Âm Phủ Thần Thám

Trên thế giới này, mỗi ngày đều sẽ có những vụ án quỷ dị phát sinh. Quán bánh bao làm ăn khấm khá nhưng nhân của nó ...lại làm bằng thịt người. Rất nhiều biệt thự hào nhoáng đều xuất hiện hiện tượng kỳ bí ...bức tường đổ máu. Hoa khôi trường đại học chết đi, mỗi khi đến ngày giỗ chắc chắn sẽ quay lại lấy đi một mạng người.. Truyền thuyết về những đứa trẻ cương thi trong tòa nhà 7 tầng của bệnh viện liệu có phải sử thật? Kẻ truyền thừa Ngỗ tác cuối cùng của Trung Hoa, sử dụng phương pháp khám nghiệm tử thi đã được lưu truyền trong ba nghìn năm, sẽ dẫn dắt bạn đến với những vụ án ghê rợn, truy lùng kẻ sát nhân: Thế gian vốn không quỷ, diệu thủ rửa oan khuất. Những kẻ giết người hàng loạt, những kẻ tà dâm, hút máu người, bệnh hoại tử, đám đông ma quỷ, những vụ án kỳ lạ của sở công an đều được giải mã đầy đủ!

Mục lục

Chương 1: Thần thiên xử án.
Chương 2: Kỳ tài trăm năm có một.
Chương 3: Thế thân táng
Chương 4: Đề hình quan Tống Từ
Chương 5: Cái chết của ông nội.
Chương 6: Giang Bắc Tàn Đao
Chương 7: Quỷ án mười năm trước.
Chương 8: Chính tà giao đấu
Chương 9: Vụ tự sát trong khuôn viên trường học
Chương 10: Động U chi đồng
Chương 11: Ô đỏ, tuyệt học nghiệm thương
Chương 12: Khúc dương cầm tử thần
Chương 13: Hoa khôi cảnh sát
Chương 14: Cái đầu trong đàn dương cầm
Chương 15: Giấm trắng hấp xác
Chương 16: Đánh cược.
Chương 17: Hacker Lão Yêu
Chương 18: Bí mật trong ký túc xá
Chương 19: Tội phạm IQ cao
Chương 20: Điện thoại di động
Chương 21: Lời nguyền đàn dương cầm
Chương 22: Truyền thuyết về ma nữ
Chương 23: Cá lớn cắn câu
Chương 24: Cạm bẫy
Chương 25: Bạch y nữ quỷ
Chương 26: Hung thủ đền tội
Chương 27: Bản sonate ánh trăng cuối cùng
Chương 28: Tát mặt pháp y Tần
Chương 29: Lão Hổ oai phong
Chương 30: Đại thúc thô lỗ

Chương 31: Tử thi hút máu
Chương 32: Ngươi thua, thì phải ăn gạt tàn thuốc
Chương 33: Thẩm thi thuật
Chương 34: Kẻ sợ ánh sáng
Chương 35: Bá tước ma cà rồng
Chương 36: Huấn luyện viên trưởng cảnh sát vũ trang
Chương 37: Căn bệnh lạ
Chương 38: Đứa con của ác ma
Chương 39: Bạch Dạ
Chương 40: Chân tướng
Chương 41: Mực ảnh - tuyệt kỹ Tống Gia
Chương 42: Quyết chiến trong bóng tối.
Chương 43: Kinh thánh tương lai
Chương 44: Tôi chờ anh ở trong phòng
Chương 45: Ma nhập
Chương 46: Lưỡng Quảng đại bổ đầu
Chương 47: Giết người trong phòng kín
Chương 48: Đánh chết con đĩ mẹ Bạch Nhất Đao (Em xin phép đặt tiêu đề chap này như trên cho hả dạ kk)
Chương 49: Thuốc tiên nghiệm thi
Chương 50: Hoài thai hai tháng tựa đào hoa
Chương 51: Thuật khởi thi
Chương 52: Dấu chân mèo
Chương 53: Lời thề công lý
Chương 54: Hiện trường vụ án
Chương 55: Mèo chiêu tài
Chương 56: Hung thủ không tồn tại
Chương 57: Thuật diễn hung
Chương 58: Tái hiện huyết án
Chương 59: Hung miêu quái đản
Chương 60: Yêu ma quấy phá?
Chương 61: Lời nói dối vô hại
Chương 62: Linh miêu
Chương 63: Phong tỏa hung thủ

Chương 64: Ngươi nói dối
Chương 65: Hớn Quân ngạo mạn
Chương 66: Tôi bị gạ gẫm
Chương 67: Nội gián
Chương 68: Bắt Bạch Nhất Đao
Chương 69: Bên trong bức tượng mèo
Chương 70: Dùng lửa đuổi miêu tinh
Chương 71: Huyết tế
Chương 72: Hung khí vô tội, kẻ sử dụng hung khí làm việc xấu mới có tội
Chương 73: Đứng treo cổ
Chương 74: Anh muốn theo đuổi tôi?
Chương 75: Buổi hẹn hò đầu tiên
Chương 76: Bánh bao
Chương 77: Bánh bao nhân thịt quái lạ
Chương 78: Đa nhân cách
Chương 79: Hoa cảnh ăn sủi cảo
Chương 80: Main ngu đần
Chương 81: Tùng xẻo cực hình - thịt lừa tươi.
Chương 82: Giấm đen rót thi
Chương 83: Gã đồ tể khát máu
Chương 84: Ba người mất tích.
Chương 85: Mã Kim Hỏa
Chương 86: Ăn nói kỳ quái
Chương 87: Bệnh bò điên
Chương 88: Nguyên liệu thịt người
Chương 89: Hỏa tốc truy hung thủ
Chương 90: Mật thất dưới lòng đất.
Chương 91: Nhà máy chế biến thịt người
Chương 92: Trận chiến kinh hoàng
Chương 93: Chân tướng
Chương 94: Thần chết bất tử
Chương 95: Cố vấn đặc biệt
Chương 96: Tát vào mặt phú nhị đại (thiếu gia con nhà giàu)

Chương 97: Bỏ thuốc
Chương 98: Thám hiểm nhà ma
Chương 99: Khám nghiệm tử thi
Chương 100: Mười bí ẩn lớn chưa có lời giải
Chương 101: Thằng bé chơi bóng
Chương 102: Câu chuyện ngôi nhà ma ám
Chương 103: Giá nhảy vọt
Chương 104: Gối âm dương
Chương 105: Bắt giữ
Chương 106: Đêm trong căn nhà ma. (Chap này nên đọc vào ban đêm để cảm thụ rõ hơn!)
Chương 107: Bức tường chảy máu.
Chương 108: Kiến đạn Nam Phi
Chương 109: Báo thù
Chương 110: Ngoan cố
Chương 111: Vụ tai nạn đáng ngờ
Chương 112: Lão Yêu ra tay
Chương 113: Quan hệ với xác chết
Chương 114: Ngươi đích thị là hung thủ
Chương 115: Chưng cốt tam nghiệm - tuyệt học Tống gia
Chương 116: Giả ma
Chương 117: Quyết không buông tha ngươi
Chương 118: Nữ giảng viên xinh đẹp
Chương 119: Án mạng trên sân khấu
Chương 120: Bị bắt
Chương 121: Kẻ sát nhân thôi miên
Chương 122: Kẻ địch cao tay
Chương 123: Tiểu Đào bị tập kích
Chương 124: Đại truy sát
Chương 125: Truy đuổi trên quốc lộ
Chương 126: Video chết chóc
Chương 127: Bích nhãn hồ yêu
Chương 128: Bom hẹn giờ
Chương 129: Kinh dịch bắt hung

Chương 130: Anh hùng
Chương 131: Động U Chi Đồng Đấu Bích Nhãn Hồ Yêu.
Chương 132: Tang lễ anh hùng
Chương 133: Ngũ hành độc.
Chương 134: Tuyệt học nghiệm độc.
Chương 135: Tôn Băng Tâm
Chương 136: Xác chết trong căn phòng nhỏ
Chương 137: Vụ giết người bằng botox.
Chương 138: Ghen □□
Chương 139: Ba vụ án đầu độc.
Chương 140: Bí mật của bác sĩ Trình
Chương 141: Nạn nhân thứ tư.
Chương 142: Mọi vật trên đời đều là chất độc.
Chương 143: Lại chìm trong bí ẩn.
Chương 144: Hung thủ.
Chương 145: Thạch tín
Chương 146: Diễn hung thuật lần 2.
Chương 147: Tuyệt tình độc sư
Chương 148: Tống Dương là của tôi!
Chương 149: Sinh nhật của Tiểu Đào.
Chương 150: Tranh chức lão đại
Chương 151: Giết người trong phòng kín
Chương 152: Thăm nhà xác
Chương 153: Xác chết vùng dậy
Chương 154: Dao lưỡi rắn
Chương 155: Ái tử thi
Chương 156: Lân hỏa chiếu thi
Chương 157: Đám người khẩu vị mặn
Chương 158: Bệnh lạ chết giả
Chương 159: Ngươi đang nói dối!
Chương 160: Tình cảm chị em
Chương 161: Thiên sứ báo thù
Chương 162: Gói bưu phẩm
Chương 163: Kiếm khách

Chương 164: Heo nói tiếng người
Chương 165: Biến người thành heo
Chương 166: Toàn thi thuật
Chương 167: Cuốn nhật ký bị rách.
Chương 168: Bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ
Chương 169: Mối đe dọa lớn
Chương 170: Thiên cẩu truy tung.
Chương 171: Vô diện nô
Chương 172: Tiểu thiếu gia
Chương 173: Một tay che trời
Chương 174: Tôn Lão Hổ gặp chuyện
Chương 175: Bữa tiệc ra mắt
Chương 176: Thích khách
Chương 177: Tương tây cản thi
Chương 178:
Chương 179: Xác sống
Chương 180: Tội danh
Chương 181: Độc dược và thuốc giải
Chương 182: Ám hiệu
Chương 183: Phòng thí nghiệm ngủ đông
Chương 184: Mười ba cỗ hoạt thi
Chương 185: Bi kịch của tiến sĩ
Chương 186: Tự sát
Chương 187: Nữ đại gia biến mất
Chương 188: Giấu người trong tường
Chương 189: Nữ đại gia trả ơn
Chương 190: Tống đại thần thám
Chương 191: Xưng thủy lượng cốt
Chương 192: Vụ án hủy mặt
Chương 193: Ma nữ dưới giếng
Chương 194: Vương Nguyên Thạch ra tay
Chương 195: Tiệm may bí ẩn
Chương 196: Bóng ma màu đỏ
Chương 197: Mô phỏng phạm tội

Chương 198: Nhà cũ của Tống gia
Chương 199: Đố kỵ
Chương 200: Tàn Hoa Bại Liễu
Chương 201: Đối đầu
Chương 202: Bí mật trong ổ chuột
Chương 203: Thu lưới
Chương 204: Rừng rậm kinh hoàng
Chương 205: Một đao chém cụt tay
Chương 206: Thương nhân âm phủ
Chương 207: Đệ nhất cao thủ Tống Gia
Chương 208: Chú rể cương thi
Chương 209: Khẩu cung
Chương 210: Minh hôn
Chương 211: Tống Dương bị gài 😁😁😁
Chương 212: Người Hàn Quốc
Chương 213: Người cha trả thù
Chương 214: Mở quan tài
Chương 215: Sự thật rõ ràng
Chương 216: Bóng dáng hộ vệ
Chương 217: Giải thưởng pháp y học
Chương 218: Diều da người
Chương 219: Ông già bị dọa chết
Chương 220: Kỷ lục phá án
Chương 221: Cha nuôi và cô gái chăm sóc chân
Chương 222: Chuyện tình tay ba
Chương 223: Lại chê tiền
Chương 224: Sự cố phát nổ
Chương 225: Ăn cơm trên xác chết
Chương 226: Hình phạt tàn khốc
Chương 227: Giết người biểu diễn
Chương 228: Mất lưỡi
Chương 229: Cực hình cắt lưỡi
Chương 230: Đại án 10 năm trước
Chương 231: Giáo sư cơ khí

Chương 232: Kẻ ác phải bị giết
Chương 233: Dạy dỗ Vương công tử
Chương 234: Website kinh khủng
Chương 235: Livestream đẫm máu
Chương 236: Băng nhóm Hacker
Chương 237: Kẻ bất kính với phụ mẫu, giết!
Chương 238: Cỗ máy chặt tay
Chương 239: Phong tỏa hung thủ
Chương 240: Tái hiện hiện trường
Chương 241: Bí mật của lão già
Chương 242: Thiên tài và ác quỷ
Chương 243: Cơ Vương
Chương 244: Bom hẹn giờ
Chương 245: Trò chơi tử vong
Chương 246: Khiêu khích ngông cuồng
Chương 247: Quả bom ở đâu
Chương 248: Quả bom người
Chương 249: Vinh thịt heo
Chương 250: Tống Tinh Thần Vs Vương Nguyên Thạch
Chương 251: Dụng cụ trung cổ
Chương 252: Kẻ điên
Chương 253: Con lừa gỗ
Chương 254: Truy bắt trong đêm
Chương 255: Thế lực đằng sau
Chương 256: Bắt đầu vây bắt
Chương 257: Nơi ẩn náu
Chương 258: Chỉ một người được sống
Chương 259: Sức mạnh của tình yêu
Chương 260: Tống Tâm Thần cứu viện
Chương 261: Chân tướng
Chương 262: Lại chén hụt
Chương 263: Vượt ngục
Chương 264: Tống Băng Tâm
Chương 265: Phật Tổ rơi lệ

Chương 266: Ngôi miếu quỷ dị
Chương 267: Gài bẫy
Chương 268: Vết máu trên chuôi dao
Chương 269: Đào kho báu
Chương 270: Xuyên hoa cầm tước, tuyệt kỹ giết người của Tống gia
Chương 271: Đại án văn vật
Chương 272: Mật mã thiên thư
Chương 273: Hạnh phúc của Tiểu Tống với Đại Lý
Chương 274: Bắt sống trụ trì
Chương 275: Công lao ngút trời
Chương 276: Dưới gốc bồ đề, trong kim cương kinh
Chương 277: Đại minh tinh bị bắt
Chương 278: Nụ hôn của thần chết
Chương 279: Tên luật sư giảo hoạt
Chương 280: Trả đòn
Chương 281: Binh bất yếm trá
Chương 282: Bí mật trong đoạn ghi âm
Chương 283: Không thích đặt tên, tự ae đặt
Chương 284: Trà trộn vào tiệc quyên góp
Chương 285: Tới gần chân tướng
Chương 286: Dịch Tỳ đã chết
Chương 287: Sự cám dỗ của danh lợi
Chương 288: Thảm án chặt đầu
Chương 289: Tự sát bằng cước câu cá
Chương 290: Lý mặt rỗ
Chương 291: Mừng thọ 60 năm
Chương 292: Vật tà âm giết người - Tống Tâm Thần chưa đủ tuổi
Chương 293: Ma cảnh báo thù
Chương 294: Cao nhân Trương Cửu Lân
Chương 295: Ba bản nhạc cấm kỵ
Chương 296: Gây rối
Chương 297: Trương đội trưởng
Chương 298: Ma âm đoạt mạng

Chương 299: Danh sách báo thù
Chương 300: Diệt môn
Chương 301: Thời gian tử vong
Chương 302: Trương Cửu Lân ra tay
Chương 303: Nguyên lý cộng hưởng
Chương 304: Ngươi chính là Long Bang Quốc
Chương 305: Người này đã chết
Chương 306: Tần Quyết - khúc nhạc của Tần Thủy Hoàng.
Chương 307: Song thuật tầm hung
Chương 308: Trương Cửu Lân đối đầu Đoạn Tràng Huân
Chương 309: Long Bất Hối
Chương 310: Thuê nhà nghỉ?
Chương 311: Đề hình quan đại Tống
Chương 312: Mầm mống thù hận
Chương 313: Vương Đại Lý gây dựng sự nghiệp
Chương 314: Trò chơi bốn góc
Chương 315: Ma nhập
Chương 316: Nửa đêm đi tìm xác chết
Chương 317: Hung thủ mơ hồ
Chương 318: Nhẫn vàng
Chương 319: Thả sợi dây dài, bắt con cá lớn
Chương 320: Vạch trần
Chương 321: Chưng cốt thác thương
Chương 322: Lều khám cốt
Chương 323: Gián điệp thương mại
Chương 324: Vụ án tiến triển
Chương 325: Cố sự
Chương 326: Lại một câu chuyện khác
Chương 327: Chân tướng chuyện ma nhập
Chương 328: Rửa oan
Chương 329: Băng vệ sinh Talent
Chương 330: Một dao cắt cổ
Chương 331: Phản hồn hương - Tuyệt học Tống gia
Chương 332: Đặng Siêu trở lại

Chương 333: Buổi lễ tốt nghiệp đẫm máu
Chương 334: Đếm ngược tới tử vong
Chương 335: Ba đề kiểm tra
Chương 336: Ngũ tạng hoàn vị
Chương 337: Hồi âm định vị
Chương 338: Đề thi trí tuệ
Chương 339: Tỷ thí IQ
Chương 340: Cơ quan khí độc
Chương 341: Bắt sống Đặng Siêu
Chương 342: Thực cốt đoạn cân tán
Chương 343: Minh vương chi đồng
Chương 344: Hổ mục nhiếp quần lang (Mắt hổ dọa bầy sói)
Chương 345: Tiểu Đào và Băng Tâm
Chương 346: Tổ chức cường đại
Chương 347: Vu oan giá họa
Chương 348: Trinh thám tâm lý học
Chương 349: Dao gọt hoa quả
Chương 350: Đồng hồ báo thức bị chỉnh chậm lại
Chương 351: Chứng cứ quan trọng
Chương 352: Hai người đẹp trên giường
Chương 353: Imitator
Chương 354: Vụ án giết người thứ 2
Chương 355: Thần thám Lý Xương Ngọc
Chương 356: Thôi miên ám thị
Chương 357: Kẻ thù mơ hồ
Chương 358: Tạ đập vỡ đầu
Chương 359: Chuyện bắt nạt ở trường học
Chương 360: Nữ nhà văn
Chương 361: Cái chết của Lâm Hiểu Lam
Chương 362: Tra tấn dã man
Chương 363: Hỏa tuyến truy hung
Chương 364: Phát động minh vương chi đồng
Chương 365: Giết người vì tình
Chương 366: Nam thần báo thù

Chương 367: Thế giới quan bi thảm
Chương 368: Oan hồn trên xe bus
Chương 369: Xe ma xuất hiện
Chương 370: Trạm xe quỷ ảnh
Chương 371: Một đêm ấm áp
Chương 372: Chết đuối kỳ lạ
Chương 373: Kim qua tiểu chuy
Chương 374: Lạc Ưu Ưu mất tích
Chương 375: Dideuterium Monoxide
Chương 376: Xác trôi
Chương 377: Minh vương chi đồng phát uy
Chương 378: Tống Tinh Thần bị thương
Chương 379: Băng nhóm buôn người
Chương 380: Weibo đoạt mạng
Chương 381: Sự thật về oan hồn xe bus
Chương 382: Tấm lòng phụ mẫu đáng thương trong thiên hạ.
Chương 383: Ác ma búa sắt
Chương 384: Diệu kế của Tống Liệt Dương
Chương 385: Mười bước ném búa
Chương 386: Giải mộng lão tài xế
Chương 387: Thông điệp của tử thần
Chương 388: Xác chết ven đường
Chương 389: Thiếu nữ chết thảm
Chương 390: Full House
Chương 391: "Tuyệt học Tống Gia, Hóa huyết thần tửu.
Chương 392: Trại nuôi Ngao Tây Tạng
Chương 393: Phú nhị đại cuồng loạn
Chương 394: Mổ bụng nghiệm phân
Chương 395: Ông chủ trại chó
Chương 396: Giải thưởng chết chóc
Chương 397: Nấm ăn xác
Chương 398: Căm thù tình yêu
Chương 399: Đồng phạm
Chương 400: Nhờ Hoàng lão gia giúp đỡ

Chương 401: Tìm hung thủ trong thành phố
Chương 402: Bắt Triệu Đại Bằng
Chương 403: Dục cầm cố túng (Muốn bắt thì phải thả)
Chương 404: Tứ đại ác nhân
Chương 405: Trúng kế
Chương 406: Danh hiệu Thuần Cẩu Sư (Thày dạy chó)
Chương 407: Đêm nay có vụ án giết người
Chương 408: Thất bại thê thảm
Chương 409: Cao thủ huấn luyện
Chương 410: Hội chứng Stockholm
Chương 411: Hoàng Tiểu Đào bị gài bẫy
Chương 412: Hoàng Tiểu Đào bị bắt
Chương 413: Thuần cẩu sư ra mặt
Chương 414: Sát nhân xuyên giới tính
Chương 415: Phế bỏ hắn!
Chương 416: Liên minh rửa oan
Chương 417: Cao thủ trộm cắp
Chương 418: Tống Tinh Thần bị bắn
Chương 419: Tay súng bắn tỉa thời chiến
Chương 420: Lão Yêu ra tay
Chương 421: Tẩy não
Chương 422: Vương Đại Lý bị vu oan
Chương 423: Khảo nghiệm của Thuần cẩu sư
Chương 424: Ta lệnh cho ngươi phải sống!
Chương 425: Căn cứ dạy chó
Chương 426: Chạy thoát khỏi động quỷ
Chương 427: Tử sỹ
Chương 428: Bắt giặc bắt tướng.
Chương 429: Hắn quay lại!
Chương 430: Giang Bắc Tàn Đao, thay trời hành đạo.
Chương 431: Đột kích nhà máy.
Chương 432: Lửa thiêu thành Nam Giang
Chương 433: Điều sỉ nhục to lớn
Chương 434: Bắt đầu càn quét

Chương 435: Thành lập tổ chuyên án đặc biệt.
Chương 436: Mồ chôn Tống Từ
Chương 437: Bài kiểm tra của Tống gia
Chương 438: Giấu xác trong cây
Chương 439: Tuyệt học Tống gia, đốt đao nghiệm thi
Chương 440: Khai quan
Chương 441: Bộ xương chắp vá
Chương 442: Ngươi là ánh sáng, còn ta là bóng tối.
Chương 443: Vu oan
Chương 444: Dao giết gà
Chương 445: Hung thủ
Chương 446: Chuyện năm xưa
Chương 447: Ép hôn
Chương 448: Đường đao VS Lượng ngân thương
Chương 449: Tộc trưởng ra mặt
Chương 450: Hậu thuẫn của tộc trưởng
Chương 451: Tay súng bắn tỉa
Chương 452: Thiên kim dịch cốt lệnh
Chương 453: Lính đánh thuê
Chương 454: Phẫn nộ đi! Minh vương chi đồng
Chương 455: Vực nhân
Chương 456: Hoàng Tuyền
Chương 457: Con đường bão táp
Chương 458: Kết giao với Lang Vương
Chương 459: Đánh cược
Chương 460: Đường đao phá địch
Chương 461: Hận cũ năm xưa
Chương 462: Chiến đấu tới sáng
Chương 463: Thất đại thiên vương
Chương 464: Gặp bố vợ
Chương 465: Vị giác kỳ lạ
Chương 466: Chứng sợ thịt
Chương 467: Hoàng lão gia mất tích
Chương 468: Rượu thuốc

Chương 469: Câu lạc bộ mỹ thực
Chương 470: Rượu ngâm nội tạng
Chương 471: Đồng hồ Omega nạm kim cương
Chương 472: Cô gái trong bình thủy tinh
Chương 473: Ăn thịt người
Chương 474: Quân đội chính quy
Chương 475: Nạn nhân kiên cường
Chương 476: Căn hầm dưới đất
Chương 477: Lục Đạo Cuồng Trù
Chương 478: Nhất đao trảm thần
Chương 479: Nồi áp suất
Chương 480: Kẻ đi tìm mỹ thực
Chương 481: Đặc vụ FBI
Chương 482: Vụ án vợ cũ mất tích
Chương 483: Cuốn băng ăn thịt vợ
Chương 484: Thiếp mời của Cuồng Trù
Chương 485: Mông to dễ sinh đẻ
Chương 486: Bà cô bá đạo
Chương 487: Cuồng sát người mặc Hán phục
Chương 488: Đồng Tước Xuân Thâm tỏa nhị Kiều
Chương 489: Khám nghiệm tử thi
Chương 490: Giáo viên khát máu
Chương 491: Thơ cổ giết người
Chương 492: Búp bê cung nữ
Chương 493: Nâng ly mời trăng sáng
Chương 494: Sự cám dỗ của Tiểu Đào
Chương 495: Kết cục thảm bại năm xưa
Chương 496: Phong tỏa hung thủ
Chương 497: Giấu xác trong tủ lạnh
Chương 498: Nâng đỡ ngọc long vì quân tử.
Chương 499: Man thiên quá hải
Chương 500: Lòng tự ái méo mó
Chương 501: Hồ sơ tuyệt mật
Chương 502: Bí mật của ông nội

Chương 503: Nữ thi nhảy lầu
Chương 504: Chlorpromazine Hydrochloric
Chương 505: Tên của hung thủ
Chương 506: Con rận
Chương 507: Mở lại bản án cũ
Chương 508: Án giết hiếp liên hoàn
Chương 509: Lửa thiêu phòng tang chứng
Chương 510: Ông nội khải tử hoàn sinh
Chương 511: Gia tộc bị nguyền rủa
Chương 512: Nhân tướng học tội phạm
Chương 513: Trò chơi của gái đẹp.
Chương 514: Đao Thần tới!
Chương 515: Anh em họ Tiếu
Chương 516: Sơn móng tay
Chương 517: Chứng cứ ngoại phạm
Chương 518: Tâm bệnh nan y
Chương 519: Bản thu âm ma quỷ
Chương 520: Tầng ngầm
Chương 521: Hung thủ là ai?
Chương 522: Giao kèo năm xưa
Chương 523: Ác ma tái xuất
Chương 524: Tuyệt học Tống gia - Song diễn bặc hung
Chương 525: Nỗi giày vò 20 năm
Chương 526: Ngũ bộ mê tâm tán
Chương 527: Sự khiêu khích của hung thủ
Chương 528: Bột tần phụ - Tuyệt học Tống gia
Chương 529: Bức ảnh tự sát
Chương 530: Mưu sát
Chương 531: Gạt tàn giết người
Chương 532: Tư thế mới
Chương 533: Nghi phạm
Chương 534: Phất hán phục, địch quần hùng
Chương 535: Cứu Đao Thần
Chương 536: Thẩm phán nhân gian

Chương 537: Đường Tử Tân sa lưới
Chương 538: Tên đồ tể giới nữ
Chương 539: Thiến sinh học
Chương 540: Thất thiên vương hắc ám
Chương 541: Truy tặng liệt sĩ
Chương 542: Bị điện giật giữa trời
Chương 543: Ám ảnh sạch sẽ
Chương 544: Mưu sát người muốn chết
Chương 545: Phạm tội để cảnh cáo
Chương 546: Tổ can thiệp tự sát
Chương 547: Há miệng chờ sung
Chương 548: Chết cháy trên xe
Chương 549: Hung thủ cao siêu
Chương 550: Món bảo hiểm kếch xù
Chương 551: Người đưa mắt nhìn hố sâu
Chương 552: Chuyên gia lừa tiền bảo hiểm
Chương 553: Vụ án mạng thứ tư
Chương 554: Tìm hung thủ ở quán fastfood
Chương 555: Đột nhập
Chương 556: Che ô dưới trăng
Chương 557: Chính nghĩa và tà ác
Chương 558: Đấu trí trên cao ốc
Chương 559: Người thần bí thứ 6
Chương 560: Dũng cảm sống tiếp
Chương 561: Ca thần Dư Âm
Chương 562: Cái chết vĩ đại
Chương 563: Quang trọc nhờ vả
Chương 564: Đại ca, đệ sai rồi!
Chương 565: Tống Tinh Thần ra oai.
Chương 566: Phong tỏa bến xe
Chương 567: Án diệt môn ở thôn Ô Gia
Chương 568: Nghiệm thi không giải phẫu
Chương 569: Người quen gây án
Chương 570: Sự thật kinh người

Chương 571: Nạn buôn người
Chương 572: Trượng nghĩa thường là đồ tể
Chương 573: Nữ thần chính nghĩa
Chương 574: Thiếu nữ mặc váy cầm dao
Chương 575: Băng nhóm buôn người
Chương 576: Kế hoạch điên rồ của Sở Yên
Chương 577: Án diệt môn
Chương 578: Nghiệm thi tốc độ cao
Chương 579: Khởi thi thuật
Chương 580: Quang trọc bị tập kích
Chương 581: Cái gai trong mắt
Chương 582: Nơi nhốt người
Chương 583: Hành động trong đêm tối.
Chương 584: Giải cứu thiếu nữ
Chương 585: Hành hạ thê thảm
Chương 586: Hầu cảnh quan hy sinh
Chương 587: Tiểu đội ám sát Huyết Tích Tử
Chương 588: Tống Tinh Thần VS Ngũ Tỷ
Chương 589: Tạm biệt, nữ anh hùng
Chương 590: Còi báo động đơn giản
Chương 591: Tình yêu của Quang trọc
Chương 592: Sở Yên chết
Chương 593: Chuyên án 516
Chương 594: Hồ nhãn bị mất
Chương 595: Đoạn clip kinh khủng
Chương 596: Kiểu chết quỷ dị
Chương 597: Thủ đoạn đơn sát
Chương 598: Tuyệt học Tống gia, lân quang chiếu huyết
Chương 599: Cái xác xui xẻo
Chương 600: Đốt xương sống thứ 7
Chương 601: Đập đầu mà chết
Chương 602: Nỗi sợ trong lòng
Chương 603: Bích nhãn yêu đồng
Chương 604: Vô hạn khủng bố

Chương 605: Di thể biến mất
Chương 606: Danh sách báo thù
Chương 607: Lý Vân Gia chưa chết?
Chương 608: Chuyên gia thôi miên
Chương 609: Đại gia ngầm
Chương 610: Hoàng tộc Ái Tân Giác La
Chương 611: Người yêu loài hoa Tulip
Chương 612: Danh tính hung thủ
Chương 613: Hồ vương của thảo nguyên
Chương 614: Bút ký nhà thám hiểm
Chương 615: Thí nghiệm 15 năm trước
Chương 616: Chủ động tấn công
Chương 617: Thỏ khôn có ba hang
Chương 618: Cuộc thư hùng của đạo tặc đương thời
Chương 619: Thất tinh trận
Chương 620: Trúng chiêu
Chương 621: Trò lừa đảo của hai mẹ con
Chương 622: Minh vương chi đồng đấu với bích nhãn hồ yêu
Chương 623: Đao Thần ra tay
Chương 624: Tình yêu bị lợi dụng
Chương 625: Hành động giết sói
Chương 626: Trảm lang bắt đầu!
Chương 627: Vương thúc đối đầu người bịt mặt
Chương 628: Đồng đội nằm vùng
Chương 629: Người cha báo thù
Chương 630: Cảnh Vương Gia xuất hiện
Chương 631: Bí mật trong tấm card
Chương 632: Ván cờ đen trắng
Chương 633: Cái chết của kẻ lang thang
Chương 634: Nên cứu ai?
Chương 635: Thợ Đồng Hồ
Chương 636: Vụ án đánh bom
Chương 637: Máy thổi trứng
Chương 638: Tuyệt học Tống gia: Mặc chấp hiển tự

Chương 639: Rút đao đẩy lui quần địch
Chương 640: Giải cứu
Chương 641: Rắn chết vẫn còn độc
Chương 642: Cảnh Ngạo Thiên
Chương 643: Bức tường ảnh
Chương 644: Tổng tấn công sân vận động
Chương 645: Tiêu diệt huyết tích tử
Chương 646: Nhân tính vĩ đại
Chương 647: Tống Dương bị "Trính Pha"
Chương 648: Bắc đẩu thất tinh cao, Ca Thư dạ đeo đao
Chương 649: Tỉ thí với tay súng bắn tỉa
Chương 650: Hoàng Tiểu Đào đấu với Hoa Ban Báo
Chương 651: Kỹ thuật rút đao Nhật Bản
Chương 652: Róc thịt cắt xương
Chương 653: Huynh đệ, đi thanh thản!
Chương 654: Lãng Lý Bạch Điều
Chương 655: Đỗ Thánh xuất hiện
Chương 656: Đánh cược một ngón tay
Chương 657: Huyết Anh Vũ báo ơn
Chương 658: Nhà đầu tư trong bóng tối
Chương 659: Ngày tàn của Cảnh Vương Gia
Chương 660: Huy chương hộ thuẫn
Chương 661: Vương Đại Lý bị lừa
Chương 662: Vụ án tiếp viên hàng không
Chương 663: Chấm đỏ mụn nhọt
Chương 664: Cơ trí bắt tên lừa đảo
Chương 665: Thi thể nữ ở nhà máy hóa chất
Chương 666: Đảo bát tự
Chương 667: Phẫu thuật thẩm mỹ
Chương 668: Korea Beauty
Chương 669: Lễ truy điệu
Chương 670: Nữ tiếp viên hàng không, kẻ lừa đảo, trạch nữ
Chương 671: Giết người diệt khẩu
Chương 672: Phẫu thuật gương mặt

Chương 673: Múa ba lê
Chương 674: Cái giá của việc nổi tiếng
Chương 675: Quyết chiến
Chương 676: Xã hội coi trọng vẻ bề ngoài.
Chương 677: Đội khảo cổ
Chương 678: Bị hù chết
Chương 679: Cổ mộ nguyền rủa
Chương 680: Đại tướng quân Ngũ Đại Thập Quốc
Chương 681: Sự thật về tiếng khóc ma ám
Chương 682: Con lửng
Chương 683: Bí mật của giảng viên Tư Mã
Chương 684: Giả thần giả quỷ
Chương 685: Phong quan hoạt táng
Chương 686: Mạc Kim Giáo Úy
Chương 687: Kẻ buôn bán cổ vật
Chương 688: Ngươi chính là hung thủ!
Chương 689: Hiệp khách hành
Chương 690: Vụ giết người trên tàu hỏa
Chương 691: Kẻ nghiện
Chương 692: Rút củi đáy nồi
Chương 693: Cái xác thứ hai.
Chương 694: Mâu thuẫn
Chương 695: Bắt độc nhãn long
Chương 696: Thư của cha
Chương 697: Tống Dương lái máy bay
Chương 698: Một đêm dài
Chương 699: Chữ thập tử thần
Chương 700: Hình xăm long xà
Chương 701: Joker tới!
Chương 702: Joker điên cuồng
Chương 703: Quả bom búp bê
Chương 704: Khẩu cung của thợ xăm
Chương 705: Vụ nổ súng trên cao ốc
Chương 706: Cạm bẫy dưới đường hầm

Chương 707: Căn hầm thiếu dưỡng khí
Chương 708: Hắc đao mở đường sống
Chương 709: Thợ Đồng Hồ bị tiêu diệt.
Chương 710: Huyết Anh Vũ
Chương 711: V.I.P
Chương 712: Tuyệt tình đan
Chương 713: Ma thuật giết người
Chương 714: Phương pháp đo lường Manhattan của Trung Quốc
Chương 715: Cao Thiên Tuyệt
Chương 716: Sứ giả của Cuồng Trù
Chương 717: Thấu Xương Hương, Vô Biên Sắc, Nhân Gian Vị
Chương 718: Tôn Lão Hổ bị tập kích
Chương 719: Tổn thất nặng nề
Chương 720: Tăng viện to lớn
Chương 721: Kẻ điên trong công viên
Chương 722: Tàu lượn kinh hoàng
Chương 723: Ngựa gỗ đu quay
Chương 724: Tôn Lão Hổ hi sinh
Chương 725: Đội đặc nhiệm tấn công
Chương 726: Cái chết của Joker
Chương 727: Tôn thúc, hẹn gặp lại!
Chương 728: Hạ gục kẻ mua xương
Chương 729: Phong tỏa toàn cảnh
Chương 730: Vụ đánh cược thế kỷ
Chương 731: Phá tan sự tự tin
Chương 732: Thuốc giải
Chương 733: Chơi xì zach
Chương 734: Đỗ Thánh chết
Chương 735: Con tàu đắm
Chương 736: Bản ghi âm của Sở Yên
Chương 737: Vết thương là huy chương của đàn ông
Chương 738: Nữ vương bóng đêm
Chương 739: Tiếp quản vụ án
Chương 740: Truy hung nhân

Chương 741: Huyết thư
Chương 742: Tiểu thư, cần nô lệ ư?
Chương 743: Thi thể nữ trong phòng
Chương 744: Tuyệt học Tống gia, biện chứng thần nghiệm
Chương 745: Sát thủ IQ cao
Chương 746: Khó mà phân biệt
Chương 747: Gã toxic trên mạng
Chương 748: Giết người hàng loạt
Chương 749: Tin nhắn của người chết
Chương 750: Tay tác giả cường đại
Chương 751: Sherlock Holmes
Chương 752: Bốn chữ ký
Chương 753: Tiên sinh có nhân tình
Chương 754: Streamer bị giết
Chương 755: Năm hạt cam khô
Chương 756: Không có chứng cứ
Chương 757: Cuộc tỉ thí giữa hai đại trinh thám
Chương 758: Chỉ một người làm
Chương 759: Vách sắt bất khả công phá
Chương 760: Vén màn chướng nhãn pháp
Chương 761: Lưỡng bại câu thương
Chương 762: Phòng làm việc của tội phạm
Chương 763: Mộ Dung phu nhân sa lưới
Chương 764: Người săn tội
Chương 765: Sherlock Holmes vĩnh cửu
Chương 766: Bức di thư tuyệt mật
Chương 767: Vụ án cuối cùng của Tôn Lão Hổ
Chương 768: Hồ sơ bị hủy
Chương 769: Tra tấn kiểu xưa, ngâm lồng heo
Chương 770: Dây lon trên cơ thể
Chương 771: Tôm hùm đất
Chương 772: Tội gian dâm, thiết quần sát
Chương 773: Người theo chủ nghĩa nữ quyền
Chương 774: Quán đồ nướng xấu xa

Chương 775: Kẻ bạc tình
Chương 776: Giám đốc Trình giải mã
Chương 777: Năm bộ xương khô
Chương 778: Bị đùa bỡn
Chương 779: Bài post của 20 năm trước
Chương 780: Tìm người nhưng không gặp
Chương 781: Liên minh giết người
Chương 782: Nghi thức báo thù thứ 3
Chương 783: Hai hung thủ?
Chương 784: Xác chết treo trên xích sắt
Chương 785: Giam cầm chi hình
Chương 786: Bộ mặt thật của kẻ mua xương
Chương 787: Phản đồ của Tống gia
Chương 788: Liên minh sát thủ
Chương 789: Nghi phạm mất tích
Chương 790: Nộ Mục Kim Cương
Chương 791: Ngẩng đầu không thẹn với trời, cúi đầu không thẹn với người
Chương 792: Thiên cẩu truy tung
Chương 793: Thế nào là chính, thế nào là tà?
Chương 794: Tấm lòng của Tống Từ
Chương 795: Tống Hạc Đình đấu với Kẻ mua xương
Chương 796: Huyết Anh Vũ, hẹn gặp lại!
Chương 797: Chuẩn bị trước trận chiến
Chương 798: Kỹ thuật giết người của Tống gia
Chương 799: Tối đại ma đầu
Chương 800: Vụ án thiếu nữ mất tích
Chương 801: Thịt ngâm rượu
Chương 802: Tiền háu ăn
Chương 803: Độc tố cá nóc
Chương 804: Kế hoạch táo bạo
Chương 805: Diễn xuất
Chương 806: Dụ rắn ra khỏi hang
Chương 807: Nhà máy chế biến mỹ thực

Chương 808: Trà độc
Chương 809: Địa ngục trần gian
Chương 810: Đồ tể khát máu
Chương 811: Thấu Xương Hương chết
Chương 812: Lịch sử của Giang Bắc Tàn Đao
Chương 813: Tống Tinh Thần đời trước
Chương 814: Phong tuyết vô nhai đao, giết người không thấy máu
Chương 815: Bão táp
Chương 816: Tây Vực quỷ thành
Chương 817: Chu Nam, thiên tài lừa đảo
Chương 818: Xã hội học về tội phạm
Chương 819: Thiên đường của tội phạm
Chương 820: Không vào hang cọp, sao bắt được cọp con
Chương 821: Bán đứng
Chương 822: Diệu kế giờ mới bắt đầu!
Chương 823: Thực thần phủ
Chương 824: Rượu ngon khai vị, Bích Huyết Nhưỡng
Chương 825: Lục Đạo Cực Yến
Chương 826: Bộ mặt thật của Lý Sấm
Chương 827: Thiên thần và ác quỷ
Chương 828: Trốn sát
Chương 829: Thất tông tội, Thất thiên vương
Chương 830: Kẻ mua xương chết
Chương 831: Hành động tiêu diệt
Chương 832: Phút cuối của Đao Thần
Chương 833: Mang Người về nhà
Chương 834: Rửa oan chi tâm
Chương 835: Đại kết cục

Chương 1: Thiên thần phán xét

**Quyển 1: Tàn Kiếm Giang Bắc

Chương 1: Thiên thần phán xét**

Ngươi đã bao giờ gặp một lão bản kỳ quái, đem khách hàng băm thành thịt vụn để làm nhân bánh bao chưa?

Ngươi đã bao giờ gặp một bác sĩ kỳ quái, đem tình địch của mình biến thành một con lợn, rồi đem nuôi như gia súc ở trại chăn nuôi chưa?

Ngươi đã bao giờ gặp một đứa trẻ mồ côi kỳ quái, được dơi nuôi dưỡng, hút máu người mà sống chưa?

Ta đã nhìn thấy tất cả.

Ta gọi là Tống Dương, hiện đang là tham mưu trưởng cho một Sở Công an ở tỉnh H, nhưng thân phận thực sự của Ta là một gã làm Ngỗ tác.

Nếu như có ai thắc mắc, Ngỗ tác là làm cái gì?

Ngỗ tác chính là một nghề có từ thời Trung Quốc cổ đại gọi là nghiệm thi quan, một Ngỗ tác giỏi chẳng những có thể khám nghiệm tử thi, mà còn tinh thông một bộ tuyệt kỹ mà không ai biết.

Bọn hắn thường có thể sử dụng rượu gạo, ngân châm (kim châm bạc), dù đỏ, nhựa thông và các loại vật phẩm sinh hoạt trong dân gian để cạy miệng người chết và bắt kẻ giết người.

Trong suốt ba mươi năm làm việc trong Sở Công an, Ta đã sử

dụng những kỹ năng gia truyền của mình để phá vô số vụ án lớn gây chấn động cả nước. Có biến thái, có đáng sợ, có tàn nhẫn, còn có những vụ chỉ nhắc qua thôi đã khiến người nghe lạnh cả sống lưng.

Để mọi người biết đến sự kỳ diệu của nghề này, Ta quyết định đem những trải nghiệm mà Ta đã trải qua kể cho mọi người nghe.

Tuy nhiên, đối với nguyên tắc bảo mật của Sở Công an, cho nên tên các thành phố và nhân vật Ta đều sử dụng tên giả, mong mọi người thông cảm, được rồi, quay trở lại với câu chuyện thôi!

Ta sinh ra ở một huyện thành nhỏ phía Nam, từ bé Ta đã không được gặp cha mẹ của mình, Ta sống với Gia gia trong một ngôi nhà cổ được truyền từ đời xưa để lại.

Tuy rằng không có cha mẹ, nhưng tình yêu của Gia gia dành cho Ta vượt lên trên tất cả.

Cả đời Ta, Gia gia chỉ nghiêm khắc dạy Ta một lần: "Thiếu Dương, con phải nhớ rằng khi con lớn lên, Ta sẽ không cản con làm bất cứ việc gì con muốn. Duy chỉ có ba loại nghề nghiệp là con không được chạm vào: Một là quan chức, thứ hai là cảnh sát, và thứ ba ... là pháp y! "

Lúc đó, Ta còn nhỏ, thậm chí còn không biết pháp y là gì, Ta chỉ biết gật đầu.

Nhưng khi lớn lên, Ta dần nảy sinh một cảm giác kỳ lạ rằng thân phận của Gia gia chắc chắn không đơn giản!

Sở dĩ Ta cảm thấy như vậy là bởi vì gia gia mỗi ngày đều ăn không ngồi rồi chẳng bao giờ thấy làm việc, nhưng lúc nào ông cũng có tiền mua cho Ta những món ngon và chẳng bao giờ thiếu gì trong việc học hành.

Hơn nữa, cách một đoạn thời gian lại có các vị lãnh đạo lớn

cùng một đám cảnh sát nhỏ đến thăm, thái độ thập phần cung kính, còn thường xuyên mang theo một số quà tặng như rượu Mao Đài, thuốc lá gấu trúc gì gì đó....

Bọn họ thường cùng gia gia ở trong phòng nói chuyện rất lâu, ngắn thì một giờ, dài thì mấy giờ, có đôi khi thậm chí có thể từ sáng sớm cho tới khi chạng vạng. Mà cứ mỗi khi mấy vị lãnh đạo rời đi chưa được mấy ngày, sẽ lại có tin một vụ án lớn trong tỉnh vừa được phá, chẳng hạn như vụ tiền âm phủ ở nhà hàng món cay ở Tứ Xuyên, và vụ xác chết trường đại học Tây Nam. Những vụ án này đều gây oanh động cho cả nước, cho nên ở tại tiểu huyện thành ta cũng có thể nghe thấy.

Ta lờ mờ cảm thấy rằng việc những vụ án này được triệt phá chắc chắn có mối liên hệ chặt chẽ với gia gia, nhưng ông ấy không bao giờ tiết lộ với Ta dù nửa lời!

Dựa vào mối quan hệ của gia gia, toàn bộ gia tộc đều thơm lây, công việc kinh doanh bên ngoài của cô cô (dì) Ta rất suôn sẻ, có một lần cô cô bị mất xe tải trên đường cao tốc, cảnh sát đã phải mất một ngày để tìm sau đó còn cung cung kính kính đưa xe đến.

Thậm chí, khi thi vào cấp 3, Ta còn thiếu cả chục điểm, nhưng cuối cùng Ta vẫn trúng tuyển vào một trường trung cấp trọng điểm như nguyện vọng. (COCC có khác)

Năm Ta mười hai tuổi, huyện thành chuẩn bị xây đường cái, tình cờ con đường đó phải đi ngang qua ngôi nhà cũ của nhà họ Tống, hàng xóm xung quanh không chịu nổi sự quấy rầy của văn phòng giải tỏa mà lần lượt dọn đi. Chỉ có gia gia là không chịu từ bỏ ngôi nhà cổ do tổ tiên để lại, và hắn quyết tâm làm ' hộ bị cưỡng chế '.

Chủ thầu đảm nhận xây dựng con đường này cũng không phải đèn cạn dầu, thấy mềm không được, trực tiếp lái hai máy xúc đất chạy đến trước cửa nhà Thúc thúcng Ta, ầm ầm húc đổ một bức

tường, rõ ràng là muốn lập uy! Cảnh tượng lúc đó làm Ta sợ đến phát khóc. Gia gia khẽ thở dài, cầm điện thoại bấm một dãy số, bâng quơ nói vài câu, ai ngờ vài phút sau, chiếc máy xúc vội vã rời đi.

Hơn nữa đến sáng sớm hôm sau, nhiều lãnh đạo và vị chủ thầu kìa đã đích thân đến xin lỗi, vị chủ thầu cũng đích thân móc ra mười vạn tệ để bồi tội. Đây là một số tiền lớn đối với một thị trấn nhỏ, nhưng gia gia chỉ nhẹ nhàng xua tay mà từ chối.

Tất nhiên, con đường chính vẫn tiếp tục được sửa chữa, nhưng trước cửa nhà Thúc thúcng Ta lại có một ngã rẽ lớn, sự việc này đã chôn vùi một trí tò mò mạnh mẽ trong tâm trí non nớt của Ta. Gia gia cuối cùng là làm gì mà lại có mặt mũi to lớn đến thế?

Khi Ta mười lăm tuổi, Ta vô tình tìm thấy hai cuốn sách không còn nguyên vẹn trong một cái rương ở ngôi nhà cũ, một cuốn có tên là "Rửa oan tập lục", được viết vào năm thứ bảy của triều đại Nam Tống, tác giả là Tống Từ. Tác phẩm còn lại được gọi là "Thiên thần phán xét", và không có tên tác giả trên đó. Với trình độ Hán ngữ cổ của Ta lúc đó, hiểu được hai cuốn sách cổ còn khó hơn lên trời, Ta chỉ có thể miễn cưỡng hiểu được những con người nhỏ bé được vẽ trong hai cuốn sách, đó là về sơ đồ cấu tạo con người, xác chết, v.v.

Không hiểu sao hai cuốn sách này lại có ma lực phi thường đối với Ta, sau khi mở ra thì Ta không thể nào dứt ra được nữa. Ta liền quyết định giấu gia gia, phát huy tinh thần kiến tha lâu cũng đầy tổ quyết tâm “gặm” hết 2 quyển sách tối nghĩa này.

Với Ta, hai cuốn sách này dường như là một cánh cửa dẫn đến một thế giới mới, mặc dù cuốn sách có đề cập đến chức nghiệp Ngỗ tác, loại nghề nghiệp được sử dụng trong thời cổ đại để khám nghiệm tử thi để tìm manh mối. Nhưng Ta không cảm thấy đáng sợ Thúc thúct nào, ngược lại, Ta cảm thấy nó mới mẻ, thú vị, tràn ngập tính khiêu chiến.

Khi Ta mười sáu tuổi, lần đầu tiên trong đời, Ta có cơ hội áp dụng những gì đã học.

Lúc ấy đúng là ngày nóng bức, gia gia từ lúc sáng sớm có việc đã ra ngoài, rảnh rỗi không có việc gì, dùng một cây cây gậy trúc để dán keo lên cây, lúc này một chiếc ô tô Volkswagen Jetta màu đen đột ngột phanh gấp. Và dừng lại trước cửa ngôi nhà cổ của nhà họ Tống với một tiếng 'bá'.

Từ trên xe bước xuống là một người đàn ông to cao vạm vỡ, khuôn mặt chữ điền, mày rậm, mắt to, nước da ngả màu đồng, đi vào sân một cách thô bạo. Ta đã nhận ra anh ấy là một cảnh sát đã đến thăm ông Ta vài lần trước đây, ta nhớ hình như hắn họ Tôn.

Tôn cảnh sát hôm nay không có mặc cảnh phục, mà là một chiếc áo sơ mi ngắn tay, trong tay kẹp một bao công văn, mồ hôi nhễ nhại, trên đầu toát ra từng sợi nhiệt khí, vừa nhìn thấy Ta hắn liền hỏi: “Tiểu quỷ, gia gia người có nhà không?”

“ Không, ông ấy đi ra ngoài. ”

Tôn Cảnh Quan nhíu mày, nhấc cổ áo liên tục quạt lên, lẩm bẩm:“ Thời tiết này quả thực nóng chết người.”

Ta vội nói:“ Thúc thúc vào nhà ngồi đi. Để ta rót cho Thúc thúc một ly nước lạnh. "

“Hảo, thật hiểu chuyện!”

Tôn Cảnh Quan có phong cách rất táo bạo. Hắn ta sau khi đi vào phòng khách liền tùy tiện với đại một chiếc ghế để ngồi xuống, và tiếp lấy ly nước Ta rót cho hắn. Sau khi làm một hơi hết ly Coca, hắn vui vẻ lau miệng, rồi châm thuốc và hỏi Ta:

“Tiểu quỷ, học cấp 3 à?”

“Mới học cấp ba thôi.” Ta đáp.

“Thành tích thế nào?”

“Cũng ổn.”

“Có bạn nào trong lớp bắt nạt ngươi không?”

“Không.”

“Nếu có thằng nhóc nào đui mù dám chọc ngươi, hãy nói với Thúc thúc, Thúc thúc sẽ giúp con tác động vật lý thằng đó!” Nói rồi Tôn Cảnh Quan bật cười thành tiếng.

“Thúc thúc, mối quan hệ của Thúc thúc với gia gia là gì?” Ta nghĩ đây là cơ hội tuyệt vời để tìm hiểu về bí mật của gia gia.

"Gia gia ngươi, hắn thật sự là một cao nhân trăm năm khó gặp. Đáng tiếc hắn trời sinh tính tình cũng là kiểu khó gặp trăm năm, không biết mấy năm nay có bao nhiêu lãnh đạo tới mời hắn ra khỏi núi. Hắn sống chết đều không chịu. Năm ngoái một bộ trưởng đã gặp hắn và ra điều kiện. Chỉ cần hắn làm việc cho cảnh sát một năm, hắn sẽ được nghỉ hưu và nhận lương hưu năm vạn tệ một tháng. Điều kiện tới mức này mà vẫn không động tâm, ta cũng coi như là phục! Cho nên không có biện pháp, bọn ta đành phải lấy một loại khác phương thức gọi là hợp tác.” Tôn cảnh sát thở dài nói.

“Hợp tác? hợp tác gì?” Ta hỏi.

Tôn Cảnh Quan vừa muốn trả lời, chợt nhận ra mình lỡ miệng, vội vàng che bụng nói: "Ôi, sao đột nhiên đau bụng thế? Chắc là do uống nhiều đồ lạnh rồi, nhà vệ sinh ở đâu?"

“Ở sân sau.” Ta chỉ tay.

Tôn Cảnh Quan ôm bụng, tựa như một trận gió chạy về phía sau, ngay sau đó truyền đến một trận âm thanh rối tinh rối mù.

Nút của chiếc cặp mà Tôn Cảnh Quan ném trên bàn bị bung ra, và một bức ảnh trượt ra khỏi nó, với một số thứ màu đỏ, xanh lá cây và xanh lục trên đó, điều này đã khơi dậy sự tò mò mạnh mẽ của ta!

Thừa dịp bốn bề vắng lặng, ma xui quỷ khiến thế nào ta lại lấy tay đưa tới, trong lòng lại bồn chồn như thế có hàng vạn con ngựa đang chạy trong lồng ngực. Theo suy nghĩ của ta, việc xem trộm tài liệu mật của cảnh sát là phạm pháp, thậm chí có thể bị đi tù, nhưng ta thực sự muốn xem nó.

Thế là ta thuyết phục chính mình, chỉ liếc mắt, liền chỉ liếc mắt một chút thôi, sau đó sẽ trả ngay về chỗ cũ.

Ta lấy tấm ảnh từ trong cặp ra, quả nhiên là một xác chết, mặc dù ta đã thấy rất nhiều người chết trong phim nhưng suy cho cùng tất cả đều là giả, khác xa so với những xác chết thật. .

Trong hình là xác của một nam giới trưởng thành, mặc một bộ âu phục, áo trắng phía trong đã bị máu nhuộm thành màu đỏ, gục đầu và ngồi trước một chiếc két sắt mở với một cặp kính trên tai phải. . Có một vết thương dài và sâu trên cổ họng, máu từ đó mà chảy ra.

Mà xung quanh thi thể tiền mặt rơi vãi khắp nơi, trên đó cũng dính vào không ít vết máu.

Ánh mắt của ta bị thu hút bởi những chi tiết trong hình, ta gần như không cảm thấy đáng sợ, thậm chí ẩn ẩn có một sự phấn khích không thể nào kiểm soát được, thật giống như kẻ đói nhìn thấy mỹ thực, sắc lang nhìn thấy mỹ nữ, mặc dù loại ví von này có chút không thỏa đáng, người chết nên được tôn trọng. Nhưng ta chỉ cảm thấy phấn khích không cách nào mà giải thích được!

Chính lúc ta đang xem đến nhập thần, đột nhiên phía sau duỗi ra một bàn tay lớn, bỗng nhiên cướp đi bức ảnh trong tay ta.

Ta quay đầu nhìn lại, Tôn Cảnh Quan đang đứng sau lưng ta, dùng một loại ánh mắt nghiêm túc trừng lên ta.

"Tiểu quỷ, ai cho phép ngươi nhìn lén tài liệu của ta? Nhìn lén tài liệu của cảnh sát, là phạm pháp biết không?" Tôn Cảnh Quan cả giận nói.

"Ta chỉ là ... Ta chỉ nhìn thoáng qua ... Thật sự ..." Ta sợ tới mức nói năng lộn xộn.

Tôn Cảnh Quan híp mắt, khóe miệng đột nhiên lộ ra nụ cười giảo hoạt, nói ra: "Không bằng như vậy, ta khảo sát ngươi, ngươi nếu như đáp đúng, chuyện này coi như xong; nếu như ngươi không trả lời được, thì đừng trách ta không khách khí, mời ngươi đi đồn công an tỉnh ngủ lại mấy ngày."

Hắn vừa nói như vậy, ta trái lại an tâm, bởi vì ta đại khái đoán được hắn muốn khảo thí ta cái gì!

Quả nhiên không ngoài sở liệu, ta gật đầu đồng ý sau đó Tôn Cảnh Quan liền hỏi ta: "Ngươi nói xem, người đàn ông này là bị hung khí gì giết chết?"

"Đưa bức ảnh cho ta."

Ta tiếp nhận bức ảnh, lại nhìn lướt qua, thập phần khẳng định nói: "Vết thương ở cổ họng là vết thương chí mạng. Xét về hình dáng vết thương, đó là vết thương do vật sắc nhọn, có góc cạnh. Nhưng nếu là hung khí giết người như dao găm, ta nghĩ ngươi đại khái cũng sẽ không cố ý hỏi ta vấn đề thế này, cho nên hung khí nhất định rất đặc biệt!"

Tôn Cảnh Quan bắt đầu hứng thú: "Có thể ah, tiểu tử ngươi nói rất thuận miệng, nhưng ngươi có thể nói ta nghe, Hung khí giết người là cái gì? "

Ta đưa bức ảnh qua: "Hung khí liền ở trong tấm hình này."

Tôn Cảnh Quan nhìn chằm chằm bức ảnh, trừng mắt nhìn nói: "Hung khí liền ở trong hình? Ngươi không phải là nói bậy nói bạ đi, vụ án này là ta tự mình tham dự điều tra, hiện trường trong ngoài đều tìm khắp một lượt, cũng không tìm được hung khí, kỳ thực hung thủ cũng đã bắt được, nếu không phải là bởi vì hung khí ..." Hắn đột nhiên ngừng lại câu chuyện, khặc một tiếng: "Đừng nói nhảm, nói mau hung khí là cái gì!"

"Chính là tiền mặt trên đất!" Ta trả lời thẳng thắn: "Nói đúng ra, là những tờ tiền mặt này."

Tôn Cảnh Quan kinh ngạc chớp mắt: "Tiền mặt? Không đúng, điều này sao có thể?"

"Tại sao không thể, dùng một xấp tiền mặt mới tinh bó thật chặt cùng nhau, trình độ sắc bén các cạnh đủ để cắt ra vết thương sâu và dài như vậy, sau đó lại đem thanh tiền đó tản ra, rơi vãi tại án mạng hiện trường, như vậy 'Hung khí' liền biến mất không dấu vết." Ta đáp.

Tôn Cảnh Quan hít vào một ngụm khí lạnh, hướng ta giơ ngón tay cái lên: "Lợi hại, không hổ là cháu trai của Tống Triệu Lân."

Kỳ thực đây cũng không phải là ta nghĩ ra được, trong số những vụ án ly kỳ được ghi lại trong "Thiên thần phán xét", từng có vụ án đao giấy giết người, khi nhìn thấy những tờ tiền dính máu vương vãi khắp bức ảnh, ta bất giác nghĩ đến câu chuyện trên. Từ những gì Tôn Cảnh Quan vừa nói có thể phán đoán, vụ án này hẳn là bắt được hung thủ, lại không tìm được hung khí nên không có cách nào định tội, cho nên mới đặc biệt hướng gia gia cầu cứu.

"Được rồi, đa tạ ngươi, chuyến này cuối cùng cũng coi như là không phí công chạy, khi nào đến tỉnh thành chơi, thúc thúc mời ngươi ăn KFC. Đúng rồi, ta còn có một nữ nhi, cũng lên cấp ba, hai ngươi nhất định chơi hợp nhau đấy." Tôn Cảnh Quan cười đem

bức ảnh thu hồi vào trong bao, tự nhủ: "Tống Triệu Lân lão tặc này, một mực nói với ta Tống gia từ nay về sau sẽ không bao giờ xuất hiện Ngỗ tác, nguyên lai vẫn luôn đang âm thầm tài bồi ngươi, xem ra Tống gia có người kế nghiệp, thật sự là quá tốt."

"Tôn Lão Hổ, ngươi đang nói cái gì có người kế nghiệp?"

Nhưng vào lúc này, một thanh âm từ ngoài cửa truyền tới, ta quay đầu lại nhìn thấy gia gia đứng ở nơi đó, nhất thời sợ đến rùng mình một cái. Bởi vì gia gia chưa bao giờ cho phép ta tiếp xúc những thứ đồ này, càng không biết ta nhìn lén hai bản sách cấm kia.

Gia gia đem ánh mắt âm trầm từ trên người Tôn Cảnh Quan chậm rãi chuyển hướng ta, tựa hồ đã minh bạch cái gì, một khắc đó ta thực sự là sợ hãi tới cực điểm!

Chương 2: Trăm năm nhất ngộ kỳ tài - Kỳ tài trăm năm khó gặp

**Quyển 1: Tàn Kiếm Giang Bắc

Chương 2: Trăm năm nhất ngộ kỳ tài - Kỳ tài trăm năm khó gặp**

Gia gia chắp tay sau lưng chậm rãi đi vào trong phòng, hỏi tôn cảnh sát vừa rồi chúng ta đang nói cái gì.

Ta liều mạng dùng ánh mắt ý bảo Tôn cảnh quan đừng nói, kết quả vị này đại thúc thập phần hào hứng, chẳng những đem tiền căn hậu quả nói một lần, còn đem ta hung hăng khen ngợi một trận.

“Lão Tống a, đại tôn tử của ngươi thật là quá lợi hại! Vụ án này ta đã điều tra non nửa tháng, chúng ta cơ hồ là đào ba thước đất, cũng không tìm được hung khí, hắn chỉ nhìn thoáng qua ảnh chụp liền nhìn ra môn đạo. Đứa nhỏ này tương lai quả thật khó lường, theo ta thấy học cao trung xong cũng đừng vào đại học nữa, hiện tại sinh viên tùy tiện bốc một cái cũng ra một đống, tốt nghiệp chính là thất nghiệp, không bằng ta viết một phong thư giới thiệu hắn trực tiếp vào trường cảnh sát đi! Là ngọc thì nên toả sáng, ngươi nói có phải không?”

Gia gia xua xua tay, thờ ơ mà nói: “Ngươi quá đề cao hắn, bất quá là đọc trộm mấy quyển sách cũ tổ tông lưu lại, múa rìu qua mắt thợ thôi. Huống hồ Tống gia chúng ta đã sớm có bát tự tổ huấn ‘ không quan không sĩ, bo bo giữ mình ’, ngươi vẫn là thu hồi

chút tiểu tâm tư này đi! Đứa nhỏ này ta sẽ không giao cho ngươi.”

Dứt lời dùng ánh mắt lạnh băng liếc mắt qua ta một cái, đáng sợ tới mức ta chỉ muốn mau chóng trốn đi.

Tôn cảnh quan thở dài một tiếng, nói: “Lão Tống, ngươi không khỏi quá ngoan cố đi? Còn không phải là năm đó ngươi chỉ bị nhốt ba năm thôi hay sao? Chuyện đó không phải sớm sửa lại án xử sai sao? Hiện tại đã là thế kỷ 21, còn cái gì tổ huấn không tổ huấn, ngươi thật là quá bảo thủ!” Nói xong, hắn vỗ vỗ vai ta, muốn mượn sức ta: “Tiểu quỷ, ngươi lớn có muốn làm cảnh sát, cùng thúc thúc cùng nhau truy lùng kẻ xấu không?”

Đứng trước mặt gia gia ta cũng không dám làm trò lỗ mãng, liền ra sức sức lắc đầu thiếu điều muốn rụng cả cổ.

Gia gia nói: “Tôn Lão Hổ, sự tình của Tống gia ta ngươi không thể nào hiểu rõ, ta đời này không cầu gì khác, chỉ hy vọng hậu thế có thể yên phận, không cần lại phải tham gia vào cái ngành nghề đầy rẫy nguy hiểm này.”

Tôn cảnh quan còn định mở miệng, gia gia đã nâng lên một bàn tay, hạ lệnh tiễn khách: “ Nếu không còn việc gì nữa thì mời ngươi về cho ! Bằng không về sau cũng đừng bao giờ mong bước chân vào cưả nhà ta nữa.”

Tôn cảnh sát đem mấy lời muốn nói nói lại nuốt vào trong bụng, cầm lấy bao công văn nói: “ Được rồi, lão Tống, ta đi trước, lần sau có án tử lại đến bái phỏng ngài!”

Tôn cảnh quan lên xe rời đi, bầu không khí trong phòng khách lập tức trở nên trầm trọng dị thường, gia gia ngồi ở ghế thái sư, tay cầm chén trà, ta đứng ở trước mặt hắn, thập phần khẩn trương bất an.

“Dương Nhi, hai quyển sách kia, ngươi đã đọc được bao

nhiêu?” Hắn hỏi.

Ta ấp úng trả lời, toàn bộ xem xong rồi. Kỳ thật đâu chỉ xem xong, trong nhà không có sách báo gì khác ngoài hai quyển sách kia, chỉ cần có thời gian rảnh ta liền mang ra xem, các trang sách bởi vì ta nghiền ngẫm quá nhiều mà đã muốn tan thành từng mảnh.

Gia gia uống một ngụm trà, đột nhiên thì thầm: “Ngục sự chớ nặng như tử hình, tử hình chớ nặng như sơ tình, sơ tình chớ nặng như kiểm nghiệm ."

Ta sửng sốt một chút, đọc thuộc lòng nói: "Dư quyền lực nắm sinh tử, náu mình u uất chờ cơ hội, như vậy mới quyết định được ."

Hắn lại thì thầm: "Hoài thai tháng một như bạch lộ; tháng hai như hoa đào . . ."

Ta nói tiếp: "Tháng ba nam nữ phân; tháng tư định hình thể; tháng năm gân cốt thành, tháng sáu lông tóc sinh; tháng bảy động tay phải, là nam tại mẫu bên trái; tháng tám động tay trái, là nữ tại mẫu phải."

Này hai đoạn đều là trong quyển "rửa oan tập lục" nói, gia gia là cố ý khảo nghiệm ta, nghe xong lúc sau chén trà trong tay hắn ‘ bang ’ một tiếng rơi trên mặt đất, kinh ngạc hỏi: “Dương Nhi, quyển sách này ngươi toàn đã đọc rồi?”

“Không sai biệt lắm đi……” Ta có điểm ngượng ngùng mà thừa nhận.

“Không hổ là con cháu Tống gia ta.” Nói xong, gia gia lại lắc đầu.

Phản ứng kỳ quái của gia gia khiến ta hoảng sợ, vốn tưởng rằng gia gia sẽ nổi trận lôi đình mà mắng ta xối máu đầu, nhưng

hắn lại không làm gì cả. Sau lại hồi liên tưởng ta mới hiểu được, lúc ấy gia gia nội tâm thập phần phức tạp, hắn vừa cao hứng Tống gia tuyệt học đã có người kế tục, lại vừa sợ hãi vì ta từ đây đi lên con đường giống như hắn, vạn kiếp bất phục.

Gia gia thở dài một tiếng: "Thiên ý trêu người a!"

Sau đó đứng dậy, còn không thèm liếc mắt đến ta một cái, chắp tay sau lưng lững thững trở lại thư phòng. Ta đứng ở nơi đó, vừa khiếp sợ lại là cảm thấy may mắn, gia gia không tính toán đánh nát cái mông ta sao?

Đêm đến, gia gia đột nhiên đánh thức ta, kêu ta mặc xong quần áo rồi cùng hắn đi tới một cái địa phương, ta không hiểu ra sao chỉ biết gật đầu bắt đầu thay quần áo, đi vào trong viện, gia gia đem một cái cuốc quăng cho ta, sau đó không nói một lời mà đi ra ngoài, ta chỉ biết lẽo đẽo mà theo ở phía sau.

Chúng ta cư trú ở một huyện thành cũng không tính là lớn, đi theo hướng Nam đó là một mảnh rừng núi hoang vu, đêm ấy bầu trời không có ánh trăng, sao cũng thực thưa thớt. Gia gia yên lặng đi trong rừng cây, ven đường chỉ có hai chúng ta chân đạp lên lá rụng mà phát ra âm thanh sàn sạt, ẩn ẩn phía sâu trong rừng cây thâm trầm phát ra tiếng kêu ô ô quái dị của con vật nào đó, nghe thấy thứ âm thanh kỳ quái đó khiến ta sợ dựng hết cả lông tơ.

Ngay sau đó bọn ta băng qua khu rừng và đến một khu đất hoang, ta hoảng sợ đá vào một thứ gì đó, khi kiểm tra kỹ hơn, đó rõ ràng là một bộ xương người chết! Sau khi dãi nắng dầm mưa qua bao tháng năm, nó đã chuyển sang một màu đen nhánh.

Ta đột nhiên nhớ tới, phụ cận nơi này là một mảnh bãi tha ma, nghe nói thời trước, khi thiên hạ đại loạn đã có một đám giặc cỏ ở chỗ này chiếm núi xưng vương, giết người như ngoé, thi thể chất chồng tại nơi này, dần dà nơi này liền thành một mảnh tử địa, thường xuyên phát sinh những sự tình quái dị. Những thôn dân

gần đó thậm chí khi xây nhà cửa chính cũng không bao giờ mở theo hướng này. Bất cứ một xác chết vô danh nào, hoặc là kẻ tội ác tày trời không xứng đáng được chôn trong phần mộ tổ tiên của họ, đều bị quấn chiếu ném vào đây.

Ta thấy chung quanh có một đám lửa màu xanh lục như có như không, giống như những u linh vây quanh ta mà chuyển động.

Mới đầu tưởng rằng đó là đom đóm, nhưng nghĩ lại, này bãi tha ma âm khí rất nặng, cơ hồ không có nổi một ngọn cỏ, thì từ đâu mà lấy ra đom đóm? Thứ ánh sáng xanh kỳ quái kia rõ ràng chính là "ly hài chi hỏa" trong "rửa oan tập lục", cũng chính là "ma trơi" trong miệng thế nhân, là hiện tượng tự bốc cháy do phốt pho trong xương của tử thi bị phân hủy mà thành.

Tuy rằng minh bạch đạo lý này, nhưng tận mắt nhìn thấy này đoàn ma trơi lập loè quỷ hỏa giữa bầu không khí như thế này, ta còn là nổi lên một thân da gà.

Ngay thời điểm tim ta đang đập loạn, một cái bóng đen bỗng nhiên từ bãi tha ma lao tới, gắt gao trừng mắt nhìn ta, hai mắt phát ra quang mang màu lục yêu dị, doạ ta hét thảm một tiếng.

Gia gia nhặt lên một cục đá nhằm vào cái hắc ảnh kia mà ném, hắc ảnh bị kinh động, rống lên một tiếng rồi bỏ chạy vào lùm cây u tối.

“Đừng sợ, là một con chó hoang mà thôi.” Gia gia an ủi nói.

Ta nuốt một ngụm nước bọt, hỏi: “Gia gia, chúng ta tới nơi này làm cái gì?”

“Đợi lát nữa ngươi sẽ biết……”

Gia gia đưa ta tới một cái cục đá đôi phía trước, chỉ tay rồi nói: “Đào đi!”

“Đào?” Ta giật mình kinh hãi: “Gia gia, đây không phải là một cái phần mộ chứ?”

“Chôn ở chỗ này không phải phần mộ, còn có thể là cái gì.” Gia gia đáp.

“ Nhưng mà, gia gia, trộm mộ không phải phạm pháp sao?” Ta có chút do dự.

“Cái gì mà trộm mộ, cái này gọi là khai quan nghiệm thi, đừng nhiều lời nữa, đào đi.” Gia gia ngữ khí nghiêm khắc nói.

Ta rơi vào đường cùng, đành phải vung cuốc bắt đầu đào, đây là một ngôi mộ bằng đá, muốn đào lên đâu phải nói chơi, phải cố hết sức mười phần. Tuy là ta lớn lên ở huyện thành, nhưng từ nhỏ đến lớn cơ hồ chưa cầm bất cứ thứ gì nặng quá cây bút, chẳng mấy chốc mà tay ta đã phồng rộp cả lên và chảy máu.

Gia gia đứng ở một bên châm thuốc, nhìn ta đào. Những làn khói thuốc thổi tới, tuy rằng có khiến ta cảm thấy ngột ngạt nhưng cũng làm ta dịu đi chút bất an trong lòng, thậm chí hàn khí âm trầm ở bãi tha ma kia đều phai nhạt bớt vài phần!

Không biết đào bao lâu, ta mệt đến mồ hôi đầy đầu, đột nhiên nghe kẽo kẹt một tiếng, hiển nhiên là đụng tới người chết ở phía dưới. Vì thế ta bỏ cuốc ra, dùng tay đem cục đá từng khối từng khối dọn sang một bên. Rất nhanh sau đó dần hiện ra trước mắt tôi một bộ xương đen nhánh.

Ta nhìn gia gia, hắn lặng im không nói lời nào, liền tiếp tục đào xương từ đống đá ra, và tìm một khoảng trống để ghép lại với nhau thành một bộ xương hoàn chỉnh.

Tuy rằng ta trước đó không có tiếp xúc qua thi thể, nhưng trong "rửa oan tập lục" có một chương gọi là "nghiệm cốt", đem mỗi loại xương cốt hình dạng đều được miêu tả kỹ càng tỉ mỉ, bởi

vậy việc lắp ráp bộ xương này cũng không tốn quá nhiều thời gian.

Chỉ là trong lúc làm, ta đột nhiên cảm thấy có chút gì đó không quá thích hợp!

Chương 3: Thế thân táng

**Quyển 1: Tàn Kiếm Giang Bắc

Chương 3: Thế thân táng**

Đang lúc ta đang suy nghĩ khung xương này có chỗ nào không đúng, gia gia liền mở miệng: “Dương Nhi, ngươi phán đoán một chút, người này sinh thời làm nghề gì, tại sao lại chết? Là nam hay nữ, nếu là nữ nhân thì đã sinh con hay chưa? Chết năm bao nhiêu tuổi, sinh thời đã mắc chứng bệnh gì, biết được bao nhiêu cứ nói.”

“Gia gia, ngươi đây là đang khảo thí ta sao?” Ta hỏi.

“Xem như vậy đi!” Gia gia nhàn nhạt hút điếu thuốc.

Trong lòng ta lẩm bẩm trận khảo thí này con mẹ nó cũng quá tà môn đi? Nửa đêm đem ta từ trên giường lôi đầu dậy, mang ta đến bãi tha ma bắt ta đào mộ người chết, trong thiên hạ phỏng chừng lại không có gia gia thứ hai nào sẽ làm loại sự tình này.

“Làm nhanh đi, nơi này âm hàn chi khí quá nặng, bộ xương già này của ta sắp chịu không nổi nữa rồi.” Nói đoạn, gia gia dùng sức dậm dậm chân.

Ta tĩnh tâm lại bắt đầu đánh giá bộ xương, bãi tha ma chung quanh thỉnh thoảng truyền đến một ít động tĩnh khả nghi, hơn nữa nơi này âm khí dày đặc, thập phần ảnh hưởng tới cơ thể con người! Ta dần dần tập trung tinh thần, dần dần mà đem toàn bộ các thứ tạp nham quấy nhiễu bài trừ ra khỏi tâm cảnh.

Khối khung xương này bị ta hợp lại thi cốt từ đầu đến chân dài đến 1 mét 8, liền nghĩ đến người này sinh thời là một nam

nhân cao lớn, nhưng cái chính là bàn chân lại rất nhỏ, điều này thật sự không khoa học. Bàn chân của con người cùng chiều cao ước chừng là tỷ lệ cố định một trên bảy, thân càng cao, bàn chân càng dài, trừ phi người này sinh thời giống nữ nhân thời xưa bọc chân nhỏ (tục bó chân đó các bác) đem chính bàn chân mình biến thành búp sen vàng ba tấc.

Ta tạm thời không quản tới thứ rối rắm này, lại đi phán đoán tới giới tính, từ khớp xương thô to ta phán đoán đầu tiên là nam nhân, nhưng khi nhìn vào xương chậu thì rõ ràng là đặc điểm của nữ nhân, trên xương mu cũng có đặc điểm. Vết sẹo do sinh nở!

Ta nhặt hộp sọ lên để xác nhận độ tuổi, và dựa vào đánh giá mức độ mòn và rách của răng, đó là một người trưởng thành khoảng ngoài ba mươi tuổi. Tuy nhiên, nhìn phần xương đùi thấy xương hơi nhạt là dấu hiệu của việc mất canxi, nhiều năm chịu áp lực nên bị cong, những đặc điểm này rõ ràng là một người lớn tuổi, điều này không khỏi quá quái dị đi ...

Càng kỳ quái hơn là cánh tay và các khớp dày nên là đặc điểm của xương chân. Chẳng lẽ người này đi bằng bốn chân từ khi sinh ra?

Bộ xương cốt này từ đầu đến chân, không chỗ nào là không tràn ngập mâu thuẫn, khiến người ta càng ngày càng hồ đồ, nhưng đột nhiên, ta hiểu được ý đồ của gia gia, bài kiểm tra này sẽ không bao giờ đơn giản như vậy, trong lòng ta đã có đáp án rồi!

Ngồi xổm một thời gian khá lâu, ta đứng lên nhất thời bị một trận đầu váng mắt hoa, trước mắt biến thành màu đen, hai chân cứng đờ giống như cục đá tảng. Gia gia trước mặt ném đầy đất tàn thuốc, nguyên lai ta trong bất tri bất giác ngồi xổm nơi đó nhìn nửa canh giờ.

“Thế nào, Dương Nhi?” Gia gia hỏi.

"Người này khoảng 30 tuổi, vừa là nam vừa là nữ, sau khi sinh ra đã sống trong cảnh bị giam cầm quanh năm, đi bằng bốn chân, ăn thức ăn thô ráp, cũng sinh được bảy, tám đứa con rồi bị dìm xuống nước chết, sau đó lại bị người khác chém chết."

"Đây là kết luận của ngươi?" Gia gia cười chế nhạo.

"Đúng vậy, bởi vì bộ xương này căn bản là không phải một người!" Ta nói.

"Nga?" Gia gia tỏ ra hứng thú: "Ngươi nói xem, hắn như thế nào không phải là một người."

Ngoại trừ đầu, tất cả các bộ phận của bộ xương này đều là từ động vật mà vay mượn. Chân là cừu và tay là lợn. Xương chậu là của một con lợn nái già khác. Bàn tay và bàn chân được tạo ra từ những mảnh xương rời rạc, có thể là của chó mèo.

Nếu phải phán đoán nguyên nhân cái chết của người này, xét từ vết thương gãy xương cổ, hắn ta bị chặt đầu mà chết.

Nghe ta nói xong, gia gia vui mừng gật đầu: "Trẻ nhỏ dễ dạy, cổ nhân nói tin hết vào sách không bằng không sách, nếu như ngươi đến cả xương người cùng động vật đều phân không rõ, cái nghiệp kia cùng ngươi nói bao nhiêu đều là lãng phí thời gian, thực hảo, thực hảo, Tống gia ta quả nhiên có người kế nghiệp."

"Nhưng mà gia gia……" Ta nói ra nghi hoặc trong lòng: " Bộ khung xương này rốt cuộc là chuyện như thế nào?"

Gia gia lại châm điếu thuốc, nói ra lai lịch của khung xương quỷ dị ——

Đó là sự tình ba mươi năm trước.....

Lúc đó thị trấn phụ cận Dương Thụ trang có một kẻ gọi là Hoàng Tam, Hoàng Tam là một tên lưu manh đầu đường xó chợ,

ngoại trừ uống rượu, đánh bạc, nửa đêm rình mò đào tường khoét vách ra thì không biết làm cái gì hết. Mới 20 tuổi đầu đã bức cho mẹ mình tức quá mà chết.

Tiểu tử này đương nhiên không lấy được lão bà, cả ngày chạy vạy khắp nơi vay tiền, người trong thôn đều thập phần ghét bỏ hắn, Hoàng Tam ở trong thôn lăn lộn không nổi nữa liền ra ngoài làm công, ở chỗ công trường làm hai ngày, ở chỗ nhà ăn làm hai ngày, trên tay có chút tiền liền ngựa quen đường cũ chạy đi đánh bạc.

Có một lần hắn thiếu nợ năm ngàn tệ đánh bạc liền bỏ chạy, chủ nợ đuổi tới tận trong thôn đòi tiền, lúc ấy số tiền kia chính là một bút kinh thiên cự khoản (ý nói số tiền vô cùng lớn), cũng đủ ở nông thôn xây mấy cái nhà khang trang, thân thích bằng hữu không ai nghĩ sẽ gánh thay hắn khoản nợ này, liền đều nói không quen biết hắn.

Vài ngày sau, một người nào đó tìm thấy một túi ni lông màu đen ở bên đường núi bên trong có một cái đầu bê bết máu và ngay lập tức gọi cảnh sát! Cảnh sát đã chụp ảnh và đăng thông báo nhận dạng xác chết trên các mặt báo. Một thúc thúc bà con xa nhận ra cái đầu kia đúng là Hoàng Tam, tiểu tử này tám phần là bị chủ nợ giết, mọi người đều cảm thấy tiểu tử này là chính mình tự tìm đường chết, hơn nữa người nhà quê tư tưởng bảo thủ, không nhắc tới tố tụng, cảnh sát cũng không lập hồ sơ để điều tra, thế là vụ án mạng cứ như vậy kết thúc, không giải quyết được gì.

Đầu của Hoàng Tam được đưa về trong thôn, mọi người đều cảm thấy Hoàng gia quá thảm, cứ như vậy chặt đứt hương khói, Hoàng Tam đến chết cũng không được toàn thây, sợ là sẽ phải âm hồn bất tán! Có một người tra được là mẫu thân của Hoàng Tam là người Triều Sá, vì thế dựa theo tập tục của Triều Sán, làm cho hắn một cái "thế thân táng", chính là dùng các xương của động vật khác lắp cho hắn một khối thân mình hoàn chỉnh để an táng, cũng

coi như là hắn sau khi chết có thể sống yên ổn.

Nói xong đoạn lai lịch của khung xương, gia gia kêu ta đem xương cốt Hoàng Tam chôn trở về, ta chôn xong lúc sau, hắn từ trong lòng ngực lấy ra một xấp giấy vàng, lấy ra 1 mồi lửa châm lên, đặt ở mộ phần nói: “Hoàng Tam huynh đệ, đã quấy rầy rồi, ta biết ngươi bị chết oan, lại không có con cái, chút điểm cung phụng này cũng không để vào trong mắt. Chờ sang năm tới ngày giỗ ngươi, ta nhất định thỉnh một vị hòa thượng đạo sĩ vì ngươi làm phép, siêu độ vong linh ngươi!”

Vừa dứt lời, một cổ âm phong tự dưng nổi lên, thổi những ánh lửa lập lòe bất định, ta phảng phất nghe được trong gió còn kèm theo tiếng khóc như có như không, bọc lấy tro giấy bay tới tận thinh không.

Ta bị một màn này dọa ngây người, gia gia ấn lấy đầu của ta, bảo ta dập đầu mấy cái để xin lỗi .

Sau khi đứng dậy, quái phong đã biến mất không thấy, ta phát run hỏi gia gia: “Trên đời này thật sự có quỷ sao?”

“Có một số việc tin thì có, không tin thì không. Nhưng Dương Nhi, ngươi phải nhớ kỹ, Ngỗ tác nghiệm thi chính là một loại mạo phạm đối với người đã khuất! Cho nên luôn luôn phải bảo trì kính sợ chi tâm, mới có thể không thẹn với thiên địa.”

Ta gật gật đầu: “Ta nhớ kỹ!”

Nhưng tâm niệm vừa chuyển, lời này ý tứ chẳng lẽ là nói ta về sau có thể làm pháp y, liền hỏi: “Gia gia, ngươi khảo nghiệm ta cũng thông qua, như vậy có phải là về sau ta sẽ được làm pháp y theo Tôn cảnh quan không?”

“Không được, tuyệt đối không được, Tống gia tổ huấn là tuyệt đối không thể vi phạm!” Gia gia lạnh giọng quát.

Chương 4: Đề hình quan Tống Từ

**Tập 1: Tàn kiếm Giang Bắc

Chương 4: Đề hình quan Tống Từ**

*Theo góp ý nên e sẽ đổi lại các ngôi xưng hô cho nó hiện đại 1 tý. *

Ông nội đập tay vào lưng rồi nói: "Aiii, chỗ này u ám quá. Bệnh viêm khớp của ông lại sắp bùng phát rồi. Về nhà từ từ rồi nói chuyện nhé!"

Một giờ sau, chúng tôi hai ông cháu về đến nhà, ông nội ngâm một tô canh gừng để xua tan cái lạnh, một bên ăn canh một bên nói: “Dương Nhi, con nhất định cảm thấy kỳ quái, Tống gia chúng ta rõ ràng đều là truyền nhân của Ngỗ tác, vì sao lại cố tình không cho hậu thế tiếp tục theo nghề này? Kỳ thật trong này là có duyên cớ.”

Vào thời Nam Tống, có một vị đề hình quan (tương đương với chức thẩm phán tư pháp cấp tỉnh) cực kỳ xuất sắc, tên gọi là Tống Từ, Tống Từ cả đời xử án như thần, thiên hạ hiếm thấy!

Trong thời gian tám tháng hắn đảm nhiệm đề điểm hình ngục quan là đã giải quyết được tất cả các vụ án oan sai ở địa phương, cũng như các vụ án không đầu không đuôi,bắt được hơn hai trăm hung thủ, thế nhưng không có một kẻ nào kêu oan, từ đó gây khiếp sợ cả triều chính .

Tống Từ tuy rằng lợi hại, nhưng hắn cảm giác sâu sắc được

rằng sức người có hạn, còn có rất nhiều địa phương có các quan viên, ngỗ tác thường thường sẽ không thẩm án, toàn dựa bức cung, vu an giá họa, xem mạng người như cỏ rác, chính cái gọi là "Trên bàn một giọt mực, nhân gian ngàn giọt huyết" (kiểu như bút sa gà chết bên mình ấy).

Vì thế Tống Từ đem kinh nghiệm tâm đắc cả đời nghiệm thi của chính mình, toàn bộ ghi lại vào "Rửa oan tập lục", công trình tiên phong cho ngành pháp y so với phương Tây sớm hơn 300 năm, cho nên Tống Từ cũng được toàn thế giới công nhận là: Vị thuỷ tổ của Pháp y học!

Kể từ khi có Tống Từ, hậu duệ của nhà họ Tống đã ở trong Hình Bộ cùng Đại Lý Tự đảm nhiệm chức vụ, xử án vô số, dần dần đem "Rửa oan tập lục"không ngừng phát triển, tích lũy một bộ xử án tuyệt học vô cùng thần kỳ, đặt tên là "Thiên thần phán xét".

Chính cái gọi là cây to đón gió, Tống gia truyền nhân nắm giữ một bộ môn học vấn tinh thâm, một mặt lại quá dễ bị kẻ gian ghét bỏ, thường xuyên ra tay độc ác; một phương diện khác nữa là quá nguy hiểm lại dễ bị người lợi dụng. Vào thời Minh triều, Tống gia từng phụng mệnh điều tra vụ kỳ án Cửu Vĩ Hồ, kết quả lại liên lụy tới vương vị chi tranh, ngược lại bị trở thành con dê thế tội, suýt chút nữa bị tru di cửu tộc.

Về sau, một vị tổ tiên Tống gia tinh thông về mệnh lý, đã phát hiện ra rằng có lẽ là do Tống gia quá hiểu biết, dòm ngó bí mật của trời đất, lại hay ghen ghét thần ma, cho nên Tống gia phàm là làm quan, bộ khoái, ngỗ tác ba loại chức nghiệp này nhất định không chết tử tế được! Bởi vậy mới lập ra bát tự tổ huấn "Không quan không sĩ, bo bo giữ mình" này, hy vọng rằng Tống gia sẽ trường tồn mãi mãi.

Sau khi nghe xong, tôi có chút ủ rũ, lại có chút không chịu tin tưởng: "Nhưng mà ông ơi, ông không phải đang giúp cảnh sát giải quyết các vụ án sao?"

Ông nội thở dài một tiếng nói: “Ông năm đó tuổi trẻ khí thịnh, giống con thích phá án, trước giải phóng từng tại giới cảnh sát thi thố tài năng, phá mấy vụ đại án chấn động cả nước. Không nghĩ tới rằng rất nhanh tai hoạ liền tới, có người vu cáo nói bộ tuyệt học kia là phong kiến, là mê tín dị đoan, kết quả ông liền bị kéo đi ngủ chuồng ngựa ba năm . Cả ba năm ròng ông mỗi thời mỗi khắc đều nơm nớp lo sợ, nếu không phải về sau được minh oan, có khi ông đã tự kết thúc cuộc đời mình rồi?"

Nói đến đây, ông nội hung hăng uống một ngụm canh gừng: “Cương quá thì dễ gãy, nhu chắc chắn trường tồn, ông mới thể hiện chút tài năng, liền đưa tới tai hoạ lớn như vậy, cuối cùng minh bạch những điều tổ tông nói là có đạo lý. Sau khi trở về ông vẫn luôn trốn tránh ở quê quán, nhưng ông đã có thanh danh bên ngoài, muốn tránh cũng tránh không nổi, cách mỗi mấy năm luôn có người tới mời ông rời núi, ông không phải không muốn, mà là không thể, cuối cùng bị buộc bất đắc dĩ, đành phải lấy phương thức này cùng bọn họ hợp tác. Vốn tưởng rằng đến thời của con, Tống gia cuối cùng đã có thể an tâm, ai ngờ ngươi hôm nay ở trước mặt Tôn Lão Hổ uy phong như vậy, hết thảy đều là tạo hóa trêu người, đây là kiếp số của Tống gia, cũng là sứ mệnh của Tống gia!”

Ông nội nói những lời này lại khiến tôi trở nên hồ đồ, đây là hy vọng tôi sau này tiếp tục truyền thừa tổ tiên hay là không đây???

Ông nội còn nói thêm: “Dương Nhi, con nếu đã thông qua khảo nghiệm, từ hôm nay trở đi, ông tính toán dốc lòng truyền thụ, đem sở học suốt đời toàn bộ truyền thụ cho con, con xác định muốn học chứ?”

Vừa nghe lời này, tôi kích động lên: “Ông nội, con đương nhiên muốn học!”

“Ngươi đừng nghĩ nhiều!” Ông nội nói: “Ta sở dĩ muốn dạy

con, là bởi vì con chỉ dựa vào hai quyển sách sờ mó lung tung, khắp nơi khoe khoang, tựa như một thằng nhóc ba tuổi cầm bảo kiếm sắc bén vô cùng ở trước mặt địch nhân chơi đùa, ngược lại rất nguy hiểm. Kỳ thật tinh túy chân chính của Tống gia con một phần mười cũng chưa học được. Ông nội không hy vọng con chết sớm, chỉ là là ông nội già rồi, không lo cho con được cả đời, tất cả những gì ta có thể làm chính là đem chiêu thức "bảo kiếm" chỉ cho con, con đường về sau con tự chính mình đi đi!"

"Một điều nữa, kinh nghiệm mà tổ tông lưu lại là một đại bảo tàng, nếu cứ như vậy tàn lụi ở trong tay ông, là tội lỗi, cho dù có xuống cửu tuyền cũng không có mặt mũi nào đi gặp liệt tổ liệt tông. Nhưng nếu là Tống gia có người kế tục, ông chết cũng có thể nhắm mắt……"

Không biết có phải là ảo giác hay không?

Nghe ông nội nói ' chết cũng có thể nhắm mắt", tôi đột nhiên có loại dự cảm xấu, phảng phất như ông nội đang lưu lại di ngôn.

Tôi ném cái ý nghĩ này ra sau, gật gật đầu.

Kể từ đó, bất cứ khi nào có thời gian, tôi đều theo ông nội để học cách khám nghiệm tử thi và cách xử lý hiện trường vụ án. Đương nhiên tôi cũng ăn không ít khổ, vô luận bất luận cái đả kích gì tôi đều cắn răng kiên trì, giống một khối bọt biển tham lam mà hấp thu tri thức quý giá!

Trong nháy mắt đã trôi qua ba năm, kết quả thi vào đại học của tôi không được khả quan lắm, tôi muốn thi vào trường đại học bách khoa của tỉnh, nhưng điểm vẫn còn thiếu hơn một trăm điểm, ông nội nói điền đi! Cam đoan ngươi có thể thi đậu .

Tôi tin tưởng thủ đoạn thông thiên của ông nội, cho tôi một cái danh ngạch là chuyện nhỏ, vì thế yên tâm lớn mật mà điền nguyện vọng một là đại học Công Nghệ.

Cô tôi hy vọng tôi có thể học kinh tế để sau này có thể giúp bà lo việc làm ăn, nói thật là tôi là người cực đoan, thích giải quyết tội phạm và không ham làm ăn gì cả, có lẽ tôi được thừa hưởng gen từ ông tôi từ đời này sang đời khác..

Sau khi suy nghĩ, cuối cùng tôi đã điền vào một ngành điện tử ứng dụng, một chuyên ngành khá, tôi nghe nói rằng triển vọng việc làm là khá tốt. Nhưng sau đó tôi đến trường và thấy lớp chỉ có ba cô gái, tôi thực sự hối hận, tiếc rằng ván đã đóng thuyền có hối hận cũng đã muộn.

Sau kỳ nghỉ hè dài sau kỳ thi tuyển sinh đại học, tôi ở nhà lên mạng, xem phim và chơi cờ tướng với ông nội, tôi đã có một khoảng thời gian rất vui vẻ.

Hôm đó tôi đi dự tiệc ở nhà một người bạn cùng lớp, ai cũng uống khá nhiều bia. Chúng tôi đều là bạn từ nhỏ đến lớn. Nghĩ đến việc ra thế giới bên ngoài, mọi người trong lòng vừa vui vẻ, lại có chút lưu luyến không rời .

Sau bữa tối, chúng tôi lại đi hát với nhau, nháo đến tận khuya chúng tôi mới về nhà.

Lúc này đã là 11 giờ đêm, từ phía xa xa tôi đã thấy nhà cũ Tống gia đèn đuốc sáng trưng, trong lòng lộp bộp một chút, có loại dự cảm bất hảo! Bởi vì cái huyện thành này mọi người buổi tối đều ngủ sớm, dựa theo phong tục mà nói, chỉ có trong nhà có biến cố mới có thể hơn nửa đêm thắp nhiều đèn như vậy, tỷ như lão nhân qua đời……

Trong phút men rượu trong người tôi biến mất, vội vã chạy về nhà, đẩy cửa kêu người, kết quả trong phòng một người đều không có.

Tôi đi vào thư phòng của ông nội, thấy trên bàn đặt một cái phong thư đơn sơ, mặt trên không dán tem, và một con dao đỏ rực

như máu được vẽ bằng bút ở góc dưới bên phải.

Hình như có gì trong phong bì?

Tôi tò mò đổ phong bì về phía tay mình, và một thứ nhớp nháp đột nhiên rơi xuống lòng bàn tay tôi, là một viên tròng mắt!

Chương 5: Cái chết của ông nội

**Tập 1: Tàn kiếm Giang Bắc

Chương 5: Cái chết của ông nội.**

Tròng mắt rơi ra khỏi phong bì làm tôi giật mình, không phải của ông nội đúng không? Nhưng sau khi nghĩ lại, rõ ràng là không phải, ông nội nhận được bức thư trước rồi mới biến mất, nhãn cầu này hẳn là của người khác.

Ngoại trừ nhãn cầu dính dính này, trong thư không có gì khác, thật sự là kỳ quái, người gửi thư muốn nói gì với ông nội? Tại sao ông nội đột ngột biến mất?

Càng nghĩ càng cảm thấy rối tinh rối mù, tôi vò đầu bứt tai, lo lắng ngồi xuống.

Ông nội nói rằng mọi thứ nên được nhìn từ bản chất, khi bạn không thể hình dung ra một điều gì đó, hãy bắt đầu từ điểm cơ bản nhất.

Tôi nhìn xung quanh và thấy rằng những thứ trong thư phòng được sắp xếp gọn gàng, cửa ra vào và cửa sổ còn nguyên vẹn, không có dấu vết của ẩu đả, nói cách khác, ông đã rời nhà sau khi nhận được bức thư.

Vì đây là một lá thư, nên nó phải truyền tải một số loại thông tin, mà chỉ ông nội mới có thể nhìn thấy, vì vậy tôi nghĩ tôi cũng có thể xem nó.

Thông điệp mà người gửi muốn nói với ông nội nằm trên nhãn cầu này!

Tôi bật đèn soi kỹ nhãn cầu dưới đèn, từ độ mờ của thủy tinh thể, nhãn cầu này đã bị móc ra khỏi cơ thể chưa đầy ba giờ, và một dây thần kinh nhỏ dính vào mặt sau của nhãn cầu. Sau khi kiểm tra tầm một phút hơn, tôi đưa ra hai kết luận: thứ nhất, nạn nhân còn sống khi nhãn cầu bị móc ra; thứ hai, kẻ giết người là mooit cao thủ, có thể móc mắt của người đang còn sống mà không gây ra bất kỳ tổn thương nào. Phải biết rằng mắt là một bộ phận rất mong manh và dễ bị tổn thương, kỹ thuật này có thể so sánh với bác sĩ phẫu thuật!

Trên tròng mắt có một số vụn nhỏ, tôi lấy ngón tay ra xoa một ít thì thấy đó là mùn cưa, tôi đưa xuống mũi ngửi thì thấy có mùi thông. (Kinh vl :beat_brick:)

Tôi nhớ có một xưởng chế biến gỗ ở phía bắc huyện thành, nơi những cây thông chở từ nơi khác về được đánh bóng thành những tấm gỗ làm bàn ghế, nên nhãn cầu này chắc hẳn cũng xuất phát từ đó. Điều mà người gửi muốn gửi gắm đó là: một người trong xưởng chế biến gỗ đang gặp nguy hiểm đến tính mạng, đây là một mối họa vô hình, vì vậy ông nội phải gấp rút tới cứu người đó!

Tôi cũng không suy nghĩ được nhiều, vội cầm đèn pin chạy ra khỏi nhà, đường tối om, thỉnh thoảng vọng lại từ đâu đó tiếng chó sủa, tôi chạy về phía bắc huyện thành thì thấy nhà máy chế biến gỗ sừng sững ẩn hiện trong bóng đêm.

Xung quanh nhà xưởng có một bức tường, cánh cửa sắt lớn bị mở tung, ổ khóa vứt trên mặt đất, một đoạn dây thép còn được luồn trong lỗ khóa.

Điều này chứng tỏ nhận định của tôi không sai, người gửi bức thư này đang ở đây, và có thể ông nội cũng đang ở trong. Nhưng trong lòng có đôi chút sợ hãi, người gửi chắc chắn không phải là người tử tế, có nên gọi cảnh sát trước không?

Lúc đó tôi còn chưa có điện thoại di động, quay lại gọi cảnh

sát có chút không thực tế, mỗi giây trôi qua ông nội đều có thể đang đối mặt với nguy hiểm.

Vì vậy, tôi nhặt một thanh gỗ trên mặt đất đi về phía nhà máy, vừa đi vừa lặng lẽ quan sát, tôi đã thấy một nhà kho có đèn sáng, tôi tắt đèn pin, nắm chặt cây gậy trong tay và cẩn thận tiến về phía đó!

Trong kho gỗ chất thành đống, chất trên nóc cao, phủ bạt, tôi bước vào trong, xung quanh im ắng, trong lòng tôi bất giác cảm thấy mờ mịt.

Quẹo qua một góc, tôi chợt nhìn thấy trước mặt tôi có hai người, một người là người đàn ông mập mạp trung niên mà tôi không biết tên, đang ngồi trên ghế, nghiêng đầu, cúc áo bị phanh ra. Tôi nhìn thấy một con rồng xanh lớn xăm trên ngực, một miếng giẻ nhét trong miệng, hai hốc mắt hõm vào, điều kỳ lạ là quanh hốc mắt, khuôn mặt và quần áo không dính một giọt máu.

Anh ta đang cầm một chiếc túi nhựa màu đen, dường như đựng một thứ gì đó!

Người còn lại đang nằm trên bãi đất trống cách đó không xa, mặc bộ đồ Đường màu đỏ, đi giày vải đế tràm, nhìn thoáng qua tôi đã nhận ra là ông nội rồi!

Tôi không quan tâm đến sống chết của người đàn ông béo trung niên nữa, vội vàng chạy tới, bổ nhào vào người ông, tay chân ông lạnh toát, nhịp tim của ông gần như đã biến mất hoàn toàn, đồng tử bắt đầu giãn ra. Tôi đặt tay dưới mũi ông nội, và phải mất vài giây sau đó tôi mới cảm nhận được một hơi thở ra cực kỳ yếu ớt.

Đôi mắt tôi lập tức ẩm ướt, tôi hét lên: “Ông ơi, ông phải cố lên, con sẽ gọi người đến ngay!”

Tôi hét lên vài lần, hy vọng có thể khơi dậy ý thức của ông. Đôi môi của ông nội khẽ nhúc nhích, yếu ớt nói:. "Dương nhi,"

"Ông nội, ông đừng chết, con sẽ gọi xe cứu thương!! Gọi bác sỹ tốt nhất tới" !!

"Không ....." Ông nội thập phần gian nan mà nói: "Quá muộn rồi...."

Vừa nghe được câu này, lòng tôi như thắt lại, nước mắt tôi trào ra. Ông nội lại lên tiếng, nói một cách yếu ớt và chậm rãi, như thể mỗi câu mỗi chữ đều dùng hết sức lực, tôi hy vọng ông có thể tiết kiệm một chút sức lực, nhưng tôi không dám ngắt lời ông.

Ông nội nói: "Tống Dương ... Thời khắc của ông nội đã điểm ... Tương lai sau này cho dù con có làm pháp y ông nội cũng sẽ không ngăn cản con... Nhưng nếu có một ngày khi con nghe được câu nói "Tàn kiếm Giang Bắc"... Con nhất định phải trốn đến thật xa ..."

Tôi nắm lấy tay ông, bởi vì tiếng khóc nên giọng đã khàn đi:" Ông ơi, Tàn Kiếm Giang Bắc" là kẻ nào? có phải là tên khốn nạn đã hại ông không? Con nhất định sẽ báo thù cho ông. "

" Không! "Ông siết chặt đôi tay khô khốc. Ông ôm tôi, nhìn chằm chằm vào mắt tôi: “Hứa với ông.”

Tôi gật đầu lia lịa .

Ông nội lộ ra vẻ nhẹ nhõm, và dần dần lịm đi, tôi quỳ trên mặt đất khóc không thành tiếng.

Đang trong cơn đau buồn, tôi chợt nhìn thấy một bóng đen đáng sợ lờ mờ đung đưa trên mặt đất, nước mắt tôi ngừng lại ngay lập tức, đánh giá vị trí của ánh sáng và khoảng cách của bóng đen, kẻ đó đang đứng sát tôi. Ngay đằng sau tôi!

Nhưng tôi thậm chí còn không nhận ra một tiếng thở cho dù là

nhỏ nhất, có vẻ như đó hoàn toàn không phải là người sống, thậm chí tôi còn tự hỏi, liệu có phải là cái xác người đàn ông béo đã bị đục khoét kia không?

Không, điều này rõ ràng là không thể!

Bởi vì bóng người này cao gầy, vào lúc này, tay phải của hắn chậm rãi nâng lên, trong tay cầm một thứ gì đó, mơ hồ giống như một con dao sắc nhọn.

Tôi đột ngột đứng dậy, nhưng ngay lập tức bị một vật sắc lạnh xuyên qua quần áo đè lên eo.

Bóng đen dùng một ngữ điệu âm trầm nói: "Đừng quay lại. Nhìn thấy mặt tôi thì cậu cũng đừng nghĩ tới chuyện sống sót đi ra ngoài."

Giọng nói nghe rất lạ, nam không ra nam, nữ không ra nữ, âm dương quái khí, giống như được xử lý bằng một thiết bị đặc biệt.

Tôi vừa sợ vừa phẫn nộ, người này chắc chắn là kẻ sát nhân đã dụ ông nội vào đây để giết, nhưng tôi không có khả năng tự vệ và cũng không có khả năng chống trả, ngay cả khi tôi bị giết ở đây cũng không ai biết được.

"Chàng trai trẻ. Cậu tên gì?" Bóng đen nhàn nhạt hỏi.

"Tống… Dương!" Tôi đáp.

"Vậy là Tống Chiêu Lâm cũng có cháu trai à, ông ta có dạy cho cậu cái gì không?" bóng đen lại hỏi.

"Ông chưa dạy gì cả." Tôi đáp.

"Có phải vậy không, haha!" Một tràng cười quái dị phát ra từ bóng đen: "Cậu vẫn còn muốn sống chứ?"

Lần này tôi không trả lời, mà chỉ gật đầu.

"Được, tôi sẽ cho cậu một câu hỏi. Đáp được, tôi sẽ để cậu đi. Không được, vậy vui vẻ xuống cửu tuyền mà bầu bạn với ông cậu đi!"

Tôi run rẩy, cảm thấy vô cùng bất lực vì sự kém cỏi và yếu đuối của mình trong lúc này, tên sát nhân đã giết ông nội rõ ràng đang ở ngay trước mặt tôi, vậy mà tôi còn không dám nhìn hắn ta, lại còn để hắn ta chơi đùa như mèo vờn chuột.

Nhưng khát vọng sống vẫn thôi thúc tôi gật đầu.

“Câu hỏi này rất đơn giản, chỉ cần cậu có thể tra ra nguyên nhân cái chết của ông cậu, tôi sẽ để cho cậu đi!” Bóng đen nói.

Chương 6: Tàn kiếm Giang Bắc

Tập 1: Tàn kiếm Giang Bắc

Chương 6: Tàn kiếm Giang Bắc

Nghe đến đây, tôi sững sờ hơn mười giây, bóng đen chế nhạo: “Tại sao, cậu không muốn tôi xem ông nội cậu dạy cậu thành cái bộ dáng gì sao?”

“Ông ấy không dạy tôi gì cả!” Tôi nói.

“Vậy làm thế nào cậu tìm thấy chỗ này?” bóng đen mỉa mai.

Tự dưng tôi toát mồ hôi hột, người đàn ông này thật sự thông minh, ngay lập tức đã nhận ra là tôi đang nói dối.

“Hừm, nhìn không ra tuổi còn trẻ nhưng bản lĩnh lại không tồi đấy.” Con dao lạnh lùng của bóng đen cứ quanh quẩn ở hông tôi.

Anh ta là kẻ thù của ông tôi? Tại sao anh ta lại kiểm tra tôi? Nếu như tôi trả lời đúng, liệu anh ta có để tôi đi không?

Suy nghĩ của tôi đang lộn xộn, trong mười bảy năm ngắn ngủi của mình, tôi chưa từng phải đối mặt với chuyện sinh tử như vậy bao giờ. Lúc này trong đầu tôi là một mảnh hỗn độn, quần áo đã thấm mồ hôi lạnh, dính sát vào thân thể.

“Nhanh lên, sự kiên nhẫn của tôi có hạn.” bóng đen lại thúc giục.

Tôi chỉ có thể bắt đầu kiểm tra cơ thể của Ông nội. Tôi đặt ngón trỏ lên da ông và đo nhiệt độ cơ thể. Nhiệt độ cơ thể khoảng 10 độ. Sau khi kiểm tra các khớp ngón tay, móng tay vẫn nguyên

vẹn và không có dấu vết đánh nhau. Sau đó, tôi mở mí mắt và nhìn vào nhãn cầu. Ánh mắt không chút vẩn đục… Khi làm những việc này một cách cẩn thận, tôi dần bình tĩnh lại.

Ông nội không có vết thương rõ ràng cũng không có dấu hiệu nhiễm độc, thậm chí còn có một chút ửng hồng trên má. Nếu dấu hiệu sinh tồn của ông không biến mất, quả thực tựa như ông đang ngủ.

Vết thương liệu có ẩn giấu dưới lớp quần áo?

Ông ơi, cháu xin lỗi! Tôi lẩm bẩm trong lòng, bắt đầu cởi quần áo của ông nội, cởi áo và quần của ông, mặc dù cảm xúc của tôi hỗn loạn, nhưng lý trí của tôi rõ ràng, tôi chậm rãi kiểm tra da và xương của ông.

Nhưng toàn thân không có vết thương, cũng không bị gãy xương.

Tôi áp tai vào ngực ông nội và dùng tay đập vào cơ hoành nhưng không có dấu hiệu chảy máu trong.

Không có dấu vết nghẹt thở, không có dấu vết siết cổ và không có dấu hiệu bệnh lý.

Điều này kỳ lạ đến nỗi tôi không thể tìm ra nguyên nhân cái chết. Trong một khoảnh khắc, tôi bắt đầu nghi ngờ những gì mình đã học, và thậm chí liệu tôi có phải là một kẻ ngu ngốc hay không.

Thời gian trôi qua, quần áo của tôi bị gió trong nhà kho thổi bay mồ hôi lạnh.

Tôi đưa tay lau mồ hôi trên trán, bóng lưng phía sau âm thanh quái khí cười nói: “Sao, cháu của Tống Chiêu Lâm không nhìn ra được nguyên nhân cái chết sao?”

“…”

“Nói xem, nguyên nhân cái chết là gì, nếu không tôi sẽ trực tiếp nói cho cậu biết, rồi tiễn cậu một đoạn? Giết cậu theo cách giống như đã làm với ông của cậu!" bóng đen gằn giọng.

Tôi nắm chặt tay, biết rằng phen này khó thoát, tôi dần dần cảm thấy không sợ hãi nữa.

“Tôi không biết!” Tôi nói.

“Đây là câu trả lời của cậu?” Bóng đen lại hỏi.

Tôi đột ngột đứng lên, dù sao tôi cũng sắp chết rồi, thử xem, có lẽ còn có khả năng thoát thân.

Cho dù không thể đánh chết hắn, nhưng ít nhất tôi vẫn cần biết trước khi tôi chết trông hắn như thế nào, khi trở thành ma, tôi sẽ tìm hắn báo thù!

Tôi chỉ còn cách hắn ta nửa mét, tôi phát điên lên, xoay người tung một cú đấm trực diện, nhưng ngay lập tức bị một bàn tay đeo găng tay da nắm chặt.

Tôi có thể thấy rõ bóng người màu đen cao khoảng 1,8m, đang mặc áo gió màu đen, quấn chặt người, không để lộ một tấc da thịt. Anh ta đeo một chiếc mặt nạ ma quái gớm ghiếc trên mặt, miệng toe toét như đang cười, miệng lộ ra hai chiếc răng nanh màu xanh lục.

Đôi mắt ẩn trong chiếc mặt nạ tối đen như mực, tôi không thể nhìn thấy hình ảnh phản chiếu của con ngươi, trong một khoảnh khắc, tôi thậm chí còn tự hỏi kẻ đối diện với tôi, liệu hắn có phải là người không?

Bóng đen khẽ vặn nắm tay tôi phát ra tiếng kêu răng rắc, và nước mắt tôi chỉ trực trào ra vì đau.

"Có dũng khí!” bóng đen gật đầu: “Chỉ là quá ngu xuẩn. Giết

cậu làm bẩn tay ta. Quên đi, tha cậu một mạng. Chờ tới khi nào ngươi có thể nhìn ra thủ pháp giết người của tôi, tôi lại tới xin cái mạng của cậu. Cả đời, hãy nhớ, tôi sẽ mãi là cơn ác mộng của nhà họ Tống cậu! ”

Nói xong, hắn ta làm một cái động tác kỳ quái, khẽ nhúc nhích lông mày của tôi, tôi bỗng cảm thấy chóng mặt, trước mắt tối sầm, vô lực ngã xuống đất.

Tôi bị đánh thức bởi tiếng còi inh ỏi của cảnh sát, một bàn tay to lớn liên tục vỗ vào mặt tôi, tôi mở mắt ra và thấy xung quanh có rất nhiều người, cảnh sát Tôn ngồi xổm trước mặt tôi và liên tục dùng tay vỗ vào mặt tôi bôm bốp. Tôi sững sờ mở mắt ra, nhớ tới trước khi hôn mê đã xảy ra chuyện gì, lập tức hoảng sợ.

“Ông tôi đâu rồi?”

Cảnh sát Tôn thở dài với vẻ mặt buồn bã: "Tống Dương, ông nội của cháu đã đi rồi…”

Như vậy tất cả mọi chuyện xảy ra đêm qua đều là sự thật. Tôi không cảm thấy quá sốc nhưng trong lòng lại chùng xuống. Tức giận, xấu hổ và tủi nhục mọi cảm xúc đều ùa vào tim tôi, tôi cắn chặt môi, bất giác bật cả máu.

Cảnh sát Tôn khoác áo khoác cho tôi, hoá ra tôi đã nằm trong nhà kho cả đêm nên đã bị cảm lạnh.

Hai cỗ thi thể được mang đi.Cảnh sát Tôn nói rằng dì tôi đã tìm kiếm chúng tôi suốt đêm, và chỉ sau khi biết tôi bình an vô sự, bà ấy mới yên tâm.

Cảnh sát Tôn yêu cầu tôi đi cùng anh ta đến đội cảnh sát hình sự trong thành phố để ghi lại khẩu cung. Tôi kể cho anh ta tất cả những gì tôi biết, sau đó hỏi anh ta một vài câu hỏi như Giang Bắc Tàn Kiếm là ai? Ông tôi chết như thế nào? Người đàn ông béo đó

lại là ai?

Cảnh sát Tôn cau mày và nói: "Tôi biết cháu quan tâm về những điều này bây giờ. Lúc lâm chung ông nội của cháu đã nói tránh xa kẻ đó, càng xa càng tốt, chú nghĩ cháu không nên hỏi."

"Làm sao tôi có thể không quan tâm!" Tôi kích động đứng dậy. Tôi nghiến răng nghiến lợi chửi bới: "Người đó giết chết ông nội cháu, cháu muốn báo thù!"

Cảnh sát Tôn thở dài, "Thôi được ròo, chú sẽ kể cho cháu nghe tất cả những gì chú biết, nhưng cháu hứa sẽ giữ chuyện này ở trong lòng và đừng bao giờ nhắc đến chuyện này với bất kỳ ai."

Anh ta châm thuốc đang chuẩn bị bắt đầu nói, một cảnh sát đi đến. Anh ta bước vào, trên tay cầm một tập tài liệu, nhìn thấy tôi ở đó liền định lui ra ngoài, nhưng bị cảnh sát Tôn ngăn lại, “ Đều là người một nhà, có chuyện gì cứ nói thẳng đi!” Viên cảnh sát liếc tôi đầy do dự. Anh ta nói, “ Sếp, báo cáo khám nghiệm tử thi của Tống lão đã được đưa tới.”

“Đem đến đây.”

Cảnh sát Tôn xem báo cáo khám nghiệm tử thi, sắc mặt đột nhiên trở nên nghiêm túc, anh ta lẩm bẩm: “Thật sự là kẻ đó.”

Sau đó anh ta đưa cho tôi bản báo cáo, mặc dù đây là lần đầu tiên tôi xem báo cáo khám nghiệm tử thi do bác sĩ pháp y cấp, trên đó có rất nhiều thuật ngữ chuyên môn, nhưng xét cho cùng, pháp y hiện đại và Ngỗ tác cổ đại có nhiều điểm giống nhau, nên tôi cũng không mất nhiều công sức để đọc hiểu.

Như đã nói ở trên, người đàn ông tử vong đầu tiên, tức là người đàn ông béo trung niên, không có tổn thương trên bề mặt cơ thể và không có dấu hiệu nhiễm độc, ngoại trừ nhãn cầu đã bị móc ngay khi còn sống, gây rách dây thần kinh thị giác và cơ nhãn cầu.

Ngoài ra, trái tim của ông ta cũng biến mất, nghi là bị cắt bởi vũ khí sắc nhọn, nhưng da sườn vẫn còn nguyên vẹn, và chiếc túi ni lông trên tay ông ta có một quả tim người, là của chính ông ta sau khi xét nghiệm.

Thấy vậy, ta không khỏi rùng mình hít một hơi lạnh, lấy trái tim ra mà không tổn hại thân thể, cái này còn có thể sao?

Ông nội tôi tử vong là do van tim bị thủng 1 vết lớn, nghi do bị vật nhọn đâm, nguyên nhân trực tiếp tử vong là do ngừng tim, tương tự, trên cơ thể không hề có vết thương, không có dấu vết trói, đánh nhau và không có dấu hiệu ngộ độc.

Tôi sửng sốt đến mức không nói nên lời, cảnh sát Tôn cầm tờ báo cáo trên tay tôi nói: "Người duy nhất có thể làm ra chuyện này chính là Giang Bắc Tàn Kiếm của mười năm trước. Xem ra hắn ta trở về là để báo thù Tống gia." "

Sau đó, cảnh sát Tôn lặng lẽ kể về vụ án lớn đầy quỷ dị chưa được giải quyết mười năm trước ...

Chương 7: Quỷ án mười năm trước

Cảnh sát Tôn nói với tôi rằng vụ án này đã xảy ra mười năm về trước, khi đó chú ấy mới chỉ là một đội trưởng cảnh sát hình sự, chú ấy có thể lên được vị trí này đều là nhờ sự giúp đỡ của ông tôi.

Ông nội tôi tính tình cổ quái, sẽ không dễ dàng ra tay, nhưng chỉ cần ông ấy ra tay, chắc chắn sẽ giải quyết được vụ án!

Đó là một đêm không sao, lúc đó cảnh sát Tôn đến đồn công an huyện để giao một tài liệu. Đúng lúc này, một người đàn ông trung niên bước vào, trên tay cầm một túi ni lông, sắc mặt đỏ bừng bừng như thể say rượu, vừa vào đồn cảnh sát đã hét lên rằng có người định giết mình, rồi đổ gục xuống mặt đất.

Cảnh sát Tôn nghĩ rằng anh ta là một người say rượu, nhưng khi cảnh sát Tôn kiểm tra, anh ta đã chết.

Mở chiếc túi trong tay ra, cảnh sát Tôn phát hiện bên trong có một quả tim người!

Người chết không có bất kỳ một vết thương nào trên người, thần thái tựa như đang ngủ, không có dấu hiệu bị ngược đãi hay đầu độc. Xe của anh ta đang đậu bên ngoài đồn cảnh sát, máy vẫn chưa tắt, trên xe chỉ có dấu vân tay của chính anh ta. Nói cách khác, anh ta tự mình lái xe đến đồn cảnh sát để trình báo tội ác, và sau đó chết ở đây.

Cảnh sát đã điều tra danh tính của anh ta và phát hiện ra rằng người này hóa ra là một thẩm phán ở thành phố này!

Cấp trên rất coi trọng vụ án này, liên tập trung các cảnh sát hình sự và pháp y tốt nhất thành lập lực lượng tổ chuyên án, điều tra hết tất cả các đầu mối, nhưng mấy ngày kế tiếp không thu hoạch được gì, ngay cả cái chết của nạn nhân cũng không điều tra ra được .....

Tổ chuyên án cũng là nơi tập trung toàn người tài, thảo luận cãi nhau tới mức mọi người ai nấy đều mặt đỏ tới mang tai, ai cũng không phục ai, tra án cũng là mỗi người làm mỗi việc, hoàn toàn là cục diện như rắn không đầu.

Cảnh sát Tônlà người ít nói nhất trong nhóm, nên khi chú ấy yêu cầu ông tôi ra khỏi núi, chú ấy đã bị một nhóm chuyên gia chế nhạo, họ chế nhạo rằng thà đến chùa thuê một đạo sĩ còn hơn.

Đúng lúc này, vụ án thứ hai xảy ra, người chết là một phụ nữ, một doanh nhân giàu có từ nước ngoài trở về.

Giống như nạn nhân đầu tiên, cảnh sát tìm thấy một túi nhựa nằm bên cạnh thi thể của cô ấy, trong đó cũng chứa một trái tim!

Công việc phát hiện không có tiến triển gì, Cảnh sát Tôn không thèm đếm xỉa đến những lời dèm pha, mang hồ sơ đến gặp ông tôi. Ông tôi hứa sẽ giúp, nhưng khi Cảnh sát Tôn đưa ông đến Đội Cảnh sát Hình sự, ông thấy hai thi thể đã bị mổ xẻ.

Bác sĩ pháp y đã mổ xẻ xác chết và chỉ tìm thấy một thứ, trái tim trong túi là của người chết, kẻ sát nhân không biết đã dùng phương pháp gì để lấy quả tim ra mà không làm tổn thương bề mặt cơ thể.

Ông tôi nói lúc đó không làm vụ này được vì ông đã có điều kiện khi hợp tác với công an. Đó là không ai được phép đụng vào xác chết trước khi ông tôi tới.

Cảnh sát Tôn cầu xin giữ ông tôi lại, và ông tôi yêu cầu được

đến nhà nạn nhân.

Nhà của người quá cố đã bị khám xét nhiều lần, không có gì ngoài dấu chân và dấu tay của cảnh sát hình sự, đặc điểm tội ác của tên sát nhân này chỉ gói gọn trong hai từ “sạch sẽ!”.

Động cơ gây án, phương thức giết người, dấu vết hiện trường, mọi thứ đều quá sạch sẽ, không để lại chút manh mối nào cho cảnh sát!

Nhưng ông tôi không phải người thường, đóng hết rèm cửa, đốt một bó ngải cứu trong phòng và hun khói liên tục, trên tường từ từ hiện lên tám chữ máu - Giang Bắc Tàn kiếm, điếu dân phạt tội!

Giang Bắc Tàn kiếm có lẽ là biệt danh mà tên sát nhân tự đặt cho mình, 'Điếu dân phạt tội' ý tứ thì là thay mặt tầng lớp dân đen dưới đáy xã hội diệt trừ tội ác! Cảnh sát Tôn ngay lập tức quay trở lại đội cảnh sát hình sự để lấy thông tin của nạn nhân, và phát hiện ra rằng nạn nhân đầu tiên, vị thẩm phán, đã nhận hối lộ, điều này khiến một cặp chú cháu can đảm làm việc nghĩa bị buộc tội giết người; người chết thứ hai, một nữ doanh nhân giàu có, đã đầu tư vào ngành y tế sử dụng những thủ đoạn không phù hợp để nâng giá một loại thuốc điều trị ung thư với chi phí chỉ từ mấy chục tệ lên đến hàng vạn tệ.

Kẻ sát nhân nghĩ rằng họ có tội nên tự xưng là thẩm phán và giết họ!

Lúc này lại xảy ra vụ án mạng thứ ba. Người chết là một giáo sư đại học, cũng giống như hai vụ đầu, hắn ta cũng vì suy đồi đạo đức cá nhân, nhiều lần giao cấu với sinh viên nữ và quay video lại để uy hiếp.

Tên giáo sư chết trong một buổi hội thảo học thuật, lúc đó có rất nhiều phóng viên, vì thế vụ việc không thể che giấu được nữa.

Sau khi báo chí đưa tin, rất nhiều người trên mạng đã sùng bái tên sát nhân "Vì dân trừ hại" này, cho rằng cảnh sát đã đảo ngược trắng đen, thiện ác bất phân, điều này đã tạo ra áp lực dư luận rất lớn đối với lực lượng làm nhiệm vụ.

Ngay cả khi xã hội thực sự còn nhiều bất công và nhiều kẻ xấu lợi dụng sơ hở thì hệ thống luật pháp vẫn luôn không ngừng được cải thiện, không ai có quyền vượt qua luật pháp. Dùng những phương pháp khủng bố như vậy để trừng trị kẻ xấu chính là đang phạm tội giết người. Là cảnh sát, nhất định phải bắt hắn!

Lần này, ông tôi yêu cầu khám nghiệm tử thi đầu tiên, cảnh sát Tôn phớt lờ sự chống đối của những đồng nghiệp khác và để ông vào nhà xác để khám nghiệm. Ông tôi giam mình trong nhà xác suốt một ngày đêm, Cảnh sát Tôn ở ngoài, không cho ai vào quấy rầy.

Trong lúc cảnh sát Tôn đi vệ sinh, một bác sĩ pháp y thực tập vô tình mở cửa. Những gì anh ta nhìn thấy đã làm anh ta sợ choáng váng! Anh ta nói rằng ông tôi và cái xác đều đeo những chiếc mặt nạ kỳ lạ, ông dùng hai sợi dây để điều khiển cái xác, như đang tái hiện hiện trường vụ án.

Một ngày sau, ông tôi đột nhiên cười trong nhà xác, cảnh sát Tôn đi vào và hỏi ông ấy có tìm thấy gì không. Ông tôi nói rằng vụ án này thực sự làm khó ông, ông ấy không thể tìm ra phương pháp giết người, ông ấy không thể giải được bí ẩn về việc lấy được trái tim người sống.

Ông nói: “Cái xác nói với tôi rằng kẻ sát nhân cao 1,8m, gầy, với đôi mắt hình tam giác, lông mày cạo và mũi cao.” Đây là nguyên văn.

Hai người đã hợp tác nhiều lần, và Cảnh sát Tôn đương nhiên tin tưởng vào khả năng của ông tôi.

Vì vậy hắn đã huy động toàn bộ lực lượng cảnh sát của mình tiến hành tìm kiếm trải thảm ở thành phố H theo đặc điểm này, tuy rằng không tìm được kẻ sát nhân nhưng lại tìm được nhân chứng trọng yếu. Người này tên là Trương Báo, từng là trùm xã hội đen giết người, dựa vào thủ đoạn của bản thân mà ra tù sau ba năm, Trương Báo cho biết gần đây hắn thường xuyên thấy một kẻ lạ có ngoại hình giống như thế đi lang thang quanh nhà mình. Hắn ta lo sợ mình trở thành mục tiêu tiếp theo, liền thỉnh cầu cảnh sát cho biện pháp bảo vệ.

Ông tôi yêu cầu được xem lời thú tội của Trương Bảo, rồi lấy dữ liệu của ba vụ giết người đầu tiên ra để so sánh.

Cuối cùng, một số ký hiệu kỳ lạ đã được vẽ trên bản đồ của tỉnh H, và cảnh sát Tôn được lệnh lục soát các con phố được đánh dấu ngay lập tức.

Cảnh sát Tôn hỏi ông làm cách nào biết được, ông không giải thích, chỉ là thúc giục hắn nhanh lên!

Cảnh sát ngay lập tức chạy đến con phố tương ứng và hỏi thăm từ nhà này sang nhà khác. Quả nhiên, một chủ nhà nói rằng có một người đàn ông mới thuê căn hộ của anh ta, người đàn ông này trông giống hệt như ông tôi mô tả, anh ta còn nói anh ta có một phần thuê nhà hợp đồng, trong đó có thông tin người thuê căn hộ.

Cảnh sát Tôn vui mừng khôn xiết và vội cử hai cảnh sát đến thu thập thông tin từ chủ nhà, trong khi những người khác khám xét nơi ở của nghi phạm. Trong phòng, cảnh sát tìm thấy nhiều mẩu báo, và hình ảnh của ba nạn nhân và bức ảnh của Trương Báo bị một con dao găm cắm trên tường.

Chương 8: Thiện ác đối đầu.

Ngoài những bức ảnh của bốn người này, trong phòng còn có một số người khác, cảnh sát Tôn nhận định rằng họ là mục tiêu tiếp theo của kẻ sát nhân!

Tuy nhiên, đợi một lúc lâu, hai cảnh sát và chủ nhà được phái ra không thấy quay lại, gọi điện cũng không có ai trả lời, Sĩ quan Tôn nhận ra có điều không ổn, lập tức dẫn quân xông tới.

Anh ta tìm thấy thi thể của hai cảnh sát trong một bãi đậu xe, sau đó tìm thấy thi thể của chủ nhà trong căn nhà của chủ nhà, và căn nhà đã bị lật tung thành một đống hỗn độn. Lần này tên sát nhân không sử dụng chiêu thức giết người "ảo diệu" của mình, hai cảnh sát hy sinh bị kẻ nào đó từ phía sau cắt sâu vào cổ, chủ nhà bị dao đâm chết.

Điều này cho thấy Giang Bắc Tàn kiếm đang hoảng loạn, hắn ta đang muốn che dấu chân tướng, nghĩa là manh mối mà ông tôi tìm ra là chính xác!

Tuy nhiên, cảnh sát Tôn vẫn rất hối hận vì đã quá chủ quan khi đến Kinh Châu, sau khi ông tôi đến thì kêu mọi người ra ngoài, đóng chặt cửa chính và cửa sổ, phải một tiếng sau mọi người mới vào được. Vừa mở cửa, căn phòng bốc khói nghi ngút, nồng nặc mùi thuốc bắc, vốn dĩ nơi này không hề có một chút dấu vết nào vậy mà giờ đây xuất hiện rất nhiều dấu chân máu, trên tường còn xuất hiện một cái dấu tay dính đầy máu.

Nhờ có những dấu vết mới này mà có rất nhiều manh mối để kiểm tra! Chiều cao và cân nặng của kẻ sát nhân, dấu vân tay và lòng bàn tay, thói quen di chuyển của hắn, và đôi giày mà kẻ sát

nhân mang.

Cảnh sát Tôn (từ đoạn này gọi là Tôn Hoắc nha các thím) huy động toàn bộ lực lượng cảnh sát ngày đêm điều tra, cuối cùng trích xuất được hình ảnh của kẻ sát nhân trong video giám sát ở một trung tâm mua sắm, mặc dù kẻ sát nhân đội mũ và không nhìn thấy mặt nhưng đi cùng một người phụ nữ. Hai người này rõ ràng là có mối quan hệ mật thiết.

Cảnh sát đã theo dõi bức ảnh và tìm thấy người phụ nữ này, cô ấy là một nữ công nhân trong một nhà máy dệt, có lẽ là nhân tình của kẻ sát nhân.

Kết quả là khi Tôn Hoắc dẫn người đi tìm thì phát hiện người phụ nữ đã bị giết, thủ pháp giống y như của 'Giang Bắc tàn Kiếm', kẻ sát nhân đã không ngần ngại giết chết người tình của mình, hủy thi diệt tích!

Ông tôi đã hai lần đẩy hắn ta vào đường cùng mà cảnh sát vẫn không bắt được, có thể nói đây là một cuộc tỉ thí vô hình, thiện ác đối đầu.

Thông qua cuộc đối đầu này, cảnh sát đã chứng minh một điều, 'Giang Bắc Tàn Kiếm' không phải thần thánh, cũng có nhược điểm, có thể bị đánh bại!

Mọi người trong tổ chuyên án dồn hết sức lực tiếp tục điều tra.

Vào lúc này, các thành viên tổ chuyên án lần lượt bị giết, tổng cộng đã có năm cảnh sát phải chết, không có ngoại lệ, trái tim của họ đều bị lấy sống. Sau đó ông tôi tuyên bố rời khỏi vụ án này. Tôn Hoắc bị hao binh tổn tướng nghiêm trọng, cuối cùng nổi giận. Còn cùng ông tôi ầm ĩ một trận.

Nếu không có sự giúp đỡ của ông tôi, vụ án không thể tiếp tục

điều tra nữa, vụ án này không còn cách nào khác là phải trở thành án treo.

Vừa nói xong, cái gạt tàn trước mặt Tôn Hoắc đã tích tụ một lớp tàn thuốc dày đặc, đột nhiên tôi nhớ ra điều gì đó khiến tôi rùng mình.

Một đêm mười năm trước, 'Giang Bắc Tàn Kiếm' đã đến gặp ông nội!

Lúc đó tôi mới bảy tuổi, tôi nhớ có người đến thăm ông tôi vào đêm khuya, tính tò mò trỗi dậy, tôi hỏi ông nội là ai đang ghé thăm. Bình thường ông là người luôn tốt tính, thế nhưng lúc đó lại quát tháo bảo tôi nhanh cút đi ngủ.

Người đàn ông ở trong nhà khoảng hai tiếng sau đó rời đi, tôi không biết hai người đã trò chuyện những gì.

Mười năm sau, tại sao 'Giang Bắc Tàn Kiếm' lại quay trở lại? Tại sao lại giết ông nội? Anh ta là hung thủ năm đó, hay là hậu duệ của hung thủ?

Có rất nhiều bí ẩn trong vụ án này như bị bao phủ bởi những lớp sương mù, tôi không thể nhìn đâu là sự thật.

Tôi hỏi Tôn Hoắc: “Người đàn ông béo chết đêm qua là Trương Bảo, người đã trốn thoát mười năm trước?”

Cảnh sát Tôn gật đầu nói: “Đúng vậy, chính là anh ta.”

“Tôi lờ mờ nhận ra, 'Giang Bắc Tàn Kiếm' Một lần nữa đặt vấn đề này trước mặt Ông nội… ”Tôi nói.

"Ồ, phải không? Vậy thì cậu có nghĩ rằng ông nội của cậu đã nhìn thấu thủ pháp của "Giang Bắc Tàn Kiếm" trước khi chết không?"

Tôi lắc đầu: "Tôi không biết."

Cảnh sát Tôn thở dài, đứng dậy, đặt một bàn tay to lên vai tôi: "Tiểu Dương, cái chết của ông nội cậu trách nhiệm thuộc về tôi. Nếu không phải tôi mời ông ấy ra ngoài thì ông ấy sẽ không phải chết." Còn về phần lão Tống. Ông ấy giờ cũng đã đi rồi. Mong cậu hãy tập trung vào việc học và quên chuyện đó đi. Còn tôi sẽ tiếp tục điều tra vụ án này, có ngày tôi sẽ cho cậu một cái công đạo! "

"Chú Tôn, cháu có một thỉnh cầu. ”Tôi đứng lên và nói.

“Nói!”

“Nếu một ngày nào đó, phát hiện tung tích của "Giang Bắc Tàn Kiếm, xin hãy nói với cháu, cháu sẽ đích thân bắt hắn trả giá!”

Cảnh sát Tôn ngập ngừng, “Nhưng…”

"Năm đó ông tôi đã có thể ép hắn đường cùng mạt lộ. Không có cách nào để rút lui, điều đó chứng tỏ tuyệt học của nhà họ Tống chính là kẻ thù không đội trời chung của 'Giang Bắc Tàn Kiếm'. Ông tôi đã dạy tôi tất cả những gì ông ấy biết, vì vậy tôi phải đích thân đưa kẻ thủ ác ra trước công lý!

" Cậu không tin cảnh sát của chúng ta à? ” Tôn Hoắc hỏi.

Tôi im lặng, Tôn Hoắc bật cười: "chàng trai trẻ, cậu cùng ông nội tính bướng bỉnh quả thật giống nhau như đúc. Tôi biết rồi, một ngày nào đó, nếu hắn xuất hiện, tôi sẽ thông báo cho cậu.."

Tôi cắn chặt môi, thề trong lòng "Giang Bắc Tàn Kiếm, lần sau gặp lại, nhất định ta sẽ cho ngươi hối hận vì đã có mặt trên cõi đời này!

Chương 9: Tự sát ở trường học

**Quyển 2: Hoa học đường màu trắng

Chương 9: Tự sát ở trường học**

Ba năm sau....

Hiện tại tôi đã là sinh viên năm cuối Đại học Bách Khoa Thành Phố.

Cuộc sống của năm cuối cấp rất nhàn nhã, chỉ cần học một vài lớp mỗi tuần là có thể dành thời gian còn lại làm những điều mình thích. Ví dụ như chơi "Liên Minh Huyền Thoại" trên mạng thâu đêm suốt sáng, hay lừa những nữ sinh ngây thơ vào khách sạn tình yêu, (trói em bằng cà vạt - penthouse trên Đà Lạt) dù sao thì đám bạn cùng phòng của tôi hầu như đều như vậy cả.

Chỉ có tôi là người duy nhất ngồi trong thư viện với đôi mắt gấu trúc thâm xì, ngấu nghiến tất cả những cuốn sách về pháp y một cách điên cuồng.

Bởi vì tôi chưa bao giờ quên cái ngày mà ông tôi mất, thỏa thuận giữa tôi với Cảnh sát Tôn, ngày nào đó, khi 'Giang Bắc Tàn Kiếm' xuất hiện trở lại, tôi nhất định sẽ bắt hắn phải đền tội!

Nhưng hiện tại tôi tự biết khả năng mình vẫn còn chưa đủ tư cách chống lại hắn, vì vậy tôi phải khiến cho bản thân càng ngày càng cường đại hơn.

Hôm nay, như thường lệ tôi lại đến thư viện để trả mấy cuốn sách sắp hết hạn. Khi đi ra ngoài, tôi gặp ngay anh bạn cùng phòng là Vương Đại Lực. Hắn hào hứng kể với tôi, "Hello Tống Dương,

mày biết tin gì chưa? Hôm nay nhà trường vừa xảy ra một vụ án mạng đấy!

"Ở đâu? ”Tôi hỏi.

"Bên kia hồ nhân tạo, có một nam sinh treo cổ, đã có mấy chiếc xe cảnh sát lao vào trường rồi. Mà mày thấy lạ không. Tao chỉ nghe nói nữ sinh treo cổ tự tử vì thất tình. Đây là lần đầu tiên nghe nói nam sinh treo cổ tự tử. Thật kỳ lạ. Vẫn còn đang độ tuổi thanh xuân, tại sao lại vì tình mà nghĩ quẩn như vậy! ” Vương Đại Lực vô cùng bát quái nói.

Thấy Vương Đại Lực hả hê, tôi dội gáo nước lạnh: "Đại Lực, cái miệng mày có thể tích đức cho con cháu tý được không? Người ta thân xác còn chưa lạnh, mày lại đứng nói bậy nói bạ ở đây. Tao nói cho mày biết, mày còn cứ như vậy sớm muộn gì cũng bị sát khí làm cho đột tử mà quy tiên thôi. Nếu như người chết nghe thấy có người ở sau lưng bàn lộng thị phi, nói không chừng tối nay liền tới ký túc xá tìm mày uống trà đấy.”

Vương Đại Lực vội vàng hứ lên vài tiếng, nói: "Tống DƯơng, không tới xem náo nhiệt sao?"

“Đi chứ!” Tôi lập tức theo Vương Đại Lực đến hồ nhân tạo của trường.

Cái hồ cách tòa nhà dạy học và ký túc xá khá xa, ngoại trừ các đôi tình nhân thì rất ít người tới đây, nhưng hiện tại tình cảnh có chút trái ngược, có rất nhiều người tập trung ở đây, cảnh sát và sinh viên đến xem náo nhiệt đủ cả.

Cảnh sát kéo một sợi dây xung quanh khoanh vùng hiện trường, xuyên qua sợi dây tôi nhìn thấy một chiếc thắt lưng da được treo trên một cây hòe già. Thi thể treo cổ đã được đặt xuống, và một bác sĩ pháp y mặc áo khoác trắng đang ngồi xổm ở đó để khám nghiệm tử thi, vì hiện trường có quá nhiều người và cây cối

rậm rạp nên tôi không thể nhìn thấy thi thể.

“Kỳ quái!” Tôi lẩm bẩm một mình.

“Làm sao vậy?” Vương Đại Lực rướn cổ hỏi.

"Khu rừng này cách hồ nhân tạo chỉ có một bước chân. Tại sao anh ta không đâm đầu xuống hồ cho lẹ?"

"Không dễ đâu. Anh chàng này có lẽ muốn nhảy xuống hồ tự sát, nhưng có thể mới mò tới mép nước lại sợ hãi. Bây giờ là mùa thu. Buổi tối nhiệt độ sẽ rất lạnh, người anh em này rõ ràng không muốn chết lạnh và ẩm ướt, suy đi tính lại cuối cùng vẫn là quyết định treo cổ tự tử, "Vương Đại Lực mê mẩn nói:" Mày thấy tao có năng khiếu làm trinh thám hay không?"

Con mẹ nó quả thực không biết xấu hổ! Theo như mày nói, Địch Nhân Kiệt mà nghe được chắc chắn sẽ bỏ làm thần thám, trực tiếp về nhà làm ruộng. Nếu Sherlock Holmes sinh cùng thời với mày thì ông ta sẽ thất nghiệp mất thôi. ”Tôi chế diễu.

Nhưng mà Vương Đại Lực đúng chuẩn là một cái đầu heo, coi lời chế diễu của tôi biến thành lời khen, đắc ý nói: "Đương nhiên! Nhìn thấy mày học hỏi từ tao được không ít thứ, tao sẽ chỉ cho mày thêm một chút kinh nghiệm.

" Rửa tai lắng nghe! ”Tôi đáp.

“E hèm!” Vương Đại Lực đang định phát biểu ý kiến lần nữa thì nói: “Không được, chỗ này không nhìn thấy xác chết. Mau đổi qua một góc độ khác.”

Lòng vòng cả nửa ngày, cuối cùng cũng tìm được một vị trí gần hiện trường hơn. Nhưng cũng chả khác hơn là mấy, chỉ có thể nhìn thấy tấm lưng cong của bác sĩ pháp y. Tôi đang định thay đổi góc độ, Vương Đại Lực đột nhiên vỗ vai tôi: “Này, nhìn nữ cảnh sát kia kìa!”

“Ở đâu?” Tôi nhìn theo hướng ngón tay của cậu ta, phát hiện thấy cạnh mép của sợi dây phân cách, quả nhiên có một nữ cảnh sát đang đứng.

Nữ cảnh sát dáng người cao gầy, làn da trắng mịn, trước sau lồi lõm (chuẩn dáng ngực tấn công mông phòng thủ), mặc một chiếc quần jean bó sát, cặp đùi làm cho người ta phải líu lưỡi. Trên người mặc một cái áo da hở ngực, bên trong mặc một chiếc áo sơ mi cảnh sát màu xanh da trời, hai tay bắt chéo bên hông, bộ đồ này so với trong phim ảnh hoa khôi cảnh sát phải nói là ăn đứt.

Nhìn bộ ngực cao vút của cô ta, thật không ngoa khi nói rằng đó là cỡ C, mà không, nói là D cũng không quá! Một mái tóc ngắn gọn gàng càng nổi bật lên sự mơn mởn của tuổi thanh xuân.

Lúc này cô ấy đang cau mày, nhìn cái xác không chớp mắt. Gương mặt thanh tú trông trẻ trung, dịu dàng, tôi đoán tuổi của cô ấy chắc cũng chỉ ngoài hai mươi, không hơn tôi là mấy, nếu thay trang phục gợi cảm, chắc chắn có người cho rằng dáng người và gương mặt này là một nữ minh tinh.

Vương Đại Lực bày ra bộ mặt hoa si, nước miếng chảy ròng ròng nói: "Mẹ nó! Lực ca tao đã từng gặp biết bao mỹ nữ khuynh nước khuynh thành, lòng sớm đã lặng như nước. Tại sao khi nhìn thấy cô gái này, tao đột nhiên lại có cảm giác muốn phạm tội. Tội hành hung cảnh sát bị kết án mấy năm nhỉ?”

Ta chế giễu:" Chỉ là với cái thân xác này của mày mà đòi phạm tội. Cẩn thận không người ta lại một quyền đem cái lưng mày bẻ làm hai".

Vương Đại Lực cứ nhìn chằm chằm nữ cảnh sát, tôi đơn giản là mặc kệ hắn. Lại tiếp tục thay đổi góc độ để nhìn rõ cái xác hơn. Tâm lý của tôi có lẽ hơi biến thái, bởi vì so với mỹ nữ thì tôi lại càng thích xem thi thể hơn.

Cuối cùng tôi cũng tìm được một cái góc thích hợp. Nhìn rõ được bộ mặt của người chết!

Người chết khoảng tầm hai mươi tuổi, ngoại hình bình thường, mặc áo len, hai mắt lồi lên như cá vàng, trên cổ có dấu vết thắt cổ rõ ràng. Lấy vết thắt cổ này làm ranh giới, vùng da bên trên thì trắng bệch, nhợt nhạt, nhưng vùng da bên dưới lại đỏ sẫm, và một đoạn lưỡi đỏ chót của nạn nhân lè ra khỏi miệng đụng tới cằm.

Những người bị treo cổ không phải lúc nào cũng thè lưỡi ra. "Rửa oan tập lục" có ghi lại rằng lưỡi sẽ không thò ra khi sợi dây siết ở phía trên yết hầu, mà chỉ thè ra khi nó bị thắt ở phía dưới.

Vì lưỡi trong miệng của một người chỉ là một phần nhỏ và có một phần dài ẩn trong cổ họng, xương họng của người bị treo cổ bị nghiền nát do trọng lực rất lớn, vì vậy lưỡi mới mất đi khống chế mà thò ra khỏi miệng. . Con ma treo cổ trong điện ảnh và phim truyền hình có cái lưỡi dài không hoàn toàn là một sự cường điệu nghệ thuật.

Có thể tưởng tượng được rằng cái xác mà tôi nhìn thấy thật kinh khủng, nhưng tôi không những không sợ hãi, trong lòng còn có chút kích động.

Hơn nữa, đũng quần của nạn nhân còn có đầy phân (cớt đó mấy bác), từ hai điểm này, không nghi ngờ gì nữa, nguyên nhân của cái chết chính là treo cổ!

Nhưng tôi luôn cảm thấy có gì đó không đúng, không kìm chế được cảm xúc muốn đi qua quan sát kỹ càng hơn. Bất chợt một cảnh sát chặn tôi lại và lạnh lùng quát: “Đứng ngoài, không phận sự miễn vào!”

“Thế nào, pháp y Tần? Là tự sát hay giết người?” Lúc này, nữ cảnh sát bước tới hỏi.

Giám định viên pháp y phụ trách khám nghiệm tử thi là một ông già, tóc mai trắng, khoảng 50, 60 tuổi, có vẻ nhiều kinh nghiệm, cởi găng tay cao su ra và nói: "Người chết là do treo cổ và chết ngạt. Không tìm thấy dấu vết đánh nhau hay trói trên người. Tôi phỏng đoán là tự sát".

Nữ cảnh sát thở phào nhẹ nhõm:" Đã như vậy, rút quân thôi, đưa tử thi về khám nghiệm. "

" Tôi nghĩ không cần thiết phải khám nghiệm tử thi. Tôi đã xét nghiệm nhiều tử thi như vậy. Không có gì sai cả. Tự sát là tự sát. ”Bác sĩ pháp y ngạo nghễ nói.

“A, thật là một cặp vếu to hiếm có trong vũ trụ, tao thực sự rất muốn biết cô ấy tên là gì!” Lúc này, một giọng nói nham nhở đột nhiên truyền vào tai tôi, tôi giật mình. Hóa ra là khi tôi nhìn cái xác quá chăm chú, không để ý Vương Đại Lực đã dựa sát vào tôi nhìn chằm chằm nữ cảnh sát bằng một đôi mắt thèm thuồng như muốn ăn tươi nuốt sống người ta vậy.

“Mày chạy đến đây lúc nào vậy?” Tôi càu nhàu.

Vương Đại Lực cười khinh miệt: "Trông mày say đắm ngắm người ta kìa, tao đến đây còn không để ý. ngày thường nhìn ngươi nghiêm chỉnh, gặp các nữ sinh đưa thư tỏ tình đều mặt đỏ tới mang tai, nguyên lai mày lại thuộc dạng thâm tàng bất lộ a.””

“ Tao đang nhìn cái xác. ”Tôi bào chữa.

"Trông tao giống thằng ngu lắm sao, một đóa hoa cảnh sát xinh đẹp làm sao có thể kém thu hút hơn một con ma bị treo cổ? Ôi, thật là đẹp, thực sự muốn bị cô ấy còng tay, rồi dùng gậy quật trên người ta vài phát a ..." Sau đó, Vương Đại Lực lại bắt đầu ngây ngốc.

Tôi thực sự dở khóc dở cười với tên này, lúc này một số cảnh

sát bước đến và chuẩn bị hành lý.

Vốn dĩ tôi không có ý định quản vụ này, nhưng trơ mắt nhìn tên pháp y đang lừa gạt, tôi không thể buông tha cho hắn, không biết dũng khí từ đâu ra, tôi kéo sợi dây phân cách bước vào!

Vương Đại Lực sợ hãi điếng hồn, tuyệt vọng hét lên từ phía sau: “ĐM Tống Dương, mày điên à, tao chỉ đùa thôi, mày đừng có tới tìm người để bắt chuyện a!”

Khi mấy người cảnh sát thấy tôi xông vào, họ bước tới và hét lớn. “Này cậu sinh viên, cậu không được phép bước vào hiện trường vụ án mạng.”

Tôi hoàn toàn không bỏ những lời này ngoài tai, thậm chí mọi thứ xung quanh thi thể đều biến mất khỏi tầm mắt của tôi, tôi đi thẳng về phía nữ cảnh sát và chỉ vào vị bác sĩ pháp y. “Ông ta sai rồi. Người này không phải tự sát, mà là bị sát hại!” “

“Anh nói cái gì?” Nữ cảnh sát sửng sốt một lúc, trong mắt hiện lên một chút kinh ngạc cùng nghi hoặc.

Chương 10: Động U chi đồng - Đôi mắt âm u

**Quyển 2: Hoa học đường màu trắng

Chương 10: Động U chi đồng - Đôi mắt âm u**

Vừa dứt lời, một đám cảnh sát đã hùng hổ lao tới ấn mạnh vào vai tôi.

Nữ cảnh sát lạnh lùng nói: "Ai cho phép anh vào?"

"Không ai cả. Chỉ là thấy ông ta kết luận sai, không kìm lòng được mà lên tiếng." Tôi nói.

“ nhảm nhí!” Bác sĩ pháp y hừ lạnh: “Tôi sai? Tôi là bác sĩ pháp y có kinh nghiệm dày dặn nhất trong đội cảnh sát hình sự. Tôi thực sự có chút bội phục lòng dũng cảm của cậu. Những đứa trẻ ranh không biết tự lượng sức mình như cậu, tôi đã thấy nhiều rồi. Chẳng qua là đọc một vài bản “Holmes” lại nghĩ mình làm thám tử, tiểu Đào, cứ để cậu ta nói. Hôm nay tôi muốn xem liệu cậu ta miệng chó có thể mọc được ngà voi không. ”

“ Bác sĩ pháp y Tần, chúng ta còn có việc khác phải làm, không có thời gian nói nhảm cùng cậu ta.”Nữ cảnh sát nhắc nhở.

"Không sao không sao, sẽ không mất nhiều thời gian đâu. Thằng nhóc, hiện tại ta cho ngươi một cơ hội nói cho mọi người biết người này bị sát hại như thế nào? Nhưng ngươi phải biết một điều cản trở người thi hành công vụ sẽ bị giam giữ hành chính, hiện tại hối hận vẫn còn kịp. Chỉ cần hướng tôi nói xin lỗi, chuyện ngày hôm nay, coi như xoá bỏ! ”Bác sĩ pháp y Tần đùng đùng tức

giận nói.

Tôi cười thầm, nói tôi nhảm nhí? Không biết lúc nữa ai sẽ xin lỗi ai đây: “Nếu tôi đúng thì sao?”

"Cậu mơ sao?” Bác sĩ pháp y Tần cười.

“Ý tôi là nếu như, tôi được thần may mắn phù hộ, chẳng may nói mò lại đúng.” Tôi nhượng một bước và nói.

“Nếu đã như vậy, tôi sẽ rút khỏi vụ này, để cậu tiếp quản, được không?” Bác sĩ pháp y Tần nói xong, đám cảnh sát xung quanh phá lên cười, quăng tôi một ánh mắt hiếu kỳ. Muốn xem tiếp theo tôi làm sao để phá vỡ cục diện rối rắm này.

“Bác sĩ pháp y Tần!” Nữ cảnh sát cau mày nhắc nhở ông ta đừng nói nhảm.

Bác sĩ pháp y Tần ra hiệu cho cô đừng xen vào, xem ra vị bác sĩ pháp y già này có bối cảnh khá sâu, trọng lượng lời nói hơn hẳn nữ cảnh sát trẻ tuổi.

“Cậu nhóc, nói chuyện đi!” Pháp y Tần nói.

“Được rồi!” Tôi bước đến gốc cây cổ thụ nơi người chết đã treo cổ, khi treo cổ, để có thể với được cành cây, nạn nhân đã cố tình đặt một chồng đá dưới chân mình, nhưng có một mảnh cỏ cạnh tảng đá đè lên, rất dễ bị bỏ qua. Tôi chỉ vào chỗ đó và nói, "Mọi người nhìn có một vết lõm ở đây, có nghĩa là khi anh ấy tự sát, một người nào đó bên cạnh anh ấy đã đặt một đống đá vào đây và giúp anh ấy đứng. Ông đã thấy tự tử mà cần người khác giúp chưa? Vậy đây không phải là vụ giết người sao? "

Pháp y Tần cười:" Tôi tưởng cậu đã tìm ra manh mối quan trọng nào đó. Hóa ra là chuyện này, cậu nhóc, còn non lắm! Người chết được phát hiện trong khuôn viên trường sáng nay. Một người quét dọn đã phát hiện ra nạn nhân và đưa nạn nhân xuống. Đây

thực sự là dấu chân của người quét dọn. Như thế nào, không còn lời gì để nói chứ?"

Tôi lắc đầu:" Dấu vết này hoàn toàn không phải là dấu chân. "

Bác sĩ pháp y Tần đột nhiên im lặng, nữ cảnh sát cũng đưa ra ánh mắt nghi ngờ nhìn ông ta. Ông ta nói:" Tôi nhớ, tôi đã để hộp dụng cụ ở đó khi tôi kiểm tra xác chết. Có chuyện gì vậy? Cậu coi đó như là manh mối quan trọng sao?"

Tôi nghĩ thầm trong bụng, lão già này thật sự là muốn cứu thể diện, hắn nói dấu vết hung thủ để lại là do chính mình làm ra.

Nhưng nữ cảnh sát hiển nhiên tin vào lời giải thích này, và sự nghi ngờ vừa thoáng qua trong mắt cô ấy từ từ rút đi. Có lẽ theo cô, bác sĩ pháp y Tần là người có kinh nghiệm trong nghề bao nhiêu năm nên chắc sẽ không có sai sót gì cả.

Tôi biết rằng trong mắt người khác, vết lõm trên cỏ không phải là một manh mối lớn, nhưng trong mắt tôi thì rất khác, bởi vì trong thời gian tôi chịu sự huấn luyện của ông nội, ngày nào ông cũng điều chế một thứ thuốc đắng vcl cho tôi uống. Ông gọi đó là 'Thuốc giãn đồng tử', uống được bảy bảy bốn mươi chín ngày thì tôi bị mù, lúc đó ông bảo tôi đừng sợ, vì mắt tôi đang được điều chỉnh lại! (Vãi ông >.<)

Ba ngày sau mắt tôi trở lại bình thường, tôi nhận ra những gì tôi nhìn thấy rất khác so với trước đây.

Trong mắt tôi, một hạt vừng có thể phóng to bằng cái cối xay, tôi có thể quan sát dòng chảy của mạch máu qua những thay đổi nhỏ trên da. Ngay cả động tác vỗ cánh của con ong cũng có thể trở thành chuyển động chậm trong mắt tôi. Vì chưa kịp thích nghi với cặp mắt mới nên tôi chỉ có thể ở trong phòng tối trong khoảng thời gian đó, ánh sáng mạnh hơn một chút, thậm chí là lửa của que diêm sẽ khiến mắt tôi đau như bị kim đâm.

Tôi dần dần hiểu rằng Ông nội đang huấn luyện cho tôi một số kỹ thuật đặc biệt! Phải mất một thời gian dài tôi mới thích nghi được với tầm nhìn đáng sợ này và đạt đến trạng thái có thể thu vào một cách tự do. Ông nội nói rằng đôi mắt này là "Đôi mắt Âm u" (gọi là Động U chi Đồng cho nó sang nhé các thím) độc nhất vô nhị của nhà họ Tống, và chúng có thể giúp tôi phá án trong tương lai.

Trước "Động u chi đồng" của tôi, hình dạng của đám cỏ bị các vật có trọng lượng và hình dạng khác nhau đè lên rất khác nhau, ngay chỗ thân cỏ bị đứt gãy cũng đã từ từ khô héo, theo quan sát của tôi thì dấu vết này xảy ra cách đây khoảng tám đến mười tiếng trước.

Tôi vừa quan sát cái xác bên cạnh, và có thể đánh giá nó từ ba khía cạnh là vết xác chết, độ cứng của cơ thể và sự giãn nở của đồng tử. Cái chết của nạn nhân chính xác vào thời điểm này, nhưng bác sĩ pháp y Tần tuyệt vời này lại nói thời gian chết ít nhất là mười giờ trở lên. Tôi thậm chí không buồn sửa ông ta.

Khá đáng tiếc là những gì tôi nhìn thấy thì những người khác lại không nhìn được, nữ cảnh sát nói một cách thiếu kiên nhẫn: " Được rồi được rồi, thật là lãng phí thời gian. Ai đó sẽ đuổi thằng nhóc này ra ngoài đi!"

"Chờ đã, ngoại trừ vết lõm trên cỏ, Vẫn còn dấu tay của kẻ sát nhân để lại trên người nạn nhân. Ông không thấy cái này à? ”Tôi hỏi.

Nữ cảnh sát sững sờ một lúc rồi ra hiệu cho những cảnh sát đang tóm lấy tôi lùi lại trước, Pháp y Tần nhếch mép nói: "Tiểu Đào, thằng nhóc này lại nói nhăng nói cuội rồi. Tôi đã chiếu tia cực tím lên thi thể nạn nhân. Không hề có dấu vân tay."

" Tôi không nói về dấu vân tay, mà là vết lõm lòng bàn tay! Bất kể vật thể nào, chỉ cần tác động lên thì sẽ để lại vết lõm, cho dù đó

là một cái bàn hay là một khối đá. Sau khi một người chết, các chức năng của cơ thể hoàn toàn ngừng lại. Máu không còn chảy nữa, tuy rằng nói điều này đối với người chết là bất kính, nhưng thật ra thi thể cũng tương đương với một đồ vật. "Tôi hít một hơi dài giải thích.

"Này thằng nhóc, có phải cậu đang mộng du hay không? Cái gì mà thi thể cũng là đồ vật? Chuyện quái quỷ vậy cũng có thể nghĩ ra. Tôi dùng tất cả các thiết bị còn không nhìn ra được. Cậu nghĩ cậu chỉ cần dùng một đôi mắt chó cũng có thể nhìn ra à?" Bác sĩ nhìn tôi với ánh mắt khinh thường.

“Nếu tôi có thể chứng minh, ông sẽ làm gì?” Tôi đột nhiên nở một nụ cười tự tin.

“Không thể nào!” Bác sĩ pháp y Tần nói: “ thiết bị tôi sử dụng trị giá hàng vạn tệ mà còn không có manh mối, cậu nghĩ cậu có thể sao?”

“ Ông mê tín như vậy sao? Thiết bị không phải là vạn năng. Khám nghiệm tử thi cần có những phương pháp khác nhau. Đôi khi một mảnh giấy có thể đạt được kết quả, nhưng hàng vạn món thiết bị thì lại chả khác gì một đống rác. ”Tôi nói.

Nữ cảnh sát nhìn tôi từ trên xuống dưới, có vẻ hứng thú với tôi: "Thằng nhóc, cậu học gì vậy?"

"Điều này không liên quan gì đến chuyên ngành của tôi. Tuy tôi không phải là pháp y, nhưng tôi nghĩ là tôi thừa sức để cân ông ấy." Tôi cố ý chỉ vào bác sĩ pháp y Tần khiêu khích.

Pháp y Tần thực sự bị tôi chọc tức: "Tiểu Đào, để cậu ta làm đi, để cậu ta làm! Tôi muốn xem cậu ta có thể làm được trò trống gì. Thời gian tôi làm pháp y còn lớn hơn số tuổi của thằng nhóc này mà tôi còn không tìm ra kết quả gì. Tôi không tin một thằng nhóc đọc vài cuốn sách ngoại khóa cũng có thể phát hiện ra, nếu

nó phát hiện ra điều gì, tôi lập tức sẽ vỗ mông từ chức. "

" Bác sĩ pháp y Tần, chuyện này không tốt lắm đâu? ", Nữ cảnh sát khó khăn nói.

“Không thành vấn đề, hôm nay tôi dạy dỗ thằng nhóc thối này!” Bác sĩ pháp y Tần ngồi trên mặt đất.

Tôi cười nói: "lời ông nói có được tính không thế?!"

"Tính! Đương nhiên tính, nhưng không tìm được gì thì cậu tính sao?" Pháp y Tần hung hăng nhìn chằm chằm vào tôi.

"Cứ tống tôi vào đồn thôi!” Tôi nhún vai.

Nữ cảnh sát bên cạnh thở dài: "Này anh bạn, nãy giờ cậu đã làm lãng phí thời gian của chúng tôi, tôi không phải đang nói giỡn với cậu, cuối cùng nếu không phát hiện ra chuyện gì, tôi sẽ bắt cậu vì tội cản trở công vụ, cậu nên suy nghĩ rõ ràng điều đó. Cậu có vẻ như là năm ba hoặc năm tư, nếu cậu đã bị tạm giam một lần, cho dù trường học không kỷ luật cậu, thì trên hồ sơ cũng sẽ có vết nhơ. Sau này đừng nghĩ tới chuyện tìm việc làm."

" Tôi biết rất rõ. " Tôi nói một cách bình tĩnh.

Không phải tôi kiêu ngạo, tuy rằng "Động u chi Đồng" không thể nhìn thấy dấu vết của người đã khuất, nhưng manh mối của vụ giết người thì lại hiện rõ ngay trước mắt, trừ khi kẻ sát nhân có thể làm cho xác chết bay lên, còn không trên người người chết nhất định phải có dấu tay!

Suy một ra ba, gặp gì biết nấy, đây được gọi là suy luận, và tôi hoàn toàn tin tưởng vào suy luận của mình.

Nữ cảnh sát cười khổ: "Được rồi. Vậy thì làm đi. Cần dụng cụ gì cứ mở miệng".

"Không, tôi không cần những dụng cụ đó." Tôi bước ra khỏi sợi dây phân cách, Vương Đại Lực cứ đứng ì ra đó. Nhìn vào phía tôi với vẻ mặt rất lo lắng, tôi hét lên: “ Đại Lực, tới đây một chút"

Cậu ta nâng sợi dây chạy tới, gật đầu cười với nữ cảnh sát và bác sĩ pháp y Tần, rồi nhỏ giọng kéo áo của tôi: "Tống Dương, con mẹ nó lần này mày chơi thật đấy. Loại nữ nhân hung hãn thế này cũng dám làm quen! Ngày thường thấy mày rón ra rón rén, đến cả nói chuyện với gái đều mặt đỏ, sao đột nhiên chơi lớn vậy. Mày có phải bị cái gì kích thích hay không?, À! Đã hỏi người ta có bạn trai chưa ?"

Tôi đã cho cậu ta một phát. Nhìn thoáng qua cậu ta nói: “Đại Lực, mày chạy về phòng lấy chiếc ô giấy dầu màu đỏ ở dưới tủ của tao đem lại đây.”

“Tại sao mày lại muốn như vậy?” “Đừng hỏi, cứ làm đi.” Tôi đặc biệt dặn dò một câu: “Nhớ đừng đụng vào những thứ khác trong tủ của tao!”

“Được rồi, chờ tao tý.” Sau đó, Vương Đại Lực chạy đi.

Pháp y Tần châm một điếu thuốc nói: “Vậy tôi sẽ nghỉ ngơi chờ, cậu cứ diễn cho tốt!”

“Được rồi , cứ chờ tôi diễn tốt!” Tôi ngẩng đầu.

Chương 11: Hồng ô - Cái ô màu đỏ, nghiệm thi tuyệt học

Một lúc sau, Vương Đại Lực cầm cái ô đỏ chạy tới, thở hổn hển đưa ô cho tôi: “ Tống Dương, cái này phải không?”

“Đúng rồi!” Tôi nói với bác sĩ pháp y Tần:“Xin lỗi, cho tôi mượn hai đôi găng tay cao su. "

Bác sĩ pháp y Tần ngồi trên chiếc ghế đẩu nhỏ cầm điếu thuốc trên tay, hất hàm nói:" Có trong hộp dụng cụ, muốn lấy gì thì lấy. "

Tôi lấy hai đôi găng tay cao su, một đôi ném cho Vương Đại Lực rồi tự mình mặc vào, Vương Đại Lực ngạc nhiên nói: “ Tống Dương, đưa tao làm gì?”

“Ngăn dấu vân tay trên cơ thể.” Tôi đáp.

“Không… mày đừng bảo tao đụng vào cái xác đó nhé!”

“ Mày có định giúp không? Đừng nói nhảm nữa, nhanh lên.” Tôi thúc giục.

Vương Đại Lực vừa khóc vừa nói: “Tao lạy mày, đừng kéo tao chết chung được không?.”

“ Bữa tối, tao mời!” Tôi nói.

Một nhóm cảnh sát hiếu kỳ đứng xem, Vương Đại Lực cũng không nói gì nữa, tôi bảo cậu ta nhấc phần trên của xác chết lên và lấy ra một chiếc kéo từ trong hộp dụng cụ để cắt áo len của tử thi. Bác sĩ pháp y Tần trừng mắt nhìn tôi không nói gì, lưỡi của người chết đã thè ra khỏi miệng, nếu chiếc áo len bị tuột khỏi đầu, chắc

chắn sẽ kéo hư cái lưỡi.

Sau khi cắt xong chiếc áo len, tôi lại cởi cúc áo sơ mi bên trong, thấy vẻ mặt kinh khủng của người đàn ông bị treo cổ, Vương Đại Lực cứ nhắm mắt không dám nhìn. Lúc này, cậu ta nhìn lén rồi lại nhắm mắt lại sợ hãi: “ Này, Tống Dương, mày không sợ à?”

“Người chết có gì đáng sợ, sợ cái * à?” Tôi cười nhạt.

“Nhưng hắn ... rốt cuộc là một người đã chết.” Vương Đại Lực nhìn tôi như một con quái vật.

Trong mắt tôi thực sự không có sự khác biệt giữa người chết và cái bàn, để rèn luyện kỹ năng nghiệm xương của tôi, ông tôi thường đưa tôi đến nghĩa địa, mỗi lần thường ở lại cả đêm.

Bởi vì có nhiều người xem tại hiện trường, không cần thiết phải cởi quần của người quá cố, tôi nói với Vương Đại Lực: " Nâng cái xác lên!"

Vương Đại Lực thở dài nhấc xác chết lên.

Tôi chậm rãi mở chiếc ô màu đỏ ra, mùi thảo dược lan ra ngay lập tức, nữ cảnh sát bịt mũi quát: “Anh mua chiếc ô này ở đâu vậy? Nó có mùi nặng quá!”

“Xin lỗi!” Tôi cười nhẹ.

Tôi đã mua chiếc ô này trong một lần đi dạo phố, Phương pháp kiểm tra bằng ô dù đã được đề cập trong "Rửa oan tập lục”. Người xưa từ lâu đã nhận ra rằng tia cực tím có chức năng làm vết thương bị hiện ra. Không ngừng cải tiến và áp dụng các loại vật dược khác nhau trên bề mặt chiếc ô, chiếc ô 'nghiệm thi' này có thể được sử dụng để kiểm tra các dấu vết khác nhau. Tôi vừa chế tạo một chiếc 'nghiệm thi ô' cho riêng mình theo phương pháp trong sách.

Tôi mở ô ra và từ từ quay nó dưới ánh mặt trời, bóng đỏ phủ lên ngực xác chết, tuy người thường nhìn nó có màu đỏ, nhưng trong mắt tôi nó giống như cầu vồng. Nó bao gồm nhiều vùng màu đỏ hình cánh quạt với các sắc độ khác nhau.

Khi tôi quan sát làn da tái nhợt của người chết, Vương Đại Lực có chút gấp gáp, nói: "Tống Dương, mau bắt đầu kiểm tra đi. Hôm nay trời không nắng. Mày không cần cầm ô cho tao."

" Đang làm đây! "Tôi đáp.

"Cái gì? Mày đang kiểm tra cái gì với cái ô hỏng này?" Vương Đại Lực ngẩn người.

" Hỏng cái đầu mày? Mày có biết tao đã tiêu tốn bao nhiêu tiền sinh hoạt để mua dược liệu làm chiếc ô này không? Dù có đưa bạn gái cho tao, tao cũng không đổi." Tôi nói.

“Cái đó còn tùy!” Vương Đại Lực nói xong, ánh mắt lại chuyển tới nữ cảnh sát lạnh lùng.

Pháp y Tần giễu cợt nói: “Cậu nhóc, cậu học đâu ra cái trò mèo này thế, khám nghiệm tử thi với chiếc ô bị hỏng, sao không đốt một nén hương để móc linh hồn người chết rồi bảo hắn nói chuyện? “

Tôi mặc kệ thầm nghĩ: "Đúng rồi, gáy nữa đi, gáy cho to vào kẻo tý nữa lại không được gáy"

Khi chiếc ô đỏ quay ba lần, một nửa dấu tay đột nhiên xuất hiện trên vai người quá cố, mọi người có mặt tại hiện trường đều sững sờ, bác sĩ pháp y Tần há to miệng, tàn thuốc rơi ra khỏi miệng một cách vô thức.

“Chuyện này… chuyện này không thể!” Bác sĩ Pháp y Tần đột ngột đứng lên.

"Đại Lực, lật người lại!" Tôi nói.

"Ok!"

Vương Đại Lý cả người phấn chấn hẳn lên, đem thi thể lật lại dùng bả vai để đỡ.(Tôi cũng ạ anh luôn -_-)

Tôi tiếp tục xoay chiếc ô màu đỏ, nơi có ánh sáng đỏ lướt qua, giống như quét tia hồng ngoại, ba dấu tay lần lượt xuất hiện trên lưng người chết, rõ ràng hơn một chút so với dấu tay trên vai. Những dấu tay này rất nhỏ, giống như của một người phụ nữ để lại.

"Chậm đã!" Nữ cảnh sát ngoắc ngoắc ngón tay: "Tiểu Vương, đi lấy máy ảnh!"

Một cảnh sát vội vàng đưa máy ảnh kỹ thuật số cho cô ấy, nữ cảnh sát bảo tôi cứ cầm ô, sau đó chụp ảnh dấu tay.

Sau khi tất cả các dấu tay đã được chụp, tôi yêu cầu Vương Đại Lực đặt xác xuống.

Nữ cảnh sát cúi đầu kiểm tra các bức ảnh trên máy ảnh và nói: "Thật kỳ lạ, tại sao những dấu vết này lại không giống dấu tay?"

"Đó không phải là dấu tay mà là dấu vết của quần áo. Những dấu tay này còn sót lại trên quần áo. Khi một người đã chết. Dương khí toàn thân sẽ thoát ra khỏi lỗ chân lông trong tích tắc, nếu có vật lạ chặn lại trên da lúc này sẽ để lại "dấu chìm"! Trừ khi dùng phương pháp đặc biệt, còn không nó sẽ không lộ ra ngoài. "Tôi giải thích.

"Dương Khí?" Nữ cảnh sát vẻ mặt kinh ngạc.

"Điều này nghe có vẻ hơi bí ẩn, nhưng thật ra lại rất dễ hiểu." Tôi cười nói.

Nữ cảnh sát dường như có vẻ đã hiểu, gật đầu: "Được rồi, cậu đúng là có bản lĩnh. Cậu học ở đâu ra những lý thuyết quái gở này? Nói như vậy, đây là vụ án giết người ư!"

"Khẳng định là thế!" Tôi trả lời.

“Không đúng!” Bác sĩ pháp y Tần đột nhiên đứng lên, sắc mặt tái nhợt nói: “Thằng nhóc này nhất định là giở chiêu trò ảo thuật. Tôi làm bác sĩ pháp y nhiều năm như vậy, chưa bao giờ nghe nói đến ô đỏ hay dương khí. Cậu.... cậu.... từ nơi nào học được? "

" Ảo thuật? Vậy ông ảo thuật cho tôi xem đi. "Tôi chế nhạo và cất chiếc ô đi.

“Cậu... cậu còn dám nói chuyện với tôi như thế, cậu biết tôi là ai không!?” Bác sĩ pháp y Tần tức giận đến mức môi run bần bật lên, tôi khinh bỉ trong lòng, khi đuối lý liền dùng chức vụ đến để dọa tôi, nghĩ tôi sợ chắc?.

"Tôi không biết ông là ai, mà cũng không cần biết. Tất cả những gì tôi biết là ông đã sai. Ông nói rằng vụ giết người là tự sát. Sai lầm của ông đã khiến một sinh viên đại học chết một cách oan uổng và kẻ thủ ác vẫn nhởn nhơ ngoài kia!"

"Cậu nhóc, cậu ..." Bác sĩ pháp y Tần vươn tay nắm lấy ô của tôi, tôi lùi lại, ông ta nắm hụt rồi tức giận kêu lên:"Đưa cái ô đây! Chắc cậu đã dùng tà thuật gì đó. Đừng hòng ở đây giở trò lừa bịp"

" À mà nhắc mới nhớ, chẳng phải ông vừa nói nếu tôi tìm ra được chỗ sai, ông không chỉ giao vụ án cho tôi điều tra, mà còn vỗ mông từ chức sao? Ông đừng bảo ông trí nhớ không tốt, đã quên rồi nhé". Tôi bật cười.

"Đúng a, tôi cũng nghe thấy, đường đường là một vị bác sỹ pháp y quyền cao chức trọng sẽ không đi nuốt lời đấy chứ." Vương Đại Lực thể hiện tuyệt kỹ châm dầu vào lửa.

Bác sĩ pháp y Tần mở to mắt nhìn xung quanh, mặt đột nhiên lúc đỏ lúc tím, lắp ba lắp bắp nói: "Chuyện đó ... chỉ là đùa thôi. Không thể coi là thật được. Nếu tôi biết cậu có thể tra ra, có chết tôi cũng sẽ không nói".

"Đùa à?" Tôi nhướng mày, "Lão đại, nếu tôi không phát hiện ra, tôi sợ ông đã tống tôi về đồn từ lâu rồi?"

Bác sĩ pháp y Tần á khẩu không trả lời được.Liền quay đầu nói với nữ cảnh sát: "Tiểu Đào, cô xem, thằng nhóc này đang cố tình phá rối, mau tống đứa trẻ vô lý này đi!"

Nhưng nữ cảnh sát lắc đầu: "Bác sĩ pháp y Tần, ông không thể bào chữa sai lầm bằng cách này được. Vừa rồi, thỏa thuận giữa hai người đều được mọi người có mặt chứng kiến, đã đáp ứng để hắn điều tra vụ án này, ông nên thực hiện lời hứa đi".

Thực ra, nữ cảnh sát này cũng đang cố giảng hòa. Tôi hiểu rồi nên cũng giả bộ quên đi, cũng lười bỏ đá xuống giếng, để dành chút thể diện cho lão già này!

Bác sĩ pháp y Tần im lặng vài giây, đột nhiên nói: "Hoàng Tiểu Đào, cô cũng theo phe hắn, được rồi, tôi sẽ không điều tra vụ án này, để cậu ta điều tra! Nếu thằng nhóc giải quyết được vụ án này, tôi sẽ rời khỏi đội hình sự.

Nói xong, hắn cởi áo khoác trắng, ném xuống đất, tức giận rời đi.

Tôi nhìn bóng lưng của ông ta với vẻ nhếch mép, ông già rồi, mặt mũi còn chưa bỏ xuống được sao?

Lúc này, một bàn tay thon dài trắng muốt giơ ra trước mặt tôi, tôi ngẩng đầu nhìn thì thấy đó là nữ cảnh sát.

"Tôi tên là Hoàng Tiểu Đào, còn tên của cậu là..."

“Tống Dương!”

Tôi nắm lấy tay cô ấy, bàn tay của Hoàng Tiểu Đào rất mềm mại, trên người cô ấy vẫn tỏa ra mùi thơm thoang thoảng, tôi thủ thân như ngọc hai mươi hai năm. Chưa bao giờ chạm vào cơ thể phụ nữ, đặc biệt là mỹ nữ trưởng thành và quyến rũ như vậy, khiến tôi có chút ngại ngùng, hai má tôi bất chợt bỏng rát.

“Vậy thì bản án này, xin hãy chỉ giáo tôi nhiều hơn.” Hoàng Tiểu Đào mỉm cười.

“Dễ thôi!” Tôi đáp.

Đúng lúc này, tiếng kêu của một cô gái đột nhiên vang lên từ bên ngoài giải phân cách: “Là quỷ, bạn trai của ta bị quỷ giết chết!” Vừa nghe thấy lời này, cả ba chúng tôi đều sửng sốt.

Chương 12: Khúc dương cầm của thần chết.

Tôi nhìn ra phía dây phân cách, có hai nữ sinh đang đứng, một cô béo và một cô mảnh khảnh, chính là cô gái gầy gò kìa vừa nói, vừa che miệng không ngừng lau nước mắt.

Hoàng Tiểu Đào bước đến gần họ và hỏi: "Các cô là người quen của nạn nhân?"

Cô gái gầy càng khóc dữ dội, cô béo đáp: "Đâu chỉ là quen. Phương Phương và Trương Khải đã yêu nhau được hai năm."

Nhìn cô gái gầy thực sự bi ai quá mức. Hoàng Tiểu Đào đã yêu cầu một cảnh sát mang ghế xếp cho cô ấy, cô gái không chịu ngồi, chúng tôi đợi cô ấy khóc xong Hoàng Tiểu Đào hỏi: "Lần cuối cùng cô nhìn thấy người chết là khi nào? “

“Đêm qua chúng tôi đã ở bên nhau.” Cô gái gầy gò nói, nước mắt lại chảy dài trên mặt: “Nhưng tôi chắc chắn rằng kẻ giết anh ấy là một con ma!”

Sau đó, cô ấy nói về những gì đã xảy ra đêm qua - cô gái gầy tên là Phương Phương, cô béo là Điềm Điềm, người đã khuất là Trương Khải, và còn một cậu bạn khác tên là Đặng Siêu, bốn người họ thường chơi với nhau, có thể nói họ là những người bạn chí thân.

Đặng Siêu gần đây đã nhận được chứng nhận của trường về đề tài nghiên cứu, vì vậy cậu ấy đã đãi ba người họ một bữa linh đình để ăn mừng. Trong bữa tiệc mọi người đều uống chút rượu, liền nổi hứng tán gẫu về dãy phòng học bị bỏ hoang, nơi có một

truyền thuyết ma quái được lưu truyền từ lâu.

Người ta nói rằng mười năm trước một hoa khôi giảng đường đã chết trong tòa nhà dạy học, xác chết đã được hung thủ cắt thành tám khối và giấu trong một cây đàn dương cầm, từ đó trở đi, mỗi khi màn đêm yên tĩnh, dãy phòng học này sẽ vang lên những tiếng đàn dương cầm kinh khủng mà không rõ lý do.

Một người am hiểu âm nhạc đã nghe kỹ và ngạc nhiên khi phát hiện ra rằng tiếng đàn dương cầm này chính là bản "Moonlight Sonata" (xô-nat ánh trăng) mà cô gái ấy rất thích lúc còn sống!

Trong khoảng thời gian này, cũng có những nhân viên bảo vệ không tin có ma ma, nửa đêm mang đèn pin đến kiểm tra phòng học phát ra tiếng đàn. Sau đó những gì người ta nghe được chỉ là tiếng la hét vang vọng cả nửa trường, những bảo vệ này phát điên lên, chỉ biết lẩm bẩm một mình:" Nữ.... Ma nữ chơi đàn, ma nữ kia đang chơi đàn."

Ngay sau đó tòa nhà bị trường học tìm cớ phong tỏa, nhưng mọi người đều biết nguyên nhân bị phong tỏa thật ra là do ma ám!

Đều nói rượu mạnh thì tráng đầy gan(ý bảo nốc vào rồi thì chả biết sợ bố con thằng nào hết), Trương Khải và Đặng Siêu sau khi uống một chai rượu trắng thì nổi hứng đánh cược, chỉ cần Đặng Siêu dám mạo hiểm ở tòa nhà dạy học bỏ hoang đó, anh ta sẽ cho năm nghìn tệ.

Vì thế, đêm khuya bốn người họ kéo nhau vào dãy phòng học, quả nhiên thấy cây đàn dương cầm huyền thoại trong một lớp học âm nhạc. Đặng Siêu đắc thắng ngồi trong lớp và yêu cầu Trương Khải trả tiền, nhưng Trương Khải không chịu thừa nhận, nói rằng Đặng Siêu phải ở đây cả đêm thì mới tính.

Đặng Siêu vốn là người có tính háo thắng mạnh mẽ, cậu ta lập tức đồng ý, không ai thuyết phục được nên mọi người đành để cậu

ta ở lại một mình.

Ai biết được rằng ngay khi chân trước vừa rời đi, phía sau liền vang lên một tiếng dương cầm kinh khủng, chính là khúc dạo đầu của "Bản sonata (xô-nát) ánh trăng"! Họ chạy lại phòng học âm nhạc và thấy một ma nữ tóc dài mặc đồ trắng đang ngồi trước đàn và đánh đàn, Đặng Siêu đứng bên cạnh như người mất hồn, Trương Khải xông vào cứu Đặng Siêu, nhưng chợt nhận ra có gì đó không đúng? Có thứ gì đó cứa vào tay cậu ta.

Thì ra trong phòng có vô số sợi dây đàn sắc bén, giống như là tóc của ma nữ đang nhảy múa!

Khi bài hát rơi xuống nốt cuối cùng, Đặng Siêu đột nhiên lắc đầu, cúi đầu và di chuyển với một cái đầu sát sàn nhà, cả ba người bọn họ cắm đầu cắm cổ chạy như điên vì sợ hãi.

Cả hai nữ sinh tối hôm qua đều chịu kinh hãi tột độ, một mực trốn ở trong chăn khóc, cho tới sáng hôm nay chuẩn bị báo cảnh sát, lại nghe nói trong trường học phát hiện một cỗ thi thể .

Họ nghĩ rằng có lẽ đó là thi thể của Đặng Siêu đã được tìm thấy, nhưng khi họ đến xem thì hóa ra là Trương Khải đã treo cổ tự tử!

Phương Phương lúc đó bị dọa đến hồn bay phách lạc, vừa vặn nhìn thấy cảnh tôi nghiệm ra dấu tay nữ nhân trên xác của Trương Khải, nên cô ấy nhất quyết cho rằng đó là ma nữ, và cô ấy chắc chắn đã bức Trương Khải đến mức phải tự tử. Bởi vì theo lời một vị nữ sinh khóa trên kể lại, bất cứ ai làm gián đoạn màn biểu diễn của ma nữ sẽ khiến cô ta phật ý và sẽ bị giết chết!

Sau khi Phương Phương nói xong, còn nói thêm: "Người đầu tiên là Đặng Siêu, sau đó là Trương Khải. Người tiếp theo chắc chắn là tôi và Điềm Điềm. Không một ai có thể chạy thoát, không một ai có thể trốn thoát!" Sau đó, cô ấy lại bắt đầu khóc, tôi vỗ nhẹ

vào vai cô ấy và an ủi cô ấy một cách nhẹ nhàng.

Chúng tôi bị một trận kinh ngạc, một trường hợp tưởng như đơn giản là tự tử bằng cách treo cổ lại ẩn dấu phía sau một truyền thuyết đáng sợ như vậy ngay trong khuôn viên trường.

Hoàng Tiểu Đào hỏi: “Cô tận mắt thấy Đặng Siêu bị ma nữ cắt đầu?”

“Ừ!” Phương Phương gật đầu lia lịa .

“Vậy bây giờ thi thể của cậu ấy hẳn vẫn còn ở trong tòa nhà dạy học bỏ hoang sao?”

“Hẳn là ở đó rồi!”

Hoàng Tiểu Long lập tức nói, “Tống Dương, cậu đi với tôi xem.”

“Tôi cũng đi được chứ?” Vương Đại Lực hỏi.

“Anh là ai?” Hoàng Tiểu Long hừ lạnh.

"Tôi tên là Vương Đại Lực, là Tống Dương....."

Tôi dùng cùi chỏ thúc vào cậu ta, và nói: "Trợ thủ!"

"Đúng, đúng, tôi là trợ thủ đắc lực của cậu ấy. Tống Dương không thể sống thiếu tôi một giây. ! "Vương Đại Lực táo tợn mà dát vàng lên mặt. Tôi nhất thời rơi vào tình huống cười không được, đến khóc cũng chả xong. Cái gì là 'không rời một giây', loại lời này sẽ khiến người khác lầm tưởng tôi là gay mất.

Hoàng Tiểu Long nói: “Được rồi, hai người có thể đi với nhau, nhưng vì liên quan đến vụ án này, nên phải nghe theo chỉ thị của tôi.”

“Được rồi, cô là nhất.” Tôi gật đầu.

"Cần chú ý ba điểm! Thứ nhất, trước khi vụ án được giải quyết, cậu không bao giờ được phép tiết lộ rằng cậu đang hỗ trợ điều tra vụ án; thứ hai, cậu không được phép tiết lộ diễn biến vụ án cho bất kỳ ai khác ngoài tôi, ngay cả khi bên kia là cảnh sát hình sự; thứ ba, cậu không được phép nói dối, che giấu thông tin và manh mối! "

" Yes sir! " Vương Đại Lực học bộ dáng chào trong phim Hongkong, chẳng ra cái thể thống gì cả mà cúi chào.

Tôi nghĩ cô gái này có một ham muốn kiểm soát mạnh mẽ, chẳng qua cũng có thể hiểu, đứng trên lập trường của cô ấy, hai người chúng tôi nửa đường chen vào, đề ra ba quy định trước đó cũng là để đề phòng, dù sao xảy ra vấn đề gì cũng là trách nhiệm của nàng .

Dù thế nào đi nữa, tôi rất hào hứng tham gia điều tra, tuy có kiến thức lý thuyết vững vàng nhưng tôi không có nhiều cơ hội thực hành!

Hoàng Tiểu Đào gọi vài người đến, nhân tiện sắp đặt hai cô gái, tranh thủ cơ hội này, tôi định đi xem kỹ thi thể.

Vương Đại Lực không quen ai ở đây, cậu ta cũng đành đi theo tôi.

Có rất nhiều người ở hiện trường, tôi áp tai vào ngực của xác chết qua túi đựng xác và dùng ngón tay gõ nhẹ vào xương sườn. Vương Đại lực là cái thể loại mồm mép không bao giờ chịu ngồi yên, ngồi lẩm bẩm:" Cảnh sát không quan tâm đến ăn trưa à? Và điều cậu ta quan tâm nhất, Hoàng Tiểu Long có bạn trai chưa?"

Tôi lườm hắn một cái, làm thủ thế ra hiệu hắn không cần nói, Vương Đại lực thức thời bịt miệng lại .

Tôi tiếp tục gõ bằng ngón tay, lắng nghe âm thanh trong dạ

dày của xác chết, và sau đó lật lại xác chết để lắng nghe lưng của anh ta.

"Nghe cái gì vậy? Người chết còn có tim đập a?" Vương Đại Lực run rẩy hỏi.

"Tôi nghe cái xác nói 'Tôi chết thảm quá', cậu có muốn nghe không?" Tôi bật cười.

“Không, không, không, vẫn là cậu nghe đi!” Vương Đại Lực liên tục xua tay.

Kỳ thật, chiêu này được gọi là "Xương tai biện âm". Đây là một kỹ thuật độc đáo trong quyển "Thiên thần phán xét" của gia tộc họ Tống. Đánh liên tục vào xương sườn và xương sống của người chêt sẽ tạo ra tiếng vọng trong dạ dày của người chết, giống như cách các con dơi định vị bằng sóng âm. Tiếng vọng có thể tạo thành một bức tranh ba chiều về các cơ quan nội tạng trong tâm trí, từ đó thu được rất nhiều thông tin hữu ích.

Qua nghe xương cốt, tôi đại khái biết được thời gian chết của nạn nhân khoảng 7 đến 8 tiếng, phổi có dấu hiệu co rút và nhiều vết rách ở dây thần kinh cột sống, nguyên nhân cái chết chắc chắn là do ngạt thở. Tất nhiên, tôi chỉ là muốn kiểm tra lại, ông nội đã nói, muốn làm được khám nghiệm tử thi, mọi thứ nhất định phải được tận mắt nhìn thấy, chính tai nghe thấy.

Sau khi nghe xong, tôi mở túi đựng xác, cầm tay phải nạn nhân kéo ra ngoài. Đang lúc lật tới lật lui, tôi phát hiện trên mu bàn tay phải của nạn nhân có một vết thương dài và mảnh, trên đó vẫn còn vết băng gạc vết thương, miếng băng có lẽ đã bị Tần Dịch Nghi (pháp y Tần) xé ra.

Lúc đó tôi cũng không hề nhìn kỹ, hiện tại nhìn kỹ một chút, phát hiện vết thương đúng là bị một vũ khí sắc bén gây thương tích, lẽ nào thật sự như hai nữ sinh từng nói, là dây đàn dương

cầm?

Tôi cầm tay nạn nhân để trước mắt, nhắm mắt lại, rồi mở đột ngột và nhìn cẩn thận bằng “Động U chi đồng”.

Vương Đại Lực sợ tới mức ngồi phịch xuống đất nói: "Tống Dương, vừa rồi mắt của mày bị sao vậy? Hình như tao nhìn thấy có ánh sáng đỏ trong mắt. Mệt đến mức mắt muốn sưng phù rồi sao? Có cần tao đi mua thuốc nhỏ mắt cho không?"

“Mua một lọ thuốc nhỏ mắt?” Tôi buồn cười:“ Đi đi, đừng ở chỗ này phá đám. ”

Tôi lại cẩn thận quan sát, mu bàn tay của nạn nhân nhanh chóng biến to ra trong tầm mắt của tôi, thậm chí còn thấy rõ cả lỗ chân lông và vết cắt trên mu bàn tay. Tôi chú ý thấy có một số hạt nhỏ li ti ở phần thịt cắt ra, có màu đỏ gỉ.

Gây ra vết thương đúng là vật bằng kim loại, nếu như là dây đàn, ở trên có vết rỉ cũng là có khả năng .

Nhưng điều kỳ lạ là vết thương hướng phía trên cạn và sâu dần xuống dưới, và thoạt nhìn như thể người chết tự cắt chính tay mình?

Chương 13: Cô cảnh sát xinh đẹp.

Hoàng Tiểu Đào gọi xong một cuộc điện thoại đi tới hỏi tôi: “Thế nào rồi, có gì mới không?”

Tôi lắc đầu, cô ấy gọi mấy người cảnh sát đi đến tòa nhà dạy học cũ, trước khi đi, tôi chợt nhìn qua cái hồ nhân tạo sau đó ngẩn cả người, Hoàng Tiểu Đào hỏi tôi có chuyện gì, tôi nói: “Nhân tiện, cô có thể tìm người mò cái hồ này được không?”

“Sao, có thứ gì trong hồ à? Anh chắc chứ?” Hoàng Tiểu Đào có chút ngờ vực.

"Là suy luận thôi. Nếu hung thủ đã có thể đem nạn nhân treo ở trên cây, nói rõ lúc ấy nạn nhân ở vào trạng thái hôn mê, trên người nạn nhân không có vết thương, đại khái là có khả năng bị đánh thuốc mê. Thế nhưng nếu là một nam giới trưởng thành trọng lượng cơ thể chí ít cũng có sáu mươi kg, đem một người sống sờ sờ nặng như vậy treo lên trên cây, còn phải tận lực không lưu lại vết tích, đây là một việc khá khó khăn . Hơn nữa nếu là muốn giả tạo hiện trường tự sát, sao không giả tạo thành đâm đầu xuống hồ tự sát đi, như thế không phải là dễ dàng hơn sao? Hung thủ không có khả năng không tính tới bước đó, hắn bỏ gần tìm xa tất nhiên phải có nguyên nhân, cho nên tôi phỏng đoán hung thủ ném đi thứ gì ở trong hồ, hắn không hi vọng tới việc cảnh sát đang trục vớt thi thể tiện tay đem đồ vật vớt lên luôn."

" Đúng vậy. Sao tôi lại không nghĩ ra cơ chứ, Tống Dương, cậu thông minh như vậy, cậu học chuyên ngành gì vậy? ”Hoàng Tiểu Đào ngạc nhiên hỏi.

“Chúng tôi chuyên ngành điện tử.” Vương Đại Lực hừ một tiếng, sau đó vỗ vỗ vai tôi: “Tuy nhiên, Tống Dương nhà chúng tôi ngày thường sở thích khá dị, toàn đọc sách về điều tra vụ án và sách về pháp y.”

Tôi liếc cậu ta một cái đầy khinh bỉ. Cái gì mà “Tống Dương nhà chúng tôi”, tôi vô thức cách hắn hơi xa một chút

“Ai, cậu không đi làm cảnh sát thật đúng là nhân tài không được trọng dụng, đợi chút tôi đang liên hệ tổng bộ, kêu đội công trình tới đây vớt cái hồ này!”

Hoàng Tiểu Đào để vài cảnh sát ở lại đây thu dọn hiện trường, những người còn lại theo cô đến tòa nhà dạy học bỏ hoang, trên đường gọi điện thoại. Cô ấy không mặc đồng phục nên không biết chức danh là gì, tôi hỏi: "Mà này, nếu xét theo chức vụ, vậy cô đạt cảnh hàm gì?"

Hoàng Tiểu Đào đưa thẻ ngành cho tôi. có dòng chữ “Cảnh ti cấp một” trên đó (Cấp Chánh khoa, Phó chánh khoa do Cục trưởng Cục Công an tỉnh, thành phố trung ương, khu tự trị/ Chủ nhiệm ban chính trị Bộ cấp). Nhân tiện tôi liếc nhìn luôn ngày sinh của cô ấy. Hóa ra mới 24 tuổi. Có vẻ như mới bắt đầu làm việc chưa được bao lâu. Tôi đoán cô ấy có người thân trong gia đình hoặc là từng lập công lớn.

“Chị Tiểu Đào, chị thật sự còn trẻ đầy triển vọng, cảnh ti cấp một, đây có phải là một chức rất to không?” Vương Đại Lực nhân cơ hội xu nịnh.

“Không lớn lắm đâu.” Hoàng Tiểu Đào cười.

Vương Đại Lực lại hỏi tôi, cảnh ti rốt cuộc lớn tới mức nào? Tôi đành phải phổ cập kiến thức cho cái tên đầu heo này. Cấp bậc cảnh sát Trung Quốc được chia thành năm cấp: nhân viên cảnh sát, cảnh ti, cảnh đốc, cảnh giám, tổng cảnh giám ngũ đẳng. Cảnh ti

cấp một nói lớn không lớn, nhưng đối với một người mới tốt nghiệp trường cảnh sát mà nói, tốc độ thăng chức như này cũng xác thực chẳng khác nào trên mông gắn tên lửa .

Một lúc sau chúng tôi đến khu nhà dạy học bỏ hoang, xung quanh khu dạy học được trồng rất nhiều cây hòe, bóng râm dày đặc bao trùm toàn bộ khu nhà tạo cảm giác rất u ám, cổng được quấn bằng xích sắt., có Thiết tướng quân (bức tượng sắt) giữ cửa.

Hoàng Tiểu Đào gọi một cảnh sát kêu người phụ trách trường mở cửa, tôi xua tay nói: “Không cần, cho tôi mượn hai chiếc kẹp tóc.”

“Đừng bảo cậu là trộm đấy nhé?” Hoàng Tiểu Đào rút hai cây kẹp tóc từ trên đầu đưa cho tôi.

Tôi tác chiếc kẹp tóc, nhét hai đầu vào lỗ khóa, xoay vài lần thì ổ khóa mở ra. Vương Đại Lực ngạc nhiên nói: "Đệt, Tống Dương, mày quả nhiên giấu nghề hơn sâu đấy, bốn năm ở chung tao còn không biết mày có trò này!"

"Mở khóa rất đơn giản, có thời gian để tao dạy cho mày".

Mở khóa thực sự nó rất đơn giản. Cho dù ổ khóa hiện đại bao nhiêu đi nữa thì về bản chất nó vẫn là giống nhau. Tất nhiên, đây là điều mà ông tôi đã dạy tôi. Một lần tôi bị ốm nằm trong phòng buồn chán. Ông ấy đã dạy tôi để giải tỏa cơn buồn chán. Tôi đã học được nó chỉ sau ba giờ. .

“Này!” Hoàng Tiểu Đào kêu lên, “Loại kỹ năng này không được phép dạy người bừa bãi! Làm thợ khóa cũng phải đi đồn công an lập hồ sơ.”

“Đừng lo lắng, tôi sẽ không dùng nó làm chuyện xấu.” Nói xong tôi trả lại hai chiếc cặp tóc cho cô ấy.

Hoàng Tiểu Đào nói: "Quên đi, cậu cứ cầm lấy! Tôi mắc chứng

nghiện sạch sẽ không cần phải trả tôi những thứ này nữa."

“Àiii, vậy để tý nữa tôi đền tiền cho cô!” Tôi nói.

Hoàng Tiểu Đào khịt mũi cười: “Nhìn cậu là tôi biết cậu chắc chắn không có bạn gái, cậu rõ ràng khuôn mặt khả ái, vậy mà một câu lấy lòng người ta cậu cũng không nói được, sao không bảo lần sau sẽ mua cho tôi hai cái khác còn đẹp hơn? ”

Câu này đánh trúng tim đen của tôi, tôi rõ ràng là thể loại EQ âm trong truyền thuyết, hai má lập tức đỏ bừng.

Bất quá Hoàng Tiểu Đào vậy mà lại nói đùa với tôi, khi tôi lần đầu tiên nhìn thấy cô ấy, tôi đã nghĩ cô ấy là một người lạnh lùng như băng, là một mỹ nữ bất cận nhân tình, ấn tượng của tôi về cô ấy lập tức thay đổi tốt hơn một chút.

Vương Đại Lực nhân cơ hội tỏ vẻ ân cần: "Chị Tiểu Đào, em biết một cửa hàng đồ dùng cho con gái chất rất lượng tốt, giá lại rẻ. Khi điều tra xong em sẽ dẫn chị đi mua hai chiếc kẹp tóc."

Nào có thể đoán được, Hoàng Tiểu Đào lạnh lùng đáp. “Cám ơn, không cần!”

Vương Đại Lực xoa mũi, thấp giọng hỏi tôi, “Tống Dương, tại sao cô ấy nói chuyện với mày mà không phải với tao? Tao mặc dù diện mạo không bằng Ngô Ngạn Tổ, nhưng ít nhất vẫn có thể so cùng Bành Vu Yến đi? Lẽ nào cô ấy không thích những mỹ nam thô kệch như tao?” Tôi liếc nhìn kiểu tóc rối tinh rối mù giống Trần Dịch Tấn của cậu ta và nói:“ Có lẽ do chưa quen thôi, thân quen rồi liền tốt ngay. ”

“Thật sao?” Vương Đại Lực nghi ngờ sờ sờ đầu.

Chúng tôi đến phòng học âm nhạc trên tầng 3. Hành lang ở đây không biết có chuyện gì, ban ngày u ám, giống như cảnh trong phim kinh dị. Tôi thầm nghĩ một mặt là ánh sáng ở đây không

được tốt, mặt khác là do bị bỏ hoang quá lâu, lại thiếu hơi người nên sinh ra cảm giác u ám.

Tôi hỏi Vương Đại Lực: “Tại sao tao chưa từng nghe đến truyền thuyết về ma nữ trên cây đàn dương cầm này?”

“Tao cũng đã nghe bao giờ đâu. Chuyện đã xảy ra chục năm, chỉ có bọn con gái mới thích truyền bá loại chuyện như thế này. Mà dù sao thì tao cũng chẳng tin. ”Vương Đại Lực khinh thường nói.

“Vậy mày trốn sau lưng tao làm cái gì thế?” Tôi hỏi.

“Tao bị tuột dây giày nên đi chậm hơn mày một tý thôi, có gì đâu!” Vương Đại Lực cưỡng từ đoạt lý nói.

Chúng tôi nhìn thấy dòng chữ '314 Phòng âm nhạc' được viết trên bảng hiệu cửa của một lớp học. Một số cảnh sát đã xông vào cửa trước, ngay sau đó phát ra tiếng kêu hoảng sợ. Chúng tôi lập tức chạy theo thì phát hiện một xác chết không đầu nằm ngay trong lớp, máu chảy khắp nền nhà, tất cả đều đã đông đặc lại.

Vương Đại Lực hít một ngụm khí lạnh và hét lên và bám dính vào lưng tôi.

"Giữ nguyên hiện trường! Cậu, ngay lập tức phong tỏa tòa nhà dạy học! Cậu, lập tức chụp ảnh làm bằng chứng!" Hoàng Tiểu Đào liên tục phân phó mệnh lệnh.

Cảnh sát ngay lập tức trở nên bận rộn. Hoàng Tiểu Đào đưa cho tôi hai đôi găng tay cao su và hỏi: “Anh làm được không?”

“Tôi có thể làm mọi thứ mà một bác sĩ pháp y có thể làm; tôi cũng có thể làm những gì mà một bác sĩ pháp y không thể làm được! “Tôi nhìn chằm chằm vào cái xác và nói.

“Được, vậy tôi yên tâm.” Hoàng Tiểu Đào gật đầu.

Chúng tôi đeo găng tay vào, Vương Đại Lực, hắn luôn nấp sau lưng tôi, dùng hai tay ôm chặt lấy cánh tay tôi, tôi có thể cảm thấy cậu ta đang run bần bật. :LOL:)

“Đại Lực, nếu chịu không được thì lượn ra ngoài trước đi!” Tôi nói.

"Mày nghĩ tao là loại chết nhát vậy sao? Vậy tao sẽ ở bên ngoài chờ." Vương Đại Lực nói xong rời đi.

“Bạn học của cậu vui tính quá nhỉ.” Hoàng Tiểu Đào cười.

Tôi ngồi xổm xuống xem xét tử thi, từ quần áo xem xét thì nạn nhân là một cậu sinh viên 20 tuổi, ngã về phía cửa, đầu bị chặt đứt lìa từ đốt xương sống thứ tư, nhưng vẫn chưa thể chắc chắn được đây là nguyên nhân tử vong.

Hoàng Tiểu Đào di chuyển cánh tay của nạn nhân một chút và nói, “Thời gian chết là khoảng mười giờ.”

“Cô cũng biết cái này?” Tôi hơi ngạc nhiên.

"Nhìn nhiều nên cũng hiểu được một chút, cậu xem, các vết tích của xác chết đã bắt đầu dung hợp lại, ngón tay có vẻ cứng ngắc. Đây không phải là đặc điểm của nạn nhân tử vong khoảng mười giờ sao?"

Xem ra Hoàng Tiểu Đào quả thật đã đọc kỹ sách của pháp y, chức vụ cảnh ti cấp một cũng không phải là dựa vào mối quan hệ mà đi lên, điều này khiến tôi phải lau mắt mà nhìn. Tôi ghé tai vào sau lưng của nạn nhân, ngón tay gõ vào xương sống, lắng nghe trong chốc lát bằng tuyệt kỹ “Xương tai biện âm”: "Nếu Tần pháp y ở đây, cũng sẽ đưa ra phán đoán như vậy ....."

"Nói như vậy... tôi đoán đúng rồi? ”Hoàng Tiểu Đào tự mãn nói.

"Đáng tiếc, thời gian chết chắc là khoảng bốn mươi tám giờ, chênh lệch cùng lắm khoảng hai tiếng."

"Không thể nào! Thi thể này rõ ràng vẫn còn mới!" Hoàng Tiểu Đào sửng sốt.

“Cô không thể đánh giá mọi việc từ mỗi mặt ngoài, nếu cô không tin để tôi chứng minh cho cô xem!” Tôi tháo găng tay cao su của mình xuống.

Chương 14: Đầu người trong đàn dương cầm.

Tôi gọi Vương Đại Lực vào và nói với anh ta: "Đại Lực, đi chuẩn bị một vài thứ cho tao! Hmmm....khăn tắm, nước sôi, xô, dây thừng, đĩa sắt, bếp điện, giấm trắng và gừng."

"Mày có cần thì là với ớt luôn không? ”Vương Đại Lực hỏi.

“Tao lấy mấy thứ đó làm gì?”

“Nhìn xem, những thứ này mày muốn, không phải mày định ăn đồ nướng sao?” Vương Đại Lực thắc mắc.

Tôi cười khẩy một tiếng: “Đi lẹ đi.”

“Vậy còn kinh phí.....” Vương Đại Lực ngơ ngác nhìn tôi.

Hoàng Tiểu Đào nói: "Đừng lo, tôi sẽ thanh toán cho cậu sau khi vụ án kết thúc, nhớ xuất hóa đơn." Tôi chợt nhớ ra một thứ gọi với theo: "Chờ đã! Lão tứ trong phòng có mấy chậu xương rồng đúng không? Mang nó lại đây luôn nhé. " (Lão tứ là 1 trong 4 người cùng phòng với Tống Dương)

" Sao mày phiền phức thế? Điều tra vụ án quá nhàm chán. Tính lấy chậu hoa để điều chỉnh bầu không khí à? "Vương Đại Lực cứng họng.

“Đừng hỏi, đi ngay đi.” Tôi xua tay.

“Được rồi!” Vương Đại Lực gật đầu một cái rồi chạy ra ngoài.

Tôi lục tung quần áo của nạn nhân và tìm thấy chứng minh

thư, thẻ sinh viên, một số tiền lẻ, chùm chìa khóa, điện thoại di động và nửa gói thuốc lá Ngọc Khê. Tất cả giấy tờ tùy thân đều ghi tên Đặng Siêu. Tôi mở điện thoại lên thì thấy màn hình bị khóa, bị khóa bằng mật khẩu, Hoàng Tiểu Đào đã bảo cảnh sát bên cạnh đem một vài túi bằng chứng và đóng gói riêng từng thứ.

Tôi đứng dậy và nhìn xung quanh, phòng học nhạc này rất thoáng, phía trước có một bục giảng và một cây đàn dương cầm cổ bằng gỗ bên cạnh bục giảng. Cây đàn dương cầm hướng về phía cửa sổ phía Nam và các cửa sổ đó đều mở. Vì tòa nhà dạy học này được xây dựng đã lâu nên không có máy lạnh, trên trần nhà lắp vài chiếc quạt trần.

“Quái lạ, đầu của người chết ở đâu?” Tôi lẩm bẩm một mình, nhìn chằm chằm vào cái xác không đầu.

Tôi bước đến trước cây đàn, đưa tay ra bấm vài phím thì thấy không có âm thanh, hóa ra khi sử dụng cây đàn kiểu cổ này cần đạp vào bàn đạp mới phát ra âm thanh. Hoàng Tiểu Đào tò mò chớp mắt và nhìn tôi: “Cậu có thể chơi dương cầm nữa hả?”

“Cô nghĩ tôi cao siêu đến thế sao”

Tôi lướt qua các phím đàn một lượt chợt nhận thấy có vài phím bị kẹt. Tôi lập tức nhận ra có điều gì đó không đúng: “Mau mở nắp đàn ra, bên trong có cái gì đó!”

Khi nắp đàn được mở ra, các cảnh sát đều kinh hô một trận.

Bên trong cây đàn dương cầm, nhiều dây đàn bị đứt, những sợi dây lộn xộn trông giống như mạng nhện, quấn lấy một cái đầu người đầy máu và một chiếc mũ bóng chày rơi bên cạnh.

Tôi xắn tay áo muốn thò tay vào để lấy cái đầu này ra, nhưng những sợi dây quá vướng víu, như một mớ rối rắm, nếu tôi kéo mạnh có lẽ nó sẽ xé toạc da thịt.

Hoàng Tiểu Đào gọi một cảnh sát đến đi lấy kìm bấm sắt, một lúc sau, người cảnh sát này đã mượn được một chiếc kìm bấm sắt từ văn phòng an ninh trường học và cắt những sợi dây đang vướng vào cái đầu kia ra, chiếc đầu cuối cùng đã được đem ra một cách êm thấm.

Tôi đem cái xác không đầu đang nằm dưới sàn nhà so sánh, đánh giá vết thương, căn bản là cùng một người. Nhưng mức độ thối rữa của phần đầu hơi lạ, lớp da đã xám ngắt, và phần thịt lộ ra ngoài đã bắt đầu bốc ra mùi hôi thối.

Mặt khác, tôi phát hiện phía sau đầu có vết thương, lấy tay ấn nhẹ một cái, phát hiện ra phía dưới da đầu là một mảnh xương sọ đã bị vỡ, vết thương tụ máu bầm và đã tích mủ. Tôi ấn nhẹ ngón tay và nặn ra một đám mủ trắng thối từ dưới da, chảy ra cả cổ tay.

“Đừng nhúc nhích!” Hoàng Tiểu Đào nói xong lấy khăn giấy ra lau sạch cho tôi, tôi nói cám ơn.

“Có phát hiện gì sao?” Hoàng Tiểu Đào hỏi.

“Đầu và thân người này căn bản là cùng một người. Đầu bị cắt bằng một dụng cụ sắc bén.” Tôi ghé sát vào đầu ngửi: “Trên đầu hình như có đổ thêm một loại dung dịch gì đó khiến cho tốc độ thối rữa bị tăng lên. Khuôn mặt đã không còn nhận ra hình dáng ban đầu. ”

“ Nói cách khác là không khôi phục được khuôn mặt? ”Hoàng Tiểu Đào hỏi.

"Căn bản là không thể khôi phục được ..." Tôi lẩm bẩm nói, hai cô gái chỉ nói rằng họ đã tận mắt nhìn thấy một ma nữ mặc áo trắng chơi đàn vào đêm qua, sau đó dây đàn bay tứ tung trong lớp như thể tóc của ma nữ đang nhảy múa. Đặng Siêu sau đó đầu liền rơi khỏi cổ.

Tôi đương nhiên không tin vào những điều trên, nếu không vụ án này tôi đã chẳng thèm dính vào!

Kẻ sát nhân đã đổ lên đầu nạn nhân một lọ dung dịch và đặt nó bên trong cây đàn dương cầm, có lẽ cố tình làm cho khuôn mặt mờ đi.

Bình thường, khi gặp những vụ án không đầu, điều quan trọng nhất là xác nhận danh tính của người đã chết, nếu đầu bị biến mất hoặc bị tổn thương nghiêm trọng, có khả năng hung thủ vì lý do gì đó chưa thể trốn chạy nên tìm cách xóa dấu vết điều tra, và hắn có thể vẫn đang trà trộn đâu đó quanh đây. Chiêu thức này không có gì lạ, thời cổ đại cũng đã từng được bọn tội phạm sử dụng, trong “Thiên Thần phán xét” tôi cũng đã từng xem nhiều trường hợp tương tự, nên tôi nghĩ cần phải điều tra xem Đặng Siêu này rốt cuộc là ai.

“Tống Dương, anh cho rằng đầu của nạn nhân là bị dây đàn cắt đứt sao?” Hoàng Tiểu Đào hỏi.

"Phần vết thương gọn gàng. Tôi chỉ có thể nói là bị một công cụ sắc bén chặt đứt. Nếu mà nói về dây đàn, đây quả thực là vũ khí giết người đủ sức để làm đứt đầu người! Nghe nói hơn mười năm trước có một vụ án." Nạn nhân mỗi đêm đều lái xe mô tô để về nhà, hung thủ đã tính toán chiều cao của nạn nhân trên con đường duy nhất mà anh ta phải đi qua, sau đó buộc một sợi dây, đầu của nạn nhân bị cắt đứt cổ ngay khi anh ta đi qua, sau đó một xác chết không đầu cưỡi trên một chiếc xe máy đâm thẳng vào quầy bán thức ăn bên đường khiến nhiều thực khách bị doạ đến phát điên. Vụ án này khiến một nhóm chuyên gia lớn lúc đó rơi vào ngõ cụt. ”Tôi chậm rãi giải thích.

"A! Anh đang nói về vụ án 'người cầm lái không đầu' mười năm trước." Hoàng Tiểu Đào sửng sốt: "Tôi nhớ rằng cảnh sát đã phải thuê một người thần bí phá án, chờ đã, vụ án này chưa từng được công khai, làm sao cậu biết điều này? "

" Tôi nghe một lão công an nói."

Tôi hời hợt trả lời, thật ra vụ án này chính là do ông tôi giải quyết!

Tôi nhìn kỹ vết thương trên đầu một hồi, chợt phát hiện có điều không ổn, da thịt trên cổ tuy đã được cắt rất gọn gàng nhưng trên đốt sống cổ có dấu vết do ma sát.

Tôi nhắm mắt lại, một lần nữa phát động kỹ năng "Động u chi đồng" và phát hiện ra một số hạt nhỏ màu đen xuất hiện trên xương sống, giống như một loại mảnh vụn kim loại nào đó.

Dựa trên điều này, tôi đã đưa ra kết luận rằng phần thịt và phần xương không được cắt bằng cùng một dụng cụ!

Lúc này, Vương Đại Lực hăng hái chạy tới, tay trái xách một cái túi lớn, tay phải cầm một cái phích nước, vui vẻ nói: “Yo! Tống Dương, hàng về.”

Tôi mở túi ra xem, khen một câu: "khá đấy, nhanh như vậy đã kiếm đủ"

"Những thứ khác đều dễ nói. Tao đã mượn chiếc đĩa sắt này ở một nhà hàng thịt nướng bên ngoài trường. Dùng xong thì phải trả lại ..." Sau đó, hai mắt hắn đột nhiên nhìn chằm chằm một chỗ, hóa ra là nhìn thấy cái đầu người đang thối rữa đặt trên mặt đất.

"Mẹ ơi, mày kiếm cái đầu gớm ghiếc này ở đâu ra vậy? Tởm quá!" Vương Đại Lực tái mặt vì sợ hãi.

“Không chịu được thì ra ngoài đi dạo đi, khi nào về mang theo một cục nam châm và một tờ giấy trắng.” Tôi dặn.

"Mẹ nó, sao không nói luôn từ đầu đi, tao đỡ phải chạy!” Vương Đại Lực than thở.

“Coi như là một chút vận động đi, lát nữa tao sẽ mời mày ăn tối.” Tôi an ủi cậu ta rồi đuổi cậu ta đi.

Sau khi Vương Đại Lực rời đi, tôi đổ nước nóng từ phích vào xô, nhúng khăn vào đó rồi đắp khăn nóng lên ngực người chết.

Thấy tôi bắt đầu khám nghiệm tử thi, rất nhiều cảnh sát đến kéo đến xem, Hoàng Tiểu Đào tò mò hỏi: “Sao anh lại đắp khăn nóng lên ngực xác chết?”

“Không phải tôi vừa mới nói với cô, tôi muốn chứng minh thời gian chết của nạn nhân sao, nhìn cho kỹ nhé! "

Sau khi làm mềm ngực nạn nhân, tôi lật nạn nhân lại và đắp khăn nóng lên lưng. Lăp đi lặp lại ba lần, sau khi chắc chắn rằng các cơ của nạn nhân đã bắt đầu mềm ra, tôi sử dụng thủ pháp đặc biệt điểm liên tục vào lưng nạn nhân.

Đột nhiên, cái xác không đầu bất thình lình ngồi dậy nửa chừng, sau đó một khối lớn băng huyết bất ngờ phụt ra từ vết thương trên cổ.

Nhìn thấy cảnh này, đám cảnh sát có mặt đều kinh hãi lùi lại một bước!

Chương 15: Giấm trắng chưng thi pháp - Phương pháp nghiệm thi bằng giấm trắng.

Cái cảnh "người chết sống lại" khiến cho mọi người kinh hãi.

Hoàng Tiểu Đào sững sờ hỏi: “Tống Dương, anh đã làm như thế nào?”

“Trong sinh có tử, trong tử có sinh. Ngay cả một xác chết vẫn có thể phục hồi một phần cơ thể thông qua một số bí thuật.” Tôi giải thích.

"Cái này ... cái này cũng quá mơ hồ đi?"

"Không có gì bí ẩn cả. Khi con người ta chết đi, trong phổi dù nhiều hay ít thì vẫn còn nghẹn lại một hơi, trừ khi là chết đuối hoặc ngạt thở. Thực ra cái “người chết sống lại” cô vừa thấy là chính không khí trong phổi của người chết đã nâng tử thi lên. "

Tôi dùng nhíp nhặt vụn băng trên mặt đất lên và đưa lên trước mắt để quan sát kỹ. Những mẩu vụn băng này dính đầy máu và vài miếng thịt.

“Tại sao lại có băng trong phổi của nạn nhân?” Hoàng Tiểu Đào hỏi điều mà tất cả cảnh sát ở đây đang thắc mắc.

"Bởi vì sau khi chết, cậu ta bị đông lạnh một thời gian, nhưng không có dấu vết của nước trên bề mặt cơ thể của nạn nhân, có thể là đông lạnh bằng đá khô hoặc chất làm lạnh, nên quá trình phân hủy của xác chết chậm lại rất nhiều, tạo ra lầm tưởng rằng

cái chết của nạn nhân mới được tầm mười tiếng." Nhưng bên trong cơ thể không thể làm giả được. Tôi phát hiện ra rằng các cơ quan nội tạng của người chết đã bị phân hủy ở các mức độ khác nhau dựa vào bí thuật “Xương tai biện âm”, đây hoàn toàn là đặc điểm của người đã chết được bốn mươi tám giờ. Bởi vì tử thi đã bị đông cứng, nên không khí cũng được giữ trong phổi. Lượng khí đó cô đọng lại thành quả cầu băng… ”Tôi cười nhẹ.

Hoàng Tiểu Đào sững sờ, ngẩn người sau đó vỗ mạnh tôi một phát: “Tống Dương, anh quá giỏi, tôi bắt đầu có chút nghi ngờ rồi, anh thật sự là tự học sao?”

Tôi cười, “Đừng nói nhảm nữa. Tiếp tục thôi. ”

Tôi nhờ một cảnh sát mang một cái bàn dài đặt xuống giữa phòng, bốn chân hướng lên trên.

Đồng thời, tôi quấn dây thừng quanh chân bàn nhiều lần để làm thành giường dây đơn giản.

Sau đó đặt một bếp điện bên dưới, cắm nguồn điện, bên trên đặt một tấm sắt.

Hoàng Tiểu Đào nhấc mấy chậu xương rồng của tôi lên, nói: " Cuộc sống đại học của cậu có vẻ phong phú nhỉ? Thứ gì cũng có, mà cậu lấy những thứ này làm gì",

"Chút nữa cô sẽ biết, mọi người phụ tôi cởi đồ nạn nhân rồi đặt lên đây nào! ”Tôi ra lệnh.

Hai nhân viên cảnh sát cởi quần của tử thi sau đó chuyển đến giường dây, khi nhìn thấy bộ phận không đứng đắn của nạn nhân, Hoàng Tiểu Đào cau mày quay mặt đi, trên mặt lộ ra một tia ửng hồng.

Tôi thầm nghĩ, có lẽ Hoàng Tiểu Đào chưa từng yêu thì phải? Trông thấy thứ kia liền thẹn thùng.

Tôi mở giấm trắng, vắt nước cốt gừng rồi nhỏ vào chai giấm. Sau khi vỉ sắt nóng lên, tôi đổ một chai giấm trắng lên đó. Thoáng một cái, căn phòng tràn ngập hơi giấm trắng làm mũi người ta nhức nhối, nhiều cảnh sát không chịu nổi nên bịt mũi bước sang một bên.

Tôi tiếp tục đổ giấm, nhìn chằm chằm vào xác người chết.

Khói dấm bay tứ tung, trên thi thể người chết bắt đầu xuất hiện những mảng màu đỏ tím, tôi vội vàng tắt bếp điện, sau khi khói dấm tan, những người có mặt đồng loạt kêu lên!

Trên xác nạn nhân xuất hiện rất nhiều dấu vân tay, và những dấu tay đó giống hệt như những dấu tay mà tôi đã thử nghiệm trên nam sinh bị treo cổ gần hồ nhân tạo bằng chiếc ô màu đỏ!

“Trời ạ, là dấu tay của nữ nhân, thật sự là ma nữ giết người sao!” Hoàng Tiểu Đào kinh ngạc nói.

Tôi cười thầm, dấu tay này còn nhỏ hơn của nam giới trưởng thành, ngón tay cũng rất mảnh mai, nhưng không thể nói là dấu tay của phụ nữ, huống chi là ma nữ phạm tội, tôi đang tự thắc mắc không biết vị Hoàng Tiểu Đào này thăng chức như thế nào.

"Còn đứng ngây ra đó làm gì? Mau chụp ảnh đi!" Tôi thúc giục.

“Đúng đúng, Tiểu Vương, mang máy ảnh lại đây!”

Theo lệnh của Hoàng Tiểu Đào, một cảnh sát nhỏ ngay lập tức đi tới và chụp ảnh cái xác.

Chiêu này của tôi có tên là 'Xác chết hấp dấm trắng', và nó cũng là một trò do Tống Từ (là vị huynh đệ đã được nhắc tới trong c4) phát minh ra!

Lòng bàn tay của người ta sẽ tiết ra một lượng mồ hôi rất nhỏ, mồ hôi có tính kiềm, dùng hỗn hợp giấm trắng kết hợp với nó sẽ

xuất hiện dấu vân tay.

Nhưng những dấu tay này không tồn tại được lâu, và đúng như dự đoán, chúng dần biến mất sau vài phút.

Hoàng Tiểu Đào hỏi: "Tống Dương, không phải ma quỷ đều là hư vô mờ mịt giống trên TV sao? Sao chúng lại để lại dấu tay?"

"Ai nói với cô rằng đó là ma ? Rõ ràng là do kẻ sát nhân để lại. Tôi chắc chắn kẻ sát nhân là cùng một người." Cô có để ý có một dấu tay rõ ràng trên bắp chân của nạn nhân, cô có biết điều này có nghĩa là gì không? ”Tôi hỏi.

Hoàng Tiểu Đào một bên khoa tay múa chân một bên suy đoán: “Kẻ sát nhân đã từng nắm lấy bắp chân của người chết bằng cả hai tay…” Cô ấy đột nhiên che miệng lại: “Tôi hiểu rồi, kẻ sát nhân là một tên biến thái!”

Tôi bị cô ấy làm cho dở khóc dở cười, chuyện đơn giản như vậy mà cô ấy cũng nhìn không ra. Tôi nói: “Kẻ sát nhân đã từng túm bắp chân của người chết và kéo lê xác anh ta!”

“Như vậy cũng có lý!” Hoàng Tiểu Đào gật đầu: “Không, theo lời anh nói thì thời gian chết khoảng 48 giờ, nhưng cả hai nhân chứng đều nói rằng Đặng Siêu đã ở đây với họ đêm qua. Chẳng lẽ lúc đấy hắn đã chết? "

" Nhìn thấy chưa chắc đã là sự thật. Khi nhân chứng và vật chứng mâu thuẫn với nhau, tôi có xu hướng tin vào vật chứng. Tôi nghĩ là người đã chết đó không phải là Đặng Siêu, thi thể được mang vào lớp học từ nơi khác. "Tôi nói.

“Vậy tại sao kẻ sát nhân lại làm điều này?” Hoàng Tiểu Đào bối rối.

“Hiện tại vẫn chưa rõ, nhưng rồi sẽ có lúc chân tướng được sáng tỏ thôi.” Tôi trả lời.

Lúc này Vương Đại Lực chạy vào nói: "Tống Dương, hàng lại về ..."

Hắn đột nhiên ngừng nói, nhìn thẳng vào cái xác, cái xác bị lột trần đặt trên tấm sắt. Cảnh tượng này có lẽ khiến cậu sợ hãi.

"Fuck, mỗi lần tao rời đi, mày lại chơi càng lớn. Mày đang làm gì đấy, tính xông hơi cái xác à?"

"Không, bọn tao đang thảo luận xem nên hấp hay rán." Tôi nhún vai. .

Vương Đại Lực đại khái có lẽ là liên tưởng đến đồ ăn vặt, vội nhét đồ cho tôi, rồi bịt miệng rồi lao ra ngoài.

Vẻ mặt của Hoàng Tiểu Đào ở bên cạnh cũng xanh mét: "Có thể không nhắc tới việc cậu ăn gì trong lúc khám nghiệm được không? Thật kinh tởm. Cậu là sinh viên sao? Tố chất tâm lý cũng tốt quá đi!"

"Ngại quá, từ bé thần kinh tôi đã thô vậy rồi. ”Tôi cười.

Nam châm mà Vương Đại Lực tìm thấy là loại được lấy ra từ loa. Tôi phủ nam châm lên giấy trắng và di chuyển nó quanh phần cổ bị gãy của xác chết.

Sau khi làm xong, tôi lấy tờ giấy trắng ra và cầm trên tay để cho Hoàng Tiểu Đào xem "thành quả" của mình.

Mặc dù những hạt này nhỏ đến mức có thể bị thổi bay bằng một cái hắt hơi, nhưng người bình thường cũng có thể nhìn thấy chúng dưới nền giấy trắng.

"Đây là ..." Hoàng Tiểu Đào chăm chú nghiên cứu.

“Đó là một số mảnh vụn kim loại.” Tôi giải thích.

Hoàng Tiểu Đào nhìn tôi rồi nhìn những thứ trên tờ giấy:

“Này, thứ này còn nhỏ hơn con ve, làm sao cậu có thể nhìn rõ được!”

“Tôi thường ăn cà rốt nên mắt tôi rất tốt!” Tôi cười.

"Vậy thì những vụn kim loại này từ đâu ra? Nó nằm trên dây đàn sao?" Hoàng Tiểu Đào hỏi.

Tôi bọc tờ giấy trắng lại để vật chứng quan trọng không bị gió thổi bay, rồi lấy một sợi dây đàn đưa cho cô ấy xem, sợi dây mảnh như sợi tóc nhưng thực ra là được xoắn ra từ một số sợi dây nhỏ lại với nhau, vì vậy ngay cả khi nó bị hư hỏng, cũng không thể làm rơi các mảnh kim loại ".

"Dụng cụ có thể làm rơi loại mảnh vụn này phải là cưa hoặc lưỡi cưa. Lưỡi cưa được làm bằng sắt, trong quá trình cưa rất dễ bị mài mòn", tôi giải thích.

"Cưa? Ý anh là, đầu của người chết thực sự đã bị cắt ra bởi một cái cưa?" Hoàng Tiểu Đào trợn tròn mắt.

“Đừng vội kết luận, đúng rồi, cô có khăn tay không?” Tôi hỏi.

"Chờ chút!"

Hoàng Tiểu Đào nhờ một cảnh sát cho mượn một chiếc khăn tay, tôi bẻ cây xương rồng ra, gói nó vào chiếc khăn tay, vắt lấy nước, sau đó thấm nước và vỗ nhẹ vào cổ nạn nhân.

Dần dần, vết cắt trên cổ chuyển sang màu tím, có thể thấy rõ những vết cắt trên da, thịt khác những vết ma sát do lưỡi cưa để lại sau nhiều lần cưa trên xương.

“Cô hiểu không?” Tôi nói: “Phần thịt được cắt bằng dao, nhưng xương sống lại bị cắt bằng lưỡi cưa.”

Hoàng Tiểu Đào kinh ngạc đến mức không nhịn được mà

ngậm chặt miệng: “Cậu làm như thế nào?! "

Nó rất đơn giản. Xương rồng rất nhạy cảm với kim loại, vì vậy tôi lau vết thương bằng nước ép của nó, liền có thể nhìn thấy dấu vết của các công cụ gây án."

"Tống Dương, tôi biết cậu vẫn chưa đến một giờ. Cậu đã dùng đủ loại phương pháp quái gở để khám nghiệm tử thi như một trò ảo thuật, từ khi trở thành cảnh sát tôi chưa từng thấy những phương pháp này. Cậu phải thành thật nói cho tôi biết. Cậu là ai? ”

Hoàng Tiểu Đào nhìn thẳng vào tôi, tư thế đó như ép tôi phải có câu trả lời!

Chương 16: Ông có dám cá không?-Mình có 200 bộ truyện chữ full dịch, ai cần bộ nào hoặc mua full list thì kb zalo 0901945059 nhé ,30k 1 bộ 5 bộ 100k,, full list 400k ạ 1: đại quản gia là ma hoàng 2: hồng hoang quan hệ hộ 3: ta an tĩnh làm cẩu đạo 4:vô địch kiếm vực 5: trọng sinh trở thành mạnh nhất vũ trụ 6: công tử biệt tú 7: ta nguyên thần có thể ký thác thiên đạo 8:siêu cấp phản diện 9: vô địch siêu thúc tổ 10: đại phụng đã canh nhân 11: đệ nhất danh sách 12: đạo quân 13: quỷ bí chi chủ 14: ta không biết ta là cao nhân 15: côn lôn ma chủ 16: minh thiên

hạ 17: vợ ta là thiên hạ giảng đường 18:mật mã tây tạng 19: ta bắt đầu sáng tạo thiên cơ lâu 20: vô địch thật tịch mịch 21: ta không mún nghịch thiên 22: nguyên lai ta là tu tiên đại lão 23: cổ chân nhân 24:ta có hệ thống auto tu luyện 25:lão nạp phải hoàn tục 26:siêu thần yêu nghiệt 27: thế giới hoàn mỹ 28:ta thành lập tổ chức sát thủ ở huyền huyễn 29: thái cổ thần vương 30: mục thần ký 31: we chát của ta thông tam giới 32: tuyệt đỉnh đan tôn 33: tiên lộ tranh phong 34: con thỏ này phải chết 35:vô địch kiếm vực 36: tàn bào 37:vạn cổ tối cường tông 38: chí tôn đặc công 39:cửu tinh thiên thần quyết

40:đại bát hầu 41: cửu tiêu 42: vạn tộc chi kiếp 43:đồ nhi vi sư ko xún núi 44: đầu bếp tại dị giới 45:hệ thống tu luyện toàn năng 46: huyền huyễn ta là thần thoại 47:lược thiên ký 48: ma thiên ký 49:ma kiếm lục 50: khủng bố sống lại 51:minh thiên hạ 1-2 52: ngũ hành thiên 53:nguyệt huyết thần toạ 54:như ý tiểu lang quân 55: siêu cấp phản diện 56:phong khí quan trường 57:ta chỉ mún an tĩnh chơi game 58:siêu cấp thiên phú 59:siêu phẩm vu sư 60:sử thượng đệ nhất tổ sư gia 61:ta là võ học gia 62:ta có thể là giả tiên 63:hàn môn kiêu sĩ 64: toàn cầu hung thú 65:toàn cầu cao võ 66:thần sủng tiến

hoá 67:tạo hoá chi vương 68:thiên đồ đạo thư quán 68:thế giới sụp đổ 69: vạn tộc chi kiếp 70:tiên quốc đại đế 71:thôn thiên 72: tiên ma biến 74:tả đạo khuynh thiên 75:tu la ma đế.. Còn tiếpnnm

Tôi không cố ý che giấu, nhưng tôi cũng không muốn bộc lộ khả năng quá mức trước mặt đám cảnh sát này, bởi vì ông nội tôi thường dạy tôi ra ngoài nên tận lực càng khiêm tốn càng tốt.

Nhưng cô ấy đã hỏi đến mức này, tôi đành phải tiết lộ một chút: "Thực ra, gia tộc của tôi là Ngỗ tác, tức là pháp y ở thời cổ đại"

"Ý cậu là, các kỹ năng cậu vừa sử dụng đều là kỹ năng của Ngỗ tác gì đó? ”Hoàng Tiểu Đào rất thông minh hỏi.

"Đúng vậy, chứ cô nghĩ nó từ đâu? Đây không phải là điều tôi sáng tạo ra, nó là tinh hoa của tổ tiên để lại." Tôi trả lời.

Mọi người ít nhiều biết đến nghề của Ngỗ Tác qua các bộ phim điện ảnh và phim truyền hình, nhưng ít ai biết việc khám nghiệm tử thi được thực hiện như thế nào. Bởi vì nghề này quá huyền bí, còn huyền bí hơn cả tu sĩ đạo sĩ.

Hoàng Tiểu Đào lẩm bẩm: “Xem ra người xưa không ngốc!”

Tôi cười: “Ý của cô là sao? Cô cho rằng mấy nghìn năm không có TV di động, tổ tiên chúng ta sống như khỉ đột sao? Kỳ thực là Trung Quốc có rất nhiều kỹ thuật đã dẫn đầu thế giới, và chỉ dần suy tàn kể từ thời nhà Thanh. Của cải tinh thần mà người xưa để lại, chẳng hạn như Kinh dịch và Hoàng đế nội kinh đều chứa đựng những đại học vấn mà đến nay nhiều chuyên gia cũng không thể hiểu hết được. "

Hoàng Tiểu Đào lắc đầu nói: "Những chuyện kỳ bí đó đều là mê tín thời phong kiến, ta không hiểu cũng không tin."

"Vậy những thứ tôi vừa làm, cô vẫn coi nó là mê tín thời phong kiến sao? Nhưng vì sao mỗi một bước tôi làm đều dùng khoa học giải thích, mà cô vẫn không tin? ”Tôi hỏi.

“Hừ, tôi thừa nhận, cậu thật sự có tài.” Hoàng Tiểu Đào không còn cách nào khác thừa nhận thất bại.

Tôi thầm cười, nghe cô ấy nói chỉ có ý thừa nhận rằng tôi có tài chứ không phải người xưa rất lợi hại. Người hiện đại từ nhỏ bị văn minh hiện đại hun đúc, vẫn cảm thấy có máy bay xe con liền cao cao tại thượng, loại quan niệm này trong thời gian ngắn khó mà sửa được .

Vì vậy, tôi không buồn nói thêm.

“Có tiếp tục giám định tử thi không?” Hoàng Tiểu Đào hỏi.

“Không, hiện tại thời gian còn sớm, chúng ta đi kiểm tra một số đồ vật.” Tôi vỗ tay nói.

“Ok!” Hoàng Tiểu Đào gật đầu.

Đúng lúc này, một lão giả áo trắng trong tay cầm theo một cái hộp, theo sau là hai viên cảnh sát, thong thả bước vào.

Khi nhìn thấy thì ra là bác sĩ pháp y Tần, không phải lão già

này đã tuyên bố rút khỏi vụ án rồi sao? Sao ông ta lại quay lại, mặt ông ta cũng dày quá rồi.

“Không có gì để xét nghiệm?” Bác sĩ pháp y Tần chế nhạo, nhìn hiện trường: “Giả thần giả quỷ, Ngỗ tác à? Cũng ghê đấy. Anh đã xét nghiệm ADN chưa? Thử nghiệm dấu vân tay chưa? Một xác chết nguyên vẹn liền bị ngươi xáo trộn thành ra cái dạng này. Xem ra, Hoàng Tiểu Đào, cô coi hiện trường án mạng là nhà trẻ ư? Còn dẫn cả con nít vào đây chơi, trở về xem cô giải thích với cấp trên như thế nào. "

Xem ra vừa rồi hắn đã nghe được cuộc nói chuyện của chúng tôi. Hoàng Tiểu Đào nhíu mày nói:" Pháp y Tần, Không phải ông nói rút khỏi vụ án này rồi ư? Sao lại quay lại? "

" Đúng, tôi nói rút lui, nhưng tôi rút khỏi vụ treo cổ tự tử, không phải vụ chặt đầu này. "Bác sĩ pháp y Tần nói thẳng.

“Làm ơn đi, hai vụ án này rõ ràng là cùng một tên sát nhân!” Hoàng Tiểu Đào không khỏi dở khóc dở cười.

"Nói với tôi những chuyện này cũng vô ích. Nếu cô có gì cần giải thích với Đội trưởng Lâm, Đội trưởng Lâm vừa gọi điện hỏi tôi tại sao lại không có mặt ở đó? Tôi đã nói với anh ấy là cô không cho tôi kiểm tra, lại mang một sinh viên đại học không rõ nguồn gốc ra lừa." Đội trưởng Lâm rất tức giận, cô đã bị loại khỏi vụ án này rồi, bây giờ đội đặc nhiệm này do tôi tiếp quản, cô có thể gọi anh ta nếu không tin tôi! ”Bác sĩ pháp y Tần đắc thắng nói, hoàn toàn là vẻ mặt khinh bỉ. .

Hoàng Tiểu Đào hai mắt tròn xoe tức giận, bàn tay trắng nõn nắm gắt gao lại.

Tôi thầm nghĩ vị bác sĩ pháp y họ Tần này quả nhiên chẳng tốt đẹp gì, chắc ông ta bực bội với tôi nên chạy về báo cáo với cấp trên. Tôi đoán rằng khi ông ta báo cáo, chắc chắn ông ta đã đổ

thêm dầu vào lửa, cố ý tống cổ cả hai chúng tôi.

Vừa mới lấy được lệnh sếp, không chờ được đã tới ra oai muốn lấy lại danh dự rồi!

Bác sỹ pháp y Tần lấy ra điện thoại di động của mình và đưa nó cho Hoàng Tiểu Đào và lạnh lùng nói: "Cô nên gọi Đội trưởng Lâm và giải thích trước đi, tranh thủ trước khi mọi chuyện rối tung lên. Việc còn lại cứ giao cho tổ chuyên án của tôi xử lý"

Ông ta cố tình cắn mạnh từ "của tôi", hiển nhiên là tát vào mặt chúng tôi!

Hoàng Tiểu Đào không trả lời, Bác sỹ pháp y Tần thu lại điện thoại và liếc nhìn tôi thờ ơ: "Tiểu tử, cậu có biết phá hoại xác chết là tội gì không?"

" Phá hoại thi thể? Con mắt nào của ông nhìn thấy tôi đang phá thi thể, tôi rõ ràng là đang nghiệm thi! "Tôi thản nhiên đáp. Vốn dĩ tôi cho rằng ông ta đã lớn tuổi, nên vẫn có chút giữ thể diện cho ông ta, giờ thì có vẻ không cần thiết.

“Hừm, cậu cũng được gọi là khám nghiệm tử thi, cậu có giấy chứng nhận trình độ pháp y sao? Tôi nghĩ cậu chỉ nói lung tung thôi.” Bác sĩ pháp y Tần tức giận nói.

"Nếu như tôi làm bừa làm càn rỡ liền đem bản án phá, vậy cái chuyên ngành pháp y chẳng phải là phế vật?" Tôi trả lời.

"Đùa à, cậu muốn giải quyết vụ án bằng những phương pháp quái đản này. Cậu nghĩ chúng tôi, cả cảnh sát và bác sĩ pháp y gộp lại vẫn không bằng cậu sao? Ngày nào đó cậu có rảnh đến trong nhà của tôi ngồi một chút đi, tôi cảm thấy cậu cùng cháu trai của tôi khẳng định có tiếng nói chung, hắn thích nhất xem phim hoạt hình« thám tử lừng danh Conan » ." Tần Pháp y đi đến trước mặt ta, khiêu khích nói.

Tất nhiên tôi sẽ không cắn câu với cái trò khiêu khích của ông ta, biểu hiện của tôi rất là bình tĩnh: "Bác sỹ pháp y Tần, ý của ông là, Hoàng Tiểu Đào đã bị đá khỏi chuyên án này rồi sao?"

"Đúng thế, ta nghĩ cô ấy nên cảm ơn ngươi haha!" Pháp y Tần nói.

"Nói cách khác, cô ấy có thể hành động một mình?" Tôi tiếp tục hỏi.

Tần pháp y cười: "Thằng nhóc, cậu đừng có bảo với tôi, hai người sẽ tự phá vụ án này nhé, chưa tính đến việc cậu có đủ năng lực hay không, không nghe lệnh, tự tiện hành động chắc chắn sẽ phải chịu phạt !."

"Đừng vớ vẩn, nếu tôi giải quyết vụ án này thì sao? "Tôi hỏi ngay.

"Nếu như cậu giải quyết vụ án ..." Pháp y Tần đột nhiên dừng lại, tôi thấy ông ta rõ ràng đang do dự, vừa rồi ông ta đã bị tôi chơi một vố thật đau, hiện tại cũng không dám khoe khoang.

Ta cố ý kích động hắn: "Nói đến nhiều như vậy, ông đến một chút tự tin cũng không có, không dám đánh cuộc với một thằng nhóc hôi lông, có muốn tôi nhắc cho ông một thứ không? Tôi nhớ ông vừa rồi nói nếu như tôi giải quyết vụ án treo cổ thì ông chủ động từ chức, lời này chỉ là ông nói phét thôi sao? "

Pháp y Tần tức giận nói: "Cậu nhóc, cậu bớt kiêu ngạo đi, tôi đặt một cái hẹn ở đây, nếu cậu có thể giải quyết được vụ án, tôi sẽ từ chức ngay lập tức! Nhưng đừng tự đắc, nếu tôi giải quyết vụ án trước mặt cậu, cậu sẽ làm gì? "

Tôi hỏi Hoàng Tiểu Đào:" Tội xúc phạm tử thi sẽ bị phạt bao nhiêu năm? "

" Dưới ba năm. "

" Thôi, nếu ông giải quyết vụ án trước mặt tôi, ông cứ bắt tôi về tội xúc phạm tử thi. Tôi hứa sẽ không thuê luật sư. Mặc ông xử lý!" Tôi nói.

"Này!" Hoàng Tiểu Đào kêu lên, "Tống Dương, cậu không thể nói nhảm nhí loại chuyện như thế này. Xúc phạm thi thể là một trọng tội. Cậu không thể bốc đồng như vậy! Không cho điều tra thì không điều tra nữa. Không có gì to tát cả."

Bác sĩ pháp y Tần cắt lời cô: "Được rồi, nam nhân giữ lời hứa, cứ làm như lời cậu nói!"

"Vậy thì làm xem nào!" Tôi cười nhẹ.

"Hừ, chờ xem!" Bác sĩ pháp y Tần đen mặt nói.

Khi tôi vừa nói chuyện, tôi liên tục đút tay vào túi quần, vừa ghi âm cuộc nói chuyện này bằng điện thoại, để tránh ông già lươn lẹo này lai chối một lần nữa.

Tôi là người thích điệu thấp, nhưng bác sĩ pháp y Tần, dựa vào cấp bậc của mình, cứ thích đè đầu cưỡi cổ tôi.

Như thế này mà còn nhịn được thì còn có gì không nhịn được nữa, lần này không đánh cái mặt già sưng kia sưng húp lên, tôi liền không mang họ Tống nữa.

"Tiểu Đào, đi thôi, nhanh lên tìm hai nhân chứng!"

Sau khi tôi bước ra ngoài, Hoàng Tiểu Đào nhìn bác sĩ pháp y Tần một cách dữ tợn rồi đi theo tôi ra ngoài.

Chương 17: Hacker Lão Yêu

Chúng tôi vừa ra khỏi phòng dạy nhạc, Vương Đại Lý liền xán lại gần, căm phẫn nói: "Lão già họ Tần này thật khinh người quá đáng. Tiểu Đào tỷ tỷ đừng lo lắng, cho dù tỷ bị gạch tên khỏi tổ chuyên án, tôi và Tống Dương vẫn sẽ hậu thuẫn cho tỷ."

"Cám ơn hai người." Hoàng Tiểu Đào cười gượng gạo, vừa mới đây là một tổ trưởng chuyên án nhất hô bách ứng, bây giờ lại trở thành anh hùng cô độc không chỗ nương thân, sự tương phản cực lớn này nhất thời chưa chắc bản thân nàng đã chịu được.

"Nhưng tôi có chút không hiểu, một nhân viên pháp y sao lại có quyền lực lớn như vậy? Có thể lãnh đạo tổ chuyên án điều tra, đuổi tỷ tỷ ra? Tôi tưởng nhân viên pháp y chỉ suốt ngày gò bó trong phòng giữ xác thôi, như thần long thấy đầu không thấy đuôi, thích xác chết hơn người sống. Hơn nữa phải thường là những người đẹp lạnh lùng, nữ bác sĩ khoác áo choàng trắng gợi cảm chứ?" Vương Đại Lý mắt lim dim tưởng tượng.

"Đó là hư cấu trong phim ảnh thôi. Thực ra nhân viên pháp y cũng có biên chế, hơn nữa cũn không phải ngày đêm chỉ gò bó trong phòng giữ xác. Bác sĩ pháp y không phải cứ viết báo cáo là xong chuyện, còn phải đi theo cảnh sát, cùng giám định hiện trường, cung cấp những chứng cứ tư pháp, thậm chí ra tòa làm chứng." Tôi giải thích.

Hoàng tiểu Đào thở dài: "Anh cũng biết nhiều đấy.

Tôi cười: "Biết người biết ta mà."

"Tần pháp y cảnh hàm tương đương với Cảnh Giám, cao hơn tôi hai cấp, ở trong đội hình sự có thể ngang hàng với đội trưởng

Lâm." Tiểu Đào tiếp.

"Chẳng trách lại oai oách như vậy." Vương Đại Lý gật đầu.

Tôi hỏi: "Đội trưởng Lâm là cấp trên của cô?"

"Đúng."

"Vậy cấp trên của Lâm đội trưởng?"

"Chính là Tổng Đội trưởng đội hình cảnh."

"Trên nữa?"

"Cục trưởng Tôn chứ sao."

"Cục trưởng Tôn là ai?"

"Tôn Hổ, bởi vì tính khí quá nóng nảy, nên sau lưng chúng tôi đều gọi ông ấy là Tôn Lão Hổ." Tiểu Đào tinh nghịch nói.

Nghe tới ba chữ kia, tôi cười phù một tiếng, ba năm không gặp mà Tôn Lão Hổ giờ đã là cục trưởng, xem ra mấy năm gần đây con đường công danh rất thuận lợi. Thấy tôi cười, Hoàng Tiểu Đào thắc mắc, tôi nói: "Không có gì, chỉ là ba tiếng danh tự này nghe hài quá."

Hoàng Tiểu Đào không hiểu, lườm tôi một cái: "Có gì đáng cười đâu."

Sau đó nàng thở dài: "Haiz, cảnh sát ở hiện trường khi nãy nhất định sẽ nói những thứ anh phát hiện được cho lão Tần, đồng nghĩa với lão hắm giữ được tình báo trực tiếp, hơn nữa lão còn mang theo nhiều quân như vậy, nhân lực hùng hậu chắc sẽ phá án trước chúng ta mất."

"Cô vẫn nhất định không chịu tin tôi?" Tôi hỏi.

"Tôi tin anh, nhưng khả năng của anh cũng chỉ là khám nghiệm tử thi mà thôi, chắc gì đã tra được án?" Hoàng Tiểu Đào bĩu môi.

"Là lừa hay là ngựa, cứ kéo nó ra ngoài đi dạo. Không kiểm tra thì làm sao cô khẳng định được?" Tôi đáp.

"Tại sao anh cứ huênh hoang khoác lác như thế, ngộ nhỡ đến lúc không thể cứu vãn thì làm sao?" Hoàng Tiểu Đào nhìn tôi, lo lắng.

"Thực ra vừa nãy khám nghiệm tử thi, tôi đã nắm được một số chi tiết về toàn bộ vụ án, tuy nhiên vẫn cần xác nhận một số điểm mà thôi." Tôi nói.

"Thật sao?" Tiểu Đào hồ hởi nói: "Vậy đối với việc phá vụ án này, anh có bao nhiêu phần trăm chắc chắn?"

"Một trăm phần trăm! Cô yên tâm, vụ án này nhất định tôi sẽ phá giúp cô, hơn nữa còn phải phá trước Tần pháp y." Tôi tự tin mỉm cười.

Hoàng Tiểu Đào xúc động: "Hai ta mới gặp nhau có hơn một tiếng, sao anh phải hết mình giúp tôi như vậy, tôi biết cảm tạ anh thế nào mới phải?"

"Ăn một bữa cơm chung đi."

"Cái gì?" Tiểu Đào trợn lớn hai mắt, đoán chừng là nghe không rõ, tưởng tôi đùa bỡn lưu manh nói 'Lấy thân báo đáp'. Sau đó mới kịp thời phản ứng, lên tiếng: "Được, chờ sau khi phá được vụ án, muốn đi ăn cơm ở quán nào cứ nói, tôi mời."

"Mẹ ôi, tốt quá rồi, tôi muốn ăn McDonald's, ăn đến vỡ bụng thì thôi." Vương Đại Lý hưng phấn giơ tay lên.

Tôi khinh thường lườm hắn một cái, mức đời sống quanh

trường học không cao, McDonal's cũng coi như là ổn, nhưng nói tới đãi khách, ít nhất cũng phải ăn thịt nướng, hay hải sản gì đó.

Chúng tôi tới ký túc xá của hai nhân chứng, một tấm biển phía trên đề: "Ký túc nữ, nam sinh cấm vào."

Vương Đại Lý lo sợ quản lý ký túc sẽ không cho chúng tôi vào, tôi nói: "Không cần phải lên, ngươi đi hỏi quản lý xem, Phương Phương và Điềm Điềm có ở trong ký túc không là được."

Vương Đại Lý liền chạy đi, lát sau trở lại miệng cằn nhằn mắng: "Mẹ nó, lão Tần kia thật quá nham hiểm, lại cướp nhân chứng của chúng ta đi rồi. Dương tử, ngươi cũng thật là, việc gì lúc trước phải nói trắng ra là đi đâu. Bây giờ thì hay rồi, con đường duy nhất cũng đã bị chặn."

Tôi đột nhiên cười lớn. Hai người kia thấy vậy thì thắc mắc, tôi giải thích: "Tần pháp y này cũng thật là ngu ngốc, thực ra vừa rồi tôi cố ý nói là tới đây, để lão nghĩ rằng hai nữ sinh là nhân chứng quan trọng, quả nhiên lừa được lão."

"Sao lại không quan trọng? Lúc trước hai cô gái ấy khai báo với chúng ta, có rất nhiều điểm không ăn khớp với hiện trường, hiển nhiên là có giấu diếm, rất có thể đó là manh mối quý giá." Hoàng Tiểu Đào suy tư nói.

"Hai cô gái này chẳng có một chút quan trọng nào với vụ án cả, thậm chí có thể nói có cũng được mà không có cũng không sao. Bởi vì họ căn bản không nhìn thấy hiện trường án mạng thực sự. Thứ họ nhìn thấy chỉ là do hung thủ cố ý để họ thấy mà thôi, tìm hai cô ấy chỉ phí thời gian." Tôi đáp.

"Vậy anh tính toán điều tra tới đâu rồi?" Tiểu Đào hỏi.

"Chúng ta tới phòng Đặng Siêu xem xét một chút." Tôi nói.

"Tiểu tử ngươi thật quá gian xảo." Vương Đại Lý vỗ vỗ vai tôi:

"Dương tử, vốn nghĩ hàng ngày chúng ta ở chung một phòng, ta đã rất hiểu ngươi, ai ngờ hôm nay qua những chuyện này, ta lại cảm thấy ngươi sâu không thấy đáy, khiến ta với không tới."

Trán tôi nhất thời đen kịt, nói: "Tiểu tử ngươi hôm nay nói chuyện sao lại õng ẹo như vậy, chẳng lẽ ngươi cũng giống Lão Yêu ư?"

"Không không, làm sao có thể, Lão Yêu tởm lợm như vậy, ta mới không làm bạn với hắn, ta là trai thẳng đích thực đấy." Vương Đại Lý khoát tay lia lịa.

"Hai người đang nói gì vậy?" Hoàng tiểu đào chớp mắt: "Chắc là do tôi công tác trong cảnh sát quá lâu, hoàn toàn không hiểu những ngôn ngữ sinh viên thời nay chăng."

"Không có gì, chúng tôi chỉ đang nói về một người bạn học." Tôi cười.

Lão Yêu là một tên quái dị cùng khóa chúng tôi, hắn rất giỏi về lập trình, phần mềm, là một gã hacker bỉ ổi. Nhưng sự bỉ ổi của hắn không giống người khác, hắn không thích con gái, ngược lại hắn thích soái ca tiểu thịt tươi, điều này làm nam sinh toàn trường đều xa lánh hắn.

Trong những câu chuyện thường ngày của chúng tôi, Lão Yêu đã trở thành một hình tượng đặc thù hay được nhắc tới.

Nói tới Lão Yêu, tôi đột nhiên nghĩ ra một chuyện, quay qua Vương Đại Lý: "Đúng, ta cùng tiểu Đào về ký túc, nhờ Lão Yêu giúp một chuyện."

"Cái gì?" Vương Đại Lý giãy nảy như chó bị đạp phải đuôi: "Ta không đi, không đi, ngươi tìm hắn làm cái gì? Lần trước ngươi ngủ không đóng cửa, bị hắn chụp lén khỏa thân, ngươi quên rồi sao?"

Con mẹ nó, thật là chưa đánh đã khai, trước mặt Hoàng Tiểu

Đào lại nói ra bí mật xấu hổ của tôi, bao nhiêu công sức tạo dựng hình tượng trong mắt nàng đã sụp đổ trong tích tắc.

Quả nhiên, ánh mắt Tiểu Đào nhìn tôi đã có vẻ khang khác.

"Nói bậy nói bạ, cái gì mà khỏa thân, đơn thuần là hắn bốc phét, làm gì có chuyện đó." Tôi ho khan một cái, nói: "Chuyện này chỉ có Lão Yêu mới giúp được, cho nên ta phải tìm hắn." Nói xong, tôi lôi trong túi ra một cái túi vật chứng, bên trong chứa chiếc điện thoại của người chết.

Hoàng Tiểu Đào kinh hãi: "Này, anh che giấu vật chứng à?"

"Không có, ban nãy khám nghiệm tử thi, bận rộn quá nên không để ý, tiện tay cất thứ này vào túi. Vừa rồi tôi mới nhớ ra. Tôi thề với trời đất là không hề che giấu vật chứng, nếu liên lụy tới cô, bây giờ tôi lập tức trở về giao cho pháp y Tần." Tôi giải thích.

"Thôi khỏi, đây là vật chứng chúng ta phát hiện, không thể nói là che giấu. Không ngờ anh cũng chơi xấu như vậy, thật tôi phải nhìn anh bằng ánh mắt khác." Hoàng Tiểu Đào đột nhiên cười gian xảo.

Tôi thập phần vô tội, thật sự không phải tôi cố ý che giấu, vừa nãy bao nhiêu cảnh sát đứng đó, còn có thêm Tần pháp y miệng lưỡi sắc bén, tôi thì chẳng phải chuyên gia ảo thuật, làm sao có thể giấu điện thoại này đi mà không ai phát hiện.

Vương Đại Lý ngao ngán hỏi: "Ngươi muốn tìm Lão Yêu nhờ hắn mở khóa điện thoại này?"

"Không đơn giản là mở khóa, điện thoại này chắc hẳn là của chính Đặng Siêu, ta muốn xem có gì bị mã hóa bên trong không, như là tài liệu bị xóa,.., có lẽ đó sẽ là manh mối quan trọng để phá án, ta nghĩ đi nghĩ lại, cũng chỉ có Lão Yêu hacker vô địch mới có

thể giúp."

Vương Đại Lý cầm cái điện thoại trên tay, thở dài nói: "Đã là bằng hữu, con mẹ nó bằng bất cứ giá nào ta cũng giúp ngươi, cho dù có mất đi trinh tiết."

Chương 18: Bí mật trong ký túc xá

Sau khi Vương Đại Lý đi khỏi, tôi và tiểu Đào tới phòng của Đặng Siêu trong ký túc. Ký túc sinh viên nam bẩn như thế nào, mọi người có thể tưởng tượng được, dọc đường đi, Tiểu Đào không ít lần cau mày.

Đúng lúc này, một nam sinh lõa thể, mặc độc chiếc quần lót từ trong phòng lao ra, vô cùng tự nhiên lần lượt gõ cửa phòng khác mượn dầu gội. Đột nhiên trông thấy Hoàng Tiểu Đào, hắn đơ người ra một lát, sau đó vội vàng che hạ thể chạy về phòng.

Hoàng Tiểu Đào cau mày nói: "Phòng nào cũng như chuồng heo. Tống Dương ngày thường anh cũng vậy à?"

"Tôi làm sao có thể như vậy được? Tôi là người rất ưa thích sạch sẽ, thường ngày giường được sắp xếp gọn gàng như khối đậu hũ, không tin chút nữa cô có thể hỏi Vương Đại Lý." Tôi đáp.

"Thật sao? Đợi lát nữa tôi phải đi thăm phòng anh mới được." Hoàng Tiểu Đào bĩu môi.

Tôi nhất thời lúng túng, nếu như để Tiểu Đào biết được, tôi cũng giống một thành viên trong bầy heo này, quả thực hình tượng sẽ sụp đổ ngay lập tức. Tôi vội chống chế: "Trước mắt điều tra vụ án vẫn là quan trọng hơn, sau này có dịp tới thăm cũng không muộn."

Tiểu Đào có vẻ đi guốc trong bụng tôi, cười lạnh một tiếng.

Chúng tôi vừa đi vừa hỏi thăm tới phòng của Đặng Siêu. Trong

phòng là một nam sinh tóc dài đang ngồi đánh guitar. Chắc là trước giờ phòng này chưa hề có nữ sinh ghé thăm, hơn nữa nhìn Hoàng Tiểu Đào tỏa ra khí chất chị lớn, hắn vừa nhìn thấy chúng tôi vào cửa liền vội đứng dậy, khẩn trương hỏi: "Ngươi,... các ngươi tìm ai?"

Hoàng Tiểu Đào giơ thẻ cảnh sát ra, đi thẳng vào vấn đề: "Đây có phải phòng của Đặng Siêu không?"

"Cô là cảnh sát à, ngồi đi, có uống nước không? Sáng nay tôi nghe nói có người treo cổ trong trường, là bạn thân của Đặng Siêu tên Trương Khải. Tiểu tử này đi cả đêm chưa về, liệu hắn có xảy ra chuyện gì không?" Nam sinh tóc dài hỏi.

"Hắn bị giết." Hoàng Tiểu Đào nói.

Đúng lúc này, giường bên cạnh chợt có người bật tung dậy, làm tôi giật nảy mình. Một nam sinh vai u thịt bắp lớn tiếng nói: "Thật à? Đặng Siêu bị ai giết?"

"Hiện giờ cảnh sát còn đang điều tra. Các người có thể cung cấp chút thông tin không, thường ngày Đặng Siêu có va chạm với ai?" Tiểu Đào hỏi.

Nam sinh tóc dài suy nghĩ rồi nói: "Thường ngày trong lớp có mấy người không hợp nhau với hắn, A Siêu có thể nói thế nào nhỉ, là người tương đối dễ khiến người khác ganh tị."

"Tại sao lại nói như vậy?" Hoàng Tiểu Đào thắc mắc.

"Cô không hiểu được đâu, đại khái hắn là một học bá." Nam sinh tóc dài hâm mộ nói.

"Thành tích học tập của hắn rất tốt à?" Hoàng Tiểu Đào hỏi tiếp.

"Đúng vậy, tiểu tử này rất thông minh, hắn thường không đến

lớp, nhưng khi thi luôn đạt điểm chín mươi trở lên, hằng năm đều nhận học bổng. Thật lòng mà nói, đôi khi tôi bị mất thăng bằng tâm lý, bình thường hắn ăn chơi hơn chúng tôi, ngủ nhiều hơn chúng tôi, tại sao có những môn chúng tôi không qua, mà hắn lại được chín mươi điểm...À không, cô đừng hiểu lầm nhé, tôi tuyệt đối không vì chuyện vặt vãnh này mà đi giết người đâu."

"Những ai có xích mích với hắn?" Tiểu Đào lôi laptop ra, chuẩn bị ghi chép.

Nam sinh tóc dài nói ra mấy cái tên, Tiểu Đào ghi lại từng cái. Đúng lúc đó, một giọng nam oang oang cất lên: "Mấy người đó không thể nào, tuyệt đối không thể, nếu như A Siêu chết, nhất định là do tiểu tử kia hãm hại."

"Ai?" Hoàng Tiểu Đào kích động hỏi.

Người vừa nói ngồi dậy, móc dưới gối ra một bao thuốc lá, châm thuốc rít một hơi, sau đó mới nói về quá khứ của Đặng Siêu.

Có vẻ hắn rất hiểu Đặng Siêu. Hắn nói Đặng Siêu rất thông minh, nghe nói năm đó thi vào đại học, có trắc nghiệm chỉ số IQ, cao đến 140, với những bài tập trong trường, chỉ nhìn qua một chút là thuộc gần hết.

Dạo gần đây Đặng Siêu có viết một bài luận văn, được giáo viên tán thưởng, đề cử lên phía trên, bởi vậy Đặng Siêu giành được chứng chỉ đào tạo sau đại học của trường, mà một khoa chỉ có bốn suất.

Tuy nhiên cách đây ít lâu, có một sinh viên cùng khoa tên Bảo Bảo tố cáo luận văn của Đặng Siêu thật ra là đi sao chép ý tưởng của hắn, hắn thu thập vài chứng cứ cho nhà trường, kết quả là chẳng những chứng nhận của Đặng Siêu bị thu hồi, nhà trường còn tước luôn hai suất học bổng của hắn, tổng cộng trị giá 17000 tệ.

Đồng thời, chứng chỉ đào tạo sau đại học được trao cho Bảo Bảo, điều này làm tôi không thể không nghĩ tới động cơ giết Đặng Siêu của hắn.

Nhắc tới Mã Bảo Bảo, đúng là có phần không lương thiện, được hưởng lợi còn khoe khoang, đi rêu rao chuyện này khắp nơi, còn nói những luận văn trước đó của Đặng Siêu cũng là đi sao chép của người khác.

Loại tiểu nhân đắc chí mặt nhọn này, ngay cả thầy giáo cũng không hài lòng.

Những lời nói bóng gió này tới tai Đặng Siêu, khiến hắn nổi cơn tam bành, đấm vỡ tấm kính trên sân thượng, tay phải khâu mấy mũi.

Có điều, Đặng Siêu là kẻ không dễ bỏ qua, tính cách hắn là điển hình của chòm sao Thiên Hạt (Bọ Cạp), có thù ắt trả.

Một đêm trước kỳ nghỉ hè năm nay, Bảo Bảo trên đường đi học về, đột nhiên một bóng người lao ra từ bụi rậm, dùng dao dọa hắn, Mã Bảo Bảo sợ đến tè ra quần, nghiêng đầu bỏ chạy. Một dao kia chỉ làm hắn bị thương ngoài da, nhưng Bảo Bảo lại trở bệnh, sốt cao, trước khi về quê nghỉ hè, nằm viện hơn ba tháng mới đi lại được, tốn mấy chục ngàn tiền điều trị.

Sau khi Mã Bảo Bảo trở về trường, cả người ủ rũ, cũng không dám nói xấu Đặng Siêu nữa. Nhưng hắn thường lên weibo nói bóng nói gió rằng có người muốn giết mình.

Chuyện này rốt cuộc có liên quan tới Đặng Siêu hay không? Đặng Siêu không hé răng nửa lời. Nhưng nam sinh có giọng oang oang mơ hồ cảm thấy chính là Đặng Siêu làm. Trên dao khả năng có nấm bệnh gì đó, hơn nữa Đặng Siêu cũng không bị dính vào, là do lúc đó hắn mang găng tay.

Theo nam sinh này suy đoán, vì việc đó mà Mã Bảo Bảo ôm hận trong lòng, liền tìm cách hãm hại Đặng Siêu.

Nghe xong tất cả, tiểu Đào hỏi thêm: "Bàn nào trong phòng là của Đặng Siêu?"

"Cái kia." Nam sinh giọng oang oang chỉ cái bàn ở giữa.

Chúng tôi tới xem xét qua vật dụng của Đặng Siêu. Trên bàn hắn bày nhiều nhất là sách, tạp chí, bên trong ngăn tủ là quần áo. Vốn dĩ Đặng Siêu còn có sở thích chơi bóng rổ, bởi vì tôi tìm thấy một tấm ảnh đội bóng rổ chụp chung với nhau, đưa cho nam sinh kia, hỏi ai là Đặng Siêu?

Hắn lập tức chỉ tay vào một nam sinh trắng trẻo, hơi mập ở giữa. Nam sinh mặc áo số 0, mặt tươi cười hớn hở, bá vai người bên cạnh rất thân mật.

"Ai ở bên cạnh Đặng Siêu?" Tôi hỏi

"Người tình của hắn, Trương Khải chứ ai, chính là người tự sát sáng nay đó."

"Người tình?" Hoàng Tiểu Đào kinh ngạc: "Hai người họ quan hệ như vậy ư?"

"Không không, cô chớ hiểu lầm, ý nghĩa của từ người tình khá rộng, đặc biệt bạn bè thân thiết cũng có thể gọi là người tình." Tôi vội giải thích cho nàng.

"Đúng vậy, hai người bọn họ chính là bạn thân." Nam sinh giọng oang oang nói: "Người anh em Trương Khải này có thể nói là rất nghĩa khí, mỗi lần thi hết môn đều giúp tôi ôn tập, còn mang những gì ghi chép trong giờ học cho tôi sao lại. Có lần chúng tôi ra ngoài nhậu say, hắn còn cõng tôi về."

"Ngươi cũng biết hắn?" Tôi hỏi.

"Dĩ nhiên là biết, chúng ta đều học cùng khoa, hơn nữa lúc trước còn chơi bóng rổ chung." Nam sinh giọng oang oang phiền muộn, ngửa mặt lên trần nhà nói: "Trước kia ta là thành viên chủ lực trong đội bóng, từ sau khi ta bị chấn thương đầu gối..."

Chúng tôi chẳng có hứng thú nghe hắn kể lể chuyện cũ, tiếp tục lục lọi đồ đạc của Đặng Siêu. Chợt thấy một thứ thu hút tôi, đó là tờ rơi nhỏ kẹp ở giữa một cuốn sách.

Tôi xem quảng cáo trên tờ rơi đó, đúng là đầy đủ hết, từ hút mỡ mặt, bơm môi, cắt mí, tạo hình lại hai tay, hai chân....

Tờ rơi này giống như tiện tay kẹp vào để đánh dâu sách, lúc này nam sinh giọng oang oang đang không ngừng hồi tưởng lại: "Nhớ năm đó, chúng ta gặp khoa Y ở chung kết, trận đấu tiến vào hồi ác liệt tỷ số đang là 57-55..."

Hoàng Tiểu Đào chẳng thèm khách khí cắt lời: "Đặng Siêu đã từng phẫu thuật thẩm mĩ?"

"Cái gì? Phẫu thuật thẩm mĩ ư?" Nam sinh giọng oang oang ngẩn người một chút: "Hắn chưa từng làm, chẳng phải là con gái, phẫu thuật thẩm mĩ làm gì, còn mắc tiền muốn chết."

Tôi tiện tay nhét tờ rơi vào túi, bởi vì tôi có linh cảm ở trong này có manh mối. Sau đó tôi quay qua nam sinh giọng oang oang: "Ngươi nói Trương Khải cho ngươi copy bài học trên vở, giờ ngươi còn giữ không?"

"Có, ngươi muốn thứ đó làm gì?" Nam sinh nghi ngờ nói.

Tôi đang nghĩ cớ để nói, hắn đã nhảy xuống giường: "Thứ ngươi muốn ta đưa cho ngươi chẳng dùng được nữa đâu, nó đã là một đống giấy vụn rồi."

Hắn mở ngăn kéo lấy ra một xấp giấy photo, bỏ vào túi nilong, đưa cho tôi, tôi nói một tiếng cảm ơn.

Nam sinh giọng oang oang nhìn tôi một lượt từ đầu tới chân: "Huynh đệ, sao ta thấy ngươi không giống cảnh sát nhỉ."

"À, thực ra ta là sinh viên khoa điện tử viễn thông năm tư, cảnh sát mời ta làm cố vấn đặc biệt." Tôi nói thẳng.

Nam sinh kia kinh ngạc giơ ngón tay cái lên: "Mẹ ôi, thiếu niên trinh thám, thần thám Địch Nhân Kiệt là đây, khâm phục. Trường chúng ta quả là nhân tài lớp lớp."

"Quá khen, quá khen." Tôi khiêm tốn gật đầu.

Thấy không còn gì để điều tra, chúng tôi bèn cáo từ, vừa đi ra cửa, tiểu Đào cười lạnh nói: "Hừ, cứ tưởng anh là người khiêm tốn, ai dè cũng có tật khoe khoang này, có phải nam sinh các anh đều như vậy không?"

"Cô hiểu lầm rồi, thực ra lúc nãy nhìn thấy bản photo copy, tôi đột nhiên có một ý tưởng." Tôi đáp.

"Cái gì?" Hoàng Tiểu Đào hỏi.

"Việc này không nói trước, tôi muốn bàn với cô một chút vụ án, về vụ án này tôi đã có thể đoán được tám chín phần." Tôi tràn đầy tự tin cười.

Chương 19: Tội phạm IQ cao

Tôi nói với Hoàng Tiểu Đào, thực ra vụ án này đã sáng tỏ. Hung thủ chính là Đặng Siêu, thi thể không đầu là Mã Bảo Bảo. Có khả năng Đặng Siêu đã sớm nổi sát tâm đối với Bảo Bảo, nhưng lần đầu tiên lên kế hoạch giết người không thành công. Cho nên hắn nghĩ đi nghĩ lại, nghĩ ra được một kế hoạch kế hoạch giết người hoàn hảo.

"Toàn bộ quá trình hẳn là như thế này." Tôi hắng giọng một cái, bắt đầu giải thích: "Trước tiên Đặng Siêu giết chết Mã Bảo Bảo, dùng băng khô bảo quản thi thể, sau đó hắn mượn cuộc rượu để kéo mọi người tới tòa giảng đường bỏ hoang để chơi trò chơi. Thực ra hai nữ sinh kia đã hoàn toàn bị hắn lợi dụng, thứ các cô ấy nhìn thấy chỉ là một màn kịch do Đặng Siêu dựng nên. Sau khi hù dọa cho hai nữ sinh bỏ chạy, Đặng Siêu tranh thủ thời gian đổi quần áo của chính mình với thi thể Bảo Bảo. Bởi vì dùng dây đàn cắt đầu là một kỹ thuật rất khó, nên hắn dùng hai loại công cụ là dao và lưỡi cưa, để cắt đứt đầu Bảo Bảo, cố hết sức để làm y như thật."

"Cuối cùng, hắn dùng nước thuốc có tính ăn mòn làm cho cái đầu của Bảo Bảo tổn thương nặng nề, không thể phân biệt nổi, còn mình thì giả chết, diễn một màn ve sầu thoát xác. Cảnh sát không tìm thấy Bảo Bảo, cùng lắm sẽ cho là hắn mất tích, tôi không thể không tán thưởng một câu, người này đúng là học bá, nhất định là một tội phạm có IQ cao." Tôi thở dài trong lòng, nói.

"Nói hắn IQ cao, mà cuối cũng vẫn bị anh đoán được quỷ kế, rõ ràng đây là anh đang tự dát vàng lên mặt mình đúng không?" Tiểu Đào cười nóim

"Quá khen, quá khen." Tôi khiêm tốn.

"Thế còn Trương Khải, tại sao lại chết?" Hoàng Tiểu Đào hỏi tiếp.

"Dỡ cối xay thì phải giết lừa thôi." Tôi đáp: "Đặng Siêu diễn trò lừa bịp ma nữ giết người này, cần phải có người trợ giúp. Cô thử nghĩ xem, lúc đó trong phòng dây đàn bay loạn, Trương Khải muốn đi vào cứu người, lại bị dây đàn cắt đứt tay. Việc này vô hình chung làm tăng mức độ kinh khủng của nơi đó, làm hai nữ sinh tin chắc là có ma nữ tồn tại. Nếu không có Trương Khải ở đó, hoặc là hắn hoàn toàn không biết về kế hoạch, trò lừa bịp ma nữ rất có thể sẽ bị vạch trần tại chỗ, cho nên vai trò của Trương Khải trong kế hoạch là rất quan trọng."

"Mưu mô của Đặng Siêu rất thâm sâu. Nếu như Trương Khải còn sống, thử hỏi một sinh viên đại học đối mặt với sự tra hỏi của cảnh sát, liệu có chịu nổi không? Một khi không chịu nổi, sẽ khai ra toàn bộ kế hoạch giết người. Bởi vậy, vì lý do an toàn, Đặng Siêu phải giết nốt đồng bọn của mình."

"Cũng chỉ vì một cái chứng chỉ sau đại học, mà phải nhẫn tâm giết người điều này có đáng không?" Hoàng Tiểu Đào lắc đầu thở dài.

"Chúng ta là người ngoài, nhìn vào sẽ thấy không đáng, nhưng đối với đám sinh viên này mà nói thì lại khác. Túng quá hóa liều con người bởi quá đói mà có thể tàn sát nhau vì một cái bánh bao, đối với Đặng Siêu mà nói, chứng chỉ này chính là tương lai, là huyết mạch của hắn. Dĩ nhiên, điều này gắn liền với tính cách của hắn, từ trước tới nay hắn được người ta tôn sùng là học bá, lại có IQ cao, có lẽ chưa từng nếm trải thất bại. Lần này bị Mã Bảo Bảo vạch trần việc sao chép luận văn, lòng tự ái trỗi dậy, dần dần nội tâm bắt đầu méo mó, nhất định phải dồn đối phương vào chỗ chết mới thôi, dù có biến bạn thân mình thành vật hy sinh cũng không tiếc." Tôi phân tích.

Hoàng Tiểu Đào đột nhiên nhìn tôi không chớp mắt, làm tôi có chút ngại ngùng, chẳng lẽ nàng có ý gì với tôi?

"Tống Dương, sao tôi cứ có cảm giác anh không giống một sinh viên đại học. Có thể nói ra những lời thành thục như vậy, anh lần đầu tiên tham gia phá án thật sao?" Hoàng Tiểu Đào hỏi.

"Đúng vậy, tôi là gái lớn lần đầu về nhà chồng, không tin cô có thể điều tra." Tôi bất đắc dĩ nhún vai.

Hoàng Tiểu Đào bật cười, nói: "Được rồi, tôi tin anh, một thân Thần thám tiểu soái ca, bây giờ có phải chúng ta nên nghĩ cách bắt Đặng Siêu về quy án không?"

Tôi trầm ngâm: "Hiện giờ thời cơ chưa chín muồi, chúng ta vẫn còn cần thẩm định một chút tin tức."

"Thẩm định cái gì? Phải tới phòng của Mã Bảo Bảo ư?" Hoàng Tiểu Đào hỏi.

"Không, dứt khoát không thể tới đó." Tôi khoát tay lia lịa.

"Tại sao?"

"Chúng ta phải vờ như không biết người chết là Mã Bảo Bảo." Tôi cười lạnh.

Hoàng Tiểu Đào xoay xoay tròng mắt: "A, tôi hiểu rồi, anh đang muốn tương kế tựu kế."

Tôi gật đầu: "Thông minh! Cô nghĩ xem, trong trường học hôm nay có nhiều cảnh sát như vậy, gây ra động tĩnh không nhỏ. Tôi đoán Đặng Siêu đang âm thầm quan sát, bởi vậy chúng ta phải làm theo kỳ vọng của hắn, để hắn coi thường cảnh giác."

"Vậy bây giờ chúng ta nên làm gì?" Tiểu Đào hỏi.

Tôi đưa tờ rơi quảng cáo phẫu thuật thẩm mĩ cho nàng, Hoàng

Tiểu Đào kinh ngạc thốt lên: "Đưa tôi cái này làm gì? Chẳng lẽ anh cảm thấy cơ thể tôi có gì thiếu sót, phải đi chỉnh hình lại ư?"

Hoàng tiểu Đào môi đỏ răng trắng, nét đẹp cao quý lạnh lùng, có thể nói là một gương mặt hoàn mỹ, tất nhiên cả đời sẽ chẳng cần liên quan tới phẫu thuật thẩm mĩ. Tôi nghe nàng hỏi vậy thì dở khóc dở cười: "Cô đừng có liên tưởng phong phú như vậy có được hay không? Tôi muốn cô đi điều tra thẩm mĩ viện này một phen, xem Đặng Siêu có từng tới đó chưa, bởi vì tôi có một điểm nghi vấn cần kiểm tra lại."

Hoàng Tiểu Đào nhận lấy tờ rơi, gắt gỏng: "Anh không thể nói một câu 'cô xinh đẹp như vậy cần gì phẩu thuật' ư? Đúng là cái đồ khô khan." (Đáng yêu nhỉ).

Tôi bối rối gãi đầu, có phải cô gái nào cũng thích nghe người khác khen mình xinh đẹp hay không.

"Ha ha, chọc anh một chút thôi." Hoàng Tiểu Đào liếc nhìn đồng hồ, nói: "Giờ là 10h sáng, tôi tranh thủ tới thẩm mĩ viện, trưa nay quay lại sẽ mời anh với Vương Đại Lý ăn cơm."

"Được."

Tôi tạm thời cũng không còn chuyện gì làm, bởi vậy trở về ký túc. Về tới nơi phát hiện Vương Đại Ký không có ở phòng, mở khóa một cái điện thoại mất thời gian như vậy ư? Lúc này tôi mới phát hiện, hắn nhắn cho tôi mấy tin, bảo tôi mau tới phòng của Lão Yêu.

Vừa nghĩ tới bộ mặt thô bỉ của Lão Yêu kia, tôi liền có chút rụt rè, nhưng chẳng có cách nào, đành cắn răng đi tới.

Vừa vào phòng Lão Yêu, tôi đã ngửi thấy một mùi hôi nồng nặc, bên trong phòng hộp cơm với chai nước chất đầy, trên giường chăng một sợi dây, phơi mấy cái quần lót đủ màu sắc. Những

người cùng phòng không thể chịu nổi Lão Yêu, còn có hai người năm ngoái cũng đã dọn đi. Bởi vậy cả căn phòng trở thành địa bàn riêng của hắn, không phải nói là ổ quỷ của hắn mới đúng.

Chỉ thấy Lão Yêu như một con khỉ ngồi xổm trên ghế, gầy tong teo giơ cả xương sườn, mặc một cái ao len thụng, hai bàn chân đen sì không biết đã bao lâu rồi chưa rửa.

Đầu tóc hắn rối bù như tổ quạ, miệng ngậm điếu thuốc, đang tập trung tinh thần đánh League of Legends. (Sao tác giả tả Lão Yêu e thấy giống vozer thế nhỉ kk).

Vương Đại Lý đứng bên cạnh, liều mạng cầu xin: "Lão Yêu, Yêu ca, có thể làm phiền ngươi một chút xíu thôi được không? Ngươi vừa nói đánh xong một ván sẽ giúp ta, giờ ngươi chơi tới ván thứ ba rồi, ngươi có thể làm giúp ta trước có được không?"

"Gấp gáp cái gì, làm sao ta có thể bán đứng đồng đội mà AFK được, chờ ta chơi nốt ván này rồi sẽ giúp ngươi, cứ chờ một lát." Lão yêu thờ ơ nói, đột nhiên nhìn thấy tôi đi vào, đôi mắt hắn chợt rực sáng lên, tươi cười rạng rỡ: "Ai yu, Tiểu Tống Tống, đã lâu không gặp, ngươi ngày càng dễ thương."

Vừa nghe âm thanh dâm đãng này phát ra, toàn thân tôi lập tức nổi da gà.

Lão yêu duỗi đôi chân đầy lông đen, lục tìm trong thùng rác, quắp ra một đôi dép tông, xỏ vào rồi chạy ào về phía tôi.

"Tiểu Tống Tống, nhớ ta không, ôm một cái nào."

Tôi đẩy tay hắn ra, lạnh mặt nói: "Mọi người đều là người lịch sự, có lời thì nói, đừng táy máy tay chân."

"Hé hé, còn làm bộ làm tịch. Nghe Đại Lý nói, sáng nay ngươi được mở mày mở mặt lắm phải không? Được hợp tác phá án với cảnh sát, lại là vụ án giết người liên hoàn, có thật không vậy?"

Nói xong, Lão Yêu vô liêm sỉ lại vỗ một cái vào mông tôi, tôi lập tức muốn từ bỏ ý định ban đầu tới đây.

Chương 20: Điện thoại di động

Tôi tự hỏi tại sao tiểu tử Vương Đại Lý này lại không biết giữ mồm giữ miệng như vậy, ban nãy hắn đã hứa trước mặt Hoàng Tiểu Đào là sẽ giữ bí mật, sao giờ lại nói toẹt ra cho Lão Yêu biết?

Tôi bèn cau mày giải thích: "Cái gì mà giết người hàng loạt, ngươi đừng nghe Đại Lý nói bừa, chỉ là một án mạng bình thường thôi."

Lão Yêu cười gian xảo: "Im đi, định giữ bí mật với ta? Ngươi làm gì còn bí mật trước mắt ta nữa, hé hé."

"Ngươi có thể đừng đề cập đến nó nữa được không. Đúng rồi, ngươi có thể xóa những bức ảnh đó đi được không, đừng làm ảnh hưởng tới hình tượng của ta." Tôi nói.

"Không được đâu, ảnh đẹp như vậy, ta phải dùng làm hình nền điện thoại. Tiểu Tống Tống, từ khi sinh ra mông ngươi đã trắng như vậy sao?" Lão Yêu nháy mắt.

Tôi lập tức thấy trong cổ họng nghẹn đắng, chỉ suýt chút nữa là phun ra một ngụm máu. Tên Lão Yêu này bốn năm đại học không hề có bạn gái, có vẻ hắn hoàn toàn không quan tâm tới nữ giới, mà lại hay làm nũng với con trai, đặc biệt là những sinh viên đẹp trai.

Xu hướng tình dục là vấn đề thuộc về cá nhân, tôi không kỳ thị nó. Nhưng vấn đề là tôi không phải gay; cứ nghĩ tới có một tên đàn ông suốt ngày thèm muốn mình, tôi không khỏi nổi da gà.

Lúc này Vương Đại Lý nhắc nhở: "Thiếu gia, Sona của ngươi bị Talon giết rồi"

"Mẹ nó, ngươi mau ngồi chơi nốt ván đó cho ta đi." Lão Yêu hét lên.

Vương Đại Lý cay đắng liếc tôi một cái, đành phải ngồi xuống chơi giùm cho Lão Yêu.

Lão Yêu đưa tay lên gãi, gàu trên đầu rơi xuống như tuyết, tôi vội lùi lại một bước. Hắn nói: "Được rồi, đừng làm mất thời gian nữa, nói cho ta biết ngươi cần giúp chuyện gì?"

"Đại Lý đã nói với ngươi chưa? Mở giúp ta cái khóa điện thoại." Tôi đáp.

"Chuyện nhỏ." Lão Yêu với tay cầm cái điện thoại trên bàn máy tính lên, liếc mắt một cái nói: "Không có gì khó, chỉ cần chạy lại phần mềm."

"Không, ta cần dữ liệu bên trong, bởi vậy mới tới đây nhờ ngươi." Tôi hít một hơi thật sâu.

"Điện thoại này ở đâu ra?" Lão Yêu lật lật cái điện thoại, hỏi.

"Từ âm phủ." Tôi đáp.

"Từ âm phủ tới?" Lão Yêu hét lên, điện thoại rơi vụt khỏi tay hắn, nhưng rất may hắn kịp phản xạ, dùng chân đỡ được. Mặt Lão Yêu hiện lên một tia giễu cợt: "Sợ quá, ta nghịch với ngươi."

Con mẹ nó, làm tôi sợ đến toát mồ hôi hột, nghiêm mặt bảo hắn: "Ngươi đừng gây chuyện nữa được không? Cái điện thoại này còn phải đưa cho cảnh sát làm bằng chứng đấy."

"Được rồi, ta sẽ giúp ngươi mở nó."

Lão Yêu lôi trong tủ ra một cái laptop, cắm cáp usb kết nối điện thoại, sau đó hắn mở vài cái phần mềm trên máy tính, thao tác thoăn thoắt, một lúc sau đã mở khóa thành công.

Lão Yêu lướt qua các tệp tin trong điện thoại và nói: "Có nhiều thứ quá, ngươi có xem hết được không?"

"Ngươi khỏi lo chuyện đó, cứ kiểm tra xem có tệp tin nào bị xóa trên đó không, có thì khôi phục lại cho ta." Tôi nói.

"Hay đấy." Lão Yêu mở một phần mềm khác, châm một điếu thuốc. Khi điếu thuốc gần tàn, hồ sơ trong máy cũng được khôi phục. Hắn liếc nhìn màn hình laptop, nói: "Có bốn mươi tệp bị xóa, giờ ngươi có thể tự mình xem xét." Sau đó đứng dậy, nhường ghế cho tôi.

Tôi thấy có một vài bức ảnh phụ nữ khỏa thân, đã xóa bỏ, nhưng phần còn lại thực sự có giá trị. Đó là một tài liệu với hàng loạt các con số và chữ cáu, giống như một đơn hàng mua sắm trực tuyến.

"Lão Yêu, ngươi kiểm tra giúp ta đơn hàng này, xem đã mua những gì?" Tôi chỉ vào tệp tài liệu, nói.

"Đứng lên."

Lão Yêu chỉ mất 5 phút đã có thể tìm ra thông tin của đơn hàng mua sắm trự tuyến này. Người mua hàng là Đặng Siêu, những thứ hắn mua là men vi sinh probiotics, mặt nạ dưỡng da, máy làm đá khô, dây đàn piano và dao cạo.

Tôi không khỏi cảm thấy hào hứng, hóa đơn này chính là bằng chứng tố cáo Đặng Siêu.

Lúc này, Vương Đại Lý đi tới hỏi: "Viên probiotics này dùng để làm gì?"

Lão Yêu ngước lên nhìn hắn: "Ngươi chơi xong ván rồi à?"

"Không, Sona của ngươi lại vừa bị Talon cho lên bảng đếm số." Vương Đại Lý trả lời.

"Con mẹ nó, sao ngươi lại chơi kém như vậy? Để ta." Lão Yêu lao tới bàn máy tính. Tôi nói với Đại Lý: "Thứ này được hung thủ dùng để làm tăng tốc độ phân hủy của đầu xác chết."

Vương Đại Lý ngẩn người nhìn tôi: "Thứ này có tác dụng như vậy ư?"

Tôi giải thích cho hắn: "Men vi sinh ký sinh trong ruột để làm gì?"

"Phân hủy thành phần thức ăn." Đại Lý nói.

"Chó mèo ăn gì?" Tôi hỏi tiếp.

"Thức ăn cho mèo, thức ăn cho chó...thịt. À, ta hiểu rồi." Vương Đại Lý gật đầu lia lịa.

Men vi sinh trong đường ruột gọi là men vi sinh, vì chúng có quan hệ cộng sinh với các sinh vật. Nhưng thực chất men vi sinh là một loại vi khuẩn trong tự nhiên. Lý do tai sao sau khi chết, thi thể bị thối rữa, chính một phần là di men vi sinh ăn các mô trên cơ thể, thải ra chất thải có mùi.

Tôi thực sự ngưỡng mộ sự thông minh của Đặng Siêu, hắn có thể nghĩ ra một mẹo nhỏ như vậy. Loại men vi sinh cực mạnh dùng cho chó mèo được biến thành độc dược bôi lên cái đầu, chỉ trong một đêm khiến nó thối rữa nghiêm trọng đến mức cảnh sát không thể phân biệt ra.

Trong hóa đơn này có một manh mối quan trọng khác, đó là dây đàn. Lúc trước, tôi không hiểu làm dây đàn bay quanh nhà bằng cách nào, bây gờ có vẻ tôi đã nắm được.

"A ha ha, ta thắng rồi." Lão Yêu cuối cùng cũng kết thúc ván đấu, quay qua hỏi: "Thế nào rồi tiểu Tống Tống, có kết quả gì không?"

"Đúng rồi, ngươi có biết sử dụng photoshop không?" Tôi hỏi hắn.

"Sử dụng photoshop?" Lão Yêu mỉm cười: "Ta từng bán vé cho buổi hòa nhạc của Jaychou. Ngươi nghĩ ta có biết sử dụng không? Đây vẫn là một kỳ tích thời trung học của ta."

"Chà, không tệ." Nói xong, tôi lôi cái túi đen mà nam sinh giọng oang oang đưa cho tôi ra, đưa cho hắn: "Vậy thì giúp ta hai ân huệ nữa, hãy giúp ta viết một bức thư có nét chữ như trong tập giấy này sao cho giống như thật. Nội dung bức thư ta sẽ đọc cho ngươi sau."

"Hai ân huệ cơ mà, vậy còn việc thứ hai?" Lão Yêu hỏi.

"Giúp ta, quảng bá vụ giết người sáng nay lên các diễn đàn lớn liên quan tới trường học, các quán bar, và các nhóm wechat. Điểm mấu chốt là đề cập tới ta đã hỗ trợ cảnh sát điều tra rất tài tình. Tóm lại, làm sao trong hôm nay ta phải nổi tiếng trên mạng." Tôi nói.

Lão Yêu tủm tỉm cười: "Không ổn đâu, tính cách của ngươi quá nhàm chán, chỉ dựa vào ngoại hình đẹp trai mà đòi đu theo đường dây điện sao?"

"Bớt nói nhảm, ngươi có giúp được ta không?" Tôi nói.

"Chuyện nhỏ." Lão Yêu phả một hơi khói thuốc.

Vương Đại Lý nói: "Này, việc này không được. Chẳng phải Tiểu Đào tỷ tỷ đã nói là không được phép tiết lộ tình tiết vụ án sao?"

"Không sao, ta chỉ tiết lộ một phần nhỏ, sẽ không ảnh hưởng gì đâu. Với lại đây là việc có thể giúp giải quyết vụ án, cô ấy sẽ cân nhắc." Tôi giải thích.

Lão Yêu nói: "Tiểu Tống Tống, chẳng mấy khi ngươi đến tìm ta, vừa đến đã nhờ ta giúp ngươi ba việc lớn, ngươi tính trả ơn ta thế nào đây?"

Tôi ái ngại: "Hừ, miễn là đừng động chạm tới người ta, ngươi muốn gì cũng đượcm hay ta mời ngươi đi ăn cơm, thế nào?"

"Ăn uống chẳng có thú vị gì." Lão Yêu lắc đầu quầy quậy.

"Vậy ta trả tiền cho ngươi, coi như là kinh phí." Tôi thật sự hết cách.

"Bao nhiêu?" Mắt Lão Yêu sáng lên.

"Ba ngàn tệ thì sao?" Tôi ngập ngừng hỏi.

Lão Yêu đột nhiên híp mắt cười lớn: "Được được, ta cũng đang muốn mua mốt cái card đồ họa mới."

Vương Đại Lý nói: "Ngươi thật hào phóng, chẳng nghèo rớt như ta. Khi đi ăn, ta luôn luôn tiết kiệm, chẳng bao giờ gọi tới món thứ hai."

"Mẹ, ngươi có biết tiền sinh hoạt một tháng của ta được bao nhiêu không?" Tôi dở khóc dở cười.

Dù nhà tôi khá giả, nhưng không biết cô tôi đọc được ở đâu một bài báo nói rằng trai nghèo thì sẽ dễ tán gái giàu, bởi thế tôi chỉ được một ngàn rưỡi tiền sinh hoạt một tháng, cuộc sống vô cùng căng thẳng.

Nghĩ tới việc sau khi phải thanh toán tiền công cho Lão Yêu, tôi không biết phải lấy lý do gì để xin thêm tiền đây.

Lão Yêu đang hăng say ngồi trước máy tính, nói: "Không có tiền cũng được, ngươi có thể đổi bằng thứ khác. Ví dụ như cho ta chụp mấy tấm hình mát mẻ, mấy tấm hình cũ ta nhìn đã mòn mắt

rồi."

Tôi toàn thân đổ mồ hôi lạnh: "Ngươi thực sự là gay à?"

"Không có, ngươi hiểu lầm ta rồi, ta chỉ lo cho ngươi không có tiền ăn thôi." Hắn quay lại, nhìn tôi bằng ánh mắt dâm đãng.

Tôi cảm thấy hắn đang muốn sàm sỡ mình. Đúng lúc này Vương Đại Lý mở miệng: "Ừ, hai người cứ ở lại bàn bạc đi, ta về trước."

Tôi trừng mắt lườm hắn, đây chẳng phải là gặp hoạn nạn bỏ đồng đội sao. Tôi lập tức túm lấy Vương Đại Lý: "Đừng đi, ở lại với ta!"

Chương 21: Lời nguyền đàn dương cầm

Một mạch tới 12 giờ trưa, chuyện tôi nhờ cậy Lão Yêu coi như mới được giải quyết. Lúc tôi và Vương Đại Lý ra khỏi phòng Lão Yêu, toàn thân mệt lả, tôi thà đi khám nghiệm một tử thi đã thối rữa hai tháng còn hơn phải chịu đựng loại ngôn ngữ của Lão Yêu này, cộng thêm việc cơ thể bị gã bỉ ổi động chạm.

Đúng lúc này, Hoàng Tiểu Đào gọi điện thoại tới, mời chúng tôi ra ngoài ăn cơm.

Tôi và Vương Đại Lý đi ra cổng trường, đã thấy Hoàng Tiểu Đào đứng tựa vào một chiếc BMW đen bóng, việc này thu hút vô số ánh nhìn của các sinh viên trong trường. Có lẽ do nàng đã quen với việc bị người khác nhìn ngó, nên chẳng hề để tâm.

Vương Đại Lý khoa trương nói: "Tiểu Đào tỷ tỷ, đây là xe riêng của tỷ à?"

"Đúng vậy, chờ sau này có cơ hội, tôi sẽ dẫn hai người ra ngoài đi dạo. Đi thôi, bên ngoài trường có món gì ngon, tỷ mời các người."

Chúng tôi tìm một tiệm cá nướng, gọi một bàn đồ ăn và thức uống. Bận rộn từ sáng tới giờ, bụng tôi sớm đã đói meo, cho nên chẳng hề khách khí, ăn như hổ vồ.

Tiểu Đào uống một hộp sữa tươi, vừa nhìn chúng tôi ăn vừa cười. Tôi ngại ngùng hỏi: "Có phải cô thấy hai chúng tôi ăn khó coi lắm không?"

"Không hề, nhìn hai người ăn ngon như vậy tôi thấy có chút ghen tị. Thường ngày cảnh sát chúng tôi sinh hoạt chẳng có giờ giấc, áp lực công việc lại lớn, hay bị mất ngủ, mà ăn thì chẳng ngon miệng." Hoàng Tiểu Đào nói.

Vương Đại Lý hỏi: "Tiểu Đào tỷ tỷ, làm cảnh sát vất vả như vậy, sao tỷ lại làm nghề này? Nhìn tỷ gia thế cũng không tệ, chắc không phải vì mấy đồng tiền lương chứ?"

"Đồng lương cảnh sát thì có được bao nhiêu, chủ yếu là tôi thích. Làm cảnh sát là ước mơ từ nhỏ của tôi. Thực ra trước giờ tính cách của tôi rất hướng nội, từ khi khoác bộ cảnh phục này lên mới trở nên tự tin hơn." Hoàng Tiểu Đào giải thích.

"Thật sự không ngờ đấy." Tôi nói.

"Công việc sẽ giúp con người thay đổi." Tiểu Đào cười cười: "Thôi, không nói chuyện này nữa. Tôi vừa tới bệnh viện chỉnh hình kia một chuyến, quả nhiên anh đoán đúng, Đặng Siêu đã từng tới đó phẫu thuật."

"Có phải chỉnh hình bàn tay không?" Tôi hỏi.

"Chính xác!" Hoàng Tiểu Đào gật đầu.

"Cái gì, cái gì thế, tôi không theo kịp cuộc nói chuyện của hai người." Vương Đại Lý mặt ngu ra, hỏi.

Tôi bèn nói lại những gì điều tra được một lượt cho hắn nghe. Hai xác chết, trên thi thể xuất hiện dấu tay phụ nữ, là một điều nghi hoặc rất lớn, bây giờ đã có lời giải. Đặng Siêu đã đi phẫu thuật cho bàn tay nhỏ lại; bạn cùng phòng hắn nói thời gian này hắn luôn mang găng tay, chắc hẳn là để không bị phát hiện tay hắn biến dạng.

Vương Đại Lý nói: "Tay đàn ông mà cũng có thể phẫu thuật thành tay phụ nữ ư? Độ lớn nhỏ khác nhau mà?"

"Không nhất định. Đàn ông cũng có người tay nhỏ, phụ nữ có người cũng có bàn tay lớn. Lúc trước xem ảnh chụp, ta thấy tay Đặng Siêu rất lớn, nhưng khung xương thực ra lại không lớn lắm. Việc chỉnh hình bàn tay thực ra chỉ là hút hết mỡ dưới da, cắt một phần thịt đi, tự nhiên tay sẽ nhỏ lại." Tôi giải thích.

Hoàng Tiểu Đào chùa bàn tay trắng nõn ra nói: "Đúng, ngươi xem tay tỷ đây, ngón tay chỉ mảnh hơn tay các ngươi một chút mà thôi, thực ra về chiều dài cũng không thua kém."

Vương Đại Lý thất kinh: "Mẹ ôi, thật vi diệu. Trước giờ tôi chỉ nghe nói là phá bỏ vân tây, chứ chưa bao giờ nghe thấy phẫu thuật bóp nhỏ tay mình lại cả. À mà hắn lấy đâu ra tiền làm việc này nhỉ?"

"Chắc là tiền học bổng, bạn cùng phòng nói học bổng của hắn trị giá gần hai vạn tệ. Khả năng hắn không trả lại cho nhà trường, khoản tiền này thừa sức để hắn đi phẫu thuật." Tôi ngẫm nghĩ, nói.

"Ông trời thật không công bằng, loại cầm thú này mà cũng được lĩnh học bổng, ta lương thiện như vậy, tại sao lại không có?" Vương Đại Lý tức giận, cúi đầu và cơm, làm tôi bật cười, học bổng có phải phát theo tiêu chuẩn lương thiện đâu.

Hoàng Tiểu Đào cắn ống hút, nói: "Nhưng tôi có một nghi vấn, Đặng Siêu đi phẫu thuật cho bàn tay nhỏ lại, như vậy chứng tỏ ngay từ đầu hắn đã muốn hướng sự điều tra của cảnh sát theo hướng ma nữ giết người, với lời nguyền đàn dương cầm. Nhưng ý nghĩ này có phải rất hoang đường không, cảnh sát tuyệt đối sẽ không tin là ma quỷ ra tay."

"Có thể là hắn đơn phương nghĩ như vậy thôi. Dù thông minh đến mấy, nhưng kinh nghiệm trải đời chưa có, hắn đánh giá cảnh sát quá thấp." Tôi nói.

"Không, Dương tử, ngươi sai rồi!" Vương Đại Lý đột nhiên lên tiếng: "Lời nguyền đàn dương cầm là có thật."

"Ta chẳng bao giờ tin mấy thứ vớ vẩn này." Tiểu Đào bĩu môi.

"Là thật đấy." Vương Đại Lý dưa tay quệt miệng: "Ban nãy tôi ở phòng trọ của Lão Yêu, chẳng có gì làm, lên diễn đàn của trường mình tìm hiểu về lời nguyền đàn dương cầm. Rất nhiều người nói đã từng chứng kiến, vào lúc đêm khuya, trong phòng dạy nhạc xuất hiện một ma nữ tóc dài, mặc áo trắng. Hơn nữa còn nghe bản Sonate Ánh Trăng được cất lên, tòa giảng đường kia vô cớ bị phong tỏa mười năm, cũng bởi vì ma quỷ lộng hành."

"Nhắc tới lời nguyền đàn dương cầm này, rốt cuộc năm đó có chuyện gì xảy ra?" Hoàng Tiểu Đào tò mò.

"Để tôi kể cho hai người nghe."

Vương Đại Lý giải thích, mười năm trước, trong trường có một đôi tình nhân. Nam sinh vô cùng đẹp trai, còn là hội trưởng hội sinh viên. Nữ sinh thì xinh xắn, lại là một tay chơi đàn rất giỏi. Trong mắt tất cả mọi người đây là một đôi trai tài gái sắc.

Nhưng người ngoài không hề biết, nữ sinh này cha mẹ ly dị từ nhỏ, tính cách bị khép kín, luôn cảm thấy thiếu an toàn, coi nam sinh này là tất cả. Nhưng nam sinh thường tham gia các hoạt động của hội sinh viên, là người hoạt bát khéo léo, bên cạnh có rất nhiều bạn bè khác giới.

Nữ sinh cảm thấy bất an, lúc nào cũng kiểm soát hắn, phát cáu, nổi giận. Có lần nam sinh không kịp trả lời điện thoại, hoặc nói chuyện với người khác lâu một chút, nữ sinh đã làm ầm lên, nàng còn từng cât cổ tay để uy hiếp.

Thứ tình yêu ngột ngạt như vậy, nam sinh rốt cuộc cảm thấy không chịu đựng nổi, liền viết sẵn một bức thư chia tay, định dứt

khoát với nữ sinh kia. Kết quả, bức thư chưa kịp gửi đi đã bị nữ sinh phát hiện, chuyện này đối với nàng mà nói giống như bầu trời sụp xuống.

Bởi vậy, nàng hẹn nam sinh tới phòng dạy nhạc, nói có chuyện quan trọng muốn bàn với hắn, đồng thời chuẩn bị sẵn dao mang theo.

Buổi tối hôm đó, sau khi tới nơi, thấy nữ sinh đang ngồi chơi đàn, vừa đàn vừa khóc, nam sinh lập tức cảm thấy có điều không đúng. Nữ sinh đột ngột đứng lên, chất vấn hắn chuyện chia tay, nam sinh ấp úng thừa nhận.

Nữ sinh khóc to, nói ra sự bất bình của mình. Nam sinh đành kể hết cảm nhận từ trước tới nay của hắn cho nàng nghe.

Chưa kịp nói xong, tâm tình nữ sinh kích động, liền rút dao ra, muốn giết chết nam sinh. Hai người giằng co, nam sinh dù sao cũng có thể lực tốt hơn, đẩy nàng ngã trên đàn dương cầm. Ai ngờ nàng lại đập đầu vào đàn tự vẫn.

Nam sinh vô cùng hoảng sợ đúng không, ngộ sát thì cũng phải ngồi tù, mà một khi ngồi tù sẽ đồng nghĩa với tiền đồ chấm hết.

Hắn không muốn vì chuyện tình cảm quái dị này mà hủy hoại đời mình, hắn cảm thấy thứ tình cảm này chính là nguyền rủa; nữ sinh dù chết đi, cũng vẫn ám theo nguyền rủa hắn.

Bởi vậy hắn càm dao lên, hung hăng chặt nát thi thể, tâm lý giống như được giải tỏa, có lẽ điều này chính gọi là vì yêu sinh hận. Nam sinh tách rời toàn bộ thi thể người yêu, trong quá trình nhét vào đàn dương cầm, đột ngột cây đàn vang lên mấy tiếng, hắn cho rằng đụng phải dây đàn bèn hết sức cẩn thận né tránh. Nhưng mỗi khi hắn nhét một khối thi thể vào, đàn dương cầm lại vang lên mấy tiếng, hơn nữa tiếng vang rất có quy luật, nghe tự hồ rất quen tai, thật giống như bản mà nữ sinh yêu thích nhất, "sonate

ánh trăng".

Nam sinh bị hù dòa tới mức gần như gục ngã, thế nhưng ý chí vẫn thắng nỗi sợ, hắn nhét toàn bộ thi thể vào bên trong cây đàn, rửa sạch hết vết máu, sau đó vội vã trốn khỏi hiện trường, lúc này trong phòng học sau lưng chợt vang lên tiếng đàn quỷ dị...

Chương 22: Truyền thuyết về ma nữ

Tiếng đàn đó vô cùng thê lương, khiến người nghe như đứt từng khúc ruột.

Nam sinh gần như phát điên, về tới phòng, trùm chăn kín đầu, trong tai cứ văng vẳng khúc sonate ánh trăng kia cả đêm.

Chẳng bao lâu sau, mấy khúc thi thể trong cây đàn bị phát hiện, cảnh sát tiến hành điều tra, nam sinh không chịu nổi áp lực, viết một di thư để lại, sau đó cắt cổ tay tự sát.

Nhưng sự việc không vì như vậy mà kết thúc. Mặc dù thi thể nữ sinh đã được dọn dẹp sạch sẽ, nhưng cây đàn từ đó chẳng thể chơi được bất cứ giai điệu nào, dù có chỉnh dây ra sao đi nữa. Ấy thế mà cứ vào lúc đêm khuya vắng người, bên trong phòng học nhạc cũ kia sẽ lại vang lên bản sonate ánh trăng quỷ dị, hơn nữa không chỉ một lần có người trông thấy một bóng ma mặc đồ trắng toát, tóc dài quanh quẩn bên trong phòng, nấc lên tiếng khóc thút thít quái đản.

Nhà trường sợ chuyện này sẽ ảnh hưởng tới lượng thí sinh đăng ký ứng tuyển hàng năm nên đã cho thuê người tới dời cây đàn dương cầm đi. Nhưng mấy tốp nhân công chuyên chở đàn dương cầm tới, hoặc là tự mình sơ ý làm đứt tay, hoặc là bị đàn dương cầm rơi đè vào chân, sau đó chẳng ai dám động tới cây đàn nữa.

Nhiều sinh viên nghe chuyện này, sống chết không chịu tới giảng đường đó để học, nhà trường chẳng còn cách nào khác đành phong tỏa toàn bộ tòa giảng đường.

Câu chuyện lời nguyền đàn dương cầm càng đồn thì càng được thêm thắt. Có người nói chỉ cần nghe thấy bản sonate ánh trăng, co nghĩa là nữ sinh kia muốn kéo người đó chết cùng. Còn có người nói, nếu ai phá ngang buổi trình diễn của ma nữ, trong ba ngày sẽ gặp họa sát thân.

Sau khi nghe xong, Hoàng tiểu Đào trầm ngâm hồi lâu, rồi hỏi tôi: "Tống Dương, anh có tin trên đời có ma không?"

Tôi trả lời: "Từ xưa đến nay, có rất nhiều chuyện mà con người không hiểu được. Khoa học cũng chỉ là một cách thức nhận biết thế giới của con người, nó không thể giải thích được tất cả sự vật hiện tượng trên thế gian này. Thái độ của tôi đối với ma quỷ là luôn giữ khoảng cách. Ma quỷ có tồn tại hay không tôi không nắm chắc, nhưng tôi biết một điều..."

"Điều gì?" Hoàng Tiểu Đào hỏi.

"Đó là ma quỷ không có khả năng trực tiếp giết người." Tôi nói.

"Vậy ý của anh là, ma quỷ có thể gián tiếp giết người?"

"Cái gọi là gián tiếp giết người, chẳng qua là bị dọa mà chết, hoặc như trong câu chuyện ban nãy, nan sinh kia không thể chịu nổi nỗi ám ảnh của bản nhạc mà tự sát. Nói tóm lại, trong lòng có ma quỷ thì mới sợ ma quỷ." Tôi giải thích.

"Anh nói chí phải." Hoàng Tiểu Đào buột miệng khen.

Tôi kể những gì thu hoạch được ở chỗ Lão Yêu cho Tiểu Đào nghe, nàng nói: "Xem ra Đặng Siêu thực sự là hung thủ, chuyện đã như đinh đóng cột. Vụ án chưa tới nửa ngày đã phá được, đối chiếu với ghi chép mười năm của cảnh sát thành phố này, tôi vẫn chưa dám tin vào những gì mình thấy."

"Tới giờ vẫn chưa tính là đã phá được án, chúng ta còn chưa

bắt được hung thủ." Tôi cười lạnh.

"Nói vậy cũng bằng thừa, anh có chủ ý gì không?" Hoàng Tiểu Đào hỏi.

Lúc này, điện thoại của tôi lại vang lên tiếng chuông. Sở dĩ nói 'lại vang lên' là bởi trong suốt bữa ăn, điện thoại của tôi cứ reo không ngừng. Hoàng Tiểu Đào tò mò hỏi tôi: "Tống Dương, có phải sim của anh bị tin nhắn rác làm phiền không, sao cứ thỉnh thoảng lại có thông báo như vậy?"

Tôi lấy điện thoại di động ra, mở weibo xem xét một chút. Chỉ mới ăn xong bữa cơm, tôi đã có thêm hai ngàn lượt follow, còn nhận được gần ba trăm tin nhắn inbox. Vương Đại Lý ngó đầu qua nhìn, trố mắt nói: "Mẹ ôi, Tống Dương, ngươi nổi tiếng rồi."

"Sao vậy?" Tiểu Đào hỏi.

Tôi đưa điện thoại cho nàng xem: "Tôi nhờ Lão Yêu pr hình ảnh cá nhân một chút, kết quả đã thu về rất nhiều fan hâm mộ. Giờ họ đều gọi tôi là thần thám Tống ca ca."

"Oa, có phải anh đang định hướng phát triển trên mạng internet, bây giờ người nổi tiếng trên mạng rất nhiều, nhưng chưa có một thiếu niên trinh thám nào. Nếu anh có đầu óc kinh doanh một chút, chụp thêm mấy bức ảnh nghệ thuật, tôi đoán chỉ cần nửa năm là vinh quang tột đỉnh. Có khi còn thuận tiện dụ dỗ được một đám nữ sinh si mê, gửi gắm cả đời cho anh nữa." Hoàng Tiểu Đào có chút ghen tỵ, nói.

"Thôi đi, tôi cũng chẳng phải loại người muốn nổi tiếng tới phát điên. Chờ sau khi vụ án này kết thúc, tôi sẽ khóa tài khoản weibo. Thực ra tôi làm vậy là muốn dẫn dụ Đặng Siêu ló mặt ra mà thôi." Tôi đáp.

"Dẫn dụ hắn kiểu gì? Lên weibo mắng hắn là con rùa đen rụt

cổ sao?" Hoàng Tiểu Đào không còn gì để nói.

"Yên tâm, tôi đã chuẩn bị một miếng mồi ngon, đảm bảo hắn sẽ cắn câu. Nếu không ngoài dự tính, tối nay là chúng ta sẽ có thể bắt được hắn." Tôi cười.

"Thật sao?" Hoàng Tiểu Đào hưng phấn, hai mắt sáng lên: "Anh mau nói một chút kế hoạch đi, tôi còn có chuẩn bị sẵn."

Tôi thu hồi lại nụ cười: "Việc này, tạm thời tôi xin được giữ bí mật."

Hoàng Tiểu Đào vỗ bàn một cái rầm, tức giận nói: "Còn dám giữ bí mật với tôi? Lúc trước ba điều tôi nói anh đã quên hết rồi sao?"

"Được rồi, được rồi."

Không phải tôi tỏ ra thần bí, chẳng qua là lo lắng càng nhiều người biết, tin tức càng lan truyền sẽ dẫn tới đánh rắn động cỏ. Nhưng nếu Hoàng Tiểu Đào cương quyết bắt tôi nói, thì tôi cũng đành phải nói thôi.

Tôi nhờ Lão Yêu viết một bức thư giả dạng nét bút của Trương Khải, trong thư vạch trần toàn bộ quỷ kế của Đặng Siêu. Sau đó sẽ đăng lên weibo hai tin tức, một là tôi đã nắm được di thư của Trương Khải; hai là tôi còn chưa báo với cảnh sát.

Tôi muốn dụ Đặng Siêu từ trong bóng tối tới tìm tôi, sau đó ra tay bắt gọn.

Hoàng Tiểu Đào và Vương Đại Lý nghe qua thì trợn tròn mắt. Vương Đại Lý la lên: "Dương tử, một chiêu này của ngươi quá mạo hiểm, ngộ nhỡ Đặng Siêu tính giết luôn ngươi thì sao?"

"Rất có khả năng này, nhưng trước mắt chúng ta ở ngoài sáng, hắn ở trong tối; không đi nước cờ mạo hiểm này, chúng ta không

thể thắng được lão pháp y Tần."

"Mà nói đi nói lại, bên cạnh ta còn có Hoàng Tiểu Đào bảo vệ, nguy hiểm thực ra cũng không lớn lắm." Tôi nói.

Hoàng Tiểu Đào đáp: "Vậy anh có chắc chắn Đặng Siêu sẽ theo dõi weibo của anh, tin lời anh nói không? Chẳng phải hắn là một sinh viên rất thông minh sao?"

"Càng thông minh thì cân nhắc càng nhiều, lo lắng cũng càng lớn. Đây là một vụ án mạng, không phải là trộm một cái quần lót. Chắc chắn bây giờ hung thủ đang rất bấn loạn, nhất cử nhất động theo dõi động tĩnh trong trường, hắn khẳng định sẽ xuất hiện." Tôi tự tin nói.

Hoàng Tiểu Đào thở dài: "Tống Dương, anh thật quá can đảm. Tôi thật muốn viết một thư giới thiệu, để sau này anh tới làm đồng nghiệp của tôi, khẳng định vụ án nào cũng có thể giải quyết dễ dàng."

Vương Đại Lý vỗ tay khen hay: "Vậy thì quá tốt rồi, Tiểu Đào tỷ tỷ, liệu có thể giới thiệu thêm cả tôi không? Tôi là trợ thủ đắc lực của Dương tử, hắn không thể không có tôi."

"Được đó, Tống Dương anh cứ suy nghĩ thật kỹ đi, dù sao anh cũng là sinh viên năm tư rồi, tội gì phải lãng phí tư chất trời ban như vậy, đi làm một công việc văn phòng chán ngắt." Hoàng Tiểu Đào từng bước dẫn dắt.

Tôi cười khổ không thôi, thực ra trong lòng tôi cũng muốn, nhưng tôi không thể vi phạm vào tổ huấn của Tống gia, đành phải lựa lời nói: "Tôi không muốn làm cảnh sát, cứ coi như là cố vấn của cô là được."

Vương Đại Lý tiếc nuối: "Này, cơ hội tốt như vậy sao ngươi lại lãng phí?"

Hoàng Tiểu Đào nói theo: "Vậy là sao?"

Nhưng tôi kiên quyết từ chối, cuối cùng cả hai đành phải bỏ qua. Hoàng Tiểu Đào hút nốt chút sữa cuối cùng: "Tiếp theo chúng ta phải làm gì?"

"Chờ đợi." Tôi mỉm cười.

Vương Đại Lý nói: "Chiều nay ta với ngươi ra tiệm net chơi đi."

Tôi lườm hắn: "Chiều nay phải lên lớp."

"Học hành gì nữa, hôm nay xảy ra chuyện lớn như vậy còn muốn lên lớp?"

"Dù thế nào ta vẫn lên lớp, còn ngươi thích đi đâu thì đi." Tôi nói.

Hoàng Tiểu Đào bật cười: "Anh đúng là con người có trách nhiệm, buổi sáng phá án, buổi chiều đi học."

Ông nội tôi đã từng nói, cho dù người xung quanh có nâng đỡ mình như thế nào đi nữa, cũng không được vênh váo đắc ý, việc nên làm vẫn phải làm. Người khiêm tốn mới có được thành công, kể phách lối sớm muộn cũng lụi tàn.

"Tống đại thần thám, còn có nhiệm vụ gì giao cho tôi không?" Tiểu Đào hỏi.

"Cô đi điều tra lại một chút bản án giết người giấu xác trong đàn dương cầm đi, tôi muốn biết tên của hung thủ và nạn nhân." Tôi giao phó vài câu.

"Được." Hoàng Tiểu Đào lập tức gật đầu.

Chương 23: Cá lớn cắn câu

Giờ học điện tử buổi chiều, giáo sư trên bục giảng giống như đang phát ra âm thanh thôi miên. Vương Đại Lý phờ phạc nằm ra bàn nói: "Dương tử, tiết học nhàm chán này có gì đáng để nghe đâu? Ngươi xem cả lớp được mấy người đi học. Cũng năm cuối rồi, còn sợ điểm danh sao?"

Tôi lườm hắn một cái: "Sao ngươi cứ nói tào lao nhiều như vậy, ngươi không thể ngủ đi à?"

"Được, vậy ta ngủ đây. Hết giờ nhớ gọi ta dậy." Nói xong Vương Đại Lý che sách lên mặt bắt đầu ngủ.

Tôi để quyển sách đứng lên bàn che chắn, cầm điện thoại trong tay, tra đọc tin nhắn weibo.

Có người nhắn tin nói là rất sùng bái tôi, hỏi có phải trong nhà tôi có người làm cảnh sát hay không. Có người thì hỏi tôi ở phòng ký túc nào, hình như đã từng gặp tôi trên giảng đường. Có người lại nghi là tôi đang tự đồn thổi bản thân, chất vấn rất nhiều vấn đề chuyên môn. Còn có một cô gái trực tiếp gửi ảnh của mình tới, hỏi tôi có muốn làm bạn trai nàng không. Tôi chợt thấy tim rung động, có điều nghe mọi người nói, ảnh chụp trên mạng của nữ sinh không nên tin là thật, nhất là mấy tấm hình chu mỏ này, gặp ngoài đời chính là khủng long.

Chẳng trách người xưa có câu 'người sợ nổi tiếng, heo sợ mập'. Lật xem hơn ba trăm tin nhắn, quả thật rất vất vả. Nhưng tôi còn phát hiện ra, một tài khoản lấy ảnh đại diện là con gái, tên là Tiểu Hùng Hùng, nhắn mấy tin đều hỏi tôi có thể tiết lộ tiến triển của vụ án hay không, đã tìm ra hung thủ chưa?

Người này gây sự chú ý của tôi, nhưng tôi vẫn chưa thể khẳng đinh hắn có phải Đặng Siêu hay không. Bởi vậy bèn mập mờ trả lời cho đối phương rằng, trước mắt đã có bước đột phá lớn.

Ba mươi giây sau, Tiểu Hùng hùng nói: "Đại trinh thám, có thể tiết lộ cho ta một chút, cái gì là đột phá lớn hay không?"

"Không được, việc này là bí mật, đợi khi bắt được hung thủ, ngươi có thể đọc trên báo chí." Tôi nhắn tin trả lời.

"Hung thủ là ai vậy?"

"À, cái này cũng không được tiết lộ."

"Ngươi chỉ tiết lộ một chút đâu có sao, ta cũng nói cho ngươi một bí mật, thực ra ta là một nữ sinh cùng lớp với Đặng Siêu, ta đơn phương thích hắn, đột nhiên hắn lại chết, ta cảm thấy rất đau lòng."

Lập tức tôi bị kích động, kẻ này quả nhiên rất khả nghi.

Tôi gõ một dòng tin, cảm thấy không ổn liền xóa bỏ. Nếu đối phương là Đặng Siêu, mỗi một chữ, mỗi một dâu chấm tôi cũng phải thận trọng, tuyệt đối không thể để hắn nghi ngờ tôi đang bày trò.

Mặc dù chỉ là trên weibo, nhưng tôi thấy hồi hộp đúng như khi Lưu Đức Hoa và Lương Triều Vỹ dùng điện thoại để dò xét lẫn nhau trong phim 'Vô gian đao' vậy. Trong tay tôi thậm chí còn đổ mồ hôi lạnh.

Nghĩ đi nghĩ lại, tôi soạn một tin nhắn trả lời: "Ta tiết lộ cho người một chút vậy, sáng nay ở hiện trường, ta có tìm được một bức di thư."

Chờ khoảng năm phút không thấy hồi âm, thậm chí tôi còn sợ đối phương nhận ra được gì đó, định gửi tiếp tin nhắn cho hắn,

nhưng tôi đã kịp cảnh báo chính mình, tuyệt đối không được nóng vội.

Tôi có thể tưởng tượng ra đối phương đang hoài nghi, suy nghĩ, tính toàn từng câu chữ của mình.

Cuối cùng, hắn cũng hồi âm, bày tỏ một nghi hoặc: "Di thư? Là ai viết?"

Tôi suýt chút nữa thì hét lên, tôi đã có thể khẳng định tới 200% đây chính là Đặng siêu. Bởi vù suốt cuộc trò chuyện, nạn nhân nói tới luôn là Đặng Siêu, tôi chưa hề nhắc tới Trương Khải, nếu là người bình thường ắt sẽ nghĩ đây là di thư Đặng Siêu để lại, nhưng hắn lại hỏi 'là ai viết'.

Vô tình hắn đã để lộ ra, mình biết di thư không phải do Đặng Siêu viết, bởi vì Đặng Siêu còn sống, và hắn chính là Đặng Siêu!

Tôi thừa nhận Đặng Siêu là một tội phạm có IQ cao. Nhưng bất luận kẻ nào dù thông minh tới đâu, cũng có điểm mù trong suy nghĩ, rất nhiều vụ án được phá do điều này.

Ví dụ như trong cuốn "Thần thiên xử án" có ghi lại một án mạng, có người thấy tiền mà giết bạn đồng hành, sau đó giả bộ như không hề hay biết, còn về tìm thê tử của nạn nhân hỏi thăm tung tích. Lúc gọi cửa hắn nói: "Chị dâu, đại ca có ở nhà không?" Sau đó Đề hình quan Tống Từ liền hỏi hắn, tại sao lúc đo lại biết người chết không có nhà? Bởi vì hắn sớm biết nạn nhân đã chết.

Phạm nhân sau đó phải thú nhận tại chỗ, đây chính là một điểm mù suy nghĩ điển hình.

Tôi kích động đến tay cũng run rẩy, nhắn tin: "Di thư tìm thấy ở phòng của Trương Khải, thật sự quá bất ngờ, ngươi sẽ không bao giờ tưởng tượng được hung thủ là ai đâu."

"Vậy ư, có thể cho ta xem qua một chút không?"

"Không được, cái này còn phải đi giao cho cảnh sát."

"Hừ, rõ là ngươi đang bốc phét."

Rốt cuộc cũng cắn câu, tôi cười nhạt, gửi bức ảnh đã chuẩn bị sẵn cho hắn, là Lão Yêu dùng photoshop chắp vá thành một phong thư, hoàn toàn giống như thật.

Đương nhiên, trong ảnh chỉ có một đoạn ngắn, từ đoạn chữ này không thể nhìn ra mấu chốt tin tức, chỉ có thể nhận biết đây chính là chữ viết của Trương Khải.

Sau khi ảnh được gửi đi, đối phương đột nhiên không có đông tĩnh gì. Nhưng tôi chẳng hề nôn nóng, thậm chí tôi còn đang hình dung ra cảnh Đặng Siêu lòng rối như tơ vò.

Tôi lại nhắn một tin: "Thế nào, ta không lừa ngươi chứ? Mà phải rồi, tấm hình này tuyệt đối đừng truyền ra ngoài, sáng mai ta còn phải giao cho cảnh sát đấy."

Đối phương trả lời: "Vậy tối nay ta có thể hẹn gặp ngươi một lát được không? Ta rất quan tâm tới vụ án này, muốn biết hung thủ là ai."

Đúng như tôi dự đoán, hắn đã động sát tâm đối với tôi, là lúc bày ra cạm bẫy, vì vậy tôi nhắn: "Tối nay không được, ta còn phải tới hiện trường tiếp tục điều tra, ôi thật là khổ cực."

Đôi phương lại nhắn một tin tỏ ra dễ thương, khích lệ: "Cố gắng lên, chúc ngươi sớm phá được án."

"Cám ơn." Tôi nhắn.

Tôi gọi Vương Đại Lý dậy, hắn vừa ngáp vừa bực bội nói: "Ta đa mơ thấy nữ thần của đời mình, ngươi lại đánh thức ta dậy."

"Nhìn cái này đi." Tôi đưa điện thoại di động cho hắn xem.

Vương Đại Lý trợn tròn hai mắt, kinh hãi nói: "Tống Dương, ngươi làm được rồi?"

"Ta nói đâu có sai." Tôi đắc ý cười.

"Tiểu tử, nhanh như vậy mà ngươi đã tự mình bành trướng, bắt đầu câu dẫn fan nữ, ngươi đang muốn kiếm tiền trên mạng ư?" Vương Đại Lý la lên.

Suyt chút nữa thì tôi phun ra một hộc máu. Hắn lại không thể thấy đoạn hội thoại này quan trọng như thế nào. Cũng khó trách, từ góc độ người ngoài nhìn vào, chính là tôi đang đắc ý với fan nữ rằng mình phát hiện manh mối quan trọng.

"Người này chính là Đặng Siêu." Tôi nhắc nhở hắnm

"Cái gì? Ngươi chắc chứ?" Vương Đại Lý hỏi.

"Một trăm phần trăm." Tôi đáp.

Vương Đại Lý ngẫm nghĩ một lúc, nói: "Ngươi nói với hắn, tôi nay sẽ tới hiện trường điều tra, vậy chẳng phải là đang mời hắn tới giết ngươi diệt khẩu ư?"

"Chính là ta đang muốn dẫn dụ hắn ra." Tôi nói.

"Mẹ ơi, ngươi lấy chính bản thân ra làm mồi nhử, thật là liều mạng!" Vương Đại Lý dùng ánh mắt như nhìn một kẻ điên dành cho tôi.

"Yên tâm, ta nhất định sẽ bày thiên la địa võng, chờ chính hắn chui vào lưới. Tối nay ngươi cũng tới đó đi."

Vương Đại Lý gãi đầu gãi tai, ấp úng nói: "Tối nay...ta định tối nay ôn bài một chút."

Tôi hung hắn lườm hắn một cái, một năm 365 ngày, trừ trước ngày thi một ngày, có bao giờ thấy tiểu tử thối tha này học bài

đâu. Cái này là nói dối không có cơ sở.

Thấy tôi nhìn chằm chằm, Vương Đại Lý rốt cuộc chột dạ, nói: "Không..sẽ không có nguy hiểm chứ?"

"Đặng Siêu cũng chẳng phải ba đầu sáu tay, sẽ không có nguy hiểm đâu." Tôi nói.

Vương Đại Lý ngao ngán: "Nhưng sao ngươi cứ nhất quyết phải dụ hắn tới hiện trường, ở đó có ma mà."

Tôi trấn an hắn: "Không sao đâu, hai ta đều là nam sinh, hơn nữa ngươi xem tên của hai ta, một cái là "Tống Dương", một cái la "Đại Lý" đều là dương khí ngút trời, sợ gì ma nữ, chắc chắn không có việc gì đâu."

Vương Đại Lý mặt như đưa đám nói: "Dương tử, hay cho ta rút lui được không?"

"Không được."

Đúng lúc này tiếng chuông hết giờ vang lên, các sinh viên trong phòng lục tục đi ra ngoài, tôi quay qua Vương Đại Lý: "Đi, nhân lúc trời còn sớm, chúng ta đi mua mấy thứ."

Chợt có điện thoại của Hoàng tiểu Đào, tôi ấn nút nghe, bỗng nghe tiếng nàng thất thanh: "Tống Dương, ngươi tính sai hết rồi, người chết chính là Đặng Siêu!"

Chương 24: Cạm bẫy

Nghe Hoàng Tiểu Đào nói vậy, tôi sững sờ tại chỗ. Nàng tiếp tục nói qua điện thoại: "Sáng nay Tần pháp y có tới phòng của Đặng Siêu, trên đồ dùng cá nhân của hắn lấy được tóc và một ít da chết, so sánh với DNA của nạn nhân, anh đoán xem kết quả thế nào?"

"Phát hiện DNA trùng khớp?" Tôi hỏi.

"Đúng vậy. Những tin tức chúng ta điều tra tất cả đều sai, Đặng Siêu đã chết, hung thủ là người khác...này, này, anh có đang nghe không đấy?"

"Nghe." Tôi trả lời.

"Anh tuyệt đối không được tuyệt vọng, tôi vẫn tin tưởng anh, chúng ta điều tra lại lần nữa, giờ tôi lập tức tới trường học."

Nói xong, nàng liền cúp máy, Vương Đại Lý nghe thấy cũng thất kinh, nói: "Dương tử, sao lại sai hết vậy, toàn bộ cố gắng của chúng ta thành công cốc sao?"

Thành thật mà nói, lúc vừa nghe được tin này, tôi cũng hơi giao động, nhưng rất nhanh đã lấy lại được bình tĩnh: "Ta không có tính sai."

Vương Đại Lý nói: "Có phải ngươi không chịu được đả kích này hay không? Không có chuyện DNA hai người giống nhau. Ta biết ngươi rất tin tưởng vào kỹ thuật của tổ tiên, nhưng đừng trách ta nói khó nghe, Ngỗ Tác so với bác sĩ pháp y, bác sỹ vẫn có những kỹ thuật tiên tiến hơn."

Tôi cười nhạt: "Ta không phủ nhận bác sỹ pháp y rất giỏi, nhưng Tần pháp y lại khác. Bây giờ chẳng những ta không hoảng hốt, ngược lại càng tự tin hơn, bởi ta biết lão Tần hiện giờ đã rơi xuống đáy vực rồi."

"Dương tử..." Vương Đại Lý còn định nói thêm đã bị tôi cắt lời: "Ngươi đi mua giúp ta mấy thứ đi."

"Vậy còn ngươi?" Vương Đại Lý hỏi.

"Về phòng ngủ một giấc, tối nay phải thật tỉnh táo." Tôi đáp.

Tôi trở về phòng, ngủ một giấc. Mới được một lát đã bị đánh thức bởi tiếng đập giường. Vừa mở mắt ra đã thấy Hoàng Tiểu Đào, Vương Đại Lý cũng đi cùng nàng. Bởi vì Tiểu Đào ầm ầm xông vào, nên những nam sinh khác trong phòng cũng rất khẩn trương.

Hoàng Tiểu Đào cau mày: "Tống Dương, anh mau dậy đi. Chúng tôi không đánh mất lòng tin với anh, sao anh trong giờ phút quan trọng này lại tự mình gục ngã?"

Tôi bị chọc cười: "Thế nào là tự gục ngã?"

"Vương Đại Lý nói anh về phòng ngủ, thấy như thế còn không phải là tự gục ngã ư? Bây giờ chúng ta đã bị Tần pháp y bỏ lại phía sau, càng cần phải ra roi thúc ngựa mới được." Hoàng Tiểu Đào cuống cuồng nói.

"Haiz, tránh ra một chút, để tôi mặc quần áo." Tôi thở dài.

Mặc quần áo gọn gàng xong, chúng tôi đi ra khỏi ký túc. Nhìn bộ dạng lo lắng của hai người tôi biết nếu không giải thích cặn kẽ cho họ, thì họ vẫn kiên quyết cho rằng tôi đã sai.

"Cô nói Tần pháp y đã bỏ lại chúng ta phía sau, nhưng thật ra là chính chúng ta bỏ ông ta lại phía sau. Hơn nữa ông ta còn hung

hăng tự mình rơi xuống vực, sợ rằng chẳng thể leo lên được." Tôi nói.

"Tống Dương, kết quả kiểm tra DNA sờ sờ trước mặt, anh vẫn còn nói như vậy? Tôi biết anh rất tự tin, nhưng tự tin quá lại hóa cuồng vọng biết không?" Hoàng Tiểu Đào có vẻ bực tức.

"Đúng vậy, chấp nhận thực tế đi, không mất mặt gì, cùng lắm chúng ta bắt đầu lại từ đầu." Vương Đại Lý chêm vào.

"Sao hai người không chịu hiểu, kết quả DNA dù đúng, nhưng không có nghĩa là tôi suy luận sai. Hoàng Tiểu Đào, cô mới nói, mẫu xét nghiệm DNA là lấy từ đâu?"

"Đồ dùng cá nhân của Đặng Siêu, thế nào?" Hoàng Tiểu Đào nói.

"Những thứ đó chính là của Mã Bảo Bảo. Tần pháp y lấy được vật mẫu từ phòng ký túc, chính là da và tóc của Bảo Bảo. Mang mẫu DNA của Bảo Bảo đi so sánh với nạn nhân, đương nhiên là trùng khớp." Tôi giải thích.

Hai người mặt nghệt ra nhìn tôi, Vương Đại Lý lên tiếng trước: "Tại sao trong phòng của Đặng Siêu lại có da và tóc của Bảo Bảo?"

"Câu trả lời chỉ có một. Trước đó, Đặng Siêu mang những thứ này bôi lên đồ dùng cá nhân của mình, đào một cái bẫy, chờ cảnh sát nhảy vào. Hắn là một tội phạm có IQ cao, nghĩ ra mánh khóe này cũng dễ hiểu." Tôi nói.

"Không đúng." Hoàng Tiểu Đào cắt lời: "Mặc dù có thể giải thích như vậy, nhưng những điều này chỉ là suy luận của anh. Anh không thể phủ nhận mẫu DNA này nhiều khả năng là của chính Đặng Siêu."

"Căn bản là không có khả năng này." Tôi nói.

"Anh làm sao chứng minh?" Tiểu Đào hỏi.

Tôi cười: "Cô hỏi đúng chỗ rồi đấy."

Tôi lấy điện thoại của Đặng Siêu ra cho hai người xem, trên hóa đơn mua hàng online, đầu tiên là dao cạo râu.

"Tại sao Đặng Siêu phải mua dao cạo? Là để cạo da và lông trên người Bảo Bảo." Tôi nói.

Vương Đại Lý không hiểu nói: "Như vậy chẳng phải quá cầu kỳ sao? Nam sinh chúng ta ai chẳng có dao cạo râu, tại sao còn phải mua một cái mới?"

Tôi dở khóc dở cười: "Dùng chính dao râu của mình, chẳng phải vẫn lưu lại DNA của mình trên đó sao, ngươi làm sao mà xóa sạch được lông hay da của ngươi?"

Sắc mặt Tiểu Đào lúc này mới có chuyển biến tốt dần lên: "Anh phân tích rất đúng, hoàn toàn là như vậy. Vừa nãy tôi gặp Tần pháp y trong cục, lão còn đang dương dương tự đắc, lần này lão già đúng là rơi xuống vực rồi, để lão từ từ mà bò lên đi."

"Bởi vậy tôi mới nói, chúng ta đã dẫn trước lão Tần, chứ không phải lão dẫn trước chúng ta." Tôi nhếch miệng cười.

Vương Đại Lý kinh ngạc: "Trời ạ, Đặng Siêu không hổ danh là học bá, lá gan thật lớn, ngay cả chi tiết nhỏ nhặt này cũng tính đến."

"Đây thực ra không hề là chi tiết nhỏ, mà là bước quan trọng để hắn ve sầu thoát xác. Chỉ lừa gạt hai nữ sinh kia thì vô ích, mấu chốt là phải đánh lừa được cảnh sát, nếu như cảnh sát điều tra theo tiến trình bình thường, chắc chắn sẽ bị hắn cho vào bẫy." Tôi nói.

Hoàng Tiểu Đào đột nhiên thốt lên: "Tống Dương, tôi bỗng

nhiên cảm thấy anh mới là con người đáng sợ. Hung thủ suy nghĩ chu đáo, khác với người thường, nhưng anh lại từng bước từng bước theo sát. Nếu dùng bộ não thiên tài này để phạm tội, nhất định cảnh sát sẽ khóc thét."

"Cô yên tâm, tôi tuyệt đối sẽ không phạm tội." Tôi khẽ mỉm cười.

"Hừ, tôi mặc kệ, dù sao tôi cũng phải để mắt tới anh, bắt anh phải phục vụ cho tôi, đương nhiên tiền thưởng sẽ chia không thiếu một xu." Hoàng Tiểu Đào khịt mũi.

"Được được, sau này coi như tôi là trợ lý của cô." Nhắc tới dao cạo râu, đột nhiên tôi nghĩ tới một chuyện, hỏi: "Đúng rồi, sáng nay tôi có bảo cô cho người trục vớt hồ nhân tạo, có tìm được gì không?"

"Hiện giờ tôi không có thực quyền, đừng nói tới chuyện sai bảo người khác, ngộ nhỡ Lâm đội trưởng phát hiện tôi tự tiện hành động, có khi còn xử tội tôi đấy." Hoàng Tiểu Đào bất đắc dĩ nói.

"Thôi, để sau này vớt cũng chưa muộn." Tôi thở dài.

"Trong hồ là hung khí gây án của Đặng Siêu ư?" Tiểu Đào thắc mắc.

"Ừ, khả năng này vô cùng lớn, nó sẽ là bằng chứng quan trọng tố cáo hung thủ." Tôi nói.

"Phải rồi, lúc nãy anh muốn dẫn dụ Đặng Siêu, đã có kết quả chưa?" Tiểu Đào hỏi.

"Dĩ nhiên." Tôi kể hết việc Đặng Siêu liên lạc với mình qua weibo cho Tiểu Đào nghe. Tối nay tôi dự định sẽ một mình đi tới phòng dạy nhạc, dĩ nhiên không thực sự là một mình, Hoàng tiểu Đào và Vương Đại Lý sẽ mai phục trong bóng tối, đợi khi Đặng

Siêu xuất hiện sẽ tóm lấy hắn.

Vừa nhắc đến đi tới phòng học nhạc, Vương Đại Lý bắt đầu hoang mang. Hoàng Tiểu Đào liền uy hiếp hắn, nếu không đi, sau này sẽ không cho hắn tham gia tra án, Vương Đại Lý lúc này mới miễn cưỡng đáp ứng.

Tôi hỏi: "Đúng rồi, Tiểu Đào, tôi bảo cô đi tìm hiểu vụ án mười năm trước, đến đâu rồi?"

"Tên hung thủ là Tào Bất Phầm, nữ nạn nhân là Hạ Mạt." Hoàng Tiểu Đào đáp: "Anh muốn tôi tra mấy thứ này làm gì? Có liên hệ gì tới án mạng này đâu?"

"Không có liên quan gì, nhưng ngộ nhỡ tối nay chúng ta gặp Hạ Mạt, ngay cả tên của người ta cũng không biết, vậy chẳng phải vô lễ sao?" Tôi cười.

"Cái..cái gì?" Vương Đại Lý sợ đến mặt trắng bệch: "Ngươi còn định đi gặp ma nữ đó sao? Ta không đi, không đi, có đánh chết ta cũng không đi."

Hoàng Tiểu Đào cau mày, đột nhiên rút súng ra chỉ vào mặt hắn: "Là ngươi nói đấy nhé, ta đánh chết ngươi thật đấy."

Mặc dù tôi biết nàng sẽ không bao giờ nổ súng, nhưng Vương Đại Lý bị họng súng kề vào đầu thì lập tức hốt hoảng: "Tiểu Đào tỷ tỷ, tôi đi, tôi đi là được chứ gì? Tủ mau cất súng đi, nhỡ cướp cò thì hỏng."

"Cướp cò làm sao được, chốt an toàn đã mở đâu?" Nói xong, Hoàng Tiểu Đào thu súng lại, cố làm ra vẻ mà nói: "Ôi, thì ra chốt an toàn đã mở ra từ bao giờ, ta quên, thật xin lỗi."

Vương Đại Lý bị dọa đến run rẩy, nếu không có tôi đỡ, hắn đã ngã lăn ra đất.

Chương 25: Bạch y nữ quỷ

Tôi bảo hai người, từ giờ không cần cả ba phải đi chung, rất có thể Đặng Siêu đang âm thầm theo dõi.

Tôi để Hoàng Tiểu Đào lái xe ra khỏi trường trước, sau đó tìm chỗ cất xe. Tôi thì đi tới thư viện, ở đây giờ này khá đông người, tương đối an toàn. Tới khi trời tối hẳn, cơm tối cũng chẳng kịp ăn, tôi vội vã tới giảng đường bỏ hoang.

Xung quanh tòa giảng đường cây cối mọc um tùm, trời tối xuống liền tỏa ra một sự âm u lạnh lẽo. Trên đường đi tôi có phần nao núng, chỉ sợ bất chợt Đặng Siêu nhảy ra từ bụi cây nào đó, một dao đâm chết tôi.

Không sợ tặc đến, chỉ sợ tặc nhớ. Giờ tôi mới thấm thía ý nghĩa của câu nói này.

Vừa đi vào khu giảng đường, đột nhiên có người túm tôi một cái, dọa tôi tới mứ tim suýt chút nữa đã ngừng đập. Đối phương nhỏ giọng: "Dương tử, là ta."

"Đại Lý, ngươi muốn dọa chết ta à?" Tôi vuốt ngực, thở phào một cái.

"Trên đường có ai theo dõi anh à?" Hoàng Tiểu Đào hỏi; thì ra cả hai đã tới đây từ sớm.

"Không có." Tôi trả lời. Dọc đường tới đây, tôi đều cẩn thận nghe ngóng động tĩnh sau lưng, cho nên khá chắc chắn.

Vương Đại Lý lôi đèn pin ra định bật lên, tôi vội ngăn lại: "Đừng bật đèn, sẽ lộ vị trí. Phải rồi, đồ ta bảo ngươi mua đã mua

đủ chưa?"

"Đây, ngươi cần những thứ này làm gì?" Vương Đại Lý đưa cho tôi một cái túi.

"Đợi lát nữa ngươi sẽ biết." Tôi đáp.

Chúng tôi lần mò trong bóng đêm đi lên lầu của giảng đường. Hai người kia chẳng nhìn thấy gì, cứ một mực nắm chặt gấu áo của tôi, còn tôi thì sử dụng động u chi đồng, miễn cưỡng nhìn đưỡ trong bóng tối.

Chuyện này cũng chẳng phải thần thánh gì. Tôi có đọc trong sách giải phẫu cơ thể người, trên võng mạc có các tế bào hìn nón và hình que phân bố. Tế bào hình nón tập trung ở giữa con ngươi, giúp chúng ta nhìn thấy mọi thứ vào ban ngày. Tế bào hình que phân bố xung quanh đồng tử, có thể giúp nhìn mọi vật vào ban đêm. Nhưng tế bào hình que rất nhạy cảm, nên những người ở trong bóng tối lâu mà bất chợt bị ánh sáng mạnh chiếu vào sẽ có cảm giác rất khó chịu.

Tôi uống Minh đồng tán trong 50 ngày, lại được huấn luyện đặc biệt về thị giác, tế bào hình que nhiều gấp mười lần người thường, đồng thời có thể tùy ý co giãn đồng tử, bởi vậy trong bóng tối chỉ cần có một chút ánh sáng nhỏ nhoi là có thể nhìn rõ được mọi thứ.

Lúc lên tới cầu thang, Vương Đại Lý hỏi tôi: "Tống Dương, sao ngươi có thể nhìn ban đêm tốt như vậy?"

"Tập luyện mà thành." Tôi nói.

"Cái gì? Việc này cũng có thể tập luyện được ư. Tập luyện thế nào vậy?" Đại Lý giật mình.

"Ăn nhiều cà rốt." Tôi trêu hắn.

Đi tới lầu ba, tôi bảo hai người canh chừng ở đầu cầu thang, đừng gây ra tiếng động. Tòa giảng đường này chỉ có một cầu thang duy nhất, cho nên nếu Đặng Siêu tới giết tôi, chỉ có thể đi lên cầu thang này.

"Tôi đi trước đây." Tôi nói.

"Anh cẩn thận nhé." Hoàng Tiểu Đào dặn dò.

"Yên tâm đi."

Tôi tới phòng học nhạc, ngoài cửa có dây cảnh giới của cảnh sát, tôi cúi người chui vào. Thi thể đã bị mang đi, trên sàn còn sót lại một vết máu mờ mờ. Ánh trăng le lói chiếu vào từ bên ngoài cửa sổ, gió nhẹ lay rèm cửa tạo cho người ta một cảm giác ớn lạnh.

Tôi lấy trong túi ra một ít bột tiểu mạch, rải một lớp mỏng dưới chân đàn, và trên cửa sổ. Ngộ nhỡ thật sự có ma nữ áo trắng xuất hiện, với sự chuẩn bị của tôi, bột tiểu mạch tính ôn hòa, có thể phát hiện ra âm hồn mà không chọc giận tới đối phương.

Ông nội đã dạy tôi mấy bài đơn giản để ứng phó với quỷ hồn. Trên thực tế thời cổ đại, đuổi ma trừ quỷ không chỉ là việc riêng của hòa thượng hay đạo sĩ, mà mỗi nghề đều có chút ít phương thức tương tự. Ví như thợ mộc biết dùng phương pháp trấn yểm. Thợ đá vào núi khai thác cũng biết đốt giáp ngựa. Đồ tể sát sinh cũng đọc một chút kinh văn siêu độ. Ngỗ Tác cả ngày làm việ với thi thể tất nhiên cũng không ngoại lệ. Chỉ là tới thời hiện đại, những nghề truyền thống này dần dần bị nghề mới thay thế, cho nên những bí thuật đó mới thất truyền.

Thật ra mà nói, ban ngày nghe Vương Đại Lý nói tới truyền thuyết kinh khủng trong trường này, lòng tôi cũng thấy rờn rợn. Ma nữ là một nhân tố không xác định cực lớn đêm nay.

Tôi nhìn ra ngoài cửa sổ, phát hiện vấn đề ở chỗ, ngoài cửa sổ là bốn lối rẽ, cộng thêm xung quanh trồng nhiều cây hòe già, âm khí đổ dồn về đây, khó tránh sẽ có ma quỷ lộng hành.

Tối nay ánh trăng rất sáng, từ bên ngoài có thể nhìn thấy bên trong phòng rất rõ, nhưng từ bên trong nhìn ra sẽ bị tán lá che khuất. Cho nên nếu Đặng Siêu tới, hắn sẽ nhìn thấy tôi trước.

Bởi vậy tôi không thể ngơ ngẩn đứng một chỗ, liền lấy ra một cái bàn chải, giả bộ điều tra hiện trường, mắt luôn luôn để ý phía ngoài cửa sổ.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút nặng nề, có cảm giác sắp không chịu nổi nữa.

Đúng lúc này, trong phòng học yên tĩnh bỗng phát ra âm thanh xào xạc, tôi không khỏi cảm thấy tóc gáy dựng đứng, phát hiện một người mặc đồ ngủ màu trắng, tóc dài lõa xõa đang đứng đằng sau.

Cả người của nó trong suốt, nửa dưới gần như không nhìn thấy, chẳng trách người ta nói ma không có chân.

Thực tế nó hoàn toàn có chân, bởi lớp bột tiểu mạch tôi rải ban nãy hiện lên dấu chân rõ mồn một. Tôi đứng chết trân tại chỗ, tim đập loạn không ngừng, cảnh tượng này lần đầu tiên tôi gặp phải.

Ma nữ không để ý đến tôi, xoay người dùng ngón tay sắc nhọn khẽ vuốt vuốt lên mép đàn dương cầm. Da thịt của nó trắng bệch như tờ giấy, không hề có chút sắc hồng, phía trên có một vết rách nám đen, giống như cả người đều được chắp vá từ những phần thi thể mà thành.

Tôi thử gọi một tiếng: "Hạ Mạt?"

Bởi vì quá run sợ, giọng nói của tôi rất nhỏ, còn lập bập.

Ma nữ từ từ quay đầu, dùng cặp mắt không hề có đồng tử nhìn tôi chằm chằm. Tôi thấy trên gương mặt tái nhợt của nó có từng dòng máu tươi chảy xuống.

Tôi chập tay hành lễ, cung kính nói: "Hạ Mạt học tỷ, thật xin lỗi. Hiện giờ đệ muốn mượn địa bàn của tỷ để bắt tội phạm, đây là một chút tâm ý của học đệ, mong tỷ nhận cho." Nói xong, tôi lôi trong túi ra một xấp giấy vàng, bật lửa lên chuẩn bị hóa.

Nhưng không hiểu sao giấy vàng đốt thế nào cũng không cháy, vừa mới bắt lửa đã bị gió lạnh thổi tắt. Tôi nghe nói, giấy vàng hóa không cháy có nghĩa là quỷ không chịu nhận hối lộ của mình. Nhất thời tôi sợ đến toát mồ hôi hột.

Cuối cùng, tôi đành từ bỏ, ngẩng đầu lên thì phát hiện ma nữ đã biến mất. Đúng lúc này giọng Đại Lý từ ngoài hành lang vọng lại: "Có ma, có ma."

Tôi thầm than một tiếng tệ hại.

Ma hay người đều có địa bàn riêng, bị xâm phạm chắc chắn sẽ không vui, tôi chẳng lo gì khác, chỉ lo nửa đường ma nữ hiện ra đuổi tôi đi thôi.

Tôi lập tức lao ra ngoài, Hoàng Tiểu Đào giơ súng lên nhắm vào tôi, mà Vương Đại Lý bị dọa sợ quá đang ngồi bệt dưới đất, tôi vội giơ tay lên: "Đừng bắn, là tôi đây."

Sau khi nhìn rõ, Tiểu Đào liền bỏ súng xuống.

"Ai da, ngươi đến rồi, vừa rồi ta sợ muốn chết, có một ma nữ mặc đồ trắng phấp phới bay qua đây." Giọng của Vương Đại Lý đã lạc đi như muốn khóc.

"Tôi cũng nhìn thấy. Nếu không phải tận mắt chứng kiến, tôi còn không tin." Hoàng Tiểu Đào nói: "Ma nữ kia giống như gió thổi, phiêu diêu bay qua chúng tôi."

"Rút lui đi." Tôi nói.

"Rút lui?" Hai người trợn mắt.

"Là tôi nói hai người rút lui, tới mai phục ở một cửa phòng học, tôi tiếp tục ở lại đây, nếu có chuyện sẽ gọi điện, một tiếng chuông là được." Tôi giao phó.

Hai người trố mắt nhìn nhau, cuối cùng Tiểu Đào nói: "Hay là cả ba chúng ta tới phòng học nhạc đi."

"Không được, rất có khả năng Đặng Siêu đàn theo dõi bên ngoài cửa sổ, hai người không thể lộ mặt. Mau đi xuống lầu một đi." Tôi nôn nóng nói.

Chờ cả hai đi xuống, tôi quay lại phòng học nhạc, nhìn ra phía cửa sổ. Ngoài cửa bóng cây chập chờn, ánh đèn hắt xuống mặt đường, trên đường vắng tamh không một bóng người.

Đúng lúc tôi xoay người, đột nhiên nhìn thấy một thân hình máu trắng toát, chẳng nói chẳng rằng đứng ở ngoài cửa, tóc dài lòa xòa che cả khuôn mặt.

Tôi bị dọa tới mồ hôi đầm đìa, nhưng chợt nhận ra nó đã biến mất.

Trong lúc bất chợt tôi ý thức được có chỗ là lạ. Bóng người vừa rồi rất thật, hơn nữa hình dáng không giống với ma nữ Mạt Hạ.

Suýt chút nữa tôi hét lên thành tiếng. Ma nữ mà Vương Đại Lý với Tiểu Đào nhìn thấy, và ma nữ tôi vừa nhìn thấy thực ra là Đặng Siêu đóng giả, hắn dùng cách này để lẻn vào trong giảng đường.

Tiểu tử này mưu mô quá.

Mà vào giờ phút này, cả lầu ba chỉ còn lại tôi và hắn!

Chương 26: Hung thủ đền tội

Vừa nghĩ tới hung thủ giết người đang ở ngoài cửa, trong tay khả năng còn có hung khí, nháy mắt mồ hôi lạnh tuôn ra, ướt đẫm sau lưng.

Tôi khó khăn nuốt nước bọt, đầu óc vội vàng suy nghĩ, ma nữ do Đặng Siêu đóng giả đang chờ tôi ở bên ngoài, nếu như tôi thò đầu ra kiểm tra, hắn nhất định sẽ cho tôi một dao. Nhưng ngược lại, tôi ở nguyên chỗ này cũng không an toàn, từ cửa trước tới đây chỉ vài bước chân, hắn hoàn toàn có thể xông lên giết tôi trước khi Tiểu Đào kịp can thiệp, cái này gọi là cá chết lưới rách.

Cửa sổ rộng mở, có thể nhảy xuống, nhưng như thế thì công cốc, mục tiêu tối nay của tôi là bắt hắn lại cơ mà.

Bởi vậy tôi đút tay vào túi, bấm gọi điện thoại cho Tiểu Đào. Vừa bấm, vừa tỏ ra dáng vẻ sợ hãi, lớn tiếng hét: "Hạ Mạt học tỷ, tỷ đừng làm đệ sợ, mau biến đi biến đi."

Sau đó tôi dậm chân hai lần, tạo ra tiếng bước chân, rồi lặng lẽ vòng ra phía sau đàn dương cầm. Ngộ nhỡ Đặng Siêu xông vào, tôi còn có thể dựa vào cây đàn mà giữ khoảng cách với hắn.

Đúng lúc này, đột nhiên Đặng Siêu xuất hiện ở cửa, nhìn thấy tôi núp sau đàn dương cầm, hắn nở một nụ cười lạnh: "Tiểu tử, còn ẩn nấp làm gì?"

Tôi nhìn rõ trên tay hắn cầm một con dao găm, hơn nữa tay hắn còn nhỏ nhắn, tinh tế trắng nõn.

"Ngươi là ai? Tại sao lại ăn mặc như vậy?" Tôi giả bộ hồ đồ, muốn dẫn dắt hắn nói chuyện, tranh thủ thêm chút thời gian.

"Vẫn còn ở đó giả bộ với lão tử? Trên di thư rốt cuộc là viết cái gì?" Vừa nói hắn vừa đi về phía tôi.

"Trong thư nói..." tôi lùi mấy bước sang bên cạnh đàn dương cầm: "Nói ngươi chính là hung thủ giết người."

"Trương Khải này quả nhiên không đáng tin cậy, vậy mà ta còn áy náy vì đã giết hắn."

Đặng Siêu lại tiến về phía trước một bước, tôi khẩn trương đến mức lòng bàn tay đổ mồ hôi, tim như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Tôi nói: "Đây hoàn toàn là do ngươi tự chuốc lấy. Nếu như ngươi không giết hắn, làm sao di thư rơi vào tay ta được."

"Đừng nói những lời thừa thái này. Đưa di thư cho ta, mau!" Hắn khàn giọng.

"Thư ta không giữ, sớm đã giao nó cho cảnh sát rồi." Tôi đáp.

"Con mẹ nó, ngươi dám đùa cợt ta?"

Đặng Siêu đang muốn nhào tới, bất thình lình Hoàng Tiểu Đào từ đằng sau một cước đạp cửa xông vào, hai tay nắm chặt súng, ánh mắt uy hiếp, quát lớn: "Đứng im, bỏ vũ khí xuống!"

Đặng Siêu quá hoảng hốt, đột nhiên xông về phía tôi, tôi đoán là hắn định sẽ bắt tôi làm con tin.

Lập tức tôi chạy về phía sau phòng học, Đặng Siêu vọt đuổi theo. Đúng lúc này Hoàng Tiểu Đào bắn một viên, tiếng súng vang lên trong phòng học, đinh tai nhức óc.

Một phát bắn này, không nhắm vào ai cả, nghe nói trong súng của cảnh sát luôn có một viên đạn giấy, dùng để nổ súng báo hiệu. Nhưng quả thật tiếng súng có hiệu quả uy hiếp, Đặng Siêu lao về

phía cửa chính chạy ra ngoài, bộ tóc giả cũng rơi xuống.

Hoàng Tiểu Đào lập tức cũng lao ra hành lang đuổi theo. Tôi chạy sát phía sau, mặc dù hành lang là ngõ cụt, nhưng hai bên chằng chịt rất nhiều phòng học, rất dễ để một người muốn ẩn náu.

Khi tôi chạy ra bên ngoài, quả nhiên Đặng Siêu đã biến mất. Hoàng Tiểu Đào gọi tôi đuổi theo hắn, nàng đã tung một cánh cửa phòng học, giơ súng dò xét bên trong một chút: "Không có trong này."

Chúng tôi lần lượt lục soát ba gian phòng học, đột nhiên có tiếng mở cửa sổ phát ra, tôi giật mình kêu lên: "Không được, hắn muốn nhảy ra ngoài."

Chúng tôi gấp gáp vọt vào phòng học phát ra tiếng động, chỉ thấy Đặng Siêu đứng trên bệ cửa sổ, chuẩn bị nhảy xuống.

Hoàng Tiểu Đào đứng lại, hai tay đưa súng lên, chuẩn bị bắn. Đúng lúc này, Đặng Siêu đột nhiên kêu lên thảm thiết, ngã từ trên bệ cửa sổ xuống, giọng đầy vẻ sợ hãi: "Đừng giết ta, đừng giết ta!".

Tôi ngẩng đầu nhìn lên, trên tấm kính cửa cổ hiện ra một gương mặt nữ nhân trắng bệch, nhưng chỉ thoáng qua rồi vụt mất.

Thật không thể ngờ, Hạ Mạt lại giúp chúng tôi một tay.

Hoàng Tiểu Đào lập tức xông tới, đá văng con dao, bẻ quặt hai tay Đặng Siêu ra sau lưng, bập còng số tám vào, khóa chặt. Đoạn, nàng quay lại nói với tôi: "Tống Dương, anh đã đoán đúng, quả nhiên tiểu tử này chỉnh hình bàn tay."

Tôi thở phào nhẹ nhõm, cảm thấy toàn thân đều rã rời. Lúc này, Vương Đại Lý mới chạy vào, nói: "Mẹ nó, thật tuyệt, nhanh như vậy đã bắt được, để ta nhìn một chút tiểu tử xem nào."

Hắn vừa bước tới gần, Tiểu Đào giơ chân đột nhiên đạp hắn

một cước. Vương Đại Lý ôm ống đồng nhảy cẫng lên, kêu gào thảm thiết. Hoàng Tiểu Đào lạnh hừ một tiếng: "Thời khắc mấu chốt lại dừng lại buộc dây giày, đúng là ta đã thấy được cái gì gọi là đồng đội heo."

"Dây giày đột nhiên bị tuột, cũng không phải là ta sai. Dương tử, ngươi nói giúp ta một câu." Vương Đại Lý oan khuất nói, tôi chỉ liếc hắn bằng ánh mắt khinh bỉ.

Hoàng Tiểu Đào gọi về đội cảnh sát thông báo, sau đó chuẩn bị giải Đặng Siêu ra ngoài.

Vương Đại Lý nhân cơ hội lên mặt nói: "Ồ, ngươi chính là Đặng Siêu à? Giết liền hai người, còn giả ma giả quỷ tới dọa bọn ta, ngươi thật to gan mà, có điều to gan tới nấy cũng không sánh bằng Dương ca của ta, đúng không Dương tử?"

Chẳng ai thèm để ý tới hắn, Vương Đại Lý xấu hổ cười gượng, đột nhiên Đặng Siêu dùng ánh mắt u ám nhìn tôi: "Trong thư rốt cuộc Trương Khải viết những gì?"

"Thư là giả, tới giờ mà ngươi vẫn chưa nhận ra là ta gài bẫy để bắt ngươi à?" Tôi cười lạnh.

"Không thể nào, rõ ràng đó là nét chữ của Trương Khải, hơn nữa thủ pháp giết người của ta thiên tài như vậy, nếu khồn phải ngươi đọc được di thư, làm sao mà đoán ra được?"

Thì ra tới bây giờ, Đặng Siêu vẫn còn tự phụ cho là mình thông minh đệ nhất thiên hạ, bởi vậy mới nghĩ bức thư là thật, chính sự tự phụ đã hại hắn.

Tôi thở dài: "Thư là cắt ghép từ bản ghi chép của Trương Khải mà thành, ngươi nói không ai có thể nhìn ra thủ pháp giết người của ngươi? Ta chỉ muốn với ngươi một câu, lần này ngươi không may mắn, gặp đúng đối thủ rồi."

Đặng Siêu đột nhiên cười lớn, tiếng cười thê lương vang vọng trong hành lang, nghe thấy mà phát run: "Tống Dương, ta nhớ mặt ngươi, lần này ta thua, thất bại tâm phục khẩu phục."

"Được, đàng hoàng một chút. Đi theo ta." Hoàng Tiểu Đào dứt khoát đẩy hắn về phía trước.

Tôi gọi hắn lại: "Chờ đã, ngươi nói ngươi thua?"

"Còn gì nữa? Ta rơi vào vũng bùn này, chẳng lẽ ngươi còn muốn nói ta thắng?" Đặng Siêu cười lạnh.

"Không có ai thua, cũng chẳng có ai thắng, bởi đây không phải là trò chơi, ngươi là kẻ sát nhân. Hai sinh viên nghèo chăm chỉ, vì ngươi mà chết, làm gia đình người ta rơi vào đau khổ, ngươi lại dùng thắng thua để nói về việc này?" Tôi mắng.

Đặng Siêu lại cười: "Ở trong mắt ta, đây chính là một trò chơi. Một trận tỷ thí mức độ thông minh."

"Thật là nội tâm méo mó, hết thuốc chữa." Hoàng Tiểu Đào ngao ngán.

Chúng tôi giải hắn ra ngoài, chỉ một lát cảnh sát đã tới, mang Đặng Siêu đi.

"Đại án đã được phá. Đi, tỷ mời hai ngươi bữa ăn đêm đền bù cho sự cố gắng." Tiểu Đào an ủi.

"Quá tốt rồi, chúng ta ra bên ngoài uống một trận bia, không say không..." Vương Đại Lý hưng phấn khoa chân múa tay.

Hoàng Tiểu Đào lườm hắn một cái, Vương Đại Lý vội nuốt lời cuối cùng định nói, cúi đầu xuống, có vẻ Hoàng Tiểu Đào vẫn còn giận hắn vụ vừa rồi.

Tâm lý tôi cũng như vừa trút được gánh nặng, lúc này này tòa

giảng đường u ám phía sau chợt vang lên tiếng đàn dương cầm. Vương Đại Lý run rẩy: "Các người nghe thấy gì không, ta đã nói lời nguyền đàn dương cầm có thật mà."

Hoàng Tiểu Đào tự lẩm bẩm: "Thật là kỳ quái, ai cũng nói ma quỷ sợ ác nhân, nhưng vừa nãy chẳng phải ác nhân sợ ma quỷ sao?"

"Đó là bởi vì trong lòng hắn có quỷ, chúng ta về thôi, còn có một người cần cảm tạ." Tôi nói.

"Ai vậy?" Hai người đồng thanh.

"Hạ Mạt học tỷ!"

Chương 27: Bản sonate ánh trăng cuối cùng

"Cái gì?" Vương Đại Lý khiếp đảm hét lên: "Chúng ta mau đi thôi, bị ma nữ kia ám ảnh là không xong đâu."

"Học tỷ sẽ không ám ảnh chúng ta đâu. Ta chỉ về đốt cho tỷ chút tiền vàng, khấn vài câu, ngươi có đi không?" Tôi nói.

Vương Đại Lý đắn đo một hồi, thấy tôi và Tiểu Đào bước đi, vội kêu: "Chờ ta với." Rồi lẽo đẽo chạy theo.

Tiếng đàn ai oán vẫn vang lên trong phòng dạy nhạc, khi chúng tôi lên tới lầu ba, Vương Đại Lý bám riết lấy cánh tay tôi, ngay cả Hoàng Tiểu Đào cũng có chút e dè: "Tống Dương, ma quỷ không có ý thức, sẽ không ám vào chúng ta chứ?"

"Ma là người đã chết, còn người là ma chưa chết. Chúng ta thường lịch sự khi gặp người lạ, nhưng vừa thấy ma quỷ là la hét um sùm, cô nói nó có thể không phật lòng sao? Tóm lại, đối xử với người ra sao thì nên đối xử với ma như thế, vậy ma mới kính ngươi." Tôi nhàn nhạt giải thích.

"Cũng có lý, nhưng ta vẫn sợ lắm." Vương Đại Lý run rẩy nói.

"Thật khiến người khác coi thường. Tỷ tỷ đây muốn gửi cho ngươi nghe một bài hát của Châu Kiệt Luân." Hoàng Tiểu Đào cười.

"Bài gì?" Vương Đại Lý hỏi.

"What kind of man - Loại đàn ông gì vậy." Hoàng Tiểu Đào phì

cười.

Chúng tôi tới gian phòng học nhạc, dưới ánh trăng một cái bóng nửa trong suốt đang ngồi trước đàn dương cầm; cánh tay trắng bệch đầy vết nứt liến thoắng lướt trên dãy phím đán trắng đen. Bản sonate ánh trăng vang lên u oán da diết, mái tóc dài xõa bay chập chờn trong không trung, tạo nên một cảnh thê lương.

Tôi đang định bước vào, Vương Đại Lý liền tóm chặt cánh tay tôi: "Đừng, phá ngang buổi trình diễn sẽ bị dây đàn giết chết đấy."

"Tin đồn nhảm!" Tôi hất tay hắn ra.

"Chẳng phải tối hôm qua, hai nữ sinh kia tận mắt nhìn thấy..." Vương Đại Lý ấp úng nói.

Tôi chỉ chỉ lên bốn cái quạt trần, mặc dù chưa leo lên xác minh, nhưng tôi cũng đoán được, làm thế nào Đặng Siêu tạo ra được cảnh đó.

Tôi nói: "Đặng Siêu đã mua một mớ dây đàn, dài ngắn khác nhau cột vào cánh quạt trần. Sau đoa bật quạt, lập tức sẽ hiện ra một màn dây đàn bay tứ tung trong phòng.

"Mẹ ơi, chỉ đơn giản như vậy ư? Sao ta không nghĩ tới nhỉ." Vương Đại Lý dậm chân.

Đi tới gần ma nữ khoảng năm bước chân thì tôi dừng lại, dương khí của ba người nếu áp sát sẽ chọc giận nó. Sau đó đứng lặng im chờ cho bản nhạc kết thúc, ma nữ nắm tay lại buông xuống, cách một tiếng, bàn phím tự động đóng lại.

Tôi nhẹ giọng nói: "Hạ Mạt học tỷ."

Ma nữ từ từ quay mặt lại, vẫn một bộ mặt trắng bệch nhìn tôi. Vương Đại Lý sợ quá nhảy ra sau lưng tôi, Hoàng Tiểu Đào cũng không nhịn được mà nín thở đứng im.

Bị đôi mắt trắng dã không có đồng tử nhìn chằm chằm, tôi cũng thấy ớn lạnh, cố gắng trấn tĩnh nói: "Tỷ ở đây đã hơn mười năm rồi, người mà tỷ chờ đợi cũng đã không còn ở đây nữa, mau đi đầu thai đi."

Nói xong tôi lấy giấy vàng ra đốt, lần này cháy rất thuận lợi.

"Những giấy vàng này coi như là tiễn chân tỷ."

Giấy vàng trong tay tôi dần dần cháy hết, biến thành màu xám, sau đó bị một luồng âm phong cuốn đi, bóng ma Hạ Mạt cũng dần dần tan biến.

"Cô ta đi thật rồi sao?" Hoàng Tiểu Đào hỏi.

"Đại khái là như vậy." Tôi đáp.

Nhưng vừa dứt lời, đột nhiên Vương Đại Lý ngã lăn ra đất, toàn thân co quắp, mép sùi bọt trắng. Tôi hoảng hốt, vội ngồi xuống xoa bóp, ấn huyệt nhân trung, lúc này bỗng mắt hắn mở trừng trừng, từ từ ngồi dậy.

"Đại Lý, ngươi có làm sao không?"

Tôi chợt phát hiện hắn có hành động rất lạ lẫm, liền cùng Hoàng Tiểu Đào lùi một bước về phía sau.

Đột nhiên trong cổ họng Vương Đại Lý phát ra một giọng nữ chói tai: "Ta rõ ràng yêu hắn như vậy, rõ ràng coi hắn là tất cả, tại sao hắn lại muốn giết ta? Ta chờ ở nơi này thật là khổ sở!"

Hoàng Tiểu Đào bị dọa đến ngây người, tôi cũng rất khẩn trương, giải thích: "Hạ Mạt...học tỷ, tình yêu vốn không phải sự mua bán công bằng, tỷ cho người khác bao nhiêu, không có nghĩa tỷ sẽ được nhận lại bấy nhiêu."

Vương Đại Lý đột ngột đạp chân xuống đất một tiếng rầm:

"Nhưng là ta yêu hắn! Ta quá chú tâm yêu thương hắn, hắn lại nói mình bị kìm kẹp, rất khổ sở, còn giết ta, tách rời thi thể ta, nhét ta vào trong đàn dương cầm. Ta chỉ muốn có một tình yêu đơn giản chân thành, tại sao ông trời lại không công bằng với ta như vậy?"

"Sở dĩ hắn thống khổ, bởi vì chính tỷ cho hắn quá nhiều, khiến hắn cảm thấy ngột ngạt." Tôi khuyên nhủ.

Vương Đại Lý hung hăng lườm tôi, nghiến răng kèn kẹt: "Ngay cả ngươi cũng nói như vậy. Đàn ông các ngươi chẳng có ai tốt đẹp, tất cả đều là loại bạc tình bạc nghĩa. Ta muốn giết sạch lũ đàn ông các ngươi."

Tôi bị dọa tới ướt đẫm mồ hôi, giờ Hạ Mạt nhập vào thể xác Vương Đại Lý, hoàn toàn có thể trực tiếp giết chết tôi.

Cô ta chấp niệm quá sâu, không thể nào dùng vài ba câu mà hóa giải được. Đúng lúc này Hoàng Tiểu Đào từ từ tiến tới, tôi nhỏ giọng nói: "Đừng lại gần."

Ma nữ này lục thân bất nhận, hiện giờ rất có thể sẽ đại khai sát giới. Nhưng thấy Tiểu Đào đi tới, nữ quỷ không động đậy. Hoàng Tiểu Đào từ từ đến gần sau đó giang hai tay ra, ôm Vương Đại Lý vào ngực.

"Muội biết tỷ rất khổ, từ nhỏ tới lớn đã thiếu thốn tình thương, rốt cuộc cũng có người chịu yêu thương tỷ, cho nên tỷ mới cố sức nắm chặt, kết quả hắn lại phụ bạc tỷ, tỷ thật đáng thương, đáng thương." Vừa nói, hàng hàng nước mắt của Tiểu Đào nóng hổi rơi xuống.

Hoàng Tiểu Đào vỗ nhè nhẹ lưng của Đại Lý: "Tên đàn ông phụ bạc kia đã chết, tỷ mau đi đầu thai đi. Tìm một gia đình ấm áp mà gửi thân, có được tình cảm, sự yêu thương đáng được hưởng, là phụ nữ phải kiên cường một chút, thông minh một chút. Nơi này không thích hợp để tỷ vương vấn, nhớ kỹ một câu, trước khi gặp

người thích hợp phải tìm hiểu kỹ, đừng để bản thân thất vọng."

Vương Đại Lý khóc rống lên: "Nhưng ta không quên được hắn."

Hoàng Tiểu Đào mắng: "Phi, hắn chỉ là đồ cặn bã, thứ bại hoại. Hắn không xứng với tỷ, hoàn toàn không xứng. Tỷ thông minh xinh đẹp như vậy, đã hiền thục, lại là hoa khôi, kiếp này đã nếm đủ khổ sở, muội tin kiếp sau nhất định tỷ sẽ tìm được người tốt hơn."

Vương Đại Lý òa lên khóc tu tu, con ngươi đảo một vòng rồi ngã xuống ngất đi.

Hoàng Tiểu Đào đỡ hắn, nhẹ nhàng đặt xuống đất, lau nước mắt đắc ý nói: "Thế nào, năng lực thương thuyết của tôi có được không?"

Tôi thiếu chút nữa thì phun ra máu: "Mẹ ơi, thì ra là cô giả khóc à?"

"Không điểm thêm vài giọt nước mắt, làm sao đủ sức thuyết phục?" Nàng lau nốt nước mắt, lệ tuyến có thể tùy ý thu phóng, tôi thật bái phục: "Về phương diện này anh quá kém cỏi, ai lại đi nói phải trái với phụ nữ, liệu phụ nữ sẽ chịu nói phải trái với anh sao?"

"Thụ giáo thụ giáo." Tôi xấu hổ gật đầu.

Đúng lúc này Vương Đại Lý đột nhiên hít một hơi dài, ngồi bật dậy, mặt ngơ ngác hỏi: "Vừa có chuyện gì xảy ra, sao ta lại nằm dưới đất?"

Nếu nói cho hắn biết hắn vừa bị ma nhập, có khi lại hù hắn ngất đi lần nữa, vì vậy tôi và Hoàng Tiểu Đào nháy nhau giữ kín, chỉ nói là hắn bị ngất.

Vương Đại Lý lúng túng gãi đầu cười ngây ngô: "Ma nữ đâu?"

"Được chúng ta khuyên nhủ, đã đi đầu thai rồi."

"Lợi hại. Tống Dương ngươi hai giới âm dương đều có tài, ngươi sắp vượt qua Bao thanh thiên rồi." Vương Đại Lý giơ ngón tay cái tán thưởng.

Hoàng Tiểu Đào liếc tôi một cái, nhưng rốt cuộc vẫn không vạch trần, công lao này tôi chiếm quả thực rất ái ngại.

Vương Đại Lý thúc giục nói mau đi nhanh lên, tôi bảo chờ một chút, sau đó lấy ra hai xấp tiền vàng, đốt.

Hai người thắc mắc hỏi tôi sao lại phải hóa vàng mã. Tôi nói: "Một xấp này là cho Mã Bảo Bảo, xấp còn lại cho Trương Khải, hai người đã khuất. Thân là một Ngỗ Tác, tôi đã đụng chạm đến thi thể của họ, là bất kính với họ, cho nên muốn bồi thường một chút nho nhỏ."

Tôi phất tay một cái, hướng bên ngoài cửa sổ nói: "Hai vị, mau đi đầu thai đi, oan khuất của hai ngươi, ta đã rửa sạch, không có gì phải lưu luyến nữa."

Ánh trăng sáng gương, một luồng gió nhỏ cuốn lấy đám tro tàn, phiêu phiêu đãng đãng bay ra ngoài cửa sổ...

Chương 28: Tát mặt pháp y Tần

Sau khi vụ án kết thúc, dĩ nhiên tôi dành hai ngày nghỉ ngơi thật tốt. Hôm nay, Vương Đại Lý hào hứng chạy về phòng, giơ tờ báo trong tay, la lên: "Dương tử, Dương tử, chúng ta lên báo rồi."

"Đưa ta xem chút nào."

Tôi cầm tờ báo lên đọc, tác giả bài viết thật khiến tôi dở khóc dở cười. Vụ án đã bị tối giản hóa trở thành một tên sinh viên, vì bị mất chứng chỉ sau đại học, phẫn nộ liền giết chết hai bạn đồng môn. Trong đó không hề nhắc một từ nào tới lời nguyền đàn dương cầm, có thể cảnh sát thấy phần này quá sức quỷ dị, nên không tiết lộ với truyền thông.

Phía trên nhắc tới Hoàng Tiểu Đào, cũng có nhắc tới tôi, nhưng tôi trở thành một công cụ trợ giúp: sinh viên họ Tống nhiệt tình. Còn lại tất cả đều là chắp vá lung tung, nói nhảm, cái gì mà những sinh viên thời nay khả năng chịu đựng áp lực quá yếu, mất đi một người con là cú sốc thế nào đối với gia đình...

"Đây là viết linh tinh gì vậy?" Tôi nói.

"Đúng thế, còn không bằng để cho ta viết, một chữ cũng không nhắc tới lão tử, quá đáng giận." Vương Đại Lý bất bình nói: "Phải rồi, fan weibo của ngươi bây giờ đã quá trăm ngàn chưa?"

"Không có, ta sống khép kín, ai hơi đâu quan tâm tới những vấn đề vớ vẩn đó."

"Mẹ ơi, một cơ hội tốt để nổi tiếng như vậy sao ngươi không chịu nắm bắt? Nếu như ngươi nổi tiếng trên mạng, ta cũng có thể hưởng thơm lây có phải hay không?" Vương Đại Lý thở dài thườn

thượt.

Tôi nào dám tơ tưởng cái gì nổi tiếng, tổ tiên Tống gia vì đại thụ chiêu phong mà mất quá nhiều người, khiêm tốn mới là nguyên tắc sống của tôi.

Lúc này Hoàng Tiểu Đào gọi điện tới, bảo tôi đến đồn cảnh sát, tôi hỏi có phải lên nhận tiền thưởng không, nàng ấp úng đáp: "Tiền thưởng hai ngày nữa mới có, là như vậy, Tần pháp y muốn tố cáo anh."

"Cái gì?" Suýt chút nữa tôi chửi thành tiếng, lão già này thật quá vô sỉ, tôi còn chưa tìm lão tính sổ mà lão đã tố cáo tôi trước.

Chính mình kém cỏi không phá nổi án, lại quay ngược lại cắn một cái.

"Tôi làm gì? Lão tố cáo tôi cái gì?" Tôi hỏi.

"Anh cứ tới thì biết, nhanh lên một chút đi, lão đang làm ầm lên với đội trưởng Lâm, nếu anh không đến có khi chỉ lát nữa là xe cảnh sát tới trường đấy." Hoàng Tiểu Đào căng thẳng nói.

"Được, tôi lập tức tới ngay." Tôi đáp.

Vương Đại Lý hỏi tôi xảy ra chuyện gì, tôi nói: "Ta tới cục cảnh sát một chuyến, sẽ quay lại ngay."

"Ta đi với ngươi."

"Không cần."

Tôi mặc quần áo tử tế, ra cổng trường bắt một chiếc taxi đi tới cục cảnh sát. Tới nơi, Tiểu Đào đã chờ tôi ở cửa. Hôm nay nàng mặc trên người một bộ cảnh phục, tư thế hiên ngang, cười khổ một tiếng nói: "Tống Dương, làm liên lụy tới anh, thật ngại quá."

"Không phải là lỗi của cô, đi thôi, chúng ta vào gặp lão già kia."

Chúng tôi đến một căn phòng làm việc, chỉ nghe thấy bên trong vang lên giọng Tần pháp y, oang oang giống như tâm tình lão đang rất kích động: "Lâm đội trưởng, nếu không phải Hoàng Tiểu Đào và tiểu tử kia âm thầm giở trò, với thâm niên của mình tôi đã phá đơn giản vụ án này. Thật là trò cười, anh nhất định phải phân xử với cô ta cho ra lẽ."

Tôi thầm nghĩ, lão già này suy luận cũng thật khôi hài, thâm niên có thể đại biểu cho năng lực ư?

"Lão Tần, đừng nóng giận, đợi một hồi bọn họ tới đây, ta sẽ hỏi rõ." Một giọng nói khác khuyên nhủ, đại khái chính là đội trưởng Lâm mà Tiểu Đào nhắc tới.

Hoàng Tiểu Đào gõ cửa mấy cái, đội trưởng Lâm nói vào đi. Hai tôi bước vào, Tiểu Đào lễ phép nói: "Đội trưởng Lâm, tôi đưa Tống Dương đến đây."

Tần pháp y tay kẹp điếu thuốc, chân vắt chéo ngồi trên sofa, thấy tôi đi vào nặng nề hừ lên một tiếng.

Đội trưởng Lâm là một trung niên khoảng hơn 40 tuổi, đặc biệt khỏe mạnh, dáng dấp hao hao minh tinh điện ảnh Vưu Dũng, ông ta quan sát tôi từ đầu tới chân nói: "Ngươi chính là Tống Dương?"

"Đúng vậy." Tôi gật đầu.

"Thật là trẻ quá, không tới 24h mà đã phá được một án mạng như vậy, trong nhà có ai làm cảnh sát không?"

"Nhà tôi bao đời nay chỉ là dân đen, tôi cũng chỉ là do hứng thú, khi còn bé có đọc qua mấy cuốn sách về khám nghiệm mà thôi." Tôi khiêm tốn đáp.

"Từ xưa anh hùng xuất thiếu niên, lợi hại lợi hại!" Đội trưởng Lâm tán thưởng.

Pháp y Tần đột nhiên hung hăng dụi đầu thuốc vào trong cái gạt tàn, đứng lên mắng: "Lâm đội, sao anh lại tâng bốc hắn lên như vậy? Chính tiểu tử này lắm lời, làm nhục thi thể, gây trợ ngại cho việc phá án của ta."

Đội trưởng Lâm cười: "Lão Tần, nó chỉ là hỗ trợ nghiệm thu, cái này không thể tính là làm nhục thi thể, hơn nữa, ai bắt tội phạm lại chẳng giống nhau?"

"Làm sao có thể nói thế được?" Lão Tần giận dữ nói: "Hắn không phải là cảnh sát, là một người ngoài. Lâm đội, sao anh lại giúp người ngoài nói đỡ như vậy?"

"Tôi là vì chuyện công, không vì tình riêng. Tôi thấy chuyện này cũng không có gì to tát, không cần phải tố cáo ầm ĩ, cứ như vậy đi." Đội trưởng Lâm phất tay một cái.

"Đợi đã, có chuyện ta không thể không nói. Tần pháp y đột nhiên nham hiểm liếc tôi một cái: "Tiểu tử này dính líu tới tội cất giấu, tiêu hủy chứng cứ."

Đội trưởng Lâm sắc mặt chợt thay đổi, dò xét tôi: "Thật có chuyện này?"

"Đúng, trong vụ án này có một chứng cứ quan trọng, hắn tự mình cất giấu, khi đi còn không chịu giao ra, khiến cho tổ chuyên án đi làm đường, lãng phí tinh lực không nhỏ." Tần pháp y dương dương tự đắc nói.

"Chứng cứ quan trọng gì, ông thử nói rõ ra coi?" Tôi không nhịn được hỏi.

"Hung thủ kẹp một tờ rơi trong sách, bạn cùng phòng hắn nói là bị ngươi lấy đi, có chuyện này không?" Tần pháp y hùng hổ dọa người.

Tôi và Hoàng Tiểu Đào nhìn nhau trao đổi ánh mắt, đó chính là

'chứng cứ quan trọng' mà lão muốn nói ư?

Lúc đó, sau khi tới điều tra bệnh viện chỉnh hình, không biết tờ rơi Hoàng Tiểu Đào đã nhét đi đâu, có điều dù không có tờ rơi này, vẫn có thể lấy manh mối từ các nguồn khác. Lão Tần này thật đúng là hạt vừng mà nói thành dưa hấu.

Đội trưởng Lâm nghi ngờ hỏi: "Tờ rơi này rất quan trọng sao?"

"Vô cùng quan trọng, có thể nói là mấu chốt để phá án, nếu không một tên ngoại đạo như hắn làm sao có thể phá án trước cảnh sát chúng ta?" Tần pháp y nói tới mức nước bọt văng tung tóe.

Lão Tần này đang biện minh cho sự kém cỏi của mình, nhưng trước mặt cấp trên của lão, tôi cũng không tiện đối chọi gay gắt: "Tần pháp y, trên tờ rơi kia chẳng có cái gì quan trọng. Ngay cả khi các ông không tìm thấy nó, vẫn có thể hỏi được từ bạn cùng phòng của Đặng Siêu. Như vậy có gì mà là chứng cứ quan trọng?"

"Ngươi đã tiêu hủy nó rồi, làm sao ta biết trên đó có gì?" Tần pháp y rõ ràng muốn cưỡng từ đoạt lý.

"Vậy ông cảm thấy tên tờ rơi đó có gì? Hung thủ viết nhật ký giết người của mình trên đó ư?" Tôi cười.

"Cái đó khó mà đoán chắc được, nếu cá ngươi đã dám làm chuyện này, ai biết các ngươi có giấu chứng cứ nào khác hay không?" Tần pháp y nói.

"Ông yên tâm, lúc đó những manh mối chúng tôi nắm giữ so với ông chỉ có ít hơn chứ không thể nhiều hơn được." Tôi nói.

"Ngươi nói vậy cũng là lời một phía." Tần pháp y vẫn hung hăng.

Tôi cười lạnh: "Có phải ý ông là, ông lãnh đạo cả một tổ

chuyên án, mà thu thập chứng cứ còn kém hai người bọn tôi? Nếu đúng như vậy, việc ông không phá nổi án cũng dễ hiểum"

Tân pháp y đỏ bừng mặt, một lúc lâu mới thốt ra được một câu: "Ngươi...ngươi ngậm máu phun người."

Tôi nhân cơ hội tấn công: "Tần pháp y, còn vụ đánh cược của hai chúng ta, ông định cứ thế mà quỵt nợ sao?"

"Đánh cược cái gì?" Đội trưởng Lâm thắc mắc.

Tôi kể toàn bộ đầu đuôi cuộc cá cược cho đội trưởng Lâm nghe. Đội trưởng Lâm kinh ngạc nhìn về phía lão Tần: "Lão Tần sao ông có thể tùy tiện lấy việc phá án ra để đánh cược?"

Tần pháp y ấp úng nói: "Tấ cả đều là tiểu tử này khiêu khích ta, ta bị hắn lừa."

Lão mặt nhọn này, thật đúng giống như một phụ nữ đanh đá, có chết cũng không nhận nợ. Chẳng trách cổ nhân nói, có thể đắc tội quân tử, cũng không nên đắc tội tiểu nhân. Tần pháp y là đại diện cho lũ tiểu nhân này, chỉ cần sự việc bất lợi cho mình liền liều chết không thừa nhận.

Tôi nói: "Tần lão tiên sinh, nể mặt ông là trưởng bối, mới lễ phép với ông như vậy, nhưng ông cứ hết lần này lần khác ỷ mình có thâm niên, có phải ảnh hưởng quá xấu đến vấn đề không?"

Tần pháp y trừng mắt lườm tôi: "Tiểu Tử, ta làm nhân viên pháp y từ khi ngươi còn chưa chào đời, vậy mà ngươi dám thách thức ta?"

Tôi tiếp tục cười lạnh: "Đúng vậy, xem ra ông cũng làm nhân viên khá lâu rồi."

Tần pháp y giận đến trợn trừng hai mắt: "Ngươi...ngươi nói lại ta xem."

Đội trưởng Lâm khuyên nhủ: "Thôi thôi, ta hiểu rồi, tờ rơi kia cũng chẳng phải thứ gì quan trọng. Lão Tần, ông tuổi đã cao, cứ đôi co không tốt cho sức khỏe, nhượng bộ nhau một chút đi."

"Chúng ta cứ chờ xem." Tần pháp y hừ một tiếng, định đi ra ngoài.

Đúng lúc này, một cú điện thoại gọi tới. Lâm đội trưởng nhấc điện thoại lên, trao đổi mấy câu, sau đoa nhìn qua tôi: "Đúng lúc, có người khác ở đây, anh nói với hắn đi."

Sau đó đội trưởng Lâm đưa điện thoại cho tôi: "Tống Dương, tìm ngươi."

Tôi đỡ lấy điện thoại, đưa lên tai, đầu bên kia vang lên một giọng nói oang oang như sấm: "Đại chất tử, ta vừa mới nhìn báo cáo kết án, vụ này đúng là ngươi phá ư? Tiểu tử ngươi còn giả bộ khiêm tốn, sao không tới chào hỏi ta, có phải sợ ta bắt cóc ngươi về làm việc cho ta không?"

Thì ra là cảnh sát Tôn, tôi cười nói: "Tôn thúc thúc, con chỉ là vô tình tham dự vào mà thôi."

Cảnh sát Tôn cười ha hả: "Nghe ngươi nói xem, chỉ vô tình mà lại phá được vụ án lớn như vậy. Ngươi càng ngày càng có phong cách của lão Tống rồi đấy. Khi nào thì tới đây, đã ba năm rồi chưa gặp, phải tới uống rượu tán gẫu với ta chứ.

Tần pháp y nhìn tôi với ánh mắt khó hiểu, tôi cố ý nói: "Phải rồi, nghe nói thúc bây giờ đã là cục trưởng, chúc mừng thúc thúc."

"Tôn...Tôn cục trưởng!" Tần pháp y kinh ngạc, điếu thuốc trên miệng chút nữa thì rơi xuống.

Chương 29: Lão Hổ oai phong

Cảnh sát Tôn cười lớn trong điện thoại: "Bươn trải nhiều năm như vậy, những gì trải qua cũng đáng nên làm cục trưởng. Có điều thật lòng mà nói, nếu như không có ông nội ngươi trợ giúp, ta không thể leo lên được vị trí này hôm nay. Ta thiếu Tống gia các ngươi một ân huệ, cho nên ngươi có việc gì, cứ mở miệng, ta nhất định thành toàn."

"Tôn thúc thúc, thúc quá lời rồi, có cơ hội con sẽ tới thăm thúc." Tôi nói.

"Thật tốt, phải rồi, con gái bảo bối của ta cũng hay nhắc tới ngươi, hỏi sao lâu rồi không thấy ngươi tới nhà ta chơi. Khi nào tới thì báo trước một tiếng, ta tới trường đón ngươi."

Tôi nói thêm mấy câu với cảnh sát Tôn, liền đem điện thoại trả cho đội trưởng Lâm, ông ta cũng chào hỏi qua loa rồi cúp máy.

Trong phòng đột nhiên bầu không khí trở nên bất đồng, đội trưởng Lâm, Hoàng Tiểu Đào, pháp y Tần cũng nhìn tôi với ánh mắt khác nhau. Tần pháp y ấp úng nói: "Tiểu..tiểu tử, ngươi quen Tôn cục trưởng?"

Tôi chợt thấy buồn cười, chẳng phải vừa rồi còn cắn nhau với tiểu tử ta sao, thế nào chỉ trong chớp mắt lại thay đổi khách khí như vậy?

Tôi nhàn nhạt nói: "Đúng thế, tôi quen Tôn cục trưởng từ lúc ông ấy còn chưa là cục trưởng."

Đội trưởng Lâm hắng giọng, muốn giảng hòa: "Được rồi lão Tần, ông về trước đi."

"Đợi đã." Tôi hô, vừa rồi còn khi dễ tôi như vậy, không trả lễ lại lão, há chẳng phải tôi vô phép: "Tần pháp y, đánh cược giữa chúng ta ông tính sao đây?"

Tần pháp y đầu đầy mồ hôi, ấp úng nói: "Cái này...cái này...tiểu tử, ngươi thấy đó, ta đã ngoài năm mươi, cũng sắp phải về hưu rồi. Làm nhân viên nghiệm xác bao nhiêu năm như thế chẳng hề dễ dàng, ngươi có thể thông cảm cho ta một chút được không?"

"Thế tại sao lúc đó ông lại đặt ra cá cược ngay từ đầu? Có nghĩ tới tuổi tác không? Tôi chỉ hỏi ông một câu, nếu tôi không giải quyết được vụ án này, thì hôm nay ông có tống tôi vào tù không?"

"Không, nhất định sẽ không, ta đã từng này tuổi, còn tính toán chi li với ngươi sao?" Nói xong, Tần pháp y dùng ánh mắt cầu hòa nhìn tôi cười cười, tôi thầm nghĩ đúng là không biết xấu hổ.

Đội trưởng Lâm nói: "Lão Tần, chuyện ông thua cuộc, nếu lật lọng sẽ ảnh hưởng tới hình ảnh cảnh sát nhân dân chúng ta."

"Lâm đội..." Tần pháp y ủ dột nói: "Ta đã nhiều tuổi, ta thừa nhận năng lực còn yếu, nhưng bao năm nay không có công lao cũng có khổ lao."

"Lão nói hay lắm!" Tôi mắng: "Là một người nhân viên thực thi pháp luật, lại nói không có công lao là ý làm sao? Suýt chút nữa ông đã để lọt một tội phạm nhơn nhơn ngoài vòng pháp luật, có lẽ năm, mười năm sau lại có người vì vậy mà mất mạng, trách nhiệm này ông gánh nổi sao?"

Gương mặt già nua của Tần pháp y đỏ bừng, trán đầm đìa mồ hôi.

Tôi tiếp tục mắng: "Ông muốn làm thế nào thì làm đi, tôi chỉ hi vọng từ lần sau ông đừng kiếm chuyện với tôi. Tôi chỉ là một

người dân, tại sao hỗ trợ cảnh sát phá án lại bị tố cáo? Cá nhân tôi được mất không thành vấn đề, nhưng thử nghĩ nếu chuyện này truyền ra ngoài, sau này còn có người dám hợp tác với cảnh sát nữa không? Đến lúc đó sẽ để lọt bao nhiêu án oan sai, chỉ nghĩ tới thôi đã rùng mình."

Tần pháp y nhìn về phía đội trưởng Lâm, mặt đầy chán nản nói: "Lâm đội, ta lập tức viết một đơn xin thuyên chuyển công tác."

Tôi cười lạnh một tiếng, nói với đội trưởng Lâm: "Lâm đội trưởng, tôi đi trước."

"Đi thong thả."

Ra khỏi phòng làm việc, Hoàng Tiểu Đào gắt gao chụp vai tôi một cái, mạnh tới mức bả vai muốn trật khớp. Nàng nói một tràng như liên thanh: "Một màn vừa rồi quả thật quá kịch tính. Tống Dương, anh cũng thật đẹp trai ha, nhìn mặt lão Tần suýt nữa thì bị anh bóp thành quả cà tím. Tiểu tử nhà anh cũng thật quá âm hiểm, có quen biết với Tôn Lão Hổ cũng chẳng thèm nói cho tôi, hại tôi còn lo lắng thay cho anh, thật uổng phí tình cảm."

"Cô cũng đâu có hỏi tôi." Tôi xoa xoa bả vai, oán giận nói.

"Cái gì, việc này còn cần tôi chủ động hỏi anh mới nói sao?" Nàng kích động nói: "Hôm nay cũng thật quá hả hê, thường ngày lão Tần ỷ già bắt nạt, hành động độc đoán, sớm nhìn đã không thuận mắt, hôm nay anh thay đội hình cảnh trừ đi một cái gai."

"Xem ra tôi đã làm được một việc tốt."

"Nào chỉ là việc tốt, là việc rất tốt! Đi, tôi mời anh ăn cơm, ăn tới vỡ bụng thì thôi."

"Thôi bỏ đi, cô vẫn luôn than rằng tiền lương không đủ chi tiêu, để lần khác đi." Tôi khoát tay.

"Vậy lần sau mời cả Vương Đại Lý đi nữa." Tiểu Đào hớn hở.

Chúng tôi ra khỏi cục cảnh sát, Hoàng Tiểu Đào định chở tôi về trường, tôi nói để tôi ngồi xe bus cho tiện. Nàng tò mò hỏi: "Phải rồi, có một chuyện tôi hỏi, anh phải nói thật."

"Cô hỏi đi." Tôi đáp.

"Tôi luôn cảm thấy tiểu tử anh thâm tàng bất lộ, còn biết phá án, lại quen biết với cả Tôn cục trưởng. Biết điều thì anh mau khai ra, rốt cuộc anh có lai lịch gì?" Hoàng Tiểu Đào ép cung.

Tôi dở khóc dở cười: "Tôi thật sự chỉ là một sinh viên."

Hoàng Tiểu Đào nhìn tôi đầy nghi ngờ, tôi đành phải tiết lộ một ít: "Tôi quen Tôn Lão Hổ là chuyện từ rất lâu rồi, thực ra ông ấy và ông nội tôi có giao tình."

"Ông nội anh?" Hoàng Tiểu Đào ngẫm nghĩ: "Ông ấy là thần thánh phương nào?"

"Cũng là dân thường thôi."

"Anh không gạt tôi chứ?"

"Tôi gạt cô làm gì, thôi, tôi đi đây." Tôi khẽ mỉm cười.

"Chờ đã." Tiểu Đào đột nhiên chìa tay ra, tôi ngớ người một chút, đưa tay ra bắt. Hoàng Tiểu Đào trịnh trọng nói: "Cảm tạ anh lần này đã hiệp trợ cảnh sát hết mình, hi vọng sau này còn có cơ hội hợp tác."

"Tôi cũng hi vọng."

Đối với tôi mà nói, vụ án này cũng là một bước đi quan trọng của tôi, thậm chí có thể nói ý nghĩa rất lớn.

Nhưng ngàn vạn lần không nghĩ tới, lần hợp tác thứ hai giữa

tôi và Hoàng Tiểu Đào lại ập đến nhanh như vậy!

Chương 30: Đại thúc thô lỗ

Vụ án đàn dương cầm kết thúc được một tuần, Hoàng Tiểu Đào hớn hở gọi điện cho tôi, khoe nàng được trao tặng bằng khen, còn được nhận một khoản tiền thưởng hậu hĩnh.

Trong báo cáo Hoàng Tiểu Đào nộp lên, đều có mặt tôi, nàng khen ngợi tôi có một tuyệt kỹ nghiệm thi hiếm thấy, cho nên tôi cũng được nhận một món tiền thưởng. Vì tôi không phải là cảnh sát, nên nàng đề cử cho tôi một chức danh cố vấn đặc biệt, nghe khá khiêm tốn.

Sau đó khoản tiền thưởng mười tám ngàn tệ được chuyển thẳng vào tài khoản của tôi. Đối với một sinh viên nghèo, đây quả là một số tiền lớn. Tôi chia cho Vương Đại Lý một nửa, hắn ngại ngùng nói: "Dương tử, ta cũng chẳng góp sức gì, cầm nhiêif tiền như vậy thật không hay."

"Dù gì cũng là thu nhập ngoài dự tính hưởng một mình không bằng mọi người cùng chia nhau, đúng rồi để ta trích một ngàn ra trả thù lao cho Lão Yêu." Tôi nói.

"Không không không, thì lao của hắn trích từ phần của ta đi. Ngươi góp công sức lớn như vậy, lại nhận tiền ít hơn ta cô sao được, đừng có tranh giành nữa, ta đi rút tiền luôn đây."

Vương Đại Lý kiên trì như thế, tôi cùng đành mặc kệ hắn. Chỉ một lát đã thấy hắn trở về, nói: "Lão Yêu mắng ngươi là đồ không tử tế."

Tôi cười hỏi: "Sao thế, hắn nhận tiền còn không vui à?"

"Hắn nói, sớm biết vậy đã cùng ngươi tham gia, sẽ nhận được

nhiều tiền hơn." Vương Đại Lý kể.

"Tiểu tử này cũng thật tham lam, ta phá án đâu phải vì chút tiền thưởng đâu." Tôi chẳng còn gì để nói.

Chín ngàn tệ cũng không coi là nhiều lắm, nhưng số tiền này đủ để tôi mua một số tài liệu để dùng cho sau này.

Tôi mua một đống thuốc bắc, mượn thầy giáo môn hóa chất một gian phòng thí nghiệm, dành một ngày để chế biến vài phương pháp bí truyền. Sau khi tính toán lại, coi như thu nhập từ vụ án này của tôi chẳng còn lại gì.

Nhưng cũng không thể tính toán chi li như vậy, bởi phá án là sở thích của tôi. Có thể sử dụng học thức của mình để minh oan cho người chết, đồng thời tích lũy kinh nghiệm thực tế, tôi có cảm giác rất khoan khoái.

Buổi tối hai ngày sau, Hoàng Tiểu Đào lại gọi điện, hỏi: "Tống Dương, bây giờ anh có thể tới đây một chuyến không? Có một vụ án vô cùng quỷ dị, chúng tôi đang rất đau đầu, cần anh hỗ trợ."

"Bây giờ à? Đã hơn mười một giờ rồi, bên ngoài trường làm gì còn xe bus." Tôi cũng không nghĩ là Tiểu Đào lại gấp gáp như vậy.

"Không sao, tôi lập tức phải người tới cổng trường đón anh. Nửa tiếng sau anh ra cổng chờ nhé." Nói xong nàng cúp điện thoại.

Tôi vào toilet rửa mặt nước lạnh để tỉnh táo hơn, đẩy đẩy Vương Đại Lý đang cuộn tròn trong chăn, đánh thức hắn.

Đẩy một cái tôi liền phát hiện có điều không đúng, lật chăn lên nhìn, phía dưới là một cái gối. Tôi thầm chửi một câu, tiểu tử này vừa có tiền liền bắt đầu đắc ý, chắc hẳn đã chạy ra ngoài chơi League of Legends cả đêm.

Tôi mặc quần áo tử tế, đút mấy thứ cần dùng vào túi, chạy ra

ngoài ký túc xá. Ra tiệm net bên cạnh trường mà Vương Đại Lý hay ngồi, quả nhiên tìm thấy hắn. Vương Đại Lý đang đeo tai nghe, cùng muội tử nói chuyện phiếm, mặt đầy vẻ thô bỉ, trên bàn là một đống đồ nướng ăn thừa, mấy vỏ chai nước, và một xấp thẻ game.

Tôi vỗ vai hắn, Vương Đại Lý vừa thấy tôi liền bỏ tai nghe xuống, ngạc nhiên nói: "Dương tử, sao ngươi lại ra đây, có phải không ngủ được nên muốn lên mạng không? Ngồi đi, bật máy lên, ta dạy ngươi chơi đại bảo kiếm Demacia."

"Chơi cái đầu ngươi đấy, quản lý ký túc đang đi kiểm tra phòng." Tôi nghiêm túc nói.

"Cái gì, giờ gần 12h đêm rồi, lão bị điên à?" Vương Đại Ký thất kinh.

"Vậy mới gọi là kiểm tra đột xuất, ngươi mau theo ta về, ta nghe nói lần này bị kiểm tra mà vắng mặt sẽ không được tốt nghiệp."

Vương Đại Lý vội vàng tính tiền máy, theo tôi trở về, dọc đường còn lẩm bẩm chuẩn bị lời nói khi gặp quản lý ký túc.

Khi chúng tôi vừa về tới cổng trường, đã nhìn thấy một chiếc xe màu đen đang đậu, một đại thúc tựa tay vào cửa, đóm lửa điếu thuốc trong miệng lập lòe.

Tám phần mười đây là cảnh sát tới đón tôi, tôi kéo Vương Đại Lý một cái, nói: "Lên xe."

"Lên xe làm gì? Không phải chúng ta về ký túc sao?" Vương Đại Lý lơ ngơ hỏi.

"Lừa ngươi đó..., lại có vụ án, ta không nói vậy làm sao ngươi chịu đi."

"Mẹ ngươi, người đang hoàng mà lại đi lừa đảo như vậy, vừa nãy còn chưa kịp nói một tiếng với muội tử đã vội tắt máy, không được, ta phải giải thích một chút." Vừa nói, hắn vừa lôi điện thoại ra đăng nhập QQ.

Hai chúng tôi đi tới chiếc xe đang đỗ, phát hiện đại thúc cảnh sát này khoảng 40 tuổi, miệng ngậm điếu thuốc, dáng người rắn chắc như vận động viên điền kinh. Mặt đại thúc lạnh băng như lưỡi đao, trên cằm râu ria còn chưa cạo, nhưng ánh mắt sắc bén đáng sợ, thoạt nhìn đã thấy tay từng nhuốm máu.

Nếu không phải tôi biết trước thân phận của ông ta, đại khái sẽ coi đây là một đại ca xã hội đen đêm khuya đi dạo.

Vương Đại Lý vừa nhìn thấy thì liền rét run, theo bản năng nấp sau lưng tôi.

"Ngươi chính là Tống Dương?" Đại thúc mở miệng, giọng nói trầm thấp, khàn khàn.

"Đúng." Tôi nhẹ nhàng đáp.

Tôi thật không dám nhìn thẳng vào mắt ông ta, cặp mắt sắc như dao cạo, tôi đoán chừng tội phạm nào tâm lý không vững, bị đôi mắt này xoáy vào thì có gì cũng khai ra tất.

"Hoàng tổ trưởng bảo ta tới đón ngươi, lên xe đi!" Nói xong, đại thúc búng tàn thuốc trên tay ra ngoài, vạch một đốm lửa trong bóng tối, sau đó với tay mở cửa xe.

Tôi đang định lên xe, Vương Đại Lý đột nhiên níu tôi lại, nhỏ giọng nói: "Dương tử, đại thúc này có phải cảnh sát thật không? Sao ta cảm giác ông ấy chẳng giống chút nào, ngươi thử nhìn chứng nhận cảnh sát trên xe ông ta, coi chừng là tội phạn giết người tới trả thù ta đấy."

Tôi cười: "Hai ta mới phá có một vụ án, Đặng Siêu kia lại là

một sinh viên, lấy đâu ra đồng bọn tới trả thù. Ngươi nghĩ nhiều quá rồi, lên xe đi."

Vương Đại Lý do dự, theo sát tôi ngồi vào trong xe, đại thúc đảo mắt nhìn chúng tôi qua gương chiếu hậu, trầm mặc đạp ga.

Tôi hỏi: "Đại thúc, xưng hô thế nào?"

"Họ Vương."

"Cảnh sát Vương, lần này phát sinh vụ án gì vậy, có thể nói qua cho tôi được không?" Tôi hỏi.

"Đúng vậy, nửa đêm gọi chúng ta đi, nhất định là đại án." Vương Đại Lý hiếu kỳ nói.

Đại thúc nhàn nhạt trả lời: "Tới nơi các ngươi sẽ biết."

Sau đó cả một đường đi, ông ta không nói câu nào, tôi thầm nghĩ người này thật quá kiệm lời. Không chỉ có Vương Đại Lý hoài nghi, trong thoáng chốc cả tôi cũng bắt đầu nghi ngờ thân phận của đại thúc này, thật chẳng giống một cảnh sát nhân dân.

Nửa tiếng sau, chúng tôi đến một con phố. Dọc hai bên hè phố là mấy cửa tiệm đã đóng cửa, trên cửa xếp dán chằng chịt tờ rơi quảng cáo, tôi nhìn qua thấy mấy cái biển hiệu 'đồ chơi người lớn' hay 'đồ dùng tình thú'. Mặt đường khắp nơi là rác rưởi, nước cống tắc nghẽn tràn ra, con đường này tạo cho người ta một ấn tượng ban đầu là vừa loạn vừa bẩn.

Xe rẽ vào một ngõ nhỏ, phía sâu trong ngõ có không ít biển hiệu nhà nghỉ, khách sạn sáng đèn. Dưới một nhà nghỉ có tên "nhà khách Duyệt Lai" đỗ mấy cái xe cảnh sát, đèn báo hiệu lóe sáng, tụ tập rất đông người.

"Ngươi tới đây bao giờ chưa?" Vương Đại Ký huých huých tôi hỏi.

Tôi lắc đầu, mặc dù tôi học ở gần đây, nhưng rất ít khi ra ngoài, đối với con phố này tương đối lạ lẫm.

"Ta nghe nói khu vực này hình như là..." Vương Đại Lý nhỏ giọng: "Phố đèn đỏ."

"Sao ngươi biết được, không phải ngươi từng đến đây đấy chứ?" Tôi hoài nghi liếc hắn một cái.

"Con mẹ nó, sao ta có thể là loại người như vậy được. Đây là do tên béo ở cùng tầng nói với ta, tiểu tử đó không đứng đắn lắm, ngươi cũng biết mà."

"Loại người như vậy, trước giờ ta không nói chuyện bao giờ." Tôi cười khổ.

Lúc Vương Đại Lý nhắc tới phố đèn đỏ, tôi chợt nhớ ra, đã từng nghe nói thành phố Nam Giang quả thật có một vùng không ai quản lý, bởi nơi đó gần bến xe, tốt xấu lẫn lộn, cho nên an ninh rất kém. Thường xuyên có lưu manh đánh lộn ở đây, đánh chết người cũng từng xảy ra, còn có một số kẻ lừa đảo, dùng miếng mồi làm công lương cao gạt con gái nhà lành bán tới đây.

Đại thúc dừng xe, thấy chúng tôi bước xuống, Hoàng Tiểu Đào phía đối diện liền chạy tới: "Tống Dương, cảm ơn trời đất, cuối cùng anh cũng tới. Tôi bó tay hoàn toàn rồi."

"Rốt cuộc có chuyện gì?" Tôi hỏi.

"Có người ở nhà nghỉ phát hiện một thi thể nữ chết trên giường." Hoàng Tiểu Đào giải thích: "Mà cách thức chết của cô ấy tương đối khó tả."

Chương 31: Tử thi hút máu

Tôi thầm nghĩ, cách thức chết thì có gì mà khó nói, chẳng lẽ không tìm ra nguyên nhân?

Nghĩ tới đây, đột nhiên tôi trở nên kích động, có khi nào Giang Bắc tàn đao lại xuất hiện không?

"Nhanh, mau dẫn tôi đi." Tôi nói.

"Được, đi theo tôi."

Chúng tôi đi thang máy lên tầng bốn của nhà nghỉ, trong hành lang có mấy cảnh sát đang đứng, có một gã đàn ông to béo mặc quần đùi cởi trần, chân đi dép của nhà nghỉ, trên cổ đeo một cái dây chuyền vàng vừa to vừa dài. Bên cạnh gã là một cô gái trẻ khoác chăn, ngồi xổm dưới đất, hai tay ôm đầu, tóc dài che ngực.

Cảnh tượng này, nếu có phóng viên được tác nghiệp, nó sẽ thành cảnh chống bán dâm trên bản tin thời sự.

Cảnh sát đang lấy lời khai, tên béo da đen ủ rũ nói: "Đồng chí cảnh sát, tôi đã nói rồi, tôi và cô ấy là yêu nhau thật lòng, giống như Lương Sơn Bá Chúc Anh Đài, không phải quan hệ như mấy người nghĩ đâu."

"Nói không vô ích, mau xuất trình CMND, và bằng lái." Cảnh sát nói.

"Đã nói là quên mang theo mà."

"Định lừa gạt ai vậy? Không có thẻ căn cước làm sao thuê phòng nhà nghỉ?" Viên cảnh sát cười lạnh.

Vương Đại Lý kinh ngạc túm áo tôi: "Đi thôi Dương tử, chúng ta tới nhầm chỗ rồi, đây là hiện trường bắt mại dâm."

Hoàng Tiểu Đào nói, chính là hai người này phát hiện thi thể, lúc tối họ tới thuê phòng nhà nghỉ, đang định vài việc chính thì thấy tấm đệm rung chuyển. Lật ra xem thì phát hiện bên dưới là một xác chết. Hai người bọn họ hoảng sợ, lập tức báo cảnh sát.

Bước đầu cảnh sát nhânh định hai người này hình như là đang mua bán dâm, bắt họ xuất trình giấy tờ nhưng nhất định họ không đưa. Bởi vậy cứ dây dưa từ lúc đó tới giờ, đã thông báo cho đội cảnh sát tệ nạn xã hội tới tiếp quản.

Tôi cười nói: "Gã béo này đúng là đen đủi, ra ngoài hái hoa bắt bướm còn gặp phải tình huống này, tôi đoán hắn sẽ bị ám ảnh tâm lý, mấy tháng nữa cũng không cương cứng nổi."

Hoàng Tiểu Đào không khỏi bật cười: "Ai bảo hắn đi bậy làm chi, ở yên trong nhà có phải sẽ không gặp chuyện gì sao."

Nghe Hoàng Tiểu Đào kể, tôi kết luận hung thủ không phải Giang Bắc tàn đao, bởi trong từ điển của tên phách lối này không tồn tại hai chữ 'giấu thi'. Chẳng những hắn sẽ không giấu, mà còn quang minh chính đại bày thi thể ra, thách thức cảnh sát.

Tên béo còn đang tranh cãi với cảnh sát, chúng tôi lách qua hắn, vào trong phòng xem xét thi thể.

Hiện trường có mấy viên cảnh sát đang bận rộn. Hoàng Tiểu Đào nói bọn họ tìm thấy mười mấy dấu vân tay trên vật dụng và vách tường trong phòng. Tuy nhiên ý nghĩa không lớn, bởi hàng ngày nhà nghỉ đều có nhiều người ra vào.

Tôi liếc mắt về hướng chiếc giường, đệm bị lật lên, thi thể bị giấu ở phía dưới.

Thi thể rất sạch sẽ, tóc dài, trên người chỉ mặc bộ đồ lót. Da

thịt trắng bệch, đương nhiên không phải trắng theo cách tự nhiên, mà là trắng như một tờ giấy.

Tử trạng khá dữ tợn, mắt trợn trừng, hai tay co quắp như móng gà, câc đặc điểm cũng chỉ ra trước khi chết, cô ta thật sự gặp thống khổ.

Vừa thấy cảnh này, Vương Đại Lý liền vọt ra nấp sau lưng tôi. Hoàng Tiểu Đào khinh bỉ mắng: "Anh dẫn tên nhát gan này tới làm gì? Biểu diễn kỹ năng buộc dây giày à?"

Hiển nhiên là ký ức lần trước của Tiểu Đào về Vương Đại Lý vẫn còn in sâu. Hắn giải thích: "Tôi là trợ thủ đắc lực của Dương tử, hắn không thể thiếu tôi."

"Đúng, đúng." Tôi bất đắc dĩ gật đầu, sau đó hỏi Tiểu Đào: "Đã đụng vào thi thể chưa?"

"Chỉ có tiểu Chu ở tổ kỹ thuật mới dùng tia tử ngoại chiếu một lượt, để xem có vân tay lưu lại hay không, còn lại thì chưa đụng chạm." Hoàng Tiểu Đào nói.

"Có tìm thấy vân tay không?" Tôi hỏi.

Hoàng Tiểu Đào đang định trả lời, thì một cảnh sát trẻ đeo kính gọng đen, tóc bóng mượt, dáng dấp nhã nhặn, giữa hai lông mày lộ ra ngạo khí bước tới: "Trên người nạn nhân không có bất kỳ dấu vân tay nào, trong móng tay cũng không có da lưu lại."

Hoàng Tiểu Đào giới thiệu: "Vị này là tiểu Chu, cao thủ của tổ kỹ thuật, đã phá không ít án mạng."

Tiểu Chu đắc ý gật đầu một cái, sau đó chuyển ánh mắt sang tôi: "Ngươi chính là Tống Dương? Nghe Hoàng tổ trưởng nói ngươi biết dùng một loại kỹ thuật cổ xưa chưa ai biết tới để nghiệm thi, ta cũng muốn chứng kiến một chút."

"Quá khen." Tôi đáp.

Tiểu Chu đột nhiên cười lạnh: "Nhưng ta cá ngươi sẽ không nghiệm ra được gì đâu, bởi vụ án này căn bản không phải do con người gây ra."

Nghe hắn khiêu khích tôi liền thấy không vui, cảnh sát cũng là con người, cũng có người này người kia, tiểu Chu này thuộc vào loại tranh cường háo thắng. Tôi lim dim đôi mắt nói: "Ngươi khẳng định chắc chắn như vậy?"

"Tự ngươi đi xem thì biết, tới đây, đưa cho hắn đôi găng tay." Tiểu Chu khinh thường vẫy tay.

Một viên cảnh sát đưa tới hai bộ găng tay cao su, tôi và Vương Đại Lý đeo vào, đi tới bên cạnh cái xác. Hoàng Tiểu Đào định soi đèn cho tôi, tôi nói không cần.

Trên cổ thi thể có một dấu răng, trên dấu răng có hai lỗ đen kịt máu. Tôi dùng ngón tay cào một chút, phát hiện hai lỗ này rất sâu, nạn nhân là bị hai cái răng rất dài cắn thủng cổ.

"Lật lại." Tôi ra lệnh.

Lúc thi thể được lật lên, tôi phát hiện, vùng ngực và bụng lại không có huyết ấm, huyết ấm chính là thi ban theo cách gọi của Ngỗ Tác cổ đại.

Nếu khồn xuất hiện thi ban, tức là toàn bộ máu trong người nạn nhân đều đã bị hút hết, chẳng trách mặt lại trắng bệch như vậy.

Vương Đại Lý hoảng sợ, đưa tay che miệng: "Trời ạ, chuyện này không phải do còn người làm, mà là ma cà rồng gây ra." Nói xong liền nôn mửa.

"Chưa nghiệm thi, đừng có phán bừa." Tôi mắng.

Lúc này tiểu Chu đi tới, nói: "Tống đại trinh thám, vừa nãy ta dùng tia tử ngoại và máy quang phổ laser chiếu qua, trên da người chết và trên quần áo không có nửa điểm vân tay, ta nghĩ ngươi đừng nên phí sức."

Trong lời nói này như có gai, tôi nghe mà rất khó chịu: "Đó chẳng qua là ngươi không phát hiện ra thôi. Ngươi không phát hiện không có nghĩa là không có."

"Cách lần trước ngươi làm ta có nghe qua, lúc đó ngươi dùng một cái ô đỏ phát hiện ra vết tích trên thi thể, làm cho Tần pháp y cứng miệng, sau đó ngán ngẩm viết đơn xin thuyên chuyển công tác. Thứ lỗi cho ta nói thẳng, Tần pháp y vốn là bác sĩ pháp y chuyên nghiệp, nhưng chuyên môn chỉ tạm được, có điều lão luôn ỷ vào thâm niên nên mới lên mặt với mọi người trong đội hình cảnh." Tiểu Chu nói.

Hoàng Tiểu Đào đứng bên cạnh cười khổ, tiểu Chu vừa tới là cứ nhắm vào tôi, tựa như có ẩn tình gì đó, tôi lập tức hỏi: "Ý ngươi là, ngươi giỏi hơn Tần pháp y?"

"Thật không dám giấu diếm, ta đi du học ở Mỹ về, chuyên khoa chính là giám định vết tích, thậm chí đã được nghe thần thám Lý Xương Ngọc giảng dạy. Máy móc ta dùng cũng là được nhập từ Mỹ về, trong thiên hạ chưa từng có dấu vết nào ta chưa nghiệm ra, nếu ta nghiệm không ra thì chỉ có một khả năng là nó không tồn tại." Tiểu Chu vênh mặt nói.

Tôi liếc mắt nhìn thi thể một cái, trên đời này không có thi thể nào mà không lưu lại dấu vết, cho dù là thi thể Giang Bắc tàn đao sát hại cũng không ngoại lệ, lời này của tiểu Chu thật thiếu suy nghĩ.

Tôi thấy hắn quá kiêu ngạo, định làm giảm chút nhuệ khí của hắn.

"Ngươi hoàn toàn tin tưởng vào kỹ thuật của người Mỹ? Nghiệm thi phải nói tới cách thức, giống như chưa bệnh vậy, không phải cứ đắt tiền nhất là tốt. Thi thể đã bị hung thủ động vào, nhất định sẽ có dấu vết lưu lại." Tôi nói.

Tiểu Chu đột nhiên cười: "Chỉ nói mồm thì ai biết được, ngươi thử khám nghiệm ta xem nào."

"Nếu như ta khám nghiệm ra thì sao? Có muốn đánh cược một phen không?" Tôi cười lạnh.

"Được đó!" Tiểu Chu sảng khoái đáp ứng, nhìn bốn phía xung quanh, đột nhiên nhìn thấy cái gạt tàn trên đầu giường, hắn chỉ tay nói: "Nếu ngươi khám nghiệm ra được, ta sẽ ăn hết những thứ trong đó cho ngươi xem, còn nếu như ngươi không nghiệm ra được..."

"Nếu không nghiệm ra, cả cái gạt tàn ta cũng ăn luôn." Tôi nói.

Chương 32: Ngươi thua, thì phải ăn gạt tàn thuốc

Tiểu Chu đột nhiên cao giọng: "Tất cả mọi người nghe cho kỹ, vị Tống đại trinh thám này vừa mới nói, nếu như hắn không khám nghiệm ra vết tích trên thi thể, hắn sẽ ăn cả cái gạt tàn thuốc. Wow! Là thủy tinh công nghiệp đấy."

Các cảnh sát đang làm việc tại hiện trường lập tức tới tham gia náo nhiệt, Vương Đại Lý bất bình thay tôi: "Đừng chỉ nói có Dương tử, nếu ngươi thua thì làm sao?"

Tiểu Chu nhìn một lượt xung quanh, nói: "Nếu ta thua liền ăn tàn thuốc cùng đầu mẩu thuốc, nghe cũng được chứ?"

Mọi người ồn ào cả lên, rõ ràng là ủng hộ tiểu Chu, dù gì hắn cũng là tổ trưởng tổ kỹ thuật.

Đối với việc khám nghiệm tử thi, tất nhiên tôi rất chắc chắn, nhưng tự dưng bị khiêu khích như thế rất khó chịu, trong đầu nghĩ chớ có đắc ý, đợi lát nữa sẽ biết.

"Được, ta xem qua thu thể một chút, khi nào khám nghiệm sẽ nói với ngươi." Tôi nói.

"Được thôi." Tiểu Chu cười: "Có điều ngươi cũng đừng bôi chính dấu tay của mình vào đấy nhé."

"Yên tâm, ta đâu có ngu mà làm vậy, còn phải giữ thể diện chứ, việc gì phải giở thủ đoạn." Tôi cười lạnh.

Tiểu Chu nghe ra trong lời này có ý trào phúng, gắt lên một

tiếng: "Ta đây chờ xem trò lừa bịp của ngươi."

Sau khi hắn đi khỏi, Hoàng Tiểu Đào liên tục thở dài: "Tống Dương, tôi có lỗi với anh."

"Rốt cuộc có chuyện gì?" Tôi hỏi.

Hoàng Tiểu Đào nói, Tiểu Chu là người ở cục cảnh sát Caspian Sea điều về, tâm cao khí ngạo, ban nãy nghiệm qua thi thể xong, báo cáo kết quả cho Tiểu Đào, nàng buột miệng nói một câu: "Không sao, chờ Tống Dương tới ta bảo hắn khám nghiệm." Ai ngờ câu nói này động chạm tới tự ái của tiểu Chu.

Hắn liền truy hỏi tôi là ai, làm nghề gì, Hoàng tiểu Đài nói tôi là truyền nhân Ngỗ Tác, nhất thời làm tiểu Chu có cảm giác ô nhục, cho nên vừa thấy tôi đến hắn liền khiêu chiến với tôi, muốn thị uy trước mặt tôi.

Hoàng Tiểu Đào buông tay một cái: "Tôi là một tổ trưởng không tốt, không biết điều hòa quan hệ giữa các thành viên trong tổ."

"Chuyện này cũng không trách cô được, tôi cảm thấy tính cách của tổ trưởng tổ kỹ thuật tiểu Chu kia có vấn đề." Tôi đáp.

"Tiểu Đào tỷ tỷ, tỷ và vị cảnh sát đó ai chức vụ cao hơn?" Vương Đại Lý hỏi.

"Hai chúng ta ngang hàng nhau, có điều ta chật vật leo lên tới vị trí này, còn hắn con đường tới chức đó ngắn hơn nhiều, hơn nữa vừa vào đội hình cảnh đã là cảnh ty rồi." Hoàng Tiểu Đào cười khổ.

"Dựa vào cái gì mà hắn được như vậy?" Đại Lý hỏi tiếp."

"Dựa vào trình độ học vấn chứ sao, học vị hắn là tiến sĩ hình sự học, ta chỉ tốt nghiệp đại học cảnh sát, làm sao mà so bì được."

Hoàng Tiểu Đào tự giễu.

Vương Đại Lý xúc động: "Mẹ ơi, thì ra làm cảnh sát cũng phải xem trình độ học vấn, có điều hắn nói mình là đệ tử của Lý Xương Ngọc, thật giống như đang bốc phét."

Tôi giải thích: "Ngươi nghe lầm rồi, hắn chỉ là nghe qua Lý Xương Ngọc giảng một giờ học thôi, muốn là đệ tử của Lý Xương Ngọc, với tính cách của hắn còn lâu mới có cửa."

Sách của Lý Xương Ngọc viết, tôi cũng có vinh dự đọc qua, thực ra trong thời gian học đại học, gần như tất cả các cuốn sách về pháp y trong thư viện tôi đã nuốt sạch, đối chứng với "tẩy oan tạp lục" và "thần thiên xử án" cũng thu hoạch được không ít kiến thức mới.

Chính bởi biết người biết ta, mới có thể bách chiến bách thắng.

Hoàng Tiểu Đào lo lắng nói: "Tống Dương, tôi vừa nghe thấy Tiểu Chu nói với người trong tổ rằng, thi thể này có vẻ không bình thường, khả năng đã bị hung thủ xử lý dấu vân tay, cho nên hắn mới nắm chắc phần thắng, đánh cược với anh. Nếu anh cảm thấy không chắc, để tôi dùng lời nói cho qua chuyện này."

Tôi khoát tay: "Trừ khi hung thủ là ma quỷ, nếu không dứt khoát để lại manh mối."

Tôi rút trong túi ra một cây gậy gỗ màu đen, chỉ dài cỡ gang tay. Vương Đại Lý hỏi tôi định làm gì, tôi giải thích: "Cái này gọi là thính cốt mộc. Đây là gỗ cây bách, dùng để thính cốt biện âm (nghe tiếng xương). Gỗ bách rắn chắc, hiệu quả truyền âm rất tốt, lần trước là ta không chuẩn bị sẵn, mới ghé tai trực tiếp lên thi thể."

Sau đó, để chứng minh thứ này có tác dụng, tôi dán thính cốt

mộc vào lồng ngực thi thể, khoang bụng và phần lưng, dùng ngón tay gõ vào tứ chi, âm thanh vọng lại khiến tôi biết được, thời gian chết của nạn nhân khoảng bảy ngày. Nếu ghé tai trực tiếp vào thì quá kinh dị.

Bảy ngày?

Cũng chính là truyền thuyết đầu thất người chết trong dân gian. Tên béo phát hiện thi thể nói rằng lúc đó đêm có hơi dịch chuyển, chẳng lẽ là do nguyên nhân này?

Đương nhiên, tôi cũng chẳng để tâm tới chi tiết đó, chức trách của Ngỗ Tác chỉ là thu thập chứng cớ, truy nã hung thủ. Còn sự việc hồn ma âm quỷ không phải chuyên môn của tôi.

Nạn nhân đã mất một lượng máu lớn, cộng thêm việc bị nằm trong môi trường kín, mặc dù đã chết bảy ngày, nhưng chỉ mới thối rữa một chút.

Trên thực tế, nạn nhân không bị rút sạch toàn bộ máu, bởi vì tôi nghe thấy trong lồng ngực còn có lưu lại chút máu đông. Một người nếu mất đi 30% máu sẽ bị choáng, mất đi 50% máu là hệ thống tuần hoàn tê liệt, lập tức tử vong.

Từ những đặc điểm của thi thể, có thể nhận định 70% máu đã bị mất đi, nhiều máu như vậy có thể chứa vào mấy chai coca to, nghĩ tới đó tôi không khỏi rùng mình, nhìn vào hai cái lỗ trên cổ.

Chẳng lẽ hung thủ thật sự là ma cà rồng, hút hết máu tươi của cô ta?

Tôi bảo Vương Đại Lý mang kéo tới, cắt bỏ quần áo lót của nạn nhân. Đại Lý trợn mắt nhìn: "Mẹ ơi, ngươi chú ý một chút, Tiểu Đào tỷ tỷ vẫn còn ở đây đó."

"Đừng nói nhảm." Tôi bực mình.

Hoàng Tiểu Đào chỉ khoanh tay bình tĩnh đứng nhìn, đối với cảnh tượng này, nàng cũng chẳng có phản ứng gì, khiến Vương Đại Lý rất ngạc nhiên.

Nghiệm thi mà còn phân biệt nam nữ, chẳng phải là trò hề sao? Trong mắt tôi, thi thể cũng chỉ là một đồ vật mà thôi.

Hoàng Tiểu Đào hỏi: "Tống Dương, anh tính làm gì, có dùng giấm trắng chưng như lần trước không?"

Tôi lắc đầu, trong tình trạng này, giấm trắng hấp thi thể sẽ không có hiệu quả. Mà bây giờ là đêm khuya, tôi cũng không mang theo ô đỏ tới.

Nghiệm thi phải nhập gia tùy tục, lần này tôi sẽ dùng một thủ pháp mới.

Tôi gọi Vương Đại Lý mang cái balo của tôi tới, tôi lôi bên trong ra một cuộn giấy Tuyên thượng hạng, và một chai dầu sơn trà. Vương Đại Lý hỏi tôi để làm gì, tôi giải thích: "Đương nhiên là để khám nghiệm dấu tay."

Tôi không có nói là vân tay, bởi vì tôi có linh cảm trên thi thể này khả năng thật sự không lưu lại vân tay.

Tiểu Chu thấy vậy liền đi tới nói: "Ơ, Tống đại trinh thám bắt đầu nghiệm thi rồi à, để ta học hỏi xem."

Tôi đáp: "Vậy ngươi cứ mở to mắt ra mà nhìn cho thật kỹ đi."

Tôi bảo Vương Đại Lý lật thi thể lên, từ hai lỗ máu trên cổ người chết, hung thủ rõ ràng là bám vào sau lưng cô ta mà hút máu, cho nên nhất định sẽ xuất hiện dấu tay.

Thêm nữa, giấy Tuyên và dầu sơn trà, cái nào cũng đắt muốn chết, tôi không thể nào dùng để khám nghiệm toàn bộ cơ thể. Một tờ giấy Tuyên bốn thước có giá 20 tệ, dầu sơn trà 100 tệ một cân

(một cân TQ = 1/2kg nhé, còn giấy Tuyên là gì thì các bác tra GG giùm em, vì nó là vật dùng để nghiệm thi, giải thích thì dài mà không giải thích thì ko hiểu nó có tác dụng gì.)

Một chiêu dùng giấy nghiệm thi này là một phương pháp xa xỉ nhất của quan đề hình thời đại Tống truyền lại.

Tôi trải hai tờ giấy lên lưng thi thể, nhỏ xuống mấy giọt dầu sơn trà, đảm bảo giấy thấm hoàn toàn dầu.

Bị dầu thấm vào, giấy Tuyên dần biến thành màu trong suốt, có thể nhìn xuyên xuống da thịt phía dưới. Sau đó tôi lại trải một tờ giấy Tuyên lên trên, chờ tới khi tầng giấy thứ hai ướt đẫm mới thôi.

"Này, ngươi bôi dầu lên thi thể, sau này lau làm sao được?" Tiểu Chu vừa nói, ánh mắt đột nhiên chăm chú nhìn vào thi thể.

"Mọi người xem, hình như có thứ gì đó xuất hiện!" Hoàng Tiểu Đào la lên.

"Sao tôi không thấy gì?" Vương Đại Lý nheo mắt nói, hắn bị cận tới 10 độ, muốn nhìn rõ vết tích mờ mờ quả thật vô phương.

Bị dầu thấm ướt, trên giấy Tuyên đã bắt đầu xuất hiện những đường ranh dấu tay, nhưng rất mờ nhạt, mắt thường nhìn thấy chỉ là một đám màu sắc đậm hơn xung quanh một chút mà thôi, nhưng trong mắt của tôi thì thấy rất rõ.

Ngay cả vị trí dấu tay xuất hiện cũng trùng khớp với suy đoán của tôi.

Sau đó tôi phủ một tầng giấy thứ ba, giấy Tuyên cũng dần bị thấm ướt, tiếp đến là tầng thứ tư, thứ năm.

Cuối cùng dầu sơn trà không thấm lên được nữa, phía trên tầng này, giấy Tuyên giữ nguyên màu giấy gốc, chỉ có một vài chỗ,

dầu trà từ từ nổi lên, tạo thành hai dấu bàn tay.

"Mẹ ơi, quá đỉnh." Vương Đại Lý hét lên.

Hoàng Tiểu Đào cũng kinh ngạc: "Sao anh làm được vậy Tống Dương?"

"Không...cái này không thể nào!" Tiểu Chu trợn tròn mắt: "Ta hiểu rồi, ngươi là một tên lừa đảo, chắc chắn trên giấy có gì đó."

Chương 33: Thẩm thi thuật

Tôi rút nốt xấp giấy Tuyên trong balo ra, nhét vào tay tiểu Chu: "Tự mình kiểm tra đi, xem ta có gian lận hay không?"

Tiểu Chu sắc mặt rất khó coi, trợn tròn mắt nhìn tôi, sau đó quay qua bảo một viên cảnh sát: "Mau, mau đem hộp dụng cụ tới đây."

Hắn mở hộp dụng cụ ra, lấy vài cái máy móc cùng thuốc thử, bắt đầu quét xem mấy tờ giấy kia. Tôi chẳng thèm để ý tới hắn, Hoàng Tiểu Đào bảo một cảnh sát trong tổ kỹ thuật tới chụp ảnh hai dấu tay kia làm bằng chứng.

Hai dấu tay này nằm ở vị trí xương bả vai của nạn nhân. Hung thủ chỉ có đè nạn nhân từ trên xuống rồi hút máu, mới xuất hiện dấu vết rõ ràng như vậy.

Tôi đưa bàn tay ướm thử, dấu tay này dài hơn tôi một đoạn, từ hình dáng có thể đoán được là đàn ông trưởng thành, khoảng từ 20 đến 30 tuổi.

Nhưng tôi phát hiện ra một vấn đề, đồng thời Hoàng Tiểu Đào cũng thấy: "Tống Dương, sao trên dấu tay này không hề có vân tay?"

"Cô thử nghĩ xem nguyên nhân là gì?" Tôi hỏi

"Đại khái là hung thủ đã phá hỏng vân tay của mình, hoặc là hắn đeo găng tay." Hoàng Tiểu Đào suy luận.

Tôi lắc đầu, chỉ chỉ mấy chỗ nói: "Cô xem kỹ dấu tay này, đường vân trên các khớp xương vẫn hằn rõ, điều này cho thấy

hung thủ khi gây án không mang găng tay. Còn nếu hung thủ rạch hỏng vân tay của mình, thì trên đó vẫn phải có nếp nhăn do sẹo để lại, nhưng dấu tay này lại rất nhẵn mịn."

"Vậy nguyên nhân lúc đó là gì đây?" Hoàng Tiểu Đào dễ thương nâng nang cằm tự hỏi.

Lúc này tiểu Chu đã hóa nghiệm xong xấp giấy Tuyên của tôi, sắc mặt càng khó coi hơn trước, giống như một quả cà tím.

Giấy Tuyên của tôi đương nhiên không có vấn đề, nhưng tiểu tử này lại không chịu thừa nhận, giọng run run giận giữ nói: "Loại thủ đoạn nhà quê này làm sao thắng được khoa học tiên tiến của Mỹ."

Tôi chế nhạo: "Đồ vịt chết cứng miệng, cũng không phải ngươi thua ta, càng chẳng phải dụng cụ của nước Mỹ thua mấy thứ đồ của ta, mà là ngươi thua chính sự tự phụ của mình. Học vấn của tổ tiên lưu lại ngươi chưa học hết, đã đi ra nước ngoài học mấy thứ máy móc."

"Đến đây đến đây, nhân lúc mẻ tàn thuốc còn đang nóng, mau ăn đi." Vương Đại Lý cầm cái gạt tàn trên đầu giường tới, đưa cho tiểu Chu. Hắn giận tới tím mặt, không thèm đưa tay ra tiếp.

Tôi giật lấy cái gạt tàn, giơ ra trước mặt hắn: "Đến đây đi, nhận thua cuộc, nếu ngươi chịu ăn, ta sẽ nói cho ngươi biết tại sao ngươi không nghiệm ra dấu tay."

Lúc này, những người khác trong phòng cũng vây lại xem náo nhiệt, hầu hết lại là bộ hạ của tiểu Chu. Hắn hung hăng hét vào mặt họ: "Mau cút ra, không được nhìn." Sau đó giật cái gạt tàn trong tay tôi, hướng vào miệng đổ một cái, đương nhiên đại bộ phận đều bị rơi hết xuống đất, cái này tôi chẳng thèm để ý.

Tiểu Chu miệng dính đầy tàn thuốc, dùng sức nhai mẩu thuốc

trong miệng, vẻ mặt đau buồn lộ ra mấy phần tức cười. Tôi suýt thì không nhịn được, nhưng vù giữ thể diện cho hắn nên cố gượng ép.

Vương Đại Lý thì chả quan tấm tới mấy thứ lễ nghĩa, vừa cười vừa đấm vai tôi: "Dương tử, ngươi xem hắn ăn tàn thuốc có ngon không kìa."

Hoàng Tiểu Đào cũng không nhịn được cười, nhưng sợ tổn thương lòng tự ái của tiểu Chu, nên đưa tay lên bụm miệng, cố nín lại.

Tàn thuốc đương nhiên không thể ăn, tiểu Chu cứng cổ giả bộ nuốt, sau đó dùng tay áo xoa xoa miệng, nói: "Ngươi nói đi, ta chống mắt xem ngươi có thể nói ra đạo lý gì."

"Sách khám nghiệm tử thi của phương Tây ta cũng đọc qua rất nhiều. Nguyênn lý kiểm tra dấu tay của các ngươi chẳng qua là như thế này: Tuyến mồ hôi của con người sẽ thấm ra một lớp dầu mỡ rất khó phát hiện, nếu bám vào bên ngoài mặt vật thể sẽ lưu lại vân tay, cho nên dùng bột nhôm và tia tử ngoại soi lên sẽ hiện ra ngay. Nhưng tên hung thủ này có chút đặc biệt..." Tôi giải thích.

"Đặc biệt thế nào?" Tiểu Chu không ngăn được hiếu kỳ, hỏi.

"Hắn không có tuyến mồ hôi, hoặc tuyến mồ hôi của hắn không có chức năng bài tiết." Tôi nói.

Tiểu Chu kinh hãi nói: "Con người sao lại không có tuyến mồ hôi?" Những người khác cũng ngẩn người tại chỗ, bàn tán xôn xao.

"Thực ra ta còn phải cám ơn ngươi." Tôi tiếp.

"Cảm ơn ta?"

"Hoàng Tiểu Đào nói ngươi du học ở Mỹ về, ta tin ngươi sẽ không thể không nghiệm ra dấu tay, việc này vô tình làm ta lược

bỏ được rất nhiều bước, trực tiếp dùng "Du chỉ phúc nghiệm pháp".

"Chờ một chút." Tiểu Chu nói: "Nếu không có tuyến mồ hôi, vậy hai dấu tay này từ đâu mà có?"

"Cái này gọi là ấn dương ngân (vụ trước có nhắc tới). Khi một người tử vong, trong nháy mắt dòng điện trong cơ thể sẽ từ lỗ chân lông tản ra ngoài, nếu như lúc này có vật gì ngăn cản ở da thịt, sẽ lưu lại dấu vết, bất luận hắn có mồ hôi hay không. Tại sao sau khi chết cơ thể sẽ mất đi 21gram trọng lượng, thực tế là dòng điện trong cơ thể thất thoát ra ngoài." Tôi giải thích một hồi.

Tiểu Chu kinh ngạc trợn to hai mắt, lúc sau mới thở dài nói: "Quả nhiên ngươi không tầm thường, là ta đã xem thường học vấn của tổ tiên, vừa nãy đã đắc tội rồi."

Người này thái độ nhận sai rất tốt, hoàn toàn khác với Tần pháp y, lão Tần như một viên đá trong nhà xí vậy, vừa thúi vừa cứng. Tôi không khỏi có hảo cảm với hắn: "Không có gì, ngươi học kiến thức khoa học nhiều năm như vậy, nghe nói ta là Ngỗ Tác, không tin tưởng cũng là điều bình thường, hi vọng sau này chúng ta hợp tác thật tốt."

"Nhất định sau này ta sẽ khiêm tốn học hỏi, không kiêu ngạo như vậy nữa." Tiểu Chu do dự một chút, sau đó đưa tay ra bắt tay tôi.

Tôi nhìn đám cảnh sát vây quanh khoát khoát tay: "Tiến hành khám nghiệm tiếp đi."

"Vẫn phải khám nghiệm à?" Vương Đại Lý hỏi.

Vụ án này nhìn qua có vẻ không bình thường, tôi chẳng để ý tới giá tiền của giấy Tuyên và dầu sơn trà nữa, dưới sự hỗ trợ của Vương Đại Lý, lần lượt kiểm tra ở cổ tay, eo, bắp đùi, mắt cá chân.

Phương pháp dùng giấy dầu này rất tốn thời gian, toàn bộ tiêu tốn gần một giờ, trên cổ tay người chết xuất hiện một vết tích trói buộc, giống như là vải hoặc lụa lưu lại. Trên mắt cá chân cũng có dấu vết tương tự, hai bên eo có một cặp dấu tay.

Khi chúng tôi làm những việc này, tiểu Chu bên cạnh chăm chú quan sát, hắn đã hoàn toàn bị thuyết phục

Tôi nói với hắn: "Giúp một tay."

"Giúp như thế nào?" Hắn chạy tới.

"Ngươi và Vương Đại Lý từ từ nâng cánh tay người chết lên." Tôi nói với giọng ra lệnh.

Khi hai người nhấc cánh tay lên, tôi sẽ dùng thính cốt mộc đặt lên hai bả vai người chết, thay phiên lắng nghe, đồng thời bảo những người xung quanh không được phát ra bất kì âm thanh nào. Người chết khi còn sống nếu bị cố định thành một tư thế nào đó, bên trong khớp xương sẽ tiết ra dịch nhờn, sau khi chết, dịch nhờn này sẽ đông lại, nếu tái tạo tư thế như cũ, sẽ nghe một chút âm thanh khác thường cực nhỏ.

Một chiêu trả lại tư thế trước khi chết của nạn nhân này, được gọi là Thẩm thi thuật, là một vị tổ tiên của Tống gia, ở Đại Lý tự Tống Thiên Dưỡng sáng chế. Nghe nói Tống Thiên Dưỡng nghiên cứu Thẩm thi thuật tới cảnh giới tối cao, có thể thông qua châm cứu, khiến thi thể tự trả về tư thế trước khi chết, cảnh tượng rất quỷ dị, nghe nói đã từng khiến một vị quan sợ quá mà phát điên.

Vị tổ tiên này còn từng làm cho thi thể "sống lại" mấy lần trên công đường, khiến mấy hung thủ nhận tội tại chỗ.

Chúng tôi điều chỉnh mấy lần, cuối cùng cũng tìm ra tư thế của nạn nhân trước khi chết.

Hai tay giơ cao quá đầu, giống như chúa Jesus bị treo trên

thánh giá. Tôi quan sát cẩn thận bức tường, theo lý thuyết chỗ này chắc chắn có vật cố định hai tay người chết, tôi dùng tay đập một cái, phát hiện giấy dán tường là mới được dán lên, phía sau quả nhiên có một lỗ nhỏ.

"Một cái đinh đã được đóng ở đây, có người đã dán lên để che giấu."

Tôi dùng động u chi đồng quan sát tất cả giấy dán tường trong phòng, phát hiện có một chỗ rất nhỏ nhô ra, tôi lập tức xe toàn bộ giấy chỗ đó xuống, quả nhiên phía sau lộ ra một đường dây điện màu đen.

Trong lúc lắp đường dây điện, để đề phòng hỏa hoạn, dây thường được chôn ở chân tường, bên ngoài có vỏ nhựa bảo vệ, dây điện phía dưới giấy dán này rõ ràng là được cố tình lắp đặt.

"Tìm xem nó nối tới đâu." Tôi nóng nảy nói.

"Mau tới giúp." Tiểu Chu gọi mấy cảnh sát trong tổ kỹ thuật, xe giấy dán tường, kéo từng đoạn từng đoạn dây điện ra, cuối cùng phát hiện nó dẫn tới một camera quay lén, đối diện giường ngủ.

Mọi người tại hiện trường ồ lên, Hoàng Tiểu Đào nói: "Quay lén? Quá đê tiện."

"Nhưng điều này lại có nghĩa là, chúng ta nắm được manh mối trọng đại." Tôi nói.

Hoàng Tiểu Đào gật đầu, gọi một cảnh sát lại: "Đi gọi quản lý nhà nghỉ tới đây!".

Chương 34: Kẻ sợ ánh sáng

Chẳng bao lâu, bên ngoài vang lên tiếng ồn ào, tôi nghĩ là quản lý nhà nghỉ bị giải tới, Vương Đại Lý duỗi cổ nói: "À thì ra đội cảnh sát phòng chống tệ nạn xã hội tới bắt tên béo và cô gái kia đi."

Hoàng Tiểu Đào nói: "Người chết lõa thể như vậy, hẳn là có quan hệ với hung thủ chứ?"

"Không thể đoán bừa được, tôi tới kiểm tra một chút." Nói xong tôi hít sâu một hơi.

Tôi vẫn còn là xử nam mà, giờ bảo tôi kiểm tra 'chỗ đó' của cái xác bảy ngày này, trong lòng it nhiều vẫn có chút mẫu thuẫn. Có thể trong tổ chuyên án của Tiểu Đào không có nhân viên khám nghiệm tử thi, có nghĩa là muốn để tôi làm thay toàn bộ công việc của nhân viên khám nghiệm. Đây là một tình huống ta không vào địa ngục thì ai vào.

Thấy tôi đứng đó do dự, Hoàng Tiểu Đào nói: "Để tiểu Chu kiểm tra đi, hắn có kinh nghiệm hơn anh."

Tiểu Chu liều mạng khoát tay: "Ta học chuyên về giám định hình sự, không kiểm tra cái đó, không kiểm tra cái đó."

"Được, để ta kiểm tra, có gì to tát đâu." Tôi nói xong, cầm hai chân của thi thể tách ra, mấy người xung quanh vội lùi ra sau. Tôi cúi người xuống, lấy hết dũng khí, đưa tay tách 'chỗ đó' ra.

Tôi không muốn mô tả những trải nghiệm về thị giác, xúc giác và khứu giác, tóm lại là sau khi liếc nhìn qua, tôi không bao giờ còn hứng thú với phim người lớn nữa, việc này còn hiệu quả hơn

thuốc cai nghiện.

Tôi bảo Vương Đại Lý đưa đèn pin cho mình, tôi một tay cầm đèn soi, dùng động u chi đồng cẩn thận quan sát thật kỹ giữa hai chân nạn nhân, gật gật đầu nói: "Đúng là có phát sinh quan hệ nam nữ."

Tôi gọi tiểu Chu bảo hắn đưa tôi mấy cái tăm bông, sau đó lấy một cái bình nhỏ trong balo ra, vặn nắp, rắc một ít thuốc bột lên đầu bông gòn. Hoàng Tiểu Đào hỏi: "Đây là cái gì?"

"Thuốc bột do tôi tự mài, nguyên liệu là Tử Tô, Tân Di Hoa, Hoàng Bì, Sài Hồ, Cát Căn các loại."

Hoàng Tiểu Đào lắc đầu nói: "Thuốc Đông y một chữ tôi cũng không biết, anh nói công dụng trực tiếp đi."

"Thuốc bột này có thể làm cho dịch đọng bên trong cơ thể bị đẩy ra ngoài."

Nói xong, tôi gom mấy cái tăm bông cắm thật sâu vào 'chỗ đó' của người chết. Mọi người chứng kiến lập tức buồn nôn, khẽ ho, nhất là Vương Đại Lý còn nói: "Dương tử, ngươi có phải là xử nam thật không đấy, sao có thể làm việc này mà không thay đổi sắc mặt?"

"Đừng nói nhảm!" Tôi lườm hắn một cái, đúng là đứng mà nói thì hay lắm, làm việc này, chính bản thân tôi cũng bị ám ảnh tâm lý.

Chờ đợi một thời gian sau đó rút tăm bông ra sẽ còn 'kích thích' hơn.

Lúc này, quản lý nhà khách đã bị giải tới, Hoàng Tiểu Đào nói: "Tôi đi tra hỏi, Tống Dương, anh cứ ở đây tiếp tục khám nghiệm."

"Được." Tôi đáp.

Hoàng Tiểu Đào dẫn tay quản lý sang một phòng khác lấy lời khai, đây không phải là muốn sử dụng tư hình với hắn, mà bởi sợ ở hành lang quá ồn ào sẽ ảnh hưởng tới tôi, khi tôi khám nghiệm phải tuyệt đối yên tĩnh.

Tôi lấy một cái nhíp, nhìn kỹ vết răng trên cổ người chết, vết thương xung quanh đã có sự thâm đen, chắc là nhiễm khuẩn. Trọng miệng con người thực ra cũng có rất nhiều vi khuẩn kí sinh.

Vương Đại Lý hỏi: "Dương tử, ngươi có cảm thấy vụ án này do ma cà rồng làm ra không?"

"Không thể nào, ta kết luận 100% là do con người." Tôi nói.

Đúng lúc này, có người gõ cửa đi vào, là đại thúc lúc nãy đón chúng tôi, thấy không có Hoàng Tiểu Đào ở đây, ông ta hỏi: "Tổ trưởng đâu?"

"Đang đi lấy khẩu cung, thúc có chuyện gì cứ nói với tôi."

Ông ta chẳng vòng vo, nói: "Ta đã điều tra thân phận của người chết, là một gái làng chơi, đang làm ở một cửa hàng gội đầu gần đây, đã mất tích một tuần. Nghề này thường xuyên không ở một chỗ, hơn nữa cũng không phải kinh doanh theo kiểu chính quy, cho nên chủ tiệm không báo án."

Tôi gật đầu: "Cụ thể danh tính người chết là ai?"

"Mary Trân, năm nay 23 tuổi, hộ khẩu ở nông thôn, vào thành phố kiếm sống đã năm năm

"Ghê quá, 18 tuổi đã đi làm gà." Vương Đại Lý nói.

Thấy tôi nhìn chằm chằm, hắn le lưỡi, từ từ cúi đầu xuống.

Thời gian có vẻ đã đủ, tôi chuẩn bị rút mấy cái tăm bông ra, nhắc nhở mọi người xung quanh sắp có một màn kinh tởm, ái

không phải nhân viên chiến đấu thì mau chóng sơ tán. Vương Đại Lý nói ngay: "Không sao, tâm lý của ta bây giờ đã cứng như sắt thép."

"Được, đây là tự ngươi nói đấy nhé."

Nói xong, tôi rút nắm tăm bông ra, một dòng chất lỏng màu trắng sữa sền sệt phun ra ngoài, hơn nữa còn phun ra rất nhiều.

Mọi người đứng đó lập tức thốt lên, có mấy người không nhịn được, Vương Đại Lý ôm miệng chạy vào toilet để ói thì đã có người nhanh chân vào trước. Hắn bụm miệng chạy loạn như xon ruồi mất đầu, cuối cùng vớ được cái sọt rác, trong phòng nồng nặc mùi chua, tôi nghĩ lúc tối hắn đã ăn bánh trứng gà rau hẹ.

Ngay cả tiểu Chu cung xảnh cả mặt, nhưng vẫn cố nhịn được, duy chỉ có đại thúc là thờ ơ, chẳng bận tâm, giống như chưa có gì xảy ra, tôi cũng thầm bội phục ông ấy.

Tôi đưa bông tăm lên quan sát kỹ, dùng mũi ngửi ngửi, trên đó chỉ có dịch nhờn nhưng lại không có tinh dịch.

Tôi ra kết luận: "Hung thủ và nạn nhân có phát sinh hành vi tình dục, nhưng không trực tiếp tiếp xúc."

"Có lẽ là mang bao cao su." Tiểu Chu suy đoán.

Tôi cẩn thận ngửi một cái, mấy loại mùi bị lỗ mũi tôi phân tích ra: khí hư, huyết dich lưu lại, nước tiểu, cùng lượng lớn thi dịch thối rữa trong tử cung, tuy nhiên không có mùi của chất bôi trơn.

"Hung thủ không đeo bao cao su." Tôi nói.

"Chuyện này...sao có thể như vậy được, hắn bị liệt dương sao?" Tiểu Chu thắc mắc.

Tôi liếc nhìn thi thể một cái, hung thủ không có tuyến mồ hôi,

cũng không có hiện tượng xuất tinh. Những đặc điểm khác thường này hướng tới một kết luận: "Hung thủ có bệnh, gần như không có bài tiết thể dịch."

Tiểu Chu hỏi: "Điều này giúp gì cho việc phá án?"

"Có tác dụng lớn, hung thủ không thể đổ mồ hôi cho nên không thể phơi nắng, ngày thường rất có thể hắn che chắn mình rất kỹ, đeo khẩu trang, kính đen, sống trong thành phố như một ma cà rồng. Thêm nữa, ngươi có tìm thấy lông ở hiện trường không?" Tôi nói nhanh

Tiểu Chu đáp: "Chỉ có của người chết."

"Phải. Bởi vì hung thủ bài tiết khác thường, cho nên lỗ chân lông có khả năng đã sớm tịt lại, trên người hắn hoàn toàn không có lông tóc." Tôi nói.

"Chuyện này..." tiểu Chu sắc mặt biến đổi: "Đây là con người sao?"

"Đúng là con người, một con người đặc biệt, nếu lẫn trong đám đông sẽ rất dễ nhận ra." Tôi cười nóim

Lúc này, Hoàng Tiểu Đào gõ cửa đi vào: "Đều có mặt ở đây à, tới đây một chút, có phát hiện quan trọng."

Tôi tháo găng tay cao su ra, trên tay đã ướt đầm mồ hôi, thuận lấy trong balo ra một hộp kẹo bạc hà. Vật lộn với thi thể trong phòng này hồi lâu, mũi rất khó chịu, sau khi ra cửa toii nhét mấy viên kẹo vào miệng, vị mát lạnh xông lên mũi, làm cả người cảm thấy sảng khoái.

Tôi hỏi Vương Đại Lý có muốn ăn một viên không? Hắn vừa mới nôn ói, sắc mặt vô cùng khó coi, liều mạng lắc đầu: "Mẹ nó, tâm lý ngươi cũng tốt quá đi, vừa mới nghiệm thi xong liền ăn được. Bây giờ ta cái gì cũng không thể ăn."

"Ban nãy ai vừa nói tâm lý mình cứng rắn như sắt?"

"Ai yu, ngươi đừng châm chọc ta nữa." Vương Đại Lý nhăn mặt sắp khóc.

Tôi cảm thấy sức chịu đựng của mình đã tốt hơn so với lần trước.

Chúng tôi tới một gian phòng, trên giường là một tiểu tử mặc đồng phục nhân viên, ủ rũ cúi đầu. Hoàng Tiểu Đào nghiêm nghị nói: "Chính là tên này lắp camera quay lén trong phòng, quá nhát gan, tôi dọa một tiếng cái gì cũng khai ra hết."

Nhân viên phục vụ nhút nhát hỏi: "Tôi sẽ bị kết tội sao?"

"Nói nhảm, quay lén riêng tư của người khác, là vi phạm vào luật phát. Điều..." Hoàng Tiểu Đào nhất thời không nhớ ra đượ, lúng túng gãi đầu.

"Điều 42." Đại thúc đứng bên cạnh vô cảm nói.

"Đúng, điều 42 bộ luật hình sự, nếu có người kiện ngươi, sẽ bị tạm giữ và phạt tiền. Tất nhiên cảnh sát chúng ta cũng có thể xử nhẹ, tóm lại là dựa vào biểu hiện của ngươi."

Nhân viên phục vụ kích động, đứng lên nói: "Đây chỉ là sở thích cá nhân của tôi, để chính mình xem thôi, không có tung ra ngoài, tuyệt đối không tung ra ngoài, cũng không dùng nó để tống tiền người ta."

"Cái gì mà sở thích cá nhân, phim người lớn đầy ra đó sao ngươi không xem?"

"Không có giống nhau, phim đều là diễn xuất, quay lén kích thích hơn, đầy vẻ tự nhiên. Mỗi ngày, trước khi đi ngủ mà không xem một đoạn, tôi sẽ rất khó chịu." Người phục vụ càng nói càng hăng say, đột nhiên phát hiện tất cả mọi người đều chăm chú nhìn

mình chằm chằm, vội vàng cúi đầu xuống.

"Giấy dán tường là ngươi dán lên?" Tôi hỏi.

"Đúng vậy, tôi kiểm tra phát hiện trên tường có một cái lỗ, nếu như bị ông chủ phát hiện, xé hết giấy đi để dán lại, thứ tôi giấu sẽ bị phát giác, cho nên tôi liền tự mình dán đè lên." Người phục vụ giải thích.

"Bảy ngày trước, trong căn phòng kia có người chết, ngươi không thấy sao?" Tôi hỏi.

"Đại ca, tôi cũng lắp camera ở nhiều phòng khác nữa, mỗi ngày có thể thu được mấy trăm giờ video, làm sao tôi có thể xem hết trong chốc lát được. Chỉ khi nghỉ ngơi tôi nói có thời gian sàng lọc lại, tuần nào tôi cũng rất bận rộn." Hắn nói.

"Cuộc sống của ngươi cũng thú vị đấy." Tôi mỉa mai.

"Tôi rất ghét mấy kẻ thế này, không tìm được bạn gái liền quay lén người khác cho bõ thèm, thật đáng chết." Hoàng Tiểu Đào chán ghét nói. Có thể là do nàng là phụ nữ, hơn nữa còn là phụ nữ đẹp, đối với loại quay lén người khác này luôn có bản năng chống đối, nàng đá hắn một cước, quát: "Mau đem những thứ ngươi quay lén được cho chúng ta xem."

Chương 35: Bá tước ma cà rồng

Người phục vụ vâng vâng dạ dạ, bảo mọi người chờ hắn về phòng nghỉ của mình lấy video. Vương Đại Lý hỏi: "Nhỡ hắn bỏ trốn thì sao?"

"Không sao, hắn không dám chạy đâu, loại người này ta rõ như lòng bàn tay." Hoàng Tiểu Đào nói xong, nhếch mép cười, nhìn Vương Đại Lý đầy ẩn ý.

Chắc Hoàng Tiểu Đào thấy sắc mặt mọi người không được tốt, tò mò hỏi: "Mấy người sao vậy, nhìn như mới gặp ma, có phải vừa xảy ra chuyện gì không?"

Tôi liền kể kết quả khám nghiệm tử thi cho Tiểu Đào nghe, nghe xong nàng khịt mũi cô thường: "Một đám đàn ông mà sợ cái đó?"

Vương Đại Lý nói: "Tiểu Đào tỷ tỷ, tỷ đứng đây nói thì hay lắm, sao tỷ không thử đi nhìn một chút đi, nếu không ói hẵng nói."

"Đừng có gài bẫy ta." Hoàng Tiểu Đào cười lạnh.

Chỉ lát sau, tên nhân viên đã quay lại, mang theo một cái USB rất lớn, đựng trong túi xách, cái này phải gọi là ổ cứng di động mới đúng. Hoàng Tiểu Đào khẽ nghiến răng: "Lưu giữ thật nhiều đấy."

Tên phục vụ gãi đầu: "Đây đều là bản chưa qua sàng lọc, tài liệu nguyên bản, nếu muốn xem tài liệu chọn lọc, tôi còn có một bản khác."

Hoàng Tiểu Đào nhất thời đỏ mặt quát: "Biến, hạ lưu bại hoại,

ai thèm xem bản chọn lọc của ngươi!"

Trong nhà nghỉ không có máy tính, nhưng có TV treo tường, phía sau có cổng đọc usb. Hoàng Tiểu Đào bảo hắn kết nối với TV, sau đó dùng điều khiển bật lên. Bên trong có tới hàng trăm file ghi hình, tôi thầm nghĩ nếu cảnh sát thậy sự muốn khởi tố hắn, những chứng cứ này đủ để hắn tới ngồi chơi ở đồn cảnh sát mấy tháng.

Dưới mỗi file ghi hình đều có số phòng và ngày tháng, Hoàng Tiểu Đào tìm tới file ghi hình ngày vụ án xảy ra, bật lên.

Vương Đại Lý đột nhiên nhảy ra sau lưng tôi, tôi cười: "Ngươi làm gì vậy, không có ma nữ bò ra ngoài đâu."

"Không không, ta lo lắng sẽ có mấy hình ảnh giết người man rợ, cẩn thận vẫn hơn." Hắn nói.

Tôi bật cười, cái này có gì mà phải cẩn thận, cũng chẳng phải băng ghi hình bị nguyền rủa nhìn sẽ chết, bình thường tôi xem phim kinh dị chưa bao giờ thấy sợ.

Video dài tới sáu tiếng, phần lớn là cảnh phòng trống tối om, Hoàng Tiểu Đào liền tua qua, tới khi giữa phòng xuất hiện hình ảnh, một người mặc váy đỏ, đeo túi xách bước vào, theo sau là một người đàn ông.

Trang phục của hai người này có độ tương phản rất cao, người con gái thì mặc đồ mát mẻ còn gã đàn ông thì mặc một áo choàng đen, trên mặt bịt khẩu trang, hơn nữa còn đeo kính râm.

Tiểu Chu thở dài nói: "Tống Dương đoán rất đúng, quả nhiên hung thủ mặc đồ như thế này."

"Nhưng đây là góc độ nhìn từ trên xuống, căn bản không thấy rõ mặt." Hoàng Tiểu Đào nói.

"Đừng nôn nóng, chờ một chút xem." Tôi đáp.

Trên màn hình, cô gái ngồi ở mép giường, nói chuyện gì đó với tên mặc đồ đen. Bởi vì camera không có chức năng ghi âm, nên chỉ có hình mà không có tiếng.

Hai người nói chuyện chừng năm phút, sau đó cô gái châm thuốc hút. Vương Đại Lý sốt ruột: "Còn chưa cởi đồ à?"

Mọi người đều dùng ánh mắt khinh bỉ liếc hắn, Vương Đại Lý vội cúi đầu xuống.

Sau khi tên mặc đồ đen biến mất khỏi màn hình một lúc, cô gái lấy điện thoại di động ra chơi, Hoàng Tiểu Đào viết vào một cuốn sổ ghi nhớ, điều tra số của nạn nhân.

Lại một lúc nữa trôi qua, cô gái rốt cuộc bắt đầu cởi quần áo, cởi hết trên người chỉ còn bộ đồ lót. Tên mặc đồ đen lần nữa xuất hiện trên hình, có điều hắn đã cởi sạch, nhìn bộ dạng hắn, mọi người không khỏi hít vào một hơi lạnh.

Toàn thân gã đàn ông không có một cọng lông tóc nào, da thịt trắng bệch như tờ giấy, người gầy như que củi. Vương Đại Lý nói: "Con bà nó, quả nhiên là ma cà rồng."

Tiểu Chu giải thích: "Không phải, màu da của hắn là do không được tiếp xúc với ánh nắng, cho nên bị thiếu sắc tố."

"Ước gì tôi có làn da trắng như vậy." Hoàng Tiểu Đào buột miệng nói. Thực ra nàng đâu có đen, chỉ là làn da khỏe mạnh. Thấy mọi người đều quay qua nhìn mình, Tiểu Đào bĩu môi một cái: "Là ta thuận miệng thôi, tiếp tục theo dõi đi."

"Con bà nó, làm đi!" Vương Đại Lý hưng phấn nói. Thực sự giờ phút này tôi không muốn thừa nhận là bạn thân của hắn.

Cô gái nằm sấp trên giường, gã đàn ông không biết lấy đâu ra hai sợi dây ruy băng, một dây buộc vào hai chân cô gái, dây còn lại buộc vào hai tay treo lên bên ngoài bức bình phong.

Hoàng Tiểu Đào nói: "Kỳ quái, người chết lại chủ động tiếp nhận sự trói buộc, ban đầu tôi nghĩ là bị cưỡng bức."

"Có thể hắn nói sẽ cho thêm tiền thì sao? Vừa nãy có thể là hai người đang bàn bạc vấn đề tiền nong." Tôi nói.

Cô gái này hoàn toàn không biết mình rơi vào cái bẫy chết người, vừa nghĩ tới cô gái trong hình một lát nữa sẽ chết, tôi không khỏi cảm thấy thương cảm.

Lúc này, gã đàn ông cũng không có động tác đóng đinh lên tường, chẳng lẽ hắn đã chuẩn bị từ trước?

Sau đó, gã đàn ông cưỡi lên lưng cô gái, bắt đầu làm 'chuyện đó'. Hầu hết trong phòng là đàn ông, cho dù đang điều tra án mạng, khó tránh khỏi bị hứng thú bởi cảnh tượng này, bản năng khiến hai mắt sáng lên. Chỉ có Hoàng Tiểu Đào là xấu hổ cúi mặt nhét cái điều khiển TV vào trong tay tôi.

"Tua đi, tua đi!"

"Ồ". Lúc tôi bấm nút tua, nghe thấy mấy tiếng thở dài thất vọng, tự tôi thấy hơi ngao ngán.

Không thể không nói, gã đàn ông này cũng thật dai sức, tua phải tới 15 phút, mới thấy hắn đột nhiên cúi đầu xuống, tôi liền bấm play, chỉ thấy hắn đang cắn vào cổ cô gái.

Cô gái đau đớn giãy dụa, toàn thân run lên, nhưng bởi vì tay chân đã bị trói, cộng thêm gã đàn ông đè chặt hai vai, nên cô ta có giãy dụa thế nào cũng vô ích.

Mặc dù hình ảnh không có tiếng động, nhưng đoạn video này làm người xem cảm thấy kinh khủng dị thường. Đúng lúc mọi người đang tập trung toàn bộ tinh thần vào video, đột nhiên một gương mặt dữ tợn xuất hiện giữa màn hình TV, gương mặt đó đen xì như đáy nồi, hai con ngươi đỏ ọc như máu, còn có một đôi răng

nanh dài.

"A...!"

Vương Đại Lý hét lên một tiếng, gương mặt kỳ lạ này không đến nỗi đáng sợ như vậy, nhưng Vương Đại Lý thì bị dọa không nhẹ.

Khuôn mặt đó che kín toàn bộ khung hình, tôi đột nhiên phát hiện ra cái gì đó, vội ấn nút pause, nói: "Đây không phải là mặt người."

"Ma cà rồng ...hút máu sao?" Tiểu Chu lắp bắp.

Tôi tự hỏi, ngươi có phải là tiến sỹ không vậy? Làm gì có ma cà rồng.

"Là con dơi." Đại thúc bên cạnh lạnh lùng nói.

Mọi người bấy giờ mới nhận ra, gương mặt này đúng là của một con dơi, tôi tiếp tục ấn play, con dơi kia dùng cánh che toàn bộ khung hình, thật là khó chịu.

Tôi tiếp tục tua nhanh, tua tới gần một tiếng con dơi mới biến mất, trong phòng đã tối om trở lại, đại khái hung thủ đã trả phòng, giường cũng đã bị dọn dẹp sạch sẽ.

"Con dơi khốn kiếp!" Hoàng Tiểu Đào mắng: "Thời khắc mấu chốt đều bị nó che hết, ta còn chưa thấy rõ mặt hung thủ."

"Nhất định là ma cà rồng! Nếu không tại sao tự nhiên trong phòng lại có dơi xuất hiện?" Tiểu Chu sợ hãi nói: "Các người đã nghe về truyền thuyết thời trung cổ bên Châu Âu chưa? Khi bá tước Ma cà rồng di chuyển, hắn sẽ hóa thành một con dơi."

"Ngươi có thể thực tế một chút được không, cái gì mà ma cà rồng ma cà rồng?" Hoàng Tiểu Đào bực tức.

"Ma cà rồng có thật đấy, hồi du học ta có đọc một quyển sách, chính là lịch sử ma cà rồng, bọn họ có thể là một chủng tộc thiểu số, giữ tập quán của dã thú, sợ hãi ánh mắt trời, dựa vào hút máu mà sống. Nếu phương Tây có thì Trung Quốc ắt cũng có." Tiểu Chu nói như thật.

"Để ta chứng minh cho ngươi thấy, đối phương đến cùng có phải ma cà rồng hay không, hay chỉ giả thần giả quỷ." Tôi nói xong, quay qua Hoàng Tiểu Đào: "Tiểu Đào, cô tua ngược đoạn phim, xem trước đôi trai gái này, có ai từng vào phòng không. Đại Lý, theo ta vào hiện trường án mạng lần nữa!"

Chương 36: Huấn luyện viên trưởng cảnh sát vũ trang

Tôi cùng Vương Đại Lý quay lại căn phòng xảy ra án mạng, tôi ngước lên trần nhà quan sát, thấy có một ít vết bẩn, đúng như tôi dự đoán.

Bởi vì xác chết còn nằm ở trên giường, tôi không thể nào dẫm lên được, nên bảo Vương Đại Lý tìm cho tôi một cái thang. Sau đó tôi lấy một chai cồn và bông gòn trong hộp dụng cụ ra.

Một lát sau, Vương Đại Lý mang thang vào, tôi bảo hắn dựng cái thang cho chắc chắn, hắn tò mò hỏi tôi: "Ngươi định làm gì vậy Dương tử?"

"Chờ lát nữa ngươi sẽ biết."

Tôi trèo lên thang, dùng bông tẩm cồn lau vết bẩn trên trần nhà, cồn hòa tan vết bẩn, sau đó bay hơi hết, để lại vết bẩn bám trên bông. Đây cũng là cách để bác sĩ pháp y lấy những vật chứng dạng chất lỏng.

Tôi đưa bông gòn lên mũi ngửi ngửi, sau đó bảo Vương Đại Lý cũng thử ngửi xem, hắn lắc đầu nói: "Ta chẳng ngửi thấy gì cả."

"Không, đây là máu lươn, có người thoa nó lên trần nhà để thu hút con dơi." Tôi ngước lên trần quan sát thêm một chút, lại nói: "Nhìn xem, hình dáng vết bẩn này hẳn là do súng phun nước bắn lên."

"Tống Dương, mau qua đây." Bỗng Tiểu Đào bên phòng kia gọi.

Chúng tôi quay lại phòng chiếu vieo, Hoàng Tiểu Đào có một phát hiện mới. Nàng mở video trước ngày xảy ra án mạng một ngày, có một đoạn hình ảnh, một gã đeo khẩu trang, mặc đồ công nhân vệ sinh, lén lút lẻn vào phòng. Hắn đóng một cái đinh lên tường, sau đó móc ra một khẩu súng nước bắn một ít chất lỏng lên trần nhà.

Tôi kể việc mình mới phát hiện máu lươn trên trần nhà, cười nói: "Loài dơi bản tính khát máu, thích nhất là mùi tanh của máu lươn. Đây chính là nguyên nhân có con dơi xuất hiện trên màn hình. Những thứ này đủ để chứng minh, hung thủ là con người chứ chẳng phải ma cà rồng gì gì đó."

Lập tức Tiểu Chu đỏ bừng mặt, nói: "Có lẽ việc ma cà rồng biến thành dơi là giả, nhưng những cái còn lại thì là thật, thực tế luôn khác với truyền thuyết."

Coi như tôi đã hiểu, từ đầu đến cuối tiểu Chu này luôn cho rằng ma cà rồng gây án, lúc trước đánh cược với tôi cũng thế. Nếu hắn đã cố chấp như vậy, tôi cũng đành gậy ông đập lưng ông, nói: "Nếu như hung thủ là ma cà rồng, thì đáng ra chúng ta không nhìn thấy gì cả."

"Có ý gì?" Tiểu Chu hỏi.

"Ma cà rồng không thể soi gương, càng không thể bị ghi hình, truyền thuyết này chắc ngươi đã nghe qua chứ? Như vậy camera phải không thi được hình ảnh của hắn mới đúng."

Tiểu Chu ấp úng: "Truyền thuyết này cũng có thể là giả thì sao."

Vương Đại Lý không nhịn được, nói: "Cái này là giả, cái kia cũng là giả, liệu có ohair ngươi đọc sách giả không?"

Tiểu Chu xấu hổ, vội cưỡng từ đoạt lý: "Nguyên lý của gương

và camera không giống nhau, có lẽ camera có thể thu được hình ảnh của ma cà rồng."

Tôi nói: "Nếu hắn đúng là ma cà rồng thật, thì cô gái bị hắn cắn chỉ sợ cũng đã không nằm ở đó cho chúng ta khám nghiệm, mà sớm biến thành cương thi nhảy cỡn lên tấn công ta rồi, lý do này đã đủ chưa?"

Rốt cuộc tiểu Chu cũng chịu nhượng bộ: "Được rồi, ta thừa nhânh hung thủ lần này không phải là ma cà rồng, nhưng trên thế giới đúng là có ma cà rồng tồn tại."

Con vịt chết cứng miệng, tôi thầm than, trên đời nếu quả thật có ma cà rồng như lời hắn nói, với sự bất tử bất lão của chúng, loài người sớm đã bị tuyệt chủng.

Hoàng Tiểu Đào tua lại đoạn phim hai lần, tạm dừng rồi nhíu mày nói: "Hình ảnh này không thể phóng to lên sao?"

Tên phục vụ hốt hoảng nói: "Đây không phải máy thu hình cao cấp, không có chức năng này."

Hoàng Tiểu Đào quay qua tôi: "Tống Dương, anh có phát hiện gì chưa?"

Tôi nhìn chằm chằm vào hình ảnh, nói: "Công nhân vệ sinh này chắc là đồng bọn của hung thủ, tuổi đã cao, cỡ bốn năm mươi tuổi, trọng lượng cơ thể ước chừng 80 kg, vóc người trung bình, nhìn hắn thủ pháp rất thành thạo, phun máu lươn lên trần nhà đại khái là từ đầu đã biết trong phòng có camera quay lén."

"Vậy mà cũng nhìn ra được, anh đúng là." Hoàng Tiểu Đào nói.

Đại thúc bên cạnh bình tĩnh suy đoán: "Có thể là hắn đã từng làm việc trong nhà nghỉ, mấy nhà nghỉ hoạt động chui thế này thường cũng gắn camera ở gương hoặc sau TV."

"Ngoài ra, trước đây hắn từng bị tai biến." Tôi nói.

Mọi người đều kinh ngạc, Tiểu Đào hỏi: "Sao anh thấy được chuyện này, mắt anh có thể nhìn xuyên thấu cơ thể ư?"

Tôi cười nói: "Dĩ nhiên là không, manh mối ở trong đoạn video này, không tin thì mọi người nhìn thêm chút nữa."

Hoàng Tiểu Đào tua video xem lại hai lần, nàng lắc đầu nói: "Tống Dương, tôi quả thật không nhìn ra, anh tiết lộ một chút đi."

Đại thúc cau mày một cái: "Chân hắn đi khập khiễng, là cái này sao?"

Tôi giơ một ngón tay lên: "Đây là một trong những nguyên nhân, nhưng chỉ dựa vào điểm này thì không thể khẳng định được, còn có cái khác."

Tôi với lấy điều khiển, tua ngược về một chút. Lúc công nhân vệ sinh đi vào cửa, tiện tay dựa cây chổi vào tường, tôi chỉ cổ tay hắn, nói: "Mọi người nhìn, tay phải của hắn, tay áo không che kín cổ tay."

"Rồi sao nữa?" Tiểu Đào hỏi.

Tôi tua nhanh một chút, tới thời điểm gã công nhân vệ sinh móc súng phun nước trong túi quần bên phải ra, ấn pause: "Nhìn lại tay trái của hắn, ống tay áo trùm lên cả mu bàn tay, điều này cho thấy hai tay của hắn độ dài không bằng nhau, đây là hậu quả do tai biến để lại."

Tiểu Chu lắc đầu: "Chưa chắc, có lẽ chỉ là quần áo không vừa vặn, bên dài bên ngắn."

Tôi nói: "Nếu chỉ riêng việc này thì đúng là chưa chắc, nhưng kết hợp với dáng đi khập khiễng của hắn, có phải là khả năng bị tai biến cao hơn không?"

Mọi người đều tỏ ra tin phục, Hoàng Tiểu Đào tán thưởng nói: "Quả thật Tống Dương càng nói càng có lý. Nhưng ngay cả những điều này mà cũng biết, tôi ngày càng không tin anh chỉ là một sinh viên đại học."

Vương Đại Lý bắt tay trước mặt tôi, nói: "Dương tử, sao mắt ngươi lại tinh tường như vậy? Tại sao tất cả bọn ta không nhìn ra mà ngươi lại nhìn ra được?"

Tôi khiêm tốn cười cười, thực ra biết được đủ loại bệnh lý cũng là đặc thù của Ngỗ Tác cơ bản.

Biết được những đặc điểm này, việc tìm ra tên đồng phạm sẽ dễ dàng hơn nhiều, rất nhanh Tiểu Đào liền điều tra sổ ghi chép của nhà nghỉ.

Tên công nhân vệ sinh này tên là Triệu Thiết Ngưu, là một nông dân năm mươi tuổi, quê quán ở một thôn trang nhỏ bên ngoài thành phố.

Từ manh mối chúng tôi có, Triệu Thiết Ngưu dùng thẻ căn cước của mình thuê phòng trong hai ngày, sau đó mặc đồ công nhân vệ sinh, làm một số chiêu trò. Ngày tiếp theo, hung thủ mang theo nạn nhân tới phòng đã thuê, giết hại, cho nên hắn không để lại bất kỳ manh mối nào.

Ngoài ra, trong hôm đó, camera an ninh ngoài hành lang bị người ta xoay một góc khác, nhân viên nhà nghỉ làm việc chểnh mảng nên không phát hiện. Bởi vậy cũng không ghi lại được hình ảnh ra vào của hung thủ, Hoàng Tiểu Đào nghi đây là do Triệu Thiết Ngưu sắp xếp.

Nhưng tôi lại phát hiện một số nghi vấn, nói với Tiểu Đào: "Cái nàu rất kỳ quái, tên đồng lõa kia hóa trang thành công nhân vệ sinh chạy vào, tức là không muốn bị lộ thân phận, nhưng tại sao lại dùng thẻ căn cước của mình để thuê phòng?"

"Ý anh là?"

"Căn cước khả năng là giả." Tôi nói.

"Bất kể thể nào, đây cũng là một manh mối..." Hoàng Tiểu Đào quay qua một cảnh sát viên: "Tiểu Từ, ngươi đi sang bên quản lý hộ tịch điều tra một chút về Triệu Thiết Ngưu."

Sau đó nàng nói với tôi: "Tôi bảo Vương Nguyên Thạch đưa anh và Đại Lý về trường."

"Vương Nguyên Thạch?" Tôi tò mò.

Thì ra là nàng nói vị đại thúc kiệm lời kia, Hoàng Tiểu Đào cười nói: "Vương cảnh sát trước kia là huấn luyện viên trưởng của cảnh sát vũ trang, sau đó bị thương nên chuyển sang đội cảnh sát hình sự. Đừng thấy anh ấy lầm lì như vậy, nhưng thân thủ rất cao cường đấy. Sau này mỗi khi đón anh tới hiện trường, tôi sẽ bảo anh ấy đi, anh là một viên bảo bối của tổ chuyên án, không thể gặp bất trắc được."

"Đa tạ ý tốt của cô." Sau đó tôi quay qua Vương đại thúc: "Cảnh sát Vương, làm phiền rồi."

Vương Nguyên Thạch chỉ lạnh nhạt gật đầu một cái.

Vương Đại Lý vỗ vỗ Vương thúc: "Lúc đầu tôi nghĩ thúc chỉ là một đại thúc bình thường, thật không nhìn ra, công phu của huấn luyện viên trưởng chắc hẳn trâu bò chứ? Có giống Lâm Xung trong Thủy Hử, giáo đầu của tám mươi vạn cấm quân không?"

Tiểu Chu nói: "Tổ trưởng Hoàng, cô có nhớ nhầm không, theo tôi được biết thì Vương thúc không phải bị thương, mà là không theo mệnh lệnh, đánh chết mười sáu tên trùm ma túy chứ."

Vương Đại Lý há hốc mồm, tay trên vai của Vương Thúc từ từ buông xuống, Hoàng Tiểu Đào trừng mắt lườm tiểu Chu, trách hắn

chưa đánh đã khai: "Tiểu Chu, ngươi nói ít một chút sẽ lăn ra chết à?"

Vương Nguyên Thạch khoát tay: "Chuyện đã qua rồi."

Tôi nhìn ánh mắt Vương đại thúc, không khỏi kính sợ. Đại thúc này giống như một ngọn núi băng, nhưng trong nội tâm là một đám lửa hừng hực, nhìn ông ấy u ám thế kia, có thể bạo phát bất cứ lúc nào.

Chúng tôi quay lại hiện trường vụ án, nhân viên cảnh sát đã thu dọn xong, theo thường lệ tôi đốt một chút giấy vàng cho người chết, đọc một đoạn Vãng Sinh Chú.

Hoàng Tiểu Đào vỗ tay nói: "Được, đã là ba giờ sáng, mọi người tự về nghỉ ngơi, tám giờ sáng mau chúng ta có một cuộc họp về án mạng này, ai tới trễ sẽ trừ tiền thưởng!"

Tôi hỏi: "Tôi cũng phải tới sao?"

"Phải tới!"

"Quy định tới trễ trừ tiền thưởng không bao gồm tôi chứ?" Tôi yếu ớt hỏi.

Hoàng Tiểu Đào hung hăng giơ nắm đấm trắng nõn nà lên: "Anh cứ thử thì biết."

Chương 37: Căn bệnh lạ

Vừa rạng sáng hôm sau, tôi bị đánh thức bởi tiếng chuông đồng hồ ầm ĩ, quá trình tỉnh dậy thật vô cùng khổ sở.

Tôi mặc quần áo, tới đánh thức Vương Đại Lý, hắn lại ôm chăn nhất quyết không chịu dậy, mồm lầm bầm: "Ai yu, ngươi để cho ta ngủ tiếp đi, đang đi học sao lại phải sinh hoạt như người đã đi làm, ngươi tự đi họp đi."

"Được, vậy tiền thưởng lần này ngươi đừng hòng nhận." Tôi cả giận nói.

Vương Đại Lý lập tức bật dậy: "A, a chờ ta một chút."

Chờ hắn mặc quần áo xong, chúng tôi xuống cổng trường vẫy một cái taxi, trên đường đi tài xế nói: "Hai cậu sinh viên, có nghe nói hay không, tối hôm qua khu Nam Thành có một gái làng chơi bị giết, chết kiểu này thật là thê thảm."

"Làm sao ông biết?" Vương Đại Lý hỏi.

"Ha ha, làm gì có tin tức gì giấu được cánh tài xế chúng tôi, sáng nay có một đồng nghiệp đón khách ở đó, vừa hay gặp ông chủ nhà nghỉ kia. Tối hôm qua hắn bị giày vò cả đêm, dọc đường đi kể chuyện này cho đồng nghiệp tôi. Nhà nghỉ này vốn là kinh doanh chui, giờ lại xảy ra án mạng, chỉ có nước đóng cửa. Phải rồi, tôi còn nghe nói cảnh sát có mời một cố vấn đặc biệt, vừa đẹp trai vừa tài giỏi, là một sinh viên đại học; những thứ người khác không nhìn thấy, hắn chỉ cần liếc mắt là nhìn ra." Tài xế thao thao bất tuyệt nói.

"Thật sao?" Tôi tỏ ra kinh ngạc.

Vương Đại Lý che miệng cười: "Cảnh sát không có người hay sao, tại sao phải mời một sinh viên đại học?"

"Này, tên sinh viên này hình như rất có bản lĩnh đó, lúc trước trong trường các cậu chẳng phải phát sinh một vụ án không đầu sao? Nghe nói cũng chính do sinh viên này phá. Haiz, nói ra cũng thật đáng ghen tị, thằng con vô dụng của tôi bao giờ mới có tiền đồ như thế, cả ngày chỉ biết lên mạng chơi game."

Tôi nói: "Sư phụ, ông thật là nắm bắt tin tức rất nhanh nhạy."

"Điều đó còn phải nói." Tài xế tự hào: "Phải rồi, hai cậu sáng sớm tới cục cảnh sát làm gì, không phải chính là người đang giúp cảnh sát chứ?"

"Không, không, chúng tôi đi công chuyện thôi." Tôi giải thích.

Tài xế cười lớn: "Ha ha, ta biết ngay mà, làm gì có chuyện trùng hợp như vậy. Nếu đúng là hai cậu thật, cuốc xe này tôi không tính tiền."

Chỉ lát sau, xe đã tới cục cảnh sát, tôi móc tiền ra trả. Nhìn thấy chúng tôi đang đi ra từ bãi đậu xe, Hoàng Tiểu Đào đã hớn hở: "Tống Dương, Đại Lý, tới đúng lúc quá, đi thôi, chúng ta lên lầu ba họp."

Tài xế trợn tròn mắt, chỉ vào người tôi la lên: "Đúng là cậu thật à?"

"Đúng vậy." Tôi khẽ mỉm cười.

"Sư phụ, vừa rồi ông nói sẽ không lấy tiền cơ mà?" Vương Đại Lý nói.

Hoàng Tiểu Đào tò mò hỏi: "Hai người đang nói chuyện gì vậy?"

Kết quả vừa quay đầu lại, sư phụ tài xế đã lái xe biến mất như một làn khói, Vương Đại Lý còn cố chạy theo hô to: "Này này, không phải đã nói là không tính tiền xe sao? Con người bây giờ thật lật lọng quá."

"Có phải là có tranh chấp gì không? Nếu có để tỷ thay hai người gọi điện cho bên giao thông trừng trị hắn." Hoàng Tiểu Đào hỏi.

"Không có gì, chúng tôi chỉ đùa nhau thôi." Tôi lắc đầu.

"Hai người ăn gì chưa?"

"Dậy cái là tới đây ngay." Tôi đáp.

Hoàng Tiểu Đào lấy điện thoại ra gọi: "Thêm hai phần giống như cũ, địa chỉ vẫn là lầu ba phòng họp cục cảnh sát."

Vương Đại Lý hào hứng: "Tiểu Đào tỷ tỷ, tỷ còn mời mọi người ăn sáng nữa à?"

Hoàng Tiểu Đào cười: "Tối qua mọi người thức đêm tăng ca, hôm nay lại dậy sớm như vậy, đã thiếu ngủ lại không ăn uống đầy đủ sẽ dẫn tới tính khí nóng nảy, hiệu suất làm việc kém, ta đã không thể để mọi người ngủ ngon, thì chí ít cũng phải bảo đảm bữa ăn."

Tôi tán thưởng: "Thật không nhìn ra, cô lại tinh tế như vậy."

"Những điều này là sư phụ của tôi dạy." Tiểu Đào nói.

Chúng tôi lên tới phòng họp trên lầu, lúc này còn chưa tới giờ, vài cảnh sát đến sớm đang ngồi trong phòng tán gẫu. Trong ấn tượng của tôi, cảnh sát hình sự là người lúc nào mặt cũng lạnh tanh, nghiêm nghị thảo luận về các vụ án, nhưng thực ra không phải như vậy. Cảnh sát cũng là con người, cũng có sinh hoạt hàng ngày, bọn họ cũng nói chuyện về con cái mình, bàn luận về phim

truyền hình, cũng trêu đùa nhau, chỉ có riêng Vương Nguyên Thạch là ngồi một mình trong góc, lầm lầm lì lì, miệng ngậm thuốc lá.

Vương Đại Lý huých huých tôi một cái: "Này, đại thúc này có vẻ chẳng ưa ai."

Tôi nói: "Chắc đó là phong cách của ông ấy."

Lát sau, một nhân viên giao hàng mang bữa sáng tới, xách hai cái túi lớn. Hoàng Tiểu Đào nói ai ăn sáng thì tự mình ra lấy, trong phòng nhất thời dấy lên không khí hân hoan.

Bữa sáng rất phong phú, có sữa đậu, bánh tiêu, sủi cảo rán, tôm chiên. Ăn xong, mọi người lục tục ngồi vào bàn đông đủ; Hoàng Tiểu Đào hắng giọng: "Được rồi, mọi người cũng đã đến đủ, bây giờ mỗi người cầm trên tay nhưng manh mối đã thu thập được."

Hoàng Tiểu Đài kéo một tấm bảng trắng dán đầy ảnh và nhiều chữ viết lên phía trước bàn họp để giảng giải toàn bộ vụ án, dĩ nhiên những thứ này tôi đã biết từ trước.

Nói một hồi xong, Tiểu Đào hỏi: "Còn ai muốn bổ sung gì không?"

Một cảnh sát báo cáo: "Căn cước mà công nhân vệ sinh dùng tôi đã điều tra, là giả mạo. Ở thành phố Nam Giang có một số thành phần chuyên làm cái này. Danh tính được sử dụng là những nông dân không có văn hóa ở các huyện xã nhỏ, tấm thẻ căn cước kia chính là như vậy mà ra."

Một cảnh sát khác nói: "Tôi đã gọi điện cho người thân của Mary Trân xác nhận, người trong nhà và cô ấy đã cắt đứt liên lạc nhiều năm, không ai biết cô ta làm việc ở Nam Giang, việc mất tích và bị sát hại cũng không hề hay biết."

Một người nữa phát biểu: "Sáng sớm hôm nay tôi qua bên thanh tra giao thông, điều tra camera những giao lộ quanh nhà nghỉ, chụp được một người có vẻ giống hung thủ đi ra khỏi nhà nghỉ vào lúc tám giờ tối ngày 4 tháng 10, nhưng hình ảnh rất mờ, không thấy rõ mặt."

Hoàng Tiểu Đào liền giao nhiệm vụ cho tổ kỹ thuật phân tích đoạn video đó xem có thể tìm ra manh mối gì hay không. Các cảnh sát khác thù đi điều tra mấy bệnh viện lớn một đàn ông trung niên tầm năm mươi tuổi có tiền sử tai biến, và quan hệ giữa các cá nhân của người chết Mary Trân.

Sau khi giao phó xong, nàng quay qua tôi: "Tống Dương, anh có điều gì muốn nói không?"

Tôi suy nghĩ một chút rồi trả lời: "Tôi đề nghị đi điều tra xem trong thành phố có bệnh nhân nào bị dị ứng với dị thể protein không, đây là một căn bệnh rất hiếm gặp, rất có khả năng liên quan đến hung thủ."

Nghe được điều này, mọi người liền chụm đầu xôn xao bàn tán. Hoàng Tiểu Đào hỏi tôi: "Chứng dị ứng với protein dị thể? Đây là bệnh gì, tôi chưa nghe thấy bao giờ."

Tôi giải thích, người mắc bệnh này, sẽ không thể hấp thu một chủng loại protein, hơn nữa còn có biểu hiện dị ứng. So với chứng dị ứng thông thường hay gặp ví dụ như dị ứng với đậu phộng, người mắc bệnh này nếu ăn đậu phộng thậm chí còn nguy hiểm tới tính mạng."

Tôi suy đoán hung thủ mắc căn bệnh này, hơn nữa hắn bài xích phần lớn protein trong thức ăn hằng ngày, chỉ có máu là ngoại lệ. Cơ thể thiếu protein trong thời gian dài sẽ phát sinh dị biến, ví như sợ ánh mặt trời, da thịt trắng ởn, không có lông tóc.

"Nếu là không ăn được đồ ăn, vậy người này dựa vào cái gì để

sống?" Tiểu Đào kinh ngạc hỏi.

"Hút máu!" Tôi lạnh lùng.

Vương Đại Lý nhỏ giọng hỏi: "Dương Tử, chẳng phải tối qua ngươi ngủ cùng lúc với ta sao, điều tra tài liệu khi nào vậy?"

"Cái gì gọi là ngủ cùng lúc với ngươi?" Tôi cả giận nói: "Tôi qua ta suy nghĩ vụ án chẳng thể ngủ được, liền bò dậy đọc lại những ghi chép trước đây học được, thật may là có phát hiện, nếu không có khi còn mất ngủ cả đêm."

"Vậy mấy giờ ngươi đi ngủ?" Vương Đại Lý hỏi.

"Cho tới giờ mới ngủ được hai tiếng." Nói thật, ngồi ở đây tôi thấy mệt mỏi rã rời, hai mắt cay xè không chịu được, chỉ muốn tìm cái gối mà gục đầu vào.

Chương 38: Đứa con của ác ma

Hoàng Tiểu Đào liền phân phó: "Ai nhận trách nhiệm đi điều tra bệnh viện, thuận tiện tìm hiểu luôn loại bệnh kỳ lạ này."

"Chờ đã. Lát nữa tôi muốn tới trại trẻ mồ côi trong thành phố xem qua một chút." Tôi nói.

"Tống Dương, anh lại có phát hiện gì à?" Hoàng Tiểu Đào không hiểu tại sao tôi lại muốn đi trại trẻ mồ côi.

"Không, đây chỉ là một trong những suy đoán của tôi. Nếu không đủ nhân sự, tôi sẽ đi một mình, có điều cô phải viết cho tôi một giấy giới thiệu điều tra." Tôi nói với Hoàng Tiểu Đào.

Nói xong, Tiểu Đào ra lệnh cho mọi người lập tức chia nhau đi thực hiện nhiệm vụ. Tôi, Đại Lý và Tiểu Đào thì lên xe của nàng; Tiểu Đào mở GPS tìm kiếm nói: "Gần đây có một trại trẻ mồ côi tên là Từ Ái phúc lợi viện, chúng ta qua đó xem sao."

"Cứ lái xe đi, tôi ngủ một lát đã, quả thật không chịu được nữa." Nói xong tôi liền ngả ghế phụ, nhắm mắt một cái đã ngủ thiếp đi.

Chỉ một lát đã bị Tiểu Đào đánh thức: "Dậy đi, tới nơi rồi!"

Tôi lơ mơ mở mắt, nhìn ra bên ngoài cửa xe thấy một tòa nhà màu trắng, bên ngoài phủ đầy dây leo màu xanh, trên cổng sân treo tấm biển "Từ Ái Phúc Lợi Viện." Tôi ngáp ngắn ngáp dài, ngủ được một lát cũng khiến tinh thần tốt lên chút ít.

Tiểu Đào rút một tờ giấy ướt đưa cho tôi lau mặt, tôi vội cám ơn.

Tôi vừa lau mặt vừa nói: "Các cô làm cảnh sát cũng thật vất vả, thường không ngủ đủ giấc, vậy sao cô giữ được da dẻ đẹp như thế?"

Hoàng Tiểu Đào kéo ngăn kéo ra, bên trong là rất nhiều mặt nạ dưỡng da: "Cứ lúc nào được ngủ đều dán một cái lên mặt."

"Trời, toàn là mặt nạ nhập khẩu, sao cô tiêu tiền như nước vậy, rốt cuộc gia thế nhà cô thế nào?" Nhìn đống mặt nạ giá cả trăm tệ một cáu, tôi không khỏi sững sờ.

Hoàng Tiểu Đào tinh nghịch nháy mắt một cái: "Bí mật. Chúng ta vào điều tra thôi, Đại Lý..."

Ghế sau phát ra một tràng tiếng ngáy, tôi quay đầu nhìn lại, Vương Đại Lý đang ngủ như chết ở phía sau. Hoàng Tiểu Đào định đánh thức hắn, tôi khoát tay: "Kệ hắn, hai ta đi xuống điều tra, có gì ở đây hay không còn chưa chắc."

Chúng tôi đi vào trong trại trẻ mồ côi, gặp người quản lý hỏi, nơi này có từng thu nhân một đứa trẻ nào mà toàn thân trắng bệch, sợ ánh mặt trời, không có lông tóc hay không? Người phụ trách dẫn chúng tôi sang phòng lưu trữ hồ sơ y tế, lấy ra một hồ sơ bệnh lý thật dài, mở ra tìm kiếm, cuối cùng khẳng định không có đứa trẻ nào như vậy. Chúng tôi cảm ơn một tiếng liền rời đi.

Hoàng Tiểu Đào thắc mắc hỏi tôi: "Anh tới điều tra cô nhi viện làm gì?"

Tôi đáp: "Tạm thời chưa thể tiết lộ, cô nhi viện trong thành phố Nam Giang còn mấy cái, sau khi đi hết tôi sẽ nói cho cô biết."

"Nếu không phát hiện được gì thì sao?"

"Mời cô ăn tối." Tôi đáp.

Hoàng Tiểu Đào cười lạnh: "Một tên sinh viên nghèo mà đòi

mời tôi ăn tối?"

"Được mời người đẹp hoa khôi cảnh sát ăn cơm là vinh dự của tôi." Tôi nhàn nhạt cười.

Chúng tôi đi liền ba cái cô nhi viện, Hoàng Tiểu Đào có xe nên rất thuận tiện. Chứ hôm nay mà chỉ có tôi với Đại Lý đi thì có khi mất cả ngày.

Đi ba cái cô nhi viện cũng chẳng có thu hoạch gì, buổi trưa Tiểu Đào dừng xe ở một tiệm bán đồ ăn nhanh, gọi hai suất ăn. Đang gọi món thì Vương Đại Lý đột nhiên trở mình một cái ngồi dậy: "Ta muốn cánh gà chiên, một cốc coca cỡ lớn, nhớ bỏ thêm đá."

Hoàng Tiểu Đào lườm hắn: "Sao đúng giờ cơm ngươi lại tỉnh giấc?"

Vương Đại Lý cười ha hả: "Tôi chính là con người có giờ giấc như vậy. Bất kể hôm trước thức khuya thế nào, chỉ cần tới giờ cơm hôm sau là tỉnh dậy, có phải rất lợi hại hay không?"

"Đơn giản là sinh hoạt như một con heo." Hoàng Tiểu Đào bĩu môi, sau đó bảo nhân viên cho hắn thêm một suất ăn.

Ăn xong bữa trưa, Hoàng Tiểu Đào lại mở GPS ra tìm, nói: "Tống Dương, trong thành phố chỉ còn lại một cô nhi viện duy nhất, nếu không phát hiện gì, bữa tối là anh mời đấy."

"Được." Tôi gật đầu.

"Có điều, tôi không ăn mấy quán lề đường đâu, anh cứ chuẩn bị nhiều tiền một chút mà mời tôi đi." Hoàng Tiểu Đào cười đểu.

Hơn một giờ sau, chúng tôi tới cô nhi viện cuối cùng, Thánh Tâm cô nhi viện. Vị trí của nơi này tương đối xa, đứng đây quan sát có thể thấy cô nhi viện giống như một nhà thờ đứng giữa rừng

bạch dương, sâu thẳm tĩnh lặng. Một cây thánh giá trắng cắm trên đỉnh tòa nhà.

"Đây chẳng phải một tòa giáo đường ư?" Vương Đại Lý nói.

"Tôi nhớ rằng, cô nhi viện này được hội cơ đốc giáo thành phố xây tặng, cho nên có kiến trúc như vậy." Hoàng Tiểu Đào giải thích.

Chúng tôi đẩy cửa đi vào, viện cô nhi này thật sự rất yên tĩnh, trong sân trải đầy lá cây bạch dương.

Một người phụ nữ có tuổi là gác cổng, đang ngồi đan áo len, nhìn thấy chúng tôi liền hỏi mọi người tìm ai? Hoàng Tiểu Đào đi thẳng vào vấn đề, bác gáu đột nhiên la lên: "A, cô nói đứa trẻ này tôi có một chút ấn tượng."

Tôi với Hoàng Tiểu Đào trao đổi ánh mắt, xem ra đã tìm đúng chỗ.

Bác gái nói, đứa bé kia được nhận nuôi vào hai mươi năm trước, lúc ấy nó mới bảy tuổi, bởi vì tướng mạo cổ quái, lại sợ ánh mặt trời cho nên mấy nữ tu sĩ, mục sư và viện trưởng tranh luận gay gắt, cho rằng nó là con của ác ma, có người đề nghị vứt nó đi. Nhưng vị viện trưởng nhân từ kiên quyết phản đối, ông ta nói cứ cho nó là con của ác ma, thì thượng đế huy hoàng cũng có thể cảm hóa nó, liền giữ lại.

Thường ngày đứa bé này rất ít ăn, sữa bò, thịt, đậu phộng hay các loại thức ăn cũng không đụng vào, da dẻ xanh xao vàng vọt, lâu ngày bị suy dinh dưỡng, có mấy lần vì quá yếu mà té xỉu. Nữ tu sĩ liền truyền cho hắn một chai dinh dưỡng, kết quả khiến hắn suýt chết, toàn thân phù nề, không ngừng lăn lộn gáo khóc, làm mọi người rất sợ hãi.

Đứa bé này còn phát ra một khí tức khiến người ta sợ hãi. Có

lần bác gái đi tuần đêm, phát hiện gà nuôi trong trại đều bị chết hết, nghĩ rằng có chồn cáo vào phá, kết quả phát hiện đứa bé này đang đứng trong chuồng gà, miệng đầy máu, hai mắt sáng xanh khiến bà sợ chết khiếp.

Vì chuyện này mà hắn bị nhốt ba ngày, nhưng trời sinh tính cách cô tịch, nên việc giam giữ chẳng có hiệu quả với nó, ngược lại còn thấy thích thú.

Sau đó nó còn cắn bị thương một nữ tu sĩ, vết cắn ở cổ suýt nữa đã lấy mạng của cô ta. Mọi người thấy không thể nhẫn nại được nữa, tìm cách uy hiếp viện trưởng, bắt ông phải đuổi đứa bé đi. Có người còn sợ đứa bé sẽ tiếp tục biến thành ác ma, muốn dùng ánh mặt trời giết chết nó.

Viện trưởng kiên quyết không đồng ý, ông nói đứa bé này tính cách đáng thương, nếu đuổi ra ngoài sợ rằng một ngày cũng không thể sống. Ông còn viện dẫn lúc thượng đế trục xuất Cain, ngài còn căn dặn: nếu ai giết Cain sẽ gặp quả báo gấp bảy lần. Nếu đứa bé này thật sự là hậu duệ của Cain, giết nó nhất định sẽ gặp tai họa.

Vì vậy viện trưởng mang đứa bé vào phòng chuộc tội, cả ngày dùng Thánh kinh cảm hóa hắn.

Viện trưởng là một người nhân từ, cho tới nay vẫn luôn là một vị thánh trong mắt mọi người, đứa bé thật sự đã bị cảm hóa, từ đó không còn cắn người nữa, đương nhiên tất cả cũng đều đề phòng nó, không để cho nó đi quá gần đám bạn trong viện.

Cho tới năm mười tám tuổi, tự nó đã đi khỏi cô nhi viện, sau đó bặt vô âm tín, đối với nhân viên làm việ trong viện mà nói, ác mộng đã chấm dứt.

Nghe bác gái kể lại xong, tôi vô cùng chắc chắn kẻ này chính là hung thủ.

"Hắn tên gì, có tài liệu chi tiết không?" Tiểu Đào vội vàng hỏi.

"Những thứ này ta không biết, để ta dẫn mấy người đi gặp viện trưởng." Bác gái nói.

"Được, làm phiền bá." Tiểu Đào gật đầu.

Trên đường đi, Vương Đại Lý tò mò hỏi: "Hậu duệ của Cain là ý gì?"

"Cain là nhân vật trong kinh thánh, cũng là tổ tiên của ma cà rồng trong truyền thuyết. Sau đó cái gì mà bá tước ma cà rồng, nữ vương ma cà rồng, đều thuộc về dòng máu của Cain." Tôi giải thích.

Chương 39: Bạch Dạ

Kinh thánh nói rằng, sau khi a đam và e va ăn trộm trái cấm, họ sinh được hai người con là Cain và Abel. Cain chịu trách nhiệm trồng trọt, còn Abel thì chăn nuôi.

Một lần, khi hai anh em làm lễ tế trời, Cain chỉ mang ra một ít rau cải làm tế phẩm, còn Abel lại mang ra hẳn một con dê con. Thượng Đế rất thích tế phẩm của Abel, khiến Cain ghen tức, dùng đá đập chết em trai Abel của mình.

Tất cả những việc này không qua được mắt của thượng đế, ngài kêu Cain đến trước mặt, hỏi Abel đã đi đâu?

Cain nói dối rằng không biết, khiến thượng đế rất tức giận, liền hạ một lời nguyền làm con cháu của Cain đời đời bị lưu đày, vĩnh viễn không được nhìn thấy ánh mặt trời.

Có vài người nghiên cứu thần học cho rằng, sau đó Cain bị đuổi khỏi vườn địa đàng, trở thành quái vật hút máu người. Con cháu đời sau của hắn cũng chỉ sống trong pháo đài cổ tăm tối, mỗi khi xuất hiện liền làm dấy lên truyền thuyết về ma cà rồng ở Châu Âu.

"Mẹ nó, cả kinh thánh ngươi cũng đọc rồi à?" Vương Đại Lý nói.

Tôi lắc đầu: "Ta chưa đọc kinh thánh, đoạn truyền thuyết này là ta đọc ở một sách khác."

Hoàng Tiểu Đào cười lạnh: "Thật thú vị, nơi thờ phụng thượng đế lại sinh ra một tên ma cà rồng hút máu, thật quá châm chọc."

Bác gái nói: "Tiểu thư cảnh sát, không nên nói như vậy, có ánh sáng thì ắt phải có bóng tối. Thượng đế và ma quỷ giống như hai mặt của đồng xu, huống chi đứa bé cũng đã được viện trưởng cảm hóa."

"Tiểu tử đó chưa được cảm hóa đâu, mấy ngày trước hắn mới hút hết sạch máu của một cô gái." Vương Đại Lý mồm miệng láu táu nói ra, Hoàng Tiểu Đào lườm hắn một cái. Bác gái kinh ngạc nói: "Chuyện này là thật ư?"

Hoàng Tiểu Đào chẳng còn cách nào khác đành ấp úng: "Vụ án này trước mắt chúng tôi còn đang điều tra, hung thủ là ai chưa xác định được."

Bác gái lấy tay ra dấu chữ thập, lẩm bẩm nói: "Xin chúa tha tội cho hắn."

Bác gái dẫn chúng tôi tới một phòng làm việc, gõ cửa một cái, bên trong có giọng đàn ông truyền tới: "Mời vào."

Bác gái đẩy cửa ra nói: "Viện trưởng, mấy người này là cảnh sát hình sự, bọn họ tới điều tra một chút chuyện."

Đối diện cửa ra vào là một cái bàn làm việc, ngồi sau bàn là một người đàn ông chừng năm sáu mươi tuổi, mái tóc đã bạc trắng, đeo cặp kính dày cộm đang lạch cạch gõ chữ. Trên bàn làm việc bày rất nhiều sách, đa số là kinh thánh.

Viện trưởng đứng dậy chào hỏi: "Phòng bừa bộn quá, các vị tùy tiện ngồi. Nhâm má má, má đi rót mấy ly trà mời khách."

Vương Đại Lý không biết nghe được cái gì, nhỏ giọng lầm bầm một câu: "Dung ma ma?"

Tôi huých hắn một cái, ra hiệu hắn chớ nói bậy bạ, má má trong cách gọi nữ tu sĩ, với ma ma trong hoàn châu cách cách là hoàn toàn khác nhau.

Hoàng Tiểu Đào ngắn gọn nói rõ mục đích tới đây, viện trưởng gật đầu nói: "Đứa nhỏ mà cô nói, ta thật sự có ấn tượng. Hắn tên là Bạch Dạ, thực ra cái tên này là ta đặt cho nó, Bạch là màu da của nó, còn Dạ là chỉ sở thích sống trong bóng tối. Bạch Dạ này thân thế rất đáng thương, nghe nói mẹ nó là một gái làng chơi, nhưng lúc đó nó còn quá nhỏ, không nhớ rõ hình dáng cũng như tướng mạo của mẹ mình. Mẹ nó vứt bỏ nó, đương nhiên một thời gian dài nó rất buồn, không chịu chơi đùa với những đứa trẻ khác."

"Gái làng chơi?" Hoàng Tiểu Đào hơi giật mình.

Xem ra Bạch Dạ chọn gái làng chơi để xuống tay là có nguyên nhân.

"Viện trưởng, ngài có biết sau đó Bạch Dạ đi đâu không?" Tôi hỏi.

Viện trưởng lắc đầu: "Không biết, sau khi hắn bỏ đi, hoàn toàn không có tin tức, lúc đó ta rất lo lắng, còn cho người đi tìm."

Tôi hỏi tiếp: "Sau khi ra khỏi cô nhi viện, bọn trẻ sẽ sống bằng nghề gì?"

Viện trưởng đáp: "Chúng ta dạy cho bọn trẻ một số kiến thức căn bản, tương đương với chín năm giáo dục bắt buộc, để sau này lớn lên chúng cũng có cái nghề trong tay có thể nuôi chính mình. Dĩ nhiên cũng có một số đứa sau khi lớn thì tình nguyện ở lại hầu hạ đức chúa trời."

Tôi để ý phòng làm việc của viện trưởng khá đơn sơ, khen ngợi một câu: "Ngài lập ra cô nhi viện này, thực là tạo phúc cho đời."

Viện trưởng cười nói: "Quá khen, quá khen. Thật không dám giấu diếm, lúc còn bé ta cũng là trẻ mồ côi, chính nhờ ơn của đức

chúa ta mới sống sót, cho nên ta nguyện cả đời hồi báo Ngài. Khi mới thành lập, mấy năm đầu quả là khó khăn chật vật, sau đó đã dần tốt hơn, có tiền của chính phủ tài trợ, có trợ cấp của xã hội, còn có một số người trưởng thành từ cô nhi viện thường xuyên gửi tiền về giúp đỡ."

Chúng tôi cảm ơn một tiếng, cũng không uống trà, liền chuẩn bị cáo từ. Trước khi đi, tôi đột nhiên nghĩ tới một chuyện, hỏi viện trưởng: "Phải rồi, gần đây ngài có gặp Bạch Dạ không?"

Lúc hỏi câu này, tôi dùng động u chi đồng để đánh giá phản ứng của viện trưởng. Viện trưởng hơi ngạc nhiên, sau đó bình tĩnh trả lời: "Không có."

"Được, cảm ơn ngài." Tôi gật đầu

Sau khi ra khỏi cửa, Tiểu Đào hỏi tôi: "Sao anh có thể đoán được là ở cô nhi viện sẽ có manh mối?"

"Cũng không phải đoán được, chỉ là tôi đang tự đánh cược."

"Đánh cược?" Tiểu Đào nghi ngờ.

"Bạch Dạ tướng mạo cổ quái, lại có sở thích hút máu, nhà ai mà sinh ra đứa con như vậy, cha mẹ không hoảng sợ mới là lạ. Cho nên tôi đoán có hai khả năng, một là cha mẹ hắn sẽ dẫn hắn đi những bệnh viện lớn để tìm thuốc chữa, hai chính là dứt khoát vứt bỏ hắn." Tôi giải thích.

"Cho nên anh nghĩ nếu bệnh viện kia không có manh mối, thì ắt là cô nhi viện sẽ có?" Hoàng Tiểu Đào chợt hiểu ra.

"Đúng vậy."

Rời khỏi cô nhi viện, trong đầu tôi cứ lặp đi lặp lại phản ứng của viện trưởng hồi nãy. Một người nếu nói dối, sẽ có một số cử chỉ khó bị phát hiện, tâm lý học gọi là tiểu phản ứng, ví như lông

mày nhướn lên, mắt không tập trung, môi mấp máy.

Ban nãy khi hỏi viện trưởng, tôi đúng là thấy ông ấy có một số biểu hiện khác thường, không biết là đang nói dối, hay là hoảng sợ trước đôi mắt đột ngột biến đổi của tôi, vì tôi chưa dùng thuật này bao giờ.

Thấy tôi cứ nhìn chằm chằm vào trong viện, Tiểu Đào hỏi tôi: "Tống Dương, anh sao vậy?"

"Đi, chúng ta làm một trắc nghiệm nhỏ."

Nói xong, tôi đột nhiên phát động 'động u chi đồng' khiến hai người giật mình, Vương Đại Lý hỏi: "Dương Tử, sao đồng tử của ngươi lại biến đổi, có phải ngươi biết ma thuật gì hay không?"

"Đại Lý, một tuần nay ngươi có đánh máy bay (đả phi cơ = tự sướng, quay tay) không?"

Vương Đại Lý kinh ngạc trợn to hai mắt: "Hỏi cái này làm gì?"

"Có hay không có?" Tôi thúc ép.

"Không có, ta sao có thể làm loại chuyện hạ lưu này?"

Tôi thu hồi Động u chi đồng: "Ngươi nói dối."

Vương Đại Lý đỏ bừng mặt, tự sướng cũng chẳng phải chuyện gì ghê gớm, nhưng nói ra trước mặt Tiểu Đào thì quá ê chề, hắn như đưa đám nói: "Tống Dương, đừng trêu ta, sao cứ phải vạch trần ta vậy?"

"Xin lỗi, chút nữa ta mời ngươi đi ăn kem."

Tôi giải thích, vừa rồi là tôi làm trắc nghiệm nhỏ về việc nói dối của con người, Vương Đại Lý thì phản ứng khoa trương, viện trưởng thì lại bình tĩnh, nhưng cả hai giống nhau ở mấy biểu hiện như lỗ mũi hơi nở, đồng tử co rút, tai hơi đỏ, những phản ứng này

chỉ thoáng qua rồi biến mất, nhưng không thoát khỏi động u chi đồng.

Thông qua trắc nghiệm này, tôi khẳng định viện trưởng đã nói dối, gần đây nhất định ông ta có gặp Bạch Dạ.

Hoàng Tiểu Đào sợ hãi: "Tôi đã nói rồi, người càng nghiêm trang đạo mạo càng không đáng tin. Tống Dương, anh có muốn tôi xin lệnh tạm giữ, để tra hỏi rõ ràng không?"

"Tôi thấy cũng không có ý nghĩa lắm, nếu ông ta đã muốn giấu thì sẽ không nói, hớn nữa chúng ta cũng không có bằng chứng. Tôi đề nghị phái vài cảnh sát theo dõi ông ta, tạm thời chưa thể đánh rắn động cỏ." Tôi suy nghĩ nói.

"Được, quyết định vậy đi." Hoàng Tiểu Đào đột nhiên hỏi thêm: "À phải rồi, vừa nãy các anh nói 'đả phi cơ' nghĩa là gì?"

"Nghĩa là..." Tôi phân vân không biết trả lời thế nào, Hoàng Tiểu Đào sao cả vấn đề này cũng không biết? Làm tôi có hơi giật mình, nhưng cũng không có gì lạ, nếu không chơi với con trai, nữ sinh bình thường cũng sẽ không nghe mấy từ này.

"Một trò chơi, một trò chơi mới nhất vừa được phát hành." Vương Đại Lý vội giải thích: "Nam sinh chúng tôi ai cũng thích chơi."

Chương 40: Chân tướng

Rời khỏi cô nhi viện đã là năm giờ chiều Hoàng Tiểu Đào đánh xe thẳng về thành phố, tìm một tiệm cá nướng mời chúng tôi ăn tối.

Vừa ăn cơm, nàng vừa tiếp điện thoại liên tục, làm tổ trưởng tổ chuyên án thật bận rộn.

Chờ Tiểu Đào bỏ điện thoại xuống, tôi hỏi: "Có tiến triển gì sao?"

"Trước mắt chưa có đột biến gì, thời gian điều tra án mạng tốt nhất phải là 48 giờ từ khi xảy ra đổ lại, xác chết này phát hiện quá trễ, tôi lo đây sẽ là một trận chiến kéo dài." Hoàng Tiểu Đào cau mày, có chút không vui.

"Nếu giờ phát hiện thêm một xác chết mới, có lẽ..." Vương Đại Lý nói.

Cả hai lườm hắn cháy cả lông mày, hắn lúng túng: "Trong phim ảnh tôi xem đều là theo vết xe đổ này, có nạn nhân tiếp theo, mới bắt được hung thủ."

"Mồm miệng thối tha." Hoàng Tiểu Đào tức giận quát.

"Có điều, Vương Đại Lý nói cũng chưa chắc sẽ không xảy ra. Vụ án này không phải là trả thù, mà giống như sẽ là một vụ giết người liên hoàn. Bảy ngày, tôi chỉ sợ trong một góc khác của thành phố, đã xuất hiện nạn nhân thứ hai." Tôi nói.

"Bạch Dạ căm hận mẹ mình vứt bỏ hắn, cho nên mới sát hại gái làng chơi. Việc này nghe có vẻ giống Jack - the ripper." Hoàng

Tiểu Đào nói.

"Đúng vậy, tôi cũng có một cảm nhận như thế." Tôi gật đầu.

"Vậy liệu rằng vụ án này cũng giống với vụ Jack - the ripper, không thể phá thì sao?" Vương Đại Lý nói

"Đúng là miệng chó khó mọc ngà voi." Tiểu Đào lườm hắn một cái.

"Thôi thôi, tôi không nói nữa, ăn đồ ăn vậy." Lúc này bồi bàn mang sữa hút của Tiểu Đào tới, Vương Đại Lý nhìn thấy sữa hút, chắc lại nhớ tới việc nghiệm thi tối qua, vội ôm miệng chạy vào toilet.

"Đồ dở hơi." Hoàng Tiểu Đào vừa tức vừa buồn cười.

Cơm nước xong, Tiểu Đào bảo đưa chúng tôi về. Lúc này trời đã tối, hơn nữa cục cảnh sát lại cách trường chúng tôi khá xa, nên tôi kêu Tiểu Đào về trước, còn tôi với Đại Lý ngồi xe bus.

Lúc sắp rời đi, Hoàng Tiểu Đào nói: "Trước mắt, những manh mối mà tôi nắm được cần phải được sắp xếp lại, nếu cần anh trợ giúp tôi sẽ gọi điện."

"Được."

Hai ngày sau không có chuyện gì xảy ra, tối hôm đó Tiểu Đào đột nhiên gọi điện tới, ngữ khí nghiêm túc bất thường: "Tống Dương, tối nay khả năng lại có người bị hại, anh có thể tới đây không?"

"Có chuyện gì xảy ra?" Tôi hỏi.

"Tôi bảo Vương Nguyên Thạch tới đón hai người, ra cổng trường chờ ông ta." Nói xong Tiểu Đào cúp máy.

Vương Đại Lý vừa mới đi ngủ, bị tôi đánh thức rất miễn cưỡng

nói: "Sao lần nào cũng chờ đên tối, mấy người mới rình bắt ma cà rồng vậy?"

"Có đi không, không thì ta đi một mình." Tôi nói.

"Đi, chờ ta mặc quần áo." Vương Đại Lý liền bò dậy.

Chúng tôi ra khỏi ký túc, xuống cổng trường chờ một lát thì xe của Vương Nguyên Thạch tới. Lên xe tôi hỏi thúc chuyện gì xảy ra, sao Tiểu Đào lại nói tối nay khả năng có người bị hại.

Vương Nguyên Thạch nói cụt lủn: "Đến thì biết."

Xe bắt đầu di chuyển, được một quãng tôi phát hiện là đang đi về hướng Thánh tâm cô nhi viện. Tới nơi, không ít xe cảnh sát đang bao vây bên ngoài, bác gái gặp hôm trước cũng có mặt. Hoàng Tiểu Đào đang chống tay khiển trách hai viên cảnh sát: "Các ngươi làm việc kiểu gì, một người lớn sống sờ sờ như vậy cũng không canh chừng được, xảy ra án mạng ai chịu trách nhiệm?"

"Có chuyện gì thế?" Tôi đi tới hỏi.

Hoàng Tiểu Đào nói, hai ngày nay bọn họ tìm khắp các bệnh viện trong thành phố, tìm được khoảng mấy chục người có tiền sử tai biến tầm 50 tuổi, nhưng loại trừ hết mà không có thu hoạch gì. Bởi vậy họ liền mở rộng phạm vi, kết quả ở thành phố lân cận tìm được hồ sơ bệnh lý của viện trưởng cô nhi viện trong một bệnh viện chuyên điều trị tai biến. Một năm trước ông ta đã từng tới đó chữa bệnh.

Hoàng Tiểu Đào lập tức cảnh giác, rất có khả năng viện trưởng là tên đồng lõa kia. Bởi vậy nàng gọi điện ra lệnh cho hai cảnh sát đang theo dõi viện trưởng, lập tức khống chế ông ta. Ai ngờ viện trưởng đã sớm chạy thoát theo đường cửa sau. Theo như nhân viên trong cô nhi viện nói, thường ngày viện trưởng rất ít khi ra ngoài, cho nên rất có thể ông ta ra ngoài để trợ giúp hung thủ.

Tôi nói: "Vào phòng làm việc của viện trưởng xem một chút."

Vào trong, chúng tôi phát hiện trong phòng đèn sáng trưng, viên cảnh sát làm việc chểnh mảng kia nói: "Chúng tôi từ xa nhìn vào thấy trong phòng vẫn sáng, nghĩ là ông ta vẫn ở bên trong, cho nên mới chủ quan."

Hoàng Tiểu Đào thở dài: "Tôi sai rồi, đáng nhẽ phải bố trí nhân lực xung quanh cô nhi viện mới đúng."

Tôi quan sát căn phòng, trên bàn là một quyển kinh thánh, còn có một cái bút máy, trong gạt tàn thuốc có mảnh giấy bị đốt thành tro, một viên cảnh sát định cầm nó lên, tôi hét: "Đợi đã!"

Trên tờ giấy này rất có khả năng có manh mối quan trọng, đã cháy thành tro, chỉ đụng một cái sợ cũng sẽ nát bét. Tôi bảo Vương Đại Lý: "Ngươi đi mua cho ta một con mực và một chai dầu lanh về đây."

"Mẹ nó, nửa đêm còn bắt ta đi mua."

Vương Nguyên Thạch nói: "Cách đây 3km có một siêu thị, để ta lái xe đi mua."

"Được, giao cho thúc." Tôi gật đầu.

Vương Nguyên Thạch liền rời đi. Trong phòng không còn gì đáng chú ý, lúc này tiểu Chu tới bên cạnh vỗ vai tôi: "Tống Dương, ta có chuyện muốn nói với ngươi."

"Chuyện gì?"

"Thành phố Nam Giang có tồn tại ma cà rồng." Tiểu Chu thần thần bí bí nói.

Tôi suýt nữa thù hộc máu, tiểu tử này có vấn đề về não à, sao cứ cố tranh cãi chuyện đó?

Thấy tôi không tin, hắn lôi một tập hồ sơ đã hoen ố trong cặp ra đưa cho tôi. Hoàng Tiểu Đào dở khóc dở cười: "Tiểu Chu, hai ngày nay ngươi chẳng chịu cố gắng phân tích video, lại đi nghiên cứu ma cà rồng?"

Tiểu Chu đầy tự tin nói: "Ta tin đây là đầu mối quan trọng để phá án."

Hoàng Tiểu Đào cau mày nghiến răng, nếu không phải vì cấp bậc ngang nhau, nàng đã mắng hắn một trận.

Tôi mở tập hồ sơ kia ra, bên trong ghi chép một án mạng 18 năm trước, rất ly kỳ. Người chết là một gái làng chơi 37 tuổi, phát hiện bị chết trong chính phòng mình thuê, máu toàn thân cơ hồ bị hút sạch. Trong hồ sơ còn có một bức ảnh của nạn nhân.

Thi thể mặc một bộ váy đỏ, nằm sấp trên giường, da thịt tái nhợt như tờ giấy. Một bức ảnh khác là chụp cận cảnh phần cổ, trên cổ có dấu răng, nhưng nhỏ chứ không lớn như trong vụ án mấy ngày trước.

Nhìn bức ảnh này, đầu tôi ong lên, nhanh chóng tự hỏi: "Váy đỏ, gái làng chơi, mười tám năm trước, cô nhi."

Tiểu Chu không nhận ra phản ứng khác thường của tôi, hỏi: "Sao, hồ sơ này rất quan trọng đúng không, chứng minh thành phố đã sớm có ma cà rồng xuất hiện."

"Đúng, vô cùng quan trọng, cảm ơn ngươi." Tôi gâth đầu lia lịa.

Tiểu Chu ngớ người, đại khái không ngờ rằng tôi sẽ cảm ơn hắn. Tôi nói với Tiểu Đào: "Nếu như tôi đoán không nhầm, thì nạn nhân 18 năm trước này chính là mẹ của Bạch Dạ."

"Anh chắc chứ?"

"Vô cùng chắc chắn, mười tám năm trước hắn giết chết mẹ

mình, cho nên tay viện trưởng kia đã nói dối chúng ta. Bạch Dạ không phải là bị vứt bỏ, mà là giết người rồi bỏ trốn." Tôi nói.

"Tại sao viện trưởng lại phải bao che hắn?" Tiểu Đào thắc mắc.

"Tôi cũng không tin lão là thánh nhân, loại người này, tội mưu sát mà còn bao che, đồng thời hỗ trợ Bạch Dạ gây án. Hiển nhiên chân tướng chỉ có một, viện trưởng chính là cha đẻ của hắn." Tôi cười lạnh.

Tất cả mọi người đều kinh ngạc, tôi phân tích đâu vào đấy, khi còn trẻ viện trưởng cũng chẳng tuân thủ giới luật trong giáo đường, mà đi ra ngoài hái hoa bắt bướm, quen biết với mẹ của Bạch Dạ.

Giữa hai người không biết là nhân duyên giữ đường hay là tình cảm thầm kín, tóm lại sau đó cô gái làng chơi kia sinh ra Bạch Dạ.

Thân là viện trưởng, lão tuyệt đối không thể thừa nhận đứa con này, mà mẹ của Bạch Dạ do nghề nghiệp của mình nên cũng khồn thể làm tròn trách nhiệm của người mẹ. Một cô gái bị gã đàn ông phụ tình vứt bỏ, lại đẻ ra một tên quái thai, dĩ nhiên là oán hận ngút trời, Bạch Dạ liền trở thành nơi để trút giận.

Có thể hình dung ra, lớn lên trong hoàn cảnh đó, nội tâm Bạch Dạ méo mó tới cỡ nào, hơn nữa hắn vô cùng căm ghét mẹ mình.

Bởi vậy, ngày đó hắn đã giết chết chính mẹ của mình. Mà viện trưởng có lẽ luôn âm thầm để mắt tới hắn, đã kịp thời xuất hiện, thu nhận hắn, tránh cho hắn bị bắt.

Chương 41: Mực ảnh - tuyệt kỹ Tống Gia

Thể chất Bạch Dạ đặc biệt, chỉ có thể hấp thu dinh dưỡng từ máu tươi, 'vết nhơ' của hắn bị nữ tu sĩ phát hiện, sau đó mọi người đều coi hắn là con của ác ma.

Viện trưởng, vì để hắn có thể tiếp tục ở lại chỗ này, hai người chắc hẳn đã có giao kèo, chỉ cần Bạch Dạ không cắn người, viện trưởng sẽ lén dùng máu động vật để nuôi hắn. Mặc dù máu động vật dinh dưỡng không bằng máu người, nhưng chí ít cũng khiến hắn không bị chết đói.

Sau khi Bạch Dạ khôn lớn, đi khỏi cô nhi viện, ẩn náu mấy năm rồi bắt đầu tìm gái làng chơi báo thù. Theo tôi thì trong lòng của hắn cũng chẳng biết ơn viện trưởng là mấy, ngược lại còn oán hận, oán hận lão đã sinh ra mình, oán hận lão đã ban cho hắn một tuổi thơ bi thảm, nhưng với viện trưởng thì lại luôn áy náy về đứa con mình.

Điều này khiến lão trở thành đồng phạm của Bạch Dạ, cũng thay hắn xóa dấu vết, mục đích để Bạch Dạ không bị cảnh sát để mắt tới.

Những điều trên cũng chỉ là suy đoán của tôi, nhưng tôi tin chân tướng phải đúng tới tám chín phần mười. Nghe tôi phân tích hết, Hoang Tiểu Đào nghiến răng nói: "Bất luận hai cha con này là thứ gì, nhất định chúng ta phải bắt chúng về quy án."

Chỉ một lúc sau, Vương Nguyên Thạch đã đem những thứ tôi cần về. Tôi lấy một chậu nước rửa mặt, dùng kéo cắt lấy túi mực của con mực, nhỏ vào, sau đó đổ dầu lanh vào khuấy đều, tạo

thành một hỗn hợp.

Vương Đại Lý tò mò nói: "Chẳng phải trên bàn đã có mực nước sao, còn phải mua con mực về làm gì?"

Tôi trả lời: "Ngươi không biết gì sao? Con mực là một vị thuốc đông y cổ xưa, trong cuốn "bản thảo cương mục" có ghi chép, mực của con mực này có hai đặc tính, thứ nhất là nhẹ, không làm hỏng hình dáng của tàn tro; thứ hai là bên trong có phốt pho, gặp không khí có thể phát sáng.

"Phát sáng?" Vương Đại Lý trợn tròn mắt.

Tôi mượn tiểu Chu cái xi lanh, hút một chút hỗn hợp vừa pha, sau đó bảo hắn chuẩn bị máy ảnh, điều chỉnh độ sáng đến mức cao nhất, cuối cùng bảo cảnh sát tắt toàn bộ đèn trong phòng.

Sau khi đèn tắt ngoài cửa sổ vẫn còn chút ánh sáng leo lắt chiếu vào, tôi liền kéo nốt rèm cửa lại, cả căn phòng tối đen như mực.

"Tối quá, anh có cần đèn pin không?" Tiểu Đào hỏi.

"Không cần, tôi nhìn được." Tôi phát động 'Động U chi đồng' mọi thứ trong phòng thu hết vào tầm mắt.

Tiểu Chu nói: "Nhưng ta không nhìn thấy gì."

Tôi kéo tiểu Chu ra một chỗ, bảo hắn giơ sẵn máy ảnh lên, đợi lát nữa tôi kêu chụp, thì bật đèn flash. Sau đó tôi đem xi lanh mực nhỏ vào tàn tro, chờ khoảng mười giây, bên trên đám tro từ từ hiện ra một số chữ viết sáng lên, mọi người đều thốt lên, tôi la: "Chụp nhanh, nó chỉ có thể duy trì một lát."

Tiểu Chu vội bật flash, tách mấy cái chụp liền. Sau đó tôi bảo mọi người bật dèn lên.

Tiểu Chu dùng máy ảnh kỹ thuật số, hắn kiểm tra qua ảnh chụp, hiệu quả rất tốt, vì thế liền bảo người của tổ kỹ thuật tới, kéo mấy bức ảnh vào trong máy tính, sau đó dùng Photoshop gắn những mảnh rời rạc lại với nhau. Cuối cùng, một hàng chữ hiện ra: "Số 48 Đường Nam Sắc"

Hoàng Tiểu Đào kích động nói: "Khả năng đây chính là địa điểm tối nay bọn chúng gây án, Tiểu Từ ngươi dẫn theo vài người ở lại canh chừng, những người khác đi theo ta!"

Đoàn người chúng tôi hỏa tốc chạy tới 48 Đường Nam Sắc, đây là một khu nhà cao tầng, Hoàng Tiểu Đào định đi gõ cửa từng nhà, tôi nói như thế không được, sẽ kinh động tới hung thủ, vì vậy bảo tiểu Chu lấy đèn tử ngoại ra.

Tôi đưa đèn tử ngoại cho Vương Đại Lý cầm, chỉ hắn cách sử dụng, sau đó bảo hắn giơ lên thật cao chiếu xuống. Còn tôi lấy ô đỏ (hồng ô) trong balo, mở ra, từ từ xoay tròn, ánh sáng tử ngoại xuyên qua chiếc ô xuống đất, mấy dấu chân xộc xệch hiện lên.

"Cái ô này không chỉ dùng để nghiệm thi thôi à?" Tiểu Đào hiếu kỳ hỏi.

"Đâu chỉ mỗi nghiệm thi, nhiều chức năng lắm." Tôi đáp.

"Quá lợi hại, có thời gian ta sẽ bảo tổ kỹ thuật chế mỗi người một cái." Tiểu Chu hâm mộ nói.

Tôi nghĩ thầm, chuyện này e là không được, thứ nhất là chế cái ô này rất mất thời gian, hơn nữa phương pháp điều chế là tuyệt học gia truyền của Tống gia, tôi không thể tiết lộ.

Lượng dân cư đi lên lầu rất lớn, dấu chân vô cùng hỗn loạn, Hoàng Tiểu Đào ngao ngán nhìn: "Cái nào mới là của hung thủ?"

Tôi quan sát một chút, chỉ một đôi trong đó nói: "Cái này, chân trái đậm, chân phải nhạt, khả năng là của viện trưởng."

Chúng tôi lần theo dấu chân này tới tận lầu bốn thì biến mất ở sau một cửa phòng. Tôi định mở khóa thì Tiểu Đào đã một cước đạp tung, rút súng xông vào, những người khác cũng theo sát sau lưng.

Mọi người lục tung căn nhà, đột nhiên trong phòng vang lên tiếng Tiểu Đào thét chói tau, sau đó là một loạt âm thanh rầm rầm. Chỉ thấy vô số dơi đen bay túa ra từ trong cửa, khiến tôi và Vương Đại Lý giật mình.

"Tống Dương, chúng ta tới chậm một bước rồi." Tiếng Tiểu Đào truyền ra.

Tôi đi vào trong phòng ngủ, phát hiện trên giường là một thi thể phụ nữ, mặc một bộ váy Hoa Dương, da thịt trắng bệch như tờ giấy, trên cổ có hai lỗ máu giống y hệt nạn nhân trước.

Trên trần nhà bám rất nhiều dơi, mặc dù vừa mới bị cảnh sát ập vào dọa bay đi không ít, nhưng số lượng vẫn còn nhiều.

Những con dơi kia thật giống như sư giả địa ngục, đen kịt một mảng, thỉnh thoảng lay động một cái, đôi mắt ti hí phát ra ánh sáng xanh quỷ dị, ai mắc chứng trypophobia nhìn thấy cảnh này nhất định sẽ sợ tới nhũn cả người.

Tôi nhất thời có chút hối hận, nếu như phát hiện viện trưởng là đồng phạm sớm hơn, cô gái này có lẽ đã không phải chết.

Nhưng thi thể thì vẫn phải khám nghiệm, tôi bảo Hoàng Tiểu Đào: "Tôi với Vương Đại Ký ở lại đây, cô và mọi người đi điều tra xung quanh."

"Chỉ hai người ở đây liệu có ổn không?" Tiểu Đào không yên tâm nói.

"Không sao, hung thủ sẽ không về đây đâu." Tôi đáp.

"Nhưng những con dơi này..." Tiểu Đào ngước mắt lên trần nhà.

"Chỉ là dơi bình thương thôi, không hại người." Tôi chẳng thèm để ý.

"Được rồi, để tôi cắt cử Vương Nguyên Thạch bảo vệ hai người." Nói xong, Hoàng Tiểu Đào liền dẫn những cảnh sát khác ra ngoài, tổ kỹ thuật bắt đầu thu thập vật chứng. Tôi vén tay áo lên, đeo găng tay vào, kiểm tra sơ qua thi thể, lắng nghe một chút cốt âm, đoán chừng thời gian tử vong khoảng hai trên dưới hai tiếng trước.

Mặc dù biết khả năng lần này cũng chẳng có thêm manh mối gì lớn, nhưng nghiệm thì vẫn phải nghiệm. Tôi bảo Đại Lý lấy giấy Tuyên và dầu sơn trà trong balo ra, vẫn sử dụng Du chỉ phúc nghiệm pháp để lấy dấu tay.

Vương Đại Lý nói: "Sao không trực tiếp dùng cái ô thần của ngươi?"

"Nghiệm thi thì phải nhập gia tùy tục, cũng không phải một phương pháp lần nào cũng có tác dụng." Tôi giải thích.

Kết quả khám nghiệm lần này, đúng là đã cho tôi một ít manh mối mới, trên giấy Tuyên đã xuất hiện mấy dấu vân tay mờ mờ.

Tiểu Chu vội chụp ảnh: "Đây nhất định không phải cùng một người làm."

"Không!" Tôi so sánh một chút cái dấu tay kia, nói: "Đúng là có liên quan tới Bạch Dạ. Thời gian gần đây hắn hấp thụ quá nhiều protein trong máu cho nên da thịt lại bắt đầu bái tiết dầu mỡ, điểm này có thể chính hắn cũng không ý thức được."

Vương Đại Lý nói: "Liệu có hay không một loại khả năng? Hung thủ hút máu thực chất là muốn chữa bệnh lạ của mình?"

"Cũng có khả năng này, có điều hiện giờ hắn đã có thể bài tiết dầu mỡ, như vậy công việc của ta sẽ dễ dàng hơn."

Tôi bảo Vương Đại Lý bật đèn tử ngoại kên, sau đó mở ô, nhẹ nhàng xoay tròn, tôi đang dùng tia tử ngoại để mô phỏng ánh mặt trời.

Đám dơi trên trần nhà bịa tia tử ngoại kích thích, rối rít đập cánh, bay ra ngoài cửa sổ, những người trong phòng giật mình la lên.

Tôi ra phòng khách, những nơi do tia tử ngoại xuyên qua ô chiếu vào hiện lên nhưng dấu máu. Trên khung cửa, bàn, cả cái ly uống nước cũng hiện ra dấu vân tay.

Tiểu Chu định theo ra, tôi bảo hắn: "Ngươi ở lại, khám nghiệm nước còn trong ly, xem có DNA hay không."

"Được." Tiểu Chu gật đầu.

Tôi đi một mạch ra ngoài, phát hiện trên tay vịn cầu thang cũng có dấu vân tay tương đồng, hơn nữa là đang hướng lên phía trên. Vương Đại Lý hai mắt sáng lên nói: "Hung thủ không đi xuống, hắn...hắn vẫn còn trong tòa nhà."

Vương Nguyên Thạch đang tựa cửa hút thuốc nghe thấy, lập tức dập tắt, tay đè lên khẩu 92 bên hông, đưa ánh mắt chờ đợi mệnh lệnh của tôi.

Cơ hội không thể vuột mất, tôi liền ra một quyết định: "Ba chúng ta đi lên bắt hắn!"

Chương 42: Quyết chiến trong bóng tối.

Vương Đại Lý la lên: "Dương tử, ngươi điên à? Việc cấp bách trước mắt là nên gọi Tiểu Đào về chi viện."

"Không được!" Tôi nói: "Hung thủ ở trên lầu quan sát rất rõ, bây giờ một nhóm cảnh sát lớn ầm ầm xông vào, hắn biết mình bị bại lộ, có thể sẽ lựa chọn hành động cực đoan."

"Cùng lắm là nhảy lầu tự sát, loại cặn bã này chết có gì đáng tiếc?" Vương Đại Lý nói.

"Không, là ta nói, hắn có thể sẽ bắt người dân làm con tin." Tôi đáp.

Vương Đại Lý nhất thời cứng họng, một hồi lâu mới ấp úng nói: "Ba người chúng ta liệu có làm được không?"

"Có thể, thân thủ của Vương thúc ta rất yên tâm, hơn nữa trên tay ngươi còn có vũ khí đối phó được với hắn." Tôi nói.

"Trên tay ta chẳng phải chỉ là cái đèn nát..." Vương Đại Lý liếc mắt nhìn đèn tử ngoại, đột nhiên hô lên: "Đúng rồi, tia tử ngoại, hắn sợ ánh mặt trời, Dương Tử, con mẹ nó ngươi quá thông minh."

"Vậy ta đi thôi."

Mặc dù nói vậy, nhưng tôi vẫn cẩn thận gọi điện cho Tiểu Đào bảo nàng về chi viện, tuy nhiên đừng để cả đám đông chạy về, tránh đánh rắn động cỏ.

Tiểu Đào dặn dò tôi: "Vương Nguyên Thạch kinh nghiệm

phong phú, hai người phải đi sau ông ấy, tuyệt đối không được khinh cử vọng động. Nếu hung thủ bắt con tin như anh nói, đừng chọc giận hắn chúng tôi sẽ về ngay."

"Tôi biết rồi."

Ba người chúng tôi đi lên lầu, tôi đi trước, nghiêng ô hướng vào tay vịn cầu thang, Vương Đại Lý thì cầm đèn tử ngoại chiếu qua. Vương Nguyên Thạch không nói câu nào, lăm lăm đi sát phía sau.

Khu nhà này không cao, chỉ có sáu tầng, cho nên cũng không có thang máy. Vân tay Bạch Dạ khác người, rất dễ nhận ra, cứ đi lên một tầng tôi lại rất lo lắng, chỉ sợ vân tay xuất hiện trên cửa của gia đình nào đó, sẽ rất phiền toái.

Nhưng thẳng đến lầu sáu, vân tay vẫn chưa biến mất, tôi thấy cửa thông ra sân thượng khép hờ, bên ngoài là bầu trời tối đen.

Tôi phất tay: "Tắt đèn đi, đừng nên kinh động Bạch Dạ."

Vương Đại Lý tắt đèn, còn Vương Nguyên Thạch thì rút súng ra, động tác thăm dò đi lên phía trước, nhẹ nhàng đẩy cửa ra. Hai chúng tôi theo sát sau lưng Vương thúc.

Trên sân thượng cũng chẳng phải thoáng đáng lắm, có rất nhiều két nước lớn và đường ống, cư dân trong tòa nhà để đảm bảo lượng nước sinh hoạt, tích trữ nước ở đây. Ba người chúng tôi bước từng bước về phía trước, Vương Đại Lý túm chặt gấu áo tôi, gió đêm gào thét bên tai, nhiệt độ rất lạnh.

Vương Nguyên Thạch mỗi bước đi đều vô cùng thận trọng, thỉnh thoảng quét mắt quan sát bốn phía.

Đang đi, đột nhiên tôi nghe một âm thanh lạ, ngẩng đầu nhìn lên, một người mặc áo choàng đen đứng trên két nước, toàn thân hòa vào bóng đêm làm một, chỉ có tay và chân là trắng như xác

chết, tôi kinh hãi hét lên: "Hắn ở phía trên."

Lời còn chưa dứt, Vương Nguyên Thạch đã xoay người lại, hướng lên trên nổ một phát súng, không biết có trúng hay không.

Gã mặc đồ đen nhào tới trên người Vương Nguyên Thạch, lợi dụng trọng lực ôm chặt ông ấy, hai người vật lộn, tên mặc đồ đen siết chặt từ phía sau Vương thúc, há mồm hướng vào cổ mà cắn.

Trong tích tắc hắn há miệng, tôi sợ tới toát mồ hôi hột, bởi vì hắn có một đôi răng nanh vừa nhọn vừa dài, chẳng khác nào dã thú. Quan điểm được tôi giữ vững từ trước tới nay bắt đầu dao động, chẳng lẽ Bạch Dạ đúng là ma cà rồng?

Mắt thấy Vương Nguyên Thạch sắp bị cắn, tôi đánh liều, dùng ô quật vào tên áo đen.

Một tiếng hét vang lên, tên đồ đen bị đánh văng xuống đất, hắn vội vàng ổn định cơ thể, hóp lưng lại như mèo, ẩn mình vào bóng tối. Vương Nguyên Thạch hướng về phía hắn, nổ mấy phát súng, đạn bắn trúng ống nước tóe lửa liên hồi.

Trên gáy Vương Nguyên Thạch rướm máu, nhưng ông chẳng để tâm. Đang chuẩn bị chạy theo hướng đó đuổi theo, bỗng nhiên một vật bay từ phía khác tới, không kịp chuẩn bị, ném trúng lưng Vương thúc, nhất thời một mùi hôi tanh nồng nặc xông ra.

Tôi nhìn thứ lăn trên đất, thì ra là một quả bóng chứa đầy máu lươn. Nháy mắt, giữa bầu trời đêm truyền tới một trận âm thanh rin rít, một đám lớn dơi đen bay tới, máu lươn đã kích thích dã tính của chúng, đôi mắt ti hí phát ra ánh sáng xanh lè, tôi kinh hãi hô: "Mau, cởi quần áo ra."

Vương Nguyên Thạch lập tức cởi bỏ áo khoác, vứt ra xa. Áo khoác mang theo một số con dơi, máu lươn từ cái áo văng tung tóe trên đất. Đám dơi điên loạn lao xuống mặt đất quanh đó, lông

mềm như nhung, mang theo nhiệt độ cơ thể sạt qua chạm vào mặt, thật sự rất kinh tởm.

"Đại Lý, bật đèn!" Tôi vừa dùng ô xua đuổi bầy dơi, vừa hét, quay đầu nhìn lại thì tức đến suýt hộc máu. Vương Đại Lý đang nằm trên đất, ôm đầu run rẩy: "Đừng tới đây, đừng tới đây."

Bầy dơi bay loạn xạ, che kín tầm mắt chúng tôi, lúc này điều tôi lo lắng nhất đã tới, tên áo đen phản công.

Khuôn mặt trắng toát, từ từ leo lên một két nước, lạnh lùng hướng mắt nhìn chúng tôi xuyên qua đám dơi, trên miệng rớm máu tươi, cười quỷ dị. Một giọng nói âm trầm phát ra: "Chỉ là phàm nhân, mà tính giết ta sao?"

Tinh thần Bạch Dạ đã hoàn toàn rối loạn, tôi lăn khỏi chỗ, nhặt đèn tử ngoại lên, chiếu thẳng vào mặt hắn.

Bầy dơi phát ra tiếng kêu thê lương quái dị, rối rít bỏ trốn tứ phía, có mấy con đâm vào tường, lại có con tự lao xuống đất. Tên mặc đồ đen không ngờ tôi lại có chiêu này, hét thảm một tiếng vội vàng đưa tay lên che mặt, xem ra tia tử ngoại làm hắn tổn thương lớn, tôi thoáng thấy da thịt của hắn bị nổi rộp nước.

Tên mặc đồ đen vội vàng nhảy sang một két nước khác bỏ trốn, Vương Nguyên Thạch liền bám theo, mấy tiếng súng vang giữa trời không, sau đó tất cả trở nên yên tĩnh.

Tôi nghĩ rằng hung thủ đã chết, nhẹ nhàng thở phào, quay qua đá Vương Đại Lý một cước, phát tiết cơn giận: "Con bà nó, mau đứng dậy."

"Ôi." Vương Đại Lý vẫn còn sợ hãi, rụt rè kêu.

Chúng tôi chạy tới xem xét, chỉ thấy Vương Nguyên Thạch hai tay nắm chặt súng chỉ về một hướng, mà Bạch Dạ đang ôm một người trong ngực, nhe hàm răng nhọn kề vào cổ, người đó chính là

viện trưởng.

"Đừng tới đây, hắn sẽ giết ta thật đấy, các người đừng tới đây." Viện trưởng run run nói.

Vừa nãy khả năng cũng là lão này ném máu lươn vào chúng tôi, hắn chẳng những trợ Trụ vi ngược, bây giờ lại tìn nguyện làm con tin hỗ trợ hung thủ thoát thân, thật là một người cha mù quáng.

"Viện trưởng, đừng giả bộ nữa, chúng ta đã biết hết rồi." Tôi nói: "Ông là cha của Bạch Dạ đúng không?"

Viện trưởng kinh ngạc, sau đó gật đầu nói: "Tiểu tử, ngươi quả nhiên rất thông minh, hôm các ngươi tới cô nhi viện điều tra, ta đã có cảm giác ngươi không bình thường. Không sai, tiểu Dạ là con riêng của ta, năm đó ta thiếu nợ mẹ con nó, bây giờ ta muốn trả lại gấp bội."

Tôi tức giận mắng: "Ông coi việc này là trả nợ? Con của ông giết người, ông đã không ngăn cản còn giúp đỡ hắn? Đốt đèn lồng soi cũng không tìm được người cha mù quáng như ông."

"Không!" Viện trưởng la lớn: "Tiểu Huy không có sai, thiên tính của hắn như thế, giết người chỉ để có máu sinh tồn, hắn sinh ra, bản thân chính là một sự trừng phạt mà thượng đế dành cho ta, ta cam tâm tình nguyện chấp nhận."

Thật là một người cha méo mó tới đáng thương.

"Viện trưởng, đừng nói nữa, mau giúp ta chặn súng của tay cảnh sát kia, để ta chạy trốn." Bạch Dạ la.

"Được tiểu Dạ, con chạy đi, chạy thật xa vào, cái mạng này của cha không đáng nữa." Viện trưởng gào lên.

Vương Nguyên Thạch mặt không cảm xúc, thò ngón tay vào cò

súng, lạnh lùng nói: "Tống Dương, giết luôn cả hai tên này đi."

Tôi không biết phải trả lời thế nào, tôi không có quyền quyết định sống chết của người khác, biện pháp trước mắt là kéo dài tình thế, chờ tiểu Đào tới.

Nào ngờ đúng lúc này Bạch Dạ đột nhiên đẩy một cái, viện trưởng liền xông tới Vương Nguyên Thạch, Vương thúc trong tích tắc quyết định, một viên bắn thủng chân hắn, viện trưởng ngã lăn ra đất.

Bạch Dạ nhân cơ hội lao ra khỏi sân thượng, tôi trợn mắt há mồm nhìn hắn, vậy mà dám trực tiếp nhảy lầu???

Tôi khiếp sợ, đúng là ác ma, thà chết chứ không đầu hàng.

Đúng lúc này Vương Nguyên Thạch xông lên, tốc độ như một con báo săn, tôi lại càng há mồm to hơn, ông ta cũng lao theo Bạch Dạ!

Chương 43: Kinh thánh tương lai

Tôi vội chạy ra nhìn, thì ra bên kia có một toàn nhà năm tầng, cách sân thượng này khoảng 3 mét, Bạch Dạ và Vương Nguyên Thạch thân thủ siêu đẳng, nhảy một phát là qua.

Lúc này, cả hai đang đuổi bắt phía bên kia, giống như mèo vờn chuột. Khoảng cách ba mét nếu như ở dưới mặt đất, có lẽ tôi dựa vào gia tốc có thể nhảy qua. Nhưng ở đây cao hơn mặt đất tới mấy chục mét, sảy chân ngã xuống chắc chắn tan xương nát thịt, khiến cơ bắp tôi run lên.

Không thể liều lĩnh, bởi vậy tôi lấy điện thoại ra gọi cho Tiểu Đào: "Bạch Dạ nhảy sang sân thượng tòa nhà bên cạnh bỏ trốn, Vương Nguyên Thạch cũng ở đó, các cô mau giăng lưới đi."

"Được, tôi biết rồi." Hoàng Tiểu Đào đáp nhanh.

Tôi liếc nhìn viện trưởng đang ôm chân rên rỉ, nói: "À, cô cho thêm một cảnh sát tới bên này, có một tên đồng phạm bị thương."

Cúp điện thoại, tôi đi về phía lão viện trưởng, nghe tiếng bước chân, phản ứng đầu tiên của lão là: "Tiểu Dạ bị bắt rồi ư?"

Tôi ngồi xổm xuống nói: "Nhanh thôi, hai cha con ông coi như đã đi vào ngõ cụt."

Đột nhiên lão kích động tóm lấy áo tôi: "Cầu xin các người bỏ qua cho Tiểu Dạ đi, những cô gái kia đều là do ta sát hại, chỉ mình ta."

Viện trưởng túm tôi rất chặt, làm tôi không khỏi sợ hãi toát mồ hôi, ngộ nhỡ trong tay áo lão có giấu dao, chẳng phải tôi sẽ lật thuyền trong mương ư? Đúng lúc này Vương Đại Lý lao tới, chiếu thẳng đèn tử ngoại vào mắt lão: "Lão già buông ra mau, ngươi định đánh cảnh sát à?"

Viện trưởng bị đèn chiếu không mở nổi mắt, đành buông tay ra. Theo bản năng, tôi lùi lại giữ một khoảng cách với lão, hỏi: "Tại sao ông phải giúp đỡ Bạch Dạ giết chết hai cô gái vô tội?"

Viện trưởng trả lời: "Con trai mình cầu xin, đương nhiên cha sẽ tìm mọi cách đáp ứng. Dù sao từ trước tới giờ, ta cũng không làm tròn trách nhiệm của một người cha."

"Ông là một người theo đạo, làm chuyện này không sẽ phải xuống địa ngục sao?" Tôi căm hận mắng.

Viện trưởng đáp: "Trong luật pháp của bề trên, Moses có dạy bọn ta, phải dùng đá ném chết những gái làng chơi này, ngươi nghĩ ta có phải xuống địa ngục không?"

Tôi ngẩn người một chút, Vương Đại Lý hỏi tôi: "Lão già này đang nói cái gì vậy?"

Tôi đã kịp có phản ứng, lão đang dùng những lời trong kinh thánh để phản bác tôi, cả đời hắn học kinh thánh, đương nhiên vô cùng thông thạo, còn tôi thì chưa đọc, chỉ biết một chút về nó mà thôi.

Có điều, bất kể là nói thế nào, tôi không bao giờ cho rằng một tôn giáo khuyên người ta hướng thiện lại ủng hộ việc giết người, nhất định là lão cưỡng ép tẩy trắng thay đen.

Tôi nói: "Magdalene trong kinh thánh cũng là một gái điếm, cô ta đã rửa chân cho chúa Jesus bằng nước mắt ăn năn, sau khi chúa Jesus bị đóng đinh lên thánh giá, đã tha thứ cho cô ấy. Nếu chua

của các ông xem thường gái điếm, tại sao còn muốn cứu Magdalene? Cơ đốc giáo chân chính là hướng thiện, là quảng đại, chắc chắn không phải kẻ giết người như ông."

Viện trưởng kinh ngạc trợn tròn mắt, nhất thời không biết nói gì.

Đúng lúc này bên tòa nhà kia vang lên một loạt tiếng súng, thân thể viện trưởng run rẩy mãnh liệt, gấp gáp muốn giùng giằng bò dậy: "Các ngươi làm gì con ta, các ngươi làm gì con ta?"

Vương Đại Lý chạy tới lan can quan sát, nói: "Vương Nguyên Thạch bắt được hắn rồi!"

"Bắt sống sao?" Viện trưởng vội hỏi.

"Phải."

Rốt cuộc lão cũng buông bỏ tư tưởng trách nhiệm, thở phào một cái nằm ra đất.

Lát sau, một viên cảnh sát đi lên, giải viện trưởng về, Vương Đại Lý nói: "Tống Dương, ngươi thật là lắm tài, vừa rồi ví dụ mà ngươi đưa ra là ở đâu mà làm cho lão già á khẩu không phản bác được vậy?"

"Trong kinh thánh thôi, Magdalene là một gái điếm, cô ta có ơn với Jesus nên được Jesua độ hóa." Một đoạn này là tôi xem ở bộ phim "Mật mã Da Vinci".

"Sao ngươi có thể uyên bác như vậy? Cái gì cũng biết." Vương Đại Lý ganh tị nói.

"Thường ngày ngươi chơi game, còn ta đọc sách." Tôi đáp.

Đột nhiên sực nhớ ra một chuyện, tôi vội đuổi theo viện trưởng đang bị cảnh sát dẫn giải: "Phải rồi, tại sao ông phải bôi

máu lươn ở hiện trường án mạng?"

Viện trưởng lúc này đã mất hết tinh thần, nhìn như một lão già đã trăm tuổi, tiều tụy: "Ta làm như vậy, để các ngươi nghĩ là ma cà rồng gây án, sẽ không điều tra tiếp."

Tôi không còn gì để nói, lão ta cả đời học kinh thánh, biết rằng người bình thường sẽ tin truyền thuyết trong sách, đáng tiếc cảnh sát đều là vô thần luận giả. Bất kể là ma cà rồng hay quỷ hồn, cũng sẽ truy xét tới cùng.

Chỉ một lát sau, chúng tôi xuống lầu hội họp với Tiểu Đào, nàng vỗ vai tôi, hưng phấn nói: "Tống Dương, lần này anh lại lập công lớn rồi."

"Không không, tất cả đều là công lao của Vương thúc." Tôi khiêm tốn nói.

Vương Nguyên Thạch tựa vào cửa xe hút thuốc, vết thương trên trán đã đóng vảy, quần áo xộc xệch, tôi đi tới ngỏ ý cảm ơn, sau đó hỏi: "Vương thúc, sao lúc đó thúc biết bên cạnh có một tòa nhà?"

"Ta không có biết." Ông ta nhàn nhạt trả lời.

Tôi há hốc mồm, quá liều mạng đim ngộ nhỡ lúc đó hung thủ chính là nhảy lầu tự sát, chẳng phải ông ấy sẽ hi sinh vô ích sao?

Có điều nói đi thì cũng phải nói lại, nếu như lúc ấy Vương Nguyên Thạch không quyết đoán nhảy theo, chắc chắn Bạch Dạ đã trốn thoát, trong lòng tôi thầm cảm khái, Vương thúc này đúng là một 'liều mạng Tam Lang'.

Hoàng Tiểu Đào nói: "Vụ án đã kết thúc, công việc dọn dẹp giao cho tổ kỹ thuật đi. Còn chúng ta đưa nghi phạm về tra khảo, tôi bảo Vương thúc đưa anh về trường."

"Khỏi cần, tối nay Vương thúc vất vả như vậy rồi, không thể làm phiền ông ấy nữa, tôi với Đại Lý tự bắt xe về." Tôi khoát tay.

"Vậy hai người đi cẩn thận."

Mấy ngày sau khi kết thúc vụ án, hàng ngày Vương Đại Lý đều lên mạng xem tin tức, nhưng vụ án ma cà rồng này lại chẳng hề có báo nào đưa tin. Có lẽ do tính chất ly kỳ quỷ dị của nó mà cảnh sát không tiết lộ với truyền thông. Hôm nay, Tiểu Đào gọi điện bảo chúng tôi qua, nói tối nay có tiệc ăn mừng, nhất định cả hai phải tới.

Đối với chuyện ăn uống, đương nhiên Vương Đại Lý sẽ không từ chối, chúng tôi bắt xe tới nhà hàng mà Tiểu Đào chỉ, được nhân viên quán dẫn vào một phòng lớn, bên trong là tất cả thành viên của tổ chuyên án. Hai chúng tôi vừa xuất hiện, mọi người lập tức nổ một tràng pháo tay hân hoan.

Cả căn phòng trần ngập không khí như vậy, khiến tôi ngại ngùng, gật đầu với mọi người, cười cười sau đó dắt Đại Lý tìm chỗ ngồi.

Vừa ngồi xuống, tiểu Chu liền bưng ly tới, có vẻ hắn đã ngà ngà say, phong cách hoàn toàn khác với tiểu Chu hào hoa phong nhã thường ngày, lớn miệng nói: "Tống ca, hung thủ quả nhiên không phải là ma cà rồng, chỉ là người thường, là do ta quá để ý tiểu tiết. Vụ án này nếu như không có ngươi chắc chắn chúng ta không phá nổi, một lời tâm can này ta muốn nói, đời ta chưa phục ai bao giờ, chỉ phục ngươi. Đến đây, tiểu đệ kính ngươi một ly!"

Tôi từ chối nói: "Cảnh sát Chu, ngươi khách khí rồi, thứ lỗi ta không biết uống rượu."

"Không sao, uống cái khác."

Hắn rót cho tôi một ly đầy nước ngọt, những cảnh sát dưới

quyền hắn cũng lần lượt tới mời rượu tôi, bị Tiểu Đào đuổi về: "Đi ra chỗ khác, lát nữa tới mời sau, ta có lời muốn nói riêng với Tống Dương."

Đám nhân viên cảnh sát đồng loạt ồ lên, làm mặt Tiểu Đào đỏ bừng, dậm chân mắng: "Ta có chuyện đứng đắn muốn nói với hắn."

"Tổ trưởng có chuyện đứng đắn muốn nói với Tống Dương." Một tên cảnh sát uống say, giọng the thé bât chước nàng, làm mọi người lại cười ồ lên một trận. Tối nay thấy mọi người đều rất buông thả, nói đùa chẳng kiêng kỵ, thật hoàn toàn chẳng ra dáng cảnh sát bình thường.

"Ngươi, ngươi ngươi..." Hoàng Tiểu Đào giận tới mặt đỏ tía tai: "Trừ tiền thưởng của ngươi."

Hoàng Tiểu Đào ngồi sụp một cái xuống cạnh tôi, tức giận nói: "Mẹ, cái đám trẻ con không biết giữ mồm này!"

Tối nay nàng mặc một cái áo sơ mi trắng, cùng quần jeans siêu ngắn, vóc dáng nóng bỏng được lớp vải bó sát tôn lên hoàn hảo. Hai đôi chân trắng ngọc ngà cân đối lộ ra, cổ áo đóng hờ, úp mở một bộ ngực căng tròn, trắng như tuyết. Mặc dù có dáng người hoàn mỹ như vậy, nhưng không hề mảnh mai yêu đuối. Cánh tay và phần bụng lờ mờ có thể nhìn thấy cơ bắp được rèn luyện, bắp đùi cũng nở nang rắn chắc, lộ ra một vẻ khỏe mạnh mà các cô gái bình thường không có. Làm tôi nhìn mà mặt đỏ bừng lên, vôi cúi đầu uống nước.

"Tiểu Đào tỷ tỷ, tối nay tỷ ăn mặc thật đẹp quá." Vương Đại Lý nịnh hót.

"Ha ha, chỉ tùy tiện mặc thôi, dáng người không đẹp khó chọn quần áo." Tiểu Đào cười.

Nàng vỗ vỗ vai tôi: "Tống Dương, ngày hôm qua Bạch Dạ đã khai ra hết tất cả, cơ hồ là giống với suy đoán của anh, chỉ có một điểm là anh không nghĩ tới..."

Chương 44: Tôi chờ anh ở trong phòng

"Một điểm này chẳng những anh không nghĩ tới, mà mọi người chúng tôi cũng không thể ngờ." Tiểu Đào nói.

"Là cái gì?" Tôi hỏi.

"Động cơ giết người của Bạch Dạ không phải là trả thù mẹ hắn."

Trong khẩu cung Bạch Dạ khai mẹ hắn là một phụ nữ hỉ nộ thất thường, có lúc thì làm mọi cách mắng chửi, đánh hắn, nhưng có lúc lại như một mẹ hiền, ôn nhu. Bởi vì Bạch Dạ là vật cản cả đời của bà, đồng thời lại là người thân duy nhất, đối với đứa con này, bà vô cùng mâu thuẫn.

Tất nhiên tình cảm của Bạch Dạ đối với bà ta không chỉ là yêu, mà là yêu hận xen kẽ.

Bạch Dạ không thể hấp thu protein theo cách thông thường, mẹ hắn liền mua gà vịt cho hắn uống máu. Từ nhỏ ăn tươi nuốt sống, lâu ngày hai răng nanh của hắn trở nên vừa nhọn vừa dài, lúc bình thường cũng lộ ra dưới môi, trông giống như ma cà rồng.

Mẹ hắn cả ngày nhốt hắn trong phòng, có lẽ là sợ mất mặt, chưa bao giờ cho người ngoài biết sự tồn tại của hắn. Bởi vậy tuổi thơ của Bạch Dạ không có ai dạy cho hắn khái niệm đạo đức, đối với việc sống chết cũng cực kỳ lãnh đạm.

Có một lần mẹ hắn ở bên ngoài bị khách làm nhục, sau khi trở về liền trút toàn bộ oán khí lên người Bạch Dạ, cãi vã một hồi

khiến thú tính của hắn bộc phát, cắn vào cổ mẹ mình. Hắn khai lúc đó chỉ là muốn để cho bà ta im miệng, không nói mấy lời khó nghe nữa. Nhưng mẹ hắn giãy dụa sau đó bất động, cơ thể cũng dần lạnh đi. Bạch Dạ không hề biết đó là cái chết, còn rúc vào ngực mẹ mà ngủ một đêm.

Cũng trong lần đó, Bạch Dạ nếm được mùi vị máu tươi mà trên thế gian không gì có thể sánh bằng, mùi vị đó cả đời hắn không thể quên, bởi vậy mới cắn người trong cô nhi viện, nhưng thật đáng tiếc, mùi vị đó chỉ có trên người mẹ hắn mà thôi.

Cho nên sau khí lớn lên, hắn vẫn nhớ như in, chọn những cô gái tương tự như mẹ mình để xuống tay, chỉ vì muốn nếm mùi máu của họ.

"Trong lúc thẩm vấn, khai tới đoạn này Bạch Dạ lộ ra một nụ cười rất đáng sợ, còn thè lưỡi ra liếm môi, làm tôi cũng bị dọa. Tôi nghĩ hắn không nên nhốt hắn vào tù, mà đưa hắn tới bệnh viện tâm thần mới phải." Tiểu Đào vẫn còn hoang mang nói.

"Thật là quá sức biến thái. Người này nội tâm đã hoàn toàn méo mó." Vương Đại Lý thốt lên, bị Tiểu Đào lườm một cái.

"Tống Dương, chẳng lẽ máu người còn có mùi vị khác nhau ư?" Tiểu Đào hỏi.

"Thành phần trong máu đều tương tự nhau, khác biệt sẽ không quá lớn, theo tôi đây là tác dụng tâm lý thôi." Tôi nói.

Về phần tại sao lại là tác dụng tâm lý, tôi nghĩ là do tuổi thơ của Bạch Dạ, bên cạnh chỉ có mẹ là người khác giới duy nhất, theo thời gian hắn dần hình thành sự gắn bó dị dạng với mẹ mình, đó gọi là chứng 'phức cảm oedipus' (tra gg để biết thêm chi tiết). Khảnh khắc Bạch Dạ ôm lấy cổ mẹ hắn, giống như đang chiếm giữ bà ta, khiến tâm tình hắn thỏa mãn cự điểm, cho nên mới cảm thấy mùi vị máu tươi của mẹ hắn là ngon nhất.

Đương nhiên tôi cũng chẳng nói những phân tích của mình ra, chỉ sợ nói xong Vương Đại Lý không những chửi Bạch Dạ biến thái mà còn chửi luôn cả tôi.

Hoàng Tiểu Đào nói tiếp: "Trong cô nhi viện, Bạch Dạ bị bọn trẻ gọi là ma cà rồng. Bản thân hắn cũng đọc được trong sách, ma cà rồng là thứ gì, cho nên từ đó liền một lòng nghĩ mình là hậu duệ của Cain, cho rằng mình là giống loài khác.

"Tên này thực ra cũng rất đang thương, sinh ra trong gia đình không bình thường, từ nhỏ còn bị coi là quái vật." Tôi nói: "Không nói quá, người đáng hận nhất định có chỗ đáng thương."

"Ừ, nói đúng lắm. Nào, ăn mừng vụ án được phá, ba người chúng ta cạn ly."

Hoàng Tiểu Đào rót ba lý nước ngọt, chúng tôi cụng ly, sau khi uống hết, nàng đột nhiên lại gần, kề miệng vào tai tôi thì thầm, một hơi thở ấm áp thổi vào lỗ tai, nhột nhột: "Cơm nước xong, anh lên tầng trên, phòng 1204 chờ tôi, có chuyện tốt.."

Mặt tôi đỏ lên, kinh ngạc nhìn Hoàng Tiểu Đào, nàng tinh nghịch nháy mắt với tôi một cái: "Đừng nói cho ai biết." Sau đó đứng dậy đi về bàn của mình.

Vương Đại Lý tò mò hỏi tôi: "Tiểu Đào tỷ tỷ nói gì với ngươi thế?"

"Không...không có gì."

"Mẹ nó, còn giấu cả ta? Hai ta có phải bạn bè không?"

"Thật sự là không có gì, cô ấy trêu ngươi thôi." Tôi đỏ mặt nói.

Đồ ăn của bữa tiệc vô cùng phong phú, nhưng những lời này của Tiểu Đào làm tôi không thể ăn ngon. Chuyện tốt là ý gì? Lại còn thuê phòng sẵn chờ tôi, mấy lời này nói ra từ một mỹ nhân gợi

cảm, mẹ nó một xử nam chưa cầm tay con gái bao giờ như tôi, nghe thấy làm sao có thể ngăn mình không mơ tưởng viển vông?

Bữa tiệc đến hồi tàn, tôi bảo Vương Đại Lý mìn đi đi vệ sinh. Bấy giờ hắn đã uống say, đang cùng một cảnh sát không quen biết bá vai, xưng huynh gọi đệ, khoát tay nói: "Đi đi, đi đi"

Tôi mang một tâm trạng vừa hồi hộp vừa bất an đi lên căn phòng kia. Cửa phòng đóng chặt, tôi đắn đo không biết có nên gõ cửa hay không. Đúng lúc này Hoàng Tiểu Đào từ phía sau đi tới, sảng lảng nói: "Tống Dương, sao anh còn chưa vào, chờ tôi ư?"

"Cô không ở bên trong à?" Tôi giật mình.

"Anh đang nghĩ lung tung gì vậy? Tôi muốn nói chuyện với anh thì việc gì phải thuê phòng? Người chờ anh bên trong là người khác, tôi chỉ phụ trách sắp xếp thôi." Hoàng Tiểu Đào gõ cửa mấy cái bên trong có tiếng nói: "Mời vào."

Giọng nói này nghe có vẻ quen quen.

Hoàng Tiểu Đào đẩy cửa vào, cung kính nghiêm trang đứng chào: "Báo cáo thủ trưởng, tôi đã đưa Tống Dương tới."

"Mau mau, gọi đại chất tử của ta vào."

Nghe kiểu nói này, tôi đã có phản ứng, thì ra là Tôn Lão Hổ, tâm lý chửi đổng một trận, muốn gặp tôi còn cố ý thuê phòng, hại tôi đấu tranh tư tưởng nửa ngày.

Tôi bước vào, nhìn một lượt, ngoại trừ Tôn Lão Hổ, trong phòng còn có hai người. Một là đội trưởng Lâm lần trước đã gặp, người còn lại tôi không biết, ước chừng năm mươi tuổi, mặt mũi lạnh lùng, hai hàng lông mày dày như con tằm, lộ ra mấy phần uy nghiêm, trên sống mũi còn có một cặp kính đen, làm cho người khác không đoán được ánh mắt của ông ta.

Đây là một căn phòng trà nước, ba người ngồi trên sofa uống trà, Tôn Lão Hổ bên trái, Lâm đội trưởng bên phải, giống như đang tháp tùng, xem ra người đàn ông này là quan to, hơn nữa lai lịch không tầm thường, khó trách trên người phát ra quan uy.

Tôn Lão Hổ chào đón, vỗ vai tôi: "Đại chất tử, đã lâu không gặp, giờ đã là một thanh niên rồi. Nào, ta giới thiệu cho ngươi một chút, vị này là Lâm đội trưởng, vị này là giám đốc Trình, giám đốc sở công an."

Giám đốc trình rót một ly trà, nói: "Ngồi đi, không cần khách khí như vậy, gọi ta lão Trình là được rồi."

Tôi nào dám không khách khí, lập tức gật đầu: "Chào giám đốc Trình, không biết ngài tìm tôi có việc gì?"

Trình giám đốc nhìn tôi từ trên xuống dưới, cười: "Quả nhiên là soái ca tài giỏi dáng vẻ đường đường, nếm thử một ngụm Long Tỉnh này đi."

Tôi ngồi xuống, nhấp một ngụm trà, mặc dù tôi không hiểu về trà đạo, nhưng mùi vị trà này quả thực rất thơm, hương xông lên mũi, đúng là trà ngon thượng đẳng.

Tôi liếc mắt, chú ý thấy bên cạnh khay trà là một tập hồ sơ dạy cộm, Trình giám đốc nâng nó lên tay, vỗ vỗ nói: "Tống Dương, báo cáo ngươi phá hai vụ án này ta đều xem qua rồi, phá rất đẹp, rất có phong thái của ông ngươi năm đó."

Tôi kinh ngạc: "Giám đốc trình, ngài cũng biết ông tôi?"

Ông ta cười: "Ta đã từng hợp tác với ông ngươi mấy lần, ba năm trước nghe tin ông ngươi mất, đối với ta mà nói như sét đánh ngang tai, vô cùng lo lắng tuyệt học của Tống đề hình sẽ thất truyền. Thật may mắn là lão đã có người nối nghiệp, hơn nữa còn là Trường Giang lớp sau xô lớp trước."

Người trong quan trường đều rất giỏi ăn nói, ông nội tôi với giàm đốc Trình có bao nhiêu giao tình tôi không biết, đây cũng chỉ đơn thuần là một lời khen đơn giản với tôi, tôi lập tức nói: "Giám đốc Trình, ngài quá khen."

"Tống Dương, hôm nay ta cố ý tới gặp ngươi không vì cái gì khác." Ông ta rút một xấp hồ sơ dưới cùng ra, đưa cho tôi: "Ở đây ta có một vụ án, hai mươi chuyên gia dưới quyền ta đều bó tay, xem ra không nhờ hậu nhân Tống gia xuất sơn không được."

Tôi mở hồ sơ xem qua mấy trang, một nhà có bốn người chết thảm, kèm thêm mấy bức ảnh, hiện trường chỉ có thể dùng một mảng máu tươi để hình dung.

Nhưng hiện trường kinh khủng, không đồng nghĩa với vụ án khó phá, giang bắc tàn đao vẫn gây án sạch sẽ, làm nạn nhân giống như đang ngủ, thường án mạng càng đơn gian mới càng khó điều tra.

"Vụ này có điều gì đặc biệt sao?" Tôi hỏi.

"Không hổ là chuyên gia, vừa nhìn đã hỏi ngay vấn đề trọng yếu. Ban đầu bọn ta cũng nghĩ vụ án chẳng có gì, sau đó mới phát hiện một điều khả nghi lớn, cơ hồ là không có khả năng phá án." Trình giám đốc nói.

"Tại sao?"

"Bởi vì vụ án này căn bản không có hung thủ." Trình giám đốc mặt như đưa đám.

Tôi càng kinh ngạc, hai mắt trợn tròn, Trình giám đốc chậm rãi giải thích: "Một nhà bốn người giết lẫn nhau, hiện trường hoàn toàn khép kín, vốn ban đầu chúng ta cho rằng chỉ là một thảm kịch gia đình, nhưng ba ngày trước, một vụ y như vậy lại xảy ra. Một sự việc như vậy mà xảy ra hai lần, có quá quỷ dị không? Tống

Dương, ngoại trừ tìm ngươi, ta không nghĩ ra người nào khác có thể phá vụ án này. Tất nhiên nếu không phá được ngươi cứ nói thẳng, ta cũng sẽ không miễn cưỡng."

Tôi nhìn bức ảnh trên tay, đối với tôi mà nói cũng là một lần khiêu chiến. Nhưng tôi lại rất tự tin, mỉm cười nói: "Giám đốc Trình, ngài yên tâm, tôi nhất định không làm Tống gia mất mặt."

Chương 45: Ma nhập

Nhận lấy tập hồ sơ từ tay giám đốc Trình, tôi đi ra khỏi phòng thì lúc này tiệc cũng đã tan.

Đám cảnh sát đã ai về nhà nấy, phục vụ đang dọn chén bát, chỉ có Vương Đại Lý đang gục đầu trên bàn, nấc lên, xem ra hắn đã uống không ít.

Tôi tìm một cái ghế, ngồi xuống mở hồ sơ ra nghiên cứu cẩn thận.

Vụ giết người thứ nhất mà Trình giám đốc nói tới xảy ra ở thành phó Võ Khúc bên cạnh, thời gian là ba tháng trước, một nhà bốn người chết. Chủ nhân ngôi nhà là một tổng giâm đốc công tu đa quốc gia, 36 tuổi, có thể nói là thanh niên tuấn kiệt. Ba người còn lại theo thứ tự là vợ và con hắn, đứa con gái mới tròn một tuổi. Gia đình này vốn hòa thuận, nhưng một buổi tối ba tháng trước đột nhiên lại xảy ra cãi vã kịch liệt.

Trong lúc đó có một nhân viên gọi điện tới, gã chủ nhà thô bạo nói mấy câu liền vứt điện thoại xuống một bên, cũng chẳng thèm cúp máy. Nhân viên kia rất sợ hãi, bởi vì giám đốc của hắn xuất thân trong một gia đình gia giáo, cho tới giờ chưa từng chửi tục câu 'mẹ nó' như vậy.

Nhân viên kia qua điện thoại nghe thấy vợ chồng hắn dùng những lời lẽ cực kỳ cay độc để mắng đối phương, đứa con trai mười tuổi thì đang không ngừng la hét, đập phá đồ đạc, con gái út thì khóc ré lên, vô cùng đáng sợ.

Thấy chuyện này, phản ứng của người nhân viên là cả nhà giám đốc như bị ma nhập, tính tình đại biến, hắn không nghe được

tới cuối cùng, bởi vì trong lúc giằng co hai vợ chồng giám đốc đã đạp hỏng.

Hàng xóm cũng nghe thấy ầm ĩ trong nhà hắn, có người sang gõ cửa hai lần, lần đầu không ai thèm để ý, lần thứ hai gõ cửa một lát thì bên trong yên tĩnh trở lại, người hàng xóm cho rằng không có việc gì liền rời đi, thực ra lúc đó cả nhà họ đã chết.

Quá trình tử vong là thế này, đưa con trai cầm chân em gái ném xuống sàn nhà chết, người vợ dùng chai rượu đập vào đầu con trai, sau đó người chồng dùng dao đâm chết vợ, ba nhát dao đều vào chỗ trọng yếu.

Cuối cùng người chồng quỳ xuống, cắt cổ tự sát.

Toàn bộ hiện trường khép kín, không thể có người ngoài xông vào, những dấu vân tay, lông và da tóc cũng hoàn toàn là của bốn người này.

Trong nhà có thuê một người giúp việc, hôm đó bà ta nấu bữa tối xong thì về trước, cảnh sát dồn hết nghi ngờ lên người này. Nhưng khi lấy khẩu cung, người giúp việc sống chết biện hộ là mình vô tội, bên pháp y cũng không tìm được bất cứ gì khả nghi trên thi thể bốn nạn nhân, kết quả là bà ta được thả, cảnh sát xác định bà ta không gây án.

Mặc dù hồ sơ viết rất bình thường, nhưng đọc tới đây, bỗng gáy tôi ớn lạnh, vụ án này thực sự quá quỷ dị, quá kỳ lạ.

Đột nhiên Hoàng Tiểu Đào chụp ảnh tôi, lúc này tôi mới ý thức được thì ra nãy giờ nàng ngồi bên cạnh, cùng tôi đọc hồ sơ vụ án, mà tôi lại không hề hay biết.

"Thế nào Tống Dương, có nắm chắc không?" Hoàng Tiểu Đào hỏi.

"Cô muốn nghe tôi nói thật?"

"Đương nhiên."

"Hoàn toàn không nắm chắc, thậm chí có thể nói càng xem càng hồ đồ." Tôi đáp

"Vậy sao anh còn nhận lời?" Hoàng Tiểu Đào trợn mắt nhìn tôi.

Tôi cười: "Có lòng tin với nắm chắc là hai chuyện khác nhau, hồ sơ này là do cảnh sát điều tra tự viết, tôi nghĩ nếu để tôi tới hiện trường án mạng, không chừng sẽ phát hiện một ít dấu vết."

Hoàng Tiểu Đào thở dài một tiếng: "Có điều lần này anh đi Võ Khúc một mình, không biết cảnh sát bên đó có chịu hợp tác hay không."

"Ai nói chỉ mình tôi đi? Cô cũng đi cùng chứ?" Tôi nói.

"Làm ơn đi, lệnh công tác đặc biệt lần này, Trình giâm đốc chỉ viết có mình tên anh. Thành phố Võ Khúc có hệ thống cảnh sát riêng của họ, hơn nữa Tôn Lão Hổ lại keo kiệt, luôn phàn nàn tôi một bữa ăn hai bát cơm, làm sao mà ông ta chịu chi tiền công tác cho tôi lần này." Hoàng Tiểu Đào không cam lòng nói.

Đang nói chuyện, đột nhiên một bóng người cao lớn xuất hiện sau lưng Tiểu Đào: "Ai nói xấu sau lưng ta vậy?"

Hoàng Tiểu Đào bị dọa sợ tới té khỏi ghế, vội vàng cung kính đứng nghiêm nói: "Cục trưởng, tôi và Tống Dương đang bàn chuyện vụ án."

"Thôi thôi, đừng làm bộ làm tịch, các ngươi gọi ta là gì sau lưng, ta còn không rõ sao, ngồi đi." Tôn Lão Hổ nói xong, ngồi xuống ghế của Tiểu Đào, còn nàng thì vẫn một mực đứng im.

Tôn Lão Hổ vỗ vai tôi nói: "Đại chất tử, vụ án này có lòng tin phá được không?"

"Nắm chắc tám phần mười." Tôi suy nghĩ rồi nói.

"Ngươi cứ làm hết sức mình, khỏi phải lo ảnh hưởng mặt mũi của ta, ta rất tin vào tài năng của họ Tống các ngươi." Tôn Lão Hổ đáp.

Tôi hỏi: "Tôn thúc thúc, thím nhà có khỏe không?"

"Khỏe, ta nghe nói mới sinh được thằng con kháu lắm."

"Nghe nói?"

Tôn Lão Hổ cười ha ha: "Ta ly hôn lâu rồi, haiz, cảnh sát chúng ta đều là dăm bữa nửa tháng không về nhà, là số phải cô đơn. Cũng là ông ngươi nhìn xa trông rộng, nhất quyết không cho ngươi làm cảnh sát."

Ông ta nói tiếp: "Đại chất tử, phá vụ án này cần trợ giúp gì ngươi cứ mở miệng, không hứa là cầu gì được đó, nhưng chỉ cần trong khả năng ta nhất định giúp ngươi."

"Con muốn mang vài người cùng đi Khúc Võ." Tôi nói.

"Được, nói đi."

"Hoàng Tiểu Đào, Vương Nguyên Thạch..." tôi liếc nhìn Vương Đại Lý đang ngủ như heo chết: "Còn có người bạn học Vương Đại Lý này."(Đủ bốn thầy trò sugar tank chưa nhỉ□)

Hoàng Tiểu Đào hơi bất ngờ vì Tôn Lão Hổ lại sảng khoái đáp ứng: "Được, các ngươi đi lần này, chi phí sẽ do nhà nước thanh toán."

"Ngoài ra, con định tối nay sẽ lên đường luôn." Tôi nói.

"Cần gì gấp gáp như vậy chứ? Sáng mai hẵng đi, ta bảo người lái xe đưa các ngươi sang đó." Tôn Lão Hổ nói.

"Chẳng phải Trình giám đốc có nói, ba ngày trước xảy ra một vụ án tương tự sao? Đối với án mạng, ba ngày đã là quá lâu, chậm một giây liền mất đi một tia hi vọng, cho nên con muốn đi ngay tối nay." Lúc này tôi đã hạ quyết tâm.

Tôn Lão Hổ cười lớn vỗ vai tôi: "Ngươi thật quá sốt sắng, đúng như ông nội ngươi, cứ nghe có án mạng là sốt sắng hơn ai hết."

Tôi kinh ngạc: "Chẳng phải lúc trước thúc luôn càu nhàu là mời ông nội con còn khó hơn thỉnh thần linh sao?"

"Đó là mấy vụ án phổ thông, còn gặp phải loại án mạng đặc biệt kỳ lạ, lão một giây cũng không thể chờ, còn lôi ta một mạch tới hiện trường, hai ông cháu ngươi điểm này y hệt nhau, thật đúng là con nhà tông không giống lông cũng giống cánh." Dứt lời Tôn Lão Hổ lại cười lớn, sau đó nói: "Tiểu Đào, cô gọi Vương Nguyên Thạch tới đây, dẫn theo Tống Dương và bạn hắn lập tức lên đường, chờ các ngươi phá án trở về, Tôn Hổ ta sẽ tự mình làm cơm cho các ngươi tẩy trần."

Hoàng Tiểu Đào cũng kính hành lễ: "Rõ, cục trưởng!"

Tôn Lão Hổ về trước, chỉ lát sau Vương Nguyên Thạch đã tới, tôi nghĩ là ông ta không uống rượu, ai dè mồm nồng nặc hơi men, hình như còn uống nhiều hơn Vương Đại Lý, người này tửu lượng không nhỏ.

Hoàng Tiểu Đào trình bày ngắn gọn nhiệm vụ, bảo Vương Nguyên Thạch vác Đại Lý đang say như chết ra xe, trách nhiệm lái xe nặng nề đổ lên đầu Tiểu Đào.

Tới bãi đậu xe, nàng hỏi tôi: "Sao anh lại chỉ đích danh Vương Nguyên Thạch? Ông ta năng lực mạnh nhất thật, nhưng người này tính khí cổ quái, là một người nóng nảy, anh có biết là ba năm trước ông ta từng đánh gãy chân một cảnh sát trong đội vũ trang không?"

"Mẹ nó, đại thúc này lại có lịch sử đen tối thế à?" Tôi trợn mắt.

"Nếu không anh nghĩ tại sao một người hơn ba mươi tuổi vẫn phải làm lính, nếu nói về kinh nghiệm đã sớm phải làm sỹ quan, như vậy đủ hiểu tính cách ông ta thế nào rồi. Thành thật mà nói, ban đầu phân ông ta về đội hình cảnh tôi rất miễn cưỡng, Lâm đội trưởng nói phải tìm cho ông ấy chuyện để làm, nếu không hàng ngày ông ta sẽ uống rượu bỏ bê công việc, ai cũng không quản nổi, mà quản nổi cũng chẳng dám quản." Nói xong Tiểu Đào thở dài.

"Sợ ông ta nói chuyện mâu thuẫn liền đánh cô sao?" Tôi cười.

Hoàng Tiểu Đào trừng mắt lườm tôi: "Cút!".

Cái tôi nhắm đến là năng lực của Vương Nguyên Thạch, với sức chiến đấu của ông ta, tung người qua cao ốc bắt hung thủ, sự cam đảm này không phải ai cũng có, tôi cảm thấy Vương Nguyên Thạch nhất định là một khối đá quý bị mai một.

Chương 46: Lưỡng Quảng đại bổ đầu

Tổi bảo Tiểu Đào lái xe qua trường, sau đó lên ký túc lấy mấy thứ. Thấy tôi xách một túi xách, Tiểu Đào hiếu kỳ hỏi: "Anh không mang theo bảo bối ô đỏ à?"

"Đừng nhắc tới, tôi làm hỏng rồi, lần này không mang đi."

Lúc bắt Bạch Dạ, trong tình thế cấp bách tôi dùng ô đánh hắn một cái, mặc dù có thể khiến hắn buông Vương thúc ra, nhưng cái ô bị gãy mất mấy nan, làm tôi tiếc đứt ruột.

Ngỗ Tác không hề có năng lực đối kháng, trong "thần thiên xử án" cũng chỉ nhắc tới một loại bột dùng để phòng thân, khi gặp nguy cấp có thể ném vào mặt đối phương khiến hắn ngất xỉu, tác dụng cũng chỉ ngang với ăn mày đánh chó, vô cùng thấp hèn, là hành động bất đắc dĩ mà thôi.

Đương nhiên, tổ tiên của tôi cũng không phải là đều tay không bắt giặc, có mấy vị làm bộ khoái ở Lục phiến môn, thân thủ bất phàm. Chiêu thức của bộ khoái lấy khống chế làm chủ, năm đó Tống bất Bình được tôn xưng là Lưỡng Quảnh đệ nhất bộ đầu, gom góp các kỹ năng võ học, viết ra một cuốn "Tống gia cầm long thập tam thủ". Quyển sách này tôi có thấy trong kho của ông nội, nhưng tôi trời sinh không có hứng thú với võ vẽ nên chẳng để tâm.

Nói nhiều như vậy, chỉ để chứng minh một điều, so với dòng họ, tôi chính là một tên cặn bã 😓.

Trên đường đi, Vương Đại Lý nằm ở ghế sau rên rên rỉ rỉ, tư thế ngủ rất vô duyên, thỉnh thoảng còn giơ chân đạp Vương thúc

sát vào cửa xe. Vương Nguyên Thạch tay cầm bình rượu nhỏ, thỉnh thoảng nhấp một ngụm.

Hoàng Tiểu Đào nhìn thấy qua gương chiếu hậu cả giận mắng: "Vương Nguyên Thạch, ông uống còn chưa đủ sao? Còn...ây da."

Vương Nguyên Thạch trả lời làm tôi suýt hộc máu: "Uống mấy hớp cho tỉnh ngủ."

Đi thành phố Võ Khúc, mất 5-600 cây số lái xe, tôi ngồi bên ghế phụ ngả lưng chợp mắt một chút, lúc tỉnh dậy thì thấy Tiểu Đào đang ngáp ngắn ngáp dài, tôi nói: "Hay là cô nghỉ ngơi một lát đi, tôi lái cho."

"Anh có bằng lái?" Tiểu Đào hỏi.

"Không có, nhưng tôi đã học rồi." Tôi thành thật trả lời.

"Ha ha, liệu anh có lái được xe không?" Hoàng Tiểu Đào nghi ngờ.

"Không có thua kém cô đâu." Tôi nhàn nhạt nói.

Hoàng Tiểu Đào bèn tìm chỗ dừng xe, đổi ghế cho tôi nói: "Tôi ngủ một lát, trên đường nếu nhìn thấy cảnh sát giao thông thì gọi tôi dậy, trên xe này có hai cảnh sát hình sự, một cố vấn, nếu bị dừng xe trừ điểm thì thật khôi hài."

"Được." Tôi gật đầu.

Hồi bé là cô dạy tôi lái xe, cô tôi hàng nằm đều chạy khắp nơi làm ăn, trong nhà có mấy cái xe, diện tích thị trấn lại rộng, nên tôi thường lén lấy xe đi chơi.

Đã mấy năm chưa cầm đến vô lăng, thử mấy cái, dần lấy lại được cảm giác, vững vàng lên đường.

Đại khái khoảng bốn giờ sáng, kiến trúc hai bên đường dần

dày lên, thỉnh thoảng có bảng hiệu ghi địa chỉ là Võ Khúc, Vương Đại Lý lẩm bẩm: "Khát quá, cho ta xin hớp nước." Sau đó lăn từ trên ghế xuống đất, rầm một cái làm Vương Nguyên Thạch và Tiểu Đào giật mình tỉnh giấc.

Vương Đại Lý lồm cồm bò dậy, kinh ngạc kêu lên: "Mẹ ơi, sao ta lại ở đây? Có phải là bị các ngươi bắt cóc không, cứu mạng

.."

"Im miệng, nhìn cho rõ." Tiểu Đào cả giận mắng.

Lúc này Đại Lý mới nhận ra ba người chúng tôi, tôi nói sơ qua tình hình cho hắn, Vương Đại Lý đáp: "Ta đi. Dương tử, nghiệp vụ này của ngươi cũng thật bận rộn, hay là sau này tốt nghiệp, hai ta mở một văn phòng thám tử đi, đảm bảo làm ăn phát đạt."

"Thôi quên đi, lần này là nhận nhiệm vụ lúc nguy cấp, coi như là đi công tác." Tôi nói.

"Có tiền thưởng thêm không?" Vương Đại Lý mắt sáng lên.

Hoàng Tiểu Đào mắng: "Có cái đầu quỷ nhà ngươi ấy, có điều yên tâm, Tôn Lão Hổ đã nói toàn bộ chi phí chuyến đi này sẽ được thanh toán, ngươi nhớ mang hóa đơn về là được."

Vương Đại Lý cao hứng gật đầu một cái: "Dương tử, quen biết người anh em là ngươi thật quá may mắn, cuộc sống của ta bỗng nhiên nhiều màu sắc hơn, sau này có cái để bốc phét với gái, ha ha."

Hoàng Tiểu Đào chán ghét nói: "Xem tiền đồ của ngươi, bụng chó không mang nổi hai cân dầu mè."

"À phải rồi, lần này sẽ không nguy hiểm chứ? Đừng nên như vụ lần trước là được." Vương Đại Lý không an tâm hỏi.

Tôi thấy quá phiền hà, nói: "Ngươi nằm xuống ngủ tiếp đi, đến nơi ta gọi dậy."

Vương Đại Lý say rượu vừa tỉnh, men rượu ọc lên cổ, đột nhiên che miệng muốn ói, Hoàng Tiểu Đào bối rối: "Này này, ngươi đừng ói trên xe ta, ta mới rửa tuần trước đấy."

Vương Đại Lý cưỡng ép nuốt vào, nói: "Không sao, tôi chỉ khó chịu một chút, lát nữa xuống xe mới ói."

Chạy xe tới khoảng hơn 5 giờ, nhìn bên đường có một quán sữa đậu nành vĩnh hòa, tôi dừng xe lại. Vương Đại Lý như một con chó điên lao ra khỏi xe, vọt tới một gốc cây mà ói. Hoàng Tiểu Đào nhăn mặt: "Thật tình tôi không dám nói là quen biết hắn."

"Đồng cảm." Tôi cười.

Bốn người chúng tôi ăn điểm tâm qua loa, trong lúc Tiểu Đào gọi điện cho cảnh sát thành phố Võ Khúc. Ăn xong, nàng liền lái xe chở chúng tôi chạy thẳng tới trụ sở đội cảnh sát hình sự. Vào trong tòa nhà hỏi thăm một lát, chúng tôi được biết tổ trưởng Liêu phụ trách vụ án đang chờ ở lầu hai.

Vừa đi lên lầu, chúng tôi đã nghe thấy một giọng nói không mấy thân thiện ngoài hành lang, đó là một phụ nữ, bà ta lớn tiếng càu nhàu: "Nói đùa à? Phái một sinh viên chưa tốt nghiệp đại học tới trợ giúp bọn ta, còn nói ta không được nghiệm thi, phải để thi thể lại cho hắn. Giám đốc Trình cũng thật quá coi thường chúng ta."

"Nghe nói đúng mà." Một người đàn ông phụ họa nói: "Ta nghe nói tên sinh viên kia có tổ tiên làm nghề Ngỗ Tác, biết vài mánh khóe nhỏ, ở thành phố Nam Giang chó ngáp phải ruồi phá được hai vụ án, liền được cục trưởng của bên đó thổi phồng lên..."

"Cái gì? Ngỗ Tác?" Người phụ nữ nói: "Đây thật quá khôi hài

mà, không biết giám đốc Trình ăn phải bùa mê thuốc lú gì, lại tin tưởng phương thuốc dân gian để chữa bệnh hiểm nghèo. Ta dù gì cũng là bác sĩ pháp y có học vị đàng hoàng, vụ án này chúng ta không phá được, một tên Ngỗ Tác làm sao có thể?"

Hoàng Tiểu Đào nhìn tôi cười: "Lại có người coi thường nghề nghiệp của anh."

Tôi căn bản chẳng để tâm: "Tôi quen rồi."

Hoàng Tiểu Đào hắng giọng một tiếng, giọng nói bên trong vội thu lại, chúng tôi tiến đến phòng họp trước mặt, một tên cảnh sát trung niên béo mập chào đón, rạng rỡ nói: "Các ngươi chính là mấy người từ thành phố Nam Giang tới cố vấn đặc biệt phải không, hoan nghênh, hoan nghênh. Ta tự giới thiệu một chút, ta họ Liêu, cứ gọi ta là lão Liêu."

Hoàng Tiểu Đào thay mặt chúng tôi giới thiệu sơ qua, tôi quan sát quanh phòng, có mấy tên cảnh sát rải rác, người ngồi người đứng, trong đó có một phụ nữ cao gầy mặc áo blouse trắng, nét mặt lạnh lùng ngạo mạn, có điều khá xinh đẹp, chắc là một bác sĩ pháp y. Còn một người khác chừng hai mươi tuổi, là đàn ông, rata đẹp trai, giữa lông mày ẩn hiện mấy phần tà khí, ánh mắt nhìn chúng tôi có vẻ khiêu khích. Tôi đoán vừa rồi nói xấu sau lưng chúng tôi là hai người này.

Liêu tổ trưởng giới thiệu cho chúng tôi thành viên trong tổ chuyên án, lúc đến hai người này thì cười to nói: "Vị này là bác sĩ pháp ý La Vi Vi, nàng là bông hoa duy nhất trong đội chúng ta."

Vương Đại Lý vừa nhìn thấy nhân viên pháp y xinh đẹp tinh thần liền phấn chấn, cười hề hề tự giới thiệu mình, tiến lên muốn bắt tay La Vi Vi, cô ta khoanh tay hừ lạnh một tiếng, tỏ vẻ hững hờ.

Liêu tổ trưởng quát một tiếng: "Vi Vi, sao cô lại làm vậy?"

Tôi thầm nghĩ, La Vi Vi này chắc hẳn cũng không phải là đèn cạn dầu.

P/s: Đôi lời tâm sự với các bạn. Mặc dù biết mấy lời này nói ra có khi là thừa, nhưng vẫn muốn chia sẻ. Đó là, đọc sách có tốt không? Có.

Đọc sách nào thì tốt? Sách nào cũng tốt, sách khoa học tốt, tiểu thuyết cũng tốt, thậm chí truyện tranh cũng tốt.

Tại sao lại tốt? Bởi đọc sách sẽ cho chúng ta thêm kiến thức. Chỉ ví dụ như lúc chưa đọc bộ truyện này, tôi cũng chưa hề nghe thấy mấy từ như chứng dị ứng protein, hay chứng phức cảm oedipus, liền search gg để tìm hiểu, kết quả là mình có thêm kiến thức.

Bởi vậy thấy mọi người thích đọc truyện giống mình, tôi cũng thấy rất vui. Chúc mọi người đọc vui vẻ!

Chương 47: Giết người trong phòng kín

Liêu tổ trưởng giới thiệu tiếp đến tên cảnh sát nam kia: "Hắn là Bạch Nhất Đao, là con của cục trưởng Bạch..."

Bạch Nhất Đao cau mày nói: "Lão Liêu, giới thiệu tôi thì giới thiệu tôi, nhắc tới cha tôi làm gì? Bình thường trong mắt ông tôi chỉ là dạng con ông cháu cha sao?"

Liêu tổ trưởng cười cười: "Không có, không có, ta chỉ thuận miệng nói vậy thôi."

Bạch Nhất Đao nhìn tôi từ trên xuống dưới, cười khẩy: "Giám Đốc sở phái tới một cố vấn đặc biệt, còn trẻ quá, lần đầu gặp gỡ." Vừa nói vừa đưa tay ra.

Theo bản năng, tôi đưa tay ra bắt, lại bị Nhất Đao nắm một cái, trong lúc bất chợt nhận ra mình bị lừa.

Bạch Nhất Đao ra sức nắm rất chặt, khí lực kinh người, thiếu chút thì bóp vỡ cả xương bàn tay của tôi. Tôi phải cố hết sức mới rút được tay ra, sắc mặt vô cùng khó coi.

Thấy một màn này, La Vi Vi cười phì một tiếng đắc ý, Liêu tổ trưởng nhăn mặt nói: "Nhất Đao, sao lại đùa ác ý như vậy?"

"Thử lực tay của Tống cố vấn chút thôi, đắc tội rồi." Bạch Nhất Đao cười híp mắt, hoàn toàn không tỏ ra hối lỗi.

Thâm tâm tôi tức giận, không khỏi âm thầm cắn răng, nghĩ: "Tiểu tử, cứ chờ đấy."

Liêu tổ trưởng giảng hòa: "Mấy vị vào ngồi đi. Nếu mọi người đã đông đủ, ta sẽ giới thiệu sơ lược về vụ án. Nào, pha mấy ly cà phê tới đây."

Chúng tôi ngồi xuống cáu bàn tròn bên cạnh, những cảnh sát khác đều nhìn chúng tôi với ánh mắt coi thường, nhất là Bạch Nhất Đao cứ kề tai La Vi Vi nói thầm, thỉnh thoảng lại liếc về phía tôi, đại khái là đang nói xấu gì đó.

"Mẹ, thật là không coi ai ra gì, cứ đợi xem ta có cho tiểu tử kia một bài học không." Hoàng Tiểu Đào nhỏ giọng nói: "Tống Dương, tay anh không sao chứ?"

"Không sao, tay tôi đâu có dễ hỏng như vậy." Ngoài miệng thì cứng thế, chứ bên dưới tôi vẫn đang vuốt vuốt bàn tay bị đau.

Vương Đại Lý liêc La Vi Vi một cái, chán ghét nói: "Bỏ, không để ai trong mắt, trông thì đẹp mắt như vậy, nhưng chẳng bằng một góc Tiểu Đào tỷ tỷ bình dị gần gũi."

Hoàng Tiểu Đào nói: "Đừng so sánh ta với loại con gái như ả."

"Đúng đúng, ngay cả xách giày cho tỷ tỷ cũng không xứng." Vương Đại Ký gật đầu lia lịa.

Liêu tổ trưởng bảo người kéo rèm cửa xuống, bật máy chiếu bắt đầu phân tích vụ án. Trang bị của cảnh sát hình sự thành phố Võ Khúc thật tốt, giám đốc Trình cũng đi lên từ đây, có thể coi đây là nhà mẹ để của ông ta, khó trách được ưu đãi đặc biệt.

Nạn nhân lần này là một nhà ba người, hai vợ chồng mà người mẹ chồng. Người chồng là một thương nhân phân phối, thường ngày rất hiếu thuận với mẹ. Người mẹ đã 80 tuổi, chân bị tật, phải ngồi xe lăn. Hai vợ chồng cũng chung sống rất hòa thuận, đừng nói tới đánh nhau, cho dù là cãi nhau thì trước giờ cũng chưa hề có. Cả hai có một con gái chung, mười hai tuổi đang đi học ở bên

ngoài cho nên tránh được kiếp nạn.

Cả nhà ở trong một căn nhà cũ, buổi tối ba ngày trước, hàng xóm nhà hắn nghe thấy tiếng cãi nhau kịch liệt, sau đó là âm thanh đập phá đồ đạc.

Người hàng xóm này là bạn già của bà mẹ, định qua khuyên ngăn vài câu, nhưng gõ cửa một hồi mà chẳng ai ra mở. Bất chợt đột nhiên nhìn thấy bà mẹ ngồi xe lăn ngã từ cửa sổ lầu hai xuống đất, chết tại chỗ. Trên người dính đầy mảnh thủy tinh, hai hốc mắt còn bị cắm một đôi đũa đỏ chót.

Người hàng xóm ý thức được sự việc nghiêm trọng, vội kêu bảo vệ tới phá cửa, mọi người xông vào, phát hiện trong phòng toàn là máu tươi, cứ như là nhuộm đỏ cả căn phòng. Đây là nguyên văn hàng xóm kể lại.

Người vợ nằm trên sàn nhà, cả người bê bết máu, bị chém đến nát bấy không còn hình người. Da mặt bị rách toạc từ trên xuống chỉ còn dính lại chút da trên cổ, bên cạnh là một con dao chặt thịt.

Người chồng còn thê thảm hơn, đầu một nơi thân một nẻo. Đầu hắn rơi vào bồn rửa mặt, hai mắt trợn trừng, máu chảy đầy trong bồn, tràn cả ra ngoài.

Cũng giống như vụ án ba tháng trước, vụ này xảy ra cũng hoàn toàn là trạng thái đóng kín, không thể có người xông vào từ bên ngoài. Bước đầu cảnh sát kết luận hai vợ chồng thần trí thất thường, người vợ đâm đôi đũa vào mắt mẹ chồng, đẩy bà từ cửa sổ xuống, sau đó hai vợ chồng cầm dao chém lẫn nhau. Người chồng cho rằng vợ mình đã chết, đi vào toilet định rửa vết thương, thì bị vợ từ phía sau đột nhiên đánh len, một dao chặt đứt đầu, sau đó người vợ cũng vì mất máu quá nhiều, đi được mấy bước thì ngã ra đất, bỏ mạng.

Tổ chuyên án gọi bảo vệ khu, nhất là người hàng xóm phát

hiện vụ việc tới để lấy lời khai, không phát hiện có gù khả nghi.

Người của tổ kỹ thuật cũng làm hóa nghiệm đồ ăn của ba người hôm đó, không có gì bất thường.

Cho tới giờ, vụ án vẫn đang đấu tranh, không hề có tiến triển. Sau nghi nghe xong, tôi hỏi: "Vì sao lại đoán được thứ tự người chết?"

La Vi Vi lạnh lùng gác chân lên, nói: "Là ta đoán được, cái này còn không rõ ràng? Người chồng bình thường rất hiếu kính với mẹ, không thể có chuyện hắn cầm đũa đâm mẹ mình. Hơn nữa trên đũa còn có vân tay của người vợ. Còn nữa, người chồng chắc chắn sẽ không giết vợ mình sau đó tự chặt đầu mình được. Điểm này cũng không đoán được mà đòi làm cố vấn?" Vừa nói, cô ta vừa nhếch môi cười.

Liêu tổ trưởng hỏi: "Tống cố vấn có phát hiện gì không?"

"Liêu tổ trưởng, cứ gọi tôi Tống Dương là được. Tôi cảm thấy cần phải lật lại vụ án từ đầu, các người đi nhầm hướng rồi." Tôi nói.

"Càn rỡ!" La Vi Vi vỗ bàn một cái: "Ta làm bác sĩ pháp y cũng năm sáu năm nay rồi, chẳng nhẽ còn phạm phải lỗi sơ đẳng? Hừ, để ta chờ xem vị Tống đại thần thám này có đúng là có thể khiến người chết mở miệng hay không."

"Đương nhiên có thể, tôi sẽ làm cho cô thấy." Tôi chẳng hề lép vế nói. Những cảnh sát khác ngồi xem náo nhiệt, ánh mắt thậm chí còn mang theo ý chế nhạo.

Chính sở vị cường long bất áp địa đầu xà (nguyên văn - rồng dù mạnh, xuống đất cũng không ép được rắn), con người và động vật đều có ý thức lãnh thổ, từ lúc bước chân vào phòng tôi đã có cảm giác những cảnh sát này không hề hoang nghênh mấy hòa

thượng ngoại lai như chúng tôi.

Tôi lại hỏi: "Đã giải phẫu thi thể chưa?"

"Chưa." La Vi Vi kéo dài giọng điệu, lười nhác nói: "Đang chuẩn bị giải phẫu thì giám đốc Trình đột nhiên gọi điện tới, bảo ta không được động vào thi thể, để ông ấy phái cố vấn đặc biệt đến."

Hoàng Tiểu Đào hỏi: "Con gái nạn nhân có biết chuyện không?"

Liêu tổ trưởng lắc đầu: "Người thân trong nhà đều nói dối nó, nên nó vẫn ở bên ngoài đọc sách, căn bản không hay biết. Đứa nhỏ này cũng thật đáng thương, đùng cái mất đi cả cha lẫn mẹ."

Liêu tổ trưởng thở dài thườn thượt, xem tuổi tác của ông ấy chắc cũng có con cái, ít nhiều đồng cảm.

Hoàng Tiểu Đào hỏi tiếp: "Quan hệ xã hội của nạn nhân ra sao, có kẻ thù nào không?"

"Đã điều tra rồi, không có gì đáng chú ý. Khẩu cung chi tiết đợi một lát ta cầm qua cho các ngươi xem." Tổ trưởng Liêu trả lời.

Chúng tôi không có gì muốn hỏi thêm, Liêu tổ trưởng tuyên bố kết thúc cuộc họp, đội của chúng tôi cứ dựa vào phương pháp của mình mà điều tra, những người khác chỉ hỗ trợ. Ông ta cười nói: "Bắt đầu từ bây giờ, tổ trưởng ta đây coi như là nhường ghế, bản án toàn quyền giao cho Hoàng cảnh đốc xử lý."

"Hoàng cảnh đốc?" Vương Đại Lý kinh ngạc nhìn qua Tiểu Đào: "Tỷ không phải là cảnh ty sao?"

Hoàng Tiểu Đào đắc ý ưỡn ngực nói: "Liên tiếp phá hai vụ án lớn, ta đã được thăng lên làm tam cấp cảnh đốc, dĩ nhiên công văn chính thức đã được phê duyệt." Nói xong vỗ vai tôi cười cười: "Tống đại thần, tiếp tục phò tá tôi thăng mấy cấp nữa đi."

"Thắp hương nhiều hơn, tri ân nhiều hơn, thành tâm ắt linh nghiệm." Tôi phối hợp cười.

"Không thành vấn đề, trưa nay tôi mời mọi người tới nhà hàng nổi tiếng nhất Võ Khúc, ăn vịt quay." Hoàng Tiểu Đào nói.

Cảnh ty thăng lên cảnh đốc, chỉ là một cấp, nhưng nghe qua có uy phong hơn nhiều. Hồi đó ông tôi chỉ dùng thời gian mấy năm mà đưa một Tôn Lão Hổ từ cảnh sát bình thường lên tới cục trưởng, xem ra cũng không phải là điều không thể.

Trong lúc bất chợt, tôi bỗng nảy sinh một dã tâm, sao không lên kế hoạch bồi dưỡng để Tiểu Đào từng bước leo lên tới cảnh giám (thanh tra), như vậy ít nhất chức vụ cũng phải cấp sư đoàn. Sau này rảnh rỗi, cùng cảnh giám đi ra ngoài ăn một bữa cơm, uống chén trà có phải là nở mày nở mặt không!

Chương 48: Đánh chết con đĩ mẹ Bạch Nhất Đao (Em xin phép đặt tiêu đề chap này như trên cho hả dạ kk)

Sau khi cuộc họp kết thúc, tôi nói muốn đi xem thi thể, Liêu tổ trưởng định mở miệng thì Bạch Nhất Đao đột nhiên xen vào: "Tổ trưởng, để tôi dẫn mấy vị khách này đi cho."

"Được." Lão Liêu nhỏ giọng căn dặn hắn một câu: "Không được gây chuyện." Mặc dù âm thanh rất nhỏ, nhưng không tránh khỏi lỗ tai của tôi.

Bạch Nhất Đao, La Vi Vi, còn có mấy cảnh sát liền dẫn chúng tôi ra ngoài trụ sở. Tôi hỏi: "Phòng giữ xác không ở đây à?"

"Ngươi cứ đi theo rồi biết." Nhất Đao nói.

Chúng tôi đi tới bãi đậu xe, lòng tôi thầm nghĩ, không phải sẽ để xác chết ngoài trời chứ? Chắc chắn Bạch Nhất Đao đang gạt chúng tôi, tôi lại muốn xem hắn có toan tính gì.

Quả nhiên Bạch Nhất Đao dừng bước, xoay người lại, vô cùng ngạo mạn nói: "Ta đã xem qua tài liệu, nghe nói trong các người có một vị đã từng là huấn luyện viên võ thuật, vừa hay tiểu đệ cũng biết chút võ vẽ, chúng ta so tài một chút được không?"

Tôi cười lạnh một trận, Bạch Nhất Đao này là con ông cháu cha, đang muốn dằn mặt chúng tôi. Rốt cuộc là ai dằn mặt ai còn chưa biết đâu.

Tôi quay qua Vương Nguyên Thạch, ông ta đột nhiên nhếch mép, lạnh như băng cười gằn: "Được!"

"Sảng khoái! Vậy chúng là làm nóng người một chút, xin Vương giáo đầu hạ thủ lưu tình." Bạch Nhất Đao xoay cổ tay rắc rắc mấy cái, tiến lên, thủ thế nói: "Xin mời!"

Vương Nguyên Thạch cũng đi ra, nhưng chẳng thủ thế gì hết, mà rút ra một điếu thuốc, châm. Hoàng Tiểu Đào dặn dò: "Đừng làm hắn bị thương."

Đám cảnh sát đột nhiên cười ầm lên: "Hắn có thể làm bị thương Bạch ca? Bạch ca của chúng ta ba năm liền vô địch tán thủ đấy, ha ha."

"Hảo hán không tự hào chuyện cũ, đều qua rồi." Bạch Nhất Đao cười nói: "Vương giáo đầu, xấu hổ rồi."

Dứt lời, Bạch Nhất Đao liền bước một bước nhanh về phía trước, chiêu thức như mãnh hổ, quyền đấm thẳng vào mặt Vương thúc. Lúc này Vương Nguyên Thạch vẫn đang cúi đầu châm thuốc, tôi thầm nghĩ, mẹ nó đây chẳng phải là đánh lén sao, tiểu tử này quá nham hiểm.

Thậm chí Vương Đại Lý còn sợ tới la lên: "Cẩn thận!"

Kết quả Vương Nguyên Thạch cũng chẳng thèm ngẩng đầu, hời hợt né một quyền của hắn thuận thế dùng bả vai huých một cái.

Mặc dù Nhất Đai mã bộ cực kỳ vững vàng, nhưng bị một chiêu này của Vương Nguyên Thạch ép lùi mấy bước, nếu không có người đỡ suýt nữa đã ngã ra đất, có thể nói là vô cùng chật vật.

Chúng tôi bộc phát một tràng pháo tay, năng lực chiến đấu của Vương Nguyên thạch đánh Nhất Đao này hoàn toàn không phải vấn đề.

"Nhất Đao!" La Vi Vi lo lắng hô, tôi đột nhiên hiểu ra, thì ra hai người này là một cặp, chẳng trách lại hợp nhau như vậy, đều chẳng coi ai ra gì.

Mặc dù đối với võ học, một chữ tôi cũng không biết, nhưng lại hay xem phim kiếm hiệp. Hình như chiêu vừa rồi Vương Nguyên Thạch sử dụng được gọi là Thiết Sơn Kháo. Sau khi đánh bay Nhất Đao, điếu thuốc trên môi cũng đã cháy, khoan khoái hít một hơi, cứ như đi dạo, đứng im lắc lắc cổ một chút.

Bạch Nhất Đao đẩy người đỡ mình ra, giận đến nhe răng trợn mắt, cởi áo khoác vứt xuống đất, lộ ra một cơ thể cường tráng. Hắn bước mấy bước, một cước quét tới.

Một cước kia vừa nhanh vừa mạnh, phát ra âm gió vù vù, hơn nữa còn nhắm thẳng vào đầu Vương thúc, tên tiểu nhân này so tài mà lại dùng sát chiêu.

Vương Nguyên Thạch thối lui một bước, tùy tiện né một cước này. Bạch Nhất Đao chân trước vừa chạm đất, chân sau đã vung lên, không hề có động tác thừa, hướng thẳng vào ngực Vương thúc. Vương thúc né sang một bên tiếp tục tránh, sau đó rít một hơi thuốc dài, rồi vứt bỏ, lúc này mới thủ thế.

Cả hai giao thủ rất nhanh, người đứng xem hoa cả mắt, mặc dù không phải dân trong nghề nhưng tôi vẫn có thể nhìn ra đôi chút. Cứ mỗi lần Bạch Nhất Đao vung quyền, Vương thúc lại nhanh tay đánh một quyền vào cánh tay hắn, khiến quyền của hắn không thể vung hết; Bạch Nhất đao vung chân, Vương Thúc liền đạp vào bắp chân hắn một cái khiến cước này cũng không ra được.

Hai người, một kẻ tấn công ào ào nhưng đều rơi vào khoảng không, một người không nhúc nhích, lại chiêu thức áp đảo, giống sư sư phụ đang dạy đồ đệ vậy.

Mấy cảnh sát không hiểu chuyện phía đối diện ban đầu thì ồn

ào, tới giờ thì chẳng nói nên lời, có ngu cũng nhìn thấy Bạch Nhất Đao hoàn toàn ở thế hạ phong, bị áp chế tới không còn sức đánh trả.

Hiện trường chỉ còn tiếng hân hoan của chúng tôi.

Sau chuyện này tôi mới được nghe Vương thúc kể lại, thì ra ông ta dùng Tiệt Quyền Đạo, do Lý Tiểu Long sáng tạo ra. Ba chữ Tiệt Quyền Đạo này nghe rất hay, nhưng không phải ai cũng hiểu được ý nghĩa của nó. Tiệt - chặn, chính là chặn lại, khi đối phương vung quyền, liền dùng tốc độ đánh vào khớp xương, khiến chiêu thức của hắn hóa thành hư vô, chính là một kiểu lấy công làm thủ.

Bạch Nhất Đao lại sử dụng võ thuật thực chiến của cảnh sát, nhưng Vương Nguyên Thạch là huấn luyện viên võ thuật cảnh sát, đối với bộ võ này còn quen thuộc hơn việc ăn cơm, Nhất Đao chính là múa rìu qua mắt thợ.

Chỉ cần Bạch Nhất Đao hơi cử động, Vương Nguyên Thạch đã đoán được chiêu thức mà hắn sắp tung ra, chẳng tốn chút công phu nào cũng có thể ứng phó.

Vả lại, Vương Thúc biết, nếu như dùng cùng một vộ võ thuật, có thể sẽ tỷ thí rất lâu, mà ban nãy Bạch Nhất Đao coi thường tôi, nên Vương thúc cố ý thay tôi xả cơn giận, bởi vậy mới dùng Tiệt Quyền Đạo dạy dỗ hắn.

Tiệt Quyền Đạo có thể nói là chiêu thức khắc chế hoàn toàn võ thuật cận chiến của cảnh sát, chính bởi vậy tiền thân của Tiệt Quyền Đạo là Vịnh Xuân quyền, vào những năm 70-80 bị coi là 'cấm quyền'.

Hai người tỷ thí một lúc, Bạch Nhất Đao đã thở hồng hộc, lực bất tòng tâm. Ngược lại Vương thúc lại khí định thần nhàn, bình tĩnh như không.

Cả hai đột nhiên cũng lúc vung ra nắm đấm, hai quyền chạm nhau giữa không trung, phát ra một tiếng rắc.

Bạch Nhất Đao rụt tay về, liều mạng vẫy vẫy cổ tay, lúc này trên người hắn đã đầy dấu giày. Nhìn lại Vương Nguyên Thạch, ngay cả vạt áo Nhất Đao cũng chưa đụng tới được.

"Mẹ nó, quá trâu bò!" Vương Đại Lý kêu lên: "Vương đại thúc nhất định chính là Báo tử đầu Lâm Xung."

Vương Nguyên Thạch cười cười, xoay người đi về phía chúng tôi. Đột nhiên Bạch Nhất Đao xông tới, tôi kinh hãi, tiểu tử này lại chơi xấu.

"Cẩn thận phía sau!" Tôi hét.

Bạch Nhất Đao hai mắt đỏ lừ, nhảy bổ lên, định ghìm chặt Vương thúc từ phía sau.

Vương Nguyên Thạch trực tiếp vung chân về phía sau, đá Bạch Nhất Đao văng ra xa cả mét, lê mông dưới đất, tôi phảng phất nghe thấy tiếng quần bị rách.

Bọn cảnh sát vội chạy tới, Bạch Nhất Đao ngồi dưới đất, không bò dậy nổi, hắn mắng: "Các ngươi ra tay đả thương người, ta nhất định sẽ mách cha ta, các người chuẩn bị mà nhận hậu quả đi."

Vương Nguyên Thạch chẳng thèm quan tâm, chậm rãi móc hộp thuốc ra, rút một điếu, châm.

"Ngươi là trẻ em đi mẫu giáo sao?" Vương Đại Lý nói: "Chính mình quậy phá, bị người ta đánh còn đòi mách cha, hình như cha ngươi đi vắng rồi thì phải, có muốn nhận ta làm cha không, ta có thể bất đắc dĩ đáp ứng."

"Thằng nhóc, ta giết chết ngươi!" Bạch Nhất Đao gào lên. Hắn đứng dậy nói với đám cảnh sát: "Hắn ra tay đả thương người, các

ngươi cũng trông thấy, Vi Vi, nàng cũng thấy chứ?"

Bọn cảnh sát do dự một chút, rối rít gật đầu, tôi thầm nghĩ đám này đúng là khinh người quá đáng.

Bạch Nhất Đao tự cho là mình đã lấy lại được chút thể diện, sửa lại cổ áo, dương dương đắc ý nói: "Chờ coi đi, ta mặc kệ các ngươi là giám đốc phái tới hay bộ trưởng phái tới, các ngươi cũng phải nhận tội."

Tôi cười lạnh một cái: "Thật xấu hổ cho ngươi lại là một cảnh sát, nhân chứng không tin được đâu, mấu chốt vẫn phải là vật chứng."

Nói xong, tôi lấy điện thoại trong túi ra, ban nãy Bạch Nhất Đao khiêu chiến, tôi đã ghi âm lại toàn bộ quá trình. Đây cũng là bài học từ Tần pháp y mà có, đối phó với lũ tiểu nhân này, lưu lại vật chứng là tốt nhất.

Chương 49: Thuốc tiên nghiệm thi

Tôi nhấn nút phát lại đoạn ghi âm. Gương mặt Bạch Nhất Đao từ đỏ chuyển sang xanh, sau đó trắng bệch, tôi cười nói: "Gây mất đoàn kết nội bộ, cố ý vu khống, là tội gì, Bạch cảnh quan, chắc ngươi rõ hơn ta chứ?"

Bạch Nhất Đao cứng họng, nhất thời lắp bắp: "Cố ý vu khống là có ý gì? Chẳng lẽ ngươi có chứng cớ?"

"Đúng vậy, ý đồ của ngươi dẫn chúng ta ra đây để gài bẫy ta cũng thu âm lại hết rồi." Tôi nói. Đây hoàn toàn là hù dọa hắn, thực ra đoạn này tôi không có thu.

Hoàng Tiểu Đào phì cười, nhỏ giọng nói: "Tống Dương, tôi thật muốn đặt cho anh một danh hiệu - "thu âm cuồng ma".

"Đừng đừng, danh hiệu này quá khó nghe." Tôi lắc đầu lia lịa.

Bạch Nhất Đao tức tới mức môi cũng tái nhợt: "Ngươi ngươi ngươi ngươi...ngươi muốn thế nào?"

"Nói một câu xin lỗi, chuyện này coi như xong." Tôi nói.

Bạch Nhất Đao trợn tròn mắt: "Ngươi đừng có nằm mơ."

"Vậy chúng ta đành chờ xem kịch hay." Tôi quay qua mấy người bên mình phất tay: "Ta đi thôi."

Mới vừa xoay người định đi, Bạch Nhất Đao đột nhiên gọi giật tôi lại, hắn đi tới, đắn đo nửa ngày mới ấp úng: "Vừa nãy là ta không phải, đã đắc tội, đừng để trong lòng."

"Cha ngươi không dạy ngươi hai từ xin lỗi sao? Nói xin lỗi!" Tôi nghiêm mặt quát.

Bạch Nhất Đao cắn môi dưới tới bật máu, quay sang Vương Nguyên Thạch cúi người xuống: "Vương giáo đầu, thật...thật xin lỗi."

"Như thế còn nghe được, đi, lãng phí nhiều thời gian như vậy, chúng ta mau tới nghiệm thi." Tôi nói.

Trên đường trở về, Vương Đại Lý hưng phấn nói: "Ai za Dương tử, ngươi cũng thật ngang ngược, hoàn toàn khác so với ngày thường."

"Quá khen quá khen." Tôi cười nói: "Đối phó với loại người như vậy, ngươi càng nhẫn nhịn hắn càng leo lên đầu lên cổ ngươi."

"Ha ha, tiểu tử này trước thì bị Vương thúc giáo huấn trên cơ thể, sau đó lại bị ngươi giáo huấn tinh thần, đủ cho hắn tỉnh ra, màn diễn này thật quá xuất sắc." Vương Đại Lý nói.

Đoàn người chúng tôi đi về phòng giữ xác, Bạch Nhất Đao đại khái là nuốt không trôi cục tức này, nữa đường chuồn mất. Trên tay tôi có đặc quyền điều tra do giám đốc sở ký, trên danh nghĩa là cấp trên của hắn, hắn bỏ về không tập trung tôi hoàn toàn có quyền xử trí.

Nhưng tôi biết, cha Bạch Nhất Đao là cục trưởng, hắn hoàn toàn không quan tâm chút tiền lương bị trừ, mà tôi cũng chẳng muốn dồn chó tới chân tường, nên không truy cứu. Để cho hắn đi đi, khuất mắt đỡ phiền lòng.

Bên cạnh đó thì dọc đường đi, La Vi Vi kia cũng hung tợn nhìn tôi chằm chằm. Tôi đoán cô ta thấy bạn trai mình ăn quả đắng, dự định lát nữa nghiệm thi sẽ lấy lại danh dự.

Tôi thầm nghĩ, ý đồ này đúng là viển vông, nhà giữ xác mới chính là địa bàn của tôi.

Nhiệt độ trong phòng giữ xác rất thấp, hơi lạnh từ mấy cái điều hòa phả ra chẳng khác nào thác nước, lạnh cóng tới nổi da gà. Ba thi thể đặt trên ba cái bàn thiếc, tấm chăn mỏng đắp phía trên đã thấm máu, máu đã đông thành băng.

Vương Đại Lý bắt đầu hoảng sợ nói: "Dương tử, ngươi có cần mua gì không, ta lập tức đi mua giúp ngươi."

"Ta phải xem qua thi thể cái đã, ở đây lạnh quá, ngươi ra xe mang mấy cái áo khoác vào đây." Tôi nói.

"Được." Nói xong Vương Đại Ký liền đi ra ngoài.

Tôi tới bồn nước dùng xà bông rửa tay thật ký, chuẩn bị nghiệm thi, phát hiện không thấy găng tay, tôi hỏi La Vi Vi: "Găng tay cao su đâu?"

Cô ta hừ lạnh một tiếng, kéo ngăn tủ sắt, lấy mấy đôi găng tay ném vào ngực tôi.

"Cảm ơn." Tôi cứng rắn nói, đứa cho Tiểu Đào và Vương thúc mỗi người một đôi. Tôi móc trong túi tiền đeo trước bụng ra một hộp kẹo cao su, đổ ra ba viên thuốc màu đen, ở giữa xanh thẫm đưa cho mỗi người một viên.

"Đây là cái gì, trân châu à?" Hoàng Tiểu Đào quan sát, dùng tay bóp bóp.

"Tô hợp hương hoàn. Là dùng tô hợp hương, trâu giác, xạ hương, trầm hương cùng mười mấy loại hương liệu luyện thành. Hương thơm của viên thuốc này có thể khiến đầu óc thông suốt, bài trừ ác khí, tôi lo lát nữa nghiệm thi, mùi sẽ rất kinh khủng." Tôi giải thích.

Hoàng Tiểu Đào nghi ngờ, đưa lên miệng ngậm, sắc mặt lập tức đại biến: "Trời ơi, vừa bỏ vào miệng liền có một mùi thơm kỳ lạ thoang thoảng, còn nức mũi hơn so với kẹo bạc hà, có cảm giác toàn bộ mũi cũng như thông suốt, viên thuốc nhỏ này mà dùng chữa cảm mạo chắc chắn không tệ."

Tôi cười nói: "Thật đúng như lời cô nói, thực ra nó còn có tác dụng giảm đau, thông mũi, nhuận phổi."

Vương Nguyên Thạch cũng bỏ vào miệng, gương mặt lạnh lùng liền hơi biến hóa, đôi mày nhướn lên, đồng tử co rút. Tôi hiểu, lần đầu trải nghiệm tô hợp hương hoàn có cảm giác gì, chỉ một chữ 'thoải mái'.

Tôi nói: "Đây là một phương thuốc trong "tẩy oan tạp lục", chỉ ngậm thôi, chớ có nhai, hiệu quả sẽ duy trì được hơn hai tiếng."

Hoàng Tiểu Đào cười nói: "Tống Dương, càng ngày tôi càng thấy anh chuyên nghiệp, phải rồi, cho tôi thêm mấy viên đi, tôi về khoe với đồng nghiệp."

Tôi khoát tay: "Xin cô, biết tôi tốn bao nhiêu tiền mua mấy dược liệu này không? Một viên nhỏ cũng đáng giá mười mấy tệ đấy."

Hoàng Tiểu Đào kinh ngạc: "Đắt như vậy ư?"

La Vi Vi khinh thường hừ một tiếng: "Còn luyện cái gì mà thuốc với chả thang, tốn công vô ích, trực tiếp đeo khẩu trang chẳng phải là xong ư?" Dứt lời, rút ra một miếng khăn giấy tẩm nước hoa, đệm bên trong khẩu trang.

Cô gái này chỉ biết một mà không biết hai. Bác sĩ pháp y dùng dao giải phẫu cùng đủ loại dụng cụ tân tiến, mũi và tai có thể không cần dùng đến. Nhưng Ngỗ Tác không giải phẫu, không ỷ lại công cụ, trong quá trình nghiệm thi yêu cầu phát huy đầy đủ giác

quan của mình, cho nên tới giờ tôi cũng không đeo khẩu trang.

Ngỗ Tác ngoài việc vận dụng tai, mắt, mũi, trong "thần thiên xử án" còn ghi chép, một vị tổ tiên tên là Tống Thần Nông, mỗi lần nghiệm thi còn dùng đầu lưỡi nếm, thậm chí nếm cả phân, chương sách này đọc có thể nói vô cùng buồn nôn. Vị tổ tiên này kỳ công gom góp kinh nghiệm, tổng hợp được rất nhiều kinh nghiệm thực tiễn quý báu, dù rằng những kiến thức này cả đời có khi tôi cũng sẽ không dùng tới.

Sau khi đeo găng tay vào, tôi đi tới vén một cái chăn che thi thể lên. Thi thể này là người vợ, tử trạng vô cùng thê thảm, Hoàng Tiểu Đào không nhịn được hít một hơi khí lạnh, hai mắt trợn tròn.

Quần áo trên thi thể đã bị cắt bỏ, da thịt gặp lạnh đã cứng lại, trắng bệch như tờ giấy.

Thảm trạng của thi thể này còn kinh dị hơn những gì Liêu tổ trưởng miêu tả. Nửa gương mặt bên phải, ngay cả phần cơ bên trong cũng bị cắt đứt, một dao này từ mắt phải kéo xuống tới gốc cổ, nhãn cầu cũng bị bổ làm đôi, phần đáy chỉ còn một chút da thịt dính vào. Trên người cô ta hứng chịu ít nhất hai mươi nhát dao, trên thân là nhiều nhất. Những vết chém sâu tới nỗi lộ cả phần cơ màu đỏ, xen lẫn mỡ trắng, nhiều chỗ còn lộ cả xương cốt. Trên bụng thủng mấy lõi, ruột tràn ra ngoài.

Có một dao trực tiếp rạch phần bụng dưới, khiến tử cung lộ ra ngoài, to cỡ nắm tay, bên trong có hình dáng như một đóa hoa đào. Một tay cô ta bị chặt đứt, năm ngón tay vẫn nắm chặt đặt ở bên cạnh thi thể, có vẻ như trước khi di dời, cánh tay này vẫn đang nắm một con dao vậy.

Trông thấy mức độ thê thảm này, rất khó có thể tưởng tượng được người ra tay lại là người chồng sớm chiều chung sống với cô ta!

Chương 50: Hoài thai hai tháng tựa đào hoa

Nhìn cỗ thi thể này, tôi đưa ra một kết luận: "Trong vụ án này, nạn nhân gồm có bốn người."

Mọi người xung quanh hơi giật mình, Hoàng Tiểu Đào dùng ánh mắt khó hiểu nhìn tôi. Rốt cuộc, La Vi Vi vốn là bác sĩ pháp y, đã có phản ứng trước: "Không phải ngươi nói, là cô ta đang mang thai chứ?"

Tôi chỉ chủ phần tử cung lộ ra ngoài cơ thể: "Đây chẳng phải là điều rõ ràng sao?"

La Vi Vi đeo khẩu trang, không thấy rõ nét mặt, nhưng từ ánh mắt, tôi có thể nhận ra cô ta đang khinh thường: "Rõ ràng? Ta thấy ngươi đang ăn nói bừa bãi, ngươi ngay đến giải phẫu cũng chưa làm mà bày đặt kết luận, tối thiểu cũng phải làm một hóa nghiệm nớ tiểu, nhân viên nghiệm xác dựa vào khoa học, mà khoa học không phải suy đoán."

"La tiểu thư, cô có vẻ lệ thuộc vào máy móc? Trong "tẩy oan tạp lục" có ghi: "Mang thai một tháng như Bạch Lộ, hai tháng tựa Đào hoa, ba tháng nam nữ phân." Dựa vào múi hoa đào trên tử cung, có thể thấy nạn nhân đang mang thai tháng thứ hai." Tôi nói.

La Vi Vi cau mày lẩm bẩm: "Bởi vậy ta mới không tin cái gì 'tẩy oan tạp lục', chẳng qua chỉ là một cuốn tiểu thuyết cho người thường đọc."

Tôi cười, cho dân thường đọc? Bác sĩ pháp y này đang muốn chụp mũ tôi rồi, lập tức nói: "Cô muốn làm xét nghiệm gì, cứ tự

nhiên."

La Vi Vi trừng mắt lườm tôi, lúc này lấy ra một cái bông tăm, đưa vào quấn lấy một ít dịch ở tử cung, mang sang phòng làm xét nghiệm.

Cô ta vừa đi thì Vương Đại Lý xách ba cái áo khoác đi vào, hỏi: "Người đẹp pháp y kia sao lại giận đùng đùng bỏ ra ngoài thế...ôi cha má ơi!"

Đang nói thì hắn nhìn thấy cỗ thi thể vô cùng kinh dị trên giường sắt, bị dọa đến thất kinh, vội vàng quay đầu đi chỗ khác.

"Nhát chết." Hoàng Tiểu Đào ghét bỏ nói.

Tôi bảo Vương Đại Lý giúo chúng tôi mặc áo vào, thoáng cái đã ấm áp hơn nhiều. Vương Đại Lý không dám nhìn thi thể, con mắt liếc qua chỗ khác nói: "Dương tử, ngươi còn cần gì không, ta ra ngoài mua cho."

"Đi giúp ta mua một vị thuốc, gọi là mộc điệp, thêm một chai dầu lanh hoặc dầu ô liu, hai cái xoong inox, một lớn một nhỏ." Tôi nói.

"Ngươi muốn xào đồ ăn?" Vương Đại Lý thắc mắc.

Tôi cười mắng: "Khốn kiếp, đừng đứng trước thi thể nói lời xằng bậy có được không? Cẩn thận tối ngủ có thứ gì đến tìm ngươi đấy."

Vương Đại Lý bị doa cho run rẩy, chắp tay hành lễ, hướng nạn nhân cầu khẩn vài câu: "Thật xin lỗi." Sau đó hỏi tôi: "Mộc điệp là cái gì, tiệm thuốc có bán không? Gần đây không biết có cửa hàng thuốc đông y nào không nữa."

"Mộc điêph còn gọi là Ngọc Hồ Điệp, giấy tràm, không cần phải tới tiệm thuốc đông y, cứ đi tới tiệm bán trà dưỡng sinh là

mua được, mua cho ta bốn lượng, ngươi cứ mua loại tốt nhất." Tôi nói.

"Cái này còn cần ngươi phải nói, ta đi." Vương Đại Lý chầm chậm chạy.

"Chờ một chút." Tôi gọi hắn, sau đó vén tấm chăn che thi thể thứ hai lên, nạn nhân nam quả nhiên là đầu lìa khỏi thân, trên ngườu cũng có nhiều vết dao chén, bụng lòi ruột, bàn tay cứng ngắc nắm chặt, giống như khi còn sống cũng nắm một con dao. Tôi cầm cánh tay hắn lay lay mấy cái, đối với việc làm thế nào để khám nghiệm đã có dự tính.

Thi thể cuối cùng, cụ già không đến mức thê thảm như hai người kia, mảnh thủy tinh trên người cụ đã được dọn sạch sẽ, chỉ có một số vết xước, vết thủng không quá sâu, nhãn cầu trong hốc mắt đã bị phá hủy, xung quanh máu đọng đỏ thẫm, nhìn qua giống như hai lỗ đen sâu hoắm.

Tôi luồn tay đỡ gáy thi thể, pháy hiện vét thương chí mạng là xương sống bị gãy, và xương sợ bị vỡ.

Tôi nói với Đại Lý: "Mua thêm một ít dây chun quần, một thanh gỗ chắc, kim khâu, nam châm và mấy cái móc cao su chịu lực."

"Được rồi." Vương Đại Lý đáp một tiếng rồi chạy đi.

Tôi trở lại cỗ thi thể đầu tiên, Hoàng Tiểu Đào đang nghoẹo cổ nghiên cứu tử cung nạn nhân, nói: "Tống Dương, làm sao anh biết cô ta đang mang thai, cái gì mà 'hai tháng tựa đào hoa'? Có thể giải thích bằng khoa học được không?"

"Cô đến xem cái này, hoa đào có mấy cánh?" Tôi chỉ.

"Năm cánh."

"Màu gì?"

"Màu hồng."

"Phía sau có phải có một nhành hoa như ẩn như hiện không?"

Hoàng Tiểu Đào nhìn kỹ một chút: "Đúng vậy."

Tôi giải thích cho nàng, trên tử cung hiện ra cái hình dáng hoa đào này, thực ra chính là hình thức ban đầu của đứa trẻ sơ sinh, năm cánh của nó là tứ chi và cái đầu. Nhành hoa chính là cuống rốn.

Hoàng Tiểu Đào chợt hiểu ra, nói: "Thật quá tàn nhẫn, một bào thai mới hai tháng như vậy mà đi theo mẫu thân xuống tận hoàng tuyền."

Tôi thở dài: "Đúng vậy."

Cũng còn may là chỉ mới hai tháng, lúc này bào thai vẫn chưa thành hình, nếu như đến tháng thứ năm, gân cốt thành mới thật sự coi là một xác hai mạng.

Hơn nữa, người chết thế này oán khí rất nặng, sau khi Ngỗ Tác nghiệm thi, phải dùng lửa hơ quanh người mình, lặp lại nhiều lần, nếu không sẽ mang theo oán khí của đứa trẻ không thể đầu thai ra ngoài. Trong nhà mà có phụ nữ mang thai ắt sẽ bị liên lụy, sinh ra đứa con bị dị tật.

Đứa con dị tật này thường là bốn tay bốn chân, hoặc có hai cái đầu, đây chẳng phải là sinh đôi dính liền, trong y học gọi là chimera, giống như có một đứa trẻ sơ sinh cưỡng ép mượn bụng để đầu thai vậy.

Tổ tiên đã dặn dò rất nhiều điều cấm kỵ, đằng sau cũng có thâm ý khác. Mặc dù dần dần bọn họ hình thành một nghi lễ tưởng như vô nghĩa, nhưng ông nội đã dạy tôi rằng, không được

hiểu đó là mê tín dị đoan, nếu không ắt sẽ gặp hại, tôi luôn tuân thủ nghiêm ngặt quy tắc này.

Tôi bảo Vương Thúc đưa thính cốt mộc trong túi xách. Tôi dùng thính cốt mộc, nghe lần lượt cốt âm của ba nạn nhân, đoán rằng thời gian tử vong khoảng trên dưới 40 tiếng trước, mặc dù điều này đã được viết rõ trong báo cáo, nhưng tôi không muốn bỏ sót bất cứ chi tiết nào.

Lúc này La Vi Vi đi vào, cầm trong tay một báo cáo xét nghiệm, tôi hỏi: "Sao rồi có kết quả xét nghiệm chưa?"

Cô ta ấp úng nói: "Ta thừa nhận lần này ngươi đoán đúng, người chết quả thật đang mang thai hai tháng." Đám cảnh sát đứng xem lập tức bàn tán xôn xao, ánh mắt nhìn tôi cũng dần khác trước.

Đoán đúng? Thật buồn cười. Tôi nói: "Ta còn thấy một điều ngu dốt, thứ tự tử vong phải là chồng giết mẹ, sau đó giết vợ, cuối cùng mới tự sát."

La Vi Vi gừ lên một tiếng: "Tống cố vấn, ngươi đùa ta sao? Người chồng thường ngày rõ ràng rất hiếu thuận, làm sao có thể giết mẹ mình, dù là lúc ấy hắn có bị kích động tinh thần đi nữa."

Tôi đáp trả: "La tiểu thư, bằng cấp hành nghề của cô là bỏ tiền ra mua à? Khám nghiệm tử thi mà còn phải cân nhắc thân tình giữa người chết?"

Ánh mắt của La Vi Vi trở nên có chút lúng túng, giọng the thé nói: "Nói miệng thì ai mà biết được, ngươi có bản lĩnh thì chứng minh cho ta xem."

Tôi quay qua Vương Nguyên Thạch: "Vương thúc, giúp tôi sang khoa giám định mượn một cái đèn tử ngoại về đây."

Vương Nguyên Thạch gật đầu một cái liền đi ngay.

Tôi nhấc tay phải nạn nhân nam lên ấn nhẹ vào lòng bàn tay mấy cái, đầu ngón tay liền thoát ra một ít mảnh vụn nhỏ, tôi thấy rất rõ, nhưng người thường thì không thể.

Vương Nguyên Thạch mang đèn tử ngoại về, Hoàng Tiểu Đào trêu ghẹo: "Thật mới mẻ nha, bây giờ cả anh cũng dùng tới máy móc hiện đại à?"

Tôi cười nói: "Đông Tây y kết hợp mà."

Ngỗ Tác cũng là một môn khoa học cổ đại, sẽ dựa vào tình huống thực tế ở mỗi thời đại mà ứng biến thích nghi. Lấy ví dụ như tia tử ngoại, người xưa cũng đã biết dùng tia tử ngoại để nghiệm thi, nhưng khi đó trình độ còn hạn hẹp, muốn lấy được tia tử ngoại rất tốn công, phải mang thi thể a giữa trời nắng, lại dùng vải có bôi nước thuốc để lọc ánh mặt trời.

Bây giờ có thứ đồ này rất thuận tiện, tội gì tôi phải bỏ gần cầu xa?

Tôi bật đèn tử ngoại lên, chiếu vào ngón tay người chết, dưới tia tử ngoại, một số thứ sẽ hiện ra rõ ràng, ví như lông hay da. Sau khi La Vi Vi quan sát kỹ, đột nhiên trợn to hai mắt, gáy đổ mồ hôi lạnh.

Tôi cười khẩy nhìn cô ta: "Có thấy không, trên tay người chết là cái gì?

Chương 51: Thuật khởi thi

La Vi Vi đưa tay quệt mồ hôi trấn, ấp úng đáp: "Hình như là một ít dằm gỗ trúc."

Tôi tắt đèn đi, nói: "Nhìn từ góc độ những dằm trúc này găm vào, có thể thấy người chết lúc đó đã dùng dức đẩy một vật hình trụ bằng trúc. Nếu vẫn còn không tin, cô có thể mang đôi đũa cắm trên mắt bà mẹ ra so sánh, nhìn xem có phải là dằm tróc ra từ đó không."

"Quả thật là hắn giết mẹ ruột mình ư?" Hoàng Tiểu Đào kinh ngạc nói: "Thí mẫu? Quả thực quá tàn nhẫn."

La Vi Vi tức giận: "Cứ cho là ngươi đoán đúng việc này, nhưng người chết cuối cùng vẫn là người vợ, bởi vì..."

"Bởi vì cô cảm thấy một người không thể tự chặt đứt đầu mình đúng không?"

Dưới ánh mắt sắc lẹm của tôi, La Vi Vi chợt có chút dao động, tôi biết cô ta đang hoài nghi chính mình.

Có điều cuối cùng cô ấy vẫn bảo lưu quan điểm: "Dĩ nhiên là không thể, trên cổ nhiều dây thần kinh và mạch máu như vậy, cắt chưa tới một nửa, người đã chết, làm sao có thể đứt rời? Đây chẳng phải là điều cơ bản sao."

Tôi cười lạnh nói: "Vậy hai chúng ta đánh cưỡ không?"

La Vi Vi luống cuống: "Đánh cược....đánh cược gì?"

Cô ta là phụ nữ, tôi cũng không muốn làm quá lên, vú dụ như

bắt phải ăn tàn thuốc, nói: "Cô biết lái xe không?"

"Biết." La Vi Vi gật đầu.

"Nếu như tôi có thể chứng minh nạn nhân tự sát, thì thời gian chúng tôi phá án ở Võ Khúc cô phải làm tài xế không công cho mọi người." Tôi nói.

"Cái gì?" La Vi Vi trợn tròn mắt: "Dựa vào cái gì?"

"Thế nào, cô không tự tin vào năng lực của mình à?"

La Vi Vi cau mày, có vẻ đang tính toán thiệt hơn: "Vậy nếu ngươi thua thì sao? Ta đây chẳng cần tài xế."

"Cô có cần thì tôi cũng chẳng có bằng lái." Tôi cười nói: "Nếu tôi thua thì tùy cô yêu cầu."

"Được. Nếu như ngươi thua, ta muốn bốn người các ngươi phải đi tìm Nhất Đao, xin lỗi vì vụ vừa nãy." La Vi Vi suy nghĩ rồi quyết định.

Vốn dĩ tôi nghĩ cô ta sẽ bảo chúng tôi đừng dính vào vụ này nữa, không ngờ La Vi Vi lại công khai bảo vệ bạn trai, điều này nằm ngoài dự tính của tôi. Xem ra cô ấy cũng có vài phần tự hiểu, nếu vụ án này chỉ dựa vào cảnh sát Võ Khúc căn bản là không có kết quả.

Tôi sảng khoái đáp ứng: "Đừng nói là xin lỗi, kể cả quỳ xuống nhận sai cũng không thành vấn đề."

Hoàng Tiểu Đào trợn mắt: "Này!"

La Vi Vi đắc ý ôm cánh tay: "Được, đây là tự ngươi nói, quân tử nhất ngôn..."

"Tứ mã nan truy."

Hoàng Tiểu Đào nhỏ giọng trách móc: "Tống Dương ơi là Tống Dương, anh đánh cược thì tự đánh cược, lôi chúng tôi vào làm gì? Muốn quỳ thì tự anh đi mà quỳ."

"Yên tâm, tôi không tính sai đâu." Tôi thần bí cười cười.

"Thôi được, tôi tin anh, anh đừng để cho cảnh sát Nam Giang mất mặt đấy."

"Cứ yên tâm 100%."

La Vi Vi thấy tôi không có hành động gì vội thúc giục: "Nghiệm thi đi, chúng ta vẫn đang chờ xem ngươi có cao chiêu gì đây."

"Đừng nóng, ta đang chờ trợ thủ." Tôi nhàn nhạt trả lời.

Chờ hơn 20 phút, Vương Đại Lý mới về tới nơi, trong tay túi lớn túi nhỏ, sau lưng còn treo hai cái xoong, trông rất buồn cười, hào hứng nói: "Ai za, Dương tử, tìm siêu thị ở đây khó quá, những thứ ngươi cần đây cả rồi."

"Cảm ơn." Tôi bảo Vương Nguyên Thạch giúp dán một hàng móc cao su cường lực lên trần nhà. La Vi Vi kêu lên: "Này, các ngươi đừng có làm loạn ở đây chứ."

Tôi lườm cô ta: "Có để im cho tôi nghiệm thi hay không? Yên tâm, sau khí xong việc tôi sẽ dọn dẹp sạch sẽ."

Sau khí dán đủ móc, tôi nối toàn bộ dây chun thành một vòng, treo vào các thanh gỗ với khoảng cách bằng nhau, cuối cùng luồn các thanh vào hàng móc, dùng tay giật giật để thử độ chắc chắn.

Tất cả mọi người đều nhìn tôi bằng ánh mắt hiếu kỳ, không biết là tôi đang làm gì.

"Vương thúc, giúp tôi khiêng thi thể xuống." Tôi ra lệnh.

Tôi và Vương Nguyên Thạch khiêng thỉ thể người chồng xuống

đất, xếp thành tư thế quỳ, đặt trên một bàn thiếc sau đó buộc dây chun vào cánh tay hắn. Xác người liền bị treo ngược lên giá gỗ như vậy.

"Đây là...Thẩm thi thuật?" Hoàng Tiểu Đào hỏi.

"Không, lần này tôi muốn sử dụng phương pháp cao cấp hơn thẩm thi thuật." Tôi lấy kim khâu và nam châm ra, cọ sát kim vào nam châm để nó nhiễm từ tính, trở thành kim nam châm.

Quá trình chuẩn bị khá mất thời gian, Vương Đại Lý lại bắt đầu đùa cợt: "Dương tử, hai ngày trước ta được nghe một câu chuyện tiếu lâm, buồn cười lắm."

"Kể ta nghe xem."

"Có hai cảnh sát đi tới hiện trường án mạng, cảnh sát lớn tuổi hỏi cảnh sát trẻ: "Tiểu Minh, vụ án này cùng với vụ án giết người trong phòng kín xảy ra tháng trước, vụ băm xác ở bến tàu, và vụ vứt xác ở ngã tư đường có một điểm giống nhau." Cảnh sát trẻ tuổi hỏi: "Có phải ông nói, mấy vụ án này đều do cũng một người gây ra không?" Cảnh sát lớn tuổi nghiêm túc trả lời: "Không, ý ta là, mấy vụ án này ta đều không phá được."

Vườn Đại Lý nói xong, tự đấm vào đùi mình cười lớn, tôi và Hoàng Tiểu Đào cũng không nhịn được bật cười. Kẻ nói vô tâm, người nghe hữu ý, La Vi Vi và đám cảnh sát kia đại khái là cho rằng chúng tôi đang nói kháy năng lực phá án của họ, sắc mặt cứ hằm hằm.

Hoàng Tiểu Đào cười nói: "Ngươi để ý hoàn cảnh một chút có được hay không."

Vương Đại Lý cười hề hề liếc La Vi Vi: "Được được, tôi hiểu."

Công tác chuẩn bị đã đầy đủ, lần này phương pháp tôi sử dụng có thể nói là bản nâng cấp của thẩm thi thuật - khởi thi thuật.

Trong "thần thiên xử án" có ghi lại một thủ pháp vô cùng tinh diệu, thông qua từ châm thứ huyệt (kim có từ tính châm vào huyệt đạo) để khiến thi thể 'sống' lại.

Vụ án ma cà rồng lần trước tôi tình cờ dùng tới thẩm thi thuật, sau đó về nhà bổ sung thêm kiến thức về kinh mạch cơ thể người.

Kinh mạch rốt cuộc là gì? Từng có một bác sĩ Tây y mang thi thể đi giải phẫu nhưng không tìm thấy kinh mạch mà người Trung Quốc nói, liền mạnh miệng tuyên bố kinh mạch chỉ là mê tín của phương Đông.

Nhưng nền y học mấy ngàn năm của Trung Quốc, điểm huyệt, châm cứu quả thật có hiệu quả thần kỳ, trong lý luận của Đông y, cơ thể con người là một khối thống nhất. Giống như rút dây động rừng, thông qua một huyệt đạo, có thể điều khiển một bộ phận cơ thể, đây là việc đã được thử nghiệm qua hàng trăm, hàng ngàn năm.

Bởi vậy, có một quan điểm cho rằng trong cơ thể người có rất nhiều luồng từ trường nhỏ, những nơi giao nhau của các luồng từ trường tạo thành từ mạch, đây cũng là bản chất mười hai kinh mạch trong "hoàng đế nội kinh" có nhắc tới. Cái gọi là Khởi thi thuật, chính là đâm kim có từ tính vào một số huyệt đạo đặc biệt, giải phóng lực từ trường còn sót lại trong kinh mạch của cơ thể, và cho phép các cơ bắp lặp lại hành động của chúng lúc trước khi ngừng hoạt động.

Đương nhiên, muốn đánh thức cơ bắp, Ngỗ Tác phải mượn tới ngoại lực, ví như cách dùng dây chun này, chia nhỏ trọng lượng cơ thể, mới thấy được hiệu quả.

Trước khi châm cứu, tôi nhắc Vương Đại Lý: "Đợi lát nữa sẽ lại có cảnh tượng kinh dị, ngươi có muốn đi ra ngoài một lát hay không?"

Vương Đại Lý hưng phấn lắc đầu: "Không sao, ta có thể chịu được, đây là cảnh tượng hiếm thấy, so với phim kinh dị còn kích thích hơn nhiều."

Tôi buồn cười một trận, đợi lát nữa bị dọa cũng đừng có trách ta.

Tôi dùng ngón tay đo đốt sống thi thể, dùng kim từ đâm vào các huyệt Đại Chuy, Thần Đạo, Linh Đài, Trung Xu, Treo Khu, Mệnh Môn trên xương sống và huyệt Dương Quan trên thắt lưng, mỗi kim chỉ đâm vào chưa tới một nửa.

Những huyệt đạo này không bao giờ được tùy tiện thử trên người sống, nhẹ thì bại liệt, nặng thì tử vong.

Nhưng trên xác chết, không dùng loại 'thuốc mạnh' này thì không cách nào làm nó 'sống' lại được.

Đâm xong toàn bộ kim, thi thể vẫn chưa có phản ứng, La Vi Vi cười lạnh một tiếng: "Bỏ, nửa ngày thần thần bí bí, chẳng hề có chút hiệu quả nào."

"Cô đừng nôn nóng."

Tôi đưa tay chụp một cái vào bả vai thi thể, đúng lúc này, thi thể bắt đầu từ từ cử động.

Chương 52: Dấu chân mèo

"Hắn...hắn cử động!" La Vi Vi bị dọa tới mức che miệng lại, không ngừng lùi về phía sau.

"Xác chết vùng dậy, xác chết vùng dậy, á á."

"Sao có thể có chuyện này xảy ra, hắn còn không có đầu."

Cả căn phòng tràn ngập sự hoảng hốt, tiếng la hét chói tai, vài cảnh sát sợ quá ba chân bốn cẳng bỏ chạy ra ngoài.

Vương Đại Lý lớn tiếng kêu cứu, chật vật đụng đổ một cái ghế, thiếu chút nữa ngã lăn ra đất. Hoàng Tiểu Đào hai mắt trợn tròn, miệng há hốc, ngay cả lạnh lùng như Vương Nguyên Thạch cũng hơi co người, đồng tử rút lại.

Lúc này thi thể quỳ trên bàn đang từ từ nâng tay phải lên, tựa như nắm một con dao vô hình, đang không ngừng chém vào cổ mình.

Mới đầu động tác không mạnh, chỉ có cổ tay là dao động, sau đó dưới tác dụng của dây chun, nguyên cả cánh tay cũng di chuyển, hắn liên tục chặt cổ.

Cơ bắp của con người có thể ghi nhớ hành động, giống như người đi xe đạp quanh năm, có thể đạp mà không cần suy nghĩ. Trong khoảnh khắc tử vong, thần kinh trung ương đột ngột mất tín hiệu, từ trường trong cơ thể phút chốc tan vỡ, nhưng lại giống như một đĩa ghi âm, ghi lại một đoạn ngắn hành động vừa làm.

Đương nhiên trí nhớ cơ bắp khác nhau phụ thuộc từng trường hợp, nếu thối rữa nghiêm trọng, hoặc là xương sống bị gãy thì

không thể nào dùng khởi thi thuật được. Nhưng xác chết này, sau khi chết bắp thịt cứng ngắc, duy trì một trương lực cơ hoàn hảo, là một vật thí nghiệm tuyệt vời cho tôi dùng khởi thi thuật.

Nghĩ tới đây, tâm lý tôi lại có vẻ đắc ý, giống như thợ thủ công vừa hoàn thành một tác phẩm hoàn mỹ.

Tôi biết loại tâm lý này là vô cùng biến thái, nhưng thân làm Ngỗ Tác, nội tâm ít nhiều cũng có chút khác biệt với người thường, không như vậy thì không thể làm nghề này.

Tôi đang định giải thích nguyên lý cho La Vi Vi, quay đầu lại đã không thấy cô ta đâu. Cửa phòng giữ xác mở toang, không ít cảnh sát đã bỏ trốn, kêu la ầm ỹ ngoài hành lang.

Tôi hỏi: "La Vi Vi ra ngoài rồi à?"

Vương Đại Lý chỉ chỉ mặt đất, tôi nhìn xuống, thiếu chút nữa mất vui. La Vi Vi sợ quá đã ngất xỉu, nằm sõng xoài trên đất, còn đâu vẻ đẹp lạnh lùng vốn có.

"Tư chất thế này mà đòi làm bác sĩ pháp y?" Tôi khinh bỉ nói.

"Đúng vậy..." Hoàng Tiểu Đào sợ hãi nhưng vẫn giữ được bình tĩnh nói: "Tống Dương, anh có thể cho xác chết kia dừng lại được không, kinh khủng quá."

"Chờ đã, để tôi quay phim lại, kẻo lát nữa tỉnh dậy, cô ta lại chối."

Tôi dùng điện thoại quay lại một đoạn ngắn, đoạn video này nếu đăng lên mấy trang web linh dị, nó có thể khiến hàng tá người sợ hãi.

Xong xuôi, tôi rút một cây kim trên xương sống của nạn nhân, thi thể giống như bị cắt nguồn điện, tức thì bất động, chỉ có cánh tay vẫn đang giơ lên trời.

"Con mẹ nó, quá là kinh dị đi." Vương Đại Lý thở phào: "Tống Dương, đáng sợ như thế sao ngươi không nói cho ta sớm?"

"Ta chẳng đã nhắc nhở ngươi rồi sao?"

"Ta nào biết sẽ xảy ra cái cảnh kinh dị này..." . Đang nói Vương Đại Lý chợt hắt hơi mấy cái. Ba người chúng tôi đều mặc áo khoác, mỗi Vương Đại Lý là mặc áo cộc tay, tôi nói: "Ngươi cẩn thận trúng cảm mạo đấy, ra xe lấy áo mặc vào đi."

"Không sao, thể chất của ta rất tốt." Vương Đại Lý dùng tay xoa xoa bả vai.

Tôi đánh thức La Vi Vi dậy, vừa tỉnh cô ta liền liều mạng la hét: "Đừng tới đây, đừng tới đây."

Tôi trấn an: "Là tôi."

Khẩu trang đã lệch sang một bên, La Vi Vi liếc mắt về xác chết sau lưng tôi, run lập cập nói: "Ngươi...có phải ngươi biết yêu thuật không?"

Tôi cười, giải thích sơ qua nguyên lý, sau đó nói: "Nếu cô không tin tôi, sau này thường xuyên tiếp xúc với xác chết, có thể tự mình thử nghiệm."

"Không, không." Vi Vi liều mạng khoát tay: "Ta tin, ta tin!"

"Người chết tự chặt đứt đầu mình, cô thừa nhận chứ?" Tôi hỏi.

Cô ta gật đầu, nhưng ngay lập tức lộ ra ánh mắt nghi ngờ: "Nhưng không đúng, trên cổ có rất nhiều dây thần kinh, hắn chỉ dùng dao bầu bình thường, không thể nào tự chặt đứt đầu, theo lý thuyết thì chưa chặt được một nữa đã chết rồi chứ."

"Cô nói đúng, đây cũng là ý nghĩa thứ mà tôi muốn chứng minh." Tôi nhìn một lượt những người có mặt trong phòng, gằn

từng chữ nói: "Nạn nhân lúc đó bị kẻ khác khống chế cơ thể."

Hoàng Tiểu Đào hoảng sợ: "Ý anh là thôi miên?"

"Không phải là thôi miên, tôi nghĩ rằng hung thủ dùng một kỹ thuật nào đó chi phối cơ thể, khiến nạn nhân không tự chủ được, làm ra những chuyện này." Nói xong, tôi vén cái chăn che hai thi thể còn lại lên: "Mọi người xem biểu hiện trên mặt của hai vợ chồng, có phải trước khi chết rất thống khổ không?"

La Vi Vi bò dậy, lại gần nói: "Đúng thế, biểu hiện của người chết đúng là thống khổ vô cùng."

Hoàng Tiểu Đào liếc nhìn ra ngoài cửa, một màn vừa rồi, không ít cảnh sát sợ quá bỏ chạy, chỉ còn sót lại bốn năm người, nàng nói: "Vậy chúng ta có nên kiểm tra một chút vật chứng?"

"Không cần gấp như vậy, tôi còn có thứ muốn kiểm tra trước." Tôi hỏi La Vi Vi: "Cô kiểm tra vân tay chưa?"

La Vi Vi gật đầu: "Đồng nghiệp bên khoa giám định đã kiểm tra rồi, trên người nạn nhân, quần áo chỉ có vân tay của chính họ, không có người ngoài."

"Vậy chúng ta khám nghiệm lại lần nữa, đi lấy đèn cồn tới đây." Tôi giao nhiệm vụ.

La Vi Vi 'OK' một tiếng liền đi, Hoàng Tiểu Đào cười nói: "Tống Dương, một chiêu lên núi bắt hổ của anh thật lợi hại, muội tử này bây giờ một câu phản bác cũng không dám."

"Ai bảo cô ta không coi người khác ra gì, dọa một chút cũng đáng."

Tôi mở túi, lấy dầu ô liu, mộc điệp, và xoong. Đổ thật nhiều dầu vào xoong, sau đó cho thêm mộc điệp, Vương Đại Lý hỏi: "Tống Dương, thứ tự xào thức ăn của ngươi không đúng rồi, dầu

phải sôi mới bỏ thức ăn chứ."

"Im cái miệng lại." Tôi mắng: "Tới giúp ta một tay."

"Giúp thế nào?"

"Bưng nồi cho ta."

La Vi Vi mang đèn cồn tới, tôi đặt ở dưới đáy xoong, đun nóng. Rất nhanh dầu đã sôi, mộc điệp bên trong bị rán tí tách, khói dầu bốc lên, toàn bộ bám vào thành xoong.

Đun chừng năm sáu phút, tôi thấy tay Vương Đại Lý đã có vẻ mỏi, liền bảo đủ rồi, sau đó tắt đèn cồn đi.

Tôi lấy một con dao nhỏ, gạt lấy váng bọt bám ở thành xoong, được khoảng hai gram. Hoàng Tiểu Đào nói: "Tống Dương, xem anh nghiệm thi đúng là một sự hưởng thụ, từng bước từng bước đều có ý nghĩa riêng."

"Đứng xem thì đương nhiên thấy thú vị rồi." Tôi nhàn nhạt đáp: "Cô thật là loại người không có tim phổi, chẳng lẽ không giúp tôi một tay sao?"

"Giúp anh một tay?" Hoàng Tiểu Đào ấp úng: "Vừa rồi chẳng phải tôi đưa dụng cụ cho anh còn gì?"

"Vậy mà cũng gọi là giúp?" Tôi không kìm được bật cười. Hoàng Tiểu Đào tức quá lườm tôi cháy cả mắt.

Tôi bảo Vương Nguyên Thạch bê thi thể người chồng về giường sắt, sau đó nhẹ nhàng thổi lớp váng thu được lên ngực hắn. Vương Đại Lý hỏi: "Làm vậy để làm gì?"

"Mộc điệp và dầu ô liu đều có trọng lượng riêng rất nhẹ, bọt khí thoát ra từ hai thứ này còn nhẹ hơn bột nhôm mà cảnh sát hay dùng, có thể dùng để phát hiện những thứ khó tìm ra." Tôi giải

thích.

Bởi vậy, suốt quá trình làm, tôi cũng chẳng dám thở mạnh, chỉ sợ một hơi thổi bay hết đám bọt thu được.

Trên ngự thi thể người chồng không có phát hiện gì, tôi tiếp tục thổi xuống ngực và bụng thi thể người vợ. Lần này, vừa thổi bọt váng xuống, trên da xuất hiện một nhóm dấu chân rất nhỏ.

"Đây là..." Hoàng Tiểu Đào kinh ngạc nói: "Dấu chân mèo???"

Chương 53: Lời thề công lý

Nhìn thấy trên da người chết xuất hiện một chuỗi dấu chân mèo, tôi tiếp tục thổi váng bọt lên cánh tay phải, một đôi dấu chân mèo lại hiện ra.

Phát hiện này làm mọi người có mặt đều kinh sợ, La Vi Vi kỳ quái nói: "Ta nhớ, trong nhà nạn nhân không hề nuôi mèo, dâu chân này từ đâu mà ra?"

"E rằng đây chính là mấu chốt của vụ án." Tôi lóe lên một tia hi vọng.

"Không đúng, một loạt dấu chân mèo có thể nói lên điều gì được, không có khả năng một con mèo gây án chứ? Có lẽ đây chỉ là mèo nhà hàng xóm đi lạc sang thôi." La Vi Vi suy đoán.

Tôi chỉ dấu chân mèo nói: "Mọi người xem, dấu chân mèo này vô cùng sạch sẽ."

"Bản tính loài mèo chẳng phải là sạch sẽ sao? Trong nhà ta cũng nuôi mèo, bình thường nó cũng rất hay liếm chân mình." Vi Vi nói.

Hoàng Tiểu Đào chợt hiểu ra: "Tôi nghĩ ra rồi, lúc ấy nạn nhân máu me be bét, nhưng dấu chân này lại chẳng hề dính máu."

Tôi khẽ mỉm cười: "Rốt cuộc cũng có người hiểu ra."

La Vi Vi chưa chịu phục: "Có khi là lưu lại trước vụ án thì sao?"

Tôi giải thích: "Loạt dấu chân này là giẫm đạp lên người, cho

thấy lúc đó người chết đã ngã xuống, bởi vậy nhất định là lưu lại sau khi nạn nhân đã chết. Trực giác mách bảo tôi, dấu chân này có liên quan trực tiếp tới vụ án."

La Vi Vi mặt vẫn tỏ ra không phục, tôi gọi mấy cảnh sát đứng đằng sau: "Ngớ ra làm gì, mau tới chụp ảnh lại." Đám cảnh sát vội cầm máy ảnh chạy tới.

Khám nghiệm tử thi xong, tôi rút trong ngực ra một xấp tiền vàng, chia làm ba, lấy một cái chậu bỏ vào hóa. Miệng đọc văn sinh chú cho ba nạn nhân, sau đó thề: "Các vị, Tống Dương hôm nay lấy danh nghĩa tổ tiên đề hình quan Tống Từ, thề sẽ thay mấy người mình oan, hãy sớm đầu thai đi."

Vừa dứt lời, ngọn lửa trong chậu bị một ngọn gió cổ quái thổi lay động, thật giống như có thứ gì từ nới sâu xa về ứng lời tôi, La Vi Vi trợn mắt đứng nhìn.

Chẳng bao lâu, công tác lấy hình ảnh làm vật chứng đã xong, tôi bèn triệu tập tất cả cảnh sát trong tổ chuyên án tới. Chờ mọi người đến đông đủ, tôi nói với Tiểu Đào: "Hoàng cảnh đốc, tôi vượt quyền chút nhé."

Hoàng Tiểu Đào ngẩn người, kịp thời có phản ứng, cười cười: "Anh cứ tự nhiên phát hiệu lệnh đi, lần này tôi cũng không phải chỉ huy, ba người chúng tôi chỉ đi theo hỗ trợ anh thôi."

Tôi bảo bọn họ in hình dấu chân mèo ra, mỗi người một tờ, quay lại hiện trường vụ án điều tra một chút xem xung quanh có nhà ai nuôi mèo, hay là có mèo hoang qua lại so sánh dấu chân.

Thực ra tôi không đặt hi vọng vào manh mối này quá lớn, có điều lần này có lực lượng cảnh sát dưới quyền đông như vậy, không sử dụng thì lãng phí. Điều tra vụ án giống như là chải tóc vậy, lọc từng điểm từng điểm sẽ tìm ra manh mối.

Giao phó nhiệm vụ xong, tôi hỏi một cảnh sát: "Bạch Nhất Đao đâu?"

"Bạch ca về nhà rồi."

"Hắn thật to gan đấy. Bảo hắn lập tức quay lại, bằng không đừng ở trong tổ chuyên án này nữa." Tôi đùng đùng nổi giận quát lên.

Trải qua sự việc vừa rồi, những cảnh sát này đối với tôi cũng có vài phần kính sợ, tay cảnh sát kia liền nói sẽ lập tức điện cho Nhất Đao, tôi bảo mọi người giải tán trước đi.

Hoàng Tiểu Đào cười nói: "Được đó, rất có phong cách quan lớn."

"Chưa ăn thịt heo không có nghĩa là không biết cách heo đi đứng." Tôi đáp

"Á à, anh có ý gì, ví tôi là heo?" Hoàng Tiểu Đào nói, giơ nắm đấm lên uy hiếp.

"Đừng đừng, tôi lỡ lời thôi." Tôi khoát tay lia lịa.

Tôi kéo cái chăn, phủ lên ba thi thể, quay qua La Vi Vi: "Phiền cô dẫn chúng tôi tới phòng tang chứng."

"Được, đi theo ta." La Vi Vi gật đầu.

Ra khỏi phòng giữ xác, cảm giác như vừa từ Bắc Cực trở về, Hoàng Tiểu Đào vừa cởi áo khoác vừa cảm khái: "Trời ạ, bên trong lạnh như nhà băng, làm nhân viên pháp y quả không dễ dàng."

"Đúng vậy, thường xuyên làm việc trong môi trường này, nhiều nhân viên pháp y còn mắc bệnh về xương khớp, phong thấp nữa." La Vi Vi đáp.

Tôi thầm nghĩ vậy là tốt rồi, thời xưa không có kỹ thuật ướp

lạnh, thi thể chỉ có thể đặt ở trong phòng âm dưới đất, hoặc trong hầm trú ẩn, nhưng cũng không thể ngăn thi thể phân hủy. Trời nóng nực muốn chết, Ngõ Tác phải mặc trang phục che phủ toàn thân, mồ hôi đầm đìa, ruồi nhặng bay đầy mà nghiệm thi. Thường thường vì hít quá nhiều thi khí, nên mắc bệnh phổi, còn bệnh ngoài da thì không kể xiết, hoàn cảnh làm việc y như địa ngục vậy.

Đoàn người chúng tôi tới phòng tang chứng, La Vi Vi và người quản lý chào hỏi lẫn nhau, sau đó liền đi vào. Hoàng Tiểu Đào hơi thắc mắc: "Ở đây các người liệu có quản lý lỏng lẻo quá không? Một nơi quan trọng như vậy mà tùy tiện liền đi vào? Cũng không thèm nhìn thẻ cảnh sát?"

La Vi Vi đáp" "Đều là nhân viên nội bộ, sẽ không có ai ăn cắp vật chứng đâu."

Hoàng Tiểu Đào nói: "Vậy cũng không được, không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất, vật chứng bị mất là việc rất phiền toái, ta đề nghị cô nên kiến nghị với cục trưởng đi."

La Vi Vi chẳng thèm để tâm, hờ hững đáp: "Biết rồi."

Phòng tang chứng là một căn phòng rất rộng, bên trong là những dãy kệ sắt, hệ thống thông gió khá tốt, rất khô ráo. La Vi Vi theo số thứ tự, tìm tới mấy vật chứng liên quan tới vụ án, những vật chứng này đều được đựng trong túi nilon, bên trên có dán nhãn.

Chúng tôi xem qua, đều là vật tùy thân của nạn nhân, điên thoại di động, ví tiền, quần áo các loại, còn có một số mảnh bát vỡ.

Tôi để ý thấy thiếu mấy số, hỏi La Vi Vi, cô ta nói: "Mấy thứ kia là hung khí, đang làm hóa nghiệm bên khoa giám định, các ngươi muốn xem thì đợi lát nữa ta dẫn đi."

"Tạm thời chưa cần." Tôi mở điện thoại di động lên xem, nạn nhân là thương nhân, sau khi chết ba ngày, nhận được khá nhiều cuộc gọi nhỡ và tin nhắn, tôi nói với Tiểu Đào: "Chúng ta giữ chiếc điện thoại di động này, nhờ người sàng lọc lại xem có manh mối nào không."

Hoàng Tiểu Đào nhận lấy, bỏ vào túi. Không còn gì khác, tôi quay qua hỏi Vi Vi: "Vụ án ba tháng trước, vật chứng cũng ở đây sao?"

"Ừ." La Vi Vi gật đầu.

Chúng tôi tới lần lượt kiểm tra các kệ tang vật, thời hạn công an cất giữ tang vật là 30 ngày, nhưng trong vụ án đó, cả nhà tử nạn, không có ai đến nhận lại cho nên những thứ này vẫn lưu ở đây.

Cảnh sát Võ Khúc đúng là chẳng ngại phiền toái, gom gần hết đồ trong nhà nạn nhân vào đây, còn có cả một con mèo cầu tài, đây mà cũng coi là vật chứng?

Tôi đếm số thứ tự, thấy không có thiếu sót ở giữa, liền nói với La Vi Vi: "Chúng ta tới hiện trường xem một chút đi."

"Ngươi nói vụ án nào?" La Vi Vi hỏi.

"Là cái vừa xem." Tôi nói.

"Cảnh sát đã phong tỏa hiện trường, ngươi muốn xem thì..." La Vi Vi đột nhiên đỏ mặt, chắc là nhớ ra đánh cược giữa chúng tôi, cô ta phải làm tài xế miễn phí: "Ta đưa các người đi."

Hoàng Tiểu Đào nhìn đồng hồ: "Bây giờ là 10h sáng, chờ trưa nay xong chuyện, ta mời mọi người đi ăn vịt quay."

"Cô đúng là nói được làm được." Tôi khen.

"Đương nhiên, tôi là con người nhất ngôn cửu đỉnh." Hoàng Tiểu Đào cười, đột nhiên chú ý tới Vương Đại Lý nãy giờ chỉ im lặng: "Ồ, Đại Lý, nghe tới vịt quay mà không có phản ứng, quá khác thường đi."

Vương Đại Lý vừa mở miệng, tôi phát hiện giọng nói của hắn đã khàn đặc: "Dương tử, hình như ta bị cảm rồi."

"Nhất định là do vừa rồi ở trong phòng giữ xác, hay ngươi đi nghỉ ngơi đi." Tôi nói.

"Được, ta đi tìm khách sạn ngủ một giấc, hôm nay không đi theo các ngươi nữa." Vương Đại Lý gật đầu.

Hoàng Tiểu Đào hỏi La Vi Vi: "Chúng ta đi từ xa tới, bên này không sắp xếp chỗ nghỉ ngơi cho bọn ta à?"

La Vi Vi trả lời: "Để ta hỏi tổ trưởng xem."

Chúng tôi rời phòng tang chứng, vì mang cái điện thoại đi, nên quản lý phòng viết một tờ đơn, hơn nữa sắp phải đi hiện trường nên La Vi Vi mang luôn một chìa khóa phòng tang chứng theo.

Một lát sau, Liêu tổ trưởng đã tới, ái ngại nói: "Ai za, thật là đón tiếp không chu đáo, vừa rồi giám đốc có dặn bảo tôi sắp xếp một nhà khách, bây giờ tôi dẫn mọi người đi."

"Không cần, chúng tôi còn phải tới hiện trường một chuyến, ông dẫn anh bạn Vương Đại Lý này đi được rồi." Tiểu Đào khoát tay.

Tôi bảo Tiểu Đào xuống trước lấy xe, còn mình dẫn Đại Lý đi theo Liêu tổ trưởng tới nhà khách, trên đường tiện mua cho hắn ít thuốc cảm. Liêu tổ trưởng tìm một nhà khách tương đối đắt đỏ, hỏi chúng tôi muốn ở mấy phòng?

Vương Đại Lý bị cảm, khả năng sẽ còn sốt, cần có người chăm

sóc; Tiểu Đào và Vương thúc chắc chắn không thể chung phòng rồi, tôi liền nói ba cái.

Thuê phòng xong, tôi đưa Đại Lý lên, đun nước nóng cho hắn, bảo hắn nghỉ ngơi một chút. Vương Đại Lý bơ phờ nói: "Haiz, lần này ta làm vướng chân, ngươi còn phải chiếu cố, thật ngại quá."

"Nói mấy lời khách khí này làm gì. Phải rồi, mũi ngươi có bị nghẹt không?" Tôi hỏi.

Vương Đại Lý gật đầu. Tôi lấy một viên tô hợp hương hoàn đưa cho hắn, bảo hắn ngậm. Đại Lý bỏ vào miệng, đột nhiên hắn như người bệnh sắp chết vùng dậy: "Mẹ nó, Dương tử, đây là thuốc gì, thật thoải mái, nháy mắt mũi đã thông."

Tôi giải thích qua cho hắn, Vương Đại Lý không ngừng khen ngợi: "Viên thuốc này quá linh nghiệm, hay là sau khi tốt nghiệp, hai ta xin cái chứng nhận độc quyền bán loại thuốc này, đảm bảo hái ra tiền."

Tôi suy nghĩ một chút, chủ ý này cũng không tệ!

Chương 54: Hiện trường vụ án

Sắp xếp cho Vương Đại Lý cẩn thận xong, Hoàng Tiểu Đào chợt nhắn cho tôi một tin: "Tống Dương, anh tới bãi đậu xe ngay, có chuyện rồi."

Tôi còn tưởng xảy ra chuyện gì, gấp gáp chạy xuống, tới nơi suýt chút nữa thì bật cười.

Thì ra lúc La Vi Vi đánh con BMW của Tiểu Đào ra, không cẩn thận để cửa xe chạm vào cột, xước một vệt sơn vừa to vừa dài. Xe thì bị ép sát vào cột, tiến thoái lưỡng nan, xem ra kỹ thuật lái xe của Vi Vi này không ổn lắm.

Hoàng Tiểu Đào kêu la om sòm, La Vi Vi bĩu môi nói: "Có cái gì to tát đâu, cùng lắm ta bồi thường tiền sơn xe cho ngươi."

Hoàng Tiểu Đào khoát tay: "Khỏi, ta có bảo hiểm xe, chỉ là rất phiền toái, lại phải cãi nhau với nhân viên công ty bảo hiểm."

Hoàng Tiểu Đào bảo tôi đánh xe ra giúp, tôi nói việc này tôi cũng không quá giỏi, cuối cùng vẫn phải là Vương thúc ra tay, loáng cái đã đánh được xe ra, Hoàng Tiểu Đào giơ ngón tay tán dương: "Lão tài xế, không hổ là lão tài xế."

"Cô có biết 'lão tài xế' là chỉ gì không?" Tôi hỏi

"Không phải là ý này sao?" Tiểu Đào nghi ngờ nói.

Tôi chẳng biết nói gì hơn, nhìn bộ dạng Tiểu Đào chắc thường ngày không bao giờ lên mạng. (Lão tài xế là từ lóng cư dân mạng TQ dùng để chỉ nam thụ trong đam mỹ nhé).

Tôi hơi cảm thấy hối hận vì đã bảo La Vi Vi làm tài xế, cô nương này chết vì sĩ diện, nói rằng đi ngoài đường thì không thành vấn đề, cuối cùng vẫn phải để cô ta lái. Chật vật đau khổ rời bãi đậu xe, cũng may mà lái ngoài đường không đến nỗi tệ.

Nửa giờ sau, chúng tôi đến hiện trường vụ án, là một con phố cổ, có rất nhiều cửa hàng nhưng đều đã đóng cửa. Kiến trúc ở đây rất lộn xộn, trên nóc nhà phơi đầy quần áo, vì giờ đã là gần trưa, người dân đang nấu cơm, mùi thức ăn cùng với âm thanh xào nấu bốc ra từ cửa sổ.

La Vi Vi nói, con đường này ở Võ Khúc đã lâu năm rồi, trước đây đều bán tạo hóa, nhưng sau này xung quanh mọc lên siêu thị tiện lợi ngày càng đông, giới trẻ chẳng còn đoái hoài, nơi này liền dần dần suy tàn.

La Vi Vi dẫn chúng tôi tới trước một căn nhà nhỏ hai tầng, bên ngoài có dây cảnh giới, trên cửa dán niêm phong của cảnh sát, Hoàng Tiểu Đào nói: "Nhà nạn nhân có phải là nghèo không? Sao ở một căn gác như nhà trọ thế này?"

La Vi Vi giải thích: "Cha của người chồng trước đây làm nghề bán tranh chữ, trước đây căn nhà này là cửa hàng tranh chữ, sau đó người chồng thừa kế lại."

Tôi hỏi Hoàng Tiểu Đào: "Cô chưa từng ở nhà cổ như thế này phải không?"

Nàng lắc đầu: "Chưa từng, mà chắc chắn là nó không thoải mái rồi, từ nhỏ ta đã ở biệt thự."

Tôi sống trong nhà cổ của Tống gia từ bé, loại nhà kết cấu bằng gỗ này Đông ấm Hạ mát, chẳng cần dùng điều hòa, vô cùng thoải mái. Sau đó lên đại học, sống trong ký túc, thời gian đầu tôi cũng chẳng thấy quen.

Chúng tôi xé niêm phong đi vào, tầng một bố cục rất rộng rãi, xem ra lúc trước đúng là dùng để bán hàng. Bởi vì không bật đèn nên tầng một có vẻ hơi âm u, Hoàng Tiểu Đào nói: "Thật giống cảnh trong phim kinh dị quá."

La Vi Vi cười khẩy: "Lá gan nhỏ như vậy mà đòi làm cảnh sát?"

Hoàng Tiểu Đào trừng mắt: "Ngươi không nói thì sẽ lăn ra chết à? Mới vừa nãy ai bị dọa tới ngất xỉu?"

"Chỉ là ta không cẩn thận nên bị ngã mà thôi." La Vi Vi chống chế.

"Đunga vậy, miệng cũng sùi bọt mép nữa, ngươi mau tới bệnh viện chụp CT đi, xem có phải bị ngã đập đầu ảnh hưởng đến não không?" Hoàng Tiểu Đào châm chọc.

"Ngươi..."

Tôi sợ cả hai sẽ to tiếng ở chỗ này, liền quay qua La Vi Vi nói: "La tiểu thư, cô đi mua giúp tôi một túi bột mỳ hảo hạng về đây."

Cô ta đang hằm hằm lườm Tiểu Đào, tức giận ném cho tôi một câu: "Mua làm gì?"

"Đi nhanh!" Tôi ra lệnh.

La Vi Vi rất không tình nguyện, đi ra cửa. Hoàng Tiểu Đào nhìn theo, thở dài: "Dáng người đẹp đẽ, chỉ tiếc là tính cách chán quá, đoán chừng là tên con ông cháu cha kia làm hỏng nàng."

"Tôi cảm thấy tướng mạo cũng thể hiện tính cách, cứ chờ mà xem." Tôi đáp.

Chỉ thuận miệng nói ra như vậy, ai ngờ Hoàng Tiểu Đào lại phản ứng đặc biệt mãnh liệt, vui vẻ kéo tay tôi: "Tống Dương, anh cảm thấy thật vậy ư?"

Tôi ấp úng: "Ừ, đúng thế."

La Vi Vi là một cô gái đẹp, nhưng tôi cảm thấy cái đẹp đó rất 'nhọn'. Nói thế nào được nhỉ, chính là cằm nhọn, mắt xếch, lông mày lá liễu, khác hẳn với Tiểu Đào, tròn trịa nhẫn nhụi, được người nhìn ưa mắt.

Bàn về khí chất thì Tiểu Đào rất dễ gần, phóng khoáng, lộ ra vẻ ngoài anh tuấn của một nữ cảnh sát. Còn La Vi Vi lại toát ra một loại tự do theo kiểu được nuông chiều từ bé, ngoa ngoắt, hoàn toàn là tính khí của một đại tiểu thư.

Bởi vậy mới nói, không so sánh thì không tổn hại.

Hoàng Tiểu Đào dùng cùi chỏ thọc tôi, nói: "Phải rồi, quen anh cũng một thời gian, tôi còn chưa biết mẫu phụ nữ của anh là gì đấy."

"Ây..." Tôi liếc nhìn nàng một cái, gò má đột nhiên nóng bừng, nói: "Con gái tóc dài dễ thương."

Hoàng Tiểu Đào bất ngờ: "Cái gì, vừa hay ngược lại với tôi mà, không phải là anh ngại nói rằng thích mẫu con gái như tôi nên mới cố ý nói thế chứ?"

"Không có, tôi tuyệt đối không có." Tôi chối.

Chúng tôi bước lên lầu, cầu thang bằng gỗ ọp ẹp phát ra tiếng kêu cót két, từ cửa phòng đã có thể nhìn thấy phòng ăn, nơi án mạng xảy ra.

Bên trong đơn giản là một mớ hỗn độn, bàn hất tung dưới đất, la liệt đũa và mảnh bát đĩa vỡ, trên tường văng đầy máu, gần như không còn nhận ra màu sắc của giấy dán tường. Trên sàn là hình vẽ tư thế nằm của nạn nhân bằng phấn trắng, rèm cửa che kín ánh trời, khiến cho không khí vô cùng âm u, quỷ dị.

Tôi nhíu mày: "Phòng này phong thủy không tốt."

Hoàng Tiểu Đào bất ngờ, hỏi: "Ồ, anh còn biết cả phong thủy?"

"Phong thủy ấy à, thực ra cũng không huyền diệu như cô nghĩ, ông nội nói với tôi, chính là làm cho người ta ấn tượng đầu tiên có thoải mái hay không." Tôi giải thích: "Cô nhìn căn phòng này, phòng ngủ và phòng ăn đều hướng thẳng ra cửa, một chút riêng tư cũng không có; cầu thàng thì dốc đứng, người già đi đứng khó khăn, lên xuống sẽ rất bất tiện. Phòng ngủ và nhà vệ sinh cách xa nhau, ở giữa còn phải leo cầu thang, mùa đông mà buổi tối muốn đi vệ sinh nhất định là vừa lạnh vừa sợ.

"Nói rất có đạo lý, sau này tôi muốn mua nhà, xin Tống đại sư xem qua giúp một chút." Hoàng Tiểu Đào gật đầu liên tục.

"Không dám nhận, không dám nhận." Tôi cười.

Thiết kế của căn nhà có thể nói là thiếu sót, nhưng chưa tới mức mang lại họa sát thân, phòng thủy và án mạng hẳn là không liên quan đến nhau.

Chúng tôi đi vào phòng ăn nối liền với bếp, trong này cũng rất bừa bộn, đất đầy mảnh sứ, vài vật dụng đã bị cảnh sát mang đi, một hình vẽ bằng phấn trước kệ bếp.

Tôi im lặng quan sát một hồi, muốn hình dung lại toàn bộ quá trình xảy ra án mạng. Theo lẽ thường mà nói, vụ án này không cần phải điều tra, bởi vì hung thủ đã chết, nhưng chúng tôi muốn tìm ra điểm khác thường của nó, chính là nguyên nhân gây ra án mạng.

Tôi kéo rèm cửa sổ, phá hiện đối diện là một căn phòng trống, sau đó ngước mắt lên tường ngắm một cái mặt nạ thủ công, thất thần nửa ngày. Hoàng Tiểu Đaog nói: "Anh thích thứ này à? Để Hoàng tỷ đây mua tặng một cái."

"Không phải, là tôi đang suy nghĩ chuyện khác."

"Có manh mối gì sao?"

"Không có chút manh mối nào."

"Tôi cũng vậy, chẳng thấy bất cứ manh mối nào, vụ án thật sự quá ly kỳ." Tiểu Đào ngao ngán. Sau đó nàng nghiêng đầu hỏi Vương Nguyên Thạch: "Vương thúc, ông có nhiều kinh nghiệm, có phát hiện gì không?"

Vương Nguyên Thạch không thay đổi sắc mặt, im lặng cả chục giây không nói, Hoàng Tiểu Đào thở dài: "Được rồi, cám ơn ý kiến quý báu của ông."

Đúng lúc này, dưới cầu thang vang lên một loạt tiếng bước chân, Hoàng Tiểu Đào nói: "La đại tiểu thư về rồi à?"

Nàng mới vừa định đi xuống dưới, tôi vội cản lại, ngóng tai nghe. Tiếng bước chân này không giống của La Vi Vi, chốc mắt tôi liền cảnh giác: "Không đúng, có người khác đang đi vào!"

Chương 55: Mèo chiêu tài

Tôi ra dấu bảo hai người đừng gây ra tiếng động, nhẹ nhàng xuống lầu.

Chúng tôi nấp sau cầu thang, đã nhìn thấy một gã đàn ông cao gầy âm thầm vào phòng, đầu đội mũ lưỡi chai, mắt lấm la lấm lét liếc đông liếc tây, nhìn qua đã thấy không phải người đứng đắn.

"Không được nhúc nhích, cảnh sát đây!" Hoàng Tiểu Đào quát lên.

Gã đàn ông giật mình ngẩng đầu, thấy chúng tôi, hắn sợ hãi bỏ chạy ra ngoài. Bọn tôi cũng lao ra đuổi sát, Vương Nguyên Thạch với tốc độ của một con báo, rất nhanh đã đuổi kịp, đẩy hắn ngã lăn ra đất, rút còng số tám bập vào tay hắn, động tác vô cùng thuần thục, gọn gàng.

Người dân dọc hai bên phố nghe thấy ồn ào, rối rít chạy ra xem.

Sau khi chúng tôi đuổi tới nơi, gã đàn ông mặt nhăn nhó nói: "Cảnh quan, ta thấy cửa mở nên mới đi vào ngó thử, thật không có làm gì..."

Hoàng Tiểu Đào chống nạnh, mặt nghiêm nghị nói: "Vào ngó thử? Ngươi không biết nơi này là hiện trường án mạng sao? Ngươi có liên quan tới vụ án hay không?"

Gã đàn ông bị dọa đến sắc mặt trắng bệch, liều mạng khoát tay: "Cảnh quan, cảnh quan, thực ra là ta muốn xem một chút...có thứ gì lấy được hay không."

Hoàng Tiểu Đào cười: "Thật hù dọa mình quá, thì ra là một tên trộm."

Gã đàn ông mặt tái mét, trong đám người vây quanh có kẻ nhận ra hắn: "Chính là tên này, tháng trước hắn trộm của ta một bộ quần áo phơi bên ngoài."

"Chậu hoa nhà ta khẳng định cũng là do hắn trộm."

"Đúng, con ta có cái xe đạp, dựng ở bên ngoài nháy mắt đã mất."

Người dân ầm ầm lên tiếng mắng chửi, tên trộm sợ hãi cúi đầu, sau đó liều mạng hướng ánh mắt cầu xin chúng tôi giúp đỡ, Hoàng Tiểu Đào rút thẻ cảnh sát ra nói: "Mọi người bình tĩnh, đừng nóng, chúng ta là cảnh sát, sẽ đưa tên trộm này về truy xét, toàn bộ tang vật bị mất sẽ trả lại cho người dân."

Đám người lúc này mới bớt ầm ĩ, tôi nói: "Sao cô dám khoác lác như vậy?

Hoàng Tiểu Đào nháy mắt, nhỏ giọng: "Không sao, ở đây không phải địa bàn của chúng ta, không tìm được đồ bị mất thì để công an địa phương chịu trách nhiệm đi."

Tôi thở dài: "Cùng một gốc sinh ra..."

Hoàng Tiểu Đào túm chặt tên trộm, hỏi hắn tên gì.

Tên trộm này tên là Trương Lục Nhi, thực ra cũng không phải là trộm cắp chuyên nghiệp, là một kẻ không có công ăn việc làm ổn định, thấy khu vực này không có bảo an quản lý, liền thỉnh thoảng ghé ngang, thấy có gù sơ hở là trộm đi. Có lúc thì là một hũ dưa muối ngoài cửa sổ, khi thì là chậu hoa, thậm chí người dân hầm con gà trước cửa, hắn cũng lấy mất, chỉ cần sử dụng được thì hắn đều lấy.

Hoàng Tiểu Đào vô cùng khinh bỉ nói: "Ta thật chưa thấy tên trộm nào không có tiền đồ thế này, đúng là làm cho tổ nghiệp mất thể diện."

Trương Lục Nhi ngại ngùng cười cười, Hoàng Tiểu Đào cho hắn một cước, lập tức biết điều.

Tôi hỏi: "Ngươi lượn lờ ở đây cả ngày, chắc cũng biết án mạng mấy ngày trước chứ? Không thấy cảnh sát điều tra xung quanh đây à? Tại sao còn vào ngôi nhà kia?"

"Ta cũng không để ý, chỉ là vào ngó một chút." Trương Lục Nhi nhìn tôi cười lấy lòng.

"Có phải ngươi đã để ý thứ gì trong đó?" Tôi ép hỏi.

Trương Lục Nhi vội vàng chối: "Không có không có, nhà có người chết, làm gì có gì mà để ý."

Được, ngươi đã cố tình giấu. Tôi đột nhiên phát động động u chi đồng. Trương Lục Nhi sợ đến toát mồ hôi, tôi nhìn chằm chằm vào mắt hắn, gằn: "Ta hỏi lại một lần nữa, có phải ngươi để ý cái gì trong phong hay không?"

Tôi vốn định dùng động u chi đồng để xem hắn có nói dối hay khồn, nào ngờ tên này nhát gan như chuột nhắt, nhắm mắt lại khoát tay lia lịa: "Đại ca, đừng giết ta, đừng giết ta. Ta khai, ta khai là được chứ gì."

Tôi nhìn bộ dạng sợ hãi của hắn mà buồn cười: "Ai nói ta muốn giết ngươi?"

"Ánh mắt của ngươi thật là khủng khiếp, giống như có thể giết người vậy, với còn mèo kia giống nhau..."

Nghe câu này, tôi lập tức cảnh giác, nắm bả vai hắn hỏi: "Ngươi nói con mèo nào?"

Có lẽ do tôi quá kích động, khiến Trương Lục Nhi bị đau, hắn rụt cổ lại, run lẩy bẩy nói: "Đại ca, đại ca, ngươi thu cặp mắt đỏ lại trước đi, được không?"

Tôi thu hồi động u chi đồng, bảo hắn nói rõ chi tiết

Trương Lục Nhi kể, cuộc sống của hắn rất túng thiếu, trộm vặt móc túi chẳng giải quyết được vấn đề, muốn làm một cú đột phá lớn.

Hắn để mắt tới chính là nhà của nạn nhâb, bởi vì ban ngày hai vợ chồng không có nhà, chỉ có một bà lão. Bà lão kia lại bị bệnh ở chân, mắt cũng kém, Trương Lục Nhi liền đóng giả làm người bán ga, đi vào ngó nghiêng xem trong nhà có thứ gì đáng giá không.

Trương Lục Nhi thừa dịp chỉ có mình lão bà ở nhà, chui vào thành công, điều tra trong phòng một lượt. Hắn phát hiện kho hàng ở lầu một có bày một pho tượng mèo, hình như là mạ vàng, chế tác tinh xảo giống như thật. Hai con mắt giống như được làm từ bảo thạch, rất có giá trị.

Trương Lục Nhi liền động tâm, định trộm con mèo đi, ai ngờ đột nhiên hai mắt pho tượng động đậy.

Trương Lục Nhi hoảng hốt giật mình, không cẩn thận gây nên tiếng động, lão bà ở ngoài liền hỏi bên trong sao vậy? Trương Lục Nhi bối rối tìm đại lý do cho qua, sau đó cáo từ.

Qua một thời gian theo dõi, Trương Lục Nhi nắm được, cứ thỉnh thoảng lã bà sẽ sang nhà hàng xóm đánh mạt chược, trong nhà không có người, chờ đợi thời cơ tốt sẽ ra tay.

Ai ngờ chưa có cơ hội, thì cả nhà lão bà gặp tử nạn, ba người chết thảm, hiện trường nhanh chóng bị cảnh sát niêm phong, chẳng làm gì khác hơn là bỏ ý định này.

Không nghĩ tới, hôm nay đi ngang qua đây lại phát hiện cửa

mở toang, hắn lại động tâm, muốn vào xem xét, nào ngờ bị tóm gọn.

Sau khi nghe Trương Lục Nhi kể xong, tôi suy nghĩ đứng lên, vừa rồi cũng đâu có thấy pho tượng nào, chẳng lẽ đã bị ai mang đi?

Hoàng Tiểu Đào hỏi tôi: "Xử lý tên trộm này thế nào?"

Tôi nói: "Ban nãy chẳng phải đã phái cảnh sát điều tra xung quanh đây sao, tìm đại một người, dẫn hắn về lấy khẩu cung đi."

"Ai ai, đại ca, ta đã khai hết rồi, sao còn phải lấy khẩu cung nữa, thấy mấy người điều tra án mạng có vẻ rất bận rộn, ta sẽ không quấy rầy công việc của mấy người đâu. Các người nương tay, thả tiểu đệ ra được chứ?" Trương Lục Nhi nói.

Tôi bị hắn chọc cười: "Không sao, giao ngươi cho đồn công an gần đây, cũng không mất thời gian của chúng ta đâu."

Trương Lục Nhi nhắn nhó nói: "Chẳng phải ta đã khai rồi sao, đồ vật ta cũng không có lấy."

Hoàng Tiểu Đào bực mình quát: "Ngươi hãy thành thật đi, thường ngày trộm không ít đồ, về đồn kể rõ ra."

Chúng tôi chợt thấy một cảnh sát đi ngang qua, liền gọi hắn lại, giao Trương Lục Nhi cho hắn giải về đồn, sau đó quay lại căn nhà. La Vi Vi đã về, tay xách một túi bột mỳ, hỏi: "Các ngươi chạy đi đâu vậy?"

"Ra ngoài bắt trộm."

"Bắt trộm?" La Vi Vi cười lạnh: "Các ngươi cũng rảnh nhỉ, đây đồ ngươi cần đây."

Tôi cảm ơn, sau đó nhận lấy bột mỳ, đi vào kho hàng dưới lầu

một. Bên trong không có con mèo mà Trương Lục Nhi mô tả, tôi mở túi bột mỳ, rắc một lớp mỏng lên cánh cửa sổ, bệ cửa sổ và xung quanh.

Hoàng Tiểu Đào đột nhiên hỏi: "Ồ, lần trước trong giảng đường, anh cũng dùng chiêu này, chẳn lẽ anh nghi ngờ trong phong này có ma?"

Chương 56: Hung thủ không tồn tại

Tôi lắc đầu: "Không. Tôi chỉ muốn xác nhận lại một số chuyện."

Tôi lại lên lầu hai, rắc thêm bột mỳ vào các ngóc ngách, sau đó đi xuống, bảo La Vi Vi khóa cửa lại, chuẩn bị rời đi. Hoàng Tiểu Đào hỏi: "Bây giờ đi đâu?"

"Đám cảnh sát còn chưa có về, đói rồi, ta đi ăn trước đi, không phải cô nói sẽ mời vịt quay sao?" Tôi nói.

La Vi Vi hào hứng, xem ra cô nương này cũng là một tín đồ ăn uống: "Ta biết một con đường tắt, để ta dẫn các ngươi đi, vịt quay ở đây rất nổi tiếng, chắc các ngươi chưa thử vịt ba món đâu."

Tôi cắt lời: "Không có phần của cô, cô về cục cảnh sát giúp tôi làm một ít hóa nghiệm, chú ý hóa nghiệm tàn dư trong lỗ mũi của nạn nhân, còn có dạ dày, xem qua xem có tồn tại chất kích thích không."

La Vi Vi bị dội gáo nước lạnh, mặt trắng bệch, càu nhàu: "Chẳng phải không cho ta giải phẫu sao?"

"Không sao, những thứ cần nghiệm tôi đã nghiệm xong rồi, cô cứ giải phẫu thoải mái." Tôi khoát tay.

"Hừ, biết rồi."

Sau khí Vi Vi đi khỏi, Tiểu Đào cười nói: "Tống Dương, anh cũng thật vô sỉ, cay nghiệt với con gái người ta như vậy."

"Là chính cô ta lúc trước thua cuộc, phải làm tài xế miễn phí, lại còn phải mời cô ta ăn cơm hay sao?" Tôi cười lạnh.

"Mới nhìn thì không nghĩ anh là loại người này, có điều tôi thích, ha ha!" Vừa nói Hoàng Tiểu Đào vừa đập đập lưng tôi mấy cái.

Bị nàng 'khen ngợi' như vậy, mặt tôi đỏ như gấc, vội chuyển chủ đề: "Tôi cảm thấy có hóa nghiệm cũng chẳng tìm ra được gì, có điều phải loại trừ từng phương án một."

"Vậy chẳng phải là dậm chân tại chỗ sao?" Tiểu Đào hỏi.

"Không, hiện giờ đã có tiến triển, chỉ là tương đối chậm thôi, kiên nhẫn chút đi." Tôi đáp.

Ba người chúng tôi tới Tân Phúc lầu, vịt quay ở đây thật là đắt, một suất giá hơn bốn trăm, hơn nữa một ít đồ ăn, cộng với phí phục vụ là thành sáu bảy trăm tệ. Nhưng Tiểu Đào rất rộng rãi trả tiền, tôi hỏi: "Thường ngày cô tiêu tiền như nước, xe riêng còn xịn hơn xe của đội trưởng Lâm, lương cảnh sát của cô có đủ không?"

Hoàng Tiểu Đào rót một ly coca: "Ha ha, tiền lương chỉ đủ tiêu vặt."

"Nhà cô giàu thế à?"

Nàng ranh mãnh lườm tôi: "Tàm thời bí mật, có điều không phải là phạm pháp mà có, nên anh cứ yên tâm ăn đi."

Chúng tôi ăn một bữa ngon lành, xong xuôi tôi mang một phần về cho Vương Đại Lý, hắn ở một mình chắc cũng buồn.

Đầu giờ chiều, chúng tôi về cục cảnh sát, những cảnh sát được giao nhiệm vụ đã lục tục trở về, tôi gọi mọi người lên phòng họp lầu hai tập hợp. Bạch Nhất Đao cũng tới, ánh mắt hắn nhìn tôi vẫn gườm gườm, xem ra bị Vương Thúc đánh một trận hắn chưa phục.

Tôi bảo mọi người trình bày những phát hiện của mình, hầu hết cảnh sát không tìm được gì, có vài người chụp được mấy dấu chân mèo, so sánh một chút, hiển nhiên không phải con mèo cần tìm.

Trên thực tế, thông qua tình huống bắt Trương Lục Nhi ban nãy, tôi nghi ngờ con mèo này không tồn tại. Tôi hỏi tổ kỹ thuật: "Kết quả xét nghiệm đâu?"

Một cảnh sát trả lời: "Mới xét nghiệm được mấy loại."

Hắn giải thích cho tôi, thuốc kích thích có hơn 100 loại, bọn họ phải so sánh từng cái, trước mắt chỉ xét nghiệm buamphetamine, cathinone, diethy birdptamine và amphetamine, đều cho kết quả âm tính, toàn bộ kết quả chắc phải ba, bốn ngày mới xong.

Tôi gật đầu, giao phó một chút nhiệm vụ tiếp theo.

Trước mắt có mấy chuyện cần làm, đầu tiên là xem xét tin tức trong điện thoại của người chết; thứ hai, nạn nhân là một người buôn bán, xem những ai có lợi ích chung hay lui tới; thứ ba là thử điều tra một chút căn phòng đối diện hiện trường, xem gần đây có từng cho thuê không; thứ tư là đưa con gái của nạn nhân đến, tôi có chút chuyện muốn hỏi cháu.

Nói tới đây, một cảnh sát bống giơ tay hỏi: "Tống cố vấn, người nhà của nạn nhân luôn giấu cháu bé chuyện này, năm nay nó mới 12 tuổi, nếu nói tin cha mẹ chết cho nó sẽ không tốt đâu."

Tôi thở dài: "Sớm muộn cũng phải nói, chẳng lẽ lừa gạt nó cả đời?"

Cảnh sát kia lại nói: "Muôna điều tra thì hỏi người thân trong gia đình cũng giống nhau mà."

Tôi hỏi: "Ngươi có mấy thúc thúc?"

"Bốn người."

"Vậy ta hỏi ngươi, sinh nhật của tứ thúc là ngày nào?"

Tay cảnh sát nhất thời cứng họng, tôi giải thích: "Người thân thường còn xa lạ hơn bạn bè, người biết rõ một người nhất chính là người một nhà, phải đưa đứa bé đến đây."

Giao phó nhiệm vụ xong, tôi bảo mọi người giải tán, sáng mai sẽ tập hợp báo cáo những gì thu thập được.

Tất cả mọi người rời đi, chỉ còn lại hai người Nhất Đao và Vi Vi, Bạch Nhất Đao khoanh tay nói: "Tống thần thám, hai ta phải làm gì?"

Tôi móc ra một tờ giấy, là tôi phác họa trong lúc ăn trưa, ném cho hắn, nói: "Đi tìm thợ mộc giúp ta làm ra ba cái mặt nạ này, ngoài ra mặt sau tờ giấy có ghi mấy vị thuốc đông y, tới tiệm thuốc cắt cho ta một ít."

Bạch Nhất Đao không phục đứng lên: "Ngươi coi ta là chân sai vặt?"

Tôi hỏi ngược lại: "Trừ việc sai vặt, ngươi làm được gì? Ta vừa điều tra lý lịch của ngươi..."

"Ngươi điều tra cha ta làm gì?" Bạch Nhất Đao tức giận la lên

Tức cười, tiểu tử này nghĩ là ai cũng quan tâm đến cha hắn, tôi nói: "Ta điều tra là điều tra lý lịch công tác của ngươi, ngươi làm cảnh sát ba năm, tham gia phá án hơn chục lần, chỉ có hai vụ được giải quyết, một vụ là trộm cắp, một vụ là án mạng, mà vụ án mạng là chính nghi phạm đến đầu thú."

Loại người như Bạch Nhất Đao, lợi dụng quan hệ để vào ngành, hiệu suất phá án chắc chắn không cao, tôi cố ý đánh vào điểm yếu của hắnm

Bạch Nhất Đao trợn to hai mắt, chỉ vào tôi: "Ngươi..."

Tôi nói: "Mau đi làm nhiệm vụ ta giao, buổi tối mang tới đây, không hoàn thành nhiệm vụ thì đừng ở trong tổ chuyên án nữa."

"Không ở cũng được." Bạch Nhất Đao đứng lên định bỏ đi, thì La Vi Vi nhỏ giọng kêu hắn một tiếng.

Tôi nói với theo: "Ngươi có thể suy nghĩ cho kỹ, đây là vụ đại án của cả tỉnh, giám đốc công can cũng đang theo dõi, mà từ khi ta làm cố vấn tới nay, hiệu suất phá án là 100%, đây là cơ hội lập công hiếm có của ngươi đấy."

Bạch Nhất Đao không thể làm gì khác hơn là nhận tờ giấy, im lặng, hung hăng trừng mắt rồi đi ra ngoài.

So với hắn, La Vi Vi biết thân biết phận hơn, hỏi: "Chiều này ta có phải làm tài xế cho các ngươi?"

"Không cần, cô là một bác sĩ pháp y, làm tài xế thì uổng phí tài năng, làm một chút việc đi." Tôi khoát tay.

La Vi Vi nhất thời cao hứng: "Xin cứ giao phó."

"Đi kiếm cho ta hai con chuột bạch." Tôi nói

"Cái..cái gì?" La Vi Vi méo mặt: "Này, xin ngươi tôn trọng nghề nghiệp của ta một chút."

"Được thôi, vậy ngươi giải phẫu toàn bộ ba thi thể, đánh giá toàn diện một lần xem mức độ tổn thương cơ học, có biến chứng hay bệnh lý tiềm ẩn không. Kiểm tra thêm não bộ, xương khớp, tủy xương, xem những thay đổi của chất xám và chất trắng như thế nào? Ngoài ra ta cần mẫu sinh thiết của những cơ quan chính, cũng như một mẫu huyết thanh và tiểu cầu riêng biệt, và một báo cáo khám nghiệm tử thi dài khoảng 5000 từ, ngày mai phải nộp."

Tôi nói một hơi, mắt của La Vi Vi trừng thật to như muốn nhảy ra ngoài, đại khái không nghĩ tôi có kiến thức về y học như vậy, một lúc lâu sau mới ấp úng nói: "Cái kia...chuột bạch lớn hay nhỏ?"

"Hai ba tháng tuổi là được." Tôi nói.

Chờ La Vi Vi đi khỏi Hoàng Tiểu Đào rốt cuộc không nhịn được, gục xuống bàn, vừa cười vừa đấm thình thịch vào mặt bàn: "Tống Dương, anh quả lợi hại, nhìn biểu hiện vừa rồi của cô ta, thật giống như chó xem tát ao (e dịch thế cho nó gần gũi với ngôn ngữ mình). Ha ha ha ha. Không được, cười đau bụng quá!"

Chương 57: Thuật diễn hung

Hoàng Tiểu Đào hỏi tôi, tiếp theo phải làm gì? Tôi nói tạm thời không có việc gì làm, trong lúc chờ tin tức của cảnh sát, chi bằng về nhà khách nghỉ ngơi một giấc, dưỡng tinh thần.

Chúng tôi trở về nhà khách, Vương Đại Lý vẫn đang nằm, tôi đưa túi vịt quay cho hắn, Vương Đại Lý rất vui vẻ, vừa ăn vừa hỏi tình hình điều tra hôm nay, tôi thuật qua cho hắn nghe.

Nghe xong, Vương Đại Lý hỏi: "Dương tử, ngươi cảm thấy vụ này không phải do con người gây ra à?"

"Không, bất kỳ vụ án nào, từ đầu tới cuối ta đều tin chắc là do con người làm, nếu không ta sẽ không điều tra." Tôi khẳng định.

Lúc này, bên vách tường vang lên tiếng nước chảy, Vương Đại Lý gian xảo nói: "Ngươi nghe xem, chắc Tiểu Đào tỷ tỷ đang tắm."

"Không phải, bên cạnh là phòng Vương Nguyên Thạch." Tôi đáp

Hắn cụt hứng nằm xuống: "Bỏ, lại ở cạnh phòng lão Vương."

Chúng tôi lái xe cả đêm tới Võ Khúc, tôi đã sớm mệt mỏi rã rời, ngủ một giấc cảm thấy cơ thể thoải mái hơn rất nhiều. Mở điện thoại di động lên, phát hiện có mấy tin nhắn.

Tổ chuyên án lập một group wechat, một cảnh sát nói đã điều tra được tin tức quan trọng, việc giao Nhất Đao và La Vi Vi cũng đã hoàn thành.

Tôi mặc quần áo chỉnh tề, lần lượt đi gõ cửa phòng Vương

thúc và Tiểu Đào. Chờ khoảng 5 phút, Vương Nguyên Thạch đã xuất hiện trước mặt, tôi hỏi: "Thúc không ngủ à?"

"Ngủ." Ông ta nhàn nhạt đáp.

Một lát sau, Hoàng Tiểu Đào mới mở cửa, nàng mặc đồ ngủ của nhà khách, đắp mặt nạ dưỡng da, vươn vai một cái: "Giấc ngủ này thật đã, thế nào, có manh mối à?"

"Đúng vậy, cho cô mười phút, mau thay quần áo." Tôi giục.

"Mười phút? Này, anh đã có kinh nghiệm chờ con gái bao giờ chưa? Mặc quần áo, chải đầu đã mất nửa giờ, nếu như trang điểm còn lâu hơn nữa." Hoàng Tiểu Đào gấp gáp.

Lần đầu tôi biết con gái mặc quần áo lại lâu như vậy, nói: "Tôi với Vương thúc đi trước, cô tới sau đi."

"Được!"

Chúng tôi tới phòng họp lầu hai, Bạch Nhất Đao, La Vi Vi và một cảnh sát khác đã chờ sẵn. Bạch Nhất Đao đưa cho tôi hai túi giấy, một túi là ba cái mặt nạ, túi còn lại là mấy vị thuốc đông y.

Tôi tán dương: "Làm việc thật đúng giờ."

Hắn lười biếng trả lời: "Ta có người anh em làm nghề thủ công này, hắn có máy tiện, ngươi cần vật này làm gì?"

"Ta có việc quan trọng cần dùng." Tôi thần bí nói.

La Vi Vi mang hai con chuột bạch tới, nhốt trong một lồng sắt nhỏ.

Tên cảnh sát còn lại nói, hắn đã điều tra sao kê ngân hàng của người chết, phát hiện có một mục chi tiêu. Là hơn năm trăm vạn, khoản tiền này là sau khi chết đã biến mất, người nhận tiền họ Phương tên Hớn Quân.

Tôi bảo hắn và Bạch Nhất Đao đi điều tra người tên Hớn Quân này một chút, về phần La Vi Vi, không có việc gì, cho cô ta tan ca sớm cũng được.

Nhưng La Vi Vi muốn đi điều tra cùng Bạch Nhất Đao, tôi đồng ý, trước khi đi tôi bảo cô ta để lại chìa khóa hiện trường cho mình.

Tôi cũng mượn phòng hóa nghiệm, dùng lửa nhỏ đun số thuốc mới mua về, sau đó bảo cảnh sát chia ra lấy hai mẫu huyết thanh của vợ chồng nạn nhân cho tôi.

Sau khi đã tách được huyết thanh, tôi bảo họ tiêm 20ml vào hai con chuột. Lúc này Hoàng Tiểu Đào tới, thấy tôi vừa nấu thuốc, vừa tiêm chuột liền trêu ghẹo: "Tống Dương, anh đang làm thí nghiệm độc ác gì à?"

"Đợi lát nữa cô sẽ biết."

Tiêm huyết thanh xong, tôi yên tĩnh chờ đợi, hai con chuột bạch vẫn nhảy nhót nghịch ngợm, Hoàng Tiểu Đào không hiểu: "Chẳng thấy biến hóa gì cả."

"Được rồi, thí nghiệm thất bại, vốn dĩ tôi muốn xem một chút bọn họ có thể tự giết lẫn nhau hay không." Tôi buông tay.

"Giết lẫn nhau?" Hoàng Tiểu Đào hỏi.

"Đúng vậy, chờ tổ kỹ thuật có kết quả hóa nghiệm chất kích thích thì quá muộn, chi bằng làm thí nghiệm trên vật sống, xem ra vụ án này đã loại bỏ được sự tác dụng của ma túy." Tôi thất vọng thở dài

"Tống Dương, anh thật là tàn nhẫn." Tiểu Đào lớn tiếng la lên.

Sau đó tôi bảo tổ kỹ thuật không cần làm hóa nghiệm nữa, cả tổ vốn đã chuẩn bị tinh thần thức trắng đêm nghe vậy liền hoan hô, chuẩn bị tan ca.

Thuốc nấu xong, tôi lọc lấy nước, vì không có bàn chải nên tôi dùng một quận khăn giấy thấm vào, sao đó thoa lên mặt trong của ba cái mặt nạ. Hoàng Tiểu Đào ngửi thấy mùi lạ, hỏi: "Đây là cái gì, mùi lạ quá."

"Đợi lát nữa cô sẽ biết." Bôi thuốc lên mặt nạ, hong gió cho khô sau đó tôi bỏ vào túi, xách cái lồng chuột lên nói: "Đi thôi, chúng ta quay lại hiện trường vụ án."

"Bây giờ?" Hoàng Tiểu Đào nhìn đồng hồ: "Giờ đã là năm rưỡi, tới đó chắc đã tối."

"Đúng vậy, ý định của tôi là tới đó vào buổi tối." Tôi cười thần bí.

Ba người chúng tôi lái xe tới con phố cổ, mặt trời đã lặn, mọi người đều ở trong nhà xem TV, ăn cơm. Chúng tôi vén dây cảnh giới lên, đi vào nhà của nạn nhân.

Buổi tối không khí nơi này càng thêm âm u quỷ dị, Hoàng Tiểu Đào với tay bật đèn, phát hiện không có điện, tôi cười khổ nói: "Chắc là không đóng tiền điện nên bị cắt rồi." Sau đó lấy điện thoại mở đèn flash lên.

Bột mì ban sáng tôi rắc, không xuất hiện dấu vết gì, chúng tôi lên lầu hai. Tôi đặt chuột bạch ở bệ cửa sổ, mở cửa sổ ra, sau đó lấy trong túi ra ba đôi găng tay, bảo mọi người hỗ trợ dọn dẹp hiện trường một chút. Bàn ghế dọn xong, mảnh vụn trên đất cũng quét hết, điện thoại đặt giữa bàn làm thiết bị chiếu sáng.

Thu dọn gần như hoàn tất, tôi lây ba cái mặt nạ ra, nói: "Chúng ta tái hiện một chút vụ án được chứ?"

"Cái gì?" Tiểu Đài kinh hãi: "Nàu, anh cũng khéo chọn thời gian quá, cả căn phong đều là máu tươi, không khí khủng bố thế này."

"Yên tâm, tôi tự biết chừng mực."

Hoàng Tiểu Đào do dự: "Không làm không được à?"

"Đúng!" Tôi kiên định.

"Được rồi." Tiểu Đào miễn cưỡng gật đầu.

Tôi giao vai nhân vật cho hai ngươu, vốn kế hoạch ban đầu là tôi và Tiểu Đào đóng vai vợ chồng, Vương thúc đóng vai lão bà. Nhưng sau khi tới đây, tôi cảm thấy không khí quả thật quá âm u, tâm lý hơi sợ hãi, cho nên vì lý do an toàn, bỏ qua vai của bà mẹ, để Vương Nguyên Thạch đứng trông coi, nếu thấy có gì không đúng phải lập tức ngăn chúng tôi lại.

Tôi đưa mặt nạ cho tiểu Đào, mình cũng đeo một cái. Mặt nạ rất kín, chỉ có thể nhìn qua hai cái hốc mắt bé tí. Hoàng Tiểu Đào cầm mặt nạ trên tay, nói: "Tôi đã từng học qua tái hiện hiện trường ở trường cảnh sát, nhưng chưa nghe thấy phải đeo cái mặt nạ kỳ quái này bao giờ, rốt cuộc là anh đang toan tính gì?"

Tôi cười giải thích, đây là Diễn Hung Thuật trong "thần thiên xử án".

Nó được tổ tiên Tống gia lấy cảm hứng từ mấy vở tuồng cổ, thầy phù thủy đeo mặt nạ ma quái, dùng một vũ điệu thần bí, nge nói có thể tiếp xúc được với người âm. Vị tổ tiên này liền liên tưởng tới, liệu có thể dùng phương pháp này tái hiện những gì hung thủ đã trải qua không?

Bởi vậy ông dùng mười năm làm thí nghiệm, sáng tạo ra thuật Diễn Hung này. Thông qua việc đóng vai một số người trong vụ án, tái hiện quá trình phạm tội, để tìm ra nội tâm của hung thủ, và những dấu vết bị xem nhẹ.

Các nhân vật trong diễn hung thuật được chia thành nhiều loại theo giới tính, sinh nhật, còn sống hay đã chết. Dùng vai diễn trong vở Thập Nhị Tổ Vu đêt thay thế, mười hai cái mặt nạ này đều có

vẻ ngoài dữ tợn, mục đích là gợi lên nỗi kinh hoàng trong tâm lý của hung thủ.

Ví dụ, Hoàng Tiểu Đào cầm cái mặt nạ giới tính nữ, tượng trưng cho một phụ nữ trung niên đã qua đời gọi là "Cú Mang". Còn mặt nạ tôi đeo tượng trưng cho một sát nhân trung niên tên là "Xi Vưu".

Bên trong mặt nạ bôi một lớp nước thuốc có tác dụng khiến tâm lý bản thân như lạc vào cảnh thực.

Sự huyền diệu của Diễn Hung thuật khó mà nói rõ, bên trong có bao hàm rất nhiều cơ sở khoa học, cùng với một số thứ mà khoa học không giải thích được.

Nghe nói từng có người thi triển diễn hung thuật, đột nhiên té xỉu trên đường, sau đó khóc lóc bằng giọng của người chết, phá được một vụ án oan mười năm.

Nhưng không thể phủ nhận, diễn hung thuật là vô cùng nguy hiểm. Bởi vậy tôi sử dụng nó, thứ nhất là bởi vì bản án cho tới giờ tiến triển quá chậm. Thứ hai là tôi có một suy đoán cần phải kiểm nghiệm...

Chương 58: Tái hiện huyết án

Tôi với Hoàng Tiểu Đào đeo mặt nạ lên, mỗi người ngồi một bên bàn, nàng mở đầu câu chuyện trước, nói: "Ông xã, thức ăn hôm nay có hài lòng không?" Sau đó thì phì cười: "Thật xin lỗi, thật xin lỗi, cảm giác cứ như đang chơi đùa, nên không nhịn được cười, làm lại lẫn nữa."

Nàng tỏ ra tình cảm, nói: "Ông xã, thức ăn hôm nay có hài lòng không?"

"Bà xã, tay nghề của em càng ngày càng tốt." Tôi thuận miệng đáp, sau đó suy nghĩ một chút xem tiếp theo nên nói gì: "Phải rồi, hôm nay mẹ lại ra ngoài đánh mạt chược à?"

Hoàng Tiểu Đào gật đầu: "Đúng, hôm nay mẹ còn thắng mười mấy tệ nữa cơ, cao hứng lắm."

Tôi không khỏi cười khổ một tiếng: "Bình thường thua mấy trăm tệ, tháng được chút tiền lẻ này thì thấm vào đâu, bảo mẹ đừng ra ngoài nữa, ở nhà mà xem TV."

Hoàng Tiểu Đào nói: "Lời này anh đi mà nói với mẹ, em làm sao mà ngăn được. Đây thú vui của mẹ, anh là con trai còn muốn tước đoạt hay sao?"

"Haiz, anh chỉ lo mẹ lên xuống cầu thang bất tiện thôi." Tôi nói.

Ban đầu, lời thoại của hai chúng tôi hoàn toàn là diễn xuất, mỗi khi nói một câu lại dừng lại một chút suy nghĩ câu tiếp theo. Nhưng dần dần, cả hai giống như hòa vào nhân vật, những lời nói bắt đầu phát ra lưu loát, rất giống một đôi vợ chồng bình thường.

Cả hai nói mấy chuyện vụn vặt thường ngày, Hoàng Tiểu Đào còn làm động tác ăn cơm. Nói ra cũng thần kỳ, căn nhà vốn tối om bỗng trở nên rất thoải mái. Ngoài cửa sổ có ánh mặt trời xuyên vào, bên hàng xóm vang lên tiếng xào nấu, tiếng trẻ con khóc, tiếng chó sủa, thậm chí thỉnh thoảng có tiếng xe hơi chạy qua.

Tôi giống như lầm vào cảnh thực trong mộng, ý thức và thân thể hoàn toàn tách biệt, miệng không nghĩ ngợi bật ra một câu: "Bà xã, giờ em đang có thai, cần chú ý giữ gìn, lần sau đừng nấu mấy món dầu mỡ này nữa."

Người đối diện tôi bây giờ không còn là Hoàng Tiểu Đào đeo mặt nạ, mà chính là nạn nhân nữ đã chết, khoảng hơn 40 tuổi, nhưng không hề có vẻ già, mặc áo len tím, nhìn qua cũng thấy là một vị thê tử đoan trang hiền thục.

Nàng gắt giọng: "Mỗi lần tôi hầm gà, hầm móng giò, anh đều than phiền là chẳng có mùi vị. Chẳng phải đi làm về anh chỉ muốn ăn mấy món xào, uống chút rượu sao?"

Tôi cúi đầu nhìn, trên bàn là thức ăn phong phú, trước mặt còn có một chai Hoàng Tửu, một cái chén nhỏ. Tôi rót rượu vào chén, uống một ngụm, cảm giác cay nóng tràn ngập trong miệng, lan xuống thực quản, mẹ nó, cảm giác này y như thật.

Tôi nói: "Vì bảo bảo nhà chúng ta, tôi tình nguyện ăn thanh đạm mấy tháng. Kể cả thuốc lá cũng kiêng, khói thuốc đối với bảo bảo không tốt."

"Không biết là con trai hay con gái, chúng ta đã có một con gái, một nam một nữ thì tốt biết mấy." Nàng trả lời.

Tôi chợt nghe bên cạnh có tiếng nhai thức ăn, quay đầu nhìn lại, một bà lão, cũng chính là mẹ của nạn nhân đang ngồi đó, không nói câu nào, dùng bữa.

Tại sao tất cả đều giống như thật vậy, tôi có thể nhìn thấy tình hình án mạng hôm đó, mỗi cá nhân, mỗi chi tiết hiện rõ mồn một trước mắt.

Tôi cố nhớ lại toa thuốc trong sách viết, Dương Kim Hoa, Long Lệ, Thử Vĩ Thảo, Ô Dầu... mẹ nó, đây đâu phải là thuốc khơi gợi cảm xúc, rõ ràng là thuốc gây ảo giác, tổ tiên, các người lừa gạt con rồi.

Nhưng lúc này tôi đã hoàn toàn chìm đắm trong đó, ngay cả ý thức của bản thân cũng bắt đầu mơ mơ màng màng, 'tôi' hưởng thụ thức ăn và rượu, đột nhiên trong tai ong lên một tiếng, giống như có giọng nói bén nhọn luồn bên trong óc, đầu đau kinh khủng, theo bản năng đưa tay ôm.

'Thê tử' lo lắng hỏi tôi: "Ông xã, anh sao vậy?"

'Tôi' đáp: "Hình như bị cảm lạnh

"Em đã nói rồi, tiết trời lạnh, bảo anh mặc thêm quần áo thì không chịu, chẳng phải mẹ thường dạy "xem thường một đôi chân, trên đầu thêm lớp thuốc" hay sao." Nói xong 'thê tử' đứng dậy đóng cửa sổ lại.

Đúng lúc đó, nàng cũng đột nhiên ôm đầu, bà lão cũng buông đũa, ôm đầu kêu la. Một nhà ba người ngồi trên bàn ăn, cùng lâm vào cảm giác quái dị.

Bất chợt, tôi ý thức được, âm thanh quái đản này chính là mấu chốt của vụ án.

"Đầu tôi sao thế này." 'Thê tử' đấm đấm đầu mấy cái, cau mày hỏi.

"Đi đóng cửa sổ lại." Tôi la lên.

"Không được, đầu em đau quá, không đứng dậy nổi."

"Đi đóng cửa sổ lại mau!" Tôi đột nhiên đập bàn.

"Đừng có to tiếng với tôi." Thê tử chợt ném vỡ cái bát: "Cả ngày lẫn đêm chỉ biết ra lệnh cho tôi, tôi dễ dàng sao? Tôi nghỉ làm phục vụ mẹ con hai người, ngày nào cũng cả đống việc nhà, anh nhìn xem tay tôi đã nhăn tới mức nào rồi?"

"Con đàn bà thúi không biết điều này!" Tôi lớn tiếng quát: "Cả ngày lẫn đêm ta ở bên ngoài làm ăn, trước mặt khách hàng giống như con cháu cúi đầu phục vụ, tiếp khách tới mức chảy máu dạ dày, tất cả đều vì cái nhà này, ngươi chẳng nhưng không cảm thông, lại còn nghi ngờ ta nuôi tiểu tam (bồ nhí) bên ngoài, kiểm tra quần áo của ta!"

Thê tử nổi giận: "Bớt nói mấy lời đó đu, mỗi ngày ngươi đều về trễ như vậy, còn lén lút mua thêm một cái điện thoại tưởng ta không biết à? Có trời mới biết ngươi cả ngày ở ngoài làm gì."

Tôi rút thắt lưng ra, nắm trong tay: "Mẹ ní, ngươi dám nói như vậy với ta? Mấy năm nay ta chưa động tới một sợi lông của ngươi, người càng ngày càng không biết điều, giờ ta sẽ giáo huấn ngươi một trận."

"Đánh đi, ta đang mang thai con của ngươi đấy." Nói xong, thê tử hất đổ cả cái bàn, khí lực lớn kinh người, thức ăn đầy bàn hắt vào tôi như mưa.

Theo bản năng quơ tay lên đỡ, sau đó vung dây thắt lưng quất tới, thê tử bắt lấy tay tôi, nhe răng trợn mắt định đánh, bị tôi đạp một cái vào bụng, bay ra ngoài.

Lúc này, lão bà run rẩy không ngừng vỗ tay vào thành xe lăn, lớn tiếng khuyên nhủ: "Dừng tay...dừng tay."

Nhìn thấy bà lão, tôi đột nhiên cảm thấy chán ghét chưa từng có, quay qua hét: "Đều là do bà liên lụy, bà già khó chết này, làm

hại tôi đã phải nuôi con, còn phải nuôi bà, trách nhiệm cả nhà cũng đổ lên đầu tôi. Con mẹ nó, tiền chữa bệnh cho bà cũng ngốn hết tiền tôi dành dụm mua nhà, bà lại cả ngày chỉ biết đi chơ mạt chược, lấy tiền mồ hôi nước mắt của tôi đem cho người ngoài."

Tôi vô cùng tức giận, nhặt một đôi đũa dưới đất lên, hung hăng cắm vào mắt của bà lão, bởi vì dùng sức quá mạnh, nên dằm trúc đâm cả vào tay.

Tôi có cảm giác đũa đâm vào mắt, xuyên vào trong đầu như thật.

Lão bà kêu thảm thiết, âm thanh như muốn đâm thủng màng nhĩ của tôi, hai tay quơ quào loạn lên, khiến tay tôi xước mấy vệt dài, máu chảy cả ra thắt lưng.

Tôi bạo nộ, không biết sức lực từ đâu, bê cả xe lẫn người lão bà, ném ra ngoài cửa sổ. Rầm một tiếng, lão bà ngã chết dưới lầu.

Đột nhiên tâm lý tôi có một sự cảm nhận phức tạp, nửa thống khoái, nửa hối tiếc, lại vừa mê man, rốt cuộc mình là thế nào? Tại sao lại giết mẹ ruột mình, trời ạ tại sao lại biến thành như vậy?

Đúng lúc này, cánh tay tôi chợt thấy lạnh, thê tử tóc tai bù xù, giống như ác quỷ bò ra từ địa ngục, tay cầm một con dao bầu, chém rách tay tôi.

Tôi liều mạng lùi về phía sau, chân đạp vào bát đũa vương vãi dưới đất, thê tử hét lớn: "Ta giết ngươi!" Dao trong tay vung lên, chém bả vai, cánh tay tôi mấy nhát, da lật lên, máu thịt bầy nhầy.

Đại khái là do dao quá sắc, mới đầu không cảm nhận được đau đớn, sau đó cảm giác bỏng rát thấm vào xương tủy. Đau đớn này làm thú tính của tôi bộc phát, một cước đá văng thê tử, lao vào trong bếp lấy dao.

Trong lúc bất chợt, một cú đấm vô hình văng vào mặt tôi, mặt

nạ trên mặt văng ra. Sau đó tầm mắt tôi trở nên hư ảo, phòng bếp, máu tươi, cả thê tử đều từ từ biến mất.

"Tống Dương, mau tỉnh lại!" Vương Nguyên Thạch nắm bả vai tôi, lay mạnh.

Chương 59: Hung miêu quái đản

Ý thức của tôi dần dần hồi tỉnh, mở mắt ra nhìn, xung quanh là một màu tối đen.

Nơi đây vẫn là hiện trường vụ án, bàn ghế ban nãy dọn dẹp đã bị đổ, hơn nữa vị trí còn giống hệt với lúc chưa dọn. Điện thoại lúc nãy đặt trên bàn bị rơi vào trong góc tường, ánh sáng le lói.

Hoàng Tiểu Đào quỳ dưới đất, đang ôm bụng ho khan kịch liệt, miệng chảy ra nướ bọt. Tôi chú ý bụng nàng có hai dấu giày một cái là tôi đá, cái kia do Vương thúc đá.

Cánh tay tôi đầy vết xước, khóe miệng mằn mặn, vừa rồi Vương Thúc ra tay quá mạnh, làm môi tôi đập vào răng, chảy máu.

Tôi thầm nghĩ, Vương Nguyên Thạch này ra tay cũng quá ác đi, nhưng nếu không làm vậy, sợ rằng tôi và Tiểu Đào chẳng thể thanh tỉnh, tiếp tục đóng vai vợ chồng tàn sát lẫn nhau, thậm chí có thể làm tổn thương đối phương.

Hoàng Tiểu Đào đột nhiên vừa quỳ vừa lết tới chỗ tôi, làm tôi giật nảy mình, hay là nàng chưa thoát khỏi duễn hung thuật, vẫn đang đắm chìm vào nhân vật?

Kết quả nàng mỏ miệng: "Tống Dương, thật là đáng sợ, một màn vừa rồi thật là đáng sợ."

Sau đó nàng ôm chầm lấy tôi, khí lực lớn đến nỗi gần như làm tôi ngạt thơt, nước mắt ấm nóng thấm vào cổ tôi. Tuy rằng bộ ngực cúp D đang ép thật chặt vào người, nhưng lúc này tâm trí tôi

đang không ổn định, như chim sợ cành cong, hoàn toàn chẳng rảnh rỗi thưởng thức.

Tôi thuận thế ôm nàng vào lòng, thân thể mềm mại của Hoàng Tiểu Đào nằm gọn trong ngực tôi, run rẩy, tôi phát hiện, thì ra tôi còn run hơn cả nàng.

Ôm nhau quả thật có thể làm cho người ta bình tĩnh lại, hơn bất cứ liều thuốc an thần nào. Dần dần cả hai bình phục, tách nhau ra. Hoàng Tiểu Đào dùng tay lau nước mắt, Vương Nguyên Thạch đưa cho nàng một cái khăn giấy.

Thường ngày Hoàng Tiểu Đào luôn là một hình tượng đẹp lạnh lùng trong mắt tôi, trước giờ chưa từng thấy nàng khóc, đôi mắt đẹp đẫm lệ, nước mắt tuôn rơi tạo nên một vẻ dễ thương lạ kỳ, khiến tôi không khỏi ngẩn ngơ ngắm nhìn. Tim tôi chợt đập mạnh liên hồi, cảm giác nghiêm túc này trước đây tôi chưa từng trải qua.

Hoàng Tiểu Đào thấy tôi ngơ ngẩn nhìn mình, đột nhiên thúc một cái vào ngực tôi, nói: "Đây là chủ ý quỷ quái gì của anh vậy, thiếu chút nữa hù chết tôi rồi."

Tôi liền thanh tỉnh: "Cái này không thể trách tôi được, là do toa thuốc trong sách."

"Thuốc gì cơ?" Hoàng Tiểu Đào hỏi.

Tôi nhặt cái mặt nạ dưới đất lên, nói: "Cô có nhớ lúc chiều tôi nấu thuốc đông y không? Là trong sách viết, thứ thuốc này có thể khơi gợi cảm xúc, ai biết... là tới mức gây ảo giác."

"Khốn kiếp, mày hù chết ta rồi biết không?" Hoàng Tiểu Đào bực dọc đoạt lấy cái mặt nạ trong tay tôi, ném vào trong góc. Trong lòng tôi cũng thầm thề, thứ diễn hung thuật này từ nay sẽ không dùng tới nữa.

Lúc đó tôi cho rằng tổ tiên lừa gạt mình, sau đó mới về lật lại

sách tra kỹ, toa thuốc này tên là "nhập mộng tán". Phía sau có ghi chú, phương thuốc này có thể khiến người ta đắm chìm vào mộng ảo, như đối mặt thực cảnh. Lúc trước theo cách hiểu của tôi, chỉ là khơi gợi cảm xúc, nào biết được ý của những lời này là cảnh báo cho người sử dụng, hít loại thuốc này sẽ khiến gây ra ảo giác.

Hơn nữa tôi còn phạm sai sót, tính nhầm liều lượng, thiếu chút nữa xảy ra chuyện lớn, cho nên tôi phải luôn ghi nhớ.

Nhưng vạn lần không nghĩ tới là chuyện phát sinh tối hôm đó, trời xui đất khiến, giữa tôi và Tiểu Đào đã phát sinh tình cảm gắn bó. Nhiều năm sau nhớ lại, tôi còn vô cùng cảm kích vị tổ tiên đã sáng chế ra diễn hung thuật này, dĩ nhiên chuyện này sẽ kể sau.

Tôi hỏi Vương Nguyên Thạch vừa nãy phát sinh chuyện gì, ông ta nói tôi và Tiểu Đào ban đầu giả bộ ngồi ăn cơm chung, giống như một đôi vợ chồng thật vậy, sau đó ôm đầu kêu đau, rồi cãi vã.

Lúc ấy Vương thúc rất đắn đo, không biết có nên đánh thức chúng tôi không, kết quả chúng tôi bắt đầu động thủ, lúc này ông ấy mới nhảy vào ngăn cản.

Tôi thầm sợ hãi, cũng may không phải cả ba cùng diễn, nếu không có khi bọn tôi đã chết ở đây giống như ba nạn nhân, cộng thêm việc đeo mặt nạ quỷ dị, đoán chừng hồ sơ cảnh sát sẽ có thêm một vụ án không thể phá.

Lúc này Hoàng Tiểu Đào đã hoàn toàn tỉnh táo, hỏi tôi: "Vừa nãy, anh có nghe được một âm thanh quái đản không?"

"Có nghe." Tôi đáp.

Nàng lại hỏi Vương Nguyên Thạch, nhưng ông ta chẳng nghe thấy gì, hiển nhiên âm thanh kia là xuất hiện lúc vụ án xảy ra. Một nhà ba người đột nhiên đau đầu, sau đó tính tình thay đổi, không thể không nghi ngờ đây chính là mấu chốt của vụ án.

Tôi trầm ngâm nói: "Tôi cảm thấy, nguyên nhân khiến ba người trong một nhà chết có thể là..."

Đang nói dở, bỗng nhiên hai con chuột bạch trong lồng kêu ầm ỹ, nhẩy loạn lên, suýt nữa thì cả cái lồng rơi xuống đất, tôi kinh hãi la lên: "Không ổn, có thứ đi vào."

"Có thứ? Là ý gì?" Hoàng Tiểu Đào bị dọa đến tái mặt.

Tôi nhặt điện thoại di động trong góc lên, cả ba cùng hít vào một hơi khí lạnh. Bột mì rắc bên cạnh cái lồng chuột, chẳng biết từ khi nào xuất hiện một loạt dấu chân mèo, kéo dài tới bậc cầu thang.

Tôi nói: "Tiểu Đào thủ ở đây, tôi với Vương thúc ra ngoài tìm con mèo kia."

Hoàng Tiểu Đào kháng nghị: "Tôi không muốn ở một mình, nơi này quỷ khí âm u quá, để Vương thúc ở lại đi, tôi với anh ra ngoài."

Tôi đành phải đáp ứng, sau khi hai tôi đi ra cửa, nhìn ngó hai bên, phố cổ không có đèn đường, chỉ có nhà với nhà san sát nhau, tôi định chia ra hai đường đi tìm.

Hoàng Tiểu Đào đột nhiên kéo tay tôi: "Hay là cùng nhau đi đi, ngộ nhỡ xảy ra chuyện gì thì sao?"

Tôi định nói chia nhau ra thì hiệu quả hơn, nhưng cũng sợ sẽ có chuyện xảy ra, nên gật đầu.

Phố cổ một đầu là đường cái, một đầu là hẻm nhỏ, tôi cảm thấy còn mèo kia khả năng cao sẽ chạy vào hẻm, liền theo hướng đó đi tìm.

Đi được một đoạn, tôi đột nhiên phát hiện Hoàng Tiểu Đào cứ ôm chặt lấy tay mình, có hơi thân mật thái quá không? Tôi cúi đầu

nhìn nàng, nàng cũng ý thức được, vội rụt tay về, ấp úng: "Anh đừng...hiểu lầm, tôi không sợ."

Không biết có phải do tôi ảo giác hay không, Hoàng Tiểu Đào hình như có gì đó khác thường.

"Vừa rồi làm cô sợ hãi, có muốn tôi bù đắp một chút hay không?" Lúc tôi nói những lời này, cảm giác mặt nóng ran, đỏ bừng. Trời ạ, tại sao lại trở nên xấu hổ trước Tiểu Đào như vậy, tôi đã luôn bắt nàng phải hợp tác.

Hoàng Tiểu Đào cúi đầu không trả lời, tôi còn tưởng làm sao, nhìn một cái liền giật mình, mặt nàng còn đỏ hơn tôi.

Làn da của nàng vốn được nuôi dưỡng rất mềm mại, nõn nà, hai gò má đỏ ửng lên dưới lớp phấn, nhìn như hồng ngọc, vô cùng dễ thương.

Không biết là nàng đang tức giận hay là thẹn thùng, đột nhiên trừng mắt với tôi một cái, nói: "Cám ơn, không cần." Sau đó sải bước về phía trước.

Đầu óc tôi mơ hồ, đây là chuyện gì, tôi chọc giận gì nàng ư, đúng là hiểu được suy nghĩ của con gái còn khó hơn điều tra cả trăm vụ án.

Chúng tôi đi tới con hẻm nhỏ kia, ánh sáng điện thoại bỗng nhiên vụt tắt, thì ra chiếu sáng suốt một thời gian dài, pin đã cạn. Tôi hỏi Tiểu Đào có mang điện thoại di động không, nang lục túi nói: "Tệ hại, để quên ở phòng rồi."

Sau đó, không có đèn, chúng tôi chỉ có thể mò mẫm đi về phía trước. Đúng lúc này, đột nhiên tôi nghe tiếng thứ gì đó lăn trên mặt đất, chỉ thấy một cô bé đang chơi đùa một cái tú cầu, nghe thấy tiếng bước chân, nó đột nhiên quay đầu lại, hai mắt phát ra ánh sáng quỷ dị!

Chương 60: Yêu ma quấy phá?--Mình có 200 bộ truyện chữ full dịch, ai cần bộ nào hoặc mua full list thì kb zalo 0901945059 nhé ,30k 1 bộ 5 bộ 100k,, full list 400k ạ 1: đại quản gia là ma hoàng 2: hồng hoang quan hệ hộ 3: ta an tĩnh làm cẩu đạo 4:vô địch kiếm vực 5: trọng sinh trở thành mạnh nhất vũ trụ 6: công tử biệt tú 7: ta nguyên thần có thể ký thác thiên đạo 8:siêu cấp phản diện 9: vô địch siêu thúc tổ 10: đại phụng đã canh nhân 11: đệ nhất danh sách 12: đạo quân 13: quỷ bí chi chủ 14: ta không biết ta là cao nhân 15: côn lôn ma chủ 16: minh thiên

hạ 17: vợ ta là thiên hạ giảng đường 18:mật mã tây tạng 19: ta bắt đầu sáng tạo thiên cơ lâu 20: vô địch thật tịch mịch 21: ta không mún nghịch thiên 22: nguyên lai ta là tu tiên đại lão 23: cổ chân nhân 24:ta có hệ thống auto tu luyện 25:lão nạp phải hoàn tục 26:siêu thần yêu nghiệt 27: thế giới hoàn mỹ 28:ta thành lập tổ chức sát thủ ở huyền huyễn 29: thái cổ thần vương 30: mục thần ký 31: we chát của ta thông tam giới 32: tuyệt đỉnh đan tôn 33: tiên lộ tranh phong 34: con thỏ này phải chết 35:vô địch kiếm vực 36: tàn bào 37:vạn cổ tối cường tông 38: chí tôn đặc công 39:cửu tinh thiên thần quyết

40:đại bát hầu 41: cửu tiêu 42: vạn tộc chi kiếp 43:đồ nhi vi sư ko xún núi 44: đầu bếp tại dị giới 45:hệ thống tu luyện toàn năng 46: huyền huyễn ta là thần thoại 47:lược thiên ký 48: ma thiên ký 49:ma kiếm lục 50: khủng bố sống lại 51:minh thiên hạ 1-2 52: ngũ hành thiên 53:nguyệt huyết thần toạ 54:như ý tiểu lang quân 55: siêu cấp phản diện 56:phong khí quan trường 57:ta chỉ mún an tĩnh chơi game 58:siêu cấp thiên phú 59:siêu phẩm vu sư 60:sử thượng đệ nhất tổ sư gia 61:ta là võ học gia 62:ta có thể là giả tiên 63:hàn môn kiêu sĩ 64: toàn cầu hung thú 65:toàn cầu cao võ 66:thần sủng tiến

hoá 67:tạo hoá chi vương 68:thiên đồ đạo thư quán 68:thế giới sụp đổ 69: vạn tộc chi kiếp 70:tiên quốc đại đế 71:thôn thiên 72: tiên ma biến 74:tả đạo khuynh thiên 75:tu la ma đế.. Còn tiếpnnm

Đứa bé thấy chúng tôi đi tới, liền đứng dậy, ánh mắt đầy thù địch nhìn chúng tôi.

Quần áo nó rất sạch sẽ chỉnh tề, không hề giống đứa trẻ lang thang đầu đường, mặc một cái váy đỏ, đi tất trắng, giày nhi đồng, tóc cột đuôi ngựa.

Tôi để ý mắt nó phát ra ánh sánh màu xanh trắng, con ngươi rất đen, màu đen với trắng phân biệt rõ tới mức có chút không giống con người.

Hai bên im lặng đối mặt, giằng co ước chừng năm sáu giây, Hoàng Tiểu Đào bước tới hỏi: "Tiểu cô nương, sao ngươi lại ở đây một mình?"

Vừa dứt lời thì đưa bé xoay người bỏ chạy, hai tôi nhìn nhau, liền vội vàng đuổi theo.

Trong hẻm rất tối, cộng thêm những phiến đá xanh trên mặt đất lâu ngày không tu sửa, gồ ghề lởm chởm, nhưng tôi có động u chi đồng, nên nhìn trong bóng tối rất tốt.

Hoàng Tiểu Đào thì không có được đôi mắt như vậy, vấp phải một khối đá xanh nhô lên, kêu một tiếng mất thăng bằng.

Tôi vội vàng xoay người đỡ lấy nàng. Nhưng vì quán tính lớn, cộng với sức nặng cơ thể, cả người nàng nhào tới, suýt nữa thì đè ngã luôn cả tôi. Tôi chống hai tay về phía trước để cố giữ thăng bằng, nhưng chợt cảm thấy vị trí tay mình không ổn, chính là đang chống vào ngực nàng!

Hoàng Tiểu Đào như một con chim nhỏ sợ hãi, vội đẩy tôi ra, phản ứng đầu tiên của tôi là nói xin lỗi, nhưng mà một câu "xin lỗi" còn chưa kịp phát ra, má đã ăn một cái tát.

Có điều cái tát này rất nhẹ, giống như nàng chỉ dùng tay đụng vào má tôi một chút, làm đầu óc tôi mơ hồ, đây rốt cuộc là tức giận hay là thế nào?

"Tay anh chống vào đâu, tên khốn kiếp này?" Hoàng Tiểu Đào mắng.

"Này, không phải tôi cố ý, hơn nữa tôi đang định xin lỗi rồi." Tôi nói

Hoàng Tiểu Đào trừng mắt lườm tôi, nhưng đây không phải lúc để dây dưa chuyện này, đuổi theo đứa bé qua trọng hơn. Tôi đang định đi, Hoàng Tiểu Đào dậm chân kêu lên: "Này, anh định đi một mình à?"

"Làm sao?"

"Tôi không nhìn thấy đường, dắt tôi."

Nói xong nàng đưa cánh tay ra, tôi do dự một chút, nắm tay nàng tiếp tục chạy. Tay Tiểu Đào mềm mại nõn nà, cầm vào rất dễ chịu, trái tim tôi nảy tưng tưng trong lồng ngực.

Tiểu Đào chạy phía sau lẩm bẩm: "EQ của anh quá thấp, thật

là hết thuốc chữa."

"Tôi làm gì cô?" Tôi cười khổ.

"Chẳng trách không tìm được bạn gái, đáng đời nhà anh." Cái môi xinh xắn của Tiểu Đào bĩu lên.

"Nói cứ như cô có bạn trai vậy..."

Mông tôi lập tức ăn một đá, Hoàng Tiểu Đào vừa bị tôi dắt chạy, vừa đá tôi từ phía sau, có thể tưởng tượng động tác đó khó thế nào, nếu không phải người đã qua huấn luyện căn bản không làm được.

Chạy một lúc, tôi đã nhìn thấy bóng lưng đung đưa của đứa bé, Hoàng Tiểu Đào nghe thấy tiếng chân, kêu lên: "Đứng lại cho ta!"

Con bé quay đầu, há mồm phát ra tiếng gào uy hiếp, thần thái đó, động tác đó giống như...một con mèo!

Đột nhiên nó giương nạn múa vuốt xông về phía tôi, tôi đành phải buông tay Tiểu Đào, giơ tay lên đỡ. Móng tay con né rất sắc, rạch mấy đường trên mu bàn tay của tôi, tôi sắp không thể chống đỡ cơn điên của nó.

Đúng lúc này Hoàng Tiểu Đào rút súng ra, chĩa về phía con bé: "Dừng tay, không ta bắn." (Đoạn này hơi sạn, dùng súng dọa một đứa trẻ con, nó biết gì mà sợ)

Đứa bé ngẩn người một chút, sau đó hai mắt nhắm lại, ngã ra đất. Trong nháy mắt tựa hồ như tôi nhìn thấy một cái bóng màu đen nhảy ra khỏi người nó, leo lên bờ tường bên cạnh, có điều rất mơ hồ, động u chi đồng của tôi cũng không nhìn rõ được.

"Sao không có động tĩnh gì nữa?" Hoàng Tiểu Đào hỏi.

"Ngất xỉu rồi." Tôi nói.

"Sao phiền phức như vậy, ngất ư?"

Tôi đi tới lật mí mắt con bé lên, đồng tử nó không giống như ban nãy, sau đó tôi để ý thấy ngực nó có đeo một phù hiệu trường học, con bé này ước chừng mười hai mười ba tuổi, tôi nói: "Liệu có phải là con của nạn nhân không?"

"Bất kể có phải hay không, chúng ta không thể bỏ mặc nó ở đây, bế đi đi." Hoàng Tiểu Đào nói.

"Tôi bế?" Tôi chỉ chỉ vào mình.

Hoàng Tiểu Đào: "Anh có phải đàn ông không vậy?"

Ý tôi là con hẻm này quá tối, đưa tay không thấy được năm ngón, cô ấy bế, còn tôi dắt hai người, giải thích thì phiền toái quá, cũng đành im lặng.

Tôi đột nhiên nghĩ ra một chuyện, lấy túi bột mì ra, rắc xuống chỗ con bé vừa đứng, bột mì bám vào, hiện ra một số dấu chân, là của đứa bé. Sao đó tôi lại thổi một chút bột mì lên tường, bất ngờ xuất hiện liên tiếp dấu chân mèo.

Hoàng Tiểu Đào không nhìn thấy gì trong bóng tối, hỏi tôi có manh mối gì à? Tôi nói sự việc cho nàng nghe.

"Cái gì, lại là dấu chân mèo?" Hoàng Tiểu Đào hít vào một hơi.

"Giống dấu chân trong phòng." Tôi đáp.

Hoàng Tiểu Đào cắn ngón tay nói: "Sao tôi cứ có cảm giác, vụ án này không phải do con người gây ra?"

"Không, tôi tin chắc là có hung thủ!"

Tôi bế đứa bé lên, nữ sinh mười hai mười ba tuổi không tính

là quá nặng, Tiểu Đào nắm gấu áo của tôi đi phía sau, ba người rời khỏi con hẻm. Về căn nhà, tôi gọi Vương Nguyên Thạch xuống, không còn gì ở đây, về cục cảnh sát thôi.

Hoàng Tiểu Đào lên lầu, lát sau cùng Vương thúc đi xuống, tay xách cái lồng chuột, cười nói: "Hai tiểu tử này qua được hai lần giày vò của anh chẳng dễ dàng gì, tìm chỗ thả chúng đi."

"Chuột bạch trong phòng thí nghiệm này không có khả năng sinh tồn ngoài tự nhiên, phóng sinh đồng nghĩa với giết nó, hay là cô đem bề nuôi đi." Tôi nói.

"Được đó, tôi cũng tuổi con chuột." Hoàng Tiểu Đào gật đầu.

"Thì ra cô hơn tôi ba tuổi cơ à?" Tôi ngạc nhiên.

Hoàng Tiểu Đào lườm tôi một cái: "Một chút ý tứ cũng không có, ai lại đi đoán tuổi con gái."

Tôi nghi ngờ bẻ ngón tay: "Tôi tuổi mèo, còn cô tuổi chuột, điều này còn chẳng rõ sao, hay là cô hơn tôi 15 tuổi?"

"Anh muốn chết?" Nàng giơ nắm đấm thị uy.

Chúng tôi lên xe, để đứa bé nằm ở ghế sau, trên đường đi Tiểu Đào hỏi: "Tống Dương, anh mới nói, nguyên nhân ba người nổi điên sát hại lẫn nhau là gì?"

"Đại khái là bị nhiễu từ trường nào đó, lúc ấy cả nhà ba người đồng thời nghe thấy một âm thanh kỳ quái, chắc hẳn đó không phải là giọng nói thật sự, mà là từ trường tác dụng trực tiếp tới cơ thể con người. Điều này cũng giống như việ để điện thoại gần lò vi sóng, sẽ bị nhiễu." Tôi kiên nhẫn giải thích.

"Từ trường có thể làm người ta phát điên sao?"

"Phải biết, bên trong cơ thể có rất nhiều luồng từ trường nhỏ,

một khi đến gần một luồng từ trường siêu lớn, có thể khiến rối loạn nội tiết, không kìm chế được xảm xúc, khiến những cảm xúc tiêu cực bị phóng đại vô hạn. Cô đã nghe nói thủy triều sinh học chưa? Mỗi khi mặt trăng tròn nhất, lực hấp dẫn của nó sẽ tác động tới từ trường trên trái đất, khiến số lượng sinh vật tự sát nhiều gấp ba lần bình thường." Tôi nói.

Hoàng Tiểu Đào suy tư: "Chẳng trách người phương Tây tin rằng người sói mỗi khi thấy trăng tròn thì biến hình, xem ra truyền thuyết này cũng không phải hoàn toàn là mê tín dị đoan, cũng có chút cơ sở khoa học."

Tôi trầm ngâm nói: "Tôi chỉ suy đoán dựa trên những gì mình biết, nhưng tất cả vụ án này thực ra cũng có thể giải thích bằng một cách khác."

"Cái gì?"

"Yêu ma quấy phá." Tôi nhàn nhạt phun ra bốn chữ

Hoàng Tiểu Đào run run hít một hơi khí lạnh: "Yêu ma quấy phá?"

Kiến thức của tôi với yêu ma là có hạn, nên bèn gọi điện thoại về cho Lão Yêu, vừa bắt máy, hắn đã đê tiện cười hề hề: "Tiểu Tống Tống, sao lâu như vậy mới gọi cho ta, ngươi có nhớ ta không?"

Tôi nhất thời nổi da gà toàn thân: "Lão yêu, có thể giúp ta một việc không?"

"Nói đi." Lão yêu lập tức đáp.

Tôi bảo hắn dạo qua các diễn đàn linh dị, giúp tôi tìm xem có truyền thuyết dân gian nào liên quan tới mèo, hay là mèo hại người, tìm tin có tính chân thực một chút, gửi email qua cho tôi.

Lão Yêu này tính cách rất bỉ ổi, không thể nào làm không công, liền hỏi: "Ta được lợi ích gì?"

"Như cũ, một ngàn tệ thù lao."

"Ha ha, vậy không được, ta nghe nói lần trước Đại Lý đi theo ngươi một chuyến, chẳng giúp gì nhiều cũng nhận 9000 tệ. Ta ra sức giúp ngươi như vậy, lại được có một ngàn, không công bằng chút nào. Hừ, thì ra ngươi thích Đại Lý hơn ta."

Nghe giọng nói âm dương quái khí của Lão Yêu, suýt chút nữa thì tôi phun cả máu lên kính chắn gió.--Mình có 200 bộ truyện chữ full dịch, ai cần bộ nào hoặc mua full list thì kb zalo 0901945059 nhé ,30k 1 bộ 5 bộ 100k,, full list 400k ạ 1: đại quản gia là ma hoàng 2: hồng hoang quan hệ hộ 3: ta an tĩnh làm cẩu đạo 4:vô địch kiếm vực 5: trọng sinh trở thành mạnh nhất vũ trụ 6: công tử biệt tú 7: ta nguyên thần có thể ký thác thiên đạo 8:siêu cấp phản diện 9: vô địch siêu thúc tổ 10: đại phụng đã canh nhân 11: đệ nhất danh sách 12: đạo quân 13: quỷ bí chi chủ 14: ta không biết ta là cao nhân 15: côn lôn ma chủ 16: minh thiên hạ 17: vợ ta là thiên hạ giảng đường 18:mật mã tây tạng 19: ta bắt đầu sáng tạo thiên cơ lâu 20: vô địch thật tịch mịch 21: ta không mún nghịch thiên 22: nguyên lai ta là tu tiên đại lão 23: cổ chân nhân 24:ta có hệ thống auto tu luyện 25:lão nạp phải hoàn tục 26:siêu thần yêu nghiệt 27: thế giới hoàn mỹ 28:ta thành lập tổ chức sát thủ ở huyền huyễn 29: thái cổ thần vương 30: mục thần ký 31: we chát của ta thông tam giới 32: tuyệt đỉnh đan tôn 33: tiên lộ tranh phong 34: con thỏ này phải chết 35:vô địch kiếm vực 36: tàn bào 37:vạn cổ tối cường tông 38: chí tôn đặc công 39:cửu tinh thiên thần quyết 40:đại bát hầu 41: cửu tiêu 42: vạn tộc chi kiếp 43:đồ nhi vi sư ko xún núi 44: đầu bếp tại dị giới 45:hệ thống tu luyện toàn năng 46: huyền huyễn ta là thần thoại 47:lược thiên ký 48: ma thiên ký 49:ma kiếm lục 50: khủng bố sống lại 51:minh thiên hạ 1-2 52: ngũ hành thiên 53:nguyệt huyết thần toạ 54:như ý tiểu lang quân 55: siêu cấp phản diện 56:phong khí quan trường 57:ta

chỉ mún an tĩnh chơi game 58:siêu cấp thiên phú 59:siêu phẩm vu sư 60:sử thượng đệ nhất tổ sư gia 61:ta là võ học gia 62:ta có thể là giả tiên 63:hàn môn kiêu sĩ 64: toàn cầu hung thú 65:toàn cầu cao võ 66:thần sủng tiến hoá 67:tạo hoá chi vương 68:thiên đồ đạo thư quán 68:thế giới sụp đổ 69: vạn tộc chi kiếp 70:tiên quốc đại đế 71:thôn thiên 72: tiên ma biến 74:tả đạo khuynh thiên 75:tu la ma đế.. Còn tiếpnnm

Chương 61: Lời nói dối vô hại

Tôi đang ngao ngán, không biết phải ra điều kiện thế nào cho Lão Yêu, Hoàng Tiểu Đào liền giật điện thoại di động: "Ta là cảnh sát Hoàng Tiểu Đào, người mà Tống Dương đang hợp tác. Ngươi tên gọi Lão Yêu đúng không? Chỉ cần ngươi chịu giúp ta lần này, phá xong án đợi ta lãnh được tiền thưởng về, toàn bộ sẽ thuộc về ngươi."

Lão Yêu vui mừng quá đỗi: "Hoàng cảnh quan thật hào phóng. Được được, ta lập tức điều tra."

Sau đó Hoàng Tiểu Đào cúp máy, thản nhiên quăng vào ngực tôi, tôi ngạc nhiên nói: "Mẹ ơi, cô cũng thật phóng khoáng quá đi! Lão Yêu chỉ lên mạng tra ít thông tin, tiền thưởng lại cho hắn hết?"

Tiểu Đào nháy mắt với tôi: "Anh nghe thiếu một từ, tôi nói là tôi 'lãnh được' tiền thưởng, đưa bao nhiêu là chuyện ở trên, còn tôi nhận bao nhiêu là do tôi tự ý. Có thể tôi chỉ nhận mấy trăm, cũng có thể chẳng cần nhận xu nào. Tôi làm cảnh sát lâu như vậy, còn không đấu lại loại tiểu tử này hay sao?"

Tôi thầm thán phục, thâm ý này quá sâu.

Hoàng Tiểu Đào hỏi: "Tên này nói năng âm dương quái khí, có phải chính là tên gay mà lần trước anh nhắc tới không?"

"Hắn ngoài miệng không thừa nhận, nhưng sinh viên cùng khóa đều cho rằng hắn chính là như vậy."

"Có phải anh cũng thích đàn ông giống hắn không?" Tiểu Đào hỏi.

Tôi nghiêm mặt nói: "Sao cô có thể hiểu lầm như vậy?"

Hoàng Tiểu Đào lẩm bẩm: "Há, ta đây yên tâm rồi."

Yên tâm? Yên tâm cái gì, đầu óc tôi mông lung.

Sau khi trở về cục cảnh sát, tôi bảo Liêu tổ trưởng cho mọi người tan ca đi, gần đây có bệnh viện nào không, tôi đưa bé gái tới đó.

Hoàng Tiểu Đào lái xe chạy tới bệnh viện mà Liêu tổ trưởng chỉ, sau đó bảo Vương Nguyên Thạch bế con bé vào. Bác sĩ kiểm tra một chút nói rằng con bé không có bệnh gì, chủ yếu là do quá sợ hãi cộng thêm ăn uống không đầy đủ. Khi được hỏi ai là người giám hộ, Hoàng Tiểu Đào lấy thẻ cảnh sát ra, bác sỹ không hỏi gì thêm, đưa con bé vào giường bệnh, truyền nước.

Vương Nguyên Thạch ra ngoài hút thuốc, tôi tới bên cạnh Tiểu Đào, ngồi xuốngm vừa đặt mông thì nàng đột nhiên đứng dậy đi ra chỗ khác.

Tôi thầm buồn bực nói: "Có phải tối nay cô có ý kiến gì với tôi không?"

Hoàng Tiểu Đào ngẩng mặt nhìn đèn trần, thờ ơ đáp.

Tôi đoán, nhất định là chuyện ban nãy trong hẻm tôi đã đụng nhầm ngực nàng, nhưng nếu nhắc lại, nàng chắc chắn sẽ nổi giận. Suy đi tính lại, tôi muốn nhận lỗi về mình, nói với nàng: "Chờ chúng ta về Nam Giang, tôi mời cô đi ăn đi, tôi biết một tiệm Pizza rất ngon."

"Khỏi cần, cám ơn!" Tiểu Đào lạnh lùng.

Đúng lúc này trong phòng bệnh vang lên tiếng khóc, chúng tôi chạy vào, phát hiện đứa bé đã tỉnh, đang gào khóc gọi cha mẹ. Hoàng Tiểu Đào muốn đưa tay xoa đầu an ủi, con bé lại thu mình,

cuộn người lại khẽ run, đôi mắt đen láy rưng rưng nước mắt, bọ dạng như con nai tơ sợ thợ săn.

"Đừng sợ, chúng ta là cảnh sát." Tiểu Đào nói.

Con bé nghe thấy hai tiếng cảnh sát, khóc càng lớn hơn: "Dì cảnh sát, ba mẹ của con thật sự xảy ra chuyện sao?"

Hoàng Tiểu Đào gật đầu, con bé ôm gối gào khóc.

Chờ nó khóc đủ, Hoàng Tiểu Đào hỏi thăm chút vấn đề. Thì ra con bé này chính là con của nạn nhân, hai ngày trước nó gọi điện về nhà không được nên gọi cho người thân hỏi có chuyện gì, nhưng người thân của nó cứ ấp a ấp úng, nó liền đoán được trong nhà khả năng có chuyện không ổn.

Bởi vậy nửa đêm nó chạy từ trường về nhà. Trường ở rất xa, ngồi xe rất lâu mới tới, phát hiện trong nhà tối om, bên ngoài dán niêm phong, còn nghe thấy tiếng động trên lầu, giống như có mấy người xấu đang làm gì nhà nó vậy.

Nghe tới đó, tôi với Hoàng Tiểu Đào nhìn nhau, thì ra lúc con bé về, chúng tôi đang ở lầu hai thi triển diễn hung thuật, bị con bé hiểu lầm là người xấu.

Con bé do dự ở ngoài cửa một lúc, sau đó trông thấy một con mèo đen từ trên nóc nhà hàng xóm nhảy vào cửa sổ, giữa đường nó còn quay đầu lại, con mắt xanh lè dò xét con bé, hắc miêu này có vẻ không tầm thường.

Một lát sau, con mèo đen chui ra từ cửa chính, đột nhiên nhào tới người con bé, sau đó nó mất ý thức, lúc tỉnh dậy đã thấy mình nằm trong bệnh viện.

"Mèo đen?" Tôi lẩm bẩm, chẳng lẽ lúc chúng tôi tái hiện vụ án, chính con mèo cổ quái đó đã tới làm nhiễu chúng tôi, bởi vậy nên chúng tôi mới không kìm chế được cảm xúc.

Hoặc là nó chỉ đơn giản là bị chuột bạch hấp dẫn.

Sau khi nói xong, con bé khóc hỏi: "Cha con, mẹ con, còn cả bà con nữa, làm sao mà chết?"

"Bọn họ..." Hoàng Tiểu Đào đắn đo, dùng ánh mắt quăng cái khó cho tôi.

"Khí ga rò rỉ, lúc ba người nấu cơm xong quên không khóa vòi ga, nên ngạt mà cùng chết." Tôi nói dối.

"Con có thể nhìn họ một chút được không?"

Tôi lắc đầu: "Quả thực rất xin lỗi, thi thể giờ đã bị pháp y phẫu thuật, con thấy sẽ càng thương tâm hơn."

Con bé vùi mặt vào gối tiếp tục khóc, chuyện này bất kể rơi vào ai cũng khó có thể chịu đựng, nói chi tới một con bé mười hai tuổi. Hoàng Tiểu Đào định hỏi mấy câu, tôi lắc đầu ra hiệu nàng đợi sau này hãy nói, giờ ra ngoài đã.

Hoàng Tiểu Đào liếc mắt nhìn tôi: "Thật không nhìn ra, anh cũng rất nhân từ."

"Cha mẹ mất là việc không thể lừa gạt, tôi cũng chẳng còn cách nào khác là phải nói dối."

"Chúng ta ở đây một đêm sao? Vậy thì ngày mai đừng điều tra vụ án nữa." Tiểu Đào nhún vai.

Tôi nói: "Gọi hai cảnh sát tới thay phiên trông coi, ngày mai nghĩ cách liên lạc với người thân của con bé."

Tôi đăng lên nhóm wechat của tổ chuyên án, bây giờ có nhiệm vụ quan trọng, cần người tới chăm sóc con gái của nạn nhân, nếu ai đi, ngày mai cá nhân tôi sẽ trả tiền làm thêm giờ. Hoàng Tiểu Đào ngồi bên cạnh nhìn tôi gõ chữ, cau mày nói: "Sinh viên nghèo

như anh, lấy đâu ra tiền trả tiền làm thêm giờ?"

"Thì gọi người ta đêm hôm thế này, dù sao cũng phải bồi dưỡng gì chứ."

"Khen thưởng chia làm rất nhiều loại, đôi khi một câu khen ngợi là đủ." Tiểu Đào giật lấy điện thoại, xóa câu nói kia của tôi, liến thoắng gõ một hàng chữ, nói chỉ cần tới, mai sẽ cho nghỉ nguyên ngày.

Tin vừa gửi, lập tức có mấy cảnh sát tình nguyện nhận nhiệm vụ. Tiểu Đào trả điện thoại cho tôi, đắc ý nói: "Học hỏi tỷ đây một chút."

Trong lúc chờ đợi, tôi lên mạng tra ra được trường học của con bé, gọi tới nói rằng nó hiện đang ở cùng cảnh sát.

Chỉ nửa giờ sau, hai cảnh sát chạy tới, tôi cố ý dặn dò bọn họ, nếu con bé hỏi phải nói là cha mẹ và bà nó bị ngộ độc khí ga, tránh bị nó phát hiện tôi nói dối. Hoàng Tiểu Đào bổ sung một câu, tất cả tiền thuốc, tiền giường, đi lại, ăn uống đều được thanh toán, nhớ cầm hóa đơn về, nàng sẽ báo cho Liêu tổ trưởng.

Chương 62: Linh miêu

Chúng tôi về tới nhà khách là hơn 9 giờ, bệnh tình của Vương Đại Lý đã khá hơn một chút, ngồi xem TV một mình buồn chán, vừa trông thấy tôi liền cao hứng.

Cả ngày nay cũng đã giày vò sức lực quá nhiều, tôi bật nước nóng tắm rửa, sau đó nằm vật ra giường xem TV. Lúc vô tình chuyển kênh, thấy một bộ phim ngôn tình, trước giờ tôi chưa từng xem mấy thứ này, đúng lúc phim đang chiếu tới cảnh nhân vật nữ chính vấp ngã, vô tình môi chạm môi với nam chính.

Vương Đại Lý vỗ đùi cười to: "Quá thô tục. Những tên viết kịch bản này đúng là không cần suy nghĩ. Tại sao ta chưa bao giờ gặp chuyện tốt như vậy?"

Tôi hỏi hắn: "Này, nếu trong thực tế xảy ra, ngươi có bị các cô gái ghét không?"

"Chắc chắn rồi." Vương Đại Lý đáp.

Tôi liền cảm thấy nản chí, nhưng vì sao lại nản chí, chính tôi cũng không biết.

Có điều Vương Đại Lý lại thong thả nói tiếp: "Nhưng cũng có trường hợp đặc biệt."

"Như thế nào?" Tôi lập tức hỏi.

Hắn kể, hồi hắn học lớp 11, có nữ sinh đùa giỡn, không cẩn thận ngồi lên người nam sinh, lúc đó là mùa hè, nữ sinh mặc váy, con trai thì có phản ứng sinh lý, có thể tưởng tượng được cảnh đó ngượng ngùng thế nào.

Các bạn học vẫn lấy chuyện này để trêu chọc hai người, còn đặt cho nam sinh kia biệt danh là 'ghế ca ca'. Ai ngờ một thời gian sau, phát hiện giữa hai người lại có tình cảm.

Nói xong, Vương Đại Lý ngẩng đầu nhìn trần nhà, ưu tư nói: "Nam sinh kia đẹp ttai phong độ, mọi người đều nói hắn giống Kim Thành Vũ, dáng cao, lại chơi bóng rổ hay, thật là không có thiên lý mà, chỉ cần đẹp trai thì lưu manh cũng có thể lừa được gái."

Vừa tắm xong tóc còn ướt, tôi vuốt ngước ra sau hỏi: "Đại Lý, ngươi cảm thấy tướng mạo ta thế nào?"

Vương Đại Lý đưa mắt nhìn tôi một lát: "Ngươi chải chuốt một chút, sẽ giống tiểu thịt tươi Lộc Hàm, cũng ổn, có điều..."

"Cái gì?" Tôi hỏi.

"Sao chỉ số EQ và chỉ số IQ của ngươi lại khác nhau một trời một vực như thế nhỉ, EQ là con số 0, không, là số âm mới đúng." Vương Đại Lý nghiêm túc phân tích.

Tôi xạm mặt lại, sao ai cũng nói tôi như vậy?

Vương Đại Lý nói tiếp: "Có chuyện này ngươi không biết, năm thứ hai đại học, tiểu Lệ trong lớp có cảm tình với ngươi, ngươi lại chẳng để ý tới, sau đó nàng đến với Tinh Tinh, tất cả mọi người đều thấy tiếc thay cho ngươi."

Tôi rất bàng hoàng, vốn tôi cho rằng chính mình phạm Thiên Sát Cô Tinh, nhất định trước năm 25 tuổi sẽ cô độc, thì ra tôi cũng có số đào hoa, nói: "Mẹ nó, sao lúc ấy ta không nhận ra, nàng lần nào gặp ta cũng trừng mắt, có lần gặp ở cầu thang, ta chào hỏi, nàng còn quay đầu chạy, ta cứ nghĩ là nàng ghét ta cơ."

"Cho ta xin, ngươi bớt đần đi một chút được không? Chỉ khi con gái có tình cảm với ngươi, thì họ mới giận dỗi ngươi thôi." Vương Đại Lý truyền kinh nghiệm cho tôi.

"Tại sao?"

"Bởi vì con gái hay xấu hổ, không dám thừa nhận tình cảm, cho nên khi nhìn thấy ngươi liền đỏ mặt tía tai."

"Thì ra là như vậy, tôi bừng tỉnh, giống như đã ngộ ra chân lý.

Vương Đại Lý u buồn nhìn trân trân lên trần nhà, nói: "Haiz, trước giờ ta luôn hòa nhập với đám nữ sinh, vốn là muốn quăng lưới rộng một chút. Ai ngờ cuối cùng họ lại đối tốt với nam sinh khác, chỉ còn lại ta cô đơn, thì ra họ chỉ coi ta như chị em gái."

Tôi đáp: "Không sao, chẳng phải ngươi còn có ta là bạn thân ư?"

Vương Đại Lý đưa tay ra vỗ vai tôi, cảm khái nói: "Hảo huynh đệ!"

Sau khi nằm xuống, trong đầu tôi cứ lởn vởn mấy từ Đại Lý nói: "Chỉ khi con gái có cảm tình với ngươi, mới giận dỗi ngươi."

Dù gì thì Vương Đại Lý cũng được coi là một chuyên gia tình cảm, liệu có tin được lời này không?

Thao thức cả tiếng đồng hồ, cũng không biết rốt cuộc thao thức cái gì, đành thở dài, đếm mấy trăm con cừu mới chìm vào giấc ngủ.

Sáng sớm hôm sau, Hoàng Tiểu Đào nhắn trong group: "Sáng nay Tống cố vấn sẽ mời mọi người ăn điểm tâm." Khiến một loạt hân hoan. Nàng nhắn tin riêng với tôi: "Yên tâm, tiền ăn sáng tôi trả."

Quả thật cô nàng này rất biết cách lấy lòng ngườu khác, hôm qua chúng tôi sai một đám cảnh sát chạy khắp nơi làm việc, hôm nay liền ban chút tiểu ân tiểu huệ, mời mọi người ăn sáng cũng chẳng đáng bao tiền.

Đối phó với người chết tôi còn có kinh nghiệm, chứ đối phó với người sống, tôi quả thực chịu thua nàng.

Sau đó nàng hỏi tôi: "Tống Dương, anh muốn ăn gì?"

"Tùy đi." Tôi đáp.

Nàng nhắn lại: "Đi đâu mua được 'tùy'?" Sau đó còn có một icon con dao chảy máu.

Tôi nói: "Không thì bánh tiêu sữa đậu nành, tôi ăn gì cũng được."

Tôi mở email lướt một chút, đúng là Lão Yêu đã tra được gì đó, nghe nói thời cổ xưa có một nhóm người bí mật thờ phụng miêu quỷ. Miêu quỷ là oan hồn của mèo sau khi chết, mèo đen là linh tính mạnh nhất. Miêu quỷ phải không ngừng hút linh khí của chủ nhân, hơn nữa tính cách của nó giống như thú hoang, khó mà thuần phục được, làm không cẩn thận sẽ hại chết người thờ phụng. Nhưng một khi thuần phục thành công, hiệu quả còn mạnh hơn so với hồ ly tinh.

Người thờ phụng miêu quỷ có thể dùng nó để yểm bùa đối phương. Đầu tiên người bị yểm bùa sẽ thấy tay chân đau như kim châm, sau đó các triệu chứng lan ra khắp cơ thể, và cuối cùng là đến tim. Khi tim có cảm giác đau, người bị yểm bùa sẽ nôn ra máu và chết, tất cả tài sản của họ sẽ được chuyển tới nhà của kẻ yểm bùa.

Bởi vậy, miêu quỷ còn có một tên gọi khác - Chiêu Tài Linh Miêu.

Lão Yêu còn tìm được vài thông tin liên quan tới truyền thuyết Kim Hoa Miêu. Kim hoa miêu cũng giống miêu quỷ, là do con người luyện mà thành. Chỉ có điều Kim hoa miêu là mèo sống, luyện ba năm sẽ hóa thành yêu quái.

Kim hoa miêu buổi đêm thường ngồi trên nóc nhà, hướng về phía mặt trăng mà há miệng, hấp thu tinh hoa, mặt trời vừa lên liền trở về nhà ngủ.

Kim hoa miêu có thể dụ dỗ con người, nó biến ảo tự nhiên, nếu như đối phương là một cô gái, nó sẽ biến thành mỹ nam, còn đối phương là một nam tử, nó sẽ biến thành mỹ nữ.

Có khi kim hoa miêu sẽ lẻn vào trong nhà, đi tiểu vào bồn nước. Người dùng nước này sẽ dần dần suy kiệt, cuối cùng mắc bệnh. Gặp phải tình huống này, phải cho người bệnh mặc một bộ đồ xanh, thức nguyên đêm quan sát, nếu qua một đêm mà trên bộ đồ xuất hiện lông mèo, đó chính là do kim hoa miêu làm ra.

Cách cứu chữa là mời thợ săn giỏi mang theo chó săn tới bắt con mèo. Sau khi bắt được lập tức lột da, không cho nó biến hình, còn thịt thì nấu lên cho người bệnh ăn, sẽ khỏi hẳn.

Nếu như bệnh nhân là nam thì phải ăn thịt mèo cái, còn nữ thì phải ăn mèo đực, nếu không một thời gian sau cũng sẽ chết.

Ngoài ra hắn còn tìm được thông tin một vụ án kỳ lạ mười năm trước. Một người đàn ông bị phát hiện chết trong nhà mình, nạn nhân gần 20 tuổi, nhưng thân thể lại già nua như một ông lão, cảnh sát phát hiện trong nhà hắn có một pho tượng mèo bị vỡ, bên trong có một ít lông mèo đen.

Dựa theo lý thuyết phía trên, nam nhân này hẳn là luyện độ tài linh miêu, thất bại nên bị cắn trả.

Tôi suy nghĩ, truyền thuyết và thực tế chắc chắn sẽ có sai lệch, kết hợp với đầu mối trong tay, Độ tài linh miêu và kim hoa miêu có thể là một. Trên người nạn nhân chưa từng xuất hiện vết kim châm, nhưng chết một cách ly kỳ, cộng thêm tài sản bị chuyển cho người khác cũng phù hợp.

Đằng sau độ tài linh miêu có sự thật gì? Là từ trường sinh vật hay là oán linh trong truyền thuyết quấy phá?

Tôi nghĩ có khi là vậy cũng nên, nhưng tôi không được chùn bước, bởi vì bất kể một con dao hay là một pho tượng nguyền rủa, nó chỉ là công cụ mà thôi, người sử dụng công cụ mới chính là hung thủ.

Nói cách khác, kẻ hưởng lợi sau khi án mạng xảy ra, mới chính là kẻ sát nhân đằng sau hậu trường!

Chương 63: Phong tỏa hung thủ

Một lát sau, Hoàng Tiểu Đào gõ cửa, thấy nàng đã ăn mặc chỉnh tề, tôi nói: "Cô cũng nhanh nhỉ, không phải nói con gái thay đồ phải mất nửa giờ sao?"

"Đần, tôi sợ các anh chờ, nên dậy sớm để thay đồ rồi."

"Được, chờ tôi năm phút."

Tôi nhanh chóng mặc quần áo tử tế, cùng Vương Đại Lý rút thẻ phòng, ra ngoài. Vương Đại Lý nịnh nọt: "Tiểu Đào tỷ tỷ, hôm nay thật đẹp."

"Nói thừa, ta ngày nào chẳng đẹp." Hoàng Tiểu Đào tự luyến, nói: "Ngươi khỏi bệnh rồi à?"

"Đó là đương nhiên, thân thể của tôi cứng rắn như sắt, cảm mạo thông thường sao có thể quật ngã tôi."

Hoàng Tiểu Đào gõ cửa phòng Vương thúc. Vương thúc ra mở cửa, ông mặc một cái áo ba lõi, bắp thịt cuồn cuộn, cổ áo lộ ra lông ngực đen sì. Nách đeo súng lục, một tay gác lên khung cửa, một tay cầm bình rượu đang uống dở, miệng ngậm thuốc lá. Chòm râu quai nón, cơ thể vạm vỡ, ánh mắt u buồn, dáng vẻ y như trong phim HongKong.

Hoàng Tiểu Đào hắng giọng: "Sáng sớm đã hút thuốc uống rượu, chẳng trách mà vợ li dị ông, đi!"

Vương Nguyên Thạch thờ ơ chẳng quan tâm, rít hơi thuốc,

nhấp ngụm rượu, đóng cửa lại. Năm phút sau đã mặc xong quần áo, xuất hiện ở cửa.

Vương Đại Lý nói: "Mấy ngày này ở chung, ta phát hiện Vương Đại thúc thực ra khá hay."

"Đàn ông quá lãnh khốc thì không tin tưởng được, có thời gian rảnh ngươi cứ tìm hiểu một chút về lịch sử tình cảm của ông ấy, bảo đảm ngươi sẽ thấy mới mẻ." Hoàng Tiểu Đào nói.

Vương Đại Lý cười hề hề: "Tiểu Đào tỷ tỷ, tôi chân thật nhất, tỷ xem có thể dựa vào không?"

Hoàng Tiểu Đào liếc hắn một cái: "Nam nhân củi mục, càng không nhờ vả được."

Vương Đại Lý tức thì xạm mặt, lại hỏi: "Vậy tỷ cảm thấy Tống Dương là loại người nào, có dựa vào được không?"

Tiểu Đào liếc tôi một cái, mặt tôi tức thì nóng lên, sau đó nàng lạnh lùng đáp: "Không biết!"

Sau khi bốn người rời nhà khách, tôi nói một lượt những thứ Lão Yêu tìm được cho mọi người, Vương Đại Lý kinh ngạc nói: "Nguyền rủa giết người? Vậy vụ án này làm sao mà phá được?"

"Phá thế nào, phá thế nào, mấu chốt là..." Hoàng Tiểu Đào trầm ngâm: "Chúng ta làm cách nào mới định tội cho hung thủ được?"

Nói ra cũng bằng thừa, trong luật pháp không có quy định nguyền rủa là phạm pháp, nếu không hàng ngày cãi chửi nhau đã có cả mớ người bị bắt giam. Tôi nói: "Nhưng nguyền rủa này chứng thực là có tồn tại, tuyệt đối không thể để mặc những người tiếp theo bị hại được. Tôi cảm thấy ta nên xin phép giám đốc Trình, đối với vụ án đặc biệt thì phải có cách xử lý đặc biệt."

Hoàng Tiểu Đào gật đầu: "Nói cũng phải, có điều chuyện này chúng ta đích thân trải qua thì tin, nhưng những cảnh sát kia nếu như nge thấy nguyền rủa giết người, nhất định sẽ giao động."

Tôi nói không sao, bởi độ tài linh miêu giết người này, có thể đơn giản hóa một chút, đầu tiên hung thủ phải thả nó vào trong nhà nạn nhân, để nó lại trong một thời gian nhất định mới có thể phát huy tác dụng. Cuối cùng là hung thủ phải lén lút che giấu chân tướng, sau chuyện này đem nó đi.

Tuy nói là nguyền rủa, nhưng lại không vô hình và tùy ý giết người giống như mọi người tưởng tượng. Mà nguyền rủa này có cơ sở khoa học, nhân tố con người trong đó vẫn rất lớn, nên vẫn còn những manh mối có thể điều tra ra.

Một điều nữa, tôi cũng không định công khai hoàn toàn việc nguyền rủa, để tránh lòng quân giao động như Tiểu Đào nói.

Chúng tôi tới phòng họp lầu hai cục cảnh sát, Hoàng Tiểu Đào gọi đồ ăn sáng đến, mọi người cùng ngồi quanh bàn ăn điểm tâm. Tôi thấy Liêu tổ trưởng cũng ở đây, thấy chúng tôi đi vào, mọi người nhất thời vội vàng, tôi phất tay: "Không sao, vừa ăn vừa thảo luận."

Đầu tiên là liệt kê một chút đầu mối, hai cảnh sát trực ở bệnh viện tối qua nói đứa bé đã ổn định tinh thần, sáng nay đã gọi cho dì của nó đến đón.

Tiếp đó là có người điều tra việc kinh doanh của nạn nhân, manh mối khá hỗn loạn, không có gì đáng giá.

Bạch Nhất Đao thì điều tra cái tên Hớn Quân, Hớn Quân là giám đôc một công ty chuyên về nhập khẩu linh kiện điện tử, sau đó lắp ráp, dán lên nhãn hiệu công ty bán ra khắp các nước, là một công ty tương đối lớn ở Trung Quốc.

Nạn nhân nam trong vụ án là đối tác lâu năm của công ty, bản thân Hớn Quân cho biết, trước đó cả hai còn một đơn hàng chưa quyết toán, vì giao dịch thông qua trung gian nên đương nhiên tiền sẽ được chuyển cho hắn sau khi nạn nhân chết.

Tôi hỏi Bạch Nhất Đao: "Ngươi có gặp trực tiếp hắn không?"

Bạch Nhất Đao gật đầu: "Có."

"Ngươi đã xác minh những gì hắn khai chưa?"

Bạch Nhất Đao lười biếng dựa vào ghế: "Cả ngày hôm qua ta vất vả điều tra, Hớn Quân là một quản lý, công việc rất bận rộn, ta chờ ngoài nhà xưởng tới nửa ngày, hít đầy bụi mới gặp được hắn. Điều tra là vào buổi tối, nào có thời gian đi xác minh?"

Tôi khẽ cau mày, thôi đợi lát nữa tôi tự mình đi gặp Hớn Quân.

Lúc Bạch Nhất Đao bao cáo, chợt có một cảnh sát biểu hiện kinh ngạc, hình như có điều muốn nói. Tôi hỏi hắn, có phải là đã điều tra ra cái gì, hắn trả lời: "Tống cố vấn, hôm qua anh bảo tôi đi điều tra căn phòng trống đối diện nhà nạn nhân."

"Thế nào?" Tôi hỏi.

"Người thuê phòng cũng tên là Hớn Quân."

"Hắn thuê bao lâu?" Mắt tôi sáng lên.

"Chủ nhà nói cho thuê một tháng, sau khi có án mạng, hắn sợ đen đủi nên liền trả phòng. Hai ngàn tệ tiền đặt cọc hắn cũng bỏ luôn."

"Trả phòng ngày nào?" Tôi kích động hỏi.

"Ngày thứ hai, sau khi án mạng xảy ra."

Trong phòng liền xôn xao bàn tán, mặc dù vẫn còn mơ hồ, nhưng không thể không khẳng định là đã có chút ánh sáng le lói. Tất cả mọi người đều có biểu hiện phấn chấn, nhưng tôi lại thấy Bạch Nhất Đao nét mặt có gì không đúng, hay là tiểu tử này còn giấu diếm tôi điều gì?

Lúc này Liêu tổ trưởng giơ tay nói: "Tống Dương, ta có mấy lời, không biết có nên nói không."

"Ông cứ nói đi." Tôi gật đầu.

"Cái tên Hớn Quân này, lúc mới nghe ta đã cảm thấy quen quen, đột nhiên nhớ ra, trong vụ án mạng đầu tiên, hắn cũng có chút quan hệ với nạn nhân, nhưng ban đầu kiểm soát thì bỏ qua, bởi hắn không thể nào gây án." Liêu tổ trưởng nói.

"Quan hệ như thế nào?" Tôi hỏi.

"Hớn Quân và nạn nhân nam trong án mạng đó là đối thủ cạnh tranh trong cùng công ty, sau khi cả nhà nạn nhân xảy ra chuyện, Hớn Quân liền được thế chỗ vị trí giám đốc. Sau đó chúng ta điều tra, thời điểm xảy ra vụ án hắn có bằng chứng vắng mặt cho nên ta nhận định chỉ là trùng hợp."

Tôi hỏi: "Như vậy phát sinh ba lần trùng hợp liên tiếp, ông có còn cảm thấy là trùng hợp không?"

Liêu tổ trưởng trầm mặc một hồi, nói: "Hai vụ án này đều rất không bình thường. Hung thủ không sử dụng dao súng, cũng không dùng dược vật, trên thực tế đã vượt qua hoàn toàn nhận thức của chúng ta, ta cho là..."

Tôi ra hiệu dừng, nhìn vòng quanh từng khuôn mặt kinh ngạc trong phòng, mở miệng nói: "Ta cho là hung thủ dùng một thủ pháp nào đí, có thể làm cho người ta phát điên thông qua nhiễu động từ trường sinh vật."

Trong phòng lại rộ lên tiếng bàn tán, các cảnh sát châu đầu nghị luận, một lúc sau mới yên tĩnh lại. Tôi mang suy diễn của mình nói ra một lượt, cùng với những gì Trương Lục Nhi khai có liên quan tới bức tượng mèo bí ẩn.

Các manh mối đều chỉ ra Hớn Quân chính là hung thủ, trên tay hắn có một tác phẩm điêu khắc bí ẩn có thể khiến từ trường của sinh vật nhiễu loạn, tạo ra sự thay đổi lớn trong tính khí con người. Trước và sau khi giết người, Hớn Quân đã ở đối diện nhà của nạn nhân để theo dõi. Từ đó có thể suy đoán, Hớn Quân này cũng chưa thể hoàn toàn khống chế bức tượng kia.

Sau đó, hắn chạy vào trong nhà lấy hung khí đi, tôi suy luận rằng, chính là lúc xảy ra án mạng, hàng xóm vây kín, hắn lợi dụng hỗn loạn, lẻn vào trong.

Sau khi tôi nói xong suy luận của mình, trong phòng có thể dùng một từ ồn ào để hình dung, các cảnh sát hưng phấn thảo luận, nhưng duy có Bạch Nhất Đao thì ngồi im, ung dung không lo lắng.

Tôi đột nhiên hỏi: "Bạch Nhất Đao, ngươi có ý kiến gì không?"

"Không...không có." Hắn gãi gãi mũi nói: "Pho tượng thần bí, Tống cố vấn, ngươi nói vậy có mơ hồ quá không?"

Tôi lờ mờ cảm thấy, tiểu tử này rất mờ ám!

Chương 64: Ngươi nói dối

Một cảnh sát khác giơ tay hỏi: "Ngươi nói là do pho tượng thần bí quấy phá, tại sao trong vụ án đầu tiên không phát hiện ra? Lúc đó cả căn nhà kín mít như mật thất, án mạng vừa xảy ra, cảnh sát lập tức có mặt, hung thủ không thể xông vào mang nó đi được."

Đáp án đương nhiên chỉ có một, trong đội cảnh sát có kẻ thông đồng với hung thủ, nhưng trước mắt tôi không thể đánh rắn động cỏ, nói: "Ta không biết."

Lời vừa nói ra, âm thanh càng ồn ào, chờ mọi người yên tĩnh lại tôi mới nói: "Vụ án đầu tiên không qua tay ta, rất nhiều chi tiết ta không hoàn toàn nắm rõ, nhưng ta tin chắc Hớn Quân dùng thủ đoạn nào đó lấy đi pho tượng từ hiện trường."

Tôi nhấn mạnh ba chữ 'từ hiện trường', đồng thời để ý phản ứng của Nhất Đao.

Một cảnh sát lo lắng nói: "Nghi phạm có thủ đoạn giết người phi thường như vậy, liệu chúng ta điều tra có nguu hiểm tới tính mạng không?"

Mọi người đều phụ họa theo. Cảnh sát cũng là con người, chẳng ai muốn vô duyên vô cớ hi sinh cả.

Tôi trấn an: "Điều này mọi người không phải lo, trước mắt vụ án đã sáng tỏ, chuyện còn lại cứ giao cho bốn người chúng ta điều tra, những người khác ở đây đợi lệnh."

Tôi bảo họ đợi lệnh, cũng đồng nghĩa họ sẽ được nghỉ, tất cả đều thở phào nhẹ nhõm.

Sau đó tôi tuyên bó giải tán, Tiểu Đào khen: "Rất có trật tự. Tôi nhận ra một điều, lúc anh nghiêm túc hoàn toàn khác với lúc bình thường."

"Rất đẹp trai đúng không?" Tôi cười nói.

"Rất xấu thì có." Tiểu Đào cũng cười.

"Phải rồi, cô đi tìm Liêu tổ trưởng, giúp tôi lấy một thứ về đây."

"Ông ta vừa ra ngoài rồi, để tôi đi tìm."

"Không không, chờ một lát. Tốt nhất là nên gặp ông ấy một mình, tôi muốn lên danh sách tất cả những cá nhân trong tổ chuyên án."

"Được." Hoàng Tiểu Đào gật đầu.

Tôi quay qua hỏi Vương Nguyên Thạch: "Vương thúc, kỹ năng theo dõi của ông có tốt không?"

"Ở Myanmar, ta từng ấn núp 30 ngày liên tiếp, bắt một tên trùm ma túy. Đừng nói là theo dõi người, cho dù theo dõi loài khứu giác nhạy bén như chó, cũng không bị phát hiện."

"Vậy tốt quá rồi, tôi có nhiệm vụ quan trong nhất giao cho ông, hôm nay ông đi theo dõi Bạch Nhất Đao, hắn đi đâu, gặp ai ghi chép lại hết cho tôi." Tôi giáo phó.

Vương Nguyên Thạch gật đầu, Hoàng Tiểu Đào hỏi: "Anh nghi ngòe trong tổ chuyên án có nội gián ư?"

"Có khả năng." Tôi nhỏ giọng.

Vương Đại Lý la hoảng lên : "Mẹ ơi, Vô Gian Đạo..."

Tôi đá một cái vào ống đồng hắn, bởi lúc này đám cảnh sát còn

chưa về hết, mồm miệng hắn cứ oang oang như thế sẽ bại lộ hết. Vương Đại Lý liền đổi câu nói: "Mỳ ramen, các ngươi đã ăn chưa?"

"Đó là cái gì?" Tôi hỏi.

"Một loại mì sợi của Nhật, siêu cay siêu ngon, cay tới mức làm người ta nghi ngờ sự sống."

"Thật sao? Ta rất thích ăn cay, đi ăn thử đi." Tiểu Đào nói.

Chờ đám cảnh sát về hết, Hoàng Tiểu Đào và Vương Nguyên Thạch chia nhau ra đi làm nhiệm vụ, tôi với Đại Lý thì ra bên ngoài chờ. Chỉ một lát sau, Hoàng Tiểu Đào ra, tay cầm hai tờ giấy: "Đây là danh sách tổ chuyên án của cả hai vụ."

Tôi cầm trên tay nhìn qua một chút, cùng tham gia hai vụ án có Liêu tổ trưởng, Bạch Nhất Đao và La Vi Vi. Trong lòng tôi đã có manh mối, gấp hai tờ giấy cất vào trong túi, nói: "Đi gặp tên Hớn Quân kia đi."

Chúng tôi đến công ty của Hớn Quân, Hoàng Tiểu Đào trình thẻ cảnh sát, bảo vệ khó xử nói: "Giám đốc Hớn đang bận việc, có thể phải chờ một lát."

Tôi với Tiểu Đào trao đổi ảnh mắt, Tiểu Đào nói: "Chúng ta trực tiếp đi vào."

Bảo vệ ngăn cản không được, chúng tôi tiến thẳng vào xưởng, quay đầu thấy bảo vệ bấm điện thoại thông báo, tôi đoán là Hớn Quân đã căn dặn trước.

Chúng tôi đi qua một phân xưởng, công nhân mặc đồng phục đang lắp ráp sản phẩm điện tử trong dây chuyền. Vương Đại Lý nhìn thấy vỏ điện thoại Iphone đời mới nhất, la lên: "Trời ạ, những điện thoại này trên thị trường bán sáu, bảy ngàn tệ, ở đây lại nhiều như cải trắng, nếu được mang mấy cái đi thì tốt biết bao."

Hoàng Tiểu Đào tức giận nói: "Ngươi mơ mộng gì vậy? Ở đây quản lý rất nghiêm ngặt, nhân viên ra vào đều phải lúc soát."

Một tên mặc đồ quản đốc ngăn tôi lại: "Xưởng là nơi trọng địa, người ngoài không được phép vào!"

Hoàng Tiểu Đào lấy thẻ cảnh sát ra: "Gọi giám đốc Hớn của các ngươi tới nói chuyện."

Quản đốc lập tức mềm giọng: "Giám đốc Hớn đang rất bận, có chuyện gì thì cứ nói với ta."

"Không được, chúng ta nhất định phải gặp hắn." Tiểu Đào nói.

Đúng lúc này, một người đeo mắt kính, mặc đồng phục phân xưởng, hào hoa phong nha đi tới: "Ta chính là Hớn Quân, xin hỏi có chuyện gì?"

Hoàng Tiểu Đào gật đầu: "Chúng ta đang điều tra án mạng, muốn tìm ngươi lấy ít lời khai."

Hớn Quân cau mày: "Hôm qua hai tên cảnh sát tới đây cũng nói như vậy, những điều ta biết ta đều nói hết rồi, sao còn đến điều tra? Vụ án chẳng có quan hệ gì với ta, chẳng qua là ta với Hoàng Hữu Tài có làm ăn với nhau thôi, cũng chỉ ăn cơm cùng nhau vài lần, không có giao tình gì."

Hoàng Tiểu Đào hỏi: "Có thể xin mấy phút nói chuyện không?"

Hớn Quân do dự một chút, giao phó cho quản đốc mấy câu, liền dẫn chúng tôi vào phòng nghỉ của hắn. Hắn mở tủ, lấy ra mấy cái cốc nhựa, rót nước. Tôi để ý thấy trên mấy ngón tay hắn có dán băng vết thương. Hoàng Tiểu Đào hỏi theo thông lệ: "Ngươi quen biết Hoàng Hữu Tài bao lâu rồi?"

Hớn Quân ngồi xuống ghế da: "Chưa tới nửa năm."

"Giữa hai người là dạng làm ăn gì?"

Hớn Quân thiếu kiên nhẫn, bĩu môi: "Cảnh sát tiểu thư, những thứ này hôm qua cũng hỏi rồi, còn cần hỏi lại sao?"

"Ngươi cứ trả lời là được."

Hớn Quân nói, hắn và Hữu Tài quen nhau ở bàn nhậu, Hoàng Hữu Tài nói hắn có người bạn bán đồ chơi trẻ em, muốn đặt bên Hớn Quân gia công đơn hàng tiếp theo.

Bên Hớn Quân là công ty lớn, không nhận đơn đặt hàng của tư nhân. Hoàng Hữu Tài nhiều lần nài nỉ, rồi nhờ trung gian đứng ra bảo lãnh, nhõng nhẽo đòi hỏi rất lâu, Hớn Quân mới đồng ý, thu trước một triệu tiền đặt cọc, rồi chở hàng ra ngoài.

Ai ngờ cả nhà Hoàng Hữu Tài gặp chuyện không may, giao dịch xảy ra vấn đề. Sau chuyện này, Hớn Quân tìm bên trung gian thương lượng, rút tiền từ tài khoản của Hữu Tài ra. Thực tế số tiền này thuộc về công ty, nó được dùng để trả tiền nguyên vật liệu và lương cho công nhân chứ không liên quan gì đến hắn cả.

Trong khi Hớn Quân nói, tôi luôn để ý quán sát thái độ và động tác của hắn, chờ hắn nói xong, Hoàng Tiểu Đào liếc tôi một cái, tôi cười lạnh: "Hắn đang nói dối."

Hớn Quân kích động đứng lên: "Ta nói câu nào cũng đều là thật."

Tôi nhàn nhạt lắc đầu: "Không đúng, mạch máu trên mũi con người là dày đặc nhất, khi nói dối, não bộ cần hoạt động cao để sắp xếp ngôn ngữ, vì vậy một lượng máu lớn sẽ dồn về đầu và mũi, gây nóng và ngứa. Ngươi vừa mới không tự chủ gãi mũi mấy cái, khẳng định ngươi đang nói dối."

Hớn Quân ngạc nhiên nhìn tôi, Tiểu Đào hắng giọng: "Giám đốc Hớn, mạng người quan trọng, xin ngươi hãy thành thật."

"Được rồi." Hớn Quân theo bản năng định gãi mũi, nhưng kìm lại được: "Ta với Hoàng Hữu Tài làm Iphone giả."

Hắn nói, công ty mình đã lắp ráp điện thoại cho Apple từ lâu, nhập chip, main, camera từ nước ngoài, lắp thành điện thoại hoàn chỉnh, dán nhãn hiệu Iphone lên, xuất ra thị trường bán với giá sáu, bảy ngàn tệ, thực tế là toàn bộ trong nước sản xuất, giá vốn chỉ chưa tới ba ngàn.

Hoàng Hữu Tài nhìn ra việc này sẽ lãi lớn, nói hắn có cửa riêng có thể nhập chip và main, đương nhiên là nhập lậu. Sau đó thông qua công ty của Hớn Quân lắp ráp thành điện thoại hoàn chỉnh mang đi bán. Tuy nói là hàng giả nhưng chất lượng chẳng thua kém bao nhiêu, so với hàng thật khó mà nhận ra.

Loạt điện thoại đầu tiên rất nhanh đã được xuất xưởng, Hoàng Hữu Tài thông qua con đường của hắn, nhanh chóng tiêu thụ những điện thoại dỏm đi, hai người quyết định chia ba - bảy. Không ngờ Hữu Tài lại chết, Hớn Quân tốn bao công sưcd mới lấy được khoản tiền của hắn.

Sau khi nghe Hớn Quân nói xong, tôi lắc đầu chỉ hắn: "Ngươi vẫn đang nói dối!"

Chương 65: Hớn Quân ngạo mạn

Hớn Quân đập cái cốc xuống bàn, nói: "Vị tiểu huynh đệ này, có phải ngươi tới đây để bắt lỗi không? Các ngươi muốn tìm hiểu tình hình, ta đã nói rõ ràng tình hình cho các ngươi, ngươi lại bảo ta nói dối, vậy ngươi thử nói cho ta biết, chân tướng sự việc là như thế nào?"

Tôi nói: "Chân tướng sự việc, ngươi là người rõ hơn chúng ta, mục đích của chúng ta tới đây là dựa vào manh mối, Hoàng Hữu Tài bất đắc kỳ tử sau đó năm triệu trong tài khoản của hắn lại chuyển tới tay ngươi."

Hoàng Tiểu Đào lại hỏi: "Vừa rồi ngươi nói hợp tác với Hữu Tài làm điện thoại giả, có hợp đồng không?"

Hớn Quân rên lên một tiếng: "Cảnh sát tiểu thư, việc này thì làm gì có hợp đồng, chúng ta chỉ ước định bằng mồm, không thể cho người ngoài biết."

"Hàng đâu?"

"Đã bán hết rồi, có khi điện thoại ngươi đang dùng chính là của chúng ta sản xuất đấy." Hớn Quân cười nói.

Hoàng Tiểu Đào nghiêm mặt: "Theo lời ngươi nói, vậy là không có hợp đồng rồi. Tài sản giao dịch lớn khổn rõ lai lịch, chỉ bằng một điểm này cũng có thể mời ngươi tới cục cảnh sát uống trà."

Hớn Quân ngồi xuống ghế, đĩnh đạc nói: "Đi thì đi, ai sợ ai, dù sao ta cũng có cách rửa sạch nó."

Tôi thầm nghĩ Hớn Quân này điên thật rồi, lại dám trước mặt cảnh sát nói tới chuyện rửa tiền, có điều trong lúc vô tình, hắn đã lộ ra khoản tiền này đúng là lai lịch bất chính."

Tôi suy đoán hắn và người chết đơn giản là chẳng có giao dịch nào cả, chỉ là hắn dùng độ tài linh miêu giết chết cả nhà họ, sau đó chuyển tài sản tới của mình, đây chẳng khác nào giết người cướp của.

Hớn Quân thân là giám đốc kinh doanh, nghe thì có vẻ cao quý, nhưng thực ra cũng chỉ là làm thuê cho ông chủ, năm triệu là một khoản tiền lớn đối với hắn.

Vụ án thứ nhất, hắn chỉ là thử nghiệm công cụ, giết chết đối thủ cạnh tranh của mình. Vụ thứ hai thì đã rõ bản chất giết người cướp của. Độ tài linh miêu trên tay hắn đã vận dùng càng ngày càng thuần thục, tôi nghĩ nếu cứ mặc kệ không quan tâm, sẽ có thêm nhiều nạn nhân bị hại.

Tôi đưa tay vào túi, bật ghi âm, dùng mắt ra hiệu cho Hoàng Tiểu Đào, nàng quay qua Hớn Quân nói: "Ngươi cũng đã nói trắng ra như vậy, thì cứ cởi mở cho ta biết, khoản tiền này chuyển tới tay ngươi thế nào?"

Hớn Quân cười: "Hoàng Hữu Tài chuyển cho ta."

"Sau khi chết, hắn chuyển cho ngươi?"

"Ta xin, là một cảnh sát nhân dân, tại sao điều tầm thường này ngươi cũng không hiểu ra, hắn viết một chi phiếu năm triệu cho ta, ta đi rút tiền, đương nhiên trong tài khoản của hắn sẽ hụt mất năm triệu rồi." Hớn Quân buông tay xuống bàn.

"Tại sao hắn phải đưa ngươi tiền?" Tiểu Đào hỏi.

"Hắn coi ta như anh em thôi." Hớn Quân đáp.

Hoàng Tiểu Đào cười lạnh: "Hắn coi ngươi là anh em, nhưng người anh em này lại không như thế, thuê một căn phòng đối diện nhà nạn nhân, sau khi hắn xảy ra chuyênh, ngươi cũng chả thèm quan tâm. Theo ta được biết, ngươi còn lấy trong nhà hắn một vật mang đi."

Hớn Quân hơi bất ngờ, đại khái là không nghĩ tới chúng tôi tra được những điều này, nhưng rất nhanh hắn đã bình tĩnh lại, mỉm cười: "Thế thì làm sao? Bất kể ta là con người như thế nào, việc Hoàng Hữu Tài cho ta tiền là sự thật, ai biết hắn có tâm thần hay không, sau khi đưa tiền lại xuống tay giết cả nhà, điều này chẳng có quan hệ gì với ta cả."

Hoàng Tiểu Đào bộc phát, vỗ bàn mắng: "Hớn Quân, ngươi giết người cướp của, vì lợi ích bản thân mà khiến hai gia đình nhà tan cửa nát, thật là tội ác tày trời!"

Tôi không ngờ Tiểu Đào lại đột nhiên kích động như thế, nhưng cơn giận của nàng vô tình phá vỡ tình thế bế tắc trước mắt.

Hớn Quân nét mặt thay đổi, trở nên vô cùng nham hiểm, lộ ra hàm răng lởm chởm nói: "Ta cướp của giết người? Các ngươi có chứng cứ không? Muốn hỏi cái gì, muốn tra cái gì, muốn làm gì ta cũng được, nhưng ta khuyên các ngươi nên nhanh lên một chút, ta đang xin định cư ở nước ngoài, mấy ngày nữa thì cảnh sát Trung Quốc không có tư cách để xử lý ta đâu."

Hoàng Tiểu Đào siết chặt nắm đấm, tôi chỉ sợ nàng sẽ một quyền mà đấm thẳng vào mặt Hớn Quân.

Bởi vậy tôi nói: "Ngươi thật sự cho rằng, chúng ta không biết trên tay ngươi có độ tài linh miêu sao?

Thông qua tiếp xúc vừa rồi, tôi cơ bản đã kết luận Hớn Quân chính là hung thủ phía sau, cho nên mới dò xét như vậy. Hớn Quân ngẩn người một chút, chầm chậm vỗ tay: "Lợi hại lợi hại, các

ngươi so với đám cảnh sát trước có năng lực hơn nhiều, thậm chí việc này cũng tra ra được, nhưng thế thì sao chứ? Bây giờ ta liền thừa nhận, cứ cho là các ngươi biết ta có vật kia, thì có thể làm gì ta?"

Chúng tôi nhất thời cứng họng, không ngờ hắn lại ngạo mạn thừa nhận như vậy.

Hớn Quân nói tiếp: "Thủ đoạn của ta các ngươi cũng đã biết, ngay một ngón tay cũng không cần động, đã có thể giết người ngoài ngàn dặm. Đừng nói ta không nhắc nhở các ngươi, kiên nhẫn của ta có giới hạn, nếu như các ngươi cứ cố ép ta, đến lúc đó lưỡng bại câu thương, đừng hòng có ai được lợi. Thôi đi, mất nhiều thời gian của ta quá rồi, ta phải xử lý công việc..."

Thời điểm công khai uy hiếp chúng tôi, tôi để ý thấy chân hắn run bần bật, không khỏi cười lạnh một tiếng, thì ra hắn chỉ đang hư trương thanh thế, độ tài linh miêu không có dễ dùng như vậy.

Tôi không nghĩ là sử dụng một vật có ma tính lớn như độ tài linh miêu lại không phải trả giá, nó cũng có những hạn chế đáng kể.

Hớn Quân hạ lệnh tiễn khách, liền đứng dậy đi ra khỏi phòng, tôi nói: "Điều cần hỏi cũng đã hỏi, chúng ta đi thôi."

"Đi?" Vương Đại Lý trợn mắt: "Tên khốn này ngông cuồng như vậy, không bắt hắn lại sao?"

"Hắn không phạm pháp, hớn nữa trong xưởng có mấy trăm người, chúng ta cưỡng ép bắt hắn, gây ra ồn ào, cũng đừng mong ra được ngoài." Tôi nói.

Chúng tôi không còn cách nào khác ngoài việc lui quân, có điều lúc đi, tôi lén nhanh tay xé một tờ giấy trên bàn, bọc chiếc cốc nhựa mà Hớn Quân ném vào thùng rác, bỏ vào túi.

Sau khi rời khỏi công ty, tôi lo Tiểu Đào nóng giận quá mức, định an ủi nàng mấy câu, quay đầu lại thì thấy nàng rất bình tĩnh, hoàn toàn không có dấu hiệu bực tức. Thấy tôi nhìn mình, Tiểu Đào cười: "Vừa rồi tỷ diễn đạt chứ?"

"Ôi trời, cô tức giận là giả bộ à?" Tôi kinh ngạc.

Vương Đại Lý giơ ngón tay cái: "Vừa rồi cũng dọa tôi sợ chết khiếp, Tiểu Đào tỷ tỷ thật giống diễn viên."

Hoàng Tiểu Đào hất tóc nói: "Cũng không hoàn toàn là giả, nghĩ tới tiểu cô nương tối qua từ nay không còn cha mẹ quả thật có chút tức giận, có điều vừa rồi là cố ý kích hắn nói ra chân tướng. À, Tống Dương, vừa rồi anh đều ghi âm lại chứ?"

Tôi lấy điện thoại ra nói: "Tất cả đều ở đây rồi."

Vương Đại Lý kinh ngạc nói: "Hai người thông đồng với nhau lúc nào vậy, sao tôi không biết."

Hoàng Tiểu Đào khẽ mỉm cười: "Cái này gọi là phối hợp ăn ý."

Sau khi chúng tôi lên xe, tôi bảo Tiểu Đào đừng đi vội, ban nãy tôi để ý thấy tay Hớn Quân dán rất nhiều băng vết thương. Theo tôi đoán, độ tài linh miêu đại khái mỗi ngày đều cần máu tươi của chủ nhân nuôi dưỡng, chờ Hớn Quân tan việc, đi theo hắn xem sao.

Hoàng Tiểu Đào đồng ý, bật vài bài nhạc thư giãn, dựa đầu vào ghế nhắm mắt dưỡng thần.

Theo dõi là một chuyện rất nhàm chán, Vương Đại Lý bỗng nhiên mở miệng nói: "Thực ra ta cảm thấy vụ này nên tìm người đó là thích hợp nhất."

"Ai?" Tôi và Tiểu Đào đồng thanh.

"Trương Cửu Lân!" Vương Đại Lý tỏ ra thần bí.

"Bạn học của ngươi à?"

"Không phải, là ta đang đọc một bộ truyện tên là "Thương nhân âm phủ", nhân vật chính là Trương Cửu Lân, ta cảm thấy độ tài linh miêu này chính là vật tà âm mà trong truyện nói tới. Ta nghĩ thế này, nếu trên đời có vật tà âm, đại khái sẽ có thương nhân âm phủ, chi bằng chúng ta tìm nhân sĩ chuyên nghiệp tới xử lý." Vương Đại Lý nghiêm trang phân tích.

"Cắt! Tiểu thuyết bịa đặt này mà ngươi cũng tin." Tôi chế nhạo.

Chương 66: Tôi bị gạ gẫm

Nhân lúc đang theo dõi, tôi gọi điện cho giám đốc Trình, thông báo qua tình hình tiến triển trước mắt. Nghe xong, ông ta trầm ngâm nói: "Nếu có chứng cứ xác thực, cơ quan tư pháp có thể cho các ngươi lệnh bắt giữ."

Tôi hỏi: "Giám đốc Trình, nguyền rủa giết người, có thể định tội sao?"

Yên lặng một lát, giám đốc Trình trả lời: "Rất khó, pháp luật hiện đại lấy khoa học làm cơ sở, nhưng giống như ngươi nói, vụ án đặc biệt thì có cách xử lý đặc biệt, nếu như ngươi có thể chứng minh nguyền rủa giết người có thật, việc sau đó cứ giao cho ta."

Ông ta nói tiếp: "Thực ra ta làm cảnh sát đã gần 40 năm, tiếp xúc qua hàng trăm vụ án đặc biệt, những vụ án này quả thật có một số chỗ khó mà giải thích theo lẽ thường, cá nhân ta tin những gì ngươi nghĩ."

Tôi kích động cảm khái: "Cám ơn giám đốc Trình, tôi nhất định sẽ mang hung thủ về quy án."

"Các ngươi phải hết sức cẩn thận." Trình giám dốc căn dặn. Sau đó liền cúp máy.

Lát sau, Vương Đại Lý mắc đại tiện, muốn đi toilet, Hoàng Tiểu Đào cười nhạo hắn làm thì ít mà phân thì nhiều, Vương Đại Lý la lên: "Trời ơi, người có ba cái gấp, tôi làm sao mà khống chế được."

Khoảng đất này rất vắng lặng, trong xưởng có toilet, nhưng chắc chắn không thể đi rồi, tôi bảo hắn tìm bụi cây nào xa xa mà

giải quyết.

Lúc Đại Lý còn trong xe, không khí vẫn thấy vui vẻ đùa cợt, hắn vừa đi khỏi tôi chợt cảm thấy bầu không khí trong xe hơi khác thường, tôi và Tiểu Đào là cô nam quả nữ, ở chung thế này khiến tôi không khỏi căng thẳng.

Để che giấu căng thẳng, tôi liền dò đài xem có tiết mục nào hay ho không. Hoàng Tiểu Đào bên cạnh thì cứ nghịch cái chốt điều hòa, đẩy tới đẩy lui phát ra âm thanh nhàm chán, mắt dán vào cửa sổ.

Khiếp, sao có thể xấu hổ như vậy!

Hoàng Tiểu Đào đột nhiên dừng hành động, ngoắc ngoắc ngón tay: "Tới đây."

"Hả?"

Nàng xoay xoay bả vai nói: "Mỏi quá, khả năng tối qua ngủ sai tư thế, giúp tôi xoa bóp đi."

"Ừ." Tôi gật đầu.

Hoàng Tiểu Đào lập tức ngả tới, tựa vào người tôi, hai má tôi nhất thời nóng bừng như có lửa đốt, đặt tay lên vai nàng nhẹ nhàng xoa bóp. Bởi đặc thù công việc, thường ngày Tiểu Đào không trang điểm, cũng không xức nước hoa, nhưng trên người nàng lại tỏa ra một mùi thơm thoang thoảng như hoa nhài, có lẽ đó chính là mùi thơm cơ thể của con gái.

Tôi xấu hổ đỏ mặt bóp một lúc, Tiểu Đào õng ẹo nói: "Ai, sáng nay anh chưa ăn cơm à?"

"Vải áo trơn quá, tay không nắm chặt được." Tôi giải thích.

"Được, để tôi cởi áo khoác." Vừa nói nàng vừa đưa tay kéo

khóa dây.

"Đừng!" Tôi căng thẳng nói.

Hoàng Tiểu Đào kinh ngạc nhìn tôi, bỗng nhiên vui vẻ: "Xem anh kìa, sao mặt lại đỏ bừng như vậy, anh thật sự chưa ở riêng với con gái bao giờ à?"

Tôi lúng túng gãi đầu, có chút không hiểu được, tôi thì chẳng có kinh nghiệm yêu đương, nhưng chẳng phải Tiểu Đào cũng không có bạn trai ư, chẳng lẽ đây là sự khác biệt trong tính cách của hai giới?

Lúc này Tiểu Đào đã cởi áo khoác, bên trong chỉ mặc một áo thun màu đen, ôm sát đường cong hoàn mỹ, da thịt vô cùng mịn màng, cánh tay thon nõn, bộ ngực cao vút, eo nhỏ tinh tế lộ ra đường cong hình chữ S, vóc dáng này có thể khiến không ít người mẫu ghen tỵ mà chết.

Nàng xích tới rất gần, lưng sau tựa như dán vào ngự tôi, mùi hương hoa nhài càng tỏa ra ngan ngát.

Tôi đưa tay nắm bả vai nàng, qua một lớp vải mỏng tang có thể cảm nhận được độ ấm của cơ thể. Cơ delta của nàng đầy đặn và đàn hồi, có khi còn cường tráng hơn tôi. Thường ngày tập luyện nhiều, cơ thể nàng không gầy không béo, mỗi một bộ phận đều vừa đủ, da thịt mềm mại mà co giãn, gọi là dáng vóc ma mị cũng không quá lời.

Từ góc độ của tôi hướng mắt xuống, có thể thấy cổ áo nàng hơi lộ ra một phần bầu ngực trắng như tuyết, cùng một khe ngực sâu hun hút.

Gò má tôi nhất thời đỏ rực tới mang tai, tay bỗng vô thức gia tăng mấy phần lực bóp, Hoàng Tiểu Đào rên khẽ: "Thoải mái quá, đừng dừng lại."

"Cô...cô đừng phát ra loại âm thanh này được không?" Tôi bứt rứt nói.

"Sao thế, xấu hổ à?" Nàng ngẩng đầu lên, ánh mắt long lanh, đôi môi chúm chím nhìn tôi: "Xem bộ dạng anh kìa, nói chuyện với con gái cứ lắp bắp như vậy, sau này làm sao tìm được bạn gái?"

"Ai cần cô lo." Tôi cứng rắn nói.

Hoàng Tiểu Đào chú ý tới ánh mắt của tôi: "Tiểu lưu manh, không phải anh đang nhìn ngực tôi đấy chứ?"

"Không có, tôi tuyệt đối không có." Tôi lên tiếng chối.

Hoàng Tiểu Đào lại làm một động tác khiến tôi xịt máu mũi, nàng dùng tay nâng hai bầu ngực lên, rãnh ngực bị ép càng sâu hơn, cả người tôi như sắp phát nổ, nàng thở dài nói: "To quá cũng phiền, khiến hai vai thường xuyên đau nhức, đàn ông các anh không hiểu được cảm giác này đâu."

"Ôi..."

"Tống Dương, sau này anh thường xuyên xoa bóp cho tôi nhé." Tiểu Đào nói.

"Có cần phải vậy không?" Tôi lắp bắp: "Cô mua máy matxa cũng được mà, đâu có đắt lắm."

Hoàng Tiểu Đào cười tươi: "Tôi đến là phục anh, đến chết cũng không chịu nói một câu lấy lòng con gái."

Bị chọc vào vết thương, gò má tôi giống như bị thiêu cháy, ấp úng nói: "Vậy sau này tôi sẽ thường xuyên xoa bóp cho cô."

Xoa bóp một lúc, Tiểu Đào nói: "Được rồi, vai đã đỡ nhức, đến đây, để tỷ tỷ xoa bóp cho ngươi."

"Tôi không cần." Tôi lắc đầu.

"Quay ra đằng sau!" Nàng ra lệnh.

Tôi chẳng thể làm gì khác hơn là ngoan ngoãn xoay người, tôi nghe phía sau có tiếng động, thì ra Hoàng Tiểu Đào vừa quỳ lên ghế tài xế, sau đó dán toàn bộ ngực vào lưng tôi, mềm nhũn, tôi có cảm giác máu trong người bắn vọt lên tới đỉnh đầu.

Nàng đưa tay túm bả vai tôi, cả quá trình tôi chẳng cảm giác được gì, thật giống như toàn bộ dây thân kinh đã bị dời tới sau lưng, không kìm được trước đôi gò bồng đảo mềm mại.

Bóp một lát, nàng cúi người, tóc quét vào cổ tôi, hà hơi như lan, hỏi: "Thoải mái không?"

"Thoải mái." Tôi ngây như khúc gỗ trả lời.

Hoàng Tiểu Đào trở về chỗ ngồi, mặc áo khoác, xoay xoay bả vai: "Ai za, đã thanh tỉnh hơn rất nhiều."

Sau đó nàng nhìn tôi qua gương chiếu hậu: "Anh thấy tôi để tóc dài liệu có đẹp không?"

"Tóc dài thì khó chăm sóc." Tôi lắp bắp.

"Vậy cũng nói." Hoàng Tiểu Đào nhìn tôi: Sao mặt anh vẫn đỏ như thế? Đợi lát nữa Đại Lý thấy lại tưởng tôi làm gì anh thì sao?"

"..."

Đột nhiên có một luồng hơi nóng thổi tới mặt tôi, quay đầu lại tôi giật bắn người, Hoàng Tiểu Đào lại ghé mặt vào tôi, tôi vội nép vào cửa xe: "Cô...cô cô cô định làm gì?"

"Tôi tôi tôi tôi muốn gì?" Tiểu Đào bắt chước chọc tôi, cười: "Anh là con trai cơ mà, sao lại sợ sệt như vậy?"

"Không, ý tôi là cô muốn gì?" Tôi vô cùng căng thẳng nói, Hoàng Tiểu Đào càng ép mặt lại gần, hơi thở ấm áp phả vào mặt

tôi.

"Tống Dương, đột nhiên tôi phát hiện ánh mắt anh không giống người bình thường." Tiểu Đào nghiêm túc nói.

Tôi có Động u chi đồng, mặc dù bình thường không phát ra, nhưng nếu nhìn kỹ sẽ thấy đồng tử của tôi chia thành ba tầng.

Hoàng Tiểu Đào cứ ép chặt tôi vào cửa xe như vậy, tư thế giống như phụ nữ lẳng lơ trêu đùa, nhịp tim của tôi gia tốc, hô hấp cũng trở nên dồn dập.

Hoàng Tiểu Đào đột nhiên cười ha ha, trở về chỗ ngồi: "Được, không trêu anh nữa, nhìn dáng vẻ căng thẳng của anh thật buồn cười."

Trong khoang xe yên tĩnh, tôi có thể nghe rõ ràng tiếng tim đập cuồng loạn, giống như không phải của riêng tôi, mà của hai người. Tôi ngạc nhiên nhìn qua Tiểu Đào, mặc dù nàng tỏ ra rất bình tĩnh, nhưng ngón tay lại run run không ngừng bật mở cái công tắc điều hòa, biểu tình này đã bán đứng nàng, nàng cũng căng thẳng như tôi!

Chương 67: Nội gián

Bầu không khí trong xe lại trở nên lúng túng, có vẻ như từ sau chuyện tối hôm qua, tôi đã có cảm tình đặc biệt với Tiểu Đào, đáp lại hình như cô ấy cũng như vậy với tôi...

Tôi biết nếu dùng động u chi đồng để quan sát phụ nữ là việc gian lận, nhưng đối mặt với con gái tôi thật sự là căng thẳng không kìm được, nhất là với người con gái mà mình thích.

Tôi quyết định xác nhận một chút, để ý thấy tay Tiểu Đào đang để dưới ghế, cách tay của tôi rất gần. Tôi từ từ đưa ngón tay ra, con tim bé nhỏ lại nhảy cẫng lên ầm ầm, kết quả mánh khóe của tôi bị đoán được, Tiểu Đào đột nhiên rụt tay về. Lòng tôi nhất thời hụt hẫng.

Nhưng vạn lần cũng không ngờ tới, bàn tay kia lại áp lên má tôi, nàng dung mu bàn tay dán vào. Tay Tiểu Đào mát rượi như ngọc, khiến gò má đỏ bừng của tôi phút chốc bớt nóng.

"Có phải nhiệt độ trong xe quá cao không?" Tiểu Đào hỏi.

"Cô đã bật điều hòa chưa?" Tôi nói.

Hoàng Tiểu Đào thổi phù một tiếng, trong xe căn bản không bật điều hòa, nàng buôn tay xuống, đặt trên mu bàn tay của tôi, tôi nghĩ rằng nàng chỉ vô tình, sẽ rụt về ngay.

Thế nhưng nàng cứ đặt ở đó mà chẳng rời, phút chốc tôi nghe thấy tim nàng đập loạn thình thịch, thình thịch.

Có điều lúc này, nàng căng thẳng còn tôi thì ngược lại, bỗng thấy bình tĩnh lạ thường, tôi có thể cảm thấy giữa tôi và nàng có

gì đó nổi lên, chỉ cần im lặng, không cần nói cũng hiểu được tình cảm của nhau.

Tôi đưa mắt nhìn nàng, đồng thời Tiểu Đào cũng nhìn tôi, sau đó cả hai liền dời ánh mắt đi chỗ khác, tay nàng cũng rụt về.

Trong cơ thể tôi giống như có thứ gì đó xốn xang, dù gì cũng là đàn ông, tôi lấy hết can đảm, đột nhiên xoay người nắm lấy bả vai nàng. Vai Tiểu Đào tinh tế thon nhỏ, mềm mại nằm trọn trong tay tôi như một chú thỏ non, hoàn toàn không hề có ý kháng cự.

Tôi bị kích thích, tiếp tục tấn tới, đưa mặt mình dần dần lại sát mặt Tiểu Đào, lần này đến lượt hai má nàng đỏ ửng, khẽ cắn đôi môi anh đào, ánh mắt ngượng ngùng nhìn tôi. Tôi đưa môi lại gần, khao khát một nụ hôn nóng bỏng với một mỹ nhân như nàng.

Hai gương mặt đã kề sát gần nhau, có thể cảm nhận được hơi thở của đối phương, Hoàng Tiểu Đào nhắm mắt lại, chờ đợi.

Đúng lúc này đột nhiên chuông điện thoại của tôi vang lên, phá ta bầu không khí vốn có.

Tôi ngao ngán trở về chỗ ngồi, cầm điện thoại lên nhìn, thì ra là Vương Đại Lý. Ấn nút nghe, chỉ thấy hắn kêu la om sòm: "Dương tử, cứu mạng."

Tôi giật mình: "Xảy ra chuyện gì?"

"Ta quên mang giấy, ngươi mau tới cứu ta."

Tôi vừa bực vừa buồn cười: "Được, ta lập tức mang cho ngươi." Cúp điện thoại, tôi nói với Tiểu Đào: "Tôi đi giúp Đại Lý."

"Ờ." Nàng hời hợt đáp một tiếng, mắt nhìn chăm chăm ra bên ngoài, che giấu vẻ mặt mắc cỡ.

Sau khi xuống xe, gió lạnh táp vào mặt, tôi thanh tỉnh hơn rất

nhiều, việc vừa rồi phải chăng quá nôn nóng? Liệu Tiểu Đào có ý kiến gì với tôi không, dọc đường đi tôi cứ băn khoăn, bối rối, cảm giác tâm lý giống như loạn ma quấn quanh.

Tôi 'cứu' Vương Đại Lý về, giống như có bóng điện 500w chiếu sáng, bầu không khí mập mờ trong xe đã hoàn toàn biến mất. Đợi đến khoảng hơn hai giờ, nhìn thấy công nhân ríu rít đi ra, giờ là lúc tan ca sáng, chúng tôi liền chăm chú theo dõi cửa nhà máy.

Chờ công nhân đã ra ngoài gần hết, Hớn Quân mới từ trong xưởng bước ra, ngồi lên con xe Passat. Chờ xe đi được một đoạn, Hoàng Tiểu Đào mới lái xe cách một khoảng phía sau, lặng lẽ theo dõi.

Tiểu Đào vừa đi vừa gửi tin nhắn, nửa giờ sau, Hớn Quân đậu xe ở cạnh một căn nhà lầu cũ kỹ. Hoàng Tiểu Đào cầm điện thoại lên nói: "Tôi mới hỏi Liêu tổ trưởng, nhà Hớn Quân không phải ở đây."

"Chắc là nuôi bồ nhí." Đại Lý suy đoán.

"Không, có thể là dưỡng Linh miêu." Tôi nói.

Hớn Quân đi vào một dãy nhà, tôi không chắc chắn được là nên ở ngoài theo dõi hay đi vào theo hắn, Tiểu Đào nói: "Chờ hắn đi khỏi, chúng ta vào lục soát."

"Chúng ta hình như không có lệnh khám xét mà." Vương Đại Lý nhắc nhở.

"Nếu cái gì cũng chờ lệnh, vụ án này làm sao mà phá?" Tiểu Đào nói.

Chúng tôi để ý thấy Hớn Quân đứng ở cửa sổ tầng 5 gọi điện thoại, vẻ mặt nghiêm túc, như đang nói chuyện gì đó; hắn liếc mắt ra ngoài, kéo rèm cửa xuống. Vương Đại Lý gấp gáp: "Liệu hắn không phát hiện ra chúng ta chứ?"

"Chắc không đâu." Hoàng Tiểu Đào lắc đầu.

Một lúc sau, Hớn Quân đi xuống, lái xe đi. Chúng tôi tới tòa nhà trước mặt, lúc này có một người mặc áo len từ trên lầu đi xuống, tay xách một cái gì đó, chúng tôi cũng không để ý.

Ba người lên tới tầng 5, dừng lại trước một cánh cửa, Hoàng Tiểu Đào rút hai cây kẹp tóc trên đầu ra, đưa cho tôi: "Tống thần thám, đến lúc anh thi triển tài năng rồi."

Tôi nhớ tới lần trước, nói: "Đợi lát nữa tôi mua hai cái tốt hơn cho cô."

"Không tệ, trẻ nhỏ dễ dạy." Hoàng Tiểu Đào bật cười.

Tôi loay hoay một lúc mới mở được khóa, trong phòng bày biện đơn sơ, trên bàn chẳng có gì, phòng ngủ cũng chỉ có một cái giường trống, nhìn qua là biết phòng thuê tạm bợ. Nhìn xung quanh chẳng thấy Linh miêu nào cả, chí có điều trong góc phòng có một ít tàn hương rơi trên mặt đất.

Chúng tôi lục soát một lượt, thậm chí kiểm tra cả bên ngoài cửa sổ, chẳng thu hoạch được gì.

Hoàng Tiểu Đào băn khoăn: "Chẳng lẽ Hớn Quân mang đồ đi rồi?"

Tôi sực nhớ tới người xuống lầu sau Hớn Quân, quát to một tiếng: "Tệ hại, là kẻ mố đi xuống lúc nãy.'

Hoàng Tiểu Đào quả quyết: "Đuổi theo!"

Chúng tôi vội vã chạy xuống dưới, mất tận năm phút ở trong phòng, người kia chắc chắn đã sớm chạy mất, tôi ôm một tia hi vọng, gọi cho Vương Nguyên Thạch, hỏi ông ta đang ở đâu.

"Tiểu khu Quang Minh." Ông ấy trả lời.

Tôi vui mừng quá đỗi: "Chúng tôi cũng ở đây, nói vậy Bạch Nhất Đao cũng ở đây rồi?"

"Đúng, ta vừa thấy hắn đi vào một dãy nhà, vừa rồi mới đi ra, trong tay còn mang một thứ gì đó." Vương thúc nói.

"Ông có lái xe không?"

"Lái."

"Mau gửi định vị qua cho Hoàng Tiểu Đào, chúng tôi đuổi theo ông."

Cúp điện thoại, tôi giục Tiểu Đào mau lái xe, nhân tiện nói qua tình hình, người chúng ra vừa gặp chính là Bạch Nhất Đao cải trang. Xem ra tôi đã đoán đúng, hắn và Hớn Quân quen biết nhạ, bây giờ độ tài linh miêu đang trong tay hắn.

Chúng tôi dùng GPS định vị vị trí của Vương thúc, một mạch đuổi theo, sau đó thấy ông ấy dừng xe ở sau một khách sạn, xuống xe nói: "Bạch Nhất Đao vào khách sạn này."

"Nhất định là xử lý Linh Miêu." Tiểu Đào nói.

"Chúng ta còn chờ gì nữa, lên bắt hắn cùng tang vật thôi." Vương Đại Lý hấp tấp.

"Không!" Tôi cau mày lắc đầu: "Chúng ta còn không biết Bạch Nhất Đao dính vào bao nhiêi, rốt cuộc là đồng phạm hay chỉ đơn thuần giúp Hớn Quân một tay, ngộ nhỡ chó cùng dứt rậu sẽ không hay, trên người hắn có súng."

"Không sao, với thân thủ của Vương Nguyên Thạch, mười Bạch Nhất Đao cũng không đấu lại." Tiểu Đào nói.

"Không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất, nơi này cách cục cảnh sát không xa, hay là gọi điện cho tổ trưởng Liêu mang người tới.

Chúng ta đồng thời xông lên, cũng có người làm chứng." Tôi nói.

"Ý này rất hay, chúng ta sẽ tới bắt con rùa trong hũ." Hoàng Tiểu Đào hưng phấn.

Chương 68: Bắt Bạch Nhất Đao

Chỉ lát sau, Liêu tổ trưởng đã chạy tới, trước đo đã nghe tôi nói qua tình hình trong điện thoại, ông ta nghiêm nghị nói: "Tống Dương, ngươi có xác định chắc chắn không đấy, đây không phải chuyện đùa, Bạch Nhất Đao hỗ trợ hung thủ thật?"

"Ông cứ yên tâm, giờ hắn đang ở trong khách sạn, chúng ta đi lên sẽ biết liền."

Chúng tôi hỏi lễ tân phòng Nhất Đao thuê, sau đó tổ trưởng Liêu chia mười cảnh sát thành mấy tiểu đội, đi lên bằng cầu thang bộ, còn chúng tôi đi thang máy.

Lên tới tầng lầu kia, cảnh sát bọc xung quanh, Bạch Nhất Đao thật sự ở bên trong. Liêu tổ trưởng bảo một nhân viên phục vụ tới gõ cửa: "Tiên sinh, phục vụ phòng!"

"Không cần!" Bạch Nhất Đao trả lời.

Người phục vụ quay lại nhìn tổ trưởng Liêu, ông ta nhỏ giọng giao phó mấy câu, người phục vụ lại nói: "Tiên sinh, dưới quầy lễ tân, thông tin ngài lưu lại có nhầm lẫn, tôi phải lên xác minh lại, xin ngài mở cửa."

"Hừ, chờ một chút." Lát sau, cửa mở ra, gần chục khẩu súng đồng loạt chĩa về hướng Bạch Nhất Đao.

Bạch Nhất Đao bị thế trận ngoài cửa hù dọa, theo bản năng đưa tay về phía bao súng, Liêu tổ trưởng hét lớn: "Bạch Nhất Đao, đừng nên manh động, giơ hai tay lên."

"Liêu tổ trưởng, có chuyện gì vậy?" Bạch Nhất Đao giơ hai tay

lên, chợt nhìn thấy bốn người bọn tôi, ánh mắt lập tức thay đổi: "Ta hiểu rồi, hẳn là mấy tên được gọi là cố vấn này bịa chuyện, đổ vạ lên đầu ta."

"Đừng lộng ngôn, ngươi làm gì tự bản thân ngươi rõ." Tôi cười lạnh.

"Ta làm gì? Công việc mệt mỏi, thuê phòng nghỉ ngơi một chút, điều này cũng là phạm pháp sao?"

Liêu tổ trưởng giơ tay lên, ra hiệu cho mọi người bắt hắn lại, đám cảnh sát thường ngày quan hệ khá thân với Bạch Nhất Đao, lấy còng tay ra, nói: "Bạch ca, xin lỗi!"

"Các ngươi định làm gì, ta phải gọi điện cho cha ta! Buông tay!"

Bạch Nhất Đao phản kháng rất dữ dội, nhưng cuối cùng vẫn bị còng lại. Chúng tôi đi vào trong phòng lục soát một lượt, không phát hiện độ tài linh miêu đâu. Tôi vén nệm lên, thấy có dấu giày, ngẩng đầu phát hiện phía trên là đường ống thông gió.

Tôi đứng lên giường, tháo nắp che ống thông gió, đưa tay thò vào bên trong, nhất thời sờ thấy một cái bọc, lôi ra ngoài mở ra, là một bức tượng mèo.

Mọi người ồ lên một tràng, con mèo này phải nặng mấy chục cân, chất liệu bằng gốm sứ, toàn thân là màu vàng kim, điêu khắc giống y hệt, đến sợi râu mèo cũng rõ ràng; hai con mắt nạm bảo thạch màu ngọc bích, sống động như thậtn, bất kể nhìn từ góc độ nào cũng có cảm giác con mèo đang theo dõi mình.

"Đây là cái gì?" Liêu tổ trưởng hỏi Bạch Nhất Đao.

"Hàng thỉ công mỹ nghệ, một người bạn ta đưa cho, yên tâm đi tuyệt đối không phải đồ cổ." Bạch Nhất Đao khinh khỉnh nói.

"Vậy tại sao lại phải giấu trong ống thông gió?"

"Ta sợ bị người khác lấy trộm, không được sao?"

Liêu tổ trưởng lạnh lùng liếc hắn một cái ra lệnh: "Lấy thẻ cảnh sát và súng của hắn ra."

Bạch Nhất Đao bị còng tay sau lưng, hắn liều mạng dùng bả vai giãy dụa kêu la: "Các ngươi lạm dụng chức quyền. Liêu tổ trưởng, ngươi thử giải thích cho ta xem, ta phạm tội gì, để ta gọi cho cha ta hỏi."

Tôi nói: "Chẳng lẽ ngươi không biết đây là vật gì sao?"

Bạch Nhất Đao im lặng nhìn tôi, giống như quả bóng bị xì hơi, mặc cho các đồng nghiệp tước súng và thẻ của hắn.

Chờ sau khi Bạch Nhất Đao bình tĩnh lại, Liêu tổ trưởng rót cho hắn một ly nước, bảo hắn nói sơ qua một chút, tại sao lại quen biết Hớn Quân. Bạch Nhất Đao chán nản nói: "Ta với hắn cũng chỉ quen biết qua loa thôi."

Thì ra sau khi vụ án ba tháng trước phát sinh, Bạch Nhất Đao được giao đi hỏi Hớn Quân, lúc đó Hớn Quân có nhờ hắn giúp một việc, Hớn Quân nói trong nhà người chết có thứ đồ thủ công mỹ nghệ, là do nạn nhân mượn của hắn về trưng, chính là con mèo này. Hớn Quân nói con mèo này rất quan trọng đối với hắn, nhưng hắn lại không có gì chứng minh là của mình, bây giờ cả nhà nạn nhân đã chết, dựa theo pháp luật về tang chứng, loại vật chứng vô chủ này một thời gian sau sẽ bị tòa thanh lý.

Lúc Bạch Nhất Đao tham gia phá án có thấy qua con mèo này, mỗi chi tiết Hớn Quân miêu tả đều giống như đúc, xem ra vật này đúng là của Hớn Quân, Nhất Đao liền đáp ứng.

Bởi vậy Hớn Quân làm một bức tượng giả, để Bạch Nhất Đao đánh tráo bức tượng trong phòng tang chứng, lúc đó hắn cũng

không nghĩ gì nhiều.

Vậy mà sau đó trong phòng họp, nghe tôi nói con mèo kia chính là công cụ nguyền rủa giết người, Bạch Nhất Đao lo sợ không biết có thật không, liền gọi điện chất vấn Hớn Quân, lúc này Hớn Quân vừa mới bị chúng tôi tới điều tra, biết rõ mình đã bị cảnh sát nghi ngờ.

Hớn Quân nói, hắn và Bạch Nhất Đao bây giờ đã ngồi chung một con thuyền, hoặc là cùng nhau qua sông, hoặc là cùng lật thuyền. Bạch Nhất Đao sợ hãi mất việc, vào tù, không thể làm gì khác hơn là đáp ứng. Hớn Quân bảo hắn đi tới khu nhà kia chờ, hai người gặp nhau trong hành lang, Bạch Nhất Đao mang độ tài linh miêu đi, tới khách sạn giấu, không ngờ cảnh sát lại ập tới đây.

Lúc hắn khai, tôi luôn quan sát bằng động u chi đồng, tình huống hắn nói cơ bản là thật, xem ra hắn ở tình thế bị động, không biết gì bị cuốn vào chứ không phải chủ mưu hỗ trợ hung thủ.

Nhưng có một chuyện tôi thấy hắn nói không rõ ràng, lại hỏi: "Lúc đó, thân là cảnh sát, sao ngươi lại phải giúp Hớn Quân trộm vật chứng?"

Bạch Nhất Đao dửng dưng: "Chẳng tại sao cả, ta là người nghĩa khí với huynh đệ."

Tôi nói: "Trộm cắp, tiêu hủy vật chứng là tội gì, ngươi làm cảnh sát phải biết chứ?"

Bạch Nhất Đao mặt mờ mịt: "Còn có tội danh này, ngươi bịa ra à?"

Liêu tổ trưởng vô cùng thương tiếc, lắc đầu thở dài: "Tiểu Bạch, ngươi thật hồ đồ. Hủy diệt ngụy tạo chứng cứ, nhẹ thì tối đa ba năm, nặng thì từ ba đến năm năm, ngươi tự tay hủy đi

tương lai của mình rồi, còn không thành khẩn?"

Bị Liêu tổ trưởng nói như vậy, Bạch Nhất Đao cắn chặt môi, rốt cuộc khai: "Hớn Quân là chú họ của Vi Vi, sau này kết hôn, cúi đầu không thấy, ngẩng đầu thấy, ta có thể không giúp sao?"

Mọi người đều kinh ngạc, tôi quan sát kỹ, hắn đều nói thật. Đột nhiên chát một tiếng, Hoàng Tiểu Đào tát trúng mặt Bạch Nhất Đao khiến ai cũng bất ngờ. Tiểu Đào xốc cổ áo hắn lên mắng: "Nếu như không phải là ngươi giúp hắn, thì giờ một nhà ba người đâu có phải chết? Chẳng những ngươi đánh tráo vật chứng, còn giấu diếm tin tình báo, trợ trụ vi ngược, lương tâm ngươi vứt cho chó gặm rồi à?"

Bạch Nhất Đao nước mắt trào ra, đau khổ nói: "Đại tỷ, ta thật sự không biết tội mình lại lớn như vậy, ta chỉ học nửa năm ở trường cảnh sát, là cha ta dùng quan hệ nhét ta vào ngành, sau khia biết thứ này là hung khí, ta sợ muốn chết, còn có thể làm gì được? Chỉ có thể đâm lao phải theo lao."

Vừa nói, Bạch Nhất Đao vừa cúi đầu, nghẹn ngào nấc lên, thần khí kiêu ngạo ngày thường đã không còn sót chút nào.

Tôi không khỏi có chút cảm thông với hắn, từ đầu đến cuối hắn đều bị Hớn Quân lợi dụng, sau đó từng bước từng bước tới mức độ ngày hôm nay.

Chương 69: Bên trong bức tượng mèo

Bạch Nhất Đao cứ ngồi xổm dưới đất mà khóc, nói phải để hắn gọi điện về cho cha, nhưng chẳng ai thèm quan tâm hắn cả.

Liêu tổ trưởng thở dài, bảo người giải hắn về cục cảnh sát trước. Còn tôi thì cầm độ tài linh miêu trên tay, kiểm tra, ghé tai nghe, dùng ngón tay gõ nhẹ, phát hiện thấy bên trong có một thứ gì đó, hình như là xác chết.

Có điều thể tích bức tượng không lớn lắm, bên trong chắc không phải thi thể người, có thể là thi thể mèo.

Tôi nói chuyện này với Hoàng Tiểu Đào, nàng đề nghị: "Hay ta đập nó ra xem."

"Không được, vật này rất quỷ dị, tốt hơn hết là cứ để nó yên." Tôi gói nó lại, giao cho tổ trưởng Liêu: "Liêu tổ trưởng, ông đi tìm bệnh viện, dùng x-quang chụp chiếu xem bên trong có thứ gìm"

"Được, để ta sai người đi làm."

Chúng tôi rời khách sạn, vì tương đối đông người, nên Liêu tổ trưởng, Vương Nguyên Thạch và Đại Lý vào thang máy xuống trước, tôi với Tiểu Đào chờ chuyến sau.

Hoàng Tiểu Đào hỏi tôi: "Bước tiếp theo nên làm gì đây, chúng ta làm sao chứng minh được vật này có khả năng giết người, cũng không thể tìm người sống tới làm thí nghiệm được."

Tôi lắc đầu: "Khỏi cần, giờ vật này nằm trong tay chúng ta,

nhất định Hớn Quân sẽ tự chui đầu vào rọ."

"Anh chắc chứ?"

"Tám mươi phần trăm."

Hoàng Tiểu Đào cười: "Mỗi lần phối hợp điều tra với anh đều có cảm giác rất thuận lợi, rốt cuộc là trực giác anh nhạy bén hay là được cát tinh cao chiếu (sao may mắn chiếu).

"Chắc do tôi đẹp trai." Tôi đáp.

"Hôi hám!" Tiểu Đào bĩu môi.

Đúng lúc này tôi nghe thấy trong hành lang có tiếng khóc, hình như là con gái, hơn nữa giọng này có phần quen thuộc. Tôi men theo âm thanh đi tới, Hoàng Tiểu Đào thúc giục: "Này, thang máy mở cửa rồi."

"Cô xuống trước đi."

Hoàng Tiểu Đào cũng đi theo tôi, trở lại căn phòng mới nãy bắt quả tang Bạch Nhất Đao, phát hiện La Vi Vi đang đứng trước cửa mà khóc, khóc rất thương tâm. Nghe tiếng bước chân, cô ta quay lại: "Nhất Đao bị bắt thật ư?"

Tôi gật đầu: "Phải."

"Vậy anh ấy sẽ phải ngồi tù sao?"

Tôi đáp: "Dựa vào quan hệ của cha hắn, chắc không đến nỗi ngồi tù, nhưng sự nghiệp sợ rằng không giữ nổi."

La Vi Vi đột nhiên hỏi: "Ngươi có thể giúp hắn một chút không? Cầu xin ngươi, Nhất Đao này tính tình có khuyết điểm, nhưng ta rất hiểu hắn, hắn tuyệt đối không phải người xấu, ta không muốn thấy hắn rơi vào kết cục này."

Tôi cau mày: "Không được!"

La Vi Vi túm lấy tay tôi, cầu xin: "Tống Dương, cầu xin ngươi, ta biết quan hệ của ngươi rất rộng, quen biết cả giám đốc Trình, chỉ cần ngươi tha cho Nhất Đao, ta nguyện vì ngươi làm bất cứ chuyện gì."

Nói xong, La Vi Vi đưa tay tôi lên ngực cô ta, có vẻ là ám chỉ, 'bất cứ chuyện gì' bao gồm cả "chuyện đó".

Tôi lập tức rụt tay về, nghiêm nghị nói: "Xin cô hãy tự trọng! Bạch Nhất Đao phạm pháp, trước luật pháp thì cảnh sát và dân thường đều như nhau, chuyện này ta không thể giúp gì cô."

Dứt lời, tôi xoay người rời đi, La Vi Vi khóc càng to hơn.

Lúc xuống dưới lầu, tôi thở dài: "Sớm biết hôm nay, sao lúc trước còn như thế..."

Hoàng Tiểu Đào dùng ánh mắt kỳ quái dò xét tôi, tôi hỏi nàng nhìn cái gì, nàng đáp: "Không có gì, vừa nãy dáng vẻ anh cự tuyệt La Vi Vi rất đàn ông đấy."

Bị nàng khen một cái, mặt tôi đỏ lên: "Nào có."

"À phải, chẳng phải tối hôm qua anh nói, chờ vụ án được phá, anh mời tôi đi ăn sao?" Tiểu Đào hỏi.

"Có chuyện đó à?" Tôi nhớ lúc đó nàng cự tuyệt, làm tôi hụt hẫng rất lâu.

"Đần!" Tiểu Đào tự nhiên cười: "Tôi tính thế này, gần đây công việc bận tới tối tăm mặt mũi, ra ngoài thả lỏng một chút cũng tốt, nên chính thức nhận lời anh đó. Có điều anh hãy suy nghĩ cho kỹ mời tôi ăn cái gì, tôi kén chọn lắm đấy."

Tôi nhất thời trong lòng nở hoa, đây chẳng lẽ là muốn hẹn hò

với tôi ư?

Buổi trưa, bốn người chúng tôi tìm quán cơm bụi ăn, cơm nước xong xuôi thì tới cục cảnh sát. Liêu tổ trưởng nói, đã tạm đình chỉ Bạch Nhất Đao, La Vi Vi vì thương tâm quá cũng xin nghỉ ít ngày, ông ta xin ý kiến tôi phải làm gì tiếp theo.

Tôi nói: "Qua vuện kiểm sát xin lệnh bắt giữ, tạm giam Hớn Quân lại."

Liêu tổ trưởng khổ sở nói: "Lấy tội danh gì đây?"

"Hắn đánh tráo, ngụy tạo vật chứng, chứng cứ rõ như ban ngày." Tôi lôi cái cốc lúc sáng lấy trong phòng Hớn Quân ra: "Bảo bên kỹ thuật làm hóa nghiệm cái cốc này một chút, dấu vân tay trên đó chắc chắn trùng với dấu vân tay trên con mèo giả."

Liêu tổ trưởng mừng rỡ: "Tống Dương, ngươi làm việ đúng là một giọt nước cũng không lọt. Ta lập tức đi kiểm tra."

Tôi gọi ông ta lại: "Con mèo kia đâu?"

Liêi tổ trưởng vỗ trán: "Trí nhớ của ta chán quá, vừa nãy ta đi bệnh viện chụp x-quang, phát hiện bên trong có một cái xác mèo."

"Bây giờ nó đang ở đâu?"

"Trong phòng vật chứng."

"Lấy ra để tôi xem qua một chút." Tôi kích động nói.

Liêu tổ trưởng dẫn chúng tôi tới phòng vật chứng, độ tài linh miêu được bọc trong túi nilon, đặt trên giá đồ. Tôi chú ý tới hình dáng con mèo này, lại nhớ tới con mèo cầu tài trong nhà nạn nhân đầu tiên, rất giống nhau, xem ra chính là bị Hớn Quân đánh tráo.

Tôi bảo Liêu tổ trưởng mang con mèo kia đi hóa nghiệm vân tay, sau đó mang độ tài linh miêu tới phòng họp trống.

Hoàng Tiểu Đào hỏi tôi: "Anh không định khám nghiệm xác con mèo bên trong đấy chứ?"

"À không, tôi chỉ muốn xem vật này có chỗ nào đặc biệt thôi."

Tôi bảo Vương Đại Lý đi mua mấy cái chuông nhỏ, nửa cân lươn, một bình tưới hoa, một chai rượu nhị oa đầu và mấy sợi tơ, tiện qua nhà khách cầm cái túi xách đến đây cho tôi.

Nửa giờ sau Vương Đại Lý về, tay phải xách túi lớn, tay trái ôm túi xách của tôi, hào hứng nói: "Tống Dương, dạo này ta làm việc ngày càng thuần thục rồi đấy."

Tôi khen hắn một câu, nhận lấy dụng cụ, chuẩn bị bắt tay vào việc.

Tôi lấy trong túi xách ra một vị thuốc đông y dạng phiến, bỏ vào bình đun lên, sau đó đổ Nhị oa đầu vào.

Hoàng Tiểu Đào hỏi đó là vật gì, tôi đáp: "Đây là Dũ Sang mộc thiết phiến, tôi biết trong siêu thị không bán nên chuẩn bị từ trước, là dùng để kiểm tra vết máu, bởi Dũ Sang mộc gặp huyết tương sẽ đổi màu."

Rượu trong bình đang sôi ùng ục, bọt trắng nổi lên, đây là dịch gỗ đang hòa tan với cồn.

Tôi lấy một cái chậu nhôm đặt trước độ tài linh miêu, đốt mấy xấp tiền vàng, chắp tay hành lễ, cung kính nói: "Linh miêu đại tiên, xin lỗi quấy rầy ngươi nghỉ ngơi, đốt chút tiền vàng coi như là tâm ý của ta."

Vương Đại Lý tức giận nói: "Một con mèo mà ngươi làm như người thật vậy?"

Tôi đáp: "Nó không phải mèo bình thường, mà là mèo có linh tính, hoàn toàn có thể coi như một oan hồn. Nói tóm lại là ngươi

tôn trọng bọn họ, bọn họ mới tôn trọng ngươi."

Chờ tới khi trong bình không còn bọt trắng sủi lên, tôi mở túi nilon chứa độ tài linh miêu ra, dùng bình tưới hoa phun lên một lớp mỏng rượu vừa đun. Dần dần, trên đỉnh đầu con mèo biến thành màu đỏ tím.

Nhìn kỹ mộ chút, tôi phát hiện hai lỗ tai con mèo có dùng nến bịt lại, có lẽ là Hớn Quân dùng để tưới máu vào.

Hoàng Tiểu Đào nói: "Thật là nhiều máu, đúng như anh đoán, quả nhiên Hớn Quân dùng máu để luyện nó."

Tôi nói: "Đối với loại vật này tôi không quá am hiểu, nhưng có thể đoán được. Lúc trước gặp chúng ta, tôi để ý dáng vẻ Hớn Quân có vẻ mệt mỏi, nuôi thứ này phải dùng máu tươi, nghĩa là chủ nhân phải chia sẻ một phần tinh khí của mình cho nó, bởi vì máu tươi rất có linh tính."

Hiệu quả của dũ sang mộc rất nhanh đã bay hơi theo cồn, tôi bọc túi nilon lại, mổ mấy con lươn, dùng máu lươn đổ vào bên ngoài túi, để nuôi linh miêu.

Vốn dĩ tôi định dùng máu của mình, nhưng lo sợ thứ này có thuộc tính nhận chủ, ngộ nhỡ xảy ra chuyện gì thì không ổn, cho nên dùng máu lươn.

Mặc dù linh miêu đã thành tinh, nhưng bản năng của mèo là ăn thịt, mùi máu lươn mới có thể kích thích nó.

Sau đó tôi mang độ tài linh miêu đặt xuống gầm bàn, bốn góc bàn treo chuông, im lặng chờ đợi. Vương Đại Lý sốt ruột: "Có gì phát sinh đâu?"

"Đừng nóng, chờ chút."

Đúng lúc này, âm thanh leng keng bỗng vang lên, mấy cái

chuông không hề có gió mà tự mình đung đưa.

Chương 70: Dùng lửa đuổi miêu tinh

Mới đầu chỉ là một hai cái chuông lay động, sau đó một mảng lớn chuông đồng thời đung đưa, phát ra âm thanh náo động, một màn này khiến bốn người chúng tôi hoang mang.

Tôi chú ý cái chuông gần phía cửa sổ không hề động, có vẻ như linh miêu không thích ánh mặt trời, bởi vậy bảo Đại Lý kèo rèm cửa xuống.

Sau đó tôi lấy trong túi xách ra một cái bút dạ, viết một số từ thường dùng lên mép bàn, ngay phía dưới cái chuông, tôi nghĩ việc này có thể giao tiếp với linh miêu, giống như bút tiên, đĩa tiên vậy.

Nhưng mới chỉ viết được hai chữ, bỗng nghe rầm một tiếng, quay đầu lại đã thấy Vương Đại Lý ngã lăn ra đất.

"Đại Lý, ngươi sao vậy?"

Tôi vội chạy tới kiểm tra, đang định bấm huyệt nhân trung của hắn, thì đột nhiên hắn túm lấy cổ tay tôi, khí lực vô cùng lớn.

Sau đó Vương Đại Lý từ từ mở mắt, con mắt hắn giống hệt với bé gái gặp trong hẻm, vẻ mặt cũng hết sức cổ quái, xa lạ. Khóe miệng của hắn nhếch lên, tựa như cười mà không phải cười, tôi chợt thấy toàn thân lạnh cóng giống như có dòng điện cao thế xẹt sau lưng.

Tôi liều mạng giật tay ra, nào ngờ Vương Đại Lý lại vọt nhảy tót lên bàn, ngồi chồm hỗm giống như con mèo, không ngừng tự liếm mu bàn tay.

Một màn này làm chúng tôi sững sờ, Vương Nguyên Thạch rút súng ra chĩa vào Đại Lý, tôi vội cản lại, bảo ông ta cứ bình tĩnh quan sát đã.

Tôi hỏi: "Ngươi là ai?"

Vương Đại Lý chẳng thèm để ý, vẫn chăm chú liếm tay. Khi tôi hỏi tới lần thứ ba, đột nhiên hắn phát ra một tiếng "meooo", nhào tới phía tôi, chúng tôi theo bản năng lùi lại mấy bước.

Thì ra mục tiêu của hắn không phải chúng tôi, mà túi lươn tôi để dưới đất. Vương Đại Lý vục mặt vào túi, ăn lấy ăn để, nuốt chửng lươn vào bụng, tôi chỉ sợ xương sẽ đâm thủng cổ họng hắn.

Tôi lo lắng gọi một tiếng, Vương Đại Lý quay đầu lại, trong miệng còn ngậm con lươn vẫn đang ngọ nguậy, bị hắn hút rột một cái như hút sợi mì.

Sau khi ăn no, Vương Đại Lý gồi chồm hổm dưới đất, liếm lập bàn tay, sau đó đưa lên mặt chùi chùi mấy cái, giống hệt động tác của loài mèo.

Tôi khách khí nói: "Đại tiên, ăn no rồi, có thể mời về không?"

Vương Đại Lý đột nhiên nhảy tót vào gầm bàn, tát văng độ tài linh miêu ra xa, bức tượng lăn lông lốc trên mặt đất, khiến tôi rất lo lắng, chẳng lẽ nó muốn thả chân thân của mình ra ngoài?

Cũng may pho tượng có chất liệu tương đối tốt, có thể là sứ trộn bột xương, nên không bị vỡ. Vương Đại Lý khom người, kêu meo một tiếng, tiếp tục đánh về phía bức tượng.

Mặc dù linh miêu nhập vào cơ thể Đại Lý, nhưng cách thức hành động vẫn là của loài mèo, hắn không thể cầm bức tượng lên đập vỡ, mà chỉ vờn vờn như vờn quả bóng.

Tôi không biết hắn làm như vậy sẽ có hậu quả gì không,

nhưng bức tượng là vật chứng quan trọng của vụ án, không thể để hắn hủy như vậy, bèn la lên: "Ngăn hắn lại!"

Vương Đại Lý còn đang vờn bức tượng, Vương Nguyên Thạch lập tức nhảy qua ghế, đánh về phía hắn. Hai người xoay tròn gườm nhau, sau đó Vương Đại Lý phát ra tiếng kêu quái đản, khí lực kinh người đẩy ngã Vương Nguyên Thạch, nhảy lên người ông ta, cào cấu loạn xạ.

Vương Nguyên Thạch đưa tay lên đỡ, nháy mắt tay đã bị rạch mấy đường máu dài.

Nhân cơ hội này, tôi nhặt độ tài linh miêu lên, đưa cho Tiểu Đào: "Cầm về phòng vật chứng đi."

"Vậy còn hắn thì sao?" Hoàng Tiểu Đào kinh sợ chỉ Đại Lý.

"Không sao, hai chúng tôi đối phó hắn."

Hoàng Tiểu Đào rời đi, Đại Lý liếc thấy định đuổi theo nàng, Vương Nguyên Thạch nhấc chân hất một cái ghế đến. Vương Đại Lý làm một động tác không tưởng, hắn nhảy lên cái ghế đang bay, lộn một vòng giữa không trung, sau đó dùng bốn chân vững vàng tiếp đất.

Trời ạ, diễn viên xiếc cũng chẳng làm được việc này.

Vương Nguyên Thạch nhặt một cái ghế khác lên, hét lớn, tiếp tục lao vào quần thảo với Đại Lý.

Tôi nhân cơ hội kéo rèm cửa lên, ánh mặt trời chiều chiếu xiên vào, Vương Đại Lý theo bản năng đưa tay che mắt, giống như rất thống khổ.

Rầm một tiếng, cái ghế trong tay Vương Nguyên Thạch đập vào lưng Đại Lý nát bét, tôi lo lắng nói: "Vương thúc, đừng đả thương hắn."

Vừa dứt lời, Vương Đại Lý phi thân một cái, đá thẳng vào ngực Vương thúc, ông ta lảo đảo lùi lại mấy bước.

Vương Nguyên Thạch thủ thế, chiến đấu với Đại Lý, mặc dù thân thủ bất phàm nhưng Vương Đại Lý cứ chạy nhảy loạn xạ trong phòng, dùng loại võ công cơ bản không đối phó được.

Tôi cố vắt óc xem mèo sợ cái gì, đột nhiên để ý tới chai nhị oa đầu trên bàn, bởi vậy kêu lớn: "Vương thúc, đưa tôi cái bật lửa."

Vương Nguyên Thạch vội móc bật lửa ném tới, tôi tiếp lấy, rót nhị oa đầu ngậm vào miệng, vị cay xè khiến tôi chảy cả nước mắt. Sai đó tôi bật lửa lên, hướng về phía Đại Lý phun một ngụm, rượu bắt lửa, như một khối hỏa cầu khổng lồ.

Vương Đại Lý hét lên một tiếng, vội nhảy vào góc nhà. Tôi lại rót một ngụm nhị oa đầu, cái chai nhỏ này chẳng chứa được nhiều, cho nên lần thứ hai trong miệng chỉ có một chút rượu, tôi thuần túy là phô trương thanh thế.

Vương Đại Lý run lẩy bẩy trong góc, dùng tay che mặt, sau đó hai mắt trợn trắng, vô lực ngã xuống đất, ngất xỉu.

Tôi giật mình, lỡ nuốt ngụm nhị oa đầu, cảm giác nóng bỏng chạy dọc từ thực quản xuống dạ dày, khiến cả người tôi run lên.

Tôi đi tới vỗ vỗ vào mặt Đại Lý, lát sau hắn ung dung tỉnh lại: "Dương tử, ta bị sao vậy?"

"Ngươi bị ngất." Tôi nói, nếu nói sự thật cho hắn e là hắn sợ phát khiếp.

Vương Đại Lý phát hiện trong miệng có mùi lạ, vội nôn khan mấy cá, sau đó móc ra một cái xương lươn, hỏi: "Quái lạ, sao trong miệng ta lại có xương cá? Có phải ta ăn thứ gì không?"

Tôi đang suy nghĩ xem nên bịa ra lý do gì để giải thích, thì hắn

lại hỏi: "Mẹ ơi, sao trong phòng hỗn loạn thế này, cứ như vừa có đánh nhau vậy."

"Vừa rồi chúng ta thả linh miêu ra." Tôi giải thích.

"Thật sao, nó trông như thế nào?"

"Chính là một con mèo đen rất lớn, tán loạn khắp phòng, khiến chúng ta vô cùng vất vả."

Tôi chỉ sợ Vương Đại Lý sẽ nghĩ tới mình, cũng may đầu óc hắn ngu si, tỏ ra thương tiếc nói: "Sao ngươi không gọi ta dậy, ta muốn trông thấy con yêu quái đó có hình dạng gì. Rốt cuộc tại sao ta lại bất tỉnh, thật là kỳ quái."

Tôi rót cho Đại Lý cốc nước để hắn xúc miệng, lát sau Tiểu Đào quay lại, thấy sự việc đã được giải quyết, định nói gì đó, tôi liền nháy mắt ra hiệu nàng đừng nói.

Sau này tôi có nghe người trong nghề nói, lúc đó cách làm của tôi vô cùng nguy hiểm, thật may mắn là không cướp đi sinh mạng của Vương Đại Lý. Dù gì thì mỗi nghề mỗi khác, đối với nghiệm thi, tôi rất tự tin, nhưng đối phó với thế lực siêu nhiên này tôi chỉ là kẻ vô dụng!

Chương 71: Huyết tế

Vụ việc vừa rồi khiến chúng tôi vô cùng mệt mỏi, Hoàng Tiểu Đào nói Liêu tổ trưởng đã xin lệnh bắt Hớn Quân, còn chúng tôi thì trở về nhà khách nghỉ ngơi.

Khoảng 5h chiều, tổ trưởng Liêu gọi điện thông báo, đã bắt được Hớn Quân. Chúng tôi liền tới cục cảnh sát, Hớn Quân đang ngồi trong phòng khẩu cung, thần khí của hắn rất tàn tạ, vừa nhìn thấy tôi vội kích động la lên: "Cảnh quan tiểu ca, ngươi tới đúng lúc quá, mau thả ta về, nhà ta có việc gấp."

"Việc gì?" Tôi hỏi

"Vợ của ta bị ốm, ta phải về chăm sóc."

Tôi cười lạnh nói: "Người ngươi muốn chăm sóc, không phải vợ ngươi, mà là một con mèo."

Tôi nói cho hắn biết Bạch Nhất Đao đã bị bắt, hiện giờ độ tài linh miêu đang ở trong tay chúng tôi. Mặt Hớn Quân xám như tro, cầu khẩn: "Đem nó cho ta, cầu xin ngươi."

"Dựa vào cái gì?"

Hớn Quân cúi đầu, ấp úng: "Vật đó rất khó hầu hạ, giờ Tý hàng ngày ta đều phải dùng máu của mình để nuôi dưỡng nó, nếu không nó sẽ cắn trả ta."

Liếc mắt nhìn hai tay hắn đầy vết thương, tôi cũng đoán được phần nào. Tôi nói: "Trừ khi ngươi chịu cung khai tội mưu sát, bằng không thì đừng hòng mơ tưởng."

"Thôi mà, ta xin ngươi đại lượng, tạo thuận lợi." Hắn đưa tay ra tính cầm tay tôi, bị cảnh sát canh gác quát: "Đàng hoàng một chút!"

"Nói như vậy, ngươi thừa nhận nguyền rủa là có thật?" Tôi nhìn hắn.

Sắc mặt của Hớn Quân tái xanh, hắn im lặng. Tôi nói tiếp: "Chỉ cần ngươi thừa nhận chuyện này, ta sẽ bảo tổ trưởng Liêu cho ngươi được tại ngoại trong thời gian chờ xét xử, có thể tiếp tục nuôi linh miêu."

"Ngươi thân là cảnh sát, lại dùng thủ đoạn này uy hiếp ta?" Hớn Quân giận dữ.

Tôi chưa nói cho hắn biết thân phận thực của mình, chỉ nhàn nhạt: "Hớn Quân, nếu như nguyền rủa không có thực, chúng ta dựa vào đâu mà tin ngươi sẽ bị nó cắn trả? Đây là logic, không phải là uy hiếp."

Hớn Quân cắn chặt môi, lườm tôi chằm chằm.

Tôi để hắn lại cho hắn thêm thời gian suy nghĩ, lúc vừa rời đi, bên trong phòng Hớn Quân cười như phát điên: "Vật kia để ở đâu cũng mang tới họa sát thân, các ngươi cũng sẽ chết, sẽ chết!"

Hắn nói câu này khiến mấy cảnh sát lo lắng, bọn họ cho người đại diện tới hỏi tôi, độ tài linh miêu để ở cục cảnh sát liệu có an toàn không.

Tôi nghĩ là vật này không dễ tùy ý giết người, nhưng đám cảnh sát rất lo sợ, bởi vậy tôi tìm một phương án hài hòa, đó là kiếm một chiếc xe, đặt độ tài linh miêu vào, khóa chặt, để ở bãi đậu xe, lúc này bọn họ mới yên tâm.

Cả ngày chúng tôi ngồi chờ trong đồn cảnh sát, ăn cơm tối tại đây luôn, nhưng thực chất là đang đấu tranh tâm lý với Hớn Quấn.

Một là nhận tội bảo vệ mạng sống, hai lag ngoan cố kháng cự thì mất mạng. Đã hơn 11h, mọi người nhàm chán không chịu được, điện thoại cũng chơi đến hết pin. Vương Đại Lý nói: "Tiểu tử này có khả năng sẽ không nhận tội, tổng cộng hắn đã giết 7 người, trước sau cũng không thoát tử hình."

Tôi đáp: "Chưa chắc, con người đều tham sống sợ chết, sống thêm một ngày cũng được, hắn nhất định sẽ khuất phục."

Đúng lúc này, một cảnh sát chạy tới, la lên: "Không ổn rồi, Hớn Quân xảy ra chuyện!"

"Chuyện gì?"

"Một lời khó nói hết, các ngươi mau tới xem đi."

Chúng tôi chạy tới phòng tạm giam, thấy Hớn Quân đang nắm lan can, đập đầu vào liên tục tới nỗi máu me đầm đìa, miệng gầm gừ: "Ta là linh miêu đại tiên, ta là linh miêu đại tiên, các ngươi dám nhốt ta lại, đến giờ tý ta sẽ cho các ngươi chết hết."

Bọn cảnh sát đều bị dọa tới sững người, Liêu tổ trưởng lo lắng: "Thế này tám phần mười là bị nhập, trong đồn quá nhiều người, hay là ta mang hắn rời đi trước?"

Những người khác cũng biểu thị đồng ý rối rít. Nếu không có việc phát sinh lúc chiều của Vương Đại Lý, bọ dạng của Hớn Quân bây giờ rất có thể đã hù dọa được tôi, đáng tiếc, nhìn qua là thấy hắn đang diễn kịch, bị linh miêu nhập vào sẽ không hành động thế này.

Tôi cười lạnh: "Hớn quân, ngươi cứ tiếp tục diễn trò đi, giờ tý sắp tới rồi, từ từ mà chờ chết."

Hớn Quân rung đùi đắc ý, vẫn kiên trì: "Phàm nhân to gan, lại dám nói như vậy với linh miêu đại tiên, ta muốn ngươi chết, ta muốn ngươi chết!" Hắn dán mặt vào lan can, máu trên trán chảy

ròng ròng xuống mũi, bộ dáng rất dữ tợn.

"Mấy phút nữa ta sẽ thi triển thần thông, khiến các ngươi tự giết lẫn nhau."

Lời này vừa nói ra, bầu không khí bỗng xôn xao lên, mọi người căng thẳng nhìn nhah, lo sợ lát nữa sẽ chết dưới nòng súng của đồng đội.

Tôi ghé mặt lại gần Hớn Quân, cười lạnh nói: "Ngươi đừng diễn kịch nữa, ta đã thấy người bị linh miêu nhập như thế nào rồi, ngươi diễn chẳng giống chút nào cả."

Những lời nói của tôi phá vỡ phòng tuyến tâm lý của Hớn Quân, môi hắn run rẩy, ánh mắt cũng bát đầu hoảng loạn.

Tôi nói tiếp: "Ta biết ngươi có suy nghĩ gì, định dùng thủ đoạn này làm chúng ta sợ, phải làm theo ý ngươi. Ngươi muốn diễn thì cứ diễn tiếp đi, đợi xem ai sợ ai."

Tôi gọi Tiểu Đào tới, nhỏ giọng giao phó mấy câu, sau đó nói với mọi người: "Tất cả cứ lui ra ngoài trước đi, để tôi đối phó hắn."

Liêu tổ trưởng có vẻ không yên tâm, nhưng dưới sự kiên quyết của tôi, cuối cùng cũng rời đi. Hoàng Tiểu Đào nhìn đồng hồ la lên: "Hỏng rồi, Tống Dương, chỉ còn mười phút nữa là tới giờ Tý."

Hớn Quân liếc mắt về đồng hồ treo tường, cười lạnh một tiếng, lại có lòng tin, bắt đầu tiếp tục vai diễn, rung đùi đắc ý, miệng sùi bọt mép: "Linh miêu đại tiên hiển linh...thuận ta thì sống, nghịch ta thì chết!"

Tôi bê cái ghế tới ngồi trước mắt Hớn Quân, lạnh lùng nói: "Vậy chúng ta cùng chờ, mười phút nữa xem là ngươi chết hay chúng ta chết."

Vương Đại Lý nhỏ giọng hỏi: "Tống Dương, vạn nhất hắn nói thật thì sao?"

"Không thể nào." Tôi nói.

Vương Đại Lý không hay biết là Hớn Quân đang diễn, sợ hãi, tôi bảo hắn nếu không yên tâm thì tránh đi một lát, Đại Lý kiên trì: "Vậy sao được, ta là người nghĩa khí cơ mà."

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, Hoàng Tiểu Đào đột nhiên kinh ngạc hô lên: "Ồ, Vương Đại Lý đâu rồi?"

Tôi nhìn một lượt quanh phòng, Vương Đại Lý không biết từ lúc nào đã chui xuống gầm bàn trốn, ôm đầu run lẩy bẩy, tôi và Tiểu Đào khinh bỉ mắng: "Không có tiền đồ!"

Lúc này, chỉ còn lại hai phút cuối cùng là tới 12h đêm, Hớn Quân rốt cuộc không chịu đựng được, giọng điệu khôi phục như cũ: "Ta khai, ta khai, hai nhà bọn họ đều là ta hại chết!"

"Giết thế nào?" Tôi chất vấn.

"Viết ngày sinh tháng đẻ của họ ra giấy, đốt thành tro, sau đó trộn với máu của ta để nuôi linh miêu. Tiếp đến tặng con mèo cho người mà ta muốn giết, linh miêu sẽ tạo ra một luồng từ trường, khiến đối phương phát điên." Nói xong Hớn Quân hung hăng cắn ngón giữa, miệng hắn đầy quyết tâm, cắn cả vào thịt, tôi nhìn thấy mà cũng có cảm giác đau. Sau đó hắn vươn ngón tay đang chảy máu tong tỏng ra, gấp gáp: "Mau mang máu của ta nuôi nó đi, nếu không nó sẽ giở trò quỷ."

Tôi chậm rãi hỏi: "Sau đó thì sao?"

"Bức tượng chỉ là vỏ bọc trấn áp nó, bên trong hòa tan máu của ta. Mỗi đêm, đúng giờ tý ta phải nhỏ máu vài qua cái lỗ, để gia cố phong ân, nếu không nó sẽ phá vỡ phong ấn trả thù ta. Ta thuê phòng đối diện nhà Hoàng Hữu Tài là để có thể canh giờ nuôi nó,

con mèo này rất quỷ quyệt, từng giờ từng phút nó đều muốn thoát khỏi sự khống chế của ta." Hớn Quân nóng nảy nói.

Tôi giật mình, chẳng trách lúc chiều Vương Đại Lý bị nhập lại liều mạng muốn đập vỡ bức tượng, thì ra linh miêu này bị nô dịch. Tôi hỏi: "Mỗi ngày ngươi đều lẻn vào nhà nạn nhân để nhỏ máu?"

Hớn Quân đáp: "Không cần tiếp xúc nó cũng được, chỉ cần ở phạm vi 20m gần nó, nhỏ máu vào nến đang cháy, để nó ngửi thấy mùi máu là đủ."

"Con mèo này từ đâu mà ngươi có?"

"Là một đạo sĩ lang thang bán cho ta, cảnh quan đừng hỏi nữa, mau mau đem máu của ta nhỏ vào nó, ta cầu xin ngươi, cầu xin ngươi." Vừa nói hắn vừa đập đầu vào lan can, như muốn khấu đầu trước tôi. Dáng vẻ đáng thương này khác hẳn với vẻ phách lối sáng hôm trước.

Tôi lấy điện thoại di động trong túi ra, đưa cho hắn nhìn: "Ngươi xem, mấy giờ rồi?"

Sau khi nhìn rõ, Hớn Quân tái mét mặt, giống như bị dội gáo nước lạnh.

Lúc nãy tôi dặn Tiểu Đào, nhân lúc đám cảnh sát ra ngoài, lén vặn kim đồng hồ treo tường nhanh nửa tiếng, cho nên bây giờ mới có 11h30.

Có điều những gì vừa nãy Hớn Quân thú nhận, tôi đã ghi âm lại tất cả, cái này đủ để làm bằng chứng trước tòa, khiến hắn phải trả giá cho tội giết người!

Chương 72: Hung khí vô tội, kẻ sử dụng hung khí làm việc xấu mới có tội

Tôi tìm một cái lọ nhỏ, hứng lấy máu của Hớn Quân. Nếu hắn đã khai, tôi cũng phải thực hiện lời hứa của mình, đảm bảo ngày hôm nay hắn không phải chết.

Chúng tôi đi xuống lầu, thấy Liêu tổ trưởng và một đám cảnh sát đang đứng chờ, người ngoài nhìn vào còn tưởng tối nay có bạo động, tôi nói: "Nghi phạm đã nhận tội, các người lên lấy khẩu cung đi."

Liêu tổ trưởng kinh ngạc: "Tống Dương, sao ngươi làm được?"

Tôi cười: "Dùng mưu mẹo nhỏ thôi, bây giờ 11h30 rồi, tôi đi nhỏ máu Hớn Quân cho linh miêu, mọi người sẽ không gặp nguy hiểm gì đâu, trở lại đi."

Tôi biết họ không phải sợ sệt vô cớ, mà là tận mắt chứng kiến sự lợi hại của nguyền rủa, cộng thêm với loại từ trường sinh vật không thể giải thích này cho nên mới bị Hớn Quân hù dọa, bởi vậy không cần trách.

Độ tài linh miêu được đặt trong xe Liêu tổ trưởn, chúng tôi mượn chìa khóa ông ấy tới bãi đậu xe. Nhưng khi chúng tôi tới, việc ngoài ý muốn đã xảy ra, cửa xe bị đập vỡ, ghế sau trống không.

Hoàng Tiểu Đào quá sợ hãi: "Việc này sao có thể, ở đây đều là xe cảnh sát, đập vỡ sẽ báo động ầm ĩ, chúng ta ở ngay bên trong

sao lại không nghe thấy gì?"

"Trừ khi có một thế lực siêu nhiên làm ra."

Tôi lấy túi bột mì ra rắc lên cửa xe, phía trên liền phát hiện có dấu tay nhỏ, lập tức tôi liên tưởng tới bé gái hôm qua.

Hoàng Tiểu Đào nói: "Chẳng phải người thân đã đón nó đi rồi sao?"

Có lẽ chỉ có một khả năng, đó là đứa bé vốn cũng nằm trong danh sách bị hại, nhưng vì lý do nào đó, linh miêu bỏ qua cho nó, điều kiện chính là bé gái phải giúp nó thoát thân.

Những điều này đã hoàn toàn vượt qua thực tế, nhưng từ bản án này mà suy luận thì rất có thể xảy ra.

Tôi nói: "Chia ra tìm, trước 12h phải tìm được con mèo về, không thể để nghi phạm cứ như vậy mà chết được."

Chúng tôi chia nhau đi tìm, thời gian trôi qua rất nhanh, gần 12h Hoàng Tiểu Đào gọi điện tới, nói là trên một thiên kiều tìm được đứa bé, còn có linh miêu.

Tôi vội vã chạy tới, Vương Nguyên Thạch đã đến trước tôi một bước, hai người chặn hai đầu cây cầu. Tay Tiểu Đào cầm súng, bé gái thì đứng giữa cầu, tay ôm con mèo.

"Ngoan ngoãn, đêm đồ vật giao cho dì, đừng làm bậy." Tiểu Đào chìa tay ra.

Hai mắt của đứa bé bình thường, điều này cho thấy nó không bị linh miêu nhập, đứng im không nói lời nào.

Tôi khuyên nhủ: "Hoàng Viên Viên, hung thủ sát hại cha mẹ con đã nhận tội, hắn sẽ bị phán tử hình, con không cần phải dùng thủ đoạn cực đoan này trừng phạt hắn."

Thấy nó không thèm để ý, tôi tiến lại từng bước: "Nghe lời, đưa vật kia cho thúc thúc."

Đột nhiên con bé giơ cao hai tay, đưa linh miêu ra bên ngoài cây cầu, tâm chúng tôi cũng treo lơ lửng theo.

Nó nói: "Sau khi cha mẹ chết, con mèo nhỏ này tìm tới con, nó nhận tội với con, nói là nó giết cha mẹ con, nhưng con không hận nó chút nào, bởi vì đó không phải ý nguyện của nó..."

Tôi kinh ngạc nói: "Con có thể giao tiếp với nó?"

"Con có thể hiểu lời nói của nó." Bé gái gật đầu.

Tôi có nghe nói, nếu một đứa trẻ lương thiện, trong mắt không chút tạp chất sẽ nhìn thấy được đồ vật siêu nhiên, xem ra là thật.

Con bé nói tiếp: "Con biết là người xấu buộc nó đi làm, nó cũng rất đáng thương cho nên mới quyết định giúp nó một tay."

"Người xấu sẽ phải chịu sự trừng phạt của pháp luật, vật này giao cho chúng ta xử trí là được." Tôi nói.

Đứa bé kích động: "Không, nó không phải thứ gì, nó chỉ là một con mèo con đáng thương. Con không tin người lớn các người, trong mắt các người nó chỉ như công cụ phát tài, sẽ tiếp tục lợi dụng nó."

"Con lầm rồi, người lớn cũng có người tốt kẻ xấu." Tôi giải thích.

Nhưng con bé lắc đầu, cánh tay nhỏ bé nâng bức tượng nặng nề run lên như sắp không chịu nổi.

Hoàng Tiểu Đào nhắc tôi: "Tống Dương, còn một phút."

Đúng lúc này, con bé ném linh miêu ra, rơi vỡ dưới lối đi bộ, chúng tôi đồng thời la lên một tiếng. Tôi vọt tới lan can, dùng động

u chi đồng tìm kiếm, đấy đất là nhiều mảnh vụn, nhưng xác mèo bên trong không thấy đâu.

Sau đó tôi liền nghe 'meoo' một tiếng ngẩng đầu nhìn lên, một con mèo đen nhánh đứng ở ngọn cây bên đường, ý vị thâm trường quan sát chúng tôi. Có lẽ nó đang nói cảm ơn bé gái đã giúp nó được tự do, ngay sau đó quay người biến mất.

"Nó tự do rồi." Con bé vui vẻ nhảy cẫng lên.

"Nó có đi tìm Hớn Quân trả thù không?" Tiểu Đào hỏi.

"Có khả năng."

Tôi bảo Vương Nguyên Thạch đưa con bé về, cùng Tiểu Đào vội vã quay lại cục cảnh sát, trên đường chúng tôi gặp Vương Đại Lý đang lững thững đi tới, hỏi hắn: "Có tìm được người không?"

Hoàng Tiểu Đào bĩu môi nhìn hắn: "Hi vọng gì ngươi có tác dụng, lúc đó heo cũng biết trèo cây."

Chúng tôi về cục cảnh sát, lúc này đã quá 12h đêm, nhưng Hớn Quân vẫn còn sống, xem ra hắn không bị trả thù, tôi nhẹ nhàng thở phào.

Vụ án cuối cùng đã kết thúc, trình tự tư pháp tiếp theo chúng tôi không quan tâm, mấy ngày nay đã dày vò sức lực quá nhiều, chúng tôi về nhà khách ngủ một mạch tới 9h sáng. Buổi trưa Hoàng Tiểu Đào mới cơm, mọi người tìm một quán đồ cay tứ xuyên ăn uống no nê, buổi chiều liền chuẩn bị cáo từ.

Liêu tổ trưởng và những người khác trong tổ chuyên án ra tiễn chúng tôi, ông nói: "Tống Dương, vụ án này nhờ có ngươi mới có thể cáo phá. Ta không nói tới công lao gì, nhưng nếu như tên hung thủ này không bị bắt, nhất định sẽ có nhiều người nữa bị hại, mà chúng ta chỉ có thể bó tay đứng nhìn. Ta đại diện cho người dân Võ Khúc cảm tạ ngươi!"

Vừa nói, Liêu tổ trưởng và những người khác vừa cúi đầu hành lễ. Việc này làm tôi rất ái ngại, chẳng biết làm gì, chỉ khiêm tốn cười: "Liêi tổ trưởng, ông quá khen rồi, tôi cũng chỉ gặp may mắn thôi."

Liêu tổ trưởng thở dài: "Người này có tài năng kinh thiên động địa, không làm cảnh sát thật là đáng tiếc."

Tôi nói: "Không làm cảnh sát thì không cống hiến cho xã hội được ư? Mục đích của chúng ta đều như nhau cả thôi, tội nhân đền tội, huyết oán rửa oan."

"Sau này hoan nghênh ngươi tới Võ Khúc chơi, toàn thể hình cảnh thành phố nợ ngươi một ân tình, nếu ngươi gặp bất cứ phiền phức gì ở đây, nhất định chúng ta sẽ giúp đỡ."

"Liêu tổ trưởng, ông quá khách khí rồi, chắc tôi không có dịp quay lại đây chơi đâu."

Từ Liêu tổ trưởng, tôi được biết Hớn Quân đã bị chuyển tới trại tạm giam, giám đốc trình tự mình tới tòa án tối cao, nghiên cứu xem làm sao xử vụ án đặc biệt này. Sau đó tôi hỏi tới Nhất Đao và Vi Vi, Liêu tổ trưởng nói: "Bạch Nhất Đao đã bị đình chỉ một năm công tác, La Vi Vi hôm nay đã đi làm, có điều cô ta rất có định kiến với ngươi."

La Vi Vi định kiến với tôi là điều tất nhiên, Hoàng Tiểu Đào châm chọc: "Có cha làm trưởng cục thật tốt, phạm sai lầm lớn như vậy cũng không phải ngồi tù."

Tôi lại hỏi: "Cô bé kia thì sao? Làm hỏng vật chứng, sẽ không định tội nó chứ?"

"Nó mới có 12 tuổi, chưa đủ tuổi truy cứu trách nhiệm hình sự, dĩ nhiên người thân của nó phải đền ta tiền thay kính." Tổ trưởng Liêu cười: "Tống Dương, ý ngươi sao?"

"Tha cho nó đi, nó nói đúng, linh miêu trong mắt chúng ta chỉ là một công cụ, chỉ riêng con bé biết, đó là một con mèo khao khát tự do, tôi nghĩ kết cục này cũng là do ông trời sắp đặt." Tôi ngẩng đầu, ưu tư nhìn về phía xa xăm.

Liêu tổ trưởng như có điều suy nghĩ, gật gật đầu

Sau khi cáo biệt tổ trưởng Liêu, chúng tôi lái xe về Nam Giang. Buổi trưa Đại Lý ăn nhiều, nằm ghế sau ngáy o o, Vương Nguyên Thạch cũng rất thư giãn, nhấp chút rượu.

Tôi và Tiểu Đào cả đường đi không nói câu nào, chỉ là lúc trên đường, nàng không cẩn thận chạm vào tay tôi, chúng tôi nhìn nhau một cái, ngầm hiểu lẫn nhau, cười tươi!

Chương 73: Đứng treo cổ

Sau khi trở về, một tuần liền tôi luôn ở trong trạng thái bồn chồn, ăn cơm xong cũng không bình tĩnh, đi học cũng mông lung, thậm chí đi ngủ cũng trằn trọc.

Vương Đại Lý hỏi tôi, có phải là gần đây liên tục phá án, áp lực quá lớn, có cần hắn mua gà hầm về bồi bổ cơ thể không? Thực ra trong đầu tôi chỉ toàn nghĩ về Tiểu Đào, nhưng lại chẳng thể nói với hắn.

Cũng có lúc, tôi với nàng gửi wechat cho nhanh, dĩ nhiên chỉ là mấy câu "Cô đang làm gì vậy?" "Anh đã ngủ chưa?"...chỉ toàn là sáo rỗng. Tôi từ nhỏ tới lớn chẳng có kinh nghiệm tình trường, thậm chí còn chưa đơn phương ai bao giờ. Sẽ rất không thực tế nếu như tự nhiên tôi lại nói toàn những lời tràn ngập yêu thương, có điều hình như công việc của Tiểu Đào rất bận, thường trả lời chậm, thậm chí không trả lời, có trả lời cũng chỉ vắn tắt.

Nhưng chỉ cần nàng nhắn lại một cái icon mặt cười, cũng có thể làm tôi lâng lâng nửa ngày, hại tôi cứ mấy phút lại cầm điện thoại lên kiểm tra, cảm giác sắp mắc chứng ám ảnh cưỡng chế.

Người ta thường nói, yêu vào sẽ trở nên ngu ngốc, giờ tôi mới cảm nhận sâu sắc câu nói này, không hề nói quá chút nào.

Hôm nay, Tiểu Đào gọi điện tới, mời tôi với Đại Lý đi ăn tối. Sau khi chúng tôi tới, Hoàng Tiểu Đào đã chờ sẵn ở phòng khách lầu một. Hôm nay nàng mặc áo thun bó, quần jeans, trên trán cài một gọng kính, dáng vẻ lạnh lùng, tôi thấy hình như nàng chưa bao giờ mặc váy, chắc là không hợp tính cách.

Hoàng Tiểu Đào dáng người ma mị, chỉ mặc quần áo thông

thường cũng lộ ra trước lồi sau vểnh, Vương Đại Lý vừa thấy, sắc mặt đã đê tiện nói: "Tiểu Đào tỷ tỷ, hôm nay tỷ ăn mặc đẹp quá, máu mũi tôi phun hết ra ngoài rồi."

"Mấy ngày không gặp, ngươi lại nhờn phải không?" Tiểu Đào giơ nắm đấm uy hiếp.

"Ai da, Tiểu Đào tỷ tỷ hạ thủ lưu tình."

Nhìn hai người bọn họ đùa giỡn, đột nhiên tôi nảy lòng ghen tỵ với Đại Lý, dĩ nhiên vẫn cố làm ra vẻ không có gì. Hoàng Tiểu Đào nhàn nhạt liếc tôi, nói: "Tống Dương, Tôn Lão Hổ chờ anh ở trên lầu."

"Sao tự nhiên lại mời chúng ta ăn cơm?" Tôi hỏi.

"Anh quên à, lúc trước chẳng phải ông ta nói, chờ chúng ta trở về sẽ đích thân đón gió tẩy trần sao?"

Chúng tôi theo Tiểu Đào đi lên một phòng riêng trên lầu 4. Vương Nguyên Thạch cũng đang ở đây, cơm còn chưa mang lên, ông ta đang ngồi cắn hạt dưa uống rượu. Tửu lượng của đại thúc này đúng là mạnh, tôi nghe nói ngày xưa có một nha sai nghiện rượu, một hạt đậu phộng cũng có thể uống hết một bình, Vương Nguyên Thạch cách cảnh giới này cũng không xa lắm.

Tôn Lão Hổ thì ngồi bên kia, tự chơi bài với chính mình, hai người mỗi người một việc, đại khái đều là người quen trong cục cảnh sát nên chẳng cần khách sao.

Thấy chúng tôi đi vào, Tôn Lão Hổ liền đứng dậy đón: "Đại chất tử, tới đây, vị này là trợ thủ Vương của ngươi đúng không?"

"Chào Tôn cục trưởng." Vương Đại Lý một mực cung kính nói.

"Ha ha, khỏi cần khách sáo, cứ gọi ta là Tôn thúc thúc được rồi, ngồi đi. Tiểu Đào bảo phục vụ mang đồ ăn lên." Tôn Lão Hổ

phất tay.

Ngồi xuống bàn, Tôn Lão Hổ đầu tiên là xin lỗi tôi, nói vốn là định trở về thì tẩy trần ngay, nhưng trong cục có một số việc chưa giải quyết xong, bây giờ mới ổn.

Một điều nữa, là vụ án độ tài linh miêu lần trước đã giải quyết, nhưng vừa rồi có phát sinh việc ngoài ý muốn, đó là nghi phạm Hớn Quân đang tạm giam, sợ tội tự sát.

Nghe tin này tôi giật mình hỏi: "Hắn chết như thế nào?"

"Tiểu tử kia xé ga trải giường, chà sát thành sợi dây, treo cổ trên song sắt. Ngày hôm sau, lúc phát hiện ra thì thi thể đã lạnh ngắt." Nói tới đây, Tôn Lão Hổ bỗng dừng lại, nhíu mày: "Nhưng hắn chết thực sự khó hiểu, hắn cao tới 1m8, song sắt cũng chỉ cao hơn một chút, tuy nói là treo cổ nhưng chân hắn vẫn chạm đất, điều này làm người ta không giải thích nổi. Phạm nhân cùng phòng, ngày thứ hai ngửi thấy mùi phân và nước tiểu mới phát hiện Hớn Quân đã chết, hù dọa bọn họ kêu la om sòm."

"Đứng treo cổ?" Vương Đại Lý trợn to hai mắt.

Trong đầu tôi không khỏi tưởng tượng ra cảnh, sáng sớm một gã đang ông cứng đờ đứng đó, miệng thè ra cái lưỡi dài, phân và nước tiểu bê bết dưới đất, thật vô cùng kinh tởm.

Phản ứng đầu tiên của tôi là, Hớn Quân có lẽ bị chính nô dịch linh miêu của mình trả thù.

Tôn Lão Hổ rót trà cho tôi, nói: "Đại chất tử, nhân viên pháp y Võ Khúc cũng bị làm khó, không hiểu rốt cuộc hắn treo cổ thế nào, ngươi có cao kiến gì không?"

Tôi lắc đầu: "Con không dám nói bừa, tốt nhất là nên tới hiện trường xem qua."

"Không, không, ta chỉ tán gẫu vậy thôi, vì chuyện này mà lại đi Võ Khúc thì không đáng."

Tôi suy nghĩ, nói: "Bây giờ có hai cách giải thích, thứ nhất là nguyền rủa giết người, Hớn Quân bị linh miêu trả thù mà chết."

Tôn Lão Hổ xen vào: "Thực ra chúng ta cũng cho rằng như thế, nhưng loại thuyết pháp này để ghi vào báo cáo thì không thực tế."

"Các giải thích thứ hai, Võ Khúc là thành phố ven biển, không khí tương đối ẩm, sợi dây vốn đủ để Hớn Quân không chạm đất, nhưng sáng sớm, bị ngấm hơi nước, nên sợi dây bị ẩm, kéo dài ra. Hơn nữa, khi chết, xương sống con người sẽ hơi duỗi, hai điều này kết hợp sẽ tạo ra cảnh mà các phạm nhân nhìn thấy."

Tôn Lão Hổ trợn mắt, vỗ đùi: "Ai da, đạo lý đơn giản như vậy sao ta không nghĩ tới. Đại chất tử, ngươi quá thông minh."

Tôi khiêm tốn: "Thúc thúc quá khen."

"Không, không quá một chút nào. Năm xưa ta với ông ngươi bàn bạc vụ án, lão có thể một lời thức tỉnh người trong mộng, khiến ta bội phục, bây giờ lại đến lượt ta không bội phục ngươi không được." Tôn Lão Hổ giơ ngón tay cái lên, nói.

"Con cũng chỉ là khôn lỏi vặt thôi, còn lâu mới so với ông nội được." Tôi đáp.

Lúc này Tiểu Đào đi vào, cười nói: "Tôn cục trưởng, sao ông lại nói chuyện vụ án rồi?"

Tôn Lão Hổ cười lớn: "Xem thói hư tật xấu của ta này, dăm ba câu là lại nói về nghề nghiệp, thôi không nói chuyện vụ án nữa, đổi chủ đề đi."

Tôn Lão Hổ kể cho tôi một hồi chuyện nhà, nhắc tới cuộc sống hai năm qua của ông ấy, con gái Băng Tâm hiện đang học pháp y ở

đại học y Nam Giang. Tôn Băng Tâm vốn là con gái rượu của Lão Hổ, bằng tuổi tôi, hồi nghỉ hè sau khi thi đại học, tôi có lên nhà Tôn Lão Hổ chơi ít bữa, từng cùng ăn cùng ở với nàng một thời gian, tuy không được gọi là thanh mai trúc mã, những cũng gọi là có thân tình.

Tôi tò mò hỏi: "Tôn thúc thúc, không phải thúc không cho nàng làm cảnh sát sao, lại để nàng đi học pháp y?"

Tôn Lão Hổ thở dài nói: "Haiz, khỏi phải nói, đứa con gái này ta nuông chiều từ bé, chẳng quản được nó. Lúc thi đại học nó lén đổi nguyện vọng, từ chuyên ngành luật sư sang pháp y. Lúc ta biết được có nổi trận lôi đình, nhưng chỉ cần nó rơi một giọt nước mắt là ta lại mềm lòng, đành chiều theo ý nó."

Tôi nghĩ tới Tôn Lão Hổ bên ngoài uy phong bát diện, cục trưởng cục cảnh sát, ở nhà lại chẳng có chút quyền hành gì với con gái, đúng là trớ trêu.

Tôn Lão Hổ lại nói: "Băng Tâm vẫn hay nhắc tới ngươi, hỏi sao rảnh mà không tới nhà chơi? Sau khi tốt nghiệp nó sẽ tới làm tròn cục cảnh sát, ngươi cũng đang năm cuối, ta nghĩ hai ngươi sẽ sớm được gặp nhau thôi."

Tôi nói: "Băng Tâm muội muội lúc nhỏ dung mạo rất dễ thương, bây giờ chắc lqf xinh đẹp lắm."

"Đương nhiên, con gái bảo bối của ta đơn giản là hoàn mỹ vô khuyết, nó rất xinh." Tôn Lão hổ phóng khoáng cười to, trên đời này, việc làm người cha tự hào có được bao nhiêu. Đắc ý xong, ông lại thở dài: "Cho nên lúc đầu nó đi học, trong lớp toàn là nam sinh, khiến ta làm cha không yên tâm, mỗi ngày đều đích thân đưa đón. Rất sợ tên dê con mắc dịch nào hạ thủ với con bé, cũng may là con bé chỉ biết học, không để ý chuyện gì khác, khiến ta phần nào bớt lo."

Tôi nói: "Băng Tâm muội đúng là có một người cha tốt, con nghe mà ghen tỵ."

"Đúng vậy, cái khác ta không dám nói, riêng điểm này lại dám thừa nhận, ta ly hôn với mẹ nó đã quá có lỗi, cho nên phải bù đắp gấp bội." Tôn Lão Hổ đáp.

Lúc này, tôi đột nhiên để ý thấy Hoàng Tiểu Đào đang dùng ánh mắt hung tợn chờ tôi, nhưng rất nhanh đã nhìn ra chỗ khác, có phải tôi vừa ảo giác?

Chương 74: Anh muốn theo đuổi tôi?

Rất nhanh đồ đã được bưng lên, Tôn Lão Hổ tự bỏ tiền túi mời, một bàn toàn là thức ăn ngon. Nhưng tôi lại có chút ăn không ngon miệng, có thể là bởi vì có Tiểu Đào ngồi đây. Tôi với nàng ngồi cách nhau bởi Vương Đại Lý, nửa bữa cơm chẳng nói với nhau câu nào.

Tôn Lão Hổ và Vương Nguyên Thạch bên kia thì đặc biệt ồn ào, ăn được một nửa, hai người bắt đầu so tửu lượng. Mặc dù Vương thúc hiện giờ chỉ là cảnh sát cấp thấp, nhưng tôi phát hiện Tôn Lão Hổ đối với ông ấy tôn kính có thừa, có thể nói là ngang hàng.

Cả hai đều là những con sâu rượu, đầu một hồi cảm thấy không có ý nghĩa, đưa ánh mắt chuyển hướng sang chúng tôi.

Tôi tử nhỏ không uống rượu hút thuốc để bảo vệ các giác quan của mình nên khách khí từ chối, kết quả Vương Đại Lý bất hạnh trở thành mục tiêu của hai người họ.

Cách Lão Hổ mời rượu rất sáo rỗng, cái gì mà "uống chén này tình cảm sâu sắc", hay "ta xong rồi, tới ngươi", còn cách mời rượu của Vương Nguyên Thạch lại rất thô bạo, Đại Lý vừa bịt mũi uống cạn môt chén, lão Vườn liền cầm chai rượu lên rót tiếp hai chén, sau đó tự nốc cạn chén mình, đập cái chén không xuống bàn, khiến đối phương không uống không được.

Bình thường ở trường, Vương Đại Lý cũng được đánh giá quá lên là tửu lượng tốt, nhưng làm sao chống đỡ được hai đại thúc thay nhau oanh tạc?

Nửa cân Ngũ Lương Dịch đã bay sạch, ba người nghiêng nghiêng ngả ngả, mặt rỗ căng máu nóng, một người cắm đầu xuống bàn.

Hoàng Tiểu Đào cười, hướng sang bên này cười một cái, hai tôi tầm mắt ngắn ngủi chạm nhau, tôi cũng cười cười, nàng lại thu hồi nụ cười, quay mặt đi chỗ khác.

Tôi thầm nghĩ, mình đã đắc tội gì với nàng, chẳng lẽ là bởi vì vừa nãy nói chuyện với lão Tôn về con gái của ông ta?

Một hồi, bữa cơm đã tới lúc tàn, Tôn Lão Hổ đã hơi say, vỗ bả vai tôi lớn tiếng nói: "Đại chất tử, ta là người nóng nảy, cương trực, lúc trẻ đã đắc tội không biết bao nhiêu người, so với Vương Nguyên Thạch lão đệ còn nhiều hơn. Hơn ba mươi tuổi, ta nghĩ đời mình chắc cũng chỉ dậm chân tại chỗ, nhưng có một hôm đi xem bói, thầy bói nói ta bốn mươi tuổi tất gặp quý nhân. Sau đó liền gặp ông nội ngươi, không có Tống gia các ngươi sẽ không có Tôn Hổ ngày hôm nay. Ly rượu này ta kính ông nội ngươi, cũng là mời ngươi, không uống không được."

Nói xong, lão Tôn tự rót một ly đầy. Tôi không tiện từ chối, liền rót một ly trà: "Tôn thúc, con lấy trà thay rượu."

"Được, mẹ nó." Tôn Lão Hổ cụng ly thô bạo, ngửa cổ dốc rượu vào trong họng.

Cơm nước xong, Vương Nguyên Thạch đỡ Tôn Lão Hổ say khướt bắt xe về trước, tôi dìu Vương Đại Lý lên xe, để Tiểu Đào đưa về trường. Trên đường về, Đại Lý ngủ như chết ở ghế sau, Tiểu Đào thì trầm mặc lái xe, chẳng nói với tôi nửa lời. Thấy sắp về tới trường, tôi lấy hết can đảm nói: "Cái kia...lần trước tôi có nói sẽ mời cô đi ăn..."

"Được, mai tôi được nghỉ, nhưng không phải cuối tuần liệu anh có rảnh không?" Hoàng Tiểu Đào nhàn nhạt trả lời.

"Có, có rảnh, có rảnh." Tôi gật đầu lia lịa.

Tôi không ngờ lại hẹn được nàng dễ như vậy, nên lá gan cũng to hơn mấy phần: "Có chuyện này tôi phải giải thích với cô, tôi biết con gái của Lão Hổ từ lâu, nhưng có điều chỉ là bạn bè hồi nhỏ."

Hoàng Tiểu Đào ném cho tôi một cái liếc mắt: "Cái đồ đần, anh đang nghĩ là tôi ghen à? Sao tôi lại phải ghen, hai ta đâu có quan hệ gì?"

Tôi hết sức khó xử, gãi đầu không biết nên làm gì tiếp theo. Hoàng Tiểu Đào đột nhiên tấp xe vào vệ đường, nói: "Ai ai, tôi phát hiện thời gian gần đây anh rất lạ nha, tại sao tối nào cũng nhắn tin cho tôi, còn hỏi tôi ngủ chưa?"

Tôi thoáng cái mặt đỏ tới mang tai, chẳng lẽ vẫn là tôi tự mình đa tình? Cảm giác xấu hổ này, thật muốn tìm cái lỗ nào để chui xuống.

Sau đó Tiểu Đào lại nói một câu khiến tôi càng xấu hổ hơn: "Tống Dương, có phải anh muốn theo đuổi tôi không?"

Tôi cảm giác máu trong người vọt một phát lên tới đỉnh đầu, gò má nóng như sắt nung: "Không...không có." Tôi ấp úng trả lời: "Chỉ là tùy tiện hỏi thăm một chút...nếu như cô ngại phiền, từ giờ tôi sẽ không nhắn tin nữa."

"Tôi có nói phiền đâu?"

"Ơ." Tôi ngẩn người một chút.

Hoàng Tiểu Đào cười, vươn tay qua chụp vai tôi: "Theo đuổi phụ nữ thì phải chủ động một chút, biết không? Nhát gan như anh sao mà làm được, định chờ phụ nữ theo đuổi ngược lại à? Ví như năm ngoái có một tên bên cục thuế theo đuổi tôi, trực tiếp gửi hẳn một xe hoa hồng tới cục cảnh sát. Hắn còn nói với tôi, nếu như tôi không đồng ý, hắn sẽ treo một băng rôn đối diện cục, viết dòng

chữ 'Hoàng Tiểu Đào I Love You'."

Tôi hỏi: "Vậy sau đó cô có đồng ý không?"

"Không có. Tôi nói với hắn, nêu như dám làm loạn, tôi sẽ lấy tội quấy rối trật tự công cộng bắt hắn lại, nhất thời hắn không dám quấy rầy tôi nữa."

Tôi gãi đầu: "Vậy nếu muốn theo đuổi cô, dùng biện pháp nào thì hợp lý?"

Hoàng Tiểu Đào phì cười: "Anh có bị ngốc không, hỏi trực tiếp vấn đề này, nghĩ tôi sẽ trả lời anh sao? Mà sao mặt anh đỏ như vậy, tôi có ăn thịt anh đâu? Sao cứ gần tôi là lại căng thẳng?"

Tôi đưa tay sờ lên mặt, đại khái đã nóng như đít khỉ, đúng lúc này thì Tiểu Đào lại áp bàn tay nhỏ lên má tôi. Tôi ngẩn người một chút, sau đó nàng lại áp nốt tay kia lên, cảm giác mát rượi làm tôi vô cùng thoải mái, nội tâm cũng bình tĩnh trở lại.

Bởi vì trong xe chật chội, nên nếu làm động tác này sẽ khiến nửa thân trên ngả hẳn vào đối phương, bốn mắt nhìn nhau. Lần đâu tiên tôi và Tiểu Đào ở khoảng cách gần như vậy, tôi ngắm nhìn khuôn mặt của nàng một lúc lâu. Mặt Tiểu Đào mịn màng, không chút tạp chất, giống như một khối bảo thạch, con ngươi nhìn kỹ cũng không đen hoàn toàn, mà pha một chút xám nhạt, vô cùng đẹp đẽ.

Da thịt nàng trắng nõn, mềm mại, hiển nhiên là được chăm sóc rất tốt, cho dù ghé sát cũng không thấy tỳ vết.

Dưới cái mũi lung linh đáng yêu là đôi môi chúm chím đỏ thắm, dưới ánh đèn đường tựa như trái anh đào sáng bóng, khóe miệng hơi khiêu lên, dễ thương mê người.

Trong lòng tôi thầm nói, Hoàng Tiểu Đào thật xinh đẹp, do trong mắt mình thì người yêu thành Tây Thi sao? Không, nàng vốn

đã xinh đẹp sẵn rồi.

"Biết anh đáng yêu nhất ở điểm nào không?" Đột nhiên Tiểu Đào hỏi một câu khiến đầu óc tôi mơ hồ.

"Cái gì?"

Hoàng Tiểu Đài cười: "Chính là chỉ cần tùy tiện nói một chút, anh liền lập tức đỏ mặt, so với than hồng còn đỏ hơn, trêu đùa anh thật là vui."

"Trêu đùa? Vừa rồi cô cố tình trêu tôi à?" Tôi nói.

"Đúng thế." Tiểu Đào gật đầu.

"Mẹ ơi, cô đùa bỡn tình cảm của tôi?"

"Đùa bỡn tình cảm của anh?" Hoàng Tiểu Đào đột nhiên cười lớn, cười một hồi lâu: "Tống Dương, anh thật quá hài, thôi thôi, để tỷ bồi thường cho ngươi một chút có được không?"

"Bồi thường....thế nào?" Tim tôi đập rộn lên, cổ họng khô khốc, lúc này hai khuôn mặt cách nhau có vài cm, đây chẳng lẽ là muốn ý đó sao? Tôi còn chưa kịp chuẩn bị tâm lý.

"Nhắm mắt lại trước đi." Tiểu Đào nghịch ngợm nói.

Tôi nhắm mắt, cảm giác Tiểu Đào dần nhích lại gần, có thể cảm thấy cả hơi thở ấm nóng của nàng.

Đúng lúc này, Vương Đại Lý ở phía sau đột nhiên ho sặc sụa, Hoàng Tiểu Đào vội tách tôi ra: "Này này, đừng có ói trên xe của ta."

Chúng tôi vội đỡ Đại Lý xuống xe, để hắn ói một hồi. Đại Lý thanh tỉnh một chút hỏi: "Dương tử, ta đang ở đâu đây?"

"Ngươi uống say, ta đưa hai ngươi về trường." Hoàng Tiểu Đào

nói.

"Tiểu Đào tỷ tỷ, thật áy náy quá." Vừa nói, Đại Lý lại ói một bãi lớn, phun tới khi chỉ còn nước, đồ ăn hắn ăn buổi tối coi như vứt hết.

Bị Vương Đại Lý quấy nhiễu như vậy, bầu không khí lãng mạn đã hoàn toàn bị phá, cả một đường từ đó về trường, tôi và Tiểu Đào không nói câu nào. Tới gần trường, tôi và Đại Lý xuống xe, Hoàng Tiểu Đào dặn dò một câu: "Đi cẩn thận." rồi lái xe rời đi.

Tâm lý tôi chợt bực dọc, cuộc hẹn ngày mai tính sao?

Đúng lúc này, điện thoại rung lên, báo tin nhắn tới, là của Hoàng Tiểu Đào: "Sáng mai tám giờ, trung tâm thương mại Kim Long, đừng để tôi chờ."

Tôi nhất thời trong lòng nở hoa, thật là muốn giơ nắm đấm lên trời mà hét lên "Oh, yeah!"

Chương 75: Buổi hẹn hò đầu tiên

Sáu giờ sáng hôm sau tôi đã dậy, Vương Đại Lý vẫn còn say chưa tỉnh, mấy tên cùng phòng cũng đang ngủ, tôi rón rén bò xuống, sợ ai đó phát hiện sẽ không biết phải trả lời thế nào.

Mở tủ quần áo chọn nửa ngày, mới tìm được một bộ mình cho là ngon nghẻ nhất, một cái ao len kiểu Anh, quần jeans, và giày thể thao, rồi dùng hết lọ gel vuốt tóc. Mới đầu cảm thấy quá già dặn, lại gội đầu vuốt lại, một lúc lâu mới có cảm giác ổn ổn, tôi bước ra ngoài.

Bắt xe tới trung tâm thương mại Kim Long mới là bảy rưỡi, chờ tới tận tám giờ, Hoàng Tiểu Đào mới tới, không sai một giây.

Tôi nhìn mà suýt không nhận ra nàng, hôm nay Tiểu Đào mặc sơ mi trắng dài tay, bên ngoài khoác jacket ngắn hồng phấn. Phía dưới mặc quần jeans trắng bó sát đôi chân thon thả, đi giày thể thao, mắt đeo kính, tùy ý phối đồ mà rất hợp thời trang, nếu không quen biết chắc chẳng ai nghĩ nàng là một cảnh sát.

"Tới lâu chưa?" Tiểu Đào hỏi.

"Tôi cũng vừa mới đến." Tôi cười, sau đó nói: "Sao cô lại đeo kính, bị cận thị à?"

Hoàng Tiểu Đào gỡ kính xuống, nói: "Lần trước đóng giả để trinh sát có mua, thấy thích thì đeo. Thế nào, có phải là đeo kính vào nhìn rất trẻ không, có giống sinh viên trong trường anh không?"

"Không giống." Tôi lắc đầu.

"Tại sao?" Hoàng Tiểu Đào hỏi.

"Khí chất không giống nhau, cô nhìn qua một cái là biết không phải sinh viên đọc sách." Tôi trả lời thành thật.

"Ha ha, quả nhiên tỷ đây khí chất phi phàm, muốn che giấu cũng không che giấu được."

Tôi hỏi: "Phải rồi, nhà cô ở gần đây à?"

"Làm sao anh biết?" Tiểu Đào kinh ngạc.

"Thứ nhất là cô không lái xe, thứ hai là giày cô rất sạch sẽ, thứ ba là ngọn tóc vẫn còn ướt, nên tôi đoán cô mới vừa từ nhà đi bộ ra đây." Tôi phân tích.

Hoàng Tiểu Đào cười nói: "Chậc chậc, nhãn lực của anh sắp vượt qua Sherlock Holmes rồi đấy. Không sai, nhà tôi ở đây, chỉ có mình tôi ở."

"Nhà cô mua?"

"Đúng."

Trong lòng tôi kinh ngạc, khu Kim Long này là một khu sang trọng của Nam Giang, giá nhà ở đây rất cao, người ở đây đều là giàu có, xem ra gia cảnh Tiểu Đào quả thật tốt, có thể là một đại gia.

"Ăn sáng chưa?" Tiểu Đào hỏi.

Tôi lắc đầu: "Chưa."

"Tôi cũng chưa ăn, đi ăn McDonald's đi." Hoàng Tiểu Đào đề nghị.

"Được thôi!"

Chúng tôi ăn sáng xong, Tiểu Đào trả tiền, nàng cười đểu nói: "Tống đại thần thám tiếp theo có kế hoạch gì?"

Tối qua lúc học bài, tôi có dùng bản đồ baidu tìm xem quanh khu Kim Long có chỗ nào vui chơi, loanh quanh mấy dạng xem phim, dạo phố, công viên, vì vậy tôi hỏi dò: "Cô có muốn đi xem phim không, xem phim xong cũng là gần trưa, tôi biết gần đây có khu ẩm thực rất ngon, tôi mời cô ăn trưa."

Hoàng Tiểu Đào cười: "Vừa gặp đã đòi xem phim, người ta yêu nhau mới rủ nhau đi xem phim, hai ta quan hệ thế nào? Hai người đi xem phim riêng là ý gì, không sợ tôi từ chối sao?"

Tôi nhất thời lúng túng: "Vậy cô tính đi đâu?"

"Xem phim thực ra cũng không phải không được, tôi nghe nói gần đây có bộ phim khá hay, luôn muốn đi xem, chỉ tiếc là không có thời gian." Hoàng Tiểu Đào tự nói.

Đây có phảu là đồng ý không? Tôi thầm nghĩ, lòng dạ phụ nữ thật khó đoán. Chúng tôi đi bộ tới một rạp chiếu phim gần đó, lúc này bộ phim đã chiếu được năm phút, mua xong vé đi vào, phòng tối om, tâm trạng tôi liền thấp thỏm, trong này tối như vậy, chẳng trách tình nhân hay thích tới.

Tôi đi trước, giơ điện thoại chiếu sáng cho Tiểu Đào, nhưng ánh sáng từ màn ảnh chiếu phim lớn quá, độ sáng của điệ thoại không đủ để chiếu xuống bậc thang. Tiểu Đào bĩu môi nói: "Này, anh dắt tôi đi."

Sau đó nàng chia bàn tay nhỏ nhắn ra, đây là lần thứ hai tôi cầm tay nàng, không hiểu sao trái tim vẫn nhảy rộn lên.

Với động u chi đồng, rất nhanh tôi đã tìm được chỗ ngồi, nên thời gian nắm tay Tiểu Đào cũng rất ngắn ngủi, khiến tôi hụt hẫng,

nắm tay nàng thật sự rất thích.

Lúc xem phim, có một đôi tình nhân ngồi ghế trước cứ nói chuyện suốt, sau đó ôm hôn thắm thiết, cử chỉ lộ liễu khiến tôi cau mày. Nhưng chỗ ngồi có quy định trên vé, muốn đổi chỗ cũng không được.

Hoàng Tiểu Đào cố ý đề cao âm lượng, nói: "Tống Dương, anh biết không, thực ra camera an ninh trong rạp chiếu phim đều là camera hồng ngoại, bất kể anh có làm gì cũng bị ghi lại rõ ràng."

Đôi tình nhân quay đầu lại nhìn một chút, mặt đầy xấu hổ ngoan ngoãn ngồi xuống, Hoàng Tiểu Đào khịt mũi một cái.

"Làm sao cô biết?" Tôi hỏi

"Tôi đã làm gì, dĩ nhiên tôi biết, đừng nói nữa, xem phim đi."

"Ừ." Tôi gật đầu.

Đây là một bộ phim về truy bắt tội phạm. Cả quá trình xem, Tiểu Đào cứ nhận xét theo góc độ chuyên gia: "Chuyện này không có cơ sở khoa học." "Biên kịch hoàn toàn bịa đặt." "Trại giam nào mà lại dễ dàng trốn thoát như vậy?" "Súng bắn nhiều như vậy mà vẫn còn sống sót."

Nhưng nội dung bộ phim là gì, thì tôi chẳng biết một chút nài, chỉ liên tục dùng khóe mắt liếc gò má Tiểu Đào, rồi nhìn tay nàng đặt trên ghế. Tôi đưa ngón tay do dự nửa ngày, căng thẳng nuốt nước bọt ừng ực, cuối cùng vẫn rụt về, cảm giác này thật đúng là hết thuốc chữa.

Ra khỏi rạp chiếu phim, tôi hỏi nàng: "Phim này có hay không?"

"Tạm được, anh cũng xem cơ mà?"

Tôi ấp úng trả lời: "Xem thì xem, chứ tôi chẳng quan tâm thể loại phim này."

Nàng nhìn tôi, ranh mãnh cười một tiếng: "Không phải anh bận ngắm tôi chứ?"

"Nào có..."

Hoàng Tiểu Đào tựa như nhìn thấu tôi, cười một cái đưa đồng hồ lên: "Mười một giờ, tìm chỗ ăn cơm đi."

Tôi đề nghị đi phố ẩm thực, tới nơi tôi hỏi nàng muốn ăn thịt nướng hay pizza, nàng lắc đầu nói: "Thực ra tôi cũng không đói, cứ tùy tiện ăn một chút đi."

"Vậy sao được, lần trước tôi muốn mời cô đi ăn một bữa đàng hoàng cơ mà."

Tiểu Đào cười: "Đàng hoàng cũng chưa chắc phải là đồ đắt, thực ra cửa tiệm trên phố này tôi đã ăn thử gần hết, vừa nãy xem phim đã tốn hai trăm tệ, anh không cần tốn kém nữa."

Tôi nói: "Bình thường cô cũng hay mời tôi ăn cơm, tôi mời lại một bữa có đáng gì?"

"Hai ta không thể so sánh được, anh hiện giờ chưa đi làm, không giống tôi có lương hàng tháng, phải rồi, anh có biết nấu ăn không? Hay là mua đồ về nhà tôi, anh nấu cho tôi ăn cũng được." Tiểu Đào đề nghị.

Tôi gãi đầu: "Nhưng tôi không biết nấu ăn."

Sau này ngồi nhớ lại chuyện này tôi mới thấy năng lực lĩnh ngộ của mình kém tới thế nào. Hoàng Tiểu Đào mời khéo tôi về nhà nàng, tôi lại từ chối.

Nàng thở dài: "Vậy chúng ta đi dạo phố đi, dù sao cũng không

phải mới quen biết, khỏi cần nghiêm túc như vậy, đói thì ăn."

"Cũng tốt."

Chúng tôi liền đi bộ dọc trên vỉa hè, dọc đường đi Tiểu Đào hỏi: "Anh chưa từng dạo phố với con gái bao giờ à?"

"Chưa, còn cô?"

"Tôi cũng chưa từng đi dạo với con trai."

Tối hôm qua, tôi đã ảo tưởng là hôm nay sẽ có tiến triển với Tiểu Đào, nhưng đụng phải thực tế, tay chân rất luống cuống, hai người cùng đi mà chẳng biết nói gì cho phải. Tôi đột nhiên nhận ra ngoài nghiệm thi, tôi chẳng biết cái gì cả, thậm chí ngôi sai điện ảnh cũng chỉ biết vài người, nhất định là một con người tẻ nhạt hết sức.

Cứ đi, hai chúng tôi tới một công viên, cây cối rậm rạp, bốn bề yên tĩnh, Hoàng Tiểu Đào kêu mệt muốn nghỉ một chút. Tôi thấy đối diện có một cửa hàng tiện lợi, liền nói: "Cô có khát không, tôi mua nước cho nhé."

Hoàng Tiểu Đào cười: "Bất ngờ đấy, anh cũng biết quan tâm tôi, tôi muốn uống nước ép blueberry."

Tôi gật đầu: "Chờ tôi một lát, đừng đi lung tung."

Nói xong chạy qua cửa hàng mua nước. Nhưng khi tôi quay lại, chẳng thấy Tiểu Đào đâu, chỉ có túi xách của nàng rơi dưới đất...

Chương 76: Bánh bao

Tôi nhặt túi xách của Tiểu Đào lên nhìn một chút, hô: "Đừng trốn nữa, tôi biết cô đang ở trong bụi cây."

Lùn cây bên cạnh bỗng rung lên, Hoàng Tiểu Đào chui ra, tay bắt chéo sau lưng, cười hì hì nói: "Sao mà anh thấy được, tôi còn tưởng anh sẽ mắc lừa cơ."

Tôi phân tích cho nàng nghe, thứ nhất túi xách của cô ấy là đeo chéo vai, dây đeo rất mỏng, nếu bị giật xuống sẽ không thể lành lặn như vậy. Thứ hai, Tiểu Đào thân là cảnh sát, được huấn luyện rất tốt, chẳng lẽ bị bắt cóc mà không gây ra chút động tĩnh nào. Cuối cùng, điều quan trọng là...

"Tôi ngửi thấy mùi thơm của cô trong bụi cây."

"Mùi thơm?" Tiểu Đào ngửi ngửi người mình mấy cái: "Tôi chưa bao giờ dùng nước hoa, lấy đâu ra mùi thơm?"

"Là mùi đặc trưng của cơ thể." Tôi toát mồ hôi, vội giải thích, tránh nàng nghĩ tôi là kẻ háo sắc.

Hoàng Tiểu Đào cười đùa với tôi một chút, sau đó cả hai tìm chỗ ngồi nghỉ. Vừa ngồi một lát thì Tiểu Đào ngáp, mồm miệng không rõ nói: "Tuần này thật là mệt mỏi, chúng tôi tổ chức bắt sòng bạc ngầm dưới đất, theo dõi bốn buổi tối, một tuần liền thời gian ngủ cộng lại chưa tới 20 giờ."

"Cảnh sát hình sự còn phải làm những việc này sao?" Tôi ngạc nhiên.

"Thế anh nghĩ là thế nào, bình thường những vụ án vụn vặt rất

nhiều, đâu có thể ngày nào cũng được làm đại án? Đây chính là nhiệm vụ của cảnh sát. Cố vấn như anh, chỉ khi có phát sinh đại án đặc biệt mới mời anh xuống núi. Thực ra tối qua anh hẹn tôi ra ngoài, vốn dĩ tôi chỉ muốn ở nhà ngủ buổi sáng, nhưng không dám thất hứa với anh." Tiểu Đào nói.

Chẳng trách tôi cứ luôn cảm thấy tinh thần Tiểu Đào có chút dao động, hôm nay hình như nàng cũng đeo nhiều đồ trang sức hơn, đại khái là để che đi vẻ mệt mỏi, tôi thấy không đành lòng: "Hay là bây giờ cô về nhà ngủ đi?"

"Ngu ngốc, hẹn tôi ra ngoài giờ lại đuổi tôi về?" Hoàng Tiểu Đào cười: "Đàn ông có nhã ý, lúc này sẽ nói: "hay là chúng ta thuê phòng nghỉ ngơi một lát đi.".

Mặc dù biết nàng chỉ đang đùa cợt, nhưng tôi lại nhất thời đỏ mặt. Tiểu Đào khoát tay: "Thôi, tôi ngủ ở đây một chút cũng được."

"Ở đây làm sao ngủ được, nhỡ cảm lạnh thì sao?"

Tôi còn chưa kịp dứt lời, Hoàng Tiểu Đào đã nằm xuống ghế đá, đầu gối lên đùi tôi, tôi giật mình, chuyện này quá đường đột đi.

Hoàng Tiểu Đào nhắm mắt lại, nói: "Anh đừng lợi dụng lúc tôi ngủ mà làm gì đấy."

"Không...không đâu."

Chẳng lâu sau, Hoàng Tiểu Đào đã phát ra tiếng ngáy, xem ra thật sự rất mệt mỏi. Mặc dù trong khi ngủ nàng vẫn rất đẹp, nhưng đùi tôi bị biến thành cái gối, bị ép vô cùng khó chịu, có điều không dám động đậy, sợ đánh thức nàng. Ngồi ở đây rất buồn chán, điện thoại lại để trong túi quần không thể lấy ra chơi, đành cứ ngồi ngu ngu ngốc ngắm phong cảnh, nghe tiếng chim hót.

Tiểu Đào ngủ được khoảng hai tiếng, có một ông già tập thể dục đi ngang qua, nhìn tôi cười cười đầy hàm ý, trong lòng tôi

nghĩ, hiểu lầm rồi lão gia.

Khoảng hơn bốn giờ, Tiểu Đào tỉnh lại, ngồi dậy vươn vai một cái: "Oa, giấc ngủ thật thoải mái, cảm ơn anh."

"Khỏi khách khí." Hai chân tôi đã hoàn toàn mất đi tri giác. Hoàng Tiểu Đào kiểm tra y phục của mình, cười nói: "Anh thật đúng là quân tử, mỹ nhân nằm trong lòng mà không động, khiến tôi nghĩ tới một câu chuyện cười."

"Chuyện cười gì?" Tôi hỏi

Hoàng Tiểu Đào kể có hai người một nam một nữ ngủ chung giường, người con gái vạch một đường kẻ ở giữa đệm, nói: "Nếu như buổi tối anh dám lấn sang đường kẻ này thì chính là cầm thú.". Kết quả ngày hôm sau tỉnh dậy, người con gái thấy tên kia đúng là không có lấn vạch, liền nói với hắn: "Ngươi ngay cả cầm thú cũng không bằng."

Chuyện này đương nhiên tôi đã từng nghe qua, mặt đỏ bừng nói: "Đã đắc tiện nghi còn khoe tài."

"Ha ha, nhìn anh thành thật như vậy, tối nay có muốn tới nhà tôi ở không? Tỷ nấu cơm trứng cho ăn." Hoàng Tiểu Đào nói.

Tôi gãi gãi mặt: "Cái này không được đâu, ngày mai tôi còn phải lên lớp."

"Thật sao? Sao mặt lại đỏ rồi, trong lòng anh vẫn muốn đi chứ gì?" Nàng nghịch ngợm nói, hai mắt vẫn nhìn chằm chằm vào tôi, nhìn tới mức tôi ngượng ngùng, cuối cùng mới khoát tay: "Được rồi được rồi, không trêu chọc anh nữa, tôi đói rồi, tìm cái gì ăn đi."

Hoàng Tiểu Đào đứng lên, đi mấy bước, thấy tôi vẫn ngồi im, giục: "Đi thôi."

"Chờ một lát, tê chân."

Chờ hai chân khôi phục cảm giác, chúng tôi đi ra một cửa khác của công viên, dọc đường tôi để ý xem có tiệm cơm nào không. Bỗng tôi ngửi thấy một mùi thơm xộc vào mũi, Tiểu Đào cũng hít hít nói: "Ồ, hình như là bánh bao."

Căn cứ vào mùi vị, thì đây là bánh bao nhân thịt, lúc đói, quả nhiên là mũi rất thính, Hoàng Tiểu Đào nói lâu rồi chưa ăn bánh bao, muốn đi ăn.

Chúng tôi men theo mùi thơm, tới một tòa chung cư gần đó, thấy một cửa tiệm bánh bao không lớn, chỉ có một mình ông chủ đang bận rộn. Chủ tiệm dáng người phốp pháp, tạp dề dính đầy dầu mỡ, mặt bóng loáng cười tươi. Loạt bánh bao thứ nhất mới ra lò, nóng hổi đựng trong khay, rất nhiều cư dân tranh nhau mua trước, chỉ loáng cái đã hết veo.

"Làm ăn tốt như vậy, có vẻ bánh bao ở đây rất nổi tiếng. Quả nhiên đồ ăn ngon hay giấu ở nơi tầm thường, tôi thèm rỏ dãi rồi đây này." Hoàng Tiểu Đào nói.

Tôi tiến tới, bảo ông chủ bán cho mười cái bánh bao, ông chủ híp mắt cười: "Được, chờ một chút."

Trả tiền xong, Tiểu Đào hỏi tôi: "Mười cái? Ăn hết sao?"

"Không ăn hết thì đem về làm bữa ăn khuya chứ sao." Tôi đáp.

"Này, không ngờ anh cũng là một nam sinh biết căn cơ đấy." Hoàng Tiểu Đào cười nhìn tôi.

Rất nhanh, loạt bánh thứ hai đã ra lò, ông chủ gắp cho chúng tôi mười cái, nói: "Đi thong thả." Chúng tôi cũng đã đói mềm, đứng ở gần công viên mà ăn.

Bánh bao hấp này dùng vỏ mỏng, nhân lớn, cắn vào một cái mùi thơm tràn ra, nước nhân bên trong cũng chảy ra ngon đến mức nuốt chửng cả lưỡi.

Những cái bánh bao ngon như vậy lại chỉ được bán với giá tám phân tiền, tôi nghĩ người sống ở đây thật hạnh phúc.

Hoàng Tiểu Đào ăn tới không kịp nói, dùng tay đỡ dưới miệng, sợ nước nhân chảy xuống quần áo: "A...ngon quá, ngon quá, lâu lắm rồi chưa ăn bánh bao thơm như vậy."

"Đúng vậy, cứ như là không phải thịt heo ấy." Tôi chỉ thuận miệng nói, đột nhiên ý thức được có gì đó không đúng lắm, vội tinh tế nếm một chút: "Chờ đã!"

"Sao vậy?" Tiểu Đào miệng phồng lên, ngơ ngác nhìn tôi.

"Đừng nuốt, đừng nuốt vội."

Tôi đổ toàn bộ nhân bánh ra ghế đá, chẳng sợ bỏng tay, dùng ngón tay chọc chọc, phát động động u chi đồng kiểm tra cẩn thận. Rất nhanh tôi đã thấy được cái gì không đúng, quay qua hét lên: "Nhè hết ra mau!"

Hoàng Tiểu Đào có chút không nỡ, cố bĩu môi nói: "Sao thế, thịt heo bệnh à?"

"Là thịt người!!!"

Nghe câu này, oa một tiếng Hoàng Tiểu Đào liền phun ra hết, lau miệng một lúc lâu: "Anh chắc chắn chứ?"

Tôi gẩy gẩy thịt trong nhân bánh cho nàng xem, mặc dù nhân thịt băm rất nát, nhưng có vài thứ không băm được: "Thấy cái đường vân này không, đây là vân trên da người. Người là động vật không có lông, để gia tăng lực ma sát, trên da sẽ có những đường vân nhỏ xíu, đây là đặc điểm chỉ con người mới có."

Hoàng Tiểu Đào hít sâu một hơi, đừng nói là nàng, đến cả tôi cũng thấy sợ hãi, suýt chút nữa thì đã nuốt xuống bụng.

"Báo cảnh sát đi." Tôi nói.

"Được, xem ra kỳ nghỉ lại tan biến." Hoàng Tiểu Đào than...

Chương 77: Bánh bao nhân thịt quái lạ

Hoàng Tiểu Đào gọi điện cho đội hình cảnh. Trước khi cảnh sát tới, nàng giơ thẻ cảnh sát, yêu cầu ông chủ tạm ngừng bán. Ông chủ rất sửng sốt, hỏi sao lại như vậy, có phải bánh của ông ấy có vấn đề gù không.

Cư dân đứng chờ mua bánh cũng rất hoang mang không hiểu chuyện gì đã xảy ra. Tôi đang định giải thích, Tiểu Đào vội nhìn tôi ra hiệu, ý bảo đừng có nói. Tôi thấy cũng phải, bánh bao nhân thịt người này quá kinh dị, nói ra sợ sẽ gây khủng hoảng xã hội.

Hoàng Tiểu Đào nói với người dân: "Thật xin lỗi, cảnh sát nghi ngờ ông ta liên quan tới một vụ án."

"Vụ án gì, nhất định phải bắt người lúc này ư?"

"Đường sư phụ là người tốt, có thể phạm pháp gì? Có phải cảnh sát lầm người không?"

"Bắt người thì cứ bắt, nhưng để chúng ta lấy bánh bao đã, tiền cũng trả rồi."

"Người nhà ta còn đang chờ ăn bánh bao của Đường sư phụ đấy."

Xem ra những cư dân này rất thích ăn bánh bao ở đây, đối mặt với những người đang nhao nhao chỉ trích, Tiểu Đào có vẻ không kiểm soát được tình hình, ném ánh mắt cầu cứu cho tôi.

Tôi đứng ra nói: "Chúng ta nghi ngờ bánh bao của hắn dùng

thịt heo dịch, tốt nhất các người đừng ăn nữa, nếu không sẽ mắc bệnh truyền nhiễm."

Dân cư lập tức xôn xao.

"Thịt heo dịch, các ngươi chắc chắn chứ?"

"Trời ạ, ta ngày nào cũng ăn, liệu có mâc bệnh không?"

Đương nhiên cũng có kẻ chẳng quan tâm: "Cũng có gì to tát đâu, ai chả từng ăn dầu từ ống cống, hay sudan đỏ? Còn sợ gì thịt heo dịch."

Không ít người đồng tình với câu nói này. Mặc dù thường có câu người Trung Quốc bách độc bất xâm, nhưng cũng chỉ là nói đùa thôi. Cơ thể con người hấp thu thức ăn bẩn sẽ tích tụ trong gan và thận, sớm muộn cũng phát bệnh.

Ông chủ bán bánh tỏ ra vô tội, cầu khẩn nói: "Cảnh quan, đừng ăn nói lung tung được không? Thịt heo tôi nhập đều qua đường chính ngạch, không thể là thịt heo dịch được, ta luôn sống theo luật pháp, các ngươi làm vậy chẳng phải là chặn đường sống của ta sao?"

Những người dân khác mặc dù không mua bánh bao, cũng ùn ùn đến xem náo nhiệt. Hoàng Tiểu Đào không nhiều lời, nói với ông chủ: "Làm phiền ngươi đóng của hàng lại trước, chờ cảnh sát tới rồi hãy nói."

Ông chủ thở dài não nề, có vẻ cảm thấy xui xẻo, đóng cửa hàng.

Nhân lúc này, tôi gọi điện cho Đại Lý bảo hắn mang đồ tới, đợi lát nữa vào lúc soát, lỡ có thi thể cũng có đồ để dùng.

Sau khi cúp máy, Tiểu Đào hỏi tôi: "Anh cảm thấy ông chủ này có phải tội phạm không?"

Tôi lắc đầu: "Nhìn phản ứng của lão, hình như là vô tội. Trong chuyện này đại khái là có uẩn khúc, nhưng cũng có một khả năng cực nhỏ có thể xảy ra."

"Khả năng gì?"

"Hắn là một tên biến thái tới cực điểm, cho nên không sợ cảnh sát."

"Theo anh nói, xem ra hắn đại khái là vô tội." Hoàng Tiểu Đào nói: "Chúng ta không biết là may mắn hay xui xẻo đây, đi dạo phố cũng có thể gặp án mạng. Phải rồi, anh có chắc chắn đây là thịt người không?"

"Nói thừa, di nhiên là chắc. Nếu không tin, đợi lát nữa tổ kỹ thuật tới bảo họ kiểm tra ADN đi." Tôi đáp.

"Điều này đương nhiên phải làm." Tiểu Đào nói: "Bánh bao nhân thịt người, làm tôi nhớ đến vụ án ở MaCao ngày trước."

Tôi biết vụ án mà cô ấy nói đến, là vụ án nổi tiếng bánh mì nhân thịt người ở Ma Cao. Nghe nói hung thủ đã giết tất cả chín thành viên của nhà hàng Bát Tiên, băm thịt làm nhân, thành bánh mì nhân thịt nướng.

Vụ án này sau đó được chuyển thể thành phim "Bánh mì nhân thịt người". Hồi bé lúc học tiểu học tôi có xem qua, phản ứng mãnh liệt. Khiến một tháng trời các tiệm bánh mì thịt trong trấn ế ẩm, bị họ kháng nghị nên bộ phim này đã dừng công chiếu.

Hoàng Tiểu Đào thấp giọng mắng: "Chết tiệt, vừa nghĩ tới thứ ăn vào miệng ban nãy là muốn ói, lần này có khi tôi phải giảm được mấy cân."

"Cô có mập đâu?" Tôi nói.

"Làm sao anh biết, đã sờ thử chưa?" Hoàng Tiểu Đào liếc tôi.

Nghe câu này, mặt tôi lại đỏ như mặt trời.

Một lúc sau, có mấy xe cảnh sát tới, ngăn cư dân đứng xem bằng dây cảnh giới. Tôi lại gặp tổ trưởng tổ kỹ thuật Tiểu Chu. Hắn vừa thấy tôi đã trêu ghẹo: "Hoàng cảnh quan sao lại ăn mặc xinh đẹp như thế, hai người không phải là đang hẹn hò đấy chứ?"

"Không có, không có."

"Mắc mớ gì tới ngươi?"

Tôi và Tiểu Đào cùng nói một lúc, câu nói khác nhau thể hiện tính cách khác nhau, tiểu Chu nhất thời lúng túng: "Thôi, để ta vào lấy mẫu mang về xét nghiệm."

Hoàng Tiểu Đào bảo một cảnh sát lấy lời khai của ông chủ, sau đó hai chúng tôi đi vào bên trong cửa hàng lúc soát.

Phía sau tiệm là phòng bếp, đẩy cửa đi vào, chẳng nhìn thấy thi thể phân thành tám khúc cũng chẳng thấy máu tươi, mà ngược lại, là cái bàn rất sạch sẽ, bánh bao vừa mới gói nhân, góc tường có mấy bao bột mì, còn có gói nhân thịt đông lạnh.

Tôi xé mấy cái bánh bao, vạch ra xem xét một chút, thịt sống thì dễ phân biệt hơn. Xem xong, tôi ngửi thử, Tiểu Đào hỏi tôi có phát hiện gì không?

Tôi nói: "Trong này cũng là thịt người, ngoài ra còn có mùi gia vị đậm đà, đều là dược liệu dùng làm thuốc bắc."

"Chẳng trách lại thơm như vậy." Hoàng Tiểu Đào buồn nôn, che miệng nôn khan mấy cái, nói: "Phải rồi, đừng nói là trước đây anh từng ăn thịt người rồi nhé, tại sao chỉ nếm qua là biết?"

"Làm sao có chuyện đó được." Tôi nói: "Chỉ là phương pháp loại trừ đơn giản thôi, thịt nhân bánh này không phải thịt heo, thịt trâu, thịt dê, càng không phải thịt cừu, thịt chó. Phản ứng đầu tiên

của tôi là thịt chuột, bởi tôi có nghe nói, vài tiệm bánh thường dùng thịt chuột để cải thiện khẩu vị, nhưng trực giác mách bảo tôi có gì đó mờ ám."

Hoàng Tiểu Đào tò mò nhìn tôi: "Vị giác của anh tốt như vậy à?"

"Miệng và mũi của con người thông nhau, mũi thính đương nhiên vị giác sẽ tốt, thực ra phần lớn vị mà người ta nếm đều là mùi. Không tin cô có thể làm một thí nghiệm nhỏ, mũi ngửi táo, miệng cắn lê, đảm bảo cô sẽ nếm thấy lê vị táo." Tôi giải thích.

"Chẳng trách lúc nãy anh nói trên người tôi có mùi thơm, đại khái là tối qua dùng sữa tắm đi." Hoàng Tiểu Đào thán phục nói.

"Ư.." tôi ngượng ngùng, thực ra đó là mùi hương cơ thể của nàng, nhưng tôi có chết cũng không dám thừa nhận.

Trong tiệm không còn gì để điều tra, chúng tôi ra gặp ông chủ, hắn ảo não nói: "Đồng chí cảnh sát, ta thực sự không biết việc nhân là thịt người, tôi chỉ buôn bán nhỏ để nuôi gia đình, làm sao dám làm chuyện thương thiên hại lý này?"

Hoàng Tiểu Đào bảo cảnh sát kia lui xuống trước, để nàng tới hỏi xem.

Ông chủ này họ Đường, năm nay 48 tuổi, người nông thôn, vợ con ở dưới quê, hai mươi mấy tuổi đã lên Nam Giang kiếm sống. Ban đầu là làm thuê, học việc, sau này tách ra mở tiệm riêng, tự mình buôn bán. Hàng ngày bán bánh từ sáng sớm tới tối mịt, kiếm tiền nuôi gia đình.

Về nguồn nhập nhân thịt, lão Đường nói là do một xưởng thịt chế biến sẵn, sáng sớm nào cũng giao hàng cho lão. Lão cũng chỉ nghĩ là thịt heo thông thường, để chứng minh mình trong sạch, lão Đường kích động la lên: "Ta chỉ là một kẻ bán bánh có tâm, gia vị

chọn lọc kỹ, không cho thêm bất cứ thứ gì không rõ nguồn gốc, chính ta còn ăn bánh cơ mà."

Lúc Hoàng Tiểu Đào hỏi, tôi luôn quan sát kỹ, lão Đường quả thật không nói xạo, xem ra nhà xưởng mới là nơi có vấn đề!

Chương 78: Đa nhân cách

Hoàng Tiểu Đào hỏi lão Đường thông tin liên lạc của xưởng thịt, tôi cảm thấy phạm vị lục soát hơi rộng, không thể mỗi ngày đều giết người trong xưởng, như vậy có khác nào trại tập trung của Đức quốc xã đâu.

Tôi hỏi: "Hàng ngày đưa thịt, là một người hay thay phiên nhau?"

Câu trả lời đúng như tôi dự đoán, Đường sư phụ đáp: "Một người."

"Ngươi biết hắn tên gì, ở đâu không?"

"Ở đâu thì ta không biết, chỉ biết hắn tên Mã Kim Hỏa, người đen đủi gầy gò, nửa năm nay đều là hắn phụ trách đưa thịt." Lão Đường nói.

Cái tên này có vẻ là lạ, tôi mượn Tiểu Đào cuốn sổ, bảo hắn viết cái tên ra.

"Đây là cái tên quái gì vậy?" Tiểu Đào lại gần liếc mắt nhìn.

"Chắc là trong mệnh hắn thiếu kim, thiếu hỏa nên mới có cái tên này. Người bình thường đều là Ngũ hành khuyết một, nhưng có một số ít người khuyết hai." Tôi suy đoán.

Hoàng Tiểu Đào nói: "Tôi cảm thấy hắn còn thiếu cả đức nữa."

Tôi cười lạnh: "Giết người băm thành nhân bánh bán lấy tiền, đây không những là thất đức, mà căn bản không phải con người."

Lão Đường cũng không biết địa chỉ và thông tin liên lạc của

Mã Kim Hỏa, chỉ nói rằng cứ ba ngày hắn lại đưa thịt một lần, sáng nay mới giao, ba ngày sau sẽ giao tiếp.

Chờ tổ kỹ thuật thu thập chứng cứ xong, tôi và Tiểu Đào đều cảm thấy không cần phải bắt lão Đường về lấy khẩu cung. Tiểu Đào băn khoăn nên làm gì tiếp theo.

Tôi nói: "Mã Kim Hỏa đưa thịt có hiềm nghi rất lớn, tôi thấy bây giờ có ba hướng điều tra. Thứ nhất, tới xưởng thịt tìm hiểu thông tin của người giao thịt, nhưng theo tôi nghĩ thì sẽ không có thu hoạch. Thứ hai, gom toàn bộ án mất tích ở Nam Giang ba tháng gần đây để xem xét. Hướng cuối cùng là tiêu hao nhân lực nhất, tìm kiếm khu vực quanh đây xem có bị ném xương cốt hay nội tạng cơ thể người hay không."

Hoàng Tiểu Đào khoanh tay, nghẹo đầu nhìn tôi, cười. Tôi hỏi nàng có ý kiến gì à, nàng nói: "Tôi đang nghĩ, lúc sáng với bây giờ, anh có phải là cùng một người hay không."

Tôi ngượng ngùng cười: "Đây có thể coi là đa nhân cách đi."

Hoàng Tiểu Đào ngạc nhiên: "Anh bị đa nhân cách?"

"Nhìn cô kinh ngạc kìa, thực ra mỗi người chúng ta đều đóng những vai khác nhau trong những trường hợp khác nhau, đây là sự phân chia nhân các theo nghĩa rộng. Nhưng nó khác với nhân cách phân liệt bệnh lý, người bị tâm thần phân liệt sẽ có hai nhân cách tách biệt nhau hoàn toàn, và hai nhân cách không hề biết sự tồn tại của bên còn lại." Tôi kiên nhẫn giải thích.

Hoàng Tiểu Đào cười: "Tống Dương, anh kiến thức thật sâu rộng, nhìn anh lúc phân tích thật đẹp trai đó."

Khi tôi nhắc tới 'tâm thần phân liệt', chẳng thể ngờ được vì nó mà tôi suýt mất đi Tiểu Đào mãi mãi.

Tôi nói tiếp: "Ngoài ra, cứ để Đường sư phụ tiếp tục mở hàng

đi."

Hoàng Tiểu Đào trợn to mắt: "Cái gì, còn bảo hắn tiếp tục bán bánh bao nhân thịt người?"

"Sao có thể làm bánh nhân thịt người được nữa, làm bánh bao thông thường thôi. Cô thử nghĩ đi, giờ hung thủ ở trong tối, chúng ta ngoài sáng, nếu thấy tiệm bánh đột nhiên đóng cửa, bên ngoài lại có dây cảnh giới, liệu hắn có ngu mà chui đầu vào rọ không?"

"Anh nói đúng." Tiểu Đào gõ gõ ngón tay: "Để tôi liên lạc với bên vệ sinh an toàn thực phẩm, xin cái biên bản xử phạt hành chính lão Đường, rồi cho lão tiếp tục mở hàng."

Đường sư phụ nghe thấy thì mặt đầy vô tội than: "Cảnh quan, ta không dùng dầu bẩn, lại không thêm chất phụ gia bị cấm, sao lại phạt ta?"

Hoàng Tiểu Đào mắng: "Đã để ngươi được tiếp tục bán hàng, còn không biết cảm ơn. Yên tâm đi, xử phạt chỉ là làm dáng một chút, sẽ không phạt tiền ngươi thật đâu, chứng chỉ buôn bán cũng không thu của ngươi."

Lúc này lão Đường mới an lòng.

Hoàng Tiểu Đào thông báo cho tất cả mọi người thu quân, trở về thảo luận vụ án. Đúng lúc này Vương Đại Lý mới lững thững tới, đầu hắn đầy mồ hôi, nói: "Thật quá vất vả, đúng giờ cao điểm, chen chúc xe bus tới mệt lả mới mang được thứ ngươi cần."

Tôi sợ nói không cần sẽ làm hắn tức giận, liền nói cám ơn. Hoàng Tiểu Đào liếc Vương Đại Lý: "Tới đúng lúc lắm, cùng về cục cảnh sát họp đi."

"Họp?" Vương Đại Lý ngơ ngác nhìn tiệm bánh bao: "Đây rốt cuộc là vụ án gì?"

"Đợi lát nữa ngươi sẽ biết."

Chúng tôi ngồi xe về cục cảnh sát, vụ án đột ngột phát sinh, Hoàng Tiểu Đào cũng không mời đội trưởng Lâm, mà trực tiếp chọn một ngóm người thành lập tổ chuyên án. Giờ nàng đã là cảnh đốc, rất có tiếng nói trong đội hình cảnh.

Về vụ án thì không có gì phải thảo luận, chủ yếu là đơn giản nói sơ qua, phân phó vài nhiệm vụ. Lần này là điều tra theo kiểu trải thảm, Hoàng Tiểu Đào cho các cảnh sát viên hai ngày, đúng 48 giờ sau tất cả phải tổng kết phát hiện của mình.

Ngoài ra nàng nhấn mạnh, tuyệt đối không được đánh rắn động cỏ.

Phân phó xong tất cả, Hoàng Tiểu Đào đập tay xuống bàn, nghiêm trang nói: "Giải tán!" Các nhân viên cảnh sát liền tản đi, mỗi người làm nhiệm vụ của mình.

Tiểu Đào quay qua tôi và Đại Lý: "Tống Dương hai người về trường đợi lệnh đi, khi nào phát hiện thi thể tôi sẽ thông báo."

"Có kết quả kiểm tra ADN cũng cho tôi biết một tiếng nhé." Tôi nói.

"Được."

"Tiểu Đào tỷ tỷ, lúc tỷ chủ trì cuộc họp rất có khí chất đó." Đại Lý nịnh nọt.

Tiểu Đào cười: "Ha ha, đây cũng là tập luyện mà thành."

Vương Đại Lý mặt dày nói: "Tối nay có thể mời tôi ăn cơm không, tôi tới đây vội quá, còn chưa ăn gì."

Nhắc tới ăn cơm, Hoàng Tiểu Đào sắc mặt chợt tái tái: "Tối nay thôi đi, có khi đến mai ta cũng không muốn ăn gì được nữa, có

điều nếu như hai người đói, ta mới hai ngươi xuống dưới lầu ăn cơm hộp."

"Không, không cần, chúng tôi về trường đây." Tôi vội từ chối.

Vương Đại Lý không biết là hôm nay tôi với Tiểu Đào hẹn hò riêng, tôi cũng chẳng định nói với hắn, tự tôi cảm thấy mình chưa được chu đáo với Tiểu Đào lắm.

Về trường, tôi mượn bạn học vở để chép lại vì hôm nay đã lỡ mất hai tiết học. Chợt có tin nhắn tới, Hoàng Tiểu Đào nhắn wechat: "Kết quả kiểm tra ADN đã có, đúng là mô cơ thể người."

Tôi nhắn: "Hiểu rồi."

Thực ra thâm tâm tôi còn muốn hỏi chuyện khác, hỏi nàng hôm nay đi chơi có vui không, suy nghĩ một chút thấy không ổn lại xóa đi, sau đó lại viết đừng thức đêm, ngủ sớm chút đi, suy nghĩ vẫn không ổn, xóa.

Đang đắn đo, chợt Tiểu Đào nhắn: "Tối nay tới nhà tôi không?"

Tôi thất kinh, có thể hình dung như sét đánh ngang tai, mà dùng từ này cũng chẳng thích hợp. Tiểu Đào lại nhắn tiếp: "Đừng hiểu lầm nha, tôi mới nấu một nồi sủi cảo, nhưng một người ăn không hết, anh giúp tôi tới xử lý cùng."

Tôi trả lời: "Cô cũng quá biến thái đi, vừa nói mấy ngày nữa cũng không muốn ăn, chớp mắt lại về nhà nấu sủi cảo, cô không thấy bánh bao với sủi cảo rất giống nhau à?"

Hoàng Tiểu Đào nhắn một icon cười lớn: "Bánh bao là bánh bao, sủi cảo là sủi cảo, anh có tới hay không, cứ chần chừ không còn xe bus đâu."

"Nhưng Vương Đại Lý vẫn ở trong phòng."

"Vương Đại Lý là vợ của anh à?" Tiểu Đào hỏi.

Mặt tôi lập tức đỏ bừng, tôi cũng thật phục chính mình, cách nhau cái màn hình điện thoại mà cũng đỏ mặt.

Hoàng Tiểu Đào thúc giục: "Có tới hay không, không tới tôi ném sủi cảo xuống lầu cho chó ăn, ba..."

"Hai!"

"Một!"

Tôi cắn răng một cái, nhắn hai chữ: "Tới ngay!"

Chương 79: Hoa cảnh ăn sủi cảo

Hoàng Tiểu Đào liền nhắn địa chỉ nhà cho tôi. Thấy tôi thay quần áo, Đại Lý đang ngồi chơi điện thoại, hỏi: "Tống Dương, mấy giờ rồi ngươi còn ra ngoài?"

Tôi nói: "Hoàng Tiểu Đào tra được chút đầu mối quan trọng, ta qua đó một lát."

"Tối ngươi có về không, ta để cửa cho."

"Không cần, có khi phải thức đêm." Tôi đáp

"Có cần ta đi cùng ngươi không?"

"Không cần."

Người hỏi kẻ đáp, thật giống vợ chồng như lời Tiểu Đào nói, khiến tôi không khỏi xấu hổ.

Để qua mặt Đại Lý, tôi cầm túi xách đi, ra ngoài bắt một cái taxi, nửa tiếng sau đã tới dưới lầu nhà Tiểu Đào, lòng rất căng thẳng.

Ban đêm mà đến nhà con gái chơi, đối với tôi là lần đầu tiên trong đời. Đi lên cầu thang mà cổ họng khô khốc, gõ cửa cũng run tay.

An tĩnh chờ một lát, tôi thậm chí còn nghe thấy tiếng tim mình đập thình thịch, suy nghĩ lát nữa nên nói gì cho phải.

Đang lan man thì cửa mở ra, Hoàng Tiểu Đào mặc một chiếc

váy rộng thùng thình, hai chân trắng nõn như ngọc, đi dép lê, trên đầu quấn khăn, mũi còn dán miếng lột mụn. Tôi ngửi thấy mùi thơm nồng nàn trên cơ thể nàng, da nàng hơi ửng đỏ, chắc là mới tắm xong.

"Tôi tới...ăn sủi cảo, ăn xong sẽ về ngay."

Lúc nói câu này, trong lòng tôi thật giống như có một bản thể khác đang nhìn chính mình giễu cợt, có kẻ gian tâm mà không dám nhận, đêm hôm chạy tới nhà con gái người ta, ngươi thật là muốn ăn sủi cảo thôi sao?

Sau đó, lại nhìn thấy Tiểu Đào ăn mặc tùy tiện, xương quai xanh trắng nõn lộ ra, hơn nữa ở nhà còn không mặc áo lót, trước ngực mơ hồ như có như không hai hạt anh đào, khuôn mặt non nớt của tôi không tự chủ được, lại đỏ bừng lên.

Trong lòng tôi tự mắng chửi phế vật, phế vật.

"Đơ ra đó làm gì, vào đi, nhớ đổi dép." Tiểu Đào nói.

"Ừ."

Tôi đổi dép, tiện tay bỏ túi xách lên ghế sofa. Nhà Hoàng Tiểu Đào không rộng lắm, nhưng tạo cho người ta cảm giác ấm cúng, cửa vào phòng khách trải thảm thêu hoa, trên ghế sofa phủ mấy tấm hoạt họa gấu con. Tôi không ngờ ở nhà Tiểu Đào cũng nữ tính như vậy. Dãy ghế sofa màu cam rất mềm mại, chắc ngồi lên sẽ rất thoải mái, trên bàn là một đĩa trái cây.

Trong phòng thoang thoảng mùi hương khuê phòng con gái. Tôi đang định vào nhà, Tiểu Đào hỏi: "Nhà tôi lạnh lẽo quá à, hay là sợ tôi ăn thịt anh, áo khoác cũng không thèm cởi?"

Tôi giải thích: "Ăn xong cái về luôn, cởi áo khoác chi cho mất công?"

Tiểu Đào chán ghét phẩy tay: "Vậy anh khỏi cần vào, để tôi bỏ sủi cảo vào túi cho anh mang về."

Tôi lại nghiêm túc suy nghĩ, nói: "Há, như vậy cũng được."

"Ngu ngốc!" Hoàng Tiểu Đào vừa tức vừa buồn cười: "Cởi áo khoác ra cho tôi, mau."

Tôi không thể làm gì khác hơn là cởi áo, treo lên giá, sau đó cùng Tiểu Đào vào bếp. Tôi thoáng thấy trong thùng rác có vỏ túi sủi cảo đông lạnh, nàng mở vung nồi, vớt cho tôi một bát đặt lên bàn ăn, hỏi tôi có muốn ăn thêm giấm không, chẳng đợi tôi trả lời, liền mang một đĩa giấm cho tôi.

Tiểu Đào nói: "Gần đây hình như tôi bị mắc chứng kén ăn, dù đói cũng chẳng ăn được nhiều, có lúc nấu môtk bát mì chỉ ăn một nửa là bỏ."

"Cứ như vậy lâu ngày sẽ suy kiệt gây ra bệnh đấy." Tôi nói.

"Tôi biết, nhưng làm cảnh sát, ai cũng có vấn đề về sức khỏe hết, thân bất do kỷ mà." Tiểu Đào thở dài.

"Có cần tôi về điều chế cho cô mấy bài thuốc cải thiện không?

"Ha ha, khỏi cần."

Sủi cảo mới nấu rất thơm, tôi cũng lâu rồi chưa ăn sủi cảo, loáng cái ăn hết nửa bát nhỏ, đột nhiên phát hiện, Tiểu Đào nãy giờ cứ chống cằm nhìn tôi chằm chằm. Tốc độ ăn của tôi lập tức giảm đi, hỏi: "Nhìn tôi làm gì?"

"Nhìn anh ăn ngon như vậy, tôi cũng thèm."

"Thế để tôi lấy bát đũa cho cô." Tôi định đứng dậy.

"Thôi, mất công tôi phải rửa thêm bát đũa, tôi ăn trong bát của anh cũng được."

Vừa nói, nàng há miệng, lộ ra hàm răng trắng tinh, đều tăm tắp. Tôi ngẩn người, không phải nàng muốn tôi bón cho nàng chứ?

Tôi cũng không tiện cự tuyệt, gắp một cái sủi cảo lên, dè dặt đút vào trong miệng Tiểu Đào, nàng nhai mấy cái nói: "Thơm quá, thêm cái nữa."

Kết quả tôi liên tiếp bón năm sáu cái sủi cảo cho nàng, dạ dày nàng không lớn, chỉ vậy đã no, rút một khăn giấy lau miệng, nói: "No rồi! Quả nhiên cách tốt nhất để chữa bệnh kén ăn là nhìn người khác ăn. Hay là sau này anh thường xuyên đến nhà tôi ăn cho tôi xem đi."

"Tôi còn phải đi học mà."

"Buổi tối mà cũng phải đi học?"

Hoàng Tiểu Đào nói làm tôi cứng họng không nên lời, đành vùi đầu ăn nốt mấy cái sủi cảo trong bát, sau đó chuẩn bị mang bát đi rửa, Tiểu Đào ngăn lại: "Không cần không cần, cứ để đấy cho tôi." Tôi cũng đành cung kính không bằng tuân lệnh.

Ăn sủi cảo xong, tôi thấy cũng đến lúc nên về, liền nói với Tiểu Đào. Nàng liếc mắt nhìn đồng hồ: "Gần mười một giờ rồi, ký túc chắc đã đóng cửa, hay ở lại đây qua đêm đi."

"Như vậy sao được?" Tôi lắc đầu lia lịa.

"Đừng nghĩ bậy, anh ngủ sofa, tôi ngủ trong phòng, có gì không ổn sao?"

"Ây...tùy tiện mời một người đàn ông ngủ lại, cô không sợ sẽ dẫn sói vào nhà sao?"

"Nói linh tinh, trước giờ tôi chưa hề cho ai ngủ lại, nhưng với anh thì khác, bởi nhân phẩm của anh tôi đặc biệt yên tâm." Hoàng Tiểu Đào vỗ vỗ vai tôi, sau đó đứng lên: "Để tôi đi lấy chăn cho

anh."

Sau đó nàng vào phòng ngủ, mở tủ tìm chăn. Tôi nhân cơ hội liếc trộm vào trong phòng ngủ, phòng nàng bố trí đơn giản, ấm áp, một tấm ga trải giường lớn màu đỏ, mềm mại tới mức cảm giác sẽ bị lún vào khi nằm lên đó. Cạnh giường là một bàn máy tính, bên trên đặt một cái IMac màu trắng, tôi thậm chí còn tưởng tượng ra cảnh nàng ngồi khoanh chân trên giường, tay bấm bàn phím, khẳng định vừa nghiêm túc vừa đáng yêu.

Lát sau, Tiểu Đào mang cho tôi một cái chăn, nói: "Đắp cái này cho đỡ lạnh."

"Được." Tôi đáp.

"Khát nước thì trong bếp có máy lọc, bên cạnh có giấy ăn, toilet chắc tôi không cần chỉ cho anh nữa, có chuyện gì thì gõ cửa..." Nói tới đây bỗng Tiểu Đào dừng lại, cười ranh mãnh: "Mà chắc anh cũng chẳng có chuyện gì tìm tôi đâu."

"Ừ." Tôi thẫn thờ gật đầu.

"Vậy, ngủ ngon!"

"Ngủ ngon!"

Nàng vừa mới chuẩn bị về phong ngủ, đột nhiên lại quay lại, mặt giảo hoạt mỉm cười: "Mà vẫn còn sớm quá, chúng ta có nên làm chút gì đã không?"

Cứ tưởng tượng đi, lúc ấy Tiểu Đào mặc quần áo lả lơi, lộ ra cặp đùi trắng nõn thon dài, một tay chống vào cửa, một bên vạt áo bị vai kéo xếch lên, dùng ánh mắt giảo hoạt nói ra mấy lời này. Tôi cơ hồ cảm thấy tốc độ lưu thông máu của chính mình tăng lên đột ngột, như muốn vọt ra khỏi đỉnh đầu, mặt thoáng chốc lại đỏ như nung.

Nàng lại gần, tệ hại hơn nói: "Làm việc gì đó kích thích không?"

"Cái gì...gọi là...việc gì kích thích.." Tôi cảm thấy tim mình mỗi phút đập 150 nhịp, Hoàng Tiểu Đào cách tôi rất gần, hương thơm dịu êm trên người khiến tôi hồn xiêu phách lạc, tôi vừa căng thẳng vừa mong chờ, cổ họng đã không nói nên lời.

Hoàng Tiểu Đào nháy mắt nói: "Chờ tôi một lát, tôi đi lấy cái này."

Chương 80: Main ngu đần

Trong lúc ngồi chờ Tiểu Đào, nội tâm tôi thấp thỏm tới cực điểm, đã có lúc thậm chí muốn tông cửa xông ra. Một giọng nói khác trong đầu thì ngược lại, gào lên Tống Dương, sao ngươi có thể phế vật như vậy?

Mấy phút đồng hồ trôi qua dài như cả năm, sau đó Tiểu Đào đi từ phòng ngủ ra, hai tay giấu sau lưng, cười hì hì hỏi: "Đoán xem là vật gì, gợi ý cho anh một chút, làm bằng nhựa, hình tròn, có lỗ"

Tôi ngẩn người một chút, đây nhất định là cạm bẫy, đoán: "Không phải là một chiếc DVD chứ?"

"Chết tiệt, vậy mà cũng đoán đúng." Tiểu Đào tràn đầy thất vọng, lấy ra một hộp DVD còn chưa mở nắp, là phim kinh dị kinh điển "The Ring".

Sau khi trải qua đấu tranh tâm lý vừa rồi, tôi thoáng tỉnh táo, nói: "Vậy cô hi vọng tôi đoán thành cái gì?"

Lần này thì đến lượt Tiểu Đào đỏ mặt, gương mặt thoáng chút hồng hào: "DVD còn có thể đoán thành cái gì, chỉ là kiểm tra trí thông minh của anh chút thôi."

"Hừ, vậy còn nói tôi tâm khẩu bất nhất." Tôi bị dắt mũi một hồi, rốt cuộc cũng có cơ hội trả đũa.

"Có phải anh muốn chết không? Chỉ tôi mới được nói anh như vậy, còn anh thì cấm." Hoàng Tiểu Đào cầm cái hộp dvd gõ vào đầu tôi đau điếng.

"Tôi sai, tôi sai." Tôi liên tục cầu xin tha thứ.

"Hừ." Hoàng Tiểu Đào chống nạnh.

Tôi xoa xoa trán nói: "Bộ phim cũ kĩ như vậy mà cô còn chưa xem à?"

Hoàng Tiểu Đào lật lật cái bìa: "Chưa, trước tôi nghe người ta nói phim này đáng sợ lắm, kết quả mua về lại không dám xem một mình. Vừa hay hôm nay có anh ở đây, xem cùng tôi đi. Mà anh xem phim này rồi à?"

"Chưa." Tôi lắc đầu.

"Vậy thì tốt rồi, xem thôi."

Nói xong Tiểu Đào bỏ DVD vào máy, thực ra The Ring này tôi xem từ hồi cấp hai, chỉ là không muốn làm nàng mất hứng mà thôi.

Màn hình bắt đầu hiện ra, để tạo không khí Hoàng Tiểu Đào còn tắt hết đèn, sau đó ngồi co chân lên ghế, hai tay ôm đầu gối. Một cặp đùi thon thả, trắng mịn cộng thêm mùi thơm cơ thể phụ nữ làm tôi đứng ngồi không yên, chẳng biết nên nhìn đi chỗ nào mới phải.

Khi Sadako lần đầu tiên xuất hiện, Tiểu Đào bị dọa sợ đến giật mình, không ngừng cắn móng tay. Nàng bỗng nắm thật chặt tay tôi, tôi hỏi: "Cô là cảnh sát mà còn sợ cái này?"

"Ơ, anh không sợ sao?" Tiểu Đào tò mò.

"Sợ thì có, nhưng cũng đâu cần khoa trương như cô vậy." Tôi cười.

"Tôi nghe đồng nghiệp nói, xem phim này xong buổi tối còn không dám ngủ một mình." Hoàng Tiểu Đào hít vào một hơi.

"Thế sao cô còn xem?"

"Ai cần anh lo?"

Vừa nói, nàng vừa dứt khoát tựa người vào tôi, da thịt mát rượi mịn màng dán lên cánh tay, mùi thơm càng tỏa ra nồng nàn, giờ tôi mới biết dùng 'ôn hương nhuyễn ngọc' để tả con gái là không hề khoa trương chút nào. Trong khoảnh khắc, tôi thậm chí còn muốn vòng tay ôm lấy thân mình nàng, nhưng kịp thời suy nghĩ lại, không thể hành động như vậy được.

Bộ phim này tuy nói là kinh khủng, nhưng không đến nỗi ám ảnh. Từ đầu đến cuối tràn ngập không khí khiến người xem ngạt thở, mỗi giây phút đều thấy ớn lạnh sau lưng, chỉ cần diễn viên xoay người chỉ sợ sẽ có gì xuất hiện sau lưng họ.

Tôi cảm thấy nếu nói về độ kinh khủng thì không có phim nước nào sánh bằng phim của Đảo Quốc này cả. Đúng là khiến lão thái thái cũng phải ngả mũ, không phục không được.

Xem được nửa phim, Tiểu Đào cứ không ngừng rên rỉ sợ hãi, xem ra thực sự là bị dọa, nắm cánh tay tôi chặt hơn, chặt tới nỗi thấy đau. Thường ngày tôi nghĩ nàng rất to gan, thì ra cũng có thứ khiến nàng sợ, tôi bèn với cái điều khiển, mở nhỏ tiếng đi.

Xem phim kinh dị mà âm thanh nhỏ sẽ bớt sợ hơn, đến lần thứ ba Sadako xuất hiện, Tiểu Đào một chút phản ứng cũng không có, tôi thầm nghĩ năng lực thích ứng cũng quá nhanh đi, vừa nãy phải chăng chỉ giả vờ sợ.

Kết quả quay đầu nhìn lại, nàng đã ngủ từ lúc nào, đầy gối lên vai tôi, khẽ ngáy. Tôi nhẹ đưa tay vuốt tóc nàng, lúc Tiểu Đào ngủ say, gò má thật là đẹp, giống như một chú mèo con đang say giấc. Mặc dù từ góc độ của tôi có thể nhìn gần như rõ bộ ngực trắng như tuyết của nàng, nhưng tôi lại thích ngắm khuôn mặt nàng hơn.

Tôi nghĩ, tình cảm của mình có lẽ đã hết thuốc chữa. Hương

thơm cơ thể mê hoặc, khiến tôi không tự chủ, ghé mặt dần dần vào nàng, nhịp tim lại gia tốc như ngựa đua. Trong lòng tôi thầm tự cảnh cáo chính mình, Tống Dương à Tống Dương tên dâm tặc nhà ngươi sao lại có thể lợi dụng lúc người ta đang ngủ như vậy?

Nhưng thật giống như có một âm thanh khác vang lên trong đầu, thời gian không nhiều, còn chờ gì nữa, ngươi có phải đàn ông không?

Nội tâm đấu tranh kịch liệt nửa ngày, cuối cùng vẫn là lý trí chiếm phần thắng, quyết định làm Liễu Hạ Huệ một lần (muốn biết Liễu Hạ Huệ là ai thì search gg giùm e nhé).

Có điều cũng không thể cứ như vậy mà qua một đêm, tôi sẽ mệt chết mất. Vì vậy tôi rón rén cựa mình đứng lên, mỗi một động tác đều rất cẩn thận, đầu Tiểu Đào mất đi chỗ dựa tuột xuống, tôi vội xoay người đỡ lấy cổ nàng. Tay kia tối xốc xuống dưới chân, bế lên như công chúa. Mặc dù tôi thể lực không được tốt lắm, nhưng con gái 50kg thì vẫn bế ngon lành, tóc Tiểu Đào cọ vào tay tôi ngứa ngáy.

Bế Hoàng Tiểu Đào vào phòng ngủ, đặt xuống giường, vừa định rút tay ra thì đột nhiên đôi tay nhỏ nhắn của nàng ôm chặt lấy cổ tôi. Tôi giật mình, chẳng lẽ nàng giả vờ ngủ?

Ai dè sau đó nàng bắt đầu nói mớ: "Đừng để cho hắn chạy..." rồi bắt đầu nghiến răng kèn kẹt. Tôi thấy buồn cười, ngủ mơ mà cũng dễ thương như vậy.

Tôi chầm chậm cúi đầu, gỡ cánh tay nàng ra, đồng thời dùng tay đỡ lấy cùi chỏ của nàng, tránh việc hai tay rơi xuống ngực. Động tác này rất khó, tôi phải kiên nhẫn lắm mới hoàn thành, cuối cùng cũng thành công.

Hoàng Tiểu Đào nằm ngửa mà ngủ như vậy, tôi thấy không đành lòng, nên kéo chăn đắp cho nàng.

Trở về phòng khách, dĩ nhiên phim chả còn gì để xem, tôi tắt TV đi ngủ. Trong bóng đêm cứ lởn vởn suy nghĩ về hành động ban nãy của mình, con người của tôi đúng là hết thuốc chữa.

Cũng đã thấm mệt, rất nhanh tôi chìm vào giấc ngủ, không biết bao lâu thời gian thì bị đánh thức bởi tiếng chuông điện thoại. Trong phòng Hoàng Tiểu Đào nói: "Tìm được thi thể rồi...đi, ta lập tức tới ngay."

Sau đó nàng quay ra ngoài hô: "Tống Dương, Tống Dương."

"Tôi đây."

"Mặc áo vào, chuẩn bị tới cục cảnh sát, bọn họ tìm được một thi thể." Hoàng Tiểu Đào giọng sốt sắng.

"Được!"

Giờ mới là bốn giờ sáng, tôi dậy khoác áo, đi giày, lát sau Tiểu Đào đã y phục chỉnh tề đi ra, người đeo súng lục, gỡ áo khoác trên giá xuống, mặc áo, hất tóc. Khoác bộ quần áo này lên người, trong nháy mắt nàng từ một cô gái nữ tính dễ thương lại trở về nữ cảnh sát lạnh lùng cao ngạo.

"Ngủ có ngon không?" Nàng hỏi.

"Sáng sớm bốn giờ bị đánh thức, theo cô thì thế nào?"

"Đây chính là giờ giấc sinh hoạt của cảnh sát, chẳng có cách nào khác. Anh có đói không, trong tủ có bánh mì đấy."

"Không cần." Tôi cầm túi xách lên, theo Tiểu Đào xuống lầu, lên xe tới cục cảnh sát, dọc đường đi chẳng biết nói gì.

Gần tới nói, tôi nói: "Cho tôi xuống đây đi."

"Sao vậy?" Tiểu Đào hỏi.

"Mới sáng sớm, nếu đồng nghiệp của cô thấy hai chúng ta cùng nhau tới, sẽ bàn tán không hay..." tôi giải thích.

"Không ngờ anh cũng tâm cơ cẩn mật đấy." Nàng dừng xe, đột nhiên hỏi: "Phải rồi, sao hôm qua tôi lại ngủ trong giường?"

"À..." tôi cười khanh khách.

"Đừng nói là anh bế tôi vào nhé."

Tôi ngượng ngùng thừa nhận: "Đúng vậy."

"Chăn cũng là anh đắp cho tôi?"

"Cũng đúng luôn." Tôi cúi gằm mặt.

Đột nhiên nàng đưa tay áp vào má tôi, nói: "Cảm ơn!"

Chương 81: Tùng xẻo cực hình - thịt lừa tươi.

Thi thể được cảnh sát phát hiện trong một đường cống ngầm, bên ngoài bọc bằng túi nylon đen, và sợi dây thừng buộc xộc xệch, cảnh sát đem về phòng giữ xác, túi cũng đã bị cắt ra.

Bởi vì trong quá trình điều tra, nút dây thường là vật chứng quan trọng, cho nên không cởi ra, đây là kiến thức cơ bản thông thường của cảnh sát.

Vừa mới nhìn thấy thi thể, tôi và Tiểu Đào cũng không khỏi hít vào một hơi khí lạnh, Tiểu Đào lập tức đưa tay che miệng.

Người chết trần truồng, bị cạo sạch lông nhẵn thín, chỉ mặc một cái quần lót, một phần lớn thịt trên cơ thể đã bị cắt đi như má, ngực, bụng, cánh tay, bắp đùi, bắp chân, nhất là tứ chi bị róc chỉ còn xương trắng ởn, còn chẳng có máu, chỉ có một ít dịch sền sệt.

Điều đầu tiên tôi liên tưởng đến là cực hình tùng xẻo thời Mãn Thanh.

Người chết bị cắt gọt đã không còn phân biệt nổi giới tính, cảnh sát tìm thấy thi thể nói lúc lấy lên cảm giác rất nhẹ, còn tưởng rằng có ai trêu đùa nhét búp bê bơm hơi vào trong túi.

Tôi đeo găng tay vào, đo đạc một chút chiều dài bàn chân và chiều cao của nạn nhân, sau đó quan sát xương chậu, rồi tới răng.

Khi tôi dời ánh mắt tới vị trí phần đầu, chợt thấy miệng nạn nhân lộ ra một nụ cười quái đản, khiến tôi không kìm lòng được

mà run lên.

Thử tưởng tượng mà xem, một người bị trói, sau đó tùng xẻo mà trên mặt lại mỉm cười, đây là một hình ảnh như thế nào???

Kiểm tra xong, tôi kết luận sơ bộ: "Nạn nhân là nữ giới, tuổi từ 25 đến 30, dáng người trung bình, cơ thể khỏe mạnh, từ xương cốt cho thấy không có bệnh hay tàn tật, nghề nghiệp có thể là công nhân xưởng dệt."

Hoàng Tiểu Đào còn đang che miệng, nghe tôi nói thế lập tức hỏi: "Chờ đã Tống Dương, làm sao anh biết được đây là công nhân xưởng dệt?"

Tôi xoay bàn tay nạn nhân giải thích: "Có nhìn thấy vết chai trên này không? Tay nạn nhân còn có vết thương nhỏ dài mới khép miệng, chỉ có mỗi ngày lấy tay chỉnh con thoi mới có vết tích như vậy. Một cái nữa, lưng nạn nhân hơi cong, là do khom người trong thời gian dài, những điều này rất phù hợp với đặc thù công việc trong xưởng dệt."

Mọi người quanh phòng đều cảm thấy đúng, Hoàng Tiểu Đào như có điều suy nghĩ, gật đầu, hỏi một cảnh sát: "Anh đã kiểm tra những người mất tích ở Nam Giang ba tháng qua chưa?"

"Tiểu Vương phụ trách việc này." Cảnh sát trả lời.

"Gọi hắn tới đây, hỏi xem trong đó có nữ công nhân xưởng dệt nào không." Tiểu Đào ra lệnh.

"Rõ!"

Tôi ngửi ngửi trên mặt nạn nhân, chợt thấy tiểu Chu cũng đang ở đây, liền nói với hắn: "Ngươi đi xét nghiệm hai thứ, một là sợi dây trói, hai là tàn dư trong mũi của nạn nhân."

Tiểu Chu dù gì cũng là dân chuyên nghiệp, lập tức có phản

ứng: "Ý ngươi là, có khả năng nạn nhân hít phải thuốc?"

"Trong mũi nạn nhân có mùi cồn y tế, ngươi chỉ cần so sánh một chút xem có phải là oxit nito không, vì loại thuốc mê hô hấp này luôn được pha với cồn." Tôi giải thích.

Tiểu Chu cười nói: "Ngươi chắc chứ, không ngờ một Ngỗ tác như ngươi cũng biết thứ này á." Hoàng Tiểu Đào liền lườm một cái, tiểu Chu vội vàng gật đầu: "Thôi thôi, ta lập tức đi ngay."

Hắn dùng tam bông tẩm cồn, lấy mẫu từ khoang mũi của nạn nhân, sau đó lấy vài sợi từ nút thắt mang đi xét nghiệm.

Tôi lấy kéo cắt quần lót của nạn nhân kiểm tra, không bị xâm hại tình dục, mà thậm chí nạn nhân còn là một trinh nữ. Sau đó tiếp tục kiểm tra cơ thể nạn nhân, tôi để ý thấy, bắp đùi và bả vai có dấu vết bị trói.

Tôi xem xét quá nhập tâm, buột miệng nói: "Đại Lý, đi mua cho ta mấy thứ về đây." Quay đầu nhìn lại, mới sực nhớ Vương Đại Lý không có ở đây, cả Vương Nguyên Thạch cũng không thấy đâu. Tiểu Đào nói: "Anh cần gì cứ bảo họ mua về cho."

"Một chai giấm chất lượng tố, một cái phễu nhỏ, tảo tía không dính cát, rong biển." Tôi suy nghĩ, nói. Hoàng Tiểu Đào liền sai một cảnh sát ra bên ngoài mua.

Trong lúc chờ đợi, tôi dùng thính cốt mộc nghe nội tạng nạn nhân, xương cốt và nội tạng đều hoàn hảo, không hề bị thương tổn, lúc còn sống cũng không bị ngược đãi, thời gian tử vong khoảng 20 ngày trước.

Nghe kết luận này, Tiểu Đào kinh ngạc nói: "20 ngày? Theo lý thuyết thì phải có hiện tượng người khổng lồ rồi chứ."

Tôi cười: "Cô cũng biết hiện tượng người khổng lồ à?"

"Đương nhiên, thường ngày cũng xem không ít báo cáo khám nghiệm, những thuật ngữ như độ cứng, người khổng lồ, xác chết than bùn... tôi vẫn biết." Hoàng Tiểu Đào đắc ý nhướn nhướn lông mày.

"Vậy cô có thể giải thích một chút về hiện tượng người khổng lồ được không?"

"Người khổng lồ là...." Hoàng Tiểu Đào nhất thời không trả lời được, tôi giải thích thay nàng một chút, cái gọi là người khổng lồ, thực ra là một hiện tượng của xác chết sau một khoảng thời gian. Vi khuẩn trong cơ thể sau khi không còn thức ăn, đồng thời hệ miễn dịch không thể khống chế, sẽ bắt đầu ăn chính cơ thể con người, thải ra lượng khí lớn, cơ thể vì thế sẽ trương lên như quả bóng.

Hiện tượng người khổng lồ có thể nói rất kinh khủng, cả người trương phềnh, hai con mắt lồi ra ngoài, đôi môi giống như hai cái xúc xích, khi động vào, dưới da còn chảy dịch thối rữa, nếu da bị rách thậm chí còn chảy ra mủ xanh. Phẩm chất tâm lý của nhân viên pháp y phải được kiểm tra rất kỹ lưỡng, nếu không tin có thể search baidu.

Cuốn tẩy oan tap lục có ghi chép: nếu như xác chết để lâu ngày, đầu và mặt sẽ trương lên, tóc rụng, môi mở, hai mắt lồi ra. Hoàn toàn giống với hiện tượng người khổng lồ mà pháp y hiện đại nói.

Tôi chỉ là không muốn dùng cổ văn để làm màu, nên đơn giản giải thích bằng y học hiện đại. Sở dĩ giải thích điều này, cũng không phải là muốn khoe khoang học vấn, chủ yếu là vì lát nữa có yêu cầu muốn nhờ Tiểu Đào, trước khi nói về trạng thái bất thường, phải cho cô ấy biết trạng thái bình thường là như thế nào.

Sau đó tôi tiếp: "Sở dĩ thi thể không xuất hiện trạng thái người khổng lồ, có ba nguyên nhân. Thứ nhất là bắp thịt và mỡ của nạn

nhân đều đã bị rọc mất, vi khuẩn trong cơ thể không còn gì để ăn. Thứ hai, trong ống cống, nhiệt độ khá thấp, cộng thêm túi nylon chống thấm nước, có thể nói thi thể ở trạng thái nửa kín."

"Còn nguyên nhân thứ ba?" Tiểu Đào nôn nóng.

"Tôi sẽ nói với cô sau, nhân tiện nhìn đây." Tôi chỉ xuống bắp đùi, bả vai có vết trói. Hoàng Tiểu Đào hỏi: "Nạn nhân từng bị trói?"

"Không phải, dây trói quanh chân một vòng rất chặt, cách buộc dây này không có ý nghĩa trói buộc, mà giống như buộc caro, không cho máu lưu thông xuống chân..." nói tới đây, lòng tôi dấy lên cảm giác, hung thủ không những tàn ác tới cực điểm, mà biến thái cũng tới cực điểm.

"Tại sao phải làm như vậy?" Tiểu Đào hỏi.

"Cô đã nghe món thịt lừa tươi bao giờ chưa? Đó là một dạng thừa tiền tìm kiếm cảm giác lạ, đem trói tứ chi một con lừa vào tấm ván, sau đó dùng nước sôi tưới vào một phần trên thân con lừa, rồi cắt miếng thịt tái đó ra, cho khách chấm nước tương ăn. Toàn bộ quá trình có thể nói là vô cùng tàn nhẫn, khiến người ta căm ghét." Tôi thoáng thấy vẻ hoảng sợ trong mắt Tiểu Đào, đại khái là đoán được tôi sắp nói gì.

"Cách hung thủ giết nạn nhân cũng gần giống quá trình này, hắn bó chặt mạch máu nạn nhân, là để cắt thịt tươi trên người."

Tôi nhìn thi thể đã hoàn toàn biến dạng đang nằm trên giường sắt, nói cách khác, nạn nhân chính là bị tùng xẻo mà chết.

P/S: giải thích cho một số bạn chưa biết, cực hình tùng xẻo cũng tồn tại ở Việt Nam thời vua Minh Mạng, Gia Long, Tự Đức. Nạn nhân bị trói trên một tấm phản, quan hành hình sẽ đánh trống, mỗi một tiếng trống vang lên, đao phủ sẽ dùng con dao sắc

cắt một miếng thịt trên người phạm nhân; cắt cho tới khi phạm nhân chết mới thôi, bởi vậy có tên là tùng xẻo. Người xưa cũng thật dã man!

Chương 82: Giấm đen rót thi

Vừa nghe tôi nói hết, Tiểu Đào trợn to hai mắt: "Rốt cuộc thì kẻ nào làm ra chuyện táng tận lương tâm này, hung thủ với người chết chắc có thù sâu như biển."

"Không, chẳng những không thù không oán, thậm chí có thể nói hung thủ làm chuyện này còn chẳng vì mục đích giết người." Tôi lắc đầu.

"Không phải vì mục đích giết người? Đây là ý gì?" Tiểu Đào khó hiểu.

"Cô có nhìn gương mặt người chết không?"

Lúc này, Tiểu Đào và mấy tay cảnh sát mới lại gần quan sát, nàng kinh hãi nói: "Nạn nhân đang cười!"

Có một cảnh sát suy đoán: "Có lẽ đây không phải là cười, mà là dưới tình huống vô cùng thống khổ mà biểu hiện khác thường như vậy."

"Không, đây chính là cười, một nụ cười từ tận đáy lòng. Con người khi cười phải sử dụng hơn hai mươi bó cơ trên mặt, cho nên không thể là biểu hiện khác được."

Tôi nói xong, bầu không khí trong phòng giữ xác bỗng trầm xuống, cảnh sát kia lại hỏi: "Vậy người chết...sao lại cười?"

"Câu trả lời rất đơn giản, bởi vì hung thủ đã cho nạn nhân hít oxit nito (bóng cười của mấy thím đấy), loại khí này khi đi vào cơ thể sẽ làm tê liệt cơ bắp toàn thân, hơn nữa còn cười không tự chủ được." Tôi nói.

Đám người trong phòng liền hiểu ra. Hoàng Tiểu Đào vẫn thắc mắc: "Điều này có phải không đúng lắm không? Hung thủ dù gì cũng muốn giết chết nạn nhân, nếu như sợ nạn nhân la hét chỉ cần lấy giẻ bịt miệng lại là được, sao còn muốn gây tê toàn thân? Hơn nữa dùng loại khí này rất rủi ro, mà lại dễ bị truy tìm."

Tôi không trả lời câu hỏi này ngay, thực ra trong đầu tôi đã có sẵn đáp án, chỉ là đáp án này quá biến thái.

Lúc sau, viên cảnh sát được phái đi mua đồ đã trở về, tôi lấy một viên thuốc nhỏ, thả vào trong chai giấm, ngâm một lát. Sau đó bỏ rong biển, tảo tía vào cái chậu inox, đốt thành tro. Hoàng Tiểu Đào hỏi tôi làm gì vậy, tôi nói cái này gọi là rong biển xám, dùng để nghiệm vân tay.

Lý thuyết thực ra rất đơn giản, trong rong biển có rất nhiều iot, mà iot sẽ làm vân tay hiện ra, thực ra pháp y hiện đại cũng dùng iot để lấy mẫu vân tay.

Tôi rắc rong biển xám lên thi thể nạn nhân, thận trọng từng tí một, tránh để dính vào vết thương. Sau khí rắc hết, tôi thổi nhẹ lớp ngoài của tàn tro. Thế nhưng không có bất kỳ dấu vân tay nào hiện ra.

"Lấy đèn tử ngoại tới đây!" Tôi nói.

Một cảnh sát đi ra ngoài, lát sau cầm đèn tử ngoại vào. Cái ô đỏ lần trước tôi còn chưa sửa, nên tôi đã chuẩn bị một đoạn vải đỏ tẩm thuốc, như vậy cũng có thể dùng tạm.

Tôi bịt tấm vải vào đèn tử ngoại, nhẹ nhàng chiếu lên cơ thể nạn nhân, quả nhiên xuất hiện một ít hình dáng bàn tay, không có vân tay mà chỉ có đường vân tương tự như sợi len.

"Hung thủ đeo găng tay bảo hộ." Vừa nous tôi vừa dùng tay đo cái dấu tay kia: "Hung thủ làm công việc nặng trong thời gian dài,

bàn tay cường tráng có lực, tuổi tác khoảng bốn đến năm mươi tuổi."

Một cảnh sát đứng cạnh theo bản năng đưa bàn tay mình lên quan sát, nói: "Không đúng, Tống cố vấn, ta nghe nói người từ ba mươi tuổi trở đi, cơ thể sẽ từ từ teo lại, già yếu. Người bốn năm mươi tuổi sao lại có bàn tay rộng như vậy?"

Tôi cười, cảnh sát cũng chưa chắc là có óc quan sát hơn người thường: "Ngươi nói đúng, cơ thể sẽ teo dần, nhưng chỉ có bàn tay là ngoại lệ."

"Sao lại ngoại lệ?"

"Còn người cả đời phải dùng tay để lao động, cơ thể khi tới 30 tuổi sẽ đạt tới đỉnh dốc, sau đó từ từ thoái hóa. Nhưng người nào lao động nặng trong thời gian dài, bàn tay không những không bị thoái hóa mà ngược lại ngày càng phát triển. Ngươi không tin cứ quan sát tay của đầu bếp hay thợ mộc mà xem."

Viên cảnh sát kia vẫn còn rất hoài nghi, Hoàng Tiểu Đào nói: "Điểm này tôi đồng ý, người lao động nặng 4,50 tuổi bàn tay còn dày, rộng hơn người 30 tuổi, nhìn bàn tay Vương Nguyên Thạch thì rõ."

Sau đó quay qua tôi nói: "Tống Dương, thường ngày anh rất thích nghiên cứu bàn tay người khác à, sao lại biết những điều này?"

Tôi khiếm tốn: "Chỉ là sở thích thôi."

Tổ tiên Tống gia có một kỳ tài tổng hợp ra một bộ "Tương thủ kinh", đây không phải là coi tướng hay xem bói mà là kinh nghiệm quan sát bàn tay của con người trong các độ tuổi khác nhau, làm những nghề nghiệp khác nhau. Tuy nói nghề nghiệp thời xưa và bây giờ khác nhau rất nhiều, nhưng tôi cũng đã nghiên cứu cải

tiến một chút.

Tôi bảo cảnh sát chụp ảnh lấy bằng chứng, sau đó tắt đèn tử ngoại, rắc số tro rong biển còn lại lên túi nylon giấu xác, thổi một cái. Thật bất ngờ, trên túi xuất hiện rất nhiều dấu tay lộn xộn.

Trong phòng lập tức xôn xao, cảnh sát thu thập chứng cứ lao tới, chụp tanh tách một loạt ảnh. Tiểu Đào hỏi: "Chuyện gì xảy ra vậy, rõ ràng hung thủ rất cẩn trọng, sao lại để lại nhiều dấu vân tay trên túi thế?"

Thực ra chính tôi cũng bất ngờ, không nghĩ là lại có nhiều vân tay như vậy, chỉ có thể thử suy đoán: "Có thể hung thủ có hai người, một kẻ giết, một kẻ xử lý thi thể."

Tôi để ý thấy miệng túi buộc rất qua loa, có chỗ còn thắt nút chết, so với sự cẩn trọng của hung thủ rất tương phản, cho thấy kẻ mang thi thể đi vứt rất hốt hoảng.

Đáng lẽ đây có thể coi là chứng cứ vô cùng quan trọng, những tôi nhìn kỹ những dấu vân tay lại thấy nản chí, túi bị kéo lê trên đất, cộng thêm bùn đất trong cống làm hư hại hết dấu vân tay, toàn bộ đều mơ hồ, rất khó tìm ra điểm đặc biệt.

Hoàng Tiểu Đào cũng để ý: "Mặc kệ thế nào, vẫn phải bảo tổ kỹ thuật mang dấu vân tay đi so sánh."

Tôi lắc đầu: "Hi vọng mong manh lắm, dấu vân tay mờ như vậy, dây thừng te tua như thế, người mới vào nghề sẽ chẳng tìm ra cái gì hết."

Tôi lấy chai giấm ban nãy lên, viên thuốc đã tan hết, biến giấm thành màu nâu tím, Tiểu Đào tò mò hỏi: "Anh vừa cho cái gì vào giấm vậy?"

"Vuên trung hòa giấm, có thể biến giấm thành nước trắng." Tôi giải thích

"Thế sao anh không trực tiếp dùng nước trắng luôn đi?" Tiểu Đào dở khóc dở cười.

"Bởi vì giấm có khối lượng riêng nặng hơn nước, tôi muốn rót giấm này vào trong bụng nạn nhân, nhưng axit acetic trong giấm sẽ ăn mòn cơ thể. Dùng viên trung hòa giấm thành nước như vậy sẽ không lo thi thể bị tổn hại. Tôn chỉ của Ngỗ Tác khi nghiệm thi là "kiểm tra cái chết để hiểu sự sống, tôn trọng người chết như người sống" cho nên nếu có thể không làm tổn hại thi thể thì sẽ cố hết sức."

Hoàng Tiểu Đào hiểu ra, gật đầu: "Xem ra anh rất tôn trọng nghề nghiệp."

"Đó là điều đương nhiên." Tôi đáp.

Hóa giấm đan này thực ra không phải là thuốc, nó chỉ là một loại nấm được nuôi trên rễ cây liễu, có tác dụng trung hòa axit acetic. Thư này là tôi phải đi tới chợ đồ gỗ, tìm mấy gốc liễu chất lượng kém, rất mất công sức mới thu hoạch được.

Là một Ngỗ Tác, tôi phải tôn trọng nghề nghiệp, quy tắc và những điều cấm kỵ của Tổ tiên răn dạy không được tùy tiện phá hỏng. Nếu làm càn làm rỡ sớm muộn cũng sẽ chịu hậu quả.

Tôi bảo một cảnh sát đỡ thi thể dậy, một người khác thì nhét cái phễu vò miệng nạn nhân, rót giấm vào cổ họng.

Tôi dùng thính cốt mộc nghe ngóng sự lưu thông của giấm, vô cùng nhập tân, gần như huy động toàn bộ dây thần kinh thính giác, bảo không ai được gây ra tiếng động, tốt nhất là nín thở mấy giây giùm tôi.

Nghe chừng năm phút, toàn bộ người trong phòng bất động theo, cho tới khi tôi đứng thẳng dật, mọi người mới thở phào. Tiểu Đào hỏi: "Sao rồi, có phát hiện gì không?"

Tôi nhíu chặt lông mày, nói: "Bên trong khoang bụng nạn nhân, rỗng tuếch!"

Chương 83: Gã đồ tể khát máu

Hoàng Tiểu Đào hỏi: "Rỗng tuếch là có ý gì?"

Tôi cười: "Cô bảo tôi giải thích từ rỗng tuếch, hay là muốn hỏi vì sao lại rỗng tuếch?"

"Cái tên này, lại muốn ăn đòn?" Tiểu Đào đạp tôi một cước, hung hăng lườm.

"Tôi nói, tôi nói." Tôi khoát tay lia lịa: "Trong dạ dày người chết không có một chút thức ăn nào, đói tới mức vô cùng sạch sẽ."

"Điều này thì có gì lạ đâu, bị hung thủ bắt nhốt mấy ngày không ăn uống thì chẳng thế." Tiểu Đào bực mình.

"Nhưng bên trong ruột non thậm chí còn không có phân."

"Cái..gì?"

Tiếp đó, tôi làm một hành động khiến tất cả mọi người lợm giọng: tách hai chân nạn nhân ra, thọc ngón tay vào hậu môn thi thể, hơn nữa còn thọc rất sâu, gần như là cả ngón tay chui vào. Hoàng Tiểu Đào há hốc miệng, con ngươi như muốn nhảy ra ngoài.

"Có gì mà phải kinh ngạc như vậy, chưa thấy bác sĩ kiểm tra tuyến tiền liệt bao giờ à?" Tôi nói.

"Làm sao mà so sánh như vậy được?" Hoàng Tiểu Đào nói: "Đây là anh đang...thôi bỏ đi."

Thực ra tôi khá là vô tư, muốn khám nghiệm chỗ này chỉ có thể làm như vậy. Thời nay có găng tay và nhiệt kế là tốt lắm rồi,

thời xưa không có, Ngỗ Tác còn phải trực tiếp đút ngón tay vào hậu môn để đo nhiệt độ trực tràng.

Tuy nhiên tôi không phải là muốn đo nhiệt độ trực tràng, sau khi rút ngón tay ra, phát hiện tay bị phủ một lớp dầu bóng loáng, hơn nữa chỗ bài tiết nước tiểu lại sạch tới đáng kinh ngạc.

Tôi đưa ngón tay lên mũi hít hít, đám cảnh sát tức thì che miệng, tôi nói: "Trong trực tràng nạn nhân là dầu thực vật."

Tiểu Đào ngạc nhiên: "Dầu thực vật?"

Tôi gật đầu: "Mang cái nhíp tới đây."

Một cảnh sát mang nhíp tới, đồng thời quăng cho tôi một ánh mắt hoang mang. Thực ra tôi vẫn có thể dùng tay để nghiệm, nhưng tránh việc họ nhìn tôi như quái vật, thì nên dùng nhíp vẫn hơn.

Tôi lấy nhíp kéo mở hậu môn của nạn nhân, yêu cầu một cảnh sát soi đèn, sau khi quan sát, tôi buông nhíp xuống, tháo găng tay, cuộc khám nghiệm cơ bản đã xong.

"Sao rồi, sao rồi?" Hoàng Tiểu Đào vội hỏi, ngữ khí giống như người nhà đang quan tâm tình trạng bệnh nhân.

"Niêm mạc trực tràng có một số tổn thương, hung thủ có lẽ đã nhét một cái vòi vào hậu môn người chết, rót dầu vào bên trong, rót rất nhiều."

"Tại sao phải làm những chuyện này?" Hoàng Tiểu Đào vô cùng thắc mắc.

"Vì muốn làm cho nạn nhân bài tiết hết sạch sẽ chất bẩn trong người." Tôi đáp.

Ban nãy dùng thính cốt biện âm, tôi phát hiện gan nạn nhân có

chút co rút. Trong cơ thể, lá gan giống như một bình ắc quy bên trong cơ thể, lúc cơ thể bị bỏ đói, đường nguyên trong gan sẽ bắt đầu tiêu hao, cung cấp năng lượng dự trữ.

Điều này có nghĩa là, nạn nhân bị bỏ đói ít nhất một tuần trước khi chết, thêm việc bị rót dầu vào hậu môn khiến nạn nhân bài tiết sạch chất thải trong ruột. Từ đó có thể suy luận, nạn nhân mất tích ít nhất là đã 27 ngày.

Mấu chốt là, chất tiêu hóa trong cơ thể người chứa rất nhiều độc tố, khi cơ thể bị bỏ đói, ruột sẽ bắt đầu co bóp, ép phân để gạn nốt dinh dưỡng, những độc tố này vì vậy sẽ tồn tại trong cơ và máu.

Hung thủ biết việc này nên mới ép nạn nhân bài tiết sạch sẽ chất thải trong ruột của mình.

Mặt khác, khi động vật bị hoảng loạn tột độ, cũng sẽ tiết ra độc tố trong máy khiến các cơ cứng lại, do đó hung thủ ép nạn nhân hít ni tơ oxit, khiến nạn nhân bị tùng xẻo mà không thấy đau đớn.

Nhọc công làm tất cả những việc này, không phải là hắn muốn giày vò nạn nhân, kết luận nói ra khiến bản thân tôi cũng cảm thấy biến thái. Hung thủ chính là muốn đảm bảo độ mềm, tươi ngon của thịt!

Nghe tôi nói xong, hai cảnh sát bụm miệng chạy ra ngoài, Hoàng Tiểu Đào thì suýt ăn nhầm bánh bao nhân thịt ngươu sớm đã có chút miễn dịch, nhưng vẫn còn kinh hoàng: "Ý anh là, băm nạn nhân làm nhân bánh, mục đích của hung thủ không phải hủy thi diệt tích, mà ngay từ khi bắt cóc nạn nhân, hắn đã dự tính làm nguyên liệu tốt nhất cho món bánh bao nhân thịt?"

"Đúng, tôi đoán tên hung thủ này không có ý thức giết người. Trong mắt hắn, con người và heo, bò đều như nhau, hắn là một kẻ

thưởng thức ẩm thực có nội tâm vô cùng méo mó. Ngoài ra nguyên nhân thứ ba khiến thi thể không xuất hiện tình trạng người khổng lồ chính là đây, bởi nạn nhân bị bỏ đói một tuần, vi khuânt ký sinh trong ruột một phần bị đào thải theo trực tràng, một phần bị hệ miễn dịch giết chết. Nói trắng ra là vi khuẩn chết đói, cho nên thi thể cũng không xảy ra hiện tượng đó.

Hoàng Tiểu Đào cúi đầu im lặng tới mười giây đồng hồ, tôi nghĩ nàng đang khóc thương cho thảm cảnh của nạn nhân. Nhưng tôi đã lầm, khóc lóc như vậy thì không phải là Tiểu Đào

Nang hung tợn siết chặt nắm đấm: "Mẹ nó, loại cặn bã này phải bằm thây vạn mảnh (thế thì ác có kém gì hung thủ đâu□). Bất kể thế nào cũng không thể để hắn tiếp tục gây án!"

Nhưng tôi hơi bi quan, người chết này bị vứt xác đã hơn 20 ngày, thời gian đã quá lâu, khả năng sớm đã có nạn nhân thứ hai, thứ ba rồi.

Tôi an ủi Tiểu Đào: "Chúng ta dốc toàn lực làm, dù là hai ngày không ngủ nghỉ cũng phải bắt được hắn."

"Anh nói rất đúng." Tiểu Đào gật đầu.

Sau khi nghiệm thi, theo thường lệ tôi rút ra mấy xấp giấy tiền, đốt cho người chết, đọc vãng sinh chú, sau đó phủ khăn trắng lên thi thể.

Rời khỏi phòng giữ xác, tiểu Chu cũng đã có kết quả xét nghiệm, hắn kích động nói: "Tống Dương, quả không sai một li, nạn nhân hít phải ni tơ oxit."

"Còn thành phần dây trói?"

"Polypropylen, lẫn chút tơ lụa." Tiểu Chu đáp.

"Cảm ơn."

Hoàng Tiểu Đào nói: "Xem ra tìm nguồn gốc sợi dây, và nito oxit là hai manh mối trọng yếu, nhất định phải tăng thêm nhân lực, tận dụng cả nguồn tin quần chúng trong thời gian ngắn nhất phải phá vụ án này!"

Tôi hỏi nàng: "Sao nay không thấy Vương thúc đâu?"

"Ông ta nhận nhiệm vụ điều tra xưởng thịt và tìm kiếm Mã Kim Hỏa, nên chưa tới họp."

"Phải rồi, có ai theo dõi xung quanh tiệm bánh bao không?"

"Làm sao tôi quên việc quan trọng như vậy được, đã phái bốn cảnh sát trông coi ở đó rồi."

Lúc này trời đã sáng, nghiệm thi suốt hai tiếng đồng hồ, Tiểu Đào bảo ra ngoài tìm gì ăn. Chúng tôi tới tiệm pizza gần đó ăn qua loa.

Ăn xong, Tiểu Đào hỏi tôi: "Tống Dương, tối qua anh không được nghỉ ngơi tốt, chắc mệt rồi, để tôi đưa anh về trường, có gì tôi sẽ thông báo tiếp."

"Cô thì sao?"

"Tôi phải đi điều tra."

"Vậy tôi đi với cô, giờ mà tôi về ngủ có coi được không?"

"Được." Tiểu Đào cười.

Nàng về cục cảnh sát, gọi mấy cuộc điện thoại, một trong đó là cho Vương thúc, sau đó nói với tôi: "Vương Nguyên Thạch nói ba tháng trước Mã Kim Hỏa đã nghỉ việc ở xưởng thịt, sau đó hắn không liên quan tới việc giao thịt heo, giám đốc bộ phận nhân sự nói hắn có thói quen ăn cắp vặt."

Việc này giống với suy đoán của tôi, nhưng cũng có nghĩa là

manh mối này đã đứt.

Lát say, có hai cảnh sát chạy về, ôm một tập hồ sơ dày, nói là sưu tầm từ các đồn công an trong hạt, án mất tích của ba tháng trước cộng lại.

Hoàng Tiểu Đào kinh ngạc: "Nam Giang ba tháng gần đây mất tích nhiều người như vậy, chẳng lẽ có người ngoài hành tinh trong thành phố sao?"

"Cũng không hoàn toàn là mất tích, có một số chỉ là mất liên lạc thôi." Tay cảnh sát nói: "Dù sao Nam Giang cũng rất lớn, không ít dân cư lưu động, tới lui bất chợt, còn có một số kẻ trốn nợ nữa."

"Được, ngươi để đó đi, ta từ từ nghiên cứu."

Sau khi họ đi, Tiểu Đào nhìn đống hồ sơ nhăn mặt nói: "Tống Dương, dùng cặp mắt quái dị của anh giúp tôi đi."

Tôi lấy một phần lên giở qua nhanh, hồ sơ quá nhiều, kiểm tra từng cái một thì rất tốn nhân lực, đột nhiên tôi có một ý tưởng, tuy hơi tà đạo, nhưng sẽ tiết kiệm được rất nhiều thời gian và con người. Dù sao cứ thêm một giây chậm trễ, sẽ có tỷ lệ người chết thêm.

Tôi nói: "Hay là ta dùng một chút tư duy ngược chiều đi."

"Thế nào gọi là tư duy ngược chiều?"

"Đứng ở góc độ hung thủ mà xem xét, trong những người này, ai là ăn 'ngon' nhất!"

Chương 84: Ba người mất tích.

Hoàng Tiểu Đào cười nói: "Chủ ý này không tệ, vậy chúng ta bắt đầu tìm con mồi thôi."

Thế là chúng tôi nhanh chóng phân loại, dựa theo tiêu chuẩn tuổi tác trên 15 và dưới 35, thân thể không có bệnh tật, không bị khiếm khuyết, không quá gầy hoặc quá béo.

Đặt mình vào vị trí hung thủ, coi đám người còn sống sờ sờ như thịt ba chỉ treo giá công khai trong siêu thị, chính tôi cũng thấy mình biến thái.

Chúng tôi bỏ đống hồ sơ không đạt tiêu chuẩn qua bên trái, dần dần bên phải ngày càng dầy lên, bên trái ngày càng ít đi, cuối cùng chỉ còn lại tám người.

Hoàng Tiểu Đào nói: "Tám người này khả năng trong đó có nạn nhân."

"Chờ đã, tôi nhìn thêm chút."

Tôi cẩn thận lật lại một lượt, lấy ra một hồ sơ: "Người này có tiền sử tâm thần đã từng điều trị tại bệnh viện, loại."

"Tại sao?"

"Bệnh nhân tâm thần phải uống một lượng lớn thuốc ức chế thần kinh, cộng thêm thời gian lâu không rèn luyện, thịt sẽ rất kém."

Lúc tôi nói vậy, gò má Tiểu Đào khẽ giật giật.

"Người này răng không tốt, chắc chắn ăn uống kém, xanh xao

vàng vọt, lâu ngày sẽ suy dinh dưỡng."

"Người này mới phẫu thuật thẩm mỹ, trên người có nhiều silicon và axit hyaluronic, thịt không ngon."

"Người này làm công nhân bảo trì ống cống, trên người lúc nào cũng hôi rình, loại."

Tôi loại liền 4 người, Hoàng Tiểu Đào nói: "Nghe anh nói như vậy, tôi còn có cảm giác anh chính là kẻ biến thái làm bánh bao nhân thịt người ấy."

"Nếu như tôi biến thái như lời cô nói, người đầu tiên tôi muốn ăn là..." tôi đột nhiên liếc mắt nhìn nàng, không nói gì thêm.

"Người đầu tiên anh muốn ăn là ai, nói mau!" Hoàng Tiểu Đào tức khí.

"Không nói chuyện này nữa, không nói chuyện này nữa."

"Hừ!"

Đúng lúc này, tôi để ý tới bộ hồ sơ thứ năm, người mất tích tên là Mã Diệu Tổ, từng làm việc ở lò mổ, quê quán ở một thôn nhỏ dưới địa phận của thành phố Nam Giang, ba mươi hai tuổi.

Hoàng Tiểu Đào lại gần liếc nhìn, nói: "Người này xanh xao vàng vọt, dựa theo tiêu chuẩn của tên biến thái chắc cũng không ăn, loại."

Nàng định giật hồ sơ trong tay tôi, tôi lại lắc đầu: "Chờ đã, tôi có một trực giác, khả năng người này chính là Mã Kim Hỏa."

"Trên đó đâu nói gì tới xưởng thịt, tên cũng khác nhau mà?" Tiểu Đào nói.

"Từng có kinh nghiệm ở lò mổ, đi làm trong xưởng thịt thì có gì lạ đâu? Hơn nữa rất nhiều người ở quê đều dùng song song hai

tên, tên khai sinh và tên thường gọi. Cô tới xưởng thịt hỏi một chút, xem Mã Kim Hỏa tên khai sinh có phải là Mã Diệu Tổ không."

"Được." Nói xong Tiểu Đào nhận hồ sơ từ tay tôi.

Còn lại ba người, một trong đó là nữ công nhân xưởng dệt, mọi đặc điểm đều trùng khớp với biên bản mới khám nghiệm tử thi trong ống cống. Cơ bản có thể kết luận đây chính là nạn nhân.

Hai người khác, một là nhân viên siêu thị, 24 tuổi, người còn lại là nhân viên rửa xe, hai mươi sáu tuổi, cả hai đều là nam giới.

Tôi nói: "Hai người này có thể chính là người tiếp theo bị hại. Không, có lẽ họ đã bị hại mất rồi..."

Hoàng Tiểu Đào nói: "Vậy chúng ta tới kiểm tra chỗ ở của họ đi, xem có phát hiện gì không."

"Được!"

Hoàng Tiểu Đào gọi điện bảo cấp dưới đi điều tra tên thật của Mã Kim Hỏa, sau đó cùng tôi xuống lấy xe, đầu tiên tới siêu thị nơi người thứ nhất làm việc, hỏi ông chủ.

Ông chủ nói người này gọi là tiểu Trương, một tháng rưỡi trước không từ mà biệt, gọi điện không được, bốn mươi tám giờ sau báo án tại đồn cảnh sát quản lý.

"Tiểu Trương mất tích một tháng rưỡi trước, người nhà hắn không đến tìm ư?" Tôi hỏi.

"Hình như hắn cắt đứt liên lạc với gia đình đã nhiều năm, chỉ có một lần chủ nhà trọ của hắn tới tìm ta, báo rằng hắn thiếu tiền điện nước, yêu cầu ta thanh toán. Thật khôi hài mà, hắn nghĩ ta in ra được tiền chắc."

"Vậy ông biết địa chỉ hắn ở?"

"Chờ chút, ở đây ta có cuốn sổ đăng ký nhân viên, để ta chép cho."

Ông chủ chép lại địa chỉ cho tôi, còn định đưa cho chúng tôi hai chai nước khoáng trước khi đi, dĩ nhiên là tôi không nhận.

Chỗ tiểu Trương trọ chỉ cách siêu thị ba con đường, chúng tôi liền chạy tới, sau đó tìm hỏi chủ nhà của tiểu Trương.

Chủ nhà là một phụ nữ trung niên, vừa nghe thấy tên tiểu Trương bà ta bắt đầu cằn nhằn, nói rằng tiểu tử này rất bừa bộn, vứt rác khắp nơi, lúc đi cũng không chào hỏi. Sau chuyện này bà ta phát hiện điện đóm, tv trong nhà bật suốt một tuần liền, bà ấy phải tự bỏ tiền túi ra trả hơn 100 số điện, nhắc tới chuyện này vẫn còn tức giận.

Tôi hỏi: "Nhà đó sau có cho thuê lại không?"

"Không đâu, vẫn đang tìm người tới thuê, hai vị cảnh sát, nhân lúc tra án, hai ngươi có thể giúp ta quảng cáo một chút được không?" Tiếp đó chủ nhà bắt đầu lải nhải không ngừng tự giới thiệu nhà mình tốt như thế nào thế nào.

Hoàng Tiểu Đào phải cắt lời bà ta: "Xin lỗi, chúng tôi là cảnh sát hình sự, rất bận rộn không thể giúp bà được."

"Cảnh sát hình sự?" Chủ nhà kinh ngạc: "Tiểu tử này phạm pháo gì à? Ta thấy hắn cả ngày không ra khỏi phòng, người quen cũng chẳng chào hỏi, nhất định là làm gì đó mờ ám."

Bà chủ nhà này quả thực rất nhiều chuyện, còn dây dưa tiếp e là sẽ nói đến tối, Tiểu Đào bèn bảo bà ta dẫn vào xem phòng tiểu Trương ở.

Chúng tôi vào phòng, chủ nhà sớm đã quét dọn bên trong, tôi nhìn qua một lượt, nói: "Lúc tiểu Trương đi, đèn và TV đều đang bật sao?"

Chủ nhà vội gật đầu: "Đúng thế."

"Cửa thì sao?"

"Cửa đóng, nhưng không khóa." Chủ nhà đáp.

"Hắn mặc gì khi ra ngoài?"

Chủ nhà gõ gõ đầu: "Ta nhớ lúc ta vào phòng, giày hắn vẫn xếp ở cửa, áo khoác thì ném trên ghế."

Tôi thấy có cái gạt tàn trên bệ cửa sổ, khả năng là tiểu Trương lúc đó chỉ ra ngoài mua thuốc, sau đó bị bắt cóc. Nếu vận chuyển một người trưởng thành sẽ rất dễ gây chú ý, hung thủ hiển nhiên có xe.

Kiểm tra một lượt nơi ở của nạn nhân cũng không phải vô nghĩa, chủ đích của tôi là muốn tìm hiểu xem hung thủ lên kế hoạch từ trước, hay chỉ là nhất thời bất chợt ra tay.

Hoàng Tiểu Đào tìm được một cuốn tạp chí quân sự dưới giường, ngoài ra còn có một số mô hình xe tăng, đều là đồ thủ công, người thích mấy thứ này nhất định rất giản dị.

Tôi nhìn ra cửa sổ, thấy một tòa nhà cũ, bèn hỏi chủ nhà: "Tòa nhà kia có chuyện gì sao?"

"Tòa nhà đang xây dở, nhưng chủ đầu tư không đồng ý với bên xây dựng nên dự án bị dừng giữa chừng. Mấy năm nay, có mấy tên vô gia cư thường tới đó ngủ, ảnh hưởng tới an ninh trật tự và vệ sinh công cộng của khu vực này. Hai vị cảnh quan, trở về xin hai vị nói với cấp trên một câu." Chủ nhà vội vàng nói.

Tôi buồn cười quá đỗi, chủ nhà nghĩ chúng tôi là thổ địa chắc, chuyện gì cũng quản?

Hoàng Tiểu Đào hỏi: "Qua xem chút không?"

"Được."

Chúng tôi liền cáo từ bà chủ, đi sang tòa nhà đối diện, tòa nhà đã bỏ hoang nửa tháng, tôi cảm thấy sẽ không phát hiện được gì.

Cứ lên một tầng lầu, tôi lại dừng một chút, nhìn sang phía phòng tiểu Trương. Tầng 4 có góc độ quan sát tốt nhất, có thể nhìn thấy toàn bộ không gian trong phòng hắn. Dưới chân tôi có mấy tàn thuốc, tổng cộng có ba loại, không thể xác định có phải do hung thủ lưu lại hay không.

Tôi cẩn thận hít hít không khí ở đây, phát hiện có mùi bất thường, cuối cùng tầm mắt hướng về một đường ống xi măng lớn bên cạnh...

Chương 85: Mã Kim Hỏa

Cái ống xi măng dựng thẳng đứng dưới đất, bên trong có rác và vài bộ quần áo rách nát, chắc là của mấy tên vô gia cứ cứt lại. Tôi ngoài người vào trong, thò tay khua khoắng, rốt cuộc cũng tìm thấy nguồn gốc phát ra mùi lạ.

Tôi đeo găng tay vào, lấy vật đó lên, là một tấm khắn giấy đã qua sử dụng, bốc ra mùi cồn y tế.

Xem ra tôi suy đoán chính xác, tiểu Trương đã bị hung thủ bắt cóc. Tờ khăn giấy này là do hung thủ dùng để lau oxit nito trên tay mình. Như vậy thì hắn đã theo doi, tiểu Trương lâu rồi.

Hoàng Tiểu Đào lại gần ngửi ngửi nói: "Tống Dương, mũi anh là mũi chó à, mùi như vậy mà cũng ngửi được?"

"Không phải là bẩm sinh, mà do tập luyện."

"Tập luyện như thế nào, anh dạy tôi đi, có cái mũi này sẽ rất thuận tiện cho việc phá án sau này."

Việ tập luyện khứu giác này rất gian khổ, mỗi ngày phải châm kim vào các huyệt vị trên mũi, người bình thường khó mà chịu đựng. Tôi nói cho qua: "Sau này hãy nói đi, cô có mang túi vật chứng không?"

"Có." Tiểu Đào gật đầu.

Tôi bỏ cái khăn giấy vào túi vật chứng, sau đó phẩy tay: "Ở đây chẳng còn gì để tìm nữa, chúng ta tới chỗ tiếp theo đi."

"Được!".

Người thứ hai trong hồ sơ có tình hình tương tự tiểu Trương, nửa tháng trước mất tích, cũng là không từ mà biệt. Tiểu Lý là một công nhân rửa xe, ở trọ cùng hai đồng nghiệp.

Bạn cùng phòng tiểu Lý kể lại, nửa tháng trước tiểu Lý xuống lầu đi đổ rác, sau đó thì không thấy quay lại, gọi điện thoại không được cho nên bọn họ liền báo án.

Tôi hỏi: "Người nhà tiểu Lý có tìm tới không?"

"Có tìm, mẹ hắn khóc như mưa, cậu hắn là một luật sư, còn định kiện công ty sở hữu tòa nhà này ra tòa. Bảo an nói, họ chỉ bảo vệ trị an trong tiểu khu, việc người bị mất tích không liên quan tới họ." Người kia đáp.

Tôi hỏi tiếp: "Tiểu Lý là người như thế nào?"

"Là một người tốt, rất sạch sẽ, ba chúng tôi ở cùng nhau, hắn luôn là người quét dọn vệ sinh."

Người bạn cùng phòng khác cũng xen vào: "Đúng, tiểu Lý là con người hướng nội, hay xấu hổ. Ở nhà hắn cũng ít khi nói chuyện, chỉ vùi đầu làm việc. Sở thích của hắn là làm vườn, ngươi có thấy mấy chậu hoa trên ban công không, đều là tiểu Lý trồng cả đấy."

Tôi cười: "Vậy hắn có bạn gái chưa?"

"Chưa từng, với chúng ta cũng đều là độc thân cẩu giống nhau."

"Ngươi mới là độc thân cẩu, đừng coi ta cũng như ngươi." Một tên bạn cùng phòng khác nói.

"Con mẹ nó, ngươi cho rằng tiểu Lệ thích ngươi thật à, cô ta chỉ coi ngươi là phương án dự phòng thôi, hai ngươi qua lại thời gian dài như vậy, ăn cơm với nhau được mấy lần, thuê phòng mấy

lần?"

"Biến, tiểu Lệ là có cảm tình với ta thật!"

"Đúng rồi, quá có cảm tình luôn, mỗi lần nói chuyện chưa tới câu thứ hai là đòi đi tắn, tiểu Lệ của ngươi cũng thật là sạch sẽ đấy!"

Hai người cãi nhau tới mặt đỏ tía tai, tôi sợ xảy ra xô xát, ném một câu: "Cám ơn đã hợp tác." Liền kéo Tiểu Đào mau chóng rời đi.

Rời khỏi khu cư xá, tôi tổng kết một chút: "Một tháng rưỡi, 27 ngày, nửa tháng trước, xét theo quy luật thời gian, sợ rằng tiểu Lý cũng đã bị hại."

"Nói như vậy, cứ cách mười lăm ngày, hung thủ sẽ giết một người?" Hoàng Tiểu Đào hít một hơi khí lạnh.

"Bình thường cô có hay nấu cơm không?"

"Không, thì làm sao?"

"Chất lượng thịt tốt nhất chỉ để được 15 ngày, tên hung thủ này đúng là ăn thịt người như ăn thịt dê." Tôi chậc lưỡi.

"Nói cách khác, trước khi có người chết tiếp theo, chúng ta có nửa tháng để bắt hung thủ?" Tiểu Đào hỏi.

"Không, tiểu Lý mất tích nửa tháng trước, ước tính nạn nhân thứ tư có thể sẽ xuất hiện trong hai ngày này, điều đó phụ thuộc vào việc chúng ta có bắt được hung thủ trước khi hắn ra tay hay không."

Hoàng Tiểu Đào thở dài: "Thời gian thật quá cấp bách."

Lúc này, chuông điện thoại của Tiểu Đào vang lên, nghe điện xong nàng nói với tôi: "Tống Dương, anh nói đúng. Mã Diệu Tổ chính là tên thật của Mã Kim Hỏa."

Tôi nhớ lại tập hồ sơ lúc trước: "Ồ, Mã Kim Hỏa mất tích được ba tháng, hắn nghỉ việc ở xưởng thịt cũng là ba tháng trước, như vậy thì lúc hắn mất tích cũng đâu còn ở xưởng thịt, thế ai là người báo án?"

"Ừ nhỉ, sao tôi không nghĩ ra, khả năng Mã Kim Hỏa có người thân ở Nam Giang."

Hoàng Tiểu Đào lập tức gọi cho đồn công an nhận án Mã Kim Hỏa mất tích, kết quả được báo rằng, người tới báo án là một quần chúng giấu tên. Tiểu Đào cúp máy, mắng: "Chết tiệt, manh mối lại đứt đoạn."

Tôi lắc đầu: "Không, manh mối không đứt đoạn, mà thậm chí còn có đột phá."

Hoàng Tiểu Đào nóng nảy: "Cái gì, anh đừng vòng vo nữa được không, tôi gấp muốn chết rồi đây này."

"Chẳng phải Trương sư phụ bán bánh bao nói, nửa năm nay luôn là Mã Kim Hỏa giao thịt cho hắn sao? Nhưng thông tin chúng ta nắm được thì Mã Kim Hỏa đã mất tích từ lâu, liệu có phải lão Đường đang nói dối chúng ta không?"

Hoàng Tiểu Đào chợt hiểu ra: "Đi, chúng ta quay lại tìm lão."

Chúng tôi quay xe một mạch chạy về cửa hàng bánh bao của lão Đường, lúc này là buổi trưa, đang đóng cửa. Tôi hỏi Tiểu Đào: "Cô bố trí cảnh sát theo dõi ở chỗ nào?"

Hoàng Tiểu Đào nhỏ giọng: "Nhìn thấy chiếc xe màu đen bên kia không? Bên trong có hai người, chỉ cần Mã Kim Hỏa xuất hiện, bọn họ sẽ lao ra bắt."

"Công việc theo dõi này thật là cực khổ." Tôi ái ngại nói.

"Cũng bình thường, ăn uống ngủ nghỉ trên xe, có lần tôi nhận

nhiệm vụ này, một tuần lễ dùng hết một bịch bỉm." Hoàng Tiểu Đào tự giễu.

Tôi thầm nghĩ Tiểu Đào này thật cũng quá vô tư, chuyện này mà cũng nói ra được, có điều cũng chẳng ảnh hưởng tới hình ảnh công chúa trong mộng của tôi.

Chúng tôi tiến đến gõ cửa, lão Đường ở bên trong thưa một câu, hơn phút sau mới mở cửa. Trông thấy lão quấn tạp dề, tay dính đầy bột mì, tôi hỏi: "Ông đang làm bánh bao à?"

"Đúng vậy, mời hai vị vào trong ngồi, ta rót cho các ngươi ly trà." Đường sư phụ cung kính nói.

"Không cần, chúng tôi chỉ hỏi mấy câu rồi đi ngay." Tôi ngăn lão lại.

Trong cửa hàng tối om, Đường sư phụ đang nhào bột trên thớt, một cái nồi chứa đầy thịt băm, mùi ngũ vị hương nồng nặc, tôi vừa trông thấy đã liên tưởng tới bánh bao nhân thịt người, không khỏi buồn nôn.

Hoàng Tiểu Đào trừng mắt: "Thịt này ông..."

"Yên tâm yên tâm, đây là ta đi siêu thị mua thịt chân sau, tuyệt đối tươi mới, có muốn ta chưng một lồng cho hai vị đi đường ăn không?" Lão Đường cười, lấy khăn lau trán, mặt mũi nhễ nhại hồng hào.

Hoàng Tiểu Đào xua tay: "Không cần không cần."

Tôi hỏi Đường sư phụ: "Ông rất thích làm bánh bao?:

"Đúng." Đường sư phụ ngồi trên ghế lim dim: "Ta là người không thích gì bằng làm bánh bao, mỗi lần làm bánh thì đặc biệt hăng say, ta còn thường nghĩ cách điều chế, không ngừng làm bánh bao hoàn hảo hơn. Thấy khách ăn khen ngon, tâm lý ta rất

thỏa mãn. So sánh một cách văn vẻ đây giống như một cuốn sách được viết bởi một nhà văn mà mọi người đều thích đọc."

Tôi thầm nghĩ, người tâm huyết với nghề thế này đúng là hiếm có. Hoàng Tiểu Đào bật máy ghi âm, nói: "Hỏi ông mấy câu."

"Được, cô cứ nói." Đường sư phụ gật đầu.

"Thời gian gần đây ông gặp Mã Kim Hỏa thật sao?"

Tôi đứng bên cạnh dùng động u chi đồng quan sát cử chỉ nét mặt của lão Đường.

Lão ngẩn người một chút, nói: "Ta vẫn gặp hắn mà, ba ngày trước hắn còn tới đây giao thịt, có chuyện gì sao?"

"Mã Kim Hỏa đã mất tích từ lâu, ông không biết sao?"

"Mất tích khi nào?"

"Ba tháng trước, thời điểm hắn nghỉ việc ở xưởng thịt cũng là ba tháng trước, có người dân giấu tên báo án."

Đường sư phụ kinh ngạc tới mức con ngươi lồi ra: "Không thể nào, ba ngày trước ta thực sự đã gặp hắn, ta thề với trời!"

Hoàng Tiểu Đào quăng ánh mắt về phía tôi, tôi khẽ lắc đầu, tỏ ý rằng lão Đường đang nói thật.

Nhưng tôi luôn có cảm giác chỗ nào đó không đúng lắm...

Chương 86: Ăn nói kỳ quái

Để xác định Mã Kim Hỏa mà Đường sư phụ nói và người chúng tôi đang tìm là một, Hoàng Tiểu Đào gọi điện bảo người ở cục gửi ảnh chân dung của Mã Kim Hỏa qua điện thoại cho nàng, sau đó đưa cho lão Đường xem.

Đường sư phụ gật đầu lia lịa nói: "Đúng, chính là tiểu tử này."

Tôi hỏi: "Ông có bức ảnh nào của hắn gần đây không?"

Lão Đường cười: "Ta không có điện thoại chụp hình như các vị." Sau đó lão móc ra con điện thoại Nokia cổ đặt trên bàn.

Tôi lại hỏi: "Ông và Mã Kim Hỏa có quen biết từ trước?"

Đường sư phụ hơi khựng lại, đưa tay gãi gãi mũi: "Không quen."

Tôi cười lạnh một tiếng, rốt cuộc tôi đã nắm được cái đuôi hồ ly, lập tức nhìn chằm chằm vào lão: "Ông đang nói dối!"

"Không không, đồng chí cảnh sát, ta không nói dối, ta thề với trời!" Lão Đường sợ hãi nói.

"Ông thề cũng vô ích, mau theo chúng tôi về cục cảnh sát một chuyến."

Bị tôi dọa dẫm, lão Đường lập tức liền khai, xem ra lão không phải người có ý chí kiên cường cho lắm, ủ rũ: "Ta thừa nhận, thức ra ta với Mã Kim Hỏa là đồng hương."

Hoàng Tiểu Đào kinh ngạc: "Manh mối quan trọng như vậy, sao lúc trước ông không nói?"

"Chủ yếu là vì hắn có một khuyết điểm, ta coi thường hắn."

Đường sư phụ kể, Mã Kim Hỏa ra ngoài đi làm từ khi còn thiếu niên. Trong công trường đều là con trai, có thể nói về chuyện gì ngoài phụ nữ khi tắt đèn? Lúc đó Mã Kim Hỏa còn trẻ, bị tiêm nhiễm tử tưởng vào đầu, liền mắc thói quen "đả phi cơ", đã dính vào là không thể ngừng, mỗi ngày không tự sướng một lần thì ngủ không ngon.

Cứ như vậy mãi, dần dần Mã Kim Hỏa trở nên xanh xao vàng vọt, vành mắt thâm sì, hai mươi mấy tuổi đã có tóc bạc.

Sau đó, đi làm dành dụm được chút tiền, hắn mang từ thành phố về một phụ nữ khá quyến rũ. Mọi người đều nói Mã Kim Hỏa này may mắn, cưới được một cô dâu xinh đẹp như vậy.

Nhưng có người tiết lộ, cô gái này thực ra là 'gà' (gái điếm), cưới Mã Kim Hỏa hoàn toàn là vì mấy mẫu đất nhà hắn để lại.

Sau đó họ phát hiện, đôi vợ chồng sơn này rất hay cãi nhau, một số kẻ vô công rồi nghề đồn thổi nói rằng Mã Kim Hỏa là gà trống không biết gáy, không thỏa mãn nổi vợ mình.

Người phụ nữ này có dục vọng rất mạnh, có thể nói là ngồi hút đất, như sói như hổ. Nhưng chồng không thỏa mãn được nên bắt đầu đánh mắt đưa tình với đám trai làng. Chẳng mấy chốc đã quan hệ lăng nhăng với người khác, chụp mấy cái mũ xanh lên đầu Mã Kim Hỏa (cắm sừng).

Mã Kim Hỏa rất bực bội, một thời gian dài cúi đầu không nói khi đi lại trong thôn. Đường sư phụ cảm thấy hắn rất đáng thương.

Nhưng sau đó một chuyện xảy ra, khiến Đường sư phụ chẳng những, không thương hại hắn mà còn cắm ghét, khinh bỉ hắn tận xương tủy.

Đó là vào một hôm lão Đường thấy Mã Kim Hỏa đang đào thứ gì đó ở sau núi, lão đi qua thì cất lời chào hỏi, Mã Kim Hỏa liền giấu vật kia vào trong áo, bộ dạng như tên ăn trộm.

Đường sư phụ lúc đó cảm thấy rất kỳ lạ, chờ sau khi Mã Kim Hỏa đi, tới kiển tra mới phát hiện chỗ chôn 'quỷ đòi nợ' nhà lão Lý bị đào.

Tôi ngắt lời: "Quỷ đòi nợ là cái gì?"

"Nó là...nó là.." Đường sư phụ ấp úng: "Trẻ con chết yểu."

Tôi và Tiểu Đào kinh hãi. Đường sư phụ nói, ở nông thôn mỗi khi có trẻ sơ sinh chết yểu, người dân coi đó là ma quỷ tới đòi nợ, những đứa trẻ này thậm chí còn không có quan tài, trực tiếp chôn cùng phân bò, heo, phía trên đè một tảng đá lớn, tránh quỷ đòi nợ quay lại.

Có gia đình sinh mấy lần đều chết yểu, chính là bị quỷ dây dưa, phải mời đạo sĩ tới làm phép, chặt xác đứa bé ra, dùng máu gà, máu chó đen và bùa chú để trấn yểm.

Nghe tới đây tôi thầm nghĩ, những đứa trẻ này chưa hắn đã hoàn toàn là chết yểu. Nông thôn hay có hiện tượng kết hôn cận huyết, cộng thêm tư tưởng trọng nam khinh nữ, nghe nói khi sinh con ra bị dịt tật, hoặc không muốn có con gáu, sẽ dìm chết trong bể nước.

Tôi cũng không cắt đứt lão Đường tự thuật, để lão nói tiếp. Lúc ấy lão kiểm tra mấy nấm mồ, phát hiện toàn bộ xác trả sơ sinh đều biến mất, lại liên tưởng tới nụ cười cổ quái mà ban nãy Mã Kim Hỏa lộ ra, Đường sư phụ nhất thời cảm thấy lạnh sống lưng, chẳng lẽ tên này ăn xác trẻ con.

Đường sư phụ không phải là người thích nói xấu sau lưng, liền chạy tới nhà Mã Kim Hỏa chất vấn chuyện này. Mã Kim Hỏa cầu

xin Đường sự phụ đừng nói chuyện này với ai, sau đó thừa nhận mình ăn xác trẻ em thật.

Không biết hắn nghe ở đâu nói, ăn xác trẻ em có thể chữa chứng liệt dương, vốn dĩ ban đầu hắn chỉ muốn chữa bệnh của mình, nhưng từ khi hắn ăn thịt người thì không thể dừng lại, cảm thấy đây chính là nhân gian nhất vị.

Hắn càng ăn thì càng thèm thuồng, hoàn toàn không khống chế được bản thân. Chỉ cần nhà ai có trẻ con chết yểu, chôn hôm trước, hôm sau hắn liền đào lên mang về ăn, thậm chí xương cũng nuốt, nước trong nồi cũng uống cạn.

Đường sư phụ nói, lúc Mã Kim Hỏa kể lại, mặt hắn lộ ra một nụ cười quái đản, hai mắt phát ra ánh sáng xanh, chảy nước miếng, khiến người ta sởn tóc gáy.

Đường sư phụ nổi giận, chửi mắng Mã Kim Hỏa thậm tệ, bảo hắn mau cút khỏi thôn, nếu không sẽ nói hết cho mọi người biết. Nếu như mọi người biết chuyện con mìn bị ăn, chắc chắn hắn chết không có chỗ chôn.

Buổi tối hôm đó, Mã Kim Hỏa đi ngay, chuyện này Đường sư phụ luôn cất trong lòng, mỗi khi nhớ tới đều thấy căm ghét.

Tôi quan sát toàn bộ quá trình Đường sư phụ nói chuyện, ông ta đều nói thật.

Nói tới chỗ này, Đường sư phụ châm điếu thuốc, hít một hơi nói: "Trước đây trong thôn ta từng thấy chó ăn thịt chó sẽ phát điên, ai ám muội dùng máu trâu trộn thức ăn để nuôi trâu, trâu ăn xong sẽ uống nước không ngừng, bề ngoài cảm thấy mập lên, nhưng trước sau cũng nổi điên. Ta nghĩ tên này ăn thịt người, cuối cùng sợ cũng mắc bệnh tâm thần."

Tôi nói: "Động vật không thể ăn thịt đồng loại, đây là một quy

tắc tự nhiên, đại khái là để đảm bảo duy trì nòi giống. Nếu như ăn thịt đồng loại, sẽ bài tiết ra một chất phản, mà chất phản này rất độc."

Đường sư phụ gật đầu nói: "Hay cho vị tiểu ca này biết nhiều, những đạo lý khoa học này ta không hiểu, ta chỉ biết là người ăn thịt người sẽ bị trời phạt."

Tôi hỏi: "Nếu ông đã biết Mã Kim Hỏa như vậy, tại sao còn mua thịt chỗ hắn, không sợ hắn trộn thứ gì vào sao?"

"Haiz." Đường sư phụ than thở: "Ta cũng chẳng còn cách nào khác, Mã Kim Hỏa nợ ta 10 vạn tệ, hắn không trả nổi, đành lấy thịt để..."

Đường sư phụ kể, lão không ngờ sau đó Mã Kim Hỏa cũng tới Nam Giang làm việc. Từ khi bỏ làng ra đi, Mã Kim Hỏa trở nên cọc cằn, bắt đầu uống rượu, cờ bạc, nợ 10 vạn tệ. Đường sư phụ cũng có phần áy náy vì đuổi hắn đi, dưới sự cầu xin của hắn, bỏ số tiền tích cóp xây nhà cho hắn mượn.

10 vạn tệ đối với Đường sư phụ là một khoản tiền lớn. Mã Kim Hỏa đã thiếu nợ lão ba năm, vợ con lãi vẫn còn phải ở căn nhà gỗ ở quê. Đường sư phụ rất nóng ruột, mấy lần tìm tới đòi hắn khoản tiền này, Mã Kim Hỏa lại nói hắn chẳng để ra được đồng nào, liệu có thể dùng đồ đạc để gán nợ không? Trùng hợp là hắn đang làm việc ở xưởng thịt, nói rằng mỗi ngày sẽ giao cho lão Đường 10kg thịt heo, và được tính là 20 tệ một kg.

Giá thị trường là 25 tệ một kg thịt heo, có thể nói là lời nhiều, hơn nữa thịt này lấy trực tiếp từ xưởng, rất tươi, Đường sư phụ liền đồng ý. Lúc đầu Mã Kim Hỏa đưa tới là cả tảng thịt heo, đôi khi là nhân bánh băm sẵn, sau đó nhân băm sẵn ngày càng nhiều, có chết lão Đường cũng không thể ngờ đó là thịt người.

Hoàng Tiểu Đào hỏi: "Thịt người và thịt heo, ông nếm mà

không phân biệt được sao?"

Đường sư phụ ngao ngán nói: "Có lúc ta cảm thấy thịt có vị là lạ, nhưng cũng không nghĩ gì nhiều, làm sao ta nghĩ tiểu tử này lại dám giết người???

Chương 87: Bệnh bò điên

Khi chúng tôi đang nói chuyện, lò bánh bên cạnh bốc hơi nghi ngút, Đường sư phụ nói: "Hai vị, phiền chút, bánh của tôi chín rồi."

Tôi phất tay: "Được, ông đi xem đi."

Trong lúc lão Đường làm việc, Hoàng Tiểu Đào nhỏ giọng hỏi tôi: "Ông ta đang nói dối à?"

"Không, từng câu từng chữ đều là thật." Tôi đáp.

Đường sư phụ lấy một bát nước lớn, bỏ mười mấy cái bánh vào, sau đó thêm đĩa dưa chuột, một đĩa đậu phộng, một bình Hoàng Tửu, đặt toàn bộ lên cái bàn thấp, hỏi: "Hai vị có muốn ăn một miếng ở đây không, ta đi lấy đũa cho?"

"Không, không." Chúng tôi luôn miệng từ chối.

"Ta vừa ăn vừa nói không sao chứ?"

"Cứ tự nhiên."

Đướng sư phụ cầm bánh bao lên ăn, rất ngon miệng, sau đó nhấp một hớp rượu. Tôi dở khóc dở cười: "Ông thích ăn bánh bao vậy à?"

"Đúng, lúc ta còn nhỏ, nhà rất nghèo, món ngon nhất trong năm được ăn chính là bánh bao nhân thịt mua trên chợ lớn. Cho nên cả đời ta rất thích ăn bánh bao, cái gì cũng không sánh bằng vị ngon của bánh."

Vừa nói, lão Đường vừa lộ ra vẻ tự hào: "Hơn nữa mỗi ngày trước khi bán cho khách, ta đều phải tự mình nếm thử, xem vỏ

bánh có bị chua không, nhân có bị mặn không."

Nói xong, lại há miệng cắn một miếng lớn, tôi nhìn mà cau mày, dù gì cái nồi kia hôm qua cũng hấp thịt người.

Tôi nói: "Vậy chẳng phải ông đã ăn không ít bánh bao nhân thịt người sao?"

Nghe câu này, lão Đường nhất thời dừng lại, ọe một cái nôn hết bánh trong mồm ra: "Vị tiểu ca này, vất vả lắm ta mới cô không nghĩ tới chuyện kia, sao ngươi lại nhắc lại làm gì?"

Thực ra là tôi đang thử thăm dò phản ứng, nhưng ông ta tỏ ra rất bình thường.

Tôi thấy không còn gì để hỏi, liền cáo từ. Lúc sắp đi lão Đường hỏi chuyện này có ảnh hưởng tới công việc làm ăn của lão hay không, tôi nói: "Không đâu ông yên tâm, toàn bộ vụ án đều bảo mật."

"Thế thì ta yên tâm rồi, à phải ta hấp nhiều bánh lắm, mang một ít về cho người nhà ăn đi." Đường sư phụ nhiệt tình nói.

"Không, không cần đâu."

Đi ra khỏi cửa, Hoàng Tiểu Đào nhìn đồng hồ một cái nói: "Còn một chút, chúng ta đi ăn gì đi."

Hai người chúng tôi tìm một quán ăn Trung Quốc, lúc gọi thức ăn, cả hai đều gọi những món chay, đại khái là vì liên tưởng tới lão Đường ăn bánh bao mà ngon miệng như vậy, nhớ tới thứ hôm qua suýt nuốt nhầm, chỉ biết nhìn nhau mà cười.

Đang ăn cơm, Tiểu Đào nói: "Tôi cảm thấy có chỗ rất khó giải thích."

"Cô nói đi." Tôi đặt đũa xuống.

"Mã Kim Hỏa si mê ăn thịt người, nhưng hắn lại tốn công sức như vậy giết người, sau đó không ăn, mà lại đưa cho Đường sư phụ làm bánh bao, điều này có quái lạ không?"

Tôi trầm ngâm nói: "Thực ra tôi cũng nghĩ tới điều đó rồi, quả là rất khó hiểu."

"Phải rồi, ban nãy anh nói ăn thịt người sẽ phát điên, là thật à?" Hoàng Tiểu Đào hiếu kỳ.

"Là thật, ăn thịt đồng loại sẽ phát điên. Cô có biết bệnh bò điên ở bên Anh không?" Tôi đáp.

Hoàng Tiểu Đào lắc đầu.

"Lúc đó người Anh sau khi thịt bò thành phẩm, phần chân trước không có giá trị dinh dưỡng, sẽ mang đi nghiền cùng xương đầu, trộn thành thức ăn gia súc để nuôi bò. Kết quả là tạo ra bệnh bò điên, nguyên nhân này điều tra rất lâu mới phát hiện được."

"Sao cái gì anh cũng biết thế, chắc ngày thường chỉ cắm đầu đọc sách đúng không, bảo sao mà không có bạn gái." Tiểu Đào trêu chọc tôi.

"Đang nói chuyện vụ án, sao cô cứ nói đi đâu vậy?" Tôi lúng túng.

Hoàng Tiểu Đào cười nói: "Hay là để tỷ làm mai cho nhé."

"Hả?" Tôi đang ăn rong biển, nghe câu này lập tức đỏ bừng mặt, miệng há ra, một sợi rong rớt ra ngoài, bộ dạng vô cùng buồn cười.

"Chẳng phải lần trước anh nói là thích con gái tóc dài còn gì, vừa hay tôi có một cô bạn, có muốn tôi giới thiệu cho anh không."

"Chuyện này...khỏi cần đi."

"Còn nói là mình không phải khẩu tâm bất nhất?" Hoàng Tiểu Đào ghé sát lại nhìn tôi chằm chằm.

Tôi cúi đầu nói: "Rong biển ngon thật."

"Chết tiệt nhà anh!" Hoàng Tiểu Đào cười đẩy tôi xuống.

Vừa ăn cơm xong, đã có điện thoại của Đại Lý: "Dương tử, cả ngày nay ngươi đi đâu vậy?"

"Đi điều tra án." Tôi đáp.

"Có cần ta hỗ trợ không?" Đại Lý hỏi.

"Ngươi thích thì tới."

Sau đó tôi đọc địa chỉ quán cho Vương Đại Lý, hắn trả lời: "Ta dậy ngay đây, cứ ở đó chờ ta một lát."

Tôi thiếu chút thì hộc máu, tiểu tử này giờ này còn chưa dậy?

Cúp điện thoại, tôi thấy Tiểu Đào cũng đang gọi điện, vẻ mặt rất nghiêm trọng, dạ vâng mấy câu quay qua tôi: "Phát hiện xác chết thứ hai..."

"Vậy bây giờ về cục?" Tôi hỏi

"Không, đến thẳng hiện trường đi." Tiểu Đào quả quyết.

Nhưng đồ đạc của tôi vẫn để ở cục cảnh sát, bèn hỏi Tiểu Đào hiện trường ở đâu, sau đó gọi điện cho Vương Đại Lý, bảo hắn ghé lấy đồ cho tôi mang tới.

Vương Đại Lý nói: "Tống Dương, ngươi cũng thật biết cách giày vò ta đấy. Ai bảo ta nhận làm trợ lý cho ngươi chứ, bảo Tiểu Đào tỷ tỷ lái xe chậm thôi, khả năng một tiếng nữa ta mới tới được."

Tôi và Tiểu Đào lập tức lên xe tới hiện trường, lần này địa điểm vứt xác là dưới chân cầu, bởi mùa thu mực nước xuống thấp, bùn đất lộ ra, dẫm lên là in lại dấu chân.

Thi thể được đựng trong một cái túi đen, đã xé ra một mảng, lộ ra bên trong là cái đầu nam giới đã thối rữa nghiêm trọng, cảnh sát phát hiện thi thể nói là có thể trôi tới đây, bị mắc cạn.

Hoàng Tiểu Đào nhìn hiện trường đầy dấu chân, hầu hết là dấu chân cảnh sát, hỏi: "Chụp ảnh chưa? Có dấu chân tội phạm lưu lại không?"

"Chụp rồi, một cái dấu chân cũng không có, nghe người dân xung quanh nói trước đây chỗ này ngập nước, sau khi vào thu mới rút đi." Một cảnh sát giải thích.

Tôi đeo găng tay vào, xách cái túi lên, thi thể không nặng lắm. Sau đó xé túi ra, để lộ phần thi hài bên trong, mọi người tại chỗ đều thốt lên kinh hãi.

Nó đã phân hủy không còn hình dạng con người. Bụng, ngực, bắp thịt, mỡ phần lớn đã bị xẻo mất, lộ ra xương cốt và nội tạng bên dưới; một đống bầy nhầy dạ dày tràn ra ngoài, còn có rất nhiều giòi bò loạn. Tôi để ý thấy bên trong túi có nước đọng, đại khái là buộc không chặt, nước sông ngấm vào, da thịt còn sót lại của thi thể bị ngâm trắng bệch, hiện lên một lớp sáp xanh.

Nhưng hình như nạn nhân không phải bị tùng xẻo, trên mũi miệng cũng không có dấu vết nito oxit, cổ họng có vết dao rất sâu, lưỡi của nạn nhân bị cắt tới tận gốc.

Có mấy cảnh sát trông thấy, lập tức chạy ra chỗ khác nôn mửa, Hoàng Tiểu Đào cũng nhíu mày. Cả chính tôi cũng có chút không chịu được, có lẽ từ khi tham giá phá án, đây là thi thể phân hủy nghiêm trọng nhất mà tôi gặp.

Có điều trước mặt đám cảnh sát, tôi cũng không thể lộ ra sợ hãi, chỉ hơi nhắm mắt lại.

Tôi kiểm tra sơ bộ, nói: "Người chết tuổi khoảng 25 đến 30, nam giới, cơ thể hơi gầy, không có bệnh hay khuyết tật, thời gian tử vong đại khái là khoảng 40 ngày, nguyên nhân dẫn tới cái chết là khí quản bị cắt đứt."

Tôi ấn ngực nạn nhân một chút, một dòng máu đã biến chất tràn ra từ vết cắt cổ họng, bên trong còn kèm theo bọt trắng, mùi rất tởm lợm, không ít người kêu lên.

Tôi vẩy vẩy mấy con giòi bò lên tay, nói: "Trong phổi có lượng lớn máu đọng."

Hoàng Tiểu Đào hỏi: "Người này hẳn chính là tiểu Trương mất tích?"

Tôi đo đạc cái đầu của nạn nhân, mặc dù đã bị phân hủy nghiêm trọng nhưng đại bộ phận vẫn mơ hồ có thể nhận ra: "Đúng, chính là anh ta!"

Chương 88: Nguyên liệu thịt người

Hoàng Tiểu Đào hỏi: "Tại sao người này lại bị cắt yết hầu?"

Tôi trầm ngâm: "Tôi có cảm giác hung thủ đang dần hoàn thiện kỹ năng giết người của mình."

"Hoàn thiện kỹ năng?" Tiểu Đào lắp bắp.

"Chờ một chút, tôi còn phải xác minh lại đã."

Tôi hé miệng nạn nhân ra, bên trong đã phân hủu nghiêm trọng, lúc kéo ra còn có mấy sợi nhớt dính giữa hai hàm sền sệt.

Cơ bắp hai bên miệng đã suy yếu, có cảm giác chỉ cần kéo mạnh một cái là cả hàm dưới sẽ rời ra. Sụn mũi cũng không còn chống đỡ nổi, mũi lún vào phía trong.

Chất lỏng thối rữa trong lỗ mũi chảy ngược hết xuống khoang miệng, cả khoang miệng nạn nhân đầy chất lỏng sền sệt, đã nát tới mức không còn nhìn ra.

Tôi cố kìm lòng dùng mũi ngửi, một cỗ mùi xộc vào mũi khiến tôi suýt chút nữa thì ngất xỉu tại chỗ.

Do mũi tôi rất nhạy bén so với người thường, nên có thể phân tách trong cỗ mùi đó xó mùi máu tươi dồn lên khoang mũi, chẳng lẽ nạn nhân bị treo ngược để lấy máu?

Kiểm tra mắt cá chân nạn nhân, quả nhiên có dấu vết bị trói. Cả thi thể đã thối rữa nát bét, dạ dày lộ hẳn ra ngoài, nhất là đường ruột con người có khá nhiều mỡ cho nên phía trên bu đầy

giòi, đám giòi cui lên chui xuống lúc nhúc, mập mạp.

Tôi lấy tay ấn ấn dạ dày, phát hiện nó bị phồng lên, phần lớn là khí do bị phân hủy. Nhưng dựa vào đánh giá cảm quan thì còn có thứ khác.

"Có dao mổ không?" Tôi nói.

"Chẳng phải Ngỗ Tác các anh không phẫu thuật ư?" Tiểu Đào hỏi.

"Chẳng còn cách nào khác, thi thể đã nát như vậy, khớp xương đều đã hỏng, chỉ cần động vào sẽ rời ra. Không thì một cái kéo cũng được, tôi muốn nhìn xem bên trong dạ dày nạn nhân có gì." Tôi giải thích.

Hoàng Tiểu Đào hỏi xung quanh, tìm tới cho tôi một cái kéo nhỏ. Tôi dùng hai tay nâng toàn bộ dạ dày lên, bảo Tiểu Đào lót một tấm nylon ở dưới, tránh chất lỏng trong dạ dày chảy ra gây ô nhiễm tới nội tạng khác.

Sau đó tôi bảo mọi người lui về phía sau, mình thì nín thở, bắt đầu cắt rách cái dạ dày, bởi rất có thể sẽ có thứ phun ra.

Quả nhiên, khi đâm kéo vào, chỉ nghe thấy bộp một tiếng, một luồng hơi hôi thối phun mạnh ra. Tôi cách quá gần, mắt cũng bị hun tới không mở ra được, đồng thời một dòng chất lỏng màu đen sền sệt chảy ra.

Không ít cảnh sát sợ hãi lùi lại, tôi không dám hô hấp, nếu hít một hơi này vào chắc chắn sẽ sốc mà ngất đi.

Tôi cắt túi khai vị, thành dạ dày của con người được tạo nên bởi một lớp cơ rắn chắc, tiếng kéo ken két ken két nghe tê cả da đầu, những thứ chưa tiêu hóa hết trong dạ dày bắt đầu chảy ra tấm nylon. Tôi bảo Tiểu Đào mang một túi vật chứng tới, sau đó gom số chất bẩn trên tấm nylon vào gói kỹ lưỡng, còn một túi khác

thì bọc lại cái dạ dày, nhét lại vào trong bụng thi thể.

Làm như vậy để sau này lỡ nhân viên pháp y muốn giải phẫu, các nội tạng khác sẽ không bị axit trong dạ dày ăn mòn.

Tôi nhấc cái túi chất bẩn lên, vội vàng quay qua hướng khác hít lấy hít để không khí. Một bàn tay chìa điếu thuốc tới, tôi ngẩng đầu lên, là Vương Nguyên Thạch.

"Cám ơn, tôi không hút thuốc."

Ông ta chẳng nói chẳng rằng, đưa điếu thuốc lên mồm ngậm.

"Ông đến khi nào vậy?" Tiểu Đào hỏi.

"Nhận được điện thoại liền tới."

Tôi giơ cái túi lên, hướng ánh sáng xem xét, Tiểu Đào hỏi tôi có phát hiện gì không. Tôi bảo nàng ngửi một cái, nàng cả kinh, đắn đo nhưng cuối cùng vẫn tiến tới ngửi thử, ngạc nhiên nói: "Sao trong bụng người chết toàn là mùi hương liệu?"

"Đúng, trong này có tiêu, hoa hồi, vỏ quế." Tôi phân tích.

Hoàng Tiểu Đào lông mày dựng ngược, nói: "Tên hung thủ khốn kiếp này, chẳng lẽ hắn mong ta sau này không dám ăn những thứ này nữa?" Sau đó hỏi tôi: "Sao trong bụng nạn nhân lại có những thứ này?"

"Chắc là để cải thiện mùi vị thịt của nạn nhân." Tôi đáp.

"Cải thiện mùi vị?" Gò má nàng giật giật.

"Lúc nãy quan sát dạ dày, tôi thấy có dấu vết xước ở thực quản kéo xuống, đại khái là bị nhét một cái ống mềm vào, sau đó rót những hương liệu xuống, giống như làm vịt quay Bắc Kinh."

"Quá biến thái." Tiểu Đào cau mày.

"Còn nữa, hai chân có vết trói, lỗ mũi có máu đọng, có thể người chết bị treo ngược rồi cắt tiết." Tôi ngừng lại vài giây: "Như làm thịt gà vậy."

Nghe câu này, mọi người ở hiện trường đều biến sắc.

Nạn nhân này là người đầu tiên hung thủ bắt giết, hắn suy nghĩ hão huyền, ép nạn nhân ăn một lượng lớn hương liệu, từ hiện trạng tiêu hóa có thể thấy, ăn hương liệu xong khoảng hai tiếng, hung thủ đã không thể chờ thêm nữa, treo ngược nạn nhân lên, cắt tiết.

Giết một người sống sờ sờ như giết một con gia súc gia cầm rất kho mà ung dung bình tĩnh được. Hung thủ làm được việc này phải có hai đặc điểm, thứ nhất là không còn nhân tính, thứ hai là có kinh nghiệm giết mổ.

Thi thể này khác rất nhiều so với thi thể phát hiện trước, nhưng vẫn có thể kết luận là cùng một người làm. Từ hai thi thể mà so sánh,có thể thấy hung thủ nghiên cứu rất kỹ để tìm cách khiến thịt người ta càng tươi, càng ngon hơn.

Hiển nhiên là cách dùng hương liệu không thành công, cho nên sau đó hắn mới dùng thủ pháp gây tê.

Nói xong tất cả những điều này, tôi hít một hơi dài, suy đoán nội tâm của một tên sát nhân cuồng ma, giống như đi vào một cái ống cống đen đúa hôi thối, khiến cho tôi vô cùng căm ghét và kinh tởm.

Nhất là nghĩ tới việc, tôi phải đối mặt với thi thể kinh khủng này một lần nữa.

Mọi người xung quanh đều im lặng nhìn tôi. Đối với phần lớn những người ở đây, khả năng cả đời chưa tiếp xúc với vụ án nào biến thái thế này.

Cuối cùng phá vỡ yên lặng là giọng của Vương Đại Lý, hắn hùng hục chạy tới nói: "Dương tử, các ngươi ở đây à, ta tới có kịp lúc không?"

Hắn chợt thấy không khí có vẻ không bình thường, sau đó trông thấy thi thể dưới đất, giống như đạp phải dây điện, nhảy cẫng lên: "Ôi mẹ ơi, đây là con người sao?"

"Đồ đâu?" Tôi hỏi.

"Đều ở đây."

Tổi bảo Đại Lý mau lấy hộp kẹo thơm ra, bên trong có tô hợp hương hoàn, tôi đã sắp không chịu nổi nữa. Đại Lý đưa cho tôi một viên, ngậm vào lập tức dễ chịu hơn rất nhiều.

Rong biển tối qua đốt vẫn còn một chút, gói trong túi giấy, tôi bảo Đại Lý tìm, còn có tấm vải đỏ nữa.

Tôi dùng hai thứ này nghiệm thi, trên cơ thể nạn nhân cũng chỉ có dấu tay, không có vân tay. Trên túi cũng có nhiều dấu tây lộn xộn, nhưng ngâm nước đã lâu, căn bản không có giá trị.

Tôi đứng im nhìn dấu vân tay, ngẩn người. Đại Lý hỏi tôi cái này cái kia, tôi chẳng để chữ nào vào tai. Hoàng Tiểu Đào hỏi: "Tống Dương, anh có phát hiện gì không?"

"Hình như tôi đã có một phát hiện trọng đại!" Tôi đáp.

Chương 89: Hỏa tốc truy hung thủ

Thấy tôi trả lời Hoàng Tiểu Đào mà không trả lời mình, Vương Đại Lý tức giận, mắng: "Mẹ kiếp, ta hỏi ngươi nhiều lời như vậy người đều lờ đi, Tiểu Đào tỷ tỷ mới nói một câu ngươi liền trả lời. Lỗ tai ngươi chủ động bỏ qua lời ta sao?"

Tôi đáp: "Được, ta sẽ trả lời câu hỏi của ngươi sau." Sau đó nói với Tiểu Đào: "Nhìn vân tay và dấu tay có hình dáng rất giống nhau, tôi đang nghĩ tới một khả năng, liệu kẻ giết nạn nhân và kẻ vứt xác có phải cùng một người hay không."

"Cùng một người?" Tiểu Đào nhướn mày: "Một kẻ vô cùng cẩn trọng, và một kẻ lúng túng qua loa lại là một người sao?"

Tháo găng tay ra, tôi lấy một cái thước sau đó đo dấu tay và vân tay. Vân tay trên túi nylon rất mờ, chỉ có thể tìm được ba dấu ngón tay hoàn chỉnh, so sánh với chiều dài dấu ngón tay trên thi thể là giống hệt nhau.

Điều này rất lạ, lúc giết người, hung thủ ung dung tỉnh táo, cẩn thận đeo cả găng tay. Nhưng hắn lại dễ dàng để vân tay lưu lại trên túi đựng ác, hơn nữa lúc phi tang còn vô cùng hoảng loạn.

Điểm mà Tiểu Đào nghi ngờ cũng chính là điểm mà tôi chưa nghĩ ra, nhưng tôi cảm thấy lỗ hổng này chính là mấu chốt của vụ án, chỉ là bây giờ nó như một cánh cửa đóng kín, có cảm giác như trong cổ họng mắc một cái xương cá, rất khó chịu.

"Còn phải nghiệm nữa không?" Tiểu Đào hỏi.

"Không cần."

Nói xong tôi rút một xấp giấy vàng, đốt va đọc vãng sinh chú. Dưới vòm cầu đột nhiên nổi lên một luồng gió cuốn đám tro tàn xuống mặt sông, không ít cảnh sát nhìn mà đơ người.

Có lẽ Tiểu Đào đã quen với cảnh này: "Tống Dương, hay là anh về trước đi, tôi ở lại thu thập hiện trường, tạm thời cũng chưa biết phải điều tra cái gì. Sáng sớm mai tôi sẽ bảo mọi người nộp những manh mối tìm được."

Thực ra tôi vẫn muốn ở lại, nhưng nơi này không còn gì cần tôi giúp, hơn nữa, làm việc từ 4h sáng tới giờ quả là đã thấm mệt, nên gật đầu. Tôi có cảm giác thể lực của mình còn thua cả Tiểu Đào.

Trở về trường, buổi chiều tôi cũng không lên lớp, chỉ thu mình trong thư viện tìm kiếm tài liệu, đến khi đóng cửa mới về phòng.

Trở về phòng, tôi nằm vắt tay suy nghĩ vụ án, Vương Đại Lý gõ gõ mép giường hỏi: "Dương tử, ngươi vẫn còn đang suy nghĩ vụ án à? Ta thấy ngươi sắp không chịu được rồi đấy, ngủ sớm đi, sáng mai còn phải tới cục cảnh sát."

"Thôi thôi, không nghĩ nữa." Tôi đáp.

"Phải rồi, trong phòng không có nước sôi, để ta đi đun cho ngươi ấm nước, trong ngăn kéo của ta còn mấy gói mỳ, nếu ngươi đói thì pha ăn đi." Đại Lý khuyên nhủ.

Trong lòng tôi chợt thấy ấm áp. Vương Đại Lý tuyệt không phải là vì tiền thưởng mới đối tốt với tôi như vậy. Thực ra từ ngày chơi với nhau, hắn vẫn luôn quan tâm tôi. Tôi là loại người cứ gặp chuyện gì suy nghĩ thì đều quên ăn quên ngủ, Đại Lý thường thay tôi rót nước, đưa cơm. Thời sinh viên có thể kết giao với một anh em tốt như vậy thật là giá trị.

Tôi nói câu cám ơn, Đại Lý xua tay: "Khách khí cái gì, huynh đệ với nhau còn ơn với huệ."

Tôi nằm trên giường, cứ đau đáu về vụ án, tận 3h mới đi ngủ, vừa nhắm mắt lại mơ mộng ngổn ngang, chẳng được ngon giấc.

Sáng hôm sau, tôi và Vương Đại Lý tới cục cảnh sát từ sớm. Cảnh sát đang lục tục đi làm, Hoàng Tiểu Đào lại mời mọi người ăn sáng. Thấy Vương Nguyên Thạch vắng mặt, tôi hỏi tiểu Chu, hắn nói sáng sớm nay Vương thúc đã về nhà Mã Kim Hỏa để điều tra.

Tám giờ, Tiểu Đào bắt đầu cuộc họp. Đầu tiên là nói một chút về tiến triển vụ án, sau đó bảo mọi người nộp manh mối tìm được. Sợi dây hung thủ dùng để buộc túi là của một nhà sản xuất nào đó. Tuy nhiên trên thị trường có hàng chục cửa hàng cung cấp, sẽ mất thời gian để loại trừ từng nơi một.

Vấn đề nữa là oxit ni tơ, các bệnh viện ở Nam Giang đã không còn dùng loại thuốc này, bệnh viện thú y cũng không dùng, trong nước cũng không còn nhà máy nào sản xuất, suy đoán là hung thủ tự mua nguyên liệu về chế thành.

Có người đưa ra nghi vấn, Mã Kim Hỏa cùng lắm là học hết cấp 2, làm sao biết điều chế oxit nito?

Một cảnh sát khác nói, bây giờ internet phát triển, thứ gì cũng có thể tìm hướng dẫn trên mạng, phim ảnh bây giờ cũng đầy rẫy kiến thức tội phạm, kẻ bất lương hoàn toàn có thể bắt chước theo những mánh khóe phạm tội đó. Đã có mấy tên nông dân dốt đặc cán mai, học trên phim chế thuốc nổ đi cướp xe chở tiền đấy thôi.

Tiểu Chu giải thích: "Ni tơ oxit là một hợp chất vô cơ đơn giản, có thể thu được thông qua sự phân hủy nhiệt của amoni nitrat trong phân bón. Bất cứ ai biết internet và có một chút kiến thức hóa học đều có thể điều chế."

Hoàng Tiểu Đào cắt ngang cuộc tranh luận, nói tiếp, chủ yêu là những đầu mối tôi phát hiện trên thi thể, và việc hai chúng tôi tới chỗ ở của người mất tích hỏi thăm được một số chuyện.

Biết được trong hai ngày này sẽ có thể có thêm người bị hại, trong phòng họp xôn xao bàn tán, ai cũng thấy quá gấp rút.

Trước mắt vụ án ở trạng thái giằng co, Mã Kim Hỏa không rõ tung tích, giữa mấy nạn nhân cũng không có liên hệ gì, điều tra từ đâu bây giờ?

Hoàng Tiểu Đào nói, tìm tất cả camera an ninh của các cửa hàng cung cấp loại dây này. Ngày hôm nay gác lại mọi chuyện, tất cả tập trung tìm đầu mối trên video.

Sau đó nàng hỏi tôi có đề nghị gì, tôi suy nghĩ nói: "Hung thủ bắt cóc nạn nhân, chắc chắn là dùng xe ô tô, hẳn là chiếc xe này sẽ xuất hiện gần chỗ ở của ba người mất tích. Tìm camera an ninh trong tiểu khu và giao lộ, có lẽ sẽ phát hiện gì đó."

"Được!"

Tiểu Đào liền giao mấy cảnh sát tới bộ phận giao thông khu của ba nạn nhân, trích xuất camera.

Cuộc họp kết thúc, Tiểu Đào bảo tôi: "Tống Dương, nạn nhân thứ ba vẫn chưa tìm được, hay là anh về trước đi."

"Không, để tôi và Đại Lý giúp cô điều tra video."

"Cũng được."

Toàn bộ khoảng thời gian từ sáng tới trưa, chúng tôi chỉ ngồi trong bốt cảnh sát, xem đủ loại màn hình giám sát. Hoàng Tiểu Đào yêu cầu mọi người chuyển TV và máy ghi hình vào phòng họp. Nếu thiết bị trong cục cảnh sát không đủ, chúng tôi tới cửa hàng gần đó thuê. Mỗi người một góc, chúng tôi nhìn chằm chằm vào

màn hình không rời mắt, thỉnh thoảng có người dừng lại tra thuốc nhỏ mắt, hoặc là hút thuốc, trong phòng kéo rèm cửa sổ, khói mù mịt, nếu có ai đi ngang qua sẽ nghĩ mình đi lạc vào một phòng chiếu phim không cấm hút thuốc.

Toàn bô video cộng lại phải mấy ngàn giờ, phải dùng tốc độ x2 để quan sát, tôi với Đại Lý phụ trách một màn tv, xem tới mức nhàm chán, ai cũng thấy buồn ngủ.

Cuối cùng Đại Lý chẳng chịu nổi, ngồi phịch xuống ghế: "Thật quá khô khan, giờ mà cho ta xem mấy phim hoạt hình như chú dê vui vẻ ta cũng cam lòng."

"Cảnh sát điều tra án vốn là như vậy, dù manh mối nhỏ như hạt vừng cũng không thể để lọt, xốc tinh thần lên, tới đây." Dưới sự thúc giục của tôi, hắn thở dài tiếp tục xem tv.

Có cố gắng ắt có báo đáp, một cảnh sát xem video trong tiểu khu phát hiện một chiếc xe van màu trắng, chiếc xe này cũng xuất hiện ở gần chỗ hai nạn nhân mất tích khác, hơn nữa thời gian trùng khớp với lúc nạn nhân bị bắt cóc.

Hoàng Tiểu Đào vội phái người tới bộ phận giao thông điều tra biển số xe.

Chương 90: Mật thất dưới lòng đất.

Buổi trưa, Tiểu Đào gọi cơm hộp, Vương Đại Lý xem video hào hứng nói: "Có cái ăn rồi."

Tôi lườm hắn một cái, nói chuyện không biết kiêng kỵ.

Cơm hộp là sườn heo rán cari, gà quay thơm phức, rất ngon miệng, một phần cũng phải hơn 20 tệ, tôi thầm nghĩ Tiểu Đào thật là chịu chi.

Cơm nước xong, người được phái đi điều tra biển số xe đã quay lại, nói tìm ra rồi chủ xe là một gã bán buôn khăn lông.

Nghe tin này, mắt mọi người liền sáng rực lên, vụ án đang lâm vào bế tắc, bỗng xuất hiện manh mối mới, như một cốc nước mát giữa trưa hè oi ả, không hưng phấn không được.

Tôi nghe qua tiểu khu tên này sống, có vẻ rất quen, thì ra chính là tiểu khu mà lão Đường bán bánh bao ở.

Hoàng Tiểu Đào nhắc nhở: "Đừng nên vui mừng vội, đối phương chỉ là chủ xe, chưa chắc đã liên quan tới vụ án. Tống Dương, hai ta tới thăm dò thực hư đi."

Vương Đại Lý hồ hởi: "Tiểu Đào tỷ tỷ, tôi cũng muốn đi."

"Không cần thiết cả ba phải đi, ngươi ở lại xem video."

Đại Lý cụt hứng, nhưng dưới sự ra lệnh của Tiểu Đào chẳng thể làm gì khác hơn là phục tùng, tôi và nàng ra khỏi cục cảnh sát, Tiểu Đào lắc lắc cổ, nói: "Nhìn màn hình từ sáng tới trưa, cổ cứng

lại luôn rồi, nhân tiện ra ngoài hoạt động cho giãn gân cốt, hóng mát một chút."

Tôi cười: "Cô định lạm dụng chức quyền à?"

"Thế thì đã làm sao? Tôi còn dẫn cả anh đi mà, không cám ơn à?" Tiểu Đào nháy mắt.

Chúng tôi lái xe tới tiểu khu, hỏi bảo vệ ở đó biết được nhà của tên chủ xe. Hắn là một nam giới trung niên, Hoàng Tiểu Đào hỏi hắn có cho ai mượn xe không, hắn nói chưa từng.

Hoàng Tiểu Đào lại hỏi, thời gian ngày...tháng... có đi tới tiểu khu kia không, hắn cũng bảo không.

Tôi quan sát, hắn nói đều là thật.

Tiểu Đào tò mò: "Vậy xe của ngươi chẳng lẽ bị ăn cắp?"

Chủ xe nói: "Không có chuyện đó đâu, vẫn luôn ở bãi đậu xe, rốt cuộc các ngươi đang điều tra án gì, chiều nay ta còn phải nhập hàng đấy."

Tôi hỏi: "Biển số xe của ngươi là bao nhiêu?"

Chủ xe thuận miệng nói một dãy số, lại không giống với số xe mà chúng tôi có. Thì ra hắn có hai chiếc xe, chiếc đầu tiên đã quá cũ, vứt ở bãi đậu xe lâu rồi chưa nhìn qua.

Tiểu Đào bảo hắn dẫn chúng tôi đi xem một chút. Chủ xe đưa chúng tôi tới bãi đậu xe bên cạnh tiểu khu, tới tận bên trong cùng, có một chiếc xe con đậu ở đó, hắn gãi đầu nói: "Ai da, xe ta đâu rồi?"

"Xem ra là đã bị trộm mất." Tiểu Đào thở dài.

Chủ xe lại tỏ ra rất rộng rãi: "Không sao đâu, mất thì bỏ. Xe đó mua hai mươi năm nay rồi, ta sớm đã muốn xử lý nó. Tên ăn trộm

này lại giúp ta bớt chuyện, đồng chí cảnh sát, ta không báo án đâu."

Tiểu Đào nhìn hắn một cái: "Được, ngươi về đi."

Sau khu chủ xe đi khỏi, Hoàng Tiểu Đào cười khổ với tôi: "Biết ngay là không thể thuận lợi mà."

"Tại sao hung thủ phải trộm xe ở đây?" Tôi hỏi.

"Nhất định là Mã Kim Hỏa thường qua lại nơi này, đã sớm để ý chiếc xe cũ đó. Loại xe van này chắc cũng không có báo động, mà phải rồi, có thể nó đã từng sửa chữa ở gara, chúng ta có cần tới hỏi một chút không?" Tiểu Đào bỗng nảy ra một ý.

"Được!"

Tôi đáp ứng, ánh mắt lại hướng về cửa tiệm bánh bao của lão Đường, hiện giờ còn đang đóng cửa. Tiểu Đào hỏi tôi đang nghĩ gì vậy, tôi nói: "Không hiểu sao tôi luôn cảm thấy những việc xảy ra đều mơ hồ có liên hệ nào đó với Đường sư phụ, mà nghi phạm Mã Kim Hỏa lại vô tung vô ảnh như hồn ma vậy."

"Chẳng phải anh bảo lão đều nói thật sao? Hay anh nhìn lầm?" Tiểu Đào dừng bước.

"Ánh mắt của tôi có thể so sánh với máy kiểm tra nói dối, phát hiện được cử chỉ biểu hiện của kẻ không nói thật, thậm chí biến đổi của mạch máu, chân lông cũng thấy. Nhưng không loại trừ trường hợp đặc biệt, đó là con người có tư chất tâm lý tuyệt vời, nói dối mà không thay đổi tâm trạng. Người ta nói rằng, các lực lượng đặc biệt được huấn luyện, có thể vượt qua trắc nghiệm máy nói dối, thậm chí là thuốc nói thật."

"Đường sư phụ là người như vậy sao? Tôi thấy cùng lắm chỉ là một lão béo sợ phiền phức mà thôi." Tiểu Đào bĩu môi.

"Thực ra tôi cũng nghĩ thế..." tôi đáp.

Hoàng Tiểu Đào vỗ vai tôi một cái: "Thôi, dù gì cũng mất công tới đây rồi, chúng ta tới gặp lão lần nữa, lần này không nể mặt, hỏi nhiều vấn đề một chút xem có bỏ sót gì không."

"Được!"

Chúng tôi tới gõ cửa nhà Đường sư phụ, phát hiện không có ai bên trong. Tiểu Đào gọi điện thoại cho cảnh sát theo dõi lão Đường, hỏi xem lão có ra ngoài không. Cảnh sát theo dõi nói, lão chưa hề ra ngoài.

Nhưng chúng tôi gọi mãi cũng chẳng có ai ra mở cửa, Tiểu Đào rút hai cái kẹp tóc đưa cho tôi: "Tới đây Tống thần thám, đến lúc thi triển tài năng rồi."

"Tự tiện xông vào nhà dân, không ổn đâu."

"Không sao, có chuyện gì tôi chịu trách nhiệm." Tiểu Đào vỗ ngực.

Chỉ 10 giây, tôi đã mở được cửa, nhưng bên trong không có ai. Hoàng Tiểu Đào lập tức nổi giận, gọi cho tên cảnh sát lúc nãy, chất vấn tại sao theo dõi mà để một người sống sờ sờ rời đi mà không hay biết.

Trong điện thoại trả lời: "Chúng tôi lập tức đi tìm."

Tôi dùng động u chi đồng quan sát thật kỹ bên trong cửa hàng, trên thớt có một đống bột mì, mấy viên bột mới trộn, bên cạnh là thùng thịt trộn sẵn, đèn thì bật sáng.

Có vẻ như Đường sư phụ đang chuẩn bị hấp bánh, nhưng sao không thấy người đâu, tiệm bánh không có cửa ra vào nào khác, chẳng lẽ bốc hơi khỏi thế gian?

Hoàng Tiểu Đào nói: "Xem ra lão không có ở đây, chúng ta đợi cũng không giải quyết được gì, về thôi."

"Chờ đã!"

Mắt tôi hướng về mặt đất bên cạnh tấm thớt, dưới đất có vương chút bột mì, trên bột mì có hai dấu thẳng tắp, Tiểu Đào cũng nhìn theo, nghi ngờ: "Chuyện gì xảy ra vậy?"

Tôi ngẩng đầu lên nhìn, bên cạnh tấm thớt là một tủ đông cỡ lớn, lập tức hiểu ra: "Có người mới kéo cái tủ này qua."

"Dưới tủ lạnh có cửa ngầm???" Tiểu Đào kích động.

"Đi, chúng ta dời nó qua một chút xem."

Tôi và Tiểu Đào hợp sức đẩy cái tủ qua một bên, phía dưới quả nhiên có một cửa sắt. Chúng tôi kinh ngạc nhìn nhau, sau đó kéo cánh cửa lên, phía dưới là một cầu thang, khí lạnh bên trong hiu hiu thổi ra.

"Là hầm trú ẩn." Tôi nói.

"Sao bên dưới cửa hàng bánh bao lại có hầm trú ẩn?" Tiểu Đào kinh ngạc.

Tôi nhìn quanh và nhận thấy một số khẩu hiệu mờ nhạt trên bức tường loang lổ, giống như khẩu hiệu từ những năm 1970, giải thích: "Có lẽ nơi này vốn là một nhà kho. Khi Trung Quốc và Liên Xô cắt đứt quan hệ ngoại giao, Liên Xô đe dọa đối phó với Trung Quốc. Để đề phong bom hạt nhân, Trung Quốc đã ban hành chủ trương đào hố sâu và tích trữ lương thực, nhiều tỉnh, thành phố đã xây dựng nhiều hầm trú ẩn tránh máy bay, có những hầm còn tồn tại tới ngày nay."

"Vậy ta xuống xem thử xem." Hoàng Tiểu Đào nói.

"Được!" Tôi mơ hồ cảm thấy, rất có thể bên dưới có manh mối quan trọng.

Chương 91: Nhà máy chế biến thịt người

Tôi đi xuống trước, nắm tay Tiểu Đào theo sau. Bậc thang lâu năm đã bị hơi nước ăn mòn, vừa ướt vừa trơn, mỗi bước đi đều phải rất thận trọng.

Vách tường dưới tầng hầm ốp đầy gạch sứ cũ kỹ, đã không còn màu sắc vốn có, bám đầy hơi nước. Trên đầu tôi lâu lâu lại lập lòe một bóng đèn sợi đốt do điện áp không ổn định.

Toàn bộ tầng hầm được chia thành hai gian bởi một tấm rèm nhựa, tôi thoáng ngửi thấy phía sau tấm rèm một mùi tanh tưởi, là máu người.

Đi mòn gót sắt không tìm được, thì ra hung thủ chân chính lại luôn ở dưới mi mắt chúng tôi!

Hoàng Tiểu Đào rút súng, vẻ mặt nhất thời trở nên cảnh giác.

Tôi đưa tay vén bức rèm tiến vào, trên trần nhà treo một hàng móc sắt rỉ sét, loại thường được dùng để treo thịt, có một số vết máu đông trên móc.

Trên cái bàn bên dưới, có một túi nylon dài màu đen, hình như có chứa một người, máu chảy ra từ mép bàn đã tụ lại thành một vũng nhỏ trên mặt đất.

Trên bàn bên cạnh có một tấm thớt lớn hình tròn, vết dao chồng chất, có vẻ đã được sử dụng rất lâu, ở giữa lõm xuống, ngấm một vũng máu.

Cạnh thớt là một loạt dao, có dao chặt thịt, dao lọc xương, chuôi dao bóng loáng, lưỡi dao phát ra khí lạnh thấu xương.

Phía dưới cùng là một máy xay thịt được cố định bằng đinh mũ và ốc vít, đầu ra đặt một cái chậu đỏ lớn, bên trong có một ít thịt xay rất khả nghi.

Nhìn cảnh tượng này, nhất thời tôi rợn tóc gáy, cảm giác lông gáy từng cọng từng cọng dựng đứng lên, sau lưng toát mồ hôi lạnh. Về cơ bản, đây là một xưởng chế biến thịt người!

Hoàng Tiểu Đào vội rút điện thoại gọi về cục cảnh sát, trong khi chuông vẫn đang rung, tôi nghe thấy phía sau có tiếng động, hình như là cố ý hạ thấp tiếng bước chân, cả hai đồng thời quay lại.

Một bóng người cao lớn mơ hồ xuất hiện phía sau màn cửa, trong tay là một cây gậy to.

Nói thì chậm nhưng xảy ra rất nhanh, cây gậy trực tiếp quét tới từ sau bức màn, Hoàng Tiểu Đào kêu thảm một tiếng, điện thoại văng ra xa, một tia máu bắn vọt từ trán.

Nàng lập tức lùi lại một bước, hai tay cầm súng, uy hiếp nói: "Bỏ vũ khí xuống, nếu không ta bắn."

Một cây chày cán bột vừa to vừa dài từ từ khơi cái rèm ra, chiều dài hơn một mét, hoàn toàn có thể dùng làm vũ khí. Một người xuất hiện sau rèm cửa, đó chính là Đường sư phụ.

Nhưng lão phảng phất đã biến thành một người khác, nét mặt không phải là âm trầm khủng bố, mà là đang cười, khóe miệng rớt nước miếng nhìn chằm chằm chúng tôi, giống như hổ đói nhìn thấy con mồi.

Lúc đó tôi rất hoang mang, không biết tại sao lão Đường lại xuất hiện sau lưng mà chúng tôi không hề phát hiện. Sau chuyện

này mới hối tiếc nhận ra, lúc đi xuống tầng hầm, chúng tôi hoàn toàn bị xưởng chế biến thịt thu hút, không cẩn thận xem xét những chỗ khác bên trong. Thực ra lúc ấy lão Đường đang nấp sau đống giỏ khoai tây và củ cải bằng trúc, chặn đường lui của tôi.

"Thịt, thịt đưa tới rồi." Lão Đường tự lẩm bẩm một mình, mặc dù là giọng của lão nhưng âm điệu lại như là của người khác.

"Ngươi là ai?" Tôi hỏi

"Ta chính là người mà các ngươi đang tìm, Mã Kim Hỏa." Lão đáp

Chúng tôi bàng hoàng, Đường sư phụ chính là Mã Kim Hỏa? Chẳng lẽ lão bị tâm thần phân liệt?

Trước đây không phải tôi không nghĩ tới tâm thần phân liệt nhưng cũng chỉ nghĩ rằng Mã Kim Hỏa là một bệnh nhân tâm thần phân liệt thôi. Có chết cũng không thể ngờ, Mã Kim Hỏa mà chúng tôi luôn tìm kiếm thực ra không hề tồn tại, hắn chỉ là một nhân cách khác của Đường sư phụ.

"Ngươi nói láo, ngươi là Đường sư phụ! Ta ra lệnh cho ngươi buông vũ khí xuống, không được làm bừa, trong tiểu khu có rất nhiều cảnh sát." Hoàng Tiểu Đào lớn giọng nói.

Tôi chợt nhận ra, nàng cố ý to tiếng như vậy, là bởi phát hiện điện thoại rớt trong góc tường đã được kết nối. Hoàng Tiểu Đào đang cố ý thông báo cho cục cảnh sát biết chuyện gì xảy ra, mau tới chi viện.

Đường sư phụ không thèm để lời nói của nàng vào đầu, từng bước từng bước ép tới gần, vẻ mặt tham lam, đói khát.

Có lẽ trong mắt lão, chúng tôi cũng chỉ là thịt, chẳng khác gì heo hay trâu bò cả, tên này không ý thức được mình đang phạm tội, giết người để làm bánh bao ăn, quả thực khiến tôi rùng mình,

không rét mà run.

Đột nhiên Đường sư phụ vung chày cán bột lên, Hoàng Tiểu Đào cũng lập tức nổ súng, khẩu súng văng ra khỏi tay nàng, đạn cũng bắn lệch, chỉ trúng vai trái của lão Đường . Lão cúi đầu nhìn vết thương trên vai, nhe răng trợn mắt hét lên: "Lại dám làm ta bị thương, hai con cừu non chết tiệt này!"

Sau đó điên cuồng vung chày cán bột tới.

Đường sư phụ vừa cao vừa to, cái chày trong tay cũng phải nặng mấy chục kg, thế lực mạnh mẽ ép chúng tôi không ngừng lùi lại phía sau, tới tận cái bàn đặt xác người.

Lúc lão Đường vung chày, không cẩn thận đập vào bóng đèn, cái đèn đung đưa trên đỉnh đầu, chập chờn lúc sáng lúc tối, khiến khuôn mặt biến thái của hắn càng trông đáng sợ hơn.

Lúc này tôi mới để ý Tiểu Đào đang ôm lấy cổ tay phải, thì ra tay nàng đã bị đập trúng, sưng vù. Nàng nói: "Để tôi ở lại cản hắn, anh mau tìm cách trốn ra ngoài kêu trợ giúp."

"Tôi không đi." Tôi cự tuyệt.

"Đừng nói nhảm, anh không có sức chiến đấu, để tỷ bảo vệ cho."

Nói xong, nàng liền xông lên. Hai người vóc dáng chênh lệch rất xa, Đường sư phụ trước mặt nàng y như một người khổng lồ, tôi không khỏi lo lắng cho Tiểu Đào.

Hoàng Tiểu Đào nắm bắt thời cơ, một cước đá vào bụng lão Đường. Nhưng thân thể lão chẳng hề suy chuyển, chỉ hơi bất ngờ, liền tóm cẳng chân của Tiểu Đào.

"Ha ha, chân thật là đẹp, nấu lên nhất định rất thơm."

Vừa nói, nước miếng của lão rớt xuống chân Tiểu Đào, sau đó một tay vung chày lên, nhắm đầu của nàng bổ xuống.

Tôi thất kinh, suýt nữa thì hét lên. Hoàng Tiểu Đào rất nhanh dựa thế nhảy vọt lên, thân thể xoay nửa vòng giữa không trung, chân còn lại dứt khoát đá thẳng vào cổ lão Đường.

Mặc dù cơ thể to lớn, nhưng một cước này cũng khiến Đường sư phụ lảo đảo, lưng đập vào cạnh bàn, miễn cưỡng mới đứng vững. Hắn liền vứt cái chày qua một bên, thuận tay rút ra một con dao vừa nặng vừa sắc. Tiểu Đào thấy tình thế không ổn, vội lui về phía sau.

Đường sư phụ mồm miệng đầy nước bọt, mắt bắn ra sát khí, dao bầu trong tay loa lên, bắt đầu chém tới, ép Tiểu Đào tới cái bàn thi thể.

Nàng luống cuống đưa tay quờ quạng, muốn tìm thứ gì đó để ngăn cản, nhưng trên cái bàn chỉ có mỗi cái túi xác chết.

Mặc dù tôi rất sợ hãi, nhưng mắt thấy Tiểu Đào có thể bị chém, liền bất chấp cắn răng, nhặt cái chày cán bột lên, liều lĩnh đập tới đầu lão Đường.

Gậy gỗ đập bốp bốp vào đầu lão, đây là lần đầu tiên trong đời tôi cầm gậy đánh người, khiến toàn thân run lẩy bẩy.

Lão Đường quay đầu nhìn lại, nghiến răng nghiến lợi, một dòng máu tươi chảy từ trán xuống mũi, khiến vẻ mặt hắn càng thêm dữ tợn.

"Sao mày bất kham như vậy?" Hắn nổi giận gầm lên một tiếng, dao bầu chém thẳng vào tôi, lưỡi dao phát ra âm phong vù vù. Theo bản năng, tôi đưa chày lên đỡ, kết quả bị dao gọt mất 1 phần 3, mẹ nó một dao này quá mạnh.

Tôi ngẩn ra trong tích tắc, Đường sư phụ đạp tới một cước,

trúng vào bụng, tôi lùi lại phía sau mấy bước, cảm giác trong dạ dày như có lửa đốt, bỏng rát đau đớn, chày cán bột trong tay cũng không biết rơi đâu mất.

Đúng lúc này Tiểu Đào hét lên một tiếng, bất ngờ từ phía sau nhào tới trên người Đường sư phụ, hay tay ghìm chặt cổ lão.

Đường sư phụ như con trâu bị bịt mắt, không ngừng lắc lư, giãy dụa, muốn hất văng Tiểu Đào xuống đất. Cuối cùng, hắn dùng thân mình đập lưng vào tường đập bốn năm cái liền, tôi chỉ sợ Tiểu Đào sẽ bị đập chết.

Nàng bị đập mấy cái, chẳng còn sức lực, toàn thân buông thõng ngã xuống. Đường sư phụ quay lại, túm tóc nàng lên. Bị nắm tóc kéo ngược ra sau là rất đau đớn, Hoàng Tiểu Đao đưa tay nắm chặt tay lão ta, liều mạng giãy dụa, vẻ mặt vô cùng thống khổ.

Đương sư phụ giơ dao bầu lên cao, nói: "Ngươi yên tâm, ta sẽ đem ngươi làm thành bánh bao thịt lớn thơm ngát!"

Mắt thấy một dao kia sắp sửa chém chém xuống cổ Tiểu Đào, tôi liều lĩnh rút một con dao róc xương lên, lao tới. Đường sư phụ nghe tiếng chân vội quay lại, nhưng đã quá muộn.

Phập một tiếng, con dao nhọn trong tay tôi đã đâm vào lưng lão, lưỡi dao xuyên vào một nửa...

Chương 92: Trận chiến kinh hoàng

Đường sư phụ cúi đầu xuống, lăm lăm nhìn vào chỗ hông bị dao nhọn đâm. Lúc con dao đâm vào người lão, đột nhiên sợ hãi trong tôi tan biến. Lão dù gì cũng là con người, vẫn có thể bị đánh bại, tôi căn bản không cần sợ lão.

Tôi không sợ hãi tới mức lần đầu cầm dao đâm người mà vội vã buông tay, tôi biết con dao chỉ làm tổn thương phần thận của lão, chưa đủ sức làm lão mất đi năng lực hành động, ngược lại sẽ càng giận dữ hơn.

Thời khắc này mà do dự, Hoàng Tiểu Đào chắc chắn bỏ mạng.

Bởi vậy tôi siết chặt cán dao, rút về, một luồng máu tươi lập tức phun ra. Đường sư phụ run lên, sau đó hét lớn, bổ dao xuống đầu tôi.

Hoàng Tiểu Đào la: "Tống Dương, mau tránh ra."

Tôi nhanh như chớp nhảy về phía sau, phát động động u chi đồng. Mặc dù đôi mắt này không có khả năng khống chế đối phương, nhưng tôi có thể bắt được từng biến đổi rất nhỏ của cơ bắp, dự đoán phương hướng ra đòn của lão.

Vút! Tôi đã né được một dao của lão trong tích tắc.

Đường sư phụ quơ dao như điên loạn, nhưng tôi đều suýt sao né được, lão tức giận, kêu gào như heo bị chọc tiết. Tôi nhắm đúng thời cơ, một dao xuyên thẳng vào ngực lão từ dưới lên, sau đó nhấc dao cắt đứt gân khiến tay phải của lão không thể nhấc lên

được nữa. Tay phải lão bị phế, tôi tranh thủ một dao nữa đâm chính xác xuyên qua xương sườn, chọc thẳng vào phổi.

Mọi điểm yếu chết người trên cơ thể tôi đều rõ như lòng bàn tay, trong mắt tôi, lão giống như một mô hình giải phẫu cơ thể người, nắm rất rõ chỗ nào sẽ khiến lão mất đi năng lực hành động.

Ta trong mắt ngươi chẳng qua chỉ là thịt làm nhân bánh bao, còn ngươi trong mắt ta chẳng qua là một mô hình giải phẫu, biến thái đấu với biến thái, để xem ai biến thái hơn ai???

Lúc này Đường sư phụ đã thở không ra hơi, hai mắt hung tợn lườm tôi chằm chằm, như phát ra lửa, tôi khinh miệt cười lạnh, có giỏi thì giết ta xem.

Không ngờ tới lão lại ngoan cố chống chịu, đổi con dao sang tay trái, định tiếp tục chém tôi.

Nhưng động tác của lão lúc này đã chậm đi rất nhiều, chờ lão chém tới, tôi né sang một bên, chưa kịp thu tay về đã bị tôi đâm xuyên khớp vai tay trái, găm nguyên con dao trên đó.

Đường sư phụ hai tay đều bị phế, lão cố hết sức bước mấy bước về phía trước, ba vết thương trên người không ngừng chảy máu, nhuộm đỏ cả khăn lẫn tạp dề.

Cuối cùng lão quỳ xuống đất, hai mắt trợn ngược ngã ra, rầm một tiếng bất động trên đất.

Tất cả đã kết thúc, tôi thở phào một hơi, vội vàng chạy về phía Tiểu Đào, đỡ nàng dậy. Tiểu Đào sợ hãi quá độ, ôm chặt lấy tôi không nói một lời, tôi có thể cảm giác thân thể bé nhỏ của nàng đang run rẩy không ngừng trong lòng mình.

"Không sao rồi, không sao rồi." Tôi vỗ nhè nhẹ lưng nàng an ủi: "Để tôi nhìn xem cô bị thương ở đâu."

Đỗ Tiểu Đào ngồi dậy, trán nàng đã bị rách một đường, máu đã đông đặc. Cổ tay cũng sưng to, nhưng may mà không ảnh hưởng tới xương cốt. Tôi không xác định là xương sườn của nàng có bị gãy không, nếu gãy mà đâm vào phổi sẽ rất phiền toái, định đưa tay sờ thử, nhưng lại đắn đo.

Tiểu Đào hiểu được tâm tư của tôi, dứt khoát nắm tay tôi đặt lên sườn, miệng khẽ rên một tiếng, đại khái là chỗ đó bị thương nặng.

Tình thế này rồi chẳng quan tâm xấu hổ nữa, tôi thăm khám một chút, Nàng hỏi: "Xương sườn có gãy không?"

"Không, nhưng cũng có thể bị nội thương." Tôi đáp.

"Anh thì sao, bị thương chỗ nào?"

"Tôi không sao."

Ban nãy ăn một cước, khả nang dạ dày chảy máu, bởi cảm giác bỏng rát đã lâu mà chưa tiêu tan, nhưng vết thương nhỏ này không có gì đáng ngại.

Nàng lại chồm lên ôm lấy tôi: "Tống Dương, tôi chỉ sợ anh sẽ bị lão giết."

Tôi cảm thấy một dòng nước mắt ấm áp lăn xuống cổ mình, đầu nàng gác lên vai tôi, toc chọc vào lỗ tai ngứa ngáy.

Mặ dù cảm giác ôm nàng rất thoải mái, nhưng giờ không phải lúc ôm ấp, tôi tách nàng ra, nói: "Mau gọi 120." (Số cấp cứu bên Tàu).

"Tôi không sao mà." Tiểu Đào lắc đầu.

"Không phải, là để cứu lão." Tôi chỉ Đường sư phụ đang nằm rạp dưới đất.

Hoàng Tiểu Đào trợn tròn mắt: "Ý anh là hắn chưa chết? Rõ ràng tôi thấy anh đâm hắn mấy nhát cơ mà."

Tôi gọi 120, sau đó sơ cứu qua cho lão Đường, phổi hắn đang chảy máu, toàn bộ lồng ngực đang bị áp lực cao, khiến lão không thở nổi, là chứng tràn khí màng phổi mà y học nói tới.

Tôi lật người lão lại, cởi quần áo lót dưới cổ lão, bảo Tiểu Đào tìm cho tôi một cái bút, dùng dao cắt thành ống, tìm một khe hở ở giữ ngực, trực tiếp đâm vào.

Áp suất trong phổi lập tứ được giải phóng, Đường sư phụ ho khan mấy cái, ọc ra vài ngụm máu, khả năng sẽ cầm cự được tới khi cấp cứu đến.

Tôi muốn lão phải chịu sự trừng phạt của pháp luật, đồng thời cũng muốn giải tỏa một số nghi vấn trong đầu.

Hoàng Tiểu Đào bị sốc, nói: "Mấy dao của anh đâm vào đều có tính toán?"

"Có thể nói như vậy, tôi không phải cao thủ võ lâm biết điểm huyệt, trong tình huống ấy chỉ có thể nghĩ cách tước đi năng lực hành động của lão. Phải rồi tôi có được coi là tự vệ chính đáng không?" Tôi hỏi.

"Đương nhiên rồi, lúc đó lão hươ dao chém anh, anh buộc phải tự vệ thôi."

"Vậy tốt rồi." Tôi vỗ ngực: "Chỉ lo lát nữa cảnh sát tới cho tôi và lão mỗi người một còng tay."

Hoàng Tiểu Đào cười, dùng cánh tay thúc tôi: "Mà dù cho anh tự vệ quá đáng chết người, tôi sẽ hàng ngày đưa cơm cho anh."

"Cô biết nấu cơm à?"

"Không biết thì không thể học sao?" Tiểu Đào bĩu môi.

Tôi cười cười, nhưng thâm tâm lại thấy sợ hãi. Sợ hãi không phải bởi vì mới trải qua một trận ác đấu, mà bởi lúc tôi đâm Đường sư phụ, tâm lý lại có một khoái cảm không thể nói rõ.

Chẳng lẽ từ tận xương tủy, tôi cũng là một kẻ biến thái?

Mọi người, khi xem thời sự, thấy những tin khiến người ta tức lộn ruột thường hay nói, con người sao có thể biến thái tới vậy? Nhưng trên thực tế, trong mỗi con người đều có mầm mống biến thái, chỉ cần ở trong hoàn cảnh thích hợp sẽ đơm hoa kết trái.

Trên cõi đời này, đã có ánh sáng ắt sẽ có bóng tối, nếu giao tiếp với tội phạm thường xuyên, lâu ngày nội tâm sẽ xuất hiện một tội phạm tiềm ẩn.

Tôi không đi đến những kết luận này để biện minh cho bản thân, tôi chỉ cảm thấy rằng, việc hiểu rõ mặt tối của một người cũng rất quan trọng, như vậy trái tim mới không bị biến chất.

Một lúc sau, cảnh sát và bác sĩ tới, việc xử lý đống lộn xộn giao cho họ, tôi và Tiểu Đào rời khỏi căn hầm. Ra tới bên ngoài, mặt trời vẫn chói chang nhưng có cảm giác như đang ở một thế giới khác.

Có người đưa cho chúng tôi cái chăn, trước đây xem phim hay có đoạn cảnh sát đưa chăn cho nạn nhân, bây giờ mới biết để làm gì, trải qua sự việc hung hiểm, toàn thân ướt đẫm mồ hôi, ra ngoài quả thực là lạnh.

Dân cư xung quanh túm tụm chạy tới xem, cảnh sát chăng dây cảnh giới bên ngoài, hiện trường loáng cái đã xôn xao ầm ĩ. Nhìn thi thể được đưa ra khỏi tầng hầm, tôi lẩm bẩm: "Xem ra lúc về vẫn còn phải khám nghiệm."

Hoàng Tiểu Đào nói: "Vụ án xong rồi, thi thể giao cho bên pháp

y đi. Giờ tôi đã kiệt sức rồi, hai chân mỏi rã rời, phải về nhà ngủ một giấc."

"Hay cô cứ về trước đi, tôi theo xe kia về cục cảnh sát."

Hoàng Tiểu Đào cười: "Anh thật cứng đầu. Đi thôi!"

Chương 93: Chân tướng

Hai chúng tôi trở về cục cảnh sát, Vương Đại Lý nghe chuyện mới xảy ra lập tức xông lên hỏi han: "Hai người có bị thương không? Đã bảo cho tôi đi cùng mà cứ khăng khăng không chịu."

Tiểu Đào cười khẩy: "Cho ngươi đi làm gì, để giúp ta buộc dây giày sao?"

Vương Đại Lý nhăn mặt: "Tiểu Đào tỷ tỷ, sao tỷ cứ bóc mẽ tôi hoài vậy, chuyện cũng đã lâu rồi mà."

Tôi chuẩn bị đồ đạc, sau đó tới phòng giữ xác kiểm thi thể phát hiện dưới tầng hầm. Lúc mở cái túi ra, mọi người trong phòng đều kinh sợ. Cả thi thể có màu tím đen, có thể dùng từ thương tích đầy mình để diễn tả. Vẻ mặt vô cùng thống khổ, cũng giống hai thi thể trước, cơ thể bị cắt đi phần lớn thịt và mỡ. Thật không thể tưởng tượng được những đau đớn mà anh ta phải gánh chịu trước khi chết.

"Quá tàn độc." Hoàng Tiểu Đào cau mày nói.

Tôi kiểm tra sơ bộ theo thường lệ, nạn nhân khoảng 25 tuổi, nam giới, vóc dáng trung bình, khỏe mạnh. Thời guan tử vong khoảng 10 ngày trước, nhưng vì ở trong hầm ngầm tương đối lạnh, nen chưa thối rữa nghiêm trọng.

Toàn bộ xương cốt và nội tạng của nạn nhân đều hoàn hảo, nguyên nhân dẫn tới cái chết là bị choáng khiến tim ngừng đập. Trên người thi thể bị thương giống như là gậy đánh, hung thủ dùng một cây gậy gỗ từ từ đánh vào khắp nơi trên cơ thể, một điểm cũng không bỏ sót. Dù bên ngoài không có tổn hại gì, nhưng dưới da xuất huyết diện rộng.

Chính những tổn thương này khiến nạn nhân bị choáng, cuối cùng tim ngừng đập, nói cách khác là bị đau đớn tới chết.

Nghe xong tôi diễn giải, tất cả đều im lặng. Lát sau Tiểu Đào hỏi: "Tại sao hung thủ phải làm vậy?"

"Cũng giống như hai nạn nhân trước thôi, là để thịt 'ngon' hơn. Tôi nghe nói có một số quan chức lớn đã từng ăn thịt heo theo cách không giết bằng dao. Họ sai người đập con lợn tới chết, khiến xuất huyết dưới da, các thớ cơ bị dần mềm, sợi cơ đứt đoạn, thịt sẽ trở nên rất ngon..." Tôi quay lại nhìn thi thể đang nằm trên giường sắt: "Dùng loại thủ đoạn này với một người sống, tôi có mơ cũng không dám nghĩ."

"Thực sự là bây giờ tôi chỉ muốn chạy tới bệnh viện, rút hết những cái ống hỗ trợ trên người lão ra." Tiểu Đào mắng: "Cơ bắp trên người nạn nhân là lão ta cắt đi?"

"Đúng." Tôi đáp

Mặc dù hung thủ đã bị bắt, nhưng tôi vẫn cần phải lấy dấu vân tay trên thi thể để làm chứng cứ.

Sau khi nghiệm thi xong, tôi bảo Tiểu Đào: "Hôm nay xem ra không còn gì để làm, tôi về trước, khi nào chuẩn bị thẩm vấn lão Đường thì gọi tôi tới."

"Anh muốn tự mình tra hỏi hắn?"

"Không, tôi chỉ là Ngỗ Tác, sẽ không vượt quá chức hạn của mình, chỉ là có mấy chỗ tôi chưa hiểu, muốn nghe chính miệng lão nói ra."

"Được!"

Tiểu Đào tiễn chúng tôi ra cửa, nói: "Tống Dương, hôm nay cám ơn anh!"

"Đừng khách sáo, tôi mới là người phải cảm ơn cô."

"Phải rồi, cái kia..."

"Cái gì?"

Hoàng Tiểu Đào chợt đỏ mặt, giờ đã là hoàng hôn, ánh chiều tà óng ánh chiếu trên mặt nàng tạo nên một vẻ mỹ miều, nàng cười: "Không có gì."

Vương Đại Lý vội vẫy xe bus, thúc giục: "Nhanh lên một chút, sao hai người lề mề thế."

Tôi đi tới một đoạn, quay đầu nhìn lại, Tiểu Đào vẫn còn đang dõi theo chúng tôi. Có lẽ là mấy ngày nay đã phải nhìn quá nhiều thứ kinh khủng, nên thấy nàng cười tự nhiên đẹp hơn gấp nhiều lần.

Mấy ngày tiếp theo, tôi trở về cuộc sống sinh hoạt bình thường, sự hụt hẫng này có chút không quen.

Sau vụ án bánh bao nhân thịt người, một thời gian lâu sau tôi nhìn thấy thịt là không ngon miệng, càng không nhìn được người khác ăn bánh bao.

Nhân lúc nhàn rỗi, tôi chợt hỏi Đại Lý: "Phải rồi, hai ngày trước ta có xem một bộ phim, nhân vật nam chính cưới một nữ cảnh sát, theo ngươi như vậy tình cảm có hạnh phúc không?"

Vương Đại Lý nói: "Tùy người, nếu như nam chính cũng là cảnh sát, thì hai người chung một chỗ cũng không tệ, nếu nam chính là tội phạm thì chịu, không nói đượcm"

"Thế nếu là người dân thường thì sao?" Tôi hỏi.

"Ta không rõ chuyện này, nhưng thường ngày cảnh sát chắc rất bận. Mà sao ngươi không hỏi Tiểu Đào tỷ tỷ ấy, chắc tỷ ấy biết

rõ nhất."

Nói nhảm, nếu có thể hỏi nàng ta đã không hỏi ngươi- tôi nghĩ thầm.

Khoảng một tuần sau, Tiểu Đào gọi điện tới nói tôi biết, hôm nay chuẩn bị thẩm vấn lão Đường, tôi liền vội chạy tới cục cảnh sát.

Lão Đường ngồi trong phòng thẩm vấn, người quấn băng kín mít, dáng vẻ tương đối tiều tụy. Hai cảnh sát đang thẩm vấn lão, bên cạnh có một thư ký ghi chép lời khai, tôi và Tiểu Đào theo dõi qua cửa kính.

Nhưng hơn cả những gì tôi dự đoán, Đường sư phụ đối với toàn bộ mọi chuyện chẳng biết gì cả, còn tỏ vẻ rất sợ hãi, ôm đầu khóc ròng ròng: "Người không phải là ta giết, ta chẳng biết gì cả. Tên khốn Mã Kim Hỏa kia mang thi thể tới ném ở cửa hàng, ta chẳng có cách nào đành giúp hắn xử lý."

Cảnh sát có hỏi thế nào lão cũng vẫn nói y chang như vậy, đúng lúc mọi người đang dần mất hết kiên nhẫn, nét mặt lão Đường đột nhiên thay đổi, cảnh sát điều tra thử gọi: "Mã Kim Hỏa?"

Đường sư phụ cười lạnh một tiếng: "Gọi lão tử làm gì, sao cái tên tiểu ca đả thương ta không tới thẩm vấn? Hắn không dám đối mặt ta ư?"

Bất luận cảnh sát hỏi gì, lão đều khoanh tay tỏ ra hờ hững, nói rằng trừ khi là tôi tới, còn không đừng hòng hắn mở miệng.

Tôi và Tiểu Đào nhìn nhau, nàng nhấc điện thoại nội bộ lên, bảo hai cảnh sát lui xuống, sau đó bảo tôi: "Hai ta cùng vào."

"Sau vụ lần trước, cô không bị ám ảnh tâm lý chứ?"

"Làm sao có thể, cảnh sát mà lại sợ tội phạm sao?" Hoàng Tiểu Đào hất mũi một cái.

"Được, vậy ta cùng vào."

Chúng tôi bước vào trong phòng, Đường sư phụ vừa trông thấy thì đòi hút thuốc, tôi nói không có, Tiểu Đào mắng: "Mã Kim Hỏa, bây giờ chứng cứ như sợ, ngươi là tử tội khó thoát, lần thẩm vấn này cũng chỉ là cho có lệ, ngươi biết điều thì mau khai ra, đừng làm mất thời gian mọi người!"

Đường sư phụ cười khẩy nói với tôi: "Gặp ngươi ta nhận thua, để ta kể một chút chuyện cũ cho các ngươi."

Thì ra, ba năm trước Mã Kim Hỏa thiếu Đường sư phụ 10 vạn tệ, lúc ấy thực sự không trả nổi, liền đề nghị mang thịt tới trừ nợ. Mỗi ngày Mã Kim Hỏa lợi dụng sơ hở trong xưởng, cắt thêm chút thịt mang ra. Bởi hai người là đồng hương nên lúc đầu cũng không viết giấy hay ký kết gì.

Ba năm qua, Mã Kim Hỏa đã đưa không biết bao nhiêu thịt cho Đường sư phụ, món nợ này hẳn là đã trả hết. Ai ngờ cách đây ba tháng, Đường sư phụ cần 10 vạn tệ lo việc nhà, lại trở mặt đòi tiền.

Bởi vậy cả hai xảy ra tranh cãi kịch liệt, Đường sư phụ lôi chuyện xấu năm xưa của Mã Kim Hỏa để uy hiếp hắn. Mã Kim Hỏa giận quá liền động thủ, ai dè Đường sư phụ to lớn hơn, lỡ tay giết chết hắn.

Sau khi bình tĩnh lại, Đường sư phụ vô cùng hoảng sợ, một khi bị phát hiện chắc chắn sẽ ngồi tù. Nghĩ tới nghĩ lui, lão quyết định bắt chước theo bộ phim "sủi cảo nhân thịt người", băm thi thể Mã Kim Hỏa ra làm bánh bao bán.

Là người lần đầu tiên làm chuyện xấu, lại dùng phương pháp

băm nhỏ dã man này xử lý một cơ thể con người.

Đương nhiên thịt người khác với thịt heo. Đường sư phụ sợ khách sẽ nếm thấy khác, bèn bỏ thêm rất nhiều ngũ vị hương vào, vẫn không yên lòng, hơn nữa thường ngày bán bánh đều nếm thử trước. Lần đó lão nếm, bất tri bất giác ăn tới nửa loạt bánh, khi tỉnh táo lại thì hoảng sợ không thôi.

Đường sư phụ bắt đầu trở nên khác thường, giống như Mã Kim Hỏa năm xưa nếm được thịt người...

Cứ đến tám giờ tối, cũng chính là thời điểm Mã Kim Hỏa bị giết, lão Đường sẽ thay đổi nhân cách, điên cuồng ăn bánh bao nhân thịt người do mình làm ra, có lúc còn ăn hết cả một thùng, vừa ăn vừa lộ ra vẻ thỏa mãn quái dị.

Dần dần trong cơ thể của lão xuất hiện một nhân cách khác, đó chính là Mã Kim Hỏa đã bị lão giết!

Chương 94: Thần chết bất tử

Mặc dù Mã Kim Hỏa đã chết, nhưng 'linh hồn' của hắn sống lại trên người Đường sư phụ.

Rất nhanh hắn ăn hết thịt của chính mình, ngay cả xương với nội tạng, ban đầu Đường sư phụ định tìm cách vứt bỏ hắn cũng nấu lên ăn sạch.

Chính mình ăn thịt của mình, là một trải nghiệm như thế nào, trên thế giới ngoài hắn ra không ai có thể biết được. Đó là một loại cảm giác thỏa mãn biến thái cực hạn, đối với hắn mà nói còn khoái cảm hơn tình dục.

Bánh tích trữ rất nhanh hết, Mã Kim Hỏa bị dục vọng ăn thịt người hừng hực hun đúc, có thời gian hắn thậm chí còn tự cắt thịt trên người lão Đường để ăn. Nhưng thứ nhất Đường sư phụ quá mập, lại có tuổi, thứ hai hắn biết bây giờ mình đáng trú trong cơ thể lão Đường, nếu cơ thể này chết thì hắn cũng chết theo. Cho nên hắn bắt đầu tìm kiếm con mồi, mỗi tối đều đi loanh quanh mấy khu gần nhà, cho tới khi hắn gặp tiểu Trương.

Một nhân viên bán hàng rất trẻ, khỏe mạnh, da thịt căng đầy nhựa sống, lại không rượu bia thuốc lá, mùi trên người rất hấp dẫn. Mỗi lần tiểu Trương bê đồ, Mã Kim Hỏa đều để ý bắt thịt rắn chắc, cứ đứng nhìn tới chảy nước miếng.

Hắn hạ quyết tâm, muốn ăn thịt người thanh niên này!

Đúng lúc đó thì hắn lại có phát hiện ngoài ý muốn. Bên dưới cửa hàng lại có một hầm trú ẩn, Đường sư phụ dùng nó để bảo quản nguyên liệu nấu ăn. Mã Kim Hỏa thấy quá lãng phí, liền cải tạo thành một phòng bếp, lúc trẻ hắn là thợ xây nên cũng không

mất nhiều thời gian lắm.

Đương nhiên hắn phải vô cùng cẩn thận , bởi hắn không phải là chủ nhân của cơ thể, phần lớn thời gian trong ngày vẫn là Đường sư phụ nắm giữ.

Hơn nửa tháng, hắn đã cải tạo xong căn hầm, tiếp đó ăn cắp một chiếc xe van trong tiểu khu, chuẩn bị công cụ tiến hành bắt cóc.

Kế hoạch diễn ra rất thuận lợi, để cải thiện chất lượng thịt, hắn ép tiểu Trương uống rất nhiều hương liệu, chờ cho tiêu hóa hoàn toàn, sau đó mới cắt thịt. Mã Kim Hỏa thưởng thức khối thịt đầu tiên nhưng hiệu quả không tốt như hắn nghĩ.

Có điều thịt này vẫn rất tươi ngon, hắn cắt dần dần hết phần cơ thịt, để dành hưởng thụ từ từ. Kết quả không ngờ trong giờ phút quan trọng lại bị Đường sư phụ phát hiện, sợ hãi mang thi thể vứt bỏ, sau đó gia công thịt thành nhân bánh bao.

Sau khi Mã Kim Hỏa biết, hắn giận tới nỗi suýt nữa đốt cả cửa hàng. Nhưng hắn nghĩ lại, có vẻ chuyện này cũng không tệ.

Hắn nảy ra một ý tưởng 'phổ độ chúng sinh', bán bánh bao nhân thịt cho cư dân thưởng thức mùi vị thịt người, muốn cho cả xã hội cũng có hành vi biến thái như hắn, sau này ăn thịt người sẽ không cần phải lén lút nữa.

Trừ một phần chính mình hưởng thụ, phần lớn bánh bao đều mượn tay Đường sư phụ bán ra, trông thấy khách hàng ăn bánh bao không ngớt miệng khen ngon, Mã Kim Hỏa ẩn trong Đường sư phụ vô cùng hưng phấn.

Rất nhanh, thịt tiểu Trương đã hết sạch, hắn lại bắt cóc nạn nhân thứ hai. Lần này để thịt càng tươi ngon, hắn cho nạn nhân hít oxit ni tơ, sau đó buộc chặt động mạch cô ta, một dao lọc thịt

xuống. Nhìn một người còn sống bị lọc thịt tới trơ khung xương, loại khoái cảm kia không thể nào diễn tả bằng lời được.

Xử lý một người sống cần khoảng thời gian rất lây, mà nhân cách của hắn lại không thể chiếm cứ cơ thể Đường sư phụ lâu như vậy, kết quả còn chưa xử lý xong nạn nhân thứ hai, Đường sư phụ đã mang nó vứt xuống cống.

Mã Kim Hỏa cũng đành cắn răng chịu đựng, bởi hắn chỉ là một nhân cách ở nhờ.

Sau đó hắn bắt cóc nạn nhân thứ ba. Đường sư phụ như thường lệ, lại phát hiện việc hắn làm, lúc đó đang chuẩn bị xử lý thi thể. Nhưng cảnh sát đang theo dõi cửa hàng, chẳng có cách nào khác đành tạm thời để trong hầm ngầm.

Đường sư phụ nói: "Thực ra là các ngươi chưa được nếm qua hương vị thịt người, chờ sau khi các ngươi nếm qua, sẽ thấy mọi việc ta làm là đúng. Con người vốn cũng chỉ là một phần trong chuỗi thức ăn, chúng ta có thể ăn heo, bò, gà, tại sao không thể ăn người. Ăn một người lúc hắn còn tuổi trẻ, không phải là một thăng hoa của cuộc sống sao?"

Vừa nói, lão vừa cười man rợ. Tôi và Tiểu Đào ngây người, thư ký viên cũng đơ ra, nửa ngày không viết được chữ nào.

Hoàng Tiểu Đào gọi hai cảnh sát vào, giải Đường sư phụ đi. Đi ra khỏi phòng thẩm vấn, hai chúng tôi đều im lặng cả chục phút. Mãi sau Tiểu Đào mới mở miệng: "Thật là quá biến thái."

"Đúng vậy, bây giờ tôi chỉ muốn ra ngoài hít thở một chút không khí trong lành." Tôi đáp.

Chúng tôi ra ngoài đi dạo mấy phút, lúc này mới bình tĩnh lại, Tiểu Đào nói: "Anh có cảm thấy Đường sư phụ bị hồn ma Mã Kim Hỏa nhập vào không?"

"Tôi không theo chủ nghĩa vô thần, nhưng tôi không cho là hồn ma có sức mạnh như vậy, nếu hồn ma thực sự lợi hại, vậy còn cần tới cảnh sát làm gì?"

"Chi nên lão là bị tâm thần phân liệt?"

"Đúng, Đường sư phụ hèn nhát, sau khi giết người, nội tâm vô cùng áy náy bất an, khiến trong đầu lão dần dần sinh ra một nhân cách thứ hai, nhân cách đó chính là Mã Kim Hỏa." Bỗng nhiên tôi dừng lại, hỏi: "Pháp luật quy định xử lý tội phạm tâm thần phân liệt như thế nào?"

"Luật pháp nước ta không thừa nhận chuyện hai nhân cách song song, cho nên lão sẽ vẫn bị phán tử hình, nhưng nếu luật sư của hắn có thể nhờ bệnh viện tâm thần giám định, có lẽ hắn sẽ được đưa tới bệnh viện tâm thần. Có điều loại tội phạm như hắn quá nguy hiểm, sẽ bị nhốt cả đời trong phòng bệnh." Tiểu Đào nói.

"Vậy thì tốt, thứ người như vậy tuyệt đối không thể thả tự do." Tôi đáp

Tiểu Đào cười: "Cùng suy nghĩ!"

Hai chúng tôi bất tri bất giác đã đi khá xa, tôi nói: "Ta trở về thôi."

"Haiz lại phải tiếp tục công việc, mấy ngày nay tôi mệt chết đi được." Tiểu Đào ngao ngán.

"Chờ vụ án kết thúc hẳn, cô nghỉ ngơi cho tốt đi."

"Ha ha, Tiểu Đào cười khổ một tiếng, thở dài nói: "Xong vụ này lại có thể xảy ra vụ khác, việc nghỉ ngơi chờ sau này về hưu hãy nói. À Tống Dương, tôi có một thỉnh cầu."

"Cái..cái gì?" Tôi ngượng ngùng.

"Xem anh kìa, sao gần đây gặp tôi cứ căng thẳng như vậy, tôi so với tội phạm còn đáng sợ hơn à?" Tiểu Đào tức giận ngoác miệng ra.

"Không..không phải. Cô nói thỉnh cầu gì đi."

Hoàng Tiểu Đào nhảy lên bậc thềm, đưa đôi tay ra, nũng nịu: "Thực ra cũng không có gì, chỉ là tôi mỏi chân quá, muốn anh cõng tôi về."

"Cái gì? Trước mặt mọi người, bảo tôi cõng cô?" Tôi kinh ngạc, miệng há to tới mức có thể nhét hai quả trứng gà vào.

"Ở đây là nơi công cộng, lại chưa thấy anh dũng cảm khi ở riêng với tôi bao giờ, hơn nữa có ai biết chúng ta đâu?" Tiểu Đào dụ dỗ.

"Không...không được, tôi phải về trường, gặp lại sau!"

"Hừ!" Tiểu Đào tức giận giậm chân.

Đi được một đoạn, tôi quay đầu lại, thấy nàng vẫn còn đứng trên bậc thềm, ánh mắt ấm ức nhìn tôi. Thấy tôi nhìn mình, nàng lại đưa đôi tay ra, bộ dáng rất mắc cười.

Mặc dù xung quanh nhiều người đi lại, không ít người hiếu kỳ nhìn chúng tôi, nhưng cuối cùng tôi vẫn cắn răng quay lại chỗ nàng.

"Đến đây đi." Tôi cúi người nói.

"Tốt quá." Tiểu Đào từ phía sau nhào lên, chân tôi hơi khuỵu xuống do sức nặng của nàng. Tiểu Đào ghé mặt vào tai tôi: "Tỷ nặng lắm sao?"

"Không nặng, không nặng chút nào!" Tôi cười.

Chương 95: Cố vấn đặc biệt

Hai vụ án 'độ tài linh miêu' và 'bánh bao nhân thịt người' coi như chính thức khép lại, Tôn Lão Hổ mở một đại hội long trọng, khen thưởng các cá nhân cùng toàn bộ tổ chuyên án. Tôi và Đại Lý lĩnh hai mươi ngàn tiền thưởng, Hoàng Tiểu Đào là tổ trưởng tổ chuyên án, được trao huân chương chiến công hạng hai, Vương Nguyên Thạch thì từ cảnh sát viên quèn leo lên nhất cấp.

Trình giám đốc rất tán thưởng phương pháp phá án của tôi, ông ta sai Tôn Lão Hổ nói lại với tôi một câu, sau này chỉ cần gặp bất cứ khó khăn nào trong tỉnh, đều có thể tìm ông ấy. Sau đó đọc số điện thoại riêng cho tôi, số này cả tình chỉ trên dưới hai mươi người được biết.

Tiểu Đào nói, theo lý thuyết thì huân chương này phải thuộc về tôi, nhưng tiếc là tôi không phải biên chế cảnh sát, tôi cũng chẳng quan tâm, thực ra làm tiểu cố vấn tốt hơn.

Để thuận cho việc phá án sau này, Tôn Lão Hổ cấp cho tôi một cái giấy chứng nhận, bên ngoài giống với thẻ cảnh sát của Tiểu Đào, bên trong có ghi: "Cục cảnh sát hình sự thành phố Nam Giang. Cố vấn kỹ thuật Tống Dương." Nhìn rất trang trọng, đủ để hù dọa mấy người dân thường, he he.

Lão Tôn còn trêu chọc tôi rằng nếu vẫn thấy chưa đủ oai phong, sẽ tự mình tới tiệm đồ chơi mua một cái súng giả cho tôi đeo bên hông.

Trở về cuộc sống thường nhật, sự chênh lệch trong sinh hoạt khiến tôi vô cùng buồn chán, đến nỗi cứ ngồi vào bàn học là ngáp. Có điều không có án mạng mới là chuyện tốt, chứng tỏ Nam Giang

được yên bình, chỉ là nhàm chán quá thôi.

Hoàng Tiểu Đào thì vẫn bận rộn như vậy, chúng tôi thỉnh thoảng có nhắn tin mấy câu, đôi khi nàng nhắn vài tin mập mờ kiểu như: "Nhớ tỷ không?" Hay "Tiểu Shota, buổi tối không tới hầu hạ tỷ à?". Tôi cảm giác mối quan hệ của hai người đang không ngừng tiến lại gần, cách nhau có một lớp giấy mỏng thôi, nhưng lại chẳng ai chủ động xuyên thủng lớp giấy đó cả, có lẽ nàng quả thực quá bận rộn, không dám nói lời yêu thương. Mà tôi thì là kẻ ngu trong tình yêu, chẳng biết làm sao mà phá vỡ khoảng cách, nhưng mối quan hệ chỉ cần thế này đã đủ làm tôi ấm lòng rồi.

Có hôm Đại Lý mượn điện thoại của tôi để nghịch, không cẩn thận lướt thấy mấy tin nhắn mập mờ của chúng tôi, trợn mắt há mồm nói: "Mẹ ơi Dương tử, tiểu tử ngươi giỏi thật đấy, đúng là ám độ trần thương mà, ngươi và Tiểu Đào tỷ tỷ bắt đầu từ khi nào vậy?"

Tôi vội giật điện thoại nói: "Sao ngươi dám tự tiện nhìn lén tin nhắn riêng tư của người khác?"

"Đừng đánh trống lảng, sư huynh ta đây còn tưởng ngươi nhút nhát, ai dè loắng cái đã thoát kiếp cẩu độc thân rồi. Mau khai rõ ràng mọi chuyện, nếu không ta gọi lão đại và lão nhị trong phòng về, tam đường hội thẩm đối với ngươi!" Vương Đại Lý nói.

"Đừng, đừng, ta nói là được chứ gì?" Lão đại với lão nhị trong phòng là hai kẻ không biết giữ mồm, chuyện tôi có quan hệ với nữ cảnh sát mà để lộ ra, chỉ sợ ngày mai cả trường đều biết.

Sau khi tôi nói xong, Vương Đại Lý vỗ vai nói: "Được đó Dương tử, bình thường thấy ngươi nói chuyện với gái mà cũng căng thẳng như sắp chết, có lúc ta nghĩ rằng cả đời ngươi sẽ không tìm được hạnh phúc. Không ngờ ngươi đánh bậy đánh bạ lại giải quyết được Tiểu Đào tỷ tỷ, sư huynh đây cũng mừng cho ngươi."

"Cái đó...ta không làm tổn thương tình cảm của ngươi chứ? Chẳng phải ngươi cũng có ý với Tiểu Đào sao?" Tôi hỏi.

Vương Đại Lý phóng khoáng cười to: "Ngươi còn không biết phương châm cách mạng nhất quán của ta sao? Quăng lưới rộng rãi, bồi dưỡng trọng điểm. Nhưng cái hố này đã có củ cải chiếm mất, vậy ta còn đi theo quấy nhiễu làm gì, tìm trận địa khác mà đánh chứ sao. Có điều tiểu tử ngươi cũng quá ranh mãnh, một mực giấu diếm ta, hại ta cứ đa tình trước mặt Tiểu Đào tỷ tỷ."

"Thôi đừng nói nữa, tối nay ta mời ngươi uống rượu, coi như tạ tội được chưa?" Tôi ái ngại cười nói.

"Tối nay có khi không được, ta có hẹn rồi." Vương Đại Lý lắc đầu.

Bây giờ tôi mới để ý hắn ăn mặc như chó đội lốt người, tóc vuốt keo bóng mượt, người hẹn hắn chắc chắn không phải con trai, lại hỏi: "Mẹ ơi, ngươi còn nói ta ám độ trần thương, tiểu tử ngươi còn phản bội tổ chức trước ta. Biết điều thì mau khai ra, nữ sinh kia là ai, học lớp nào?"

"Thực ra ta cũng không biết." Đại Lý mơ màng nói.

Thì ra hắn có một đồng hương, tối nay cả phòng tên đồng hương của hắn đi ăn uống chung với một phòng nữ sinh khác, nhưng có một tên trong phòng lại về quê, liền gọi Đại Lý thế chỗ, nhân tiện xem có thể giới thiệu bạn gái cho hắn không.

Bốn nữ sinh kia cũng học năm tư giống chúng tôi, hơn nữa đều đang độc thân, tôi liền có chút không yên tâm: "Nữ sinh năm tư mà vẫn còn độc thân, liệu phẩm chất có vấn đề không?"

"Thì cũng là quăng lưới rộng rãi mà, không thử vận khí làm sao hái được hoa đào? Phải rồi, tối ngươi có muốn đi cùng không, dù sao cũng là bạn bè cả."

"Thôi ta ở nhà, đi ăn với bồn người con gái, ta ngại lắm." Tôi từ chối

"Vậy thì đợi tin vui của ta." Đại Lý ra giấu chiến thắng.

Tối đó, Đại Lý nhắn tin cho tôi: "Mẹ ơi, có một muội tử vô cùng đáng yêu, ta không thể tin được nàng là sinh viên năm thứ tư luôn."

Tôi trả lời hắn: "Vậy ngươi cố lên."

"Mang vận may của ngươi cho ta mượn đi."

Tôi bèn nhắn cho hắn hai chữ: "May mắn."

Đại Lý trả lời: "Nhận được rồi! Bây giờ ta tràn đầy vận may." Vương Đại Lý tâm tình rất tốt, xem ra quả thật có đất diễn, là bạn bè tôi cũng mừng cho hắn.

Hắn đi ăn rất lâu, hơn tám giờ còn chưa về. Tôi thầm nghĩ, liệu có phải là đưa gái về không, kết quả hắn gửi cho tôi một tin nhắn, nói rằng có một tên nam sinh đáng ghét, tranh lấy lòng nữ thần của hắn, làm hắn chẳng chen vào được câu nào, đầy bụng tức giận.

Tôi hỏi: "Có cần ta tới tiếp viện không?"

"Quán rượu Dương Quang, mau mau, hỏa lực quân địch quá mạnh, yêu cầu tiếp viện." Đại Lý đáp.

Tôi thay quần áo, ra ngoài. Trên đường vừa đi vừa nghĩ nên tiếp viện thế nào cho Đại Lý, chẳng lẽ bảo tôi hy sinh nhan sắc câu dẫn tên nam sinh kia? Thôi tùy cơ ứng biến.

Tôi tới một quán rượu nhỏ bên ngoài trường. Nói là quán rượu, thực ra là bán cả sữa hút, trái cây, giá thành cũng rất phù hợp với sinh viên, là nơi lý tưởng cho các cặp đôi hẹn hè. Tôi chưa

từng đến đây bao giờ.

Quán trang trí khá tươm tất, nhiều sinh viên đang ăn uống ở đây, loa phát nhạc nhẹ nhàng.

Tôi ngó xung quanh, Đại Lý đang ngồi trong góc, hắn đứng dậy la lên: "Tống Dương, sao lại trùng hợp như vậy?"

Tôi diễn theo: "Cơm nước xong, tới tìm ly đồ uống, sao ngươi cũng ở đây?"

Ngồi cùng bàn có ba người, một nữ sinh có vẻ ngoài vô cùng dễ thương, mặt trứng ngỗng, mắt to, mặc áo len sợi dệt màu vàng.

Ngồi bên cạnh nàng là một nữ sinh trang điểm rất đậm, mặt trắng bệch, mặc một cái váy đỏ diêm dúa, dáng người thực ra khá cân đối, tướng mạo so với nữ sinh kia cũng 80%, nhưng không biết tẩy trang đi sẽ thế nào.

Còn có một nam sinh mặc vest, đeo kính, đang cố tỏ ra chững chạc, mồm phì phèo điếu thuốc. Sinh viên mà hút thuốc tôi rất ghét.

Cô gái trang điểm đậm hỏi Vương Đại Lý với giọng ỏn ẻn: "Đại Lý, anh bạn đẹp trai này học cùng lớp ngươi à?"

Vương Đại Lý vỗ bả vai tôi, nói: "Giới thiệu với mấy người, đây là Tống Dương, bạn chí cốt của ta."

Tôi nhìn hắn cười cười, nữ sinh dễ thương cũng lễ phép cười, nữ sinh trang điểm đậm thì nhìn tôi bằng ánh mắt si mê, tên nam sinh hút thuốc khẽ hừ một tiếng.

Vương Đại Lý giới thiệu một chút, ba người bọn họ lần lượt tên gọi Hạ Manh Manh, Trương Diễm, Diệp Thi Văn.

Tôi ngỏ giọng hỏi Vương Đại Lý, ai là đồng hương của hắn, sợ

lát nữa lại đánh nhầm. Đại Lý nói đồng hương của hắn uống say, có người khiêng về rồi, mấy người còn lại cũng bận công việc.

Đại Lý kéo tôi ngồi xuống, rót cho tôi một ly đồ uống. Trương Diễm đặc biệt có hứng thú với tôi, hỏi tôi học chuyên ngành nào, quê quán ở đâu, đã có bạn gái chưa... Tôi thầm nghĩ, cũng quá bạo dạn đi, bèn trả lời qua loa theo lễ phép. Sau khi nghe thấy tôi đã có bạn gái, Trương Diễm lập tức mất hứng, quay qua nói chuyện về phim Hàn với Đại Lý.

Diệp Thi Văn hoàn toàn không để ý tới tôi, tiếp tục nói chuyện với Hạ Manh Manh, đang nói cái gì mà Lưỡng Tấn thi từ ca phú, nói liên miên lan man. Hạ Manh Manh chẳng nói lời nào, chỉ cười nghe Diệp Thi Văn tán phét.

Mấy người trên bàn nói chuyện rất sôi nổi. Tôi phân tích một chút tình thế địch ta, Diệp Thi Văn cứ quấn lấy Hạ Manh Manh, Trương Diễm thì cắn Vương Đại Lý không nhả, khiến hắn vô cùng bị động, hoàn toàn không thể có thời gian nói nửa câu với nữ thần của lòng hắn.

Là huynh đệ, đã tới lúc tôi phải ra tay rồi!

Chương 96: Tát vào mặt phú nhị đại (thiếu gia con nhà giàu)

Tôi ngồi bên cạnh quan sát một chút, đợi cho Diệp Thi Văn nói mỏi mồm, đưa ly nước lên uống, tôi mới mở miệng, dù gì cắt đứt người khác đang nói chuyện bất kể lý do gì đều bất lịch sự.

"Đồng môn Diệp Thi Văn, có phải gần đây cánh tay ngươi bị thương không?" Tôi hỏi.

Diệp Thi Văn hơi ngạc nhiên, theo bản năng kéo tay áo bên trái xuống: "Tiểu tử, nhãn lực cũng không tệ, là lúc ta chơi bóng rổ không cẩn thận nên bị thương."

Trương Diễm lập tức si mê la lên: "Diệp đại soái ca, anh còn chơi cả bóng rổ à? Hồi nhỏ tôi thích đọc nhất là truyên Slamdunk, nam sinh nào chơi bóng rổ cũng rất đẹp trai. Anh chơi bóng rổ có phải là rất tốt không?"

Diệp Thi Văn cười cười: "Thú vui thôi, tôi từ hồi cấp 2 đã chơi bóng rổ, ba bước ném rổ chỉ là chuyện nhỏ."

Trương Diễm la lên: "Oa oa, ba bước ném rổ, thật sự muốn đi xem, nhất định rất tuấn tú."

Tôi cười thầm, mục đích di dời hỏa lực đã đạt được, tôi đường nhiên không thể nào nói chuyện thơ ca với hắn, chỉ có thể phát huy sở trường của mình.

Ngỗ Tác và bác sĩ pháp y, thường ngày chẳng những phải nghiên cứu thi thể, còn phải kiểm tra thương tích của người sống nữa, cho nên tôi rất am hiểu các vết thương. Vết trên tay hắn chắc

chắn không phải là do va đập.

Tôi cười nói: "Tay ngươi bị dược phẩm hóa học ăn mòn. Đội bóng rổ nào lại mang axit vào sân vậy?"

Hạ Manh Manh che miệng phì cười, Diệp Thi Văn trừng mắt liếc tôi: "Tiểu tử, ngươi học ngành gì?"

"Điện tử viễn thông." Tôi đáp.

"Điện tử viễn thông?" Diệp Thi Văn trầm mặt nói: "Học điện tử mà ra vẻ cái gì Sherlock Holmes, nghĩ mình là thần thám à?"

Vương Đại Lý đột nhiên đấm bàn cười lớn, mọi người đều dùng ánh mắt khác thường nhìn hắn, Đại Lý giải thích: "Huynh đệ của ta thường ngày rất hay đọc tiểu thuyết trinh thám."

Tôi thở phào, chỉ sợ hắn tiết lộ chuyện của chúng tôi. Dù sao mấy vụ án tôi từng tham gia đều thuộc về bảo mật của cơ quan công an, tiết lộ ra bên ngoài sẽ không tốt.

Diệp Thi Văn bắt chéo hai chân cười khẩy: "Thích đọc truyện trinh thám, vậy ngươi thể hiện tài năng cho ta xem nào?"

Tôi hỏi: "Thể hiện thế nào?"

Diệp Thi Văn nói: "Thám tử không phải là rất giỏi quan sát sao? Ngươi thử đánh giá ta xem, để coi ngươi có thể nhìn ra được gì?"

"Ngươi thì có gì để đánh giá đâu, chỉ là một sinh viên." Tôi hời hợt đáp.

Diệp Thi Văn cười phá lên: "Ta còn tưởng ngươi lợi hại thế nào, mới nói mấy câu đã sợ rồi à?"

Bị hắn coi thường, há chẳng phải là quá mất mặt. Tôi phát động động u chi đồng, quan sát hắn từ trên xuống dưới một lượt.

Cũng may ánh sáng trong quán tương đối yếu, con ngươi của tôi không đến nỗi làm cho bọn họ sợ.

"Ngươi cao 1m75, trọng lượng cơ thể ước chừng 60 kg, mắt phải cận hơn mắt trái một độ, thường ngày thích chơi game, hồi bé đi xe đạp ngươi từng bị ngã, đùi phải gãy xương. Một tháng trước ngươi mới chia tay bạn gái, ngươi và cô ta yêu nhau đã khá lâu rồi. Cha mẹ ngươi đã ly hôn, từ nhỏ sống với mẹ, ngoài ra ngươi nên hút thuốc ít lại, ta cảm thấy phổi của ngươi có chút vấn đề."

Nói một tràng dài, hai cô gái đều tỏ ra rất ngạc nhiên. Diệp Thi Văn bỗng đứng dậy chỉ vào mặt tôi: "Ngươi...ngươi rốt cuộc là ai, điều tra lý lịch của ta rồi đúng không?"

"Ngươi có gì tốt mà để điều tra, ta cũng đâu phải là gay?" Tôi đáp.

Hạ Manh Manh che miệng cười, Diệp Thi Văn mặt trắng bệch: "Ngươi đừng có giả thần giả quỷ ở đây, dù sức quan sát của ngươi có lớn hơn nữa, ta cũng không tin ngươi nhìn ra được cha mẹ ta đã ly hôn, lại còn chuyện ta mới chia tay bạn gái."

"Nói như vậy là những điều ta vừa nói đều đúng hết?" Tôi hỏi.

Diệp Thi Văn không trả lời, xem ra là tôi nói đúng. Tôi nhàn nhạt xua tay: "Ngươi ngồi xuống đi, để ta giải thích từ từ cho mà nghe."

Thực ra những thứ như chiều cao, cân nặng, xương đùi từng bị gãy đều là kiến thức căn bản của Ngỗ Tác, tôi chỉ nói sơ qua keo để lộ thân phận. Về việc hắn mới chia tay bạn gái thì rất đơn giản, vết hóa chất ăn mòn trên cánh tay hắn là do xóa xăm lưu lại, từ độ nông sâu của vết thương, có thể đoán được là khoảng một tháng trước.

Vết xăm lưu lại mờ mờ ba chữ, trên cánh tay xăm ba chữ sẽ là cái gì? Hơn nửa là xăm tên người, nhưng tại sao lại phải xóa đi? Cho nên tôi kết luận một tháng trước hắn chia tay bạn gái, hơn nữa phải yêu rất lâu thì mới xăm tên lên tay.

Còn về chuyện bố mẹ hắn ly hôn thì tôi phải thừa nhận mình ăn gian. Bởi trong lúc hắn nói chuyện với Hạ Manh Manh, không để ý tới điện thoại có một tin nhắn, người gửi lưu là 'cha dượng'. Dĩ nhiên cũng có khả năng cha đẻ của hắn chết, hai chọn một kết quả tôi may mắn đoán đúng.

Diệp Thi Văn mặt lúc xanh lúc đỏ, cắn môi nói: "Dăm ba cái trò vặt."

Tôi cười cười, nhấp ly nước, Diệp Thi Văn trợn mắt nói: "Ngươi đừng có nhìn ta chằm chằm như vậy."

"Ngươi sợ à?" Tôi không khỏi buồn cười.

"Trò hề, ta mà sợ ngươi sao?" Diệp Thi Văn lại châm thuốc hút.

Tôi nói: "Ngươi có thể ra ngoài hút thuốc không, ở đây có con gái."

Diệp Thi Văn lúng túng, đứng dậy đi ra ngoài.

Trương Diễm hớn hở bảo tôi quan sát nàng một chút, trên người nàng nồng nặc nước hoa, tôi thấy không có nhã hứng nói chuyện. Nhưng để Vương Đại Lý tranh thủ cơ hội, tôi đánh nói vài lời lấy lệ. Trương Diễm nghe câu được câu chăng, ý tứ gọi tôi là thần thám.

Nhờ sự quấy nhiễu của tôi, cục diện ban đầu đã bị phá vỡ. Vương Đại Lý và Hạ Manh Manh trò chuyện một hồi, Hạ Manh Manh là người ít nói, chỉ lịch sự lắng nghe. Tôi ngồi bên cạnh quan sát, cảm thấy nàng là một người tương đối khép kín, cũng không biết Vương Đại Lý có làm nên trò trống gì không.

Có điều tôi cũng chỉ có thể làm tới đó, còn lại phải trông chờ vào hắn.

Hơn chín giờ, Đại Lý đề nghị đi hát karaoke, hắn rất có tài ca hát, bắt chước Châu Kiệt Luân rất có thần thái, đây cũng chính là sở trường của hắn. Hạ Manh Manh lại nói: "Hôm nay muộn quá rồi, đề khi khác đi."

Trương Diễm ý tứ giật dây: "Tiểu Hạ, chúng ta đi há đi, lâu rồi chưa hát mà."

Diệp Thi Văn thì mới bị tôi đả kích, im lặng không nói câu nào, tôi thầm nghĩ chẳng lẽ tôi phải hy sinh nhan sắc quyến rũ Trương Diễm? Cô gái hám zai này hình như rất có hứng thú với tôi.

Đột nhiên Diệp Thi Văn mở miệng: "Mấy quán hát gần trường chán lắm, hay là vào nội thành đi, ta có xe."

Trương Diễm hai mắt sáng lên, hưng phấn nói: "Diệp đại soái ca, anh còn có cả xe à?"

"Có đi hay không?" Diệp Thi Văn hỏi.

"Được, được. Tiểu Hạ, chúng ta đi đi." Trương Diễm gật đầu lia lịa.

Hai người này kẻ tung người hứng, liền quyết định việc đi hát. Sao tôi cảm thấy họ rất xứng đôi, Diệp Thi Văn thì sĩ diện hão, Trương Diễm thì ở đâu cũng nịnh nọt hắn ta.

Hạ Manh Manh miễn cưỡng đồng ý, tôi tất nhiên không đi không được, vậy là chúng tôi lên xe của Diệp Thi Văn, một chiếc BMW bóng loáng, xem ra cha dượng hắn rất giàu có.

Để Vương Đại Lý tranh thủ cơ hội, tôi chủ động cướp chỗ ngồi ghế phụ, để hắn và Hạ Manh Manh ngồi sau. Diệp Thi Văn liếc mắt lườm tôi, dọc đường đi cố tình hút thuốc khiến tôi khó thở, sự

hy sinh này quả là quá lớn.

Dọc đường đi, Diệp Thi Văn nhỏ giọng nói: "Huynh đệ, ngươi đã có bạn gái rồi, còn đi theo quấy rối làm gì?"

"Ta đâu có quấy rối, ta chỉ thích ca hát thôi không được sao?"

"Hừ!" Diệp Thi Văn cười lạnh: "Đừng tưởng chỉ có Vương Đại Lý hắn mới có thể gọi chi viện, ngươi có biết bạn bè của ta làm gì không? Xã hội đen có, quản lý quán bả nhà hàng có, bán thuốc lắc cũng có. Ngươi tự biết mình một chút đi, Vương Đại Lý có thể so được với ta sao? Ta thật khinh thường loại đu dây này."

"Thật ư? Nếu bằng hữu của ta tới, có khi lại bắt toàn bộ bằng hữu của ngươi đi ấy chứ." Tôi lộ ra nụ cười nhàn nhạt.

Diệp Thi Văn cười ha hả: "Ngươi cứ khoác lác đi, khoác lác cũng chẳng hại ai. Một sinh viên như ngươi chẳng lẽ lại quen biết cảnh sát?"

Tôi nói: "Được, vậy cứ để sau này rồi biết."

"Cắt, vẫn còn cố diễn." Diệp Thi Văn nhất quyết không tin.

"Ta quen biết cảnh sát thật đó." Tôi nói.

"Ha ha, nếu ngươi quen biết một cảnh sát thôi, ta sẽ gọi ngươi một ngươi một tiếng là cha." Diệp Thi Văn thách.

Tôi sảng khoái đáp ứng: "Được!"

Diệp Thi Văn sắc mặt chợt biến sắc, chắc là do sợ tôi quen một hai cảnh sát thật, nên rào trước: "Ngươi cũng đừng nói là quen thúc thúc làm dân phòng đấy nhé, chúng ta nói trước, dân phòng và cảnh sát giao thông đều không được tính."

"Ta còn chả biết cái gì là dân phòng với cảnh sát giao thông, ta quen đều là hình cảnh." Tôi đáp.

Hắn cười lớn: "Ngươi quen biết cảnh sát hình sự? Đừng có mà tự huyễn."

Đương nhiên tôi cũng chỉ là thuận miệng nói ra, chứ chưa đến mức để thị uy với một phú nhị đại mới gặp mà phải gọi tới Tiểu Đào. Nhưng vạn lần tôi không nghĩ tới, là tối hôm đó lại gặp nàng...

Chương 97: Bỏ thuốc

Chúng tôi ngồi xe tới một quán karaoke lớn trong thành phố, bản chất của Vương Đại Lý đã được bộc lộ hết, cộng thêm nữ thần đang ở trước mặt, nên dùng tất cả vốn liếng hát mấy bài của Châu Kiệt Luân.

Tôi ngồi bên cạnh nghịch điện thoại, như trút được gánh nặng, cứ để hắn diễn đi. Đột nhiên Trương Diễm lại gần tôi nói: "Tiểu soái ca, anh thực ra đang độc thân đúng không, có bạn gái sao không gọi ra đây chơi?"

"Nàng tương đối bận rộn." Tôi đáp.

"Hừm, chỉ nói dối tôi. Anh tại sao không hát?" Trương Diễm hỏi.

"Tôi không biết hát." Tôi lắc đầu.

"Thôi mà thôi mà, hai ta song ca bài 'Hôm nay anh cưới em nhé' có được không?" Trương Diễm nũng nịu kéo cánh tay của tôi.

Tôi nhất thời da gà nổi toàn thân, liếc nhìn khuôn mặt hám zai của cô ta, đây đích thì là Vương Đại Lý phiên bản nữ mà. Cô ta cũng đang quăng lưới rộng rãi, bồi dưỡng trọng điểm, không, nếu cô ấy là con trai, có khi còn bỉ ổi hơn Vương Đại Lý.

Thật may lúc này tình tiết mới bắt đầu phát sinh, tạm thời thu hút sự chú ý của Trương Diễm. Vương Đại Lý đang hát thì bị Diệp Thi Văn cắt ngang, cả hai cãi nhau ầm ỹ. Diệp Thi Văn nói là hắn còn chưa hát, mọi người cũng chưa hát, sao Vương Đại Lý lại hát liên tục mấy bài?

Tôi vội đứng dậy làm hòa: "Có gì mà phải làm ầm lên đâu, mỗi người hát một bài là được mà."

Diệp Thi Văn hừ một tiếng, rút thuốc ra, liếc mắt nhìn Hạ Manh Manh một cái rồi ra ngoài châm thuốc.

Vương Đại Lý đưa mic cho Trương Diễm, thắc mắc: "Sao đồ uống còn chưa mang lên, để ta đi giục bọn họ."

Mười phút sau, Vương Đại Lý bưng đồ uống cùng đồ ăn vặt đi vào, nhiệt tình mời mọi người. Trương Diễm nói: "Thật là thơm, Vương Đại Lý, anh gọi cả gà chiên cơ à?"

"Là tôi mời, đêm nay cứ ăn thoải mái, không đủ thì gọi thêm." Đại Lý đắc ý nói.

"Gà chiên trong quán đắt lắm đấy, anh thật là hào phóng." Trương Diễm khen.

"Ha ha, chuyện nhỏ!"

Chúng tôi cầm ly nước của mình lên, định uống thì đột nhiên Diệp Thi Văn đẩy cửa bước vào nói: "Manh Manh, đừng uống vội."

Tất cả ngớ người, Diệp Thi Văn lấy cái ly nước hoa quả Manh Manh đang cầm giơ lên ánh đèn, sau đó đem cho mấy người chúng tôi xem: "Nhìn xem, có một viên thuốc nhỏ sủi bọt bên trong."

Sau đó hắn nặng nề đặt lý nước xuống bàn, chỉ Vương Đại Lý mắng: "Vừa nãy ta đi toilet phát hiện tiểu tử này lén lén lút lút bỏ viên thuốc kia vào, thật là bỉ ổi, lại dám làm chuyện này với Manh Manh của ta."

Trương Diễm cũng sợ, vội kiểm tra ly đồ uống của mình: "Vương Đại Lý, sao anh có thể làm chuyện này, bỏ thuốc tiểu Hạ?"

Hạ Manh Manh càng bị dọa sợ, sắc mặt trắng bệch, đưa tay

che miệng, dùng ánh mắt khó tin nhìn Vương Đại Lý.

Vương Đại Lý trợn to hai mắt, hướng ánh mắt cầu cứu sang tôi, với sự thấu hiểu của tôi, hắn tuyệt đối không bao giờ làm chuyện này.

Diệp Thi Văn diễu võ giương oai, định đưa Hạ Manh Manh rời đi, Đại Lý mặt như sắp khóc đến nơi, giờ tôi không đứng ra sao gọi là anh em?

Tôi nói: "Ngươi có bằng chứng gì chứng minh là Vương Đại Lý bỏ thuốc?"

Diệp Thi Văn hừ lạnh một tiếng: "Như thế mà còn không gọi là bằng chứng à, đồ uống tự tay hắn mang tới, ngoài hắn ra có ai động tay vào đâu?"

Tôi cười khổ: "Chuyện này căn bản là vô lý, trước mặt nhiều người như vậy mà bỏ thuốc một cô gái, sẽ chẳng đạt được mục đích, mà còn đem đến tác dụng ngược lại."

"Ta không biết, có thể do bạn của ngươi ngu dốt." Diệp Thi Văn tỏ vẻ bất đắc dĩ.

Vương Đại Lý nhảy cẫng lên: "Diệp Thi Văn, ngươi nói ai ngu dốt, nhất định là tiểu tử ngươi bày chuyện."

"Mẹ kiếp, còn dám ngậm máu phun người? Rõ ràng chính là ngươi làm ra." Diệp Thi Văn giận dữ nói.

"Ta thề với trời, tuyệt đối không bao giờ ta làm loại chuyện này."

"Hừ, thề thốt gì đều vô dụng, sự thật bày ra trước mắt đây này."

Cả hai cang cãi càng hăng, mắt thấy sắp có đánh nhau, tôi vội

khuyên nhủ: "Dừng lại hết đi, nói miệng thì vô chứng, hay là chúng ta dùng chứng cứ để nố chuyện."

"Chứng cứ?" Cả hai đồng thanh, Diệp Thi Văn hỏi: "Cái này còn không tính là chứng cứ sao?"

"Chứng cứ gì, ngươi đã giám định viên thuốc xem có thành phần hóa học gì chưa? Vân tay trên ly đã so sánh chưa? Ít nhất cũng phải xem camera giám sát, chẳng phải sẽ rõ?" Tôi phân tích.

Diệp Thi Văn cười lạnh: "Còn đòi xem camera giám sát, ngươi nghĩ ngươi là cảnh sát à?"

"Các ngươi ngồi đây chờ một lát, ta xuống quầy bar."

Nói xong, tôi đẩy cửa rời đi, đột nhiên Diệp Thi Văn gọi tôi lại: "Đứng lại!"

Thấy vẻ mặt của hắn có chút gì đó, tôi thoáng hiểu ra, chính là hắn nghĩ tôi là một sinh viên, chẳng thể nào xin trích xuất camera được, nên định nói rồi lại thôi, quay đầu về chỗ ngồi.

Cứ đợi đi, lát nữa ta cho người muốn khóc cũng không khóc được!

Tới quầy bar, tôi trực tiếp nói với lễ tân: "Màn hình giám sát nơi này ở đâu, ta muốn xem qua khoảng thời gian tầm 9h30."

Lễ tân nổi giận: "Ngươi là cái thá gì, camera giám sát ngươi muốn nhìn là nhìn ư?"

Tôi đưa giấy chứng nhận của lão Tôn chó hắn xem, lễ tân lập tức quay ngoắt 180 độ, nói vừa rồi vô lễ. Sau đó hắn nói hắn không có quyền quyết định, phải xin phép cấp trên, lại hỏi có phải tôi đang điều tra vụ án nào không, tôi ném cho hắn một câu: "Đừng nói nhảm, ta đang điều tra một nghi phạm, nhanh lên một chút!"

Đây cũng là cách nói chuyện tôi học được khi giao tiếp với cảnh sát bấy lâu, đôi khi mang ra dùng cũng rất hữu dụng.

Lễ tân gọi điện, sau đó bảo một nhân viên phục vụ dẫn tôi vào phòng giám sát, dọc đường đi thái độ rất cung kính, mấy cơ sở giải trí này ít nhiều đều có mờ ám, trông thấy cảnh sát thì như chuột thấy mèo.

Tôi xem màn hình giám sát 10 phút trước, Vương Đại Lý đi lấy đồ uống, sau đó qua bên cạnh lấy gà chiên. Đúng lúc này, một nam sinh cao gầy đeo kính tới gần quầy bar, đưa tay lên miệng ly, mặc dù hình ảnh không rõ lắm, nhưng vẫn có thể nhìn ra hắn thả một thứ vào trong ly.

Tôi thầm cười lạnh, Diệp Thi Văn ơi Diệp Thi Văn, ngươi tự cho mình là thông minh à?

Tôi nói với nhân viên giám sát: "Đoạn video này trích lại cho ta, có USB không, ta mượn mấy phút rồi trả cho ngươi."

"Được được, đồng chí cảnh sát, ngài chờ một lát." Nhân viên giám sát rất nhanh cop cho tôi đoạn video đó. Tôi cầm USB trở lại phòng hát, Diệp Thi Văn và Vương Đại Lý đang cãi nhau mặt đỏ tía tai, Hạ Manh Manh thì đã cầm túi lên chuẩn bị về, tôi la lớn: "Mọi người im lặng đã, đâu còn có đó."

Phía sau màn hình karaoke có cổng USB, cắm vào đó có thể xem video, đoạn phim sắp tới cảnh kia, Diệp Thi Văn bối rối đưa tay định tắt TV, tôi ngăn trước mặt hắn, cười lạnh: "Ngươi định làm gì?"

Mặt hắn trắng bệch, môi run run. Tôi nói: "Không làm chuyện trái với lương tâm thì không sợ quỷ gõ cửa. Ngồi xuống cho ta!"

Hắn lúng túng ngồi về chỗ. Lúc video chiếu tới đoạn hắn bỏ thuốc, Trương Diễm kêu lên: "Trời ạ, sao ngươi có thể làm chuyện

bẩn thỉu này, ta đúng là nhìn lầm người."

Diệp Thi Văn mặt lúc trắng lúc xanh, đột nhiên cười ngượng: "Mọi người nghe tôi giải thích đã." Hắn móc trong túi ra một vỉ thuốc, trên đó thiếu một viên: "Thực ra vừa rồi là tôi đùa mọi người chút thôi, đó không phải thuốc mê hay gì đâu, là vitamin tôi thường uống, không tin tôi uống cho mấy người nhìn."

Sau đó hắn cầm cái ly lên, uống một hớp lớn: "Mấy người nhìn xem, đâu có sao, chỉ là đùa chút thôi..."

Lời còn chưa dứt, Hạ Manh Manh hắt luôn cốc nước vào mặt hắn, giận đến xanh mặt, nàng nặng nề đặt ly xuống, quay đầu rời đi.

"Manh Manh, nghe ta giải thích." Diệp Thi Văn định đuổi theo, Vương Đại Lý trực tiếp một quyền đấm vào mặt hắn, hai người vật lộn trên salon. Trương Diễm nhảy cỡn lên, giọng the thé kêu: "Hai người đừng đánh nhau nữa."

Tôi ngao ngán, Vương Đại Lý tại sao không biết nắm bắt thời cơ quan trọng, cơ hội tốt như vậy mà không đưa Manh Manh về, mà còn ở đây gây sự?

Hạ Manh Manh là con gái, về trường giờ này muộn như vậy khiến người khác không yên tâm, tôi cũng chẳng khuyên được hai tên đang hăng máu, đành đuổi theo!

Chương 98: Thám hiểm nhà ma

Tôi đuổi kịp Hạ Manh Manh ở dưới lầu, nghe thấy tiếng bước chân, nàng quay lại nhìn. Khuyết điểm cứ nói chuyện với con gái là xấu hổ lại bộc lộ, tôi ấp úng: "Đêm muộn rồi, để tôi đưa cô lên xe."

Nàng khẽ mỉm cười: "Cảm ơn."

Đi chung với một cô gái xinh đẹp, thật là bối rối. Tôi giải thích một chút vì sao mà Đại Lý không tiễn nàng, vừa nghe thấy hai người đánh lộn, Manh Manh lo lắng: "Anh bảo Vương Đại Lý, đừng chấp nhặt với loại người như vậy, ban nãy trong quán hát, hắn còn muốn sờ tay tôi, tôi ghét nhất là loại con trai bên ngoài dát vàng nạm ngọc, bên trong thối rữa."

"Cũng không thể trách mình hắn, dù sao cha mẹ hắn ly hôn sớm, không được quan tâm dạy dỗ." Tôi đáp.

Hạ Manh Manh cười phì một tiếng: "Anh cũng quá lợi hại đi."

Mặt tôi lập tức đỏ bừng, để giúp huynh đệ có cơ hội, tôi liều mạng lái sang chuyện khác, khen Đại Lý là người nghĩa khí, lại biết quan tâm phụ nữ.

Tôi cảm giác Hạ Manh Manh là một cô gái được dạy dỗ rất tốt, tôi nói một câu nàng lắng nghe một câu, rất là nghiêm túc. Nàng hỏi tôi: "Anh tên là Tống Dương?"

Tôi ngớ người, nói về Đại Lý nãy giờ, sao tự nhiên lại chuyển hướng qua tôi, đành đáp: "Đúng vậy."

Nàng cười: "Tôi có cảm giác anh không giống một sinh viên."

"Tôi giống cái gì? Côn đồ hay cắc ké xã hội?" Tôi cũng cười.

"Không, không, tôi thấy vẻ ngoài anh rất ngây thơ, nhưng nội tâm lại rất chững chạc." Hạ Manh Manh suy nghĩ, nói.

"Không đến nối khoa trương vậy chứ, tôi sinh năm 95 thôi."

"Tháng mấy?"

"Tháng 10."

"Tôi còn lớn hơn anh đấy, tôi sinh tháng 3." Hạ Manh Manh cười hiền.

"Ồ." Tôi suy nghĩ, chủ đề là gì bây giờ, phải rồi, khen Đại Lý: "Hạ tỷ tỷ, Đại Lý nhà ta hắn..."

Hạ Manh Manh lại cười: "Tống Dương, anh học điện tử thật à?"

Kết quả chúng tôi trò chuyện cả đường đi, cho tới khi nàng lên xe, Hạ Manh Manh còn xin số điện thoại của tôi. Trên xe còn nhắn tin: "Tối nay cảm ơn anh, hy vọng sau này có thể làm bạn."

Tôi suy nghĩ một chút, làm bạn với tôi là ý gì, liệu Vương Đại Lý có cơ hội không?

Trở về phòng hát, Vương Đại Lý với Diệp Thi Văn đã mệt, buông nhau ra mỗi người ngồi một góc, mặt đầy vết bầm. Trương Diễm thì đang hát bài 'chia tay vui vẻ'.

"Manh Manh đâu?" Đại Lý hỏi tôi.

"Ta đưa cô ấy lên taxi, phải rồi, ta xin số cô ấy giúp ngươi đấy." Tôi đáp.

Vương Đại Lý vô cùng cao hứng, nói mấy hôm nữa sẽ mời tôi ăn cơm, thuận tiện khinh miệt liếc Diệp Thi Văn một cái.

Xảy ra chuyện như vậy, mà ba người vẫn còn muốn hát cho xong mới về trường, tôi thật bái phục. Mười rưỡi tối, Diệp Thi Văn lại chở chúng tôi về. Vốn là hắn không định chở đâu, nhưng tôi ghé tai hắn nói: "Ta có quen một biên tập báo nhà trường, có muốn sự tích tối nay được lan truyền trong toàn khoa không?"

Hắn trừng mắt lườm tôi, chẳng thể làm gì khác đành đưa chúng tôi về. Chẳng ngờ chuyện không muốn lại xảy ra, giữa đường thì xe của hắn bị hỏng. Đại Lý nói: "Xe ngươi là đồ rởm à, đang đi lại chết máy?"

Diệp Thi Văn cả giận mắng: "Ngươi cứ lắm lời, ta vứt ngươi ở đây đấy."

Diệp Thi Văn xuống mở cốp kiểm tra động cơ, Trương Diễm thì tranh thủ chạy vào bụi cây giải quyết nỗi buồn. Đoạn đường này tương đối vắng vẻ, Trương Diễm lúc trở về vội vội vàng vàng, nói: "Đàng kia có một ngôi nhà, hình như là biệt thự, nhưng không hề bật một cái đèn nào, liệu có phải nhà ma không?"

"Nhà ma thì có gì đáng sợ?" Vương Đại Lý vênh váo vỗ ngực: "Không phải nói phét, ma quỷ ta đây gặp nhiều rồi."

Đúng lúc này Diệp Thi Văn đang cúi đầu trước xe hỏi: "Các ngươi có ai mang nước không?"

"Sao vậy?" Tôi hỏi.

"Ta quên đổ nước làm mát vào két, khô cong hết rồi, đổ nước mới đi được." Diệp Thi Văn giải thích.

Chẳng ai mang theo nước uống, trên xe chỉ có mỗi cái vỏ chai rỗng, tuy nói có thể dùng cách cùi bắp là đi tiểu vào, nhưng có con gái ở đây chẳng ai tiện nhắc tới.

Con trai chỉ cần ở trước mặt còn gái, thì cho dù có xinh hay không cũng tương đối dè dặt.

Quanh đây cũng chẳng có cửa hàng tiện lợi nào, Diệp Thi Văn ngồi vào buồng lái, buồn buồn châm thuốc hút. Đột nhiên hắn vỗ trán: "Ồ, ven đường chẳng phải có nhà dân sao."

Trương Diễm nói: "Cái gì, ngươi định tới căn nhà đó xin nước? Ta thấy ở đó quá âm u, đáng sợ lắm."

"Xin nước thì có gì mà phải sợ, chúng ta bốn người cơ mà?" Diệp Thi Văn nói.

"Ngộ nhỡ nhà đó không có ai ở thì sao?" Trương Diễm hỏi.

"Không có người thì cũng có vòi nước chứ, ta tới lấy nước rồi đi luôn, không thể nói ta đột nhập nhà riêng được." Diệp Thi Văn thở dài.

Tuy nói Diệp Thi Văn rất đáng ghét, nhưng nếu không về ký túc trước mười một giờ sẽ rất phiền toái, chúng tôi chẳng còn cách nào. Hắn khóa xe lại, bốn người cầm chai rỗng tới căn nhà kia xin nước.

Vạch bụi cây rậm rạp ra, trong bóng tối hiện lên một căn nhà hai lầu kiểu Âu sừng sững. Căn nhà có phong cách rất quý phái, nhưng lại tạo cho người nhìn một cảm giác không thoải mái, cảm thấy áp lực vô hình, chẳng lẽ là do phong thủy không tốt?

Trước cửa là một con đường bằng đá, nhưng cỏ dại đã mọc đầy, xung quanh có mấy bãi phân khô, không biết là của con người hay động vật. Cửa sổ thủy tinh đối diện đường cái đều vỡ toang, xem ra đây là một ngôi nhà bỏ hoang.

Trương Diễm lắp bắp: "Căn nhà này đáng sợ quá, Diệp Thi Văn hay là ngươi vào một mình đi."

Diệp Thi Văn nổi giận: "Đồ nhát chết, trên đời này làm gì có ma quỷ, đừng lề mề."

Vương Đại Lý la lên: "Ngươi vào thì ta vào, xem ai sợ ai."

Tôi nhàn nhạt xua tay: "Vào thôi."

Trương Diễm bị bỏ lại một mình, thấy ba chúng tôi đẩy cửa bước vào vội vã kêu lên: "Chờ chút, cho ta vào với."

Vừa vào trong nhà là phòng khách, vách tường lâu ngày dầm mưa dãi nắng đã bong tróc, rèm cửa sổ cũng rách tứ tung, mỗi khi có gió thổi thì đung đưa quái dị, sàn nhà bằng gỗ, giẫm lên kếu cót ca cót két.

Hướng ra phía cửa là một cầu thang hình chữ U, ánh sao nhàn nhạt xuyên qua cửa sổ chiếu vào, khung cảnh y hệt như trong phim kinh dị.

Tới chân cầu thang, Diệp Thi Văn nhíu mày do dự, Vương Đại Lý cười nhạo hắn: "Còn nói người khác nhát chết, giờ chính mình lại sợ à?" Ngoài miệng hắn nói vậy, nhưng tay lại đang nắm chặt tay áo tôi.

"Chẳng qua là quá tối." Diệp Thi Văn kiếm cớ: "Ta sợ lúc leo cầu thang, không cẩn thận ngã xuống thì mất nhiều hơn được."

"Ngươi lấy điện thoại ra soi đèn đi." Đại Lý đề nghị.

"Điện thoại ta hết pin, ngươi đi trước dẫn đường đi." Diệp Thi Văn đáp.

"Xin lỗi, điện thoại của ta cũng hết pin rồi." Vương Đại Lý lắc đầu.

Tôi cũng nể hai tên này, nói: "Thôi, để ta đi trước, các ngươi theo sau."

Với Động u chi đồng, tôi căn bản không cần dùng điện thoại soi sáng, ung dung đi lên lầu. Ba người đắn đo một chút rồi mới

lên theo, tôi quay đầu lại nhìn thấy ai cũng cầm điện thoại trong tay, đám này thật hết thuốc chữa.

Đi lên được nửa đường, Trương Diễm đột nhiên hét lên: "Có ngón tay móc vào ta, có ngón tay móc vào ta!"

Quay đầu nhìn lại, thì ra cô ta bị một đoạn dây điện mắc vào, Trương Diễm xấu hổ cười gượng.

Trên lầu hai rất nhiều phòng, tôi bảo mọi người dừng một chút, sau đó nghiêng tai lắng nghe. Vương Đại Lý hỏi tôi đang nghe ngóng cái gì, có phải là có ma không?

"Ma quỷ thì có gì đáng sợ, con người mới đáng sợ." Tôi nói.

"Đừng nói đùa, nơi này làm gì có người." Diệp Thi Văn khinh thường nói.

"Ngươi chắc chắn chứ? Loại nhà bỏ hoang này thường có mấy tên vô gia cư ngủ, thậm chí có cả tội phạm giết người lẩn trốn." Tôi nghiêm mặt nói.

Lời vừa nói ra, cả ba sắc mặt trắng bệch, tôi không hề có ý hù dọa, đây là sự thật, chỉ nói để cho họ chuẩn bị tâm lý.

Tôi nghe ngóng xong, cảm thấy ở đây không có người, không có người thì khỏi sợ, thực ra tôi chẳng quan tâm tới mấy thứ hão huyền, cho dù bây giờ có ma nữ xồ ra, tôi cũng chỉ hơi hoảng mà thôi.

Chúng tôi lần lượt kiểm tra từng phòng, Trương Diễm ấp úng nói: "Nhà vệ sinh chẳng phải đều đặt ở cuối hành lang sao?"

"Đúng, chúng ta tới đó." Tôi gật đầu.

Hành lang tối om, cảm giác giống như một đường hầm tăm tối, hôm đó lại không có ánh trăng. Tôi cố ý dừng một chút, để cho

Diệp Thi Văn đi trước. Ai ngờ hắn cũng dừng lại, dùng ánh mắt liên tục ra hiểu cho tôi: "Đi đi."

"Ngươi đi trước." Tôi cười nham hiểm.

Sắc mặt hắn lập tức trở nên rất khó coi, lùi về sau nói: "Không, không, ngươi đi trước đi, mắt ta cận nặng, sợ ngã lắm."

Tôi âm thầm bật cười, sợ thì cứ nói là sợ, có ai chê cười ngươi đâu.

Tôi liền đi lên trước, cuối hành lang quả nhiên là một nhà vệ sinh, nhưng không có nước, ống nước đã rỉ sét từ lâu. Diệp Thi Văn mắng chết tiệt, Trương Diễm hỏi: "Chẳng lẽ hôm nay chúng ta phải ngủ trên xe ư?"

"Ngủ đây cũng được mà, ở đây tốt hơn trong xe nhiều." Nói xong tôi kéo rèm phòng tắm một cái roạt, làm mấy người đều giật mình.

Trương Diễm nói: "Tống Dương, ngươi đừng làm ta sợ được không? Cái nơi quỷ quái này một giây ta cũng không muốn ở."

"Vậy chúng ta ra ngoài xem có thể nổ máy xe không." Tôi gật đầu.

Chúng tôi đang định đi ra ngoài thì một căn phòng trong hành lang đột ngột mở cửa. Trương Diễm lắp bắp: "Sao cửa lại mở ra, có gió à?"

Trương Diễm ngó đầu vào bên trong nhìn, đột nhiên hét lên chói tai, khiến màng nhĩ tôi như muốn nổ tung. Hét xong, mặt cô ta đầy nước mắt quay ra, Diệp Thi Văn ngạc nhiên hỏi: "Sao vậy?"

Trương Diễm run cầm cập, không nói nên lời, Diệp Thi Văn tự mình tới xem, sau đó hắn lùi lại, động tác cứng ngắc, sắc mặt trắng bệch. Tôi vỗ vai hắn một cái, hắn giật mình nhảy cẫng lên.

"Sao thế?" Tôi cau mày hỏi.

"Trong..trong phòng...có...người chết!" Diệp Thi Văn thở hổn hển nói.

Chương 99: Khám nghiệm tử thi

"Người chết? Ngươi không nhìn lầm chứ?" Tôi kinh ngạc.

"Không tin thì tự ngươi đi mà xem." Diệp Thi Văn hét lên.

"Đi, Đại Lý." Tôi nói.

Đi vào trong nhìn, quả thật có hai thi thể, một cái nằm gần cửa, một cái nằm trên cửa sổ, toàn thân đén bóng, da thịt bên ngoài đã hóa thành than. Phản ứng đầu tiên của tôi là bị người khác thiêu hủy, sau đó vứt thi thể. Thiêu hủy là phương pháp xóa DNA và chứng cứ rất hữu hiệu, nhưng một điều lạ là, hai thi thể này lại mặc quần áo, hơn nữa quần áo còn rất nguyên vẹn.

Vương Đại Lý thất kinh kêu lên: "Dương tử, đúng là xác chết!"

"Ở nới hẻo lánh ngoại ô này, bị chọn làm địa điểm vứt xác cũng không có gì lạ, để ta gọi cho Hoàng Tiểu Đào."

Vừa cầm điện thoại lên, Diệp Thi Văn và Trương Diễm nháo nhác ngó vào bên trong, Diệp Thi Văn hạ thấp giọng, nói: "Ngươi điên à, báo cảnh sát làm gì, mau đi thôi."

Tôi chả quan tâm tới hắn. Hắn lại nói: "Cảnh sát bây giờ đều ngang ngược không biết lý lẽ, nói không chừng tới khi không bắt được hung thủ liền bắt chúng ta gánh tội thay."

Trương Diễm cũng hùa theo nói: "Đúng vậy đúng vậy, đừng báo cảnh sát, nhiều một chuyện không bằng bớt đi một chuyện, mau đi thôi."

Tôi thầm nghĩ, hai người này nghe tin đồn nhảm ở đâu vậy? Cảnh sát phá án là rất công tâm, người báo án bị giam giữ thì có thật, nhưng đó là bởi vì hắn quả thật có hiềm nghi. Lúc này điện thoại đã kết nối, Hoàng Tiểu Đào lười biếng nói: "Tiểu hỗn đản, đêm hôm khuya khoắt gọi cho tỷ làm gì? Tỷ vất vả lắm mới chợp mắt được."

"Khả năng tối nay cô phải mất ngủ rồi, ở đây tôi phát hiện hai xác chết." Tôi đáp.

Đầu dây bên kia chợt vang lên một tiếng choang, tôi vội hỏi có chuyện gì, Tiểu Đào tức giận nói: "Đưa tay bật đèn không may làm rơi vỡ cái ly rồi, là ly Mark tôi thích nhất."

Tôi cười: "Để tôi mua đền cho cô, mau tới đây, địa chỉ là..."

Tôi liếc mắt ra hiệu cho Đại Lý, hắn dùng điện thoại xác định vị trí, nói cho tôi để tôi báo với Tiểu Đào.

"Được, bây giờ tôi lập tức kêu trụ sở xuất người, anh ở đó bảo vệ hiện trường cho tốt." Hoàng Tiểu Đào vội vã nói.

Cúo điện thoại, Diệp Thi Văn và Trương Diễm đều há hốc mồm, Diệp Thi Văn lắp bắp: "Ngươi quen cảnh sát thật à?"

"Ta còn gạt ngươi sao?" Tôi cười.

Diệp Thi Văn luống cuống: "Kia...ta đi trước đây."

"Xe không nổ máy được, ngươi có thể đi đâu? Ở lại đây đi, lát nữa còn phải lấy khẩu cung."

"Cái gì? Còn phải lấy khẩu cung?" Trương Diễm kinh hãi: "Chúng ta chẳng làm gì cả, ngươi phải làm chứng cho chúng ta."

Tôi cảm thấy buồn cười, người thường vừa nghe thấy lấy khẩu cung, hay tới đồn cảnh sát thì liền sợ hãi. Thực ra cảnh sát

cũng chỉ làm công việ của mình. Để xoa dịu hai người, tôi nói: "Được, ta sẽ làm chứng cho các ngươi."

Tôi quay qua Đại Lý: "Xem ra tối nay bận rộn rồi, ngươi bắt taxi về trường, mang vật dụng của ta tới đi."

"Được!" Vương Đại Lý sảng khoái đáp ứng: "Tiện thể ta mang cho ngươi chút đồ ăn, tối nay khả năng lại phải thức đêm."

"Đi nhanh về nhanh, trên đường nhớ cẩn thận"

"Biết rồi."

Nói xong Vương Đại Lý liền rời đi, Diệp Thi Văn hỏi tôi: "Tống Dương, rốt cuộc ngươi có lai lịch gì?"

"Là sinh viên giống như ngươi thôi." Tôi nhàn nhạt nói.

Diệp Thi Văn đầy vẻ nghi ngờ, có lẽ là do hai cái xác đang ở đây khiến hắn căng thẳng, định châm thuốc hút. Tôi bảo hắn đừng có hút thuốc ở đây, vứt tro với tàn thuốc ở hiện trường sẽ rất phiền toái, không cẩn thận còn bị tạm giam điều tra. Nghe tối nói vậy hắn liền từ bỏ ý định.

Trong khi chờ Tiểu Đào tới, tôi cẩn thận nhìn qua hai thi thể một chút. Nhìn đặc điểm bên ngoài không bỏ sót chi tiết nào, nhưng vẫn không nghĩ ra được rốt cuộc là chết cháy ngoài ý muốn, hay là bị người khác giết rồi đốt xác, tôi sợ để lại vân tay nên không động vào.

Từ quần áo, vóc dáng hai thi thể suy đoán đều là nam giới, một người tuổi khoảng 30, người còn lain cỡ 40 tuổi. Bọn họ chẳng những mặc quần áo, đi tất, mà thậm chí còn đeo đồng hồ, nhẫn vàng, khiến tôi không hiểu dụng ý của kẻ vứt xác.

Tôi lục soát căn phòng một chút, phát hiện bên trong có hai cái túi ngủ, bên cạnh có một balo, đúng lúc tôi đang suy nghĩ, sau lưng

bỗng có tiếng đóng cửa, sau đó là giọng Trương Diễm hét chói tai.

Lúc này tối mới phát hiện hai người nãy giờ cứ đi theo tôi, Trương Diễm lắp bắp: "Cửa...cửa bị ai đóng vậy?"

"Chắc là gió thổi."

Tôi bước tới đẩy cửa ra. Nhưng đối diện cánh cửa này là tường, không thể có gió thổi tới. Hơn nữa không khí trong hành lang rất âm u, âm thanh lạch cạch lạch cạch truyền tới từ nơi nào đó, nghe cứ như có người đang nhai đậu, tôi thầm nghĩ căn nhà này quả là có mấy phần quỷ dị.

Quay đầu nhìn lại, Diệp thi Văn và Trương Diễm sợ hãi tới mức cắn mười đầu ngón tay, hai mắt trừng thật to, dáng vẻ rất đỗi buồn cười: "Không sao đâu, có ta ở đây rồi."

"Ngươi có nghe thấy tiếng động gì không?" Trương Diễm sợ hãi hỏi.

"Đừng nghĩ lung tung nữa, nếu không có việc gì làm thì lấy điện thoại ra mà lướt weibo, ở những nơi như thế này, càng suy nghĩ lung tung thì càng sợ hãi."

"Ngươi...sao ngươi chẳng sợ chút nào vậy?"

"Cái này có gì đáng sợ đâu, bình thường ngươi không xem phim kinh dị à?"

Đúng lúc này bên ngoài vang lên tiếng còi xe cảnh sát, một nhóm người đi lên, nhìn thấy Trương Diễm và Diệp Thi Văn, Hoàng Tiểu Đào hỏi: "Đây là bạn học của anh à?"

"Cứ coi là như vậy đi, đưa tôi găng tay cao su nào."

Tiểu Chu đưa găng tay cho tôi, đeo lên sau đó chuẩn bị khám nghiệm. Diệp Thi Văn và Trương Diễm nhìn tôi tới rớt con ngươi

ra ngoài, lúc trước có đánh cược với Diệp Thi Văn nếu tôi quen một cảnh sát hình sự hắn sẽ phải gọi tôi là cha. Vốn tôi định bắt hắn thực hiện ngay lúc này, bắt hắn gọi một tiếng cha để dập tắt oai phong. Nhưng tôi quá tò mò về hai thi thể, cho nên cũng lười nhắc lại.

Tôi vừa lật thi thể vừa nói sơ qua cho Tiểu Đào hoàn cảnh tìm thấy hai cái xác, Diệp Thi Văn và Trương Diễm cũng đang phải lấy khẩu cung, tôi bảo Tiểu Đào: "Phải rồi, tiểu tử kia bị hỏng xe, trên xe cô có nước thì cho hắn một chai, quá muộn sợ không về trường được."

"Ha ha, tiểu tử nhà anh, sau lưng tôi dám tổ chức liên nghị hội với cô gái khác." Tiểu Đào đưa tay véo tai tôi: "Thành thật khai báo, có phải anh đang tìm cô gái tóc dài đáng yêu trong mộng không?"

Hoàng Tiểu Đào chỉ làm ra vẻ, tôi cũng phối hợp cầu xin: "Cô tập trung vào việc chính có được không? Tôi đã nói tối nay thuần túy là giúp Vương Đại Lý, cái gì mà liên nghị hội, ba chữ đó viết thế nào tôi còn chẳng biết."

"Hừ, tỷ cũng biết, dù ngươi có ý đồ xấu xa này, cũng không có gan làm." Tiểu Đào hươ hươ nắm đấm nói.

Tôi bắt đầu khám nghiệm, xương khớp trên thỉ thể đêu nguyên vẹn, nhìn biểu hiện nét mặt, xem ra trước khi chết họ chịu đau đớn rất nhiều!

Chương 100: Mười bí ẩn lớn chưa có lời giải

Tôi cạy miệng thi thể ra, theo "thần thiên xử án" viết, nếu người chết do bị cháy, miệng, mũi và khí quản sẽ hít vào một lượng lớn tro bụi, nhưng khoang miệng hai người này rất sạch sẽ.

Đây là chuyện gì xảy ra?

Còn có một điểm khả nghi khác, đó là bất kể bị chết cháy hay bị đốt xác, protein trong cơ thể bị nhiệt độ nung và đông đặc lại, khiến cho thi thể thường tạo ra tư thế quyền đấu, chính là cẳng tay giơ cao, hai bàn tay nắm chặt, giống như thế phòng thủ của một võ sĩ.

Nhưng đặc điểm này lại không có trên hai cái xác, điều này khiến tôi nghi hoặc, bọn họ bị đốt chết hay thế nào?

Tôi bảo tiểu Chu cho mượn một con dao mổ, rạch một khối da nhỏ kiểm tra, phát hiện da thịt rất giòn, máu bên trong bị hơ khô, đây rõ ràng là đặc điểm chung của việ chết cháy và đốt xác.

Tôi chỉ có thể nói, hai cái xác này từ đầu tới cuối rất mâu thuẫn lẫn nhau.

Chết cháy và đốt xác là vấn đề rất khó phân biệt đối với Ngỗ Tác cũng như pháp y, Đề hình quan Tống Từ đã từng phải thiêu cả heo sống lẫn heo chết để làm thì nghiệm, tìm ra điểm khác nhau.

Nhưng hai thi thể này, không hoàn toàn giống như chết cháy, cũng chẳng hoàn toàn giống như bị đốt xác, khiến tôi vô cùng hồ nghi, tâm lý cũng hưng phấn lên.

Điều này giống như một nhà toán học gặp phải bài toán hóc búa vậy, con người của tôi quả thật biến thái!

Tôi ngửi ngửi một chút, trên thi thể có mùi gì đó gây gây, nhưng không phải xăng hay dầu hỏa, hoặc cồn và các chất dễ cháy khác, tôi không thể xác định là cái gì, liền đưa miếng da mới cắt cho tiểu Chu, bảo hắn về làm hai xét nghiệm.

Một là thành phần chất dẫn cháy, hai là hàm lượng HB (carboxyhymoglobin) trong máu.

Hàm lượng HB là một sản phẩm được hình thành do sự kết hợp giữ oxy và hymoglobin trong một môi trường cực kỳ thiếu oxy, nếu vượt quá một lượng nhất định sẽ gây ra cái chết. Đây là một chỉ số quan trọng để đánh giá cái chết là chết cháy hay bị đốt xác.

Thực ra cũng có thể dùng mắt thường để đánh giá cái này, nếu trong cơ thể hàm lượng HB quá cao, thi ban sẽ có màu đỏ tươi hoặc màu anh đào, nhưng hai cái xác này thì không. Tôi bảo tiểu Chu xét nghiệm cũng vì lý do an toàn, dù gì hai cái xác này cũng quá là kỳ lạ.

Tôi còn cắt một mảnh quần áo nhỏ, bảo hắn xem trên quần áo và bề mặt cơ thể có cùng thành phần dẫn cháy không. Tiểu Chu bỏ mấu vật vào túi nylon, cười nói: "Tống Đại thần thám, có phải ngươi quên cái gì không?"

"Quên cái gì?" Tôi tò mò.

"DNA chứ cái gì nữa, thứ quan trọng như vậy mà không xét nghiệm?" Tiểu Chu nói.

Tôi cười, thứ này mà cũng cần ngươi phải nhắc ta à? Tôi nói với hắn: "Bây giờ còn chưa xác định được thân phận người chết, xét nghiệm ADN chẳng có chút ý nghĩa nào, để tiết kiệm bước này,

ngày mai ngươi tới mấy bệnh viện nha khoa trong thành phố đi."

Vừa nói tôi vừa cạy miệng thi thể có tuổi lớn hơn, bảo tiểu Chu nhìn hai hàm răng bên trong. Hắn soi đèn pin, nói: "Là người có tiền, răng bọc vàng."

"Mắt ngươi có vấn đề à, đây là răng sứ palladium." Tôi bĩu môi.

Tiểu Chu nhìn kỹ lại, hiểu ra: "Đúng đúng, ta nhìn nhầm, quả thật không phải là vàng."

Răng sứ palladium là một loại răng giả khá xa xỉ, đắt hơn răng vàng, tôi thấy nha sĩ ở Thành phố Nam giang có thể làm loại này không quá năm người, bảo tiểu Chu làm một mô hình răng mẫu để xác định danh tính.

Về phần cái xác còn lại, để cảnh sát từ từ điều tra đi, biết được danh tính một trong hai, sẽ có thể lần mò được người kia, sau đó mới dùng DNA để xác định chắc chắn.

Tiểu Chu nhìn tôi say đắm, tôi hỏi hắn bị làm sao vậy, chẳng lẽ yêu tôi từ cái nhìn đầu tiên?

Hắn nói: "Tống Dương, Ngỗ Tác các ngươi và Bác sĩ pháp y rất tương đồng, ta nghĩ nếu ngươi đi thi, nhất định là nửa phút đã đoạt được giấy chứng nhận hành nghề pháp y, đấm chết cả đám pháp y lão làng."

Tôi cười: "Cần gì phải giấy hành nghề, chẳng phải bây giờ cũng đang phá án sao? Ngươi mau đi đi."

"Không còn chuyện gì à?" Tiểu Chu hỏi.

"Không, vân tay và tóc ta tự lấy, để lại cái đèn tử ngoại cho ta, tổ kỹ thuật về trước đi."

Chờ tổ kỹ thuật đi khỏi, Tiểu Đào cười híp mắt nhìn tôi: "Trông anh ra lệnh rất có dáng dấp lãnh đạo đấy, hay là lần này giao cho anh làm tổ trưởng tổ chuyên án nhé."

"Không, tôi không vượt chức phận đâu, làm chư hầu thích hơn làm thiên tử, nhàn nhã hơn."

"Này, anh nói tôi là thiên tử? Trong lòng anh tôi là Võ Tắc Thiên à?" Hoàng Tiểu Đào cả giận nói.

"Nhưng Võ Tắc Thiên là đại mỹ nhân mà." Tôi giải thích.

"Ha ha, tôi tạm chấp nhận lời khen này của anh." Tiểu Đào chuyển từ giận sang đắc ý.

Tôi ghé tai sát vào thi thể, bắt đầu thính cốt biện âm. Dùng một tờ giấy ngăn cách, nói chúng là nội tạng người bị đốt chết sẽ có một chút biến đổi, ví như phổi tụ máu, phồng rộp, thận sưng to v..v..

Nhưng hai thi thể lại không có đặc điểm như vậy, ngoài ra tôi nắm được, thời gian tử vong đã là mười ngày trước.

Tôi bảo Tiểu Đào lấy cho mình một cái kéo, khi cắt quần áo thi thể xuống, tôi phát hiện một điều rất kinh ngạc, đó là đồ lót và phần da bị cháy của nạn nhân dính liền vào nhau, rất khó lột ra.

Tôi kết luận: "Nạn nhân bị đốt khi mặc quần áo."

"Nhưng quần áo của họ chẳng hề hư hau, chẳng lẽ đây là tin đồn cơ thể tự bốc cháy từ bên trong?" Hoàng Tiểu Đào che miệng.

Cơ thể con người tự bốc cháy là một trong mười bí ẩn trên thế giới chưa có lời giải. Đã từng có một ông lão nằm trên giường con gái ngửi thấy mùi khét da thịt,vén chăn lên nhìn, thì phát hiện cơ thể ông lão đã bị cháy một nửa, nhưng chăn lại y nguyên không hề bị gì.

Nước ngoài cũng có bài báo nói về việc cơ thể tự bốc cháy. Nạn nhân đang đi trên đường, đột nhiên toàn thân bốc lửa, người xung quanh phải dùng vòi nước dập tắt, sau đó nạn nhân ngã ra bất động. Lúc giải phẫu phát hiện bên trong cơ thể đã cháy thành than.

Còn có một cô gái, lúc đang cầu nguyện tại giáo đường, đột nhiên quỳ xuống bất động, mọi người lúc đầu không phát hiện được, sau đó mồm miệng cô ta bốc khói, mới kinh hãi nhận ra cô ta bị chết cháy. Toàn bộ nội tạng biến thành than, nhưng da thịt lại chẳng hề tổn hại.

Nghĩ tới đây, lại nhìn hai cái xác quỷ dị này, tôi thở dài: "Rất khó nói."

Hoàng Tiểu Đào cười: "Lần đầu tiên thấy anh gặp khó khăn, bất ngờ thật đấy."

"Cô còn cười trên nỗi đau của người khác được à, phá không được án người bị chửi không phải là tôi đâu đấy." Tôi châm chọc.

"Phải rồi, tiểu người hầu của anh đâu?"

"Tôi bảo hắn về trường lấy đồ đạc rồi."

Nhắc Tào Tháo là Tào Tháo tới, Vương Đại Lý xách một túi đồ đi vào, trông thấy Tiểu Đào thì nịnh hót mấy câu, sau đó đưa túi cho tôi.

Tôi lấy thính cốt mộc ra cẩn thận nghe lại một lần nữa, cũng không phát hiện được gì. Lần này ô đỏ đã sửa xong, tôi mở ra, chuẩn bị xem một chút xem có ngoại thương không, sai Đại Lý bật đèn lên.

Tia tử ngoại xuyên qua tán ô, chiếu lên thi thể, cả thi thể hiện lên một màu đỏ nhạt, tôi di chuyển từ từ, nhưng di chuyển một vòng mà chẳng thấy có gì hiện lên. Trên quần áo có mấy cái vân

tay, nhưng xem qua thì hình như là do chính nạn nhân lưu lại, tôi bảo Tiểu Đào lấy máy ảnh chụp mấy thứ này.

Thu ô lại, tôi thở dài: "Chưa lần nào là gặp được dấu vân tay hoàn chỉnh mà hung thủ để lại cả."

Hoàng Tiểu Đào tinh nghịch nói: "Tôi biết anh chỉ nói miệng vậy thôi, chứ gặp vụ án đơn giản như vậy chắc chắn anh sẽ kêu nhàm chán."

Tôi cười: "Sao cô hiểu tôi rõ vậy?"

"Cắt, tỷ đây còn chẳng đi guốc trong bụng ngươi?"

Vương Đại Lý ở bên cạnh mặt đầy kinh ngạc, nói: "Có thể ư, hai người chẳng phân biệt hiện giờ đang là lúc nào, còn nhét cho ta đầy cẩu lương (tán tỉnh nhau trước mặt hắn)."

Hoàng Tiểu Đào trợn mắt: "Còn nói bậy bạ, ta còng tay ngươi lại đấy, tin không?"

"Tiểu Đào tỷ tỷ tha mạng." Vương Đại Lý chạy chối chết.

Sau đó chúng tôi đi các phòng khác xem xét, ở xung quanh hai cái túi ngủ cũng tìm được mấy dấu vân tay, vài sợi tóc rụng.

Tôi di chuyển tán ô, chiếu lên mặt đất, dấu chân xốc xếch hiện ra, bèn bảo Tiểu Đào chụp lại, sẽ phân biệt sau. Trong đó có hai dấu chân, hẳn là nạn nhân mang giày lưu lại, có thể kết luận, lúc ấy có vẻ nạn nhân gặp chuyện gì đó rất kinh khủng, cho nên hoảng hốt chạy từ phòng này sang phòng khác, kết quả không thể chạy thoát, bị thiêu cháy thành than.

Đúng lúc này, một tiếng hét sợ hãi vang lên dưới lầu...

Chương 101: Thằng bé chơi bóng

Hoàng Tiểu Đào vội hỏi cảnh sát có chuyện gì, một người đi lên lắp bắp nói, hắn ta vừa nghe thấy có tiếng động gì đó, đi qua nhìn thì chẳng thấy gì cả. Lúc hắn đang định quay đầu, khóe mắt liếc qua tấm kính, bống phát hiện trong đó có một thằng bé ôm một quả bóng, hai mắt nó trắng dã, còn nhìn hắn cười.

Hoàng Tiểu Đào và Vương Đại Lý nhìn nhau một cái, Đại Lý run rẩy: "Dương tử chẳng lẽ căn nhà này có ma thật?"

Tôi nói: "Ma quỷ thật hay giả ma gia quỷ? Vụ án làm thế nào điều tra hay điều tra thế nào?"

Tiểu Đào cả giận, mắng tên cảnh sát kia: "Có nghe thấy không? Cảnh sát mà còn sợ ma quỷ, nói ra không sợ người khác chê cười?"

Cảnh sát, bộ đầu trên người luôn có sát khí, ma quỷ ít khi dám lại gần, theo tôi thấy tên tiểu quỷ này cũng là không hiểu chuyện, mới lỗ mãng hiện thân.

Tôi nói: "Được rồi, mang thi thể về cục cảnh sát đi."

Hoàng Tiểu Đào nghi ngờ hỏi: "Sao đã mang về rồi, lần này anh không hóa vàng mã cho người chết à?"

"Đó là bởi vì còn chưa khám nghiệm xong, ngày mai tôi phải đi đặt một cái gối nữa."

"Đặt mua gối à? Để tôi cho anh một cái, hai ngày trước có người tặng tôi hai cái gối lá trà. Nghe nói có thể làm đẹp da, tôi

ngủ mấy đêm cũng rất thoải mái, mai tôi mang cho." Tiểu Đào phất tay.

Tôi cười: "Đặt mua gối là để cho thi thể dùng." Lại nói tiếp: "Phải rồi, sao lại có người tặng gối cho cô, lại còn tặng hai cái, hắn có ý gì?"

"Ghen rồi à? Sao anh không chịu có tâm tư như vậy, tặng tôi cái gì đi." Tiểu Đào cười đểu.

"Rồi rồi, tôi biết."

Hoàng Tiểu Đào bảo mọi người thu dọn hiện trường, cho thi thể vào túi mang về. Lúc này trời đã rạng sáng, Diệp Thi Văn và Trương Diễm về trường từ lâu, Vương Đại Lý nói: "Tối nay không về ký túc được rồi, hay là ngươi tới nhà Tiểu Đào tỷ tỷ ngủ đi."

"Còn ngươi thì sao?" Tôi hỏi.

"Tìm quán nét đánh League of legends chứ sao, mai cũng đâu có phải lên lớp." Vương Đại Lý tỏ vẻ cẩu độc thân nói.

Hoàng Tiểu Đào cười: "Nói gì vậy, qua nhà ta ngủ tất đi, ta là loại người nhất bên trọng nhất bên khinh ư?"

Vương Đại Lý hưng phấn nói: "Thật à, vậy tôi cung kính không bằng tuân lệnh."

Nhà Tiểu Đào chỉ có một cái giường, nếu tôi với Đại Lý ngủ sofa thì quá chật, mà để Tiểu Đào ngủ sofa thì không đành lòng, nên tôi nói: "Thôi khỏi, làm phiền cô đưa chúng tôi về trường, tìm nhà nghỉ nào đó ngủ, một đêm có năm mươi tệ, đỡ mất công."

Tiểu Đào lái xe đưa chúng tôi về trường, giờ này vẫn có mấy tiệm đồ ăn vặt đang mở cửa, hầu hết là phục vụ đám sinh viên ngồi net thâu đêm.

Hoàng Tiểu Đào vén tay áo lên nói: "Muộn thế này mà vẫn bán thịt nướng, đi, ăn mấy xiên nào."

"Không phải cô muốn về ngủ sao?"

"Đói rồi. Mấy xiên thịt dê mà cũng không chịu mời tôi ăn, đồ keo kiệt." Tiểu Đào bĩu môi.

"Cứ ăn tự nhiên, để chủ nhà tôi đây chiêu đãi bằng hữu." Tôi không thể chống lại được thần công bĩu môi của cô ấy, dù sao tiền thưởng mấy lần phá án cũng còn nhiều.

Tiểu Đào liền dừng xe ở ven đường, ba người tìm một quán thịt nướng than, gọi mấy xiên thịt dê, vài dẻ sườn nướng, Đại Lý còn uống cả bia. Hắn vừa uống vừa nói, tôi hôm nay thật trượng nghĩa, giúp hắn xin được số điện thoại của nữ thần, hắn rất vui.

Người nói vô tâm, người nghe hữu ý, Tiểu Đào lườm tôi một cái, cười khẩy, chẳng lẽ tôi đã làm gì sai ư?

Thịt nướng đã chín, Tiểu Đào cầm một xiên đưa lên trước mũi tôi nói: "Anh ngửi thử đi, đây là thịt dê hay là chuột tẩm hương vị dê?"

Tôi ngửi ngửi: "Yên tâm đi, là thịt dê."

"Miếng trên cùng này mỡ quá, tôi sợ mập, anh ăn giúp tôi đi."

Tôi liền ăn giúp nàng miếng thịt. Đại Lý đột nhiên ôm ngực, tôi hỏi hắn bị sao, hắn nói: "Mẹ ơi, hai ngươi chim chuột chẳng để ý hoàn cảnh, cứ thích ngược đãi chó, chó là bạn tốt nhất của con người đấy.(Ý hắn tự ví mình là chó)"

Hoàng Tiểu Đào đưa xiên thịt dê ra nói: "Nhìn bộ dạng chua xót của ngươi kìa. Ta đối xử bình đẳng, ngươi cũng ăn một miếng đi."

Vương Đại Lý xua tay lia lịa: "Đây không phải là thịt dê, thứ tôi ăn ở trong miệng chính là cẩu lương, hai người cứ tiếp tục đi, tôi không quấy rầy nữa." Vừa nói hắn vừa ngẩng đầu nhìn trời: "Ai da, tối nay sao thật đẹp."

Hai chúng tôi đều bị hắn chọc cười, Tiểu Đào nói: "Nói chuyện chính đi, Tống Dương, trên đường về tôi có một ý nghĩ, hai cái xác này rất kỳ quái, liệu có phải do người nào cố ý bày ra không?"

"Khả năng không lớn lắm." Tôi đáp.

"Anh chắc chứ?"

"Nếu chỉ là hủy thi diệt tích bình thường, hoàn toàn không cần mất công sức như vậy. Nếu như nói hung thủ có dụng ý khác, hoặc tâm lý hắn biến thái, từ góc độ lợi ích mà nói, hắn được cái gì? Cùng lúc giết hai người, ném ở cùng một chỗ, việc này không giống với những chuyện sát thủ hàng loạt thích làm. Hơn nữa vứt xác ở nơi hẻo lánh này, sẽ không làm rúng động xã hội, hoàn toàn không có được khoái cảm phạm tội..."

"Vậy theo anh thì thế nào?" Tiểu Đào gật đầu

"Hiện giờ đầu óc tôi cũng mông lung, ngày mai nghiệm thi xong rồi hãy nói." Tôi thở dài.

"Vậy trước mắt nên điều tra theo hướng nào?" Tiểu Đào lại hỏi.

"Trước tiên cần xác minh danh tính người chết, điều tra một chút lai lịch của căn nhà, xem chủ nhà hiện tại là ai. Nhà này hẳn là một ngôi nhà ma ám, tìm hiểu xem trước đây có ai chết bên trong không, tốt nhất là điều tra cả quan hệ xã hội của họ." Tôi nói nhanh.

"Được, sáng mai tôi sẽ cử người đến điều tra."

Vương Đại Lý giơ ngón tay cái lên nịnh nọt: "Tiểu Đào tỷ tỷ, lần nào tỷ cũng rất kiên quyết."

Tiểu Đào cười: "Phá án vốn là chạy đua với thời gian, phá an sớm một giây, khả năng có thêm người bị hại sẽ bớt một phần."

Ăn xong, Tiểu Đào bảo Vương Đại Lý đi trước, nàng có chuyện muốn nói với tôi. Tôi hỏi: "Chuyện gì vậy?"

Hoàng Tiểu Đào nói: "Cái đồ EQ bằng 0, cô gái kia có cảm tình với anh, anh không biết à?"

"Cô gái nào?" Tôi thắc mắc.

"Là người mà anh giúp Đại Lý lấy số đấy, số điện thoại thực chất là cho anh, anh không ý thức được à?" Tiểu Đào dở khóc dở cười nói.

Tôi bối rối gãi đầu.

Thấy tôi im lặng, Tiểu Đào thúc cùi chỏ tôi một cái: "Cô bé đó rất xinh đúng không?"

"Cũng bình thường thôi." Tôi tự dối lòng.

"Haiz, anh đối với phụ nữ thật quá ngu ngốc, khi nào rảnh để tôi dạy dỗ anh một chút, đi, tôi phải về rồi." Hoàng Tiểu Đào lắc đầu.

"Cái kia..."

"Làm sao?"

Tôi có lời định nói, nhưng ra đến miệng lại kìm lại, ngượng ngùng đỏ mặt: "Thôi để sau này hãy nói đi."

Tiểu Đào cười to: "Sáng mai đừng có đến muộn."

Cả đêm đó tôi bị Vương Đại Lý giày vò muốn chết, hắn cứ hỏi tôi với Tiểu Đào đã tiến triển tới mức nào, đã nắm tay chưa, đã hôn chưa, thúc giục tôi tăng tốc độ tấn công, làm tôi chẳng biết nói thế nào.

Sau đó hắn lại nhờ tôi phân tích xem hắn có cơ hội với Hạ Manh Manh hay không, tính cách có hợp không? Tôi đau cả đầu, trả lời qua loa lấy lệ, sau đó ngủ thiếp đi lúc nào không biết.

Sáng hôm sau hai chúng tôi tới cục cảnh sát. Thảo luận vụ án thì không có gì để nói nhiều, trước mắt vụ án vẫn trong giai đoạn đóng băng, danh tính nạn nhân chưa được xác minh, chỉ có thể tận lực điều tra.

Tan họp, tôi tìm một cửa hàng mộc, đưa cho thợ một bản vẽ, bảo hắn làm một cái gỗ bằng gối theo đó, càng nhanh càng tốt.

Tiểu Đào và cảnh sát cũng đi điều tra, tôi đành phải chờ, chẳng biết đi đâu, đành cùng Đại Lý ra quán net ngồi. Vừa bật máy lên hắn đã hăm hở chơi League of legends, tôi thì chẳng biết chơi cái gì, lên mạng thường chỉ đăng QQ, đọc vài trang báo.

Tôi lên baidu search tin tức liên quan tới căn nhà, toàn là râu ông nọ cắm cằm bà kia, chẳng có gì đáng giá.

Tôi lắc đầu, đăng nhập QQ, nháy mắt lại khiến tôi giật nảy mình. Hình đại diện của tất cả bạn bè trong list đều biến thành những đứa trẻ với đôi mắt chảy máu, không ngừng lắc lư, mỗi người cũng gửi một tin nhắn giống nhau: "Tống Dương, ta muốn ngươi phải chết!"

Chương 102: Câu chuyện ngôi nhà ma ám

Tôi đơ người nhìn mấy giây, tên khốn nào lại biến QQ của tôi thành như vậy? Đầu tôi rất nhanh nảy số, liền bấm điện thoại, vừa kết nối, tôi mắng: "Lão Yêu, con mẹ ngươi, sao dám trộm QQ của ta?"

"Ai bảo ngươi câu kết với người ngoài lừa gạt ta, ngày mai ta sẽ đăng ảnh khỏa thân của ngươi lên mạng." Đầu bên kia nói.

"Đừng đừng, có gì thì nói, có gì thì nói." Tôi tin loại vô liêm sỉ như hắn, chuyện gì cũng có thể làm.

Thì ra Lão Yêu vẫn canh cánh trong lòng chuyện lần trước, Tiểu Đào hứa với hắn, chỉ cần hắn hỗ trợ phá án, sẽ đưa hết tiền thưởng của mình cho hắn. Kết quả, lần đó Tiểu Đào chỉ xin nhận có 10 tệ tiền thưởng, Lão Yêu cảm thấy trí thông minh và lòng nhiệt tình bị tổn thương, nhưng hắn không dám dây vào cảnh sát, liền trút lên đầu tôi.

Hắn càu nhàu như một phụ nữ đanh đá: "Mười đồng liền sai khiến ta, ngươi nghĩ ta là loại người tùy tiện ư?"

Tôi toát mồ hôi: "Oan có đầu nợ có chủ, người đừng tìm ta chứ."

"Hừ, không tìm ngươi thì tìm ai, Tống Dương, chuyện đã xong, từ bây giờ ta bắt đầu sẽ lên kế hoạch báo thù." Lão Yêu giận dữ nói.

Bị Lão Yêu thù ghét, hậu quả thế nào cũng rất thê thảm, nghe

nói lúc trước người kiểm duyệt diễn đàn nào đó có xóa bài đăng của hắn, hắn liền hack truy cập vào máy của người đó, biến những bức ảnh đời thường của anh ta thành video ma, tung lên mạng.

Tôi không muốn phải nhận kết cục tương tự, đành xuống nước: "Xin ngươi bớt giận, giờ ta có mấy thứ muốn điều tra, cần ngươi hỗ trợ, lần này tuyệt đối không bạc đãi ngươi."

Giọng điệu Lão Yêu lập tức thay đổi: "Được, nói ta nghe xem."

Tôi bảo hắn tìm tin tức về ngôi nhà kia, đưa ra giá cao, hắn chỉ nói: "Chờ tin của ta." Rồi cúp máy.

Tôi cảm thấy quỷ tài của Lão Yêu này, nếu có thể nhânh vào cục cảnh sát thì tốt biết mấy, tôi đỡ phải lần nào cũng bỏ tiền túi.

Lão Yêu không đơn giản chỉ là một hacker, mà còn có khả năng tìm kiếm thông tin nhanh nhạy. Đừng đánh giá thấp khả năng này, nhiều người cứ nghĩ rằng tìm thông tin là nhập vài từ khóa vào baidu. Thực tế, rất khó để tìm được những thông tin ưng ý, muốn tìm nguồn gốc những tin chuẩn xác còn khó hơn, rất nhiều tin tức hữu dụng bị ẩn đi bởi các cơ quan chức năng.

SCI là gì ISTP là gì tôi không biết, nhưng nó lại là sở trường của Lão Yêu. Chỉ lát sau, Lão Yêu nhắn tin bảo tôi mở QQ lên.

Tôi mở lại QQ, phát hiện đã trở về bình thường, Lão Yêu gửi cho tôi mấy tệp tin.

Tôi mở file đính kèm ra, suýt thì kêu lên, thời gian ngắn như vậy mà hắn tìm được một lượng lớn tin tức thế này.

Thì ra căn nhà kia, mười mấy năm trước từng bị hỏa hoạn, hơn nữa là do người phóng hỏa. Lúc đó nhà có ba người, người vợ trẻ trung xinh đẹp, người chồng thì đa nghi, tuổi tác lại chênh lệch khá xa, nên người chồng luôn nghi ngờ bị vợ mình cắm sừng.

Có một lần, nghe nói xét nghiệm ADN có thể biết được quan hệ huyết thống, người chồng liền dẫn con mình đi xét nghiệm. Kết quả hai cha con không hề có chút máu mủ. Người chồng phẫn nộ tới cực điểm, hắn lập ra một kế hoạch báo thù.

Hắn giết chết đứa nhỏ, chặt ra nấu canh lừa cho người vợ ăn hết. Sau đó nói với người vợ rằng cô ta vừa mới ăn chính con của mình, đồng thời tra hỏi cha đứa bé là ai.

Người vợ lúc đó vô cùng hoang mang, ông chồng thì càng nóng giận, đánh cô ta một trận rồi lên giường đi ngủ. Đêm đó người vợ mua xăng về giội lên cả căn nhà , rồi châm lửa đốt. Hai vợ chồng bị chết cháy bên trong, lúc đó có rất nhiều người đứng xem, nhìn thấy một phụ nữ toàn thân là lửa cháy, đứng trên lầu hai cười man rợ, cảnh tượng vô cùng đáng sợ.

Căn nhà sang trọng sau đó được tòa án mang đi đấu giá, loại nhà có người chết này tương đối rẻ, những kẻ táo bạo lợi dụng cơ hội này đầu tư.

Tất nhiên những kẻ đầu cơ này không sống trong đó, mà mời một số chuyên gia vào ở một thời gian. Những người này gọi là 'kẻ ở thử nhà ma', đây là một nghề nghiệp tương đối bí ẩn, người thử nhà thường rất can đảm, hơn nữa còn biết vài tuyệt chiêu đuổi tà ma, sau khi họ vào ở một thời gian ngắn thì đã làm sạch căn nhà, sửa sang lại là có thể bán giá cao hơn.

Nhưng căn nhà sang trọng này, sau khi mua về, mời mấy người thử nhà tới ơt, kết quả mời ai về thì người đó đều bỏ chạy. Họ phản ánh, buổi tối thường nghe trong bếp có tiếng lách cách như tiếng nhai đậu, nhưng cẩn thận lắng nghe, thì hình như là tiếng lửa cháy tí tách.

Có lúc còn nhìn thấy một đứa bé ôm trái bóng đứng đó, hoặc một nữ nhân đi đi lại lại trong phòng, trên người đầy bong bóng nước. Thậm chí có lần người thử nhà còn bị trúng tà, nửa đêm ôm

một con búp bê hỏng khóc oa oa, âm thanh giống như tiếng phụ nữ khóc. Mấy người đồng nghiệp liền bị dọa tới tè ra quần.

Chủ nhà lập tức bán nó đi với giá rẻ mạt, sau đó nó qua tay nhiều người, cũng đã có người từng vào sống, nhưng đều nói ngôi nhà này rất tà môn. Có lần nửa đêm bức tường bốc cháy hừng hực, còn có tiếng phụ nữ cười man rợ, giống như tái hiện lại vụ hỏa hoạn năm xưa, khiến chủ nhà giữa đêm sợ quá mà dọn đi.

Hiện căn nhà đã được một công ty bất động sản bán, và danh tính chủ sở hữu được giữ bí mật. Nhưng với tài năng của mình, Lão Yêu đã lấy thông tin của người này cho tôi.

Sau khi xem xong, Lão Yêu gửi một icon, ý là giục tôi đưa tiền, tôi bèn chuyển hai ngàn tệ cho hắn. Hai ngàn bỏ ra mua một phần tài liệu, tôi bấm nút mà nước mắt lưng tròng.

Buổi trưa Tiểu Đào gọi điện hỏi tôi đang ở đâu, tôi với Đại Lực liền tới cục cảnh sát, thấy nàng đang rất hăng hái. Có lẽ vì cuộc điều tra có tiến triển thuận lợi, nên mời chúng tôi tới nhà hàng gần đó ăn cơm.

Trong bữa ăn, Tiểu Đào thông báo danh tính nạn nhân đã được xác minh, người lớn tuổi hơn tên là Lữ Lương, người trẻ hơn là Lưu Vĩ. Hai người là chú cháu, không biết nghề nghiệp là gì, nhưng tài khoản tiết kiệm trong ngân hàng khá nhiều, hơn nữa cả hai quanh năm suốt tháng di chuyển nhiều nơi trong cả nước.

Tôi nghe một chút thì hiểu ra vấn đề: "Hẳn hai người này là 'kẻ ở thử nhà'."

"Cái gì?" Tiểu Đào ngạc nhiên

Vương Đại Lý chen vào: "Tôi biết tôi biết, trên mạng có một bộ truyện nói về nghề này, hóa ra trên thực tế cũng có à?"

"Nghệ thuật luôn bắt nguồn từ thực tế mà."

Tôi nói những tin tức mà Lão Yêu tìm được, Hoàng Tiểu Đào trầm ngâm nói: "Trong nhà tái hiện vụ hỏa hoạn năm đó? Như vậy chẳng nhẽ không có hung thủ?"

Tôi xua tay: "Đừng có mê tín như vậy, một tổ trưởng tổ chuyên án mà nghĩ như thế thì làm sao phá được án? Từ đầu tới cuối tôi không tin ma quỷ có thể hại người, nếu không trên đời này làm gì có nhiều người xấu như vậy."

"Nói cũng đúng." Tiểu Đào gật đầu: "Phải rồi, tôi định bảo Vương Nguyên Thạch đi điều tra lai lịch ngôi nhà, anh lại tìm ra nhanh như vậy, để tôi bảo ông ấy khỏi đi nữa."

Tôi nói: "Không, cứ bảo Vương thúc điều tra đi."

Vương Đại Lý nói: "Đã tìm được lai lịch lại còn điều tra lại lần nữa, chẳng phải lãng phí nhân lực sao?"

Tôi giải thích: "Vương Nguyên Thạch với Lão Yêu điều tra theo hai hướng khác nhau, cũng giống như để hiểu một con người, những người xung quanh sẽ đánh giá không giống nhau, hỏi nhiều một chút mới có thể hình dung ra. Xét cho cùng, căn nhà là ưu tiên hàng đầu của vụ án, việc này có tốn thêm nhân lực cũng đáng.

Chương 103: Giá nhảy vọt

Buổi chiều, chúng tôi dự định tới công ty bất động sản kia xem một chút.

Tới nơi, nhân viên sales nhiệt tình tiếp đón, hỏi chúng tôi muốn mua lại hay là thuê nhà, Tiểu Đào giơ thẻ cảnh sát ra nói: "Đều không phải, muốn tới hỏi các ngươi mấy thứ thôi."

Nhân viên bán hàng mời chúng tôi vào phòng khách, sau khi biết rõ mục đích chúng tôi tới đây, hắn lấy ra môth quyển sổ dầy, tay không ngừng lật mở, nói: "Thật không đúng lúc, đồng chí cảnh sát, căn nhà này không còn ở đây nữa."

Thì ra mấy ngày trước chủ nhà đột nhiên gọi điện thoại tới, yêu cầu hạ giá bán từ ba triệu xuống một triệu. Như vậy thì hoa hồng mối giới công ty nhận được sẽ giảm theo, cho nên không đồng ý, lấy hợp đồng ra để nói phải trái với hắn. Chủ nhà liền trả hai mươi ngàn tiền bồi thường, đơn phương chấm dứt hợp đồng.

Tiểu Đào hỏi: "Có cách nào liên lạc với chủ nhà không?"

"Có, để tôi tìm cho."

Chủ nhà tên là Kim Bảo Sơn, chính là người mà Lão Yêu tìm được, hắn làm giám đốc cho một công ty nước ngoài.

Chúng tôi liền lên đường tới công ty của hắn. Trên đường đi, Vương Đại Lý chậc lưỡi: "Biệt thự hai tầng mà chỉ bán có một triệu, quá tiết kiệm chi phí."

Tôi đáp: "Đúng vậy, đây quả thực là một sự nhảy vọt về giá cả, Kim Bảo Sơn đột nhiên đại hạ giá như vậy, ắt phải có nguyên do."

Một lát sau chúng tôi đã tới nơi, mời Kim Bảo Sơn xuống nói chuyện. Hắn là một nam giới trung niên, hào hoa phong nhã, thấy cảnh sát không hề hoảng mà còn cười ha hả: "Đồng chí cảnh sát, tìm ta có chuyện gì?"

Hoàng Tiểu Đào hỏi: "Số 81 đường Tân Kiến là nhà của ông?"

"Trước kia là vậy, có điều hai ngày trước đã bán rồi..." Kim Bảo Sơn đáp.

"Ông mua lại với giá bao nhiêu, và bán bao nhiêu tiền?" Tiểu Đào dò hỏi.

Hắn cau mày: "Mua bao nhiêu và bán bao nhiêu là chuyện của cá nhân ta, không phạm pháp chứ?"

"Chúng tôi chỉ là tìm hiểu một số vấn đề mong ông phối hợp." Tiểu Đào nghiêm túc nói.

Kim Bảo Sơn nói lúc mua là hai triệu, bán đi là ba triệu, người này nói dối quá dễ nhìn ra, tôi còn chẳng cần dùng đến động u chi đồng.

Hoàng Tiểu Đào cho Kim Bảo Sơn biết là chúng tôi vừa từ công ty môi giới bất động sản tới đây, hắn rất bình tĩnh: "Được rồi, ta thừa nhận mình vừa buôn bán lỗ vốn, ta là người không có đầu óc kinh doanh, học theo người ta đầu tư bất động sản, kết quả lỗ méo mặt. Là ta xui xẻo, nhưng cũng là chuyện cá nhân mà thôi."

Hoàng Tiểu Đào cười lạnh, nói: "Mua bán bất động sản cảnh sát sẽ không xen vào, nhưng nếu trong nhà có xác chết, thì đó lại là chuyện khác."

Kim Bảo Sơn thất kinh: "Cái gì? Trong nhà của ta có xác người chết? Đồng chí cảnh sát, chuyện này không đùa được đâu."

Tôi dùng động u chi đồng quan sát, sự hoảng hốt vừa rồi của

hắn hoàn toàn là diễn kịch, ngoài ra hắn còn có phần căng thẳng.

Kim Bảo Sơn liên tục hỏi về cái xác, nhưng chúng tôi nói không tiện tiết lộ. Tiểu Đào hỏi hắn một câu: "Kim tiên sinh, tôi muốn biết lý do ông hạ giá đột ngột căn nhà là gì?"

"Cũng không có lý do gì cả, chỉ là ta cảm thấy bong bóng giá nhà đất ở đây sẽ sớm vỡ, nếu không bán sớm nhất định sẽ mất trắng." Kim Bảo Sơn thở dài.

Lý do này rất gượng ép, nhưng dù Tiểu Đào hỏi gì thì hắn cũng vòng vo. Tên này có vẻ giaot hoạt, tôi phải tìm cách cạy miệng hắn. Đột nhiên nghĩ ra một chuyện, tôi nháy mắt ra hiệu cho Tiểu Đào để mình hỏi.

Tôi trực tiếp nói: "Kim tiên sinh, xin hỏi ngài đi giày cỡ bao nhiêu?"

Hắn liền căng thẳng: "Ta đi giày cỡ bao nhiêu...có liên quan tới việc ta bán nhà không, đồng chí cảnh sát?"

Hắn không chịu nói, tôi liếc mắt xuống dưới bàn, nói: "Cỡ 39 đúng không?"

Kim Bảo Sơn vội rụt chân về, tôi cố ý hỏi Tiểu Đào: "Chẳng phải ở hiện trường tìm được một dấu giày cỡ 39 sao?"

Nàng ngẩn người một giây, liền phụ họa theo: "Đúng rồi!"

Đương nhiên là tôi chỉ hù dọa hắn, tối qua có hàng chục dấu giày trích xuất được ở hiện trường, chưa phân tích cái nào. Tôi nhìn chằm chằm Kim Bảo Sơn, hỏi: "Ông đã từng tới hiện trường đúng không?"

Hắn sợ tới toát mồ hôi hột: "Thường ngày công việc của ta rất bề bộn, làm gì có thời gian tới thăm căn nhà rách ấy."

Tên này đúng là ngoan cố, Hoàng Tiểu Đào liền nói bóng gió: "Nếu đã nói như vậy, thì mời ông theo chúng tôi về cục cảnh sát một chuyến."

"Không, ta không đi, ta còn phải làm việc." Kim Bảo Sơn cương quyết từ chối.

"Vậy ông thử giải thích cho tôi xem, tại sao ở hiện trường có dấu giày cỡ 39?"

Hắn đột nhiên đứng thẳng dậy: "Đơn giản là các ngươi vu khống, người đi giày cỡ 39 đầy đường, sao có thể kết luận đó chính là ta? Hai cái xác kia mặc dù xuất hiện trong nhà ta, nhưng chẳng liên quan gì tới ta cả."

Tôi cười vào mặt kẻ tự cho mình là thông minh: "Làm sao ông biết trong nhà có hqi thi thể?"

Kim Bảo Sơn trợn to hai mắt, ý thức được mình đã lỡ mồm, ngao ngán ngồi xuống, thừa nhận hai hôm trước hắn tới căn nhà kia phát hiện bị người ta vứt hai thi thể vào bên trong. Hắn nghĩ nếu chuyện này bị lộ ra ngoài, chẳng nhưng căn nhà mất giá, chính mình còn bị liên lụy, nên vội vội vàng vàng hạ giá xuống thấp để bán đi.

Mặc dù điều hắn nói có vẻ hợp lý, nhưng tôi thấy hắn vẫn chưa hoàn toàn nói thật, nên bảo hắn: "Ông cũng đừng che giấu, nếu không thành thật khai báo, bắt đầu từ mai sẽ được ăn cơm nhà nước."

Kim Bảo Sơn vẻ mặt buồn bã: "Đồng chí cảnh sát, những gì tôi nói đều là sự thật."

Tôi chế nhạo: "Thế tại sao chân ông lại run, tay thì cứ chà sát lên đùi?"

Nói dối là một biểu diễn giả dối, những kẻ nói dối thường tập

trung vào nét mặt mà bỏ qua các bộ phận khác như tay và chân, có thể dễ dàng tiết lộ tâm can đang bối rối của con người.

Rốt cuộc thì Kim Bảo Sơn cũng xuống nước, khai thật toàn bộ mọi chuyện, đúng như tôi dự đoán, hắn có biết hai nạn nhân.

Lúc trước hắn bị chủ nhà đời trước hoa ngôn xảo ngữ lừa gạt mua căn nhà sang trọng này, mua về mới biết bị hớ, đây đâu phải biệt thự sang trọng gì, đây là một ngôi nhà ma ám.

Chính mình không dám ở, cho thuê không ai thuê, rất khó giải quyết.

Vì vậy căn nhà cứ nằm yên tại chỗ, trở thành một cái gai trong mắt hắn. Chợt gần đây có hai chú cháu tới tìm hắn, tự xưng là người thử nhà, nói rằng họ đã ở qua rất nhiều ngôi nhà bị ma ám, tiếng tăm trong nghề cực tốt, đảm bảo có thể giải quyết mấy thứ bẩn thỉu.

Mặc dù nhà là bất động sản, nhưng cứ để đó không bán thì cũng tương đương với thứ vô giá trị, Kim Bảo Sơn dứt khoát phải chữa ngựa chết thành ngựa sống, trả tiền thuê hai chú cháu kia giải quyết.

Hai chú cháu kia tỏ ra khá am hiểu, trong quá trình khảo sát thực địa đã nói cho hắn nghe về phong thủy, từ trường, linh lực, sẽ cố gắng ở lại vài đêm.

Mấy đêm đầu thì không sao, đến buổi sáng ngày thứ tư, hai người không thấy gọi điện thông báo cho Kim Bảo Sơn. Hắn đi qua kiểm tra tình hình, liền phát hiện hai xác chết giống như chúng tôi thấy, khiến hắn vô cùng sợ hãi.

Hắn nghĩ tới nghĩ lui, chuyện này tuyệt đối không nên báo cảnh sát, nếu chuyện trong nhà có người chết lộ ra ngoài, căn nhà của hắn coi như vứt đi. Hắn bèn đại hạ giá, rất nhanh liền có

người tới mua.

Hắn nói thật, nhưng tôi vẫn có cảm giác điều gì đó không được tự nhiên, lại hỏi: "Người mua tên gì?"

"Nhâm Phát Tài. Một người Ôn Châu, đang muốn tới Nam Giang sinh sống." Kim Bảo Sơn đáp không chút do dự.

"Vóc dáng ra sao?"

"Béo trắng, trên mặt còn có sẹo."

"Ông có ảnh hắn không?"

"Không có."

"Hợp đồng mua bán đâu?" Tôi hỏi.

"Hợp đồng cất ở nhà rồi, muốn xem phải đợi ta tan ca, về nhà mới lấy được." Kim Bảo Sơn nhìn đồng hồ nói.

"Gã Nhâm Phát Tài này mua nhà mà không thèm đi xem thực tế sao? Trong nhà có hai cái xác mà cứ như vậy sang tên? Đây chẳng phải mua một tặng hai à?" Tôi chế nhạo.

Kim Bảo Sơn gãi đầu nói rằng Nhâm Phát Tài từ lâu đã nhắm căn nhà của hắn, nhưng lại nói đây là căn nhà có ma, ép giá Kim Bảo Sơn, hắn không đồng ý cho nên vẫn từ chối.

Sau khi hai người thử nhà chết kỳ lạ trong nhà, Nhâm Phát Tài lại đột nhiên liên lạc với hắn, nói muốn mua nhà, cả hai đã bàn bạc và chuyển nhượng căn nhà với giá năm trăm ngàn tệ.

"Năm trăm ngàn?" Tôi kinh ngạc, hơn nữa Kim Bảo Sơn còn phải trả cho công ty môi giới hai mươi ngàn tiền phá vỡ hợp đồng, giao dịch này đúng là quá thua lỗ rồi.

Kim Bảo Sơn cũng rất xấu hổ: "Vừa nãy nói dối các ngươi cũng

vì mặt mũi, năm trăm ngàn đi đâu mà mua được nhà hai tầng sang trọng chứ. Tôi cũng là vì hoàn cảnh ép buộc."

Tôi cảm thấy cái tên Nhâm Phát Tài này đột nhiên mua nhà, có hiềm nghi rất lớn, có thể gã chính là người bày ra hai xác chết ở đó!

Chương 104: Gối âm dương

Sau khi đã khai thác được Kim Bảo Sơn, tôi giao cho Đại Lý một nhiệm vụ, đó là chờ ở đây tới khi Kim Bảo Sơn tan sở, cùng hắn về nhà lấy hợp đồng chuyển nhượng nhà đất.

Vương Đại Lý than vãn: "Mới có gần hai giờ, ngươi bắt ta chờ bốn tiếng ở đây à?"

Tôi cười: "Trong khi chờ ngươi có thể làm chuyện khác mà, ví dụ như quán cà phê internet bên kia đường kìa, cũng khá đấy."

Vương Đại Lý nhất thời hưng phấn: "Vậy cũng được, ta đợi ở đây. Tiểu Đào tỷ tỷ, tiền net có được thanh toán không?"

Hoàng Tiểu Đào nghiêm mặt: "Ngươi đừng có chơi quá, kinh phí phá án đều là tiền thuế của nhân dân biết không?"

"Tôi hiểu, tôi hiểu."

Bỏ Đại Lý lại đó xong, Tiểu Đào hỏi tôi tiếp theo phải đi đâu? Tôi nói chắc gối đã làm xong rồi, tới đó lấy về nghiệm thi nốt.

Trên đường đi, tôi cứ suy nghĩ mông lung, hỏi Tiểu Đào: "Cô có cảm thấy vụ án này có vẻ đơn giản thái quá không, bất kể hung thủ có dùng cách giết người lợi hại mức nào, nhưng động cơ rành rành ra đó, điều tra vụ mua bán giữa hai bên chẳng phải sẽ ra sao?"

Hoàng Tiểu Đào cười nói: "Vụ án đơn giản nên anh không vui phải không?"

"Không, tôi cứ có cảm giác có uẩn khúc trong này."

Cho tới tận bây giờ tôi còn chưa tra ra được hai người thử nhà kia rốt cuộc là chết như thế nào, có thể thấy hung thủ này chắc chắn đầu óc không đơn giản. Chắc chắn không!

Trở về cục cảnh sát, cái gỗ gối của tôi đặt đã làm xong, đây là một cái gối hình vuông, có rãnh ở giữa để kê đầu vào, xung quanh có những cái lỗ giao nhau với rãnh đó. Gối này gọi là Gối âm dương trong cuốn 'thần thiên xử án' có ghi lại.

Tiểu Đào tò mò: "Cái gối này hình thù quái dị, nhìn đã thấy không thoải mái, có tác dụng gì sao?"

"Cô đợi lát nữa rồi biết." Tôi cười bí ẩn.

Tới phòng giữ khác, tôi mang gối âm dương kê dưới đầu thì thể, sau đó ghé tai lên nghe. Tôi bảo Tiểu Đào gõ giùm tôi một bên gối, còn tôi dùng ngón tây chặn những cái lỗ trên gối, giống như đang thổi sáo.

Các lỗ này có độ dày và chiều dài khác nhau, mỗi lần ấn vào sẽ tạo ra các tiếng vang cũng khác nhau từ trong khoang sọ. Qua các tiếng vang này có thể phán đoán được tổn thương bên trong đầu của tử thi.

Não người là cơ quan rất tinh vi, bên dưới da đầu lại chăng đầy các mạnh máu nhỏ, Ngỗ Tác thì không giải phẫu, cho nên để biết được nạn nhân có chấn thương sọ não hay không thì phải dùng cách này.

Đây cũng là một phát minh cao siêu của tổ tiên Tống gia.

Đương nhiên lần đầu tiên sử dụng tôi tốn rất nhiều công sức mới nắm bắt được bí quyết, sau khi nghe xong tôi nói: "Nạn nhân không bị chết cháy, cũng không phải bị đốt xác!"

"Tại sao?" Tiểu Đào thắc mắc.

Tôi giải thích cho nàng nghe, nếu một người ở trong môi trường nhiệt độ quá cao, nước trong não sẽ bị đun sôi, khiến toàn bộ não nở ra và biến dạng. Nhưng não của hai nạn nhân này lại hoàn toàn nguyên vẹn.

Hoàng Tiểu Đào nhìn hai thi thể cháy đen, nói: "Vậy những vết cháy này từ đâu mà có?"

"Không biết, chờ tiểu Chu xét nghiệm thế nào đã." Tôi cầm cái gối lên.

Khám nghiệm đã hoàn thành, theo quy tắc cũ đốt mấy xấp giấy tiền, đọc một đoạn vãng sinh chú.

Qua phòng xét nghiệm tìm tiểu Chu, thấy hắn đang rầu rĩ, gặp tôi liền nói: "Trên da người chết quả thật có một loại axit nào đó, nhưng ta không thể tìm ra nó là gì. Tống Dương, ngươi có cao chiêu nào không?"

"Xin lỗi, về xét nghiệm ta chẳng biết gì" Tôi đáp.

Hoàng Tiểu Đào giật mình quay qua nhìn tôi: "Anh thẳng thắn thừa nhận như vậy ư?"

"Bất kỳ một ngành nghề nào trên đời đều có giới hạn của nó, Ngỗ Tác không phải là vạn năng." Tôi nói với tiểu Chu: "Ngươi tạm thời dừng xét nghiệm đi, chờ ta có phương hướng cụ thể sẽ nói cho ngươi biết."

Mặc dù tôi đã nói như vậy, nhưng tiểu Chu vẫn cắm đầu vào làm. Hoàng Tiểu Đào nói rằng hắn là người cầu toàn, không xét nghiệm ra thề sẽ không buông bỏ. Vậy thì cứ kệ hắn đi.

Bỗng Tiểu Đào có điện thoại, trao đổi mấy câu, nàng quay qua nói với tôi: "Vương Nguyên Thạch về rồi."

"Đi gặp ông ấy một chút đi." Tôi nói.

Vương Nguyên Thạch cũng đi điều tra án mạng ngày trước xảy ra ở căn nhà. Nhưng kết quả so với Lão Yêu lại khác nhau. Mười mấy năm trước đúng là có một gia đình ba người sống ở đó, người chồng cãi nhau với vợ vì kết quả giám định ADN, trong cơn nóng giận đã đẩy đứa bé từ cầu thang xuống đất, chết. Người vợ điên cuồng dùng dao chém chết chồng, sau đó phát điên, bị đưa vào bệnh viện tâm thần.

Nghe tới đó, tôi vô cùng kinh ngạc: "Cô gái kia còn sống?"

"Đã chết cách đây hai năm rồi." Vương thúc đáp.

"Căn nhà đó chưa từng xảy ra hỏa hoạn ư?" Tôi nghi ngờ.

"Chưa hề, ta còn cố ý tới đội cảnh sát chữa cháy thành phố để hỏi, quanh khu vực đó hai mươi năm rồi chưa có đám cháy nào."

Tôi trầm ngâm, Vương Nguyên Thạch điều tra từ hồ sơ nội bộ, người thường không được thấy, độ tin cậy là tương đối cao.

Lão Yêu tìm ra là phiên bản trên mạng internet, nhiều người biết, nhưng tính trung thực không cao.

Xem ra án mạng mười mấy năm trước là được đồn thổi, thêm dầu thêm mỡ, dần dần bị biến thành câu chuyện phóng hỏa. Thậm chí có người nói nhìn thấy người vợ trong nhà, điều này là vô lý, bởi căn bản cô ta còn chưa chết. Thêm nữa việc ban đêm tường nhà bốc cháy, cũng là bịa đặt, bởi căn nhà này chưa từng xảy ra hỏa hoạn.

Như vậy có thể thấy, cái chết của hai người thử nhà là được lên kế hoạch cẩn thận. Tôi nói: "Chi bằng chúng ta tới thực nghiệm một chuyến."

Tiểu Đào hỏi: "Bây giờ?"

"Không, tối nay. Ba người chúng ta, thêm cả Vương Đại Lý một

lần làm người thử nhà, thế nào?" Tôi cười.

"Nhỡ có chuyện gì xảy ra thì sao?" Dù sao Tiểu Đào cũng là phụ nữ, đối với chuyện ma quỷ vẫn có chút e dè.

"Nếu không mao hiểm, có khả năng chúng ta vĩnh viễn không biết được hung thủ giết người như thế nào." Mắt tôi sáng lên.

Hoàng Tiểu Đào đắn đo một chút, sau đó cười: "Đi, tôi liều mình gửi thân cho quân tử vậy."

Để thuận tiện cho việc tối nay tới căn nhà ma, tôi tranh thủ thời gian chuẩn bị một số thứ, ra ngoài mua một ít bột mì, chuông nhỏ, dây thừng, sau đó tới tiệm thuốc đông y mua một gói dược liệu và một số dụng cụ làm thuốc.

Tôi tìm một gian phòng họp trống để chuẩn bị, Tiểu Đào hỏi có cần hỗ trợ không, tôi nói không cần, nàng cứ làm việ của mình đi.

Tôi giã nát số dược liệu, lọc lấy nước, trộn cùng bột mì và mật ong, vo thành từng viên nhỏ, làm mấy thứ này lách cách muốn chết, nhưng nó lại là thứ có thể cứu mạng chúng tôi sau này.

Hơn sáu giờ, Vương Đại Lý trở về, cầm bản sao hợp đồng mua bán và thẻ căn cước của hai bên. Tiểu Đào bảo tổ kỹ thuật đi điều tra về Nhâm Phát Tài, mấy phút sau một cảnh sát nói: "Tổ trưởng, Nhâm Phát Tài có tiền án."

Chúng tôi đi qua xem xét, Nhâm Phát Tài này đúng là lai lịch rộng rãi, buôn lậu, rửa tiền, đánh bạc cái gì cũng từng làm. Tiểu Đào cười nói: "Tống Dương, khỏi mất công thám hiểm nhà ma, hung thủ đang ở ngay trước mắt đây rồi."

Tôi lắc đầu: "Chưa chắc."

Nhân viên tổ kỹ thuật đứng lên khỏi bàn máy tính, tôi ngó qua một chút, hiện nay hệ thống quản lý thật là thuận lợi, sử dụng thẻ

căn cước ở bất cứ đâu cũng có thể tìm ra. Việ bỏ trốn khó hơn nhiều so với 20 năm về trước.

Kết quả hiện lên, Nhâm Phát Tài đang cư trú ở một khách sạn trong thành phố, Tiểu Đào nói: "Lập tức tới tìm hắn."

Sau đó gọi thêm mấy người, cùng tôi, Vương Nguyên Thạch và Đại Lý tới khách sạn. Tới nơi, chúng tôi hỏi thăm lễ tân, hắn liền dẫn chúng tôi lên phòng Nhâm Phát Tài. Tới cửa, tất cả mọi người đều sẵn sàng nghênh địch, tôi nghe thấy bên trong có tiếng phụ nữ cười, lễ tân gõ cửa nói: "Tiên sinh, phục vụ phòng."

"Biến, không nhìn thấy ngoài cửa treo biển cấm làm phiền sao?" Một giọng nam gầm lên.

Nhân viên lễ tân tỏ ra khó xử, Hoàng Tiểu Đào hất hàm, hắn bèn nói tiếp: "Tiên sinh, chúng tôi vừa nhận được bưu kiện của ngài, nhân viên chuyển phát nhanh nói phải tự ngài ký nhận."

"Hừ, chờ ta chút."

Một lúc sau, cửa mới hé mở một khe nhỏ. Một gã trung niên mập mạp thò nửa gương mặt ra, mọi người liền núp dạt vào hai bên tường, từ tầm mắt của hắn chỉ có thể nhìn thấy người lễ tân. Hắn hỏi: "Bưu phẩm đâu?"

"To quá, không bê lên được, ngài tự xuống dưới nhận đi."

Bỗng gã trung niên chợt để ý nhìn chằm chằm xuống đất. Tôi giật mình, thì ra có một bóng cảnh sát bị đèn chiếu xuống, hắn hét lớn một tiếng: "Bên cạnh ngươi có người đúng không. Mẹ nó ngươi lừa ta."

Cửa đột ngột đóng sầm lại, sau đó chúng tôi nghe thấy một tiếng bịch nặng nề vang lên. Tiểu Đào thất kinh: "Không ổn, hắn nhảy lầu!"

Chương 105: Bắt giữ

Vương Nguyên Thạch tức thì đạp bung cửa, xông vào. Chỉ thấy rèm cửa mở rộng, trên giường một cô gái không mảnh vải che thân, có người xông vào vội kéo chăn lên che chắn.

Chúng tôi chạy tới cửa sổ nhìn, đây là lầu ba, một chiếc xe con phía dưới bị bẹp dúm nóc. Gã trung niên mập mạp khoắc cái áo tắm rộng thùng thình, chân đi dép khách sạn, vừa chạy vừa la tránh đường. Không ít người bị tiếng động thu hút đứng xem.

Vương Nguyên Thạch leo lên cửa sổ, hô to: "Cảnh sát phá án, mau tránh ra!" Sau đó trực tiếp nhảy xuống, lăn một vòng, liền đứng lên đuổi theo, tốc độ kinh người.

Vương Đại Lý hỏi: "Tiểu Đào tỷ tỷ, chúng ta cũng phải nhảy theo sao?"

"Không cần, Vương Nguyên Thạch ra tay, chắc chắn sẽ bắt được gã về." Tiểu Đào xua tay. Nàng quay lại nhìn xung quanh phòng, trên đất là quần áo của gã trung niên, hắn vội vàng bỏ chạy ngoài áo choàng tắm thì không mặc gì, gần như là khỏa thân. Tiểu Đào móc ví trong túi quần hắn tìm được giấy căn cước, tên nhảy cửa sổ bỏ trốn chính là Nhâm Phát Tài mà chúng tôi đang tìm.

Sau đó nàng hỏi cô gái ngồi trên giường: "Ngươi là gì của Nhâm Phát Tài?"

"Biểu...biểu muội."

"Biểu muội mà cũng có thể biểu lên giường?" Hoàng Tiểu Đào cười lạnh, ném quần áo cho cô ta: "Mặc quần áo vào, đi ra bên ngoài."

Chỉ lát sau, Nhâm Phát Tài đã bị Vương Nguyên Thạch gô cổ về, gã mồ hôi nhễ nhại, một chân tập tễnh, khỏi phải nói cũng biết vất vả thế nào. Trông thấy cô gái đứng ở hành lang, hắn vội vàng giải thích: "Đồng chí cảnh sát, đây là cháu gái ruột của ta, ta với nó không có chuyện gì cả."

"Một người nhận là biểu muội, một người nói cháu gái, hai ngươi không bàn bạc từ trước à?" Tiểu Đào cười khẩy.

Nhâm Phát Tài nhăn nhó: "Ta hiểu, ta hiểu, tạm giam 5 ngày, 500 tệ tiền phạt đúng không? Được rồi, ta nhận tội."

Tôi thầm nghĩ, gã này hẳn là phạm tội đã thành thói quen.

Hắn nhìn lại mình từ trên xuống dưới, thấy nhận ra là mặc mỗi áo choàng tắm, lại nói: "Vị cảnh quan kia, làm ơn đưa quần cho ta."

Hoàng Tiểu Đào giơ thẻ cảnh sát ra, quát: "Chớ giả bộ hồ đồ trước mặt ta. Nhìn cho kỹ, chúng ta là cảnh sát hình sự, không phải là tới bắt mại dâm, theo ta về cục một chuyến!"

Nhâm Phát Tàu gãi đầu gãi tai, híp mắt nhìn cái thẻ: "Cảnh quan, có phải cô tính sai rồi không? Ta đâu có làm chuyện gì thương thiên hại lý."

Tiểu Đào xua tay: "Về cục rồi hãy trình bày."

Bắt kẻ tình nghi, Tiểu Đào định về tới nơi sẽ lập tức thẩm vấn. Sau khi lên xe, Đại Lý nói: "Tiểu Đào tỷ tỷ, tỷ không có khái niệm tan sở đúng giờ sao, bụng tôi đói cồn cào rồi."

"Vậy để ta đưa hai người về trường trước."

Tôi liên tục nói không cần, đến giao lộ tôi với Đại Lý tự bắt xe về, không thể làm lãng phí thời gian quý báu của nàng.

Vụ án tiến triển thuận lợi, Hoàng Tiểu Đào rất cao hứng, hỏi tôi: "Tống Dương, anh cảm thấy Nhâm Phát Tài này có phải là hung thủ không?"

"Từ gương mặt mà nói, hắn mắt hí tai chuột, là hạng người thiển cận, không giống như một kẻ có tâm tư sâu sắc." Tôi phân tích.

"Anh lại còn xem tướng nữa làm gì, cứ nói thẳng ra đi." Tiểu Đào khó chịu.

"Tôi sẽ nói cảm nghĩ của riêng mình, có vet hắn không phải hung thủ."

Hoàng Tiểu Đào bật cười: "Nhìn qua là biết anh non kinh nghiệm, thứ người tiền án tiền sự đầy mình, vì tiền thì chuyện gì cũng làm, tôi cá là hắn."

"Cá cái gì?" Tôi nhướn lông mày.

"Một bữa cơm." Tiểu Đào sảng khoái.

"Được, đồng ý."

Vương Đại Lý lại ôm ngực: "Hai người chú ý hoàn cảnh một chút được không, đừng ném cẩu lương cho cẩu độc thân này nữa."

Tiểu Đào nói: "Chỉ là đánh cược thôi mà sao ngươi nhạy cảm vậy?"

"Nhìn ánh mắt hai người xem, trong xe toàn là tia điện yêu đương." Vương Đại Lý thều thào.

"Lại nói bậy, cút xuống cho ta!" Tiểu Đào đỏ ửng mặt, mặt tôi còn đỏ hơn cả nàng.

Tôi với Đại Lý về trường, 9h sáng hôm sau, Tiểu Đào gọi điện tới: "Tống Dương, tên này rất lươn lẹo, có khi anh phải tới đây

một chuyến."

"Được, tới ngay!"

Tôi ra hiệu cho Đại Lý, lúc đó chúng tôi đang ngồi trên lớp, thừa dịp giảng viên xoay người viết bảng, cả hai lén lút vòng ra cửa sau trốn. Các bạn học trong lớp nhìn chúng tôi với ánh mắt châm biếm, dạo gần đây cả hai đã trốn tiết khá nhiều.

Tới cục cảnh sát, Nhâm Phát Tài ngồi trong phòng khẩu cung, hai mắt đỏ ọc, trước mặt đặt một hộp cơm hết, ly nước, đang rất quanh co.

Tôi hỏi: "Hắn thú nhận chưa?"

Tiểu Đào thở dài: "Thú nhận rồi, nhận một đống việc trộm cắp, nói không ngừng từ tối qua tới giờ, còn lợi hại hơn diễn viên truyền hình."

Để ý thấy quần áo nàng vẫn chưa thay, tôi giật mình hỏi: "Cô không nghỉ suốt từ hôm qua tới giờ à?"

"Nửa đường tới phòng họp chợp mắt, cảnh sát thẩm vấn cũng thay ba ca rồi." Tiểu Đào nói.

"Được, chúng ta vào đi." Tôi gật đầu.

Tiểu Đào nhắn tin cho cảnh sát đang thẩm vấn, là ám hiệu đổi người, hai cảnh sát nhanh chóng ra ngoài, sau đó chúng tôi vào phòng. Tôi hỏi: "Có phải gần đây ngươi mua một căn nhà, trị giá năm trăm ngàn không?"

Nhâm Phát Tài gật đầu: "Đúng đúng, đồng chí cảnh sát, các ngươi điều tra quá tài tình, chuyện này mà cũng biết, bội phục bội phục."

Hoàng Tiểu Đào đập bàn một cái: "Đừng có vòng vo, trong căn

nhà đó có người chết, ngươi không biết sao?"

Nhâm Phát Tài nhăn nhó: "Đồng chí cảnh sát, các ngươi cũng hỏi ba lần rồi, ta thật không biết chuyện người chết, nếu biết ta làm sao dám mua."

Tôi cười lanh: "Chưa nói tới việc có người chết, căn nhà đó là một căn nhà ma, chẳng lẽ ngươi cũng không biết?"

"Biết!" Hắn gật đầu như gà mổ thóc.

"Vậy tại sao ngươi còn mua?"

Nhâm Phát Tài cười ha hả: "Thực ra ta mua nhà có phải để ở đâu, thấy căn nhà không ai dám mua, nên ta mua về làm xưởng đồ da, ta có người bạn làm túi LV giả, đồ hắn làm y như thật."

Hoàng Tiểu Đào đập bàn quát: "Nói vào vấn đề chính!"

Nhâm Phát Tài ti hí con mắt nói: "Mỹ nữ, không đau tay à?"

Tiểu Đào giận tới mức muốn tra tấn bức cung, cũng may tôi khuyên nhủ được, ngồi trở lại ghế nàng nhỏ giọng: "Anh cẩn thận tên này, hắn sẽ lại vòng vo, một câu nói có thể cho anh đi vòng 108 ngàn dặm."

Toàn bộ quá trình tra hỏi rất mất thời gian mà lại vô cùng giày vò, khiến tôi lãnh hội đủ sự khô khan mà cảnh sát phải gánh chịu. Bất kể hỏi Nhâm Phát Tài vấn đề gì, hắn đều có thể loanh quanh ra chuyện khác, sau đó tiết lộ vài chuyện xấu mà hắn làm để thu hút sự chú ý của chúng tôi, như buôn bán đĩa phim đồi trụy, lùa gạt qua internet, rửa tiền...

Tên này thuộc loại người phạm những tội nhỏ, không phạm tội lớn. Cuối cùng tôi cũng có thể hỏi rõ, hắn không biết chuyện người chết, càng không thừa nhận giết người, thậm chí không biết nạn nhân là nam hay nữ. Hắn chắc chắn không nói dối.

Đi ra khỏi phòng khẩu cung đã là bốn giờ chiều, tôi và Tiểu Đào cũng kiệt sức. Vương Đại Lý hồ hởi hỏi kết quả, tôi lắc đầu: "Hắn không phải là hung thủ."

"Tôi lập tức bảo người bên trại tạm giam đến mang hắn đi, nhìn thấy cái bản mặt phì nộn bóng mỡ của hắn tôi không chịu được." Tiểu Đào chán ghét nói.

Đầu mối đứt đoanh, nàng cảm thấy nhụt chí, tôi khuyên nhủ nói không có gì, vụ án này vốn là bí ẩn, thoáng cái đã phá được mới là kỳ quái, hay là giữ nguyên kế hoạch, tối nay chúng ta đến ở thử căn nhà đó một đêm.

Đúng lúc này Tiểu Đào có điện thoại, nàng đưa lên nghe, nói mấy câu sau đó quay qua tôi: "Tống Dương, chúng tôi bắt được một người khả nghi ở căn nhà đó."

Đại Lý vui vẻ nói: "Nhất định là hung thủ muốn hủy diệt chứng cứ, tốt quá rồi, tối nay không phải đi nhà ma nữa."

Chúng tôi vội vã lái xe tới căn nhà, hai cảnh sát đang tra hỏi một tên thư sinh, tôi tới xem, thì ra là Diệp Thi Văn. Vừa thấy tôi, hắn mừng rỡ nói: "Tống Dương, ngươi tới đúng lúc quá, hai vị cảnh sát này nghi ngờ ta, cứ một mực tra hỏi ta tìm cái gì."

Tiểu Đào hỏi: "Ngươi là bạn học của Tống Dương? Ở đây là hiện trường án mạng, ngươi làm rớt cái gì?"

Diệp Thi Văn ấp úng không chịu nói, chẳng trách cảnh sát không thả hắn đi. Bị Tiểu Đào quát mới khau, thì ra là một con dao thủ công, tối hôm vào đât không cẩn thận làm rơi, có thể là ở trong nhà vệ sinh.

Tiểu Đào bảo cảnh sát vào tìm, quả nhiên thấy một con dao thủ công, vỏ dao vô cùng tinh xảo, Diệp Thi Văn định cầm lấy, Tiểu Đào liền chộp qua, nói: "To gan dám mang dao tự chế trong

người, tịch thu!"

Diệp Thi Văn lúng túng: "Đồng chí cảnh sát, lưỡi dao còn chưa mài, không chém người được, là quà của bạn gái ta tặng, rất trân quý."

Hoàng Tiểu Đào đưa lên xem thử, quả nhiên lưỡi dao chưa mài, giữ thể diện cho tôi, trả con dao cho hắn. Diệp Thi Văn rối rít cám ơn, nói lần sau sẽ mời tôi ăn cơm. Lúc đó, tôi ngàn vạn lần cũng không ngờ được, một thời gian sau tôi lại gặp con dào này, trong một vụ án mạng.

Chương 106: Đêm trong căn nhà ma. (Chap này nên đọc vào ban đêm để cảm thụ rõ hơn!)

Trời đã sắp tối, chúng tôi chuẩn bị để bắt đầu ở lại ngay từ bây giờ. Tiểu Đào cắt cử hai người trông chừng căn nhà đi mua đồ ăn, và ba cái túi ngủ, sau đó có thể về nghỉ.

Xung quanh đây chẳng có ngôi nhà nào khác, trời mới xẩm tối mà cứ như nửa đêm, hơn nữa hôm nay cũng không có trăng, thỉnh thoảng mới có một ánh đèn xe lóe lên phía ngoài đường cái.

Ba chúng tôi trải túi ngủ trong căn phòng có người chết, ngồi lên. Vương Đại Lý xoa xoa hai vai, nói: "Tống Dương, nhất định phải qua đêm ở đây sao?"

Tiểu Đào gắt: "Ngươi hỏi mấy lần rồi, phiền quá, ăn cơm trước đi."

Nàng mở hộp mì nóng, khuấy nước sốt và ăn bánh mì, Đại Lý lại than: "Con bà nó, trong hoàn cảnh này mà hai người cũng có thể ăn được sao? Thật là gan dạ."

Ở trong này rất nhàm chán, điện thoại cũng chẳng dám dùng, sợ hết pin không liên lạc được. Tiểu Đào thì đã khá quen với cảnh này, chẳng khác so với khi nàng phải theo dõi mấy ngày trong xe là bao.

Đại Lý đòi đi vệ sinh, nhất định bắt tôi phải đi theo, Tiểu Đào cười nhạo: "Ngươi có phải đàn ông không vậy? Ra ngoài rẽ trái là tới."

"Vậy...vậy có gì tôi gọi, hai người phải xông ra ngay nhé." Đại Lý lắp bắp.

Thấy hắn ra ngoài, tôi lấy cái ly Mark mới mua trong túi xách ra: "Phải rồi, lần trước gọi điện hại cô làm vỡ cái ly, tôi đền cho cô."

Tiểu Đào phì cười: "Đồ không biết nói chuyện, sao không nói là anh tặng tôi? Thôi thấy ngươi có thành ý như vậy, tỷ đây vui vẻ nhận."

Nàng vặn nắp chai trà đào rót vào, uống một ngụm sau đó đưa cho tôi: "Nãy giờ anh không uống nước, uống một hớp đi."

Tôi nhận lấy cái ly, uống một ngụm, miệng ly có lưu lại vị son môi nhàn nhạt, khiến gò má tôi tức thì lại nóng bừng, đột nhiên Đại Lý hét lên một tiếng, chúng tôi vội lao ra ngoài.

Trong phòng vệ sinh, Vương Đại Lý đang đứng chết trân nhìn chằm chằm vào bồn cầu, sắc mặt trắng bệch. Hắn nói vừa nãy ngồi xuống bồn cầu, chợt có bàn tay lạnh như băng sờ mông hắn một cái, hắn sợ tới mức cúc hoa co rúm, phân cũng rút ngược trở về □□

Hoàng Tiểu Đào che miệng mắng: "Nói chuyện mất vệ sinh!"

Vương Đại Lý nhăn mặt: "Tỷ có thể thông cảm cho tôi một chút được không, chuyện này quá quỷ dị mà."

Tôi nhìn chằm chú vào bồn cầu, nói: "Khả năng là chuột, bồn cầu thông với cống thoát nước, ở đây không có người ở, chuột sẽ chẳng sợ gì mà chui thẳng lên."

"Không không, ta thề với trời, đúng là một cái tay, thật là kinh khủng." Vương Đại Lý ra sức lắc đầu.

Đúng lúc này, đột nhiên dưới lầu vang lên tiếng bóng nảy,

Vương Đại Lý sợ quá hét lên, âm thanh dưới lầu không dọa được tôi, nhưng lại bị chính tiếng hét của hắn làm giật mình. Đại Lý run như cầy sấy: "Là hôn ma thằng bé kia!"

Tiếng bóng nảy trên mặt sàn từ xa lại gần, nghe rất chân thực, phá vợ sự yên tĩnh của căn nhà, Hoàng Tiểu Đào cũng tái nhợt. Tôi ra hiệu nói: "Đi xem một chút."

"Ngươi chắc chứ?" Đại Lý hoảng hốt.

"Chuyện thường ngày ở huyện, là tự mình chuốc lấy sợ hãi. Ở những nơi thế này, đáng sợ nhất không phải là ma quỷ, mà chính là tưởng tượng của ngươi." Tôi nói.

Hoàng Tiểu Đào nhướn mày: "Vậy nếu là ma quỷ lộng hành thật thì sao?"

"Thì có làm sao đâu, ma quỷ lưu lại nhân gian cùng lắm là một loại năng lượng tinh thần, giống như ghi hình, đâu có hại người." Tôi giải thích.

Hoàng Tiểu Đào lăm lăm đèn pin trong tay, chúng tôi cùng nhau xuống lầu quan sát. Nói là cùng đi, thực ra là hai người họ đi sau nắm chặt gấu áo của tôi. Vương Đại Lý thì không nói rồi, nhưng Tiểu Đào sao cũng nhút nhát như vậy, nàng bĩu môi nói hoàn cảnh ở đây quá hoang vắng, khiến người ta sợ hãi.

Tôi thì thầm để ý, Tiểu Đào lúc sợ cũng rất đáng yêu.

Lúc xuống lầu dưới, cầu thang ọp ẹp phát ra tiếng cót két, Vương Đại Lý dò dẫm từng bước một. Tôi lấy đèn pin soi một vòng, trong nhà trống không, nói: "Không có gì cả, xuống đi."

Vừa nói dứt lời, bỗng có gì đó đụng vào chân Tiểu Đào, nàng sợ nhảy cẫng lên, cúi đầu nhìn lại, là một quả bóng da.

Tiểu Đào nhặt kên, kinh ngạc nói: "Sao lại xuất hiện một quả

bóng da, lúc trước dọn dẹp hiện trường đâu có thấy?"

"Là thật đấy, có ma!" Vương Đại Lý khủng hoảng chỉ chực bỏ chạy.

"Hai người có thể đừng khiến bầu không khí trở nên đáng sợ như vậy được không?" Tôi quở trách.

Đúng lúc này trên lầu vang lên tiếng đập cửa nặng nề, kèm theo âm thanh quái đản, nghe giống như tiếng phụ nữ cười. Hai người sợ hãi hét chói tai, cứ như đạp trúng dây điện cao thế, tôi bực mình nói: "Giả thần giả quỷ, ta lên xem một chút."

Lên tới trên lầu, tôi phát hiện một cánh cửa trong hành lang vốn đóng kín, giờ lại mở toang. Tôi một mình đi vào, lấy đèn pin soi tứ phía, trên đỉnh đầu bỗng có tiếng sột soạt, như có thứ gì đó đang leo xuống. Một giọng nói rót vào tai tôi thì thầm: "Hắn giết con trai ta, ngươi nói xem hắn có đáng chết không, có đáng chết không?"

Giọng nói này phát ra sát tai tôi, nhưng lại không có khí thở, khiến sau lưng tôi toán mồ hôi lạnh.

Lúc trước tôi dặn Đại Lý mua cho mình một túi muối tinh, có thể trừ tà. Tôi xoay người, định đi lấy, đột nhiên có một bàn tay tóm lấy vai tôi, giống như đang đưa sát mặt lại gần.

Tôi không dám quay đầu bởi biết ma quỷ thích chụp vai con người từ phía sau, quay đâug sẽ thổi tắt dương hỏa trên vai mình, nghiêm mặt nói: "Ngươi đã chết, lưu luyến nhân gian thêm nữa cũng không có ý nghĩa gì, mau đi đầu thai đi."

Cánh tay đặt trên vai tôi khựng lại một chút, cuối cùng biến mất không một tiếng động. Thứ này chỉ bắt nạt người yếu bóng vía, chỉ cần không sợ nó, nó cũng không dám làm gì mình.

Điện thoại bỗng đổ chuông, nghe tiếng chuông là biết Tiểu Đào

gọi, bởi tôi cài riêng số nàng một kiểu chuông báo. Lòng thầm nghĩ, nàng ở ngay dưới lầu, sao phải gọi điện thoại, có chuyện gì xảy ra ư?

Kèm theo tiếng chuông là một loạt tiếng bóng nảy trên sàn nhà, tiểu quỷ kia lại xuất hiện???

Tôi hỏa tốc lao xuống lầu, trông thấy Vương Đại Lý đang ném ném quả bóng xuống sàn, mắng: "Ngươi bị bệnh à, đùa cái gì không đùa lại đùa cái này?"

"Ngươi chụp một cái, ta chụp một cái, hai đứa trẻ ngồi máy bay, ngươi chụp hai cái ta chụp hai cái..." Vương Đại Lý chẳng thèm để ý đến tôi, miệng đọc bài đồng dao, nghĩ tới mà ớn lạnh sống lưng.

Biểu hiện của hắn rất quái dị, ý tứ bĩu môi, nháy mắt với một khoảng trống trước mắt trong mắt ngấn lệ.

"Tống Dương, Tống Dương." Một giọng khe khẽ gọi tôi.

Quay đầu lại, thì ra là Tiểu Đào đang run lẩy bẩy nấp sau cột nhà, vẫy vẫy tay tôi. Vừa định đi qua, Đại Lý đột nhiên níu lấy tay áo tôi, lắc đầu lia lịa.

Tôi liếc mắt về phía Tiểu Đào, không hiểu rốt cuộc Đại Lý muốn ám chỉ cái gì, chẳng lẽ Tiểu Đào là ma quỷ đóng giả? Nhưng tôi không tin hồn ma có năng lực này.

Hoàng Tiểu Đao nói như gió thổi: "Hắn không phải Vương Đại Lý, tránh xa hắn một chút."

Tôi gạt tay Vương Đại Lý ra, hắn vẫn tâng tâng quả bóng, ánh mắt như sắp khóc, nhẹ giọng nói: "Tiểu Đào tỷ tỷ, sau tỷ có một cô gái, không thấy sao?"

Nghe hắn nhắc như vậy, tôi lại quay về phía Tiểu Đào, phát

hiện quả thật phía sau nàng đang có một cô gái mặc đồ trắng, tóc tai bù xù, mặt dính máu tươi, trong tay có một con dao rướm máu. Con dao đang gác lên cổ Hoàng Tiểu Đào, nhưng nàng lại không hề hay biết.

Thoáng chốc tôi đã hiểu ra vấn đề, ma nữ kia bắt giữ Tiểu Đào, ép Vương Đại Lý phải đóng giả con trai của nó.

Tôi lập tức lẩm bẩm: "Một ly Hoàng Tửu kính thiên địa, hai cây cao hương kính quỷ thần. Thắp đèn rọi sáng đêm tối, rửa oan giải tội Tống đề hình."

Hai người thất kinh, chắc hẳn nghĩ tôi cũng bị trúng tà. Tôi vừa đọc vừa đi tới trước mặt Tiểu Đào, chặp hai ngón tay thành lưỡi kiếm quát lên: "Hậu nhân Tống gia ở đây, tà ma mau biến đi!"

"Á á á ...." ma nữ phát ra tiếng hét chói tai, tan biến như một làn khói.

Chương 107: Bức tường chảy máu.

Thứ tôi đọc là một khẩu quyết gia truyền của họ Tống, ý nghĩa là gì tôi cũng không rõ, do ông nội dạy tôi. Ngỗ Tác làm việc với người chết, thường sẽ chọc tới âm hồn dã quỷ, khi gặp cái gì không rõ, cứ đọc câu này là được.

Nguy cơ tạm thời được hóa giải, Vương Đại Lý không ném quả bóng nữa, Tiểu Đào hỏi hắn vừa rồi bị làm sao, hắn liền kể đầu đuôi cho nàng. Nghe xong Tiểu Đào sợ hãi nói: "Ma nữ vừa kề dao vào cổ ta???"

"Đừng kích động, ta hỏi ngươi, ma quỷ giết người bằng cách nào?" Tôi hỏi Đại Lý.

Hắn nói như rành rẽ lắm: "Ma quỷ tấn công bằng linh hồn, giết người không thấy máu, đôi khi ngươi đang đi trên đường chợt ớn lạnh sống lưng, chính là lúc đó có ma quỷ đi ngang. Ma quỷ có thể giết chết linh hồn ngươi sau đó cướp lấy."

"Bởi vậy ta mới không tin loại chuyện hoang đường này, hồn ma có thể tự báo thù thì còn cần cảnh sát làm gì?" Tôi tự giễu.

"Đúng vậy." Tiểu Đào gật đầu.

Căn nhà này có ma ám xem ra là thật, tôi đề nghị mọi người lên lầu ở yên đó, không được di chuyển dù nửa bước, ba người một chỗ dương khí vượng, ma quỷ sẽ không dám lại gần.

Chúng tôi lên lầu được một lát, Đại Lý đột nhiên nói: "Dương tử, ta buồn đi cầu."

"Sao ngươi lắm phân vậy?" Tôi mắng.

"Vừa nãy có đi được đâu." Vương Đại Lý khóc không ra nước mắt.

"Nhịn một lát đi." Tôi quay đầu.

Một lát sau, lại tới Tiểu Đào kêu đau bụng, tôi nói để tôi dẫn nàng đi. Vương Đại Lý thấy thế thì gào lên: "Được lắm, tên khốn Tống Dương, ngươi trọng sắc khinh bạn."

Tôi nói nên ưu tiên phụ nữ một chút.

Cân nhắc chuyện ban nãy xảy ra ở nhà vệ sinh, chúng tôi định sẽ ra bên ngoài giải quyết. Bên ngoài căn nhà đều là cỏ hoang mọc cao tới nửa thân người, hai người kia giải quyết vấn đề nặng, tôi cũng tranh thủ giải quyết vấn đề nhẹ.

Thoải mái xong, tôi đột nhiên phát hiện bên đường đối diện có một chiếc SUV màu đen, ở đây không có dân cư, không có cửa tiệm, ai lại đỗ xe ở đây? Hay là tình nhân muốn trải nghiệm cảm giác lạ?

Đang điều tra vụ án, toàn bộ việc gì khả nghi đều phải kiểm tra qua, chờ Tiểu Đào xong việc, tôi nhỏ giọng nói với nàng: "Chiếc xe kia có chút khả nghi, chúng ta qua kiểm tra xem."

"Được!"

Chúng tôi vừa mới đi tới, đột nhiên chiếc xe nổ máy, Hoàng Tiểu Đào quát lớn: "Cảnh sát đây, đứng lại!"

Chiếc xe liền vội vàng rời đu, Hoàng Tiểu Đào rút súng, nhắm vào thân xe, một tiếng 'đoàng' vang lên, đạn trúng vào thân xe, tóe lửa. Tôi chạy lên nói: "Sao cô lại nổ súng?"

"Là đạn giấy thôi." Nàng nói: "Xe kia che biển số, nhất định là

làm chuyện mờ ám, để lại ký hiệu cho dễ truy tìm."

Nàng rút điện thoại, gọi cho người ở cục lập tức tới các giao lộ trong thành phố, chặn một chiếc xe SUV màu đen, phần đuôi có vết đạn, tạm giữ chủ xe lại.

Để đảm bảo an toàn, súng của cảnh sát viên đạn đầu tiên thường là đạn giấy, nhưng lực va chạm đủ mạnh để gây ra vết xước trên vỏ xe. Hoàng Tiểu Đào làm vậy là trái với cảnh lệnh, nhưng hiện đầu mối này như đá chìm đáy biển, đôi khi với những tình huống bất thường thì phải sử dụng thủ đoạn bất thường.

Tôi rất bội phục sự nhanh trí của nàng. Hoàng Tiểu Đào vênh mặt thổi khói ở nòng súng: "Tỷ đây trí tuệ đều là đúc kết từ thực chiến."

Chúng tôi quay về căn nhà, hướng phía bụi cỏ gọi Vương Đại Lý nhưng không có tiếng trả lời, tôi cầm cành cây gạt bụi cỏ ra, chỉ thấy đống phân hắn để lại. Đúng lúc này, trong nhà vang lên tiếng kêu sợ hãi của hắn, tôi và Tiểu Đào nhìn nhau, tiểu tử này rời mắt khỏi cái là xảy ra chuyện, thật là rách việc...

Chúng tôi vội vàng lên trên lầu, hành lang tối om, chỉ thấy một bóng người thoăn thoắt bò từ phòng này qua phòng khác. Hoàng Tiểu Đào sợ hãi nắm chặt vai tôi: "Tống Dương, anh có nhìn thấy gì không, có người vừa bò qua."

Người kia ló đầu từ trong cửa ra, hóa ra là Vương Đại Lý. Đầu hắn đầm đìa mồ hôi, dáo dác nhìn xung quanh, nhưng như không trông thấy chúng tôi, vội vã bò về phía cuối hành lang.

"Này này, ngươi làm cái trò quỷ gì đấy?" Tôi hô to đuổi theo. Vương Đại Lý bò rất nhanh, một màn này khiến tôi cũng hoảng, cuối cùng hắn bò vào nhà vệ sinh, cởi áo sơ mi ra, chấm chấm nước đọng trong bồn cầu, sau đó vắt lên đầu mình.

Tôi đá hắn một cước vào mông, Vương Đại Lý đập đầu vào bồn cầu, quay lại nói: "Dương tử, ở đây có cháy, mau nằm xuống."

"Ngươi đang nói mê sảng gì vậy, cháy ở đâu?" Tôi hỏi.

"Bốn phương tám hướng đều là lửa, ngươi đừng có đứng, sẽ bị ngộ độc khói đấy." Vương Đại Lý hoảng hốt.

Tôi hung hăng cho hắn hai cái bạt tai. Vương Đại Lý òa khóc, ôm lấy tôi: "Dương tử, chúng ta có lẽ đều phải chết cháy ở đây."

Tôi chợt hiểu ra, nắm lấy hai vai hắn, nhìn kỹ, đúng là ánh mắt hắn vô hồn.

"Ngươi bị ảo giác." Tôi nói.

"Không hề ảo giác, là sự thật, ngươi nhìn xem hai tay ta đều bị bỏng." Hắn cho tôi xem hai bàn tay, quả thật là lớp da phía trên có vết tích bị bỏng.

Tôi nghe nói, ám thị đủ mạnh sẽ khiến cơ thể con người phát sinh biến hóa. Từng có một nhà thôu miên, giơ một đồng xu bình thường nói cho nhân vật thí nghiệm đó là một đồng xu bị nung đỏ, sau đó đặt lên tay người đó. Cánh tay liền nổi bóng nước giống như bị bỏng.

Nhưng cũng chẳng có cơ sở thực tế, ở đây lại không có người ngoài, ai có thể nháy mắt thôi miên Vương Đại Lý được, chẳng lẽ sức mạnh siêu nhiên là có thực?

Đột nhiên Hoàng Tiểu Đào hét lên, âm thanh từ trong căn phòng lúc nãy chúng tôi ở, tôi vội chạy qua hỏi thế nào, nàng chỉ bức tường nói: "Tường...tường đang chảy máu."

Tôi ngước mắt lên, một mảng lớn máu tươi rỉ ra từ trong tường, chảy tràn ra đất, rất nhanh đã vây quanh chúng tôi.

"Lửa lớn quá...a..aaa. Dương Tử, các ngươi đâu rồi?" Vương Đại Lý gào khóc, bò từ ngoài cửa vào.

"Không đúng!" Tôi nói: "Đây là ảo giác, tuyệt đối là ảo giác."

Tôi dùng sức cắn đầu lưỡi, nhưng căn bản vô ích, trước mắt vẫn là một mảng máu tươi.

Tôi vội lôi túi muôi tinh ra, xé miệng, rải xuống đất, đột nhiên thấy tay mình dính dính, cúi đầu nhìn lại, giận muốn đánh cho Đại Lý một trận, dăn hắn mua muối hắn lại mua đường.

Vũng máu trên đất đột nhiên từ từ nhô lên một cái đầu nữ nhân, rên rỉ nói: "Nếu đã tới đây rồi, thì ở lại với hai mẹ con ta đi."

"Đừng hòng lừa gạt ta!"

Tôi nhất thời gấp gáp, nắm cái túi đường dốc tới, cái đầu từ từ nhô lên, lộ ra toàn bộ phần cổ. Tôi kinh ngạc trợn tròn mắt, muối có thể trừ tà ma, chẳng lẽ đường lại hỗ trợ nó?

"Á!" Tiểu Đào hét lên, nắm chặt lấy ngón tay, tôi đưa tay nàng lại nhìn, ngón tay mịn màng đã bị bỏng.

Đúng lúc này một cảm giác đau đớn cũng truyền tới từ tay của tôi, cúi đầu nhìn, bên trên toàn là máu. Tôi chùi tay vào quần, da thịt bị máu dính vào lập tức bỏng rát. Tôi vô cùng hoảng hốt, sao ảo giác này lại có thể trực tiếp làm tổn thương cơ thể?

Máu từ bốn phương tám hướng tràn tới, ngấm lên giày và ống quần, giậm chân thế nào cũng không rơi ra được.

Đột nhiên tôi nhớ tới mấy viên Minh Tâm Đan lúc ở cục cảnh sát điều chế, có thể khiến người ta thanh tỉnh trong nháy mắt. Vì vậy vội móc hộp kẹo cao su trong người ra dốc hai viên, một viên chính mình ngậm.

Minh tâm đan này là dùng mười mấy vị thuốc định thần mài ra, ngậm xuống họng một cảm giác mát lạnh xông lên tận óc, khiến cho con người lập tức tai thính mắt sáng.

Ảo giác liền biến mất, nhìn thấy hình dạng thực sự của thứ kia, tôi kinh ngạc, sau đó đột nhiên cười lớn, thì ra là như vậy, thì ra là như vậy, đây chính là điểm bí ẩn trong cái gọi là người tự bốc cháy.

Hoàng Tiểu Đào hỏi: "Tống Dương, anh còn cười được à, chúng ta sắp bị máu nuốt chửng rồi."

"Cô nhìn kỹ xem nó là cái gì." Tôi nhét một viên minh tâm đan vào miệng nàng, bảo nàng ngậm đừng nhổ ra, mùi nó xộc lên còn hơn mù tạt. Hoàng Tiểu Đào lấy tay đỡ cằm, nhìn lên, kinh hãi nói: "Là kiến?"

"Đúng, những thứ này là một bầy kiến đạn Nam Phi, hai người thử nhà bị chết không phải bởi vì lửa mà vì axit ăn mòn do chúng tiết ra." Tôi giải thích.

Chương 108: Kiến đạn Nam Phi

Tiểu Đào nói: "Nhưng giờ chúng ta bị kiến bao vây rồi."

"Không cần sợ, tôi có pháp bảo đây." Tôi bốc một nắm đường, ném vào trong góc. Bất kể là loại kiến gì, đều không khỏi bị cám dỗ bởi đường.

Lập tức đàn kiến đạn như thủy triều rút khỏi người chúng tôi, tràn tới chỗ nắm đường, lập tức chỗ đó trồi lên một đống lớn. Ban nãy cái đầu nữ nhân mà tôi ảo giác, cũng chính là cái này.

Quay người kéo tay Tiểu Đào chạy ra khỏi phòng, ngoài hành lang cũng đầy kiến đạn, tôi xé túi đường, ném hết về phía cuối hành lang, thu hút sự chú ý của chúng.

Nếu Vương Đại Lý không mua nhầm đường cát, khả năng tối nay chúng tôi thực sự đã bỏ mạng.

Chạy nhanh xuống lầu dưới, Vương Đại Lý đang lăn lộn trên mặt đất, người bám đầy kiến đạn, tôi vội vàng cởi áo khoác phủi kiến cho hắn, đồng thời nhét một viên minh tâm đan vào miệng.

Nửa phút sau, Vương Đại Lý thanh tỉnh, kinh hãi: "Thì ra không phải là lửa!"

"Đi nhanh lên!"

Chúng tôi chạy một mạch ra khỏi căn nhà, mệt bở hơi tai ngồi phịch xuống đất. Tiểu Đào nhìn ngón tay mình, đau lòng nói: "Liệu có bị để lại sẹo không?"

Tôi suýt thì hộc máu, vừa mới thoát chết, cái quan tâm đầu

tiên lại là thứ này??? Vương Đại Lý ca thán: "Tỷ còn lành lặn, nhìn tôi đi, nơi này, nơi này còn có nơi này..." nói xong hắn còn định cởi quần cho chúng tôi nhìn. Tôi vội cản lại, có điều hắn quả thật thê thảm hơn chúng tôi nhiều.

Tôi trấn an hắn: "Không sao, đây là axit formic, về rửa lại bằng nước kiềm, vài ngày sau sẽ đóng vảy."

Tiểu Đào định đi vào chụp ảnh chứng cứ, tôi nói đợi mai đi, bây giờ đàn kiến hung hăng lắm. Cả hai cũng hết sức tò mò, không hiểu sao nhìn kiến lại ra lửa và máu tươi. Thực ra trong lòng tôi đã đoán được bảy tám phần, nhưng chưa xác minh thực tế, chỉ nói đợi mai mới công bố.

Ngày hôm sau, chúng tôi trở lại tìm kiếm chứng cứ, người của tổ kỹ thuật cạy một mảng tường ra, phát hiện bên trong chằng chịt tổ kiến, chỉ có điều đang ở trạng thái ngủ say, tiểu Chu liền bắt mấy con về xét nghiệm.

Tôi bảo hắn lấy thêm một ít nước sơn tường về luôn, đây có thể là một sơ sót trọng yếu, nhà này rõ ràng đã bỏ hoang lâu không có ai ở, nhưng nước sơn lại rất mới. Trước đó tôi không để ý cái này, thế mới biết không phải thứ gì cũng có trong sách vở, phải dựa vào thực hành mới đầy đủ.

Tiểu Chu so sánh axit formic trên người kiến đạn với axit trên da nạn nhân, đúng là họ bị kiến đạn giết chết.

Trên sơn tường phân tích ra một ít thành phần khả nghi, tiểu Chu không biết là cái gì. Tôi viết một toa thuốc thử cho hắn, bảo hắn đi bốc theo toa đó, về so sánh, quả nhiên đó chính là mấy vị thuốc đông y.

Làm xong toàn bộ, giờ đã là buổi trưa, Hoàng Tiểu Đào nhịn suốt từ sáng, hất hàm hỏi: "Tống Dương, giờ anh có thể công bố câu trả lời chứ?"

Tôi cười nói: "Cô còn nợ tôi bữa cơm đấy nhé."

Tiểu Đào đấm tôi một cái: "Nhân tiện tôi đã gọi toàn thể tổ chuyên án lắng nghe cao kiến của anh, anh đừng có phụ lòng bữa cơm này đấy."

"Được!" Tôi gật đầu.

Hoàng Tiểu Đào chọn một quán cơm gần đó, chờ mọi người có mặt đông đủ, tôi phát biểu: "Kiến đạn sinh sống ở Nam Phi, là một trong mười loài côn trùng độc nhất thế giới. Nó có thể tiết ra một lợi axit formic, nếu dính vào da thịt sẽ gây ra bỏng. Vụ án này suýt nữa tôi cũng bó tag bởi tổ tiên tôi chưa bao giờ gặp loại kiến này."

Hoàng Tiểu Đào nói: "Thôi thôi, điều này mọi người đều đã biết, chúng tôi chỉ thắc mắc là sao mình bị ảo giác thôi."

"Có một loại thuốc mê tên là Dạ Bất Tư Gia." Tôi đáp

"Dạ bất tư gia?" Mọi người kinh ngạc.

Tôi giải thích, dạ bất tư gia là một loại nước hoa của kỹ nữ thời cổ đại hay dùng. Nói là nước hoa nhưng nó không màu không mùi vị, có tác dụng gây ảo giác mạnh. Tại sao lại gọi là Dạ bất tư gia, bởi ban ngày nó không có tác dụng, chỉ có tác dụng vào ban đêm.

Tiểu Chu xen vào: "Có lẽ kết cấu thành phần hóa học của loại thuốc này không ổn định, ở nhiệt độ bình thường nó sẽ phân tách thành nước vô hại, chỉ khi ban đêm trời lạnh nó mới liên kết thành thuốc mê."

Hoàng Tiểu Đào mắng: "Đừng ngắt lời!"

Tôi nói tiếp, sau khi bị dạ bất tư gia gây ảo giác, tinh thần sẽ trở nên yếu ớt, rất dễ bị ám thị tự kỷ. Thực ra hồn ma chúng ta nhìn thấy cũng chỉ là ảo giác, hẳn Đại Lý còn nhớ, trước khi ta

xuống lầu thì chẳng thấy bất cứ thứ gì, nhưng hắn vừa nhắc tới, đột nhiên tôi liền trông thấy nữ quỷ áo trắng.

Thực ra tối qua là chúng tôi tự hù dọa chính mình, tự kỷ ám thị ra hình ảnh mà trong đầu mình nghĩ.

Vương Đại Lý thì nhìn kiến thành lửa còn Tiểu Đào lại nhìn thành máu, bởi thông tin hai người tiếp xúc là khác nhau. Vương Đại Lý và đa số mọi người đều cho là căn nhà đã từng xảy ra hỏa hoạn, nhưng Vương Nguyên Thạch điều tra, nói với Tiểu Đào là không có chuyện đó, việc này Đại Lý không được biết.

Vậy đối với hai chú cháu ở thử nhà, họ cũng phải điều tra căn nhà từ trước. Nhưng giống như những gì Lão Yêu tìm được, thông tin họ nhận chỉ có thể là căn nhà đã từng bị cháy. Cho nên ban đêm họ ảo giác ra ngọn lửa, chạy từ phòng này sang phòng khác, bị chặn hai đầu, cuối cùng chết bỏng.

Vương Đại Lý thở phào: "Nói như vậy căn nhà không bị ma ám?"

Tôi cười nói: "Có ma hay không ta không chắc, nhưng có thể nói tối qua chúng ta gặp ma là giả."

Hoàng Tiểu Đào đập bàn một cái: "Đây là một vụ mưu sát được lên kế hoạch tỉ mỉ, nhưng Tống Dương, hung thủ từ đầu tới cuối đều không xuất hiện, làm sao chúng ta bắt được hắn?"

Tôi chợt lóe lên một ý tưởng: "Việc này, để bầy kiến đạn Nam Phi dẫn chúng ta đi tìm."

"Kiến đạn Nam Phi?" Hoàng Tiểu Đào không hiểu ý tôi nói gì.

Tôi giải thích, sở dĩ hung thủ có thể điều khiển bầy kiến, là do cả bầy đều theo kiến chúa, chúng coi kiến chua là vua, bảo vệ kiến chúa bằng mọi cách. Có thể suy đoán, kiến chúa do hung thủ giữ, trong chiếc xe SUV tối qua rất có thể có kiến chúa, nó bị kẹt liền

phát tín hiệu tần số cầu cứu, cho nên bầy kiến trở nên hung hăng.

Hoàng Tiểu Đào hỏi tổ chuyên án có tìm thấy chiếc xe không, mọi người lắc đầu, đã chốt chặn khắp các giao lộ quanh đó nhưng không có thu hoạch gì.

Tôi nói: "Bảo mọi người về nghỉ ngơi đi, để ba người chúng tôi đi là được."

Vương Nguyên Thạch lãnh đạm một câu: "Ta cũng đi."

Hoàng Tiểu Đào đứng dậy hô: "Khỏi ăn uống, đi luôn."

Tôi cười khổ: "Đừng bốc đồng như vậy, kiến đạn sống ở Châu Phi, ban ngày quá nóng nên chúng chỉ hoạt động về đêm thôi, tối nay chúng ta đi."

Tiểu Đào vẫn không yên tâm: "Vậy nếu chúng tập kích ta như tối qua thì sao?"

"Cô tìm giúp tôi một thứ." Tôi ghé vào tai nàng nói nhỏ.

Hoàng Tiểu Đào kinh hãi: "Thứ này bất hợp pháp. Cũng may là anh nói với tôi, chứ tự mình đi tìm thì có khi tôi phải còng anh lại."

Tôi nhăn mặt: "Cho xin, cho xin."

Đám cảnh sát thấy tôi với Tiểu Đào to nhỏ với nhau, liền cười đắc ý, Tiểu Đào đỏ mặt, tức giận đập bàn: Cười cái gì? Chúng ta đang nói chuyện công việc."

Tối đó, bốn người chúng tôi tới căn nhà ma, để đề phong thuốc mê dạ bất tư gia, tôi bảo mỗi người ngậm một viên minh tâm đan. Sau đó cắt một chai nhựa thành hình cái xẻng, xúc mấy con kiến đen dưới chỗ tường bị cạy.

Không có lệnh của kiến chúa, mặc dù chúng có phản kháng,

nhưng chỉ là hành động cá nhân, không phải cả bầy tấn công. Mặc dù thế, nhưng một năm bị rắn cắn, mười năm sợ dây thừng, Đại Lý và Tiểu Đào cứ thấy kiến là lại lo lắng.

Chúng tôi tới chỗ mà chiếc SUV đỗ tối qua, thả mấy con kiến xuống, chúng lập tức đi theo một hướng.

Hoàng Tiểu Đào kinh ngạc: "Có điều này tôi không hiểu, sao bọn chúng không rời khỏi căn nhà đi tìm kiến chúa?"

"Vấn đề này tôi cũng đã nghĩ tới, ban nãy ngửi xung quanh ngôi nhà, thấy có mùi long não, chắc đây cũng do hung thủ sắp xếp, mục đích là vây khốn bầy kiến ở bên trong.

Hoàng Tiểu Đào hít một hơi khí lạnh: "Đúng là một tên giảo hoạt."

Chương 109: Báo thù

Mấy con kiến bò dọc theo một đường, tuy tốc độ nhanh nhưng so với bước đi của con người thì quá chậm. Nhất là lúc băng qua đường, chúng tôi phải cực kỳ cẩn trọng, ngộ nhỡ chúng bị xe đi qua cán chết, tất cả sẽ uổng công.

Mà kiến thì làm gì biết đèn xanh đèn đỏ, chúng tôi hộ giá đám kiến đã không biết bao lần vi phạm quy tắc giao thông, cưỡng ép ngăn cản xe qua đường, bị cảnh sát giao thông vặn hỏi nhiều lần, Tiểu Đào phải trình thẻ cảnh sát hình sự ra.

Cũng may buổi tối xe trên đường cũng thưa, đi theo đám kiến tận ba giờ đồng hồ, cảm giác vô cùng mệt mỏi, cuối cùng nó dẫn chúng tôi tới một khu dân cư. Tiểu Đào mừng rỡ chỉ một chiếc xe: "Nhìn xem, chiếc xe tối qua kìa."

Tôi tới xem xét, quả là một chiếc SUV màu đen, chủ xe đã tháo biển số xuống, nhưng phía đuôi xe không có vết đạn. Tôi đưa tay sờ thử mới biết, thì ra chủ xe đã tự mình xử lý chỗ đó, cũng có tài đấy.

Chúng tôi đi theo đám kiến tới một căn nhà. Giờ đã gần ba giờ sáng, giả làm người đo đồng hồ nước cũng không ổn, cửa lại thiết kế theo kiểu mở ra bên ngoài, không thể đạp bung, nếu cạy khóa thì sẽ gây ra tiếng động.

Tôi nói: "Chúng ta sẽ gậy ông đập lưng ông."

"Làm cách nào?" Tiểu Đào hỏi.

Tôi xé một tờ quảng cáo điện nước trên tường xuống, để Vương Nguyên Thạch châm lửa đốt, rồi bảo Vương Đại Lý kêu.

Hắn hiểu ý hô lớn: "Cháy nhà, cháy nhà rồi!"

Cư dân xung quanh bị đánh động, chạy ra xem xét. Họ đang định trách mắng, Tiểu Đào liền giơ thẻ cảnh sát ra, hất hàm về phía cánh cửa ra hiệu im lặng. Các cư dân đứng trên cầu thang xem náo nhiệt, có người nhỏ giọng hỏi: "Đồng chí cảnh sát, gia đình này phạm tội gì?"

Nàng nghiêm mặt: "Cái này thuộc về bí mật của cảnh sát, không thể tiết lộ."

Một bác gái bắt đầu buôn chuyện: "Ta sớm đã cảm thấy tiểu tử này có chút bất thường, từ nửa năm trước tới đây, cả ngày chỉ đóng cửa không ra ngoài, có ra cũng chẳng chào hỏi hàng xóm một câu, nhìn đã thấy không phải người đứng đắn."

Một bác gái khác chen vào: "Ta biết, khu này là ta thu tiền điện nước, người trong phòng này tên là Kim Bảo Sơn."

Chúng tôi giật mình, lại là hắn? Đúng lúc này cửa mở ra, phía trong quả nhiên là Kim Bảo Sơn, hắn nhìn thấy bên ngoài đông người, lập tức định đóng cửa, Vương thúc nhanh nhẹn đã kê chân vào cánh.

Kim Bảo Sơn quay đầu chạy, tư thế giống như nhảy cửa sổ thoát thân. Nhưng thân thủ của Vương Nguyên Thạch là thế nào? Trực tiếp đẩy ngã hắn lên ghế sofa.

Hoàng Tiểu Đào khoanh tay hỏi: "Kim Bảo Sơn, ngươi chạy cái gì, có tật giật mình phải không?"

"Ta biết tại sao các người tới tìm ta. Tối qua ta có tới hiện trường vụ án, chỉ là muốn xem qua căn nhà mình mua thôi. Nhưng ai ngờ ngươi lại nổ súng, ta sợ quá nên bỏ chạy." Kim Bảo Sơn hốt hoảng đáp.

Hoàng Tiểu Đào cười lạnh: "Đừng có đóng kịch nữa, biết điều

thì thú nhận đi, ngươi là kẻ sát nhân."

Kim Bảo Sơn hoang mang hỏi: "Cái gì mà sát nhân, ta không hiểu ngươi đang nói gì?"

Tôi hỏi: "Kiến đạn Nam Phi là từ đâu tới?"

Kim Bảo Sơn kinh ngạc, tôi dùng động u chi đồng kiểm tra biểu hiện của hắn, người này là hung thủ, không còn nghi ngờ gì nữa. Đột nhiên Kim Bảo Sơn cười to: "Lợi hại lợi hại. Thời gian ngắn như vậy đã điều tra ra, xem ra ta đã đánh giá thấp các ngươi."

"Thành khẩn khai báo!" Tiểu Đào quát.

"Phiền ngươi bỏ tay trên người ta ra, thế này khó chịu quá." Kim Bảo Sơn nhăn nhó.

Tiểu Đào hướng mắt ra hiệu cho Vương thúc, ông ấy liền buông tay.

Kim Bảo Sơn bò dậy, phủi bụi đất trên quần áo, điềm tĩnh ngồi xuống sofa châm một điếu thuốc. Lúc nghi phạm muốn thú nhận sự thật, cảnh sát thường khoan dung hơn, đây là khoảng thời gian duy nhất mà hắn còn được thoải mái.

Kim Bảo Sơn ung dung, từ từ nói ra tất cả nguyên nhân. Năm năm trước hắn làm việc cho một nhà xuất bản nhỏ dưới thị trấn, vất vả dành dụm tiền để mua một căn nhà. Nhưng ban đêm căn nhà có tiếng động lạ, vợ hắn căn bản không dám ở, cho thuê cũng không được, nghe nói đây là căn nhà ma ám, nhưng trước giờ chưa hề có án mạng xảy ra ở đó.

Căn nhà trong tay coi như vứt đi, hắn chỉ có thể tự trách mình xui xẻo. Sau đó vợ hắn lại mắc bệnh nặng, để có tiền chữa bệnh cho vợ, hắn đành phải bán rẻ căn nhà. Đúng lúc đó có hai chú cháu tới, tự xưng là người thử nhà, có thể khiến căn nhà 'bẩn thỉu' trở

nên sạch sẽ. Kim Bảo Sơn mừng rỡ, liền thuê họ, nào ngờ bọn họ vào ở sau đó nói nhà này quá hung, chi bằng bán rẻ cho họ, coi như là đầu tư đất.

Đối phương ra một cái giá rẻ bèo, Kim Bảo Sơn vốn không muốn bán, nhưng khi đó hắn quá cần tiền, không thể làm gì khác hơn là đáp ứng.

Vài đồng bạc căn bản không đủ trả tiền phẫu thuật cho vợ, cuối cùng cô ta đánh nhắm mắt xuôi tay. Trong lúc buồn rầu, Kim Bảo Sơn tới quán rượu giải sầu, vừa hay lại gặp hai chú cháu nhà kia, họ cũng uống say, đang khoác lác với mọi người là gần đây họ mới kiếm được món hời. Có một căn nhà, nửa đêm có tiếng động lạ, bọn họ đi qua nhìn một cái, mọi người đoán xem thế nào? Thì ra trong bồn cầu có nhốt một con cá vàng, hàng đêm nó thổi bong bóng nước kêu òng ọc, sau khi vớt cá ra, họ bán căn nhà lãi được 3 triệu.

Kim Bảo Sơn hận tới mức muốn xông lên đánh hai chú cháu hắn, nhưng hắn là thư sinh yếu đuối, động thủ ắt thua thiệt, cho nên cố kìm. Hắn vĩnh viễn không quên mối hận này, cho nên đã lên kế hoạch giết người.

Hắn âm thầm điều tra hai chú cháu nhà kia. Biết được họ đi khắp nơi làm chuyện phi nghĩa, lừa không biết bao nhiêu người, vậy mà nạn nhân còn cảm tạ ân đức của chúng. Kim Bảo Sơn quyết định sẽ cho chúng gieo gió gặt bão, chết trong nhà ma.

Bởi vậy hắn thay đổi vẻ bề ngoài, tới thành phố Nam Giang tìm việc làm. Kim Bảo Sơn vay một khoản tiền lớn để mua một ngôi nhà hung nhất, nhưng hắn không tin nhà ma có thể giết người, cho nên quyết định tự mình lên kế hoạch.

Hắn chọn lọc rất nhiều phương án, sau đó tìm được một cách vừa ổn thỏa vừa an toàn, đó là kiến đạn Nam Phi. Mấy năm trước hắn từng tham gia biên soạn một bộ bách khoa toàn thư về thế

giới động vật, cho nên đã biết tới loài kiến này.

Nhưng chỉ kiến đạn thì chưa đủ, hắn muốn hai chú cháu kia chết trong sợ hãi, cho nên phiên dịch tài liệu, phát hiện một loại mê hồn hương mà kỹ nữ thời xưa hay dùng, chính là Dạ bất tư gia, tự mình thử nghiệm nhiều lần mới chế ra được thành phẩm, trộn vào sơn quét lên tường.

Tất cả đã sẵn sàng, hắn liền mời chú cháu nhà kia tới giúp ở thử nhà, còn nói là lần trước nhờ có họ mà mới bán được nhà, hai chú cháu bị thổi phồng, rơi vào trong sương mù mà không hề hay biết đó là cái bẫy đã dựng sẵn.

Chuyện xảy ra sau đó đều giống như những gì chúng tôi điều tra được. Thời điểm hai chú cháu nhà kia chết thảm trong vòng vây của kiến đạn Nam Phi, Kim Bảo Sơn ung dung ngồi trong xe, tay cầm kiến chúa, thưởng thức tiếng la hét của họ, tâm lý khỏi phải nói khoái cảm tới mức nào.

Sau chuyện này, hắn cũng không quay lại vì sợ để lộ bằng chứng, dù sao cũng không cần thiết bởi lũ kiến đạn đó chẳng sống được lâu do không chịu được môi trường. Hắn không tin trên đời này lại có ai giải được trò của mình.

Cho tới khi chúng tôi đến tìm, hắn mới có chút sợ hãi, bởi nghe nói phía cảnh sát mời một cố vấn thần thông quảng đại, đã phá liên tiếp mấy vụ án lớn.

Từ sau lần tới công ty đó, hắn luôn theo dõi chúng tôi, thấy chúng tôi muốn ở thử trong căn nhà liền nhân cơ hội diệt trừ hậu họa.

Nếu căn nhà lại tiếp tục xuất hiện ba cái xá, chắc chắn cảnh sát sẽ không dám điều tra tiếp, vậy là hắn có thể tự do.

Nhưng ngàn vạn lần hắn không ngờ tới chúng tôi lại có thê

bình an vô sự đi ra, mà còn trong một ngày đã phát hiện ra bí ẩn đằng sau vụ án, hắn chỉ có thể bội phục.

Chương 110: Ngoan cố

Sau khi nghe xong, tôi vẫn có một thắc mắc: "Đôi mắt của ta có thể nhìn thấu được người đối diện, nhưng tại sao hôm gặp ở công ty, ta lại chẳng phát hiện được gì. Ngươi được đào tạo chuyên nghiệp ư?"

Kim Bảo Sơn cười: "Thần thám tiểu ca, đó là do ngươi sơ suất. Thực ra hôm đó nhìn chằm chằm vào mắt ngươi ta rất cằn thẳng, nếu lúc đó ngươi hỏi một câu ta có phải hung thủ không, có khả năng ta đã gục ngã."

Thì ra là như vậy, do tôi đã quá khinh thường, mà không chỉ mình tôi, cả Tiểu Đào và Vương Nguyên Thạch cũng không nghĩ tới, hung thủ giết người lại lè kẻ bán nhà.

Những vụ án liên quan tới mua bán bất động sản, thường là vì lợi ích. Ai ngờ động cơ của hung thủ lại đơn giản vì báo thù, chúng tôi đều bị tư duy theo lối mòn dẫn dắt.

Tiểu Đào hỏi: "Nhâm Phát Tài là đồng bọn của ngươi?"

Kim Bảo Sơn châm điếu thuốc nữa, nói: "Không không, trước đây ta nào biết hắn, hắn là một tên giang hồ xã hội đen, tính ép giá nhà ta để kiếm lời. Ta nghĩ thầm như vậy cũng tốt, có thể dời tầm mắt của cảnh sát sang hắn."

Hoàng Tiểu Đào nói: "Căn nhà đáng giá 3 triệu mà bán có 500 ngàn, ngươi cũng giàu có nhỉ. Nói cho chúng ta biết lịch sử phấn đấu của ngươi một chút xem."

Kim Bảo Sơn trả lời một câu, mọi người chúng tôi đều ngạc nhiên: "Nhà đó chỉ đáng giá 500 ngàn."

"Cái gì?" Chúng tôi không khỏi thốt lên.

"Đó là ta đầu đội ba tấc mũ, ngồi chờ chém nhất đao, căn nhà đó thực sự là có ma ám chẳng ai dám ở. Cái giá 3 triệu ta niêm yết thực ra cũng chẳng phải giá trị thật, dĩ nhiên 20 ngàn tệ bồi thường hợp đồng thì là tiền túi của ta, hơn mấy tháng tiền lương." Kim Bảo Sơn giải thích.

Tôi thầm nghĩ, tên này quả là quá gian xảo, cũng may là hắn chỉ muốn báo thù, chứ không phải là giết người bừa bãi, nếu không loại tội phạm IQ cao này sẽ gieo biết bao tai họa cho người dân.

Hoàng Tiểu Đào ném còng tay cho hắn: "Tự còng đi."

Kim Bảo Sơn cười lạnh một tiếng: "Ta không muốn ngồi tù!"

"Cái đó không do ngươi quyết định." Hoàng Tiểu Đào trợn mắtm

"Nãy giờ các ngươi nghe ta nói, không phát hiện sau lưng có tiếng động gì sao?" Kim Bảo Sơn ung dung dập điếu thuốc.

Chúng tôi quay đầu nhìn lại, chỉ thấy kiến đạn Nam Phi như nước thủy triều tràn tới từ các kẽ hở trong nội thất, bao vây mấy người. Kim Bảo Sơn lật bàn tay lên, đột nhiên xuất hiện một chai thủy tinh nhỏ, bên trong là một con kiến rất lớn, bụng phình to như con tằm, là kiến chúa!

Hắn nở nụ cười nham hiểm, bóp vỡ cái chai, bàn tay rớm máu, kiến chua đương nhiên bị bóp chết. Lúc sắp chết, nó phát ra tín hiệu cầu cứu, bầy kiến đạn như bị điên, hung hăng bò tới từ bốn phía. Hoàng Tiểu Đào kinh hãi nói: "Giết kiến chúa thù ngươi cũng sẽ chết."

"Không vấn đề gì, có mấy vị chôn theo ta, còn có một tiểu thư đẹp đẽ, cũng đáng." Kim Bảo Sơn không hề hối hận.

"Ngươi nghĩ hay lắm, tưởng chúng ta tới đây mà không có chuẩn bị gì sao?" Nói xong, tôi lôi trong cổ áo ra một cái mõng vuốt nhỏ đen sẫm, thứ này cả bốn người đều đeo, nó là bùa hộ mạng cho chúng tôim

Kim Bảo Sơn cũng để ý thấy, kiến đạn rối rít đi vòng qua người bọn tôi, khiếp sợ nói: "Đó là cái gì?"

"Móng vuốt xuyên sơn giáp (tê tê). Trời sinh vạn vật đều có thiên địch, xuyên sơn giáp là khắc tinh của loài kiến, có thứ này trên người, bọn chúng sẽ không dám đụng vào ta."

Vật này người thường khó mà kiếm được, cũng may Tiểu Đào có quen một cảnh sát môi trường, hai ngày trước mới đi kê biên tài sản một xe tải buôn lậu xuyên sơn giáp từ trong núi ra. Nhờ Tiểu Đào mượn nó là có nguyên nhân, bởi vì xuyên sơn giáp dùng móng đào xuyên tổ kiến, đeo lên có thể xua đuổi chúng.

Tôi có chuẩn bị thêm một cái, đeo cho Kim Bảo Sơn. Vương thúc ép hắn phải đeo, đồng thời còng tay lại.

Kim Bảo Sơn thoáng chốc nhụt chí, ủ rũ cúi đầu: "Không hổ là thiếu niên thần thám, họ Kim ta thua tâm phục khẩu phục!"

Vương Đại Lý mừng rỡ reo lên: "Tốt quá rồi, không đánh mà thắng, đã bắt được hung thủ, trở về ăn khuya thôi."

Tôi giơ tay ngăn lại: "Chờ đã, bây giờ chưa thể mở cửa, người dân còn đang đứng bên ngoài rất đông."

Tiểu Đào bèn gọi điện cho công ty diệt côn trùng cho người tới thu dọn hiện trường. Trong lúc chờ đợi, mấy người chúng tôi ngồi trên ghế, đám kiến hung hăng bao vây, nhưng không dám leo lên người, cảnh tượng rất đáng sợ. Nếu để đàn kiến lọt ra ngoài, chưa nói tới việc làm bị thương con người, sẽ còn tạo thành loài vật xâm hại, khiến chim thú ở Nam Giang chịu hậu quả nặng nề.

Người của công ty diệt côn trùng tới, dùng thuốc phun giết sạch đàn kiến, Tiểu Đào trả tiền rồi bảo họ nhân tiện ngày mai tới căn nhà kia, diệt nốt đàn kiến trong tường.

Hung thủ cuối cùng đã bị bắt và đưa ra trước công lý, tôi rất yên tâm. Tiểu Đào dành thời gian hai ngày hoàn thành hồ sơ cáo trạng, sau đó chúng tôi tới căn nhà một chuyến.

Tôi đốt ba xếp giấy trong phòng khách, đọc vãng sinh chú, hy vọng một nhà ba người sớm ngày siêu sinh. Tiểu Đào hỏi: "Chiêu này có hiệu nghiệm không?"

"Có tác dụng hay không phụ thuộc vào tâm lý mỗi người." Tôi đáp

Lúc chuẩn bị rời đi, Tiểu Đào quan sát ngôi nhà một lượt, nói: "Tiền của Nhâm Phát Tài mua căn nhà này không phải tiền sạch, giờ đã bị tịch thu, chúng ta có nên mua lại không nhỉ? Nghe nói khu này hai năm nữa sẽ xây ga tàu điện ngầm, đến lúc đó chắc chắn giá đất sẽ tăng vọt, anh thấy được không?"

"Thôi bỏ đi, mấy chủ nhân trước đều có ý nghĩ như vậy, tính sau này giá đất tăng sẽ có lời, kết quả đều chẳng tốt đẹp, cô không sợ dẫm lên vết xe đổ à? À mà "chúng ta" mua lại là có ý gì?"

Hoàng Tiểu Đào đỏ mặt ấp úng nói: "Tôi chỉ thuận miệng nói thế thôi, sao anh nhạy cảm vậy?"

Cả hai nhìn căn nhà thật lâu không nói nên lời. Lần này đã là lần thứ hai tôi và Tiểu Đào cùng nhau trải qua sinh tử, đột nhiên trong lòng cảm thấy nghề này thật nguy hiểm, có chăng một ngày, cả hai sẽ cùng sinh cùng tử.

Tôi và nàng gần như cùng lúc mở miệng: "Cái kia..., phải rồi..."

"Cô nói trước đi."

"Anh nói trước đi."

Tôi hạ quyết tâm, hai tay đặt lên vai nàng, gò má nàng đỏ bừng nhìn tôi, hai mắt long lanh, dưới ánh chiều tà làm khuôn mặt càng trở nên xinh đẹp.

Tôi lấy hết dũng khí, ghé mặt lại gần, Tiểu Đào nhắm mắt mong chờ. Đúng lúc này một chiếc Maserati bật nhạc ầm ỹ từ xa tiến tới, bao nhiêu dũng khí mà tôi vất vả gồng lên đều tan thành mây khói.

Xe dừng lại, hai người bước xuống. Là Diệp Thi Văn cùng với Trương Diễm, hơn nữa còn tay trong tay, vui vẻ đi tới. Diệp Thi Văn chào hỏi: "Tống Dương, sao ngươi cũng ở đây vậy, thật trùng hợp."

Tôi lúng túng gãi đầu: "Đúng, trùng hợp, trùng hợp."

Trương Diễm la lên: "Vị cảnh sát này chính là bạn gái của Tống Dương sao? Thật xinh đẹp, y như người mẫu."

"Ai là bạn gái hắn!" Hoàng Tiểu Đào tức giận mắng một câu, quay đầu bỏ đi, gọi thế nào cũng không dừng bước. Tôi thầm chửi hai cái sao quả tạ này, sớm không tới, muộn không tới lại tới đúng lúc này.

Diệp Thi Văn vỗ vai tôi: "Xin lỗi đã quấy rầy, đi, huynh đệ mời ngươi ăn bữa cơm, tiện kể cho ta nghe chuyện ngươi phá án."

Trương Diễm gật đầu theo: "Đúng vậy đúng vậy, hôm qua báo chí cũng đưa tin, không ngờ trường ta lại có một vị thần thám, ta thật kích động nha. Lát nữa nhất định phải xin chữ ký của ngươi."

Tôi bực tức trong lòng, ngoài miệng thì hùa theo, nhưng trong đầu nghĩ sao hai người không đi chết đi, phá mất khoảnh khắc quan trọng của ta

Đúng là có những lời không thể nói tùy tiện, lúc đó tôi hoàn toàn không ngờ tới, mấy tuần sau trong trường đại học của tôi lại xảy ra một vụ án ly kỳ!

Chương 111: Vụ tai nạn đáng ngờ

Diệp Thi Văn chở tôi tới một quán ăn nhỏ gần trường, gọi một bàn thức ăn, hai người này nhàm chán tới mức tôi không muốn nhìn mặt. Cứ ngồi lúng túng thế này thì không ổn, tôi đề nghị: "Hay là ta gọi Đại Lý tới ăn cùng cho vui?"

Diệp Thi Văn gật đầu: "Được đó, từng này đồ ăn ba người cũng không ăn hết."

Tôi gọi điện cho Vương Đại Lý, nói rằng Diệp Thi Văn mời ăn cơm, hắn liền hỏi: "Manh Manh có tới không?"

Tôi có tâm giúp huynh đệ mau chóng có được tình yêu, bèn che điện thoại nói với Trương Diễm: "Có thể gọi Hạ Manh Manh tới không?"

"Được, bây giờ tiểu Manh chắc đang ở ký túc, ta gọi cho."

Trương Diễm gọi điện, nói đơn giản mấy câu, cúp máy rồi cười phù một tiếng. Thì ra câu đầu tiên mà Manh Manh hỏi đó là Tống Dương có tới không? Trương Diễm đáp có, Hạ Manh Manh lập tức nói tới ngay.

Tôi thở dài, đợi lát nữa nhất định phải tìm cơ hội giải thích một chút hiểu lầm.

Lát sau, hai người tới, bữa cơm này vô cùng lúng túng, Hạ Manh Manh thì cứ chăm chăm nhìn tôi, Vương Đại Lý thì chăm chăm nhìn Hạ Manh Manh, Diệp Thi Văn với Trương Diễm thì ân ân ái ái.

Trương Diễm tranh nói hết cả phần chúng tôi, ba hoa nói tôi có bạn gái làm cảnh sát, nói tôi là thần thám của cục công an mời, điều tra phá vô số đại án, tôi phải xua tay nói không có không có, chỉ là mấy vụ án vặt.

Trương Diễm vỗ mu bàn tay tôi, nói: "Tống đại thần thám, người chớ khiêm tốn như vậy. Nào, ta mời ngươi một chén."

Tôi nói không biết uống rượu, lấy nước ngọt cụng ly. Trương Diễm phá lên cười nói: "Tống đại thần thám, nói cho chúng ta biết một chút cuộc sống tiêng tư đi."

"Đúng đúng, ngươi nói một chút, sao lại quen biết nữ cảnh sát kia đi." Diệp Thi Văn phụ họa.

Tôi lúng túng gãi đầu: "Các ngươi có thể đừng cứ mở miệng là Tống đại thần thám được không, ta có tên mà."

"Chúng ta sùng bái ngươi mà, phải rồi trong trường mới thành lập một câu lạc bộ kịch, tôi là hội trưởng, ngươi có muốn tham gia không? Nếu như có Tống đại thần thám gia nhập, thực sự là vinh hạnh của chúng ta." Trương Diễm khẩn cầu.

"Không không, ta còn nhiều việc lắm." Tôi lắc đầu liên tục.

Vất vả mới thoát được sự quấy rầy của Trương Diễm thì lại tới Manh Manh hỏi tôi với nữ cảnh sát quen nhau lâu chưa, có đi lại chính thức không? Còn nói, có phải làm cảnh sát thì bận bịu lắm đúng không, chắc không có thời gian hẹn hò.

EQ của tôi tuy thấp, nhưng không ngu tới mức không hiểu, liền trả lời rõ ràng, tôi với nàng đã qua lại lâu rồi, tình cảm rất tốt, còn thường xuyên hẹn hò nhau. Sau đó liều mạng lái chủ đề sang Vương Đại Lý, kiếp làm kỳ đà cản mũi thật là khổ.

May là sau bữa ăn này, Hạ Manh Manh đã mất hứng thú với tôi, cách đây một thời gian nàng có nhắn tin, nhưng tôi bận phá án

nên cũng chẳng hồi âm.

Tôi vốn nghĩ rằng Vương Đại Lý lúc đó sẽ thuận lợi mà cua đổ nàng, kết quả thì tôi đã quá lạc quan, mấy tuần sau Manh Manh đột nhiên hẹn hò với một nam sinh cao to đẹp trai. Vương Đại Lý đau buồn muốn chết, rủ tôi ra ngoài uống một trận đã đời, những chuyện này về sau mới nói.

Vụ án nhà ma đại phá, sau đó tôi lại bắt đầu chuỗi ngày buồn chán. Hôm nay giảng viên gọi tôi lên nói, học kỳ này tôi bỏ tiết quá nhiều, sợ rằng không đủ tín chỉ, nếu không chấn chỉnh sẽ khó mà tốt nghiệp

Việc này làm tôi rất hoang mang. Không tốt nghiệp được thì làm sao dám đối mặt với người nhà? Giảng viên cân cần khuyên nhủ tôi, nhân lúc còn hơn nửa học kỳ, cố bổ sung nốt tín chỉ còn thiếu.

Trường chúng tôi dạy học theo quy chế tín chỉ, có thể thông qua rất nhiều cách để tích lũy điểm số, ví như hiến máu cộng hai điểm, đạt được đoàn viên ưu tú cộng năm điểm, viết bài trên tập san nhà trường cộng năm điểm, nhưng ba cách này chỉ được dùng một lần, mà tôi thì lại thiếu những mười mấy điểm.

Học tốt để kiếm điểm cao thì tôi không làm được rồi, chỉ còn cách là đi đường tắt để bổ sung điểm thiếu, Vương Đại Lý khuyên tôi gia nhập đội kịch nói của Trương Diễm. Trương Diễm sùng bái tôi như vậy, chỉ cần ghi tên báo danh thôi là coi như đã có tham gia hoạt động đoàn hội.

Tôi thấy cách này có vẻ được, tham gia hoạt động đoàn thể, sau đó đi hiến máu, rồi viết một luận văn kiểm chứng pháp ý học cổ đại, là có thể gần đủ điểm tốt nghiệp. Tôi chẳng quan tâm học bổng, chỉ cần tốt nghiệp được là may mắn lắm rồi.

Vương Đại Lý thì cũng trốn học nhiều ngang tôi, bởi vậy cả hai

cân nhắc tới gặp Trương Diễm, nói muốn gia nhập đội kịch. Trương Diễm cao hứng không thôi, vừa tới đã bổ nhiệm chúng tôi làm quản lý, tôi nói: "Tùy tiện cho ta cái hư danh là được, mục đích của ta chỉ là bổ sung điểm số."

Vương Đại Lý hùa theo: "Đúng đúng, tốt nhất là chức danh nào đó chỉ có danh nghĩa, không cần thực làm."

Trương Diễm nghiêm mặt nói: "Vậy không được, ta thân làm hội trưởng, sao có thể tùy tiện trao đặc quyền, khi có công vuêcj cả hai đều phải có mặt."

"Thế nào cũng phải tới sao? Ta vừa không biết diễn xuất, càng không biết viết kịch bản, đối với đội kịch mà nói chỉ là phế nhân." Tôi cười khổ.

"Tống đại thần thám đừng khiêm tốn như thế mà, ta thường kể chuyện ngươi trợ giúp cảnh sát phá án trong đội kịch, nếu ngươi thân chinh tới, khẳng định mọi ngườu rất có hứng thú, coi như giúp ta một tay có được không?" Trương Diễm nói.

"Trời ơi!" Tôi cầu khẩn: "Tiểu nãi nãi, cần xin ngươi, có thể đừng nói bừa chuyện ta phá án không, nội dung vụ án đều là cơ mật, không thể nói lung tung được."

Trương Diễm bĩu môi: "Những cái gì bí mật ngươi có nói với ta đâu, toàn tự ta bịa ra, chỉ để tuyên truyền đại danh của ngươi, cho mọi người biết trong trường chúng ta có thần thám."

Vương Đại Lý chợt hiểu ra: "Chẳng trách hai ngày nay, rất nhiều nữ sinh xinh đẹp hỏi ta về ngươi, tất cả đều tỏ ra ngưỡng mộ."

Lúc đó tôi đau lòng muốn chết, đành hứa sẽ tận lực mỗi khi đoàn kịch có việc cần, với điều kiện là không được truyền loạn chuyện của tôi nữa.

Trương Diễm đáp ứng: "Được được, ta không nói, ngươi tự mình tới trò chuyện với hội viên đội kịch những nguy hiểm kích thích à ngươi được trải qua đi."

Trong lòng tôi gào lên: "Để cho ta chết đi!!!"

Vụ án nhà ma, tôi hai lần mắc sơ sót, quả nhiên là có vài thứ không thể học trong sách vở, nhưng trong thời gian ngắn khồn thể bù đắp kinh nghiệm thiếu sót, tôi quyết định tranh thủ thời gian hết giờ làm việc tới chỗ Tiểu Đào mượn những hồ sơ cũ để nghiên cứu.

Hồ sơ của cảnh sát là cơ mật, tôi chỉ có thể ngồi trong phòng lưu trữ của cục để đọc. Hoàng Tiểu Đào rất ủng hộ tôi, chỉ là hồ sơ rất khô khan, sợ tôi không đủ kiên trì.

Thế nhưng ngay từ lúc bắt đầu đọc, tôi đã không thể ngừng lại được, những dòng chữ khô khan lại như tái hiện quá trình của tội phạm trong đầu mình, so với nhìn thấy còn chân thực hơn. Ngày đầu tiên đã nghiên cứu hết một nửa đống hồ sơ. Hoàng Tiểu Đào cũng thán phục, hỏi tôi có muốn tới làm việc trong phòng lưu trữ không.

Hàng ngày tôi cứ học xong trên trường là chạy tới cục cảnh sát, cảm giác thật phong phú, qua mấy tuần, đọc mấy ngàn bộ hồ sơ, thua hoạch được rất nhiều kinh nghiệm.

Vạn lần không nghĩ tới, đó là trong quá trình nghiên cứu hồ sơ, phát hiện một vụ án có sơ hở, bắt năm tên côn đồ nhơn nhơn ngoài vòng pháp luật về quy án.

Vụ án này thoạt nhìn thì là một tai nạn xe chết người thông thường. Nạn nhân là hai vợ chồng, người chồng thoát chết còn vợ thì không qua khỏi. Sau chuyện này người chồng được lĩnh một khoản tiền bảo hiểm lớn.

Ban đầu cục cảnh sát coi nó là án hình sự nên lập hồ sơ điều tra. Bởi vậy tôi mới thấy nó ở đây, thời điểm lập án có phỏng đoán là ngụy tạo tai nạn để giết vợ, nhưng chứng cứ lại chỉ ra đây chỉ là tai nạn xe cộ đơn thuần.

Vụ án xảy ra như thế này, vào buổi tối nào đó một năm trước, hai vợ chồng lái xe từ bãi đậu xe ra ngoài, sau đó đột nhiên mất phanh, sau một hồi xử lý không có kết quả, người chông quyết định đâm vào chướng ngại vật bên đường. Đang phóng với tốc độ cao, chiếc xe lật nhào, người vợ bị kính vỡ đâm thủng động mạch cổ, người chồng cũng gãy xương nhiều chỗ, phải nằm viện mấy tháng trời.

Tôi lật đi lật lại xem xét, sau đó cầm lên đi tìm Hoàng Tiểu Đào, nói: "Vụ án này có điểm khả nghi."

Hoàng Tiểu Đào cầm lấy hồ sơ liếc một cái: "Vụ này à, tôi nhớ năm đó đội trưởng Trương thân chinh dẫn đội điều tra, đã phá. Đúng là chết ngoài ý muốn."

Tôi giơ hai ngón tay lên: "Không, cô nhìn kỹ lại một lần đi, có hai điểm khả nghi!"

Chương 112: Lão Yêu ra tay

Hoàng Tiểu Đào lật lại hồ sơ xem từ đầu tới cuối, sau đó lắc đầu: "Tôi quả thực không nhìn ra điểm nào khả nghi. Tống Dương, anh đừng vòng vo nữa."

Tôi chỉ hồ sơ, nói: "22h 03 phút chiếc xe này ra khỏi bãi đậu. 22h 05 phút xảy ra sự cố phanh, hai phút sau thì đụng xe."

"Sau đó thì sao?" Tiểu Đào hỏi.

"Trước đó họ làm gì?"

"Trong hồ sơ có nói, 21h 48 phút đến 22h, bọn họ ở trong xe...làm chuyện vợ chồng, camera theo dõi đã ghi lại được." Tiểu Đào giải thích.

"Chính là làm việc đó trong xe." Tôi nói.

Hoàng Tiểu Đào cầm hồ sơ đập tôi một cái: "Bây giờ da mặt anh cũng dày quá nhỉ, nói những lời như vậy mà không đỏ mặt."

Tôi cười khổ: "Đây là thảo luận vụ án mà."

Bình thường thì tôi là người da mặt mỏng nhưng khi thảo luận vụ án thì chẳng kiêng kỵ gì cả, nói tiếp: "Kết hôn nửa năm, chính là lúc tình cảm mặn nồng nhất, đêm đó lại làm chuyện ấy trên xe."

"Cái này thì có gì khả nghi đâu?" Tiểu Đào hỏi.

Tôi giở tới phần liệt kê vật chứng, chỉ ra một dòng: "Tại sao trong số vật chứng lại có một vỉ viagra dùng rồi?"

Tiểu Đào khịt mũi: "Thì làm sao?"

"Thử nghĩ xem, đàn ông ba mươi tuổi, mới kết hôn nửa năm có cần dùng cái này không? Hơn nữa làm chuyện đó trên xe thì phải là lúc rất hứng thú, mà lại phải dùng cái này hỗ trợ, có phải có chút khác thường không?" Tôi hỏi.

"Thì người ta muốn kéo dài thời gian..." Tiểu Đào đỏ mặt.

"Toàn bộ quá trình cũng chỉ có 12 phút, tài nghệ kém quá." Tôi đáp.

Hoàng Tiểu Đào đấm tôi một cái: "Có phải anh học thói hư tật xấu của đám bạn không, lại nói những lời này với tôi?"

Tôi lúng túng gãi đầu: "Cô đừng hiểu lầm, thật sự là tôi đang bàn chuyện."

"Thôi thôi anh cứ nói đi, nhưng tôi cảm thấy cái này chẳng có gì khả nghi cả."

"Điểm khả nghi thì không thể một phát lật đổ cả vụ án, chỉ có thể nói là bắt đầu nghu ngờ." Tôi nghiêm túc nói: "Mà điểm nghi vấn thứ hai càng lớn hơn, khi đụng xe, túi hơi sẽ bung ra. Lúc đó mảnh kính văng tứ tung, túi khó sẽ bị cắt thành nhiều mảnh. Nhưng trong hồ sơ lại nói, túi khí bị thủng một chỗ không nên thủng, đó là chỗ đối diện cổ của người chết, chính là nơi gây ra vết thương trí mạng.

Nhưng tiếc là chứng cứ đã không còn, chiếc xe sớm đã bị xử lý xong, thi thể nạn nhân cũng đem đi hỏa táng. Nếu có thể kiểm tra túi hơi an toàn một chút, có thể sẽ biết vết thương kia rốt cuộc là từ phía trước đâm về hay từ phía sau đâm tới.

Hoàng Tiểu Đào không hiểu: "Từ trước và từ sau khác nhau chỗ nào?"

Tôi cười lạnh: "Đụng xe, trong nháy mắt lực xung kích lớn như vậy, cô nghĩ mảnh vụn kính chắn gió sẽ bay theo hướng nào?"

"Theo hướng ngược lại!" Tiểu Đào nói.

"Bởi vậy mảnh kính đâm vào cổ nạn nhân không phải là sau khi tai nạn, mà là trước khi tai nạn xảy ra. Cảnh sát đã quá hồ đồ rồi." Tôi thở dài.

Hoàng Tiểu Đào chợt hiểu ra: "Đây là mưu sát!"

Tôi gật đầu: "Lúc đó chiếc xe biến dạng, bên trong đầy vụn kính, ai cũng không biết là mảnh kính đâm vào trước hay sau khi có tai nạn, hung thủ suy nghĩ rất thâm sâu. Nhưng bây giờ vật chứng và nạn nhân đều không có, chỉ bằng một bức ảnh thì không thể làm vạch tội được."

Tiểu Đào tức giận nói: "Nhưng hung thủ còn sống, tôi sẽ lập tức xin thành lập tổ chuyên án."

Kết quả Tiểu Đào tốn công vô ích, cấp trên nói bằng chứng khả nghi của chúng tôi không đủ để lật lại toàn bộ vụ án, còn nói nếu điều tra lại sẽ uổng phí nhân vật lực.

Hoàng Tiểu Đào năn nỉ gãy lưỡi, còn nói sẽ tự bỏ tiền túi phá án. Nhưng Lâm đội trưởng nói vậy cũng không được, dù gì cũng không phê chuẩn, còn phê bình nàng một hồi, cảnh cáo nàng không được có chủ nghĩa anh hùng cá nhân.

Hoàng Tiểu Đào trở về than khổ với tôi, tôi nói: "Quả thực không được thì chúng ta tự làm."

Nàng cười: "Bị bắt là ăn kỷ luật đấy."

Tôi đang định bảo vậy thì thôi, nàng lại nói: "Nhưng tôi tin vào trực giác của anh, hai ta nhất định sẽ lật được vụ án này, có điều phải hành động bí mật, tuyệt đối không để Lâm đội trưởng phát hiện."

"Được!" Tôi gật đầu.

Lật lại một bản án cũ, rất có thể sẽ lãng phí thời gian, nếu làm không tốt Tiểu Đào còn mất việc. Nhưng trong lòng chúng tôi có một niềm tin, tuyệt không để cho bất kỳ kẻ xấu nào nhởn nhơ ngoài vòng pháp luật.

Hoàng Tiểu Đào đề nghị tới gặp trực tiếp người chồng đã nhận khoản tuền bảo hiểm kếch xù, tôi cảm thấy trước mắt vẫn phải lục lại chứng cứ đã, không nên đánh trận mà không có dự phòng trước.

"Chứng cứ? Chứng cứ đâu? Sớm đã quá hạn tiêu hủy rồi." Tiểu Đào ngao ngán.

"Trong hồ sơ chẳng phải nói có camera giám sát sao?" Tôi hỏi.

"Cũng hơn một năm rồi, có khi đã bị xóa." Tiểu Đào nói.

"Không, chỉ cần đã từng lưu trữ trong máy tính, cái gì cũng có thể khôi phục được, tôi biết một cao thủ."

Người tôi nói tới dĩ nhiên là Lão Yêu. Hoàng Tiểu Đào còn có công việc phải chấp hành, tôi thì về tiếp tục nghiên cứu hồ sơ, bảo nàng sau khi tan sở thì đem máy tính kết nối với camera giám sát tới cho tôi, sáng mai tôi sẽ bí mật tới trả.

Lấy trộm máy tính của cảnh sát việc này có thể khiến Tiểu Đào bị đuổi việc còn tôi thì vào tù ăn cơm nhà nước nửa năm.

Tiểu Đào bảo tôi đợi cô ấy ở bãi đậu xe sau khi tan sở. Lát sau nàng xách một cái túi nhỏ ra, tôi hỏi máy tính đâu, nàng cười: "Điên à, ai lại bê cả cái máy tính ra đây, tôi lấy cái ổ cứng thôi, dùng xong thì nhớ mau chóng trả lại."

"Được, đưa cho tôi." Tôi đưa tay cầm ổ cứng định rời đi.

"Không, tôi cũng đi theo anh." Tiểu Đào ôm cái túi lại. Thì ra trong ổ cứng này lưu trữ rất nhiều tài liệu cơ mật, nàng phải đích

thân giám sát mới yên tâm. Thêm nữa, Lão Yêu đã ra tay mấy lần, nàng muốn chiêu mộ tên kỳ tài này vào tổ chức, nên tới xem tận mắt.

Tới trường, đang là lúc tan học, Hoàng Tiểu Đào, một ngự tỷ thành thục đi trong sân trường khó tránh khỏi dẫn tới oanh động, nàng thở dài nói: "Có nhan sắc cũng thật là phiền toái." Sau đó cột tóc lên, đội mũ lưỡi chai vào.

Mặc dù nàng cố thay đổi ngoại hình, nhưng vẫn có tỷ lệ cao nam sinh lén nhìn, dù gì đường cong của nàng cũng rất hoàn mỹ.

Bước vào ký túc xá nam, cả ký túc như muốn nổ tung. Tôi nôn nóng muốn vùi đầu đi thật nhanh. Tiểu Đào tức giận nói: "Có chuyện gì thế, đi chung với tôi xấu hổ lắm sao?"

"Cô nói gì vậy, mọi người đều đang chú ý, tôi là sợ đàm tiếu." Tôi đáp

"Có muốn tỷ nắm tay ngươi không?" Tiểu Đào cười đểu.

"Đừng đừng, ngày mai thế nào tôi cũng lên trang nhất nguyệt san của trường đấy." Tôi sợ hãi xua tay lia lịa.

Vất vả lắm mới tới được phòng của Lão Yêu, hắn vẫn như thường lệ, nửa đứng nửa ngồi trên ghế chơi League of ledends, thấy chúng tôi đi vào, lớn giọng nói: "Tiểu Tống Tống, đồ vô lương tâm, rốt cuộc cũng chịu đến thăm ta rồi."

Nghe giọng điệu dâm tà này, nhất thời tôi toàn thân nổi da gà.

Sau đó hắn chú ý tới Tiểu Đào: "A, ở đâu ra một đại mỹ nữ thế này. Áo thun versace, cũng có gu ăn mặc đấy."

Am hiểu nhãn hiệu thời trang phụ nữ như vậy, hắn không phải gay tôi đi đầu xuống đất. Hoàng Tiểu Đào nhìn qua cái chuồng lợn, cau mày nói: "Hai ta chưa gặp mặt, nhưng đã từng nói

chuyện qua điện thoại."

Lão Yêu nhớ lại một chút, toét miệng cười: "Cô chính là Sếp Hoàng đúng không?"

"Đừng có gọi ta là sếp Hoàng, khiến ta nghĩ tới Huỳnh Thu Sinh bị ngã chết trong "Vô gian đạo", gọi ta Hoàng Tiểu Đào đi."

Lần trước Tiểu Đào lừa hắn, tôi nghĩ Lão Yêu sẽ tính nợ cũ, nào ngờ hắn lại rất nhiệt tình kéo ghế mời Tiểu Đào ngồi, khen nàng da dẻ đẹp, hỏi nàng dưỡng da bằng mỹ phẩm gì? Tôi phải cắt đứt mạch nói chuyện của hắn, trực tiếp nói rõ mục đích tới đây.

Lão Yêu móc chân nói: "Có thể được, nhưng ra giá trước."

Hoàng Tiểu Đào móc ra một cái lọ nhỏ, trên nhãn viết toàn chữ nước ngoài: "Đây là dầu dưỡng da bạn ta xách tay từ Paris về, 600 Euro một lọ, trong nước không bán, thoa lên mặt có thể khiến da dẻ mịn như trứng non, coi như thù lao, thế nào?"

Lão Yêu mặt mày hớn hở: "Được được, ta bắt đầu luôn đi."

Tôi nhỏ giọng nói với Tiểu Đào: "Sao cho hắn đồ đắt tuền như vậy, lần trước hắn cũng chỉ lấy có hơn 1 ngàn."

Tiểu Đào cười khẩy: "Hàng fake mua trên taobao, có 40 tệ."

Tôi hoàn toàn bái phục, trước đây tôi cho rằng người giàu không có quan niệm tiền bạc, thực ra không phải vậy, họ sẵn sàng chi tiền cho bản thân mình, nhưng chắc chắn không bao giờ bị lợi dụng, keo kiệt hơn ai hết!

Chương 113: Quan hệ với xác chết

Lão Yêu nhanh chóng phục hồi dữ liệu trong ổ cứng, một lượng video lớn. Hắn tiện tay mở một video lên xem, thấy một người đàn ông cầm dao đâm chết người khác, bị dọa sợ đến hét lên: "Ai da mẹ ơi, những clip này kinh dị quá."

Tiểu Đào trừng mắt nói: "Làm phiền ngươi đi ra ngoài một lúc, để ta và Tống Dương nghiên cứu, những thứ này là tài liệu cơ mật của cảnh sát, không được tiết lộ."

"Thôi thôi, ta đi ăn cơm, trong ngăn kéo có bao cao su đấy." Lão Yêu xỏ dép rồi đi.

Nhất thời tôi chưa kịp phản ứng, chợt ngộ ra, rút cái thước ném cho hắn một phát: "Cút, muội tử thối!"

Lão Yêu cười bỉ ổi, biến mất sau cánh cửa. Tiểu Đào vội đi ra cài then lại.

Video tuy nhiều nhưng cũng không khó khăn lắm để tìm cái chúng tôi cần, xem ngày tháng là ra. Bởi vì video quay ban đêm, hơn nữa độ phân giải kém, Hoàng Tiểu Đào bảo tôi tua nhanh, sau đó nói dừng, chỉ vào một cái cửa xe, nói: "Chính là chiếc xe này."

"Mờ quá, để lát nữa bảo Lão Yêu chỉnh cho nét thêm chút." Tôi nói.

Tiểu Đào bật cười: "Anh xem phim Mỹ nhiều quá rồi, thực tế làm gì có kỹ thuật làm nét video, cùng lắm là phóng to lên chút, điều chỉnh âm sắc mà thôi. Để tôi xem cho."

Tôi ngồi chính giữa bàn máy tính, Tiểu Đào đứng bên trái, sáp lại gần cầm chuột, phần lớn bộ ngực cup D lại dán vào người tôi, nhất là cái cảm giác xốp xốp mềm mềm qua lớp vải, tức thì mặt tôi lại đỏ bừng.

Tiểu Đào thao tác mấy cái, hình ảnh đã dễ nhìn hơn chút ít, nang quay đầu nhìn tôi: "Ơ, sao mặt lại đỏ rồi?"

"Không có gì đâu, xem video đi." Tôi ấp úng.

Tiểu Đào cười đểu, kéo một cái ghế lại ngồi xuống, gần như là dính vào người tôi, hương thơm cơ thể xộc vào mũi, tôi vừa căng thẳng vừa bất an.

Cũng may là video đã dời đi sự chú ý của tôi, cả hai nhìn chằm chằm đôi nam nữ hành sự trong xe tới 12 phút, cũng không phát hiện điều gì bất thường. Tôi cau mày: "Hình như không hề thay đổi tư thế?"

Hoàng Tiểu Đào cười cười đấm tôi: "Anh đang nghĩ bậy bạ gì thế."

"Không phải, cô không thấy là người vợ từ đầu tới cuối đều như một cái xác không hồn sao?" Sắc mặt tôi trở nên khó coi.

Nháy chuột tua ngược video, phóng to lên một chút, mặc dù vẫn rất mờ, nhưng có thể nhìn thấy người vợ luôn mở mắt trừng trừng.

Tôi hỏi: "Vậy trong lúc hành sự thì mắt phụ nữ luôn mở à?"

Tiểu Đào nói: "Không, hẳn là phải hưởng thụ, nhắm mắt lại mới đúng." (Thím nữ nào xác minh giùm tôi xem có đúng vậy không nhé.)

Đang thảo luận vụ án, cho nên cả hai cũng không kiêng kỵ lời nói.: "Còn nữa, đây là bãi đậu xe gần công ty, đỗ xe ở đây thường

xuyên chẳng lẽ hắn không biết vị trí các camera sao? Dù có không biết thì cũng phải tắt đèn xe khi hành sự chứ? Tôi nghĩ hắn cố tình làm vậy để chứng minh lúc đó người vợ còn sống." Tôi phân tích.

Hoàng Tiểu Đào chợt ngộ ra: "Ý anh là, lúc bọn họ hành sự trên xe, người vợ đã là một thi thể?"

"Đúng, cho nên hắn mới cần dùng viagra." Tôi đáp.

Tiểu Đào nhìn màn hình, cắn răng nói: "Quá độc ác, để lừa gạt tiền bảo hiểm mà chuyện này cũng dám làm."

Tôi cop video vào USB, xóa hết những video đã khôi phục, sau đó tháo ổ cứng ra. Lúc đi ra cửa thì gặp ngay Lão Yêu đang đi vào, hắn hề hề hỏi: "Xong việc rồi à?"

Tiểu Đào nói: "Phải rồi, ngươi có muốn làm việc cho cảnh sát, làm cố vấn giống Tống Dương không?"

"Cố vấn gì?" Lão Yêu ngớ người.

"Cố vấn kỹ thuật." Tiểu Đào đáp.

Phản ứng đầu tiên của hắn là: "Có nhiều tiền không?"

"Có phụ cấp, trợ cấp đi lại, nhưng không nhiều." Tiểu Đào đáp.

Lão Yêu nói: "Mẹ kiếp, vậy thì chẳng bằng ta đi hack game."

Tiểu Đào từng bước dẫn dụ: "Quả thật là không có hồi báo. Nhưng ngươi xem có rất nhiều hacker, mà có phải ai cũng được trợ giúp cảnh sát đâu? Đây là một trải nghiệm mà nhiều ngườu cả đời không có được, sẽ là một điểm nhấn trong CV xin việc, giúp ích rất nhiều cho sự phát triển của ngươi sau này. Quan trọng hơn là chất xám của ngươi được dùng để giúp ích cho xã hội."

Lão Yêu không động tâm, nói: "Không có tiền thì ta không làm. Ngươi cho rằng ta là con lừa ngu ngốc à?"

Tôi hỏi: "Lão Yêu, ngươi có thể tốt nghiệp năm nay không?"

Hắn gãi gãi đầu: "Chắc là hơi khó, giảng viên bảo ta phải học lại một năm."

Hoàng Tiểu Đào cười: "Vậy thì thế này, chỉ cần ngươi giúp đỡ bọn ta, tới lúc đó ta cấp cho ngươi một cái giấy xác nhận là đã có cống hiến đặc biệt cho thành phố, đảm bảo ngươi sẽ được đặc cách. Suy nghĩ đi rồi gọi điện cho ta."

Tiểu Đào đọc số của mình, Lão Yêu lẩm bẩm học thuộc, sau khi hai tôi rời đi, hắn nói với theo: "Hoàng tiểu thư, cho ta thời gian suy nghĩ thêm, nghĩ kỹ sẽ liên lạc với ngươi."

Đi xuống lầu, Tiểu Đào nắm lấy tay tôi: "Cũng là anh có tài thu phục, tôi nói một hồi chẳng bằng anh nói một câu."

Tôi cười: "Tại cô không nắm được điểm yếu của hắn." Có thể thu nạp Lão Yêu hay không tôi không nắm chắc, dù sao tiểu tử này là kẻ tham tiền.

Chúng tôi hỏa tốc mang ổ cứng trả lại, may mắn không bị ai phát hiện. Lúc này đã hơn 7h, với tính cách của Tiểu Đào thì sẽ lập tức đi tìm nghi phạm, trên đường nhắn một tin cho Vương Nguyên Thạch, nhờ ông ta điều tra vài thứ.

Nghi phạm tên là Triệu Vỹ, sau chuyện xảy ra một năm trước, hắn dùng khoản tiền bảo hiểm của vợ mở một công ty chứng khoán, đã lên làm ông chủ. Khi chúng tôi tới công ty, thư ký đại sảnh nói: "Chờ một lát, ta gọi điện hỏi giám đốc.

Cô ta gọi bộ đàm, rồi nói giám đốc không ở đây, tôi cười: "Giám đốc của cô rõ ràng là ở đây, cô đứng trước sảnh, giám đốc rời đi mà không hay biết?"

Tiểu Đào quát: "Gây trở ngại điều tra của cảnh sát, muốn về cục uống trà sao?"

Thư ký đại sảnh bị dọa sợ: "Là giám đốc dặn tôi nói như vậy, để tôi gọi lại."

Sau đó chúng tôi vào phòng giám đốc, một thư ký văn phòng bước ra, vội chỉnh lại tóc tai, quần áo. Tiểu Đào nói: "Hắn rất hưởng thụ mà."

"Hắn không còn hưởng thụ được mấy ngày nữa đâu." Tôi cười lạnh.

Chúng tôi đi vào, phát hiện một gã béo đang ngồi sau bàn làm việc, tôi còn chưa mở miệng, hắn đã nói: "Đồng chí cảnh sát, công ty của ta làm ăn hợp pháp, trước giờ chưa hề trốn thuế, có phải các người tới nhầm rồi không?"

"Chúng ta không phải công an kinh tế, mà là hình cảnh." Tiểu Đào giơ thẻ cảnh sát ra.

"Cảnh sát hình sự? Cảnh sát hình sự tìm ta làm gì, ta luôn tuân thủ pháp luật mà?" Triệu Vỹ nói.

Tôi giải thích: "Một năm trước vợ ngươi chết vì tai nạn giao thông, ngươi lãnh một khoản tiền bảo hiểm kếch xù, chúng ta tới vì việc đó."

Triệu Vỹ cười lớn: "Các ngươi đang nói đùa à? Vụ đó kết án lâu rồi, còn lật lại làm chi?"

"Bởi chúng ta phát hiện điểm khả nghi quan trọng."

Triệu Vỹ nhíu mày: "Cảnh sát nhân dân không thể tùy ý vu khống người tốt chứ? Lúc đó các ngươi điều tra ta suốt một tháng, công ty bảo hiểm cũng vậy, làm ta bể đầu sứt trán. Tiểu Lệ chết là một cú sốc đối với ta, bởi nàng là vợ ta, các ngươi lại cắn mãi không nhả, giờ tìm tới gây phiền toái. Ta muốn xem lệnh khám xét của các ngươi, nếu không có thì mời cút ra ngoài!"

Tên này có vẻ khó đối phó đây, lệnh khám xét dĩ nhiên chúng tôi không có. Đúng lúc đang không biết làm thế nào, Tiểu Đào đột nhiên nói: "Vợ ngươi là bị mưu sát, trước khi xảy ra tai nạn, cô ấy đã là một cái xác. Để chứng minh cô ấy còn sống, ngươi đã quan hệ với xác của vợ mình ngay dưới camera."

Tôi dùng Động u chi đồng quan sát, Triệu Vỹ lập tức hoảng loạn, trán thấm ra một lớp mồ hôi lạnh, ngón tay run rẩy, yếu hầu lên xuống, chóp mũi thoáng đỏ, tên này là hung thủ không còn nghi ngờ gì nữa!

Chương 114: Ngươi đích thị là hung thủ

Sau khi nói xong, Hoàng Tiểu Đào dùng ánh mắt đe dọa nhìn Triệu Vỹ, hắn đột nhiên giấu đầu hở đuôi cười lớn: "Tiểu thư cảnh sát, trí tưởng tượng của ngươi cũng phong phú đấy, tình tiết này sắp vượt qua cả phim kinh dị, vậy mà ngươi cũng nghĩ ra được."

"Triệu Vỹ, ngươi đừng có nói càn, đi theo chúng ta một chuyến!" Tiểu Đào nghiêm nghị quát.

Triệu Vỹ không hề nhượng bộ: "Xin lỗi, ta muốn xem lệnh khám xét của các ngươi. Không có đúng không, ta nghi ngờ các ngươi đóng giả cảnh sát, giờ ta sẽ gọi điện cho đội trưởng Trương, hỏi lão xem rốt cuộc các ngươi có phải người của cục cảnh sát hay không."

Tôi với Tiểu Đào kinh hãi, không nghĩ là hắn lại dám chủ động gọi cho tổ trưởng tổ chuyên án điều tra vụ của hắn năm ngoái, lần này gay rồi.

Triệu Vỹ gọi điện, nói qua lại mấy câu sau đó đột nhiên cười gằn: "Được lắm, thì ra là tự mình tra án, còn có một tên không phải cảnh sát, thiếu chút nữa thì bị các ngươi nắm thóp."

Tôi nói: "Ý ngươi là, suýt nữa thì ngươi nói ra tội lỗi của mình?"

Triệu Vỹ trừng mắt la lên: "Nói bậy nói bạ, ta không giết người, làm gì có tội lỗi gì?"

"Triệu tiên sinh, có phải gần đây ông hay bị đắng miệng vào

buổi sáng, cảm giác trong người bốc hỏa, ban đêm ra mồ hôi trộm, nước tiểu màu hồng?" Tôi hỏi.

"Sao ngươi lại biết?" Triệu Vỹ sợ hãi.

"Ngươu từng quan hệ với tử thi, thi độc ngấm vào gan, không có bệnh này mới lạ đấy!"

Triệu Vỹ vỗ bàn rầm một cái, nói: "Nói bậy nói bạ, chuyện đã một năm trước rồi."

Triệu Vỹ vừa buột miệng, ý thức được mình lỡ lời, Tiểu Đào liền nhân cơ hội hỏi dồn: "Một năm trước làm sao?"

"Các ngươi đang mớm cung, không nói chuyện với các ngươi nữa, ta phải kêu bảo vệ đuổi hai ngươi ra ngoài." Triệu Vỹ nhảy cỡn lên.

Đúng lúc này Tiểu Đào có điện thoại, là Lâm đội trưởng gọi tới, nghiêm khắc bảo nàng lập tức trở về. Hoàng Tiểu Đào nhìn tôi thở dài một tiếng sau đó nói với Triệu Vỹ: "Triệu tiên sinh, cáo từ, lần sau lại tới hỏi thăm."

Rời khỏi công ty, Hoàng Tiểu Đào hỏi tôi thi độc ngấm vào gan là có thật ư? Tôi nói là giả, thi thể mới chết làm gì có thi độc, đó đơn giản là tôi thấy mặt hắn biểu hiện ra là đang mắc chứng can hỏa hư vượng, cho nên cố ý lừa gạt.

Đoạn đối thoại vừa rồi tôi đã ghi âm lại, tuy nhiên không có hiệu lực pháp luật. Triệu Vỹ nói đúng, đây là mớm cung, không thể đưa ra làm bằng chứng.

Nhưng thành quả của chuyến đi này là tôi và Tiểu Đào đã xác nhận được một việc, đó chính là Triệu Vỹ đúng là hung thủ giết vợ, điều khó khăn nhất là làm sao tìm được bằng chứng.

Sau khi về cục, Lâm đội trưởng gọi Tiểu Đào vào phòng, tôi

cũng vào theo. Đội trưởng Trườn cũng đang ở đây, là một người đàn ông trung niên, da ngăm đen. Đội trưởng Lâm mắng Hoàng Tiểu Đào té tát, nói nàng tự tiện hành động, sẽ cách chức nàng.

Đội trưởng Trương khuyên nhủ: "Tiểu Đào, ta hiểu ý đồ của cô, nhưng vụ án đó ta đã điều tra cả trong lẫn ngoài, không hề có điểm nào khả nghi, ta làm cảnh sát hơn ba mươi năm nay, kinh nghiệm còn chưa đủ để phán đoán sao? Ngươi lật lại bản án cũ của ta, chẳng phải là muốn tát vào mặt ta à?"

Hoàng Tiểu Đào nói: "Nhưng vụ án này có khả nghi, lúc đó..."

Đội trưởng Lâm cắt lời nàng: "Im đi, cô về tự rút kinh nghiệm, cục cảnh sát không phải nhà cô, đừng tùy tiện hành động."

Sau khi ra khỏi cửa, Hoàng Tiểu Đào thở dài một tiếng. Lâm đội trưởng không cho nàng lật lại bản án, thực ra còn một nguyên nhân sâu xa chính là, nếu chứng minh được Triệu Vỹ giết vợ mình, thì đồng nghĩa với việ đội trưởng Trương không hoàn thành chức trách, sẽ bị kỷ luật.

Điều phiền toái trước mắt là Triệu Vỹ biết tôi không phải cảnh sát, mình tôi đi điều tra sẽ không được, nên hỏi Tiểu Đào tiếp theo nên làm gì. Nàng nói: "Điều tra tiếp chứ sao, cùng lắm là xuống làm cảnh sát viên như Vương thúc. Nếu chỉ làm để thăng quan thì tôi đã chẳng vào nghề cảnh sát."

Tôi tán thưởng: "Nữ tử hán!"

Tôi đề nghị trước mắt không nên đụng tới Triệu Vỹ, nếu hắn gọi điện thoại cho Trương đội trưởng thì Tiểu Đào sẽ bị cách chức. Chúng tôi nghĩ cách lấy một ít bằng chứng từ bên ngoài, chờ tới khi có bằng chứng thuyết phục xem hắn cãi thế nào.

Ngày hôm sau Tiểu Đào gửi email cho tôi, kèm theo tài liệu mà Vương Nguyên Thạch điều tra được. Triệu Vỹ trước kia là một tên

bán bảo hiểm. Các công ty bảo hiểm nổi tiếng là gian trá xảo quyệt, họ sẽ không bao giờ chi trả dễ dàng, ngay cả khi gặp tai nạn ngoài ý muốn thì cũng gây khó dễ đủ đường. Hắn nắm giữ bí quyết trong ngành như vậy, cho nên ngụy tạo từng chi tiết đều hợp lý.

Một điểm nữa, là báo cáo giám định ở tiệm sửa xe có nói, phanh chân đúng là bị bó, chứ không phải là do người làm hỏng. Tôi đoán là trước đó Triệu Vỹ đã đi lắm một cái phanh cũ vào, nhưng cũng chỉ là đoán thôi vì chiếc xe đã đi mang đi xử lý.

Mấy ngày liền không có chút tiến triển nào, từ một vụ án nghĩ là đơn giản lại không hề có đột phá, khiến cho người ta rất bức bối.

Khoảng một tuần sau, Vương Nguyên Thạch có một phát hiện kinh người, đó là di thể của tiểu Lệ không hỏa táng! Lúc còn sống cô ta ký giấy hiến xác cho nên thi thể đã được viện y học mang đi làm tiêu bản.

Nghe tin này, cả người tôi run lên, tối đó liền cùng Tiểu Đào và Vương thúc gặp nhau tại địa điểm định trước. Để tránh tai mắt, chúng tôi chọn nơi gặp là một bãi rác hoang vắng, Vương Nguyên Thạch lấy ra một cái túi trong xe, nhưng mở ra thì đó là một bộ xương.

Hoàng Tiểu Đào che miệng: "Cái này...cái này làm sao mà khám nghiệm?"

Vương thúc điềm tĩnh châm điếu thuốc: "Ngươi chết bị đụng xe biến dạng hoàn toàn, nội tạng đã không thể dùng, cho nên viện y học đã chế cô ta thành một bộ khung xương."

Trên khung xương có những chỗ gãy lìa, hiển nhiên là do tai nạn gây ra, lúc chế tác tiêu bản phải dùng keo siêu dính.

Hơn nữa vì là tiêu bản nên nó được tẩm một lớp lỏng sát trùng, màng xương cũng bị lột sạch, ngay cả bác sỹ pháp y lão làng đối mặt với thi thể này cũng chỉ biết lắc đầu.

Tôi nhìn chằm chằm bộ xương, suu tư. Tiểu Đào gọi mấy câu tôi mới đột nhiên giật mình, nàng hỏi: "Tống Dương, anh có biện pháp gì không?"

Bỗng nhiên tôi nảy ra một ý: "Hung thủ cắm miếng kính vào cổ họng, tại sao nạn nhân không phản kháng?"

"Bị trói?" Tiểu Đào đáp.

"Không, lúc đó trên người lưu lại dấu vết, Triệu Vỹ không ngu đến vậy. Hẳn là hắn cho nạn nhân hít thuốc mê hay gì đó tương tự, thứ này rất khó tìm ra." Tôi nói.

"Nội tạng đều bỏ đi hết rồi, bây giờ làm sao xét nghiệm được?" Tiểu Đào than.

"Trong xương tủy có thể có vi lượng thuốc lưu lại, tôi có cách để nghiệm ra, nhưng không dám chắc."

Hoàng Tiểu Đào hưng phấn: "Nãy giờ chỉ chờ anh nói câu này. Nói đi, cần nguyên liệu gì tôi đi mua luôn cho."

"Giấm trắng, cây ngải, rượu mạnh, xẻng, chiếu rơm." Tôi nói một danh sách.

Tiểu Đào hỏa tốc đi mua những thứ tôi cần, tôi nói ở đây không ổn, phải tìm một nơi vắng vẻ không có người qua lại. Vậy là ba người tới một bãi đất hoang ở ngoại ô, tôi bảo Vương Nguyên Thạch đào giúp một cái hố dài hai mét, rộng một mét, phần đáy phải bằng phẳng.

Loáng cái Vương thúc đã đào xong cái hố, tôi kinh ngạc, sao ông ta có thể đào nhanh như vậy, Vương Nguyên Thạch vác xẻng

lên vai nói: "Hồi ta còn chiến đấu ở biên giới, mỗi người phải đào mấy chục mét chiến hào trên núi; đất ở đây thì mềm như đậu hũ, rất dễ đào."

Hoàng Tiểu Đào giơ ngón cái: "Chúng ta tuy ít người, nhưng đều là nhân tài hội tụ."

Tôi đổ rượu xuống đáy hố rồi châm lửa đốt, ngọn lửa hừng hực bốc lên, giữa vùng hoang vu nhìn càng có khí thế. Tiểu Đào nói: "Nhìn từ xa cứ như là có người đang đốt xác."

Tôi cười: "Đừng nói linh tinh."

Chờ lửa tắt hẳn, trong lòng hố đã cháy tới nóng đỏ, tôi bảo Vương Nguyên Thạch giúp đặt bộ xương xuống đáy, sau đó rót lên một lớp giấm trắng. Giấm chua gặp phải đất nóng lập tức bốc hơi, trong không khí tràn ngập mùi giấm. Nhân lúc hơi giấm còn chưa tan hết, tôi vội dùng chiếu trùm lên, lấy gạch đè bốn góc.

Đợi một lúc, sau đó vạch chiếu ra quan sát. Bộ xương không có bất kỳ biến hóa nào, Tiểu Đào thất vọng nói: "Vô dụng rồi, Tống Dương."

"Chưa xong, đây là chưng cốt tam nghiệm, chúng ta còn phải làm tiếp." Tôi giữ vững lòng tin nói.

Chương 115: Chưng cốt tam nghiệm - tuyệt học Tống gia

Tôi đao găng tay vào, nhặt bộ xương lên, lặp lại quá trình một lần nhưng lần này không tưới giấm, mà dùng ngải cứu đệm dưới bộ xương sau đó đắp chiếu lên.

Chưng cốt tam nghiệm trong tẩy oan tạp lục là một thủ pháp nghiệm thi cực kỳ ảo diệu, do tổ tiên kiệt xuất nhất của Tống gia, Tống Từ viết ra. Chiêu này có thể khám nghiệm vết thương của nạn nhân trước khi chết, còn phân tích được thành phần trong xương tủy, đây là lần đầu tôi sử dụng.

Chờ một lúc lây, mắt tôi vẫn nhìn chăm chăm vào cái chiếu, nhiệt độ dưới hố rất cao, hơi nước bám đầy lên chiếu. Tôi quan sát mà không để ý trán đã đầm đìa mồ hôi, Tiểu Đào rút khăn giấy ra lau tôi mới biết.

Giở cái chiếu lên, mùi thơm của ngải cứu xộc vào mũi. Lấy hết ngải cứu ra, bộ xương vẫn không có bất kỳ biến hóa nào.

Tiểu Đào đang tràn đầy mong đợi, bỗng trở nên thất vọng, tôi biết nàng vẫn luôn nghĩ là chỉ cần tôi ra tay thì không có vụ án nào không phá được. Nhưng lần này thì tôi không dám chắc.

Sợ lòng quân dao động, tôi không dám biểu hiện sự bất an ra mặt, nói: "Vương thúc, giúp tôi lấy bộ xương lên, chúng ta làm lại lần cuối."

Tiểu Đào hỏi: "Làm hết ba lần thì không thể làm tiếp nữa sao?"

"Không phải là không thể nghiệm tiếp, mà có nghiệm tiếp cũng

không có ý nghĩa. Giấm có tính axit, ngải cứu có tính kiềm, có thể phân biệt được ra hai loại thuốc có tính axit và tính kiềm. Nếu như không nghiệm ra, thì tức là không có thuốc lưu lại."

Lần thứ ba, phương pháp lại khác hai lần trước, vừa đệm ngải cứu, vừa tưới giấm trắng. Chờ đợi kết quả mà lòng tôi thấp thỏm bất an, Tiểu Đào nhẹ nhàng an ủi: "Không sao, nghiệm không ra thì chúng ta tìm cách khác."

Tôi ừ một tiếng, giờ mà nghiệm không ra, chỉ sợ cũng hết cách. Bộ xương này là thứ duy nhất có thể giúp chúng tôi có bằng chứng, nếu thất bại thì chỉ có thể đành trơ mắt nhìn hung thủ nhởn nhơ ngoài vòng pháp luật.

Trong tẩy oan tạp lục có nói, xương tủy con người có thể giữ lại dược tính trong thời gian khá dài, thậm chí thi hài trong cổ mộ cũng có thể nghiệm ra được thuốc mà người chết uống khi còn sống. Trong lòng tôi âm thầm cầu khấn: Tổ tiên Tống Từ phù hộ, nhất định phải rửa oan cho người vợ đáng thương này.

Lúc chúng tôi giở cái chiếu lên, không đợi hơi nước tan hết, Tiểu Đào đã vội đi tới kiểm tra. Sau đó tận lực che giấu nỗi thất vọng, nói: "Tống Dương, chẳng có gì xảy ra cả."

Tâm lý tôi hồi hộp, cầm từng khúc xương lên kiểm tra, Tiểu Đào lại an ủi: "Đừng nản chí, tôi tin cách làm của anh không sai, nhưng có lẽ hung thủ không dùng thuốc."

"Chờ đã!"

Tôi nhặt một cái xương sườn lên, phát hiện bên trong có rất nhiều hạt nhỏ li ti màu vàng nhạt, tôi đưa lên mũi ngửi, nói: "Đây là thuốc mê tồn đọng trong xương tủy, mau lấy chai tới đây!"

Tôi cạo một ít hạt vàng bỏ vào chai nhựa, xương sườn thì bỏ vào túi vật chứngc mang về nhờ tổ kỹ thuật xét nghiệm.

Tiểu Đào hưng phấn la lên: "Tuyệt quá, chúng ta nắm được bằng chứng rồi!"

Vương Nguyên Thạch thì thận trọng: "Ngươi có chắc đây không phải là chất bảo quản để làm tiêu bản?"

Tôi đáp: "Không thể nào, nếu là chất bảo quản thì sẽ không chỉ xuất hiện một chỗ như vậy, hơn nữa cái này là dịch rỉ ra từ trong kẽ xương, có thể kết luận là hấp thu trước khi chết."

Vương Nguyên Thạch tò mò: "Vậy làm thế nào biến nó thành chứng cứ?"

"Ngỗ Tác và pháp y khám nghiệm trên cơ bản là giống nhau, bảo tiểu Chu mang cái xương này xét nghiệm phần tủy bên trong, nhất định có thể phát hiện thành phần thuốc mê, rồi nói hắn viết một báo cáo, như vậy là có bằng chứng." Tôi giải thích.

Hoàng Tiểu Đào hồ nghi: "Vương thúc, sao hôm nay đột nhiên lại cẩn thận như vậy?"

Vương Nguyên Thạch cười nửa miệng, thực ra trong lòng ông ấy cũng như tôi, sợ mắc lỗi sẽ khiến Tiểu Đào bị cách chức. Nói theo một ý nghĩa nào đó, nàng chính là quân chủ trong lòng ông ta.

Chúng tôi thu dọn hiện trường, hỏa tốc mang chứng cứ về. Cả đêm tiểu Chu xét nghiệm dược tính lưu lại trong tủy xương, hắn thì không biết vụ án này, lúc đưa báo cáo cho tôi còn khen ngợi: "Tống đại thần thám, ta bội phục ngươi, lại có thể nghĩ ra phương pháp xét nghiệm tủy."

Tôi cười: "Xương người không chỉ là một bộ khung, mà còn là một tổng thể hữu cơ. Trong tủy xương có tế bào tạo máu, nên chúng trao đổi chất với máu, bởi vậy sẽ có lưu lượng thuốc trong đó."

"Tuyệt vời, ngươi có thể viết một luận văn bổ sung cho ngành

pháp y được đấy." Tiểu Chu nhìn tôi đầy ngưỡng mộ.

Trái tim tôi rung động, nghĩ rằng chỗ điểm số còn thiếu cuối cùng cũng có cái để bù. Vào thời điểm đó, không bao giờ tôi có thể ngờ rằng luận văn của tôi sẽ được dùng để chỉnh lý toàn bộ sách giáo khoa pháp y trong các trường đại học, thậm chí còn được nhận huy chương chữ thập đỏ của đại học Boston, Mỹ.

Thành phần mà tiểu Chu xét nghiệm ra là isoflurane, một loại thuốc gây mê qua đường hô hấp trong y tế, hít phải sẽ gây tê liệt thần kinh.

Hôm sau, Tiểu Đào quyết định tới bắt Triệu Vỹ. Tôi đề nghị nàng xin lệnh bắt, danh chính ngôn thuận mà làm. Tiểu Đào nói, muốn xin lệnh bắt phải thông qua Lâm đội trưởng, mà ông ta chắc chắn sẽ không phê duyệt, ta sẽ tiền trảm hậu tấu, tôi nói vậy cũng được.

Cả ngày tôi đứng ngồi không yên, chờ đợi ở cục từ sáng tới chiều Tiểu Đào và Vương thúc mới trở lại. Nhưng không thấy Triệu Vỹ đâu, tôi lo lắng, hỏi có chuyện gù, chứng cứ của chúng ta vô dụng ư?

Tiểu Đào còn chưa kịp trả lời, Lâm đội trưởng đã đi ra: "Còn đứng trơ ở đó? Vào phòng ta mau."

Lúc Tiểu Đào đi qua tôi, nhỏ giọng nói: "Hắn gian xảo quá mức, đã chuẩn bị sẵn chứng cứ phản biện chúng ta."

Tôi định đi vào cùng, Lâm đội trưởng ngăn lại nói: "Tống Dương, ngươi không cần vào, để ta nói chuyện với họ."

Cửa vừa đóng, trong phòng lập tức vang lên tiếng đội trưởng Lâm: "Hoàng Tiểu Đào, cô làm cái gì vậy, ai cho phép cô điều tra Triệu Vỹ, coi lệnh của ta như gió thổi bên tai sao? Còn ngươi nữa Vương Nguyên Thạch, một chút đức tính tự kìm chế của cảnh sát

cũng không có, hai người các ngươi còn mặt mũi tự nhận là công an nhân dân sao? Ta thấy chỉ là mấy tên cờ bạc ưa đánh cược, nếu ai cũng giống hai ngươi, chủ nghĩa tự do, thì chúng ta có khác gì bọn lưu manh?"

Lần quở trách này kéo dài nửa tiếng đồng hồ, tôi ở bên ngoài cũng thấy lo lắng cho Tiểu Đào. Lát sau hai người đi ra, Tiểu Đào ủ rũ cười: "Cách chức!"

Tôi áy náy: "Là tôi làm liên lụy tới cô, nếu không phải tôi phát hiện điểm khả nghĩ của vụ án..."

Tiểu Đào ngắt lời: "Tôi không trách anh, đi thôi, ra ngoài uống ly cà phê giải sầu."

Chúng tôi tới Starbucks, tôi hỏi rốt cuộc Triệu Vỹ có bằng chứng gì phản biện, Tiểu Đào nói là trong hồ sơ bệnh lý của người vợ có nói ba ngày trước cô ta có làm giải phẫu khoang mũi, Triệu Vỹ nói là thuốc mê cho ca giải phẫu đó đã ngấm vào xương tủy.

Tôi thật đã đánh giá quá thấp con người này, có điều nếu như hắn không có tật giật mình, sao lại giữ hồ sơ bệnh án của vợ tới tận bây giờ? Dĩ nhiên có thể nghi hồ sơ này là làm giả, nhưng trước đó hắn là nhân viên bảo hiểm, việc quen biết với bác sỹ không có gì lạ.

Vừa mới tràn đầy lòng tin với chứng cứ, đã tan thành mây khói, Tiểu Đào và Vương thúc cũng bị tạm đình chỉ công tác, đơn giản là thất bại thảm hại.

Tôi hỏi, có cần gọi cho Lão Hổ không, Tiểu Đào lắc đầu: "Vậy có khác gì con nít ở ngoài gây chuyện rồi khóc chạy về tìm người lớn đâu, việc mất thể diện như thế tôi không làm được."

Tôi nói: "Phá án quan trọng hơn, có thể gác vấn đề mặt mũi sang một bên."

Hoàng Tiểu Đào nói: "Tôi sẽ tới tìm ông ta, nhưng trước đó phải tìm ra bằng chứng quan trọng bẻ gãy Triệu Vỹ đã, sau đó mới nhờ Tôn Lão Hổ đưa hắn ra công lý."

"Cô nói chí phải!" Tôi gật đầu.

Trong lúc nói chuyện, Vương thúc cứ gọi điện thoại không ngừng, Tiểu Đào trách móc: "Ông rốt cuộc có nghe không vậy, đây chỉ là tạm đình chỉ chức vụ thôi, chẳng lẽ đã vội tìm công việc mới?"

Vương Nguyên Thạch cúp điện thoại nói: "Kẻ chỉ điểm của ta báo, Triệu Vỹ đã tới gặp một Trung y già..."

Chương 116: Giả ma

"Lão Trung y?" Tôi ngớ người một chút, chợt hiểu ra, nói: "Hắn tin cái chuyện thi độc ngấm vào gan thật."

Tiểu Đào thở dài: "Chuyện này thì cũng chả giúp ích được gì, có sợ thì hắn cũng không tự thú đâu."

"Ơ, chờ đã!" Đột nhiên tôi lóe lên một ý, vui vẻ nói: "Tiểu Đào, cô thông minh lắm, nếu không thể đánh trực diện, thì chúng ta dùng mưu kế."

"Mưu kế thế nào?" Tiểu Đào hứng thú, có thể thấy nàng chưa hề có ý định buông tay.

"Gài một cái bẫy, gọi người vợ quá cố của hắn trở về." Tôi nói.

Tôi viết một danh sách cho Vương Nguyên Thạch đi chuẩn bị, sau đó gọi điện cho Lão Yêu. Chưa kịp mở miệng thì hắn nói: "Tiểu Tống Tống, đúng lúc ta đang muốn gọi cho ngươi, ta đã cân nhắc việc lần trước Hoàng Tiểu Đào nói, quyết định gia nhập với các ngươi."

Tôi mừng húm, thật vừa hay tiết kiệm được một khoản phục vụ phí, vì vậy giả truyền thánh chỉ: "Quá tốt, ta gọi cho ngươi cũng chính là vì chuyện này. Có điều tổ chuyên án không phải cứ thích là gia nhập, ngươi phải chứng minh thực lực cái đã."

"Chứng minh thế nào, có cần ta hack vào máy chủ đại sứ quán Nhật Bản, chèn quốc kỳ Trung Quốc lên không?" Lão Yêu chậc lưỡi.

"Không, không, gặp mặt rồi nói, ngươi mang theo đồ nghề tới

đây đi." Tôi đáp.

Tôi che điện thoại hỏi Tiểu Đào, có thể mời Lão Yêu tới nhà nàng không, nàng gật đầu: "Giờ chúng ta cũng không thể về cục, lấy nhà tôi làm sở chỉ huy tạm thời đi."

Tôi nói địa chỉ nhà Tiểu Đào cho Lão Yêu, hắn hào hứng đáp lập tức tới ngay. Vương thúc thì đi mua đồ, tôi với Tiểu Đào về nhà. Hai người xem TV được một lát thì Lão Yêu tới, tay xách túi lớn túi nhỏ, Tiểu Đào thất kinh nói: "Ngươi định dọn tới đây ở luôn à?"

"Đây đều là đồ nghề của ta." Lão Yêu bắt đầu lịch kịch lắp đặt đồ nghề của hắn trong phòng khách, sau khi chuẩn bị xong, tôi nói cho hắn địa chỉ công ty của Triệu Vỹ, bảo hắn hack vào mạng nội bộ.

Nghe xong, hắn chẳng có động thái gì, tôi giục: "Bắt đầu đi."

Lão Yêu dở khóc dở cười: "Tiểu Tống Tống, ngươi gà thế, cái địa chỉ này vô dụng, ta cần là địa chỉ IP kìa."

Tôi ôm trán, nào có biết địa chỉ IP của công ty Triệu Vỹ? Lão Yêu nói không sao, để hắn truy cập qua trang web của công ty đó là được. Hắn thao tác liến thoắng, flash dữ liệu trên giao diện phần mềm, sau đó quay qua nói: "Được rồi, ta mới ddos để làm tê tiệt file wall của trang web, cửa vào mạng nội bộ đã mở rộng, muốn trộm hình khiêu dâm, quay video hay gì cứ nói."

Tôi lim dim: "Truy cập vào camera an ninh"

Lão Yêu lại click chuột mấy cái, màn hình theo dõi của công ty Triệu Vỹ liền hiện ra, Tiểu Đào kích động: "Thủ đoạn này có thật à, ta còn tưởng rằng chỉ có trong phim thôi chứ?"

"Cái này thì có là gì." Lão Yêu dương dương tự đắc, tôi cắt lời hắn, móc ra một bức ảnh của tiểu Lệ đã rửa trước đó, nói qua sự

tình cho hắn một lượt, bảo hắn phát huy sở trường, trước lúc trời tối, hù dọa Triệu Vỹ một phen.

Lão Yêu gõ gõ ngón tay, chỉ thấy Triệu Vỹ đang ngồi quan sát camera an ninh đột nhiên ngã bệt xuống đất, sắc mặt tái nhợt, thì ra trên màn hình mới vừa xuất hiện hình ảnh tiểu Lệ mặt đầy máu tươi.

Sau đó, máy in bên cạnh hắn tự động bật lên, từng tờ A4 xuất ra, trên đó có dòng chữ: "Nợ máu phải trả máu."

Triệu Vỹ hét lên một tiếng, nhấc điện thoại nội bộ lên, Lão Yêu đưa một cái microphone cho Tiểu Đào: "Hoàng tiểu thư, tới lượt cô."

Tiểu Đào khổ sở nói: "Nhỡ giọng ta không giống thì sao?"

"Không sao, ta sẽ xử lý." Lão Yêu bật lên một phần mềm chỉnh âm. Tiểu Đào cầm microphone nói: "Triệu Vỹ, ta đã về đây, ngươi có nhớ ta không?"

Trong màn hình, Triệu Vỹ đột nhiên như nắm phải dây điện, cuồng loạn ném điện thoại, chui xuống gầm bàn, tôi với Lão Yêu cười muốn rụng rốn.

Tiểu Đào tiếp tục, đóng vai tiểu Lệ: "Triệu Vỹ, ta bắt ngươi đền mạng, ta bắt ngươi đền mạng."

Triệu Vỹ hốt hoảng chạy ra khỏi phòng làm việc, tới chỗ máy lọc nước, rót nước uống ừng ực. Lão Yêu gãi chân, nói: "Cho các ngươi xem một màn tuyệt kỹ."

Chỉ thấy máy lọc nước tự nhiên bốc khói, Triệu Vỹ sợ đến tê liệt, ngồi dưới đất la hét. Tiểu Đào cười hỏi: "Ngươi làm cách nào vậy?"

"Cái này liên quan tới kiến thức vi mạch điện tử, nói các ngươi

cũng không hiểu." Lão Yêu dương dương tự đắc nói, có thể thấy, lúc gây chuyện hắn đặc biệt có cảm giác hưởng thụ.

Tôi chốt: "Trò vui đủ rồi, ngươi hẹn hắn tối nay một mình tới công ty đi."

Lão Yêu suy nghĩ một chút liền có cách. Triệu Vỹ đã quá sợ hãi, bảo thư ký đại sảnh vào phòng làm việc của hắn xem xét một chút. Thư ký đại sảnh đi vào, lấy được một tờ giấy chỗ máy in, phía trên là một hàng chữ màu đỏ rỉ máu: "Tối nay tới công ty gặp ta, nếu không thì ta lấy mạng ngươi."

Tôi khen ngợi Lão Yêu thâm độc, hắn vô cùng hưởng thụ, Tiểu Đào hỏi: "Vậy tối nay chúng ta ra tay chứ?"

"Đúng, tới lúc đó phiền cô đóng vai Tiểu Lệ." Tôi suy nghĩ nói.

"Hả?" Tiểu Đào cau mày: "Âm thanh có thể giả mạo, nhưng mặt làm sao giả được, giờ làm mặt nạ da người cũng đâu có kịp."

"Không cần lo, tôi sẽ điều chế mê hồn tán." Tôi cười.

Đêm xuống, tôi, Tiểu Đào và Vương Nguyên Thạch tới công ty Triệu Vỹ. Vương thúc nháy mắt phá khóa cổng, tôi thầm nghĩ, kỹ năng của nhóm này hoàn toàn có thể lập thành một đám tội phạm bá đạo. Nhưng chính vì ma cao một thước, đạo cao một trượng, nếu thủ đoạn của cảnh sát không cao bằng thủ đoạn của tội phạm thì làm sao có thể bắt chúng.

Sau khi vào trong, tôi cho mỗi người ngậm một viên minh tâm đan, sau đó dùng cái bình nhỏ tưới nước thuốc lên tường, thuốc này chính là thứ mà lần trước Kim Bảo Sơn dùng.

Hoàng Tiểu Đào tìm một phòng thay đồ, tôi với Vương thúc thì bố trí máy ghi hình ở bên ngoài. Lúc Tiểu Đào đi ra, cả hai đều ngớ người, đồ của tiểu Lệ thích mặc lúc còn sống cũng thật gợi cảm, một cái váy ngắn màu xanh lá, bộ ngực lộ ra một nửa, phía dưới là

cặp đùi trắng nõn, thon dài. Trên đầu thắt nơ hồng, nháy mắt từ một nữ cảnh sát nghiêm trang biến thành muội tử dễ thương.

"Nhìn gì mà như muốn ăn tươi nuốt sống người ta vậy?" Tiểu Đào trách móc, sau đó hỏi: "Anh thấy thế nào?"

Tôi đáp: "Mặt đánh trắng thêm nữa, vành mắt đen lên, môi đỏ thẫm."

Nàng nói: "Thế thì thành ma à?"

"Thì vốn muốn cô giả làm ma mà." Tôi bật cười.

"Rồi, rồi tôi biết." Tiểu Đào trở về phòng tiếp tục hóa trang.

Chúng tôi lập đặt xong xuôi, sau đó núp ở một góc chờ đợi, bật micro lên, Lão Yêu thì quan sát qua màn hình ở nhà Tiểu Đào. Lúc này toàn bộ camera theo dõi của công ty đều mở ra, có gì hắn sẽ phản hồi ngay lập tức. Đúng lúc tôi đang thưởng thức đôi gò bồng đảo và cặp chân dài của Tiểu Đào, Lão Yêu nói vào tai nghe: "Tiểu Tống Tống, mông ngươi khêu gợi quá."

Tôi lúng túng thay đổi tư thế, vởi vì nói qua micro, tất cả mọi người đều nghe thấy, Hoàng Tiểu Đào che miệng cười: "Anh ở trên cầu ngắm phong cảnh, còn người ngắm phong cảnh trên lầu lại ngắm anh."

Tôi phản biện: "Đừng quá tự kiêu, tôi cũng đâu có ngắm cô."

Giọng nói của Lão Yêu lại lần nữa vang lên: "Ta có thể làm chứng, vừa rồi Tống Dương chẳng những ngắm, mà còn lặng lẽ cho tay vào trong quần."

Tôi nhất thời nổi khùng: "Mẹ ngươi, lời bậy bạ như vậy cũng nói ra được, làm hủy hoại danh tiết của ta."

Đột nhiên Lão Yêu đổi giọng nghiêm túc: "Các đơn vị chú ý,

mục tiêu xuất hiện, có hai người."

"Cái gì? Hai người?" Tôi cảm thấy rất ngờ vực.

Chương 117: Quyết không buông tha ngươi

Lão Yêu nói, người tới là Triệu Vỹ, đi cùng là một kẻ ăn mặc như đạo sỹ. Thì ra hắn sợ người vợ quá cố quấy phá, nên mời đạo sỹ tới trừ tà.

Đương nhiên chúng tôi chẳng quan tâm, dù hắn có mời đạo sỹ thật hay đạo sỹ giả tới thì cũng chẳng làm gì được người đóng giả ma cả.

Sau khi hai người đi vào, Lão Yêu bắt đầu bố trí, chúng tôi lắp đặt máy chiếu và loa liên kết với máy của Lão Yêu.

Chỉ thấy vách tường bắt đầu chảy ra máu tươi, trong hành lang vang lên một âm thanh quái dị, nếu cẩn thận lắng nghe còn thấy bên trong kèm theo chút âm nhạc trong bối cảnh phim kinh dị. Nếu chúng tôi không phải là người bày ra trò này, có khi chính mình còn bị hù dọa.

Triệu Vỹ hét lên một tiếng, la lớn: "Đạo trưởng, đạo trưởng mau ra tay đi!"

Trong hành lang vang lên tiếng chuông leng keng, Lão Yêu báo cho chúng tôi, đạo sỹ kia đang bước quanh, dùng kiếm gỗ đào trừ ta, vung gạo nếp khắp nơi. Lão Yêu nhổ toẹt một cái, nói nhìn là biết tên kia là đạo sỹ giả, đối phó với cương thi thì mới dùng gạo nếp, ngay cả một người thường cũng nhận ra.

"Tiến hành kế hoạch thứ hai." Tôi lệnh

Tôi và Vương thúc giơ một tấm bảng nhựa lên, bắt đầu tiến lại

gần hành lang.

Máy chiếu phát hình ảnh một chiếc xe ô tô đang lao tới, đồng thời hiệu ứng âm thanh của vụ va chạm vang lên trong loa chói tai. Phía sau tấm bảng nhựa, Triệu Vỹ điên cuồng hét: "Đừng tới, đừng tới đây, không phải là ta hại chết ngươi!"

Xuyên qua cái lỗ nhỏ trên tấm bảng, tôi thấy Triệu Vỹ tê liệt ngồi dưới đất, tên đạo sỹ giả cũng sợ đái ra quần, ba chân bốn cẳng bỏ chạy.

Lúc chúng tôi tới gần, Tiểu Đào cũng đi phía sau. Triệu Vỹ sợ quá nhắm mắt lại, nàng liền đóng vai Mã Tiểu Lệ bất chợt xuất hiện trước mặt hắn.

Tôi bảo Lão Yêu tắt âm thanh, sau đó mở chức năng ghi âm điện thoại, Hoàng Tiểu Đào u oán nói: "Triệu Vỹ, nhìn ta xem."

Triệu Vỹ mở một mắt, sợ đến toàn thân phát run, hét lên thất thanh, quỳ rạp xuống đất liều mạng dập đầu: "Tiểu Lệ, ta cầu xin nàng bỏ qua cho ta, ta cũng vì vạn bất đắc dĩ, vì trả nợ mới ra hạ sách này!"

Trả nợ? Tôi liền lóe động linh quang, rốt cuộc cũng có điểm đột phá.

Hoàng Tiểu Đào đột nhiên bưng mặt khóc, âm thanh chính chúng tôi nghe được còn thấy rùng rợn chứ đừng nói là Triệu Vỹ lúc đó đã nhiễm dạ bất tư gia.

Đũng quần hắn nhất thời ướt sũng, mùi khai nồng bốc lên. Hoàng Tiểu Đào vừa khóc vừa nói: "Triệu Vỹ, ngươi thật là độc ác, ta phải ám ngươi, dây dưa đến chết, khiến ngươi vĩnh viễn không được yên ổn."

Triệu Vỹ luống cuống: "Nếu không phải Hắc Lão Ngũ cứ thúc ép đòi nợ, thì sao ta có thể làm chuyện đó, ta yêu nàng như vậy."

Hoàng Tiểu Đào hỏi: "Hắn cũng góp phần hại chết ta ư?"

Triệu Vỹ liền nói: "Đúng đúng, tất cả đều là hắn chủ mưu, nàng tới tìm hắn đi, ta nói địa chỉ cho nàng."

Triệu Vỹ nói địa chỉ của Hắc Lão Ngũ ra, lời nói của hắn nhất định là nói láo, nhưng Hắc Lão Ngũ là một nhân chứng quan trọng.

Tôi ra hiệu cho Tiểu Đào, nàng lập tức chuồn vào trong cửa, sau đó chúng tôi dùng cái bảng nhựa che kín cánh cửa lại. Cái bàng màu sắc giống với cửa, lại thêm ánh sáng yếu, Triệu Vỹ không thể phát hiện.

Chúng tôi âm thầm quan sát từ sau tấm bảng, lúc Triệu Vỹ đi tới, tôi lại ra hiệu động tác cho Tiểu Đào, nàng cười hì hì: "Anh cũng thật xấu xa."

Tôi đáp: "Diễn trò thì diễn cho trót."

Chờ Triệu Vỹ vừa bước qua, tôi đẩy Tiểu Đào ra ngoài, nàng âm thầm tiến tới sau lưng hắn, vỗ vai một cái. Triệu Vỹ bị dọa sợ đến cả người cứng đờ, hai chân thẳng đứng, từ từ quay đầu lại. Tiểu Đào giọng u oán: "Giờ ta đi tìm Hắc Lão Ngũ, giết hắn xong ta sẽ quay lại tính sổ với ngươi."

Sau đó nàng làm động tác giương nanh múa vuốt, Triệu Vỹ hai mắt trợn lên, ngã lăn ra đất.

Thấy Triệu Vỹ ngất xỉu, chúng tôi vội vàng thu dọn đạo cụ rút lui, theo địa chỉ tìm tới chỗ Hắc Lão Ngũ.

Tới nơi, rất nhanh Vương Nguyên Thạch lên lầu, tóm gọn Hắc Lão Ngũ, ném một túi đen xuống nhìn thì tưởng đường phèn nhưng thực chất là ma túy đá.

Hắc Lão Ngũ cũng bị bất ngờ, đang ở trong nhà chuẩn bị những thứ này, thì Vương Nguyên Thạch phá cửa xông vào.

Tiểu Đào nhặt túi ma túy lên, lấy tay ước lượng: "Ồ, phải cỡ 100 gam. Luật hình sự quy định 50 gam là xử bắn."

Hắc Lão Ngũ bị dọa đến phát run, dập đầu như bổ củi: "Cầu xin các ngươi nương tay cho, ta không hút chút nào đâu, các ngươi cứ mang hết đi."

Thực ra Hoàng Tiểu Đào lừa hắn, luật hình sự quy đinh, buôn bán vượt quá 50 gam mới bị tử hình, nhưng nếu hút thì quy vào tội tàng trữ trái phép, bị ở tù mà thôi.

Tiểu Đào khoanh tay, lạnh lùng nói: "Ta họ Hoàng, ngươi biết ta không?"

"Biết một chút." Hắc Lão Ngũ nói: "Lăn lộn trong giang hồ, có ai mà khồn biết đại danh của Hoàng cảnh quan, thêm cả vị Vương cảnh quan này nữa. Các người tìm ta có gì sai bảo?"

Hoàng Tiểu Đào hỏi tới vụ án vợ của Triệu Vỹ, mới đầu hắn không nhận biết, nàng phải lôi chuyện ma túy ra uy hiếp, hắn lúc này mới thú nhận: "Ta khai ta khai, việc Triệu Vỹ giết vợ là chuyện năm ngoái, lúc đó hắn thiếu ta năm triệu tiền lãi cao."

"Là ngươi chủ mưu sao?" Tiểu Đào nghiêm mặt.

"Không không, ta là loại thất học, còn chưa tốt nghiệp cấp hai, làm sao nghĩ ra thủ đoạn cao minh như vậy được, đều do một tay hắn làm."

Hắc Lão Ngũ khai toàn bộ việc Triệu Vỹ giết vợ ra, còn cung cấp cho chúng tôi một phần chứng cớ, đó là bản viết tay giấy nợ và chữ ký của Triệu Vỹ, nhưng cũng chỉ có thể coi là bằng chứng gián tiếp.

Như vậy, giấy mượn nợ, báo cáo giám định pháp y, thêm nhân chứng Hắc Lão Ngũ là đủ định tội cho Triệu Vỹ. Luật pháp Trung Quốc coi nặng vật chứng hơn nhân chứng, nhưng nhân chứng và

vật chứng kết hợp cũng có hiệu lực rất cao.

Hoàng Tiểu Đào gọi điện cho Tôn Lão Hổ, ông ta vừa mắng nàng bồng bột, vừa khen nàng thông minh. Vừa hay Trình giám đốc đang làm nghiên cứu ở Nam Giang, đồng ý sáng mai sẽ tới làm chỗ dựa cho chúng tôi.

Sáng sớm hôm sau, chúng tôi dẫn theo Hắc Lão Ngũ về cục, đội trưởng Lâm trợn mắt: "Hoàng Tiểu Đào, sao cô dám...ơ, Giám đốc Trình, sao ngài lại tới đây?" Chợt nhìn thấy Trình giám đốc và Tôn Lão Hổ đi sau chúng tôi, Lâm đội trưởng ngớ người.

Giám đốc Trình nghiêm nghị nói: "Án mạng tai nạn xe một năm trước, cục các ngươi đã báo cáo lên ta, hiện giờ Tiểu Đào đã điều tra ra chứng cứ, chắc chắn đây là tội ác tày trời vừa giết người vừa lừa tiền bảo hiểm. Bây giờ ta tuyên bố, chính thức lật lại vụ án, không thể để bất kỳ tên hung thủ nào nhởn nhơ ngoài vòng pháp luật."

Lâm đội trưởng toát mồ hôi hột, gật đầu lia lịa: "Phải phải, tôi phải đi xin lệnh bắt giữ." Đoạn quay qua Tiểu Đào: "Lúc trước ta phê bình cô, mong cô hiểu, ta thân là đội trưởng cũng có nỗi khổ riêng."

Hoàng Tiểu Đào cung kính đứng nghiêm trang: "Lâm đội trưởng, tôi không tuân mệnh lệnh cấp trên, tự ý hành động. Xin cứ xử theo quân pháp."

Tôn Lão Hổ cười ha hả: "Đội trưởng Lâm đi làm việc của mình đi, Hoàng Tiểu Đào ghét ác như thù, ta thấy chuyện này cho qua đi, cái gì mà xử với không xử, quá tổn thương hòa khí."

Một nụ cười này cùng lời nói đã xóa hết hiềm khích, Lâm đội trưởng liền nói: "Tôn cục trưởng nói rất đúng, nếu ai cũng là một cảnh sát biết lý lẽ như Hoàng Tiểu Đào, khiến kẻ xấu không chốn dung thân, thành phố Nam Giang sẽ trong sạch biết bao."

Hoàng Tiểu Đào cười nháy mắt với tôi.

Sau đó Triệu Vỹ bị bắt, khai hết thảy mọi tội lỗi, hồ sơ rất nhanh được chuyển cho viện kiểm sát, chờ đợi xét xử.

Hoàng Tiểu Đào lần này chẳng những lập công, mà còn tạo ra một truyền kỳ về lật lại vụ án. Nghe nói trong đại hội khen thưởng, Trương đội trưởng tự tháo huy chương của mình xuống, nói rằng năm trước không hoàn thành nhiệm vụ, để lọt kẻ xấu ngoài vòng pháp luật, khiến người vợ chết oan uổng, mong được kỷ luật. Nhưng Tiểu Đào đã xin tha cho ông ta, cuối cùng chỉ trừ một tháng lương tượng trưng.

Tiểu Đào mời tôi đi ăn, nói mấy nữa nàng được nghỉ phép cuối năm, muốn rủ tôi đi Vũ Di Sơn du lịch, nhân tiện cảm ơn tôi, tôi đồng ý.

Nhưng giờ phút đó, cả hai đều không hề hay biết, một trận bão táp mưa sa sắp ập tới chúng tôi!

Chương 118: Nữ giảng viên xinh đẹp

Trở về trường, mỗi ngày tôi đọc một ít sách, viết luận văn, sinh hoạt cũng khá nhàn nhã. Hôm nay Trương Diễm báo với tôi, đội kịch sắp có vở diễn mới, tôi và Đại Lý phải dành ba tiếng mỗi tối để hỗ trợ.

Tôi chẳng biết có giúp được gì không, nhưng để kiếm điểm thì cũng chẳng còn cách nào khác.

Tôi với Đại Lý trong đội kịch chức danh là quản lý, thực ra chính là chân sai vặt. Trương Diễm lên kế hoạch biểu diễn vở Roméo và Juliet, nhưng thời gian hạn chế, rút gọn thành đoạn kịch 15p, cô ta đóng vai Juliet, còn Diệp Thi Văn là Roméo.

Lúc nghe quyết định này, tôi và Đại Lý trong lòng đều nhổ toẹt một cái, hai người này lúc ở riêng vui vẻ chưa đủ sao, còn phải công khai tình yêu trên hội trường?

Ấn tượng của tôi về Trương Diễm là một tiểu thư làm dáng, nhưng phàm là chuyện gì cũng có hai mặt, cô ta mặc trang phục diễn trên sân khấu đúng là rất thanh thoát, ngược lại Diệp Thi Văn lại có chút chật vật, Trương Diễm phải cầm tay dạy hắn cách diễn.

Diễn viên thì tập luyện rất vất vả, còn tôi với Đại Lý lại rất nhàn nhã, tôi mang theo sách ngồi dưới để giết thời gian. Trong thời gian này còn phát sinh một chuyện, đó là sau một lần tan buổi tập, Trương Diễm với Diệp Thi Văn chưa kịp thay quần áo đã ôm ấp phía sau cánh gà, bị một thành viên đội kịch bắt gặp, Trương Diễm ấp úng nói là trao đổi về vở diễn. Vì chuyện này mà cả hai bị chế giễu một lúc lâu.

Sau buổi tổng duyệt hôm đó, đã 9h tối, tôi với Đại Lý vội vàng bưng trà rót nước cho các diễn viên, Trương Diễm cầm một ly nước, nói: "Ồ, Tống đại thần thám lại đích thân rót nước cho ta, vinh hạnh quá."

Tôi nhăn mặt: "Có thể đừng gọi là Tống đại thần thám được không, nghe mất tự nhiên quá."

"Phải rồi, kể chuyện phá án của ngươi cho chúng ta nghe đi."

Mọi người liền đưa đẩy, lúc trước mỗi lần họ đòi nghe chuyện phá án, tôi đều kể chuyện của ông mình cho họ, nhưng lần này Trương Diễm cứ khăng khăng đòi nghe chuyện của tôi. Tôi nói vậy thì kể chuyện vụ tai nạn xe gần đây đi, dù gì vụ án cũng đã được báo chí đưa tin, không tính là cơ mật.

Vụ án này cũng chẳng có gì là đặc sắc, nhưng thành viên đội kịch lại nghe rất say sưa. Đang kể được một nửa, đột nhiên có một giọng nói nhã nhặn vang lên: "Ồ, đang nói chuyện gì mà chăm chú như vậy?"

Một người đẹp đi về phía chúng tôi, nàng mặc một chiếc váy liền thân màu đỏ, đường cong nóng bỏng được vẽ lên một cách sinh động. Chân đi giày cao gót, vai đeo túi xách nhỏ, đuôi tóc uốn nhẹ, nhuộm hung, mắt phải che bởi mái, càng lộ ra vẻ gợi cảm quyến rũ.

Vương Đại Lý đang ngậm nước phun ra ngoài: "Mẹ ơi, người đẹp này là ai thế?"

Các thành viên đội kịch rối rít đứng lên: "Chào giảng viên Lý."

"Ừ, chào các cô cậu." Người đẹp phóng khoáng gật đầu, sau đó nhìn một lượt chúng tôi: "Có mấy gương mặt lạ nha, ta tự giới thiệu một chút, ta tên Lý Vân Gia, là giảng viên hướng dẫn của đội kịch."

Thì ra mỗi một hội đoàn đều có giảng viên hướng dẫn, chỉ có điều chỉ là trên danh nghĩa, phần lớn giảnh viên hướng dẫn đều chẳng quan tâm tới công việc của các đội.

Lý Vân Gia là giảng viên tâm lý học, thỉnh thoảng cũng ghé thăm, đội kịch cần gì đều tận lực đáp ứng, có thể nói là phụ trách tương đối nghiêm túc. Bởi nàng rất xinh đẹp, tính tình lại hiền hòa, nên thành viên đội kịch cũng rất quý mến, nhất là các thành viên nam, thầm thương nàng cũng không ít.

Trương Diễm đứng lên nói: "Giảng viên Lý, trò giới thiệu một chút, vị này là Tống Dương, hắn không phải là một sinh viên bình thường, hắn a..."

"Thôi thôi." Tôi xua tay tính ngắt lời cô ta, cần gì cứ phải bô bô như vậy. Nhưng cái miệng của Trương Diễm thì có ai mà ngăn nổi, vẫn là đem chuyện của tôi nói cho giảng viên Lý, nàng chìa tay ra cười: "Thì ra là thiếu niên thần thám, hân hạnh hân hạnh."

Trương Diễm giựt dây: "Tống Dương, ngươi mau thể hiện tài năng đi. Lần trước hắn chỉ liếc mắt là nói được gia cảnh của Diệp Thi Văn, như quỷ thần vậy."

Mọi người đều kinh ngạc, nói sao tôi có bản lãnh như vậy, chẳng phải giống Sherlock Holmes sao? Trong lòng tôi thầm chửi mười tám đời tổ tông nhà Trương Diễm.

Giảng viên Lý cảm thấy khá tò mò, cười: "Tống thần thám, vậy cậu đánh giá tôi một chút xem."

"Đúng vậy đúng vậy, cho mọi người chứng kiến thần kỹ của ngươi chút đi." Trương Diễm hùa theo.

Tôi không muốn lộ liễu như vậy, liền từ chối khéo, mọi người lập tức nhao nhao lên.

"Thần thám là giả à, chắc có người thân làm trong cục cảnh

sát."

"Vậy là sao, thường ngày đều nghe thổi phồng về hắn, một lần cũng chưa được thấy tận mắt."

"Danh tiếng đều là đồn thổi, thực ra căn bản chẳng có tài cán gì."

Tôi bị chọc tức, liền quan sát Lý giảng viên từ trên xuống dưới, nói: "Lý giảng viên, thứ lỗi cho tôi vô lễ. Cô là người thuận tay trái, ở nhà nuôi một con chó trắng, năm bảy, tám tuổi cô có trải qua phẫu thuật đùi phải, gần đây cô giảm cân, vì dinh dưỡng không đủ nên phải nằm viện. Cô sinh ra ở phương Bắc, cha mẹ đã mất, nhà cô thờ linh vị hai người, còn nữa, mắt phải của cô bị hỏng."

Tất cả đột nhiên im lặng, giảng viên Lý có chút bối rối, đưa tay vuốt tóc nói: "Thuận tay trái có lẽ bởi thấy móng tay trái tôi mòn hơn bên phải, nuôi chó thì có thể trên người tôi dính lông, sinh ra ở phươn Bắc là do khẩu âm, còn nhưng cái khác làm sao anh biết?"

"Hai chân cô dài ngắn khác nhau, chắc phải bị thương từ nhỏ nên phát triển không đều, tôi đoán 7,8 tuổi đúng ư?" Tôi nói.

"Không sai, năm 8 tuổi tôi bị ngã." Lý giảng viên gật đầu. (Giờ gọi là cô giáo Lý cho dễ nghe nhé).

Các nam sinh cười ồ lên, nói Tống đại thần thám sức quan sát quả là tỉ mỉ.

Nàng lại hỏi: "Thế còn dinh dưỡng không đầy đủ?"

"Từ sắc mặt xanh xao của cô nhìn ra, hơn nữa trên mu bàn tay có một lỗ kim, hẳn là do truyền nước."

"Cha mẹ đã mất, làm sao anh biết trong nhà tôi có linh vị, anh từng tới đó à?" Cô giáo Lý nhìn tôi như quái vật.

"Dĩ nhiên chưa từng tới, trên móng tay cô có một chỗ bị xém, da đầu gối mài mòn, tôi đoán là do quỳ xuống dâng hương lưu lại vết tích. Dĩ nhiên cũng có thể là cô thờ Phật, có điều tôi may mắn đoán đúng." Tôi giải thích.

"Nói không sai điểm nào." Cô giáo Lý tán thưởng gật đầu: "Vậy còn mắt của tôi?"

"Người dùng một mắt để nhìn với người dùng hai mắt để nhìn, góc độ con ngươi sẽ khác nhau. Vừa mới lúc nãy cô đi vào, tôi suy nghĩ, liệu che kín một mắt có bất tiện không, nên mới để ý một chút." Tôi đáp.

"Rất lợi hại, đúng là thần." Cô giáo Lý lấy tay che miệng.

Trương Diễm đắc ý nói: "Ta nói không sai chứ, Tống Dương đúng là rất lợi hại."

Mọi người nhao nhao tán dương, có người hỏi mắt của cô giáo Lý sao lại bị hỏng, nàng lơ đễnh cười: "Hồi bé bị bệnh nên hỏng, có điều cũng quen rồi, một mắt nhìn cũng không có vấn đề gì."

Lúc nàng nói về chuyện này, một chút biểu hiện trên khuôn mặt đã tố cáo nàng, nàng đang nói dối. Nhưng tôi cũng không suy nghĩ nhiều, có thể nàng có gì đó khó nói.

Vương Đại Lý bên cạnh bị bỏ rơi, nói: "Trương Diễm, ngươi quá là không có ý tứ, không thể chỉ giới thiệu mình Tống Dương như vậy, tiện thể giới thiệu trợ lý ta đây nữa chứ."

Trương Diễm nói: "Giảng viên Lý, người này là bạn thân của Tống Dương, Vương Đại Lý."

"Chào cậu." Cô giáo Lý bắt tay hắn.

Đại Lý hưng phấn nói: "Giảng viên Lý, cô học tâm lý học à, có có độc tâm thuật, có thể đoán được tôi đang nghĩ gì không?"

Cô giáo Lý cười nói: "Tâm lý học là nghiên cứu các hiện tượng tâm lý của con người, ta đâu có thần thánh như Tống Dương, liếc qua là nhìn thấu con người."

Trương Diễm nói: "Thôi, tôi biết thừa tiểu tử thối này đang nghĩ gì, chắc chắn là thắc mắc sao cô Lý lại xinh đẹp như vậy."

Vương Đại Lý la lên: "Cô giáo Lý xinh đẹp là đương nhiên rồi. Phải rồi, tôi rất có hứng thú với tâm lý học, liệu có thể kết bạn wechat với cô giáo không, rảnh rỗi thì hướng dẫn tôi một chút."

Cô giáo Lý suy nghĩ một chút, nói: "Wechat không tiện gõ chữ, ta sẽ để lại email cho ngươi."

Mọi người tán gẫu vây quanh cô giáo Lý, lúc này nàng lơ đễnh liếc mắt về phía tôi, không biết có phải ảo giác không mà tôi cảm thấy trong ánh mắt đó có sự thù địch.

Chỉ là thần kinh tôi lóe lên một tia rồi biến mất, lúc đó tôi không hiểu hàm ý của ánh mắt này, tới khi hiểu ra thì tôi đã nằm trong nguy hiểm cận kề!--Mình có 200 bộ truyện chữ full dịch, ai cần bộ nào hoặc mua full list thì kb zalo 0901945059 nhé ,30k 1 bộ 5 bộ 100k,, full list 400k ạ 1: đại quản gia là ma hoàng 2: hồng hoang quan hệ hộ 3: ta an tĩnh làm cẩu đạo 4:vô địch kiếm vực 5: trọng sinh trở thành mạnh nhất vũ trụ 6: công tử biệt tú 7: ta nguyên thần có thể ký thác thiên đạo 8:siêu cấp phản diện 9: vô địch siêu thúc tổ 10: đại phụng đã canh nhân 11: đệ nhất danh sách 12: đạo quân 13: quỷ bí chi chủ 14: ta không biết ta là cao nhân 15: côn lôn ma chủ 16: minh thiên hạ 17: vợ ta là thiên hạ giảng đường 18:mật mã tây tạng 19: ta bắt đầu sáng tạo thiên cơ lâu 20: vô địch thật tịch mịch 21: ta không mún nghịch thiên 22: nguyên lai ta là tu tiên đại lão 23: cổ chân nhân 24:ta có hệ thống auto tu luyện 25:lão nạp phải hoàn tục 26:siêu thần yêu nghiệt 27: thế giới hoàn mỹ 28:ta thành lập tổ chức sát thủ ở huyền huyễn 29: thái cổ thần vương 30: mục thần ký 31: we chát của ta thông tam giới 32: tuyệt đỉnh đan tôn 33: tiên lộ tranh phong 34: con thỏ

này phải chết 35:vô địch kiếm vực 36: tàn bào 37:vạn cổ tối cường tông 38: chí tôn đặc công 39:cửu tinh thiên thần quyết 40:đại bát hầu 41: cửu tiêu 42: vạn tộc chi kiếp 43:đồ nhi vi sư ko xún núi 44: đầu bếp tại dị giới 45:hệ thống tu luyện toàn năng 46: huyền huyễn ta là thần thoại 47:lược thiên ký 48: ma thiên ký 49:ma kiếm lục 50: khủng bố sống lại 51:minh thiên hạ 1-2 52: ngũ hành thiên 53:nguyệt huyết thần toạ 54:như ý tiểu lang quân 55: siêu cấp phản diện 56:phong khí quan trường 57:ta chỉ mún an tĩnh chơi game 58:siêu cấp thiên phú 59:siêu phẩm vu sư 60:sử thượng đệ nhất tổ sư gia 61:ta là võ học gia 62:ta có thể là giả tiên 63:hàn môn kiêu sĩ 64: toàn cầu hung thú 65:toàn cầu cao võ 66:thần sủng tiến hoá 67:tạo hoá chi vương 68:thiên đồ đạo thư quán 68:thế giới sụp đổ 69: vạn tộc chi kiếp 70:tiên quốc đại đế 71:thôn thiên 72: tiên ma biến 74:tả đạo khuynh thiên 75:tu la ma đế.. Còn tiếpnnm

Chương 119: Án mạng trên sân khấu

Từ lúc gặp cô giáo Lý, bệnh mê gái của Đại Lý lại bắt đầu phát tác, hắn đã hoàn toàn quên mất sự có mặt của Hạ Manh Manh trên cõi đời này. Ngay hôm sau, Đại Lý đã lên thư viện mượn một đống sách tâm lý học về nghiên cứu.

Tôi nói: "Có thể thôi đi không, theo đuổi cô giáo tâm lý học thì liền đọc sách tâm lý, vậy nếu ngươi theo đuổi đầu bếp thì sẽ học nấu ăn à?"

Đại Lý đáp: "Không thể nói thế được, nếu không có tiếng nói chung làm sao mà đến được với nhau. Nếu ngươi và Tiểu Đào tỷ tỷ không phá án cùng nhau, liệu có thể tiến tới không?"

Tôi với Tiểu Đào cũng sẽ không đến được với nhau đâu, thôi không phàn nàn hắn nữa, tôi khuyên nhủ: "Ngươi với cô giáo Lý là không thể nào, buông tay đi."

"Không!" Vương Đại Lý giơ nắm đấm lên trời: "Con người mà không có ước mơ thù có khác nào loài cá?"

Vương Đại Lý đã nuốt đạo lý 'phân tích giấc mơ' của Freud rồi, sau đó bắt đầu thể hiện ngay trong phòng ký túc. Buổi sáng hắn còn nhảy lên giường tôi, nghiêm túc nói: "Ngươi tối qua có nằm mơ không? Ta giúp ngươi phân tích giấc mơ."

Tôi nói: "Ta mơ thấy mình biến thành Superman."

"Superman? Superman mặc áo choàng màu đỏ, mày đỏ là tượng trưng cho dục vọng, đây thật ra là một giấc mộng xuân của

ngươi." Đại Lý nói như thật.

Tôi thiếu chút thì hộc máu, nói tiếp: "Ta còn mơ thấy bà dì quản lý ký túc lên kiểm tra phòng."

"Bà dì tượng trưng cho mẹ của ngươi, điều này nói rõ ngươi đang nhớ mẹ!"

"Cút ngay!" Tôi đạp hắn bay xuống đất, hắn vẫn không chịu buông tha, đi quấy rối hai tên cùng phòng còn lại. Bất cứ giấc mộng nào hắn cũng phân tích thành xuân mộng, thao thao bất tuyệt, ai cũng muốn cho hắn một trận.

Chẳng những quấy rầy chúng tôi, Vương Đại Lý còn gửi email cho cô giáo Lý để thắc mắc, một mặt đánh chữ, một mặt cười hề hề. Đây là điểm mà tôi phục nhất ở hắn, bất kể là nữ thần dạng gì, hắn cũng dám xông thẳng về phía trước.

Lúc trước mỗi khi đội kịch có công việc, chúng tôi đều chỉ là làm qua loa cho có, giờ thì Đại Lý lại tích cực hơn ai hết, trước buổi tổng duyệt nửa tiếng đã mặc quần áo chỉnh tề, kéo tôi đi. Tôi bảo hắn sao không ở lại đội kịch luôn đi?

Vương Đại Lý tới sớm là để có nhiều thời gian gặp cô giáo Lý hơn, nhưng tôi đến sớm thì chẳng biết làm gì, từ ngày thể hiện tài năng, các thành viên còn rất sùng bái tôi, cứ cả ngày quấn lấy đòi kể chuyện trinh thám.

Tôi thấy hối hận khi bồng bột mà thể hiện, cái giá phải trả quá lớn, trong lòng âm thầm thề từ nay tuyệt đối sẽ không khoe khoang trước mặt người khác.

Chớp mắt đã đến cuối tháng 10, là liên hoan văn nghệ của sinh viên, cô giáo Lý tự mình tới động viên chúng tôi, nói rằng có đoạt giải hay không cũng không thành vấn đề, chỉ cần phát huy tinh thần như hàng ngày là được.

Rất nhanh đã tới tiết mục của đội kịch chúng tôi, MC dẫn chương trình nói: "Phía dưới mời thưởng thức tiết mục Roméo và Juliet." Sau đó là tiếng vỗ tay như sấm rền, Diệp Thi Văn đang uống nước, giật mình sặc cả lên.

Cô giáo Lý làm một động tác khích lệ: "Không cần căng thẳng, cứ diễn như lúc tập là được."

"Các vị, lên đi!" Trương Diễm nói, các diễn viên rối rít kéo nhau lên sân khấu, trong phòng nghỉ chỉ còn lại tôi, cô Lý và Vương Đại Lý.

Quân tử giúp người hoàn thành ước vọng, tôi lấy cớ đi nhà cầu để cho Đại Lý và nàng ở riêng với nhau, sau khi ra khỏi nhà vệ sinh vẫn cứ đi tới đi lui bên ngoài. Tiết mục diễn ra được một nửa, trong hành lang vang lên tiếng giày cao gót đang chạy rầm rập, quay đầu lại thì ra là cô giáo Lý.

"Sao anh lại ở đây?" Cô giáo Lý hỏi.

"Giảng viên Lý, có chuyện gì sao?" Trước mặt người đẹp tôi luôn căng thẳng, nhất là nàng lại ăn mặc gợi cảm như vậy.

"Roméo quên đạo cụ là con dao này, làm phiền anh mang lên, tôi đi giầy cao gót, lên cầu thang bất tiện." Cô giáo Lý nói.

Tôi nhận lấy con dao, là một con dao có vỏ, hình như tôi đã thấy ở đâu rồi. À thì ra là con dao chưa mài lưỡi của Diệp Thi Văn.

Lúc nhận con dao, tay nàng lưu lại trên mu bàn tay tôi mấy giây, chắc chắn là cố ý, mặt nhất thời đỏ lên, nàng cười: "Phải rồi, anh còn chưa biết mắt của tôi tại sao lại hỏng."

"Cái đó...tôi đi đưa đạo cụ trước đã."

Nàng từ từ vén mái tóc che phủ con mắt phải, lộ ra một con mắt giả màu xanh lục. Con ngươi trong suốt, óng ánh như một

viên lục bảo thạch, phản ứng đầu tiên của tôi là đấy chẳng giống mắt người chút nào.

Ngay lúc tôi nhìn thấy con mắt này, đôth nhiên cảm thấy mọi thứ xung quanh như lùi ra xa, trong tầm mắt chỉ còn lại con ngươi màu xanh này.

"Tống Dương, bây giờ ngươi cảm giác thân thể nhẹ bẫng, giống như đang lơ lửng trong nước..."

Đầu tôi thoáng chốc trở nên mơ hồ, phảng phất như đang trôi lơ lửng trong nước biển thật, nhìn lên bầu trời xanh thẳm, trên đó có một con mắt rất to đang trông chừng tôi.

Đúng lúc này ảo giác đột ngột biến mất, thì ra là có mấy sinh viên cười nói ầm ỹ vừa đi qua hành lang, tôi đề phòng nhìn cô giáo Lý: "Cô vừa làm gì tôi?"

Cô ta mặt đầy ngây thơ: "Tôi có làm gì đâu, mau đưa đạo cụ lên đi."

Xoay người rời đi, trong lòng tôi dấy lên một hoài nghi, chẳng lẽ cô ta vừa thôi miên mình?

Lên tới hậu trường, Diệp Thi Văn đang lo lắng chờ đợi, tôi đưa dao cho hắn, vỗ vai trấn an: "Đừng căng thẳng, ta xem trọng ngươi."

"Xong việc cùng đi ăn nhé." Nói xong, Diệp Thi Văn đi lên sân khấu. Càng nghĩ tôi càng thấy sự việc xảy ra vừa rồi có gì đó không đúng, đúng lúc này bên ngoài vang lên tiếng hét chói tai, dưới khán đài khán giả xôn xao, tôi ngửi thấy một mùi máu tanh tưởi.

Lập tức lao lên sân khấu, trông thấy Diệp Thi Văn đang đứng dạng chân trên người Trương Diễm, trong tay là một con dao rướm máu. Cả người Trương Diễm máu chảy đầm đìa, mắt trợn

trắng dã, đã tắt thở, nằm trên vũng máu tươi.

Trên khán đài đại loạn, đám sinh viên là hét tìm nơi chạy trốn.

Màn diễn này vốn là Roméo nghe tin Juliet chết, chạy tới tự tử vì tình. Ai ngờ Diệp Thi Văn lại mất khống chế, dùng dao đâm Trương Diễm, hơn nữa chẳng phải con dao đó không có lưỡi cơ mà.

Chỉ vài phút trước Trương Diễm còn cười đùa với tôi, chớp mắt đã biến thành một thi thể máu me be bét, tôi bị sốc hoàn toàn, thậm chí còn không tin đây là sự thật.

"A!"

Diệp Thi Văn hét thảm một tiếng, con dao trong tay rơi xuống đất, hắn ôm đầu la lên: "Ta đã làm gì vậy, ta đã làm gì thế này?"

Hắn quay người, trông thấy tôi thì gào khóc lên: "Tống Dương, đây không phải sự thật, làm sao ta lại giết nàng được???"

Tôi nói: "Ngươi bình tĩnh lại đã, chờ cảnh sát tới rồi nói."

"Cái gì? Ngươi báo cảnh sát? Không, ta không muốn ngồi tù, không muốn ngồi tù!"

Hắn nhảy xuống phía dưới sân khấu, do khoảng cách khá cao, nên lạng quạng, tôi lao theo đè hắn ngã nhào xuống đất, quay qua mấy tay bảo vệ đang ngơ người: "Mau báo cảnh sát, xảy ra án mạng." Sau đó tôi đọc số của Tiểu Đào cho họ.

Tụ tay giết chết bạn gái, Diệp Thi Văn còn sốc hơn tôi, hắn vừa khóc vừa lăn lộn, mấy bảo vệ vất vả mới khống chế được hắn. Trông thấy Diệp Thi Văn giàn dụa nước mắt bị đè dưới đất, tôi thấy rất khó chịu.

Diệp Thi Văn gửi gắm một tia hy vọng cuối cùng vào ánh mắt,

nhìn tôi: "Tống Dương, ngươi nhất định phải giúp ta, ngươi nhất định phải giúp ta."

Tôi không biết phải trả lời thế nào, nhưng giết người trước hàng trăm con mắt chứng kiến, cho dù tôi có là thần tiên cũng không cứu được hắn, đành nói: "Ta sẽ cố hết sức điều tra chân tướng, nhưng ngươi phải phối hợp."

Hắn liều mạng gật đầu, vì đang bị đè dưới đất nên đầu cũng đập xuống sàn nhà: "Ta không thể nào giết nàng, ta yêu nàng như vậy cơ mà!"

"Được rồi, cứ để sau hãy nói." Tôi thở dài.

Chương 120: Bị bắt

Chỉ một lát sau, Tiểu Đào cùng một đám cảnh sát chạy tới, phong tỏa hiện trường. Lúc chuẩn bị di dời thi thể, tôi nói: "Chờ một chút đã."

Ở đây là nơi đầu tiên vụ án phát sinh, trực tiếp nghiệm xác ở đây có thể tìm ra nhiều manh mối nhất. Tôi gọi Vương Đại Lý tới, hắn vừa nhìn thấy việc xảy ra trên sân khấu thì sợ hãi la lên: "Sao Trương Diễm lại chết, là ai giết?"

Hóa ra bên ngoài hoảng loạn như vậy, mà hắn với cô giáo Lý lại vẫn ở với nhau trong phòng chờ. Tôi hỏi: "Giảng viên Lý đâu?"

"Mới đi mấy phút trước." Đại Lý đáp.

Tôi thầm nghĩ có gì đó không ổn với cô giáo này, nhưng trước mắt phải khám nghiệm tử thi đã, tôi bảo Đại Lý về ký túc lấy đồ nghề cho mình.

Hoàng Tiểu Đào hỏi cô giáo Lý này, tôi nói qua sự tình cho nàng, nàng lập tức cảnh giác: "Cô ta vừa rồi định thôi miên anh, nữ nhân này nhất định có gì đó mờ ám."

Nói xong, phái một cảnh sát tới tập thể giáo viên điều tra một chút.

Lát sau, Đại Lý mang đống đồ nghề tới, tôi dùng thính cốt mộc nghe qua, nội tạng nạn nhân bị tổn hại lớn, nguyên nhân cái chết là bị đâm thấu tim, cũng không có điểm nào khả nghi.

Dùng ô đỏ kiểm tra phát hiện trên người có rất nhiều dấu tay và vân tay lộn xộn, dù sao đây là trang phục biểu diễn, thêm việc

đang diễn kịch nên bị nhiều người động vào, để xẩn thận tôi vẫn bảo tiểu Chu chụp ảnh lại.

Tôi cắm một thanh gỗ mỏng ngâm trong nước kiềm cào cổ nạn nhân, kết quả cho thấy cô ta không bị trúng độc.

Hai mắt Trương Diễm trợn trừng trừng, cho thấy vừa rồi cô ta chết trong sự khiếp sợ, tôi đưa tay vuốt mắt, thở dài. Một sinh mệnh cứ như vậy mà ra đi!

Tôi nói kết quả khám nghiệm cho Tiểu Đào, đơn giản là bị hung khí sắc nhọn đâm chết, không có gì khả nghi, thêm việc lúc đó tôi có mặt ở hiện trường, nên thời gian tử vong có thể xác định chính xác.

Nhưng bất luận cảnh sát hỏi điều gì, Diệp Thi Văn chỉ một mực khóc lóc, lắc đầu không biết.

Tiểu Đào hỏi tôi: "Anh cảm thấy động coe giết người là gì?"

"Làm gì có động cơ, hai người họ mới vừa yêu nhau, đang trong giai đoạn mặn nồng, trừ khi hắn bị điên, dưới hàng trăm con mắt nhìn mà giết người." Nói tới đây, tôi dừng một chút, hỏi Tiểu Đào liệu thôi miên có thể giết người không?

"Sao, anh nghi ngờ giảng viên kia à, nói chung là, thôi miên không thể giết người. Nếu người thôi miên ra lệnh cho nạn nhân vi phạm chốt chặn đạo đức cuối cùng, ví dụ như bảo hắn lột hết quần áo thì hắn sẽ lập tức tỉnh lại." Tiểu Đào giải thích.

"Vậy có trường hợp đặc biệt không?" Tôi hỏi.

Hoàng Tiểu Đào nhìn xuống: "Chờ đã, để tôi hỏi hắn mấy vấn đề."

Chúng tôi tới trước mặt Diệp Thi Văn, Tiểu Đào nói: "Đừng khóc nữa. Ta hỏi ngươi, trước khi vụ án xảy ra, ngươi có tiếp xúc

với ai?"

Diệp Thi Văn nghẹn ngào: "Nhiều người, có cả Tống Dương, cũng chỉ là nói chuyện phiếm."

"Vậy dao của ngươi từ đâu ra?" Tiểu Đào hỏi tiếp.

"Là Tống Dương đưa." Diệp Thi Văn thút thít nói.

Mấy cảnh sát đều quay qua nhìn tôi, tôi giải thích: "Là giảng viên Lý đưa đạo cụ, dao này trước tôi và Tiểu Đào cũng đã từng thấy, chưa có mài lưỡi."

Tiểu Chu kiểm tra con dao, nói: "Không đúng, dao này mài lưỡi rồi, hơn nữa còn rất sắc bén."

Tôi nói: "Nhất định là mới mài."

"Lúc đó anh không kiểm tra à?" Tiểu Đào hỏi.

"Vơ kịch đã bắt đầu, làm sao có thời gian kiểm tra."

Tiểu Đào gật đầu, tiếp tục hỏi Diệp Thi Văn: "Trong lúc giết người, đầu ngươi suy nghĩ gì?"

Diệp Thi Văn nói không biết, Hoàng Tiểu Đào bảo hắn cứ suy nghĩ cho kỹ, không cần nóng vội, cảnh sát tới là để giúp hắn, sau đó bảo người đưa cho hắn một chai nước.

Uống qua nước, Diệp Thi Văn tỉnh táo hơn một chút, hắn cố gắng nhớ lại, đột nhiên giống như khủng hoảng, run lên nói: "Ta đang bổ dưa hấu."

Tôi và Tiểu Đào sững sờ: "Cái gì?"

"Ta khát khô cả cổ, không chịu được, trông thấy một trái dưa lớn, liền đi tới bổ nó. Kết quả, bên trong nó có rất nhiều xúc tu thò ra, ta sợ quá không ngừng dùng dao đâm, sau đó tỉnh lại..." Diệp

Thi Văn ôm đầu khóc nấc: "Thì thấy ta đã giết nàng, ta giết nàng."

Hoàng Tiểu Đào gọi tôi sang bên cạnh, nói: "Tôi biết rồi."

"Biết cái gì?"

"Tôi đã hỏi qua chuyên gia tâm lý học, thôi miên tuyệt đối không thể chỉ huy một nạn nhân đi giết người. Nhưng dưới tiền đề này, nếu thực sự muốn chỉ huy một người đi giết người khác, theo anh nghĩ phải làm gì?"

Tôi suy nghĩ rồi đáp: "Khiến cho hắn thấy nạn nhân biến thành một đồ vật."

"Đúng!" Tiểu Đào nói.

"Sao cô lại biết rõ như vậy?" Tôi hiếu kỳ.

"Bởi vì trước đây tôi..."

Đúng lúc này tiểu Chu đột nhiên gọi Tiểu Đào tới, cạnh hắn còn có hai cảnh sát, một người trong đó là vừa được phái đi điều tra giảng viên Lý.

Bốn ngươi nói chuyện gì đó với nhau, Hoàng Tiểu Đào chợt phản ứng dữ dội, không ngừng nói: "Ngươi chắc chắn là không nhầm chứ? Cái này không thể nào." Mấy người cứ liên tục liếc nhìn tôi, đột nhiên tôi có một dự cảm bất an.

Tôi định qua đó xem có chuyện gì, bỗng Tiểu Đào chỉ vào tôi: "Bắt anh ta lại!"

Tôi thoáng giật mình, cho rằng nàng nói người khác, nhưng hai cảnh sát trực tiếp đi tới, đè bả vai tôi, bẻ quặt hai tay ra sau bập còng vào. Tôi sợ hãi nói: "Cô nói đùa à?"

Tiểu Đào cả giận mắng: "Tống Dương, tôi đúng là nhìn lầm người."

Tiểu Chu nói cho tôi biết, trên hung khí chỉ có hai dấu vân tay, của tôi và Diệp Thi Văn. Camera giám sát hậu trường cũng cho thấy là tôi tự tay đưa dao cho hắn. Còn giảng viên Lý thì nói rằng cô ta chỉ ở trong phòng nói chuyện với Đại Lý, chưa từng rời khỏi phòng trong khoảng thời gian này, chứ đừng nói tới việc lấy con dao cho tôi.

Máu tôi dồn lên não, con dao kia rõ ràng là cô giáo Lý đưa cho tôi. Chợt hiểu ra, cô ta đã dùng keo siêu dính để che vân tay của mình cho nên lúc chạm vào mu bàn tay tôi rất mịn. Cô ta cũng biết trong hành lang không có camera, nhưng hậu trường thì có. Tôi nói: "Hãy nghe tôi, đây là một cái bẫy. Vương Đại Lý, cô ta bỏ ra ngoài giữa chừng, ngươi có biết không?"

Vương Đại Lý cắn môi: "Thật xin lỗi, Dương tử, cho dù chúng ta là bằng hữu, ta cũng không thể làm giả bằng chứng. Ta với Lý giảng viên chỉ ở yên trong phòng nghỉ."

Tôi trợn lớn hai mắt, nhất thời cảm thấy trời đất quay cuồng, có một cảm giác bị bán đứng, chợt hiểu ra: "Đại Lý, ngươi bị cô ta thôi miên!"

Tiểu Chu nói: "Tống ca, xin lỗi, đây chỉ là suy đoán của ngươi, hiện tại toàn bộ chứng cứ đều nhắm vào ngươi."

Tiểu Đào xua tay: "Chớ dài dòng với hắn, mang về cục đi."

Tôi không ngờ tới Tiểu Đào lại trở mặt nhanh như vậy, Vương Đại Lý lúng túng: "Tiểu Đào tỷ tỷ, cô hơi quá đáng rồi, nói gì đi nữa cô với Tống Dương..."

Tiểu Đào trừng mắt la lên: "Ngươi chớ nói nhảm, ta và hắn không có bất cứ quan hệ nào."

Tôi siết chặt nắm đấm, lời nói của Tiểu Đào như một mũi dao đâm thẳng vào tim tôi, tôi hét lên: "Hoàng Tiểu Đào, cô suy nghĩ kỹ

một chút. Tại sao tôi phải giết người, cứ cho là tôi muốn giết người thật, với chỉ số thông minh của mình, cô cảm thấy tôi có thể sơ hở như vậy không?"

Hoàng Tiểu Đào không nhịn được nói: "Giải đi, giải đi."

Hai cảnh sát kéo tôi đi, tôi cố gắng giãy dụa, tiến tới muốn thuyết phục Tiểu Đào. Đột nhiên một người phía sau lao đến, đè tôi xuống đất, lập tức tôi cảm thấy khó thở, xương sườn như bị đè gãy, người kia là Vương Nguyên Thạch.

Tôi yếu ớt nói: "Vương thúc, hãy nghe tôi nói, trong này nhất định có âm mưu."

Ông ta chẳng để ý, lạnh lùng nhấc tôi như xách một con gà.

Thì ra cảnh sát đều là những kẻ máu lạnh như vậy, cái gì giao tình đều là giả dối, ông nội nói không sai câu nào, bọn họ coi trọng chúng tôi, nhưng thực ra chỉ là coi trọng tuyệt học Tống gia. Nói cho cùng là muốn lợi dụng chúng tôi phá an, một khi gặp phiền toái sẽ lập tức vạch rõ giới tuyến.

Tôi bị Vương Nguyên Thạch tống lên xe cảnh sát, tâm tình lâm vào hối hận và căm phẫn.

Tôi bị đưa tới cục cảnh sát, Vương Nguyên Thạch áp giải, Tiểu Đào và những người khác đều không có cảm xúc. Lúc đi qua hành lang, nhiều cảnh sát kinh ngạc đến ngây ngườu, dĩ nhiên chế giễu cũng có, còn gọi đồng nghiệp tới xem có nhận ra ai không.

Tôi bị tước điện thoại, nhốt vào phòng tạm giam, hướng theo bóng lưng Tiểu Đào hô: "Để tôi gọi điện cho Tôn Lão Hổ."

"Ngoại trừ luật sư, bây giờ ngươi không được liên lạc với bất kỳ ai khác, ngươi có luật sư không?" Tiểu Đào lạnh lùng ném ra một câu.

Tôi không kìm được lòng mà quát: "Người khác có thể không tin, tại sao ngay cả cô cũng không tin tôi, dù gì chúng ta cũng từng sinh tử có nhau."

Hoàng Tiểu Đào không thèm để ý, lạnh lùng bước đi, điều này thay cho câu trả lời, trước giờ cô ta chưa hề coi tôi là bằng hữu, tất cả mọi thứ đều là giả dối!

Chương 121: Kẻ sát nhân thôi miên

Tôi đã ở trong phòng tạm giam ba tiếng đồng hồ, tâm lý có thể nói là vô cùng khó chịu. Đúng lúc này một tên mặt dơi tay chuột bị đưa vào, hắn tới gần hỏi: "Huynh đệ, tội gì mà vào đây?"

Tôi không để ý tới hắn, hắn cứ sấn tới, cười hềnh hệch nói: "Vương cảnh quan dặn ta phải chăm sóc ngươi cho tốt."

Tôi lập tức lùi xa hắn một chút, xem ra tất cả cảnh sát đều nhận thức chung, vứt tôi đi như vứt cái giẻ rách. Chỉ mấy ngày trước là chiến hữu của họ, giờ lại trở thành đối tượng để họ cười nhạo.

Thậm chí tôi đã có một ý niệm tà ác, chờ lão tử ra được bên ngoài, sẽ trả thù các ngươi đến nơi đến chốn.

Kết quả thì tên nói muốn chăm sóc tôi lại lôi một cái đùi heo hun khói, một chai nước suối, một bọc trà giấu trong áo ra, đưa tới: "Ăn đi huynh đệ!"

Tôi trợn tròn hai mắt, là chăm sóc thật à?

"Ăn nhanh đi, kẻo lát nữa cảnh sát vào kiểm tra phòng, cả hai chẳng có đồ ngon để ăn nữa đâu."

Từ trưa tới giờ chưa ăn gì, đã sớm đói chết, tôi ăn ngấu nghiến, sau đó hỏi: "Ngươi nói Vương cảnh quan là Vương Nguyên Thạch à?"

"Hơ hơ, đúng vậy, cứ gọi ta là Háo tử, ta là chỉ điểm của

Vương cảnh quan." Hắn đáp.

Đám tuồng chèo này làm tôi cũng hồ đồ, hỏi: "Vậy thái độ của họ lúc trước..."

"Ngươi ngốc quá, huynh đệ. Đó là diễ xuất cho người khác nhìn. Vụ án này có liên quan tới ngươi, nếu không làm ra vẻ vạch rõ giới tuyến, cấp trên liệu có cho họ điều tra không?" Háo tử vỗ vai tôi.

Tôi chợt bừng tỉnh, thiếu chút nữa thì khóc lên, vậy mà cũng chẳng thèm ám chỉ gì cho tôi, làm tôi suýt thì tan vỡ.

Nhưng nếu đứng trên lập trường của Tiểu Đào, tâm lý tôi càng mất khống chế thì màn diễn càng thành công, nàng làm như vậy là tranh thủ quyền chủ động để cứu tôi, quả nhiên tôi còn quá ngây thơ.

Háo tử cười hì hì: "Tiểu ca, cũng thật có vai vế, lai lịch là gì?"

"Ta chỉ là một sinh viên."

"Cha ngươi công tác ở đâu?"

"Thương nhân buôn bán bình thường."

Háo tử đầu óc lơ mơ, quả thực không nghĩ ra tôi có gì đáng giá mà cảnh sát lại chiếu cố như vậy, nhưng hắn vẫn chìa tay: "Kết bạn đi, mặc dù ta chỉ là một nhân vật thấp hèn, nhưng ta có thể giúp cảnh sát những việc mà họ không làm được."

Nếu là bình thường, những kẻ như hắn tôi chẳng thèm nói chuyện, nhưng qua chuyện phát sinh vừa rồi, hắn là người duy nhất đối tốt với tôi. Tôi bèn bắt tay hắn, không ngờ mình lại kết giao với một tên giang hồ.

Háo tử mặt mày hớn hở, thổi phồng sự tích của mình với tôi:

Năm đó khi còn lăn lộn ở bến tàu, giúp đại ca ngăn cản một dao, đại ca liền gọi hắn là huynh đệ, đi Thái Lan bán thuốc lắc, được ngủ trong khách sạn hàng đầu thế giới, được ăn cơm cùng Lý Gia Thành.

Nhìn mặt hắn thì biết chẳng có câu nào thật, có điều tôi cũng chẳng bắt bẻ hắn làm gì.

Mười một giờ, Hoàng Tiểu Đào tới thẩm vấn tôi. Lúc đi ra, Háo tử nhẹ giọng nói: "Rảnh rỗi thì liên lạc nhé."

Tôi bị đưa vào phòng khẩu cung, người thẩm vấn là Tiểu Đào và Vương Nguyên Thạch. Tiểu Đào cười nói: "Không ngờ có ngày anh cũng phải ngồi ở vị trí này nhỉ?"

"Sao không diễn nữa?" Tôi hỏi.

"Đội trưởng Lâm đã hạ lệnh, tổ chuyên án do tôi phụ trách, cũng may anh lĩnh hội được dụng tâm của tôi, vừa nãy tôi còn lo sẽ làm anh tổn thương cơ đấy." Tiểu Đào lè lưỡi.

Cũng gây ra tổn thương rồi đấy, biết không?

Tôi mạnh mồm nói: "Trò vặt của mấy người làm sao lừa được tôi? Thực ra là tôi cố ý phối hợp thôi." (Tiểu Tống Tống cũng lươn lẹo lắm □).

"Để sau này tôi sẽ đền bù cho anh thỏa đáng, ta vẫn phải dựa theo nguyên tắc một lượt đã. Vương Nguyên Thạch, ông phụ trách ghi chép." Tiểu Đào ra lệnh.

Tôi nói toàn bộ quá trình từ đầu tới cuối, điểm khả nghi quả nhiên rơi vào Lý giảng viên, Tiểu Đào gõ bàn nói: "Nhưng tình hình là không có chứng cứ, chúng ta không thể bắt cô ta. Cho dù cô ta có đứng đây nói rằng mình thôi miên Diệp Thi Văn thì cũng chỉ có thể tha cô ta ra."

"Thôi miên có phân chia cao thấp không?" Tôi hỏi.

"Có!"

Tiểu Đào kể ba năm trước nàng có tham gia điều tra một vụ án, nhà tâm lý học thôi miên giết người. Nhà tâm lý học tên là Lý Vân Hải, thủ đoạn thôi miên vô cùng cao thâm, thậm chí tới mức không tưởng tượng nổi. Đó là hắn trực tiếp bóp cổ đối tượng bị thôi miên, khiến đại não thiếu dưỡng khú, sau đó tiến hành thôi miên, hiệu quả gần như 100%.

Hoàng Tiểu Đào biết đến thôi miên qia vụ án đó, nhưng thôi miên không phải là lần nào cũng có thể thành công. Có vài người bẩm sinh dễ bị ám thị, có vài người thì không, ví như Vương Nguyên Thạch, từng làm huấn luyện viên trưởng cảnh sát vũ trang, ý chí kiên cường rất khó bị thôi miên.

Hơn nữa thôi miên cũng không giống như trong phim chỉ cần dùng đồng hồ bỏ túi là có thể thành công, đó chỉ là đạo diễn bịa ra. Trên thực tế, thôi miên phải từ từ dẫn dắt, quá trình này cần từ năm đến mười phút.

Tôi suy ngẫm, nói: "Nếu như Lý giảng viên đã thôi miên Diệp Thi Văn và Vương Đại Lý, thì họ phải ở riêng với nhau 5 đến 10 phút."

"Diệp Thi Văn dễ bị ám thị sao?" Tiểu Đào hỏi.

Tôi nói: "Chưa nói tới dễ hay không, nếu Lý giảng viên tới trước mặt Diệp Thi Văn, bắt đầu nói lời dẫn dắt, phải nói tới 5, 10 phút, chẳng lẽ Diệp Thi Văn không nghi ngờ, cam tâm tình nguyện để cô ta thôi miên?"

Tiểu Đào hỏi: "Lúc cô ta định thôi miên anh, anh có phản kháng không?"

"Tôi không biết..." Tôi từ từ nhớ lại: "Lúc đó tôi thấy ánh mắt

cô ta, thoáng cái tất cả suy nghĩ đều thay đổi, tùy theo cô ta nói gì mà tưởng tượng ra cái đó."

"Mắt ư, mắt thế nào?" Tiểu Đào hiếu kỳ.

Tôi miêu tả con mắt xanh quái dị kia một chút, Hoàng Tiểu Đào nhướn mày: "Trên đời này chẳng lẽ có mắt thôi miên thật sao? Nếu thế thì cô ta có thể khống chế gần như là bất cứ ai."

Tôi cũng lắc đầu: "Nó chắc là không tồn tại, nếu cô ta có thể điều khiển mọi người, thì muốn cai trị một quốc gia sẽ không thành vấn đề, như vậy là trái với ý trời."

"Vậy anh cảm thấy Lý giảng viên có động cơ giết Trương Diễm không?" Tiểu Đào nói.

"Tôi không nghĩ ra bất cứ động cơ gì. Một bên là giảng viên, một bên là sinh viên, cũng không học chuyên ngành của cô ta. Ngoại trừ đội kịch thì chẳng có mối liên hệ nào..." Đột nhiên tôi nhớ ra một chuyện: "Phải rồi, Lý giảng viên tên thật là Lý Vân Gia."

Hoàng Tiểu Đào ngớ người: "Lý Vân Gia, Lý Vân Hải, đều biết thuật thôi miên, Vương Nguyên Thạch, ông lập tức đi điều tra quan hệ của hai người này."

Tôi nói: "Tôi cũng đi điều tra thân phận của Lý Vân Gia một chút."

Vừa nói, tôi định đứng lên, Tiểu Đào la: "Trở về, trở về! Quên thân phận của mình à?"

Tôi nhớ ra, giờ đang là một nghi phạm, nhất thời lúng túng gãi đầu. Tiểu Đào cười: "Vừa thảo luận vụ án là quên hết cả."

Tôi nói: "Phải rồi, Lý Vân Hải còn sống không?"

Tiểu Đào lắc đầu: "Mấy tháng trước chết rồi, năm đó hắn bị

chính tay tôi tống vào tù. Là một thành phần trí thức, không chịu được sự khi dễ của tội phạm khác, đã mài nhọn bàn chải đánh răng tự sát."

Tôi hỏi: "Vậy hai ngày tới tôi phải ở yên trong đây sao?"

"Không cần, đợi lát nữa tìm ngườu bảo lãnh hậu thẩm cho anh." Tiểu Đào cười trìu mến.

"Bảo lãnh luôn cả Háo tử đi." Tôi nói, dù sao hắn cũng đã chăm sóc tôi, có ơn ắt báo mà.

Vương Nguyên Thạch nói: "Hắn không phạm tội gì, là ta kêu hắn vào, giờ đã đi rồi."

"Diệp Thi Văn thì sao?" Tôi hỏi.

"Hắn thì không thể bảo lãnh, hai ngày nữa sẽ chuyển tới trại tạm giam. Dù sao có hàng trăm người tận mắt thấy hắn ra tay giờ thả về trường sẽ có ảnh hưởng không tốt." Tiểu Đào quả quyết.

Tôi thở dài, cảm thấy bi ai thay cho Diệp Thi Văn, tối nay hắn đã bị quá nhiều cú sốc.

Làm xong thủ tục bảo lãnh, tôi qua thăm Diệp Thi Văn một chút, lúc này hắn đã hoàn toàn gục ngã, quỳ dưới đất khóc không nói nên lời. Tôi đứng ngoài an ủi hắn, nói đừng lo lắng, nhất định ta sẽ chứng minh ngươi vô tội!

Chương 122: Kẻ địch cao tay

Hoàng Tiểu Đào lái xe đưa tôi về trường, Đại Lý trông thấy tôi bình an vô sự, ôm chầm lấy khóc: "Thấy ngươi bị cảnh sát bắt đi, ta sợ quá, còn tưởng rằng ngươi không về được đây."

Hắn hỏi tôi có đói không, ân cần úp cho tôi một bát mì ăn liền, tôi nhìn hắn chằm chằm. Đại Lý nói: "Sao thế, yêu ta à? Nếu là con gái thì ta sẽ suy nghĩ về chuyện đó."

"Đại Lý, thực sự lúc đó ngươi với Lý Vân Gia ở trong phòng nghỉ?" Tôi hỏi.

"Đúng vậy!" Đại Lý gật đầu.

"Hai người nói chuyện gì?"

"Chuyện gì cũng nói, nói..." Vương Đại Lý ngơ ra: "Không nhớ nổi là nói cái gì."

Xem ra Vương Đại Lý đúng là đã bị thôi miên, cho rằng Lý Vân Gia chỉ ở trong phòng, người bị thôi miên sẽ không nhớ được quá trình.

Nhưng mục đích của cô ta là gì, trả thù Tiểu Đào? Như vậy quá vòng vo.

Sáng sớm hôm sau, Vương Nguyên Thạch cùng Tiểu Đào đi tới khu tập thể giáo viên tìm Lý Vân Gia, tôi và Đại Lý cũng đi theo. Mặc dù tôi học trong trường đã bốn năm, nhưng đây là lần đầu tiên tôi tới khu này, điều kiện rất tốt, mỗi người một phòng, tiện nghi đầy đủ.

Vương Đại Lý nói khu tập thể này mỗi phòng chỉ tốn có 1000 tệ tiền thuê, sau đó ganh tị nói: "Ta thật muốn ở lại trường làm giáo viên, một tuần dạy sáu tiết, thời gian khác ở phòng chơi game, thật sự sảng khoái."

"Cứ thế này liệu ngươi thi đỗ giáo viên sao?" Tôi giễu cợt.

Chúng tôi tới trước một căn phòng, gõ vửa mấy cái, Lý Vân Gia mặc đồ ngủ ra mở cửa. Mặc dù áo ngủ rộng thùng thình, nhưng đường cong vẫn ẩn hiện, tôi nghe thấy Đại Lý hít vào một hơi.

Tiểu Đào định lấy thẻ cảnh sát ra, cô ta đã nhàn nhạt lắc đầu: "Khỏi cần, tôi biết cô, Hoàng cảnh quan."

Vương Nguyên Thạch đã điều tra được quan hệ giữa cô ta và Lý Vân Hải, hai người là anh em. Tiểu Đào nói: "Nếu đã biết thì ta đây không vòng vo nữa, xin cô nói đầu đuôi chuyện xảy ra tối qua lại một lần."

Lý Vân Gia cho chúng tôi vào nhà, đúng như tôi đoán lần trước, trong nhà cô ta có thờ bài vị của cha mẹ, bên cạnh còn có bài vị của người anh, viết: "Huynh trưởng Lý Vân Hải chi linh." Trước bài vị đặt một lư hương, bên trong là rất nhiều chân nhang.

Nhưng việc nuôi chó thì tôi đoán sai, con pet cô ta nuôi không phải chó. Tiểu Đào liếc qua nhận ra: "Cô nuôi cáo?"

"Đậu Đậu là cáo cảnh, nó ngoan lắm. Nào Đậu Đậu, tới đây." Lý Vân Gia gọi tên con cáo, nhưng có vẻ nó sợ người lạ, chỉ núp phía sau. Cô ta hỏi: "Mấy vị uống trà chứ?"

"Khỏi cần." Tiểu Đào lắc đầu.

"Khuê phòng của Lý giảng viên thơm quá." Vương Đại Lý hưng phấn thấp giọng khen.

"Hương cái rắm, toàn mùi nước tiểu hồ ly." Tôi vừa nói vừa hít

hít, nhớ ra loại mùi này, mùi khai của cáo với chó không giống nhau.

Lý Vân Gia dời cái ghế ngồi xuống, châm một điếu thuốc bạc hà, chậm rãi kể chuyện tối qua. Cô ta nói một mực ở trong phòng với Đại Lý nói chuyện phiếm, không biết việc con dao, sau đó nghe bên ngoài hỗn loạn liền chạy ra.

Tôi dùng Động u chi đồng quan sát, trong lúc ngắt câu, Lý Vân Gia đột nhiên liếc mắt nhìn tôi, khóe miệng cười bí hiểm. Bị cô ta nhìn chằm chằm có một cảm giác sợ hãi dấy lên trong tôi.

Lý Vân Gia nói: "Con mắt của sinh viên Tống quả là sắc bén, ngươi đang quan sát biểu hiện của ta à?"

Tôi nhất thời hoảng hốt, cô ta lại có thể nhìn thấu động u chi đồng, Lý Vân Gia lại nói: "Tống sinh viên, vừa rồi ta có nói dối không?"

Hoàng Tiểu Đào cũng hỏi: "Cô ta nói dối hay không?"

Tôi toát mồ hôi nói: "Từ biểu hiện trên nét mặt mà nói, cô ta không có dấu hiệu nói dối."

Tư chất tâm lý của người này cực cao, không hổ là nhà tâm lý học, lần đầu tôi có cảm giác gặp được đối thủ.

Lý Vân Gia nói: "Nói chung là ta nói câu nào cũng là thật, hơn nữa còn có chứng cứ vắng mặt ở hiện trường. Các ngươi nghĩ tôi nói láo, chỉ vởi vì sinh viên Tống này quen biết các người, nói khó nghe một chút chính là vì lợi ích cá nhân."

Tôi nói: "Rõ ràng cô đã chạm vào con dao kia, nhưng trên đó lại không có dấu vân tay, nhất định tối qua cô đã bôi keo 502 lên ngón tay, có thể cho chúng tôi kiểm tra một chút không?"

Lý Vân Gia giơ hai tay ra, cười khẩy: "Xin cứ tự nhiên."

Tôi định thần nhìn lại, ngón tay chẳng có gì cả, đã qua thời gian lâu như vậy, khẳng định đã bị làm sạch.

Hoàng Tiểu Đào hỏi tiếp: "Có thể cho chúng tôi xem mắt phải của cô không?"

"Được thôi." Cô ta vén tóc lên, lộ ra con mắt phải. Đó là một con mắt màu xanh lục, nhưng lúc nhìn nó không hề có cảm giác khác thường như tối hôm qua. Mắt này có rất nhiều nước, không vô hồn như mắt giả mà có cảm giác như vật sống.

"Con mắt này khá đặc biệt đúng không?" Tiểu Đào nói.

"Đó là sở thích cá nhân của ta." Lý Vân Gia đáp.

"Nếu đã là sở thích, sao thường ngày lại dùng tóc che đi?"

Lý Vân Gia cười nói: "Tránh cho sinh viên nhìn thấy sẽ sợ chứ sao."

Hoàng Tiểu Đào hỏi: "Sao mắt cô lại bị hỏng?"

"Hồi nhỏ bị bệnh, mù một mắt, sau đó thì lắp mắt giả, nhiều năm như vậy đã thành thói quen..."

Cô ta kể việc ở đội kịch hôm đó giống hệt lần trước, nhưng lần này không hề có vẻ hoảng hốt nào. Tôi chợt hiểu ra, nữ nhân này có thể khống chế nét mặt của mình.

Lúc con người nhớ lại chuyện cũ, khóe mắt không tự chủ sẽ nhìn xuống bên phải, cô ta cũng có biểu hiện như vậy, giả mạo rất giống.

Lý Vân Gia buông tóc xuống nói: "Việc cần hỏi cũng đã hỏi, các vị còn chuyện gì không? Không thì xin mời về, ta còn phải soạn bài."

Hoàng Tiểu Đào hơi ngán ngẩm, nữ nhân này cẩn mật tới mức

giọt nước cũng không lọt, chẳng có sơ hở nào. Nàng nhìn chằm chằm vào mắt Lý Vân Gia nói: "Lý Vân Gia, rốt cuộc mục đích của cô là gì, báo thù cho anh trai sao?"

Lý Vân Gia cười: "Hoàng cảnh quan, xem thái độ các người thật giống như đã mặc định ta là nghi phạm, ta cũng hiểu luật, hoàn toàn có thể kiện các ngươi đấy."

"Được!" Tiểu Đào nghiến răng: "Tôi nhất định sẽ vạch trần cô, nhất định!"

Rời khỏi nhà Lý Vân Gia, tôi đột nhiên để ý thấy Tiểu Đào và Vương thúc cứ nhìn tôi là lạ, tôi nói: "Này, chẳng lẽ hai người tin lời cô ta nói?"

"Không, tôi tin là anh không dính tới án mạng, nhưng liệu có khả năng này không, đó là thực ra lúc đó anh đã bị thôi miên?" Tiểu Đào nói.

"Không thể nào, nếu như lời cô nói, thì kẻ sát nhân phải là tôi chứ không phải Diệp Thi Văn."

Tiểu Đào gật đầu: "Nói có lý, nhưng trước mắt bằng chứng đều chống lại anh, rất bất lợi, nếu ra tòa có thể anh sẽ bị coi là đồng phạm."

Vương Đại Lý la lên: "Vậy sẽ xử bao nhiêu năm, có phải mời luật sư không?"

Tôi cắn răng: "Ỷ lại để kiếm đường lui? Ta và Diệp Thi Văn đều trong sạch, nhất định ta sẽ chứng minh."

Tiểu Đào hỏi: "Anh có cao kiến gì không?"

Thật sự mà nói, lần này tôi cũng vô kế khả thi. Trên đời, án khó phá nhất là chỗ nào, chính là ở chỗ không có động cơ, không tham dự vào quá trình, một người đột nhiên nhảy tới giết một

người khác. Vụ Diệp Thi Văn giết Trương Diễm cũng tương tự như vậy, huống hồ còn có mấy trăm người chứng kiến.

Đột nhiên Vương Nguyên Thạch mở miệng: "Ta ở lại theo dõi cô ta."

Tiểu Đào gật đầu: "Được, vậy ông cẩn thận một chút."

Chương 123: Tiểu Đào bị tập kích

Tôi hỏi Tiểu Đào, lý lịch của Lý Vân Gia có vấn đề gì không?

Nàng nói, Lý Vân Gia lý lịch trong sạch, lúc nhỏ sống cùng cha mẹ ở Nội Mông. Cha mẹ mất ngoài ý muốn, cô ta và Lý Vân Hải sống nương tựa vào nhau. Lý Vân Hải hơn cô ta 10 tuổi, vừa học vừa làm thêm kiếm tiền nuôi em. Tiền học phí của Lý Vân Gia và tiền xin việc đều do một tay Lý Vân Hải cung cấp, tình cảm hai anh em họ rất gắn bó.

Lý Vân Hải rất có năng khiếu trong tâm lý học, nhất là lĩnh vực thôi miên. Ngoài công việc là giáo sư đại học, hắn còn là một bác sỹ tâm lý có kinh nghiệm. Trong mắt mọi người thì hắn là một học giả nho nhã, nhưng hắn lại mượn danh nghĩa chữa bệnh để lừa rất nhiều bệnh nhân nữ xinh đẹp lên giường với mình.

Một ngày kia sự việc bại lộ, một đồng nghiệp định tố cáo hắn, hắn liền bóp cổ đối phương sau đó thôi miên, lệnh cho nạn nhân nhảy cầu.

Lần đầu giết người, Lý Vân Hải thoát được sự truy xét của pháp luật, từ đó hắn hoàn toàn bộc lộ bản tính tà ác ra ngoài.

Hắn không những lừa sắc, mà còn lợi dụng sở học của mình giết người bừa bãi, chỉ cần không vừa mắt hắn liền giết bỏ. Có lần người bán hàng rong lỡ vẩy rau vào người hắn, hắn liền thôi miên người đó, để chính anh ta đi xuống đường bị xe đụng chết. Có lúc hắn thậm chí còn coi giết người làm niềm vui, ví dụ như nhìn thấy một phụ nữ xinh đẹp đi trên đường, hắn sẽ dụ tới nơi vắng vẻ thôi miên, quan hệ sau đó giết cô ta.

Trong vòng nửa năm, Lý Vân Hải đã giết mười mấy người, tất cả đều là tự sát ngoài ý muốn, điểm duy nhất giống nhau là trước đó từng tiếp xúc qua với hắn, cho nên cảnh sát hoài nghi hắn là hung thủ. Có lẽ loại khoái cảm sai khiến người khác này không gì có thể sánh được, nội tâm của Lý Vân Hải dần biến thành một ác ma. Lần đầu Tiểu Đào gặp hắn, tuy hắn mỉm cười nhưng nàng cảm thấy gai lạnh sống lưng, căng thẳng vã mồ hôi. Tổ chuyên án phải đấu trí với Lý Vân Hải một tháng, cuối cùng mới kết án được hắn.

Tôi hỏi: "Lúc đó các cô làm thế nào định tội hắn?"

"Quay video." Tiểu Đào nói: "Tôi tự mình đóng giả làm con mồi để hắn thôi miên, quay lại toàn bộ quá trình." Hồi tưởng lại sự việc không vui, Tiểu Đào run lên: "Nhưng việc đó đã làm tôi bị ám ảnh tâm lý, sau đó phải thường xuyên tới gặp bác sỹ tâm lý, rất lâu mới bình phục."

Mấy ngày tiếp theo không có đột phá gì, việc cần hỏi cũng đã hỏi, Diệp Thi Văn chuẩn bị được đưa sang trại tạm giam chờ xét xử. Không làm gì giúp hắn được, tôi rất áy náy, quyết định cùng Đại Lý tới tiễn hắn.

Lúc Diệp Thi Văn bị đưa ra khỏi cục cảnh sát thì cứ khóc, Tiểu Đào vỗ vai hắn, nói: "Ngươi cố chịu khổ, đến trại tạm giam ta sẽ dặn người để mắt ngươi thật tốt, tuyệt không để ngươi chịu oan khuất."

Xe chở tù nhân đã đến, ngoài Diệp Thi Văn thì còn một số tù nhân nữa cũng phải tới trại tạm giam. Trước khi lên xe, Diệp Thi Văn bỗng quỳ xuống, chúng tôi giật mình, thì ra là hắn hướng về phía trường học, nói: "Diễm Diễm, ta nhất định sẽ không để nàng cô đơn xuống hoàng tuyền, nhất định ta sẽ đến đi cùng nàng."

Tôi và Đại Lý đều xúc động, cảnh sát trại tạm giam thúc giục, Tiểu Đào nói: "Chờ một chút."

Diệp Thi Văn dập đầu ba cái, từ từ đứng lên, bỗng đột nhiên có tiếng búng ngón tay vang lên, ánh mắt Diệp Thi Văn chợt thay đổi, hắn níu mạnh cổ Tiểu Đào, cả hai đồng thời ngã ra đất.

"Diệp Thi Văn, ngươi làm gì vậy?" Tôi kinh hãi.

Hoàng Tiểu Đào bị siết cổ đến trợn mắt, tôi và cảnh sát cùng nhau xông tới, dùng sức gỡ tay Diệp Thi Văn ra. Nhưng hắn rõ ràng chỉ là một sinh viên mảnh khảnh, vậy mà năm sáu người chúng tôi cũng không gỡ tay hắn ra được.

Hoàng Tiểu Đào liều mạng giãy dụa, cào rách cả tay Diệp Thi Văn. Hắn nghiến răng nghiến lợi, hai mắt vô hồn, càng siết chặt, thậm chí tôi còn nghe thấy tiếng răng rắc, cổ của Tiểu Đào bất cứ lúc nào cũng có thể bị bẻ gãy.

"Dừng tay!"

Tôi ra sức đá vào xương sườn Diệp Thi Văn, đã tới gãy cả xương, nhưng hắn quyết không buông.

Một cảnh sát phải dùng dùi cui điện dí vào, dòng điện mấy chục ngàn Vol tầm năm giây mới khiến hắn tê liệt, sùi bọt mép, buông tay.

Tiểu Đào hít một hơi dài, bò dậy ho sù sụ, nôn khan, trên cổ nàng còn in hằn dấu tay.

Mọi người đều kinh ngạc không hiểu chuyện gì xảy ra, tôi hỏi: "Vừa rồi mọi người có nghe tiếng búng tay không?"

"Nghe."

Diệp Thi Văn đã bị cấy vào đầu ám thị, tiếng búng tay đó chính là mệnh lệnh cho hắn giết người." Tôi nói.

Người muốn giết dĩ nhiên là Hoàng Tiểu Đào, tôi thoáng cái đã

hiểu ra mục đích của Lý Vân Gia, cô ta cài sẵn một mìn hẹn giờ bên người Tiểu Đào, đến thời điểm thích hợp sẽ phát nổ. Người bị thôi miên sẽ huy động hết sức lực dự trữ trong cơ bắp, có thể biến thành một lực sĩ, nếu không phải là dùng dùi cui điện, có lẽ giờ này Tiểu Đào đã là một cái xác không hồn.

Hoàng Tiểu Đào ho khan nửa ngày mới thở gấp gáp, mặt đầy nước mắt nước mũi. Tôi tới hỏi tình hình, nàng xua tay: "Tôi không sao, Lý Vân Gia nhất định đang ở quanh đây, mau tìm cô ta."

Nàng đứng lên, định rút súng ra lại phát hiện bao súng trống không, vội hỏi mọi người có thấy súng của nàng đâu không, cảnh sát làm mất súng sẽ phải chịu trách nhiệm hình sự.

Mọi người vội chia nhau tìm kiếm khắp nơi, duy chỉ có Vương Đại Lý bất động, tôi đột nhiên có một linh cảm chẳng lành. Ngay trong lúc ý nghĩ vừa chuyển, Đại Lý đột nhiên giơ lên một khẩu súng, nhắm ngay Tiểu Đào bóp cò.

Tôi lập tức đẩy Tiểu Đào qua bên cạnh, một cảnh sát đứng sau nàng hét lên rồi ngã gục. Vương Đại Lý không cho chúng tôi bất cứ một cơ hội phản ứng nào, tiếp tục nổ súng.

Tôi cắn răng xông lên, dùng thân mình cản phát bắn, cảm giác như bị một cú đấm nặng nề táng thẳng vào người. Tôi ôm Đại Lý ngã nhào ra đất, giữ chặt tay hắn, họng súng hướng lên trời nổ liền mấy phát, điếc cả lỗ tai.

Đám cảnh sát lao lên, chế ngự Đại Lý, hắn bị đè xuống đất đột nhiên la lên: "Hoàng Tiểu Đào, giờ chết của ngươi đã điểm."

Lúc hắn thốt lên những lời này, mặt không hề có tí cảm xúc nào, âm thanh vô hồn, những lời này cũng là do Lý Vân Gia cấy vào đầu hắn.

Hoàng Tiểu Đào tới kiểm tra vết thương của tôi, cũng may chỉ

bị trúng vào bả vai, còn người cảnh sát kia thì đã hi sinh, đồng nghiệp anh ta tức giận khó nguôi, muốn lao tới đánh Đại Lý nhưng bị ngăn lại.

Xảy ra chuyện như vậy, Diệp Thi Văn chắc chắn không thể đưa về trại tạm giam nữa, Tiểu Đào ra lệnh: "Đưa hai người họ về cục, nhốt riêng ra, theo dõi 24/24."

Sau đó nàng lái xe đưa tôi tới bệnh viện, nác sĩ tiêm thuốc tê cho tôi, rạch vai gắp ra một viên đạn, máu chảy đầm đìa, ném vào trong khay. Cảnh này trước giờ chỉ xem trên phim, không ngờ hôm nay chính tôi được trải nghiệm. Bác sĩ rửa sạch, sát trùng rồi băng bó cho tôi, treo cánh tay trên cổ.

Xử lý xong vết thương, tôi thấy Tiểu Đào ngồi trên ghế dài ở hành lang, sắc mặt tái nhợt, lo âu nói: "Tôi vừa mới gọi cho Vương Nguyên Thạch, không có ai nghe máy..."

Tôi ngẩn người một chút, Vương Nguyên Thạch hai ngày nay theo dõi Lý Vân Gia, Đại Lý và Diệp Thi Văn bị thôi miên khiến sức chiến đấu bạo tăng như vậy, ngộ nhỡ Vương thúc bị thôi miên thì hậu quả thật khó tưởng tượng.

Tôi trấn an nàng: "Ý chí của Vương thúc kiên cường, không thể bị thôi miên dễ dàng được, phải rồi, tiếng búng tay ban nãy từ đâu mà tới?"

"Là tiếng chuông điện thoại của Vương Đại Lý, hẳn là Lý Vân Gia đã cài từ trước, có điều lúc đó hẳn là cô ta phải ở gần để quan sát tình hình, tôi đã phái người tới nhà bắt giữ cô ta rồi." Tiểu Đào giải thích.

"Tống Dương, tối nay anh có thể đi cùng tôi không?" Tiểu Đào bỗng ngẩng đầu nhìn tôi.

Tôi gật đầu: "Tôi sẽ luôn bảo vệ cô."

"Cảm ơn!" Tiểu Đào cười buồn.

Chương 124: Đại truy sát

Tôi và Tiểu Đào về nhà nàng, do tôi bị thương nên nàng bảo tôi ngủ trên giường, tôi cười: "Tôi là khách, cô là chủ, sao có chuyện chủ phải ngủ sofa?"

Tiểu Đào mất hứng, nói: "Chủ muốn thế nào thì khách phải thế đó, tôi bảo anh nằm giường thì anh phải nằm."

Cung kính không bằng tuân mệnh, tôi đành vào phòng, lên giường ngủ. Bên cạnh vang lên tiếng Tiểu Đào tắm ào ào, làm trong đầu tôi nảy sinh ý nghĩ xấu xa, thêm nữa giường nàng rất thơm, khiến tôi không tài nào ngủ được.

Đúng lúc này, cửa phòng bật mở, Tiểu Đào xuất hiện trong bộ đồ ngủ, tôi vội giả vờ nhắm mắt. Nàng lại gần, chợt nằm xuống cạnh tôi, rồi ôm lấy tôi từ phía sau, bộ ngực mềm mại dán vào lưng khiến tôi không làm chủ được cơ thể.

Sau đó nàng nhỏ giọng khóc nấc, tôi ngạc nhiên hỏi: "Cô sao vậy?"

Nàng chỉ khóc mà không trả lời, tôi hiểu tối nay nàng đã phải chịu một cú sốc lớn, nhất là lại có một đồng đội hi sinh. Tôi bèn xoay người lại, dùng cánh tay lành lặn vỗ nhè nhẹ an ủi: "Đừng buồn, đây đâu phải là lỗi của cô."

Hoàng Tiểu Đào cứ như con chim non nép vào ngực tôi, tóc mới gội thơm ngát. Trong hoàn cảnh này có nói gì cũng vô ích, nên tôi chỉ nhè nhẹ vỗ nàng cho tới khi nàng ngủ thiếp đi.

Tôi thì mất máu quá nhiều, cộng thêm tác dụng phụn của thuốc tê, dần dần cũng buồn ngủ. Đang lúc mơ mơ màng màng,

đột nhiên bên ngoài có tiếng gõ cửa nặng nề, một tiếng rầm, ngắt quãng lại thêm một tiếng nữa.

Hoàng Tiểu Đào tỉnh dậy, hô: "Ai ở bên ngoài?"

Tiếng gõ cửa nghe vô cùng mạnh, không không phải tiếng gõ cửa, tôi cả kinh nói: "Không ổn, có kẻ đang phá cửa nhà cô!"

Chúng tôi tức tốc bật dậy, Tiểu Đào cởi bộ đồ ngủ, lộ ra một thân hình tuyệt mỹ. Tôi ngẩn người, rồi bắt đầu phản ứng được, thì ra nàng muốn thay quần áo. Cũng may trong phòng không bật đèn, tôi cúi đầu nói: "Tôi ra trước xem xét." Rồi chạy ra ngoài.

Cửa nhà Tiểu Đào đã bị đập lõm nhiều chỗ, có người ở bên ngoài dùng búa phá cửa, cũng may cửa sắt tương đối chắc chắn, nếu là cửa gỗ thì đã sớm bị đập nát.

Không lâu sau, Tiểu Đào mặc quần jeans, áo T-shirt bước ra, định thần nhìn lại, cau mày nói: "To gan thật, cửa nhà ta mà cũng dám phá, kẻ nào bên ngoài?"

Người bên ngoài không để ý, chỉ tiếp tục phá cửa, chúng tôi nhìn nhau, đây 8 phần 10 là bị Lý Vân Gia thôi miên.

Tiểu Đào rút súng, hai tay nắm chặt, ra hiệu cho tôi mở cửa.

Tôi hít sâu một hơi đi tới, cửa sát đã bị đập tới méo mó, căn chuẩn thời gian giữa hai lần đập, kéo cửa ra, sau đó nhanh chóng lùi về phía sau. Một cái rìu thò vào, Tiểu Đào giơ súng hét lên: "Không được nhúc nhích."

Sau đó thì nàng sững sờ: "Chú Trương?"

Hóa ra người phá cửa là chú Trương trông xe ở dưới lầu, một ông già hơn 70 tuổi. Mà lúc này, chú Trương như một cái xác biết đi, hai mắt vô hồn, khóe miệng chảy nước miếng, rìu trong tay vì phá cửa nên cũng đã biến dạng.

Chú Trương hung hăng giơ búa xông vào, tôi và Tiểu Đào vội dạt ra một bên, khay trà bằng thủy tinh trong phòng khách bị chú Trương đập tan tành. Sau đó ông ta quét rìu về bên cạnh, Tiểu Đào thót tim nhảy ra, chú Trương vẫn vung rìu không biết mệt, phá hỏng hết cả đồ đạc trong nhà, ép chúng tôi tới cạnh cửa.

Tiểu Đào vội gỡ áo khoác trên móc xuống nói: "Mau đi ra ngoài."

"Vậy nhà cô thì sao?" Tôi hỏi.

"Bảo vệ tính mạng trước đã." Tiểu Đào la lên.

Chúng tôi chạy ra ngoài, tiếng động trong phòng bỗng ngưng lại. Chờ mấy giây, chắc chắn là không có tiếng động nữa, Tiểu Đào mới lôi trong túi ra một cái ống đen nhỏ, vật đó là camera theo dõi chuyên dụng của cảnh sá, có thể nhìn được tình hình trong nhà.

Tiểu Đào thò cái ống vào mắt mèo, hô: "Tống Dương, anh xem này."

Tôi tới liếc mắt nhìn, chú Trương đang cầm rìu, đứng yên không cử động, đại khái là ông ta bị cấy ám thị là phá của vào giết Tiểu Đào, sau khi Tiểu Đào không còn trong phòng thì ông ta đơ ra như khúc gỗ.

Biến một người sống sờ sờ thành một cỗ máy, tùy ý điều khiển, thôi miên thật là đáng sợ.

Đúng lúc này, thang máy đột nhiên có tiếng động, số tầng không ngừng nhảy lên, Tiểu Đào sợ hãi nói: "Lại có người muốn lên đây, mau xuống cầu thang bộ."

Chúng tôi chạy xuống bằng cầu thang bộ, tới giữa chừng tầng 5, chợt nghe thấy ầm ĩ, một nhóm người đang xông lên.

Hoàng Tiểu Đào thất kinh, bảo tôi mau lui về phía sau, chúng

tôi vội chạy lên tầng 6, tiếng bước chân đuổi theo chúng tôi càng ngày càng gần.

Tôi nói: "Để tôi đi trước dò đường. Nếu bọn họ bị cấy ám thị là giết cô, trông thấy tôi họ sẽ không tấn công, vừa rồi chú Trương cũng không hề nhắm vào tôi."

Hoàng Tiểu Đào lắc đầu liên tục: "Không được, ngộ nhỡ anh cũng là mục tiêu thì sao?"

"Khả năng này không cao, nếu như Lý Vân Gia muốn giết tôi, thì đã động thủ ngay ở trường rồi."

"Vậy cũng được, anh cẩn thận nhé." Tiểu Đào lo lắng.

Tôi đi trước, Tiểu Đào đi phía sau cách 5,6 met, quả nhiên lúc xuống tới lầu 3, thấy một người đang lăm lăm dao bổ dưa, mặt vô hồn đi tới, tôi hét: "Trốn mau!"

Những người đó như không nhìn thấy tôi, cứ đi qua một mạch, chờ hắn đi khỏi, Tiểu Đào mới ló đầu ra.

Có trời mới biết Lý Vân Gia đã thôi miên bao nhiêu người, cô ta nhất định là điên rồi. Chúng tôi bình an xuống tới lầu 1, trong thang máy cũng không có ai, Tiểu Đào thận trọng: "Lầu 1 an toàn, ra thôi."

Nàng cầm súng từ từ tiến ra hành lang, khi tới cửa chính của tòa nhà, phát hiện cửa đã bị người ta chém tơi tả, một số bác gái đang đứng nói chuyện xôn xao.

"Là ai đây, thật là phá hoại."

"Nửa đêm tiếng động rầm rầm, liệu có phải trộm đột nhập, có nên báo cảnh sát không?"

Tôi nghĩ rằng mấy bác gái này chỉ là người đi đường hiếu kỳ,

nhưng khi Tiểu Đào vừa xuất hiện, bọn họ bỗng lập tức lao vào tấn công.

"Không được nhúc nhích!" Tiểu Đào trong lúc hoảng loạn, bắn chỉ thiên một phát, tiếng súng đinh tai nhức óc, nhưng dường như chẳng thể tác động tới bọn họ.

Xem ra họ đã bị Lý Vân Gia cấy ám thị vào đầu, lúc không có mặt Tiểu Đào thì chỉ là người bình thường, bản thân cũng không biết mình bị thôi miên, vừa trông thấy Tiểu Đào là lập tức tấn công, một chiêu này quá thâm độc.

Tiểu Đào một vung chân vào bụng một bác gái, bà ta lùi về sau hai bước, nhưng lại xông lên như không có chuyện gì. Nàng bị 4,5 ngưởu vây quanh, thân thủ của Tiểu Đào có thể giằng co với 5,6 tên côn đồ nhưng lại chẳng thể chống cự nổi mấy người phụ nữ mất lý trí này. Tôi gấp tới mức không biết phải làm thế nào, lôi cổ áo một bác gái, nhưng bà ta cứ như lực sĩ, lôi thế nào cũng không xuy chuyển.

Một bác gái bóp chặt cổ Tiểu Đào ghì nàng xuống đất, tôi bi phẫn hét lớn: "Dừng tay!" Xông lên liều mạng đá vào bà ta. Nhưng bác gái ấy cứ như một cái bị cát, dùng thân đón cú đá của tôi, giống như chẳng thấy tôi trong mắt.

Hoàng Tiểu Đào bị siết đến trợn mắt, liều mạng giơ súng lên tự vệ, nhưng cuối cùng nàng cũng không nỡ xuống tay với người dân, tay trái vô lực rơi xuống đất, hai chân giãy một cái, tắt thở.

Tôi kinh hãi chứng kiến cảnh này, Hoàng Tiểu Đào bị giết????

"A, tại sao lại có người chết?" Bác gái bóp cổ Tiểu Đào hét lên, những người khác cũng tỉnh lại, họ đã hoàn thành ám thị, lập tức không còn nhớ mình đã làm gì.

Bọn họ hướng ánh mắt về phía tôi: "Tiểu Tử, ngươi xem người

này bị sao?"

Tôi bi thống hét lên: "Cút, cút hết cho ta!!!"

"Này, ngươi thái độ gì vậy?"

"Hung thủ chính là ngươi à?"

Tôi giật khẩu súng trong tay Tiểu Đào, hướng lên trời bắn một phát, cắn răng cắn lợi hét: "Còn không cút, ta sẽ giết hết các ngươi!"

Đám phụ nữ la lên, rối rít bỏ chạy.

Hoàng Tiểu Đào ngoẹo cổ, mắt trợn trừng trắng dã, khóe miệng rỉ máu, trên mặt đầy vết cào xước. Tôi nhìn thi thể của nàng bật khóc, đưa cánh tay muốn ôm nàng lên, nhưng một cánh tay vô lực, nhấc mấy lần đều không được, chỉ có thể quỳ dưới đất mà khóc to, trái tim như bị ngàn vạn mũi tên xuyên thấu.

Chương 125: Truy đuổi trên quốc lộ

Đúng lúc này, một giọng nói quen thuộc truyền tới tai tôi: "Ôi, thì ra trong lòng anh, tôi lại quan trọng như vậy."

Tôi ngớ người nhìn Tiểu Đào, nàng từ từ bò dậy, thì ra vừa rồi nàng chỉ giả chết, không giả chết thì đám người kia không chịu dừng tay, máu rỉ ra khóe miệng là vì răng đập vào môi mà thôi. Tiểu Đào cười nói: "Vừa rồi có đủ sức hù dọa không?"

Tôi lau nước mắt: "Cô dọa chết tôi rồi."

Hoàng Tiểu Đào sờ vết xước trên mặt, oán giận nói: "Mấy cái bà này, cào trầy hết mặt tôi rồi, có bị vết nào sâu không?"

"Không có, đều là vết xước ngoài da thôi." Tôi đáp.

Nàng dậm chân tức tối: "Ghét quá, ghét quá!" Xem ra Tiểu Đào còn quý trọng nhan sắc hơn cả tính mạng.

Tôi nói: "Giờ mà vẫn còn quan tâm chuyện này à, cho dù mặt cô có bị hỏng, tôi cũng không ghét bỏ cô."

Hoàng Tiểu Đào đỏ ửng gò má, cười cười định nói gì lại thôi.

Giờ cũng không phải là lúc liếc mắt đưa tình, nơi này không thích hợp ở lâu, chúng tôi phải nhanh chóng rời đi, nhưng ai mà biết được Lý Vân Gia đã thôi miên bao nhiêu người vô tội? Vạn nhất gặp một người cầm dao hay thậm chí là súng, chiêu giả chết sẽ vô dụng.

Tôi đề nghị một cách, nếu như gặp 'con rối' của Lý Vân Gia, tôi

sẽ giả vờ giành trước giết Tiểu Đào, nàng gật đầu: "Chủ ý này rất hay, có điều khi hạ thủ anh phải nhẹ tay một chút."

Việc đầu tiên phải làm là tới bãi đậu xe, cũng may đang là giữa đêm, đoàn đường này không có nguy hiểm. Sau khí vào trong xe, Tiểu Đào gọi điện, nhưng không có người nghe, nàng thở dài: "Vẫn không liên lạc được với Vương Nguyên Thạch."

Sau đó nàng gọi mấy cảnh sát lập tức tới nhà nàng, khống chế những người bị thôi miên lại. Gọi điện xong, chiếc mini couper bọ rùa bên cạnh từ từ hạ kính xuống, người ngồi bên trong lại chính là Lý Vân Gia. Tiểu Đào mắng: "Lý Vân Gia, cô thật to gan, dám mưu sát hình cảnh, chuẩn bị ở tù mục xương đi!"

Lý Vân Gia cười lạnh, tô son: "Hoàng cảnh quan, cô đang nói gì vậy? Ta chỉ là một người dân bình thường đi ngang qua đây thôi mà."

Tiểu Đào hung hăng: "Giả bộ, cô cứ tiếp tục giả bộ đi! Vương Nguyên Thạch bị cô đưa đi đâu rồi?"

Lý Vân Gia lái xe đi, lúc đang dời bánh, nói: "Có biết bằng hữu của Hoàng cảnh quan chết thế nào không?"

Tiểu Đào liền định đuổi theo, tôi nói: "Từ từ, cô ta mới nói một từ hai nghĩa. Trong phim Vô gian đạo 2, xe của Hoàng cảnh quan bị gài bom, kết quả bị nổ chết nhầm bạn hắn, rất có thể xe của cô cũng đã bị đụng vào."

Tiểu Đào đắn đo một chút, sau đó đưa tay định khởi động xe, tôi hét: "Đừng!"

Tiểu Đào nói: "Lý Vân Gia làm việc cẩn trọng, giọt nước cũng không lọt. Ả sẽ không dùng thủ đoạn hạ cấp này để giết người đâu, vừa rồi nói thế là để cố ý hù dọa chúng ta thôi. Để đảm bảo an toàn anh xuống xe trước đi, vạn nhất tôi bị nổ chết thật, anh

liền thông báo cho Tôn Lão Hổ bắt ả lại."

Tôi cười: "Xuống xe? Cô cho tôi là con rùa đen à, có chết thì cùng chết."

Tiểu Đào thở dài: "Cùng xuống hoàn tuyền, cũng là một sự lãng mạn lớn."

Hoàng Tiểu Đào dứt khoát vặn chìa khóa, tôi căng thẳng nhắm mắt, nhưng chẳng có gì xảy ra, ngoại trừ động cơ khẽ rung lên. Nàng đạp ga, lao ra khỏi bãi đậu xe, bên ngoài cổng khu dân cư có vài người đang đứng, tôi nói: "Cúi xuống, đừng để họ nhìn thấy."

Nàng cúi thấp, tôi chồm qua đánh lái giùm, từ từ rời khỏi tầm mắt của mấy người đó.

Ra tới lối đi bộ, chúng tôi thấy chiếc mini couper đang đỗ cạnh một chiếc xe tải, Lý Vân Gia nói gì đó với tài xế, tài xế vẻ mặt vô hồn, không nhúc nhích.

Tôi cảnh giác nói: "Để ý động tác của cô ta."

Lúc này Lý Vân Gia đang dùng tay vén mái tóc che mắt phải, quả nhiên con mắt đó là mấu chốt để thôi miên.

Ả phát hiện ra chúng tôi, cười cười lái xe rời đi. Hoàng Tiểu Đào đang định đuổi theo thì đột nhiên chiếc xe tải bật đèn pha chói mắt, động cơ gầm lên, lao tới. Tiểu Đào hoảng hốt đánh lái, xe tải vòng lại đuổi theo.

Chiếc xe tải lao như điên, hoàn toàn là muốn đẩy chúng tôi vào chỗ chết, dọc đường đụng bay không biết bao nhiêu xe cộ, cảnh tượng y như trong phim.

Hoàng Tiểu Đào liếc GPS nói: "Trước mặt là đường chính, nếu chúng ta lái xe vào đó, sẽ hại chết nhiều người vô tội."

"Vậy phải làm sao bây giờ?" Tôi hỏi.

"Chỉ có cách giết tài xế xe tải." Tiểu Đào cắn răng.

"Không được, nếu vậy cô sẽ phải ngồi tù." Tôi toát mồ hôi.

Nhưng mà khoảng cách tới đường chính chỉ còn một phút đồng hồ, không có thời gian do dự, Tiểu Đào bảo tôi sang lái xe, nàng dời qua ghế phụ, trong thời khắc này tôi cũng chẳng có tâm trí mà hưởng thụ cặp mông to tròn của nàng.

Hoàng Tiểu Đào nhoài người ra ngoài cửa xe, nổ mấy phát súng, qua gương chiếu hậu có thể thấy xe tải bị lật mạnh sang một bên, kéo lê trên đất, vang lên tiếng chói tai, thân xe cọ sát dưới đất tóe lửam

Tôi dừng xe lại, hỏi: "Cô giết hắn rồi?"

"Không, trong lúc nổ súng tôi vẫn kịp xử lý, chỉ bắn nổ bánh xe."

Tôi thở phào, cả hai xuống xe xem xét, tài xế bị dây an toàn treo trong ghế lái, đầu đầm đìa máu, đã ngất xỉu. Tiểu Đào gọi điện cho đội cứu hỏa tới thu dọn hiện trường.

Lý Vân Gia lợi dụng tài xế xe tải để tẩu thoát, nhà của ả đã bị cảnh sát bao vây chắc chắn sẽ không về đó, nhất thời chúng tôi bị mất phương hướng.

Hoàng Tiểu Đào trầm ngâm một lúc, nói: "Không ổn, ả đi tìm Mã cảnh quan."

"Là ai?"

"Mã cảnh quan là sư phụ của tôi, đã về hưu, vụ án Lý Vân Hải là do ông ấy dẫn đội điều tra. Tôi chỉ tham gia bắt Lý Vân Hải mà ả đã truy cùng giết tận, chắc chắn sẽ không buông tha cho Mã sư

phụ." Tiểu Đào gấp gáp nói.

Trên đường tới nhà Mã cảnh quan, tôi suy nghĩ một chút, con mắt Lý Vân Gia rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Trên đời chẳng lẽ có thể thôi miên chỉ bằng cách nhìn vào mắt người khác ư? Cho dù tôi có tận mắt nhìn thấy thì lý trí cũng khó mà tiếp nhận.

Tôi gọi điện cho Lão Yêu, vốn tưởng nửa đêm quấy rầy sẽ chọc giận hắn, nào ngờ vừa nghe thấy giọng tôi, hắn đột nhiên khóc: "Tiểu Tống Tống, giờ ngươi đang ở đâu, ta nghe người ta nói ngươi giết người bị bắt, là sự thật sao?"

Tôi cười: "Ta có thể gọi điện cho ngươi nghĩa là không có việc gì, Lão Yêu, nhờ ngươi điều tra cho ta một con mắt."

"Con mắt?"

Tôi nói rõ tình hình một chút, cũng hứa sẽ trả hắn 2000 phí thù lao, Lão Yêu lại nói: "Con bà nó, ngươi có coi ta là người một nhà không? Ta đã đồng ý gia nhập các ngươi, còn nhắc gì tới thù lao, xong chuyện mời ta bữa cơm là đủ rồi."

"Đa tạ!" Tôi nói.

Cúp máy, tôi hỏi Tiểu Đào: "Có nên báo cho Tôn Lão Hổ chuyện này không?"

Nàng cau mày: "Lý Vân Gia không phải người bình thường, nếu phái nhiều người tới ả còn có ưu thế hơn. Vạn nhất cảnh sát bị ả thôi miên, chỉ sợ chúng ta khó mà chạy thoát."

Tôi nói: "Nhưng chuyện lớn như vậy mà không báo cho ông ta một tiếng, nhất định sau đó sẽ nổi giận."

Tiểu Đào lè lưỡi: "Thế thì nhờ anh gọi điện thoại đi."

Tôi gọi điện cho Tôn Hổ, quả nhiên không ngoài dự tính, sau

khi biết chuyện, Tôn Lão Hổ quát: "Xảy ra chuyện lớn như vậy mà không cho ta biết, trong mắt cô ta còn có người cục trưởng này sao? Hoàng Tiểu Đào đâu, đưa nó nghe điện."

Tôi nói hiện giờ Tiểu Đào không có ở đây, Tôn Lão Hổ cố nén giận thở dài: "Giờ phần tử tội phạm đã quá ngông cuồng, lại dám giết cả cảnh sát. Đại chất tử, ngươi có cao kiến gì không?"

Tôi nói: "Tôn thúc thúc, nhờ thúc lập tức phái người truy nã Lý Vân Gia toàn thành phố."

Hoàng Tiểu Đào ra sức lắc đầu ra hiệu, tôi vờ như không thấy, bổ sung một câu: "Nhưng nhất định thúc phải dặn mọi người chú ý, hai người một tổ hành động, dứt khoát không được tách nhau ra, nếu không Lý Vân Gia sẽ có thêm trợ thủ."

Thông qua mấy lần giao thủ, tôi đã nắm được một quy luật, đó là toàn bộ những người bị thôi miên đều là trong lúc ở một mình. Lúc trước ả định thôi miên tôi trong hành lang, kết quả là có sinh viên đi qua cắt đứt. Ả chỉ cần liếc nhìn là có thể thôi miên một người, nhưng ở bãi đậu xe nói chuyện với Hoàng Tiểu Đào lại không thể thôi miên nàng, bởi vậy tôi xác định, thủ đoạn của Lý Vân Gia chỉ có thể sử dụng lên người nào đi đơn độc.

Ả sắp đặt mọi cách, định thôi miên tôi sau đó khiến tôi bị bắt, thuận lợi tới gần Tiểu Đào. Kết quả là không thành công, cho nên ả đã chọn phương án 2, sai khiến Diệp Thi Văn và Vương Đại Lý tới ám sát. Lý Vân Gia tâm cơ cực sâu, chuẩn bị rất nhiều phương án để giết Tiểu Đào, không biết sắp tới còn 'chuyện vui' nào đang chờ đón chúng tôi nữa.

Tôn Lão Hổ nghe xong đề nghị của tôi, trầm mặc một lát: "Nhưng bắt người thì phải có chứng cứ, trong tay các ngươi có bằng chứng không?"

Điều này đúng là làm khó tôi: "Trước mắt Lý Vân Gia không để

lại chứng cứ nào."

Tôn Lão Hổ thở dài: "Vậy thì không được, bây giờ là xã hội pháp chế, dù cả dòng họ nhà cô ta không một ai tốt, dù trên gáy cô ta có khắc chữ người xấu, nhưng không có tội chứng thì không thể bắt người, nếu không trên phim làm sao có cảnh đám xã hội đen dám ngồi ăn chung bàn với cảnh sát?"

Hoàng Tiểu Đào chen vào một câu: "Tôn cục trưởng, tình huống lần này đặc biệt, nếu không khống chế Lý Vân Gia lại, sẽ có nhiều người chết hơn nữa."

Tôn Lão Hổ ồ một tiếng: "Hoàng Tiểu Đào, chẳng phải cô không có ở đó ư? Đại chất tử, đưa điện thoại cho cô ta."

Tôi đưa điện thoại cho Tiểu Đào, nàng dùng bả vai kẹp lấy, nói chuyện mấy câu rồi cúp máy, thở dài: "Tôn Lão Hổ bảo tôi lập tức trở về."

Nghe giọng nàng ủ rũ như đưa đám, tôi hỏi: "Trở về làm gì?"

"Ông ấy nói, Lý Vân Gia nhắm vào tôi, vì vậy để tránh cho người vô tội bị hại, tạm thời tôi phải bị giam lại." Tiểu Đào giải thích.

Tôn Lão Hổ và Tiểu Đào có giao tình khồn tệ, không hề giống cấp trên với cấp dưới, mà như là thầy với trò, ông ta ra hạ sách này cũng hoàn toàn là bất đắc dĩ, đây là biện pháp trước mắt để giảm thiểu thương vong.

Chương 126: Video chết chóc

Trở về cục đồng nghĩa với mất tự do, Hoàng Tiểu Đào vẫn muốn tới nhà Mã cảnh quan trước, trên đường đi nàng nói: "Có chuyện này tôi nghĩ mãi không ra, Lý Vân Gia bản lĩnh như vậy, hoàn toàn có thể nhân lúc tôi tan sở, thôi miên tôi trên đường, sau đó khiến tôi chết bất đắc kỳ tử, sao lại bỏ dễ làm khó?"

"Có thể hung thủ lại không nghĩ như vậy." Tôi nói: "Cô không chết tới nơi tới chốn, ả sẽ không có được khoái cảm phạm tội. Ý đồ của ả là muốn cô xa lánh bạn bè đồng nghiệp, khiến cô phải sợ hãi, giống như con chó trong nhà có tang, hoang mang không chịu nổi ngày nào. Giống như cô đã từng tước đoạt tất cả của ả."

"Tôi tước đoạt tất cả của ả?" Tiểu Đào khó hiểu.

"Ả ta cha mẹ đều mất sớm, anh trai là người thân duy nhất, Lý Vân Hải bị cô bắt, sau đó chết trong tù, cô thử nghĩ xem rốt cuộc cô ta hận cô tới cỡ nào?" Tôi bất đắc dĩ giải thích.

Hoàng Tiểu Đào cười: "Còn nói là mình không biết gì về tâm lý học, trong đầu tội phạm nghĩ gì anh đều có thể phân tích rõ như vậy cơ mà?"

Chúng tôi tới nhà của Mã cảnh quan, là một khu tập thể cũ kỹ, lúc lên lầu Tiểu Đào nói: "Mã cảnh quan một đời làm cảnh sát hình sự, con trai bị kẻ xấu trả thù giết chết, hai vợ chồng già sống nương tựa lẫn nhau. Nếu ông ấy có mệnh hệ gì, tôi quyết không bỏ qua cho Lý Vân Gia."

Tới trước một cánh cửa, đột nhiên ngửi thấy mùi máu tanh tưởi, Hoàng Tiểu Đào mất bình tĩnh, điên cuồng đạp cửa. Rắc một cái, nàng đạp tung cửa gỗ, vọt vào gọi to: "Sư phụ!"

Trên đất chỉ có một bà lão nằm trong vũng máu, ngực cắm một con dao, bên cạnh là một đĩa DVD đỡ bởi cái giá ba chân.

Nội thất trong nhà cũ kỹ, trên tường treo rất nhiều bằng khen cảnh sát và ảnh ba người trong nhà chụp chung. Tôi tiến tới dùng ngón tay đo nhiệt độ cơ thể bà lão, nói: "Đã chết một ngày..."

"Đây là vợ của Mã sư phụ." Hoàng Tiểu Đào run rẩy: "Lý Vân Giai, ngươi là ác ma đội lốt người."

Tôi lấy DVD xuống, mở lên xem thử, nọi dung bên trong khiến tôi sợ hãi toàn phần. Là chính Hoàng Tiểu Đào quỳ lên người bà lão, từng dao từng dao đâm chết bà ta, cuối cùng nàng còn hướng về máy quay lộ ra nụ cười quái đản.

Tiểu Đào đi tới hỏi tôi bên trong có gì, tôi nhanh tay tắt bỏ màn hình: "Không có gì!"

"Tống Dương, có chuyện gì giấu tôi sao? Để tôi nhìn." Tiểu Đào cáu.

"Không được, cô không thể xem cái này."

"Mau đưa đây." Nàng giậm chân.

Tôi biết nàng sẽ không chịu ngừng lại, đành dặn dò đừng kích động, video này 100% là giả mạo. Mồm tuy nói thế nhưng trong lòng tôi lại có chút không yên tâm, mặc dù cả đêm qua tôi ở chung với Tiểu Đào, nhưng bà lão đã chết cách đây 24h, tôi không dám chắc là trong 24h đó, Tiểu Đào đã làm gì, ở đâu.

Có lẽ nàng bị thôi miên nhưng không biết, Lý Vân Gia không giết nàng, là muốn để cho nàng biến thành tội phạm.

Lúc Tiểu Đào xem video, hai mắt trừng rất lớn, không ngừng lẩm bẩm: "Đây không phải là thật. Đây không phải là thật!"

Đột nhiên nàng đứng lên, rút súng ra, lòng tôi trịu xuống, tệ hại, nàng bị thôi miên rồi.

Nhưng thì ra là tôi đã quá lo lắng, nàng chỉ gỡ băng đạn ra, tháo nòng, đưa cho tôi: "Tống Dương, hiện giờ chính tôi cũng không dám tin bản thân mình, đạn để anh giữ."

Tôi nói: "Nếu Lý Vân Gia thật sự ám thị vào đâug cô, ả đã sớm lệnh cho cô tự sát, cần gì phải phi công như vậy, video nhất định là giả. Lý Vân Gia là cao thủ đùa bỡn lòng người, mục đích của ả là khiến chúng ta nghi ngờ lẫn nhau."

Hoàng Tiểu Đào lắc đầu: "Không, vẫn là phòng ngừa vạn nhất, tôi tin tưởng anh còn hơn tin tưởng chính mình."

Những lời này làm lòng tôi thấy ấm áp, chúng tôi không hề rời khỏi phòng, mà gọi điện về cục, bảo người tới đây.

Trong lúc chờ đợi, tôi lấy ly thủy tinh trên bàn úp vào người bà lão nghe cốt âm. Trong phòng không bật máy lạnh, cửa sổ mở, nhiệt độ so với bên ngoài không chênh lệch, tôi xác định được thời gian tử vong chỉ còn 20h, với tuyệt kỹ của tôi, có thể từ cái xác mà chứng minh Tiểu Đào không phải hung thủ.

Nhưng hiện giờ không có công cụ, tôi chỉ có thể đợi về rồi mới nói.

Chỉ chốc lát sau, Tôn Lão Hổ dẫn người chạy tới, trông thấy tay tôi quấn băng, ông ta sững người, sau đó ầm ầm mắng Tiểu Đào: "Cô bảo vệ Tống Dương cái kiểu gì vậy? Chẳng phải ta đã nói từ trước, dù có mất mạng cũng không được để hắn tróc một miếng da sao?"

Tôi nói không có gì, chỉ là vết thương ngoài da. Sau đó trở lại chuyện chính, tôi để ông ta xem video một chút, trong lúc xem, Tiểu Đào chỉ cúi đầu cắn chặt môi. Xem xong, Tôn Lão Hổ nói:

"Tiểu Trương, mang video về phân tích trước đi."

Một đoạn video phạm tội có thể phân tích ra rất nhiều manh mối, có chỉnh sửa qua không, có ngụy tạo không, thêm nữa từ âm thanh xung quanh cũng sẽ tìm được nhiều thứ. Cảnh sát Trương nói: "Cục trưởng, bên ký thuật đã tan ca."

Tôn Lão Hổ tức giận quát: "Thì gọi trở lại!"

Tôi đáp: "Chờ đã, Tôn thúc thúc. Con muốn đề cử một nhân tài."

Người tôi nói tới dĩ nhiên là Lão Yêu, phân tích video là việc yêu thích của hắn mỗi lúc rảnh rỗi. Tôn Lão Hổ đồng ý, tôi gọi điện cho hắn, Lão Yêu hoan hoan hỉ hỉ nói: "Tiểu Tống Tống, ta tra được thứ ngươi cần rồi."

"Lát nữa hãy nói, bây giờ ngươi mang theo đồ nghề tới cục cảnh sát, tiện ghé phòng ta, lấy cho ta cái túu xách trong tủ quần áo." Tôi nói.

Lão Yêu tặc lưỡi: "Giờ là mấy giờ rồi, mặc dù ta là con cú mèo, nhưng ngoài trường làm gì còn xe."

Tôi bảo Tôn Lão Hổ giờ này hết xe rồi, ông ta xua tay: "Ta phái xe cảnh sát tới đón hắn."

Chuyển lời cho Lão Yêu, hắn kích động nói: "Mẹ ơi, xe cảnh sát đón ta, thật hãnh diện quá. Ta lập tức thu dọn đồ đạc, đúng rồi, phái một cảnh sát đẹp trai chút tới đón nhé, không đẹp ta không lên xe đâu."

Tôi nói yêu cầu quái đản của hắn cho Tôn Lão Hổ, ông ta bật cười, kêu một cảnh sát dáng dấp y như Lương Triều Vỹ tới đón Lão Yêu, tôi thầm nghĩ hắn được ưu ái quá rồi."

Tôn Lão Hổ sai mấy cảnh sát đi điều tra tung tích Mã sư phụ,

còn thi thể lão bà thì bọc vào túi mang về. Tôi mượn đèn tử ngoại soi đi soi lại trên đất, nhưng chỉ có tóc bạc của lão bà, điều này rất bất thường, dù hung thủ có cẩn thận tới đâu cũng sẽ phải để lại ít dấu vết, nhưng trên đất lại chẳng hề có dấu chân hay lông tóc nào.

Tìm nửa ngày, rốt cuộc tôi cũng tìm được một sợi tóc, cầm trên tay, xét về độ dai và độ bóng thì không quá giống tóc, nhưng vẫn giao cho tiểu Chu mang về xét nghiệm. Tiểu Chu kinh nghiệm phong phú, dùng tay xem xét một cái, liền nói: "Tống Dương, đây không phải tóc, là sợi hữu cơ."

"Vậy ngươi mang về hóa nghiệm một chút, cho ta biết thành phần."

"Ok, biết rồi." Tiểu Chu gật đầu.

Hiện trường cũng có thể nghiệm ra chút ít dấu vết, đáng tiếc giờ trong tay tôi không có dụng cụ. Trong lúc rời khỏi nơi đó, tôi ngồi cùng Tiểu Đào trong một xe. Nàng không bị còng tay, nhưng là ngồi sau rào bảo vệ của xe, biểu thị là một nghi phạm.

Tôi an ủi: "Cô yên tâm, tôi đảm bảo hung thủ trong video không phải là cô."

Tiểu Đào nói: "Tôi cũng không để bụng chuyện đó, chỉ là lo lắng Lý Vân Gia thật sự cấy ám thị vào đầu mình, nghĩ tới những người nổi điên ban nãy liền thấy sợ hãi."

Tôi nghiêm nghị: "Bất kể xảy ra chuyện gì, tôi cũng sẽ bảo vệ cô."

"Cảm ơn!" Vừa nói, nàng vừa ngả đầu vào vai tôi, gò má tôi lập tức nóng bừng, tôi hiểu tối nay nàng đã phải chịu đựng quá nhiều rồi, cần phải có một chỗ để dựa vào.

Có lẽ là cả đêm chạy tới chạy lui đã quá mệt mỏi, theo nhịp xe dao động, Tiểu Đào ngủ thiếp trên vai tôi. Trông mặt nàng hệt như

một đứa trẻ ngây thơ đang ngủ, trong lòng tôi âm thầm hứa, tôi nhất định phải bảo vệ cô, nhất định!

Chương 127: Bích nhãn hồ yêu

Đám người chúng tôi trở về cục cảnh sát, Lão Yêu cũng đã tới, hắn giao một tệp tài liệu cho tôi, Tôn Lão Hổ hỏi: "Ngươi chính là thiên tài máy tính mà Tống Dương nói tới? Làm phiên ngươi thay chúng ta phân tích video một chút."

Lão Yêu nói: "Chuyện nhỏ, sở trường của tôi rồi." Sau đó đưa tay vỗ mông Tôn Lão Hổ một cái, sắc mặt Tôn Hổ nhất thời đại biến, các cảnh sát có mặt cũng cố nhịn cười mà đỏ mặt tía tai.

Tôi tới khám nghiệm tử thi, Tiểu Đào và Tôn Hổ cũng đi theo. Tuy thân phận của Tiểu Đào bây giờ là nghi phạm, nhưng Tôn Hổ vẫn để nàng tự do đi lại trong cục, chỉ là không được ra bên ngoài mà thôi.

Thi thể đặt ở bàn sắt, tôi dùng thính cốt mộc nghe lại một lần, nội tạng trong lồng ngực của nạn nhân hầu hết đều bị tổn hại, nhưng phần bụng lại chỉ có một vết dao sâu, từ bên ngoài thấy be bét một mảng máu lớn, đây là một điểm khả nghi.

Sau đó tôi rắc một chút rong biển xám lên cơ thể nạn nhân, nhẹ nhàng thổi bỏ, xuất hiện hai loại vân tay, một là của chính bà lão, dấu còn lại dựa trên hình dáng có thể đoán là của Mã sư phụ.

Hung thủ có vẻ như đeo găng tay, cái này rất khả nghi, tôi hỏi hai người, trong video Tiểu Đào có đeo găng tay không? Cả hai đều lắc đầu biểu thị không biết, trong video tay hung thủ toàn là máu không rõ là có găng tay hay không.

Tôi lấy ô đỏ ra, nhờ Tôn Hổ soi đèn tử ngoại, nhìn khắp một lượt cơ thể nạn nhân. Có hai chỗ tôi chú ý, một là vùng miệng nạn nhân có một dấu bàn tay nữ rất hoàn chỉnh. Hai là phần đầu bên

trái có dấu vết bị đè ép, lại có đường vân dạng lưới, không biết là do đâu. Chuyện bất thường nhất định có nguyên nhân, tôi có linh cảm đây là mấu chốt của án mạng này.

Kiểm tra xong, tôi phân tích: "Quá trình gây án hẳn là thế này: hung thủ đẩy cửa xông vào, trong nháy mắt dùng tay bịt miệng nạn nhân khiến bà ta không thể kêu cứu, tay còn lại dùng dao đâm chết bà."

Tôn Hổ suy nghĩ một chút nói: "Có lý, hung thủ rất có khả năng làm vậy."

"Tôn thúc thúc, thúc có để ý một chuyện không, dấu tay lưu lại trên miệng nạn nhân là tay phải, nói cách khác hung thủ dùng tay trái đâm nạn nhân." Tôi liếc qua Tiểu Đào: "Hoàng Tiểu Đào thuận tay phải, nhưng Lý Vân Gia lại thuận tay trái."

"Ta thấy ngươi hơi có phần chủ quan rồi, chỉ như vậy đã nghĩ rằng hung thủ không phải Hoàng Tiểu Đào ư? Người đã qua huấn luyện có thể sử dụng hai tay như một."

Lời này của Tôn Lão Hổ cũng không phải là nhắm vào Tiểu Đào, mà chỉ là bàn chuyện, nàng cũng biết điều này nên không tỏ ra thất vọng.

Tôi dùng kéo nhẹ nhàng cắt bỏ y phục nạn nhân, vì mất máu quá nhiều nên da thịt đã hiện ra màu trắng xám. Tôn Hổ nói: "Ngươi xem, từ mặt ngoài của những vết dao này, rõ ràng là đâm tới từ bên phải, hầu hết là như vậy, cho thấy hung thủ thuận tay phải."

Đây là điều tôi thật sự không ngờ tới, cắn môi suy nghĩ một hồi, đột nhiên hỏi Tôn Lão Hổ: "Theo thúc nghĩ, dao đầu tiên đâm vào chỗ nào?"

"Nếu đúng như ngươi mới phân tích, tám phần mười là đâm

vào bụng." Tôn Lão Hổ đáp.

Trên cơ thể nạn nhân có nhiều vết dao như vậy, làm sao để khám nghiệm đây. Tôi bỗng chợt nhớ tới một phương pháp trong cuốn thần thiên xử án, liền gọi một cảnh sát, bảo hắn đi mua giúp tôi ít lá sen khô, băng phiến, lưu huỳnh, một cái tẩu, và một cái vòi. Viên cản sát gật đầu rời đi.

Trong lúc chờ đợi, tôi tranh thủ lấy tài liệu Lão Yêu đưa cho để xem. Trong đó nói, mắt phải của Lý Vân Gia rất có khả năng là một loại mắt trong truyền thuyết Bích nhãn hồ yêu. Bích nhãn hồ yêu chủ yếu xuất hiện ở khu vực Nội Mông, loài cáo này do số lượng cá thể rất ít, lại sinh sống ở Đại Thảo nguyên với vô số thiên địch, cho nên bản năng sinh tồn đã giúp chúng tiến hóa ra một năng lực đặc biệt - mắt ma.

Khi đối mặt với mắt ma, các động vật khác thường sẽ bị bất động, giống như thời gian bị ngưng đọng, loài cáo sẽ tranh thủ khoảng trống đó mà trốn tránh những loài ăn thịt to lớn hơn.

Điều này nghe có vẻ hão huyền, nhưng hoàn toàn có cơ sở khoa học. Trong não động vật có vú có một bộ phận gọi là hạch nền, nằm bên dưới tiểu não có chức năng cảm nhận thời gian. Hạch nền này có thể tương đương với đồng hồ báo thức, ví dụ trước một buổi đi chơi xa mà bạn háo hức, hạch nền sẽ ghi nhớ khiến sáng hôm sau bạn dậy còn sớm hơn khi báo thức reo.

Tại sao lúc vui vẻ, cảm giác thời gian trôi qua rất nhanh, mà lúc đau buồn thì cảm giác thời gian lại trôi qua chậm chạp? Đều là do hạch nền ảnh hưởng, con mắt của bích nhãn hồ yêu có thể ngay lập tức đóng hạch nền của mục tiêu, đây cũng là bí quyết thôi miên của Lý Vân Gia.

Người nhìn vào mắt phải của ả sẽ bị đóng băng ngay lập tức, đầu óc trống rỗng. Tiếp đó ả sẽ thoải mái tiến hành thôi miên, cấy ám thị vào não, bất kể đối phương có ý chí kiên cường tới đâu thì

ả vẫn có đủ thời gian để phá vỡ phòng tuyến tâm lý.

Có điều từ khi loài cáo mắt xanh tuyệt chủng, bích nhãn hồ yêu cũng biến mất, có trời mới biết Lý Vân Gia từ đâu lại có nó.

Tôi nói những gì trong tài liệu cho mọi người nghe, Tiểu Đào oán: "Vì báo thù mà Lý Vân Gia không chừa thủ đoạn nào, lại lấy mắt động vật cấy lên người mình chẳng lẽ không bị bài xích?"

Nhớ tới vết kim trên tay Lý Vân Gia, tôi nói: "Chắc chắn có bài xích, dù là nội tạng của hai người nhóm máu giống nhau cũng còn xảy ra hiện tượng này, đừng nói chi là động vật. Cô ta chắc hẳn là phải thường xuyên tiêm thuốc ức chế hệ miễn dịch, tất sẽ yếu hơn người bình thường rất nhiều. Bởi vậy ả ta sẽ mắc rất nhiều bệnh, phải dùng thuốc kháng sinh và giảm đau để đỡ phần nào đau đớn."

"Điên, đơn giản là một kẻ điên!" Tôn Lão Hổ lắc đầu.

Chẳng lâu sau, viên cảnh sát mua đồ đã về tới, đêm hôm khuya khoắt mà mua được những thứ này chắc hẳn tốn công không ít. Tôi liên tục nói cảm ơn, sau đó mở túi xách lấy ra một bộ chày cối bằng đá, vì cái này phải dùng thường xuyên, nên tôi đã mua sẵn một bộ.

Tôi giã lá sen khô và lưu huỳnh thành bột, nói với Tôn thúc: "Tôn thúc thúc, cho con xin điếu thuốc."

Tôn Lão Hổ cười: "Tiểu tử ngươi chẳng phải là không hút thuốc sao?"

Ông ta ném cho tôi một điếu Nhuyễn Trung Hoa, còn tự mình ngậm một điếu, định châm. Tiểu Đào cau mày: "Tôn cục trưởng, ở đây là phòng giữ xác."

"Cô nhắc đúng lắm." Tôn Lão Hổ cất điếu thuốc đi.

Tôi lột điếu thuốc ra, đổ hết lá thuốc vào tẩu, sau đó cho thêm

bột vừa giã vào, ngậm tẩu lên miệng. Tôn Lão Hổ châm lửa cho tôi, từ bé chưa bao giờ hút thuốc, hít một cái tôi ho sặc sụa, cay đến chảy nước mắt.

Tôn Lão Hổ tò mò: "Thuốc này có mùi vị gì, cho ta thử một hơi nào."

Tôi đưa cho ông ta hút thử, lập tức Tôn Hổ ho sặc sụa: "Thuốc của ngươi có phải cho người hút không vậy?"

"Là con làm cho người chết hút mà." Tôi cười.

Tôi nhờ Tôn Lão Hổ đeo găng tay vào, cạy miệng thi thể ra, nhét vòi vào thực quản, sau đó tôi hút một hơi khói lớn, thổi vào vòi. Tôn Lão Hổ hỏi: "Chẳng có gì phát sinh à?"

"Đừng nôn nóng, Tôn thúc thúc, thúc đoán xem vết thương nào là do dao đầu tiên lưu lại?"

"Cái này chăng?" Tôn Lão Hổ chỉ một vết thương, nói.

Sau đó, một vết thương trên bụng bốc khói, không phải vết mà Tôn Lão Hổ vừa chỉ. Ông ta trợn mắt, kinh ngạc la lên: "Thần kỳ quá!"

Đây gọi là khói hồi tràng, loại khói này có thể tồn tại rất lâu và đọng trong dạ dày của người chết, cuối cùng tìm thấy một lối thoát ra, tương ứng với vết thương rộng trong nội tạng.

Tôi rút vòi ra, cắm vào khí quản nạn nhân, tiếp tục thổi một hơi khói. Lúc này nạn nhân chợt khẽ rùng mình, Tôn Lão Hổ hét toáng lên, lui về sau mấy bước, Tiểu Đào thì đã sớm quen với cảnh này, chỉ che miệng cười.

Chợt thấy mấy lỗ trên ngực thi thể không ngừng bốc khói, bởi máu bầm làm bế tắc, khói hồi tràng buộc phải đẩy miệng vết thương thoát ra. Miệng vết thương cứ như miệng cá vàng, mở ra

rất quỷ dị.

Tôi nhanh chóng đánh dấu vết thương bằng bút dạ, chờ khói tan hết tôi nói: "Những vết thương này mới là chí mạng thực sự, những vết còn lại chỉ là làm cho có."

Tôn Lão Hổ đếm một lượt, vết thương chí mạng có năm, sáu chỗ, tò mò hỏi: "Làm cho có, để ai xem?"

"Dĩ nhiên là cho cảnh sát xem rồi!" Tôi cười.

Chương 128: Bom hẹn giờ

Tôn Lão Hổ liếc mắt nhìn mấy vết thương mà tôi đánh dấu, nói: "Những vết này đều đâm vào từ bên phải, càng không thể chứng minh Hoàng Tiểu Đào vô tội."

Tôi lắc đầu: "Thoáng nhìn thì đúng là tay phải đâm vào, nhưng nhìn kỹ góc độ thì lại không đúng, vết thương thường hướng lên trên, lúc đó hẳn là cầm dao như thế này..."

Tôi lấy một con dao mổ, tay nắm cán dao, lưỡi dao hướng lên trên: "Cách đâm này có phải là bất tiện lắm không?"

Lão Hổ gật đầu: "Đại chất tử, vậy ngươi nói bí ẩn trong chuyện này đi."

Tôi suy nghĩ rất lâu mới lên tiếng: "Hung thủ xông vào cửa, đâm một nhát vào bụng nạn nhân, sau đó xoay người lại, dùng chân kẹp đầu nạn nhân lại, sau đó đâm vào ngực."

"Đâm ngược chiều?" Tôn Lão Hổ kinh ngạc.

Như vậy sẽ tạo cảm giác là do tay phải đâm vào, giá họa cho Tiểu Đào." Tôi giải thích.

Đúng lúc này tiểu Chu đẩy cửa vào, nói đã có kết quả xét nghiệm, sợi hữu cơ kia là tóc giả. Điều này phù hợp với suy đoán của tôi, người trong video thực chất là Lý Vân Gia, ả mặc đồ giống Tiểu Đào, đội tóc giả, đeo mặt nạ da người cùng khăn trùm đầu, loại mặt nạ này có thể dễ dàng đặt mua trên mạng.

Hoàng Tiểu Đào thở phào nhẹ nhõm: "Tốt quá rồi ả không thôi miên tôi."

Tôi nói: "Đã khám nghiệm tử thi xong, qua xem Lão Yêu có phát hiện gì không."

Sau khi ra khỏi cửa, có mấy cảnh sát áp giải phạm nhân đi vào, tôi nhanh chóng bảo Tiểu Đào vào phòng trốn. Mấy người bị giải tới là đám người làm loạ ở nhà nàng. Lúc cảnh sát tới, phát hiện cửa nhà Tiểu Đào rộng mở, trong phòng khách là năm sáu người cầm hung khí, ngây ra như tượng gỗ, đèn chiếu vào cũng không chớp mắt.

Tôi nói với Tôn Lão Hổ, đừng coi thường mấy người này, chỉ cẩn nhìn thấy Tiểu Đào, họ sẽ trở thành những cỗ máy giết người thực thụ. Tôn Lão Hổ cau mày: "Dám đùa bỡn trên đầu cảnh sát, món nợ này nhất định ta phải thanh toán."

Tôi nói: "Tôn thúc thúc, mấy người này đều là vô tội, thúc cũng đừng nên xử họ." Tôi nói vậy là bởi sợ Vương Đại Lý cùng Diệp Thi Văn sẽ trở thành tội phạm giết người, dù gì ai cũng chứng kiến tận mắt họ ra tay.

Tôn Lão Hổ hiểu ý của tôi: "Điều này ta biết, oan có đầu nợ có chủ, đợi khi xong xuôi mọi việc, ta sẽ tìm bác sỹ tâm lý giỏi nhất về trị bệnh cho bọn chúng."

Lúc này Lão Yêu đang làm việc trong một phòng họp trống, chúng tôi đẩy cửa vào thì phát hiện máy tính đang mở, nhưng Lão Yêu thì không thấy tăm hơi. Đột nhiên một bóng người xuất hiện phía sau, dùng thắt lưng siết chặt cổ Tiểu Đào, chính là Lão Yêu.

Hoàng Tiểu Đào không kịp trở tay, liều mạng nắm lấy thắt lưng trên cổ mình. Lão Yêu hai mắt vô hồn, tay không ngừng xiết chặt, mặt Tiểu Đào tím tái.

Tôn Lão Hổ thấy vậy vội lao tới hỗ trợ, nhưng bất luận dùng sức thế nào cũng không gỡ được tay của Lão Yêu ra.

"Dừng tay, không ta nổ súng!" Tôn Hổ bạo phát.

"Hắn bị thôi miên." Tôi vừa nói vừa cầm cái ghế lên nhắm lưng Lão Yêu mà đập, đập tới nỗi ghế cũng biến dạng.

Tôn Lão Hổ trực tiếp nhặt một cái gạt tàn thuốc lên, đập thẳng vào đầu Lão Yêu, gạt tàn vừa to vừa nặng, choang một tiếng Lão Yêu trợn mắt ngất đi.

Hoàng Tiểu Đào bị hắn đè dưới đất, chúng tôi khiêng Lão Yêu ra. Tiểu Đào quỳ trên nền nhà ho mãnh liệt, lau sạch nước miếng, nói: "Tối nay thật sự là xui tới tám kiếp."

Đúng lúc này, đột nhiên Tôn Lão Hổ đưa tay vào túi lấy điện thoại, tôi với Tiểu Đào như chim sợ cành cong giật bắn mình. Tôn thúc nói: "Bạn học của ngươi sao lại bị thôi miên, nghi phạm rất có thể ở gần đây."

"Không, ả không ở đây, là thứ kia thôi miên hắn." Tôi chỉ vào máy tính.

Nhưng trong máy vi tính chẳng có thứ gì, tôi đoán là Lý Vân Gia đã lồng một lời ám thị vào video, Lão Yêu nghe thấy liền không tự chủ, bị thôi miên. Lý Vân Gia làm việc cẩn mật, ngoài việc ra chỉ thị cho Lão Yêu giết Tiểu Đào, còn khiến hắn hủy diệt chứng cớ.

Đây mới là mục đính thực sự của đoạn video, chính là đưa quả bom hẹn giờ thứ ba tới cạnh Tiểu Đào. Chúng tôi bôn ba mệt nhọc mấy ngày nay, ai cũng không ngờ Lý Vân Gia lại ra tay lúc này, suýt chút nữa đã rơi vào bẫy của ả.

Hai bằng hữu của tôi đều trở thành vật hi sinh, tôi vô cùng căm phẫn, thề nhất định phải bắt mụ yêu nữ này.

Tôi hỏi Tôn Lão Hổ, liệu bây giờ có thể bắt Lý Vân Gia chưa, ông ta lắc đầu: "Chưa nhưng có thể cưỡng chế lục soát nhà cô ta.

Vương Nguyên Thạch mất tích, ba đưa sinh viên tiếp xúc với cô ta xảy ra chuyện, đã có thể coi cô ta là một nghi phạm, cơ quan tư pháp có thể phê chuẩn lệnh khám nhà."

Tôi nói: "Tốt quá rồi, sáng mai..."

"Chờ gì tới sáng mai, bây giờ đi luôn, ngươi mệt không?" Tôn Lão Hổ hỏi.

"Không, chẳng hề." Tôi hưng phấn đáp.

Tôn Lão Hổ lập tức điều động một nhóm người. Tôi với Tiểu Đào ngồi xe nàng, tảng đá lớn trong lòng đã rơi xuống, nàng liên tục cảm ơn, tôi nói: "Không có gì, cuộc chiến này còn kéo dài chưa xong đâu."

Xe cảnh sát tới náo động cả khu nhà, các giáo viên nháy mắt bật hết đèn điện lên. Chúng tôi vào nhà Lý Vân Gia, nhưng không phát hiện được gì.

Tôi nhìn xung quanh bốn phía, chợt hỏi: "Chờ đã, con cáo ả nuôi đâu?"

Đúng lúc này một người đeo kính đi ra, tay ôm con pet của Lý Vân Gia: "Lý giảng viên phạm tội gì sao?"

Tôi vui vẻ nói: "Giảng viên, ông biết Lý Vân Gia?"

Gã đeo kính nói: "Không quá quen, chỉ là ở chung khu nhà thì hay gặp mặt. Cô ta nói muốn đi du lịch mấy ngày, nhờ ta chăm sóc con cáo này."

Đầu mối đứt đoạn, chúng tôi thấy ngao ngán, Tôn Lão Hổ nghiến răng: "Ta không tin ả không để lại dấu vết gì. Chẳng phải là ả từng mua mặt nạ sao, điều tra tài khoản của cô ta, nếu không tra được thì gọi điện cho bên dịch vụ khách hàng của Jingdong và Taobao, hỏi lần lượt từng chủ tiệm bán thứ này."

Tôn Lão Hộ giao nhiệm vụ, đám cảnh sát lập tức bắt đầu đi làm, phong thái ra lệnh quả khiến người ta bội phục, dù sao cái ghế cục trưởng này không phải mua bằng rượu, mà là phá từng vụ, từng vụ án mà có được.

Gã đeo kính bị dọa sợ, định bỏ về, tôi hỏi hắn, gần đây Lý Vân Gia có hành động gì khác thường không? Gã chẳng cung cấp được manh mối nào, bởi thường ngày trong mắt mọi người, Lý Vân Gia là một cô gái đẹp nho nhã, chẳng ai nghĩ ả sẽ dính líu tới tội phạm.

Tôi bảo gã đeo kính lưu lại số điện thoại, nếu như Lý Vân Gia về thì gọi cho chúng tôi. Lúc này tôi mới biết hắn là một giảng viên kỳ này của tôi, có điều cả kỳ tôi chẳng học tiết nào, trong lòng thầm cười ngượng.

Vừa trở về cục cảnh sát, liền có người báo cáo, nói mới nhận được báo án ở các khu. Tối hôm qua, 6h cho tới giờ, cả thành phố đã có hơn mười người mất tích, không nghi ngờ gì nữa, Lý Vân Gia đang tiếp tục mưu đồ.

Đã bốn giờ sáng, vốn dĩ mọi người định nghỉ ngơi, nhưng Tôn Lão Hổ ra lệnh không ai được nghỉ, lập tức tổ chức cuộc họp thảo luận vụ án. Phong cách mạnh mẽ và quyết liệt này khiến không ít cảnh sát viên phàn nàn, nếu so với Tiểu Đào thật khác xa nhau.

Trong lúc họp, khói thuốc mù mịt quanh phòng, đám cảnh sát hút thuốc để lấy tinh thần, chịu đựng vành mắt đen sì, từng người phát biểu ý kiến.

Trước mắt tung tích Lý Vân Gia chưa rõ, Tôn Lão Hổ hỏi tôi có ý kiến gì không, ông ta nhớ ông tôi có một loại phương pháp có thể tìm ra nơi ẩn náu của tội phạm...

Chương 129: Kinh dịch bắt hung

Vừa nghe Tôn Hổ nói vậy, ánh mắt của mọi người đều đổ dồn vào tôi, khiến tôi khá ái ngại: "Tôn thúc, người nói tới bói hung thuật? Quả thật bói hung thuật có thể tìm được nới hung thủ ẩn náu, nhưng vụ án này là do cố tình sắp đặt, không phản ánh động cơ giết người của ả, con sợ không dùng được."

Bói hung thuật là một tuyệt học mà phải mất rất lâu tôi mới có thể nắm vững, bên trong bao gồm bát quái và kinh dịch, do một tổ tiên Tống gia tinh thông chu dịch sáng chế.

Nó có thể 'chu dịch hóa' một số yếu tố phạm tội, ví như vứt xác ngoài đường tương ứng quẻ càn, vứt xác bờ nước là quẻ khảm, sau đó thông qua suy luận phức tạp, có thể nắm được tin tức về hùn thủ.

Bói hung thuật chia lamg ba quyển, Thiên, Địa, Nhân. Nhân quyển có thể bói ra tuổi tác của hung thủ, tướng mạo, chiều cao: Địa quyển có thể bói ra nơi ở của hung thủ; cuối cùng Thiên Quyển là thần kì nhất, có thể bói ra thời gian, địa điểm lần phạm tội kế tiếp, nhưng đến nay chưa có ai học được.

Thấy tôi nói không ổn, Tôn Lão Hổ lại quay qua thảo luận với đám cảnh sát. Tôi nghĩ một lát bỗng nói: "Tôn thúc thúc, thúc vừa nói có mười mấy người mất tích?"

Ngắt lời trong buổi thảo luận vụ án là rất vô lễ, nhưng Tôn Lão Hổ lại chẳng để ý, ngược lại còn cao hứng: "Đại chất tử ngươi có ý kiến gì cứ nói."

"Con có thể bói hung. Con cần một bản đồ chi tiết thành phố, những địa điểm mà mọi người mất tích cùng một cái la bàn."

Tôn Lão Hổ đập bàn: "Lập tức đi chuẩn bị."

Mười mấy phút sau, chúng tôi vẫn yên vị trong phòng họp, tôi bảo cảnh sát kéo hết rèm cửa xuống, cắm một nén nhang vào cái bát đầy đất chuẩn bị sẵn. Không ít cảnh sát phía dưới bắt đầu bật cười, Tôn Lão Hổ nghiêm nghị trừng mắt, bọn họ liền ỉu xìu.

Tôi trải bản đồ lên bàn, dùng bút mà đánh dấu lần lượt theo thứ tự những địa điểm có người mất tích, vẽ tám quẻ quái tượng dựa trên tám phương vị. Do bàn họp quá lớn, nên tôi phải ngồi xổm lên bàn, tay cầm la bàn bắt đầu tính toán, còn không tự chủ đọc một ít khẩu quyết: "Càn không định phân tinh, bát cực thuộc trung nguyên, nhị nhị được đổi, tam thất được hành trình..."

Mới đầu tôi còn hơi ngọng nghịu, sau đó thì hoàn toàn chìm đắm vào trong tính toán, bỏ ngoài tai tiếng động xung quanh, tới khi hương sắp cháy hết đã có được kết quả, tôi đánh dấu một địa điểm trên bản đồ.

Thực ra nén nhang kia cũng không phải giả thần giả quỷ, mà trong thần thiên xử án có nói, bói hung phải hoàn thành trong thời gian một nén hương, nếu chưa xong thì không cần làm tiếp, bởi những quẻ bói hết sức tinh diệu, đắm chìm trong nó sẽ tẩu hỏa nhập ma.

Mọi người vội tiến tới nhìn, Tôn Lão Hổ đọc địa điểm mà tôi vừa đánh dấu: "Nhà máy chế biến giấy cũ?"

Thực ra tôi đánh dấu hoàn toàn dựa trên kết quả tính toán, cũng không biết ở chỗ nào. Bây giờ mới phát hiện chân mình cũng tê bì, Tiểu Đào phải đỡ mới xuống đất được. Tôi xoa xoa hai chân, nói: "Phải tới nơi này lúc soát, tám chín phần là Lý Vân Gia và những người bị mất tích đang ở đó."

Một tên cảnh sát nói: "Chờ đã Tôn cục trưởng, ông tin những thứ bói toán này ư? Chúng tôi chẳng tin." Không ít người cũng hùa theo.

Tôn Lão Hổ hét lên: "Ta có thể đảm bảo không sai. Trên đời này có rất nhiều văn hóa thần bí, các ngươi không hiểu nhưng không có nghĩa là không tồn tại!"

Tên cảnh sát khịt mũi coi thường: "Ha ha, cầm cái la bàn đọc một chút khẩu âm mà cũng có thể phá án, còn cần tới cảnh sát làm gì?"

"Không muốn làm thì cút!" Tôn Hổ quát.

Tôi biết bọn họ nhìn thấy lần đầu sẽ không tin, chỉ có thể dùng lý phục nhân, nói: "Các ngươi biết phác họa bức tranh trong lòng tội phạm chứ?"

"Biết!" Tất cả đồng thanh.

"Thực ra phương Tây cũng có một ký thuật phá án gọi là khắc họa tâm lý tội phạm, có thể thông qua các đặc điểm của hung thủ để suy đoán nơi ẩn náu của chúng. Việc này bao gồm một ít kiến thức về xác suất thống kê cộng với tâm lý học, bói hung thuật của ta dùng cũng tương tự. Chỉ có điều cổ nhân biểu đạt nó qua Kinh dịch, nếu như các ngươi không tin có thể tới nơi này điều tra, ta dám khẳng định Lý Vân Gia trốn ở đó."

Mọi người đều do dự, Tôn Hổ thúc giục: "Mau đi điều tra."

Tất cả lập tức lên đường, tôi với Tiểu Đào cũng định đi thì Tôn Lão Hổ nói: "Các ngươi nghỉ ngơi trước đi, đêm nay có ta giám sát là được rồi."

Chúng tôi cũng đã quá mệt mỏi, chẳng tiện từ chối, có điều ngủ trong phòng họp thù không thoải mái, Tiểu Đào đề nghị: "Ta ra xe ngủ đi."

Cả hai lên xe của nàng, ngả ghế ra nằm, nhất thời cảm thấy thoải mái. Tiểu Đào nằm nghiêng trên ghế, nói: "Tống Dương, xin lỗi anh."

"Gì vậy, sao tự nhiên lại xin lỗi?"

"Vốn là sau khi vụ án trước kết thúc, sẽ rủ anh tới Vũ Di Sơn du lịch, giờ lại đi chẳng nổi, làm cảnh sát thật quá bận bịu." Tiểu Đào uể oải.

"Có gì đâu, sau này thiếu gì cơ hội." Tôi cười.

"Phải rồi, bói hung thuật thần thông như vậy, có rảnh rỗi anh dạy tôi đi." Tiểu Đào vừa ngáp vừa nói.

"Bói hung thuật này..." Còn chưa nói hết, Tiểu Đào đã khẽ ngáy, tôi cười, đắp áo khoác lên cho nàng, mình thì cũng nằm xuống chợp mắt.

Cảm giác vừa mới chợp mắt thì điện thoại chợt reo, Hoàng Tiểu Đào giật mình ngồi dậy, đầu đập vào trần xe, nàng ôm đầu, sau đó hưng phấn nói với tôi: "Tống Dương, anh quả thần kỳ, đúng là Lý Vân Gia đang ở đó."

Tôi cũng hưng phấn: "Bắt được rồi?"

"Không, Tôn Lão Hổ nói ả giữ con tin, đang đấu tranh cùng cảnh sát, đã phái đội đặc nhiệm tới rồi."

Đây là một tin tức vừa tốt vừa xấu, tốt là hiện giờ Lý Vân Gia đã có một tội danh bắt cóc con tin, nhưng xấu là bắt ả sẽ vô cùng, vô cùng khó khăn.

Hoàng Tiểu Đào lập tức cho xe chạy, tôi liếc nhìn đồng hồ, thì ra chúng tôi mới ngủ được nửa tiếng. Có điều giấc ngủ này rất chất lượng, mặc dù cơ thể vẫn còn mỏi nhưng đầu óc đã tỉnh táo lên nhiều.

Nhà máy chế biến gỗ của thành phố đã bị đóng cửa từ lâu, chỉ còn là một khu bỏ hoang, nằm ở ngoại ô phía bắc.

Khi chúng tôi tới, bên ngoài đã đầy xe cảnh sát, còn có rất nhiều cảnh sát đặc nhiệm trang bị đầy đủ. Một hàng xe chống bạo động dựa vào tường, trên nóc xe hình như còn có thứ gì đó nhô ra, tôi hỏi Tiểu Đào đó là cái gì vậy? Tiểu Đào cười nói, đó không phải thứ gì, mà là lính bắn tỉa. Thì ra Lý Vân Gia chọn nơi ẩn nấp không có nhà cao tầng để mai phục, đội đặc nhiệm chỉ có thể dựa vào hoàn cảnh mà sáng tạo.

Xuống xe, tôi thấy Tôn Lão Hổ đang đứng đó chỉ huy, không ít cảnh sát nhìn tôi với ánh mắt kính trọng, chính là mấy người mới cười nhạo tôi hồi nãy.

Hoàng Tiểu Đào hỏi hình tình hiện tại, Tôn Hổ nói trong tay Lý Vân Gia có hơn mười con tin, nấp bên trong kho hàng, đã phái chuyên gia đàm phán vào bàn điều kiện.

Cẩn thận lắng nghe một chút, quả nhiên có người dùng loa đang kêu gọi đầu hàng, tôi cả kinh nói: "Chuyên gia đàm phán vào đó một mình ư?"

"Dĩ nhiên là không, có một cảnh sát đi theo bảo vệ." Tôn Lão Hổ đáp.

Hoàng Tiểu Đào đột nhiên đứng thẳng người: "Cục trưởng, tôi xin mang một nhóm đặc nhiệm đột kích."

"Không được, sự việc còn chưa phát triển tới mức này, cố cứ nghỉ ngơi đi, giao cho bên đặc nhiệm xử lý." Tôn Lão Hổ cự tuyệt.

Tôi lo lắng: "Lý Vân Gia không phải kẻ tầm thường, chưa chắc đã đối phó được, huống chi trong tay ả còn có một con át chủ bài: Vương Nguyên Thạch."

Một Vương Nguyên Thạch thôi là đủ đánh lại một trung đội

đặc nhiệm, chưa nói tới việc ông ta đang ở trạng thái bị thôi miên, hoàn toàn không có ý thức tự bảo vệ.

Đúng lúc này bên trong vang lên một tiếng súng, đội đặc nhiệm lập tức căng thẳng, một cảnh sát ngồi trong xe truyền tin nói: "Cục trưởng, chuyên gia đàm phán bị bắn chết rồi!"

Chương 130: Anh hùng

Tôn Lão Hổ thất kinh: "Bị ai bắn?"

"Là Vương Nguyên Thạch." Cảnh sát viên la lên.

Chuyên gia đàm phán bị giết, đồng nghĩa với Lý Vân Gia cự tuyệt phía cảnh sát, Tôn Lão Hổ lập tức cầm bộ đàm hô to: "Tiểu Vương, tuyệt đối không được nhìn vào mắt ả, lập tức ra khỏi nhà xưởng."

Tôn Lão Hổ gọi mấy tiếng, bên kia mới trả lời: "Đã rõ!"

Tôi có một linh cảm chẳng lành. Chỉ lát sau, tay cảnh sát hộ tống chuyên gia đàm phán, tiểu Vương đi ra, án mắt có vẻ khác thường. Trong tay hắn có súng, Tôn Hổ định đi tới hỏi han tình hình, tôi vội ngăn lại: "Khả năng hắn đã bị thôi miên, mọi người mau lùi lại."

Mọi người giật mình, vội vàng tản ra, chĩa súng vào tiểu Vương, một đội trưởng lớn tiếng hét: "Tiểu Vương bỏ súng xuống!"

"Bỏ súng xuống, đừng làm chuyện điên rồ." Tôn Lão Hổ cũng ra lệnh.

Đột nhiên tiểu Vương nâng súng lên, Tôn Lão Hổ lập tức nổ súng, một tia lửa lóe lên, Tiểu Vương trong nháy mắt run rẩy sau đó đổ ập xuống, máu chảy thành dòng.

Tự tay bắn chết đồng đội, không ít đặc nhiệm cũng chảy nước mắt, Tôn Lão Hổ nặng nề đấm vào mui xe, mắng: "Đây là ả vừa hạ chiến thư với toàn thể cảnh sát nhân dân. Ta thề phải mang yêu nữ này ra công lý!"

Tôi âm thầm nghiến răng, Lý Vân Gia đơn giản là một pháo đài quá kiên cố. Nhìn lên bầu trời đen thui, đột nhiên tôi nảy ra một ý, liếc đồng hồ, đã gần 5h. Tôi nói kế hoạch của mình cho Tôn Lão Hổ và Tiểu Đào, Tôn Hổ lập tức lắc đầu: "Không thể được, ta không thể để ngươi đi mạo hiểm. Ngộ nhỡ ngươi có mệnh hệ gì, làm sao ta ăn nói với ông ngươi ở dưới suối vàng?"

Tôi đáp: "Trừ việc đó ra, chúng ta không còn bất kỳ phương pháp nào bắt sống Lý Vân Gia, trừ khi thúc bất chấp tất cả, bỏ qua tính mạng con tin và an nguy của cảnh sát mà cường công vào trong."

Thân là một cục trưởng, việc bất chấp tất cả là không thể nào. Tôn Hổ vẫn do dự: "Không được, dù sao cũng không được, ta đã hứa với lão Tống phải đảm bảo an toàn cho ngươi, làm sao có thể để ngươi đi chiến đấu với hung thủ."

Đúng lúc này đột nhiên bộ đàm phát ra một tiếng ồn, bên trong vang lên giọng của Lý Vân Gia: "Chào buổi tối, các vị."

Mọi người thất kinh, vài tên cảnh sát trẻ tuổi thậm chí còn theo bản năng giơ súng nhắm vào bộ đàm, có thể thấy hung thủ này gieo vào lòng mọi người bao nhiêu sợ hãi.

Lý Vân Gia từ từ nói: "Ta biết bây giờ các ngươi chắc chắn đang nghiến răng nghiến lợi, muốn dồn ta vào chỗ chết. Nhưng các ngươi chẳng làm gì được ta đâu, cứ giằng co như vậy không có ý nghĩa gì, ta có một đề nghị."

Tôi biết ả muốn gì, đúng như dự đoán, ả nói: "Để Hoàng Tiểu Đào vào đây, ta giết cô ta sau đó sẽ tự thú."

Tôn Lão Hổ cầm bộ đàm lên hét: "Lý Vân Gia, ngươi có tư cách ra điều kiện sao? Đừng chạm tới ranh giới cuối cùng của ta, nếu không hậu quả ngươi không gánh nổi đâu!"

Lúc Tôn Lão Hổ nói câu này, một cảnh sát đặc nhiệm lắc đầu quầy quậy, tỏ ý đừng nên chọc giận đối phương. Đột nhiên trong xưởng lại vang lên một tiếng súng, mọi người cả kinh, Lý Vân Gia nói: "Một con tin vừa chết, có phải ý của Tôn cục trưởng là, mạng của cảnh sát là mạng người, còn mạng của dân thường thì không? Lấy một người đổi lấy mười mấy người, còn không đáng à?"

Tôn Lão Hổ siết chặt nắm đấm, nghiến răng ken két, đột nhiên Hoàng Tiểu Đào giật lấy bộ đàm, nói: "Lý Vân Gia, ân oán của chúng ta đừng liên lụy người khác, ta lập tức vào gặp ngươi!"

"Được, ta chờ ngươi!"

Dứt lời, trong bộ đàm lại vang lên một tiếng nổ, trong xưởng truyền tới tiếng súng, đại khái là Vương Nguyên Thạch vừa bắn nát bộ đàm, điều này thể hiện rằng chúng tôi đã hết cơ hội đàm phán. Trong đầu tôi mường tượng ra cảnh Vương thúc như một con rối, lăm lăm cầm súng đứng cạnh Lý Vâm Gia.

Tiểu Đào buông bộ đàm xuống, nói với tôn Lão Hổ: "Cục trưởng, đạn đã lên nòng, không bắn không được."

Tôn Lão Hổ cắn chặt răng, mấy giây sau mới rơm rớm nước mắt, nói: "Các ngươi nhất định phải sống sót trở ra!"

Tiểu Đào đứng nghiêm trang giơ tay chào, ánh mắt kiên quyết.

Ngoài hai chúng tôi, còn có mấy cảnh sát đặc nhiệm xung phong đi cùng, dù sao Lý Vân Gia cũng không nói là Tiểu Đào phải vào một mình. Tôn Lão Hổ bảo chúng tôi mặc áo chống đạn vào, tôi nói khỏi cần, với kỹ thuật bắn súng của Vương Nguyên Thạch thì áo chống đạn cơ bản là vô dụng, còn khiến chúng tôi khó hành động hơn.

Tôi và Tiểu Đào cũng cầm theo bộ đàm để kịp thời thông báo tình hình ra bên ngoài, Tiểu Đào còn dán một khẩu súng sau lưng,

đề đề phòng bất trắc. Tôn Lão Hổ đã phê chuẩn lệnh, nếu cần thiết có thể trực tiếp giết chết Lý Vân Gia.

Đi vào nhà xưởng đen thui, xa xa đã trông thấy đèn kho sáng, thi thể chuyên gia đàm phán đang nằm sõng soài, Hoàng Tiểu Đào nhỏ giọng: "Tống Dương, trong lòng tôi anh chính là Thần, tôi tuyệt đối tin vào kế hoạch của anh, cho dù tôi có hi sinh trước mặt, anh cũng không được do dự."

Tôi nói: "Vậy không được, xong chuyện này tôi còn muốn ăn sườn xào chua ngọt do cô tự nấu."

Tiểu Đào cười: "Ừ!"

Chúng tôi vào trong kho, các cảnh sát đặc nhiệm giương súng dò xét bốn phía, đột nhiên một người la lên: "Người ở phía trên."

Mọi người chĩa súng lên, chỉ thấy trên xà ngang một hàng dài người đứng, bọn họ giống như cương thi, không nhúc nhích, khiến người nhìn rợn tóc gáy.

Lúc này trong kho vang lên giọng Lý Vân Gia: "Tất cả bỏ súng xuống!"

Chúng tôi nhìn quanh bốn phía, phát hiện âm thanh vang ra từ một cái loa phóng thanh. Đúng lúc tất cả đang trố mắt nhìn nhau, Lý Vân Gia lại nói: "Ta đếm tới ba, không bỏ súng thì đám người kia sẽ nhảy xuống đất. Một, hai..."

"Bỏ súng xuống!" Tiểu Đào ra lệnh.

Mọi người lập tức bỏ vũ khí xuống đất, trong bóng tôi đột nhiên có người đi ra, chính là Vương Nguyên Thạch.

Vương Nguyên Thạch giơ súng, bắn chết một cảnh sát đặc nhiệm, đạn xuyên giữa trán, vuên cảnh sát đổ ập xuống như khúc gỗ. Mọi người hoảng loạn, ông ta lại tiếp tục bắn chêta người thứ

hai.

Khi họng súng dời tới người thứ ba, Hoàng Tiểu Đào giang hai tay ra, đứng chặn trước mặt. Chợt Vương Nguyên Thạch đơ ra như cái máy bị lỗi, đầu ngón tay run rẩy, không thể bóp cò. Xem ra ông ta bị cấy ám thị là giết tất cả trừ Tiểu Đào.

Hoàng Tiểu Đào hét lớn: "Lý Vân Gia, người ngươi muốn giết chỉ có ta, sao lại liên lụy những người khác vào?"

Trong loa vang lên tiếng búng tay, lúc này Vương Nguyên Thạch mới hạ súng, Lý Vân Gia nói: "Ca ca là người thân duy nhất trên đời của ta, là tất cả của ta, ngươi tước đoạt của ta tất cả, ta phải cho ngươi nếm trải đau khổ y như vậy."

"Ngươi làm vậy thì có ý nghĩa gì? Giết hết chúng ta, ngươi cho rằng có thể sống sót mà rời đi sao?" Tiểu Đào cắn răng.

"Không thành vấn đề, vì báo thù mà ta người chẳng ra người, quỷ không ra quỷ, chỉ mong sớm được gặp ca ca nơi suối vàng." Lý Vân Gia đáp.

Tiểu Đào hét lên: "Tha cho những người này, ta ở lại, muốn chém muốn giết tùy ngươi!"

Lý Vân Gia hừ lạnh: "Khá khen cho một sĩ quan đại nghĩa, Hoàng cảnh quan, bội phục bội phục."

Hoàng Tiểu Đào vung tay lên: "Còn ngơ ra đó? Mau rút lui!"

Mọi người còn đang do dự, Tiểu Đào liều mạng thúc giục, bọn họ mới rời đi. Lý Vân Gia hỏi: "Tống Dương, sao ngươi không đi, chẳng lẽ muốn chết vì tình?"

Tôi cười lạnh: "Không! Ta tới để bắt ngươi."

"Này!" Tiểu Đào nhỏ giọng nhắc nhở tôi.

Lý Vân Gia đột nhiên cười lớn: "Tiểu Thần Thám, ngươi cũng quá tự tin đó, chỉ bằng những thủ đoạn vặt vãnh mà muốn bắt ta? Vương Nguyên Thạch..."

Tôi cướp lời, nói: "Ngươi chột dạ phải không? Ngươi không dám gặp mặt ta?"

Chương 131: Động U Chi Đồng Đấu Bích Nhãn Hồ Yêu.

Lý Vân Gia cười lạnh: "Chờ ta giết Hoàng Tiểu Đào xong sẽ thôi miên ngươi, biến một tiểu thần thám phá vô số án mạng thành một tên tội phạm."

Tôi nhàn nhạt đáp: "Tùy ngươi muốn làm gì thì làm."

Lý Vân Gia kiêu ngạo, tự nhận là chúa tể nơi này, nếu như tôi nói là tới chết vì tình chắc chắn Vương Nguyên Thạch sẽ một viên đạn găm vào đầu tôi ngay. Cho nên tôi mới cố ý dùng lời nói kích tướng, tuy miệng nói vậy nhưng lưng tôi đầm đìa mồ hôi lạnh, tim đập loạn liên hồi.

Tôi liếc mắt nhìn Vương Nguyên Thạch, bây giờ ông ta chính là một cỗ máy giết người tàn khốc, nhưng đột nhiên, hình như ông ta vừa nháy mắt với tôi??? Tôi ngớ người, ông ấy không bị thôi miên ư?

Không thể nào, nếu không bị thôi miên, Vương thúc đã sớm đánh gục Lý Vân Gia, lúc này chỉ là đang cố gắng dùng ý chí để phản kháng ám thị trong đầu mà thôi.

Dựa vào lự ý chí để xông phá thôi miên là việc người bình thường không thể làm được. Nhưng Vương Nguyên Thạch không phải người bình thường, ông ta đã tham gia nhiều cuộc chiến mâu lửa chống ma túy, ý chí kiên cường như sắt đá. Trong lòng tôi thầm cầu khẩn, Vương thúc, ômg nhất định phải tỉnh lại. Chúng tôi trông chờ vào ông!"

Đúng lúc này, Lý Vân Gia hô: "Vương cảnh quan, ca hát!"

Vương Nguyên Thạch giơ súng lên, chĩa vào đầu tôi, Lý Vân Gia nói 'ca hát', hẳn là một mệnh lệnh động tác. Chúng tôi bước từng bước về phía trước, kho hàng này rất rộng, ngăn thành nhiều gian nhỏ, đi qua một cánh cửa, tôi thấy một cái bàn đặt giữa đất trống, trên bàn là một bình sứ màu trắng, một bài vị thẳng đứng, viết " Huynh Lý Văn Hải chi linh", bên cạnh là hai ngọn nến trắng.

Giọng của Lý Vân Gia phát ra trong loa: "Hoàng cảnh quan, hãy dập đầu trước linh vị ca ca ta ba cái, ta muốn nghe tiếng vang."

Tiểu Đào nghiến răng: "Đừng có mơ!"

"Ngươi hại chết ca ca ta, ngươi phải khấu đầu!" Lý Vân Gia nói.

"Hắn là ác ma, tội đáng muôn chết, chém ngàn lần cũng không hết." Tiểu Đào mắng.

"Vương cảnh quan, khiêu vũ!" Ả lại hạ lệnh.

Vương Nguyên Thạch đột nhiên trở báng súng đập vào đầu Tiểu Đào, nàng ngã ra đất, ông ta lao vào đánh đấm túi bụi. Tôi định ngăn cản thì bị ông ta đẩy ra, cho tới khi Lý Vân Gia nói: "Dừng lại!" Vương Nguyên Thạch mới như một khúc gỗ, lui về bên cạnh tiếp tục chĩa súng vào chúng tôi.

Tôi đỡ Tiểu Đào dậy, bộ dạng nàng thê thảm, máu chảy đầy trên mặt, Lý Vân Gia lạnh lùng nói: "Quỳ xuống trước ca ca ta!"

Hoàng Tiểu Đào cắn răng, đi tới trước linh vị, nặng nề dập đầu ba cái, tôi nhìn mà lòng đau như cắt.

Trong loa phát ra tiếng vỗ tay, Lý Vân Gia cười nói: "Tốt lắm, chúng ta đợi màn này đã lâu, ca ca, ca ở trên trời linh thiêng, hãy an nghỉ đi!"

Hoàng Tiểu Đào đứng dậy: "Lý Vân Gia, ngươi còn thủ đoạn gì,

cứ dùng hết đi!"

"Đằng sau cây nến có chữ, ngươi tự tới xem đi." Lý Vân Gia nói.

Hoàng Tiểu Đào nhìn ra phía sau cây nến, đột nhiên mắng: "Lý Vân Gia, ta phải giết ngươi!"

Lý Vân Gia cười lớn, đèn trong kho chợt sáng lên, chỉ thấy trên xà nhà có hai người đang đứng, bên trái là Mã sư phụ, bên phải là một trung niên mặc âu phục, trên cổ hai người là một vòng dây, đầu còn lại buộc vào mái nhà.

"Bên trái là sư phụ, bên phải là cha ngươi, thổi tắt một cây nến chọn người phải chết, nếu không thổi thì cả hai sẽ chết." Giọng nói ác độc của Lý Vân Gia vang vọng trong kho hàng.

Tiểu Đào gần như đã đổ vỡ, định hất đổ bài vị, Lý Vân Gia gằn giọng: "Hai cây nến đều tắt, thì cả hai sẽ chết, ngươi có gan thì cứ động thủ!"

"Lý Vân Gia, ngươi sẽ chết không được tử tế!" Hoàng Tiểu Đào hét lên, hai hàng nước mắt lăn dài, tôi nhìn mà như đứt từng khúc ruột.

"Ha ha, chẳng khác nào con chó đang sủa bậy, càng điên càng mắc cười, mau lựa chọn đi, ngươi chỉ có năm giây. Năm, bốn, ba..."

Khi ả đếm tới một, Hoàng Tiểu Đào nhắm mắt thổi tắt cây nến bên phải, quỳ xuống đất khóc nấc lên: "Cha, con gái bất hiếu!"

"Tốt! Con gái có hiếu ghê, xem ra trong lòng ngươi sư phụ quan trọng hơn cha, đã như thế... Mã Quốc Trung, bước tới trước!" Lý Vân Gia búng ngón tay.

Tôi và Tiểu Đào kinh ngạc ngẩng đầu, chỉ thấy Mã sư phụ

bước về phía trước một bước, thân thể mãnh liệt rơi xuống, sợi dây bị kéo căng, bụi xám trên trần nhà lã chã bung ra. Xà ngang rất cao, từ góc độ này mà rơi xuống, xương cổ nháy mắt bị bẻ gãy, Mã sư phụ giữa không trung đạp chân, co quâp mấy cái liền bất động.

"Không, không, không!!!" Tiểu Đào bi phẫn hét lên.

"Có thích trò chơi ta thiết kế không? Ta muốn ngươi phải mất đi tất cả, sau đó chết trong đau khổ!" Giọng của Lý Vân Gia lại vang lên, nhưng lần này không phải từ loa phóng thanh, mà là gần trong gang tấc.

Chỉ thấy Lý Vân Gia mặc váy đỏ, chân đi giày cao gót, mái tóc che mắt phải đã cắt bỏ, lộ ra con mât hồ ly xanh biếc.

"Lý Vân Gia, ta..." Hoàng Tiểu Đào chợt khựng lại, bất động. Tôi thầm nghĩ tệ hại, vội nhìn qua chỗ khác, tránh con mắt của Lý Vân Gia.

Lý Vân Gia đi tới trước mặt Tiểu Đào, đưa hai tay lục soát người nàng. Khẩu súng giấu sau lưng nhanh chóng bị gỡ ra, Lý Vân Gia vỗ vỗ vào má Tiểu Đào, con mắt vẫn không rời: "Cuối cùng cũng có trò hay, ta muốn cho tên này chết trước mặt ngươi."

Hoàng Tiểu Đào không ngừng run lên, nhưng chẳng thể cử động, lúc này chắc chắn nàng đang muốn xé nát Lý Vân Gia nhưng lại lực bất tòng tâm.

Lý Vân Gia chĩa súng về phía tôi, tâm lý tôi trùng xuống, chết tiệt!

"Nói lời tạm biệt với tiểu thịt tươi của ngươi đi!" Lý Vân Gia cười nham hiểm.

Đúng lúc này, đột nhiên Vương Nguyên Thạch phát ra một trận kêu gào: "A..a...a!"

Ông ta có vẻ như rất thống khổ, ôm đầu. Lý Vân Gia kinh hãi: "Làm sao có thể???"

Đúng lúc ánh mắt của ả bị sao nhãng, định thân thuật của Tiểu Đào được giải trừ, mãnh liệt chộp lấy tay Lý Vân Gia, hất văng súng của ả xuống đất, có điều còn chưa kịp quật ngã ả thì lại lần nữa bị bất động.

Tôi hét lên: "Tắt điện!"

Đèn trong kho lập tức tât toàn bộ, trong nháy mắt Tiểu Đào lại có thể cử động, mặc dù không nhìn thấy gì nhưng dựa vào động tác được huấn luyện, quật ngã Lý Vân Gia ra đất. Ả móc trong túi ra một khẩu súng điện, tôi la to: "Tiểu Đào, tránh ra!"

Súng điện bắn vào bụng Tiểu Đào, nàng bật đứng dậy, cả người run lên, sau đó co quắp ngã ra đất.

Lý Vân Gia lần mò trong bóng tối ngồi dậy, lau vết máu trên khóe miệng: "Lại muốn dùng chiêu này đối phó ta, rất thông minh, có điều..."

Ả còn chưa dứt lời, liền bị một quyền đấm thẳng tới, cú đấm này là tôi dành riêng cho ả.

"Kẻ nào?" Lý Vân Gia sợ hãi, dùng súng điện hươ qua huơ lại, thế nhưng con mắt hồ ly trong đêm tối không thể tập trung, liền mất đi hiệu quả.

"Là ta!" Tôi nói. Đây chính là kế hoạch của tôi, đây là khoảnh khắc tối nhất trước lúc bình minh, bích nhãn hồ yêu của ả mất tác dụng, nhưng động u chi đồng của tôi lại có thể phát huy mạnh nhất, nhìn rõ từng ngọn cỏ trong đêm tối.

Nghe tiếng bước chân của tôi, Lý Vân Gia sợ hãi bỏ chạy. Nhưng bản năng con người đều có ý thức tự vệ, ả không dám chạy quá nhanh trong bóng tối, mà vừa quờ quạng vừa tiến đến. Một

giây trước ả còn là chúa tể, giờ phút này liền biến thành con chuột mù đáng thương.

Tôi nhặt một thanh sắt, tiến tới sau lưng Lý Vân Gia, ả nghe tiếng động lập tức xoay người dùng súng điện công kích, bị tôi đập một nhát vào cổ tay, súng điện bay ra.

Tiếp đó một gậy vụt vào đầu gối, Lý Vân Gia ngã xuống đất, kinh hoàng kêu lên: "Sao ngươi lại làm được?"

"Không phải chỉ có mắt ngươi mới khác biệt."

Tôi dùng thanh sắt đè lên người ả, lúc trước tôi còn do dự khí hạ thủ với một cô gái, nhưng giờ thì chẳng còn đắn đo, chỉ hận không đánh chết được ả, ả căm bản không phải con người, mà là một ma nữ.

Tôi cười lạnh: "Ta chưa bao giờ dùng thủ đoạn dành cho người chết lên người sống, ngươi là kẻ đầu tiên!"

Lý Vân Gia cuồng loạn giãy dụa: "Ta không cam lòng, không cam lòng. Ta khổ tâm thiết kế kế hoạch báo thù lại bị một tiểu nhân vật như ngươi phá hủy."

Tôi cười gằn: "Ta mà là một tiểu nhân vật?"

Động u chi đồng là một tổ tiên kiệt xuất của Tống Gia sáng tạo, đệ nhất bộ đầu lưỡng quảng Tống Bất Bình. Mục đích là để truy bắt tội phạm trong đêm tối, ả bại dưới cặp mắt này, tuyệt đối không phải ngẫu nhiên.

Tôi chọc ngón tay vào con ngươi của ả, từ từ dụng sức, một con ngươi lớn như quả hạnh nhân, vừa trơn ướt vừa lạnh nhất thời bị móc ra. Không có gì tổn hại trên đó, Lý Vân Gia lại thét chói tai vang vọng vào đầu tôi.

Đột nhiên ả hung hăng cắn răng, đột nhiên nói lớn: "Một,

hai..."

Tôi biết ả muốn ra lệnh cho các con tin tự sát, chết đến nơi rồi mà vẫn còn muốn kéo theo mấy người vô tội. Tôi một quyền đấm thẳng vào mặt ả, mạnh tới nỗi gãy mấy cái răng, đầu khớp tay cũng dập nát, rướm máu. Nhân lúc ả bị choáng, tôi nhặt súng điện dưới đất lên bắn vào người.

Lý Vân Gia co giật, sau đó hôn mệ, tôi thở phào nói vào bộ đàm: "Tôn thúc thúc, có thể cho người vào rồi!"

Đèn lại bật lên, tôi đi qua kiểm tra thương thế Tiểu Đào. Khỏi phải nói bộ dạng của nàng tàn tạ tới mức nào, từ từ mở mắt: "Tống Dương, anh đã làm được!"

Vương Nguyên Thạch vẫn còn đang ở đó giãy dụa, toàn thân như co giật, làm được như vậy đã là tuyệt vời rồi, nếu không có tiếng gào của ông ấy, tôi và Tiểu Đào đã bỏ mạng lại đây.

Rất đông cảnh sát đặc nhiệm trang bị súng trường QBZ 95 xông vào, nhanh chóng giải cứu mọi người, tất cả sẽ được đưa tới bệnh viện điều trị tâm lý, nhưng quá trình sẽ rất dài.

Lúc thi thể Mã sư phụ được gói vào túi đựng xác, Tiểu Đào gục vào vai tôi khóc rất nhiều.

Con mắt hồ ly tôi giao cho Tôn Lão Hổ làm bằng chứng. Vật này vốn là tồn tại trái ý trời, nhưng xét thấy loài cáo này đã tuyệt chủng, tôi đề nghị sau khi xét xử Lý Vân Gia, sẽ đem nó tới Viện Bảo Tàng.

Về sau, viện bảo tàng thành phố quả thật đã trưng bày con mắt màu xanh biếc này. Rời khỏi cơ thể, nó không có tác dụng, nhưng mỗi lần nhìn thấy nó, tôi vẫn thấy gai gai sống lưng.

Đi ra khỏi nhà xưởng, trời cũng đã từ từ sáng rõ, trong lòng tôi thầm cảm ơn trời đất, cơn ác mộng cuối cùng đã kết thúc.

"Tống Dương, ta hận ngươi!" Một tiếng hét làm phá tan không khí, chỉ thấy Lý Vân Gia tóc tai bù xù, giống như ma nữ, la to: "Ta là nhà thôi miên lợi hại nhất thế giới, không ai có thể cưỡng lại. Chờ ta ra tù, ta sẽ giết cả ngươi lẫn Hoàng Tiểu Đào, giết chết tất cả các ngươi, ha ha ha ha ha!"

Ả đã phát điên, lời nói điên cuồng của ả đã biến thành hư vô, lóa mắt vì hận thù, chôn vùi tương lai tươi đẹp của chính mình, sao phải khổ như vậy? Ả vốn có thể an nhàn làm một giảng viên xinh đẹp hiền dịu cơ mà.

Mấy tháng sau, Lý Vân Gia tự sát trong bệnh viện tâm thần.

(Đôi lời của chính tác giả: "Thấy có bạn hỏi tại sao không dùng thuốc mê đánh gục cảnh sát bị thôi miên, hoặc là bắn vào chân tay? Để tôi phổ cập một chút kiến thức khoa học thường thức, thuốc mê muốn truyền từ bắp thịt tới hệ thống thần kinh phải mất từ 3 đến 10 phút, dưới tình huống đối phương định nổ súng là vô ích. Tương tự như vậy với việc bắn vào tay chân, đối phương không có cảm giác đau, cho nên trừ khi phá nát, hoặc chặt đứt thì căn bản không thể ngăn hành động của họ lại, sẽ chỉ làm xuất hiện thêm nhiều thương vong ngoài ý muốn.)

Chương 132: Tang lễ anh hùng

Sau khi Lý Vân Gia bị bắt, chính phủ tổ chức một lễ tang long trọng cho những cảnh sát hi sinh, tôi cũng tới dự.

Trời đổ mưa, tất cả cảnh sát trang phục chỉnh tề xếp thành hàng dài, dọc theo những di ảnh của chiến sĩ đã mất, ở giữa là di ảnh của Mã cảnh quan, giản dị, hiền hòa. Ông ta một đời làm cảnh sát, cuối cùng đem tính mạng của mình dâng hiến cho nhân dân.

Tôn Lão Hổ bi thương nói vào micro: "Nhất cúi đầu!"

"Nhị cúi đầu!"

"Tam cúi đầu!"

Dứt lời, một loạt súng nổ rền vang. Tất cả cảnh sát đứng nghiêm trang, hướng về phía di thể được phủ quốc kì, giơ tay chào, cảnh tượng rất trang trọng.

Hoàng Tiểu Đào đứng cạnh tôi, nước mắt chực trào dâng, nhưng nàng cắn răng không để nước mắt chảy ra ngoài, có thể thấy nàng vẫn luôn áy náy chuyện nhà Mã sư phụ, phải cần một thời gian dài mới có thể nguôi ngoai.

Vương Nguyên Thạch, Vương Đại Lý, Diệp Thi Văn, Lão Yêu, còn có cha của Tiểu Đào và những người bị Lý Vân Gia thôi miên được đưa vào bệnh viện chữa trị. Mấy lần tôi tới thăm, họ cũng đã bình phục đáng kể, nhưng bác sĩ nói, bộ não con người còn tinh vi hơn một máy tính hiện đại nhất, một khi bị cấy ám thị vào, trừ khi kẻ thôi miên đích thân giải trừ, nếu không vĩnh viễn sẽ không trị hết tận gốc.

Rất may là Lý Vân Gia đã bị bắt, sẽ không có ai tới kích hoạt mệnh lệnh, sau này bọn họ vẫn có thể sinh hoạt như người bình thường.

Tôi hỏi bác sĩ: "Nếu có người bắt chước giọng nói của Lý Vân Gia thì sao?"

"Trừ khi kẻ bắt chước đó biết được từ khóa kích hoạt ám thị, nếu không sẽ vô dụng, cậu yên tâm." Bác sĩ trả lờim

Tôi thầm nghĩ, khả năng này chắc là không lớn, toàn bộ người thân của Lý Vân Gia đã không còn, hơn nữa tư liệu vụ án được bảo mật hoàn toàn, người ngoài không thể biết.

Nhưng ngàn vạn lần tôi không ngờ tới, đó là trong tương lại, tôi lại lần nữa phải chiến đấu với Bích Nhãn Yêu Hồ, hơn nữa còn là bích nhãn mạnh nhất, Hồ vương yêi đồng đến từ thảo nguyên.

Về trường được mấy ngày, một người không nghĩ tới lại đến tìm tôi, đó là gã đeo kính ở sát vách nhà Lý Vân Gia. Nam giảng viên từ sau khi thấy cảnh sát lục soát nhà của ả, thì cứ thấp thỏm không yên, thắc mắc có chuyện gì xảy ra. Hỏi thăm mấy chỗ mới biết tôi là sinh viên trong trường, liền tới tìm.

Giảng viên kia có một chuyện nhờ vả, hắn muốn gặp Lý Vân Gia một lần. Vốn dĩ tôi không đồng ý, hắn nói mình theo đuổi Lý Vân Gia đã ba năm trời, cũng từng đi ăn cùng nhau, có vẻ Lý Vân Gia có chút ý tứ với mình, nhưng không biết tại sao cô ta vẫn chưa chấp nhận lời tỏ tình của hắn. Hắn cảm thấy Lý Vân Gia như một ẩn số khó đoán, lại càng khiến hắn mê mẩn.

Trong lòng tôi nghĩ, nếu giảng viên này biết người tình trong mộng của mình là một ác ma, liệu có còn tơ tưởng?

Giảng viên cầu xin rất khẩn thiết, tôi cũng đành đáp ứng. Gặp Lý Vân Gia bây giờ cũng chẳng cần thủ tục phức tạp gì, hiện ả

đang ở trong bệnh viện tâm thần Nam Giang. Chúng tôi lựa ngày cuối tuần, tới bệnh viện. Qua tấm kính cách ly trông thấy Lý Vân Gia đang bị mấy y tá đè xuống bắt uống thuốc, ả đã hoàn toàn phát điên, tóc tai bù xù, sắc mặt tái nhợt, trên y phục dính đầy vết nôn mửa; con mắt bị tôi móc mất che bằng một tấm vải mỏng.

Lý Vân Gia sống chết không chịu uống thuốc, lăn lộn dưới đất khóc lóc om sòm, kêu la chói tai như con nít: "Mẹ! Ca ca, mau cứu con!"

Nam giảng viên trông thấy cảnh này, không cầm được nước mắt. Tôi lại cảm thấy ả rất may mắn, làm những chuyện ác độc như vậy, nhưng tới giờ lại không phải chịu sự trừng phạt của pháp luật, mặc dù bệnh viện tâm thần cũng chẳng khá hơn nhà tù là bao.

Sau khi rời khỏi bệnh viện, nam giảng viên đột nhiên hỏi tôi: "Sinh viên Tống, cậu có thể nói cho tôi biết rốt cuộc Lý Vân Gia bị gì không?"

"Không được, chuyện này có chết tôi cũng không thể nói." Tôi lắc đầu.

Nam giảng viên liều mạng cầu khẩn, thậm chí còn quỳ xuống, hắn nói nếu không biết sự tình thực sự, hắn không thể nào an lòng, cuối cùng tôi vẫn phải hạ quyết tâm, bỏ mặc hắn mà đi.

Mấy tuần lễ sau đó, thành phố Nam Giang khá yên bình, không có Vương Đại Lý bên cạnh, tôi lên lớp cũng thấy nhàn chán, thường trốn tiết tới thăm Tiểu Đào.

Có điều con người của tôi rất ngu ngốc, miệng lưỡi vụng về, chẳng biết an ủi nàng thế nào, chỉ biết ở cạnh chăm sóc. Rõ ràng tôi cảm nhận được, trải qua sinh tử lần này, quan hệ giữa hai chúng tôi đã xích lại gần hơn, có một sự gắn kết không nói ra.

Nhắm mắt cái đã tới tháng 11, đám người Vương Đại Lý đã bình phục, dần dần sinh hoạt như bình thường, chuyện lớn rồi cũng qua đi.

Mặc dù Diệp Thi Văn không phải chịu trách nhiệm hình sự do giết Trương Diễm, nhưng nhà trường cảm thấy chuyện này ảnh hưởng quá lớn, hơn ba vạn người tận mắt thấy hắn giết người, nếu cứ để hắn tiếp tục xuất hiện, liệu có làm yên lòng các sinh viên khác, các phụ huynh sẽ phản ứng ra sao?

Bởi vậy, giáo viên chủ nhiệm gọi hắn tới, khéo léo đặt vấn đề khuyên hắn nên chủ động thôi học, cuối cùng Diệp Thi Văn đành đồng ým

Ngày hắn rời trường, tôi với Vương Đại Lý tiễn hắn một đoạn, trải qua một trận sinh tử, Vương Đại Lý với hắn cũng có chút tình cảm huynh đệ, trên đường tới trạm xe, thay hắn xách hành lý, khuyên bảo rất nhiều. Diệp Thi Văn bị cú sốc này, tâm tình thay đổi hẳn, trở nên ít nói.

Trước khi lên tàu, Diệp Thi Văn cảm khái một tiếng: "Học 4 năm đại học, bị khuyên về quê, cha sẽ đánh chết ta mất."

Vương Đại Lý nói: "Có gì đáng thất vọng đâu, Bill Gates hay Steve Jobs đều nghỉ học giữa chừng, một tấm bằng đại học không chứng minh được giá trị của ngươi. Huynh đệ, bọn ra tin ở ngươi!"

Diệp Thi Văn vỗ vai Đại Lý: "Có cơ hội tới Thái Đông, mấy anh em ta uống rượu."

"Không thành vấn đề!" Đại Lý cười.

Diệp Thi Văn trịnh trọng quay qua tôi: "Tống Dương, ân cứu mạng ghi nhớ trong lòng, sau này có cơ hội ta nhất định dóc hết tất cả báo đáp ngươi."

Tôi nói: "Cái gì mà ân với huệ, thực ra ta có làm gì đâu, mọi

người đều học chung trường mà."

"Không, nếu không có người giờ ta đã ở trong tù rồi."

Tôi cười: "Ta chỉ làm việc nên làm thôi, mau lên tàu đi, sắp chuyển bánh rồi kìa."

Sau khi Diệp Thi Văn lên tàu, Vương Đại Lý thở dài: "Đúng là nhân sinh vô thường."

Sau này gặp lại Diệp Thi Văn, hắn đã là một ông chủ thành đạt, hắn nói chính vì trải qua chuyện này mới biết quý trọng sinh mạng, nếu không mãi mãi vẫn là một phú nhị đại chơi bời lêu lổng.

Tiện cũng nói qua, cha Diệp Thi Văn là nhà sản xuất đồ dùng hàng ngày, trên thị trường có một nhãn hàng băng vệ sinh đặc biệt nổi tiếng chính là do nhà hắn sản xuất. Lúc đó tôi chẳng thể nào nghĩ tới, băng vệ sinh 'Little Bear' sau này sẽ là con đường tài lộ của tôi và Vương Đại Lý.

Mấy ngày sau, có một số điện thoại lạ gọi tới, tự xưng là đại úy Hình của đội hình cảnh, muốn mời tôi ra mặt phá một vụ án.

Tôi hơi ngạc nhiên, mỗi lần có án chẳn phải đều là Tiểu Đào gọi tôi sao? Tôi nổi tiếng ở bên ngoài từ khi nào vậy, hay Tiểu Đào đã bị giáng chức, không được dẫn tổ phá án nữa?

Tôi hỏi: "Hoàng cảnh quan có ở đó không?"

Hình đội trưởng đáp: "Hoàng cảnh quan hiện đang điều tra một vụ án khác, vụ này do ta tiếp nhận, thực ra cũng chẳng phải án gì lớn lắm, mới xảy ra sáng nay. Chỉ là có một điểm khả nghi mà chúng ta không hiểu, muốn thỉnh giáo ngươi một chút."

Hắn giọng điệu rất khách khí, tôi cũng giữ thể diện, đáp ứng: "Loại án gì?"

"Nghi là đầu độc giết người, nhưng chúng ta không xét nghiệm ra độc tố."

Nghe tới hai chữ đầu độc, tôi lập tức hứng thú. Gần đây trong lúc rảnh rỗi, dựa vào tẩy oan tạp lục, tôi có điều chế được một chai nước thuốc, rất hữu dụng cho các vụ án liên quan tới đầu độc, bởi vậy tôi nói: "Chờ ta chuẩn bị một chút."

Nửa giờ sau, một xe cảnh sát tới đón, tôi cầm theo túi đồ nghề, gọi Vương Đại Lý. Xuống tới nơi, hắn vui vẻ nói: "Một bước lên xe cảnh sát, xuống cũng xe cảnh sát, huynh đệ chúng ta hiện giờ là nhân vật quan trọng đấy."

Tôi lườm: "Sau này ngươi còn ăn nói bâgj bạ ta sẽ không mang theo ngươi đi phá án nữa. Khiếm tốn một chút biết chưa?"

Nếu không phải tôi 'nổi tiếng bên ngoài' thì cũng đã không bị Lý Vân Gia đưa vào tầm ngắm, thiếu chút nữa là ngồi tù. Cũng chỉ vì Vương Đại Lý cứ rêu rao khắp nơi cái gì mà thần thám.

Lái xe đón chúng tôi là đích thân Hình đội trưởng, hắn không lớn tuổi lắm, chỉ trên dưới 30, làn da đen bóng, dáng dấp hơi mảnh khảnh, trên đường đi hắn nói sơ qua về vụ án cho tôi nghe.

Sáng sớm nay, nhà nghỉ kia có một đôi tình nhân thuê phòng, đang làm việc dở chừng thì cô gái đột nhiên khó thở, co giật dữ dội, người đàn ông còn tưởng là nàng đang lên đỉnh, không để ý. Sau đó đột nhiên phát hiện cơ thể cô gái lạnh dần, đưa tay bắt mạch mới biết đã tử vong, vội vàng báo cảnh sát.

Nhân viên pháp y đã xác định là trúng độc mà chết, nhưng bị đầu độc bằng cách nào, và chất độc là gì thì không tìm ra được. Trong khi đó hai người cùng nhau ăn cơm, cùng nhau thuê phòng, đến chai nước cũng cùng nhau uống.

Nếu giải phẫu để làm xét nghiệm chắc chắn có thể tìm ra chất

độc, nhưng nhu vậy sẽ rất mất thời gian, có khi phải mấy ngày mới xong. Hình đội trưởng sợ tiến độ phá án bị chậm trễ nên mới nghĩ tới việc nhờ tôi ra tay.

Chương 133: Ngũ hành độc.

Đội trưởng Hình chở chúng tôi tới một nhà nghỉ gần trường đại học Y Nam Giang, tôi chợt nhớ, con gái Tôn Lão Hổ - Băng Tâm hình như cũng học ở đây, nhưng tôi chưa từng tới thăm lần nào, liền hỏi Hình đội trưởng: "Đôi tình nhân kia là sinh viên trường này à?"

"Không, nam nhân là một phú nhị đại, con của Tổng giám đốc tập đoàn Đông Á, cô gái là một người mẫu hạng trung." Hình đội trưởng lắc đầu.

Vương Đại Lý há hốc mồm: "Con bà nó, siêu thị Đông Á là của nhà hắn?"

"Đúng, chính là một phần của tập đoàn Đông Á." Hình đội trưởng đáp.

Siêu thị Đông Á là một chuỗi siêu thị lớn của cả nước. Công tác bán lẽ của chuỗi này có thể xếp top 5 của Trung Quốc, nghe nói trụ sở chính là ở thành phố Nam Giang. Tập đoàn Đông Á ngoài việc bán lẻ, còn liên quan tới phần cứng, hóa chất, thực phẩm và các ngành công nghiệp khác. Một nửa số sản phẩm bán trong siêu thị là do chính họ sản xuất.

Phú nhị đại này lai lịch không nhỏ, so với Diệp Thi Văn, hắn là cấp độ hoàng kim, còn Diệp Thi Văn chỉ đáng tầm bạch ngân (bạc).

Tôi hỏi: "Sao hai người này lại thuê phòng ở nhà nghỉ gần trường, tuy không đến nỗi sập sệ nhưng một đại thiếu gia lại thuê phòng ở đây ư?"

Hình đội trưởng nói: "Cái này ta cũng không biết, trên sổ thuê

phòng lấy tên cô người mẫu."

Bên ngoài nhà nghỉ rất nhiều xe cảnh sát bao vây, còn có mấy sinh viên đi ngang tò mò đứng lại. Tôi liếc đám đông một cái, chỉ sợ sẽ gặp mặt Băng Tâm, dù gì cũng coi như một nửa thanh mai trúc mã, vậy mà học trong cùng một thành phố, bốn năm tôi không tới thăm nàng một lần, trông thấy tôi ở đây nhất định nàng sẽ hỏi tội.

Vương Đại Lý không biết tôi đang nhìn cái gì, lim dim mắt cười nói: "Ai da, nữ sinh trường Y nhan sắc thật tuyệt vời, cả một trời mỹ nữ, ta thật hối hận năm xưa không thi vào đây."

Tôi cười lạnh: "Ngươi chưa đọc bài báo mới sao, có một nam sinh yêu sinh viên trường y, lăng nhăng quá khiến bạn gái hắn nổi giận, cầm dao đấm mười mấy nhát, toàn bộ đều không trúng chỗ hiểm, cuối cùng chỉ bị xử tội cố ý gây thương tích, ngươi có dám không?"

Vương Đại Lý lè lưỡi: "Ta chỉ là đang thưởng thức mỹ nữ, đừng đả kích tính cách của ta chứ."

Chúng tôi vén dây cảnh giới lên, đi vào nhà nghỉ. Tới tầng năm, chỉ thấy một cửa phòng mở toang, rất nhiều cánh sát đang đứng canh, trên giường có một thi thể phủ vải trắng, bên cạnh là một thanh niên trẻ ủ rũ, đang kể lại sự việc với cảnh sát.

Vừa nhìn thấy thi thể, Vương Đại Lý liền kinh sợ, nắm chặt vai tôi. Tôi nhỏ giọng nhắc nhở: "Hừ, chú ý hoàn cảnh."

Mọi người hướng mắt về phía chúng tôi, trong đó không ít cảnh sát tôi đã từng gặp. Hình đội trưởng giới thiệu: "Đây là cố vấn đặc biệt của cục, Tống Dương, các ngươi cũng nghe đại danh của hắn rồi chứ? Lần này ta đặc biệt mời hắn tới khám nghiệm tử thi."

Mấy cảnh sát biết tôi mặt mày hớn hở: "Mời cả Tống Dương tới à, tốt quá, vụ này có thể phá rồi."

Vương Đại Lý cười hì hì: "Dương tử, bây giờ ngươi nổi tiếng rồi, có phải trong lòng rất sung sướng không?"

Tôi mắng: "Bớt nói nhảm." Sau đó quay qua Hình đội trưởng: "Cho ta xem qua thi thể trước."

"Ok!" Hình đội trưởng lập tức bảo mọi người tản ra, bởi phòng nhà nghỉ vốn không lớn, càng nhiều người càng chật chội.

Tôi vén tấm vải trắng lên, một thi thể nữ không mảnh vải che thân nằm trên giường. Dù sao cô ta cũng là người mẫu, vóc dáng rất đẹp, gương mặt trái xoan cũng dễ nhìn, có điều người chết với đồ vật, trong mắt tôi không có gì khác nhau.

Tôi đeo găng tay, lật mắt thi thể nhìn một chút, sau đó ấn tay vào da thịt, tiếp đến thử xoay khớp gối và khuỷu tay nạn nhân. Cuối cùng tôi kết luận, giác mạc chưa đục hẳn, cũng chưa xuất hiện thi ban, dưới da mặt có máy bầm nhưng chỉ ấn tay là tan, thời gian tử vong khoảng 2 đến 3 tiếng.

Hình đội trưởng gật đầu, cái này tương đồng với báo cáo của Ngũ pháp y. Giờ Ngũ pháp y không ở đây, hắn vừa vào trong trường Y, mượn phòng thí nghiệm để xét nghiệm mấy hạt thuốc ở hiện trường.

Tôi để ý thấy mạch máu nạn nhân có màu nâu đen, móng tay tím bầm. Ngỗ Tác cũng nghiệm độc. Ngỗ Tác cổ đại dùng châm bạc để kiểm tra chất độc, bị người thời nay cười nhạo là phản khoa học, thực ra là biết một mà không biết hai. Bạc và thạch tín có thể xảy ra phản ứng hóa học biến bạc thành màu đen, asen trioxit là một loại thạch tín- chất độc phổ biến thời phong kiến.

Theo thời đại phát triển, những chất độc mới không ngừng

được chế ra, tuyệt học của Ngỗ Tác cũng không ngừng cải tiến, trong cuốn thần thiên xử án có tổng hợp hơn hai trăm loại chất độc, cho tới thế hệ của ông nội tôi, con số đã lên tới 4600 loại. Nhưng hiện nay trên thế giới đã phát hiện ra hơn 30 ngàn loại độc chất, tôi chỉ có thể nói rằng phương pháp nghiệm độc của Ngỗ Tác là giật gấu vá vai, đây cũng là nhược điểm của tôi.

Nhưng rất may, cô người mẫu trúng độc này đã cho tôi một phỏng đoán ban đầu, việc cần làm bây giờ là xác minh lại.

Tôi bảo Đại Lý hỗ trợ lật thi thể dậy, quan sát xem có ngoại thương dấu hiệu độc phát hay không. Lúc hắn giúp tôi, mặt đỏ tới mang tai, tôi thấp giọng mắng: "Thấy người chết con đỏ mặt, con mẹ nó ngươi ái tử thi sao?"

Vương Đại Lý lúng túng: "Trời ạ, cô ta không mảnh vải che thân, đàn ông nào nhìn chả đỏ mặt, làm sao ngươi có thể bình tĩnh như vậy?"

Tôi cẩn thận quan sát phần lưng của nạn nhân, sắc mặt không đổi, nói: "Bởi vì chỗ ta nhìn với chỗ ngươi nhìn không giống nhau."

Sau khi quan sát, tôi lấy thính cốt mộc ta nghe, độc chất dù đi vào cơ thể theo cách nào, cuối cùng cũng sẽ tập trung lại ở một cơ quan nội tạng. Ví như thủy ngân sẽ vào thận, thạch tín vào gan, aconite đi vào hệ tiêu hóa, còn nọc rắn thì trực tiếp làm đông máu người.

Trong cuốn thần thiên xử án có một bộ ngũ hành độc, Trung y chia nội tạng người thành ngũ hành, Ngỗ Tác dựa theo đó cũng xếp độc chất vào năm nhóm.

Thông qua thính cốt biện âm, tôi cảm thấy tim người chết rất cứng, trong lòng đã có manh mối, vì vậy mượn một xi lanh, rút một chút máu của nạn nhân.

Lấy máu trên xác chết rất khó, phải châm đúng kim vào tĩnh mạch, cũng may cô người mẫu này khá gầy, mạch máu nổi rõ.

Sau đó lấy lọ nước thuốc đã chuẩn bị sẵn ra, nhỏ một giọt máu vào. Chỉ thấy giọt máu rơi vào trong nước nhưng không bị hòa tan, tạo thành một giọt chất lỏng, trôi lơ lửng xuống phía dưới rồi ngừng chuyển động. Mọi người xung quanh ồ lên một tiếng.

Vương Đại Lý la lên: "Dương tử, đây là nước thuốc phép thuật à? Máu lại có thể đọng ở bên trong?"

Tôi giải thích: "Loại nước thuốc này gọi là 'như huyết', mật độ của nó giống hệt máu người. Nhỏ máu bị nhiễm độc vào, thông qua vị trí mà giọt máu dừng lại, đại khái có thể nhìn ra là độc chất gì."

Vương Đại Lý vỗ đầu nói: "Nhìn ra kiểu gì?"

"Có một thước đi, ví như nọc rắn sẽ chìm xuống thấp nhất, còn nếu bị đầu độc, giọt máu sẽ nổi trên cao."

"Vậy thì máu này là nhiễm chất độc gì?" Đại Lý hỏi.

"Chờ đã, ta còn phải kiểm tra lại một chút, lấy cho ta cái tăm bông." Tôi nói.

Việc trúng độc không thể đoán bừa, phải 100% mới dám kết luận. Tôi cầm bông tăm, tách vùng kín của nạn nhân, kiểm tra chất lỏng trên đó. Nhiều người có mặt ở hiện trường cau mày, mặc dù họ là cảnh sát nhưng không phải ai cũng có tố chất tâm lý hơn người.

Vương Đại Lý thấy tôi như vậy, thúc giục: "Dương tử, Dương tử, ngươi làm nhanh lên một chút cho xong đi."

"Chờ đã, ta có phát hiện!"

Lúc kiểm tra chất dịch, tôi phát hiện âm đạo nạn nhân có điểm bất thường, chẳng màng tới ánh mắt xung quanh, rút tăm bông ra, phát động động u chi đồng nhìn sâu vào trong.

Xem xong, tôi kiểm tra thùng rác một chút, sau đó đi đi lại lại khắp phòng, tới khi nhìn thấy thứ trong ngăn kéo mới hiểu ra vấn đềm

Thì ra là như vậy, thủ đoạn hạ độc này quá tinh vi, tôi mơ hồ cảm thấy vụ án này không tầm thường chút nào.

Tới giờ, người chết trúng độc gì, vì sao mà trúng độc tôi đã rõ như lòng bàn tay. Tinh thần hồi phục, phát hiện mọi người nhìn tôi như nhìn thằng điên, Hình đội trưởng khách khí hỏi: "Tống Dương, ngươi nghiệm ra chưa?"

"Rồi, độc nạn nhân bị trúng là..."

Tôu chưa nói hết câu, một người mặc áo blouse trắng hớn hở đi tới, cười nói: "Các vị, ta đã xét nghiệm ra chất độc."

Hình đội trưởng kinh ngạc: "Ngũ pháp y, thật vừa khéo, bên này chúng ta cũng mới nghiệm ra."

"Ai nghiệm?" Ngũ pháp y ngạc nhiên, cau mày nhìn tôi: "À, ta biết ngươi, ngươi là người lần trước làm khó dễ lão Tần đúng không? Hình đội trưởng, sao ngươi lại mời hắn tới, không tin vào tay nghề của ta sao?"

Tôi làm khó dễ lão Tần? Lòng tôi thầm mắng, đây rõ ràng là Tần pháp y bịa đặt sau lưng, chụp mũ lên đầu tôi.

Hình đội trưởng tỏ ra lúng túng: "Ngũ pháp y, không phải là ta không tin tưởng ngươi, chẳng qua vì nôn nóng phá án sớm."

Ngũ pháp y cả giận nói: "Vậy ngươi còn mời tên Ngỗ Tác này tới làm trò hề? Nực cười!" Sau đó hắn quay qua tôi: "Tiểu tử,

ngươi nghiệm ra chất độc gì, nói ta nghe thử?"

Chương 134: Tuyệt học nghiệm độc.

Tôi chẳng thèm quan tâm tới khiêu khích của Ngũ pháp y. Thấy mình bị bỏ mặc, hắn hết lên: "Này, ta hỏi sao ngươi không nói, đồ câm! Ngươi nghiệm ra độc chất gì?"

Tôi lạnh lùng: "Nếu ta nói ra, ngươi lại bắt chước nói theo, vậy chẳng phải là thành công của ngươi à?"

Ngũ pháp y cười lớn, điếc cả lỗ tai: "Ta đường đường là một pháp y mà phải bắt chước ngươi sao? Như thế này đi, hai ta viết độc chất mình nghiệm được ra lòng bàn tay, nhìn một cái xem ai sai ai đúng."

Tôi gật đầu: "Được! Nhưng nếu ngươi sai thì phải xin lỗi ta."

Ngũ pháp y khinh thường: "Không thành vấn đề, dập đầu trước mặt mọi người cũng được."

"Là ngươi nói đấy nhé." Tôi cười.

Ngũ pháp y chẳng thèm để ý, xem ra hắn rất tự tin vào kết quả của mình: "Vậy nếu ngươi sai thì sao?"

"Trước mặt mọi người khấu đầu 3 cái." Tôi quả quyết.

Ngũ pháp y vung tay: "Tất cả mọi người nghe rõ chứ? Ngũ Nhạc ta hôm nay không có mục đích gì khác, ngoài việc thay mặt cho pháp y hiện đại chứng minh Ngỗ Tác là một môn phản khoa học!"

Hình đội trưởng nhỏ giọng nhắc nhở: "Ngũ pháp y..."

Nhưng hắn chẳng thèm lưu tâm, Ngũ Nhạc này tính cách bộc trực, nhưng rất hào sảng, không hề âm hiểm như Tần pháp y, dạng người như lão ta đúng là đốt đèn lên soi cũng khó tìm.

Có điều hắn mở miệng đã nói Ngỗ Tác phản khoa học khiến tôi khó chịu, nói: "Pháp y hiện đại quả thật rất tốt, nhưng ngươi chưa chắc đã có thể thay mặt."

Lời vừa nói ra, không ít người lén bật cười, Ngũ Nhạc đỏ bừng mặt nói: "Ta làm pháp y đã hai mươi năm, có hai học vị bác sĩ, tiểu tử ngươi lại nói ta không có tư cách đại diện pháp y? Vậy ngươi có gì để đại diện Ngỗ Tác? Lôi giấy hành nghề ra cho ta xem nào."

Tôi nhàn nhạt nói: "Có tư cách hay không, xem 5, 6 vụ án ta phá là hiểu."

Ngũ Nhạc đỏ mặt, hắn biết đại khái chưa tới nửa năm tôi đã phá 7 vụ án, xác suất thành công lên tới 100%, con số này cho dù là pháp y của sở trưởng công an, vì vậy cứng cổ nói: "Ta xin lỗi, lần này ngươi sẽ vấp ngã tại đây thôi, Tiểu Lý mang bút tới."

Chúng tôi mỗi người cầm một cái bút, viết kết quả vào lòng bàn tay, Vương Đại Lý nói nhỏ: "Tống Dương, lần này ngươi có chút nghịch ngợm hơi quá rồi. Hắn dùng máy móc xét nghiệm ra, ngươi chỉ sờ sờ mấy cái liệu có đấu nổi không?"

Tôi liếc hắn, nói: "Chú ý ngôn từ, cái gì gọi là sờ sờ mấy cái? Ngươi yên tâm đi, hắn nhất định nghiệm sai."

Vương Đại Lý vẫn không yên tâm, thực ra ban nãy tôi nghe thấy Ngũ Nhạc mang viên thuốc đi xét nghiệm là đã biết hắn đi sai hướng, hớn nữa còn vô cùng sai. Chính vì ai cũng tin tưởng vào máy móc, cho nên hắn tràn đầy tự tin, nghĩ rằng mình đúng.

Sau khi viết xong, Ngũ pháp y ngửa bàn tay ra, trên đó viết Papaverin. Hắn nói nguyên nhân cái chết là do hấp thụ quá liều

papaverin, thuốc này là thủ phạm. Sau đó móc lọ thuốc trong túi ra.

Phú nhị đại lập tức kích động: "Cái này không thể nào, thuốc này ta cũng uống!"

Hình đội trưởng cảnh giác: "Tiểu tử, ngươi dùng ma túy?"

"Không...không phải. Đó là thuốc kích dục, ta mua từ Hàn Quốc về, không biết có thành phần gì trong đó." Tên phú nhị đại ấp úng.

Ngũ pháp y lắc lắc lọ thuốc: "Các ngươi uống mấy viên?"

"Ta một viên, Tiểu Vân hai viên." Phú nhị đại đáp.

Tôi lắc đầu, sai lầm quá rồi!

Ngũ pháp y nói: "Nhìn thấy chưa, lần này đã có manh mối, nạn nhân do ngậm thuốc này dẫn tới hấp thu quá liều papaverin khiến tim suy kiệt, tử vong. Tống Dương ngươi còn gì để nói không?"

Tôi hỏi: "Ta có mấy điểm nghi vấn. Liều lượng gây chết người của papaverin là bao nhiêu? Tại sao cả hai đều uống thuốc mà một người vô sự, người kia lại tử vong?"

"Liều lượng gây chết người là..." Ngũ pháp y ngâm nghĩ một chút, đột nhiên toát mồ hôi. Chính hắn cũng phần nào ý thức được, cứ cho là thuốc này thành phần gồm 100% papaverin, thì hai viên liệu được mấy gram? Căn bản không đủ liều gây chết người, cổ nhân uống thuốc phiện tự sát ít nhất cũng phải cần tới hai lạng.

Vả lại papaverin quả thật có tác dụng kích thích tình dục, không như thuốc phiện rất gần gũi với chúng ta. Nhiều người dân mala tang dùng vỏ cây thuốc phiện làm gia vụ, khiến khách hàng nghiện. Coca mà chúng ta thường uống nghe nói cũng chứa vi

lượng chất ma túy, nhưng cách điều chế thì trên thế giới chỉ có ba người biết.

Ngũ Nhạc này nhất định là vừa xét nghiệm ra papaverin đã mừng húm, không kịp suy nghĩ mà chạy qua khoe khoang. Thấy hắn nửa ngày không mở mồm được, Hình đội trưởng hỏi: "Ngũ pháp y sao vậy? Tính sai à?"

"Ta...ta có thể đã lầm." Ngũ pháp y vừa nói vừa chỉ vào tôi: "Có điều hắn cũng không có khả năng nghiệm ra thứ mà máy móc bó tay, ta không tin hắn có gì đột phá."

Tôi xòe bàn tay cho mọi người nhìn, thực ra nguyên nhân cái chết là ion nitrit, đây là một chất độc thường gặp, liều gây chết người chỉ 3 gram, có thể hòa tan trong nước. Bởi vì vị của ion nitrit cũng mặn như muối, cho nên đã có rất nhiều vụ ngộ độc vì nhầm lẫn giữa chất độc này với muối ăn. Chất này cũng là một loại thuốc hỗ trợ điều trị tim mạch, ở các bệnh viện đều có thể lấy được.

Mọi người kinh ngạc, Ngũ pháp y ngửa mặt lên trời cười lớn: "Ngươi nghiệm cách nào, nếm bằng miệng à?"

Tôi giải thích: "Dấu hiệu ngộ độc nitrit là mạch máu biến thành màu nâu đen, môi và móng tay tím thẫm, ngoài ra còn bị són tiểu. Ngươi có thể tự mình quan sát thi thể, hoặc dùng máy móc xét nghiệm ra."

Ngũ pháp y đổ mồ hôi ròng ròng, tôi tin hắn là một pháp y lâu năm, không thể không chú ý những thứ này, nhưng có rất nhiều chuyện người trong cuộc thì mơ hồ, mà người đứng xem lại rõ ràng.

Pháp y kiểm tra độc chất cũng không phải như mọi người nghĩ, chỉ rút một ống máu là có kết quả chính xác, mà phải so sánh các dấu hiệu với nhau. Bình thường con người hấp thu rất nhiều

chất hóa học, cộng thêm việc khi chết đi, cơ thể phân hủy tạo ra một số độc tố, xét nghiệm chất độc có thể nói là một công tác rất cần sự tỉ mỉ và chính xác. Do tính cách phóng khoáng, Ngũ Nhạc có thể là một pháp y rất giỏi, nhưng xét nghiệm chất độc thì lại là sở đoản.

Hình đội trưởng hỏi: "Vậy làm sao chất độc xâm nhập vào cơ thể?"

Tôi nhàn nhạt nói ba chữ: "Bao cao su!"

"Cái gì?" Tất cả đều kinh ngạc.

Tôi giải thích: "Hung thủ bôi chất độc lên bên ngoài bao cao su, lén đặt vào trong phòng, trong âm đạo phụ nữ có một tầng màng dính có thể hấp thu dược vật, cho nên khi hai người đang quan hệ, đột nhiên cô gái tử vong."

Hình đội trưởng liếc ngăn kéo tủ: "Nhưng trong đó có ba cái bao cao su, hung thủ làm sao biết được Vương công tuet sẽ dùng cái nào, chẳng lẽ cả ba đều bị nhiễm độc?"

Tôi hỏi tên Vương công tử: "Tại sao lúc đó ngươi lại chọn cái này?"

Mặt hắn đầy hoang mang, nửa ngày mới giật mình nói: "Ta nhớ có một cái bị rách vỏ, một cái thì bẩn thỉu, chẳng suy nghĩ nhiều liền chọn cái này."

Đây chính là câu trả lời, hung thủ thận trọng cố ý bày một cái bẫy khiến cho Vương công tử trong tiềm thức chọn đúng cái bao cao su có độc.

Hình đội trưởng cau mày: "Nói cách khác, hung thủ cố ý bày trò hãm hại Vương công tử, nhưng có điều chưa thông, đó là nếu hắn mua bao cao su ở ngoài, chẳng phải kế hoạch thất bại sao?"

Tôi ném vấn đề này cho Vương công tử, hắn nhớ lại: "Thực ra ban đầu ta không có ý định thuê phòng, kết quả đột nhiên Tiểu Vân gọi điện nói muốn nhà nghỉ này, phòng cũng đã thuê rồi, ta vội chạy tới. Lúc đó ta còn thắc mắc, sao lại thuê phòng ở nơi tồi tàn này? Sau đó chúng ta gọi đồ ăn bên ngoài, ăn xong thì bắt đầu hành sự, rồi xảy ra chuyện."

Tôi đột nhiên có một suy đoán, liệu có phải nạn nhân định mây mưa với người khác, nhưng vì gì đó mà kế hoạch không thành, nên gọi Vương công tử tới thế thân? Liền hỏi: "Tiểu Vân là bạn gái của ngươi?"

Hắn ấp úng: "Không gọi là chính thức."

"Thế là sao?"

"Là như này, cô ta là một trong rất nhiều nữ nhân ta qua đêm, ta cũng là một trong rất nhiều nam nhân mà cô ấy qua đêm, hai ta thuộc về xã giao vui vẻ." Hắn ngượng ngùng đáp.

Tôi chợt hiểu ra: "FWB à ?"

Chương 135: Tôn Băng Tâm

Vương Đại Lý nhổ toẹt, nói: "Mẹ nó, cuộc sống của phú nhị đại quả là trác táng."

Nếu trong hoàn cảnh bình thường, một phú nhị đại như Vương công tử làm sao lại bỏ qua cho kẻ điểu ti nghèo hèn dám nhận xét cuộc sống của hắn, nhưng trong tình cảnh này thì hắn chỉ đỏ mặt, cúi đầu không nói gì.

Vốn tôi cũng chẳng muốn dính sâu vào vụ án này, nếu đã có phương hướng điều tra thì giao cho Hình đội trưởng tự phá. Chỉ cần trích xuất camera và điều tra những người từng tiếp xúc với nạn nhân.

Tôi xua tay: "Các ngươi mang bao cao su trong thùng rác về xét nghiệm, ta về trước đây."

Thấy tôi muốn đi, Hình đội trưởng chủ động ra tiễn, tôi nói khỏi cần, chúng tôi tự bắt xe về, Đại Lý nói nhỏ: "Dương tử, có phải ngươi quên chuyện gì không?"

"Thôi, tha được cho người thì nên tha." Tôi thở dài.

Vương Đại Lý ngạc nhiên: "Không nhìn ra đấy, ngươi trở nên rộng lượng như vậy từ bao giờ?"

Nhưng chúng tôi mới đi ra khỏi nhà nghỉ, Ngũ pháp y liền đuổi theo, lớn tiếng la lên: "Tống thần thám, lúc trước đã đắc tội, xin nhận của ta một lạy."

Hắn vội vàng quỳ bệt xuống đất, ở bên ngoài vẫn có không ít sinh viên, tôi vội ngăn lại: "Tiền bối, ngươi muốn ta giảm thọ sao?

Chỉ là nói đùa một chút thôi mà."

Hai má Ngũ Nhạc đỏ bừng: "Là ta có mắt mà không thấy núi thái sơn, tuyệt học Ngỗ Tác của ngươi quả lợi hại. Thực ra lúc trước Tần pháp y nói với ta, ngươi làm khó dễ một ông già như lão, ta liền có ấn tượng không tốt với ngươi. Bây giờ mới thấy, lời lão Tần không đáng tin."

Tôi cười: "Tai nghe là giả, mắt thấy mới là thật. Ta đâu có làm khó dễ ông ta, chỉ là ông ấy thua cuộc mà thôi."

Ngũ Nhạc gật đầu: "Trải qua chuyện hôm nay, ta hoàn toàn tâm phục khẩu phục. Ta rất muốn tìm hiểu về Ngỗ Tác, phải đọc sách nào đây?"

"Đi mua cuốn tẩy oan lục đọc qua đi. Ta cảm thấy giữa Ngỗ Tác và Pháp y hiện đại có thể học hỏi lẫn nhau."

Ngũ Nhạc tán đồng: "Đúng đúng! Ta đề nghị ngươi cũng nên đọc thêm sách y khoa, có thể sẽ bổ sung không ít kiến thức cho ngươi."

Tôi nhàn nhạt đáp: "Sách chuyên sâu về pháp y, toàn bộ chương trình đại học ta đã đọc hết, cáo từ."

Sau khi nói xong, tôi bỏ lại Ngũ Nhạc với ánh mắt kinh ngạc, xoay người rời đi. Vương Đại Lý nhếch mép, giơ ngón tay lên nói: "Sự trên cơ bức người của ngươi, ta cho mười điểm."

Tôi quay đầu lại, đột nhiên mặt đối mặt với một nữ sinh, nàng có một bộ tóc dài uốn gợn sóng, mặc áo T-shirt, quần ngố, giày thể thao, khuôn mặt xinh đẹp đáng yêu, một tay xách chai nước, tay còn lại chỉ vào tôi, mồm há hốc.

Tôi cũng ngớ người, đây chẳng phải là Tôn Băng Tâm sao? Vài năm không gặp, nàng đã trở thành một thiếu nữ đoan trang xinh đẹp thế này.

Đại khái là Băng Tâm thấy tôi rất quen, nhất thời không nhớ ra, một lúc sau mới nhận thức được, gọi: "A, huynh là Tống Dương!"

Tôi đáp: "Băng Tâm, đã lâu không gặp."

Vương Đại Lý đứng giữa, nhìn qua nhìn lại chúng tôi: "Mẹ ơi, Dương tử, người đẹp này là ai, có quan hệ thế nào với ngươi? Mau thành thật..."

Vương Đại Lý còn chưa dứt lời, Tôn Băng Tâm liền chạy tới, kích động la lên: "Tống Dương ca ca, ôm một cái nào!"

"Ai ai, dừng lại!" Tôi cản cũng không kịp, nàng nhào tới ôm chầm lấy tôi, bình nước cũng văng ra, một mặt kêu Tống Dương ca ca, một mặt trách móc: "Sao mấy năm nay huynh không tới chơi với muội, có phải đã quên muội rồi không?"

Vương Đại Lý trừng lớn hai mắt, miệng há ra.

Tính ra tôi và Băng Tâm đã bảy năm không găph. Từ hồi nghỉ hè năm lớp 9, Tôn Lão Hổ hoa ngôn xảo ngữ lừa ông tôi, đón tôi lên nhà ông ta chơi một thời gian. Tôi với Băng Tâm quấn quít nửa tháng trời, ban ngày nàng dẫn tôi đi khắp nơi chơi đùa, đó là lần đầu tiên từ khi sinh ra tôi được đi thành phố, nơi nào cũng thấy mới mẻ, thú vị. Buổi tối thì tôi kể chuyện phá án trong sách cho nàng nghe, nàng sợ tới mức bịt tai, trùm chăn kín đầu, nhưng vẫn tò mò.

Chuyện cũ như vừa mới đây, chớp mắt đã bảy năm trôi qua, tôi và nàng cũng đã trưởng thành, nhẹ đẩy nàng ra: "Sao muội vẫn xử sự như hồi bé thế, bạn học nhìn thấy thì sao?"

Băng Tâm lè lưỡi: "Nhìn thấy thì cũng nhìn thấy rồi, có làm sao đâu. Phải rồi Tống Dương ca, sao huynh lại ở đây?"

Tôi cười khổ: "Ta cũng đang định hỏi muội đây."

Băng Tâm nói: "Muội vừa đi lấy nước, đang định trở về ký túc, nghe nói bên ngoài có án mạng, liền tới đây xem náo nhiệt. Vừa nãy muội thấy huynh đi từ trong nhà nghỉ ra, còn có một đại thúc đuổi theo gọi huynh là thần thám, chẳng lẽ huynh đang phá án bên trong?"

Tôi nghĩ, việc này không giấu được, đành gật đầu: "Không ghê gớm như muội nghĩ đâu, chỉ là cung cấp một số ý kiến thôi, một sinh viên như ta thì phá cái gì án."

"Thật sao?" Tôn Băng Tâm nhướn mày: "Muội không tin, để muội hỏi anh bạn của huynh."

Nàng liền quay qua tra hỏi Vương Đại Lý, tiểu tử này trước mặt người đẹp không thể giữ mồm giữ miệng, nói hết chuyện tôi vừa nghiệm thi ra, tôi chỉ hận không thể bóp cổ hắn. Băng Tâm kích động la lên: "Quả nhiên là như vậy, chẳng trách lần trước cha muội ăn cơm có lỡ lời nói có một sinh viên được cấp giấy chứng nhận cố vấn, muội còn thắc mắc là ai, thì ra chính là Tống Dương ca ca."

Tôi bẽn lẽn cười, Tôn Băng Tâm vẫn không chịu buông tha: "Việc lớn như vậy mà còn định giấu muội. Mau thành thật khai báo, huynh phá mấy vụ rồi?"

"Cũng chỉ là chó ngáp phải ruồi, phá được một vụ thôi."

"Hừ, muội không tin, để hỏi bạn của huynh."

Nàng lại quay qua Vương Đại Lý, hắn nói tôi chưa tới nửa năm đã phá 7 vụ án, Băng Tâm há hốc mồm: "Lợi hại thế, không được, phải mời huynh ăn cơm, hỏi cho rõ ngọn ngành."

Tôi lắc đầu quấy quậy: "Ta ăn rồi."

"Ăn rồi cũng phải đi."

Tôn Băng Tâm nhặt bình nước nóng lên, kéo tôi đến căng tin của trường ăn cơm. Trên đường đi, Vương Đại Lý thì thào, hỏi tôi người đẹp này là ai, sao lại thân thiết với tôi như vậy, tôi nói là bạn từ hồi nhỏ, tôi với nàng như huynh muội trong nhà.

Vương Đại Lý nghe xong thì phấn chấn: "Không ngờ tiểu tử ngươi thâm tàng bất lộ, còn có một muội muội xinh đẹp học trường Y, vậy lát nữa ngươi giới thiệu ta một chút, sau này ta gọi ngươi là Dương ca."

Đừng nhìn Băng Tâm nhiệt tình mà hiểu lầm, thực ra nàng là người rất thẳng tính, yêu ghét rõ ràng. Tôi cũng không biết Đại Lý có cơ hội không, bảo hắn phải tự biểu hiện tốt một chút.

Đại Lý móc trong túi ra một cái lược nhỏ, đắc ý chải tóc, mắt lim dim nói: "Ngươi cứ yên tâm, ta đây là Châu Kiệt Luân của Nam Giang cơ mà."

Chúng tôi tới căng tin trường của Băng Tâm, nàng dùng thẻ cơm gọi cả chục món đồ ăn, tôi liên tục nói đủ rồi đủ rồi, nàng gạt đi: "Không sao, một đĩa thức ăn căng tin làm cũng không nhiều, chỉ sợ hai nam sinh bọn huynh không đủ ăn thôi."

Tôi cười: "Nam sinh cũng đâu phải heo, sao có thể ăn nhiều như vậy?"

Cạnh căng tin của trường Y có một cửa sổ nhỏ, chuyên làm đồ xào, nàng gọi một loạt đồ đều là thức ăn xào. Điểm này tốt hơn nhiều so với trường tôi, sau khi ăn xong, Băng Tâm tới một cửa khác mua ba chai nước, ngồi xuống. Thỉnh thoảng Đại Lý tranh thủ tự giới thiệu mình, Băng Tâm cười nói: "Đại Lý? Đoàn Dự của Đại Lý à?"

"Đúng vậy, Đoàn Dự của Đại Lý, ta là vật biểu tượng của Dương tử, mỗi lần phá án hắn đều phải dẫn ta theo." Vương Đại Lý cười hề hề, nói: "À Băng Tâm muội muội, muội học chuyên

khoa gì?"

"Úng dụng pháp y học." Băng Tâm đáp.

"Oa, vậy chẳng phải sau này muội cũng tới cục cảnh sát làm việc sao?"

Vương Đại Lý huy động tất cả vốn liếng tìm đề tài nói chuyện, nhưng chỉ mấy câu là Băng Tâm lại quay qua tôi, cứ truy hỏi chuyện phá án. Những vụ tôi tham dự căn bản đều là cơ mật, quả thực không tiện tiết lộ nhiều. Một tên thì không nói nên lời, một tên thì không thể nói, bầu không khí trở nên ngượng ngùng.

Nói chuyện nửa ngày, đầu bếp làm món xào kêu một tiếng: "Thức ăn chín rồi."

Tôn Băng Tâm định đi lấy thức ăn, Vương Đại Lý liền xung phong nhận việc: "Để ta đi."

Lúc đó vạn lần chúng tôi cũng không ngờ trong bữa ăn lại xảy ra một án mạng.

Chương 136: Xác chết trong căn phòng nhỏ

Sau khi thức ăn được bày ra, Băng Tâm hỏi tôi: "Phải rồi, giờ huynh có bạn gái chưa?"

"Không có, muội thì sao?" Tôi đáp.

Nàng thở dài: "Vẫn như trước thôi, chỉ là con bé ngoan ngoãn vùi đầu vào học, làm sao có thì giờ mà yêu với đương."

"Chắc nhiều người theo đuổi muội lắm?" Tôi nói.

"Làm gì có ai." Băng Tâm đỏ mặt cúi đầu.

Vương Đại Lý chen vào: "Thật trùng hợp, ta cũng đang độc thân."

Băng Tâm lễ phép đáp lại một câu, sau đó không nói gì, Vương Đại Lý chẳng biết làm sao, đành cúi đầu ăn tiếp. Mặc dù chúng tôi đang đói, nhưng có con gái ở đây, nên ăn cũng rất từ tốn, Tôn Băng Tâm cứ liên tục bảo chúng tôi ăn cái này, cái kia, còn gắp cho tôi một miếng thịt lớn, nói ăn đi cho no.

Lúc nàng xúc lên một thìa thịt kho, tôi đột nhiên chú ý trong đĩa thức ăn có gì đó, nói: "Chờ đã, đồ ăn này có gì đó không đúng."

Tôn Băng Tâm cúi đầu nhìn, ngẩn người sau đó nói: "Con ruồi."

Trong đĩa thức ăn có một con ruồi chết, nhưng không giống ruồi bình thường, là một loại ruồi nhặng nhỏ màu xanh. Vương Đại Lý khinh thường, nói: "Nhìn hai người kìa, cũng là sinh viên năm cuối rồi, trong thức ăn có ruồi thì nhặt ra ăn tiếp chứ sao mà

phải ngạc nhiên?"

Vừa nói, hắn vừa lấy đũa hớt con ruồi chết ra, tôi cau mày: "Đây không phải ruồi bình thường..."

Vương Đại Lý mồm đầy thức ăn, thắc mắc: "Thế là loại ruồi gì?"

Băng Tâm đáp: "Đây là nhặng đầu xanh, chỉ xuất hiện trên xác chết."

Nghe lời này, Đại Lý lập tức buồn nôn, miệng phồng lên, nhưng vì có Băng Tâm ngồi đó nên phải quay đi chạy vội tới thùng rác mà điên cuồng nôn.

Nói xong, hắn quay lại, quệt tay, nói: "Chúng ta vừa ăn là thịt người chết sao?"

Tôi đưa một miếng thịt lên ngửi: "Là thịt heo."

Băng Tâm nói: "Có lẽ là thịt heo chết, chứ làm gì có chuyện trùng hợp như vậy."

Nhưng tôi cảm thấy thịt heo này rất tươi, bèn nói: "Chúng ta đi kiểm tra một chút xem."

Đi tới cửa sổ, tôi vào thẳng vấn đề: "Sư phụ, cho chúng tôi vào điều tra một chút, tôi nghi ngờ trong phòng làm việc của ông có người chết."

Đầu bếp đang nấu nướng cười toe toét: "Có ý kiến thì ghi vào sổ khiếu nại...Cái gì? Người chết? Thật mới mẻ đấy, đám học sinh các ngươi suốt ngày cứ kêu ca trong đồ ta xào có tóc, có đinh, có sán, đây là lần đầu tiên nghe nói có người chết, ngươi ăn nhầm cái gì à?"

Nghe khẩu khí của vị đầu bếp này, hoàn toàn chẳng coi lời tôi

nói là thật, tôi đưa giấy chứng nhận cố vấn ra, dĩ nhiên là chỉ cho ông ta thấy bìa ngoài, đầu bếp lập tức căng thẳng: "Đồng chí cảnh sát, chỗ này của ta thật không có người chết mà."

"Để tôi vào xem một chút." Tôi nói.

"Được, được." Đầu bếp gật đầu lia lịa.

Tôn Băng Tâm thấy tôi có giấy chứng nhận, hâm mộ nói: "Có thật à, Tống Dương ca ca, huynh là biên chế chính thức sao?"

Tôi cười nói: "Nhân viên biên ngoại."

Nàng không cam lòng: "Huynh đã phá 7 vụ án, mà còn không được vào biên chế? Để muội về nói với cha một tiếng, nhận huynh làm nhân viên chính thức, cấp cho một khẩu súng, vậy chẳng phải rất soái ư?"

Tôi nói: "Khiêm tốn một chút được không, cục trưởng đại tiểu thư, Tôn thúc thúc đã nói với ta từ lâu rồi, là chính ta không muốn thôi."

Sau khi vào trong bếp, vị đầu bếp phụ trách món xào dẫn chúng tôi xem khắp nơi, bên trong đều là rau, thịt, gạo, tôi để ý thấy bên cạnh có một cánh cửa, hỏi: "Đó là nơi nào?"

Đầu bếp nói: "Là phòng nghỉ ngơi, ta thường không dùng."

"Vậy ai hay dùng?"

Đầu bếp nói: "Ở chỗ ta có một con bé vừa học vừa làm, thường thay quần áo trong đó. Hàng ngày nó đều tới, có điều hôm nay không thấy đâu, cũng không xin nghỉ, chắc là có việc gì gấp."

Tôi bảo đầu bếp mở cửa phòng ra, ông ta nói không cầm chìa khóa, tôi bèn mượn hai sợi dây kẽm, loay hoay một cái mở khóa ra, khiến Băng Tâm há hốc mồm. Vừa mở khóa ra, bên trong có

tiếng vo ve lớn, tôi bảo mọi người lùi lại phía sau. Cửa mở toang, một bầy nhặng đầu xanh bay ra ngoài, theo bản năng tôi đưa tay che mặt, thì nghe tiếng đầu bếp hét lên. Định thần nhìn lại, trong căn phòng nhỏ hẹp có môth thi thể không mảnh vải che thân, gầy gò, da thịt đã biến thành màu nâu, ngã úp mặt xuống đất, một cánh tay duỗi về phía trước. Nhìn mái tóc dài có thể đoán là một cô gái.

Vốn nghĩ là Băng Tâm sẽ sợ hãi, nhưng ngược lại nàng rất bình tĩnh, thậm chí đồng tử còn nở ra, quan sát. Vương Đại Lý bên cạnh thì không chịu nổi, gào một tiếng nhảy ra sau lưng tôi, tôi mắng: "Xem ngươi kìa, còn không bằng con gái."

Đại Lý chặc lưỡi: "Chuyện này....đây là cương thi đó."

Tôi gọi điện cho Tiểu Đào, bảo nàng lập tức cắt cử người tới. Sau đó qua qua hỏi đầu bếp đây có phải cô gái vừa học vừa làm không?

Kết quả chẳng thấy người đâu, thì ra ông ta sợ quá ngã ra đống củ cải ngất từ lúc nào rồi. Dựa vào phản ứng này, vụ án mạng có lẽ không liên quan tới ông ta.

Sẵn dụng cụ mang theo, tôi chuẩn bị nghiệm thi. Lúc đeo găng tay, Băng Tâm nói: "Cho muội một đôi."

Tôi xua tay: "Muội ra ngoài chờ lát đi."

Tôn Băng Tâm bĩu môi: "Không, muội phải nghiệm thi cùng huynh. Đừng quên muội học cái gì, thi thể trong phòng thí nghiệm muội thấy nhiều rồi, có cả tù nhân bị bắn, não văng ra ngoài, đối với thi thể này có là gì. Hơn nữa huynh kế thừa tuyệt học của Tống Từ gì đó, muội sớm đã muốn mở rộng tầm mắt, cơ hội này làm sao bỏ qua được."

Năm đó tôi còn nhỏ có biết gì đâu, cứ ba hoa bốc phét với

Băng Tâm, Vương Đại Lý xen vào: "Tôn đại tiểu thư, ta mới là trợ thủ của Dương tử."

Băng Tâm nói: "Trợ thủ đâu, mang găng tay tới đây."

Vương Đại Lý cứng họng, tôi đành bảo hắn cầm một đôi găng tay tới đi, tính cách của Băng Tâm tôi hiểu rõ, nàng đã trông thấy chuyện này, có trời mới đuổi đi được.

Nguyên tắc nghiệm thi là cố gắng không xê dịch thi thể, nhưng trong phòng nghỉ rất hẹp, một người ở trong cũng chật chội. Bởi vậy tôi bảo Đại Lý trải một tấm nilon chống nước, khiêng thi thể ra ngoài trước, cố gắng đừng làm hư hại tư thế. Lúc nhấc thi thể lên, tôi phát hiện nó rất nhẹ.

Tôn Băng Tâm kiểm tra bắp thịt một chút: "Cơ đã phân hủy, thời gian chết phải từ ba đến bốn ngày."

Tôi lắc đầu: "Nhầm to, thời gian chết chưa tới một ngày."

Băng Tâm kinh hãi: "Nhưng huynh xem, thi thể đã biến dạng thế này..."

Tôi cười nói: "Đây là điều đơn giản mà đại tiểu thươm vừa nãy đầu bếp nói cô ta hàng ngày đều tới, chỉ có hôm nay là không, thời gian chết làm sao mà ba bốn ngày được."

Băng Tâm lè lưỡi: "Là muội quá vội vã."

Tôi nghiêm mặt: "Muội xác nhận lại một chút xem thời gian chết là bao lâu. Nhớ cụ thể."

Tôi cố ý muốn thử xem học vấn của Băng Tâm tới đâu, nếu như chỉ là lý thuyết xuông, tôi không thể cho nàng tham gia.

Tôn Băng Tâm lật thi thể lại, kiểm tra đồng tử, độ cứng, thi ban, hỏi tôi có nhiệt kế không? Ngỗ Tác đo nhiệt độ thi thể là trực

tiếp dùng ngón tay cắm vào hậu môn, không phải tôi ghê tởm mà chỉ sợ người khác nhìn vào thấy ghê tởm, cho nên cũng chuẩn bị sẵn một cái trong túi.

Tôn Băng Tâm mượn nhiệt kế, đo nhiệt độ trực tràng của nạn nhân, sau đó hoang mang: "Thời gian tử vong là từ mười đến 12 tiếng trước."

Tôi hài lòng gật đầu: "Lần này mới đúng."

Nàng nói: "Nhưng huynh nhìn, cơ bắp đã tiêu biến hết, điều này giải thích sao đây?"

Tôi đáp: "Đó là một điểm khả nghi, có khả năng liên quan tới nguyên nhân tử vong, muội thử kiểm tra xem nguyên nhân tử vong là gì?"

Tôn Băng Tâm bắt đầu kiểm tra cái xác, tóc của nàng quá dài, tôi sợ dính vào thi thể, bảo nàng từ từ đã, rồi xé sợi chun trên một cái bao tay, buộc tóc cho nàng. Băng Tâm vô tư cười nói: "Cám ơn Tống Dương ca ca."

Thấy một màn này, Vương Đại Lý làm động tác một con cẩu độc thân lau nước mắt, tôi vờ như không thấy, buộc tóc giùm thì có gì đâu? Tôi với Băng Tâm quen nhau cũng chẳng phải mới một hai ngày.

Trong lúc nàng kiểm tra, tôi dùng động u chi đồng quan sát, trong lòng đã có kết luận, toàn thân không có vết thương rõ ràng, nhưng trên đùi có một vết châm, hiển nhiên là trúng độc mà chết.

Tôn Băng Tâm cuối cùng thở phào nói: "Có lẽ là trúng độc."

Chương 137: Vụ giết người bằng botox.

Tôi hỏi: "Trúng độc bằng cách nào?"

Nàng chỉ chân thi thể nói: "Ở đây có một lỗ kim, hẳn là tiêm chất độc vào, chẳng lẽ tự sát?"

Tôi lắc đầu: "Chớ nôn nóng ra kết luận, nghiệm thi kiêng kỵ nhất là để ấn tượng ban đầu chiếm chủ đạo."

Tôn Băng Tâm nhìn tôi chằm chằm, cười. Tôi hỏi nàng cười gì, nàng đáp: "Tống Dương ca ca, muội cảm thấy bây giờ huynh rất chững chạc nha, so với pháp y có thâm niên còn chững chạc hơn. Năm xưa nghe huynh kể chuyện Tống từ xử án, muội đã rất tán thưởng, biết chắc sau này huynh sẽ là một người không tầm thường."

Tôi cười: "Quá khen, chỉ là ta nhìn qua nhiều rồi thôi."

Băng Tâm nói: "Tiếp theo chúng ta làm gì? Chờ cảnh sát tới rồi mang thi thể đi giải phẫu, hóa nghiệm?"

Đây là quy trình của một pháp y thông thường, nhưng Ngỗ Tác lại phải hoàn thành tất cả công việc tại ngay hiện trường, tôi đáp: "Để cho muội mở mang tầm mắt một chút về tuyệt học Tống gia."

Tôi lấy thính cốt mộc ra, bắt đầu nghe nội tạng nạn nhân. Bên trong cũng không có gì quá bất thường, sau đó dùng gối âm dương nghe khoang sọ của người chết, thì lại nghe thấy tiếng của chất lỏng.

Lúc đó tôi còn ngỡ mình nghe nhầm, dùng ngón tay gõ đi gõ lại, cuối cùng xác nhận là chính xác.

Tôi nói: "Nội tạng nạn nhân không có thương tổn, nhưng bên trong khoang sọ có một lượng chất lỏng lớn."

Vương Đại Lý la lên: "Oa, suy nghĩ tràn vào như nước à?"

Tôi lườm một cái, hắn xấu hổ cúi đầu, Băng Tâm ngạc nhiên hỏi: "Tống Dương ca ca, huynh dùng thanh gỗ nhỏ mà cũng nghe được?"

Tôi nói: "Sau này sẽ giải thích cho muội, ta kết luận đây là một chất độc thần kinh, khiến cho não bị tan chảy."

"Đại não tan chảy, cơ bắp tan chảy?" Tôn Băng Tâm nghiêng đầu suy tư.

Đừng nói là nàng, ngay cả tôi cũng không biết đây là chất độc gì, trong thần thiên xử án ghi lại, có một loại thuốc người sáp, nghe nói có thể khiến bắp thịt toàn thân tan ra, biến nạn nhân thành một khối sáp, nhưng triệu chứng của thi thể bày lại không giống lắm.

Tôi thử suy đoán từ những góc độ khác. Nạn nhân trần truồng, chỉ mặc một cái quần lót nhỏ, trên thân cũng không có dấu hiệu giằng co hay bị xâm hại. Trong này lại không có ánh sáng mặt trời, không dùng ô được, tôi liền thổi một ít rong biển lên thi thể, phát hiện trên người nạn nhân chỉ có vân tay của chính mình.

Tôi vào trong phòng nghỉ, thấy quần áo của nạn nhân ném trên cái giường, trong túi lục được hai cái thẻ, một là thẻ sinh viên, một là thẻ ra vào nhà bếp. Nạn nhân tên là Tiểu Lệ, chính là nữ sinh vừa học vừa làm mà đầu bếp nhắc tới.

Tôi dùng động u chi đồng kiểm tra tứ phía, phát hiện dưới gầm giường có đồ, lôi ra thì là một lọ thuốc tiêm rỗng, bên trên

không có nhãn mác, cùng với một xi lanh rỗng.

Tôi mang những thứ này ra đưa cho Băng Tâm nhìn, nàng hỏi: "Có cần mang mấy thứ này về hóa nghiệm không?"

Tôi nói: "Hóa nghiệm thì cũng cần phải có phương hướng điều tra đã, chúng ta thử trinh thám trước một chút."

Tôn Băng Tâm khoa tay múa chân: "Từ góc độ lỗ kim đâm vào, nạn nhân là tự tiêm tĩnh mạch, chẳng lẽ là tự sát thật?"

Tôi nói: "Nếu đúng như vậy, thì kiểu chết này quá đau đớn, sao không chọn loại độc nào ít gây đau đớn hơn? Hơn nữa nhìn động tác trước khi chết, rõ ràng nạn nhân muốn với tay mở cửa, tuy nhiên lại ngã ra đất. Một điểm nữa, cúc áo của nạn nhân bị kéo rách, hẳn là lúc đó chính nạn nhân xé ra, tại sao phải rất gấp gáp cởi quần áo ra như vậy?"

"Chẳng lẽ toàn thân nóng lên?" Băng Tâm trầm ngâm.

Tôi đưa quần áo lên mũi ngửi, một số chất độc sẽ làm nhiệt độ cơ thể tăng cao, nhiệt độ cơ thể tăng sẽ dẫn tới đổ mồ hôi, nhưng trên quần áo không có dấu vết, tôi lắc đầu: "Có thể loại bỏ suy đoán này."

Bỗng Băng Tâm nói: "Đưa muội xem lọ thuốc."

Nàng cầm lọ thuốc đưa lên ánh sáng qyab sát một hồi, nói: "Tống Dương ca ca, trong này có cặn màu đen lưu lại."

Tôi ngớ người, bất chợt lóe lên một ý nghĩ, mở thẻ sinh viên ra nói: "Muội có thấy nữ sinh này rất xinh đẹp không?"

"Rất xinh. Tống Dương ca ca, sao huynh lại hỏi thế?"

Trong lòng tôi đã có kết luận: "Ta biết câu trả lời là gì rồi, chất độc có bốn chữ, muội thử suy nghĩ đi."

Băng Tâm nói: "Huynh đang thử thách muội à, để muội nghĩ xem, chất độc bốn chữ...nhị tiêu cơ phân (Dinitro phenol, bên Tàu khựa cứ phiên âm tiếng la tinh ra tiếng hán, khó đọc bỏ mẹ)? Không, triệu chứng không giống, cơ chua men kích thích (Creatine kinase)? Nhưng đại não sẽ không tan chảy..."

Tôi cố ý muốn thử Băng Tâm xem kiến thức của nàng có vững không, vậy mà trong thời gian ngắn nàng đọc tên cả chục loại chất độc, có loại cả tôi cũng không biết, xem ra kiến thức về độc lý của nàng rất tốt.

Vương Đại Lý nhân cơ hội chen vào, nói: "Chẳng lẽ là kiến huyết phong hầu trong truyền thuyết?"

Tôi lườm hắn: "Ngươi thấy máu ở đâu?"

Tôn Băng Tâm đột nhiên thốt lên: "A, muội ngốc quá, vừa nãy huynh đã cố ý nhắc nhở hỏi muội nữ sinh này có đẹp không."

Nàng liền cầm thẻ sinh viên lên nhìn đi nhìn lại, hưng phấn nói: "Không sai, cô ấy đã phẫu thuật thẩm mỹ. Độc tố là botox (botulinum)."

Tôi cười: "Đúng rồi!"

Vương Đại Lý ngơ ngác: "Cái gì là độc tố botox?"

Tôn Băng Tâm giải thích: "Botox, nữ giới hầu như đều biết, là một loại chất để xóa nếp nhăn."

Độc tố của Botulinum có thể hòa tan protein, chính vì tác dụng này nên được dùng rộng rãi trong phẫu thuật thẩn mĩ, nhiều người ưa dùng, nhưng không hề biết bản thân nó đồng thời cũng là một trong mấy loại chất độc nhất trên thế giới. Năm xưa nó từng được quân đội chế tạo làm vũ khí sinh học, sau công ước Genève thì bị cấm sử dụng.

Chỉ một liều nhỏ botulinum cũng có thể giết chết hàng triệu con chuột thí nghiệm, hàm lượng mà các cơ sở thẩm mĩ dùng là vô cùng nhỏ, tuyệt đối không thể gây chết người. Tuy vậy, vẫn có mấy nữ ngôi sao, vì lạm dụng chất này mà khiến tê liệt cơ mặt.

Độc tố botulinum được chiết xuất từ một loại vi khuẩn kị khí, không tồn tại đượ trong không khí, vừa rồi Băng Tâm nói trong lọ thuốc có cặn màu đen, tôi thoáng cái liền nghĩ tới nó.

Nữ sinh này mua botulinum đại khái là dùng để cho chân thon gọn. Nhưng sau khi tiêm đột nhiên phát hiện cơ bắp bị hòa tan, hốt hoảng cởi hết quần áo ra kiểm tra. Độc tố botulinum sau khi xâm nhập sẽ nhanh chóng tấn công đại não, khiến nạn nhân ý thức mơ hồ, không kịp mặc quần áo, muốn mở cửa kêu cứu, nhưng lại ngã sấp xuống đất, vĩnh viễn không còn dậy được.

Độc tố trong cơ thể nạn nhân tiếp tục tấn công, chỉ nửa ngày đã hóa tan hết bắp thịt, biến thi thể thành một cương thi.

Băng Tâm nói: "Đại khái là nữ sinh này nhà không có tiền, nhưng lại muốn nhanh chóng trở nên xinh đẹp, liền tự ý mua clostrudium botulinum trên mạng về tiêm. Kết quả xảy ra bi kịch này thật đáng thương. Tống Dương ca ca, đây chỉ là một án mạng ngoài ý muốn, muội nói đúng chứ?"

Tôi lạnh lùng: "Không phải ngoài ý muốn, mà là mưu sát."

"Tại sao?" Băng Tâm thất kinh.

Tôi giơ lọ thuốc lên: "Dùng mắt thường cũng có thể thấy màu đen còn sót lại, cứ cho là thương gia tâm địa xấu cũng không có khả năng bỏ nhiều botulinum vào như vậy, trừ khi hắn có động cơ trả thù xã hội. Ta cảm thấy rất có thể lọ thuốc này đã bị đánh tráo, tóm lại đây là một vụ mưu sát."

Băng Tâm gật đầu: "Huynh nói rất có lý. Vậy tiếp theo chúng ta

phải làm gì?"

"Bảo vệ hiện trường chờ cảnh sát tới." Tôi liếc đầu bếp đang hôn mê bất tỉnh: "Đại Lý, ngươi đánh thức ông ta dậy, ta có điều muốn hỏi."

Chương 138: Ghen □□

Tôi hỏi đầu bếp làm đồ xào mấy vấn đề, khả năng là lần đầu bị hỏi cung, căng thẳng tới mức lắp bắp, luôn miệng nói ông ta không có liên quan gì tới án mạng này.

Theo như lời đầu bếp nói, Tiểu Lệ là cô gái rất thích làm đẹp, cả ngày hỏi là mặt cô ta có mập lên không, chân có phải hơi to quá không, tay nhìn có thon gọn không...còn thường hay tìm mua mỹ phẩm.

Hoàn cảnh gia đình của Tiểu Lệ không tốt lắm, vừa học vừa làm ở đây đã hai năm, có một thời gian người đầu bếp để ý thấy cô ta tự nhiên mặt gầy đi rất nhiều, dương dương đắc ý nói mình có vũ khí bí mật, hóa ra chính là mua botulinum trên mạng.

Botulinum trên mạng bán chỉ hai trăm tệ một lọ, mà tới bệnh viện thẩm mỹ tiêm phải mất cả ngàn. Tiểu Lệ cũng học Y, liền tự tiêm botox cho mình. Phẫu thuật thẩm mỹ có thể gây nghiện, nhất là với cô gái trời sinh thích làm đẹp như Tiểu Lệ, cô ta gần như dành tất cả tiền sinh hoạt phí và lương để mua botox, hàng ngày chỉ ăn bánh bao với mì gói. Đầu bếp thấy thế cũng không đành lòng, thỉnh thoảng cho nàng mấy món thức ăn bồi bổ, còn khuyên cô ta đừng lạm dụng thứ này quá, nghe qua cái tên độc tố là biết không phải thứ tốt lành gì. Tiểu Lệ còn cười chê ông ta là chẳng biết gì.

Lúc người đầu bếp kể lại, tôi dùng động u chi đồng quan sát, mọi lời nói của ông ta đều là thật.

Tôn Băng Tâm thở dài: "Phụ nữ làm đẹp là để cho người khác nhìn, một cô gái nếu như điên cuồng thẩm mỹ hoặc ăn mặc, thì tới

tám chín phần là có ý trung nhân."

Đầu bếp xua tay lia lịa: "Người đó chắc chắn không phải là ta, chẳng có liên quan gì tới ta cả."

Người bình thường gặp án mạng thì đều trốn tránh, rất sợ có liên lụy tới mình, tôi hỏi: "Cô ta có bạn trai chưa?"

"Không có." Đầu bếp nói.

"Vậy người cô ta thích?" Tôi hỏi tiếp.

Đầu bếp cố nhớ lại: "Giống như là thầm thương một người thì phải, cũng không biết là ai, hay là ngươi tới lớp của con bé hỏi thăm xem."

Tôi đáp: "Cám ơn đã hợp tác." Đầu bếp khổ sở: "Cái kia...có thể mang cái xác đi không, ta còn phải làm đồ ăn."

Tôi nói: "Hay là ông nghỉ sớm đi, ở đây là hiện trường án mạng, chắc phải bị phong tỏa mấy ngày, để tôi nói với lãnh đạo một tiếng."

Đầu bếp nghe thấy được nghỉ liền rất cao hứng, cởi đồng phục rời đi. Người này chẳng có liên quan gì tới án mạng, cũng không cần phải hỏi thêm lần nữa, tránh lãng phí thời gian.

Chúng tôi ngồi tron phòng ăn chờ, Băng Tâm chạy tới một cửa mua mấy cáu bánh rán trái cây về cho chúng tôi ăn đỡ. Vùa nãy trông thấy thi thể, Vương Đại Lý chẳng buồn ăn tí nào.

Bên ngoài vang lên tiếng còi xe cảnh sát, Hoàng Tiểu Đào dẫn một đám người đi vào, tôi nói: "Tiểu Đào, sao tới muộn thế, thi thể tôi cũng khám nghiệm rồi."

"Tôi đang bận điều tra vụ án khác, đột nhiên anh gọi tới, thêm việc đường đông kẹt xe nữa." Bỗng ánh mắt Tiểu Đào quét về

hướng Băng Tâm: "Cô nương này là ai vậy?"

Băng Tâm tự giới thiệu một chút, Tiểu Đào trợn tròn mắt: "Cô là tiểu thư của Tôn cục trưởng?"

Tôn Băng Tâm mất hứng: "Cái gì mà tiểu thư chứ, tôi chẳng phải là đồ trang sức của ai cả. Tống Dương ca ca gọi cô là Tiểu Đào, có phải cô là Hoàng Tiểu Đào không? Cha tôi thường đề cập về cô, khen cô tác phong nhanh nhẹn, một cảnh sát hàng đầu."

Biết cấp trên khen mình sau lưng, Tiểu Đào đương nhiên cao hứng, ngượng ngùng đáp: "Cha cô quá khen rồi."

Tôi nói sơ qua tình hình vụ án, và kết quả nghiệm thi, Tiểu Đào cười nói: "Vậy à, hóa nghiệm cũng không cần mà đã biết, thật đỡ việc. Trước tôi cứ muốn bảo anh vào ngành, nhưng bây giờ nghĩ lại, anh không làm cảnh sát thì tốt hơn."

"Tại sao?" Tôi hỏi.

"Nếu không thì có biết bao cảnh sát sẽ thất nghiệp." Tiểu Đào thở dài nói.

Tôi cũng bật cười, Băng Tâm đột nhiên hỏi: "Tiểu Đào tỷ tỷ, hai người là 'quan hệ đó' à?"

Bất thình lình nghe câu này, Tiểu Đào lắc đầu: "Không...không phải, chúng tôi chỉ là hợp tác."

Tôn Băng Tâm khẽ lấy tay vỗ ngực: "Vậy tôi yên tâm rồi."

Nghe thấy vậy, sắc mặt Tiểu Đào rất khó coi, tôi hỏi Băng Tâm: "Cái gì gọi là tôi yên tâm rồi?"

"Không...không có gì." Băng Tâm đỏ mặt cúi đầu.

Hoàng Tiểu Đào bảo người vào phòng nghỉ điều tra chứng cứ, lại phái mấy cảnh sát tới ký túc của Tiểu Lệ tìm hiểu tình hình, sau

đó nói với tôi: "Gần đây có điều lạ nha, đã liên tục xuất hiện ba vụ án đầu độc."

Thì ra nàng cũng đang điều tra một vụ đầu độc, nạn nhân là một cô gái thuộc thành phần tri thức, chất độc là xyanua, nhưng Tiểu Đào cảm thấy không quá khó khăn thì sẽ không báo cho tôi, sợ tôi mất hứng. Nhưng thủ pháp của hung thủ lại tương đối độc đáo. Nạn nhân khi còn sống bị bệnh dạ dày, hung thủ liền đánh tráo thuốc của cô ta, bọc chất độc trong một viên nang ba lớp. Nạn nhân sau khi uống thuốc ba giờ thì độc phát thân vong.

Nàng cũng vừa nghe nói Hình đội trưởng đang phụ trách một vụ án đầu độc bằng bao cao su, lại tình cờ gặp vụ đầu độc bằng botox này, chỉ trong một tuần ngắn ngủi đã xảy ra ba vụ.

Tôi thuận miệng hỏi: "Người phụ nữ tri thức kia rất xinh đẹp ư?"

Hoàng Tiểu Đào bĩu môi: "Rất xinh, chính là kiểu tiểu thư tóc dài mà anh thích." Vừa nói, ánh mắt còn vừa liếc Băng Tâm một chút. Chuyện này Băng Tâm không biết, hưng phấn nói: "Thì ra Tống Dương ca ca thích mẫu người như vậy."

Tôi liên tục chối: "Đừng nghe cô ấy nói càn."

Tôi rõ ràng có cảm giác Tiểu Đào đang ghen, sau này phải giải thích chuyện một chút.

Thảo luận vụ án tiếp, tôi nói: "Ba vụ án đầu độc giết người, nạn nhân đều là nữ giới trẻ trung xinh đẹp, tôi có linh cảm là cùng một kẻ gây ra."

Hoàng Tiểu Đào gật đầu: "Tôi phụ trách vụ án kia, điều tra một lượt không thấy nạn nhân có thù oán với ai, xem ra đúng là giết người hàng loạt. Thành phố Nam Giang chưa bình yên được mấy ngày, đã lâm vào bóng tôi. Tôi về xin thành lập tổ chuyên án, Tống

Dương anh cũng đi cùng đi."

Tôn Băng Tâm hào hứng: "Tôi cũng đi, tôi cũng đi!"

Tiểu Đào lạnh lùng: "Tôn đại tiểu thư, cảnh sát phá án, một sinh viên như cô đi theo làm gì?"

Tôn Băng Tâm bĩu môi: "Tống Dương ca ca chẳng phải cũng là sinh viên sao?"

Tiểu Đào đáp: "Hắn không phải sinh viên bình thường, mà là cố vấn đặc biệt của chúng tôi."

Tôn Băng Tâm nói: "Tôi cũng không phải sinh viên bình thường, chuyên ngành tôi học chính là độc lý, khám nghiệm chất độc là sở trường, tôi cảm thấy vụ án này không thể bỏ mặc."

Hoàng Tiểu Đào hắng giọng một cái: "Tiểu Vương, ở đây có một sinh viên làm loạn, đuổi cô ta đi."

Cảnh sát viên kia đi tới, Băng Tâm vênh mặt lên nói: "Ngươi nhìn kỹ xem ta là ai?"

Tên cảnh sát kia xanh mặt: "Đây chẳng phải là con gái của Tôn cục trưởng sao?"

Băng Tâm dương dương tự đắc nói với Tiểu Đào: "Xem cô còn dám đuổi tôi không?"

"Đích thân tôi sẽ đuổi cô." Hoàng Tiểu Đào dứt khoát lôi tay Băng Tâm ra khỏi nhà ăn, Băng Tâm quay đầu hô: "Tống Dương ca ca, số điện thoại của anh là gì?"

Đầu tôi liền bốc khói đen, lần này có vẻ Tiểu Đào rất khó chịu. Nàng hạ lệnh cho cảnh sát canh cửa, không để Băng Tâm vào, sau đó trở lại, cười lạnh: "Hảo tiểu tử, chỉ mấy ngày không gặp liền ở bên ngoài trêu hoa ghẹo nguyệt. Để chờ xem lần này tỷ xử lý

ngươi thế nào."

Tôi lúng túng: "Cô nghe tôi giải thích đã, chúng tôi biết nhau từ nhỏ, quan hệ chỉ như anh em trong nhà."

Hoàng Tiểu Đào gầm gừ: "Mở miệng ra là Tống Dương ca ca, thật là thân thiết!"

Vương Đại Lý nhỏ giọng: "Tiểu Đào tỷ tỷ đang ghen."

Hoàng Tiểu Đào cáu: "Câm miệng! Ngươi cũng muốn bị đuổi ra ngoài à?"

Đại Lý liền vội vàng cúi đầu.

Thu thập chứng cứ tại hiện trường xong chúng tôi theo xe cảnh sát về cục. Lúc rời khỏi trường Y, tôi còn đang suy nghĩ không biết có nên để lại số điện thoại cho Băng Tâm không? Có điều Tiểu Đào ghen ghê quá, liền từ bỏ ý định.

Cả đoạn đường Tiểu Đào chẳng thèm nhìn tôi một cái, bầu không khí thật vô cùng khó xử, chẳng ngờ vừa về tới cục, Tôn Băng Tâm lại như làm ải thuật, từ trong một xe cảnh sát thò đầu ra, hào hứng la lên: "Lạp lạp, tôi lại tới đây. Có phải ngoài ý muốn không?"

Hoàng Tiểu Đào tức giận trợn mắt: "Ai đưa cô ta tới?"

Người lái chiếc xe kia lại là Vương Nguyên Thạch, Băng Tâm cười: "Tôi nhờ Vương thúc thúc đưa tôi tới, từ nhỏ thúc thúc đã biết tôi rồi. Thế nào, lần này bó tay rồi chứ?"

Hoàng Tiểu Đào cắn răng, nghiến lợi: "Được, để ta đi nói chuyện với Tôn Lão Hổ."

Chương 139: Ba vụ án đầu độc.

Tôn Băng Tâm xua tay lia lịa: "Đừng đừng, Tiểu Đào tỷ tỷ, tôi sẽ nghe theo lời cô, đừng mách cha tôi."

Hoàng Tiểu Đào cười lạnh: "Được, vậy tôi ra lệnh cho cô quay về."

Băng Tâm cứ như đứa trẻ bị đòn, bĩu môi nói: "Nhưng tôi muốn phá án cùng các người cơ, cha tôi là cảnh sát, chú dì bên cạnh cũng là cảnh sát vậy mà từ nhỏ tới lớn ai cũng ngăn cản tôi làm cảnh sát, tôi thật sự muốn phá án bắt kẻ xấu mà. Giống như Tống Dương ca ca."

Băng Tâm nói mà như sắp khóc, đây có vẻ là xuất phát từ lời thật lòng, tâm tình này tôi hiểu hơn ai khác, liền nói: "Tiểu Đào, để nàng đi cùng đi, kiến thức về độc của muội ấy quả thật rất vững, sẽ hữu dụng trong vụ án này."

Tiểu Đào thở dài: "Cùng đi cũng được, nhưng cô phải tuyệt đối nghe lệnh của tôi, nếu trái ý lập tức thông báo cho cha cô."

Tôn Băng Tâm vội hoan hô, nói: "Tốt quá Tiểu Đào tỷ tỷ, tôi biết ngay cô là người tuy ăn nói chua ngoa, nhưng tấm lòng lại như bồ tát mà."

Hoàng Tiểu Đào nói: "Đi đi, đừng có tâng bốc ta."

Vào trong cục, việc đầu tiên là tôi đi xem qua thi thể của cô gái tri thức. Tình hình cũng giống như Tiểu Đào đã kể, pháp y thì đã lấy nội tạng mang đi xét nghiệm, chẳng còn gì để khám.

Rất nhanh, tổ chuyên án được thành lập, vụ án của Hình đội

trưởng cũng xáp nhập, chúng tôi tới một gian phòng họp lớn. Hoàng Tiểu Đào dán hình của ba nạn nhân lên bảng: "Ba nạn nhân này một là trí thức, một là người mẫu, và một là sinh viên, cả ba không hề có mối liên hệ nào, điểm giống nhau duy nhất là trẻ trung, có nhan sắc. Nguyên nhân tử vong đều là trúng độc, mọi người có ý kiến gì về ba vụ này không?"

Tôi hỏi: "Sáng nay Hình đội trưởng đã điều tra camera giám sát ở nhà nghỉ không?"

Tiểu Đào gật đầu: "Có, video chứng minh từ 9h sáng tới 10 rưỡi, có một công nhân vệ sinh đi vào hiện trường, có khả năng là hung thủ. Nhưng theo nội bộ nhân viên nhà nghỉ nói, lúc đó không có công nhân vệ sinh nào lên lầu, kẻ này hẳn là trà trộn vào rồi đóng giả."

Tiểu Đào bải một cảnh sát bật máy chiếu lên, phát đoạn video kia, tất cả đều tập trung theo dõi. Nhưng hình ảnh tương đối mờ, hung thủ lại bịt kín mặt, căn bản không phân biệt được là nam hay nữ, coi như manh mối này là con số 0.

Vụ án đi vào trạng thái đóng băng, mỗi người cho ý kiến của mình. Có người nghĩ rằng, nạn nhân đều là nữ giới trẻ, như vậy hung thủ hẳn phải là nam giới. Động cơ có thể là tỏ tình thất bại, sinh hận thù.

Không ít người tán đồng với ý kiến này, có người cảm thấy điểm chung giữa ba nạn nhân có thể là mạng xã hội, cần điều tra tài khoản mạng của ba người.

Tôn Băng Tâm lần đầu được tham dự một cuộc họp của tổ chuyên án, chẳng biết nói gì. Vương Nguyên Thạch nói: "Ba vụ án mạng, ba loại chất độc khác nhau, ta cảm thấy nhất định hung thủ có kiến thức về y dược, hơn nữa còn tiếp xúc hàng ngày với số lượng lớn thuốc. Có thể tới các bệnh viện lớn điều tra thử."

Ý kiến này khá có lý, Tiểu Đào liền giao nhiệm vụ, bệnh viện trong thành phố này khá nhiều, điều tra hết cũng phải mất một thời gian.

Sau cuộc họp, Tiểu Đào hỏi tôi: "Tống Dương, liệu bói hung thuật của anh có tác dụng không?"

Băng Tâm kinh ngạc nói: "Bói hung thuật, chính là cái lần trước huynh nói với muội?"

Tôi đáp: "Đúng vậy, nhưng vụ án này không dùng bói hung được. Hung thủ giết người không có tình cảm, mục đích chỉ là giết người, cho nên không nắm bắt được nội tâm của hắn."

Tiểu Đào cười: "Tôi nhờ anh giúp đỡ đã thành thói quen, lần này xem ra phải dựa vào chính mình, mấy người về trước đi."

Tôn Băng Tâm thất vọng: "Vậy là xong rồi sao?"

Hoàng Tiểu Đào nói: "Điều tra lấy chứng cứ là việc đơn giản, cứ giao cho cảnh sát là được."

Tôn Băng Tâm hỏi: "Tiểu Đào tỷ tỷ, cô điều tra những bệnh viện nào?"

Hoàng Tiểu Đào lần lượt liệt kê, trên căn bản là những bệnh viện lớn ở Nam Giang, Băng Tâm cười to: "Ha ha, cô bỏ sót một nơi rồi, chính là chi nhánh của trường tôi."

Hoàng Tiểu Đào cả kinh: "Thật ư, thế để ta đích thân tới đó."

Băng Tâm nũng nịu: "Có thể đưa tôi đi cùng không, năn nỉ cô đấy, đằng nào cũng thuận đường về trường."

Tiểu Đào suy nghĩ một chút, cuối cùng đồng ý. Tôn Băng Tâm thông minh lanh lợi, thân lại là thiên kim của cục trưởng, tôi cảm giác Tiểu Đào bó tay toàn tập với nàng.

Bốn người chúng tôi lên xe Tiểu Đào tới bệnh viện của đại học Y. Bệnh viện này không nổi tiếng lắm, Tôn Băng Tâm nói nơi này thực chất là một cơ sở thực tâph của trường Y, là một bệnh viện bán nghiên cứu, không nhận những ca phẫu thuật lớn, cũng chẳng có thế mạnh riêng.

Hôm nay là cuối tuần, nhưng bệnh viện này vẫn tương đối vắng vẻ, việc đầu tiên là chúng tôi tới kho thuốc. Tiểu Đào tìm thủ kho, xin danh sách dược phẩm, đối mặt với đống thuốc bày la liệt trên giá, nàng có vẻ đau đầu, Tôn Băng Tâm xung phong kiểm tra giúp nàng, sau đó nói cho chúng tôi biết, ba loại độc chất số lượng còn lạu đúng với trong ghi chép tồn kho.

Nghe vậy, chúng tôi căn bản liền loại bỏ bệnh viện này.

Đúng lúc này, Vương Đại Lý đột nhiên la lên: "Á, có quỷ!"

Bị tiếng kêu của hắn làm giật mình, tôi vội quay đầu lại, thì ra là một y tá đang lấy thuốc. Trên má phải cô ta có một cái bớt đen vừa to vừa dài, gần như che kín nửa bên mặt, Đại Lý tình cờ quay lại nhìn thấy cả kinh la lên.

Nữ y tá có lẽ tự ti vì cái bớt trên mặt, theo bản năng đưa tay lên che mặt. Tôi trách hắn một cây, đi qua xin lỗi cô ấy, nữ y tá nhút nhát nói: "Là do tôi, đi vào mà không đánh tiếng...hình như mấy người không phải nhân viên trong viện?"

Tiểu Đào nói: "Chúng ta là cảnh sát, tới điều tra vụ án."

"Vụ án gì vậy?" Nữ y tá hỏi.

Tiểu Đào mở ảnh của ba nạn nhân trong điện thoại ra: "Xin hỏi cô đã từng gặp ba người này chưa?"

Nữ y tá nhìn một chút, đáp: "Chưa hề."

"Làm phiền rồi."

Đi ra khỏi nhà kho, mọi người trao đổi tiếp theo nên đi đâu, chỉ có tôi là cứ im lặng. Tiểu Đào hỏi: "Tống Dương sao vậy?"

"Vừa nãy nữ y ta kia nói là chưa gặp ba nạn nhân, sao tôi cứ có cảm giác thật giống như là đang nói dối." Tôi trầm tư.

Hoàng Tiểu Đào thắc mắc: "Cái gì gọi là 'thật giống như'?"

"Có thể là di cô ta tự ti, lúc nói chuyện cứ che che giấu giấu, cho nên tôi cũng không chắc rốt cuộc cô ta căng thẳng hay là đang nói dối."

Hoàng Tiểu Đào phất tay: "Bất kỳ điểm khả nghi nào cũng không thể bỏ sót, đi, tới khoa của cô ta hỏi một chút."

Chúng tôi quay lại chỗ thủ kho, hỏi thăm về cô y tá kia, thủ kho nói cô ta tên là Khúc Đình Đình, làm việc ở khoa phụ sản, ngoài ra trong khoa hay gọi cô ta với biệt danh là quái thú mặt xanh. Tên thủ kho vừa nói vừa vỗ đùi cười ha hả, Tiểu Đào và Băng Tâm trợn mắt lườm hắn, thân cũng là phụ nữ, đối với kiểu miệt thị này hai nàng đều không ưa.

Sau khi hỏi xong, Băng Tâm nói: "Cám ơn ngài, đại thúc mã QR."

Nhân viên thủ kho là một trung niên, đầu hói lơ thơ vài sợi tóc như cái mã QR, tước hiệu này quả thực quá thích hợp, tôi với Đại Lý cũng không nhịn được cười. Thủ khi mặt đỏ lên, nói: "Ai ai, sao cảnh sát lại có thể ăn nói như vậy?"

Tôn Băng Tâm nhăn nhó: "Chỉ cho phép mình cười nhạo người khác, không cho người khác cười nhạo mình sao? Thật là vô lý."

Thủ kho cả giận: "Ta...ta phải đi kiện các người."

Tiểu Đào lập tức giảng hòa: "Tiểu cô nương này là người mới, không hiểu chuyện, đắc tội rồi."

Xoay người, Tiểu Đào lại cười nháy mắt với Băng Tâm. Băng Tâm tỏ ra bất bình: "Tôi ghét nhất đám đàn ông cứ đặt biệt danh cho phụ nữ thiếu sót, cái gì mà sân bay, khủng long, răng hô..." sau đó nói tôi: "Thật may Tống Dương ca ca không phải loại đàn ông như vậy."

Tôi xấu hổ, luôn miệng nói: "Đúng đúng, bình thường ta rất tôn trọng phụ nữ."

Chương 140: Bí mật của bác sĩ Trình

Chúng tôi tới phòng khám phụ khoa nới Khúc Đình Đình làm việc, các khoa khác thì vắng vẻ, nhưng ở đây bệnh nhân lại xếp thành hàng dài.

Tôi hỏi một cô gái đang đứng xếp hàng, bác sĩ khám bệnh là ai, cô ta nói: "Bác sĩ Trình, lúc lấy số thứ tự ngươi chưa nghe tên à? Hắn chính là bác sĩ sản phụ nổi tiếng cả nước, ta sáng sớm đã phải bắt xe từ dưới huyện lên khám bệnh đấy."

Tôn Băng Tâm hỏi: "Trình bác sĩ là Trình Á Huy à?"

Người kia đáp: "Đúng!"

Băng Tâm nói cho chúng tôi Trình Á Huy hiện đang là giảng viên trong trươngd của nàng. Năm nay mới ngoài 30, độc thân, đẹp trai phong độ, tay nghề cao, đã từng đăng nhiều bài báo về y học, từng làm việc ở một bệnh viện cấp ba ở tình nào đó, về sau bị chuyển tới đây, nhưng bác sĩ nổi tiếng thì dù đi đâu cũng có bệnh nhân tìm tới.

Tôi hỏi: "Người tài như vậy sao lại bị điều tới đây?"

"Ý huynh là bệnh viện đại học Y không tốt?" Băng Tâm bĩu môi.

Tôi cười khổ: "Nhưng cũng không thể so sánh với bệnh viện cấp ba được."

Tôn Băng Tâm nói: "Muội nghe nói hình như hắn có một đoạn

quá khứ đáng xấu hổ. Hắn cặp kè với một phụ nữ là bệnh nhân của mình, người này đã có gia đình. Chồng bà ta còn là lãnh đạo lớn, sau khi sự việc bại lộ, ông ta tới bệnh viện làm ầm ĩ, đòi xử hắn. Hắn không còn cách nào khác đành viết đơn từ chức, muội có một sư tỷ học khóa trên thầm thương trộm nhớ hắn, sau khi biết chuyện này liền vỡ mộng."

Tiểu Đào cau mày: "Ta ghét nhất loại đàn ông cặn bã như vậy."

Đúng lúc này, Khúc Đình Đình đi ra gọi người kế tiếp vào khám, Tiểu Đào nói: "Không được, ở đây còn nhiều người quá, trực tiếp xông vào đi."

Chúng tôi liền cưỡng ép xông vào, khiến đám người xếp hàng khó chịu. Trình bác sĩ quả thật tương đối điển trai, đeo một cặp kính cận nhã nhặn, trông thấy bốn người chúng tôi, hơi giật mình, hỏi: "Là vị nào muốn khám bệnh?"

Giọng nói của hắn rất ấm áp và quyến rũ, tôi đoán chừng những phụ nữ tới đây khám bệnh cũng không phải do tay nghề của hắn, mà phần lớn là tới gặp vị bác sĩ đẹp trai phong độ này.

Lúc trước ở huyện của tôi, có một cô y tá vô cùng xinh đẹp, khuôn mặt giống như Lâm Chí Linh, khiến vài thanh niên trẻ thường tới khám bệnh. Thậm chí muốn gặp nàng thường xuyên mà tự đánh gãy chân mình, có thể thấy tâm háo sắc này ai ai cũng có.

Tiểu Đào giơ thẻ ra: "Chúng ta là cảnh sát, đến điều tra một số chuyện."

Bác sĩ Trình mời chúng tôi ngồi, ngón tay đan chéo, bình tĩnh hỏi: "Ta có thể giúp các ngươi điều gì?"

Tiểu Đào cho hắn xem ảnh ba nạn nhân, lúc Trình bác sĩ xem ảnh, tôi để ý thấy Khúc Đình Đình bên cạnh có vẻ hơi căng thẳng.

Bác sĩ Trình nói: "Ba người này trước đều là bệnh nhân của ta,

sao vậy, họ xảy ra chuyện gì?"

Nghe cây này, tôi lập tức ý thức được đã có manh mối. Tiểu Đào nói: "Họ đã bị giết."

"Cái gì??" Trình bác sĩ hoảng sợ: "Là ai giết?"

Tiểu Đào từ tốn: "Nếu như biết hung thủ là ai, chúng ta đã không tới đây. Xin hỏi ngươi có quan hệ đặc biệt gì với ba người họ không?"

Bác sĩ Trình đẩy gọng kính, cười: "Tiểu thư cảnh sát, không phải cô đang nghi ngờ tôi đấy chứ?"

"Điều tra theo thông lệ thôi, ngươi không cần suy nghĩ nhiều." Tiểu Đào nói.

Trình bác sĩ đáp: "Chúng ta chỉ là bác sĩ và bệnh nhân mà thôi."

Tôi để ý thấy tay hắn vê vê vải quần, tai hơi đỏ lên, rõ ràng là đang nói dối, lập tức hỏi: "Trình bác sĩ, ngươi sống ở đâu?"

"Ta chưa mua nhà ở đây, hiện đang ở tạm ký túc của trường Y, sao vậy?" Bác sĩ Trình tò mò nhìn tôi.

Tôi cười lạnh: "Nếu ta đoán không lầm, sáng nay có một phụ nữ thuê nhà nghỉ gần trường, sau đó gọi ngươi tới, cô ta là Tiểu Vân."

Trình bác sĩ sợ hãi: "Làm sao ngươi biết?" Nhưng rất nhanh thái độ thay đổi: "Không có chuyện này."

Quả nhiên không ngoài dự đoán của tôi, người mà Tiểu Vân muốn đợi là hắn, kết quả là bị hắn cho leo cây, mới gọi Vương công tử thế thân, thiếu chút nữa thì gánh trên lưng tội giết người.

Nhưng hắn thật sự không tới sao? Tôi hơi nghi ngờ.

Tôi nói: "Xem ra ngươi rất bận bịu, án mạng xảy ra ngay gần đây cũng không biết, sáng nay Tiểu Vân chết trong nhà nghỉ gần trường."

Bác sĩ Trình toát mồ hôi, nói: "Vậy thì có liên quan gì tới ta? Ta thừa nhận bệnh nhân tên Tiểu Vân này có cảm tình với mình, nhưng cho tới giờ ta vẫn chưa đáp ứng, cự tuyệt tình cảm cũng coi là có tội à?"

Hoàng Tiểu Đào hỏi: "Sáng nay từ 9h đến 10h30, ngươi có bằng chứng vắng mặt không?"

Trình bác sĩ cười lớn: "Cả sáng nay ta ở phòng mạch, thời gian đi vệ sinh cũng không có, không tin ngươi cứ hỏi y tá Khúc."

Tôi nói: "Quan hệ của ba nạn nhân với ngươi chắc cũng không đơn giản nhỉ."

Bác sĩ Trình nổi giận đùng đùng: "Tiểu ca, ngươi tự mình đoán bừa, ta phải kiện ngươi tội vu khống. Ta có thể thề với đạo đức nghề nghiệp rằng người bước vào phòng khám này là bệnh nhân của ta, và không liên quan gì tới ta sau khi bước ra khỏi cửa."

Tôi liên tục cười khẩy: "Đạo đức nghề nghiệp của ngươi? Nguyên nhân năm đó ngươi bị đuổi việc ở bệnh viện cấp ba chắc hẳn không ít người biết."

Bác sĩ Trình đỏ mặt: "Ai mà chẳng có lúc phạm sai lầm, cảnh sát các ngươi định không cho người ta cơ hội hối cải làm người sao? Ta thề ba người này không có bất kỳ quan hệ riêng tư nào với ta, Tiểu Vân cũng chỉ là đơn phương thầm mến, trước giờ ta chưa hề đáp lại, không tin ngươi cứ hỏi y tá Khúc."

Câu này gần như là câu cửa miệng của hắn, Khúc Đình Đình bên cạnh lặng lẽ gật đầu.

Tôi ý thức được, Khúc Đình Đình này đối với bác sĩ Trình là

nói gì nghe nấy, vừa nãy cô ta nói không gặp ba nạn nhân có thể là che giấu thay cho Trình Á Huy, tên họ Trình này nhất định có vấn đề.

Trình bác sĩ hạ lệnh tiễn khách: "Làm phiền mấy người, ta còn phải làm việc, bên ngoài còn rất nhiều bệnh nhân đang xếp hàng."

Tiểu Đào nói: "Được, chúng ta sẽ còn gặp lại."

"Đi thing thả, không tiễn!" Trình bác sĩ nghiêm mặt.

Đột nhiên Tôn Băng Tâm ra vẻ si mê, nắm hai tay nói: "Trình bác sĩ, tra án là tra án, tôi vẫn muốn nói với anh một câu, anh thật đẹp trai, cứ như ngôi sao điện ảnh vậy."

Những lời này có vẻ Trình Á Huy sớm đã nghe chán tai, cười nói: "Cám ơn! Cô cũng rất dễ thương."

Băng Tâm nài nỉ: "Có thể cho tôi xin số điện thoại không?"

Trình bác sĩ móc ra một tấm danh thiêp, Tôn Băng Tâm hào hứng nhận lấy: "Thực ra tôi không phải cảnh sát, là sinh viên đại học Y, vị này là chị họ của tôi, rảnh rỗi tôi có thể gặp riêng anh để hỏi vài vấn đề không?"

Trình bác sĩ mắt lộ tia cười, có điều để ý thấy chúng tôi vẫn ở đây, nghiêm mặt nói: "Chỉ hỏi về chuyên môn thôi đấy, chuyện khác thì xin miễn."

Tôn Băng Tâm cứ như một nữ sinh si mê, cười mãn nguyện, luôn miệng cảm ơn, sau đó chúng tôi liền cáo từ.

Sau khi ra khỏi cửa, Vương Đại Lý méo mặt nói: "Tôn đại tiểu thư, không ngờ đấy, thì ra cô lại si mê như vậy, cô thích loại người này?"

Tôn Băng Tâm đáp: "Không phải, vừa rồi tôi dò xét hắn thôi."

Vương Đại Lý nói: "Còn cần phải dò xét sao, hai cô vừa bước vào, hắn đã sáng cả mắt lên, chính xác là một tên háo sắc."

Hoàng Tiểu Đào gật đầu: "Ta cũng cảm thấy nhân phẩm của gã này có vấn đề."

Tôn Băng Tâm đưa tấm danh thiệp ra: "Tiểu Đào tỷ tỷ, cái này có thể giúp gì không?"

Tiểu Đào nói: "Không cần, cảnh sát tra án cần gì vòng vo, cô xem phim nhiều quá rồi... có điều diễn xuất của cô không tệ đâu, có thể làm tay trong cho cảnh sát."

Tôn Băng Tâm cười hì hì, lời nói của Tiểu Đào có cảm tình, chính nàng cũng là một diễn viên xuất sắc.

Tôi nói: "Mọi người có chú ý tới một chuyện không, vừa nãy Băng Tâm diễn vai nữ sinh mê trai, ánh mắt của Khúc Đình Đình rất lạ, cứ như là hận muốn giết người vậy."

Tôn Băng Tâm kinh ngạc: "Có chuyện này sao?"

Tiểu Đào nhíu mày: "Tôi cũng để ý thấy. Với trực giác của phụ nữ, tôi nghĩ là Khúc Đình Đình này thầm mến Trình Á Huy, còn về phần họ Trình, có ăn cỏ gần hang không thì chưa rõ."

Vương Đại Lý cười lớn: "Trừ khi hắn bị mù, nhìn gương mặt quái thú mặt xanh kia, hôn còn chả dám hôn, người chết còn đẹp hơn cô ta."

Cả hai đồng thời trứng mắt lườm, Đại Lý vội cúi đầu xấu hổ.

Tiểu Đào nói tiếp: "Ba nạn nhân đều từng là bệnh nhân của Trình Á Huy, chuyện này chắc chắn không chỉ là ngẫu nhiên, giả sử hắn là hung thủ, mọi người nghĩ động cơ của hắn là gì?"

Vương Đại Lý nói: "Nhất định là lợi dụng bệnh nhân, sau đó sợ

sự việc đổ bể, liền giết người diệt khẩu."

Tôi thấy cái này quá gượng ép, bàn tới bàn lui chúng tôi cũng không biết động cơ của Trình Á Huy là gì, đối phương đã chủ động trước, dĩ nhiên không thể vì tỏ tình thất bại mà giết người.

Chẳng lẽ nạn nhân biết bí mật gì của hắn mà không thể nói cho ai, hoặc sở thích quái đản nào đó?

Tiểu Đào suy nghĩ một chút, nói: "Nói tóm lại, trước mắt rút hết cảnh sát về, theo dõi mật thiết Trình Á Huy."

Chương 141: Nạn nhân thứ tư.

Tôi nhìn tấm danh thiếp, nói với Tiểu Đào: "Cô ngoài sáng, tôi trong tối." Sau đó gọi điện cho Lão Yêu. Hiện giờ Lão Yêu cũng là cố vấn như tôi, hắn là cố vấn kỹ thuật, Lão Yêu rất ngại mỗi lần làm việc lại phải xách theo đồ đạc lỉnh kỉnh, nên quyết định làm việc trong phòng.

Tôi nói sơ qua vụ án cho Lãi Yêu, hắn nghe rất nghiêm túc, sau đó hỏi một câu: "Trình bác sĩ kia đẹp trai cỡ nào?"

Tôi thiếu chút nữa thì hộc máu, quên mất là hắn thích trai đẹp, liền nói: "Không đẹp trai bằng ngươi."

Lão Yêu cười khanh khách, cười một hồi mới nói: "Tiểu Tống Tống miệng lưỡi ngày càng ngọt, nghe ngươi khen mà ta mát lòng mát dạ. Nói đi, muốn nhờ ca ca giúo chuyện gì?"

Tôi đọc địa chỉ email trên danh thiếp cho hắn, bảo hắn tìm hiểu xem trong email có gì, việc này là sở trường của Lão Yêu rồi. Hắn gọn gàng hỏi: "Thù lao tính thế nào?"

"Giờ ngươi đã là cố vấn của cảnh sát, còn đòi thù lao gì nữa?"

Lão Yêu oan ức kêu lên: "Ngươi không thể phát cho ta một tờ giấy chứng nhận rồi bắt ta dốc hết toàn lực được. Lần trước vụ án kia, suýt nữa thì ta đây bỏ mạng, mà một xu ta cũng không được cầm."

Vụ án Lý Vân Gua mặc dù đã được phá, nhưng vì có quá nhiều cảnh sát hi sinh, cho nên không tổ chức lễ khen thưởng, tất nhiên là tiền thưởng cũng chẳng có. Tôi thầm nghĩ Lão Yêu quả là một tên chết vì tiền.

Hoàng Tiểu Đào giật điện thoại nói: "Lãi Yêu, dầu dưỡng da của Pháp lần trước dùng có tốt không?"

Lão Yêu kích động: "Rất tốt rất tốt, sau khi ta dùng thì da trắng như trứng gà bóc, tỷ lệ người đi đường ngoái nhìn cũng tăng lên, Tiểu Đào tỷ tỷ, cho ta thêm mấy chai đi."

Hoàng Tiểu Đào nói: "Chai dưỡng da đó là bản limited, chỉ mua được có một chai. Để sau ta cho ngươi một chai Hand Cream New Zealand, do một bằng hữu của ta bắt hàng lậu mà có, tuyệt đối chính hãng, giá không dưới 500 Euro, thế nào?"

Lão Yêu liên mồm nói: "Hảo hảo hảo, Tiểu Đào tỷ tỷ thật là tốt với ta, yêu tỷ quá."

Tiểu Đào đưa điện thoại cho tôi, đắc ý nói: "Tra cái tài liệu mà còn có mặt mũi đòi tiền, đối phó với loại mê tiền này cứ để tôi."

Tôi thật bội phục, lọ kem New Zealand mà nàng nói nhất định là mua được ở chợ đêm, như đã nói, nàng là khắc tinh của Lão Yêu.

Hoàng Tiểu Đào lái xe đưa chúng tôi về, giữa đường Băng Tâm xuống xe, về ký túc, trước khi đi còn nhắc kỹ, vụ án có tiến triển nhất định phải báo cho nàng. Đoạn đường sau đó, Tiểu Đào gầm gừ một tiếng, nói với tôi: "Tiểu tử thối, ngươi để ý cho ta một chút."

Tôi đáp: "Cô đừng suy nghĩ nhiều, tôi với cô ấy chỉ đơn thuần là bạn bè."

Tiểu Đào nói: "Không phải, ý tôi là cô ta là thiên kim của cục trưởng, ngàn vạn lần không được để cô ấy gặp bất cứ nguy hiểm nào, nếu không làm sao ăn nói được với Tôn Hổ?"

Tôi thề thốt: "Chỉ một vụ này thôi, vụ sau nhất định không gọi cô ấy."

Hoàng Tiểu Đào mặt lạnh như băng, nắm tay lái: "Hừ, chỉ mấy ngày không chú ý, ngươi liền đi ăn với thanh mai trúc mã, hôm nào tỷ phải mua cái xích chó xích ngươi lại."

Ngoài miệng thì nói không phải ý này, kết quả lại là ý này, tôi hỏi: "Trời ạ, cô đừng nghĩ như vậy, tôi cũng đâu phải loại người bắt cá hai tay."

Tôi và Đại Lý trở về trường, hôm say Lão Yêu tra được gì đó, gửi tới hòm thư của tôi. Mở ra xem qua, tôi thấy đây chính là manh mối quan trọng, liền gửi cho Tiểu Đào. Nàng xem xong, nhắn QQ cho tôi: "Lão Yêu lập công! Có thể bảo hắn tra xem ai là người gửi email đó không?"

Phần này là email ẩn danh, hắn là của một cô gái viết cho Trình Á Huy, chỉ có vỏn vẹn mấy chữ, nói cô ta đã mang thai, muốn Trình Á Huy phải chịu trách nhiệm.

Việc này cũng có thể coi là động cơ giết người, Trình Á Huy sợ thân bại danh liệt nên giết toàn bộ phụ nữ đã từng quan hệ với hắn, nếu đúng như vậy thì tên này thật là bệnh hoạn tới cực điểm.

Tôi hỏi Lão Yêu có tìm được không, hắn nói không được, tài khoản gửi là mới được lập, thông tin toàn là giả mạo.

Tôi nhắn nguyên thoại cho Tiểu Đào, nàng không trả lời, có lẽ là đang bận. Trong lúc rảnh rỗi, định chơi một ván game thì Bang Tâm nhắn tin: "Tống Dương ca ca, bạn học của huynh thật đáng ghét, từ tối qua tới giờ cứ làm phiền muội, khiến muội đọc sách cũng không yên."

Chẳng trách Vương Đạu Lý từ tối qua tới giờ chưa xuống khỏi giường, cứ ôm cái điện thoại cười một mình, tôi hét: "Vương Đại Lý, ngươi đang làm cái gì vậy?"

Vương Đại Lý thò đầu ra: "Tán gẫu với Tôn Băng Tâm, ta có

cảm giác là nàng có cảm tình với ta."

"Ngươi tự ra mà xem, bên kia đang tố cáo ta ngươi quấy rầy nàng, còn cái gì mà cảm tình?" Tôi mắng.

"Không thể nào!"

Đại Lý vội lăn xuống, nhìn thấy tin nhắn của Băng Tâm gửi cho tôi, sau đó bi thương ngửa mặt lên trời thở dài: "Thì ra là ta vẫn tự mình hiểu lầm."

Tôi hiếu kỳ: "Ngươi nhắn cho người ta cái gì?"

Hắn sống chết không cho tôi xem điện thoại, tôi cũng đành thôi, quay ra nhắn tin với Băng Tâm. Đại Lý nói: "Dương tử, lần này ngươi giúp ta, cũng coi như là giúp chính ngươi."

"Sao lại là giúp chính ta?" Tôi tò mò.

Hắn nói: "Ngươi cười đùa với Băng Tâm, Tiểu Đào tỷ tỷ khó chịu thế nào ngươi biết không? Coi như là anh em, ta không thể làm gì khác hơn là hi sinh nhan sắc theo đuổi Băng Tâm, mới có thể giải mối hiềm nghi cho ngươi."

Tôi cười: "Thật là vất vả cho ngươi."

Đại Lý nói: "Vậy ngươi còn không mau cho ta biết sở thích của Băng Tâm là gì, sinh nhật ngày nào?"

Tôi suy nghĩ nói: "Cũng không có gì đặc biệt, sở thích của nàng là nghe ta kể chuyện tổ tiên phá án."

Vương Đại Lý liền vọt lên giường, tôi hỏi hắn làm gì, hắn đáp: "Mau chóng xem hai tập Thần thám Địch Nhân Kiệt." Lát sau điện thoại của hắn quả nhiên vang lên ca khúc mở đầu của phim Địch Nhân Kiệt, tiểu tử này tinh thần thật đáng khen.

Tôi gọi cho Lão Yêu, bảo hắn vào League of Legends kéo tôi

mấy ván, chơi một mạch tới tận tối, sinh hoạt của sinh viên năm cuối thật nhàn hạ.

Sáng hôm sau, Tiểu Đào gọi tới, ngữ khí có vẻ gấp gáp: "Tống Dương, mau tới đây một chuyến, lại có người chết."

Tôi nghe thấy lập tức phấn chấn, gọi Đại Lý dậy xách túi dụng cụ chuẩn bị xuất phát.

Nói lời giữ lời, Tiểu Đào cũng thông báo cho Băng Tâm. Gặp nhau ở sảnh, thấy nàng xách một cái cặp, tôi tò mò, nàng cười: "Đây là vũ khí bí mật của muội."

Lúc này là giờ hành chính, đi vào trong cục, Băng Tâm một mực nấp sau lưng tôi, sợ gặp Tôn Lão Hổ. Đại Lý tự vỗ vai mình, nói: "Băng Tâm muội muội, nấp sau ta nè vai ta rộng hơn Dương tử."

Băng Tâm chun mũi: "Không cần! Còn nữa, bốn chữ Băng Tâm muội muội chỉ có Tống Dương ca ca mới được gọi, người khác đừng hòng."

Vương Đại Lý mặt đầy bi thương.

Hoàng Tiểu Đào chờ trong phòng giữ xác, trông thấy chúng tôi thì cười: "Thật tích cực, nghe thấy nghiệm thi là lập tức đến. Sinh viên nào cũng như các ngươi thì quốc gia này có hy vọng rồi."

Chúng tôi vào trong phòng, cũng giống ba vụ trước, nạn nhân là một cô gái xinh đẹp, 27 tuổi, làm nhân viên ngân hàng. Cô ta nằm an tĩnh trên giường, trên mặt trang điểm nhẹ cứ như đang ngủ.

Bước đầu kết luận thời gian tử vong là khuya ngày hôm trước, nạn nhân thường có thói quen tới hộp đêm sau khi tan việc. Tối qua trong quán bar uống quá nhiều liền nằm sấp trên quầy mà ngủ. Rạng sáng, hai giờ lúc quán bar đóng cửa, phục vụ gọi nàng

dậy, kết quả đẩy một cái cô ta ngã lăn ra, không còn thở...

Chương 142: Mọi vật trên đời đều là chất độc.

Tôi kiểm tra qua thi thể, xác định thời gian tử vong là từ 9 đến 10 tiếng trước, trùng khớp với lời khai của phục vụ quầy bar.

Trên thi thể nạn nhân có mùi rượu và thuốc lá, có lẽ là ở trong hộp đêm ám vào. Dùng thính cốt mộc nghe ngóng, nội tạng bình thường, duy chỉ có phổi là hơi cứng. Để ý thấy móng tay nạn nhân xém vàng, tôi nói: "Thường ngày nạn nhân hút rất nhiều thuốc, phổi cũng bị sơ hóa."

Tiểu Đào gật đầu: "Theo như lời bạn bè nói, cô ta một ngày hút trên dưới 30 điếu, là một con quỷ nhả khói."

Băng Tâm thán phục: "Oa, Tống Dương ca ca, lỗ tai của huynh còn bén nhạy hơn X-Quang, thứ này mà cũng nghe ra được."

Tôi giải thích một chút nguyên lý của thính cốt biện âm cho Băng Tâm, dẫu vậy nàng vẫn cảm thấy rất thần kỳ.

Trên cằm và trước ngực thi thể có vết bẩn, cạy miệng ra, một mùi rượu nồng bốc lên, mặt trong của răng có dấu vết axit dạ dày ăn mòn, có lẽ là trước khi chết đã nôn mửa, chỉ là không biết do say hay do trúng độc.

Chất nôn của người bị trúng độc cũng là một chứng cứ quan trọng, tôi hỏi Tiểu Đào, nàng nói: "Bãi nôn của nạn nhân đã được mang về, tổ kỹ thuật đang xét nghiệm, chưa có kết quả."

Tôn Băng Tâm tán dương: "Quá chuyên nghiệp, chi tiết này cũng không bỏ sót..."

Vương Đại Lý nói: "Chẳng lẽ chỉ có một mình ta cảm thấy ghê tởm thôi ư?"

Tất cả đều đồng loạt quay qua lườm hắn, Vương Đại Lý giả bộ ngó lơ đi chỗ khác.

Ngoại trừ mùi rượu và thuốc lá, tôi còn ngửi thấy một số mùi khác, liền ghé vào mũi, miệng nạn nhân ngửi cẩn thận dùng tăm bông lấy những thứ lưu lại trong mũi, bảo Đại Lý đưa cho tiểu Chu xét nghiệm, nghi ngờ là Chloroform.

Hắn đang định đi, tôi lại nghĩ ra một chuyện, lấy chai nước thuốc trong túi xách ra, bảo hắn chia ra từng ô nhỏ, bỏ vào ngăn đá tủ lạnh bên phòng thí nghiệm, lát nữa cần dùng tới.

Tôi với Băng Tâm đeo găng tay lên, dùng kéo cắt y phục nạn nhân, kiểm tra toàn bộ cơ thể một lượt. Cuối cùng tìm được một vết kim châm gần phần eo, theo dấu xuất huyết dưới da cho thấy, là bị đâm khi còn sống.

Rất có thể vết kim này là do hung thủ để lại, nhưng chưa xác định chắc chắn, tôi tháo găng tay ra bảo chờ một chút.

Quay qua Tiểu Đào, tôi hỏi: "Nạn nhân cũng là bệnh nhân của Trình Á Huy à?"

Nàng gật đầu: "Trong nhà nạn nhân có một hồ sơ bệnh lý, ba tháng trước cô ta từng tới chỗ Trình Á Huy khám bệnh."

Tôn Băng Tâm mở to mắt: "Vẫn còn gây án? Tên này cũng quá ngông cuồng đi, chẳng phải cảnh sát đang giám sát hắn sao?"

Hoàng Tiểu Đào nói: "Đúng vậy, cấp dưới ta nói rằng, tối qua Trình Á Huy có tới quán bar này, càng ngày càng thấy hắn có khả nghi lớn, đã sai Vương Nguyên Thạch dẫn người tới bắt hắn lại. Chờ khi hoàn tất công tác khám nghiệm tử thi, sẽ qua thẩm vấn hắn."

Tôn Băng Tâm kích động: "Tôi có được tham gia tra hỏi nghi phạm không?"

Hoàng Tiểu Đào trả lời: "Cũng được, có điều thẩm vấn phải ký vào biên bản xét hỏi, sau đó đưa cục trưởng kiểm tra, cô chắc chắn muốn tham gia chứ?"

Băng Tâm ỉu xìu: "Vậy thì thôi đi."

Lúc này, Vương Đại Lý đẩy cửa đi vào, nói: "Dương tử, đã xét nghiệm ra, trong mũi nạn nhân đúng là Chloroform."

Tôi hỏi: "Chai nước thuốc đâu?"

Hắn lôi khay nước đá ra: "Thời gian không được dài, băng không cứng lắm."

Tôi kiểm tra qua, nói: "Như vậy được rồi."

Tôi lại đeo găng tay vào, lấy một viên đá áp lên xung quanh vết kim, chỉ thấy mạch máu dưới da từ từ hiện lên, ngoài màu đỏ của máu còn có một tĩnh mạch màu tím đen.

Tôn Băng Tâm kinh ngạc: "Oa, đây là thứ gì mà có thể khiến mạch máu nổi lên như vậy?"

Tôi đáp: "Nấu cây ma hoàng thành nước thuốc."

Băng Tâm suy nghĩ một chút, nói: "Chất kiềm trong cây ma hoàng có thể làm co mạch máu, thật là một cách thông minh, nhưng tại sao không dùng cồn?"

Tôi đáp: "Nguyên lý làm co mạch máu của cồn là sự bốc hơi nhanh khiến cho da thịt hạ nhiệt, đối với thi thể lạnh ngắt liệu có tác dụng không?"

Băng Tâm lè lưỡi: "Là muội học nghệ không tinh."

Tôi dùng viên đá lau theo hướng mạch máu màu tím, đây là đường đi của chất độc, cuối cùng nó thông tới ngực, rồi khuếch tán ra. Tôi kết luận: "Đây là một loại độc ăn vào phổi, xem ra phổi của nạn nhân sơ cứng không hoàn toàn là do hút thuốc, mà còn vì chức năng bị suy kiệt. Nhưng là chất gì? Xyanua, axit hydrocyanic? Dấu hiệu không đúng...carbon monoxide? Không, nó là chất khí...ricin trong thầu dầu? Cũng không giống..."

Tôn Băng Tâm dùng tăm bông lấy một chút máu trong vết kim, nói: "Để muội sang phòng bên xét nghiêmh, Tống Dương ca ca, có muốn so tài xem ai có kết quả trước không?"

"Được đấy, cược một bữa cơm nhé."

Nàng cười: "Ha ha, huynh cứ chuẩn bị mà mời muội ăn cơm, muội đi trước đây." Vừa nói, nàng vừa nhí nhảnh xách cặp bước đi, Tiểu Đào cười khẩy: "Cố gắng lên, đừng để thua Tôn đại tiểu thư."

Tôi cười khổ: "Thật ra lần này không có nắm chắc."

Thử độc giống như là thi văn, không biết là không biết, tôi đau đầu không nghĩ ra đây là loại độc gì.

Nhưng cũng không thể ỷ lại, tôi tiếp tục kiểm tra một chút, bao gồm cả vùng kín của nạn nhân, Vương Đại Lý nhổ nước bọt nói: "Sao lần nào ngươi cũng nhìn chỗ đó vậy, rất đẹp đẽ à?"

Tôi đáp: "Một số chất độc có tác dụng lợi tiểu, ví như lần trước Ion nitrit, ta thấy phần dưới của nạn nhân có nước tiểu són ra, mới nghĩ tới nó."

Nhưng chất độc này không có tác dụng lợi tiểu, hơn nữa toàn thân cũng chẳng có dấu hiệu nào rõ ràng. Điều này làm tôi rất hiếu kỳ, chẳng quan tâm tới kết quả đánh cược, chỉ hi vọng Băng Tâm có thể mau chóng xét nghiệm ra.

Đúng lúc này, đột nhiên Băng Tâm đẩy cửa đi vào, trán đeo kính nhựa của phòng xét nghiệm, người đầy mùi hóa chất, hớn hở la: "Tông Dương ca ca, muội tìm ra rồi."

Vương Đại Lý kinh ngạc: "Trời ạ, Dương tử mà lại thua?"

Tôi nói: "Mỗi người có một thế mạnh, ta không giỏi về chất độc, Băng Tâm muội muội, muội nói kết quả đi."

Nàng cười: "Ba chữ, huynh thử đoán xem."

Tôi cười khổ: "Ta mà nghĩ ra đã chẳng ở đây ngơ ngơ nửa ngày."

Nàng lắc đầu: "Huynh chắc chắn biết, loại chất độc này cha muội và Vương thúc ngày nào cũng hít vào cơ thể."

Tôi chợt hiểu ra: "Nicotin???"

Băng Tâm vỗ tay nói: "Đoán đúng rồi, chất độc là nicotin nồng độ cao, hàm lượng đủ để gây chết người."

Tôi xúc động nói: "Thông minh, quá thông minh!"

Tôn Băng Tâm đỏ mặt: "Ai da, huynh khen làm muội ngượng quá, nếu không phải do huynh nói là độc chất ăn vào phổi, loại bỏ được rất nhiều chất khác, thì muội cũng chẳng nghĩ ra, coi như là nhanh chân tới trước."

"Không phải ta khen muội, ta nói hung thủ cơ." Tôi đáp.

Sắc mặt Băng Tâm liền trở nên khó coi, Hoàng Tiểu Đào che miệng cười trộm, lúc này tôi mới ý thức được câu nói bất lịch sự vừa rồi, lại thể hiện điểm yếu về EQ.

Có điều Băng Tâm rất vô tư, thoáng cái đã bình thường trở lại: "Tống Dương ca ca, sao huynh lại nói hung thủ thông minh?"

Tôi nói: "Muội thử nghĩ xem, nạn nhân nữ tri thức bị bệnh dạ dày, hung thủ liền hạ độc trong dạ dày; sinh viên thích làm đẹp hung thủ liền dùng botulinum; người mẫu có cuộc sống trác táng, độc liền bôi trên bao cao su; còn nạn nhân trước mắt nghiện thuốc nặng, hắn liền dùng nicotin để sát hại. Tất cả đều nhằm vào điểm đặc biệt của các nạn nhân để ra tay, kiểu suy nghĩ tỉ mỉ này nhất định không phải người bình thường."

Băng Tâm nói: "Giảng viên của muội cũng từng nói, trên thế giới này, thứ gì cũng có thể là chất độc, có độc hay không chỉ là do liều lượng lớn hay nhỏ, ngay cả muối ăn hay đường tinh luyện, ăn nhiều quá cũng khiến chết người. Nhất định hung thủ phải có kiến thức về dược lý, mới biết cách biến nicotin và botulinum thành chất độc giết người."

Tôi liếc nhìn thi thể, nếu không phải phần eo có vết kim châm, e là chẳng thể điều tra ra nguyên nhân cái chết, bởi dù gì trong phổi của nạn nhân đã có sẵn một lượng nicotin lớn rồi.

Nghĩ tới đó, tôi lại thấy hơi tiếc cho hung thủ, nếu thủ pháp hạ độc tinh vi hơn, sẽ là một tội ác hoàn hảo.

Chương 143: Lại chìm trong bí ẩn.

Tôi hỏi Hoàng Tiểu Đào: "Có cần phải xét nghiệm xem ai đang mang thai không?"

Tôn Băng Tâm và Vương Đại Lý chưa biết chuyện này, kinh ngạc hỏi sao lại có ai mang thai. Tôi kể việc email Lão Yêu tra được cho họ, Tiểu Đào nói: "Khỏi cần, ai mang thai không quan trọng, quan trọng là ai đã giết họ. Nghi phạm đã được đưa tới, chúng ta qua thẩm vấn đi."

Tới phòng thẩm vấn, Băng Tâm với Đại Lý đứng ngoài chờ, chẳng bao lâu bên trong vang lên tiếng huyên náo, giọng Trình Á Huy vang lên ngoài hành lang: "Cảnh sát các ngươi đang xâm phạm quyền công dân, ta yêu cầu mời luật sư."

Trình Á Huy bị áp giải vào, tay đeo còng, tóc rối bù, cưỡng ép ngồi xuống ghế. Hoàng Tiểu Đào chiếu thẳng đèn bàn vào mặt hắn, lạnh lùng nói: "Đã nói là chúng ta còn gặp lại mà."

Trình Á Huy bị ánh đèn chói vào mắt, giơ tay lên che: "Ta từ chối trả lời mọi câu hỏi của các ngươi, ta muốn mời luật sư."

Hoàng Tiểu Đào nói nhanh: "Chúng ta tôn trọng quyền công dân của ngươi. Căn cứ vào điều 96 bộ luật hình sự, ngươi là nghi phạm, sau khi bị cơ quan điều tra thẩm vấn lần đầy hoặc đến ngày áp dụng biện pháp cưỡng chế, mới có quyền mời luật sư. Chờ ta thẩm vấn xong ngươi cứ gọi luật sư thoải mái."

Trình Á Huy kích động: "Cái gì mà nghi phạm? Ta phạm tội gì, ngươi đừng có mà lộng ngôn."

Hoàng Tiểu Đào hỏi: "Từ 9h đến 10h30 tối qua, ngươi ở đâu?"

"Ở nhà!" Trình Á Huy đáp.

"Thật không? Người phục vụ ở quán Mark nói rằng, thời gian đó tối qua, ngươi đang có mặt trong quán, gặp một phụ nữ, cô ta từng là bệnh nhân của ngươi."

Trình Á Huy ngẩn người một chút, sau đó bình tĩnh lại: "Ta có đi gặp cô ấy, nhưng chỉ là nói chuyện về vấn đề sức khỏe, có gì không ổn sao?"

Tiểu Đào nói: "Cô ta chết rồi."

Trình Á Huy kinh ngạc hét lên: "Ngươi nói láo, tối qua cô ấy còn rất khỏe mạnh, sao có thể thể chết được?"

Tôi quan sát hắn bằng động u chi đồng, phản ứng của Trình Á Huy là hoàn toàn bình thường, không có bất kỳ dấu hiệu nói dối nào, chẳng lẽ hắn thật sự không phải hung thủ?

Tôi giả vờ ghi chép, nhưng thực ra chỉ viết bốn chữ trên giấy 'Hắn không nói dối', đưa cho Tiểu Đào nhìn, nàng cũng hơi giật mình.

Hoàng Tiểu Đào hỏi qua hướng khác, cái email là ai gửi cho hắn, Trình Á Huy ngẩn người một chút rồi nói: "Ta cũng không biết ai gửi cho ta."

Hoàng Tiểu Đào hỏi tiếp: "Ba tháng trở lại đây, ngươi lên giường với những ai?"

Trình Á Huy là con vịt chết vẫn cứng miệng, nói mình chưa bao giờ có quan hệ ngoài luồng với bệnh nhân, Tiểu Đào bực mình đập bàn một cái, hét: "Trình Á Huy, đã đến nước này rồi ngươi còn chống chế, biết mà không khai báo cũng là phạm tội biết không?"

Trình Á Huy cắn chặt răng, đột nhiên buông lỏng bả vai, ủ rũ cúi đầu: "Ta ngủ với 5 bệnh nhân..."

Nghe câu này, chúng tôi chẳng hề ngạc nhiên, hắn nói hắn là một tay lão luyện tình trường, thêm với thân phận là bác sỹ phụ khoa, tương đối dễ dàng hỏi về riền tư của người bệnh. Con người là như vậy, một khi nói ra chuyện riêng tư, phòng tuyến tâm lý sẽ tự nhiên lơi lỏng, rất dễ sa ngã.

Sau khí từ chức ở bệnh viện cấp ba, Trình Á Huy vẫn không sửa đổi tính cách, thấy bệnh nhân hơi có nhan sắc liền dụ dỗ, phụ nữ bên mình chưa bao giờ thiếu thốn cho nên hắn cũng chẳng màng tới chuyện kết hôn, suốt ngày nhìn một mụ vợ khô khan khó tính chẳng phải là chán chết sao.

Nói những điều này, mặt Trình Á Huy lộ vẻ đắc ý, Hoàng Tiểu Đào cau mày, hình như nàng rất căm ghét loại đàn ông này, tôi chỉ sợ nàng sẽ cầm cái đèn bàn đập thẳng vào mặt hắn.

Tiểu Đào phẫn nộ đập bàn: "Đừng có nói lan man, năm người lên giường với ngươi là ai?"

Trình Á Huy đọc ra 5 cái tên, ngoài bốn nạn nhân, còn có một phụ nữ tên là Amy, một chủ cửa hàng bán hoa. Tôi hỏi: "Ngươi và họ quan hệ, chưa từng dùng biện pháp bảo vệ nào sao?"

Trình Á Huy xua tay: "Vậy thì làm gì còn cảm giác, khác gì đeo vớ rửa chân đâu, ta chưa bao giờ mang bao cao su."

Tôi nói: "Vậy lỡ ai có thai thì sao, chẳng phải ngươi sẽ thân bại danh liệt?"

Trình Á Huy cười ha hả: "Có thai thì chính tay ta phá, ta là bác sĩ phụ khoa cơ mà. Con bé sinh viên trường y ta đã phá thai hai lần, mà vẫn si mê ta, làm sao ta có thể vì chuyện nhỏ này mà giết người, đừng làm trò hề, nữ nhân trong mắt ta cũng chỉ là thứ đồ

chơi thôi, ai lại chịu trách nhiệm về đồ chơi chứ?"

Hoàng Tiểu Đào nghiến rắng: "Ngươi muốn ăn đòn à?"

Trình Á Huy nghiêm mặt: "Ta cảnh cáo ngươi, dùng hình bức cung là phạm pháp."

Hoàng Tiểu Đào nói: "Ngươi lầm rồi, đơn giản là ta ngứa mắt ngươi mà thôi, ép cung làm gì."

Trình Á Huy khịt mũi: "Cảnh hoa tiểu thư, ta biết ngươi có định kiến với ta, chẳng qua là ta lỡ nói ra bí mật, chứ nếu gặp nhau trong hoàn cảnh khác, ta tin ngươi sẽ thích ta cho mà xem."

Đột nhiên Tiểu Đào đứng phắt dậy, xách cái ghế lên, Trình Á Huy đưa tay che mặt: "A a, ngươi định làm gì?"

Tôi ngăn nàng lại: "Đừng kích động, cảnh sát không được đánh người."

Trình Á Huy bồi theo: "Đúng vậy, vị tiểu ca này biết lý lẽ."

Tôi gằn giọng: "Nhưng ta không phải cảnh sát, để ta làm thay."

Tiểu Đào đưa cho tôi cái dùi cui: "Đánh vào khớp ngon tay tên bại hoại này, để hắn cả đời không quên."

Tôi còn chưa động thủ, Trình Á Huy đã kêu như heo bị chọc tiết, gào lên cảnh sát đánh người, cảnh sát đánh người..., tôi giơ dùi cui lên, nghiêm nghị nói: "Lúc ngươi ra tay giết họ, không nghĩ tới họ cũng có cha mẹ sao?"

Trình Á Huy gào khóc: "Ta không có giết người, không có giết người, đến con gà ta còn không dám giết."

Tôi cả giận: "Ngươi nói láo, trên người Tiểu Vân có tinh dịch của ngươi, còn già mồm?"

Trình Á Huy nói: "Không thể nào, hôm qua ta gọi cô ấy tới chơi trò three some, cô ấy tức giận không chịu, ta căn bản là không đụng vào người Tiểu Vân."

Tôi hỏi: "Three somes với ai?"

"Amy."

Thì ra sáng qua Trình Á Huy với Amy gặp nhau trong quán rượu, cô người mẫu thuê phòng xong thì gọi hắn tới, Trình Á Huy vô sỉ đề nghị chơi three somes, bị cự tuyệt.

Nói như vậy hắn không thể là hung thủ bởi vì có chứng cứ ngoại phạm hoàn hảo. Lời vừa rồi dĩ nhiên là tôi chỉ lừa hắn, bèn ngồi xuống ghế hỏi: "Nói như vậy sáng qua ngươi không ở bệnh viện, tại sao lại khẳng định Khúc Đình Đình chứng minh ngươi ở bệnh viện?"

Trình Á Huy mặt như đưa đám: "Ta cũng không thể kể việc mất mặt như vậy ra được, Khúc y ta cái gì cũng nghe lời ta, nhất định sẽ giúp ta làm chứng."

Hoàng Tiểu Đào hỏi: "Vậy Khúc Đình Đình cũng là một trong những người tình của ngươi?"

Trình Á Huy cười lớn: "Ngươi đang sỉ nhục ta à, ta mà lại qua lại với quái vật như vậy? Ta đâu phải loại điểu ti thiếu thốn phụ nữ?"

Bên ngoài có tiếng xô cửa, Vương Đại Lý gào lên: "Đừng cản ta, ta phải vào đánh cho cha mẹ hắn không nhận ra con mình."

Từ các dấu hiệu cho thấy, Trình Á Huy quả thật không phải hung thủ, vốn nghĩ rằng đã thông suốt, ai ngờ vụ án lại lâm vào bế tắc, tôi với Tiểu Đào trao đổi ánh mắt, nàng nói: "Được, ngươi có thể đi."

Trình Á Huy dựa lưng vào ghế, cười khẩy: "Coi ta là cái gì, muốn bắt thì bắt, muốn đuổi thì đuổi ư? Ta muốn các ngươi phải bồi thường tiền tổn thất tinh thần, với chi phí công việc."

Hoàng Tiểu Đào nói: "Ai ai, ngươi đừng vứt bỏ sĩ diện như vậy, mau cút đi cho ta."

Trình Á Huy không hề sợ hãi, nói: "Đây là thái độ mà một cảnh sát nên có sao? Cấp trên của ngươi là ai, ta muốn khiếu nại."

Tôi nói với hắn: "Có phải vừa nãy ta nói với ngươi là ta không phải cảnh sát không?"

Trình Á Huy nhìn tôi từ trên xuống dưới: "Ngươi rốt cuộc là ai?"

"Là một sinh viên." Tôi đáp.

Trình Á Huy cười lớn: "Ha ha, thì ra là sinh viên tới thực tập."

Tôi gằn giọng: "Ngươi biết điều thì mau cút đi! Ta quên mấy tay xã hội bên ngoài, chỉ cần ta chào hỏi một câu, cả đời này ngươi sẽ không thể lên giường với ai được nữa đâu."

Sắc mặt Trình Á Huy lập tức đại biến, lập tức đứng dậy: "Tháo còng tay cho ta, ta cáo từ."

Lúc Trình Á Huy đi ra ngoài, mọi người đều trợn mắt nhìn hắn, trông thấy Tôn Băng Tâm, hắn nói: "Tiểu muội muội, nàng cũng ở đây à, trưa nay đi ăn cơm cùng ta đi."

Băng Tâm chẳng chút suy nghĩ, tát hắn một bạt tai, Trình Á Huy bưng mặt gào lên: "Ta phải tố cáo các ngươi!"

Tôn Băng Tâm ngửa lòng bàn tay lên nhìn, giả bộ ngạc nhiên nói: "Oa, con muỗi to quá, chưa đốt ngươi chứ?"

Vương Đại Lý nhìn vào khoảng không, phụ họa theo: "Trời ạ,

nhiều muỗi thật."

Mọi người ăn ý diễn trò, Trình Á Huy tức giận ngậm bồ hòn, vừa đi khỏi Băng Tâm liền bụm miệng cười: "Đáng đời!"

Không ngờ cái tát này của Băng Tâm lại gây ra chuyện, một cảnh sát hốt hoảng chạy vào nói: "Tên bác sĩ vừa ngất xỉu dưới lầu!"

Mọi người cùng nhìn Băng Tâm, nàng kinh ngạc há hốc mồm: "Sức mạnh của tôi không lớn vậy chứ?"

Hoàng Tiểu Đào mắng: "Còn định lừa bịp chúng ta à, mau ra xem hắn thế nào."

Chương 144: Hung thủ.

Chúng tôi ra bên ngoài, thấy Trình Á Huy ngã dưới đất, cơ thể cong như con tôm, hắn không ngất, mà trong miệng cứ rên rỉ không ngừng.

Hoàng Tiểu Đào đá đá chân vào hắn: "Đứng lên cho ta, giả bệnh giả tật trước mặt cảnh sát?"

Tôi xua tay: "Chờ đã, hình như hắn bị trúng độc."

Tôi đẩy mí mắt hắn ra quan sát, hai mắt xung huyết, đồng tử co lại, rõ ràng là dấu hiệu trúng độc. Rất kỳ quặc, hắn ở trong cục từ sáng tới giờ, chưa hề rời khỏi tầm mắt cảnh sát, ai hạ độc hắn, hạ độc bằng cách nào?

Tôi bảo Đại Lý mau đi lấy nước pha xà bông tới, trước mặt phải khiến hắn ói hết ra đã.

Trình Á Huy nắm chặt cổ tay tôi, khó khăn nói: "Thuốc...thuốc của ta rơi trong phòng thẩm vấn."

Tiểu Đào vội bảo một cảnh sát chạy vào phòng thẩm vấn xem, quả nhiên hắn nhặt được một chai thuốc trên bàn, nhãn là một loại thuốc an thần. Nhưng chẳng ai dám đưa thuốc cho hắn, ngộ nhỡ uống vào xảy ra án mạng thì sao? Biện pháp ổn thỏa nhất là khiến hắn nôn ra.

Trình Á Huy thấy thuốc thì như phát điên, liều mạng xin: "Cho ta, không ta đau chết mất."

Hoàng Tiểu Đào nói: "Không được, chúng ta phải xét nghiệm thuốc này đã."

"Mau..đưa cho...ta." Hắn méo mặt.

Đột nhiên tôi hiểu ra, đoạt lấy một viên thuốc, nhét vào mồm hắn. Tiểu Đào la lên: "Tống Dương, anh làm gì vậy?"

Tôi nói: "Đây là thuốc giải."

Sau khi Trình Á Huy uống thuốc, chưa đầy một phút liền bình phục: "Ngại quá các vị, ta có tiền sử bệnh thần kinh, không uống thuốc này sẽ tái phát."

Tôi hỏi: "Bệnh thần kinh đâu có đau dữ dội như thế? Ai kê thuốc này cho ngươi?"

Trình Á Huy giải thích: "Ta là bác sĩ, dĩ nhiên là tự ta kê rồi."

"Ngươi là bác sĩ phụ khoa, cũng biết cái này?"

Trình Á Huy cười: "Thôi đi, dù gì ta cũng là tiến sĩ Y khoa, triệu chứng đơn giản như vậy mà ta còn không nhận ra sao?"

Tôi cau mày: "Làm phiền ngươi ngồi lại một chút, chúng ta làm mấy xét nghiệm."

Mặc dù Trình Á Huy rất không đồng ý, nhưng việc này hắn không quyết được, chúng tôi đưa hắn trở vào trong, bảo hắn lấy một ít nước tiểu, mang đi xét nghiệm. Việc xét nghiệm tất nhiên là giao cho Băng Tâm, nửa giờ sau nàng từ phòng thí nghiệm đi ra, nói: "Thành phần thuốc không xác định được, nhưng bên trong nước tiểu có chất độc atropine."

Tôi trầm ngâm: "Âm dương hòa hợp tán!"

Hoàng Tiểu Đào hiếu kỳ: "Cái gì?"

Tôi giải thích: "Đây là một phương pháp hạ độc mà tổ tiên tôi có ghi chép lại, hạ hai loại thuốc vào hai thứ, nếu ăn đơn lẻ thì không sao, ăn chung cả hai sẽ gây ngộ độc. Cũng có thể làm ngược

lại, hạ độc một loại thức ăn, bỏ thuốc giải vào đồ ăn khác, có thể âm thầm giết người trong bữa ăn."

Tôn Băng Tâm gật đầu: "Điều này cũng giống như trong lý thuyết độc lý mà muội được học, đó là tác dụng đối kháng, có lúc hai loại thuốc sử dụng chung sẽ biến thành chất độc, hoặc ức chế lẫn nhau, biến một chất độc thành vô hại."

Tôi nói: "Nếu chẳng phải Trình Á Huy làm loạn ơt đây, chúng ta sẽ chẳng phát hiện việc này. Độc này chắc hẳn do hung thủ hạ, hung thủ phải ở ngay bên cạnh hắn, có quan hệ mật thiết."

Nói tới đây, mọi người đều nghĩ tới một người - Khúc Đình Đình. Chúng tôi mang Trình Á Huy vào phòng thẩm vấn, hỏi thế nào hắn cũng nói là thuốc do mình tự kê, tôi nói: "Ai giúp ngươi đi lấy thuốc?"

Hắn chẳng nghĩ ngợi, nói: "Khúc y tá."

Tôi nghiêm túc: "Khúc y tá học chuyên khoa gì ra?"

Trình Á Huy đáp: "Chắc là đại học Y, ta cũng không chắc lắm, bình thường có nói chuyện với cô ta mấy đâu."

Hoàng Tiểu Đào xua tay, để cho hắn đi. Sau khi Trình Á Huy đi, mọi người có mặt đều im lặng không nói, chúng tôi đã coi nhẹ cái điểm mù này, Khúc Đình Đình mới là hung thủ thật sự, động cơ nhất định là ghen tuông.

Hoàng Tiểu Đào la lên: "Còn chờ gì nữa, mau đi bắt người."

Chúng tôi vội vàng chạy tới bệnh viện, nhưng Khúc Đình Đình không có ở đó, bảo y tá trưởng gọi điện cho cô ta cũng không được, Tiểu Đào ngao ngán: "Đáng chết, chắc cô ta thấy Trình Á Huy bị bắt, biết sự việc bại lộ, đã trốn rồi."

Tôi nói: "Tới phòng khám phụ khoa xem xét một chút."

Đi tới phòng khám phụ khoa, bên trong dọn dẹp rất ngăn nắp, trên bàn có một tập giấy trắng, Tiểu Đào nhụt chí nói: "Chẳng có gì cả."

"Chờ đã!" Tôi ngồi xuống ghế, cầm bút chì tô đi tô lại tờ giấy trên cùng, một dòng chữ dần dần hiện lên: "Bác sĩ Trình, tôi phải đi rồi, chắc rất lữa không trở về. Thuốc của anh tôi để trên bàn, nhớ uống, số thuốc này chắc chắn không đủ cho anh dùng trong thời gian dài, nếu tới gặp tôi tôi sẽ cho anh biết cách điều chế. Ngoài ra có chuyện tôi phải nói với anh..."

Tới dòng này đột nhiên không viết nữa, có vẻ Khúc Đình Đình đang viết dở thì xé giấy đi.

Hoàng Tiểu Đào nói: "Rất lâu nữa cũng không về, chẳng lẽ cô ta đi đầu thú?"

Bỗng tôi lớn tiếng hỏi: "Giết bốn người, với giết năm người thì tội danh có khác nhau không?"

"Đều phải tử hình!" Tiểu Đào kinh hãi: "Ý anh là, cô ta muốn giết nốt chủ tiệm hoa?"

Tôi nói: "Rất có khả năng. Chúng ta mau tới đó, có lẽ còn kịp cứu một mạng người."

Hoàng Tiểu Đào gọi điện cho cảnh sát trong cục, hỏi Trình Á Huy địa chỉ của chủ tiệm hoa, chúng tôi lập tức tới đó. Vừa tới nơi, một thiếu phụ phong thái thướt tha liền bước ra hỏi: "Các vị, muốn mua hoa gì?" Vương Đại Lý nhìn cô ta chằm chằm.

Tiểu Đào giơ thẻ cảnh sát ra, nói rõ tình hình, lúc đầu cô ta không thừa nhận quan hệ với Trình Á Huy, vì bản thân đã kết hôn. Nhưng sau khi nghe nói mình có thể là nạn nhân, liền thừa nhận.

Tiểu Đào cắt cử cảnh sát mai phục bốn phía, mấy người chúng tôi thì trông coi trong tiệm, bảo vệ chủ tiệm là thứ yếu, mấu chốt

là phải dụ hung thủ ra.

Quá trình chờ đợi rất nhàm chán, Tôn Băng Tâm cứ nghiên cứu hoa cỏ trong tiệm, nói với tôi: "Tống Dương ca ca, muội rất thích bó hồng trắng này, huynh mua tặng muội đi."

Hoàng Tiểu Đào nói: "Ai ai, cô làm gì vậy?"

Băng Tân cười, lè lưỡi: "Tôi đùa thôi mà, tán gẫu chút không được sao?"

Tiểu Đào quay qua tôi: "Tống Dương, tháng sau là sinh nhật tôi, tỷ không cần ngươi tốn kém, mua hoa hồng đỏ tặng là được."

Tôn Băng Tâm la lên: "Cô với Tống Dương chẳng phải chỉ là quan hệ hợp tác thôi sao? Tình nhân mới tặng nhau hoa hồng đỏ, cô không có vấn đề chứ?"

Tiểu Đào hừ một tiếng: "Vậy thì đã làm sao? Ta thích hoa hồng đỏ thì sai hắn mua."

"Cô, cô cô... lạm dụng chức quyền, quay về tôi sẽ mách cha tôi."

"Động cái là mách gia trưởng, nhìn qua đã thấy là một nhóc con chưa trưởng thành."

Cả hai trừng mắt lẫn nhau, tôi bị kẹp ở giữa, khó xử, nói: "Hay là để tôi mua cho mỗi người một bó."

Cả hai đồng thanh: "Không được!"

Chủ tiệm hoa phì cười: "Mấy người các ngươi có phải cảnh sát thật không? Cứ như diễn hài vậy."

Hoàng Tiểu Đào nói: "Cảnh sát thì không có cuộc sống riêng à? Mà ngươi cũng có cuộc sống riêng rối rắm đấy thôi."

Amy hừ một tiếng: "Ta biết thừa hắn là loại người gì, chỉ muốn qua đường với hắn thôi, ai mà lại có tình cảm thật với hắn. Hôn nhân của ta bất hạnh, nên tìm chỗ giải sầu thôi."

Chủ tiệm này khá cởi mở, khá từng trải trong chuyện hôn nhân, Vương Đại Lý nói: "Mẹ nó, chuyện tốt như vậy sao ta chẳng gặp bao giờ."

Amy ánh mắt đong đưa nói: "Tiểu tử, ta thấy tướng mạo ngươi cũng không tồi, rảnh rỗi thì tới tán gẫu với ta."

Vương Đại Lý liền hưng phấn gật đầu: "Được, được!"

Tôi lập tức hắng giọng, dùng mắt lườm hắn, thân là một sinh viên, sao có thể làm chuyện như vậy?

Tới trưa, chủ tiệm hoa nói: "Mấy vị cũng vất vả rồi, hay là để ta gọi cơm hộp mọi người cùng ăn?"

Vương Đại Lý nói: "Được đó."

Hoàng Tiểu Đào trừng mắt, nói: "Cám ơn, chúng ta còn đang thi hành công vụ."

Amy tự gọi một phần cơm hộp, cô ta mở ra đang định ăn thì tôi ngăn lại: "Chờ đã, ta kiểm tra một chút."

Chủ tiệm hoa cười khổ: "Tiểu ca, ngươi căng thẳng quá rồi, tiệm cơm này ngày nào ta cũng ăn, hạ độc trong thức ăn thì họ sập tiệm à?"

Tôi nói: "Hôm nay là trường hợp đặc biệt, phải kiểm tra một chút."

Chúng tôi lấy mỗi phần thức ăn một xíu, Băng Tâm mở cặp ra bắt đầu xét nghiệm. Xong xuôi, nàng nói không có độc, Amy bất đắc dĩ than: "Đồ ăn nguội hết rồi."

Cô ta ăn vài thìa, định châm thuốc hút, tôi lại nói: "Chờ đã, xét nghiệm thuốc."

Amy cau mày nói: "Xong chưa?"

Chương 145: Thạch tín

Amy cũng chẳng buồn hút thuốc nữa, móc ra một cái lọ nhỏ, đổ mấy viên thuốc ra tay, định uống. Tôi lập tức ngăn lại, cô ta xòe tay ra nói: "Đây là vitamin C, ta ngày nào cũng uống sau bữa ăn."

"Xin lỗi, phải xét nghiệm đã."

Chủ tiệm hoa thở dài: "Tùy ngươi!"

Sau khí Băng Tâm kiểm tra, xác định đúng là vitamin C, mới đưa cho Amy uống. Tiểu Đào nói: "Viatamin C rất tốt cho da, cô cũng thật chịu khó chăm sóc."

Chủ tiệm hoa nói: "Không phải đâu, đợt trước bị bệnh phụ khoa, bác sĩ Trình dặn ta phải uống C thường xuyên."

Nghe câu này, tôi lập tức khẩn trương, la lên: "Đừng có nuốt, mau nôn ra."

Amy ngẩn người một chút: "Sao vậy..." vừa nói được nửa câu, đôt nhiên ôm cổ, mắt trợn ngược, miệng sùi bọt mép ngã từ trên ghế xuống.

Tôi bảo Vương Đại Lý mau đi pha nước xà bông, còn mình thì đỡ Amy dậy, đưa tay vào cậy miệng cô ta. Người trúng độc rắng cắn rất chặt, có khi còn cắn đứt cả ngón tay nhưng cứu người là quan trọng, tôi cũng chẳng nề hà.

Vỗ mấy cái, chủ tiệm hoa bắt đầu có dấu hiệu nôn mửa, Vương Đại Lý cũng vừa mang nước xà bông tới, tôi đổ đầy vào miệng cô ta, kích thích nôn, lặp đi lặp lại nhiều lần.

Thần trí Amy vẫn mơ hồ, tôi nhìn xung quanh, nói: "Đại Lý, đi hái ít hoa bách hợp tới đây, bách hợp có thể giải độc, vò nát ra ngâm trong nước ấm."

Vương Đại Lý vội chay đi pha nước bách hợp, sau khi chủ tiệm hoa uống vào, hơi thở đã có phần cải thiện, Hoàng Tiểu Đào liền gọi điện cho xe cấp cứu.

Tôn Băng Tâm rất thắc mắc, hỏi: "Sao vitamin C lại làm người ta ngộ độc?"

Tôi đáp: "Bản thân vitamin C không có độc, nhưng nếu gặp một chất khác sẽ lập tức biến thành thạch tín."

Tôn Băng Tâm che miệng: "Thạch tín!"

Nói cách khác, đó là một hợp chất của Asen, hợp chất này không tan trong nước, nếu gặp phải vitamin C sẽ phát sinh phản ứng hóa học, biến thành thạch tín.

Thủ phapr của Khúc Đình Đình thật tinh vi, từ bé tới giờ tôi mới thấy, theo như việc này thì hiện giờ cô ta không ở gần đây.

Nhờ sơ cứu kịp thời, chủ tiệm hoa sẽ không nguy hiểm đến tính mạng, sau khi xe cứu thương đưa cô ta đi, Tiểu Đào nói: "Chuyến này uổng công rồi, sợ rằng Khúc Đình Đình đã bỏ trốn."

Tôi suy nghĩ: "Chủ tiệm hoa hàng ngày đều uống vitamin C sau khi ăn, hẳn là Khúc Đình Đình đã hạ độc vào tối qua hoặc sớm nay, chờ cô ta tỉnh lại có lẽ sẽ có chút manh mối."

Tiểu Đào nói: "Tất cả cũng đói rồi, đi ăn cơm đi." Nàng bảo mấy cảnh sát về trước đợi lệnh, Vương Nguyên Thạch thì đi điều tra gia cảnh Khúc Đình Đình, sau đó tìm một quán ăn. Vừa vào bàn, Băng Tâm nhanh chân cướp chỗ ngồi gần tôi, cười hì hì nhìn Tiểu Đào.

Tiểu Đào lạnh lùng nói: "Không cần thể diện à?"

Băng Tâm đanh đá đáp: "Ai cần cô lo?"

Vương Đại Lý thở dài: "Dương tử, sao bây giờ ngươi cứ như thú quý hiếm vậy? Truyền cho ta chút bí quyết được không?"

Tôi chỉ biết cười khổ, từ lúc trong tiệm hoa, Băng Tâm mơ hồ đã biết quan hệ giữa tôi và Tiểu Đào, và nàng có ý đồ rõ ràng khi làm việc này. Tôi cũng không biết Băng Tâm nghiêm túc hay đang đùa cợt, có điều tôi bị kẹp ở giữa rất khó xử.

Ăn cơm xong mấy người tới bệnh viện, chờ đến 5h chiều, chủ tiệm hoa đã tỉnh. Cô ta nói sáng nay có cô gái vào tiệm xem hoa, đeo khẩu trang đội mũ kín mít, lúc đó cô ta định tới hỏi mua gì, kết quả cô gái kia chẳng nói chẳng rằng bỏ đi.

Tôi hỏi: "Từ lúc cô gái đó vào tiệm, cô có ăn uống thứ gì không?"

Chủ tiệm hoa nhớ lại: "Ta có uống một ly cà phê trên bệ cửa sổ. Uống xong thấy đáy ly có một ít bột màu trắng, nghí là đường chưa tan hết nên cũng không lưu tâm."

Không còn nghi ngờ gì nữa, người tới chính là Khúc Đình Đình, cô ta đã bỏ hợp chất asen vào ly cà phê.

Tiểu Đào dặn dò Amy dưỡng bệnh cho tốt, ra khỏi bệnh viện Băng Tâm hỏi: "Giờ đi đâu điều tra đây?"

Hoàng Tiểu Đào giở điện thoại ra nhìn: "Vương Nguyên Thạch đã tùm được địa chỉ của Khúc Đình Đình. Nhưng chủ nhà nói cô ta đã lâu rồi chưa quay lại, còn thiếu ba tháng tiền thuê nhà."

Tôn Băng Tâm nói: "Quái lạ, vậy thường ngày cô ta ở đâu?"

Tôi hỏi Băng Tâm: "Điều chế mấy thứ âm dương hòa hợp kia,

chắc là mùi phải rất nồng nặc chứ?"

Nàng gật đầu: "Đúng vậy, mùi rất nồng nặc, bình thường bọn muội làm thí nghiệm đều phẩu dùng tới máy hút mùi chuyên dụng."

Tôi cười: "Giờ thì đã biết tại sao lúc kiểm tra kho thuốc lại không thấy thiếu hụt rồi."

"Tại sao?" Cả hai đồng thanh.

"Khúc Đình Đình rất cẩn thận, sẽ không lấy thuốc ở đó, cô ta sử dụng thuốc do chính mình điều chế." Tôi nói mà có vẻ khâm phục.

Tiểu Đào trầm ngâm: "Cho nên cô ta phải ở một nơi vắng người qua lại."

"Hoặc là hầm ngầm dưới đất." Tôi bổ sung.

Trời đã tối dâng, Vương Đại Lý đề nghị hôm nay kết thúc ở đây, chúng tôi đều không lên tiếng, bởi chỉ cần một buổi tối, nghi phamh có thể chạy được tới nơi rất xa, có khả năng còn mất tung tích, Tiểu Đào nói: "Tống Dương, giờ anh có nghĩ nên sử dụng thủ đoạn thần kỳ nào đó không?"

Tôi nhíu mày suy nghĩ, thực ra sớm đã có biện pháp, nhưng sợ cách làm này sẽ có tác dụng phụ.

Nhưng nếu Tiểu Đào biết tôi vì chuyện này mà lưỡng lự, nhất định sẽ oán trách tôi, cho nên tôi đành quyết định đánh cược một phen.

Tôi nói: "Tôi về ký túc lấy mấy thứ, mọi người tới bệnh viện đại học Y chờ đi."

Băng Tâm nũng nịu: "Muội đi với huynh."

Có Tiểu Đào ở đây, làm sao tôi dám đồng ý, trực tiếp cự tuyệt: "Không được, cách điều chế gia truyền phải giữ bí mật, ta về làm một mình."

Về tới ký túc, dược liệu thực ra là đã có sẵn, lúc có tiền rảnh rỗi, tôi mua để phòng, khi cần đến đỡ mất thời gian. Tôi nhanh chóng nấu nước thuốc, sau đó bắt xe tới bệnh viện, giờ đã là 8h tối.

Tuy là buổi tối, nhưng vì phá án nên bệnh viện vẫn mở cổng. Tới phòng khám phụ khoa, mấy người đang ngồi ăn cơm hộp, Vương Nguyên Thạch cũng tới, Tiểu Đào và Băng Tâm đang cười đùa vui vẻ, nói chuyện phim truyền hình. Tôi rất khó hiểu không biết rốt cuộc quan hệ giữa hai cô gái này là gì?

Tiểu Đào liếc tôi: "Chờ anh cả nửa ngày."

Tôi đáp: "Đây là đã nhanh hết sức rồi, có điều đã nói trước là thuốc này ban đêm mới dùng tới."

Tiểu Đào hỏi: "Cái gì vậy, cứ thần thần bí bí."

"Cô còn nhớ Diễn Hung Thuật không?"

Nghe ba từ này, sắc mặt Tiểu Đào lập tức thay đổi, tôi nói: "Yên tâm đi, lần này liều lượng nước thuốc tôi đã hạn chế, tác dụng phụ sẽ không nhiều."

Tôn Băng Tâm hưng phấn: "Là cái gì vậy?"

Tôi giải thích sơ qua về nguyên lý của Duễn hung thuật, lần này sẽ sử dụng diễn hung thuật theo một hướng khác, đó là cho một người hít mộng tán, biến thành 'Khúc Đình Đình', diễn lại những hành động thường ngày của cô ta.

Tiểu Đào nhíu mày: "Ai đóng Khúc Đình Đình thì hợp lý?"

Vương Nguyên Thạch xung phong: "Để ta, thần kinh ta vững nhất."

Tôi lắc đầu: "Điều này lại không được, diễn hung thuật cần người thần kinh yếu, dễ dàng tiếp nhận ám thị cơ."

Nhìn mọi người một lượt, Tiểu Đào thì đầy vẻ kháng cự, Đại Lý thì sợ hãi, chỉ có Băng Tâm là tỏ vẻ trông đợi, lập tức nói: "Làm một thí nghiệm nhỏ, kiểm tra nhãn lực mọi người."

Tôi đưa tay làm động tác xoắn sợi tóc, sao cho thật nhất có thể: "Trên tay tôi có một sợi tóc mỏng, ai có thể nhìn thấy?"

Vương Đại Lý căng mắt lên nói: "Gần đây chắc ta xem TV nhiều quá, mắt không được tốt?"

Vương Nguyên Thạch lắc đầu, Băng Tâm thì chăm chú nhìn sau đó hào hứng nói: "A, muội thấy rồi."

Hoàng Tiểu Đào trực tiếp gỡ tay tôi ra: "Anh đang gạt chúng tôi à, làm gì có gì?"

Tôi cười: "Đúng, trên tay tôi chẳng có gì, đây chỉ là một thí nghiệm nhỏ về ám thị."

Tôn Băng Tâm cắn ngón tay: "Nhưng vừa rồi quả thật muội có nhìn thấy mà."

Không còn nghi ngờ gì nữa, người tốt nhất vào vai Khúc Đình Đình chỉ có thể là Băng Tâm.

Chương 146: Diễn hung thuật lần 2.

Tôi nói, để Băng Tâm diễn, Hoàng Tiểu Đào lập tức phản đối: "Mang Tôn đại tiểu thư đi phá án đã quá lắm rồi, anh còn để cô ta làm việc nguy hiểm như vậy, Tôn Lão Hổ mà biết chắc chẳng nói gì anh đâu, nhưng sẽ mắng chết tôi đấy."

Tôn Băng Tâm nói: "Đừng nhắc đến cha tôi, tôi chỉ hy vọng có thể giúp một phần lực cho tổ chuyên án, hơn nữa Tống Dương ca ca nhất định sẽ bảo vệ muội, đúng không?"

"Cô xuất lực?" Hoàng Tiểu Đào nhướn mày: "Sau này định đi theo chúng ta luôn à?"

Băng Tâm bĩu môi: "Tống Dương ca ca làm cố vấn cảnh sát được, sao tôi lại không? Dù gì tôi cũng là pháp y chuyên nghiệp đấy."

Hoàng Tiểu Đào khinh thường: "Cô bớt bớt đi, nếu chẳng phải nể mặt lão Tôn, ta đã sớm đuổi cô đi rồi."

Hai người chống nạnh, trợn mắt, tôi đành giảng hòa: "Tiểu Đào, cứ cho Băng Tâm muội muội thử lần này đi, hàm lượng thuốc không nhiều lắn, hơn nữa có bốn người chúng ta bảo vệ, một khi phát hiện điều gì không đúng liền đánh thức muội ấy."

Tiểu Đào cau mày: "Không còn cách nào khác sao?"

Tôi nói: "Nếu muốn bắt Khúc Đình Đình trong tối nay, đây là biện pháp duy nhất."

Tiểu Đào thở dài: "Vậy thì tùy anh."

Tôn Băng Tâm hớn hở: "Vậy tiếp theo phải làm gì?"

Tôi gỡ bộ đồng phục y tá của Khúc Đình Đình trên tường xuống, bảo Băng Tâm thay vào, đội mũ y tá lên. Mặc dù dáng người của Băng Tâm không đẹp như Tiểu Đào, nhưng nàng có sự thuần khiết của thiếu nữ mới lớn, sau khi thay quần áo, biến thành một nữ y tá xinh đẹp.

Tôn Băng Tâm xoay một vòng: "Trông muội có giống y ta không?"

Vương Đại Lý quệt mũi: "Rất giống, nếu như cô là y tá thật, ta dù có cắt đứt chân cũng phải tới nằm viện của cô."

Băng Tâm cười hì hì: "Cám ơn đã khen."

Hoàng Tiểu Đào khinh thường: "Đồng phục y tá với y phục Thái bình công chúa rất giống nhau."

Tôn Băng Tâm định phát tác, tôi sợ xảy ra cấu xé, vội căn ngăn: "Dành thời gian cho việc chính."

Tôi lấy mặt nạ đã bôi mộng tán ra, bảo Băng Tâm đeo vào, sau đó nàng nói: "Có cảm giác gì đâu...có một mùi hương thoang thoảng..." nửa phút sau, đột nhiên nàng im lặng, đứng bất động như tượng gỗ.

Tôi từ tốn nói với Băng Tâm: "Cô là Khúc Đình Đình, nhớ lấy, là Khúc Đình Đình."

Nói mấy lần, Tôn Băng Tâm liền nói, giọng như người ngủ mơ: "Ta là Khúc Đình Đình, ta yêu bác sĩ Trình, nhưng cho tới giờ anh ấy cũng chưa một lần nhìn thẳng mặt ta. Bên cạnh anh ấy luôn có nhiều gái đẹp như vậy, ta phải cướp trái tim anh ta, phải giết sạch những cô gái yêu mến anh ta!"

Những lời này nói ra, Băng Tâm nghiến răng nghiến lợi, khiến chúng tôi cũng giật mình, ngay cả Vương Nguyên Thạch theo bản năng cũng sờ tay vào báng súng.

Băng Tâm như người mộng du, đi đi lại lại trong phòng, bắt đầu thu xếp đồ đạc. Mấy thứ nàng thu xếp chẳng tồn tại, cứ như là đang diễn kịch câm vậy, nàng đã hoàn toàn nhập vai vào Khúc Đình Đình, đang lặp lại những việc mà y tá Khúc làm.

Vương Đại Lý nhìn ngây ngô, nhỏ giọng hỏi: "Nàng có trông thấy chúng ta không?"

Tôi đáp: "Không, hiện tại đang là Khúc Đình Đình của buổi sáng."

Vương Đại Lý che miệng: "Một người sao lại có thể biến thành người khác, quá mơ hồ đi, nguyên lý của diễn hung thuật này là gì?"

Tôi lắc đầu: "Ta cũng không biết."

Tuyệt học của Tống Gia có một quy tắc, chỉ cần có thể hữu dụng trong phá án, bất kể là khoa học hay huyền học, đều phải tham khảo, trải qua nhiều đời tích lũy, cuối cùng tạo ra một bộ sách bao la vạn trượng "thần thiên xử án".

Diễn hung thuật bắt nguồn từ vu thuật của nước Sở, là một thủ pháp huyền diệu nhất của Tống gia, thích hợp với những hung thủ có tâm tình bất thường, hoặc là người chết, bí ẩn trong đó không được viết ra.

Tôn Băng Tâm dọn dẹp đồ đạc xong, ngồi trước bàn bắt đầu viết thư, nội dung đồng nhất với ban sáng chúng tôi thấy, thậm chí nét chữ cũng y chang. Viết được một nửa, đột nhiên nàng xé bỏ, vò thành cục định ném. Lưỡng lự một chút, lại lấy bật lửa trong ngăn kéo ra, đốt rồi bỏ vào gạt tàn.

Làm sao Băng Tâm lại biết trong ngăn kéo có bật lửa, điều này chúng tôi không rõ, nhưng so với những gì xảy ra tiếp theo, nó chẳng đáng để tâm.

Chỉ thấy Băng Tâm đột nhiên đứng dậy đi ra ngoài, mọi người đều né sang một bên cho nàng đi. Nàng cứ thế đi ra khỏi bệnh viện, tôi bảo Vương Nguyên Thạch lái xe theo, ngộ nhỡ trên đường Khúc Đình Đình muốn bắt xe, chúng tôi phải phối hợp diễn xuất.

Vương Nguyên Thạch lái xe phía sau, Tôn Băng Tâm cứ như một thiếu nữ ngây thơ hồn nhiên, nhún nhảy đi trên vỉa hè, còn dừng lại hái một cành hoa ven đường. Thế nhưng cành hoa chỉ trơ lại gốc, có lẽ là do Khúc Đình Đình thật đã hái đi lúc sáng, có thể thấy cô ta cũng biết chút ít về thực vật học.

Tôn Băng Tâm cài cành hoa lên ngực áo, tiếp tục đi về phía trước, chúng tôi cứ lẽo đẽo theo sau. Đi được khoảng nửa dặm, nàng đứng ở lề đường vẫy vẫy, Vương Nguyên Thạch liền dừng xe. Nàng kéo cửa ngồi vào ghế phụ, nói: "Tài xế, tới đường Liễu Châu."

Tôi, Tiểu Đào và Đại Lý vội vàng mở cửa sau ngồi vào, cả đoạn đường Tôn Băng Tâm không nói gì, miệng lẩm nhẩm hát. Xem ra ấn tượng ban đầu của tôi là sai, Khúc Đình Đình này thực chất là một thiếu nữ có nội tâm vui vẻ.

Đúng lúc này Băng Tâm hỏi: "Anh thấy mặt tôi thế nào?"

Trong xe đang yên tĩnh, đột nhiên có người nói chuyện làm chúng tôi giật mình, thì ra là nàng đang nói chuyện với tài xế.

Băng Tâm tiếp tục làu bàu: "Tôi sinh ra đã có cái bớt này, có người nói bớt là vết thương chí mạng từ kiếp trước, có lẽ kiếp trước tôi bị chết rất thảm."

Nói tới đây, nàng bật cười khanh khách, sau đó giọng điệu trở

nên chán nản: "Có lẽ cha mẹ thấy tôi xấu xí quá nên ném vào trại trẻ mồ côi, từ bé tới giờ tôi chưa hề biết mặt cha mẹ mình ra sao."

Nàng lại nói: "Không, tôi không hề cảm thấy mình đáng thương. Tôi nói cho anh một bí mật, tôi đang thích một người, anh ấy thật là cao ráo đẹp trai, rất đẹp trai, mặc dù ai cũng cười nhạo tôi, nhưng anh ấy lại cười với tôi. Chỉ cần hàng ngày nhìn thấy anh ấy là lòng tôi cũng hạnh phúc rồi."

Nói tới đây, nàng lại bật cười khanh khách. Hoàng Tiểu Đào thở dài: "Cô gái đáng thương."

Xe tới nơi, Tôn Băng Tâm trả tiền rồi mở cửa bước xuống. Bốn người chúng tôi lập tức đi theo, nàng đi tới một khu dân cư cũ kỹ, tới trước cửa một căn phòng âm dưới đất, dừng lại cho tay vào túi. Tôi ý thức được nơi đây là trụ sở tạm thời của Khúc Đình Đình, vội mượn Tiểu Đào hai cái kẹp tóc, khom lưng bên cạnh, mở khóa giùm Băng Tâm.

Tôn Băng Tâm làm một động tác mở khóa, đẩy cửa ra, bên trong tràn ngập mùi thuốc, hóa chất, khiến chúng tôi ho sặc sụa.

Nhưng so với khứu giác, những gì thị giác nhìn thấy còn kinh khủng hơn. Trong phòng có một cái bàn đơn sơ, bên trên để đầy chai lọ thí nghiệm, bốn bức tường dán toàn là ảnh Trình Á Huy và những mẩu báo. Hầu hết là ảnh chụp lén gò má, hay phía sau, những mẩu báo cũng là liên quan tới Trình Á Huy, cái gì khen thưởng rồi là tham gia từ thiện...

Trên tường còn mắc một cái mũ bác sĩ cũ, phía dưới hiển nhiên là những đồ vật mà Trình Á Huy từng dùng qua như bút bi, khăn giấy, cúc nhựa, thậm chí cả mấy cái hộp chứa tóc, móng tay.

Ngoại trừ một cái giường và một cái bàn thì chẳng có bất kỳ đồ dùng sinh hoạt nào. Trong căn phòng ngầm này tất cả đều là những thứ liên quan tới Trình Á Huy, Khúc Đình Đình ở tại đây

ngắm nhìn Trình Á Huy, hít thở Trình Á Huy, hắn là tất cả của nàng, là tính mạng của nàng.

Tôi nghĩ, cho dù là những fan cuồng cũng chẳng đến mức thế này.

Chương 147: Tuyệt tình độc sư

Đúng lúc này, Tôn Băng Tân bắt đầu tới bàn chế thứ gì đó, bởi chai lọ đều trống rỗng nên chúng tôi cũng không biết rốt cuộc là thứ gì.

Làm chuyện này tầm một khắc đồng hồ (15 phút), tôi nhân dịp quan sát xung quanh căn phòng một lượt. Trong một ngăn tủ có rất nhiều hộp thuốc rỗng, hiển nhiên là trộm từ bệnh viện. Tôi lấy điện thoại ra chụp lại đống vỏ hộp, đột nhiên Vương Đại Lý la lên: "Có cần phải đánh thức nàng không?"

Quay đầu lại thấy Băng Tâm đang cởi quần áo, tôi nói: "Không, cứ để nàng tiếp tục."

Mặ dù Băng Tâm không khỏa thân hoàn toàn, vẫn mặc đồ lót nhưng tôi vẫn cảm thấy có lỗi với nàng, đành chờ sau này bù đắp. Trước mắt còn chưa nắm được manh mối, tuyệt đối không thể vì chuyện này mà gián đoạn diễn hung thuật.

Chỉ thấy Băng Tâm khoác áo blouse của Trình Á Huy vào, ngồi trên giường, một tay cho vào vùng kín vuốt ve, hai chân khép chặt, phía sau mặt nạ phát ra tiếng rên rỉ. Lúc đầu tôi còn không hiểu nàng đang làm gì, sau đó chợt ngộ ra, là nàng đang "tự sướng".

Cảnh tượng này quả thực chẳng ai nỡ nhìn, dời tầm mắt qua hướng khác. Toàn bộ quá trình kéo dài phải năm sáu phút, đột nhiên Tôn Băng Tâm ngã xuống giường khóc toáng lên, khóc rất thảm thiết, bi thương, khiến người nghe khó mà cầm lòng.

Sau đó nàng rút dưới gối ra một con dao găm, nhắm ngay cánh tay mình, tôi vội hét lên: "Không ổn, mau đánh thức nàng!"

Hoàng Tiểu Đào lập tức lay người Băng Tâm, tỉnh lại trông thấy mình cầm dao sợ quá hét toáng lên, con dao rơi xuống đất, sau đó ôm chầm lấy Tiểu Đào mà khóc.

Hoàng Tiểu Đào nhè nhẹ vỗ về an ủi, Tôn Băng Tâm khóc không phải do quá sợ hãi, mà là trải qua diễn hung thuật, nàng lạc vào cảnh giới kỳ lạ, cảm nhận được nội tâm của người cuộc, thương cảm cho Khúc Đình Đình mà rơi lệ.

Tôn Băng Tâm nức nở: "Tiểu Đào tỷ tỷ, cô bé này đáng thương quá..."

"Ta biết, ta biết." Tiểu Đào vỗ về.

Mặc dù manh mối đứt đoạn, nhưng tôi cũng không muốn tiếp tục chuyện này, không thể trơ mắt nhìn Băng Tâm tự hại mình. Nàng khóc đủ say đó đột nhiên đứng dậy mở một ngăn tủ, lấy tờ giấy ra nói: "Tống Dương ca ca, ban nãy nhập vai Khúc Đình Đình, trong đầu muội chợt lóe lên một ý."

Nàng giơ tờ giấy lên, là thông báo tuyển tình nguyện viên cho một trại trẻ mồ côi trong thành phố. Tôi ngạc nhiên nói: "Chẳng lẽ Khúc Đình Đình đi làm tình nguyện viên?"

Tiểu Đào suy tư: "Từ một loạt những hành động vừa rồi, xem ra cô ta căn bản không có ý định bỏ trốn, trời không còn sớm nữa, chúng ta về nghỉ ngơi đã, sáng mai tới trại trẻ mồ côi tìm cô ấy."

Rời khỏi nơi này, Tôn Băng Tâm một mực im lặng, dù sao mới trải qua mộng ảo, khả năng trong lòng vẫn chưa hoàn toàn khôi phục, tôi nói: "Thật xin lỗi, lần sau tuyệt đối sẽ không để muội làm chuyện nguy hiểm như vậy."

Băng Tâm lắc đầu: "Không, cảm giác này rất kỳ diệu, với muội mà nói thì là một đoạn khó quên, cô gái này thật là đáng thương."

Hoàng Tiểu Đào run run giọng: "Đáng thương thì cũng không

được viện có giết người."

Sáng hôm sau, chúng tôi đều dậy sớm tập trung ở cục cảnh sát, sau đó chạy xe tới trại trẻ mồ côi kia. Tới nơi đã là 9h sáng, một đám con nít chơi đùa trong sân, Khúc Đình Đình đang giúp một bé gái gấp thuyền giấy, cô ta mặc đồng phục trong trại, cười rất tươi.

Trông thấy chúng tôi, cô ấy chẳng nói lời nào đi ra ngoài. Chúng tôi theo ra, Đình Đình bình tĩnh nói: "Ta biết các người sẽ tới tìm ta."

"Sao có thể nghĩ tới đây để trốn?" Tiểu Đào hỏi.

"Trốn?" Cô ta lắc đầu cười: "Ta chưa từng nghĩ tới việc bỏ trốn, đây là nơi ta sinh sống khi còn bé, chỉ muốn tới đây làm tình nguyện viên. Ngày hôm qua bác sĩ Trình bị bắt, ta biết là mình cũng không trốn thoát, trước khi bị bắt ta muốn làm vài chuyện cho bọn nhỏ."

Hoàng Tiểu Đào nói: "Nếu không biết ngươi, ta thật không dám nghĩ ngươu sẽ giết một lúc bốn người."

Khúc Đình Đình biến sắc: "Bốn người? Chủ tiệm hoa chưa chết sao?"

"Chúng ta đã kịp thời cấp cứu, giữ lại mạng sống cho cô ấy. Cũng không thể không nói, thủ pháp hạ độc của ngươi rất xảo diệu."

Tôn Băng Tâm hỏi: "Khúc tiểu thư, tại sao phải làm như vậy?"

Ánh mắt Đình Đình ảm đạm, nói ra tất cả nguyên do. Bởi trên mặt có bớt, trước giờ cô ta sống trong sự chế nhạo của mọi người, không có bạn bè, cũng làm gì có yêu đương. Hàng ngày trôi qua đều ảm đạm vô quang, giống như một cái xác biết đi.

Cho đến khi Trình Á Huy xuất hiện, hắn đã mang ánh sáng tới

cuộc đời của cô ấy, bởi hắn là người duy nhất mỉm cười với cô, nói với cô lời cám ơn.

Cô biết, Trình Á Huy cười chỉ là lịch sự, nhưng không thể chống đỡ nổi sức quyến rũ từ hắn, hắn giống như mặt trời chiếu sáng thân thể, cô không thể kiềm chế được đã đem lòng yêu hắn. Nhưng rất nhanh cô ta phát hiênh, Trình bác sĩ là một gã đàn ông ong bướm, bên cạnh luôn luôn không thiếu nữ nhân, cô vĩnh viễn chỉ là một Khúc y tá tầm thường, hàng ngày tới bệnh viện làm việc, chẳng nói một câu nào ngoài công việc, giống như hai người ở hai thế giới khác nhau.

Việc có thể làm chỉ là lặng lẽ gom nhặt đồ đạc của hắn, quần áo cũ, tóc, khăn giấy, đêm khuya ngồi nhung nhớ, khổ sở đến không thể cử động, sau đó liền tự cứa dao vào tay mình.

Nói tới đây, Khúc Đình Đình vén tay áo lên, lộ ra những vết sẹo chằng chịt, tầng tầng lớp lớp trên cổ tay. Cô ta tự lừa dối bản thân, mặc dù bên cạnh Trình bác sĩ luôn có nữ nhân, nhưng chỉ có cô là ở bên cạnh hắn thời gian dài nhất, hàng ngày được nhìn thấy nụ cười của hắn là đủ rồi.

Đại khái một buổi tối tầm bốn tháng trước, không biết Trình bác sĩ có chuyện buồn gì, tính khí đặc biệt nóng nảy. Lúc đó trong phòng khám chỉ có hai người, Trình bác sĩ bảo cô ấy cởi quần áo ra, Khúc Đình Đình kích động, thỏa mãn hắn, đêm đó đối với cô mà nói, giống như một giấc mơ ngọt ngào.

Nhưng từ sau hôm đó, Trình bác sĩ không hề đề cập tới chuyện này, Khúc Đình Đình lại lần nữa vỡ mộng, cô ấy biết lúc đó hắn chỉ phát tiết cáu giận mà thôi.

Về sau Đình Đình phát hiện mình có thai, nhưng không dám trực tiếp nói cho Trình bác sĩ, bởi nhất định hắn sẽ bắt cô phá thai, chỉ lẳng lặng viết email nặc danh. Sau khi nhận được email đó, Trình bác sĩ rất phiền não, lần lượt gọi năm người phụ nữ có quan

hệ với hắn để hỏi, duy chỉ không nghĩ tới Khúc Đình Đình, giống như chuyện đêm đó chưa từng xảy ra.

Trong lúc bi thương cực độ, đột nhiên cô ta nảy ra ý nghĩ sẽ giết toàn bộ nữ nhân bên cạnh Trình bác sĩ, như vậy chẳng phải chính mình sẽ có cơ hội sao? Đêm đó đã tiếp thêm dũng khí cho nàng, Trình bác sĩ mặc dù giống như thần trên cao không thể chạm tới, nhưng vị thần này sẽ tới với cô.

Bởi vậy, cô ta biến suy nghĩ thành hành động, hồi còn trong trường, Đình Đình đã học ba năm dược lý, vận dụng những gì học được, cô ta bắt đầu cuộc săn giết điên cuồng.

Khúc Đình Đình kể lại bằng giọng phấn khích, trong mắt cô ta tràn đầy quyến luyến với Trình bác sĩ, bốn mạng người hoàn toàn là những đồ vật không đáng nhắc tới.

Hoàng Tiểu Đào chế nhạo: "Giết sạch nữ nhân bên cạnh hắn thì sao chứ? Ngươi chẳng lẽ không biết Trình Á Huy là loại đàn ông nào, không có người này hắn sẽ lại đi tìm người khác thôi."

Khúc Đình Đình cắn răng: "Vậy thì giết tiếp, giết tới khi anh ấy để ý tới ta thì thôi. Vì để anh ấy không thể rời bỏ ta, ta đã chế loại thuốc kia cho anh ấy uống."

Vương Đại Lý nói: "Cô làm vậy chỉ vì loại đàn ông cặn bã như hắn?"

Khúc Đình Đình đột nhiên xông tới hét: "Ai cho ngươi sỉ nhục anh ấy?" Tiểu Đào lập tức đứng ra ngăn cản, mặc dù Đình Đình không cao lớn, nhưng dáng vẻ nổi giận cứ như sư tử cái, khiến Đại Lý co vòi.

Tôn Băng Tâm nói: "Ta có thể hiểu được cô, cho dù kẻ kia không hoàn mỹ, nhưng chỉ cần là người mình yêu thì hắn sẽ trở nên hoàn mỹ trong mắt mình."

Khúc Đình Đình gật đầu, Hoàng Tiểu Đào nói: "Được, ta mặc kệ lý do của ngươi là gì, giết người thì phải đền tội, Khúc Đình Đình, ngươi sẽ phải trả giá cho những việc mình làm."

Khúc Đình Đình cười lạnh: "Các người không bắt ta được đâu, bởi vì ta đang có thai!"

Chương 148: Tống Dương là của tôi!

Điều cô ta nói là thật; bộ luật tố tụng hình sự của Trung Quốc quy định, nữ giới phạm tội trong thời kỳ mang thai hoặc đang nuôi con dưới 12 tháng sẽ được hưởng án treo, Tiểu Đào nói: "Đó là việc của tòa án, chúng ta chỉ phụ trách bắt người."

Khúc Đình Đình đưa hai tay ra: "Được, ta theo các người về."

Tôi nói: "Từ từ đã!" Sau đó đặt ngón tay lên cổ tay Đình Đình, bắt mạch, nghe một lúc, lắc đầu: "Thật đáng tiếc, cô không mang thai."

Mạch đập của phụ nữ mang thai có dạng đặc biệt, giống như một quả bóng lăn, trước đây tôi đã từng thử qua, không nhầm được.

Khúc Đình Đình kinh hãi: "Không thể nào, ta rõ ràng cùng Trình Á Huy..."

Tôi nói: "Quan hệ tình dục chưa chắc sẽ mang thai, cô chỉ là kinh nguyệt không đều thôi, cũng có lẽ do hít nhiều chất hóa học quá, nếu không tin chúng tôi có thể dẫn cô tới bệnh viện siêu âm."

"Nếu đã như vậy thì..." Khúc Đình Đình uốn lưỡi, dưới răng lộ ra một lọ thủy tinh nhỏ, bên trong có chất lỏng, đây nhất định là thuốc độc cô ta điều chế ra: "Cuộc đời ta đã quá tăm tối, ta không muốn ngồi tù!"

Chúng tôi giật mình, chỉ cần cô ta khẽ cắn, sẽ vong mạng, Tiểu Đào la lên: "Chớ làm chuyện dại dột!"

Tôn Băng Tâm nói: "Này, cô chết đi, thì ai chế thuốc giải cho Trình Á Huy? Hắn sẽ chết đấy."

Khúc Đình Đình đột nhiên trợn mắt, nhổ lọ thuốc ra, ngồi bệt xuống đất bưng mặt khóc, Tiểu Đào vội còng tay cô ta lại.

Sau khi Đình Đình bị giải lên xe cảnh sát, Vương Đại Lý ai oán than: "Hỡi thế gian, tình là chi..."

Hoàng Tiểu Đào bật cười: "Được rồi tình thánh, lên xe đi."

Vương Đại Lý lắc đầu: "Không khí trên xe của mấy người ngột ngạt lắm, ta ngồi xe Vương thúc cho thoải mái."

Sau khi lên xe, tôi nói: "Tôi thật không thể hiểu nổi, sao phụ nữ cứ thích đàn ông hư?"

Băng Tâm cười: "Huynh nói vậy là sai rồi, không phải phụ nữ thích đàn ông hư, mà là thích đàn ông khác biệt." Vừa nói, nàng vừa từ từ vòng tay khoác vào tay tôi. Hoàng Tiểu Đào thấy vậy lập tức phanh gấp, Băng Tâm đập cả đầu vào ghế tài xế, lớn tiếng kêu: "Cô làm gì vậy?"

Hoàng Tiểu Đào vờ như không thấy, nói: "Tống Dương, hôm nay tôi gói sủi cảo, tối anh tới ăn đi."

Tôi lúng túng vô cùng, không biết nên trả lời thế nào, Hoàng Tiểu Đào cứ thúc giục, chẳng biết làm thế nào đành đồng ý.

Băng Tâm nói: "Không được, tối nay Tống Dương ca ca phải mời tôi ăn cơm, huynh ấy còn nợ tôi một bữa."

"Cô nghĩ mình là ai?"

"Thế cô nghĩ mình là ai?"

Cả hai trợn mắt nhìn nhau, rồi phớt lờ. Tôi cảm thấy hôm nay phải nói rõ ràng chuyện này, liền nghiêm túc nói với Tôn Băng

Tâm: "Thực ra, ta với Hoàng Tiểu Đào là..."

Ánh mắt Tiểu Đào đầy mong đợi, chờ câu trả lời của tôi, nhưng lời nói ra đến miệng lại không phát ra được, thứ nhất trên thực tế chúng tôi chưa xác lập quan hệ chính thức, chẳng qua là thân mật hơn bình thường một chút. Thứ hai là Băng Tâm đang dùng ánh mắt nhu mì đáng yêu nhìn mình, khiến tôi không đành lòng.

Tôi chỉ có thể nói: "Quan hệ rất thân mật, muội hiểu chưa?"

Băng Tâm liền thở phào, nói: "Vậy thì chưa phải người yêu rồi. Hồi nhỏ muội từng tỏ tình với huynh, huynh quên rồi sao?"

Hoàng Tiểu Đào đột nhiên lại trợn mắt: "Mẹ ơi, con nít chơi đùa mà cũng coi là thật."

Băng Tâm ngửa cằm lên nói: "Dù sao tôi cũng nghiêm túc."

Tiểu Đào cười lạnh: "Hoa hồng dẫn lối nhà trẻ, cô bây giờ còn có thể đổi đường sao?" (Một câu mỉa nguyên văn là thế, cũng chẳng biết dịch thế nào cho mn hiểu).

Băng Tâm ôm chặt cánh tay tôi: "Tóm lại là, hôm nay Tôn Băng Tâm ở đây tuyên bố, Tống Dương ca ca là của tôi!"

Tiểu Đào liền cầm điện thoại gọi tới một số: "Phải...cô ấy đang ở đây...tôi hiểu rồi..." sau đó đưa máy cho Băng Tâm: "Cha cô tìm cô."

Băng Tâm lè lưỡi cười: "Cô định gạt tôi à?"

Nhưng trong điện thoại đúng là vang lên tiếng Tôn Lão Hổ gầm: "Tôn Băng Tâm, ai cho ngươi đi theo phá án?"

Băng Tâm cau mày nghe điện thoại, bên ngoài cũng có thể nghe thấy tiếng Tôn Lão Hổ mắng oang oang, cuối cùng nàng nhụt

chí: "Tiểu Đào tỷ tỷ, đưa tôi về trường đi."

Tới đại học Y, Băng Tâm xuống xe, lúc sắp rời đi, quay lại nói: "Tống Dương ca ca, nhớ gọi điện cho muội nha."

Hoàng Tiểu Đào gằn giọng: "Đừng có mơ mang tiểu Ôn Thần này đi đâu. Tống Dương, tối nay tới nhà tôi!"

Chương 149: Sinh nhật của Tiểu Đào.

Sau khi kết thúc vụ án đầu độc, Tôn Băng Tâm vẫn thường nhắn tin cho tôi, than rằng dạo này Tôn Lão Hổ bắt nàng phải về ngủ ở nhà, không cho ở ký túc nữa, đồng nghĩa với nàng bị giam lỏng. Bởi chuyện này mà hai cha con nàng tranh cãi gay gắt, tôi hiểu Tôn Lão Hổ cả đời làm cảnh sát, ông ấy biết nghề này có bao nhiêu nguy hiểm, vô cùng lo lắng cho con gái rượu, cho nên mới cấm nàng dính vào.

Mấy ngày nay Vương Đại Lý cứ nhìn tôi bằng ánh mắt quái quáu, tôi nghĩ chẳng lẽ tiểu tử này uống nhầm thuốc? Hôm nay hắn tỏ ra cầu khẩn nói với tôi: "Này Dương tử, ngươi truyền cho ta ít kinh nghiệm được không?"

"Kinh nghiệm gì?" Tôi thắc mắc.

"Thường ngày ngươi còn chẳng tiếp xúc với con gái, sao đột nhiên lại trở nên đào hoa như vậy, có phải ngươi có bí quyết tổ truyền cua gái, mau chia sẻ với huynh đệ."

Tôi mắng: "Cút, cả ngày cứ suy nghĩ vớ vẩn."

Hắn cười hề hề: "Còn ta cũng biết ngươi nghĩ gì cả ngày đấy, ai da, một bên là nữ cảnh sát nóng bỏng, một bên là thanh mai trúc mã hiền dịu dễ thương, ta nên lựa chọn thế nào đây?"

Tôi giơ nắm đấm nói: "Bí quyết cua gái ta không có, nhưng ngươi có muốn lãnh giáo thử tổ truyền lọc da rút xương không?"

Vương Đại Lý lè lưỡi, chui về giường.

Trong lòng tôi nào có suy nghĩ như thế, đối với Tôn Băng Tâm chỉ đơn giản là coi như em gái trong nhà, còn đối với Tiểu Đào, chúng tôi cùng nhau trải qua nhiều chuyện như vậy, còn từng vào sinh ra tử, vị trí của nàng đặc biệt không ai có thể thay thế.

Chớp mắt đã đến tháng 11, không khí dần dần chuyển lạnh, đám sinh viên đều khoác lên áo ấm đi lại trong sân trường. Hôm nay là sinh nhật Tiểu Đào, lần trước nàng nói nàng thích hoa hồng đỏ, tôi bèn tới tiệm hoa tham khảo ý kiến. Ông chủ tiệm nói, hoa hồng đỏ là để tặng người yêu, nếu mối quan hệ chưa được chính thức, đề nghị tôi tặng hoa hồng phớt.

Tôi mua một bó hồng phớt, gửi tin nhắn hỏi Tiểu Đào tối nay có rảnh không. Nàng lập tức reply: "Thế nào, có quà gì muốn tặng tôi sao? Tới đây đi, tối nay tôi tổ chức tiệc sinh nhật nhỏ."

Tối đó, tôi mang một tâm trạng thấp thỏm tới nhà Tiểu Đào, trên đường đi tay cầm bó hoa hồng mà xấu hổ quá. Tới nơi, dè dặt bấm chuông, Tiểu Đào mặc đồ ở nhà ra mở cửa, trông thấy bó hoa trên tay tôi, che miệng cười: "Tống Dương, càng ngày anh càng chu đáo đấy, vào đi, chờ anh tới ăn cơm."

Tôi hỏi: "Ăn gì cơ?"

Trên bàn phòng khách có một chồng cơm hộp, công việc của Tiểu Đào quá bận bịu, không có thời gian vào bếp.

Tối nay nàng không phải tăng ca, đặc biệt mở một chau rượu vang của Pháp, thắp lên ba ngọn nến, ánh nến chiếu vào khiến khuôn mặt của nàng càng thêm diễm lệ, tôi nhìn mà ngơ ngẩn.

Tôi nói: "Chúc mừng sinh nhật!"

"Cảm tạ ông trời, Hoàng Tiểu Đào tôi lại được sống thêm một năm." Tiểu Đào nói.

"Sao lại nói mấy câu xui xẻo như vậy." Tôi cau mày.

Đang định nâng ly, bỗng nàng nhí nhảnh nháy mắt: "Chờ đã, hôm nay tôi là người được chúc mừng, anh không hát bài happy birthday cho tôi à?"

Tôi lúng túng: "Bảo tôi hát?"

Tiểu Đào nói: "Hát đi, tôi chưa bao giờ được nghe anh hát."

Hôm nay là sinh nhật của nàng, tôi cũng đành cất giọng ca vịt đực lên hát bài Happy Birthday, Tiểu Đào vỗ tay, khẽ mỉm cười. Hát xong, tôi thở phào, nàng nói: "Nghe hay lắm, tôi ghi âm lại rồi, để cài làm nhạc chuông."

Tôi kinh hãi: "Đừng đừng, làm vậy sau này tôi còn mặt mũi nào làm người nữa?"

Tiểu Đào cười đểu: "Ha ha, tỷ trêu ngươi thôi, nào, cạn ly!"

Chúng tôi nâng ly lên, mới vừa cụng ly, điện thoại của nàng bỗng đổ chuông. Tiểu Đào nghe điện thoại rồi nhíu mày, tôi hỏi: "Lại có vụ án mới à?"

Nàng thở dài: "Haiz, số vất vả, xem ra bữa cơm này tôi không ăn được rồi. Anh ở lại đây đi, tôi đi một chút rồi về, cùng nhau xem phim."

"Đi cùng chứ, có khi tôi có thể giúp."

Tiểu Đào nói: "Không phải án mạng, mà là hai băng nhóm giang hồ đánh nhau, bị thương mười mấy tên, cứ để chúng tôi giải quyết."

Tôi kinh ngạc: "Xã hội đen đánh nhau? Không được, tôi phải tới bổ sung kiến thức."

"Thôi được, đến lúc đó đừng có hối hận." Tiểu Đào đáp.

Chúng tôi lái xe tới hiện trường, những cảnh sát khác đã có

mặt trước, tôi cứ nghĩ sẽ trông thấy giang hồ nằm la liệt rên rỉ, gãy chân gãy tay, máu chảy đầm đìa, nhưng thực tế khác xa trong phim ảnh. Quả thật trên đất có mấy bãi máu, hai băng nhóm đã được kiểm soát, mấy cảnh sát đang tra hỏi hai người, một tên mặc áo khoác, tên còn lại đầu trọc, cả hai đều bị thương, nhìn như cảnh trong bài hát "Tình huynh đệ".

Tên mặc áo khoác nói: "Đồng chí cảnh sát, chúng tôi không đánh nhau, hai chúng tôi là anh em tốt, uống rượu say nên đùa giỡn chút thôi."

Tên đầu trọc cũng hùa theo: "Đúng đúng, bình, thường hai chúng tôi cùng một phe, sao có thể đánh nhau được?"

Cảnh sát trách mắng: "Chém bị thương mười mấy người, quậy tung 4, 5 cửa tiệm ven đường, đập phá đồ đạc trong đó, còn nói là đùa giỡn?"

Tên mặc áo khoác nói: "Ai da, là do say rượu mà, tiền chữa trị của mọi người để tôi lo."

Đầu trọc nói theo: "Phong ca, cái gì ra cái đó, là thuộc hạ của tôi phá phách, tiền chữa bệnh hôm nay để tôi."

Tên áo khoác nói: "Quang ca, anh khách khí quá, chút nữa mời anh đi ăn tiệm."

Tên đầu trọc cười: "Vài đồng bạc tính làm gì, hai ta cũng không phải mới biết nhau ngày một ngày hai, lát nữa về nhà ta, kêu chị dâu ngươi xào chút đồ ăn, anh em ta uống vài ly."

Hai tên dấy lên giao tình trước mắt cảnh sát, tôi nhất thời mơ hồ, không hiểu quan hệ của họ là thế nào. Hoàng Tiểu Đào tới, các cảnh sát khác lục tục nhường đường, miệng chào 'Hoàng cảnh quan'. Tên mặc áo khoác lôi thôi lếch thếch hành lễ một cái, cười rạng rỡ nói: "Hoàng cảnh quan, đã lâu không gặp, cơn gió nào thổi

cô tới đây vậy?"

Tiểu Đào mặt lạnh tanh: "Cứ giả vờ tiếp đi, ai mà không biết các ngươi là hai băng đảng không đội trời chung, dám diễn vai anh em tốt trước mặt ta?"

Tên áo khoác cợt nhả: "Giữa hai lão đại của chúng tôi có mâu thuẫn, nhưng tôi với Quang ca vẫn quan hệ tốt, làm sao có thể đánh nhau."

Hóa ra hai tên này là cầm đầu hai nhóm đánh nhau, cảnh sát tới họ liền dùng biện pháp hòa bình để giải quyết, giả bộ còn thân thiết hơn anh em ruột, cùng nhất trí chối bỏ việc đánh nhau.

Xã hội đen không sợ trời không sợ đất, chỉ có duy nhất trông thấy cảnh sát là như chuột thấy mèo. Tụ tập đánh nhau, dùng hung khí gây thương tích cho người khác, trong lòng biết rõ là tội gì. Bên ngoài sống mái với nhau bị chém bị giết cũng không chớp mắt, nhưng chỉ ngồi tù một ngày đối với họ cũng là bằng với mất mạng.

Một cảnh sát xách cái túi to tới, bên trong là mấy chục cây phớ, dính đầy máu, báo cáo với Tiểu Đào: "Hoàng tỷ, tất cả hung khí ở đây."

Hoàng Tiểu Đào nói với hai tên cầm đầu: "Những hung khí tự chế này lần lượt là của ai mang tới, tự mình nhận đi."

Tên mặc áo khoác tỏ ra kinh hãi: "Những con dao này của ai thế, tôi hoàn toàn không biết, Quang đại ca, của anh à?"

Tên đầu trọc lắc đầu lia lịa: "Mẹ ơi, dao dài như vậy, còn hơn cả dao cắt dưa hấu của ta, thường ngày ra đường ta chỉ dám mang theo dao cắt móng tay thôi."

Tôi phục bọn chúng sát đất, cả hai có thể đi đóng phim Holywood được.

Tiểu Đào cười lạnh: "Đã thế, hai ngươi chỉ ra dao của đối phương, ai chỉ ra nhiều hơn coi như lấy công chuộc tội."

'Roảng' một tiếng, cảnh sát ném số hung khí xuống đất. Hai tên nhìn nhau một cái, khách khí cười cười, còn tỏ ra nhường nhau. Tên mặc áo khoác chọn ra một con dao: "Quang đại ca, dao này ta biết, là do ngươi mang tới đúng không?"

Tên đầu trọc méo mặt, chọn một con dao khác: "Hoa văn trên dao này ta nhận ra, tận mắt ta thấy ngươi rút ra từ bọc báo."

"Con dao này ta đã thấy, là dao thái thịt của mẹ ngươi."

"Dao này ta cũng thấy, là dao cắt da của cha ngươi."

"Con dao này do cha ngươi chém."

"Con dao này của ông nội ngươi dùng tự sát."

Tiểu Đào quá thâm, vứt xương cho chó cắn nhau, lúc đầu đám cảnh sát còn hào hứng đứng xem, sau đó hai tên càng nói càng hăng máu, giọng điệu tràn ngập thù hận. Tiểu Đào nháy mắt với đám cảnh sát, đột nhiên hai tên cầm dao định chém lẫn nhau. Cảnh sát vội ngăn lại, rốt cuộc cả hai không còn diễn được nữa, mặt đỏ tía tai chửi bới.

"Đầu trọc, chuyện hôm nay chưa xong đâu, lão tử phải huyết tẩy Hắc Báo các ngươi."

"Thứ hèn nhát dám làm không dám chịu, lão đại của ta chết, phải giết sạch Huyết Lang các ngươi báo thù."

Đột nhiên Tiểu Đào hô dừng, hỏi tên đầu trọc: "Ngươi nói cái gì, lão đại của ngươi chết?"

Đầu trọc biết mình lỡ lời, vội vàng trí trá: "Không có không có, lão đại của tôi bị bọn chúng đâm xe trọng thương, bây giờ đang

nằm viện."

Tên áo khoác nói: "Đừng nghe hắn nói bậy, lão đại của bọn hắn bị giết, chết cũng chẳng vẻ vang gì. Cho nên Hắc Báo liền hất xô phân lên đầu bọn ta, rõ ràng là muốn đập phá, chuyện này làm sao ta ngồi yên được?"

Chương 150: Tranh chức lão đại

Hoàng Tiểu Đào truy hỏi tên đầu trọc chuyện lão đại của hắn, đầu trọc ấp úng: "Hoàng cảnh quan, đừng xía vào chuyện này, tự chúng tôi có thể xử lý."

Hoàng Tiểu Đào cau mày: "Tự xử lý? Cách xử lý là sống mái với Bang Huyết Lang? Bắt cảnh sát dọn dẹp mớ hỗn độn của các ngươi à? Mau khai báo cho ta!"

Bất luận Tiểu Đào tra hỏi thế nào, tên đầu trọc cũng không nói, mặt như đưa đám: "Hoàng cảnh quan, chuyện này tôi không thể nói, nói ra tôi sẽ bị giết ngay. Cô đừng làm khó loại tiểu đầu mục như tôi."

Hoàng Tiểu Đào quay qua tên áo khoác: "Ngươi không phải người của Hắc Báo, ngươi nói đi."

Tên áo khoác cười hì hì: "Nếu biết ta đã sớm nói rồi, Huyết Lang bang giấu kín chuyện này như bưng, ta căn bản là không được biết, chỉ nghe nói lão đại của chúng chết chẳng vẻ vang gì."

"Ngươi còn nói nữa, ta đánh gãy răng." Tên đầu trọc lườm, động tác định xông qua tên áo khoác, cảnh sát liền ngăn hắn lại.

Tôi nháy mắt với Tiểu Đào, nàng hiểu ý, dẫn tên đầu trọc tới, tôi hỏi: "Lão đại các ngươi chết, có liên quan tới phụ nữ không?"

Tên đầu trọc kinh ngạc nhìn tôi, qua biểu hiện này, tôi biết đã đoán đúng, hắn hỏi: "Tiểu ca, ngươi là ai?"

Hoàng Tiểu Đào nói: "Vị này là cố vấn đặc biệt của đội hình cảnh, chưa vụ án nào mà anh ấy không phá được, nói rõ chuyện của lão đại các ngươi đi, nhất định anh ấy sẽ cho các ngươi câu trả lời."

Tên đầu trọc khả năng cũng không biết chức của tôi có cao hay không, lập tức khách khí, rút thuốc định mời.

Tôi xua tay, trực tiếp hỏi hắn mấy vấn đề, thời gian chết, địa điểm chết, và hiện giờ thi thể ở đâu.

Tên đầu trọc liên tục nói không biết, sau đó tỏ ra khó xử: "Tiểu ca, xã hội đen chúng ta có quy củ của xã hội đen, cái gì không nên nói thì không thể tiết lộ, nếu không sẽ chết rất khó coi. Chuyện này thực tình ta không dám nói, nhưng ngươi có thể đi điều tra, ta theo lão đại lăn lộn từ năm 16 tuổi, hơn ai hết ta mong lão đại được rửa oan, nếu ngươi có thể tìm ra kẻ chủ mưu, sau này Quang trọc ta mặc ngươi sai bảo."

Tôi cười khổ: "Cái gì ngươi cũng nói không biết, bảo ta đi đâu điều tra?"

Đầu trọc chắp tay: "Đừng hỏi, ta thật sự không biết."

Hoàng Tiểu Đào bảo thủ hạ: "Được, giải hai tên này về trước đi." Sau đó hỏi tôi: "Sao anh biết lão đại hắn chết có liên quan tới nữ nhân?"

Tôi nói: "Xã hội đen thì đều dính tới rượu và gái, tôi đoán bừa thôi."

Hoàng Tiểu Đào cười: "Không ngờ lại đụng phải một vụ án mạng, chẳng lẽ anh là Conan đời thực?"

"Tiểu bằng hữu Conan kia đi tới đâu là có người chết tới đó, tôi làm sao như hắn được, cô dám mời loại người như vậy tới nhà ăn cơm sao?" Tôi lè lưỡi.

Hoàng Tiểu Đào vỗ trán một cái: "Suýt nữa thì quên chúng ta còn bữa cơm ánh nến, đi, về ăn cơm đã, vụ án mai tính."

"Cung kính không bằng tuân mệnh!"

Chúng tôi về nhà Tiểu Đào ăn cơm, tối đó cùng xem một bộ phim kinh dị 18+: Chú oán. Tiểu Đào xem phim kinh dị thì sợ đến ngất lên ngất xuống, tôi thì tửu lượng kém, hôm nay lại phá lệ uống hai ly rượu vang nên thấy chóng mặt, nữ quỷ còn chưa xuất hiện đã lăn ra ngủ.

Sáng sớm hôm sau tỉnh dậy, đầu vẫn còn ong ong, tôi thấy mình nằm trên ghế sofa, đắp một cái chăn. Trong phòng bếp vang lên tiếng bát đũa, Hoàng Tiểu Đào bước ra với hai ly sữa nóng, mặc áo phông rộng thùng thình, ngực nhô cao, quần ngắn lộ ra cặp đùi thon dài trắng nõn. Chân đi một đôi dép gấu, đầu quấn khăn tắm, nàng đặt ly sữa lên bàn, hỏi: "Dậy rồi à, ăn xong bữa sáng chúng ta phải tới cục."

Tôi nói: "Sao lại qua đêm ở chỗ này, tối qua tôi không làm chuyện gì khác người chứ?"

Tiểu Đào vô tư cười: "Anh cảm thấy giữa hai ta, chuyện nào mới gọi là khác người?"

Mặt tôi lập tức đỏ bừng, nàng lại nói: "Anh cũng thật là, say mà còn trung thực như vậy, ngủ lăn trên ghế, tôi chẳng khiêng nổi, đành để anh qua đêm ở đây."

Lắc lắc đầu cho tỉnh, tôi từ nhỏ mới uống rượu hai lần, một lần là tốt nghiệp cấp 3, tối qua một lần, cũng không biết khi say mình sẽ thế nào.

Tiểu Đào nướng mấy miếng bánh mỳ, ăn xong tôi hỏi tin tức của lão đại Hắc Báo bang, nàng giải thích: "Mặc dù dưới con mắt của cảnh sát, bọn chúng là một đám giang hồ có tính chất bang

hội, nhưng bên ngoài hắn là một thương nhân, tên là Cao Đạt, kinh doanh các loại hình bao gồm giải trí, ăn uống, nhà đất, cho vay ... Phương pháp làm ăn của họ đương nhiên cũng không sạch sẽ lắm, cảnh sát luôn để ý hai bang hội lớn này, nhưng nếu họ không vi phạm pháp luật thì cũng không hỏi tới."

Tôi nói: "Chắc cha cô cũng là một trong top thương nhân giàu nhất thành phố?"

Tiểu Đào cười: "Sao anh biết?"

"Chẳng phải tôi đã gặp cha cô lúc bị Lý Vân Gia bắt sao? Sau đó tôi tìm hiểu một chút, trong top phú thương ở Nam Giang, chỉ có một người họ Hoàng, là Hoàng Thiên Hào, trên ảnh giống cha cô như đúc."

Tiểu Đào cúi đầu, lấy thìa khuấy khuấy bát cháo yến mạch, có vẻ buồn buồn: "Sau vụ án lần trước, cha tôi dưỡng bệnh trong viện tới giờ, quan hệ của tôi với ông không tốt, ông luôn phản đối tôi làm cảnh sát, mới đây còn giới thiệu cho tôi một người, nghe nói cũng là doanh nhân. Tôi rất không ưa mấy người mà khắp nơi tỏa ra mùi tiền, Tống Dương tới lúc đó anh nhất định phải làm bình phong giúp tôi."

"Được, nhất định tôi sẽ giúp."

Hoàng Tiểu Đào nắm chặt tay tôi, nói cảm ơn khiến má tôi lại đỏ bừng.

Ăn sáng xong, chúng tôi tới cục cảnh sát, cấp dưới đưa những tài liệu thu thập được cho Tiểu Đào. Cho tới bây giờ, Cao Đạt vẫn chưa phát tang, nội bộ Hắc Báo cũng rất im ắng, hiện tại như rắn không đầu, các đại đường chủ đều muốn tranh đoạt chức lão đại. Tất cả thống nhất với nhau, ai có thể báo thù cho lão đại sẽ là người kế vị.

Một băng đảng giang hồ đối với chuyện phá án thì một chữ cũng chẳng biết, liền cho rằng việc này có liên quan tới Huyết Lang, mà hai băng đảng này đã có mâu thuẫn từ trước, tranh giành địa bàn, đàn em bị chém, đàn bà bị cướp...Lúc Cao Đạt còn sống, thì dĩ hòa vi quý, một mực kìm nén. Hắn vừa chết, thù mới hận cũ liền bộc phát, bởi vậy tối qua mới có trận huyết chiến.

Nhưng tin này đều là dò la được từ bên ngoài, còn đám thủ hạ của Hắc Báo thì giữ kín cái chết của hắn như bưng, không làm cách nào hỏi được.

Tiểu Đào lắc đầu nói: "Nếu không phá được vụ án này, rất có thể Nam Giang sẽ xảy ra một trận gió tanh mưa máu. Tống Dương, có thể đây chẳng phải vụ án bí ẩn gì, nhưng liên quan tới trị an của thành phố, Tống Dương hi vọng anh có thể giúp chúng tôi một tay."

Tôi nói: "Điều này đương nhiên, nhưng trước mắt tất cả bọn chúng đều không chịu khai bất cứ điều gì, cả thi thể cũng không được nhìn thấy."

Tiểu Đào thở dài: "Đám nhóc con này một lời cũng không hé răng, tôi rất băn khoăn."

Tôi hỏi: "Cảnh sát có cài người trong Hắc Báo không?"

Tiểu Đào nói: "Tôi mới vài ngành chưa lâu, không nuôi chỉ điểm, hơn nữa tôi không phụ trách việc băng đảng, có thể hỏi Vương Nguyên Thạch xem sao."

Nhưng không may là đợt này cảnh sát vũ trang có một trung đội mới gia nhập, đám tân cảnh 9x cực kỳ quậy phá, huấn luyện viên không trấn áp được liền mời Vương Nguyên Thạch về.

Đột nhiên, tôi nhớ tới một người: "Khỏi cần Vương thúc, tôi biết một người cũng có thể hữu dụng!"

Chương 151: Giết người trong phòng kín

Người tôi nói tới là chỉ điểm của Vương Nguyên Thạch - Háo Tử. Lúc trước có trao đổi số điện thoại, tôi gọi cho hắn, chỉ nửa tiếng sau Háo Tử đã có mặt, cợt nhả nói: "Tống ca, có chuyện gì cứ giao phó, dù phải nhảy vào nước sôi lửa bỏng ta cũng không chối từ."

Sở dĩ hắn khách khí với tôi như vậy bởi vì loại cắc ké như Háo Tử này lấy chuyện quen biết cảnh sát làm vinh dự, chỉ cần giúp cảnh sát một việc, đồng nghĩa với mua cho mình một khoản bảo hiểm. Mặc dù tôi không phải cảnh sát chân chính nhưng trong mắt hắn cũng không khác là bao.

Tôi nói: "Ngươi biết Hắc Báo bang không?"

"Biết, biết. Vừa rồi lão đại chết nên náo loạn ghê lắm, tối qua còn sống mái với Huyết Lang một trận." Háo tử gật đầu.

Tiểu Đào kinh ngạc: "Háo Tử, tin tức cung nhạy bén ghê a."

Hắn cười: "Trong giang hồ chẳng có chuyện gì mà không qua lỗ tai ta cả, Tống ca muốn nghe ngóng gì?"

Tôi nói: "Không có gì nhiều, giúp ta điều tra một chút xem lão đại của chúng chết thế nào, tốt nhất là hỏi xem thi thể đang ở đâu."

Háo Tử nghe xong thì phân vân: "Cái này..cái này Hắc Báo bang kín kẽ lắm, ta là người ngoài rất khó chui vào, còn phải phiền Tống ca dẫn đường."

Tôi không hiểu ý của hắn, Tiểu Đào vỗ vai, bảo tôi lui ra. Nàng nói: "Ta sẽ đánh tiếng cho cấp dưới thả Quang trọc, ngươi nhân cơ hội bán một cái ân tình, vậy thì chẳng phải có cơ hội trà trộn vào sao?"

Tôi chợt hiểu ra: "Ý cô là để cho Háo Tử đi nằm vùng?"

Tiểu Đào cười: "Thực tế thì nằm vùng cũng chẳng ghê gớm như trong phim đâu, nghề của Háo Tử chính là nằm vùng. Trước đây Vương Nguyên Thạch đánh án, hắn gia nhập với hội buôn vũ khí, xưng huynh đệ với đại ca giang hồ, còn đi Biên giới buôn ma túy, kinh nghiệm đầy mình."

Tôi nói: "Nghề này hung hiểm như vậy, chỉ để đổi lại chút tiền thưởng thôi sao?"

Tiểu Đào lắc đầu: "Anh nghĩ vậy là sai rồi, những người như hắn là kẻ ăn hai mang, bên này giúp cảnh sát phá án, bên kia thì cung cấp tin tình báo cho đại ca giang hồ, mỗi lần càn quét băng nhóm luôn có một hai nhân vật then chốt nhanh chân chạy thoát, theo anh thì là ai báo tin? Cho nên tôi không phụ trách việc băng đảng giang hồ, vì tôi quá bộc trực."

Tôi rất phục những kẻ rong ruổi giang hồ kiếm miếng cơm như Háo Tử, không có chút tài năng thực là không ăn nổi bát cơm này.

Sau khi Tiểu Đào đánh tiếng với cấp dưới, tôi đến phòng tạm giữ, nói với mấy cảnh sát: "Thả Quang trọc ra!"

Đám người kia vốn đang uể oải chán nản, nghe câu này vội hào hứng, Quang trọc vỗ vai tên áo khoác: "Ca ca đi trước nhé, chắc mấy ngày tới bà xã ngươi nhớ ngươi lắm, ta đến thay ngươi an ủi một chút."

Tên áo khoác lập tức nhảy dựng lên, tôi quát: "Đàng hoàng một

chút cho ta, nghĩ nghĩ đây là nhà mình à?"

Lăn lộn với cảnh sát một thời gian, tôi nhận thấy mình ăn nói cũng y chang họ.

Quang trọc quay đầu cợt nhả: "Còn chưa biết đại ca họ gì?"

Tôi đáp: "Họ Tống, ngươi đừng gọi đại ca, ta ít tuổi hơn ngươi!"

Quang trọc nói: "Vậy cũng không ảnh hưởng đến địa vị của đại ca trong lòng đệ. Tống ca, đệ đi trước một bước, có rảnh rỗi mời đại ca ăn cơm."

Tôi dẫn Quang trọc ra cửa, Háo Tử sán lại nói: "Tống ca, đã lâu không gặp. Ai da, vị này chẳng phải là Hắc Báo bang Quang đại ca sao? Ngưỡng mộ đã lâu, ngưỡng mộ đã lâu."

Quang trọc vênh váo hất hàm: "Ngươi là ai?"

Háo Tử thổi phồng bản thân một lượt, cơ bản giống với những gì tôi từng được nghe hắn nói, cái gì mà thay lão đại chịu dao, ăn cơm với Lý Gia Thành, còn nói muốn gia nhập Hắc Báo.

Quang trọc hỏi tôi: "Tống ca, tiểu tử này tin được không?"

Tôi suy nghĩ, nói: "Tin được, chỉ là có cái tật háo sắc." Sau đó cố ý vờ hỏi: "Tiểu tử ngươi có phải lại đi chơi gái bị bắt không?"

Háo Tử đáp: "Làm gì có chuyện đó Tống ca, hôm nay đệ cố ý tới thăm huynh."

Quang trọc gật đầu: "Được, nể mặt Tống ca, ta nhận tiểu đệ này, theo ta về đi."

Háo Tủ và Quang trọc cùng nhau rời đi, nhẹ nhàng như vậy đã có thể trà trộn vào Hắc Báo, tôi cũng được mở rộng tầm mắt, trong phim nằm vùng vừa thử thách vừa cám dỗ, chỉ là hư cấu.

Hoàng Tiểu Đào bước ra cười: "Được người ta một tiếng đại ca, hai tiếng đại ca có phải rất hãnh diện không?"

Tôi đáp: "Chẳng đáng tự hào chút nào, bình thường còn lâu tôi mới nói chuyện với loại người này."

Hoàng Tiểu Đào khuyên: "Đối với bọn người này, đừng quá thân thiết, thỉnh thoảng phải dằn mặt, nếu không chúng sẽ trèo lên đầu lên cổ anh."

Sau đó hết việc để làm, tôi về trường. Vừa trông thấy tôi, Đại Lý nói: "Ta bấm ngón tay tính toán, hôm qua hình như là sinh nhật Tiểu Đào tỷ tỷ, ngươi lại cả đêm không về, đã làm chuyện gì đúng không?"

Tôi đáp: "Đừng suy nghĩ vớ vẩn, lại có vụ án mới, lần này có liên quan tới xã hội đen."

Đại Lý la lên: "Mẹ ơi, xã hội đen? Sao không gọi ta đi mở mang tầm mắt?"

Tôi nói: "Được thôi, chờ nằm vùng của ta phái đi báo tin về đã rồi tính."

Vương Đại Lý giậm chân đấm ngực: "Có cả nằm vùng? Quá kích thích, một đêm thôi mà ta bỏ lỡ bao nhiêu chuyện hay, sao ngươi không gọi ta?"

Tôi bất đắc dĩ nói: "Nó không thú vị như ngươi nghĩ đâu."

Mấy ngày sau, Háo Tử gọi điện hẹn tôi ra một quán cà phê. Vừa tới đã thấy Háo Tử mặc một bộ vest đen, cổ đeo dây chuyền vàng, hiển nhiên là cuộc sống trong Hắc Báo bang không tệ.

Háo Tử nói đã hỏi được nguyên nhân cái chết của lão đại, nó bắt nguồn từ một hộp đêm, tên là Thiên Hương Các. Bên trong hộp đêm nuôi rất nhiều gái, nhưng ngụy trang là một cơ sở kinh doanh

chính quy, khách khứa tới đó cũng không cung cấp dịch vụ này.

Tôi hỏi: "Vậy nuôi gái làm gì?"

Háo Tử hớn hở: "Đều dùng để thưởng cho anh em trong Hắc Báo."

Mẹ nó, lại còn có cả chuyện này, đúng là mở rộng tầm mắt.

Háo Tử ai oán: "Tống ca, ta thường xuyên phải tới đó để dò la tin tức, khiến thận hư quá độ."

Rõ ràng là được hưởng lợi, còn ra vẻ khổ cực, nghĩ tới lời dặn của Tiểu Đào, tôi hung hăng nói: "Vậy thì đổi chỗ khác, ngươi báo cáo tin tức dò la được xem nào."

Háo Tử lập tức thu lại nụ cười: "Đừng đừng, ta nói chơi thôi, đám đàn bà đó sao có thể vừa mắt ta được."

Lão đại Hắc Báo chết trong Thiên Hương Các, lúc hắn chết là đang ở trong phòng riêng, trạng thái là tuyệt đối khép kín, trong phòng ngoại trừ hắn là người sống thì không còn ai. Trên người hắn bị đâm mười mấy nhát dao, tên đệ tử trực canh gác hôm đó xác nhận từ đầu tới cuối không có ai ra vào.

Tôi cau mày, lại là một vụ giết người trong phòng kín: "Lão đại làm gì trong phòng riêng? Hắn tới đó chắc là để chơi gái chứ?"

Háo Tử nói: "Ta hỏi nhiều anh em, bọn họ đều nói như nhau, trong phòng ngoại trừ lão đại là người sống, không có ai khác."

Tôi trầm ngâm, ngoại trừ lão đại là người sống, không còn ai, sao nghe cứ là lạ. Tôi mơ hồ cảm thấy trong lời nói bao hàm ý gì đó, nhưng chưa nghĩ ra.

"Thi thể lão đại đâu?" Tôi hỏi.

Háo Tử đáp: "Đặt bí mật trong nhà tang lễ thành phố, có hỏa

táng không ta không biết, ban ngày có đàn em trông coi cẩn mật, chúng không muốn người ngoài biết lão đại bị giết."

"Ban ngày canh gác cẩn mật, vậy ban đêm thì sao?" Tôi hỏi.

Háo Tử bật cười: "Nhà tang lễ là nơi nào? Buổi tối có người dám ở lại không?"

Tôi nghĩ thầm, xem ra tối nay phải ghé thăm nhà xác.

Chương 152: Thăm nhà xác

Tôi nói với Háo Tử: "Được, nhiệm vụ nằm vùng của ngươi đã kết thúc, hai ba hôm nữa quay về cục lĩnh tiền đi."

Háo Tử cười hì hì: "Cám ơn Tống ca có điều giờ ta đột ngột rút lui, nhất định Hắc Báo sẽ nghi ngờ, cứ để ta ở lại thêm mấy ngày, biết đâu lại có thêm manh mối."

Tôi dặn dò hắn: "Vậy ngươi tự bảo trọng."

Trông Háo Tử da dẻ hồng hào, tâm tình vui vẻ, tôi cũng biết hắn nằm vùng nhưng cuộc sống rất dễ chịu, dù sao cũng chẳng phải là thu thập chứng cứ phạm tội, hoàn toàn chẳng có áp lực.

Háo Tử rời đi, tôi gọi điện cho Đại Lý, nói tối nay phải nghiệm thi, mang dụng cụ tới cho tôi, sau đó tới cục cảnh sát kể lại tình hình cho Tiểu Đào.

Chờ ở cục đến 6h, Vương Đại Lý tới, ba người ăn qua loa bữa tối sau đó lên xe Tiểu Đào. Đại Lý lơ mơ hỏi: "Sao bảo phải nghiệm thi?"

"Không phải ở đây, ở chỗ khác." Tôi nói. Nếu như hắn biết là ở nhà xác, có lẽ giữa đường sẽ chạy mất.

Nhà xác ở ngoài rìa thành phố, trước đó nơi đây là một bãi tha ma, sau này giải tỏa để xây nhà hóa thân. Nghe nói ở đây thường xuyên có chuyện lạ xảy ra, đã từng có một tài xế nửa đêm đón khách, nói rằng đi tới nhà xác, vốn dĩ tài xế không muốn chở, nhưng đối phương trả gấp đôi tiền liền đồng ý. Sau khi tới nơi, đột nhiên chẳng thấy người khách ngồi phía sau đâu, trên ghế chỉ có một xấp tiền âm phủ.

Còn có lần khác, một tài xế đường dài lái xe ngang qua đây, xuống xe đi đái, xung quanh bỗng nhiên nổi lên một trận sương mù, trong màn sương lờ mờ có một đám cung nữ thời xưa hộ tống một lão thái thái chậm rãi đi ra từ nhà xác. Trên mặt đám người đều vô hồn, tài xế sợ quá về nhà thì đổ bệnh, người nhà phải mời thầy bùa tới. Thầy bùa làm phép, nói hắn đi nhầm vào âm lộ, phải tới nhà xác dập đầu thắp hương mới khỏi bệnh. Tài xế tới nhà xác nghe ngóng, thì ra mấy ngày trước có một lão thái thái bị bệnh tim từ trần, con cháu đốt rất nhiều hình nhân, những hình nhân đó rất giống với đám cung nữ thắp đèn hộ tống đêm nọ.

Đường đi càng lúc càng vắng vẻ, Vương Đại Lý có chút bồn chồn, luôn miệng hỏi tôi: "Tống Dương, rốt cuộc là chúng ta đi đâu?"

Mắt thấy sắp tới nơi, tôi mới lên tiếng: "Nhà xác!"

Vương Đại Lý há hốc mồm, đột nhiên la lên: "Cho ta xuống xe, cho ta xuống xe."

Tiểu Đào nhìn qua kính chiếu hậu, khinh bỉ: "Nhìn cái bộ dạng ngươi coi, có phải là đàn ông không?"

Đại Lý mặt như đưa đám: "Các người đi nhà xác thì cũng thôi đi, lại còn chọn lúc đêm hôm vắng vẻ, muốn tìm kích thích à? Ở đó ma quỷ lộng hành không biết sao?"

Tôi nói: "Lần này tình huống đặc biệt, thi thể này phải khám nghiệm lén lút, hơn nữa phải chính ta ra tay."

Ngỗ Tác khám nghiệm tử thi không để lại dấu vết, sẽ không bị Hắc Báo phát hiện, nếu để bác sĩ pháp y động dao kéo, Hắc Báo bang mà nhìn thấy chắc chắn sẽ quyết sống mái với Huyết Lang.

Tôi nghĩ, kích bác hai băng đảng xã hội đen có mâu thuẫn với nhau quả quá đơn giản, chỉ cần làm hại người của một bên, giấu

kỹ thân phận, tự bọn hắn sẽ tìm bên kia thanh toán.

Vương Đại Lý sợ sệt: "Ngộ nhỡ vào trong đụng phải thứ gì không sạch sẽ thì làm sao?"

Tôi từ tốn: "Vẫn như ta đã nói, ma quỷ không có khả năng đả thương người sống, nếu ngươi sợ có thể về trước."

Đây là ngoại ô vắng vẻ, nhìn qua cửa sổ xe, Đại Lý tặc lưỡi thở dài: "Thuyền ra khơi rồi ngươi mới nói, ta cũng chỉ có thể liều mình theo quân tử..."

Ban đêm nhà xác đen kịt một màu, ánh trăng ảm đạm chiếu xuống tấm biển 'Nhà xác thành phố Nam Giang', bên ngoài chỉ trơ trọi một ngọn đèn đường cô độc. Hoàng Tiểu Đào dừng xe, chúng tôi tới trước cửa chính, dùng dây kẽm mở khóa.

Cửa được đẩy ra, mang theo tiếng kèn kẹt ghê răng, Vương Đại Lý nhảy tót ra sau lưng tôi. Tiểu Đào cười khẩy: "Cái này mà cũng sợ?"

Nàng bật điện thoại lên, soi đèn. Tôi bảo Tiểu Đào chiếu thấp một chút, bởi ban đêm sẽ có bảo vệ đi tuần, bị phát hiện sẽ không hay, dù sao chúng tôi cũng không điều tra theo thủ tục chính quy.

Tiếng bước chân ba người vang vọng trong hành lang lạnh lẽo, chúng tôi tới trước cửa gian phòng chứa xác, nhìn từ cửa sổ vào có thể thấy từng chiếc, từng chiếc giường phủ khăn trắng, bên dưới lộ ra hình người.

Vương Đại Lý nuốt nước bọt: "Nhiều xác chết như vậy, ngỗ nhỡ có cái nào là cương thi thì sao?"

Tôi cười: "Sao ngươi nhát gan quá vậy? Đừng có nghĩ lung tung nữa, càng nghĩ càng sợ đấy."

Tôi cũng không biết xác của lão đại Hắc Báo nằm ở đâu, chỉ có

cách là vào phòng kiểm tra lần lượt từng giường, Vương Đại Lý thì chờ bên ngoài. Xác chết ở đaay rất thập cẩm, có cái mới chết không lâu, có cái đã chết rất lâu rồi, tôi nhìn mà lòng nảy sinh hứng thú, nghe nói nước ngoài có một trang trại xác chết, các loại xác đều được đặt ở một nơi để quan sát tình trạng phân hủy, ở Trung Quốc thì chỉ có thể tới nhà xác mới được nhìn đã con mắt.

Mặc dù Tiểu Đào cũng đã thấy qua nhiều người chết, nhưng một lúc đối mặt với nhiều thi thể như vậy vẫn có chút không quen. Nàng âm thầm nắm tay tôi, tay nàng vừa mịn vừa mát, nhìn tôi cười: "Tay anh ấm thật đấy." Khiến lòng tôi thấy ngọt ngào.

Xác chết có mấy cái là chết yểu, vài cái do tai nạn giao thông, nhảy lầu tự tử...Nhà xác có chuyên gia trang điểm xác chết, sửa sang lại các thi thể một chút, tôi trông thấy một xác chết mang mũi giả, nói: "Cái mũi này lạ quá."

Tiểu Đào giải thích: "Có thể là lúc nhảy lầu mặt đập xuống đất, nát mất cái mũi nên gắn lại."

Vương Đại Lý ở bên ngoài nói vọng vào: "Hai người đừng bàn luận xác chết được không? Ta ở đây sợ lắm."

Tôi vẫy tay: "Vậy thì vào đây."

Hắn đáp: "Vào trong còn sợ hơn."

Hoàng Tiểu Đào đột nhiên hét lên: "Tống Dương, phía sau có người!"

Quay đầu lại chẳng thấy có gì cả, Hoàng Tiểu Đào ôm bụng cười ngặt nghẽo, thì ra nàng cố ý hù dọa Đại Lý.

Tôi nhỏ giọng trách nàng một câu, gọi mấy tiếng chẳng thấy Đại Lý trả lời, nghĩ rằng hắn sợ quá ngất rồi. Đi ra ngoài nhìn một cái, Vương Đại Lý đứng ở góc tường, tay ôm lấy ngực, nước mắt lưng tròng: "Là

..thật...thật sao?"

Tôi nói Tiểu Đào chỉ đùa thôi, hắn nức nở: "Tiểu Đào tỷ tỷ, đừng đùa kiểu này được không? Tôi suýt chút nữa sợ chết rồi."

Tiểu Đào nói: "Là ta sai, ta sai, khi nào về mời ngươi đi uống nước."

Tôi chợt ngẩng đầu, cuối hành lang đột nhiên có một bóng người phiêu diêu lướt qua, từ hình dáng có vẻ là một phụ nữ, xõa tóc, mặc một bộ áo trắng rộng thùng thình tới tận chân, lướt trên đất mà chẳng hề phát ra tiếng động.

Nụ cười trên mặt tôi tức thì thu lại, Tiểu Đào hỏi: "Tống Dương, cái gì thế?"

Tôi sợ nói ra sẽ dọa chết Đại Lý, liền đáp: "Không có gì, Vương Đại Lý, ngươi đi theo chúng ta đi."

Vương Đại Lý hoảng sợ: "Không, không, ta không vào đâu."

Tôi với Tiểu Đào tiếp tục đi tìm thi thể lão đại, phòng chứa xác rất dài, từ đầu này tới đầu kia phải cách xa tới 5, 6 mét. Khi chúng tôi mới kiểm tra được mấy giường đầu, chợt nghe Đại Lý ở bên ngoài nói chuyện: "Tiểu Đào tỷ tỷ, sao lại ra đây, Tống Dương đâu?"

Tôi với Tiểu Đào nhìn nhau, nàng định gọi Đại Lý, tôi lập tức bịt miệng: "Đừng, sẽ dọa chết hắn đấy."

Vương Đại Lý vẫn đang nói: "Tiểu Đào tỷ tỷ, tỷ đi đâu đấy, có cần tôi đi cùng không?"

Vương Đại Lý không bật đèn flash, hắn lại không có năng lục nhìn ban đêm như tôi, chẳng biết thấy gì trông bóng tối lại nhận nhầm là Tiểu Đào.

Tôi vỗ vai Tiểu Đào, cả hai vội chạy ra ngoài, Vương Đại Lý vừa trông thấy chúng tôu liền ngây người: "Sao tỷ lại ở đây, vậy vừa rồi tôi nói chuyện với ai?"

Tiểu Đào nói: "Ta cũng đang muốn hỏi ngươi đây."

Vương Đại Lý khoa chân múa tay, đây là biểu hiện của sợ quá hóa cuồng, sau đó gào lên: "Có maaaa!"

Kêu xong, hắn khóc: "Dương Tử, ta muốn về nhà."

Tôi an ủi hắn: "Ngươi đừng suy nghĩ nhiều, ma không tổn thương người, nhớ như vậy là được, cứ đi theo chúng ta đi."

Vương Đại Lý lẩm bẩm: "Ma không tổn thương người, ma không tổn thương người." Rồi đi theo chúng tôi vào phòng chứa xác, cứ thỉnh thoảng lại ngoái đầu, tôi hỏi hắn làm gì vậy, hắn nói: "Ta sợ phía sau có thứ gì nhô ra."

Tôi thấy buồn cười, người càng nhát gan thì càng hay liên tưởng.

Đúng lúc này, trên cái giường sau lưng Đại Lý đột nhiên có một người từ từ ngồi dậy, cái khăn trắng chảy xuống, dần lộ ra một gương mặt tái nhợt, tôi và Tiểu Đào cùng trợn tròn mắt...

Chương 153: Xác chết vùng dậy

Vương Đại Lý thấy vậy, lập tức quay đầu nhìn, cản cũng không kịp.

Vừa nhìn thấy thi thể ngồi dậy kia, hắn sợ quá hét toáng lên, liều mạng lùi về phía sau: "Tống Dương, Tống Dương, xác chết vùng dậy."

"Ai da, ngươi đừng gây động tĩnh lớn như vậy được không, đây chỉ là tình trạng co cơ sau khi chết." Tôi giải thích.

Tuy nói như vậy, nhưng ở nơi không khí âm u này đột nhiên có một xác chết ngồi dậy, ngay cả Tiểu Đào cũng sợ xanh mặt.

Tôi giải thích cho nàng, người chết khoảng 6 tiếng, cơ bắp sẻ trở nên cứng lại, kéo cong xương sống. Trên lý thuyết là như thế, nhưng thực tế thì việc xác chết co rút vẫn tương đối hiếm gặp, chỉ thường xảy ra ở những người trẻ, cơ bắp tương đối khỏe mạnh.

Vừa rồi Đại Lý sợ quá, lùi tới một cái giường, lỡ tay kéo cái khăn trắng tuột xuống, tôi liếc qua, chợt nhận ra chính là lão đại Hắc Báo bang đã từng xem ảnh.

Đã tìm được xác chết, tôi liền bắt đầu nghiệm thi. Đầu tiên là xác định thời gian tử vong, thông qua đồng tử, thi cương, thi ban mà nói, đại khái đã chết được bốn ngày. Tôi lấy thính cốt mộc ra, Vương Đại Lý nói: "Dương tử, ngươi có thể đỡ vị đại ca kia nằm xuống đã được không, cứ ngồi lù lù như vậy nhìn chúng ta nghiệm thi, ta sợ lắm."

Tôi than: "Ngươi thật nhiều chuyện."

Tôi đi tới mạnh mẽ bẻ rắc một cái, thi thể kia liền đổ xuống giường. Vương Đại Lý sợ cứng cả hàm: "Ngươi bẻ gãy xương sống hắn à?"

Tôi nói: "Bẻ thớ thịt co cứng, ở đây không có khắn nóng, chỉ có thể làm thế, nhân viên nhà xác còn làm thô bạo hơn cơ."

Tôi cảm giác nội tâm của mình bây giờ cứ như sắt đá, làm chuyện này mà cũng không biến sắc.

Tôi quay lại tiếp tục khám nghiệm, dùng thính cốt mộc lắng nghe, phát hiện tim, gan, phổi của lão đại đều bị tổn hại, nên cởi hết áo hắn ra. Trên ngực hắn trúng mười mấy nhát dao, máu đã sớm được lau khô. Tôi đeo găng tay vào kiểm tra vết thương, nói: "Đây là vết thương hở, trên lưỡi dao khả năng có răng cưa. Xét về hình dạng vết thương, là bị đâm ở khoảng cách gần, đâm bằng tay phải, hung thủ dùng dao không thuần thục lắm."

Vương Đại Lý hít hà: "Một hơi đâm nhiều nhát như vậy mà vẫn nói là không thuần thục?"

Tôi chỉ vết thương trên ngực: "Miệng vết thương không bằng phẳng, cho thấy lúc đâm vào rồi rút ra dao bị nghiêng sang một bên, khiến da thịt bên ngoài rách vỡ. Sát thủ dùng dao rất dứt khoát, vết thương sẽ bằng phẳng, cho nên đây nhất định là người ngoại đạo gây ra."

Tiểu Đào nói: "Nói cách khác đây không phải do sát thủ chuyên nghiệp làm, một hơi đâm nhiều nhát như vậy, hung thủ nhất định là có thâm thù đại hận với hắn."

Tôi gật đầu: "Người chết là lão đại xã hội đen, kẻ thù chỉ thiếu chứ không thừa, hung thủ hận hắn thấu xương cũng không có gì lạ."

Tôi tiếp tục cởi quần thi thể, lúc vạch ra, dương vật của hắn

như khúc gỗ nhỏ chỉa thẳng lên trời. Hoàng Tiểu Đào cau mày, lúng túng nhìn qua chỗ khác, tôi lấy tay gẩy gẩy mấy cái, cười nói: "Con gà cứng đầu."

Tiểu Đào mắng: "Anh liêm sỉ một chút có được không, tôi phát hiện lúc nghiệm thi với khi bình thường anh cứ như hai người khác nhau vậy."

Tôi nói: "Xin lỗi, thấy không khí buồn chán quá, tôi chỉ muốn khuấy động chút thôi."

Cả hai đồng thanh: "Như vậy mà là khuấy động không khí sao?"

Tiểu Đào đỏ mặt, hỏi: "Nhân tiện,... sao thứ kia lại cương cứng trong tình trạng này?"

Tôi đáp: "Người sau khi chết thì máu không lưu thông nữa, nếu trước khi chết đang ở trạng thái cương cứng thì máu vẫn ở lại trong các khe xốp, sẽ duy trì trạng thái này."

Vương Đại Lý suy đoán: "Nói như vậy, lúc trước khi chết hắn đang làm chuyện đó?"

Tôi lắc đầu: "Cũng không hẳn, đôi khi bị ngạt thở, con người cũng phát sinh khoái cảm đặc thù, cương cứng sau khu chết không phải hiếm gặp."

Vương Đại Lý nói: "Nhưng rõ ràng bị đâm chết mà."

Tôi giải thích: "Vết dao chỉ là nguyên nhân trực tiếp dẫn tới cái chết, một dao trí mạng đâm vào đâu, khiến nội tạng nào ngừng hoạt động mới là nguyên nhân thực sự. Nếu chọc vào phổi, máu tràn vào khí quản khiến ngạt thở cũng có khả năng."

Nói tới đây, tôi bảo Đại Lý giúp đẩy đầu gối và khuỷu tay thi thể co lại, mình thì nghe ngóng khớp xương, vận dụng thẩm thi

thuật để tái hiện tư thế lúc tử vong. Lúc làm việc này, 'khúc gỗ nhỏ' của hắn cứ lắc lư, rất ngứa mắt.

Vương Đại Lý nhăn mặt: "Liệu hắn có "bắn" không?"

Tôi đang chăm chú nghe cốt âm, thuận miệng nói: "Có, ngươi cứ cẩn thận."

Hắn vội vàng quay mặt đi. Sau đó tôi bảo Đại Lý nằm vào giường trống bên cạnh, làm theo động tác của lão đại, khi nào tôi bảo dừng thì dừng. Cuối cùng cố định thành một tư thế, tôi nói: "Đây chính là tư thế của lão đại trước khi chết."

Đại Lý nằm ngửa người, hai chân hai tay giơ lên, Tiểu Đào cau mày hỏi: "Đây là tư thế gì?"

Tôi ra lệnh: "Vương Đại Lý, lật người lại xem."

Đại Lý lật người, hai tay chống xuống giường, đầu gối co lên, Tiểu Đào lập tức hiểu ra: "Trước khi chết đang quan hệ tình dục."

Tôi nói: "Đúng vậy." Sau đó dùng thính cốt mộc thay cho dao, giả bộ đâm vào ngực Đại Lý: "Kết hợp vị trí và khoảng cách đâm dao, hung thủ là người nào đã rõ chưa?"

Tiểu Đào nghi ngờ nói: "Nói như vậy, là người phụ nữ quan hệ với hắn. Nhưng chẳng phải Háo Tử nói lúc đó không có bất kỳ ai sao?"

Tôi đính chính: "Hắn nói nguyên văn là, trong phòng không có người sống nào, điểm mâu thuẫn này có thể là mấu chốt của vụ án, chúng ta cứ nghiệm thi trước đã."

Vương Đại Lý nói: "Ta xuống được chưa?"

"Giữ nguyên tư thế, đừng cử động." Tôi ra lệnh.

Ngay sau đó tôi lên giường, chui xuống dưới người hắn.

Vương Đại Lý đỏ mặt: "Tiểu Đào tỷ tỷ ở đây, không phải đang đùa giỡn trong ký túc, ngươi chú ý một chút được không?"

Tôi nói: "Ai đùa với ngươi cái này ở ký túc? Đừng có nói linh tinh gây hiểu lầm."

Tiểu Đào không nhịn được cười, tôi chỉ là đang tái hiện quá trình gây án, sẽ biết thêm nhiều thông tin hơn. Tống gia có một vị bộ khoái tên là Tống Hiệp, tra án rất nhanh, điều tra án chôn sống thì tự mình bị chôn, tra án chết chìm thì buộc đá vào chân chìm thử, tinh thần hi sinh vô cùng cao cả.

Để cho giống thật, tôi dạng hai chân ra, đặt lên đùi Đại Lý, hắn lúng túng tới cực điểm: "Chuyện này về dứt khoát không được lộ ra cho đám bạn, nếu không sau này sao có mặt mũi làm người..."

Tôi nói: "Lúc trước chẳng phải ngươi còn đi khắp nơi đồn bậy bạ sao, giờ lại sợ bị đồn à?"

"Mẹ nó, ngươi nghĩ thế thật à?"

"Lại còn không, ta với ngươi cũng đâu có cởi quần, mau hành động đi!" Tôi thúc giục.

Đại Lý bắt đầu ngại ngùng trườn lên trườn xuống, tôi dùng thính cốt mộc giả làm dao đâm vào ngực hắn, đột nhiên lóe lên một ý, bảo hắn dừng lại. Sau đó nhảy xuống, kiểm tra cái xác lão đại, quả nhiên phần cơ hoành có một vết dao rất dài, tôi nói: "Đây là dao đầu tiên đâm vào hắn, lúc đó hắn đang đưa đẩy, không kịp phòng bị, cho nên một dao đâm vào, lưỡi dao kéo rất dài. Ngoài ra tôi suy đoán được nhờ sải tay, hung thủ cao khoảng 1m50."

Tôi quan sát trên dưới phần ngực thi thể, nói: "Nhưng ở đây có chỗ nào đó sai sai."

Tiểu Đào hỏi: "Cái gì?"

"Nạn nhân là đại ca giang hồ, cô xem trên người hắn đầy vết sẹo cũ, chắc chắn đã chinh chiến không ít. Tại sao bị đâm mười mấy dao lại không có chút phản kháng?"

Tôi gõ thái dương suy nghĩ, xem ra chỉ có thể tiếp tục diễn lại quá trình tử vong, vừa quay đầu lại thì không thấy Đại Lý đâu, hắn nói vọng vào: "Ta đi vệ sinh, về ngay."

Tôi mắng: "Tiểu tử này, cứ lúc cần đến thì hắn lại như xe tuột xích."

Tiểu Đào cười: "Hay để tôi với anh diễn?"

Tôi sửng sốt: "Hả?"

Chương 154: Dao lưỡi rắn

Hoàng Tiểu Đào nói: "Hả cái gì mà hả, tra án thôi mà."

Nàng đẩy tôi ngã ra giường, còn mình thì leo lên trên, thì ra tôi phải đóng vai hung thủ. Tiểu Đào cười hề hề: "Da thịt mơn mởn a, nhìn cứ như con nít, ta thích lắm, nói ta nghe coi năm nay nàng mấy tuổi rồi?"

Tôi nói: "Cô không cần nhập vai như vậy đâu, sai tư thế rồi."

Tôi lấy thính cốt mộc gõ vào chân, Tiểu Đào bắt đầu nghiêm túc, mặc dù tôi hơi ngại, nhưng vừa bắt đầu tái hiện quá trình phạm tội, tôi liền tập trung quên hết thảy xung quanh.

Chúng tôi cố gắng tái hiện từng chi tiết quá trình, khi tôi dùng thính cốt mộc đâm vào ngực, Tiểu Đào lập tức giả bộ trúng dao, ôm ngực lui về phía sau. Tôi nói: "Không đúng, theo cô thì một tên giang hồ lão luyện, dưới tình huống nguy cấp này, phản ứng đầu tiên là gì?"

"Đoạt dao." Tiểu Đào đáp.

Tôi nói tiếp: "Nhưng hắn lại chẳng hề làm gì cả, cứ nằm yên ăn mười mấy nhát."

Tôi nhảy xuống kiểm tra tay thi thể, tay hắn rất to, tôi đưa lên mũi ngửi, có phát hiện bất ngờ. Để kiểm chứng, tôi lại ngửi trên đầu hắn một cái, nói: "Hung thủ từng tắm chung với lão đại, trên tay và đầu hắn có mùi dầu gội, cho thấy hắn đã gội đầu cho hung thủ, hơn nữa còn tương đối cẩn thận, thân mật như vậy sao có thể là gái làng chơi được."

Hoàng Tiểu Đào đáp: "Có lẽ là tình nhân."

"Bất kể thân phận là gì, làm sao hung thủ trốn thoát được? Lúc đó hiện trường là căn phòng khép kín, Háo Tử cũng chẳng cần nói láo, hơn nữa hắn hỏi được từ nhiều người."

Tôi lạu kiểm tra tay bên kia của thi thể, phát hiện có chút căng cơ ở khớp ngón tay, có vẻ là sau khi chết. Tôi nhờ Tiểu Đào lấy bình xịt nước Dương mộc trong túi xách, xịt vào tay thi thể mấy cái, xuất hiện đám dấu vết màu xanh, đây là vết máu.

Tôi chỉ đường vân trên dấu máu, nói: "Cô nghĩ đây là gì?"

"Vân gỗ?" Tiểu Đào dò xét.

Tôi nói: "Đúng, là cán dao. Sau khi giết người, hung thủ nhét dao vào tay nạn nhân."

Lòng bàn tay có vết máu, vậy trên mu bàn tay nhất định có dấu vân tay hung thủ. Tôi thổi bột rong biển lên tay nạn nhân, quả thật có vân tay xuất hiện, nhưng bị ngắt quãng, không hoàn chỉnh, nhất định là do xác đã bị khâm liệm qua, da thịt được tẩy rửa.

Nhưng từ chiều dài ngón tay và độ rộng bàn tay, hung thủ chắc hẳn là một phụ nữ, cao chừng 1m50 như tôi đã suy đoán, tôi lấy điện thoại ra chụp lại.

Tiểu Đào thở dài: "Thật đáng tiếc, chứng cứ quan trọng như vậy lại không hoàn chỉnh. Anh có nghĩ là có nội gián không, căn phòng kín, camera giám sát không thấy gì đều do hắn ngụy tạo?"

Tôi nói: "Trước mắt không loại trừ khả năng nào."

Tôi không biết tại sao hung thủ lại phải nhét dao vào tay nạn nhân, nếu hắn có khả năng tàng hình, thì cần gì phải làm việc này?

Tôi lấy một xi lanh ra rút máu của thi thể, vì đã chết mấy ngày

nên rút mâu rất khó, chỉ được chút xíu. Nhỏ máu vào lọ nước thuốc thử độc phát hiện giọt máu ngay lập tức chìm xuống đáy.

Tiểu Đào lần đầu thấy tôi thử độc, ngạc nhiên hỏi: "Đây là chuyện gì xảy ra?"

"Người chết trúng độc rắn." Tôi đáp.

Tiểu Đào cau mày: "Sao lại xuất hiện rắn độc, vụ này phức tạp thế."

Tôi chắp vá các chi tiết trong đầu, vừa suy nghĩ vừa lẩm bẩm: "Không phức tạp chút nào, tất cả manh mối đều có thể xâu chuỗi lại, cô nghĩ xem nọc rắn có thể xâm nhập cơ thể bằng cách nào?"

"Tiêm, uống?" Tiểu Đào đoán.

Tôi giải thích: "Thành phần của nọc rắn là protein, uống phải sẽ không sao, chỉ khi xâm nhập vào đường máu mới gây nguy hiểm."

Tôi liền lật cái xác kiểm tra toàn bộ một lượt, không phát hiện vết kim châm hay vết răng rắn. Lúc lật cái xác về ban đầu, tôi đột nhiên ý thức được, nọc rắn là bôi lên lưỡi dao, hơn nữa còn là loại nọc rắn cực độc, cho nên nạn nhân mới bị tê liệt thần kinh tức thì, không thể phản kháng.

Tôi bảo Tiểu Đào mang chỗ máu còn lại về xét nghiệm xem là loại rắn nào. Đúng lúc này, dương vật của thi thể đột nhiên rung động, tôi với Tiểu Đào nhìn sững sờ, chỉ thấy nó rung lên mạnh mẽ, sau đó bắn.

Bắn liên tục hai cái, toàn bộ tinh dịch văng lên bụng, sau đó dương vật mới dừng lại, nhưng vẫn cương cứng như cũ.

Tiểu Đào méo cả mặt, tôi giải thích: "Không có gì lạ, nạn nhân khi chết đang ở trạng thái hưng phấn tột độ, tịn dịch đã chuẩn bị

xuất ra, ban nãy tôi lật lên lật xuống đã chạm vào xương sống, kích thích phản xạ thần kinh."

Hoàng Tiểu Đào cười: "Cũng may mà Đại Lý không ở đây, chứ không đã sợ mà ngất rồi."

Chúng tôi đồng thời biến sắc, sao Đại Lý đi lâu như vậy còn chưa trở về?

Tiểu Đào lập tức gọi điện cho Vương Đại Lý, tôi thì mặc quần áo cho thi thể, trùm cái khăn trắng lên, đã có thể lấy được nhiều thông tin như vậy từ thi thể, hơn nữa ở đây không đủ điều kiện, có muốn khám nghiệm thêm cũng không được.

Nhưng Tiểu Đào gọi mấy lần đều không có ai nghe máy, bên ngoài hành lang vang lên tiếng chuông điện thoại của Đại Lý, tôi nói: "Đi, ra ngoài tìm hắn."

Tới nhà vệ sinh, chẳng thấy bóng dáng Vương Đại Lý đâu, Tiểu Đào gọi điện lại lần nữa, kết quả tiếng chuông vang lên trong một phòng, thì ra điện thoại của hắn rơi vào bồn cầu.

Sau khi cúi đầu nhìn, đột nhiên tôi thấy một dãy dấu chân bằng máu, so chiều dài bàn chân thì là phụ nữ.

Tôi chỉ cho Tiểu Đào, còn kể cho nàng lúc nãy nhìn thấy một bóng phụ nữ áo trắng lướt qua, nàng sợ hãi: "Chẳng lẽ có ma thật, Đại Lý bị ma bắt rồi sao?"

Tôi chỉ chỗ khác: "Nhìn xem, ở đó có bãi chất lỏng màu vàng."

"Là cái gì?" Tiểu Đào hỏi.

Tôi cười: "Tiểu tử này sợ quá tè ra quần, từ vị trí này có thể thấy, lúc ấy hắn đối mặt với 'ma nữ', không phải bị bắt đi, mà sợ quá bỏ chạy."

Chúng tôi lần theo vết chân máu ra ngoài, dọc đường còn nhìn thấy mấy vệt nước tiểu của Đại Lý. Những dấu chân máu rất mờ ảo, khồn nhìn kỹ thì không phát hiện ra. Dần dần Tiểu Đào không thấy dấu chân nữa, tôi cũng mất dấu nhưng trong không khí vẫn lưu lại mùi máu lẫn với mùi nước tiểu.

Chúng tôi bước tới một cái bảng ghi: "Nơi đốt xác, không phận sự miễn vào."

Đẩy cửa ra, mùi máu tanh nồng xộc vào mũi. Trong cửa có một tấm bình phong ngang tầm mắt, Vương Đại Lý hét lớn: "A, đừng tới đây, đừng tới đây!"

Tôi nói: "Là chúng ta."

Vừa nghe thấy giọng tôi, Vương Đại Lý khóc: "Dương tử, cuối cùng các ngươi cũng tới, vừa rồi ta sợ chết mất, có một con ma nữ áo trắng đuổi theo ta."

Chúng tôi đi qua tấm màn, thấy Đại Lý đang run như cầy sấy đứng cạnh một cái giường sắt, quần ướt đẫm nước tiểu, bộ dạng rất đáng thương.

Tôi hỏi: "Ma nữ đâu?"

Tiểu Đào nói: "Tống Dương, anh nghĩ rằng có ma thật à?"

Tôi cười: "Ma thì chúng ta không biết, nhưng cô có nghĩ ma sẽ để lại dấu chân không? Tôi nghĩ là người."

Mùi máu tanh nồng phát ra từ phòng khác, tôi nói với Đại Lý: "Mùi máu nồng như vậy mà ngươi không ngửi thấy à? Bên trong có người chết?"

Vương Đại Lý mặt đầy nước mắt: "Không biết, ta khóc tịt cả mũi."

Tôi phất tay: "Đi, vào xem sao."

Trong phòng bên cạnh chính là phòng hóa thân, Vương Đại Lý đứng là phòng giữ xác, nhưng vừa mở cửa, một người mặc đồ liệm đột nhiên lao về phía chúng tôi...

Chương 155: Ái tử thi

Hai người bị dọa sợ, hét lên một tiếng, vội vàng lùi lại phía sau. Tôi đưa hai tay đỡ lấy gã mặc áo liệm, cơ thể của hắn cứng ngắc, tay chỉa về phía trước như cương thi, tôi cười: "Người chết thôi mà, có gì phải sợ?"

Vương Đại Lý sợ chồng thêm sợ, nói: "Tống Dương, ta đã sớm muốn nhổ vào mặt ngươi, lời nói của ngươi sao lại bệnh hoạn như vậy, cái gì mà 'người chết không đáng sợ'? Trên thế giới này người chết là đáng sợ nhất biết không???"

Tôi bật cười, đột nhiên phát hiện bên trong còn một thi thể nữa, liền dựa cái thi thể mặc áo liệm vào tường, đi vào.

Trong lò thiêu xác có ba giàn hỏa thiêu lớn, hai cái đã khóa, một cái đang cháy, từ miệng lò phát ra ánh sáng đỏ rực, toát ra mùi thịt nướng. Để đốt một cái xác thành tro cần thời gian rất lâu, phải có người theo dõi nhiệt độ lò, thỉnh thoảng dùng xiên sắt lật tử thi cho cháy hết.

Góc phòng có một cái bàn, bên trên là rượu và đồ ăn đang ăn dở, bên cạnh là một cái chậu rửa mặt, trong có cái lược, khăn mặt, dầu vaseline và những thứ khác, phía dưới còn có một phích nước nóng.

Trước bàn có một chiếu rơm trải dưới sàn trên đó là một xác nam giới, nửa mặt phải máu me be bét chảy từ má xuống cổ, ướt đẫm áo bông.

Bên cạnh anh ta vứt một cái gạt tàn rướm máu, tro thuốc vương vãi trên đất.

Nhìn từ trang phục cho thấy hắn là công nhân phụ trách hỏa táng, tuổi ước chừng bốn đến năm mươi, thân trên mặc áo bông, thân dưới thì ở truồng, dương vật cương cứng còn lưu lại dịch nhờn.

Nhìn cũng biết thi thể này mới chết chẳng bao lâu, vết máu còn chưa khô hết. Hoàng Tiểu Đào đưa tay sờ tĩnh mạch, nói: "Để tôi gọi báo cho cục."

Tôi hỏi: "Chúng ta ở đây thì phải giải thích thế nào?"

Tiểu Đào đáp: "Kệ đi, dù gì chúng ta cũng là tới tra án, chuyện này người trong cục biết là được, sẽ không truyền ra ngoài đâu."

Tôi gật đầu, Tiểu Đào liền gọi về cục, yêu cầu phái người tới.

Vương Đại Lý lắc đầu: "Đêm nay nhìn phát ngấy mấy cái 'khúc thịt'..."

Tôi lườm hắn một cái, dùng thín cốt mộc bắt đầu nghe nội tạng thi thể. Nội tang bên trong không có tổn thương trực tiếp, nhưng trong dạ dày có một cục máu đông bị vỡ, có thể là do đầu bị đập, cộng thêm việc ngã xuống tạo thành, đây là nguyên nhân dẫn tới cái chết.

Đầu người khi bị đập mạnh, sẽ không lập tức ngất xỉu như trên phim ảnh, mà sẽ xuất hiện trạng thái tê cứng, toàn thân co giật, miệng chảy nước miếng, bộ dạng rất đáng sợ.

Miệng thi thể sùi bọt, con ngươi lồi ra, chắc là di bị đập mạnh vào đầu. Tôi lấy bột rong biển ra thổi lên thi thể, trên cổ á có dấu vân tay rất rõ ràng. Tôi kích động, lần đầu phát hiện vân tay rõ như vậy, lập tức lấy điện thoại ra chụp ảnh.

Đột nhiên, tôi ý thức được điều gì đó, so sánh với dấu tay đứt đoạn ban nãy, nói với Tiểu Đào: "Hung thủ là cùng một người."

Hoàng Tiểu Đào kinh ngạc: "Sao lại trùng hợp như vậy?"

Tôi nép người xuống đất ngửi ngửi, trên tấm chiếu có một mùi thơm thoang thoảng, lập tức nói: "Ở đây chờ, tôi về ngay."

Tôi lao ra khỏi lò hỏa thiêu, chạy về phòng giữ xác, bên cạnh xác của lão đại Hắc Báo có một cái giường trống, không phải cái mà chúng tôi diễn, là bên kia. Tấm chăn phủ phía trên rất xộc xệch, giống như có ai đó tiện tay vén lên. Chi tiết này lúc nãy tôi đã xem nhẹ!

Tôi cẩn thẩn ngửi cái giường, đương nhiên là có mùi thối rữa, mùi bột giặt, nhưng trong vô số phân tử mùi lại có một chút hương thơm rất yếu ớt.

Lão đại Hắc Báo và công nhân hỏa thiêu chết trong tay cùng một người.

Hung thủ đã từng nằm song song với người chết ở một chỗ.

Hiện trường án mạng không có một người nào sống!

Các manh mối liên kết lại trong đầu tôi, chân tướng đã gần trong gang tấc. Lúc nghĩ ra, tôi gần như bật cười to, thì ra là như vậy, thì ra là như vậy.

Đúng lúc này, có ánh đèn lóe lên ngoài cửa sổ rồi biến mất, là ánh đèn xe. Cảnh sát không thêt nào đến nhanh như vậy, phản ứng đầu tiên của tôi là có người trộm xe Tiểu Đào.

Tôi lập tức lao ra ngoài, chiếc BMW của Tiểu Đào vẫn còn đó, nhưng bên cạnh có một chiếc santana màu đen đang chuyển bánh, biển số bị che bằng vải đỏ, xe này rất khả nghi, có khả năng liên quan tới hai án mạng.

Tôi hô lớn 'đứng lại', nhưng đối phương không thèm để ý. Nhớ tới việc Tiểu Đào đánh dấu xe bằng đạn giấy, tôi nhặt một viên đá,

ném một cái vỡ kính chắn gió phía sau.

Tiểu Đào và Đại Lý cùng vừa lao ra, đáng tiếc xe đã chạy xa, tôi kể lại tình hình cho hai người, Tiểu Đào gật đầu: "Chờ người của chúng tôi đến, bảo họ đi tìm chiếc xe này."

Tôi nói: "Ngoài ra, tôi đã biết hung thủ là ai..."

"Ai?" Cả hai đồng thanh.

"Một thi thể nữ." Tôi thần bí trả lời.

Tên lão đại giang hồ này có chứng bệnh ái tử thi, ngày hôm đó hắn một mình trong phòng riêng đùa bỡn thi thể này, tắm cho cô ta, khả năng còn ăn mặc như đứa trẻ, sau đó quan hệ với cái xác.

Nhưng hắn không ngờ đang hành sự, xác chết đột nhiên sống lại, có chuẩn bị từ trước hoặc là vớ được con dao ở hiện trường, đâm chết lão đại. Làm chuyện này xong, cô ta nhét con dao vào tay hắn, còn mình tiếp tục giả chết.

Hung thủ căn bản không cần ẩn trốn, bởi vì tuyệt đối cô ta sẽ không bị nghi ngờ.

Sau khi đám đàn em xông vào, thấy lão đại tay cầm dao, trên người bị đâm.nhiều nhát, hoàn toàn không nghĩ do thi thể nữ làm, bởi vậy chúng mới nói ở hiện trường chẳng có một người sống.

Lão đại và thi thể nữ được cùng đưa tới nhà xác, chẳng ngờ công nhân hỏa thiêu cũng là loại bệnh hoạn, thấy thi thể nữ trẻ tuổi mĩ miều liền nảy sinh dục vọng, nửa đêm mang tới lò hỏa thiêu đùa bỡn. Ở trong phong có khăn, lược, vaseline đều là hắn dùng để tắm rửa xác chết, khăn dùng để nhúng nước nóng đắp lên khớp xương cho mềm, lược dùng để chải đầu, còn vaseline làm gì chắc không cần tôi phải nói.

Thực ra những lời đồn đại cũng không hiếm thấy, công nhân

hỏa thiêu do thường xuyên tiếp xúc với thi thể, cho nên người ngoài xa lánh, thường là độc thân. Thêm nữa lá gan họ tương đối lớn, trông thấy thi thể gái đẹp sẽ phát tiết một phen. Ở một số nhà xác quản lý lỏng lẻo, hành động này là hoàn toàn bí mật, và công khai giữa các nhân viên.

Thi thể nữ này không biết vì nguyên nhân gì lại sống lại, vớ cái gạt tàn đập chết nhân viên hỏa táng, sau đó trốn ra. Cô ta đi đi lại lại trong nhà xác không mục đích, bị tôi trông thấy một lần, sau đó lại bị Vương Đại Lý phát hiện trong toilet, tưởng là ma nữ.

Nghe xong tất cả, Tiểu Đào trầm ngâm: "Thi thể nữ sống dậy, xem ra trước giờ chúng ta đã đi sai hướng."

Vương Đại Lý thì mặt trắng bệch như tờ giấy, hắn nức nở nói: "Tống Dương, vụ án này đáng sợ quá, hung thủ là cương thi, chúng ta đừng điều tra nữa."

Tôi đáp: "Không, hung thủ tuyệt đối là con người, cô ta chỉ là mắc một căn bệnh nào đó mà chết lâm sàng, hoặc là do tác dụng của ma túy. Vương Đại Lý, ban nãy ngươi có nhìn rõ mặt cô ta không?"

Tôi với Tiểu Đào cùng nhìn về phái Đại Lý, hắn khoát tay, liều mạng nói: "Lúc đó điện thoại ta rớt vào bồn cầu, chỉ trông thấy một bóng nữ trắng toát, chẳng rõ ràng gì cả, chẳng biết cô ta trông như thế nào."

Tôi thở dài một tiếng, Tiểu Đào nói: "Hung thủ có đồng bọn không? Liệu chiếc santana mới chạy đi có phải đồng phạm của cô ta?"

Tôi suy nghĩ, nói: "Đi, chúng ta vào trong tiếp tục nghiệm thi xem có phát hiện gì mới không."

Chương 156: Lân hỏa chiếu thi

Trở vào phòng hỏa táng, Tiểu Đào cười: "Tống Dương, sau khi phát hiện chỗ quỷ dị của vụ án, anh rất hưng phấn đúng không?"

Tôi ngại ngùng gãi đầu, so với lúc nãy quả thực bây giờ tôi hăng hái hơn. Tiểu Đào lại nói: "Được rồi, khỏi giấu diếm, tỷ đây còn không đi guốc trong bụng ngươi ư?"

Lúc đẩy cửa bước vào, Vương Đại Lý đột nhiên nói: "Chờ đã, lỡ đâu chúng ta đi vào, thi thể nam kia sống lại, hoặc biến mất thì sao?"

Hoàng Tiểu Đào cau mày: "Dẫn theo tên dở hơi này quá chính xác, tăng thêm phần kinh khủng cho buổi tối nay bao nhiêu."

Nàng vỗ mạnh vào lưng Đại Lý một cái, hắn kêu oai oái ngã vào trong cửa, những điều hắn nói dĩ nhiên chỉ là hắn nghĩ vớ vẩn, thi thể công nhân đốt xác vẫn đang nằm dưới đất. Tôi tiến hành nghiệm thi, xác định thời gian chết, đại khái khoảng 1 giờ trước, nói cách khác lúc chúng tôi vừa tới đây, án mạng liền phát sinh.

Tôi liếc nhìn lò đốt xác, để thiêu một thi thể thành tro hoàn toàn phải mất hai mươi phút, nhưng thi thể bên trong lại đốt lâu như vậy, hiển nhiên là do nhân viên đã cố ý chỉnh nhiệt độ của lò thiêi xuống thấp, dùng để sưởi ấm.

Buổi tối tháng 11, dùng lò hỏa thiêu sưởi ấm, nhấm nháp chút rượu, sau đó chời đùa một thi thể nữ, loại chuyện này người bình thường sao dám làm?

Thi thể mặc áo liệm dựa vào cửa kia chắc là tối nay phải đốt, khả năng trong mắt người nhân viên, thi thể cũng chả khác gì củi

trong bếp sưởi.

Nhắc tới tổ tiên Tống gia chúng tôi cũng có một vị chuyên về môn này, nhưng ông ấy thực ra là bị hiểu lầm. Nguyên lý phá án của ông là khi nghiệm thi sẽ đóng kín cửa, tự mình cởi hết quần áo, nằm cạnh thi thể nói chuyện phiếm, có khi trò chuyện cả đêm. Một ngày nọ có một viên quan vô tình bắt gặp, liền nói ông ta làm nhục thi thể. Vị tổ tiên này trăm miệng cũng không thể bào chữa, đành phải ảo não từ chức về quê.

Tiếp xúc với thi thể một thời gian dài, tâm lý sẽ khác so với người bình thường, hoặc có lẽ là người bình thường thì không làm được nghề này. Cũng giống như tôi, người khác trông thấy thi thể kinh khủng thì sẽ rút lui, nhưng tôi thì lại hào hứng, có cảm giác càng ngày tôi càng biến thái...

Cẩn thận ngửi một chút, thứ bám trên dương vật của công nhân đốt xác chính là vaseline mà hắn chuẩn bị trước, như vậy cho thấy trong âm đạo 'thi thể nữ' kia không tiết dịch bôi trơn. Lúc tôi ngửi khúc thịt đó, Vương Đại Lý nhìn tôi cứ như quái vật ngoài hành tinh.

Sau đó tôi lấy rượu trên bàn rửa sạch máu trên đầu nạn nhân, phát hiện xương sọ có nhiều vết lõm, cầm cái gạt tàn lên khoa chân múa tay một chút, lúc đó thi thể nữ là nằm ngửa dưới chiếu, sau khi tỉnh lại thì vớ cái gạt tàn thuốc, hung hăng đập ba phát.

Tro tàn trong đó vương vãi đầy ra đất, tôi cẩn thận bới tìm, phát hiện một thứ, lập tức dùng nhíp gắp lên cho Tiểu Đào nhìn, nàng kinh ngạc nói: "Mẩu móng tay."

Tôi kiểm tra tay nạn nhân, móng tay này không phải của hắn, đây là lúc thi thể nữ kia đập cái gạt tàn, dùng sức quá mạnh nên gãy, trong móng tay có dính chút máu, rất có thể là của hung thủ.

Đây chính là vật chứng quan trọng trước tòa.

Tôi cẩn thận bỏ mẩu móng tay vaog trong túi vật chứng, bảo Đại Lý dời thi thể đi, dưới chiếu toàn là máu nhưng tôi có thể thấy một số thứ mà mắt người thường không thấy được.

Tôi ra lệnh cho Đại Lý: "Mở lò đốt xác ra!"

Hắn nói: "Này, trong đó không phải đốt củi đâu."

Tôi cáu: "Bảo ngươi mở ra thì cứ mở, sao nói nhảm nhiều vậy?"

Hắn đeo găng tay vào, mở lò ra, nháy mắt lửa bốc ra ngoài, hắn sợ quá lui về phía sau. Trong ánh lửa hừng hực có thể thấy loáng thoáng một bộ hài cốt, lửa bốc ra màu xanh u ám, do xương người có lượng lớn phốt pho nên mới cháy thành màu này.

Ánh sáng do lửa lân tinh phát ra còn ngắn hơn quang phổ tia cực tím, là một loại ánh sáng phi tự nhiên. Tổ tiên tôi đã từng dùng ánh sáng lửa lân tinh để nghiệm thi, đã có sẵn điều kiện như vậy, tôi sẽ lợi dụng một chút.

Tôi mở ô đỏ ra, che kín ánh lửa, căn cho bóng ô phả vào cái chiếu. Theo sự chuyển động của ô, phía trên vết máu bắt đầu hiện ra màu sắc bất đồng, tới khi ô dịch chuyển đúng góc độ, máu đột nhiên tạo thành hình dáng một cô gái.

Hai người kinh ngạc không thôi, Tiểu Đào hỏi: "Chẳng lẽ đây là hung thủ lưu lại?"

Tôi đáp: "Không sai, mặc dù máu trộn lẫn với nhau nhưng là do nhiều vết máu chồng lên. Lúc đó hung thủ nằm trên chiếu mà tấn công, động mạch trên đầu nạn nhân vỡ ra, máu bắn tung tóe trên người hung thủ và xung quanh, bao bên ngoài hung thủ. Sau đó hung thủ đẩy nạn nhân ra, đứng dậy rời đi, quá trình này khiến vết máu bị lẫn lộn thành một mảng lớn. Bên trong máu người có một chất oxy hóa sẽ bị phân hủy theo thời gian, và biến mất hoàn

toàn trong vòng một giờ. Cuối cùng máu sẽ biến thành màu đỏ sẫm, máu tươi sẽ hiện ra các màu sắc khác nhau dưới điều kiện ánh sáng đặc biệt. Vừa hay hôm nay tôi dùng lửa lân tinh soi máu, mới có thể nhìn ra đường viền cơ thể hung thủ."

"Thật quá thần kỳ!" Tiểu Đào nhìn bãi máu hình người, nói.

Dưới ánh lửa lân tinh, màu sắc cửa vết máu không phải bất biến, theo sự lay động của ánh lửa, màu sắc vết máu không ngừng thay đổi, giống như 'nữ nhân' nằm trong vũng máu sống lại.

Tôi nói: "Đại Lý, mau chụp ảnh lại."

Vương Đại Lý đang nhìn ngẩn người, giật mình vội vàng lấy điện thoại ra chụp từ các góc độ khác nhau.

Chụp xong, tôi đóng lò thiêu lại, Đại Lý giơ tay cứ như học sinh đặt câu hỏi: "Hung thủ bị xâm hại nên phản kháng, có tính là tự vệ chính đáng không?"

Hoàng Tiểu Đào nói: "Xử thế nào là do tòa án, chúng ta chỉ quan tâm tới bắt người."

Thi thể đã nghiệm gần như hoàn tất, tôi tiếp tục quan sát lại kỹ càng một lượt xem có bỏ sót gì không, đột nhiên Tiểu Đào nói: "Ha ha, Tống Dương, tôi cũng tới thi triển tuyệt học Hoàng gia một lần."

Tôi hiếu kỳ: "Được, tôi căng mắt ra xem đây."

Nàng hắng giọng nói: "Tiểu nữ tử kia bị coi như món hàng, người chết có biệt danh là lão quỷ, hắn có một người bạn cũng ái tử thi. Lão quỷ nói trên tay hắn có một món hàng cực phẩm, có thể cho bạn hắn mượn chơi đùa hai ngày, chiếc santana mới chạy mất kia là của bạn lão."

Vương Đại Lý cả kinh: "Tiểu Đào tỷ tỷ, vậy mà cũng có thể

điều tra ra được, chẳng lẽ tổ tiên của tỷ là triều đình ưng khuyển trứ danh -Hoàng Thiên Bá?"

Tiểu Đào mắng: "Im đi, tổ tiên ngươi mới là Hoàng Thiên Bá đấy."

Tôi thấy một tay Tiểu Đào giấu phía sau lưng, liền cợt nhả: "Được rồi, giao vật chứng đang giấu ra đây."

Tiểu Đào lẽ lưỡi, đưa ra một cái điện thoại Nokia cổ lỗ sĩ, thì ra nàng nhặt được trong góc, thấy mấy tin nhắn ngắn, chính là những lời nàng mới nói.

Tôi nói: "Cứ tưởng rằng đồng lõa đã chạy mất, thì ra là người bị hại tiếp theo, chúng ta tranh thủ đi tìm hắn."

Vương Đại Lý nói: "Sao lại có những loại bệnh hoạn này, chết một tên không chê nhiều, chết hai tên không chê ít."

Tiểu Đào đáp: "Nói gì vậy? Bệnh hoạn không phải lý do đáng chết. Là cảnh sát thì phải bảo vệ tất cả người dân, bất kể hắn có sở thích khác thường nào."

Đúng lúc này bên ngoài vang lên tiếng xe cảnh sát, tôi móc một xấp giấy vàng ra, đốt cho nạn nhân, đọc cho hắn một đoạn vãng sinh chú.

Chương 157: Đám người khẩu vị mặn

Cản sát tới xử lý hiện trường, lúc này trời đã gần sáng, chúng tôi chui vào một xe cảnh sát nghỉ ngơi. Hoàng Tiểu Đào bảo một cảnh sát tới xe mình lấy giúp ba tô mỳ gói. Chúng tôi đói bụng, ngửi mùi mỳ thơm nức mũi, Vương Đại Lý vừa ăn vừa nói: "Tiểu Đào tỷ tỷ, tỷ còn mang theo cả nước sôi à, chu đáo quá."

Tiểu Đào thờ ơ đáp: "Không, là cảnh sát đưa tới, chẳng phải trong phòng hỏa thiêu có phích nước nóng sao?"

"Mẹ ơi!" Đại Lý chút nữa thì đánh rơi tô mỳ. Sau khi ăn xong, Tiểu Đào xuống xe phái vài người liên lạc với quản lý nhà xác, mấy người khác thì điều tra một chiếc Santana màu đen bị vỡ kính sau.

Tôi chợt nảy ra một ý, nói: "Theo tôi được biết, ái tử thi còn gọi là băng luyến. Những kẻ có sở thích này đều có diễn đàn riêng trên mạng, nếu có thể tìm được cắn cứ của họ, tìm ra tên đi santana sẽ dễ như trở bàn tay."

Tiểu Đào ngao ngán: "Đùng một cái biết đi đâu tìm?"

Tôi cười: "Nhiệm vụ này dành cho Lão Yêu."

Tôi gọi điện cho Lão Yêu, giờ này chính là lúc hắn đang hoạt động, nói rõ tình huống cho hắn. Vừa nghe thấy muốn hắn hack vào nội bộ băng luyến, Lão Yêu lập tức hăng hái. Nhưng hắn là loại người gì, tất nhiên không quên đòi thù lao.

Hoàng Tiểu Đào ngoắc ngoắc ngón tay, tôi đưa điện thoại cho

nàng, nàng nói: "Lão Yêu, là ta!"

Giọng điệu của Lão Yêu thoáng cái trở nên cao vút: "Ai da, Tiểu Đào tỷ tỷ, lần trước lọ kem NewZealand tỷ tặng tôi thật quá chất lượng. Thoa lên tay thì mịn màng như nhung, lần này định tặng tôi đồ tốt gì?"

Tiểu Đào nói: "Ngại quá, đồ tốt như vậy không phải ngày nào ta cũng có, ngươi ăn đêm chưa?"

Lão Yêu đáp: "Tỷ không nói ta cũng quên đấy, chơi LoL cả đêm đang đói cồn ruột đây."

Tiểu Đào nói: "Ta lập tức gọi một phần thịt nướng đắt tiền mang qua cho ngươi."

Lão Yêu xúc động đến mức không biết nói gì, cúp máy xong Tiểu Đào chọn một quán ăn rẻ nhất gần trường, gọi một phần thịt nướng, rau củ, tổng cộng không tới 50 tệ.

Chiêu này của nàng thật cao minh, mỗi lần đều chỉ tặng đồ chứ không đưa tiền. Bởi vì đồ vật thì giá trị mơ hồ, chỉ bỏ ra mấy đồng bạc lẻ là có thể thu phục nhân tâm. Lão Yêu nổi tiếng là cáo già trong trường, nhưng trước mặt một yêu tinh như nàng, thì đạo hạnh của hắn quá cạn.

Thi thể nữ kia chắc chắn nhan sắc rất xinh đẹp, đối với những kẻ bệnh hoạn này có khi còn hấp dẫn hơn ma túy. Tên kia đem thi thể về nhà, nhất định tối nay sẽ hành lạc, chúng tôi không hề có thời gian nghỉ ngơi, phải tranh thủ từng giây từng phút tìm ra địa chỉ của hắn.

Chúng tôi quay về cục cảnh sát, Tiểu Đào sai người mua một thùng Red Bull, mang vào cho toàn bộ cảnh sát đang thảo luận trong phòng họp. Hiện giờ tôi đang háo hức, căn bản không cần dùng tới nước này, Vương Đại Lý thì tu hết ba lon vẫn díp cả mắt

lại, ngủ gà ngủ gật.

Khoảng hai giờ sáng, Lão Yêu gửi một kết nối thoại, Tiểu Đào mở laptop, bật QQ lên, tăng max volume để tất cả mọi người cùng nghe.

Lão Yêu ngồm ngoàm, chắc là đang ăn thịt nướng, hắn nói: "Ai da, không xem thì không biết, xem rồi liền giật mình. Cái đám băng luyến này khẩu vị quá trời mặn, ta vừa trà trộn vào diễn đàn của chúng, xem ảnh chúng up lên, suýt nữa thì không ăn nổi cơm."

Tiểu Đào nói: "Vào vấn đề chính đi."

Lão Yêu gửi yêu cầu theo dõi màn hình trực tuyến. Sau khi kết nối, Tiểu Đào bảo cảnh sát mở máy chiếu lên, chiếu hình ảnh lên tấm màn trắng. Lão Yêu đang bàn luận trong một diễn đàn, tên là Ice Angle's Love, Lão Yêu lấy biệt danh là băng luyến đại ma vương.

Hắn nói: "Các vị đừng có hiểu lầm, ta không thể có loại sở thích quái dị này. Đám này muốn gia nhập rất khí, bởi vậy ta ăn cắp QQ của một tên trong số đó." Hắn mở trang QQ cá nhân tên là lão quỷ lên và nói: "Tên này chính là nhân viên đốt xác mà Tống Dương nhắc tới, buốn mươi tám tuổi, nơi làm việc viết là các tổ chức, có các lưu ý sau: cung cấp thịt tươi dài hạn, quan tâm thì inbox, chà chà cũng biết chơi đấy."

Lão Yêu mở lên phần thảo luận, trong quá trình cuộn chuột, có một số ảnh thi thể hiện ra khiến không ít cảnh sát sợ hãi. Tôi đã đọc qua trong sách tâm lý học, ái tử thi là một bệnh tâm lý, có nhiều giả thuyết về nguyên nhân dẫn tới bệnh này, những kẻ mắc bệnh có dục vọng mãnh liệt với xác chết, còn với người sống thì hoàn toàn không hứng thú.

Có một số kẻ mắc bệnh này cũng không ái tử thi thật, mà họ sẽ nhờ bạn tình hoặc thuê người trang điểm thành tử thi, toàn

thân đắp nước đá cho giảm nhiệt. Nếu trong quá trình hành sự, đối phương chỉ cần hơi động đậy sẽ giận tím mặt.

Có một bộ phận băng luyến là nhân viên các nhà xác và nhà hóa thân, mượn công việc để thỏa mãn sở thích khác người của mìn, như lão quỷ này.

Còn đặc biệt có một số phần tử cực đoan sẽ đi đào trộm mộ để lấy xác. Cùng chung sống với thi thể, trang điểm, mua quần áo cho xác chết, đối đãi như với người yêu. Ở bên Nga từng có một gã đào tới hai mươi sáu bộ thi thể nữ từ mười lắn đến hai lắm tuổi, phục trang cho xác chết như trẻ con, tối nào cũng nằm ôm ấp, như một hậu cung vua chúa. Lúc cảnh sát phát hiện còn sợ tái mặt.

Lão Yêu lướt tới comment của một tài khoản tên là Nhân Gian Tứ Nguyệt Thiên, nói hắn vừa mới lấy được một khối thịt tươi, đang chuẩn bị thương thức, thời gian comment là một giờ sau khi chiếc santana chạy trốn.

Hắn up vài bức ảnh, trong hình là một thi thể nữ nằm thẳng cẳng trên giường, mặt đánh phấn.

Tiểu Đào bảo Lão Yêu phóng to bức hình, thi thể mặc một cái váy đỏ, chân trần, nhợt nhạt và cứng đờ, y như con búp bê bơm hơi. Tôi nói: "Đã rửa sạch máu và thay quần áo, nhất định là do hắn làm."

Tiểu Đào hỏi Lão Yêu: "Có dò được địa chỉ IP không?"

Hắn nói: "Đại khái vị trí ở chung cư thuộc bưu điện phía nam thành phố, hắn sử dụng mạng Lan của đơn vị, ta chỉ có thể lần được tới đó."

Tiểu Đào lập tức bật dậy ra lệnh: "Mau đi tìm kiếm!"

Chúng tôi tức tốc chạy tới nơi đó, giờ đã là ba rưỡi sáng, trong lòng tôi chỉ lo có án mạng xảy ra. Chung cư này có bốn năm tòa

nhà, một cảnh sát tìm thấy chiếc santana đang đỗ dưới lầu.

Tấm vải trên biển số đã được tháo xuống, Tiểu Đào sai người mau chóng điều tra thân phận chủ xe. Tôi nhìn chăm chăm vào cái xe, đột nhiên dùng cùi chỏ thúc vỡ cửa kính, mở cửa xe. Báo động rú lên ầm ầm, những xe xung quanh cũng báo đô gj theo, mấy nhà trên lầu bật đèn sáng.

Vương Đại Lý hỏi: "Ngươi làm gì vậy?"

"Xem trên xe có manh mối không." Tôi đáp.

Tôi ngồi vào ghế láu, mở hộp chứa đồ, phát hiện một tấm danh thiếp có ghi Lý Vỹ.

Cư dân nghĩ là có trộm xe, túm tụm đi xuống, cảnh sát giải thích cho họ, tôi hỏi đám người: "Biết Lý Vỹ ở tòa nhà nào không?"

Một bác gái nói: "Ta là ủy viên thuộc ban quản lý khu nhà. Khu này có bốn người tên Lý Vỹ, cậu muốn hỏi người nào?"

Tôi nói: "Độc thân, vẻ ngoài nho nhã, da rất trắng, không cao lắm, không thích nói chuyện, chưa bao giờ thiếu tiền điện nước."

Bác gái suy nghĩ một chút nói: "Há, là hắn, hắn ở tòa 3a, phòng 502."

Chúng tôi vội vã chạy tới tòa nhà, trên đường Tiểu Đào hỏi: "Tống Dương, làm sao anh biết vẻ ngoài của hắn?"

Tôi đáp: "Suy luận."

Bao giờ những kẻ biến thái cũng ít nói trước mặt người ngoài, tỏ ra rất lịch sự, bản chất của việc ái tử thi là một dục vọng chi phối mãnh liệt. Trên thực tế, nhất định hắn thấp bé, tướng mạo xấu xí, chẳng hề toát ra vẻ đàn ông. Hơn nữa hắn có sở thích quái đản này, chắc chắn là không có bạn gái, cũng chẳng mong muốn

có ai vào nhà hắn kiểm tra điện nước, tất nhiên sẽ luôn đóng đúng hạn.

Vương Đại Lý cảm khái nói: "Nếu không yêu trong cô đơn, thì sẽ biến thái trong cô đơn."

Khi chúng tôi chạy tới phòng 502, phát hiện cửa phòng khép hờ. Đẩy cửa ra, đập vào mắt là một gã đàn ông nằm trong vũng máu, vẻ ngoài của hắn rất giống với suy luận của tôi. Hoàng Tiểu Đào thất vọng: "Tới trễ một bước rồi!"

Chương 158: Bệnh lạ chết giả

Chỉ thấy Lý Vỹ nằm trên giường, khắp nơi xung quanh là máu, ngực cắm một cây kéo. Tôi đi tới sờ thử tĩnh mạch, thấy vẫn còn đập yếu ớt, la lên: "Vẫn còn thở, mau cấp cứu!"

Tiểu Đào vội bấm 120, tôi nhìn một lượt quanh phòng, phát hiện tủ quần áo bị mở toang, trong treo đầy quần áo bé gái, trên bàn có đồ trang điểm, lược, lông mi giả... Vết máu còn ấm, nhất định hung thủ chưa chạy xa được.

Tôi mở ô đỏ ra, mượn tổ kỹ thuật cái đèn tử ngoại, bảo Đại Lý cầm soi. Liên tục điều chỉnh bóng ô, trên cầu thang quả nhiên xuất hiện một loạt dấu chân máu mờ mờ.

Tôi và Đại Lý đi theo một mạch tới dưới đường, cuối cùng đến một bụi hoa, phát hiện thi thể nữ nằm trong đó.

Thi thể mặc váy đỏ, cao khoảng 1m50, không nghi ngờ gì nữa, đây chính là hung thủ. Tôi lật cô ta lên, Đại Lý cảm thán một tiếng: "Xinh quá!"

Vương Đại Lý nói không sai, cô gái này có gương mặt xinh tươi, mắt to, nhìn như nhân vật manga, toàn thân cô ta lạnh giá, làn da gần như trong suốt, tái xanh, chính là da người chết. Trên người ngoài cái váy thì không mặc gì, dính một vài vết máu, tôi để ý ngón trỏ tay phải cô ta bị gãy một phần móng.

Lấy tay bắt mạch thử, không có mạch đập, tôi nói với Đại Lý: "Thính cốt mộc."

Đại Lý đáp: "Không mang, dụng cụ ta vứt trong phòng rồi. Tống Dương, cô ta chắc chắn đã chết sao?"

Tôi không biết, trước giờ chưa gặp trường hợp nào như thế này, chợt sau lưng có tiếng bước chân, đám người Hoàng Tiểu Đào chạy tới. Khi trông thấy thi thể nữ này, đám cảnh sát cũng rất xuýt xoa. Tiểu Đào mang túi xách của tôi tới, tôi lấy thính cốt mộc ra, đây là lần đầu tiên tôi khám nghiệm một "thi thể còn sống".

Cẩn thận nghe ngóng, tim không còn đập, nội tạng cũng dừng hoàn toàn, đẩy mí mắt ra, đồng tử cũng giãn, chính xác là một người chết mà.

Để ý thấy hai chân thi thể không được tự nhiên, tôi vén váy lên, phía dưới bị cắm một thanh nhựa, không ít cảnh sát viên cau mày quay đi. Tôi rút thanh nhựa ra, thì ra là một thanh bơm nhiệt cho búp bê, bên ngoài thoa lớp dầu bôi trơn.

Đại khái là Lý Vỹ dùng cái này để làm nóng âm đạo của thi thể, kết quả đột nhiên cô ta sống lại, liền vớ lấy cái kéo chống trả, sau đó đẩy cửa chạy trốn, việc này xảy ra chỉ ít phúc trước khi chúng tôi ập vào.

Tôi nói: "Tản ra, để tôi thử xem có làm cô ta sống lại được không."

Mọi người đồng loạt lùi về phía sau, tôi vặn nút trên thanh bơm nhiệt lên lức cao nhất, cắm trả lại chỗ cũ, đối với thi thể tôi chẳng ngại ngùng gì, bởi trong mắt tôi chỉ là đồ vật.

Tôi căng thẳng chờ đợi, đột nhiên thi thể mở mắt, đồng tử đã giãn nay co lại, vớ ngay lấy một tảng đá đập vào đầu tôi. Hoàng Tiểu Đào la lên thất thanh : "Cẩn thận!"

Toàn bộ quá trình tôi đều dùng động u chi đồng quan sá, thấy cánh tay cô ta giơ lên, liền dựa theo chuyển động của cơ bắp giơ tay ra đỡ, viên gạch văng ra, xẹt qua mũi tôi.

Tôi nói: "Đừng sợ, chúng ta là cảnh sát!"

Cô gái hoảng sợ, lui về phía sau, đột nhiên nhảy qua chậu hoa lảo đảo bỏ chạy. Tiểu Đào hạ lệnh một tiếng, nhân viên cảnh sát liền bao vây hai bên, chỉ thấy bỗng hai mắt cô ta trợn trắng, cứng đờ ngã xuống cái bịch, đầu đập cả vào đất. Ai cũng sợ ngây người, một cảnh sát tiến tới thăm dò hô hấp, nói: "Lại chết..."

Tiểu Đào ra lệnh: "Mang đi đi!"

Thi thể nữ bị mang về cục cảnh sát, rốt cuộc cô ta là nghi phạm hay là xác chết, chẳng ai nói được. Đành phải đặt vào trong phòng xác, giữ lạnh, phái hai cảnh sát thay phiên trông coi.

Lúc này trời cũng sắp tối, Tiểu Đào nói: "Để tôi đưa hai người về trường."

Tôi nói: "Cô cũng mệt rồi, tôi với Đại Lý bắt chuyến xe sớm về là được rồi."

Bận rộn một đêm, Tiểu Đào cũng rất mệt mỏi, cũng chẳng cưỡng cầu. Tôi và Đại Lý bắt chuyến xe sớm, trên đường hắn lăn ra ngủ, về tới ký túc tôi cũng ngủ một mạch tới trưa. Vương Đại Lý bò dậy thở dài: "Đau hết cả mình mẩy, phá án quả là hại sức khỏe."

Tiểu Đào nhắn tin: "Thi thể không sống lại nữa, tôi đang cho người đi điều tra thân phận."

Để hiểu rõ chuyện này, cả chiều tôi vùi đầu ở thư viện, chết lâm sàng thì không hiếm gặp, rất nhiều bệnh về tim và não đều có thể gây ra hiện tượng này. Nhưng cô gái ấy lại chết triệt để như vậy, một chút biểu hiện sự sống cũng không có, chẳng có sách nào ghi chép cả.

Trong một quyển sách tổng bợp những căn bệnh lạ, có địa chỉ email của tác giả, tôi liền viết một email miêu tả về thi thể này, hỏi ông ta. Trong lòng có khúc mắc, cả đêm tôi cứ trằn trọc, chẳng

giống như cái tên Đại Lý không tim không phổi đang cùng bạn xem phim.

Sáng hôm sau tôi nhận được email trả lời, nói loại này gọi là chứng bệnh chết lâm sàng ngắt quãng, không được ghi chép trong bách khoa toàn thư của liên hợp quốc, vì cho tới nay mới chỉ có hai trường hợp xảy ra, không được xếp vào một loại bệnh, nguyên nhân bệnh lý cũng không biết rõ.

Theo phỏng đoán của ông ta thì người mắc bệnh này có dị tật bẩm sinh ở hạ đồi trung khu thần kinh thực vật, cho nên thường xuyên cơ thể bị ngưng hoạt động, khiến người bệnh rơi vào trạng thái chết lâm sàng.

Tôi cảm ơn một tiếng, hỏi có cách nào để làm người mắc bệnh này tỉnh lại không?

Tác giả thấy tôi miêu tả người bệnh thì rất hứng thú, hỏi tôi là ai, tôi nói là cảnh sát. Tác giả trả lời thì ra là đồng chí cảnh sát à, theo như anh miêu tả, người bệnh sẽ tỉnh lại trong những quãng thời gian ngắn khi quan hệ tình dục, vậy tôi đề nghị thử dùng Adrenaline 3% tiêm vào dây thần kinh xem.

Ngoài ra, tác giả rất hy vọng sẽ có được tài liệu để nghiên cứu, sự hy vọng này tôi có thể hiểu, bèn nói sẽ thương lượng với cục.

Tôi gọi Đại Lý dậy, tới cục cảnh sát. Biết được tôi muốn thức tỉnh cô gái kia, hắn vô cùng háo hức, cứ như là đang đi gặp nữ thần trong mộng. Tôi nói: "Ngươi có lập trường rõ ràng một chút được không? Cô ta là hung thủ đấy."

Vương Đại Lý đáp: "Người ta rõ ràng là tự vệ, một cô nương xinh đẹp như vậy làm sao có thể ác độc được, Tống Dương, ta cũng nghi ngờ liệu ngươi có cảm xúc không?"

Tôi cười khổ, cứ xinh đẹp thì không thể là người xấu? Logic gì

vậy? (Logic của Vozer chứ đâu, xinh là auto vô tội nhá □□□)

Tới cục cảnh sát, phát hiện bên trong rất 'náo nhiệt'. Cả đám côn đồ bị bắt tới, thì ra hai bang hội lại xô xát, đường chủ Hắc Báo bang muốn nhanh chóng báo thù cho lão đại, tối qua quyết chiến với Huyết Lang, còn chém chết ba bốn người.

Tôi thấy Quang trọc trong đám giang hồ, hắn cợt nhả nói: "Tống ca, trùng hợp quá."

Tôi thờ ơ đáp: "Mới được mấy ngày, sao ngươi lại bị bắt vào rồi?"

Quang trọc nói: "Bọn họ vu khống đệ, đệ có phạm tội gì đâu, chỉ là mẫu thuẫn nhỏ lúc ăn thịt nướng thôi."

Cảnh sát áp giải hắn mắng: "Miệng lưỡi trơn tru, chém chết người mà còn nói mâu thuẫn nhỏ, đi mau!"

Vương Đại Lý kinh ngạc: "Được đó Dương tử, còn quen biết cả xã hội đen."

Chúng tôi tìm Tiểu Đào, nàng bù đầu từ tối qua tới giờ muốn sứt đầu mẻ trán, tôi nói rõ ý định, nàng đáp: "Tốt quá, mau phá vụ án này đi, nếu không hai bang hội không có đầu óc này sẽ lại huyết chiến."

Tiểu Đào chọn ra mấy cảnh sát, mang thi thể cô gái tới một gian phòng họp, bởi bây giờ tất cả các phòng, kể cả phòng thẩm vấn cũng chật hết chỗ rồi. Cảnh sát đặt thi thể ngồi lên ghế, còng tay cô ta lại, thi thể cứng ngắc, ngoẹo đầu, tùy ý định đoạt; bầu không khí rất là quỷ dị.

Tôi phất tay: "Đưa Quang trọc tới đây."

Một cảnh sát giải Quang trọc tới, hắn vừa vào đã nhận ra thi thể này, kinh ngạc không thôi, nói: "Tống ca, huynh thật thần

thông quảng đại, tìm được cô ta ở đâu vậy?"

Tôi cười lạnh: "Nói vậy là ngươi biết cô ta?"

Chương 159: Ngươi đang nói dối!

Quang trọc ấp úng, Tiểu Đào đập bàn một cái: "Thành thật khai báo!"

Quang trọc đau khổ nhăn nhó: "Bí mật của lão đại ta không thể nói."

Tôi nói: "Không có gì phải giấu hết, chúng ta ở đây đều biết lão đại của ngươi có sở thích băng luyến, hay chính là ai tử thi, đúng không?"

Quang trọc kinh ngạc nhìn mọi người trong phòng, lúc này hắn mới nói ra sự thật. Đừng thấy lão đại của bọn hắn bình thương uy phong lẫm liệt, nhưng ở phương diện kia thì không ổn. Có người nói lão đại của họ bị liệt dương, hoặc khồn thích đàn bà. Trong bang chỉ có những kẻ đặc biệt thân cận mới biết, lão đại không thích người sống.

Quang trọc là thân tín của lão đại, đã từng có lần đêm khuya tới nhà xác nhận đồ. Người ta giao cho hắn một cái túi, trên đường đi một cánh tay rơi ra từ cái túi khiến hắn vô cùng hoảng sợ. Sau này hắn bị giao đi làm việc này mấy lần nữa, dần dần biết được thì ra lão đại ham mê thứ đen tối này, có điều hắn là đàn em trung thành, có chết cũng không nói ra. Lão đại cũng vì thế mới sai hắn đi làm việc này.

Đêm hôm xảy ra vụ án, Quang trọc đang thân mật với một cô gái ở Thiên Hương Các, lão đại sầm mặt đi vào, bảo hắn ra xe bê một thứ vào.

Quang trọc nhìn qua, thì ra là một thi thể nữ, vẻ ngoài như trẻ con, hắn dùng chăn bọc lại mang vào phòng riêng.

Đêm đó lão đại có vẻ rất sảng khoái, Quang trọc túc trực bên ngoài, đến rạng sáng 2h có một đàn em phát hiện trong phòng có mùi máu tanh, mới ý thức được có gì đó không đúng.

Đám người đạp cửa xông vào, phát hiện lão đại nằm trong vũng máu, tay cầm dao, người bị đâm như cái rổ.

Hiện trường chỉ có thi thể cô gái, có kẻ nghi ngờ cô ta giả chết đấm đá túi bụi nhưng hoàn toàn không có phản ứng. Lão đại hoàn toàn không thể tự sát, bọn chúng nhận định là có thích khác, tám chín phần là do Huyết Lang bang làm, vì gần đây hai bên đang tranh chấp một khu đất trị giá hơn trăm triệu.

Những điều Quang trọc khai gần như là trùng khớp với suy đoán của tôi. Nhưng có một điều chưa rõ, đó là con dao bôi nọc rắn ở đâu mà ra?

Thi thể không thể tự mình mang dao vào được, lúc tôi hỏi, hắn vỗ vào cái đầu trọc nói: "Nói thế nào được nhỉ, mỗi lần hành sự, lão đại đều phải nuốt sống một túi mật rắn tráng dương, rắn thì mang vào từ bên ngoài, lão đại tự dùng dao mổ xẻ."

Thì ra là như vậy, vụ án đã hoàn toàn trùng khớp.

Quang trọc vẫn không biết tôi mang thi thể tới làm gì, tiểu Chu đứng cạnh chờ đã lâu, Tiểu Đào cười: "Tống gia của anh có tuyệt học thẩm thi thuật, lần này thật xứng với danh xưng thẩm thi."

Tôi nói: "Tiểu Chu, bắt đầu đi."

Tiểu Chu tiêm vào xương sống thi thể một xi lanh nước muối sinh lý pha loãng Adrenaline, chờ đợi mấy phút đột nhiên thi thể hít thở gấp gáp, hai đồng tử tụ lại. Người trong phòng đều kinh sợ, Quang trọc bị dọa tới mức nhảy ra sau lưng cảnh sát, hét lên: "Có

quỷ!"

Hoàng Tiểu Đào nói: "Không cần sợ, ngươi mở to mắt nhìn xem, đây chính là hung thủ sát hại lão đại của các ngươi."

Cô gái mặt đầy hoang mang nhìn quanh, cử động hai tay phát hiện đã bị còng, hỏi: "Đây là đâu?"

Giọng nói của cô ta rụt rè, thêm quần áo rất hở hang, nước da trắng xanh khiến nhiều cảnh sát nam đỏ mặt, không dám nhìn thẳng.

Tiểu Đào trả lời: "Cục cảnh sát. Cô tên gì?"

Cô gái đáp: "Sở Yên!"

"Tên thật là đẹp!" Vương Đại Lý mặt đầy si mê nói, tôi lườm một cái hắn vội cúi đầu.

Tiểu Đào nói: "Kể lại sự việc cô giết người đi."

Sở Yên lắc đầu: "Ta cái gì cũng không biết, bẩm sinh ta bị thứ bệnh lạ này, ngày đó đang đi mua đồ đột nhiên phát bệnh, khi tỉnh dậy thì có một thúc thúc quái dị đang làm chuyện buồn nôn với ta, ta liền với dao đâm hắn. Sau đó lại ngất đi, tỉnh dậy thì lại phát hiện có một thúc thúc khác làm chuyện buồn nôn, liền dùng gạt tàn đập hắn, tiếp đó lại mất ý thức. Sau đó tỉnh dậy thấy một thúc thúc thứ ba đang nhìn ta cười, không suy nghĩ nhiều liền vớ kéo đâm hắn."

Tiểu Đào mỉa mai: "Thì ra là cô có năng lực hấp dẫn đám thúc thúc bệnh hoạn mà."

Sở Yên chỉ vào tôi, nói: "Lần thứ tư tỉnh lại, trông thấy tên quái ca này cầm thứ kia chọc vào vùng kín của ta, ta liền nhặt gạch đập hắn..."

Trong phòng có một số cảnh sát không đuổi bắt hôm trước, còn có Quang trọc, dùng ánh mắt kinh tởm nhìn tôi, tôi liên tục giải thích: "Ai da, cô nói cho rõ ràng, tôi với mấy thúc thúc của cô không giống nhau."

Sở Yên định đưa tay ôm đầu, ý thức được tay vẫn đang bị còng, nói: "Trí nhớ của ta rất mơ hồ, không thể rõ từng chi tiết, có thể đưa ta về nhà không?"

Tất cả trầm mặc, tôi để ý thấy ánh mắt của đám đàn ông trong phòng đều có phần thông cảm cho Sở Yên, cô ta tướng mạo ngây thơ, đôi mắt đáng yêu, cơ thể cứ như một đóa hoa rất dễ khiến cho nam giới sinh ra bản năng muốn bảo vệ, chỉ có tô với Tiểu Đào là vô cảm.

Thấy cô ta đang nói dối, tôi đập bàn một cái, hét: "Ngươi đang nói dối! Mau khai thật!"

Sở Yên òa khóc, từng giọt nước mắt lã chã rơi xuống đất, kể lể: "Thật sự ta không nói láo, người ta như vậy, sao có thể làm bị thương người khác?"

Tôi thoáng nghe thấy mấy tiếng thở dài thương cảm, gần như toàn bộ đàn ông trong phòng đều bị dáng vẻ đáng thương của cô ta làm động lòng, đột nhiên hai mắt Sở Yên nhắm lại, nghiêng đầu một cái, chết.

Hoàng Tiểu Đào bảo Tiểu Chu tiêm Adrenaline, hắn khó xử nói: "Thứ này tiêm nhiều không tốt lắm, Hoàng tỷ, cô xem cô ta đáng thương biết bao?"

Những cảnh sát khác cũng phụ họa: "Đúng vậy, kiểu phụ nữ này làm sao có thể giết người."

"Cô ta hoàn toàn là tự vệ, do đám người đó sai mà."

Vương Đại Lý nói: "Tống Dương, cô ấy cũng không phải loại

tội phạm cùng hung cực ác, ngươi đừng tàn nhẫn như vậy có được hay không?"

Ngay cả Quang trọc, người có huyết hải thâm cừu với Sở Yên cũng lặng lẽ lau nước mắt.

Hoàng Tiểu Đào nổi giận đập bàn ba cái liên tục: "Các ngươi là cảnh sát mà lập trường vứt đi nuôi chó rồi hả? Vẻ ngoài xinh đẹp thì có nghĩa là không phạm pháp? Đánh thức cô ấy dậy cho ta!"

Mọi người tỏ ra lúng túng, vẫn không làm thời khắc này tôi phải đứng chung chiến tuyến với Tiểu Đào, nói: "Tiểu Chu, sau này ngươi định không ở lại tổ chuyên án sao?"

Tiểu Chu mặt lộ vẻ khó xử, đành đi tới tiêm Adrenaline cho Sở Yên. Cô ta mãnh liệt hít một hơi, dùng ánh mắt ngấn lệ u buồn nhìn mọi người một lượt, Tiểu Đào mỉa mai: "Chết cũng rất thuần thục đấy."

Sở Yên cắn môi: "Chỉ cần tâm lý ta bị kích động sẽ phát bệnh, bình thường ta đâu có bị sao."

Tiểu Đào lạnh lùng: "Khai rõ vụ án!"

Sở Yên nức nở: "Cần nói ta đã nói hết, ta không muốn làm tổn thương bất kỳ ai, cầu xin các người cho ta về nhà đi!" Vừa nói, hô hấp vừa dồn dập như lại muốn chết.

Không ít người trợn mắt nhìn chúng tôi, đại khái là nghĩ chúng tôi quá tàn nhẫn, Tiểu Đào không dám lớn tiếng, chờ nàng bình tĩnh lại, tôi nhỏ giọng: "Cái bộ dạng này không thể tra khảo, chỉ có thể nói gần nói xa!"

Hoàng Tiểu Đào gật đầu, trước tiên tôi hỏi mấy vấn đề không quan trọng, như có nhớ hôm nay thứ mấy, hoàn cảnh gia đình, có đi học không...

Sở Yên có cha làm kinh doanh, bệnh tình này của cô ta không thể đi học, cha thì bận công việc thường xuyên vắng nhà. Cô ta ở nhà chỉ đọc sách, vẽ tranh, ít khi ra ngoài. Tôi đồng ý chút nữa sẽ đưa cô ta về, nhưng phải trả lời tôi mấy vấn đề nhỏ trước đã.

Sở Yên gật đầu, tôi lấy điện thoại ra cho cô ta xem hình lão đại Hắc Báo: "Quái thúc thúc này ngươi có nhớ không?"

Sở Yên lắc đầu.

Tôi lại hỏi: "Ngày hôm đó tại sao cô lại ra ngoài?"

Sở Yên đáp: "Mua băng vệ sinh, trong nhà hết rồi."

Tôi hỏi: "Hôm đó ngươi mặ quần áo gì?"

Cô ta trả lời: "Váy, giầy bệt, xách một cái túi nhỏ...sau đó thì không thấy đâu nữa."

Tôi hỏi: "Bộ dạng của ngươi ra đường không sợ quái thúc thúc theo dõi ư? Nếu gặp phải quái thúc thúc, ngươi có thủ đoạn nào để tự vệ?"

Sở Yên lắc đầu: "Không có."

Tôi nói: "Được, ngươi về nhà đi."

Sở Yên cười: "Cám ơn ngươi, xin lỗi đã hiểu lầm. Ngươi là người tốt!" Những lời này nói ra từ miệng cô gái, khiến không ít người ghen tị, dùng ánh mắt khó chịu nhìn tôi, khiến tôi cảm thấy khá là kỳ cục.

Tiểu Đào ngạc nhiên: "Cứ như vậy mà thả cô ta?"

Tôi gật đầu, chờ cảnh sát đưa Sở Yên rời khỏi mới nói: "Vừa nãy những vấn đề tôi hỏi, cô ta không nói thật một câu nào. Cô ta không phải tự vệ, mà có mục đích mưu sát!"

Chương 160: Tình cảm chị em

Hoàng Tiểu Đào nói: "Nhưng chỉ là một cô gái bình thường, đối với một lão đại xã hội đen, làm sao có thâm thù huyết hải đây? Chẳng lẽ Sở Yên đúng là sát thủ nhà nghề, có trùng hợp quá không?"

Tôi đáp: "Đi tìm cha cô ta điều tra đi, nghi phạm đã ở đây, tôi nghĩ manh mối cũng không khó kiếm."

Ngày hôm sau, Tiểu Đào gọi cho tôi, nói đã tìm được cha của Sở Yên, bảo tối tới cùng thẩm vấn.

Tôi và Đại Lý tới cục cảnh sát, Tiểu Đào đã chờ sẵn trong phòng khẩu cung. Cha Sở Yên là một đàn ông trung niên ngoài 40, đeo kính, vẻ ngoài lịch sự. Ngồi xuống, tôi liếc qua tài liệu, trình độ học vấn ông ta rất cao, lúc trước làm công tác nghiên cứu khoa học, sau đó đi bán thiết bị liên lạc trên biển, một tay gây dựng nên công ty Bạch Kim.

Tiểu Đào nói: "Sở tiên sinh, bắt đầu đi."

Ông ta nhấp ngụm nước, nói: "Con bé Yên nhi này rất đáng thương, bẩm sinh đã mắc căn bệnh lạ, bác sĩ nói nó không sống được quá 20 tuổi. Mẹ nó cũng rất yếu, bệnh tật triền miên, đã mất khi nó còn rất nhỏ. Để chữa bệnh cho nó, tôi rất khổ sở, nhiều năm rồi nó không ngày nào không phải uống thuốc, cho nên thể chất không đảm bảo để đi học. Ta mời gia sư riêng cho con bé ở nhà, được cái là Yên nhi rất hiểu chuyện, chưa bao giờ gây thêm phiền toái cho ta, cứ nghĩ tới mẹ con nó, ta lại rơi nước mắt, chỉ có Yên nhi bên cạnh an ủi ta."

"Thời gian vừa qua Yên nhi mất tích, khiến ta cũng vô cùng lo

lắng, gác cả chuyện làm ăn lại, huy động tất cả nhân viên trong công ty đi tìm. Cám ơn các người đã mang nó bình yên trả lại, về phần tội danh giết người, ta nghĩ chỉ là tự vệ chính đáng chứ? Yên nhi sống biệt lập từ nhỏ, làm sao có thù oán gì với lão đại xã hội đen được?"

Tôi nhìn mặt, kết luận ông ta nói thật, liền hỏi: "Sở Yên có bạn bè không?"

Ông ta lắc đầu: "Nó cả ngày không ra khỏi cửa lấy đâu ra bạn, cùng lắm cũng chỉ có gia sư kia."

Tôi hỏi: "Nam hay nữ?"

Ông ta đáp: "Một sinh viên nữ, học tiếng Hoa, cô ta đối với Yên nhi rất tốt, cả hai cứ như chị em gái, ăn ngủ cùng nhau, sau đó nhà cô ta có việc nên không tới nữa, Yên nhi buồn bã rất lâu."

Nói tới đây, ông ta bỗng lấy ngón tay đẩy gọng kính, tôi nhận ra hình như có gì đó giấu diếm. Dùng mắt ra hiệu cho Tiểu Đào, nàng mời ông ta uống trà, hỏi: "Có thể mô tả chi tiết về gia sư này không?"

"Hàng ngày công việc của ta rất bận bịu, không mấy khi ở nhà, biết rất ít về chuyện hai đứa nó."

Tôi để ý thấy ông ta có vẻ căng thẳng, nói: "Biết tới đâu thì nói tới đó."

Ông ta bèn trả lời: "Gia sư kia tên là Tiêu Lam Lam, nghe nói hoàn cảnh gia đình không khá giả, phải đi làm thêm để đóng học phí, ta tương đối thông cảm với cô ta. Mặc dù chỉ là gia sư, nhưng ta trả lương cao, ngoài việc dạy Yên nhi học chữ, cô ấy còn kiêm luôn việc chăm sóc nó, hai cha con ta cũng rất cảm kích."

Những tiểu tiết trên mặt đã bán đứng ông ta, ông ta nói dối tuy nhiên không phải là nghi phạm, không muốn nói thật cũng

chẳng ép được. Tôi với Tiểu Đào nhìn nhau, nàng nói: "Được, cám ơn đã hợp tác, ông có thể về rồi."

Cha của Sở Yên vẫn chưa yên tâm, hỏi: "Việc của Yên nhi thì phải xử lý thế nào?"

Tiểu Đào đáp: "Đó là việc của tòa án."

Ông ta nói tiếp: "Cơ thể nó yếu ớt, không thể ở trong trại, ta sẽ thuê luật sư toàn quyền đại diện, mong cảnh sát có thể hiểu."

Tiểu Đào gật đầu: "Ông cứ yên tâm, trường hợp đặc biệt, trước mắt có thể giám sát cô ta tại nhà."

"Vậy thật cảm ơn các người." Nói xong ông ta liền cáo từ.

Chờ ông ta đi khỏi, Tiểu Đào lập tức sai người đi tìm hiểu về Tiêu Lam Lam. Quả thật, khoa Trung Văn một trường đại học trong thành phố có sinh viên tên Tiêu Lam Lam, phù hợp với mô tả, nhưng cô ta đã chết.

Hai chúng tôi liền tới bệnh viện mà Tiêu Lam Lam nằm trước khi chết, bác sĩ quản lý hồ sơ nói với tôi, Tiêu Lam Lam chết do xuất huyết não, thực ra vốn có thể cấp cứu, nhưng đưa đến viện quá muộn, đã chết trên xe cứu thương.

Xuất huyết não, tôi trầm ngâm: "Do đầu bị va đập?"

Bác sĩ nói: "Đúng thế, người chết chắc là bị đụng xe."

Tiểu Đào hỏi: "Ông tận mắt nhìn thấy?"

Bác sĩ kể, lúc xe cấp cứu tới, cô ta nằm ở lề đường, không biết ai gọi 120, có thể là do tài xế gây tại nạn rồi bỏ trốn, sợ phải gánh trách nhiệm.

Thi thể của Tiêu Lam Lam đã sớm bị hỏa táng, phản ứng đầu tiên của tôi là án mạng này do cha Sở Yên sắp đặt, nhưng có liên

quan gì tới xã hội đen đâu?

Tôi hỏi bác sĩ còn nhớ gì không, ông ta cứ ấp úng như có điều giấu diếm, tôi nói: "Ông cứ nói ra, cảnh sát sẽ bảo mật."

Lúc này bác sĩ mới kể: "Chuyện này nhắc tới thật chẳng biết nói sao, lúc cô gái kia bị đưa tới, vùng kín và chân có dính một ít dịch nhờn, mặc dù không phải pháp y nhưng ta cũng có thể nhận ra là tinh dịch của nam giới. Một cô gái đáng thương như vậy, không biết tân cầm thú nào thừa lúc nàng hôn mê mà làm chuyện này, ai, thật là tạo nghiệt!"

Nghe lời này, tôi hình như đã hiểu ra, nhưng lại chưa hoàn toàn thông suốt, vừa suy nghĩ vừa đi ra ngoài, chẳng để ý tới xung quanh. Tiểu Đào đuổi theo tôi, gọi mãi tôi mới sực tỉnh, nàng nói: "Tống Dương, sao anh cứ như bị mộng du vậy, tự nhiên cứ thế bỏ đi?"

Tôi nói: "Mang ảnh của Tiêu Lam Lam, đi gặp một người."

Người này không phải ai khác, chính là Quang trọc đang bị tạm giữ, tôi đưa hình Lam Lam cho hắn xem: "Nhận ra người này không?"

Quang trọc nghĩ một lúc lâu mới nói: "Có biết một chút, ta nhớ ra cái nốt nuôi mỹ nhân ở mép này, từng làm việc ở Thiên Hương Các."

Tôi vui mừng khôn xiết, như thể những mảnh ghép rời rạc trong đầu tôi được sắp xếp thành tranh, hoàn toàn ăn khớp.

Tôi hỏi: "Cô ta chết thế nào?"

Quang trọc chợt trừng mắt, đột nhiên nói: "Xin lỗi, ta nhìn lầm, cô gái này ta không biết."

Tiểu Đào mắng: "Quang trọc, thành khẩn khai báo cho ta, nếu

không ta nhốt chung ngươi vào phòng của Huyết Lang bang đấy."

Quang trọc méo mặt nhưng vẫn mạnh miệng: "Hoàng cảnh quan, Tống ca, tôi thật sự không biết cô ấy, bây giờ con gái đều trang điểm giống nhau, nhận nhầm cũng là chuyện bình thường."

Tôi hỏi: "Ngươi không hi vọng tìm ra chân tướng cái chết của lão đại sao?"

Hắn có chút giao động, tôi lại bổ thêm một dao: "Cô này là do lão đại ngươi giết phải không? Có biết tại sao lão đại ngươi chết mà không nhắm mắt chứ, chính là do có oan hồn quấn thân khiến vụ án không đầu không cuối này chẳng thể phá, hắn không được đầu thai, vĩnh viễn chỉ có thể quanh quẩn trên dương thế."

Quang trọc trợn lớn hai mắt, xã hội đen rất mê tín, tôi cố ý dùng lời này để kích hắn, về cái gì mà chết không nhắm mắt thì tôi không chứng kiến, nhưng có thể phần nào đoán ra.

Quang trọc đột nhiên gào khóc: "Lão đại, lão đại, thật xin lỗi!"

Chờ hắn khóc đủ, dùng tay quệt nước mắt, nói: "Cô gái này không phải do lão đại, mà là ta giết!"

Thì ra hoàn cảnh gia đình Lam Lam khó khăn, mẹ còn mắc bệnh ung thư, dù tiền công của cha Sở Yên trả khá nhiều nhưng không đủ để chạy chữa. Qua một người bạn học giới thiệu, cô ta liền tới Thiên Hương Các làm, lúc đầu nói là làm nhân viên phục vụ, vào rồi mới phát hiện là một hang ổ xã hội đen.

Tiêu Lam Lam liều chết không chịu làm, xã hội đen luôn có cách dọa nạt nữ giới, vừa uy hiếp vừa dụ dỗ, cuối cùng cô ấy cũng phải chấp nhận thực tế, ở đó so với bán thân còn khá hơn một chút, chỉ cần phục vụ tầng lớp lãnh đạo trong Hác Báo bang là được, hơn nữa thu nhập cũng ổn.

Làm ở đó nửa năm, một ngày nọ Quang trọc ở bên ngoài gặp

chuyện bực mình, tới Thiên Hương Các tìm gái, Tiêu Lam Lam tới trễ một bước, hắn đang sẵn bực tức trong người, vớ cái gạt tàn ném vào đầu cô. Tiêu Lam Lam lập tức ngã ra đất, lấy tay sờ thử thì đã tắt thở.

Quang trọc sợ hãi, xã hội đen kỵ nhất là dính vào án mạng, có điều xảy ra trong hang ổ của mình thì muốn xử lý thế nào cũng được.

Hắn hút mấy điếu thuốc lấy bình tĩnh, lau sạch vết máu, định mang ra ngoài ngoại ô chôn. Đột nhiên trong đầu lại lóe lên một ý, dù gì người cũng đã chết, cô gái này lại khá xinh đẹp, chi bằng mang vào cho lão đại nếm thử?

Chương 161: Thiên sứ báo thù

Quang trọc mang thi thể vào cho lão đại, nói là ở hộp đêm có cô gái bị ngã đập đầu xuống đất chết, xử lý xong liền mang tới hiếu kính. Lão đại còn khen hắn biết làm việc, sau đó đóng cửa hưởng thụ.

Kết quả lão đại đang hành sự được một nửa thì đột nhiên gầm lên, gọi hắn vào.

Thì ra là Tiêu Lam Lam chưa chết, chỉ là tạm thời bị choáng, đang hành sự dở đột nhiên ho ra máu. Đối với những kẻ ái tử thi mà nói, đang làm dở mà phát hiện tử thi còn sống là một trải nghiệm vô cùng tệ hại.

Lão đại vừa tức vừa khó chịu, đáng lẽ Tiêu Lam Lam đã có thể cứu, nhưng bị quăng quật như vậy nên gần như chết hẳn, lão đại bảo hắn phải xử lý thật gọn ghẽ, đừng để xảy ra rắc rối, rồi sẽ xử tội hắn sau.

Quang trọc vội đem Lam Lam ra ngoài, ném ở lề đường, gọi 120, rồi rời đi. Sau đó không thấy cô ta đến làm nữa, đoán là đã chết.

Nghe xong, Tiểu Đào giận tới mức quơ tay lên, Quang trọc sợ hãi rụt cổ lại, nàng mắng: "Thật không bằng cầm thú!"

Quang trọc cúi đầu: "Đây là nghiệt do ta tạo ra, ngồi tù cũng được, xử bắn cũng được, ta nhận hết!"

Tôi lạnh lùng: "Chuyện ngươi nói là thật, nhưng nhân vật chính không phải ngươi đâu."

Quang trọc trợn mắt: "Tống ca, huynh đang nói đùa à? Ai tự nhiên lại mang xô phân hất lên đầu mình chứ?"

Tôi nói: "Vậy còn phải xem phân đó là của ai, ví dụ như đại ca hiện tại của ngươi?"

Quang trọc bị dọa sợ đến run lên, tôi nghĩ mình đã đoán đúng, nhân vật chính trong câu chuyện không phải là hắn, cho nên mới có điểm mâu thuẫn trong này. Nếu quả đúng như lời hắn nói, mang xác tới ngoại ô chôn chẳng phải sạch sẽ hơn sao? Chính vì bản thân hắn không trực tiếp trải qua, cho nên thuận miệng bổ sung chi tiết vào cho hợp lý, nhưng thực tế lại đầy sơ hở.

Xã hội đen hận nhất là bị người một nhà bán đứng, nhất là tố giác với cảnh sát, theo tôi đoán thì việc này do một nhân vật có máu mặt trong Hắc Báo bang làm, Quang trọc không muốn bán đứng đại ca, cho nên mới gánh cái án này.

Vô luận là chúng tôi hỏi thế nào, Quang trọc cũng cứ một mực nhận là chính mình đã đập chết Tiêu Lam Lam, Tiểu Đào không nhịn được, nói: "Thôi thôi, anh về đi."

Tiêu Lam Lam chết là một vụ án khác, bởi thời gian đã lâu, nhân chứng vật chứng không có, đoán chừng chỉ có thể bỏ ngỏ. Nhưng vụ án Sở Yên thì ngược lại, hoàn toàn rõ ràng. Sở Yên biết Lam Lam đi làm ở Thiên Hương Các, sau khi chết Sở Yên bi thương vạn phần, từ mọi ngóc ngách biết được hoặc là suy đoán ra sự thật, nhận định rằng do lão đại Hắc Báo gây ra.

Tiêu Lam Lam chết trong tay xã hội đen, chuyện này không có bất kỳ ai dám hỏi tới, ngay cả cảnh sát cũng không điều tra. Một cô gái yếu đuối lại vì báo thù thay cho tỷ muội, giả chết trên đường lão đại Hắc Báo đi qua, liều mình ám sát hắn.

Nếu chẳng phải con dao kia có dính nọc rắn, cô ta đã một đi không trở lại. Chân tướng vụ án khiến chúng tôi rất day dứt, đại

hiệp thời xưa, vì một lời hứa mà không tiếc mạng sống giúp đỡ bằng hữu, thật không ngờ tinh thần ấy lại tái hiện trong người một cô gái yếu ớt.

Hôm sau cảnh sát tới nhà Sở Yên đọc lệnh bắt, cô ta rất bình thản đón nhận thực tế, cân nhắc tới tình trạng sức khỏe, chỉ có thể tới cục làm thủ tục bảo lãnh, sau đó ở nhà chờ phiên xử.

Mặc dù vụ án được bảo mật, nhưng Quang trọc kia đã chính mắt thấy Sở Yên sống lại, chắc Hắc Báo bang sẽ rất nhanh chóng nắm được thông tin này, điều tôi lo lắng nhất là chúng sẽ trả thù hai cha con Sở Yên.

Có điều Huyết Lang bang cũng không phải ăn chay, bỗng dưng bị ném xô phân, lại chết mất mấy huynh đệ, hai bang còn đánh nhau một thời gian dài, cản sát phải đứng ra giải quyết, cuối cùng mới dừng lại, Hắc Báo bang cũng đã chọn ra một lão đại mới.

Khoảng thời gian đó, không ít cản sát nam mỗi khi đi tuần đã tự ý lượn quanh nhà Sở Yên một vòng, phòng ngừa xã hội đen đến báo thù.

Sau một thời gian, phòng làm việc ở cục cũng ít xảy ra xô xát hơn, các cảnh sát nam ngày nào cũng mặt mũi hồng hào, cứ như gà chọi, đến phiên mình đi tuần ai cũng tỏ ra tích cực. Bọn họ nói, thỉnh thoảng có thể trông thấy Sở Yên bên cửa sổ ngồi vẽ, ánh đèn chiếu vào khuôn mặt của nàng, nhìn cứ như thiên sứ trong thần thoại.

Ngay cả Vương Đại Lý cũng trở nên khác thường, sau khi vụ án kết thúc một thời gian, hàng ngày đều thở dài thườn thượt. Bạn học có truyền nhau mấy tấm hình cô gái xinh đẹp, hắn cũng chẳng có hứng thú, khinh bỉ một câu: lũ phàm nhân thô tục.

Một ngày trước, Vương Đại Lý dậy rất sớm, tôi không hiểu tiểu tử này trúng cái gì, hắn hào hứng bảo hôm nay mở phiên tòa

xét xử Sở Yên, tôi cũng bị hắn lôi đi.

Phiên tòa trải qua 6 tiếng xét xử, cuối cùng tòa tuyên án Sở Yên tội cố ý mưu sát, mười năm tù giam, nhưng ngay sau đó thẩm phán bỗng dừng lại, nói tiếp: "Hoãn thi hành án hai năm!"

Mọi người đều ngẩn ra, Sở Yên năm nay 18 tuổi, nàng căn bản không sống được tới lúc đó, có nghĩa là không cần ngồi tù.

Tất cả rưng rưng nước mắt đứng lên vỗ tay, tôi để ý thấy tham dự phiên tòa toàn là cảnh sát nam, trong đó có một gã đầu trọc bất hòa.

Vỗ tay trong phiên tòa là vi phạm trật tự, thẩm phán gõ muốn nát pháp chùy, nhưng chẳng ai quan tâm. Tôi thấy cha của Sở Yên mừng đến chảy nước mắt, tiếng vỗ tay cứ rần rần không ngớt...

Đây là một vụ án liên quan tới thiên sứ báo thù, khiến tôi được chứng kiến một thiên sứ đời thật đẹp nhất thế gian.

P/s: Đôi lời của tác giả: Vụ này cảm động gần bằng 'Thập tông tội quyển 2.' Vụ án sau sẽ có những cảnh máu me, xin chuẩn bị tâm lý.

Chương 162: Gói bưu phẩm

Một thời gian sau khi phá vụ án Sở Yên, tôi ngày nào cũng bị Quang trọc làm phiền muốn chết. Hắn thường xuyên gọi điện mời tôi ăn cơm, lần nào tôi cũng từ chối, hắn liền gửi một sợi dây chuyền vàng qua bưu điện, tôi cũng phải đi gửi trả về.

Còn khoa trương hơn là, hắn sai một cô nương trang điểm lòe loẹt đến trường tìm tôi, mặc dù cố ý ăn mặc đơn giản nhưng chẳng thể che giấu được khí chất hồ ly tinh. Vì chuyện này mà tôi bị đám bạn học bàn tán mấy ngày liền.

Xét về thân phận cùng với học thức của hắn thì lim tiền và mỹ nữ là nhưng cách báo đáp tốt nhất mà hắn có thể nghĩ ra được rồi. Thực ra tôi cũng có làm gì đâu, đơn giản là phá một vụ án, tôi đoán là hắn muốn lôi kéo mình.

Tôi gọi điện cho Quang trọc nói đừng làm phiền nữa, hắn cười hì hì: "Tống ca, cả đời đệ chỉ phục có hai người, một là lão đại, một là huynh. Vụ án khó như vậy mà chỉ mấy ngày đã phá được, huynh nhất định phải là đại ca của đệ!"

Tôi nói: "Kết giao bằng hữu thì không vấn đề gì, có điều quân tử chi giao nhạt như nước, ngươi đừng có làm như vừa rồi được không? Hơn nữa ta cũng chẳng phải cảnh sát, lôi kéo ta chẳng có tác dụng gì đâu."

Quang trọc nài nỉ: "Tống ca, mặc dù huynh không phải cảnh sát, nhưng tiếng tăm còn vang dội hơn. Đệ đã được nghe kể chiến công của huynh, lại còn xưng huynh gọi đệ với cục trưởng, không ôm lấy cái đùi huynh thì ôm ai?"

Thì ra Hắc Báo bang đang chọn lão đại mới, nhân sự có biến

động lớn. Quang trọc là một thân tín của lão đại, muốn bấu víu lấy cái cọc. Nếu được hoan nghênh bởi cảnh sát thì hắn cũng được hoan nghênh trong bang hội.

Nhưng có nói thế nào tôi cũng không thể thu nhận tiểu đệ này, bằng không sau này làm sao còn mặt mũi gặp Tiểu Đào?

Vài ngày sau, Quang trọc lại chủ động tới tìm tôi. Đang lướt web trong phòng, đột nhiên hắn xuất hiện ở cửa, hỏi: "Tống Dương ở đây sao?"

Vẻ ngoài của hắn đúng chất là một tên giang hồ cộm cán, khiến bạn cùng phòng của tôi cũng nơm nớp, tôi đứng dậy: "Con bà nó, ngươi tới trường ta làm gì?"

Sắc mặt Quang trọc khá khó coi, lúc này phía sau hắn xuất hiện một người. Một gã đàn ông chừng 20 tuổi, tai xỏ khuyên kim cương, mặc dù khoác áo vest, đi giày da nhưng khí chất tuyệt đối không phải một người hiền lành.

Hắn lạnh lùng nói: "Ngươi chính là Tống Dương? Ra đây nói chuyện mấy câu."

Vương Đại Lý rút điện thoại ra, dùng khẩu hình miệng hỏi tôi có cần gọi bảo vệ không? Tôi xua tay, chẳng có thù oán gì với đối phương, hắn không thể nào làm gì mình, kêu bảo vệ tới cũng chẳng ích gì.

Ra ngoài hành lang mới phát hiện, không chỉ có hai tên, mà còn có một đám đàn em.

Tên trẻ tuổi vỗ vào cái đầu của Quang trọc, nhìn tôi nói: "Nghe nói vụ án của cha ta là do ngươi phá? Quang trọc sống chết cũng không chịu nói hung thủ là ai, cho nên ta mới tới hỏi trực tiếp ngươi."

Thì ra hắn là Thái tử Hắc Báo bang, Quang trọc trước mặt hắn

động cũng không dám động. Giờ tôi mới để ý khóe miệng Quang trọc có vết bầm, đại khái là bị đánh.

Nghe nói trông nội bộ Hắc Báo đang tranh đoạt chức lão đại, ai có thể báo thù cho lão đại tiền nhiệm sẽ nghiễm nhiên là lão đại mới. Có khả năng lương tâm trỗi dậy nên Quang trọc mới giấu diếm, không muốn nhìn Sở Yên bị giết.

Tôi nhìn thẳng vào mặt thái tử Hắc Báo: "Xin lỗi, ta chỉ là nhân viên tham gia phá án, vụ này cục cảnh sát bảo mật hoàn toàn, không thể tiết lộ. Ta chỉ có thế nói một câu, đó là cái chết của cha ngươi không phải là do xung đột bang phái."

Thái tử bước tới, đưa tay về phía tôi, vốn tưởng hắn định đánh mình, ai dè chỉ là sửa lại cho tôi cái cổ áo. Các nhân vật phản diện trong phim ảnh cũng thường dùng chiêu này để dằn mặt đối phương, tên này nhìn qua cũng biết là 9x, phẩn nửa là học được từ truyền hình.

Hắn nhẹ giọng nói: "Ngươi chỉ cần nói tên một người, chờ ta lên làm lão đại sẽ tặng ngươi một căn biệt thự, thế nào?"

Tôi lùi về sau một bước: "Không thể trả lời!"

Hắn chẳng biết làm gì đành quay lại Quang trọc: "Vậy thì ngươi phải nói."

Quang trọc sợ đến phát run: "Thai tử, ta đần độn, thật không biết hung thủ là ai..."

"Để ta khai thông cái đầu ngươi một chút." Nói xong thái tử phất tay, đám đàn em lập tức lao vào đấm đá Quang trọc, Quang trọc ôm đầu co người trên mặt đất cắn răng chịu đựng không nói tiếng nào. Mấy sinh viên vừa đi chơi thể thao về trông thấy vậy, sợ hãi quay đầu chạy.

Tôi đứng nhìn quả thực không đành lòng, nhưng chẳng có

cách nào. Quang trọc đúng là nam tử hán, chỉ cần hắn nói ra hai chữ 'Sở Yên' là sẽ không bị hành hạ nữa, nhưng hắn dù chết cũng không hé răng.

Gã hán tử giang hồ hắc đạo này, là thực sự động tình với Sở Yên thiên sứ, về sau Sở Yên qua đời, cứ vào ngày valentine hàng năm, Quang trọc lại mua 999 đóa hồng tới trước mộ của nàng, chuyện này sẽ kể sau.

Tôi không thể nhịn cái tên thái tử đang giết gà dọa khỉ này được nữa, hét lớn: "Đử rồi!"

Thái tử ra hiệu tạm dừng, nói với tôi: "Ta biết ngươi là người của cảnh sát, không làm khó dễ ngươi. Nhưng ta dạy dỗ đàn em của mình chắc không sao chứ?"

Ngay sau đó hắn nhét một tấm danh thiếp vào tay tôi: "Đây là số điện thoại của ta, điện cho ta trước ngày mai, nếu không ta chẻ Quang trọc làm củi đun, giữa hai ngươi nhất định phải có một tên mở miệng."

Tôi đáp lại: "Nếu như ngươi làm gì hắn nhất định ta sẽ bắt ngươi."

Thái tử cười ha hả, vỗ vỗ vào mặt Quang trọc: "Quang trọc, ai đánh ngươi thành ra thế này?"

Quang trọc sợ hãi đáp: "Không...không ai đánh, ta tự ngã."

Thái tử nhìn tôi đầy khiêu khích: "Đã nghe thấy chưa? Ngươi không biết về xã hội đen rồi, ta dạy dỗ một tên đàn em, dù hắn có biến thành ma cũng không dám nói, chúng ta đi!"

Đám người xốc Quang trọc rời đi, hắn quay lại liếc tôi một cái, ánh mắt rất phức tạp, vừa đau buồn vừa cam chịu, đồng thời lại giống như muốn nói với tôi, ngàn vạn lần đừng khai ra Sở Yên.

Sau khi bọn chúng đi khỏi, mấy người Vương Đại Lý nấp sau cửa mới chạy tới, hỏi: "Tống Dương, dọa chết ta rồi, hắn không làm gì ngươi chứ?"

Tôi lắc đầu, tâm trạng vô cùng tệ, phải rất lâu mới nhấc máy gọi cho Tiểu Đào. Nàng nghe tôi giải thích toàn bộ câu chuyện và nói: "Chuyện này không dễ xử lý! Xã hội đen thâm sâu khó lường, thường có đàn em mất tích bí ẩn, cảnh sát chúng ta cũng không có cách nào."

Cả đêm tôi trằn trọc khó ngủ, chỉ nghĩ tới Quang trọc đang phải chịu cảnh tra tấn. Mặc dù tôi và hắn không tính là bằng hữu, nhưng cả hai đang giữ chung một bí mật, hắn là điểm yếu mà thái tử dùng để uy hiếp tôi.

Nghĩ đi nghĩ lại, tôi bèn gọi điện cho Tôn Lão Hổ, hỏi ông ta xem có thể giải cứu Quang trọc ra không, Tôn Lão Hổ khổ sở nói: "Đại chất tử, việc này e là không được, mặc dù bọn chúng là xã hội đen nhưng khi chúng chưa phạm pháp thì không thể động tới, cảnh sát cũng không phải là vạn năng."

Tôi nói: "Nhưng giờ chúng đang tra tấn Quang trọc."

Tôn Hổ thở dài: "Nếu đúng là có chuyện này, chỉ có thể tận lực điều tra, trả lại sự công bằng cho Quang trọc, nhưng hiện giờ chỉ bằng một câu không thể uy hiếp chúng thả người được. Ngươi phải hiểu rằng, Quang trọc lựa chọn con đường này là đã xác định có ngày như vậy, chính hắn cũng là một phần tử tội phạm, làm không ít việc trái pháp luật, ngươi không cần phải thông cảm với một người như vậy..."

Tôi mất hết ý chí, cúp máy. Đột nhiên ý thức được rằng cuộc sống luôn bị hạn chế bởi những điều luật, bất kể ngươi có quen biết cục trưởng, giám đốc công an hay cho dù là bộ trưởng thì cũng không thể phá bỏ những rào cản này.

Giống như việc Tiêu Lam Lam bị chết, chẳng ai có thể minh oan cho cô ấy, chỉ có một cô bé Sở Yên bất chấp tính nạng báo thù.

Cả đêm trằn trọc, sáng sau lại dậy sớm, Vương Đại Lý đang đánh răng thì nghe tiếng gõ cửa. Mở cửa ra, hắn quay vào phòng nói vọng lại: "Tống Dương, ngươi có gói hàng, mua hải sản à?"

Tôi tụt xuống giường, đó là một cái hộp bọc bằng túi nilon, bên ngoài còn thấm nước, xách lên nặng chịch, ở trong là đá thì phải.

Tôi nghi ngờ, mấy nay có mua thứ gì trên mạng đâu? Vương Đại Lý thì cứ giục mở ra xem, nói không chừng là cua bể, mùa này cua béo lắm.

Song khi tôu mở ra thì nháy mắt Đại Lý liền hét lên, suýt nữa ngã ngồi trên đất, khối băng bên trong chỉ có một cái tai người dính máu.

Tôi nhìn chằm chằm cái tai, phát hiện trên đó có một khuyên tai đính kim cương, hình như đã gặp ở đâu rồi. Bất chợt tôi nhận ra....

Chương 163: Kiếm khách

Tai này chính là của tên thái tử Hắc Báo, từ vết cắt cho thấy hung thủ ra tay cực nhanh, kết cấu mặt cắt rất rõ ràng, theo như vết máu đông thì đã cắt được năm, sáu tiếng.

Ai mà lại thần thông quảng đại như vậy, thay tôi xả cơn giận này?

Mấy chốt là làm sao hắn biết chuyện này, rồi làm sao tìm được tên thái tử? Người biết chỉ có Tiểu Đào và Lão Hổ, chẳng lẽ họ ngoài miệng nói không được, nhưng lại âm thầm khoác lên tấm mặt nạ làm đại hiệp?

Nhưng võ nghệ của Tiểu Đào là Tea Kwon Do, cùng với cầm nã thủ, hoàn toàn không dùng dao, còn Tôn Lão Hổ thì chưa thấy ông ta thi triển thân thủ bao giờ, huống hồ ông ta cũng không cẩn thận tới mức cắt tai xong bỏ vào hộp đá.

Tôi gói hộp băng lại, bộ phận cơ thể mới bị cắt nếu được ướp đá có thể giữ được rất lây, trong vòng 10h vẫn có thể ghép. Cái tai đã được bảo quản, tôi đoán đợi lát nữa kiểu gì tên thái tử cũng tới.

Đúng như dự đoán, chỉ hơn 7h, thái tử dẫn theo một đám người hùng hùng hổ hổ xông vào, trên đầu quấn băng, máu còn thấm ra ngoài. Vừa trông thấy tôi, hắn liền muốn phát tác, trừng mắt lườm, nhưng cuối cùng vẫn kìm lại, im lặng cúi đầu, đám đàn em đằng sau cũng làm theo.

Một màn này khiến đám sinh viên chứng kiến ngây người, thái tử nói: "Hôm qua là ta có mắt không tròng, đã đắc tội rồi, xin ngươi trả vật kia cho ta."

Tôi hỏi: "Quang trọc đâu?"

"Ta không hề động tới lông chân hắn." Thái tử đáp.

"Không được, phải nhìn thấy hắn ta mới trả ngươi."

Thái tử giơ tay lên thề: "Tào mỗ ta thề với trời, nếu như ta lừa dối ngươi, ra ngoài sẽ bị loạn đao đâm chết!"

Xã hội đen nói "ra ngoài bị đâm chết" có nghĩa là thề độc, tôi tin hắn không lừa mình, liền giao cái hộp ra.

Đám người rời khỏi, trong phòng tức thì như ong vỡ tổ, Vương Đại Lý hai mắt tròn xoe nói: "Dương tử, sao ngươi làm được vậy, quá trâu bò! Hôm qua hắn còn túm cổ áo ngươi, hôm nay đã cung kính như thế, chỉ thiếu nước quỳ xuống thôi, tiết lộ cho ta một chút đi."

Tôi cười cười, bản thân cũng không biết chuyện gì, càng chẳng thể hỏi thái tử Hắc Báo là ai cắt tai ngươi vậy.

Bảy rưỡi, Quang trọc tới, lớn tiếng gọi: "Tống ca, Tống ca!" Khiến cả hành lang nghe thấy.

Quả thật hắn không bị thương, trên mặt chỉ bôi ít cồn iot, là vết thương cũ từ ngày hôm qua. Vừa trông thấy tôi, Quang trọc lập tức quỳ xuống, tôi vội nói: "Ai ai, ngươi làm gì vậy, muốn ta tổn thọ à?"

Quang trọc kích động: "Tống ca, ân cứu mạng không cần báo đáp. Đi, tiểu đệ mời huynh ăn cơm!"

Hắn kéo tôi ra ngoài trường, hỏi tôi tiệm đắt nhất là tiệm nào, tôi chỉ hắn vào một tiệm bánh bao. Hai cái bánh bao thịt bọc trứng gà mới hết có 5 tệ, Quang trọc la lên: "Tống ca, huynh đang mắng đệ phải không? Đây là cái gì, không mời huynh ăn bữa cơm ngàn tệ sao có thể biểu đạt tấm lòng tiểu đệ?"

Tôi cười khì khì: "Ngươi bớt bớt đi, đây là trường học, có phải hộp đêm đâu mà ăn bữa cơm ngàn tệ. Bánh bao ở đây ngon nhất, vỏ mỏng nhân nhiều, cắn một cái là nước ngấm vào lưỡi, không tin ngươi nếm thử xem."

Quang trọc cắn một miếng bánh bao, hỏi: "Tống ca, huynh học chuyên ngành gì?"

Tôi đáp: "Điện tử viễn thông."

Quang trọc liền đứng dậy la to: "Tất cả sinh viên im lặng một chút, hôm nay sinh viên ngành điện tử viễn thông Tống Dương, Tống đại ca này mời mọi người ăn sáng, các ngươi cứ ăn bao nhiêu tùy thích, Tống ca thanh toán!"

Tôi méo cả mặt, trong phòng ăn sinh viên rối rít hoan hô, tìm ông chủ lấy thêm bánh. Sau một bữa này tôi không dám bước vào tiệm này nữa, vì ông chủ cứ nhìn thấy tôi là vui như tết.

Quang trọc mặt mày hớn hở kể chuyện tối qua, thái tử đang chuẩn bị tra tấn hắn đột nhiên đèn trong phòng vụt tắt, một cái bóng trắng không biết từ đâu nhảy ra, chỉ nghe thái tử hét thảm một tiếng, có giọng nói vang lên: "Cấm ngươi làm hại người này, sáng mai tới xin lỗi Tống Dương nếu không đừng hòng tìm được cái tai."

Sau khi đèn bật lên, đám đàn em lục soát khắp trong ngoài, nhưng bóng trắng kia đã biến mất không tăm không tích. Thái tử hận muốn chém Quang trọc thành tám mảnh, nhưng được đàn em khuyên nhủ, dù sao một tai của hắn vẫn quan trọng hơn tứ chi của Quang trọc.

Quang trọc hỏi có phải tôi phái đại hiệp kia tới không, tôi chỉ biết cười trừ, trong lòng tôi cũng rất thắc mắc, là ai được nhỉ, chẳng lẽ là người từng được tôi giúp trong các vụ án trước? Nhưng nghĩ tới nghĩ lui cũng chẳng có ai thích hợp.

Ăn xong bữa sáng, Quang trọc nhất định muốn kéo tôi vào trung tâm thành phố chơi, vất vả lắm tôi mới từ chối được, hắn khổ sở nói: "Tống ca, huynh là người không dính khói bụi trần gian, tiểu đệ biết làm sao mới báo đáp được?"

Tôi khoát tay: "Những sở thích dung tục của ngươi ta không có hứng thú, nếu muốn báo đáp ta thì cứ sống khỏe, sau này có khi lại có chuyện cần nhờ tới ngươi."

Quang trọc lập tức vỗ ngực: "Cái mạng này của đệ là huynh cứu, chỉ cần Tống ca nói một câu, Quang trọc có phải lên núi đao xuống biển lửa cũng không chối từ!"

Sau khi hắn về, tôi cảm thấy mệt, một là do tối qua không ngủ, hai là hắn quá nhiệt tình. Về tới ký túc, quản lý sinh viên đang đợi tôi, mặt hằm hằm, bản thân cũng biết chuyện chẳng hay. Quản lý bảo tôi sau này không được dẫn những thành phần giang hồ tới trường, khiển trách một trận, tôi vâng dạ gật đầu.

Sau khi quản lý đi khỏi, Vương Đại Lý cười: "Đúng là vỏ quýt dày có móng tay nhọn, xã hội đen sợ Tống Dương, Tống Dương sợ quản lý, quản lý lại sợ xã hội đen, thú vị!"

Tôi chửi: "Câm cái mồm ngươi lại!"

Hắn vẫn già mồm: "Đại ca đầu trọc mời ngươi ăn gì thế?"

Tôi trèo lên giường, nói: "Bánh bao đối diện trường, hắn lấy danh nghĩa ta bao trọn quán, các ngươi mau tới cướp đi."

Vừa nhắm mắt lại, tôi đột nhiên nảy ra một suy nghĩ, người này có thể ra tay trong bóng tối, chẳng lẽ hắn cũng có động u chi đồng giống tôi? Nhưng động u chi đồng là bí mật bất truyền của Tống gia, người ngoài tuyệt đối không thể có.

Hơn nữa là nhất mạch đơn truyền, cũng không nghe ông nội nói có họ hàng thân thích nào, nằm suy nghĩ miên man, tôi ngủ lúc

nào không hay.

Qua mấy ngày yên ổn, hôm nay Tiểu Đào bỗng gọi cho tôi, nói có vụ án, hỏi tôi có muốn tới không. Tôi nói: "Chẳng phải lần nào cô gọi tôi cũng đều tới sao, hôm nag lại ra vẻ hỏi ý kiến."

Tiểu Đào đáp: "Lần này không phải án mạng, có điều một lời khó nói hết, anh có muốn tới không?"

Tôi nói "tới". Sau đó gọi Đại Lý cùng tới cục cảnh sát. Gặp mặt, Tiểu Đào đưa cho tôi ba cái phòng bì, theo thứ tự là của tôi, Đại Lý và Lão Yêu, đây là tuền thưởng của hai vụ Khúc Đình Đình và Sở Yên, mỗi người hơn 8000, vậy là tôi lại có tiền sắm thêm dụng cụ.

Nàng dẫn chúng tôi tới phòng họp, trong phòng là một cảnh sát tuần tra, khoảng bốn mươi tuổi tự xưng lão Trương.

Tôi chú ý thấy cúc áo của lão Trương bị mất một cái, cảnh sát có quy định nghiêm ngặt về trang phục, chỉ có hình cảnh khi xử lý vụ án mới được mặc thường phục, không biết lão Trương có sợ bị trừ lương không?

Cuối cùng tôi mới biết, hóa ra cái cúc áo này liên quan tới chuyện lạ mà ông ta gặp hôm qua.

Khu vực quản lý của lão Trương có một cô gái mất tích, báo án đã ba ngày. Người này là một họa sĩ, thường đi nơi khác vẽ tranh phong cảnh, mỗi lần đi cũng mấy ngày mới về, cho nên đồn công an khu đó không báo vụ này lên.

Tối qua lúc lão Trương đi tuần, định qua xem nữ họa sĩ kia đã về chưa, lại phát hiện cửa nhà khép hờ. Đẩy cửa vào thì thấy trong phòng có một nam giới gầy gò, cao khoảng 1m8, mặc áo khoác màu trắng, đeo kính râm, tay cầm một thanh kiếm nhật.

Lão Trương bị sốc, ý thức được đây có thể là côn đồ, nhanh trí rút dùi cui điện ra. Thường thì cảnh sát công tác đủ ba năm sẽ

được phát súng, nhưng có thể lão Trương là một cảnh sát nằm vùng, căn bản không mấy khi phải sử dụng súng, nên chỉ có dùi cui điện.

Lão Trương cầm dùi cui hô: "Cảnh sát đây, không được nhúc nhích!"

Kết quả tên áo trắng khẽ khom lưng, giống như võ sĩ đạo chuẩn bị rút kiếm. Chỉ thấy ánh sáng bạc lóe lên, đến khi lão Trương sực tỉnh mới ý thức được đối phương vừa chém hai kiếm trong nháy mắt.

Kiếm thứ nhất, hắn chặt gãy dùi cui điện. Kiếm thứ hai chuẩn xác cắt mất một cái cúc áo.

Sau đó hắn nhảy ra ngoài cửa sổ, mà đây là lầu 6!

Chương 164: Heo nói tiếng người

Nói tới đây, lão Trương lấy cái dùi cui điện trong túi xách ra, chúng tôi đồng thời kinh ngạc. Cái dùi cui bị chém thẳng đứng thành hai nửa, đến cả pin cũng bị cắt làm hai. Dù cho tia laser cũng khó mà cắt được chỉnh tề như vậy, kiếm nào có thể làm chuyện này? Hơn nữa dù kiếm có sắc đến đâu, không có thân thủ siêu phàm thì đừng mong chém được như thế.

Tôi đột nhiên nghĩ tới, kiếm khách thần bí mà lão Trương gặp liệu có liên quan tới bóng trắng giúp tôi cứu Quang trọc không?

Lão Trương vỗ ngực nói: "Cúc áo của ta bằng đồng mà còn bị cắt làm hai, cũng may ta mệnh lớn, chỉ bước tới nửa bước nữa tôi là đứt cổ rồi."

Tôi cười khổ: "Là hắn cố ý thủ hạ lưu tình, hắn đã có kiếm pháp xuất thần nhập hóa như vậy, ông thử nghĩ xem chém đứt cúc áo dễ hơn, hay chém đứt cổ ông dễ hơn? Có thể chém đứt cúc áo có nghĩa là hắn có thể tùy ý lấy mạng của ông, đây là một loại uy hiếp vô thanh."

Hoàng Tiểu Đào phẫn nộ đập bàn: "Thật to gan, dám đánh cả cảnh sát, ta không bắt hắn không được."

Lão Trương bị lời tôi nói dọa sợ, sắc mặt tái xanh, tôi hỏi: "Hiện trường có mất đồ đạc gì không?"

Lão Trương lắc đầu: "Sau chuyện, ta kiểm tra một chút, trong phòng những đồ giá trị vẫn còn nguyên."

Tôi nghĩ có lẽ hắn muốn tìm thứ khác, Vương Đại Lý xen vào: "Người này nhất định có liên quan tới cô gái mất tích.'

Tôi gật đầu: "Cũng có thể, phải rồi lão Trương, người mất tích tên là gì?"

"Từ Tiểu Huệ." Lão Trương trả lời.

Tiểu Đào hỏi ông ta có nhớ tướng mạo người kia không? Lão Trương nói nếu gặp lại mới nhận ra, bởi vậy Tiểu Đào bảo cảnh sát dẫn ông ta tới khoa giám định bằng hình ảnh. Sau khi lão Trương đi, chúng tôi lại nghiên cứu cái dùi cui bị chém, thấy khó mà tưởng tượng nổi.

Tôi không kể chuyện xảy ra trong trường cho Tiểu Đào, vì cảm thấy người này có gì đó dây mơ rễ má với mình, hắn hạ thủ lưu tình đối với lão Trương thì xem ra không phải người xấu.

Một lát sau, Tiểu Chu ở bên ngoài gọi: "Hoàng tỷ, mau tới đây xem một chút, người này chắc chắn các cô biết."

Chúng tôi tới khoa giám định, trong máy tính hiện lên một gương mặt mà tất cả mọi người đều rất quen thuộc. Đây chẳng phải diễn viên điện ảnh Trương Nghệ Hưng sao? Vương Đại Lý la lên: "Thì ra Trương Nghệ Hưng ngoài làm diễn viên, còn là một đại hiệp à?"

Lãi Trương lúng túng gãi đầu: "Ta nhớ qua qua thì hắn giống thế này."

Khả năng người này tướng mạo cực giống Trương Nghệ Hưng, lão Trương hồi tưởng lại kết quả là ra một tấm hình diễn viên điện ảnh.

Chuyện này liền tạm thời gác lại, trong tay Tiểu Đào còn mấy vụ án chưa được xử lý, không có thời gian đi truy nã một tên đại hiệp.

Lúc đó chúng tôi cũng cho rằng Từ Tiểu Huệ mất tích chỉ là một vụ án thông thường, ai ngờ sau đó lại dính dáng tới một vụ án quỷ dị bí ẩn, tuy không phức tạp lắm nhưng có thể xếp vào top 3 vụ quỷ dị nhất trong những vụ mà tôi phá.

Mấy ngày sau, một buổi sáng, tiếng hét thảm phá vỡ sợ yên tĩnh của xưởng thịt heo thành phố Nam Giang. Tiểu Đào nhận được báo án, lập tức báo cho tôi, cả hai cùng chạy tới xưởng thịt.

Vừa vào trong khuôn viên xưởng, chúng tôi đã ngửi thấy mùi máu tanh nồng nặc, cùng mùi thối rữa của nội tạng. Một người mặc tạp dề chừng 40 tuổi đi tới nói hắn chính là người báo án, gọi là lão Lý. Sáng nay 5h chuyện xảy ra quá kinh khủng khiến lão Lý và nhân viên tạp vụ sợ đến phát điên.

Tôi hỏi chuyện gì, lão Lý nuốt nước bọt nói: "Heo...heo nói tiếng người!"

Thì ra tối qua bọn họ trực ca đêm, 4h sáng một xe tải heo chạy tới, bọn họ dỡ hàng, sau đó mang vào xưởng giết mổ tắm rửa sạch sẽ để bắt đầu giết thịt. Có nhiều nơi dùng điện để giết heo, nhưng do điện cao thế không tốt nên ở đây giết mổ thủ công.

Cách làm là dùng một móc nhọn cắm vào cổ heo, con heo sẽ giãy dụa mấy phút, sau khi chảy hết máu thì đưa tới xưởng lớn để xử lý.

Xưởng lớn là một tập hợp dây chuyền sản xuất, toàn bộ quá trình không cần đụng tay. Lão Lý và nhân viên tạp vụ, Tiểu Thịnh phụ trách treo heo lên móc sắt. Tiểu Thịnh năm nay chừng 20 tuổi, mới làm nghề này chưa lâu, cho nên lão Lý luôn dẫn hắn theo, có thể gọi là sư phụ hắn.

Hai người giống như mọi ngày, cắt một vết ở khớp chân sau của con heo và treo ngược con heo lên móc. Tuy nhiên khi Tiểu Thịnh cắt chân một con, lại phát hiện cấu tạo không giống lắm,

hỏi lão Lý đây có phải heo bệnh không?

Lão Lý nói không thể nào, những con heo này trước khi đưa tới đây đều phải kiểm tra máu và nước tiểu, không thể có bệnh, chân không giống nhau có thể do bị thương từ trước.

Vì vậy cả hai tiếp tục công việc, treo con heo lên. Khi con heo đang treo lên thì đột nhiên nó mở mắt khiến Tiểu Thịnh giật mình. Lão Lý liền trấn an nói không vó gù, heo chưa chết hẳn cũng bình thường, Tiểu Thịnh lại nói con heo này cứ y như đang khóc!

Lão Lý nhìn lại, quả thật con heo đang chảy nước mắt, heo cũng có tuyến lệ nhưng chúng không giống con người dùng nước mắt để thể hiện bi thương, cho nên rất hiếm khi thấy heo khóc. Con heo kia vừa khóc vừa há miệng phát ra âm thanh quái đản, đồng thời chân trước nhúc nhích, thật giống như đang viết chữ.

Lúc này, dây chuyền bắt đầu hoạt động con heo kia liều mạng giãy dụa, phát ra tiếng kêu quái dị trầm thấp, Tiểu Thịnh đột nhiên hét lên: "Nó đang nói chuyện, nó nói mình là người. Mau dừng lại, mau dừng lại!"

Dây chuyền là tự động hoàn toàn, con heo bị đẩy vào máy cạo lông, trong đó nước sôi tới trăm độ, sau khi ủi xong thì dùng bàn chải sắt quét lên quét xuống, đưa ra ngoài rồi xẻ làm đôi. Khi Tiểu Thỉnh trông thấy nội tạng con heo, lập tức hét lêb, quỳ trên đất không ngừng gào khóc.

Lão Lý thấy việc có gì đó không đúng, vội đi ngắt cầu dao, đây là việc tương đối ảnh hưởng tới dây chuyền, nếu không có việc khẩn cấp họ sẽ không làm.

Chạy tới nơi, trông thấy nội tạng ở rãnh nước có chút khác biệt, Tiểu Thịnh giọng lạc đi: "Nó là người, chúng ta giết người rồi, cứu mạng!"

Nghe xong câu chuyện, chúng tôi đều kinh ngạc, Vương Đại Lý cứ há hốc mồm như pho tượng. Bên trong phân xưởng yên tĩnh, đột nhiên phát ra một tràng cười điên dại: "Người biến thành heo, heo biến thành người, chúng ta đều có tội, đều phải bị trừng phạt!"

Lão Lý lúng túng nói: "Là Tiểu Thịnh."

Tôi hỏi: "Ông khẳng định con heo kia là người?"

Lão Lý suy nghĩ một chút, đáp: "Không hoàn toàn, nhưng ta giết heo đã hai chục năm nay rồi, có thể khẳng định nó không phải heo."

Tôi vung tay lên: "Đi nhìn một chút xem."

Lúc đi ngang qua phân xưởng, tôi thấy chuồng xi măng bên cạnh có vài con heo mới giết, máu tươi chảy thành tầng trên đất, đông đặc lại. Mùi tanh lợm giọng khỏi phải nói, còn kinh khủng hơn so với hiện trường án mạng, tư chất tâm lý không tốt thì đúng là không thể làm nghề này.

Tôi hỏi lão Lý: "Mọi ngày các ông giết heo bằng cái gì?"

Lão Lý nhặt thanh kim loại dài dựng ở tường, đầu quấn miếng vải trống trơn, hình dáng như một cây súng trường, lão giải thích: "Đâm cái này vào cổ, chỗ đó là trí mạng của heo, đâm 1 cái là chết."

Tôi lại hỏi: "Người giết heo tối qua kinh nghiệm có dày dạn không?"

Lão Lý gật đầu: "Là một nhân viên tạp vụ có kinh nghiệm phong phú, nói chung là sẽ không có chuyện giết mà không chết."

Chương 165: Biến người thành heo

Khi chúng tôi vào trong phân xưởng, trông thấy một người đàn ông đang nhảy loạn, quần áo xộc xệch hét vào mặt chúng tôi: "Các ngươi đều phải bị biến thành heo, tất cả đều bị giết!"

Hoàng Tiểu Đào lúng túng: "Sao hắn lại ra nông nỗi này?"

Lão Lý thở dài thườn thượt: "Trước đây Tiểu Thịnh có hẹn hò một cô bạn gái, vừa nghe thấy hắn làm việc ở lò sát sinh liền không vui, nói nghề của hắn tàn nhẫn, chẳng ai có tương lai. Sau khi trở về, Tiểu Thịnh cứ như bị trầm cảm, có thể do đè nén trong lòng quá lâu, hôm nay bị kích động nên mới nói linh tinh."

Tiểu Đào chế giễu: "Những cô gái này thật là đạo đức giả, chính mình không ăn thịt hàng ngày sao?"

Vương Đại Lý nói: "Gần nhà ta có một lão hòa thượng chuyên xuất bản sách về phật giáo tuyên truyền, trong đó có phần nói về người giết heo kiếp sau đầu thai thành heo để trả nợ."

Giết heo người bình thường nghe qua thì là một công việc vừa dơ dây vừa tàn nhẫn, nhưng một ngày thành phố tiêu thụ biết bao nhiêu thành phẩm thịt, trừ vài thành phần ăn chay hoặc có tín ngưỡng không ăn heo, thì có ai là không dùng thịt heo? Cho nên nghề đồ tể này cũng không thể thiếu trong xã hội.

Hoàng Tiểu Đào bảo một cảnh sát đưa Tiểu Thịnh ra xe ngồi nghỉ, trấn an tinh thần, đợi lát nữa xem có thể lấy khẩu cũng không, mặc dù hy vọng rất mong manh.

Toàn bộ dây chuyền sản xuất đã ngừng, từng hàng heo đã rửa sạch, treo lơ lửng trên móc sắt, ở giữa có một chiếc cưa máy khổng lồ, bên dưới là một con heo bị xẻ đôi, toàn bộ nội tạng rơi xuống bể máu. Ngay khi Vương Đại Lý trông thấy cảnh này, hắn vội ôm miệng lao ra ngoài, chúng tôi đều khinh thường nhìn theo hắn.

Lão Lý hỏi: "Có muốn gỡ xuống không?"

Tôi nói không, những gì ở đây là hiện trường của án mạng, tốt nhất là nên giữ nguyên như vậy.

Tôi đeo găng tay mà tiểu Chu đưa, kiểm tra nội tạng trong cái bể. Kiến thức của tôi về giải phẫu cơ thể người rất chắc, đã có lần ông cho tôi xem nội tạng của các loài vật khác nhau và yêu cầu tôi chọn ra những thứ của con người. Liếc một cái tôi đã biết: "Là một người, hơn nữa còn là một phụ nữ, nhìn xem, đây là tử cung và buồng trứng."

Mọi người đều kinh ngạc, tôi bảo lão Lý mang cái thang tới, trèo lên dùng tay lật xem mặt cắt của xác con heo, tôi đã rất sốc.

Tôi phát hiện trên cơ thể này có rất nhiều bộ phận chắp vá. Cô ta bị chặt bỏ cẳng tay và cẳng chân, đắp móng heo vào, xương chậu cũng bị mài nhỏ khiến cả người giống như heo, dùng tứ chi để đi lại.

Hung thủ còn bổ sung một lượng lớn mỡ vào trong cơ thể, khiến trọng lượng nạn nhân đột biến tăng, làm cho đôi tay đứt rời phải chống đỡ toàn bộ sức nặng cơ thể, chỗ tiếp giáp với móng heo đã hoại tử, mưng mủ, vô cùng thê thảm.

Hung thủ còn ghép một cái đuôi heo vào xương cụt, cắt và khâu lại cơ vùng gáy khiến nạn nhân chỉ có thể ngóc đầu lên. Mũi nạn nhân cũng bị cắt gần đứt từ dưới lên, đệm xương sụn và vá da với mỡ vào tạo hình thành mũi heo.

Đôi tai cũng được vá tai heo vào, đầu lưỡi nạn nhân thì bị cắt mất.

Đây là giải phẫu chỉnh hình, biến một con người bằng xương bằng thịt thành heo!

Khi nói ra kết luận này, tất cả mọi người ở đó đều biến sắc, từng cảnh sát nghiến răng nghiến lợi, ngay cả một người luôn tỉnh táo như tôi cũng cảm thấy phẫn nộ vô cùng.

Phẫu thuật thẩm mỹ có thể biến một người thành người khác bằng cách lấp đầy, gọt xương, cắt các bộ phận, trên lý thuyết cũng có thể biến người thành hình dáng động vật. Nhưng như vậy thì cần một khoảng thời guan rất dài cộng với sự kiên nhẫn tuyệt đối. Vừa phải tạo hình lại cơ thể nạn nhân, vừa phải dùng thuốc để duy trì sự sống cho cô ta.

Thủ đoạn tàn nhẫn này có thể so sánh với cực hình tùng xẻo thời phong kiến, có thể nói lần này hung thủ đã điên tới cực điểm.

Tiểu Đào siết chặt nắm đấm, khóe mắt rớm lệ, nghiến răng ken két, nàng nói với thi thể kia: "Ta không biết cô tên gì, nhưng ta thề với cô, chỉ cần bắt được tên cầm thú đã hại cô, tôi sẽ đánh cho cha mẹ hắn cũng không nhận ra con mình."

Mọi người ai cũng hừng hực muốn báo thù cho nạn nhân, tôi sợ họ không kìn chế được nỗi lòng, liền nói: "Đừng thề nữa, nghiệm thi trước đã."

Sau khi chụp ảnh lại, tôi nhờ lão Lý giúp đỡ, dỡ hai nửa thi thể xuống, đi ủng cao su bước vào trong bể máu, nhặt những phần nội tạng của nạn nhân lên, không ít cảnh sát muốn giúp nhưng tôi đều từ chối.

Cuối cùng cũng lấy ra toàn bộ nội tạng, tôi bảo tiểu Chu lấy mẫu máu trên thi thể mang đi xét nghiệm, bởi vì nội tạng lẫn trong

bể máu heo đã bị ô nhiễm.

Lấy một cái nhíp, tôi gắp mẩu xương sụn dưới mũi nạn nhân, đưa lên quan sát, sau đó nói với Tiểu Đào: "Cô biết gì về giải phẫu thẩm mỹ?"

Tiểu Đào trả lời: "Không biết nhiều lắm, sao vậy?"

Tôi suy nghĩ, nói: "Hung thủ đã làm ra chuyện này, chứng tỏ hắn là người vô cùng cẩn thận. Sụn nhân tạo dùng trong phẫu thuật thẩm mỹ nói chung được làm bằng silicon, trên đó sẽ có ký hiệu, thông qua ký hiệu sẽ tìm được nhà sản xuất. Nhưng hắn lại dùng toàn bộ xương sụn từ cơ thể heo và của chính nạn nhân, căn bản là chẳng thể tra ra, ví dụ như xương đệm dưới mũi chính là xương heo."

Sau đó, lay lay chân trước của nạn nhân, nói tiếp: "Mặc dù tứ chi của nạn nhân bị chỉnh thành như vậy, nhưng vẫn có thể cử động linh hoạt, lúc đó chắc hẳn cô ấy đang cố viết ba chữ vào không khí: Tôi là người. Bởi vì cô ta không phải là heo, cấu tạo phần cổ khác nhau, cho nên cái móc đâm vào chưa chết hẳn chỉ tạm thời choáng mà ngất. Lúc bị treo ngược, máu dồn lên não lại thanh tỉnh."

Tôi nhìn về phía dây chuyền sản xuất, lúc bị đẩy vào máy cạo lông, cô ấy vẫn còn ý thức, bị dội nước sôi, sau đó dùng dao sắc cạo lên cơ thể, cuối cùng bị cưa máy xẻ làm hai, loại hành hạ thể xác này thật không thể tưởng tượng nổi.

Tiểu Đào hỏi: "Tống Dương, trên thi thể có manh mối quan trọng nào không?"

Thành thật mà nói, thi thể này rất dễ nghiệm mà cũng rất khó nghiệm. Dễ là bởi vì bây giờ nó đang rành rành trước mặt tôi, nhưng khó là bởi vì hung thủ không trực tiếp giết chết nạn nhân, hơn nữa trải qua việc giội nước sôi, trên cở thể căn bản là không

còn dấu vết của hung thủ.

Tô nói: "Cả thi thể này là một manh mối lớn, cô nghĩ ai có thể làm ra việc thế này?"

Tiểu Đào đáp rất nhanh: "Bác sĩ phẫu thuật chỉnh hình?"

Tôi gật đầu: "Nói đúng ra, là một bác sĩ sở hữu cơ sở phẫu thuật thẩm mỹ. Chỉnh hình một người thành heo phải tốn thời gian rất lâu, bác sĩ đi làm thuê không đủ điều kiện để làm việc này."

Tiểu Đào gọi cảnh sát đến, phái một nhóm đi các cơ sở phẫu thuật thẩm mỹ trong thành phố điều tra một lượt, tổng hợp thông tin cá nhân của người sở hữu, nhóm còn lại thì lần theo xe tải, điều tra nguồn gốc số heo này.

Tôi bổ sung một câu, danh sách các loại thuốc được dùng của từng cơ sở một tháng trở lại cũng mang về.

Sau khi các cảnh sát rời đi, tôi cứ đứng ngẩn người nhìn thi thể bị xẻ làm hai này, ông nội chưa từng dạy tôi khám nghiệm thi thể nào như vậy, thành thật mà nói tôi cũng có chút bó tay. Tiểu Đào nhận ra, nói: "Nếu quả thực không nghiệm được, ta gọi pháp y tới."

Bên ngoài thi thể đã biến dạng hoàn toàn, chỉ có thể tìm manh mối trong nội tạng, bề phương diện này thì đúng là pháp y có kinh nghiệm hơn.

Tôi trầm ngâm hồi lâu, đột nhiên nói: "Nội tạng giao cho pháp y khám nghiệm, thi thể thì để lại cho tôi."

Tiểu Đào tò mò hỏi: "Anh định làm gì?"

"Trả lại hình dạng con người cho nạn nhân!" Tôi cắn răng nói.

Chương 166: Toàn thi thuật

Tôi bảo Tiểu Đào cứ đưa thi thể về trước, sau đó nhờ Đại Lý mua giúp một ít bột xương, dao cạo, bột đậu xanh, vôi tôi, keo bong bóng cá, kim chỉ.

Đại Lý hỏi: "Bột xương là cái gì, mua ở đâu?"

Tôi giải thích: "Bột xương là bột mài từ xương động vật, ngươi tới cửa hàng trạm khắc xương, hoặc chợ hoa tìm, có người dùng nó để bón cây."

Hắn lại hỏi: "Keo bóng cá mua ở đâu?"

Tôi đáp: "Nó là mỡ sèn sệt trong bụng cá, cứ tới chợ mà mua."

Đại Lý gật đầu rời đi, Tiểu Đào gọi điện bề đội nhưng giờ không có bác sĩ pháp y nào tới được, bởi Hắc Báo bang với Huyết Lang bang vẫn đang đánh nhau, pháp y không chỉ nghiệm thi, còn phải nghiệm thương. Tối qua hai bang đánh một trận lớn, toàn bộ pháp y đang phải phụ trách vụ này.

Tôi bất đắc dĩ nói: "Gộ Tôn Băng Tâm đi."

Tiểu Đào đơ người: "Tôn Lão Hổ biết sẽ chửi chết tôi đấy."

Tôi đáp: "Thì trực tiếp hỏi ý kiến ông ấy."

Tiểu Đào gọi điện cho Tôn Lão Hổ, năn nỉ nửa ngày ông ấy mới đồng ý, nhưng với một điều kiện, trước khi trời tối phải đưa nàng về nhà. Dù sao thì Băng Tâm cũng học pháp y, dù Tôn Lão Hổ không ủng hộ nhưng đây là một cơ hội thực hành rất tốt.

Tiểu Đào cúp điện thoại, nói: "Thanh mai trúc mã của anh lát

nữa sẽ đến."

Tôi ừ một tiếng, tâm tư đang đặt cả vào vụ án, không có tâm trạng đùa bỡn.

Chúng tôi chạy về cục cảnh sát, Băng Tâm từ một chiếc taxi nhảy xuống, háo hứng nói: "Tiểu Đào tỷ tỷ, Tống Dương ca ca, lần này là vụ án gì vậy?"

Tôi đáp: "Cứ xem thi thể rồi nói."

Tôn Băng Tâm cao hứng kéo tay tôi, nhún nhảy như con thỏ con: "Hai ngày nay sinh hoạt cứ như đường thẳng, muội đã sớm nhàm chán, cám ơn hai người đã gọi tôi tới."

Thấy hai chúng tôi không nói gì, nàng hỏi tiếp: "Sao vậy, nhìn biểu hiện hai người nghiêm túc thế, có phải vụ án khó phá không?"

Tiểu Đào hừ một tiếng: "Nhìn thấy thi thể cô sẽ biết!"

Hoàng Tiểu Đào đẩy cửa phòng giữ xác, Băng Tâm nhìn thấy thi thể trên bàn, đầu tiên là ngạc nhiên hỏi: "Đây là người sao?" Dù sao nàng cũng học pháp y, nhìn thấy nội tạng và xương cốt thoáng cái đã kịp phản ứng, sợ hãi che miệng khóc nức lên: "Kẻ nào gây ra chuyện này? Quá biến thái!"

Tôi kể sơ qua về vụ án, Băng Tâm nước mắt lã chã, không ngừng nói: "Quá độc ác, quá tàn nhẫn."

Chờ Băng Tâm bình tĩnh lại, tôi giao cho nàng đi xét nghiệm nội tạng, Băng Tâm gật đầu, thay áo blouse trắng, đeo găng tay xách túi nội tạng sang bên bàn khác giải phẫu.

Tôi nhìn thi thể, quan sát đi quan sát lại, suy nghĩ nên làm thế nào? Đầu tiên là tôi muốn cắt bỏ những bộ phận không phải của con người, sau đó dựa trên giải phẫu học, bổ sung những chỗ bị khuyết thiếu.

Ngỗ Tác cổ đại thường phải đối mặt với những án chặt xác, người xưa rất coi trọng việc chết toàn thây, nếu không thì hồn phách không được an nghỉ. Bởi vậy Ngỗ Tác có một bộ 'Toàn thi thuật', vừa để phá án, vừa để cho người chết có thể an tâm lên đường.

Tôi cầm lên một con dao mổ, bắt đầu công việc, cắt bỏ toàn bộ tai heo, móng heo, đuôi heo, cắt xong thì khâu lại, xếp cái xác thành hình người. Việc khó nhất là lấy mỡ thừa ra ngoài. Mở lỏng sau khi đông lại, biến thành một mảng hoa trắng, ở giữa mỡ được bơm vào và mỡ của nạn nhân có một đường ranh giới rõ ràng, tôi cẩn thận tách chúng ra từng chút một.

Thấy cảnh này, Tiểu Đào có vẻ không chịu nổi, tôi nói: "Nếu không chịu được thì cô ra ngoài một lát đi."

Tiểu Đào nói: "Không, tôi không sao. Tôi vẫn nghĩ rằng Ngỗ Tác không đụng dao kéo, không ngờ anh giải phẫu lại thành thạo như thế."

"Kỹ thuật của tôi là nghiệp dư, còn rườm rà lắm, không tin cứ hỏi Băng Tâm xem, chẳng qua là nhờ con dao này quá sắc thôi." Tôi mỉm cười.

Đúng lúc này Vương Đại Lý xách một túi đồ lớn đi vào, trông thấy Băng Tâm thì mừng rỡ nói: "Tôn đại tiểu thư, sao cô cũng tới đây?"

Băng Tâm đeo khẩu trang nói: "Tống Dương ca ca gọi ta tới giúp đỡ."

Vương Đại Lý trông thấy thi thể nằm trên bàn, biến sắc hỏi: "Dương tử, sao ngươi lại phá cái xác?"

Tôi xua tay: "Đừng làm ầm ĩ, đi mang nước nóng tới đây."

Tôi trộn bột xương, bột đậu và vôi theo tỷ lệ vào một cái chậu

sắt, chờ Đại Lý mang nước nóng đến, rót vào. Chờ cho nước nguội, tôi cho tay vào trộn đều thành bột nhão, cái này gọi là bột nhuyễn cốt.

Chậu sắt bên cạnh bỏ keo bóng cá và mỡ heo mới tách ra, dùng đèn cồn đun phía dưới, sau khi tan chảy thì trộn tinh bột vào, rồi để sang một bên cho nguội.

Tôi sờ xương cốt nạn nhân, bổ sung những chỗ khuyết bằng bột nhuyễn cốt, sau đó dùng dao cạo cẩn thận gọt cắt ngoài rìa. Bột nhuyễn cốt gặp lạnh sẽ cứng lại rất nhanh, dùng tay gõ gõ phát ra tiếng lục khục, sờ vào cảm giác rất giống xương thật.

Làm việc này rất tốn sức, thỉnh thoảng còn phải đối chiếu với mô hình giải phẫu người treo trên tường. Cuối cùng tôi đã hoàn thiện toàn bộ được xương chậu, xương sườn, răng, sống mũi của nạn nhân.

Toàn bộ thì không đầy đủ được, do thiếu cẳng tay và cẳng chân, nhưng không ảnh hưởng tới vụ án.

Lúc này Băng Tâm đã giải phẫu xong, mang những mẫu chiết xuất ra sang phòng kỹ thuật xét nghiệm.

Tôi đắp phần thịt và máu của nạn nhân lên bộ xương, đổ đầy hỗn hợp keo bóng cá và mỡ lợn bên dưới, rồi dùng kim chỉ khâu da lại. Một cơ thể người từ từ hiện lên, Vương Đại Lý xúc động nói: "Dương tử, ngươi còn có nghề này à. Đúng là một Đại Tống đề hình quan thời nay."

Tôi cười, tiếp tục công việc. Mấu chốt nhất là phần đầu của nạn nhân, thời gian làm bằng cả thời gian xử lý phần thân cộng lại.

Mặt người không chỉ có một lớp da, bên dưới được nâng đỡ bằng xương sụn, cơ bắp, hàm răng, tôi phải liên tục điều chỉnh tỷ

lệ mỡ, cuối cùng mới khôi phục lại gương mặt của nạn nhân.

Lúc này Tôn Băng Tâm đẩy cửa vào nói: "Tống Dương ca ca, muội đã xét nghiệm xong..." chợt trông thấy tôi đã trả lại hình dáng ban đầu của người chết, thốt lên một tiếng, không nói nên lời.

"Hoàn thành!"

Tôi đứng dậy đấm lưng, bóp eo, từ đầu tới cuối làm việc ba giờ đồng hồ, lưng đã sớm rã rời.

Trên giường giờ đây là một tử thi không có tứ chi, không tóc, không có ngực, trên người đầy vết chỉ khâu, nhưng gương mặt thì lại hoàn chỉnh tới kỳ lạ, ba người không khỏi thốt lên kinh ngạc.

Tiểu Đào nói: "Công nghệ 3D phục hồi cũng không làm hoàn hảo được thế này. Tống Dương, anh giỏi quá!"

Tôi khiêm tốn: "Chẳng qua là tôi đã quá quen với cấu tạo cơ thể người, gương mặt có một số điểm là do tôi tự suy đoán, có điều cũng phải đạt tới bảy tám phần."

Tiểu Đào liền gọi người của tổ kỹ thuật qua chụp ảnh, họ đi vào, thấy thi thể đã được phục hồi, ai cũng kinh ngạc không ngớt, sau đó chụp lại mặt nạn nhân từ nhiều góc độ khác nhau, rồi mang sang so sánh với hộ khẩu trong cơ sở dữ liệu, xác minh danh tính của nạn nhân.

Tôi hỏi Băng Tâm đã xét nghiệm ra cái gì, nàng cầm tờ giấy xét nghiệm lên nói: "Nạn nhân ước chừng 26 đến 27 tuổi, nhóm máu B, không có thói quen hút thuốc, uống rượu. Trong ruột non muội tìm thấy thức ăn chăn nuôi còn chưa tiêu hóa hết, đại khái là do cô ta quá đói mới ăn, ngoài ra còn có cặn thức ăn của người chưa được đào thải ra ngoài. Có thể phán đoán rằng bữa ăn bình thường cuối cùng của nạn nhân là bảy ngày trước. Toàn bộ phổi, gan, thận

của nạn nhân cũng có dấu hiệu nhiễm bệnh, hẳn là do gần đây tạo nên. Gan bị tổn thương khá nghiêm trọng, từ bên trong xét nghiệm ra thành phần thuốc an thần, thuốc mê, thuốc ức chế miễn dịch, cùng với một số axit hyaluronic và độc tố botulinum còn sót lại. Trên cơ bản đều là thuốc mà các trung tâm phẫu thuật thẩm mỹ dùng đến, muội đã liệt kê một danh mục thuốc cụ thể."

Tôi hỏi: "Có biết được liều lượng của những loại thuốc này không?"

Băng Tâm suy nghĩ một chút: "Có thể tính ra phần nào."

Tôi nói: "Tốt quá, đây là chứng cớ định tội hung thủ tại tòa, thật cảm ơn muội!"

Băng Tâm đỏ mặt: "So với những gì Tống Dương ca ca làm thì việc của muội có thấm vào đâu."

Chương 167: Cuốn nhật ký bị rách.

Tôi hỏi Băng Tâm: "Nội tạng có cần xét nghiệm nữa không?"

Nàng lắc đầu: "Không cần."

Tôi liền dùng dao mổ rạch phần chỉ khâu trên bụng nạn nhân, nhét đống nội tạng vào, mỗi thứ đều trả lại vị trí ban đầu, dùng chỉ cố định. Tiểu Đào hỏi: "Tống Dương, anh làm gì vậy?"

Tôi thương hại thở dài: "Để cho nạn nhân được toàn thây."

Băng Tâm ánh mắt ngưỡng mộ: "Tống Dương, huynh thật là nhân hậu."

Tôi cười, đây là việc mà Ngỗ tác nào cũng làm, sau khi đính nội tạng lại, tôi rút một xấp tiền vàng hỏa táng, miệng lẩm bẩm: "Một ly hoàng tửu kính thiên địa, hai cây cao hương kính quỷ thần. Đốt đèn soi rọi đêm đen, giải oan rửa tồi Tống đề hình!"

"Hôm nay Tống Dương lấy danh nghĩa tổ tiên Đề hình quan Tống Từ thề rằng, nhất định sẽ vì cô mà minh oan giải tội, cô yên tâm nhắm mắt đi!" Tôi siết chặt nắm đấm.

Cũng không biết có phải ảo giác không trong phòng như có một trận gió mang theo tiếng khóc trở về, tất cả mọi người nhìn thi thể kia không nói nên lời.

Nghiệm thi hoàn thành, tôi, Đại Lý và Băng Tâm liền tạm thời cáo từ. Ra khỏi cục, Băng Tâm kéo tay tôi nói: "Tống Dương ca ca, huynh còn nợ muội bữa cơm đấy."

Tôi đáp: "Lần sau đi."

Băng Tâm bĩu môi một cái thật dài: "Tống Dương ca ca, huynh không phải muốn quỵt nợ chứ? Hôm nay vất vả lắm muội mới được ra ngoài, không biết bao giờ mới có lần sau."

Tôi bất đắc dĩ: "Được, được đi thôi."

Chúng tôi chọn một tiệm đồ nướng Hàn Quốc, Băng Tâm không ăn nhiều, chỉ ngồi tán gẫu với tôi. Hai chúng tôi một là Ngỗ Tác, một là pháp y, lại thêm quan hệ hồi nhỏ, cơ hồ là chẳng có gì giấu nhau.

Vương Đại Lý thì không xen vào, chỉ vùi đầu ăn, hết cả mấy đĩa thịt bò, hóa ra bữa cơm này là tôi mời hắn.

Có thể do vụ án vừa rồi ám ảnh tâm lý, nên ba chúng tôi không động tới thịt ba chỉ. Cơm nước xong, tiễn Băng Tâm ra xe bus, lên xe nàng dặn đi dặn lại rằng nếu vụ án có tiến triển nhất định phải báo cho nàng, nàng muốn tận mắt chứng kiến tên cầm thú kia bị bắt.

Hai ngày sau đó, Tiểu Đào gọi cho tôi, nói vụ án có tiến triển, bảo chúng tôi qua cục cảnh sát. Tổ kỹ thuật thông qua gương mặt nạn nhân xác định được, cô ta tên là Từ Tiểu Huệ, một họa sĩ tự do. Lúc nghr được cái tên này, tôi với Đại Lý cùng ngớ người, hắn la lên: "Chẳng phải là nữ họa sĩ mất tích lần trước sao?"

Tiểu Đào nói: "Không sai, quả là trùng hợp, chính cô gái đó."

Trong ảnh, Từ Tiểu Huệ là một cô gái trong sáng ngây thơ, khiến người nhìn như thấy ánh ban mai sáng sủa, vừa nghĩ tới bộ dạng lúc chết của cô ấy, tôi liền thấy phẫn nộ, loại biến thái nào mới có thể làm ra loại chuyện này???

Hoàng Tiểu Đào còn điều tra toàn bộ các trung tâm phẫu thuật thẩm mỹ trong thành phố. Các nhân viên cảnh sát dựa vào danh

sách thuốc mà Băng Tâm kê lần lượt điều tra, tổng cộng có 5 trung tâm gần đây đã sử dụng toàn bộ số thuốc như trên, nói cách khác 5 trung tâm này đều khả nghi.

Tôi muốn xem qua vị trí của 5 trung tâm này, Hoàng Tiểu Đào mở bản đồ thành phố ra, dùng đinh ghim vị trí của các trung tâm theo thứ tự, sau đó dùng bút dạ đánh dấu một cái, nói: "Đây là nhà của Từ Tiểu Huệ."

Tôi nhìn bản đồ, suy nghĩ. Tiểu Đào hỏi: "Chúng ta tới lần lượt 5 trung tâm này chứ?"

Tôi đáp: "Không cần nóng vội, tới nhà Từ Tiểu Huệ trước đã."

Tiểu Đào gọi theo Vương Nguyên Thạch, bốn người chúng tôi tới nhà của Tiểu Huệ, lão Trương đang đi tuần, trông thấy chúng tôi thì nói: "Hoàng cảnh quan, sao các người lại tới đây? Chẳng lẽ Từ Tiểu Huệ xảy ra chuyện gì?"

Tiểu Đào đáp: "Cô ta bị mưu sát!"

Lão Trương kinh ngạc, trợn hai mắt: "Một cô gái rất hiền lành dễ mến, lần nào gặp ta cũng chào hỏi, sao nói đi là đi!"

Lão Trương liền dẫn đường cho chúng tôi tới nhà Từ Tiểu Huệ. Trong nhà dọn dẹp rất ngăn nắp sạch sẽ, tường treo mấy bức phác họa, giá rất nhiều sách, Tiểu Đào hỏi lão Trương: "Thường ngày cô ta có quan hệ với ai gần gũi?"

Lão Trương đáp: "Cha mẹ cô ấy không ở đây, Tiểu Huệ vừa vẽ tranh kiếm tiền vừa đi học, nha đầu này tính cách tương đối hướng nội, hàng ngày chẳng có ai tới chơi, bạn trai...cũng hình như không nghe nói. Phải rồi, có cần ta thông báo cho người nhà cô ấy không?"

Tôi lập tức nói: "Tạm thời không cần."

Con gái mình chết bằng cách đó, tôi sợ cha mẹ của cô ta không chịu được cú sốc, nếu quả thật cần hỏi gì, tôi sẽ thông báo sau.

Chúng tôi đeo găng tay vào, bắt đầu tìm kiếm, trong nhà không có gì đặc biệt, đột nhiên Đại Lý la lên: "Dương tử, ta tìm thấy cái này!"

Hắn tìm được một cuốn nhật ký trong ngăn kéo ghi chép lại lịch trình hàng ngày của chủ nhân. Tiểu Huệ là một người rất giỏi quản lý thời gian.

Tôi cầm cuốn nhật ký lên, nhanh chóng lật giở, ngày 7 tháng 11 là Tiểu Huệ mất tích, nhưng khi lật tới trang đó, chỉ phát hiện thấy có số 6, một trang rõ ràng bị xé mất, dưới tờ giấy trắng có ghi: "Tống Dương, đừng điều tra vụ án này!"

Tôi gọi tất cả mọi người tới xem, Tiểu Đào hít sâu một hơi nói: "Ai mà thần thông quảng đại như vậy, biết trước anh sẽ tới đây?"

Vương Đại Lý suy đoán: "Chẳng lẽ là hung thủ để lại uy hiếp?"

Tôi trầm ngâm: "Không, hung thủ sẽ không vẽ rắn thêm chân, để lại nét chữ của mình chẳng phải là muốn chết sao? Người này có khả năng là kiếm khách thần bí hôm đó tập kích lão Trương."

Hoàng Tiểu Đào nói: "Người này có điểm yếu à, sao phải xé một trang nhật ký?"

Tôi đáp: "Quan trọng là hắn biết tôi, hơn nữa còn biết tôi sẽ điều tra vụ án này."

Bây giờ tôi càng khẳng định hắn chính là người cứu Quang trọc, hắn bao tôi tránh xa vụ án này không phải có ý hại tôi, nhưng rốt cuộc hắn là ai, tai sao lại phải giấu mặt?

Tôi lật lại mấy trang nhật ký trước, nhật ký đầy ắp những lịch trình thường ngày đã được lên kế hoạch từ trước, nhưng bất ngờ

phát hiện ngày 3 tháng 11 cũng bị xé mất, nó có ý nghĩa gì không?

Sau khi suy nghĩ kỹ, tôi nói: "Chẳng lẽ ngày 3 tháng 11 nạn nhân có đi gặp hung thủ? Kẻ này không muốn tôi điều tra nên đã xé bỏ."

Vương Đại Lý giơ ngón tay: "Tống Dương, ngươi quá thông minh, hắn làm thế này gọi là giấu đầu hở đuôi."

Hoàng Tiểu Đào bảo Vương Nguyên Thạch tới sở viễn thông, lấy hồ sơ liên lạc gần đây của nạn nhân, còn chúng tôi ở lại lục soát một lượt nữa. Tôi phát hiện một bức ảnh chụp chung trong lễ tốt nghiệp, nạn nhân tính cách hướng nội, không giao thiệp nhiều, có lẽ sẽ liên lạc với bạn học, liền cất bức ảnh vào túi.

Vương Nguyên Thạch làm việc rất nhanh nhẹn, lúc chúng tôi xuống lầu ông ta đã trở lại mang về một bản ghi chép liên lạc của nạn nhân. Ngày 3 tháng 11, có một số điện thoại gọi vào số của nạn nhân ba cuộc.

Vương Nguyên Thạch đã tra ra chủ nhân số này là Ngô Lệ. Tiểu Đào liền gọi vào số Ngô Lệ; sau khi biết Tiểu Huệ xảy ra chuyện, Ngô Lệ vô cùng sợ hãi. Cô ta kể, hôm 3 tháng 11 họ tổ chức họp lớp, vì trên đường đi Tiểu Huệ kẹt xe nên cô ta mố gọi ba cuộc.

Đây là một manh mối quan trọng, Hoàng Tiểu Đào hỏi Ngô Lệ có thể gặp mặt không, cô ta đọc một địa chỉ.

Chúng tôi tới địa chỉ, là một quán cà phê, ba người chúng tôi đi vào còn Vương thúc ở ngoài, Tiểu Đào hỏi: "Sao ông không vào?"

Vương Nguyên Thạch chỉ cái bảng "cấm hút thuốc" trên tường Tiểu Đào cười: "Cũng tự giác nhỉ."

Vương Đại Lý nhỏ giọng: "Vương thúc ngày nào cũng uống rượu hút thuốc, không sợ ung thư sao?"

Tiểu Đào cười nhạt: "Ngươi đừng lo lắng, người liều mạng như ông ta chưa mắc ung thư có khi đã hi sinh vì nhiệm vụ rồi."

Đại Lý ngạc nhiên nhìn Tiểu Đào, nàng nói: "Ta nói không đúng sao?" Rồi kêu thêm một lý espresso cho Vương thúc bên ngoài.

Uống cà phê được một lát, một cô gái trông vẻ tri thức, tóc ngắn mặc áo khoác bước vào, đi tới: "Các ngươi là cảnh sát muốn gặp tôi đúng không? Tôi là Ngô Lệ."

Tiểu Đào mời cô ta ngồi, gọi cà phê, Ngô Lệ nhẹ giọng cảm ơn. Đầu tiên cô ta hỏi Tiểu Huệ chết thế nào, Tiểu Đào nói liên quan tới vụ án không tiện tiết lộ, sau đó hỏi cô ta về buổi họp lớp.

Ngô Lệ nhớ hôm đó cũng không có gì đặc biệt xảy ra, Từ Tiểu Huệ từ lúc đi học đã tương đối khép kín, chỉ quan hệ với mấy nữ sinh khá chút, mọi người cười cười nói nói, ăn xong bữa cơm thì giải tán.

Tôi hỏi: "Trong số những bạn học của mấy cô, có ai mở trung tâm thẩm mỹ không?"

Ngô Lệ đáp: "Có!"

Chương 168: Bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ

Chúng tôi trao đổi ánh mắt với nhau, xem ra tôi đã hỏi đúng trọng tâm vấn đề, Ngô Lệ thắc mắc: "Từ Tiểu Huệ chết có liên quan tới phẫu thuật thẩm mỹ à? Nhan sắc của nàng trời sinh quyến rũ, đâu cần phải chỉnh sửa?"

Tôi hỏi: "Người sở hữu trung tâm phẫu thuật thẩm mỹ tên gì?"

Ngô Lệ đáp: "Khổng Huy, hôm đó chúng tôi nghe nói, bây giờ hắn là bác sĩ thẩm mỹ chuyên nghiệp, rất nhiều phụ nữ đều tới chỗ hắn tu sửa nhan sắc. Hắn còn có tấm danh thiếp, để ta tìm cho các ngươi."

Ngô Lệ lục túi xách, đưa ra một tấm danh thiếp, trên đó viết 'Bệnh viện chỉnh hình Ellie - Khổng Huy'. Tôi nhớ ra, bệnh viện này nằm trong 5 bệnh viện sử dụng số dược phẩm trong danh sách, xem ra Khổng Huy này có mối nghi ngờ rất lớn.

Thật đơn giản đã tìm ra manh mối trọng yếu, điều này nằm ngoài dự liệu của tôi.

Hoàng Tiểu Đào hỏi: "Khổng Huy có mỗi quan hệ đặc biệt nào với Từ Tiểu Huệ không?"

Ngô Lệ cười: "Có thể có quan hệ gì được chứ, các người không biết đấy thôi, Khổng Huy lúc còn đi học vừa lùn vừa xấu, gia cảnh cũng chẳng khá giả, nghe nói cha hắn còn là phạm nhân đang thụ án, hắn vô cùng tự ti. Có điều không gặp ba năm phải lau mắt mà nhìn, bây giờ hắn là người có mức sống tốt nhất trong đám bạn cùng lớp, có sự nghiệp, chạy BMW, ta đoán hắn cũng tự chỉnh hình

cho mình trở thành một đại gia sáng sủa, ta còn trêu Từ Tiểu Huệ sao lúc trước không nhận lời hắn tán tỉnh."

Hoàng Tiểu Đào kinh ngạc: "Cô nói gì?"

Ngô Lệ uống hớp cà phê: "Đều đã là chuyện quá khứ, thực ra cũng chẳng có gì, ngày trước Khổng Huy viết thư tình cho Tiểu Huệ, viết tới mười mấy lá thư, Tiểu Huệ sao có thể vừa ý hắn? Năm đó vào một buổi tối, hắn còn ở dưới sân ký túc chúng tôi, xếp nến thành hình trái tim để thổ lộ. Chẳng biết ai chơi khăm, từ trên lầu hất một xô nước xuống, ướt hết từ đầu tới chân Khổng Huy, từ đó về sau không thấy hắn nhắc tới chuyện này nữa."

Tiểu Đào hỏi: "Hôm họp lớp, hai người có tiếp xúc với nhau không?"

"Ta không biết!" Ngô Lệ bỗng thấp giọng, nói: "Đồng chí cảnh sát, ta đã nói nhiều như vậy rồi, có thể tiết lộ một chút, Khổng Huy có phải là liên quan tới cái chết của Tiểu Huệ không?"

Tiểu Đào trả lời: "Chúng tôi tìm cô trước, vậy chẳng lẽ cô cũng liên quan tới Tiểu Huệ?"

Ngô Lệ lập tức biến sắc, xua tay lia lịa: "Không, không, ta với cô ấy quan hệ rất tốt, dù là ai cũng sẽ không phải là ta."

Hoàng Tiểu Đào cười: "Vậy thì đừng suy đoán bậy bạ, càng không nên nói linh tinh với những bạn cùng lớp, cảm ơn cô đã hợp tác."

Hoàng Tiểu Đào hù dọa cô ta, là để tránh cô ta nói bậy bạ, đánh rắn động cỏ, Ngô Lệ nhìn qua đã thấy thuộc mẫu người ngồi lê đôi mách.

Sau khi cáo từ Ngô Lệ, bốn người chúng tôi tức tốc chạy tới bệnh viện của Khổng Huy, tới sảnh hỏi lễ tân, được biết Khổng viện trưởng đang làm giải phẫu. Ngồi chờ nửa tiếng, một nam bác

sĩ mặc áo Blouse trắng dẫn một bệnh nhân mặt quấn băng đi ra, Đại Lý lè lưỡi: "Phẫu thuật chỉnh hình thật ghê sợ."

Tiểu Đào mắng: "Ngươi bớt nói cũng không ai bảo ngươi câm đâu." Sau đó đi tới chỗ nam bác sĩ, nói: "Ngươi chính là viện trưởng ở đây?"

Tên bác sĩ gật đầu một cái, sau đó liếc nhìn dáng vóc Tiểu Đào: "Tiểu thư tới đây để chỉnh hình hay hút mỡ?"

Tiểu Đào giơ thẻ cảnh sát ra, nháy mắt đồng tử hắn hơi co lại, cho thấy người này rất có vấn đề.

Tiểu Đào liên tục hỏi mấy vấn đề, hắn có biết Từ Tiểu Huệ không? Ngày 3 tháng 10 họp lớp, hai người có nói chuyện với nhau không?

Khổng Huy cười nói: "Mười năm không gặp, dĩ nhiên nói mấy câu chuyện phiếm, chỉ là mấy vấn đề thường nhật, chẳng có gì lớn."

Người này rất bình tĩnh, nhưng tay của hắn lại bán đứng hắn. Lúc trả lời câu hỏi, mạch máu trên tay hắn cứ giật giật, cho thấy nhịp tim của hắn đang tăng cao.

Tiểu Đào lại hỏi: "Từ ngày 6 tháng 11 đến 13 tháng 11, lịch trình làm việc của ngươi thế nào?"

Khổng Huy nói: "Rất bình thường, ban ngày đi làm, tối mới về nhà, tiểu thư cảnh quan, ngươi hỏi nhiều như vậy, rốt cuộc Từ Tiểu Huệ đã xảy ra chuyện gì?"

Hoàng Tiểu Đào đang định nói, tôi xen vào: "Cô ấy bị thương, hiện đang cấp cứu."

Hung thủ không tự tay giết chết Từ Tiểu Huệ nên tôi cố ý nói vậy, quả nhiên mí mắt Khổng Huy giật giật: "Bị xe đụng?"

Tôi nói: "Chẳng lẽ ngươi không biết gì ư?"

Khổng Huy biến sắc: "Cảnh sát tiểu ca, ngươi nói rõ ràng một chút, làm sao ta có thể biết cô ây xảy ra chuyện gì?"

Tôi vẫn nhìn chằm chằm vào mắt hắn, một chiêu này là học của Vương Nguyên Thạch, đôi mắt sắc bén lóe lên, Khổng Huy không dám nhìn lại, tôi nói: "Được rồi, đợi cô ta tỉnh lại mới có thể nói cho chúng ta biết tình hình."

Sống mũi Khổng Huy và trên trán của hắn rịn ra một lớp mồ hôi, Tiểu Đào hỏi: "Khổng viện trưởng, nhân tiện cho chúng ta vào xem phòng giải phẫu được không?"

Hắn từ chối: "Vừa mới làm phẫu thuật, còn chưa phun khử trùng, sợ mất vệ sinh."

Tiểu Đào lắc đầu: "Không sao, dù gì đây cũng không phải bệnh viện chữa bệnh truyền nhiễm."

Chúng tôi vào trong phòng mổ, tôi bảo Đại Lý mang ô trong xe tới. Tường bên trong phòng sơn trắng, nửa dưới lát gạch sứ, giữa phòng có một giường mổ, phía trên là đèn pha, xung quanh là rèm vải kéo lên xuống được.

Tôi đóng cửa lại, mở cửa sổ, dùng ô đỏ kiểm tra nhiều lần. Phòng mổ lớn như vậy không thể nào không có dấu vết lưu lại, ấy vậy mà mặt đất lại rất sạch sẽ, không có chỗ nào đặc biệt đáng chú ý.

Tôi nói: "Nơi này chắc hẳn không phải hiện trường vụ án."

Tiểu Đào đáp: "Nói cũng bằng thừa, bệnh viện này làm ăn rất tốt, Khổng Huy là viện trưởng tuyệt đối sẽ không làm việc đó ở chính bệnh viện của mình. Ở đây nhân viên nhiều như vậy, làm gì khác thường sẽ bị nhận ra ngay."

Trong lúc nói chuyện với nhau, chúng tôi đã thầm thừa nhận Khổng Huy là hung thủ, đúng như lời dạy của ông nội, án càng kinh khủng càng dễ phá. Nếu như Khổng Huy dùng thủ pháp giết người thông thường, mà không dùng thủ pháp biến thái của chính mình, khẳng định tôi sẽ mất rất nhiều thời gian, chính bởi vì nếu không tìm đường chết, ngươi sẽ không chết."

Vương Đại Lý xen vào: "Có nên bắt viện trưởng kia về không?"

Tiểu Đào nói: "Không chứng cứ thì không thể bắt người, hơn nữa hiện giờ chưa muốn đánh rắn động cỏ."

Sau khi ra cửa, Tiểu Đào còn nói mấy câu khách khí với Khổng Huy, giống như đã hoàn toàn không nghi ngờ hắn. Cảnh sát cũng rất cao tay, càng muốn bắt một người thì càng khiến hắn nghĩ mình đang an toàn.

Bất kể hung thủ thông minh hay ngu dốt đều có một suy nghĩ giống nhau, đó là nghĩ mình sẽ được nhơn nhơn ngoài vòng pháp luật.

Ra khỏi bệnh viện, trông thấy đám người lui tới đây hầu hết là nữ giới trẻ tuổi, tôi nói với Đại Lý: "Giao cho ngươi một người đẹp, thuận tiện rèn luyện kỹ xảo bắt chuyện của ngươi xem."

Vương Đại Lý gật đầu lia lịa: "Được, được."

Mấy người chúng tôi về trước, Đại Lý ở lại tìm cách bắt chuyện với mấy người lui tới. Cấp dưới của Tiểu Đào dẫn về một hộ cá thể nuôi heo, chính hắn mang Từ Tiểu Huệ tới lò sát sinh. Chúng tôi tra hỏi một chút, hắn nói hôm đó trên đường lái xe đi, trông thấy ven đường có một con heo lạc đàn, liền xốc nó lên xe, lúc đó tâm lý còn rất phấn khởi, con heo này bằng với mấy ngàn tệ trên trời rơi xuống.

Người đó là một nông dân chất phác, trong toàn bộ quá trình

lấy cung luôn bất an, hoảng sợ nói: "Chính phủ, có phải heo của ta có vấn đề, phải bồi thường bao nhiêu tiền?"

Hoàng Tiểu Đào trấn an: "Không có, ngươi yên tâm, ngươi đi được rồi."

Buổi trưa Tiểu Đào gọi cơm hộp cho tất cả tổ chuyên án. Vừa ăn xong thì Vương Đại Lý về, hai mắt đỏ ngàu, chảy nước, tôi cười nói: "Đại Lý, mắt làm sao vậy?"

Hắn tức giận nói: "Ngươi không thấy à mà còn hỏi, đều là vì mỹ nữ của ngươi, ta mới bị xịt hơi cay vào mặt."

Chương 169: Mối đe dọa lớn

Công việc mà tôi giao cho Đại Lý đó là chụp ảnh vết khâu của những khách hàng lui tới. Phẫu thuật chỉnh hình là riêng tư, phụ nữ thì thích làm đẹp, chẳng ai muốn vạch băng ra để cho người khác chụp cả.

Vương Đại Lý năn nỉ gãy lưỡi mới chụp được mấy bức, có một cô gái nghĩ hắn là kẻ biến thái, còn cầm bình xịt hơi cay tấn công hắn.

Tôi cười khổ: "Thật xin lỗi, bữa sau ta sẽ mời ngươi ăn để bồi thường. Ảnh đâu cho ta xem một chút."

Hắn đưa điện thoại ra, tôi bảo một cảnh sát mang đi in ảnh. Sau khi có ảnh, so sánh với vết khâu trên thi thể, tôi dùng bút đánh dấu vào hình, nói: "Mọi người nhìn vết khâu này xem, chắc chắn là cùng một người làm."

Vết khâu cũng giống như nét chữ, không bác sĩ nào có thói quen giống nhau, nhưng chứng cứ này chưa đủ để định tội, bởi tòa án không đồng ý.

Tiểu Đào gật đầu: "Hung thủ chính xác là Khổng Huy, hiện giờ tập trung hỏa lực tìm kiếm bằng chứng để bắt hắn càng sớm càng tốt. Tống Dương, anh vất vả rồi."

Tôi đáp: "Không có gì!"

Tôi với Đại Lý trước tiên về trường đã, vốn tưởng rằng vụ này rất nhanh sẽ phá được, nhưng hôm sau Tiểu Đào nhắn tin cho tôi, nói tổ chuyên án đột nhiên có vài thành viên xin rút lui, không rõ nguyên nhân.

Không ngờ ba ngày sau vụ án vẫn chẳng có tiến triển gì, tôi không nhịn được, phải tới cục cảnh sát xem sao. Hôm nay lão đại trong phòng đi ăn cơm về, nói: "Tống Dương, ta nhận được một bức thư gửi cho ngươi."

"Thư?"

Lão đại đưa cho tôi một phong thư, cầm trên tay liền có cảm giác khác thường. Trong phòng bì hình như có vật gì đó, bên ngoài ngoại trừ ghi tên tôi thì chẳng có ký tự gì. Ban đầu tôi nghĩ rằng có người trả thù mình, gói vi khuẩn hay thứ gì đó bên trong, tôi phá nhiều án như vậy, bị kẻ khác thù cũng có thể.

Nhưng lấy tay sờ một cai, đột nhiên tôi nhận ra, mở ra xem, bên trong là một viên đạn.

"Đạn tin." Đây là thủ đoạn đe dọa của xã hội đen, gửi một viên đạn tức là bằng cách này hay cách khác, lần sau ta sẽ "gửi" tiếp một viên đạn cho ngươi.

Tôi lập tức lấy túi dụng cụ ra, thổi một ít rong biển lên phong bì, trên đó có ba loại vân tay hẳn là của tôi, lão đại và người gửi thư. Sau đó tôi lột tem thư ra, ngửi thử, người gửi rất cẩn thận, không dùng nước miếng để dán tem.

Dấu bưu điện là bưu chính thành phố Nam Giang, nhưng manh mối này chẳng có ý nghĩa.

Tôi gọi điện cho Tiểu Đào, kể cho nàng chuyện này, nghe xong nàng nói: "Thực ra hôm qua tôi cũng nhận được."

Tôi rất hoang mang, Tiểu Đào nói: "Tôi đã cho người giám định, đây là đạn 7.62mm của súng bắn tỉa, được sản xuất ở Nga, người dân bình thường tuyệt đối không có được."

Nghe câu này, theo bản năng tôi liếc nhìn ra cửa sổ, chỉ sợ lầu đối diện có một tay súng bắn tỉa đang mai phục.

Ngày trước ngôi sao HongKong Trần Quán Hy đã nhận được đạn tin vì scandal hình khiêu dâm, đọc bài báo đó tôi còn nghĩ một viên đạn thì có gì phải sợ? Nhưng khi chính mình ở trong hoàn cảnh này mới ý thức được, đằng sau một viên đạn nhỏ này ẩn chứa một mối đe dọa khủng khiếp, tay tôi không khỏi run lên.

Không nghi ngờ gì nữa, nhưng cảnh sát rút lui khỏi tổ chuyên án chắc chắn cũng do nhận được đe dọa như vậy. Tiểu Đào thở dài: "Không ngờ chỉ một bác sĩ thẩm mỹ lại có thế lực đằng sau lớn như vậy, Tống Dương anh rút khỏi vụ án này đi!"

Tôi hỏi: "Thế còn cô?"

Tiểu Đào lộ vẻ buồn buồn, cười một tiếng: "Tôi là cảnh sát, bảo vệ chính nghĩa là công việc cả đời, ngày nào cũng sứt đầu mẻ trán là chuyện bình thường. Nhưng bọn chúng cũng không dám động đến tôi đâu, giết một cảnh đốc sẽ kinh động tới bộ công an, đến lúc đó chúng sẽ bị công an điên cuồng trả thù."

Tôi nói: "Tôi đi với cô tới cùng."

Tiểu Đào đổi giọng: "Tống Dương, anh đừng ngu ngốc như thế. Bắt đầu từ giờ phút này, anh bị gạch tên khỏi tổ chuyên án."

Dứt lời nàng liền cúp máy, tôi lập tức với áo khoác chạy ra ngoài. Trên đường đi cứ có cảm giác ai đó nhìn chằm chằm sau lưng mình, quay đầu lại thì chẳng phát hiện được gì.

Dọc suốt đường từ trường tới cục cảnh sát, cảm giác này cứ bám theo tôi không rời, chẳng biết là do tôi tự ảo giác hay có người thực sự theo dõi tôi.

Đi tới cục, đợ biết Tiểu Đào đã đi phá án, tôi gọi điện cũng không được, nghĩ rằng chắc nàng đang ở bệnh viện của Khổng Huy, tôi liền đuổi tới đó. Đang chuẩn bị vài cửa, đột nhiên một bàn tay từ phía sau chụp vào vai tôi, nói: "Ngươi đi đâu?"

Trong lòng cả kinh, tôi cho là đám người này quá ngông cuồng, ban ngày ban mặt mà dám động thủ.

Có điều việc này không phải không thể xảy ra, tôi đã được xem video ám sát của Mafia nước ngoài, ám sát ngay trên đường đi, một súng bắn trực tiếp nạn nhân, người xung quanh nào dám hỏi tới, có muốn chạy cũng không kịp.

Nhưng quay đầu lại, một khuôn mặt dơi tai chuột hiện ra, tôi nhất thời thở phào: "Thì ra là ngươi, hù chết ta mất."

Háo tử cười hề hề: "Tống ca, vẫn khỏe chứ?"

Tôi hỏi: "Ngươi không lăn lộn ở Hắc Báo nữa à?"

Hắn chép chép miệng: "Đừng nhắc nữa, ta ngủ với nữ nhân của đại ca, phải chuồn đi trước khi bị phát hiện."

Má tôi giật giật, Háo Tưt này trải qua cuộc sống cũng thật bất an.

Hắn nói: "Vương cảnh quan biết ngươi sẽ tới đây, dặn ta qua canh chừng. Hắn gửi lời cho ngươi, vụ án này ngươi đừng hỏi nữa, bọn họ đang điều tra lý lịch Khổng Huy, họ đều nhận được đạn tin giống ngươi. Hảo hán thì không tính thiệt hơn trước mắt, đúng không?"

Tôi hỏi: "Vương Nguyên Thạch cũng nhận được?"

Háo tử gật đầu: "Cũng nhận được, lai lịch của Khổng Huy này không tầm thường, theo ta đoán thì hắn chuyên làm việc cho xã hội đen."

Tôi hỏi: "Sao ngươi biết?"

Háo Tử xua tay: "Ta không viết, nhưng ta lăn lộn giang hồ đối với mấy chuyện mờ ám cũng biết chút đỉnh. Ngươi thử nghĩ xem,

đại ca xã hội đen mà giết người, so với việc bỏ trốn thì thay đổi khuôn mặt chẳng phải dễ hơn sao? Tiểu tử này còn trẻ mà sở hữu một trung tâm thẩm mỹ lớn như vậy, chắc chắn có người gánh đỡ phía sau."

Tôi nghe lời Háo Tử đi về trước, Tiểu Đào và Vương thúc vẫn đang điều tra, khiến mấy ngày nay tôi rất lo lắng. Nhất là Tiểu Đào, gọi điện không nghe, nhắn tin cũng không trả lời làm tôi rất bứt rứt.

Hôm nay chợt có một tin nhắn rác gửi tới điện thoại tôi, trên ghi là cái gì Game Online, định xóa thì thấy người gửi là Tiểu Đào.

Tôi biết chắc nàng muốn nói gì đó, liền đăng nhập vào địa chỉ trên tin nhắn, cái game này quá sơ sài, đồ họa thì xấu, động tác thì giật cục, chẳng có ai chơi.

Tôi là tân thủ nhận nhiệm vụ ở thôn, đi loanh quanh thù thấy một nhân vật nữ tên là Hoàng Tiểu Đào Nữ Hiệp, lúc đó còn vui vẻ đi tới bắt chuyện: "Gặp mặt bằng cách này thật là khác biệt."

Hoàng Tiểu Đào nữ hiệp hỏi: "Nhà tôi ở lầu mấy?"

Tôi đáp: "503." Ngay sau đó hỏi ngược một câu: "Bạn cùng phòng của tôi tên gì?"

Nàng việt một hàng chữ: "Đoàn Dự nước Đại Lý."

Xác nhận thân phận với nhau xong, tôi vội mặc đồ trong túi lên người, mặc dù chỉ là thế giới ảo, nhưng trần như nhộng đứng trước Tiểu Đào tôi vẫn thấy ngài ngại.

Tiểu Đào bắt đầu gõ chữ, nàng nói: "Gần đây tôi bị theo dõi, khả năng nhà cũng bị lắp máy nghe trộm, không thể không dùng cách này liên lạc."

Tôi hỏi: "Rốt cuộc thế lực phía sau Khổng Huy là gì mà ghê

gớm như vậy, Hắc Báo bang hay Huyết Lang bang chống lưng cho hắn?"

Tiểu Đào đáp: "Đều không phải, tôi nghi là thế lực mạnh hơn."

Chương 170: Thiên cẩu truy tung.

Tiểu Đào nói, rất có thể Khổng Huy có liên quan tới mấy vụ án khác, nhưng không phải hắn tham gia, mà là hắn phẫu thuật thay đổi khuôn mặt cho tội phạm, khiến hung thủ nhơn nhơn ngoài vòng pháp luật.

Đương nhiên trước mắt mới chỉ nghi ngờ, còn chưa điều tra kỹ lưỡng. Nghe câu này, tôi nói: "Chúng ta bắt những người đó..."

Tiểu Đào trấn an: "Anh cứ yên tâm, toàn bộ tôi đã thẩm tra qua, những người chúng ta bắt đều là hàng mới ráp."

Nàng lại nói: "Gần đây Lâm đội trưởng cũng nghe được một ít phong thanh, không cho phép tôi điều tra thêm, nói là muốn giao cho đội đặc nhiệm chống khủng bố xử lý nhưng tôi không đồng ý."

Đúng lúc này, một nhân vật lv mười mấy đi tới, một đao chém chết Tiểu Đào, nàng hồi sinh sau đó chạy lại, đùng đùng nổi giận: "Khốn kiếp, đứng ở cửa nói mấy câu cũng không an toàn, môi trường internet quá tệ hại, nghĩ tỷ đây không có tiền mua trang bị à?"

Tôi nói: "Cô nhìn kỹ xem đây là ai?"

Kẻ giết Tiểu Đào tên là Trương Kháng Mỹ, nàng hỏi mấy vấn đề mới xác nhận đó là Vương Nguyên Thạch.

"Vương Nguyên Thạch, có phải ông nhân cơ hội phát tiết bất mãn ngày thường không? Trong game mà đi khắp nơi giết người, ngoài đời toàn là loser." Tiểu Đào nói.

Vương Nguyên Thạch đứng cả phút mới gõ bốn chữ: "Xin lỗi, lỡ tay."

Tiểu Đào hỏi: "Có điều tra được gì không?"

Hai ngày nay Tiểu Đào điều tra thế lực chống lưng Khổng Huy, còn Vương thúc thì điều tra vụ án người heo, ông ta nói: "Ta đã hỏi bạn học của Không Huy, hôm họp lớp hắn tới bắt chuyện với Tiểu Huệ, nhưng Tiểu Huệ không để ý tới hắn, bạn học nói lúc đó nét mặt của Khổng Huy rất kỳ quái."

"Chỉ thế thôi?"

"Ừ, chỉ thế thôi."

Tôi nói: "Vụ án này thực ra rất đơn giản Không Huy đã không còn là một nam sinh tự ti năm đó nữa, có sự nghiệp, có tiền bạc, mặt cũng không còn xấu xí, tự cho rằng đã đủ tư cách theo đuổi Từ Tiểu Huệ, kết quả thái độ của cô ấy đối với hắn vẫn không thay đổi, khiến lòng tự trọng của hắn bị đả kích lớn."

Tiểu Đào tò mò: "Chỉ vì như vậy mà giết người?"

Tôi đáp: "Đôi với hắn mà nói, đây là một nút thắt tâm lý. Chỉnh hình một cô gái xinh đẹp thành heo, hắn muốn truyền đạt điều gì, chính là ta muốn ngươi chết giống như con heo, xấu xí, hèn mọn, không ai quan tâm."

Tiểu Đào mắng: "Biến thái!"

Tôi phân tích: "Tôi nghi ngờ hắn có một phòng làm việc khác, bình thường dùng để phục vụ các khách hàng bí mật, cuộc phẫu thuật của Từ Tiểu Huệ cũng là ở đó."

Hoàng Tiểu Đào gõ ba dấu chấm than, nói: "Tống Dương, đầu óc anh thật nhạy bén, chỉ cần chúng ta tìm được phòng làm việc bí mật kia sẽ có thể định tội hắn, đồng thời biết được hắn phục vụ

cho ai."

Vương Nguyên Thạch nói: "Hiện giờ mọi người đều bị theo dõi, hành động thế nào?"

Tôi hỏi: "Từ Tiểu Huệ được lão nông phát hiện ở đâu?"

Vương Nguyên Thạch đáp: "Một xa lộ gần đây."

Tôi nói: "Bắt đầu tìm từ chỗ đó đi. Tôi sẽ dùng tới cấm thuật hạng nhất."

Tiểu Đào mừng rỡ: "Tốt quá rồi, tối nay chúng ta tập hợp ở một chỗ, trước khi gặp không được liên lạc, tìm cách đánh lạc hướng kẻ theo dõi chúng ta."

Có lẽ tâm tình đã khá hơn, đột nhiên nàng sử dụng một bộ ám sát liên kích, bắn một mũi tên vào Vương Nguyên Thạch, trả thù vụ lúc nãy. Nhân vật của Vương Nguyên Thạch là tanker, máu nhiều giáp cao, căn bản không đánh nổi, Tiểu Đào kinh ngạc hỏi: "Ông luyện cấp lúc nào vậy?"

Vương Nguyên Thạch không nói lời nào, trở tay một đao chém chết nàng, tôi vội vàng log out.

Đại Lý thấy trò chơi trên máy tính của tôi thì tò mò: "Tống Dương, sao nay rảnh rỗi thế, chơi game gì vậy?"

"Game rác, ta đi thư viện một lát."

Vương Đại Lý nói: "Ta đi với, gần đây có để ý một muội tử ở thư viện, qua đó xem gặp nàng không."

Tôi không muốn dẫn theo hắn tối nay, dù sao cũng có thể gặp nguy hiểm, hai chúng tôi tới thư viện, muội tử mà hắn để ý không có ở đó, liền lấy một bộ "Cổ Long toàn tập" ra đọc. Tôi rất bất ngờ, bình thường tiểu tử này đâu có đọc sách, cũng chẳng mấy khi học

bài.

Ở thư viện hết cả buổu chiều, hai chúng tôi xuống căng tin ăn cơm, tới mười giờ tối, tôi nói phải đi ra ngoài, Đại Lý hào hứng: "Tống Dương, ngươi đi phá án à?"

Tôi ra hiệu chớ lên tiếng, bí ẩn nói: "Đi hẹn hò với Băng Tâm, đừng có nói cho Tiểu Đào đấy."

Đại Lý cả kinh: "Con bà nó, tiểu tử ngươi dám bắt cá hai tay? Làm người phải tích đức biết chưa?"

Tôi ra khỏi trường, bắt xe tới nơi đã hẹn, đi nửa ngày trong vùng đất hoang cạnh xa lộ, trông thấy Vương thúc và Tiểu Đào đã ở đó, Tiểu Đào nói: "Tới sớm thật đấy, chúng ta bắt đầu chứ?"

Đúng lúc này có giọng nói gọi tên tôi, quay đầu lại, thì ra là Vương Đại Lý, hắn chạy tới thở hồng hộc: "Ngươi còn dám gạt ta, rõ ràng là tra án, sao không dẫn ta theo?"

Tôi nói: "Mang ngươi theo làm gì?"

Hắn vô liêm sỉ đáp: "Ngươi có thể rời khỏi một trợ thủ như ta sao?"

Hoàng Tiểu Đào cảnh giác nhìn xung quanh: "Ngươi không bị ai theo dõi chứ?"

Vương Đại Lý quay đầu nhìn một chút: "Không có."

Tôi lấy ra một cái bình nhỏ, bên trong là cây kim bạc ngập trong nước thuốc. Nước thuốc tôi mới điều chế cách đây không lâu, chẳng ngờ lại cần tới nhanh như vậy.

Bảo tất cả mọi người tản ra, lát nữa dáng vẻ của tôi sẽ tương đối đáng sợ. Tôi hít sâu một hơi, dùng kim bạc đâm vào cổ mình, mới đầu thì ngoại trừ cơn đau thì chẳng có cảm giác gì khác. Sau

đó đột nhiên vô số mùi hôi thối vọt tới mũi tôi, giống như mũi bị người ta đấm một cái, tầm mắt cũng bắt đầu méo mó, miệng chảy nước dãi, cơ thể không tự chủ mà co quắp trên đất.

Tiểu Đào lo lắng hỏi: "Tống Dương, anh sao vậy?"

Tôi toát mồ hôi lạnh, khó khắn nói một câu: "Không sao, để cho tôi làm quen một lát là được."

Loại thuốc này là dùng mật ong với một số vị thuốc Đông y điều phối ra, cắm vào huyệt Phong Phủ, có thể kích thích trung khu khứu giác trong não, nháy mắt tăng độ nhạy của khứu giác lên ngàn lần, vượt xa mũi của cảnh khuyển. Chiêu này gọi là Thiên cẩu truy tung thuật, vì phải dùng thuốc trực tiếp tác động vào hệ thống thần kinh nên tác dụng phụ cực lớn, cho nên được liệt vào một trong mấy cấm thuật của Tống gia. Chiêu này không được tùy tiện sử dụng, người sử dụng sẽ không tự chủ mà chảy dãi, hoa mắt chóng mặt, mất thăng bằng, giống như một con chó nằm dưới đất, bởi thế mới có cái tên như vậy.

Sau khi mũi bị kích thích, mùi xăng dầu, mùi đất, mùi cỏ xung quanh cũng vô cùng rõ ràng. Mùi hương nặng nề đến mức mũi tôi đau đớn dữ dội, tạo ra ảo giác mũi bị sưng lên.

Phải mất 5 phút tôi mới làm quen được, từ từ đứng lên, Tiểu Đào hỏi: "Tống Dương, tự nhiên anh làm gì vậy, dọa chết tôi rồi."

Tôi nói: "Bây giờ tôi bắt đầu tìm kiếm tung tích mà Từ Tiểu Huệ để lại, mọi người đừng có đi lung tung, Vương thúc cũng đừng hút thuốc."

"Được!" Ba người gật đầu.

Tôi phập phồng cánh mũi, bắt đầu ngửi, đột nhiên ngửi thấy một mùi cổ quái, là một mùi hôi từ trên người Đại Lý toát ra.

Tôi đột nhiên ý thức được một chuyện, cả ngày nay hắn có vẻ

khác thường, cứ đi theo sát tôi như giám sát, hơn nữa lời nói, cử chỉ cũng có gì đó không đúng.

Tôi phát động động u chi đồng, quan sát thật kỹ mặt hắn, đột nhiên phát hiện ở mép tóc hắn có một đường nối.

Vương Đại Lý thấy tôi nhìn hắn, tò mò hỏi: "Dương tử, ngươi nhìn gì trên người ta đấy?"

Tôi nói: "Thấy ngươi đẹp trai thôi."

Tôi giả bộ ngửi ngửi đi tới cạnh Vương Nguyên Thạch, dùng lưng che mắt Đại Lý, ra hiệu mấy cái bằng tay cho Vương thúc.

Vương Nguyên Thạch hiểu ra, gật đầu. Ông ta đi tới phía Vương Đại Lý, đột nhiên một tiếng súng vang lên khiến tôi giật mình, mùi khói thuốc súng nồng nặc. Quay đầu nhìn lại, Vương Nguyên Thạch tay cầm súng, Đại Lý ngồi dưới đất ôm chân.

Tiểu Đào la lên: "Vương Nguyên Thạch, ông điên rồi à?"

Vương thúc lạnh lùng nói: "Hắn không phải Vương Đại Lý!"

Chương 171: Vô diện nô

Vương Đại Lý ngồi ôm chân dưới đất kêu cha gọi mẹ: "Vương thúc, ông điên à? Tiểu Đào tỷ tỷ, tôi khổ quá mà."

Tiểu Đào trong lúc nhất thời không biết nên tin bên nào, trách cứ: "Dù cho nghi ngờ cũng không được bắn. Súng của cảnh sát nhân dân là để bắn dân ư?"

Vương Nguyên Thạch lạnh lùng nói: "Trên tay hắn có vết chai."

Sức quan sát của huấn luyện viên trưởng cảnh sát vũ trang quả không tầm thường, thực ra ngay từ lúc Vương Đại Lý giả chạy tới ông ta đã nghi ngờ. Vừa rồi tôi lại dùng tay ra hiệu cho ông ta chế ngự kẻ này, Vương Nguyên Thạch liền quyết đoán, trực tiếp nổ súng.

Vương Đại Lý giả đứng dậy, mặt trở nên khó coi, giọng cũng thay đổi: "Nếu như ta có mệnh hệ gì, một người trong các ngươi cũng đừng mong trốn thoát, cảnh phục đang mặc cũng không bảo vệ được các ngươi đâu!"

Tiểu Đào hỏi: "Rốt cuộc ngươi là ai?"

Vương Đại Lý giả cười gằn: "Đây không phải việc ngươi nên biết, Cảnh hoa tiểu thư, ta khuyên ngươi một câu, có những vụ án có thể điều tra, có những vụ không thể. Chúng ta đã phát tin cảnh cáo, không nghe thì chỉ có một con đường chết!"

Tiểu Đào mắng: "Ngươi không nhìn hoàn cảnh của chính mình, còn dám uy hiếp chúng ta sao?"

Tôi hỏi: "Vương Đại Lý đâu?"

Hắn cười khẩy: "Ta không biết, giờ thì chắc hắn vẫn còn sống, nhưng nếu tối nay ta không thể bình an trở về, thì không dám chắc..."

Đột nhiên Vương Nguyên Thạch xông phi, một cước đạp hắn ngã ra, Vương thúc ghét ác như thù, không thể trơ mắt đứng nhìn tội phạm ngang ngược như vậy. Sau đó đưa bàn tay to rộng túm vào mặt của Vương Đại Lý giả, lột một phát.

Sau khi thấy rõ mặt mũi tên này, chúng tôi đều kinh ngạc, hắn là một kẻ trọc đầu, không có lông mày, không có mũi, phần mũi chỉ có hai cái lỗ dài giống như Voldemort trong "Harry Potter".

Mặt hắn bị xước mấy vệt máu, bởi mặt nạ kia là dùng keo siêu dính, lột một cái ra. Vương thúc cầm cái mặt nạ trong tay, lật xem rồi đưa cho tôi. Thì ra là cao su non, tôi còn sợ hắn lột da mặt Đại Lý để làm.

Tôi hỏi: "Ngươi là một vô diện nô?"

Hắn cả kinh: "Sao ngươi biết?"

Tôi cười lạnh: "Tống gia chiến đấu với tội phạm mấy ngàn năm qua, đối với những loại ngưu quỷ xà thần trên giang hồ, ta hiểu rõ hơn ai hết."

Bất luận thời đại nào, rất nhiều nghề bí mật trên giang hồ vẫn còn tồn tại, xưa có kim, da, thải, treo, đánh giá, nhất dạng, điều, liễu - bát đại môn phái, là để chỉ những nghề như coi bói, xem tướng, xiếc, bảo tiêu ..v..v..

Những nghề này đều là truyền từ thầy xuống trò, hiện giờ vẫn có thể thấy bóng dáng.

Vô diện nô là một nghề trong số đó, từ ngày bái sư cho tới khi thành tài, họ phải cắt bỏ mũi, ngày đêm rửa mặt bằng nước thuốc đặc biệt khiến da mặt mềm như bột nhão, có thể dịch dung thành

bất kỳ ai, còn phải luyện tập giọng nói the thé, bắt chước người khác.

Một vô diện nô cao thủ chỉ cần dùng tay xoa bóp gương mặt một chút là có thể biến thành người khác. Tên này học nghệ chưa tinh, vẫn cần tới mặt nạ da người. Nhưng hắn bắt chước giọng nói của Vương Đại Lý giống như đúc, quả là một diễn viên trời sinh.

Thứ người như vậy có thể làm thích khách, nhưng hầu hết là dịch dung thành người khác để thăm dò tin tức. Bọn họ cứ như những cái bóng, vô danh vô tính, thường bởi vì biết quá nhiều mà bị chính chủ thuê giết chết diệt khẩu, rất ít người biết họ tồn tại.

Tôi hỏi lại lần nữa: "Giờ Vương Đại Lý đang ở đâu?"

Hắn đáp: "Chỉ cần ta an toàn thì hắn sẽ an toàn."

Tôi cười lạnh: "Mặc dù kỹ năng diễn xuất của ngươi không tệ, nhưng ta vẫn nhìn ra là ngươi đang nói láo. Loại người như ngươi nhiều nhất chỉ là một tên tiểu tốt đi theo dõi ta, làm gì có địa vị gì. Vương Đại Lý lại chẳng có giá trị làm con tin, ông chủ của ngươi sẽ chẳng quan tâm đâu."

Sắc mặt hắn đột ngột thay đổi, xem ra tôi đã đoán đúng. Đặt vào vị trí hắn mà nghĩ, nếu quả thật bọn chúng cần một con tin để uy hiếp chúng tôi, không ai thích hợp hơn Tôn Băng Tân, vừa dễ chế ngự, lại có thể là quân bài giúp chúng thoát thân.

Tôi lại hỏi: "Ngươi làm việc cho ai? Hắc Báo, Huyết Lang hay xã hội đen nào?"

Tôi quan sát kỹ phản ứng của hắn, xem ra đều không phải. Vô diện nô cười to: "Ếch ngồi đáy giếng, xã hội đen mà có thể so với chúng ta sao? Chúng ta là thế lực không thể động tới!"

Vương Nguyên Thạch lập tức lại xông lên đấm đá túi bụi, vô diện nô kêu la oai oái, Tiểu Đào phải khuyên mãi mới được. Sau

khi kéo được Vương Nguyên Thạch ra, nàng chỉ hắn, cả giận nói: "Ngươi thử nhìn ông ta xem có sợ ngươi nói không?"

Vô diện nô cắn môi không dám nói nữa, rõ ràng có thể thấy hắn rất sợ Vương Nguyên Thạch.

Nói chuyện hồi lâu, tác dụng của nước thuốc đã sắp hết, tôi vội nói: "Vương thúc, dẫn hắn theo, chúng ta tra án trước đã."

Vương Nguyên Thạch gật đầu, nhấc vô diện nô lên, hắn như đứa trẻ con bị dọa sợ run lên, miệng vẫn cố lẩm bẩm: "Khổng Huy đang phục vụ cho tổ chức, nếu động vào hắn các ngươi không có trái ngon để ăn đâu!"

Hoàng Tiểu Đào cười lạnh: "Ta còn muốn nhìn thử xem ông chủ của ngươi rốt cuộc là vị đại thần nào."

Tôi gạt bỏ hết suy nghĩ, tập trung ngửi trên đất, trong bụi cỏ mơ hồ ngửi thấy mùi hôi cơ thể và một số mùi nước thuốc. Tôi men theo mùi đi thẳng, phát hiện một dấu bánh xe trên đường mòn, đúng như tôi dự đoán, Khổng Huy muốn chở một con heo thì cần phải dùng xe.

Tiểu Đào chụp vết bánh xe, hỏi tôi: "Phải lái xe đuổi theo không?"

Tôi lắc đầu: "Không cần, tôi không ngửi thấy mùi lái xe, nhưng mọi người phải cực khổ đi bộ theo tôi."

Tôi ngửi xung quanh bánh xe, thấy được một mùi hôi, có thể là lúc đó Từ Tiểu Huệ đã bài tiết ra xe, có mùi này sẽ dễ dàng lần theo hơn nhiều. Chúng tôi đi dọc theo con đường mòn, nửa tiếng sau tới một khu dân cư cũ kỹ, lúc này nước thuốc cũng sắp hết hiệu lực.

Dưới lầu của khu dân cư có một chiếc xe bán tải, bảo Tiểu Đào lấy ảnh mới chụp ra so sánh, quả nhiên dấu bánh xe là của nó để

lại. Tôi mừng như điên: "Phòng làm việc của Khổng Huy ở gần đây!"

Vô diện nô đột nhiên mở miệng, lần này hắn không trịch thượng như trước, mà dùng một giọng cầu xin nói: "Ta khuyên các người thu tay lại đi, ngàn vạn lần chớ động vào tổ chức, tra ra họ, họ sẽ đuổi giết các người, làm sao mà an tâm sống?"

Vương Nguyên Thạch nhổ nước bọt khinh miệt.

Hoàng Tiểu Đào bừng bừng chính nghĩa nói: "Từ lúc ta khoác bộ cảnh phục này lên người đã chấp nhânh hy sinh vì nhiệm vụ nếu trên thế giới này quả thật có yêu ma quỷ quái mà cảnh sát cũng không động tới được, ta mạn phép muốn thử sức một chút."

Tôi cũng nói: "Con cháu Tống gia đời đời mang trong mình dòng máu của Tống Từ, ngươi nghĩ là ta sẽ sợ sao?"

Từ khi ông nội bị giết, tôi đã thề sẽ phải bắt Giang bắc tàn đao về quy án, lần này tôi mơ hồ cảm thấy thế lực này có thể dây dưa với hắn.

Vô diện nô cười khan: "Cũng được, ta không cản các ngươi nữa, chờ tới khi bạn bè xa lánh, người yêu thương bị giết, lúc đó mới thấy hai chữ hối hận viết như thế nào."

Tôi với Tiểu Đào nhìn nhau, ánh mắt của nàng vô cùng kiên định, tôi cũng quyết xông thẳng về phía trước.

Tôi ngửi xung quanh cái xe một vòng, men theo mùi này tìm tới một căn phòng, dùng dây kém phá khóa, phía sau chính là căn phòng công tác bí mật của Khổng Huy...

Chương 172: Tiểu thiếu gia

Phòng làm việc của Khổng Huy bài trí cũng không khác là bao so với phòng giải phẫu ở bệnh viện của hắn. Chính giữ là một bàn mổ, phía trên là đèn pha, bên cạnh có tủ lạnh, trong tủ lạnh là thuốc dùng cho phẫu thuật. Ngoài ra còn có một số bộ phận cơ thể ngâm trong formol, thậm chí có cả một gương mặt người.

Hoàng Tiểu Đào tiện tay dùng điện thoại chụp ảnh lại, sau đó nhận ra chủ nhân của gương mặt này là một nạn nhân trong án mất tích gần đây.

Trong tủ lạnh có một bình khí lớn, nhãn ghi đầy chữ tiếng Anh, chắc là khí gây mê dùng trong phẫu thuật. Cái bàn bên cạnh bày một số dụng cụ, trên tường treo mấy bộ đồng phục phòng mổ, một cái bàn khác là máy khử trùng, bên trong có dao mổ, kìm cầm máu..v..v.

Vương thúc còng tay vô diện nô vào ống sưởi, bắt đầu lục soát ngăn tủ. Tôi thì kiểm tra bàn mổ, dùng bông tăm lấy mẫu vật chất bỏ vào túi chứng cứ, nếu đây là máu của Từ Tiểu Huệ thì sẽ có thể kết án.

Lúc này, Vương Nguyên Thạch nói: "Các ngươi xem, ta tìm được cái gì."

Trong tay ông ấy là một cuốn sổ tay, chúng tôi mở ra nhìn, bên trong toàn là những mẩu báo về các vụ án lớn được cắt rời.

Khi Vương Nguyên Thạch lật tới một trang, tôi hét lên: "Chờ một chút!"

Tôi kinh ngạc nhìn dòng chữ trên đó, đây là vụ án giang bắc

tàn đao năm xưa, tôi hỏi vô diện nô: "Tổ chức của ngươi có quan hệ gì với giang bắc tàn đao?"

Nghe bốn chữ này, đồng tử hắn thu lại, người co rúm, miệng vẫn cố chấp: "Không có."

Tôi nhất thời giận giữ, đá một cước vào chân bị thương của hắn, hét: "Nói!"

Tiểu Đào ngăn tôi lại: "Tống Dương, anh bình tĩnh một chút!"

Làm sao tôi có thể bình tĩnh được, bao nhiêu năm nay luôn tìm mọi cách truy tùm tung tích của giang bắc tàn đao, vô diện nô co quắp nói: "Ta không thể nói, nói ra ta sẽ chết!"

Tôi bốc một mớ dao mổ lên, dữ tợn đe dọa: "Ngươi không nói cũng sẽ chết, hơn nữa ta còn khiến ngươi đau đớn đến không muốn sống!"

Có lẽ do biểu hiện đáng sợ của tôi, vô diện nô sợ hãi: "Đại ca, ngươi tha cho ta đi, ta chỉ là một vô danh tiểu tốt, việc của tổ chức ta không thể nói..."

Đúng lúc này bỗng nhiên có tiếng đóng cửa phòng, Tiểu Đào đi ra kiểm tra, la lên: "Không ổn, chúng ta bị nhốt rồi!"

Chợt tôi ngửi thấy trong phòng có mùi lạ, kèm theo tiếng xì xì, tìm kiếm khắp nơi thì phát hiện một cái ống ở chân tường đang xì khói, ống đó được nối với bình khí gây mê.

Tôi hoảng loạn: "Chết rồi, mau phá cửa ra."

Vương Nguyên Thạch lao tới đạp cửa, nhưng cửa thiết kế mở vào trong, đạp thế nào cũng không suy chuyển, ông ta đạp được mấy cái thì toàn thân mềm nhũn. Tôi với Tiểu Đào cũng cảm thấy cơ thể vô lực, mọi vật trước mắt đều xoay tròn, trong lúc hoảng hốt, tôi nhìn thấy vô diện nô đang tự bẻ ngón tay cái.

Tôi vội vàng nhặt lên một tấm băng gạc, định tới phòng vệ sinh dấp nước để bịt mũi, nhưng vừa bước được nửa bước thì toàn thân không thể khống chế mà ngã lăn ra đất.

Tiểu Đào cũng ngã xuống bên cạnh tôi, tất cả đều tỉnh táo, nhưng cảm giác cơ thể thì hoàn toàn không có.

"Ha ha, ta đã nói trước rồi!"

Giọng nói của vô diện nô vang lên từ phía sau, nghe có vẻ buồn tẻ. Chỉ thấy hắn nhảy tới trước mặt tôi, túm tóc ngửa đầu tôi lên. Hắn đang mang mặt nạ phòng độc, ngón tay cái đã bị bẻ trật khớp mới có thể rút tay ra khỏi còng.

Vô diện nô tát tát vào mặt tôi: "Tống Dương, chẳng phải vừa rồi rất to mồm sao? Giờ lại như con mèo chết thế?"

Tôi không nói được, chỉ có thể trừng trừng nhìn hắn. Vô diện nô rút khẩu súng trong người Vương Nguyên Thạch, tay vuốt vuốt nói: "Ta dùng súng của hắn bắn chết ngươi và con bé này, sau đó dùng súng của con bé này bắn chết hắn, rồi vứt xác các ngươi ngoài phố, để xem cảnh sát làm sao phá án, ha ha!"

Hắn mở chốt an toàn, hướng nòng súng về phía tôi. Đột nhiên Vương Nguyên Thạch nhảy chồm lên, xô vô diện nô ngã nhào xuống đất, khẩu súng cướp cò không biết bắn đi đâu, sau đó lăn vào gầm tủ.

Đó chỉ là toàn bộ sức lực cuối cùng của Vương thúc, vô diện nô chửi thề một tiếng đá văng ông ta, sau đó nhặt con dao mổ đâm thẳng vào đùi, xoắn một cái, điên cuồng nói: "Không có cảm giác đau, thật là may cho ngươi, ta sẽ cho ngươi chứng kiến nội tạng mình bị moi ra!"

Đúng lúc này cửa mở ra, vô diện nô giật mình, người đi vào hô: "Đừng giết chúng!"

Tưởng là có người đến cứu, nghe hắn nói câu tiếp theo lòng tôi đột nhiên trầm xuống, hắn nói: "Ta phải giải phẫu chúng thành heo, khiến chúng sống không bằng chết."

Người tới chính là Khổng Huy, vô diện nô cười: "Ý hay lắm, kiệt tác lần trước của bác sĩ Khổng ta chưa được tận mắt thấy, lần này có thể mở rộng tầm mắt rồi."

Khổng Huy cười lạnh: "Cô gái kia chỉ là một phế phẩm thất bại, giờ có ba tên này dùng để rèn luyện kỹ thuật, ta tin sẽ có ngày cách này sẽ phục vụ hữu dụng cho tổ chức. Huynh đệ giúp ta một chuyện, trước mắt gom gọn chúng vào trong phòng đã."

Bọn chúng hợp lực xốc Tiểu Đào lên, nàng liều mạng muốn với tay tôi nhưng cả hai chẳng có chút sức lực, ngón tay chỉ có thể khẽ chạm một cái mà thôi.

Trong phòng vang lên tiếng bọn chúng nói chuyện, vo diện nô bỉ ổi nói: "Cô gái này thật xinh đẹp, Khổng ca có thể cho ta được thỏa mãn một cái không?"

Khổng Huy mắng: "Cút ngay! Hèn mọn, trong mắt ta cô ây là một tài liệu tốt, đừng làm ta mất hứng!"

Tiếp đến chúng ra khiêng tôi vào, trong phòng có một cái giường lớn, một bộ sofa, một cái TV, nhưng không thấy Tiểu Đào đâu. Chúng khiêng tôi tới gần cái ghế, mới để ý thấy nhấc cái đệm lên, bên dưới sofa trống rỗng, đủ chỗ cho hai người.

Hai chúng tôi bị ném vào dưới đáy sofa, sau đó đậy cái đệm lên, chung quang tối om. Toàn thân tê dại, không cảm giác được Tiểu Đào, chỉ nghe thấy nàng đang hít thở dồn dập.

Bên ngoài lại có tiếng nói chuyện, vô diện nô nói: "Tên này nặng quá!"

Khổng Huy đáp: "Mang cái cưa tới đây, ta tháo hai bắp chân

trước..."

Tim tôi như bị dao đâm, giờ phút này lực bất tòng tâm, ảo não như đưa đám. Đúng lúc đó đệm ghế bỗng hé lên một chút, một cánh tay trắng nõn thò vài, nhét một viên thuốc vào miệng Tiểu Đào. Nàng không thể phản kháng, một giọng nói vang lên nho nhỏ: "Ngậm, đừng nuốt!"

Cánh tay kia được chăm sóc rất tốt, cứ như tay con gái, nhưng giọng nói thì lại là một người đàn ông.

Đút thuốc cho Tiểu Đào xong, bàn tay đó lộn một cái, một viên thuốc nữa xuất hiện, dùng ngón tay đẩy vào miệng tôi. Tôi dùng đầu lưỡi thử một cái, cảm giác mát lạnh lan lên tận óc, đây chẳng phải là tích uế đan sao?

Tích uế đan có công hiệu giải độc cực tốt, khiến não bộ tỉnh táo, đầu lưỡi tê dại của tôi lập tức được giải trừ, vội vàng hỏi: "Ngươi là ai?"

"Người từng cảnh báo ngươi." Hắn đáp.

Tôi hỏi tiếp: "Ngươi cũng họ Tống?"

Hắn tránh né: "Tiểu thiếu gia, ta chỉ yêu cầu ngươi một chuyện, sau khi thoát khỏi đây phải quên vụ này đi vĩnh viễn."

Tiểu Đào cắn răng nói: "Ta là cảnh sát!"

Hắn lạnh lùng: "Cảnh sát thì sao chứ? Số cảnh sát mà bọn chúng giết đếm cũng không hết, tổ chức đó không phải là thứ các ngươi có thể động vào."

Hoàng Tiểu Đào ho sặc sụa, hắn nói tiếp: "Tiểu thiếu gia, năm đó ta không đủ sức bảo vệ ông nội ngươi, chỉ xin ngươi đừng mạo hiểm nữa. Ngươi là giọt máu duy nhất còn lại của Tống gia, ngươi mà chết ta mặt mũi nào đi gặp liệt tổ liệt tông?"

Hắn mở miệng là tiểu thiếu gia, lại nhắc tới Tống gia, tôi vô cùng chắc chắn hắn là người nhà họ Tống.

Hoàng Tiểu Đào nắm lấy tay tôi, xem ra nàng đã khôi phục cảm giác, thấp giọng nói: "Chúng ta nhìn xem mặt mũi của người này ra sao."

Tôi gật đầu, cả hai cùng lúc đẩy mạnh đệm ghế lên. Nhưng người kia vừa rồi còn nói chuyện, giờ đã biến mất như làn khói, không thấy bóng dáng, trong phòng chỉ có ánh trăng mờ mờ từ cửa sổ hắt vào.

Chương 173: Một tay che trời

Tôi với Tiểu Đào chui ra ngoài, hắn để lại một viên ích uế đan trên bàn, tôi tiện tay nhặt lấy.

Tiểu Đào dùng tay ra hiệu, chúng tôi đồng loạt vọt tới phòng mổ, hai tên kia đã cắt quần Vương thúc ra, buộc garo phần đùi, chuẩn bị cưa bắp chân.

Trông thấy chúng tôi, Khổng Huy sợ hãi: "Các ngươi làm sao mà..."

Vô diện nô lập tức cầm lên mấy con dao mổ, định ra tay với Vương Nguyên Thạch. Tiểu Đào liền rút súng bắn trúng cổ tay, hắn kêu lên một tiếng, dao mổ rơi xuống đất.

"Chạy mau!"

Khổng Huy nói, ném cái cưa sắt xuống, chạy ra ngoài, vô diện nô cũng lao theo. Tôi chạy tới nhét ích uế đan vào miệng Vương thúc, rồi cùng Tiểu Đào đuổi theo.

Ra bên ngoài, đã thấy hai tên đang cắm đầu chạy, Tiểu Đào bắn chỉ thiên: "Đứng lại không ta bắn!"

Bọn chúng căn bản là không dừng chân, xa xa có tiếng xình xịch truyền tới, một hàng ánh đèn dài từ từ tới gần, thì ra là một đoàn tàu hỏa, cạnh khu này có một đường sắt chạy ngang.

Mắt thấy hai tên đã sắp lao sang bên kia đường ray, Tiểu Đào dừng lại, nhắm thẳng Khổng Huy nổ súng. Đạn xuyên qua đùi, Khổng Huy lảo đảo một chút, tốc độ chậm dần.

Tôi nhanh chóng bắt kịp Khổng Huy, khoảng cách càng lúc càng ngắn, hắn không ngừng quay đầu lại nhìn, vẻ mặt hoảng loạn.

Khi chỉ còn cách một bước ngắn, tôi nhào người tới quật ngã Khổng Huy xuống đất. Hắn nghiến răng nghiến lợi, trong tay là một con dao mổ, hét: "Tiểu tử, ngươi ăn gan hùm mật gấu sao? Dám chọc vào chúng ta!"

Hắn vung dao tới, khoảng cách quá gần, tôi nhanh trí chọc ngón tay vào vết đạn tteen đùi hắn, Khổng Huy đau đớn hét lên, động tác chậm lại. Tôi với viên gạch dưới đất đập một cái vào đầu Khổng Huy, hắn lập tức bất tỉnh.

Tôi thở phào, tim đập thình thịch như đánh trống, vừa rồi thật quá nguy hiểm.

Trong lúc tôi đánh nhau với Khổng Huy, vô diện nô đã chạy tới chỗ đường ray, mắt thấy tàu hỏa sắp chạy tới, tiểu tử này liều mạng để giữ mạng, vươn người lao qua. Đúng lúc này một tiếng súng vang lên, vô diện nô với tay ôm sau lưng, thân hình khựng lại một nhịp, trong nháy mắt bị tàu hỏa đâm vào, máu thịt tứ tung.

Tôi kinh ngạc quay đầu nhìn, không phải Tiểu Đào nổ súng, nàng cũng đang kinh ngạc y như tôi. 20m phía sau Tiểu Đào là bóng Vương Nguyên Thạch, nòng súng trên tay còn đang bốc khói.

Thì ra Vương thúc thấy vô diện nô sắp chạy thoát, quyết định tức thì, bắn chết hắn. Ngoài trăm bước, một phát bắn trúng mục tiêu, Vương thúc quả là tài.

Vương Nguyên Thạch cất súng vào bao, móc bình rượu nhỏ ra, nhấp một ngụm. Tiểu Đào đi tới, bập còng vào tay Khổng Huy đang bất tỉnh, nói: "Thật không thể tin là đã phá được vụ án này."

Tôi hỏi Vương thúc: "Chân ông không bị sao à?"

Chân ông ta bị vô diện nô đâm chảy rất nhiều máu, nhưng thuốc mê trên người chưa hết tác dụng hoàn toàn nên không có cảm giác đau, máu đã thấm ướt chân.

"Không đau!" Vương thúc lắc đầu.

Tiểu Đào hít một hơi khí lạnh: "Mất máu nhiều sẽ chết đấy, ngồi xuống đừng cử động, tôi gọi 120."

Tiểu Đào gọi điện, chỉ lát sau xe cứu thương cùng xe cảnh sát ập tới, Khổng Huy bị giải đi. Hiện giờ Vương Đại Lý còn chưa rõ tung tích, Tiểu Đào mượn một xe cảnh sát, cùng tôi tức tốc chạy về trường.

Lúc này trời đã sáng, tôi với Tiểu Đào xông vào ký túc khiến đám bạn cùng phòng giật mình, lão đại trưởng phòng hỏi: "Tống Dương, Đại Lý không đi với ngươi à?"

Tôi nói: "Xảy ra một số chuyện, gần đây Đại Lý có hành động gì khác thường không?"

Lão đại đầu óc mơ hồ: "Há, ta nhớ ra rồi, hôm qua hắn nhận được một thông báo trúng thưởng, nói rút tiền về sẽ mời chúng ta ăn một bữa, quay về thì nói là tin giả."

Tôi hỏi: "Khi nào?"

Lão đại đáp: "Chiều tối qua, lúc ngươi ở thư viện ấy."

Rút tiền trong trường chỉ có một chỗ, đó là máy ATM, tôi và Tiểu Đào vội lập tức chạy tới đó. Phòng máy ATM bốn mặt là kính, không thể giấu người trong đó, tôi bõng phát hiện có một máy ATM dán thông báo 'Tạm ngưng sử dụng.'

Tôi gõ gõ vào cửa kính, Tiểu Đào chỉ vào camera trong góc phòng, nói: "Không thể, làm sao mà giấu người trong phòng máy ATM được."

Tôi chợt để ý bên ngoài có một miệng cống, hình như đã được nậy lên, liền nhanh chóng chỉ vào: "Mở cái đó ra thử xem."

Nắp cống làm bằng sắt, cả hai cố hết sức mới bẩy được lên, tôi vươn người nhìn vào bên trong, Tiểu Đào hỏi: "Có ai dưới đó không?"

Tôi nói: "Hình như không có!"

Tôi vịn cầu thang sắt trèo xuống, thì thấy dưới đáy là Vương Đại Lý bị trói hai tay hai chân, miệng nhét giẻ, ngồi trên vũng nước, y phục toàn thân rách rưới, trông thấy tôi thì ư ư muốn kêu.

Cởi trói cho hắn xong, Đại Lý nhào vào người tôi khóc lóc, an ủi một lúc mới bình tĩnh lại. Thì ra hôm qua hắn nhận được thông báo trúng thưởng, hớn hở ra cây ATM kiểm tra tài khoản, đột nhiên bị người khác bịt giẻ vào miệng, hôn mê bất tỉnh. Khi tỉnh lại thì đã thấy mình ngồi trong ống cống tối tăm, xung quanh đầy nước thải hôi thối, gián chuột bò cả lên người, hắn gần như gục ngã.

Vương Đại Lý bị trói một ngày trời, toàn thân vô lực, tôi phải cõng hắn trèo lên. Tiểu Đào trông thấy bộ dạng hắn thì không nhịn được cười, Vương Đại Lý u oán nói: "Tiểu Đào tỷ tỷ, tỷ có lương tâm không vậy, tôi thành ra thế này mà tỷ còn cười được."

Tôi hỏi: "Cơ thể ngươi thế nào, có phải đi bệnh viện không?"

Hắn chỉ đáp một chữ: "Đói!"

Tôi xua tay: "Đi, ăn một bữa."

Khoác áo của mình cho hắn, chúng tôi tới tiệm ăn lớn bên ngoài trường gọi đồ ăn. Vương Đại Lý đói đến phát điên, ăn như rồng cuốn, Tiểu Đào liếc đồng hồ: "Tôi về cục trước, hai người ăn xong về nghỉ ngơi đi."

Trước khi cáo biệt, tôi với Tiểu Đào không hẹn mà đồng thanh: "Đi đường cẩn thận!" Sau đó nhìn nhau cười.

Vương Đại Lý tò mò: "Đêm qua xảy ra chuyện gì, hai người làm sao vậy?"

Tôi cười: "Về phòng ta kể cho nghe."

Mấy ngày sau Tiểu Đào gọi điện báo cho tôi, họ tìm thấy trong nhà Khổng Huy một cái thẻ ngân hàng, trong tài khoản có rất nhiều tiền. Con số trong thẻ ngay cả tham quan nhìn vào cũng ham, đó là thù lao của tổ chức bí mật trả cho hắn.

Tôi suy nghĩ, nói: "Có điều tra được chi tiết không?"

Tiểu Đào đáp: "Có!"

Tôi nói: "Cho tôi danh sách ngày tháng của mỗi lần chuyển tiền, để kiểm tra đối chiếu với những vụ án lớn đã xảy ra."

Tiểu Đào la lên: "Sao tôi không nghĩ ra nhỉ, Tống Dương anh thông minh quá."

Đây là công việc cực kỳ mất thời gian, mấy ngày sau Tiểu Đào mới có được danh sách. Sau khi nghe Tiểu Đào nói, tôi vô cùng kinh sợ, gần mười năm có tổng cộng hơn hai mươi vụ án, hung thủ bị bắt đều là thế thân do Khổng Huy tạo ra.

Hung thủ thực sự trốn đi đâu không ai biết, tổ chức này quả là một tay che trời, dám hỗ trợ ngần ấy tội phạm trốn tránh pháp luật.

Hy vọng duy nhất là hỏi từ Khổng Huy một ít tin tức, theo tôi suy đoán thì Khổng Huy cũng là một thành phần vòng ngoài của tổ chức này, gần đây hắn nhận được lệnh, tổ chức muốn tìm một phương pháp khiến một người biến mất trên thế gian. Khổng Huy liền nghĩ tới việc biến người thành heo, vật thí nghiệm đầu tiên

chính là cô gái mà hắn thích hồi còn đi học, người mà sau khi trưởng thành vẫn coi thường hắn - Từ Tiểu Huệ, qua đó cũng phát tiết nỗi hận trong lòng.

Hôm sau Tiểu Đào bảo tôi tới cục một chuyến, Khổng Huy không chịu khai bất cứ điều gì.

Chúng tôi vào phòng thẩm vấn, sau mấy ngày ngồi trại, hắn có vẻ uể oải, tóc rối vù hai mắt thâm quầng. Tôi hỏi mấy vấn đề hắn đều nói không biết, nét mặt cũng không hề có biểu hiện nói dối.

Đột nhiên tôi có một suy đoán đáng sợ, liền bảo người cho tôi kiểm tra vết thương trên đùi hắn. Nhưng vết thương này rõ ràng là cố ý tạo ra, bởi lúc trước tôi chọc ngón tay vào, vết thương không thể nhỏ như vậy được.

Tôi lạnh sống lưng, hỏi: "Ngươi là ai?"

Hắn đáp: "Ta là Khổng Huy!"

"Không, ngươi không phải Khổng Huy, ngươi chỉ là thế thân, đánh tráo lúc nào? Khổng Huy thật hiện giờ đang ở đâu?" Tôi hét.

Hắn toét miệng cười một tiếng, từ từ nói: "Làm sao ta biết được, ta chỉ là một con tốt thí."

Chương 174: Tôn Lão Hổ gặp chuyện

Bất luận chúng tôi thẩm vấn thế nào, từ đầu đến cuối Khổng Huy giả không chịu tiết lộ nửa lời. Các bác sĩ giám định ra, mặt của hắn là mấy tháng trước đã được giải phẫu chỉnh hình.

Nói cách khác, hắn là vật thế thân được tổ chức chuẩn bị từ trước khi xảy ra vụ án.

Tôi chắc chắn người đêm đó là Khổng Huy thật, chỉ là bị đánh tráo trong mấy ngày tạm giam vừa rồi, như vậy có thể suy đoán, trong trại tạm giam rất có thể có nội gián, mới làm được chuyện như vậy.

Việc này khiến tôi cảm giác tổ chức này cường đại đáng sợ, bọn chúng bảo vệ Khổng Huy để đảm bảo bí mật không bị lộ ra ngoài.

Ra khỏi phòng thẩm vấn, tôi và Tiểu Đào cũng nhụt chí, nàng bảo tôi về trường trước, sẽ báo cáo chuyện này trong buổi họp, điều tra kỹ lưỡng toàn bộ những vụ án lớn khả nghi trong mười năm qua.

Sắp đến Tết, tức là kỳ thi cuối cũng sắp tới, các quán cà phê, internet, tiệm ăn vắng bóng sinh viên hơn. Hôm nay Băng Tâm đột nhiên gọi điện cho tôi, vừa nghe đã thấy nàng khóc lớn: "Tống Dương ca ca, cha muội xảy ra chuyện!"

Tôi vội hỏi làm sao, nàng nói trên đường đi Võ Khúc, Tôn Lão Hổ bị tai nạn xe, nàng gọi điện không được, muốn tới cục hỏi xem cụ thể.

Chúng tôi vội vàng tới cục, tìm gặp Tiểu Đào, Băng Tâm lo lắng hỏi: "Tiểu Đào tỷ tỷ, tỷ đừng gạt tôi, cha tôi bây giờ sống hay chết?"

Hoàng Tiểu Đào nói: "Không nghiêm trọng như cô nghĩ đâu, mạng Tôn Lão Hổ lớn lắm. Chỉ là đụng xe gãy mất mấy xương sườn với một bên chân, hiện giờ đang nằm viện ở Võ Khúc, để ta xem có cách nào liên lạc với ông ấy không."

Tiểu Đào lấy laptop ra, gọi một cuộc gọi trực tuyến, chỉ lát sau Tôn Lão Hổ xuất hiện trên màn hình, đầu quấn băng trắng, chân bó thạch cao trông cứ như thương binh, cả giận mắng: "Băng Tâm, ai bảo ngươi tới cục cảnh sát? Chẳng phải ngươi sắp thi rồi sao?"

Băng Tâm khóc: "Cha, sao người lại ra nông nỗi này?"

Tôn Lão Hổ đáp: "Ta không sao, ngươi xem, vẫn còn khỏe lắm." Vừa nói vừa giơ tay lên, kết quả vết thương bị động, đau đớn kêu lên một tiếng.

Nhân lúc hai cha con đang nói chuyện, tôi nhỏ giọng hỏi Tiểu Đào: "Rốt cuộc là tai nạn thông thường hay cố ý mưu sát?"

Hoàng Tiểu Đào thở dài: "Xe tải đụng Tôn Lão Hổ không có biển số, chở đầy đất đá, vô cùng nặng. Sau khi gây chuyện, tài xế lập tức biến mất, nhìn thế nào cũng thấy không phải ngẫu nhiên."

Tôi hoang mang: "Kẻ nào ngông cuồng, dám ám toán cục trưởng như vậy?"

Tiểu Đào nói: "Chẳng phải vì chuyện kia sao, Tôn Lão Hổ mang hồ sơ có liên quan tới tổ chức bí mật đi tìm Trình giám đốc để nói chuyện. Kết quả vừa rời thành phố thì xảy ra chuyện, cái tổ chức này quá kinh khủng, đúng là muốn một tay che trời. Có điều Tôn Hổ kiên cường như sắt, không quay về phủ, mà lập tức liên lạc với giám đốc Trình, bảo người đưa mình sang Võ Khúc chữa trị."

"Hai người gặp nhau trong bệnh viện, giám đốc Trình đề nghị tạm thời án binh bất động, rất có thể tổ chức này đã bén rễ vào trong nội bộ cảnh sát. Chờ hết năm, Trình giám đốc đi báo cáo công tác trên bộ, sẽ mang chuyện này báo lên chính phủ."

Tôi lắc đầu nói: "Đáng sợ, cứ y như Hydra trong 'Captain America'."

Vì có Băng Tâm ở đây nên Tôn Lão Hổ không nhắc tới tổ chức kia, chỉ giao phó một chút công việc hàng ngày.

Lúc ra khỏi cục, tâm trạng Băng Tâm đã tốt hơn nhiều, nói: "Tống Dương ca ca, Tết này có dự định gì chưa, hay là đến nhà muội chơi đi?"

Tôi đang phân vân không biết có nên đồng ý không, Tiểu Đào trực tiếp từ chối: "Không được, Tết năm nay cha ta tổ chức ra mắt, Tống Dương đồng ý đi với ta rồi."

Băng Tâm hỏi: "Tỷ đi ra mắt, dẫn Tống Dương ca ca theo làm gì?"

Tiểu Đào đáp: "Làm bia đỡ đạn."

Băng Tâm bật cười, dễ thương nói: "Ha ha, hiểu rồi, tôi sẽ cho tỷ mượn Tống Dương dùng một chút."

Hoàng Tiểu Đào trừng mắt: "Cái gì gọi là cho ta mượn dùng? Tống Dương là vật sở hữu của cô à?"

Băng Tâm mân mê cái miệng xinh xắn: "Hừ, thì cũng chẳng phải của tỷ." Nói xong liền kéo tay tôi: "Hiếm khi Tống Dương ca ca vào nội thành, đi mua quần áo với muội đi!"

Hoàng Tiểu Đào lập tức biến sắc, tôi lúng tùng bị Băng Tâm kéo đi, quay đầu chào: ""Hẹn Tết gặp."

Nghĩ rằng Tiểu Đào ra mắt chính là tới nhà hàng ăn cơm, gặp người ta, kết quả là tôi sai hoàn toàn, chỉ có tầng lớp bình dân mới làm như vậy.

Trước đêm giao thừa, Tiểu Đào gửi cho tôi một thư mời điện tử, địa chỉ là nhà hàng quốc tế Huidu. Vào ngày đầu năm mới sẽ có một bữa tiệc giao thừa hoành tráng, người chủ trì là cha của Tiểu Đào. Rất nhiều người nổi tiếng sẽ tham dự buổi tiệc, ông ta định cho con rể tương lai ra mắt vào hôm ấy.

Vừa nghe xong, da đầu tôi tê dại, bé tới giờ đã tới những nơi như thế lần nào đâu, liền hỏi Tiểu Đào: "Tôi thuê một bộ Âu phục nhé."

Nàng đáp: "Đừng, cứ mặc đồ bình thường thôi. Tin tôi đi, trường hợp này mà mặc Âu phục thì sẽ lộ rõ vẻ quê mùa."

Tôi nói: "Vậy được rồi, đến lúc đó nhớ che chở cho tôi đấy, chỗ đông người sợ tôi sẽ mất bình tĩnh."

Hoàng Tiểu Đào bật cười: "Nhìn người sống khó hơn nhìn người chết à?"

Tôi gật đầu: "Cô nói rất đúng."

Ngày 30 tết, đám bạn cùng phòng không thấy đâu, Vương Đại Lý nhắn tin nói bọn hắn đang tổ chức tiệc cẩu độc thân, nói tôi hãy suy nghĩ xem tại sao hôm nay bọn hắn không gọi tôi. Tôi nhắn cho hắn cái icon khinh bỉ.

Mặc dù Tiểu Đào dặn tôi cứ mặc đồ bình thường nhưng cũng không thể quá tuềnh toàng, tôi liền chọn một áo khoác, quần jeans và giày thể thao mới mua.

Đi tới nhà hàng, phục vụ xem thiếp mời dẫn tôi tới bữa tiệc. Vừa vào cửa tôi tức thì đơ người, khắp phòng là những người xa lạ, mặc đủ loại quần áo khác nhau, tay cầm ly Champagne vừa nói

vừa cười, cảnh tượng cứ như trong phim.

Họ vô tình hay hữu ý để lộ ra nhẫn, dây chuyền, đồng hồ, nhìn qua cũng biết là người có tiền.

Tôi lại chẳng quen biết bất kỳ ai, cứ lúng túng trong phòng mấy phút. Rốt cuộc Tiểu Đào cũng tới, nàng mặc một bộ váy dạ hội gợi cảm, cơ thể được tôn lên rất nóng bỏng, tai đeo bông tai ngọc trai, cổ đeo trang sức nhã nhặn, nhìn như một ngôi sao màn bạc, tôi kinh ngạc nói: "Sao cô dặn tôi ăn mặc tùy tiện?"

Tiểu Đào nhún vai: "Haiz, lệnh cha khó cãi, ông bắt tôi phải ăn mặc thật đẹp."

Nàng chỉ một người đàn ông mặc vest, nói: "Kia chính là đối tượng hẹn hò của tôi, tối nay cha tôi dự định sẽ giới thiệu hai người trước mặt khách quý, cha cứ thích bày vẽ như vậy, tôi chỉ muốn tìm cái lỗ mà chui xuống."

Tôi cười khổ: "Đây không gọi là ra mắt, mà gọi là sắp đặt."

Gã kia hình như rất quen, tôi nhìn kỹ, đột nhiên nhớ ra, đây chẳng phải là Vương công tử sao? Con trai của chủ tịch Tập đoàn Liên Á Quốc Tế, cũng chính là người có liên quan tới vụ án đầu độc cách đây không lâu.

Tôi bật cười, thế giới này đúng là nhỏ, Tiểu Đào dặn dò: "Lát nữa anh phải giả bộ cho giống một chút, tôi không muốn phải sống cả đời với người không quen biết đâu."

Nàng gọi một bồi bàn, bảo anh ta đi lấy giùm một thứ. Lát sau người phục vụ mang tới một cái hộp, Tiểu Đào nhận lấy, mở ra là một cái đồng hồ cơ Omega, bảo tôi đưa tay ra.

Tiểu Đào đeo đồng hồ cho tôi, tôi thở dài: "Cô cũng chuẩn bị đạo cụ cơ à, cẩn thận quá."

"À không, đây là quà tôi tặng anh!" Tiểu Đào lắc đầu.

Chương 175: Bữa tiệc ra mắt

Tôi giật mình, cái đồng hồ này ít nhất cũng cỡ hơn 10 ngàn: "Lễ vật quý như vậy, sao tôi xứng đáng?"

Tiểu Đào cười: "Đừng có khiêm tốn thế, anh không xứng đáng thì ai xứng đáng? Sáu tháng qua, anh giúp tôi phá án, số án đã vượt qua đồng nghiệp nhiều tuổi nhất trong cục, sang năm khả năng tôi lại được thăng chức. Tôn Lão Hổ còn nói, cứ theo đà thắng tiến của tôi, thì chỉ ba năm nữa ông ta sẽ phải nhường ghế, tôi coi anh như đại thần rồi, Tống Dương."

Tiểu Đào đúng là biết cách ăn nói, theo tôi, với trí tuệ và thái độ làm việc nghiêm túc, ghét ác như thù, cộng với sự giúp đỡ của tôi thì việc bồi dưỡng nàng thành cục trưởng tương lai không phải là điều viển vông.

Tôi nói: "Vậy nếu có một ngày cô trở thành cục trưởn thật thì sao?"

Nàng cười khanh khách: "Không biết, tôi mãi mãi cũng chỉ là Hoàng Tiểu Đào của anh thôi."

Câu nói của nàng khiến tim tôi nhảy lên một cái, nếu như không phải ở đây quá đông người có lẽ tôi đã không kìm lòng được mà hôn nàng.

Tiểu Đào cũng giống tôi, chẳng quen biết ai trong phòng, hai chúng tôi đứng trước bàn ăn, nếm thử vài món. Trong đám khách này, tôi có nhận ra một hai đại gia trong thành phố, giỡn giỡn nói: "Hôm nay mà có cuộc tập kích kinh khủng, ngày mai thị trường chứng khoán thành phố sẽ sập luôn mất."

Tiểu Đào nói: "Anh nghĩ là cha tôi không cân nhắc vấn đề an toàn sao? Anh để ý xem nhưng người đi đi lại lại khắp phòng, không nói chuyện cùng ai kìa. Bọn họ đều là lực lượng vệ sĩ đặc biệt, ngoài cửa cũng có hai người trấn giữ, nếu có tình huống đặ biệt xảy ra, cửa sẽ bị khóa kín."

Tôi nhíu mày: "Chẳng trách tôi thấy mấy người này không giống như thực khách."

Đúng lúc này Vương công tử cầm ly rượu tới, cười xởi lởi: "Hoàng tiểu thư, ngưỡng mộ đại danh đã lâu."

Nói xong hắn cầm tay nàng, cúi đầu xuống bắt chước người phương Tây, hôn mu bàn tay. Tiểu Đào liền dùng sức lắc lắc tay, nói: "Xin chào, Vương công tử."

Hắn lúng túng rụt tay về, giải thích: "Ta ở nước ngoài sinh sống đã lâu, có mấy thói quen còn chưa sửa được, thật là ngại quá."

Lúc này, Vương công tử dời ánh mắt sang phía tôi, ngẩn người, nói: "Hoàng tiểu thư còn dẫn đồng nghiệp tới nữa à?"

Tiểu Đào vỗ vai tôi, đáp: "Anh ấy không phải đồng nghiệp, mà là bạn trai của ta."

Vương công tử có vẻ lúng túng, tôi cười bí ẩn, nói: "Xin chào Vương công tử, không ngờ lại gặp nhau ở đây."

Hắn ho khan một tiếng, đáp lấy lệ: "Xin chào!" Sau đó nói với Tiểu Đào: "Nghe nói Hoàng tiểu thư là cảnh sát, không biết sao cô lại chọn nghề này?"

"Ý ngươi là cảnh sát là công việc thấp kém?" Tiểu Đào trừng mắt.

Hắn vội vàng giải thích: "Tuyệt đối không có ý này, ta nghĩ

cảnh sát là một nghề rất cao quý. Nhưng dưới góc nhìn của một doanh nhân, cảnh sát chẳng qua là bắt vài kẻ xấu, còn doanh nhân có thể quyết định huyết mạch kinh tế của một thành phố, thậm chí của cả nước, mang lại cơ hội việc làm cho vô số người. Từ góc độ có lợi cho xã hội, ta nghĩ rằng Hoàng tiểu thư có vẻ chưa ở đúng chỗ."

Vương công tử có vẻ khá hài lòng với tài miệng lưỡi của mình, nói xong cười một cái, lộ ra hàm răng trắng bóng.

Tôi với Tiểu Đào cũng không nhịn được, muốn cười, tôi nói: "Nếu như không có cảnh sát, có lẽ giờ ngươi đã không còn được đứng ở đây..."

Mặc dù hắn cố tỏ ra bình tĩnh, nhưng trán lại đầy mồ hôi lạnh, có lẽ là sợ tôi bóc mẽ chuyện của mình, trong vụ án đầu độc lần trước, vai của hắn đóng chẳng vẻ vang gì. Vương công tử miễn cưỡng mỉm cười: "Lần trước cám ơn ngươi, ta còn chưa biết tên..."

"Ta tên Tống Dương, không phải cảnh sát, chỉ là một cố vấn."

Hoàng Tiểu Đào mặt vô cùng nghi hoặc, hắn lập tức giải thích: "Lần trước ta bị dính vào một vụ án nhỏ, may có Tống tiên sinh giúp ta rửa sạch hàm oan, ta hoàn toàn trong sáng đúng không, Tống tiên sinh?"

Tiểu Đào nhạy bén, hỏi: "Tống Dương chẳng bao giờ tham gia vụ án nhỏ nhặt, rốt cuộc là vụ nào?"

Tôi đáp: "Vụ đầu độc liên hoàn."

Tôi nói rất nhỏ, không kinh động tới khách xung quanh, dù sao trong trường hợp này cũng cần giữ thể diện cho người ta một chút.

Hoàng Tiểu Đào chợt hiểu ra, lúc đó nàng không có mặt, nhưng có đọc qua hồ sơ, cho nên thoáng cái là nhớ lại. Vương

công tử lúng túng đổi chủ đề: "Tiểu Đào có muốn cùng ta nhảy một bản không?"

Tiểu Đào xua tay: "Ta không biết khiêu vũ, ngươi tự đi đi."

Vương công tử khẽ cau mày, liếc nhìn tôi, để ý thấy hắn đang nghiến răng tỏ vẻ thị uy, trong lòng tôi nói ngươi làm gì mà nhìn ta? Ta đã giữ thể diện cho ngươi hết mức rồi.

"Lát nữa gặp lại!" Vương công tử tao nhã cười một tiếng, xoay người đi.

Tiểu Đào ai oán: "Cha cũng quá không đáng tin, loại công tử ăn chơi này cũng giới thiệu cho tôi. Xem mắt đâu cứ phải nhìn vào túi tiền nhà người ta?"

Tôi cố ý chọc: "Có điều dáng dấp cũng ok."

"Ok cái rắm, nhìn mặt hắn đã toát lên vẻ chơi bời, ánh mắt cứ không rời ngực tôi, trong đám thiếu gia thì có thể chọn được mấy kẻ là tốt?" Tiểu Đào mắng.

Tôi bất giác liếc mắt nhìn ngực nàng, bởi nàng mặc váy dạ hội, cộng thêm bộ ngực cup D khá lớn, cho nên khe ngực rất bắt mắt, tôi nhất thời đỏ mặt quay đi.

Hai chúng tôi ở đây hoàn toàn xa lạ, không ít người tới bắt chuyện, nhưng dù sao cũng không cùng ngành nghề, trò chuyện một hai câu liền rời đi. Còn có mấy cô gái ăn mặc đẹp đẽ rủ tôi khiêu vũ, tôi đều từ chối.

Tiểu Đào thì sốt ruột, nói thầm: "Sao cha tôi còn chưa tới?"

Đúng lúc này, ban nhạc biểu diễn một bài quen thuộc, ca khúc 'One step away' nổi tiếng thế giới, các khách khứa ý tứ đứng gọn lại, chừa ra một khoảng trống, vài đôi nam nữ bước tới giữa khiêu vũ. Tiểu Đào hỏi: "Có muốn nhảy một bản không?"

Tôi xua tay lia lịa: "Tôi thật sự không biết nhảy."

"Tỷ biết, tỷ dạy cho, cứ đứng đây khó chịu lắm."

Tôi không thể làm gì khác, cung kính không bằng tuân mệnh, kéo tay Tiểu Đào xoay tròn. Trước đây có thời gian nằm vùng, Tiểu Đào đóng vai vũ nữ, đã học một chút khiêu vũ, tôi thì rất hốt hoảng, liên tục nhìn xuống, sợ đạp phải chân nàng. Tiểu Đào nhắc nhở: "Ưỡn ngực, ngẩng đầu, nguyên tắc của khiêu vũ là phải tự tin, không biết nhảy cũng phải vờ như biết nhảy."

Tôi xoay người theo Tiểu Đào, cẩn thận đếm, tổng cộng giẫm phải chân nàng bốn lần, mỗi lần nàng đều khẽ kêu một tiếng. Sau đó dần dần quen với nhịp nhảy, nàng kinh ngạc nói: "Học cũng nhanh đấy."

Tôi đáp: "Thương cho cái chân của cô."

Tiểu Đào cười: "Cũng biết nói lời dỗ dành cơ đấy, tỷ thấy ngọt ngào quá."

"Ngày nào cũng được cô huấn luyện, EQ của tôi cũng tăng được chút ít."

Tiểu Đào bật cười khanh khách.

Khiêu vũ cùng Tiểu Đào thật là thích, tay tôi ôm vào cái eo thon nhỏ nhắn, cách một lớp vải mỏng có thể cảm nhận thân nhiệt của nàng từ từ tăng lên. Mặt chúng tôi rất gần, có thể cảm nhận hơi thở đối phương, một màu đỏ ửng hiện lên má nàng khiến tim tôi đập thình thịch.

Tiểu Đào mặc bộ váy đỏ tươi, lúc xoay tròn cứ như một đóa hoa đang nở, thật là một tiên nữ giáng trần.

Khi bản nhạc chuẩn bị kết thúc, mắt tôi chợt bị thu hút bởi một người, nhìn chằm chằm không thôi. Tiểu Đào hỏi: "Anh nhìn

gì vậy?"

Tôi nhíu chặt lông mày: "Gã đàn ông kia có gì đó rất lạ!"

Chương 176: Thích khách

Gã đàn ông kia đứng bên cạnh bàn đồ ăn, liên tục nốc champagne, mặt trắng bệch không có chút máu nào, ánh mắt cũng rất thất thường.

Tôi nói phát hiện này cho Tiểu Đào, nàng liếc mắt qua, nói: "Người này tôi biết, là Trần Đạt, tổng giám đốc của Suda Express."

Tôi có biết Suda Express, là một công ty chuyển phát nhanh có tiếng, những món đồ mà tôi đặt mua trên mạng đều là do nhân viên công ty này giao đến, tôi nói: "Gã này có vẻ khác thường."

Tiểu Đào gật đầu: "Mặt hắn có vẻ hơi tái, chắc do nghỉ ngơi không tốt, hoặc là chơi thuốc..." Nói tới đây, Tiểu Đào hạ thấp giọng: "Kẻ có tiền sinh hoạt rất loạn, chuyện hư hỏng nào cũng có, tối nay tôi mắt nhắm mắt mở cho qua thôi."

Tôi nói: "Có một điểm cô không chú ý, đó là mắt hắn nãy giờ không hề chớp lần nào."

Tiểu Đào dừng khiêu vũ, im lặng nhìn qua bên đó: "Ừ nhỉ, mắt hắn chẳng hề động đậy, cứ y như người chết vậy."

Tôi liếc mắt về phía hắn, hắn cũng đang nhìn tôi, đang khiêu vũ mà có hai người đứng bất động nhìn nhau như vậy rất gây chú ý.

Tôi ôm eo Tiểu Đào tiếp tục xoay người, nàng nhỏ giọng hỏi: "Có cần tới hỏi một chút không?"

Tôi nói: "Với thân phận của cô bây giờ thì không nên, tóm lại là cứ để ý hắn một chút."

Lúc này bản nhạc đã hết, đột nhiên khách khứa hào hứng rộn lên, thì ra là chủ nhân bữa tiệc cũng chính là cha Tiểu Đào - Hoàng Vận Hồng đã tới.

Hoàng lão gia năm này hơn 50 tuổi, ăn mặc lịch sự vừa trang nhã vừa sang trọng, tay chống gậy ba toong, vừa đi vừa cười, vẫy tay chào mọi người.

Lần trước ông ta bị Lý Vân Gia bắt, trải qua một thời gian điều trị, xem ra đã khôi phục gần như hoàn toàn.

Mặc dù Hoàng Vận Hồng đã lớn tuổi, nhưng vẫn có thể nhận ra nhiều nét giống nhau trên khuôn mặt với Tiểu Đào. Ông ta nhận lấy chiếc micro, giọng hào sảng nói: "Cảm tạ các vị khách quý đã gác trăm công nghìn việc tới tham dự bữa tiệc! Chúc mọi người sang năm mới sự nghiệp phát triển không ngừng, gia đình hạnh phúc viên mãn!"

Tuy chỉ là một lời khen khách sáo, nhưng từ miệng Hoàng lão gia nói ra lại rất có chí khí, tiếng vỗ tay vang lên rần rần. Tôi đại khái có thể mường tượng được kinh nghiệm sống của Tiểu Đào, từ nhỏ đã tiếp xúc với đủ loại người, tham dự đủ loại họp mặt, dần dần EQ trở nên vô cùng tốt.

Tôi nói: "Cha cô đúng là người của công chúng."

Tiểu Đào khinh thường bĩu môi. Đúng lúc này, Hoàng lão gia nói tiếp: "Bữa tiệc tối nay, trước là để cảm ơn tất cả các đối tác làm ăn, sau là để tiểu nữ Hoàng Tiểu Đào cùng với công tử Vương Kiếm Phong đính hôn!"

Nghe câu này, tôi rất kinh ngạc, Hoàng lão gia với Tiểu Đào tính cách ý như nhau, đều quyết liệt như nhau, tổ chức đính hôn luôn?

Tiểu Đào còn kinh ngạc hơn tôi, trợn mắt la lên: "Cha, con

không đồng ý!" Nhưng bị tiếng vỗ tay rầm rầm và tiếng hoan hô át đi.

Hoàng lão gia vẫy tay: "Tiểu Đào, lên đây với cha."

Tất cả mọi người đều hướng ánh mắt về chúng tôi, ai cũng mỉm cười, mấy người còn thì thầm: "Thật xinh đẹp." "Đúng là xứng đôi với Vương công tử, một đôi kim đồng ngọc nữ."

Tiểu Đào hỏi: "Cha, chẳng phải người nói là chỉ ra mắt thôi sao, đột nhiên lại biến thành lễ đính hôn thế này, người đã hỏi ý con chưa?"

Hoàng lão gia cười với khách khứa: "Tiểu nữ của tôi tính cách ngang bướng, xin mọi người đừng phiền lòng."

Hoàng Tiểu Đào cả giận: "Cái gì gọi là tính cách ngang bướng, tính cách khá hơn nữa cũng không thể tiếp nhận việc này. Thời đại nào rồi còn sắp đặt chuyện hôn nhân, cha có hợp tác với tập đoàn Vương thị cũng không thể bán con đi như thế."

Hoàng lão gia nói: "Đừng có bướng bỉnh, Vương công tử là nhân tài thời nay, công danh rạng rỡ, lại đang là du học sinh bên Mỹ, điều kiện như vậy còn không xứng với một cảnh sát quèn như ngươi sao?" Mặc dù là ngữ khí trách móc, nhưng Hoàng lão gia vẫn cười nói khi xem xét hoàn cảnh.

Tôi thấy mặt Tiểu Đào đỏ bừng, tới hai tai cũng đỏ găy gắt, như sắp bùng phát, nàng khoác tay tôi vênh mặt lên nói: "Là con không xứng với hắn, hơn nữa con đã có bạn trai!"

Hoàng lão gia trợn to hai mắt, đúng lúc này đột nhiên một tiếng hét chói tai vang lên, thu hút sự chú ý của tất cả mọi người.

Có người la lên: "A, nhiều máu quá!"

Đám người tản ra, chỉ thấy một nữ đại gia người đeo đầy

trang sức ngã dưới đất, một dòng máu từ từ chảy ra, đám người này hàng ngày sống trong xa hoa, nhất thời hốn loạn, thậm chí còn xô đổ cả bàn ghế.

Tôi chợt thấy một người nhân lúc hỗn loạn chuồn ra, vội la: "Chặn người kia lại!"

Vệ sĩ lập tức có phản ứng, lao tới bắt tên kia, nhưng hắn cứ như con lươn trơn tuột, thoát khỏi tay mấy vệ sĩ, trong lúc chạy còn cởi phăng áo khoác. Chủ đích của hắn là xông ra ngoài, đột nhiên rút ra một con dao, đám vệ sĩ khựng lại, tôi nhận ra người này chính là Trần Đạt.

Đám vệ sĩ cũng không phải hư danh, túm lấy tay Trần Đạt, quật hắn ngã xuống đất. Vừa ngã ra, hắn đã nhanh chóng bật dậy, như tên bắn chạy về hướng ngược lại, chính là cửa sổ.

Tôi ý thức được tên này định tự sát, chợt nghe rầm một tiếng, thì ra Tiểu Đào xé bỏ chân váy, lao lên đá một cước vào cái bàn dài, bàn trượt đi một hồi, vừa vặn chắn ngang đường chạy của Trần Đạt.

Quán tính quá lớn, Trần Đạt đập cả người vào cái bàn, nhưng hắn một tiếng cũng không kêu, hơn nữa còn giống như chẳng hề đau đớn, mặt vô hồn từ đầu tới cuối. Rất nhanh ba bốn tên vệ sĩ từ phía sau lao tới, đè hắn xuống đất.

Đám vệ sĩ trong lúc đuổi bắt dẫm đạp lên vũng máu, lưu lại mấy hàng dấu chân, tôi suýt thì buột miệng mắng một câu, hiện trường bị chúng phá tan hết rồi!

Tôi vội tới kiểm tra nạn nhân, bà ta bị một con dao đâm từ vai phải xuống phổi, nhưng vẫn còn thoi thóp thở. Tôi vội bảo người xung quanh gọi 120, sau đó lật bà ta dậy, tránh máu đọng làm nghẽn khí quản.

Tôi cúi người áp tai vào ngực nạn nhân, phát hiện trong phổi bị tràn dịch, bà ta đã sắp không thở nổi, đến lỗ mũi cũng phồng lên bong bóng máu, nếu không sơ cứu thì chẳng thể gắng gượng đến khi xe cấp cứu tới.

Tôi hét lên: "Ai có ống tiêm?"

Một tên ăn mặc như thư ký khinh khỉnh nói: "Ngươi là ai? Đừng làm loạn ở đây, chờ bác sĩ tới đi!"

Tôi lườm hắn: "Nếu không sơ cứu kịp thời thì đừng mong đợi được tới khi cứu thương đến, đi xuống lầu mua ống tiêm lên đây, nhanh!"

Thư ký bị tôi mắng tới nỗi run rẩy, nhỏ giọng nói: "Để ta đi mua."

Mất một lúc, hắn mới mang tới một túi cấp cứu, tôi lấy ông tiêm bên trong ra, cắm vào ngực nữ đại gia, hút máu bầm. Người xung quanh nhìn mà cau mày, không ngừng nói: "Rốt cuộc tiểu tử này là ai?"

"Là bác sĩ sao?"

"Giết chết người ta hắn có gánh nổi trách nhiệm không? Đây chính là bà chủ của công ty dược Vinh Hoa đấy."

Tôi chẳng thèm để ý đến những lời linh tinh ấy, sau khi rút ra bốn ống máu, rốt cuộc nạn nhân đã có thể hít thở, bà ta mở mắt, thư ký kích động quù xuống bên cạnh, kéo tay nói: "Truong tổng, bà tỉnh rồi."

Nữ đại gia yếu ớt nói: "Ta bị làm sao vậy?"

Thư ký vội vàng giải thích: "Trương tổng, bà bị ám sát, là vị tiểu huynh đệ này cứu bà."

Nữ đại gia nhìn tôi, tỏ vẻ biết ơn, tôi lập tức giơ tay: "Đừng nói gì, chờ xe cứu thương tới đã. Rất may một dao này không đâm vào chỗ hiểm, không đáng ngại."

Đám người xung quanh xúm lại, tỏ ra quan tâm hỏi han, họ đúng là đạo đức giả, lúc xảy ra chuyện, tất cả đều đứng ngoài lề, bây giờ mới tỏ ra này nọ.

Đúng lúc này Hoàng Tiểu Đào hét lên: "Tống Dương, qua đây, nghi phạm chết rồi!"

Chương 177: Tương tây cản thi

Trong lúc tôi cấp cứu nạn nhân, Tiểu Đào với mấy vệ sĩ lôi Trần Đạt qua một bên để thẩm vấn. Lúc tôi tới đó, một vệ sĩ đang căng thẳng giải thích: "Ta chỉ đá hắn một cái, cũng không dùng nhiều sức..."

Tiểu Đào mắng: "Bớt nói nhảm, đánh nghi phạm trước mặt cảnh sát, đợi lát nữa theo ta về cục lấy lời khai."

Tôi hỏi rõ tình hình, thì ra sau khi Trần Đạt bị bắt thì chẳng nói câu nào, một tên vệ sĩ tức mình đá vào bụng hắn, Trần Đạt ngã xuống đất, tắt thở.

Tôi sờ động mạch cổ của Trần Đạt, quả nhiên đã chết, nhưng lúc ngón tay chạm vào, tôi có một cảm giác khác thường, da thịt hắn không hề đàn hồi hay có dầu mỡ, cứ như người đã chết từ lâu.

Tôi áp tai vào ngực hắn nghe ngóng, lập tức giật mình, lặp đi lặp lại mấy lần để xác nhận, sau đó đẩy mí mắt hắn ra quan sát, cử động thử khớp xương của hắn, cuối cùng hít một hơi khí lạnh: "Đây là một người chết!"

Tiểu Đào không hiểu: "Ai chẳng biết..."

"Không, ý của tôi là..."

Nhìn đám vệ sĩ đứng xung quanh, tôi định nói nhưng lại thôi, đây cũng là một vụ án quỷ dị, chi tiết không nên lộ ra ngoài.

Đang chờ cảnh sát tới, Hoàng lão gia lụ khụ chống gậy tới, vừa rồi ông ta đã nhìn thấy tất cả hành động của tôi, nhìn tôi một lượt,

kỳ quái hỏi: "Tiểu tử, nhà ngươi làm nghề gì?"

Lần đầu nói chuyện với cha Tiểu Đào, tôi lễ độ: "Nhà tôi đều là người bình thường."

Hoàng lão gia gật đầu nói: "Trông ngươi gặp loạn không biến sắc, chắc hẳn cũng có bản lĩnh!" Sau đó kéo Tiểu Đào qua một bên, nói mấy câu.

Tôi không nghe rõ họ đang nói gì, nhưng Tiểu Đào thì rất kích động, không ngừng la lên: "Chuyện của con không cần cha tham dự, con không muốn gả cho hắn!"

Đúng lúc này cảnh sát tới, Tiểu Đào lạnh lùng: "Cha, con đi làm việc."

Cảnh sát mang thi thể đi, hai chúng tôi cũng lên xe, Tiểu Đào cười khẩy nói: "Biết vừa rồi cha tôi nói gì không? Bảo tôi chia tay với anh, hy sinh vì sự nghiệp gia tộc một chút, gả cho con quỷ háo sắc họ Vương kia."

Tôi thở dài: "Hình như trong mắt những người buôn bán, lợi ích vĩnh viễn lớn hơn thân tình."

Tiểu Đào bất mãn nói: "Bởi vậy từ bé tôi đán chán ghét không khí gia đình này, chỉ hi vọng mình được sinh ra ở một nhà bình thường, phải rồi, lúc nãy anh định nói gì với tôi?"

Tôi nói: "Thực ra nghi phạm đã chết đượ một tuần rồi."

Tiểu Đào sợ hãi: "Điều này sao có thể, rõ ràng hắn chết trước mặt tôi mà?"

"Nhưng cơ thể của hắn và nội tạng đều thể hiện đặc điểm của xác chết một tuần." Tôi giải thích.

Hoàng Tiểu Đào trợn mắt há mồm: "Nói như vậy hắn là một

cương thi à?"

Tôi hỏi: "Lúc trước Trần Đạt này có mâu thuẫn gì với bà chủ công ty dược Hoa Vinh không?"

Tiểu Đào lắc đầu: "Một bên làm chuyển phát nhanh, một bên bán thuốc, cũng chẳng phải đối thủ cạnh tranh, lấy đâu ra mâu thuẫn? Hơn nữa họ đều là những nhân vật có uy tín danh dự, cho dù có va chạm cũng sẽ không đụng dao kiếm."

Tôi gọi điện cho Đại Lý, bảo hắn mang dụng cụ tới, hắn phàn nàn qua điện thoại: "Ngươi không để ta ăn cái lễ cho ngon được sao?"

Tôi nói: "Vất vả cho ngươi rồi, xong việc ta bồi thường ngươi bữa ăn."

Chúng tôi về cục cảnh sát, Tiểu Đào nói phải đi thay đồ, tôi tháo đồng hồ xuống, nói: "Vai diễn cũng xong rồi, tôi không có thói quen đeo đồng hồ, cô cầm về đi."

Tiểu Đào cười: "Bớt bớt đi, tôi tặng anh thì nó là của anh."

Tôi đành tạm thời thả nó vào trong thí, lát sau Tiểu Đào đã mặc cảnh phục đi ra: "Đúng là mặc đồ này vẫn thoải mái nhất!"

Lát sau, Vương Đại Lý cũng tới, oán giận nói: "Đám kẻ xấu này cũng thật là, sao cứ phải chọn ngày tết để gây án, chẳng có nhân tình, sau này phải ban bố một điều luật, ngày nghỉ lễ mà phạm pháp, tội sẽ tăng thêm một bậc."

Hoàng Tiểu Đào cười: "Ngươi phàn nàn ghê quá, những ngày lễ tết là thời điểm cảnh sát bận bịu nhất, ta đã sớm quen rồi."

Chúng tôi tới phòng giữ xác, Vương Đại Lý núp sau lưng tôi, trông thấy trên giường là một thi thể nam giới, liền vỗ ngực nói: "Cũng còn may, thi thể lần này không kinh dị lắm."

Tôi thì ngược lại, trong lòng thầm cảm thấy lần nghiệm xác này sẽ rất khó khăn.

Trong túi thi thể có một chùm chìa khóa, nửa bao thuốc nhuyễn trung hoa, một chiếc bật lửa do khách sạn tặng, và một điện thoại Iphone, tất cả giao cho Tiểu Đào.

Tôi cẩn thận ngửi đầu tóc, quần áo của thi thể, phát hiện mùi thối rữa, lại lấy kéo tách chút mẫu da và tóc.

Sau đó dùng rong biển xám để thu thập vân tay trên cơ thể hắn, có chừng bốn năm loại, chắc đều do vệ sĩ lưu lại nhưng vẫn dùng băng keo trong suốt dán từng cái mang cho đội kỹ thuật so sánh.

Làm xong những việc trên, tôi bắt đầu cắt quần áo người chết ra, đặt hắn nằm trần truồng trên giường khám nghiệm.

Nhưng trên bụng hắn có một giấu dày da nhìn được bằng mắt thường. Người sau khi chết tế bào không có chức năng tự bổ sung, vết tích lưu lại sẽ không bị mất đi.

Cổ Trần Đạt cũng có một hàng vết móng tay cào, là lúc rượt đuổi với vệ sĩ gây ra. Tôi gọi Tiểu Đào qua nhìn, máu ở vết cào tương đối cũ, da ở vết thương cuộn vào chứ không co lại, Tiểu Đào đã thấy qua rất nhiều xác chết, biết đây là vết thương sau khi tử vong, che miệng kinh ngạc: "Đúng là một người chết!"

Vương Đại Lý bĩu môi: "Chẳng phải người chết thì là người sống à?"

Tiểu Đào hung hăng lườm hắn một cái: "Đừng nói leo!" Sau đó hỏi tôi: "Tống Dương, trên đời có thủ đoạn điều khiển được xác chết sao?"

Tôi nói: "Theo lẽ thường thì không tồn tại."

Tiểu Đào nói: "Vậy không theo lẽ thường thì sao?"

Tôi liệt kê những thứ có thể nghĩ đến như thuật Tương tây cản thi, bí thuật phục xác, hay còn có Dưỡng thi thuật của Thái Lan.

Tương tây cản thi từ trước đến nay vẫn luôn bí ẩn. Ở vùng Tương Tây, người ta thường gặp hai người đàn ông mặc áo dài trắng đi trên núi, theo sau là mấy 'người' nhảy lò cò, trên trán dán bùa, gọi là cản thi. Dân gian vẫn có câu nói: "Ba người ở trọ, hai người ăn cơm" chính là để chỉ cản thi nhân.

Những năm 50, chiến sĩ giải phóng quân nọ có lần gặp hai gã cản thi thân, mới khám phá ra bí mật trong đó. Thì ra cản thi nhân là dùng hai thanh trúc luồn qua cánh tay của thi thể để khiêng đi, do trúc mềm dẻo nên lúc khiêng thi thể cứ nhảy lên nhảy xuống.

Tiếp đến là thuật phục xác của Nam Mỹ, cùng với truyền thuyết về zombie là nguồn cảm hứng cho trò chơi Resident Evil. Có lần một du khách nước ngoài đột nhập vào bộ lạc người Haiti, nửa đêm thấy một đám người chân tay cứng đờ đang cày ruộng, tới khi trời sáng, chúng tự động quay lại nằm xuống hố. Tới gần thì phát hiện đều là người chết. Sau đó khoa học giải mã bí ẩn này, thật ra là do độc tố tetrodotoxin khiến họ rơi vào trạng thái chết lâm sàng.

Cuối cùng là Dương thi thuật của Thái Lan, còn được gọi là Gumantong (kumathong), là một phương pháp biến xác trẻ em thành thây khô, sau đó tùy ý điều khiển, nhưng chủ yếu là điều khiển linh hồn, còn điểu khiển thể xác thì không hiệu quả lắm.

Tổ tiên tôi cũng có ghi lại một số trường hợp tương tự, nhưng cuối cùng bị chứng minh là giả, hoặc là do người sống hóa trang. Lúc Trần Đạt chết, mọi người đều chứng kiến cho nên không thể đóng giả, không có giá trị tham khảo.

Nói xong, Vương Đại Lý hào hứng la lên: "Còn có một khả năng, là vật tà âm quấy phá!"

Tôi cau mày: "Cả ngày cứ đọc mấy loại truyện vớ vẩn."

Hắn nói: "Ngươi làm sao phủ nhận khả năng này được, lúc trước chúng ta đã từng phá một vụ án như vậy cơ mà."

Tôi nói: "Ta không phủ nhận, nhưng phải xem xét dưới tình hình bình thường đã, sau đó mới xét tới điều kiện bất thường."

Tôi xắn tay áo lên, ra lệnh: "Vương Đại Lý, mua giúp ta ít đồ, ta cần mấy lọ giác hơi, rượu trắng nồng độ cao, khăn tắm, muối và một kg hồng xanh."

Chương 178:

Vương Đại Lý cười hề hề: "Đầu bếp Tống lại chuẩn bị nấu cái gì à?"

Tôi mắng: "Bớt nói nhảm, đi nhanh về nhanh!"

Sau khi Vương Đại Lý đi khỏi, tôi mang mấy mẫu da tóc sang cho tổ kỹ thuật xét nghiệm, lúc về thì thấy Tiểu Đào đang nói gì đó với mấy cảnh sát đứng trước cửa, tôi hỏi có chuyện gì à?

Họ nói, nữ đại gia đã được cứu sống, thông qua bà ta được biết, công ty dược với công ty của Trần Đạt gần đây có mâu thuẫn. Nữ đại gia có một lô hàng cần Trần Đạt vận chuyển, nhưng sau đó có công ty vận chuyển khác ra giá thấp hơn, nữ đạo gia liền đơn phương phá hợp đồng.

Vi phạm hợp đồng là điều rất bình thường trong lĩnh vực kinh doanh, ai ra giá rẻ hơn thì có người hợp tác, cái này cũng dễ hiểu. Trần Đạt sẽ không vì chuyện vặt vãnh này mà giết người, hơn nữa tài sản của công ty hắn rất lớn, tổn thất nhỏ này coi như không đáng kể.

Nói gì thì nói, hắn sẽ không ngu tới mức vì xích mích này mà đích thân động thủ với nữ đại gia.

Ngoài ra cảnh sát còn điều tra được, một tuần này Trần Đạt không hề tới công ty, bản thân là chủ tịch, không ai quản thúc, nhân viên trong công ty nói hắn thường đi du lịch một mình.

Một điều nữa, tài khoản cá nhân của Trần Đạt phát hiện đã bị lấy đi 20 triệu, đó gần như là toàn bộ số dư trong tài khoản ấy.

Vừa nghe thấy hai từ du lịch, tôi liền có một suy nghĩ, vội hỏi: "Thông thường Trần Đạt hay đi du lịch ở đâu?"

Cảnh sát đáp: "Hắn là một người yêu thích du lịch, khắp nơi trên thế giới hắn đều đi, không có nơi nào là thường xuyên."

"Vậy ai rút tiền trong tài khoản của hắn?"

Cảnh sát nói: "Chúng ta còn đang liên lạc với ngân hàng, xin sao kê."

Tôi nói vất vả cho các vị rồi, Tiểu Đào tự nhủ: "Một ông chủ thành đạt, sao lại muốn giết người, phải chăng hắn có mối tư thù gì với bà ta?"

Tôi đáp: "Vụ án vẫn chưa phá băng, đừng nóng vội kết luận, nhưng có một điều có thể khẳng định, Tràn Đạt là người bị hại chứ không phải hung thủ."

Tiểu Đào gật đầu: "Tôi cũng nghĩ vậy."

Lát sau, Vương Đại Lý lỉnh kỉnh xách mấy túi đồ vào, thở hổn hển: "Mua này trái hồng khó mua, ta phải chạy mấy cái siêu thị mới chọn được số trái xanh này, Tống Dương, ngươi cần mấy thứ này làm gì?"

Tôi đáp: "Đợi lát nữa ngươi sẽ biết."

Quay về phòng giữ xác, tôi vào thẳng vấn đề: "Ban nãy dùng thính cốt biện âm tôi phát hiện một điều khả nghi. Mặc dù nội tạng của Trần Đạt đã ngưng làm việc một tuần rồi, nhưng không hề có dấu hiệu phân hủy, bởi vậy tôi phải xem trong dạ dày hắn có gì."

Tôi bảo Đại Lý bưng một chậu nước nóng đến, dấp khăn mặt vào, sau đó chườm lên ngực với lưng cái xác. Đoạn rút cái chày trong túi nhờ Đại Ký giã mấy quả hồng xanh thành bột nhão.

Chờ hắn giã xong, tôi bỏ một chút muối vào bã hồng, đánh lên thành bột, rồi đắp vào ngực thi thể.

Vương Đại Lý hỏi: "Bã hồng trộn muối có tác dụng đặc biệt gì sao?"

Tôi giải thích: "Trong trái hồng có một loại axit tannic, có thể làm co cơ và ép chất chứa trong dạ dày ra ngoài, muối giúp nó dễ thẩm thấu hơn."

Vương Đại Lý nhổ nước bọt: "Phí công phí sức làm gì, mổ ra chẳng phải nhanh hơn sao?"

Tôi lườm hắn một cái: "Ngươi có chịu được cảnh đó không?"

Hắn nhất thời rùng mình. Tiểu Đào đứng cạnh hỏi: "Co cơ? Nhưng người đã chết một tuần rồi, liệu có tác dụng không?"

Tôi lắc đầu: "Không biết nữa."

Hai người lộ vẻ ngạc nhiên, Đại Lý nói: "Dương tử, quả là ly kỳ, lần đầu thấy ngươi tự nhận là không chắc chắn."

Tôi cười: "Ta làm như vậy là một thí nghiệm thôi, nếu có tác dụng như đã nói chứng tỏ đây không phải cương thi, còn nếu nó không hoạt động thì đây là một cương thi, lúc đó nên cân nhắc mời cao nhân tới tương trợ..."

Sau khi đắp đầy bột hồng nhuyễn, thì nằm im trên giường, phải tới 15 phút sau, mới đột nhiên cử động, chân giường cọ xát xuống sàn, phát ra âm thanh ghê răng.

Vương Đại Lý hét lên: "Xác chết vùng dây!" Sau đó nhảy ra sau tôi, Tiểu Đào cũng sợ đến cắn chặt môi.

Tôi trấn an cả hai, nói không sao đâu, chẳng qua là cơ bắp bị co rút dẫn tới cơ thể cử động thôi.

Lúc này, thi thể giống như muốn nôn, cổ họng phình to lên, tôi bảo Đại Lý mau mang cái đồ đựng đến, nhanh chóng lật thi thể lại. Vương Đại Lý hứng cái chậu nhôm ở dưới, chỉ thấy một dòng chất lỏng màu nâu từ cổ họng caia xác chảy ồ ồ vào chậu.

Đại Lý ghê tởm quay mặt đi, cau mày. Đợi tới khi thi thể đã nôn hết, tôi lấy cái chậu từ tay hắn, một mùi rượu nồng nặc bốc lên, căn bản không cần xét nghiệm thành phần.

Tôi ngửi qua, nói: "Trong này có rượu trắng, champagne, còn đủ loại rượu khác nữa! Có thể thấy khoảng thời gian này hắn không ăn gì, chỉ uống rượu thôi."

Hoàng Tiểu Đào chợt ngộ ra: "Chẳng trách trong bữa tiệc hắn cứ nốc rượu ừng ực."

Vương Đại Lý nhe thế liền hỏi: "Bữa tiệc? Bữa tiệc nào? Mẹ nó chẳng lẽ ngươi đi dự tiệc ở đâu, ta đã nghi nghi rồi, làm gì có chuyện sáng sớm Tống Dương lại chải đầu cạo râu."

Tôi nói: "Đừng quan tâm quá đến vấn đề đó, chúng ta tập trung vào vụ án."

Người chết mà vẫn có thể nôn mửa, điều này cho thấy cơ bắp hắn không hoại tử, cũng không phải cương thi, mà là tất cả các cơ quan nội tạng trong người hắn đều ở trạng thái bị ngưng hoạt động. Tôi không thể tưởng tượng một người có thể sống sót trong tình trạng này.

Hắn đã nôn nhiều như vậy, chứng tỏ lượng rượu hắn uống vào phải nhiều hơn chỗ này. Tại sao lại phải uống nhiều rượu như vậy, cơ thể ở vào trạng thái ngưng trệ, chắc chắn là không còn cảm nhận được khoái cảm của việc uống rượu, vậy uống có ý nghĩa gì?

Tôi hỏi: "Người uống rượu sẽ có biểu hiện gì?"

Vương Đại Lý mặt đầy khó hiểu: "Sẽ say!"

Tiểu Đào nói: "Mặt đỏ, nhịp tim tăng, tốc độ lưu thông máu mạnh, tinh thần phấn chấn."

Tôi trầm tư, chẳng lẽ người chết uống rượu vào sẽ thấy thoải mái?

Trong chậu nhôm, ngoài rượu còn có một ít cặn bã trắng và đỏ, giống như vỏ của loại thuốc nào đó, để sau này kiểm tra xem. Tôi chợt nhận ra đây là một chậu nhôm, Đại Lý thự sự chẳng có chút kiến thức căn bản nào, thành phần axit trong dạ dày con người là clohidric, nó sẽ ăn mòn nhôm. Thông thường pháp y phải lót một lớp nylon dưới đáy chậu.

Đâm lao thì phải theo lao, lỡ rồi nên tôi đưa chậu ra hướng ánh sáng, quan sát bề ngoài của đám dịch, Đại Lý tò mò: "Tống Dương, ngươi đang nhìn gì mà chăm chú thế, bãi nôn của người chết đẹp lắm sao?"

Tôi nói: "Thưởng thức rượu tất nhiên đầu tiên phải ngửi, sau đó nhìn, rồi mới nếm thử."

Vương Đại Lý nôn ọe: "Ta chịu hết nổi rồi

" Sau đó bụm miệng lao ra ngoài.

Tiểu Đào cười: "Anh cũng ác lắm."

Tôi vẫy tay: "Lại đây xem này."

"Xem cái gì?" Tiểu Đào bước tới.

"Không có axit dạ dày trong đó." Tôi đáp.

Tiểu Đào khịt mũi nói: "Hình như vậy, thường người ta nôn sẽ có mùi chua chua dịch vị, nhưng cái này lại không có."

Vụ án này thực sự khiến tôi hưng phấn, rốt cuộc hung thủ làm cách nào mà có thể biến một người sống sờ sờ thành cái xác biết đi?

Tôi đặt chậu xuống, tìm kiếm cẩn thận trên thi thể, cuối cùng phát hiện một lỗ kim ở vùng thắt lưng. Phát động động u chi đồng quan sát một lúc, tôi nói: "Lỗ kim này mới đâm cách đây không lâu, chỉ khoảng trên dưới bốn tiếng."

Chương 179: Xác sống

Hoàng Tiểu Đào nói: "Anh nghĩ là chất độc à, có cần xét nghiệm không?"

Tôi đáp: "Không cần vội, tôi lấy mẫu thử trước."

Tôi hơ lửa vào mấy cái ống giác hơi, úp lên lỗ kim một cái, mấy cái thì úp vào xung quanh gan của thi thể. Nếu như trong cơ thể có độc tố, sẽ xâm nhập vào da và nang lông, dùng phương pháp đông y này có thể chiết xuất ra.

Việc này thích hợp với những độc tố có tác dụng chậm, tôi nghi ngờ nạn nhân không phải bị trúng độc mà là bị tiêm một loại thuốc nào đó, biến hắn thành xác sống.

Chờ đợi một lát, đột nhiên Tiểu Đào la lên: "Tống Dương, nhìn kìa!"

Chỉ thấy trong ống giác hơi từ từ rỉ ra một ít chất dịch, tôi gỡ ông giác hơi ra, dùng bông tăm quệt lấy, đưa Tiểu Đào mang sang tổ kỹ thuật.

Đúng lúc này một cảnh sát đẩy cửa đi vào: "Hoàng tỷ, xảy ra chuyện rồi, bệnh viện có người chết."

Chúng tôi kinh ngạc, Tiểu Đào hỏi: "Nữ đại gia chết à?"

"Không phải, là thư ký của bà ta, còn bà ấy hình như bị bắt cóc đi rồi."

Tôi với Tiểu Đào nhìn nhau, vốn chúng tôi định nghiệm thi xong sẽ tới gặp nữ đại gia, không ngờ hung thủ lại ra tay sớm như

vậy, Tiểu Đào lập tức la lên: "Mau tới bệnh viện!"

Ba người chúng tôi lên xe cảnh sát, trên đường đi tôi kể qua về vụ án cho Vương Đại Lý, hắn đương nhiên là chả quan tâm gì tới án mạng, chỉ để ý tới bữa tiệc có đồ ngon gì không, hỏi tôi có được gặp ngôi sao nào không.

Bên ngoài bệnh viện đã đầy xe cảnh sát, chúng tôi chạy vào phòng bệnh của nữ đại gia, phòng đã bị chăng dây cảnh giới.

Cảnh sát canh giữ trước cửa nói, sau khi nữ đại gia tỉnh dậy thì có vẻ hoảng hốt, dặn cảnh sát phải bảo vệ bà ta không rời nửa bước. Nhưng khi cảnh sát hỏi bà ta có thù oán với ai thì lại không chịu nói. Buổi trưa cảnh sát ra ngoài đi ăn, chỉ một chút thời gian này liền có chuyện xảy ra, quay lại thì thư ký đã chết, nữ đại gia thì không thấy đâu.

Hoàng Tiểu Đào hỏi: "Camera an ninh đâu?"

Cảnh sát đáp: "Đang liên lạc với phía bệnh viện."

Bước vào phòng bệnh, một mùi máu tanh xộc lên mũi, thư ký ngã dưới đất, phía sau máu me be bét, có cả những mảnh kính vỡ.

Tôi ngồi xổm xuống quan sát, sau lưng thư ký có nhiều vết thương nông có sâu có, chúng tạo thành hình vòng tròn. Tôi mượn cái nhíp để mở vết thương, gắp một mảnh thủy tinh ra, chợt chú ý chai nước truyền dịch trên giá đã biến mất, tôi bỗng hiểu ra đâu là hung khí.

Tôi hỏi cảnh sát: "Trên giá truyền dịch có số thứ tự chứ?"

Cảnh sát gật đầu.

"Đi tìm y tá hỏi số thứ tự của cái bình, tìm xung quanh gần đây xem có cái nào bị hỏn vứt đi không, đó chính là hung khí!" Tôi giao nhiệm vụ.

Vương Đại Lý che miệng nói: "Bị dùng chai đâm chết à, quá tàn nhẫn đi!"

Tôi bảo Đại Lý đeo găng tay vào, lật thi thể thư ký lên, phát hiện hắn bị gãy hai móng tay, trong đó một cái chưa gãy hẳn, vẫn còn dính một chút trên ngón. Nhìn xung quanh bốn phía, rèm cửa sổ đóng chặt, trong phòng không có dấu vết vật lộn, sau đó tôi ra cửa quan sát, hỏi một cảnh sát: "Lúc đó cánh cửa này là mở ra hay đang đóng?"

Cảnh sát kia đáp: "Lúc chúng ta tới thì đang mở, nhưng y tá nói đây là phòng bệnh cá nhân, không giống như phòng bệnh tập thể, nên để đảm bảo vệ sinh thì thường cửa sẽ đóng."

Tôi bảo Đại Lý: "Ta tới khám nghiệm vân tay."

Tôi lấy ô đỏ với đèn tử ngoại ra, bảo Đại Lý soi, còn mình thì di chuyển ô xung quanh thi thể. Lần này kiểm tra vân tay không quá dễ dàng, trên giường, trên thi thể và trên nắm cửa đều có cùng một bộ vân tay.

Nhìn kỹ lại tay của thư ký, phát hiện trong móng tay có mẩu da, ở những án mạng thường sẽ có da của hung thủ trong kẽ móng tay nạn nhân, đây là chứng cứ trọng yếu. Tiểu Đào mừng rỡ: "Tôi lập tức gọi người lấy mẫu."

Tôi lắc đầu: "Đừng kích động vội, đây không phải da người."

Tôi chỉ vị trí thi thể, nói: "Hung thủ ra tay từ phía sau, nạn nhân ngã sấp mặt xuống đất, không thể nào cào vào hung thủ được." Sau đó tôi đưa tay nạn nhân lên mũi ngửi ngửi: "Hình như là da động vật đã qua chế biến."

Tiểu Đào ngạc nhiên: "Da động vật?"

Tôi hỏi: "Cô có nhớ nữ đại gia đeo túi xách gì không?"

Tiểu Đào đáp: "Lúc ấy hỗn loạn quá, không nhớ rõ lắm, nhưng hình như là da thật...a, ý anh là nạn nhân lúc đó nắm vào túi xách của nữ đại gia, sau đó bị người khác thô bạo kéo ra khỏi tay?"

"Không những vậy, trên thực tế không có ai bắt cóc bà ta, bởi bà ta chính là hung thủ." Tôi nói ra khiến mọi người vô cùng kinh ngạc.

Tôi từ từ phân tích: "Mọi người nhìn, hiện trường không có dấu vết người ngoài xông vào, vị trí nạn nhân ngã rất gần giường bệnh, hung thủ sẽ đứng ở đâu để ra tay? Trên giường? Không thể đâu, trên giường rõ ràng là nữ đại gia nằm, mà nữ đại gia đang chữa trị, sao thư ký có thể để một người ngoài vào phòng được."

Tôi đứng lên, quan sát xung quanh sau đó diễn tả lại vụ án: "Lúc đó nữ đại gua ngồi trên giường bệnh, bảo thư ký lấy túi xách của mình, trong lúc hăn quay người đi, bà ta tháo chai nước xuống, đập vào thành giường, sau đó đâm về phía lưng của thư ký. Rồi bà ta nhảy xuống, giật cái túi xách trong tay hắn, bỏ đi."

Tiểu Đào hoang mang: "Tại sao bà ta phải giết thư ký của mình, ba ta bị điên à? Trong bệnh viện có camera giám sát, còn có cảnh sát, cứ cho là giết người diệt khẩu thì cũng quá điên rồ."

Tôi nói: "Nữ đại gia giết người và Trần Đạt ở bữa tiệc có một điểm giống nhau, đó là với khả năng của họ thì không thể nào làm được những chuyện như vậy."

Tôi suy nghĩ, là cái gì khiến hành vi của họ đột ngột thay đổi? Đúng lúc này cảnh sát mang video giám sát tới, mở laptop lên, quả nhiên tầm 2h chiều, nữ đại gia mặc quần áo bệnh nhân, tay cầm túi xách, lảo đảo đi từ trong viện ra. Hoàng Tiểu Đào tua lại đoạn trước, không có ai đi vào phòng bệnh của nữ đại gia, không nghi ngờ gì nữa bà ta chính là hung thủ.

Tiểu Đào hỏi: "Hung khí đâu rồi?"

Tôi nói: "Hẳn là nhét vào túi xách, đại khái không muốn ai biết mình giết người, có lẽ lúc đó thần trí bà ta là tỉnh táo."

Đại Lý bói: "Mặ đồ như vậy chạy ra ngoài chẳng phải rất nổi bật sao?"

Tôi suy nghĩ, đáp: "Không đâu!"

Tôi tới cửa sổ, kéo rèm lên, trong sân bệnh viện có rất nhiều người mặc quần áo bệnh nhân đang đi lại. Ở đây là bệnh viện, mặc đồ bệnh nhân là chuyện rất bình thường, nhưng muốn rời khỏi viện thì lại rất nổi bật.

Nghĩ tới đây, tôi hỏi: "Xe của bà ta đâu?"

Một cảnh sát nói: "Vẫn trong hầm đậu xe của nhà hàng, lúc đó chuyện xảy ra đột ngột, thư ký cũng đi cùng xe cứu thương."

Một cảnh sát khác nói: "Bà ta lấy túi xách của mình, cho thấy là muốn tới nơi nào đó, có cần điều tra những taxi qua cửa bệnh viện vào thời gian này không?"

Tôi nhìn những chiếc xe đỗ trong sân, nói: "Không loại bỏ khả năng này, nhưng ta cảm thấy có một trường hợp khác, đó là có người đón bà ta ở dưới."

Tiểu Đào vội la lên: "Đừng lo lắng, đi trích xuất camera ở bãi đậu xe."

Chỉ lát sau, cảnh sát mang video giám sát bãi đậu xe về, toàn bộ bãi có ba camera, chúng tôi vội mở ra, tới một đoạn đột nhiên Tiểu Đào bảo dừng, phát lại đoạn đó một lần.

Chỉ thấy hình ảnh đột nhiên hướng lên trời, ngoài ra hai camera còn lại cũng lần lượt bị hướng lên.

Tiểu Đào cau mày: "Quá giảo hoạt, hung thủ đẩy camera lên."

Tôi nói: "Đi xuống nhà xe nhìn một chút."

Chương 180: Tội danh

Rời khỏi phòng bệnh, tôi dặn dò cảnh sát đi thăm dò mấy manh mối, một là điện thoại của nữ đại gia, xem gần đây bà ta liên lạc với những ai. Hai là điều tra tài khoản của nữ đại gia, nếu bà ta tự mình làm giám đốc công ty dược, tôi muốn có danh sách những loại thuốc được thanh toán gần đây.

Tôi, Đại Lý và Hoàng Tiểu Đào đi ra bãi đậu xe, tay tôi vẫn cầm ô đỏ, tới dưới một cái camera, Vương Đại Lý nói: "Dương tử, ta có một phát hiện to lớn, hung thủ cao 1m8."

Tôi cười: "Bởi vì camera cách mặt đất 2m3 phải không?"

Hắn gật đầu lia lịa: "Đây gọi là gần đèn thì sáng, hiện giờ ta cũng có chút năng lực trinh thám."

"Có điều chưa chính xác lắm." Tôi giơ cánh tay lên nói: "Thực ra cũng không cần cao như vậy cũng có thể chạm vào camera, 1m75 là đủ rồi."

Hôm nay trời nắng đẹp, tôi bật ô ra soi dưới mặt đất, trên đất xuất hiện một hàng dấu chân, từ chiều dài lòng bàn chân có thể suy đoán nghi phạm cao khoảng trên dưới 1m75.

Ngoài ra tôi còn để ý thấy độ đậm nhạt của hai dấu chân không giống nhau, chân phải đậm hơn một chút, lập tức có kết luận: "Nghi phạm có tật ở chân trái."

Vương Đại Lý hỏi: "Sao lần này ngươi không nói là bị tai biến?"

Tôi giải thích: "Ngươi phải hiểu bản chất của hai vấn đề này,

người bị tai biến đi lại sẽ tập tễnh, nhưng người đi tập tễnh thì chưa chắc là do tai biến. Hiện không có biểu hiện khác cho thấy là di chứng tai biến để lại, nên chỉ có thể nói là nghi phạm đi tập tễnh."

Tiểu Đào lấy máy ảnh chụp lại dấu chân, đợi lát nữa tổ kỹ thuật tới có thể đổ khuôn mẫu mang về làm bằng chứng.

Tôi quan sát vị trí của ba cái camera, đáng tiếc là phạm vi quan sát của ba cái không có điểm tụ chung, nghi phạm chắc là không bị ghi hình.

Tôi xoay ô dưới đất cố gắng tìm dấu chân, cạnh một chỗ dừng xe trống lại phát hiện dấu chân giống ban nãy, Tiểu Đào nhìn chằm chằm vết bánh xe, nói: "Là một chiếc xe gia đình."

Tôi thở dài: "Phạm vi quá rộng."

Tiểu Đào phất tay: "Tìm nhân viên thu vé hỏi xem."

Kết quả tới chỗ nhân viên thu vé, hàng ngày cô ta gặp cả mấy trăm chiếc xe, không có ấn tượng nào, càng không biết biển số xe, chẳng có chút manh mối gì cả.

Cảnh sát ở phòng bệnh đã rút về, bình thường thì hiện trường án mạng sẽ phải bảo vệ rất lâu, nhưng vụ án hôm nay rất nhanh đã có manh mối, đã có thể rút lui. Ba người chúng tôi ra khỏi bệnh viện, Tiểu Đào nói: "Đằng kia có một quán cà phê, tới ngồi một lát đi. Chạy cả buổi chiều khát nước muốn chết."

Chúng tôi vào quán, chọn một vị trí cạnh cửa sổ, Tiểu Đào gọi ba ly cà phê, hỏi tôi: "Tống Dương, anh có ý kiến gì về vụ án này?"

Tôi nói: "Vụ án phát sinh quá đột ngột, chưa tới nửa ngày đã xảy ra hai vụ, hiện tôi cũng không có manh mối gì."

Tiểu Đào nhấp ngụm cà phê: "Thì cứ nói qua qua xem nào."

Tôi suy nghĩ, phân tích: "Hai vụ đều có liên quan tới nữ đại gia, tôi nghĩ rằng hung thủ có quan hệ lợi ích với bà ấy, có thể trên tay hắn nắm được nhược điểm nào đó đủ để khiến nữ đại gia thân bại danh liệt. Hắn dùng nhược điểm này uy hiếp mới biến bà ấy thành công cụ giết người."

Tiểu Đào hỏi: "Vậy tại sao phải giết thư ký?"

Tôi đáp: "Theo tôi thì thư ký chết hay không không quan trọng, nếu nghi phạm muốn thư ký chết thì có hàng tá cơ hội, cần gì phải chọn lúc này? Hắn chỉ muốn nữ đại gia gánh một tội danh trên người. Hiện giờ bà ta đã giết người, căn bản là không còn đường lui, cho nên tôi thấy màn diễn tiếp theo mới là quan trọng."

Hoàng Tiểu Đào than thở một câu: "Ai da, Tết rồi mà còn không hết việc."

Chợt nhìn ra cửa sổ, trên vỉa hè có một bà lão tóc bạc trắng, đeo cái bị vá chằng chịt, quần áo rách tả tơi đang cầm cái giẻ lau cửa kính xe cho người đi đường, ngửa tay xin vài đồng lẻ, trông thật đáng thương. Những người ăn mày đều có địa bàn hoạt động cố định, tôi chợt nảy ra một ý, nói: "Người ăn xin này có khả năng đã từng gặp hung thủ, đi hỏi thử xem."

Chúng tôi lập tức ra ngoài, Hoàng Tiểu Đào lựa lời nhẹ nhàng: "Lão nhân gia, cho hỏi thăm chút chuyện. Khoảng một tiếng trước bà có trông thấy một chiếc xe gia đình đi từ trong bệnh viện ra, bên trong là một nam giới tương đối cao, còn có một người phụ nữ mập mặc quần áo bệnh nhân?"

Lão ăn mày cảnh giác, ngẩng đầu nói: "Hỏi cái này làm gì?"

Tiểu Đào giơ thẻ cảnh sát ra, lão lập tức khoát tay: "Tôi không nhớ gì cả."

Những người ăn mày đều có ý thức tự vệ rất cao, nếu bất lợi

với mình nhất định sẽ không nói, Hoàng Tiểu Đào rút ra 100 tệ ném vào túi của bà lão, nói: "Bây giờ thì nhớ ra chưa?"

Bà lão hưng phấn níu mày, gõ gõ vào gáy: "Hình như nhớ ra một chút rồi."

Hoàng Tiểu Đào lại ném thêm 100 tệ: "Giờ thì sao?"

Bà lão ăn xin nói: "A, có gặp qua, hắn hung dữ lắm, đuổi ta cút ngay, đằng sau ghế ngồi còn có một phụ nữ."

Hoàng Tiểu Đào mở ảnh của nữ đại gia lên, đưa điện thoại tới trước mặt bà lão, hỏi có phải người này không. Bà ta lập tức gật đầu: "Đúng đúng, chính là cô ấy."

Tiểu Đào hỏi tiếp: "Bà có nhớ mặt người đàn ông trông như thế nào không? Liệu có thể phiền bà về mô tả qua?"

"Không, không nhớ ra được, không nhớ ra được. Ta suy nghĩ hồ đồ rồi, có việc cáo từ trước." Bà lão nói xong thì quay đi.

Ăn mày cũng là một loại người không muốn dây dưa với cảnh sát, tôi kéo tay bà ta nói: "Lão nhân gia, trời lạnh quá, mời bà ăn tô mì được không?"

Đương nhiên bà ta sẽ không từ chối, tôi bảo Đại Lý dẫn bà ấy sang quán mì bên đường ăn bát mì thịt bò, hắn liều mạng xua tay không muốn đi, đại khái là sợ mất mặt, song thấy tôi lườm chằm chằm mới miễn cưỡng đáp ứng.

Hoàng Tiểu Đào thở dài nói: "Tốt, hai trăm tệ chỉ hỏi được một câu."

Tôi đáp: "Bảo tiểu Chu cài phần mềm vẽ chân dung vào notebook, mang tới cho bà ấy mô tả."

Tiểu Đào vỗ tay: "Ừ, ý kiến hay đấy."

Nàng gọi điện cho tiểu Chu, bảo hắn lập tức mang phần mềm vẽ chân dung tới. Từ cục cảnh sát tới đây cũng phải mất chút thời gian, bà lão ăn xin có vẻ đói, ăn vèo cái hết tô mì, tôi vội bảo ông chủ làm thêm một tô.

Để kéo dài thời gian, chúng tôi nói chuyện phiếm với bà ta, bà ấy kể quê nhà bị lũ lụt, hoa màu chết sạch, con trai với con dâu cũng bị lũ cuốn mất, sau đó ông chồng mắc bệnh nan y mà mất, bà mới lưu lạc tới đây.

Lời nói của ăn mày không thể tin 100%, nếu hỏi về gia cảnh của họ, ai ai cũng sẽ nói ra một câu chuyện bi thảm, nhưng theo tôi được viết, ăn mày có một tổ chức bí mật, có những cách ăn xin khác nhau trên đường phố từ hàng trăm năm qua tới bây giờ lại giống nhau như đúc, đều là những tuyệt chiêu giang hồ không truyền ra ngoài.

Bà lão ăn mày ăn đến bát thứ 3 thì tiểu Chu lái xe cảnh sát tới. Bà lão cả kinh, bỏ đũa xuống định chạy, Tiểu Đào vội nói: "Lão nhân gia đừng sợ, hắn tới để tặng đồ không phải bắt bà vào trại tập trung đâu."

Lúc này bà ta mới ngồi xuống, tiểu Chu mang một laptop tới, hào hứng nói: "Hoàng tỷ, ta hóa nghiệm đã có kết quả."

Tiểu Đào xua tay: "Cái này lát nữa nói sau." Sao đó mở laptop ra, vừa dỗ dành vừa lừa gạt bà lão, nói: "Lão nhân gia, chúng ta làm một bài kiểm tra, làm xong sẽ cho bà đi."

Lão ăn mày theo thứ tự trên phần mềm phân biệt ra ngũ quan của người lái xe, tới khi ghép thành gương mặt, bà ta lặp đi lặp lại chắc chắn đó chính là người đã đuổi mình.

Sau khi bà lão đi khỏi, Vương Đại Lý không dứt miệng nói: "Lần này phá án thuận lợi quá, đã tìm ra gương mặt nghi phạm."

Tôi thì không lạc quan như thế: "Biển người vô biên, chỉ dựa vào khuôn mặt cũng chưa chắc có thuận lợi, cùng lắm là làm căn cứ để bắt người."

Tiểu Đào nói: "Tống Dương nói đúng, trong cục có rất nhiều vụ án bí ẩn, nghi phạm có gương mặt, có DNA, có vân tay, chỉ là người thì không bắt được. Trước đây có một lão đồng nghiệp nói, phá án cũng giống mua vé số, rõ ràng là cầm tờ vé trên tay nhưng cũng chẳng làm được gì."

Chương 181: Độc dược và thuốc giải

Tôi hỏi tiểu Chu hóa nghiệm ra cái gì, hắn nói kiểm tra vỏ viên thuốc trong dạ dày nạn nhân, phát hiện ra thành phần cedilan, đó là một loại thuốc trợ tim thông thường.

"Thuốc trợ tim à?" Tôi lẩm bẩm: "Còn có phát hiện gì khác không?"

Hắn nói mẫu chất độc mà tôi chiết ra từ da là một chất hóa học không biết tên, còn chất bị tiêm vào bốn tiếng trước là một ezym nào đó không rõ thành phần. Nhưng tác dụng của hai chất này là triệt tiêu lẫn nhau, tức là tiêm vào cơ thể nạn nhân chính là liều thuốc giải độc.

Nghe tiểu Chu giải thích, tôi liền hiểu ra: "Nói như vậy, thực ra Trần Đạt bị khống chế bởi thuốc độc, hung thủ tiêm thuốc giải cho hắn, điều kiện là phải làm việc cho mình."

Tiểu Chu gật đầu nói: "Nhưng hàm lượng thuốc giải khá ít, hắn không có khả năng triệt tiêu hoàn toàn chất độc trong cơ thể nạn nhân."

Tôi nói: "Đây chính là nguyên nhân cái chết, sau khi hoàn thành nhiệm vụ, Trần Đạt vội vàng chạy về để tiêm thuốc giải, nhưng bị vệ sĩ cản lại cho nên bị chất độc phát tác mà chết."

Hoàng Tiểu Đào nói: "Nói như vậy, lúc đó nghi phạm hắn là ở bên ngoài nhà hàng."

Tôi suy tư: "Chưa chắc, có lẽ Trần Đạt chỉ là một con tốt thí,

khả năng nghi phạm cũng chẳng quan tâm hắn sống hay chết, chưa cần điều tra vội."

Hoàng Tiểu Đào gọi điện cho người tới kiểm tra bãi đậu xe của nhà hàng. Trời cũng đã tối dần, nàng bảo tôi với Đại Lý về trường, trước khi đi tôi nói với Tiểu Chu: "Về bảo pháp y giải phẫu đi, lấy thêm một chút thành phần chất độc trong gan, thí nghiệm trên chuột bạch xem kết quả thế nào."

Ngày hôm sau tôi với Đại Lý tới cục, nhùn thấy Tiểu Đào có vẻ bơ phờ, tôi hỏi: "Tối qua lại thức đêm à?"

Nàng thở dài: "Không có, tôi với cha cãi nhau một trận."

Tôi hỏi sao vậy, có phải về chuyện đính hôn? Nàng nói không chỉ riêng chuyện này, mà còn bởi xảy ra vụ án, cổ phiếu của công ty dược tụt đáy, Hoàng lão gia cũng nắm mấy triệu cổ phiếu trong tay, lập tức bán tháo một nửa. Ông ta bảo Tiểu Đào tiết lộ thêm về tiến triển vụ án, chẳng phải vì quan tâm sống chết của người khác, mà chỉ là lo lắng công ty của mình bị liên lụy, khiến giá cổ phiếu biến động đột ngột.

Tiểu Đào cay đắng nói: "Người cha này của tôi, trong mắt ngoài tiền ra chẳng còn thứ gì, sao tôi lại có một người cha như vậy chứ."

Vương Đại Lý kinh ngạc: "Làm sao cổ phiếu có thể mất giá nhanh như vậy?"

Hoàng Tiểu Đào nói: "Thì bởi đám người nắm giữ cổ phiếu trông thấy nữ đại gia bị đâm, lập tức bán tháo, khiến cho giá cổ phiếu tụt đáy, đây chính là bộ mặt thật của đám ham tiền này."

Tôi hỏi: "Việc hôm qua điều tra đến đâu rồi?"

Hoàng Tiểu Đào nói kết quả điều tra cho tôi biết, bãi đậu xe của nhà hàng không phát hiện ai giống hung thủ, tài khoản Trần

Đạt là tự hắn rút tiền. Đã hỏi tất cả ngân hàng trong thành phố, gần đây không có ai gửi hai chục triệu tiền mặt, khoản tiền đó khả năng là hung thủ giữ. Ngoài ra điện thoại nữ đại gia hôm qua lúc 3h có nhận được cuộc gọi từ số lạ, thời gian nói chuyện là khoảng 1 phút.

Còn có một chuyện đó là, hôm qua trong lúc hỗn loạn đã thất lạc một vật chứng quan trọng, chính là con dao mà Trần Đạt đâm nữ đại gia.

"Không thấy dao?" Tôi lẩm bẩm: "Thế còn thí nghiệm chuột bạch của tiểu Chu?"

Tiểu Đào nói: "Chúng ta đi lên xem chút đi."

Ba người chúng tôi tới phòng thí nghiệm của tiểu Chu, hôm qua hắn đã tiêm chất độc của người chết vào chuột bạch, tôi thấy hai con chuột trong lồng nằm bơ phờ bất động, cứ như đã chết.

Thuật nghiệm thi của tôi không làm trên chuột, nên phải nhờ tiểu Chu giải phẫu một con để xem qua, Đại Lý xạm mặt nói: "Có tàn nhẫn quá không?"

Tôi đáp: "Ý nghĩa tồn tại của chuột bạch chẳng phải là để thí nghiệm sao, vì để phá án thì chẳng có cách nào khác."

Tiểu Chu khó xử: "Ta không phải sở trường về dao kéo, hay ngươi làm đi."

Tôi thở dài một tiếng, đây cũng đâu phải sở trường của mình, nhưng ở đây chỉ có mỗi tôi biết làm. Tôi đặt con chuột vào thùng vô trùng, hai tay cầm dao mổ mở phần bụng, con chuột không có chống cự gì cả. Tôi chợt thấy toàn bộ nội tạng bên trong con chuột rơi vào trạng thái ngưng hoạt động, giống y như Trần Đạt, tim thì đập rất chậm, chậm tới mức mười giây mới đập một lần.

Vương Đại Lý la lên: "Oa, đây chính là trạng thái chết lâm sàng

mà."

Tôi một dao kết liễu con chuột, đọc một đoạn văn sinh chú, hy vọng kiếp sau nó được làm người, sau đó lấy con chuột còn lại ra, tiêm thuốc giải vào người nó, chỉ nháy mắt con chuột liền trở lại bình thường.

Tiểu Đào thở dài nói: "Trên đời lại có loại thuốc này cơ à?"

Tôi cũng có thắc mắc: "Mất công điều chế ra loại thuốc này để giết người không thấy điều này quá rắc rối sao? Hắn hoàn toàn có thể sử dụng những loại thuốc độc bình thường cơ mà?"

Vương Đại Lý nói: "Có gì mà rắc rối, tự mua mấy loại thuốc hóa học điều chế chẳng phải là được sao?"

Tiểu Chu giải thích: "Ngươi không học qua y khoa nên không biết đấy thôi, để chế tạo một loại thuốc cần rất nhiều nhân lực và vật lực, đơn giản như thuốc giảm đau chúng ta hay uống, lúc bắt đầu nghiên cứu cũng tốn vài tỷ USD, người thường không làm được đâu."

Tôi gật đầu: "Tiểu Chu nói đúng, người thường không có khả năng cùng kinh tế để nghiên cứu ra loại thuốc này đâu, công ty của nữ đại gia là sản xuất thuốc, mọi người có nghĩ việc này có liên quan không?"

Hoàng Tiểu Đào chợt hiểu ra: "Loại thuốc này do công ty bà ta chế ra?"

Tôi dựa theo suy nghĩ của nàng, nói thêm: "Hung thủ nhất định đã từng làm việc cho bà ta, có thể là một nghiên cứu sinh phát triển một loại thuốc mới. Vì lý do nào đó hắn nảy sinh mâu thuẫn quyền lợi với nữ đại gia, nên đã dùng loại thuốc chưa tung ra thị trường này để trả thù."

"Đúng, dựa vào con dao bị thất lạc kia tôi đã biết hung thủ bức

hại nữ đại gia như thế nào."

Tôi nói ra đại khái toàn bộ quá trình, Trần Đạt bị tiêm loại thuốc chết giả, hung thủ định kỳ tiêm một lượng nhỏ thuốc giải cho hắn, buộc hắn làm việc cho mình. Nhiệm vụ của Trần Đạt là dùng con dao kia đâm nữ đại gia bị thương chứ không giết bà ta, sau khi hoàn thành nhiệm vụ thì sống chết của Trần Đạt không đáng quan tâm nữa.

Trên con dao có bôi thuốc chết giả, sau khi nữ đại gia được cứu thì phát hiện tim mình đập rất chậm, máu lưu thông ít, đúng lúc đó thì hung thủ gọi điện cho bà ta, bảo phải làm theo lời hắn nếu không sẽ chết. Nữ đại gia chẳng còn cách nào khác đành giết thư ký, rồi lên xe của hung thủ.

Sau khi nghe xong, Tiểu Đào hỏi: "Nếu thuốc này là do công ty của bà ta sản xuất, sao bà ta không có thuốc giải?"

Tôi đáp: "Đây là một điểm mâu thuẫn, có lẽ cũng là một điểm đột phá của vụ án, nhưng bây giờ tôi muôn biết một chuyện khác, đó là loại thuốc giả chết này rốt cuộc có giá trị y học gì?"

Cả bốn người suy nghĩ hồi lâu cũng chẳng thể nghĩ ra giá trị y học của thuốc giả chết, Tiểu Đào nói: "Vụ án cũng không thể ngồi nghĩ mà ra được, chúng ta tới công ty của nữ đại gia xem sao."

Tôi gật đầu: "Được!"

Tôi, Đại Lý và Tiểu Đào lên xe chạy tới công ty cổ phần dược phẩm Vinh Hoa. Tổng giám đốc đang gặp chuyện, toàn bộ nhân viên trong công ty cũng hoang mang, vất vả lắm mới gặp được giám đốc điều hành của họ, một người họ Vương.

Tôi nói: "Gần đây quý công ty có nghiên cứu loại thuốc nào, cho tôi xem một chút được không?"

Giám đốc Vương lúng túng: "Những cái này đều là bí mật kinh

doanh, không tiện tiết lộ."

Tôi nổi cáu: "Tổng giám đốc công ty ngươi hiện giờ bị bắt cóc, thêm một giây là thêm một phần nguy hiểm, cảnh sát chúng ta có quyền được biết. Nếu không muốn phải nhận hậu quả xấu nhất thì hãy hợp tác."

Giám đốc Vương cắn môi: "Để ta gọi điện xin phép hội đồng quản trị."

Hắn xoay người đi gọi điện, Hoàng Tiểu Đào cười đểu: "Được đấy, Tống Dương, càng ngày anh nói chuyện càng giống một tên cảnh sát."

Tôi đỏ mặt: "Quá khen quá khen, nghe nhiều nên quen thôi."

Chương 182: Ám hiệu

Mất một lúc, giám đốc Vương mới mang tới một danh sách, trên đó không có thứ cần tìm, tôi hỏi: "Ngươi là quản lý bộ phận nghiên cứu, có phải mỗi một loại thuốc mới ra đời đều phải qua tay ngươi kiểm tra?"

Vương giám đốc quả quyết lắc đầu: "Ta chỉ chịu trách nhiệm một phần thôi."

"Quý công ty có chế tạo một loại thuốc khiến người ta rơi vào trạng thái giả chết không?"

Giám đốc Vương cau mày: "Hình như trong danh sách ta quản lý không có. Cái gì mà thuốc giả chết, có thể nói cụ thể một chút không?"

Tôi miêu tả một chút về tác dụng thuốc, giám đốc Vương lắc đầu tỏ ý không biết, nhưng hắn nhớ ra một chuyện: "Năm ngoái tổng giám độc tự mình giám sát nghiên cứu một loại thuốc, nhưng tất cả nhân viên tham gia cùng tài liệu về loại thuốc này là hoàn toàn bảo mật."

Tôi hỏi: "Có thể xem qua tài liệu nghiên cứu này không?"

Hắn cười khổ: "Xin lỗi, ta không có quyền hạn."

"Vậy ai có quyền?"

Hắn đáp: "Chỉ có mình tổng giám đốc."

Tôi tự nhủ việc này còn có rất nhiều bí ẩn, chẳng lẽ trong đó có âm mưu hủy thiên diệt địa nào, nói: "Vậy có thể vào phòng của

tổng giám đốc xem qua không?"

Giám đốc Vương dẫn chúng tôi tới phòng làm việc của nữ đại gia, trông thấy may vi tính trên bàn, tôi hỏi: "Có phải tài liệu nghiên cứu được lưu trong máy tính không?"

Hắn đáp: "Đúng!"

Tôi nói tiếp: "Chúng ta có được mang máy tính đi không?"

Hắn liều mạng xua tay: "Không được không được, tuyệt đối không được!"

"Ngươi muốn nhìn thấy tổng giám đốc của mình chết?" Tôi đe dọa.

Giám đốc Vương khẽ cắn răng: "Cho dù kết cục đó có xảy ra, ta cũng không thể để các ngươi mang bí mật kinh doanh quan trọng này đi, nếu không trở về, tổng giám đốc cũng sẽ đuổi việc ta."

Tôi bật cười: "Người chết làm sao đuổi việc ngươi?"

"Thì hội đồng quản trị sẽ đuổi việc ta, tóm lại nếu không có sự đồng ý của cả tòa án lẫn hội đồng quản trị, tuyệt đối không được động tới máy tính này."

Hắn nói rồi mời chúng tôi ra khỏi phòng, sau khi đi, Vương Đại Lý mắng: "Đúng là không thể nói lý, đến nước này rồi vẫn còn lo cho công việc của mình."

Hoàng Tiểu Đào giải thích: "Một công ty giống như một xã hội thu nhỏ, hắn chỉ là một vị trí không lớn lắm, không dám vượt quyền cũng là bình thường." Sau đó hỏi tôi: "Có thể bảo Lão Yêu xâm nhập được không?"

Tôi thở dài: "Một cái máy không bật, dù có mười Lão Yêu cũng

chả làm gì được."

Đại Lý đưa ra ý kiến: "Có nên đi thuyết phục hội đồng quản trị không?"

Tôi nói: "Việc đó quá phiền phức, chờ lấy được tài liệu thì người cũng đã chết. Thực ra lần này tới đây vẫn có chút thu hoạch, loại thuốc giả chết này đúng là do công ty Vinh Hoa sản xuất, trước mắt việc cần kíp là tìm được hung thủ quan trọng hơn."

Kết quả chúng tôi vừa ra khỏi công ty, giám đốc Vương từ phía sau đuổi tới, hét: "Mấy người các ngươi đứng lại, giao đồ ăn trộm ra!"

Tôi đầu óc mơ hồ: "Ngươi nói cái quái gì vậy, chúng ta là cảnh sát, sao có thể trộm đồ của các ngươi?"

Giám đốc Vương vẫn tức giận: "Đừng có giả bộ, đầu năm nay cái gì cũng giả, thẻ cảnh sát của các ngươi khả năng cũng không thật, có lẽ là do đối thủ cạnh tranh phái tới, định thừa dịp cháy nhà hôi của."

Hoàng Tiểu Đào cười: "Nói thì phải chịu trách nhiệm, ngươi cứ gọi điện thoại tới cục cảnh sá hỏi xem chúng ta có phải cảnh sát giả không."

Giám đốc Vương nghe vậy thì có vẻ khó chịu, tôi tò mò hỏi: "Bị mất cái gì?"

Hắn nói: "Ổ cứng máy tính. Sau khi các ngươi đi, ta không yên tâm bèn kiểm tra thì phát hiện máy tính của tổng giám đốc bên trong trống rỗng."

Tôi với Tiểu Đào nhìn nhau, quyết định đi vào xem xét, đúng như giám đốc Vương nói, ổ cứng máy tính đã biến mất. Tôi kiểm tra xung quanh phát hiện đối diện phòng làm việc của tổng giám

đốc có một camera an ninh, hỏi: "Có thể điều tra video do camera kia ghi lại không?"

"Có thì có, nhưng các ngươi cũng thấy đấy, cửa kính phòng tổng giám đốc không nhìn xuyên qua được, chỉ sợ chẳng ghi lại được gì..."

Tôi xua tay: "Bất kể thế nào cũng cứ xem qua đi."

Chúng tôi tới phòng bảo vệ, trích xuất video ra, phát hiện tối qua khoảng 11h, có kẻ len lén đi vào phòng, khi thấy rõ dáng người, giám đốc Vương thất kinh: "Là tổng giám đốc."

Bà ta không đóng cửa phòng, đi vào bên trong tháo ổ cứng máy tính mang đi. Trong lúc đó bà ta không ngừng nhìn về một hướng, tôi mơ hồ cảm thấy nơi đó có người giám thị nhất cử nhất động của bà ta, người này rất có thể là hung thủ. Bà ấy không đóng cửa có lẽ là cố ý để camera ghi lại quá trình này.

Tôi xem đi xem lại, phát hiện chân nữ đại gia cứ nhịp nhịp nhẹ xuống đất, tôi hỏi Tiểu Đào: "Cô có nghĩ đây là ám hiệu không?"

Tiểu Đào dựa theo mã moss thử mấy cái, thấy không đúng. Nàng lại thử mã bốn góc, cũng không phải. Vương Đại Lý nói: "Tiểu Đào tỷ tỷ, có phải tỷ nghĩ sâu xa quá không? Đây chính là con số mà, tôi nhìn ra 4 1163 222 222, hình như là số điện thoại."

Hoàng Tiểu Đào nhìn lại video một lần, gõ ngón tay: "Thật đúng là ngươi đoán trúng, đầu óc đơn giản đôi khi cũng hữu ích."

Vương Đại Lý cụt hứng: "Con bà nó tỷ đây là đang khen tôi sao? Sao tôi nghe mà chẳng thấy vui."

Tôi lẩm bẩm: "411 là đầu số nước ngoài, chắc không phải số điện thoại di động. Giám đốc Vương, ngươi thử nhớ lại xem, hàng ngày tổng giám đốc có tiếp xúc với cái gì có 11 chữ số không?"

Giám đốc Vương suy nghĩ một lát, nói: "Các ngươi chờ chút."

Hắn đi một hồi, sau đó ôm tới một chồng tài liệu, hắn nói những thứ này đều là những chế phẩm của công ty, mỗi loại đều có 11 chữ số. Tôi lật xem, cuối cùng phát hiện một dãy số trùng khớp, nhưng nó là ký hiệu của một loại thuốc chống ung thư.

Tôi biết rất ít về thuốc tân dược, nhìn thế nào cũng chỉ thấy là một loại thuốc bình thường, căn bản không có manh mối gì.

Tôi hỏi giám đốc Vương: "Thuốc này cũng do ngươi giám sát?"

Hắn cầm tài liệu lên nhìn một chút, lắc đầu: "Công ty ta sản xuất rất nhiều thuốc chống ung thư, ta không nhớ rõ lắm."

Tôi theo dõi biểu hiện, chắc chắn hắn không nói dối. Trong lòng không khỏi lẩm bẩm đây là thế nào, chẳng lẽ hướng điều tra của chúng tôi đã sai? Hoàng Tiểu Đào gọi điện về cục, nhờ tra một chút dãy số này. Lát sau tổ kỹ thuật báo, đây là một dãy số của Úc, không tìm ra chủ thẻ.

Tiểu Đào nói: "Xem ra chuyện này không gấp được, hay là hai người về trường đi, khi nào có thông tin tôi sẽ báo."

Tôi không nói gì, cứ nhìn chằm chằm vào tài liệu, Tiểu Đào phải nói mấy lần tôi mới có phản ứng, mặt đầy mơ hồ ngẩng lên nói: "Hả?"

Tiểu Đào bật cười: "Anh đừng để tâm quá vào mấy chuyện vụn vặt, vụ án này không phải lĩnh vực quen thuộc của anh, không tìm ra manh mối cũng là chuyện bìn thường, về trường thư giãn đầu óc chút đi."

Tôi thở dài: "Về trường còn phải ôn thi, thư giãn làm sao được?"

Tiểu Đào kinh ngạc nói: "Các anh sắp phải thi à, vậy còn theo

tôi làm gì, mau về học đi!"

Tôi không cam lòng, ừ một tiếng, tạm thời giao tài liệu kia cho Tiểu Đào, nàng cầm trên tay nói: "Ôi, là một loại thuốc kháng ung thư gan, tôi có người thân bị ung thư gan, không biết có phải uống loại thuốc này không?"

Nàng hỏi giám đốc Vương: "Thuốc này bán ra thị trường chưa?"

Vương giám đốc lắc đầu: "Việc tiêu thụ phải hỏi bộ phận kinh doanh."

Tiểu Đào bĩu môi: "Ngươi cái gì cũng không biết hay sao ý nhỉ?"

Tôi đột nhiên thông suốt, nhanh chóng tìm trong máy vi tính ở phòng bảo vệ, sau đó la lên: "Thuốc này chưa hề được tung ra thị trường, không có thông tin nào trên baidu, nó căn bản là không được phát triển."

Giám đốc Vương cau mày: "Không thể nào, chẳng lẽ có người bịa ra danh mục thuốc mới, tự tiền dùng tiền công quỹ của công ty?"

Tôi cười lạnh: "Theo ngươi nghĩ là ai?"

Giám đốc Vương ấp úng, tôi trả lời thay hắn: "Tổng giám đốc của các ngươi đúng không?"

Giám đốc Vương xoa đầu như điên: "Điều này sao có thể, sao tổng giám đốc phải lén dùng tiền công quỹ, đây là công ty của bà ấy cơ mà?"

Tôi đáp: "Sự thật chỉ có một, đó là bà ta mượn danh nghĩa nghiên cứu thuốc chống ung thư để chế tạo ra loại thuốc khác."

Chương 183: Phòng thí nghiệm ngủ đông

Nghiên cứu phát triển một loại thuốc mới cần rất nhiều nhân vật lực, tài chính và cả không gian địa điểm. Nữ đại gia bí mật phát triển một loại thuốc mới rất khó giấu diếm tai mắt, biện pháp tốt nhất là dùng vàng thau lẫn lộn, mượn danh mục thuốc khác để nghiên cứu.

Nghe tôi nói xong, Tiểu Đào cảm thấy suy nghĩ của tôi có lý, bèn nói: "Vậy bà ta ám hiệu cho chúng ta cái này có ý gì?"

Tôi hỏi giám đốc Vương: "Có thể tìm những thông tin liên quan tới danh mục thuốc này không?"

Hắn đáp: "Để ta đi hỏi bộ phận nhân sự."

Tranh thủ lúc này, Tiểu Đào đề nghị ra ngoài ăn cơm, có khi hôm nay lại phải làm thêm giờ.

Trong bữa ăn, Vương Đại Lý bật một tài liệu tiếng Anh lên, bắt đầu học từ mới, Tiểu Đào cười: "Nghiêm túc như vậy à?"

Hắn nhăn nhó: "Năm tư mà thi không qua sẽ không được tốt nghiệp, tôi sắp thi rồi phải dành thời gian chứ."

Tiểu Đào hỏi tôi: "Tống Dương, điểm chác của anh thế nào?"

Tôi đáp: "Cũng bình thường, đạt tiêu chuẩn sống lâu."

Hoàng Tiểu Đào cười đùa một hồi, đột nhiên buồn buồn không vui đứng lên

Tôi hỏi nàng có tâm sự gì à, nàng ừ một tiếng. Tôi lại hỏi có phải Vương công tử vẫn bắm riết lấy nàng không, Tiểu Đào kinh ngạc: "Tống Dương, anh là con giun trong bụng tôi à?"

Tôi cười bí ẩn: "Vừa nãy bàn bên có một đôi tình nhân đang ăn cơm, sau khi cô trông thấy thì thở dài, cho nên tôi đoán là việc về vấn đề này."

Tiểu Đào giơ ngón tay cai: "Thật là lợi hại, ngay cả người khác nghĩ gì cũng đọc ra được, anh còn hơn cả Sherlock Holmes đấy."

Tôi cười: "Còn kém xa."

Thì ra từ hôm Vương công tử gặp mặt, đã bị mê mẩn nhan sắc và dáng người của Tiểu Đào, cứ luôn gọi điện quấy rầy, hẹn nàng đi ăn. Tối hôm qua lại tới gần nhà nàng, gọi nàng ra ngoài, Tiểu Đào sống chết không đáp ứng, hắn mới hậm hực bỏ đi.

Bởi Vương công tử là con rể do Hoàng lão gia ấn định, thêm việc hai nhà có hợp tác về làm ăn, cho nên Tiểu Đào không thể tỏ ra quá vô lễ, Vương công tử liền được đằng chân lân đằng đầu, rất là phiền phức.

Nghe xong, Vương Đại Lý mắng: "Thời buổi nào rồi còn sắp đặt hôn nhân, cha của tỷ thật phong kiến."

Tiểu Đào than thở: "Kiểu gia đình của ta rất nhiều quy củ, hôn nhân chắc chắn không thể tùy tiện. Haiz, mấy ngày nay ta phiền lòng ghê gớm, thậm chí còn nghĩ, nếu nhất định cha bắt ta phải cưới hắn, ta sẽ cắm sừng cho hắn tức chết."

Tôi nói: "Cô làm vậy để báo thù cha mình à?"

Tiểu Đào cười: "Anh có muốn phối hợp với tôi báo thù không?"

Tôi đáp: "Leo cửa sổ không phải sở trường của tôi."

Vương Đại Lý ra vẻ đấm ngực, nói: "Cơm còn chưa có mà ăn, đã nhét đầy một bụng cẩu lương cho ta."

Nói đùa là vậy, nhưng vấn đề khó khăn này Tiểu Đào vẫn phải giải quyết, tôi hỏi: "Cô có cảm tình với Vương công tử không?"

Nàng nghiến răng nghiến lợi: "Ghét! Khác biệt, không có một điểm tiếng nói chung. Căn bản là hai người không cùng thế giới."

Tôi nói: "Vậy thì gặp một lần, nói rõ ràng suy nghĩ ra, để hắn biết khó mà lui, nếu như dùng lời nói không xong thì tôi lại ra mặt làm bia đỡ đạn."

Tiểu Đào đáp: "Thực ra tôi thấy hôm đó anh diễn không giống lắm."

Tôi cười khổ: "Tại vì chưa có kinh nghiệm."

Tiểu Đào đề nghị: "Hay là thế này, hàng ngày luyện tập nhiều một chút, tích lũy kinh nghiệm, tới lúc đó tới gặp giống như tình nhân cho họ Vương biết khó mà lui."

Tôi để ý thấy Đại Lý lại thể hiện như bị ngược đãi, ngắn gọn đáp: "Được."

Ăn xong, chúng tôi quay lại công ty, giám đốc Vương đã chờ sẵn ở sảnh, cho thấy đã có phát hiện. Hắn qua bộ phận nhân sự biết được loại thuốc kia được phát triển ở một nhà kho phía nam thành phố, nhà kho trên danh nghĩa là tài sản riêng của nữ đại gia.

Không nghi ngờ gì nữa, đây là một bước tiến quan trọng, Tiểu Đào gọi điện cho Vương Nguyên Thạch, bảo ông ta dẫn theo vài đặc nhiệm tới nhà kho, chúng tôi cũng lập tức lên đường.

Tới nam thành phố, nhà kho nằm trong khuôn viên một công ty quốc doanh đã giải thể, nữ đại gia một mình mua ba gian nhà kho. Tới nhà kho khổng lồ, một sợi xích sắt lớn chăng trước cửa,

khóa bằng khóa sắt.

Tôi lấy hai đoạn dây kẽm ra chọc ngoáy, mở khóa, cùng Vương Đại Lý đẩy cửa.

Bên trong kho hàng tối om om, không biết cầu dao điện chỗ nào. Hơn nữa còn có cảm giác bên trong rất lạnh, tôi dùng động u chi đồng quan sát, Vương Đại Lý dè dặt đi phía sau.

Chỉ thấy trong kho hàng chất đầy rương gỗ, đi vào trong một đoạn, có một gian phòng vô trùng. Nhìn qua lớp kính có thể thấy bên trong trên bàn có một số máy móc hóa học, chúng tôi đẩy cửa bước vào. Trên bàn có một tập tài liệu, tôi cầm lên đọc.

"Thì ra là như vậy, thì ra là như vậy..." tôi vừa đọc vừa lẩm bẩm.

Hiểu Đào véo tay tôi: "Anh làm tôi sốt ruột muốn chết, rốt cuộc là chuyện gì?"

Tôi nói: "Thì ra thuốc giả chết dùng trong khác phòng khám, dùng phối hợp với buồng đông lạnh để con người ta tiến vào trạng thái ngủ đông."

Vương Đại Lý nói: "Mẹ ơi, khoa học viễn tưởng à?"

Tôi giải thích: "Cũng không hoàn toàn là viễn tưởng, thực ra nước ngoài đã có kỹ thuật đông lạnh những người mắc bệnh nan y, chờ tương lai y học tiên tiến sẽ rã đông, bệnh nhân có thể có cuộc sống mới. Nữ đại gia nghiên cứu loại thuốc sau khi tiêm vào sẽ khiến cơ thể tiến vào trạng thái ngủ đông, hạn chế tối đa sự hoạt động của cơ thể, gần như người chết, như vậy sẽ có thể lưu trữ trong buồng đông lạnh tới hơn trăm năm, thậm chí cả ngàn năm cũng không chừng."

Tiểu Đào thắc mắc: "Một công trình phục vụ nhân loại lớn như vậy, sao lại phải bí mật?"

Tôi đáp: "Có lẽ là muốn độc quyền công nghệ để phát tài."

Tiểu Đào chợt nói: "Đúng vậy, người có tiền sợ nhất là cái chết, nếu bây giờ nói cho họ có cách kéo dài sinh mệnh tới vô hạn, chắc chắn có tốn bao nhiêu tiền họ cũng chi."

Vương Đại Lý nói: "Có lẽ vài chục năm sau, người có tiền thì trường sinh bất lão, người nghèo thì chỉ sống được mấy chục năm, quá bi ai."

Tiểu Đào vỗ vai hắn: "Cũng không cần bi quan như thế, nói không chừng tới khi kỹ thuật này phổ biến, ngươi đã là một kẻ giàu sang thì sao."

Đột nhiên bên ngoài có tiếng lạch cạch, Vương Đại Lý hét lên nhảy ra sau lưng tôi, lòng tôi thầm phục, chẳng phải tiểu tử này không thấy gì trong bóng tối sao, lại nhằm chuẩn lưng tôi mà nhảy ra như vậy?

Hoàng Tiểu Đào vuốt ngực nói: "Không bị tiếng động kia dọa đã bị tiếng hét của ngươi làm sợ, sao ngươi không đi thi giọng nam cao đi?"

Đại Lý xấu hổ đỏ mặt: "Xin lỗi, phản ứng bản năng."

Tôi dẫn hai người ra khỏi phòng thí nghiệm, phát hiện tiếng động hình như phát ra từ dưới một cái hòm. Tôi bảo hai người đứng im đừng đi đâu, tôi một mình leo lên đống hòm gỗ cao như núi.

Nhưng đúng lúc này, một bàn tay gắt gao túm chặt cổ chân khiến tôi dựng hết cả tóc gáy.

Cúi đầu nhìn, thì ra là một cương thi nam giới đẩy đổ một nắp hòm chui ra ngoài, hắn không mặc quần áo, gầy tới nỗi da bọc xương, da nhăn nheo như lão già. Cặp mắt hắn hơi có ánh sáng, đây là chứng minh duy nhất hắn còn sống.

Tôi gọi Tiểu Đào một câu, hai người vội mở điện thoại chạy tới, khi trông thấy 'hoạt thi', Vương Đại Lý lại hét lên một tiếng. Tiểu Đào bực mình giậm vào chân hắn: "Ngươi đóng vai gào khóc trong đội à? Im mồm."

Đóng vai gào khóc? Biệt danh này thật quá đúng, có điều hiện giờ tôi không có tâm trạng đùa cợt, bảo Đại Lý hỗ trợ lôi người này ra.

Hai chúng tôi mang hoạt thi ra một chỗ trống, khớp xương hắn đã cứng đờ, nằm xuống đất cũng cố hết sức, chẳng nói nên lời.

Tiểu Đào hỏi: "Sao hắn lại biến thành như vậy?"

Tôi kiểm tra qua, đáp: "Nhất định là bị người ta tiêm thuốc ngủ đông hàm lượng cao, cơ năng toàn thân thoái hóa, nhưng bởi năng lượng cơ thể tiêu hao tối thiểu, nhất thời không chết, chỉ có thể ở đây kéo dài chút hơi tàn."

Lúc này, con mắt của hoạt thi từ từ nheo lại, nhưng nước mắt chỉ rưng rưng không rơi ra, bộ dạng này thật khiến người ta chua xót!

Chương 184: Mười ba cỗ hoạt thi

Tôi nói với bộ hoạt thi kia: "Đừng sợ, chúng ta là cảnh sát, ngươi bị nhốt ở đây bao lâu rồi? Chớp mắt một lần biểu thị một tuần lễ."

Hắn chớp mắt tám lần, Hoàng Tiểu Đào che miệng: "Hai tháng???"

Xem ra loại thuốc ngủ đông này được chế tạo rất thành công, có thể khiến một người không ăn không uống suốt hai tháng tồn tại được, nhưng ý thức hắn lại tỉnh táo, ở trong bóng tôi từ từ cảm nhận thân thể bị mất nước, tứ chi vô lực, cuối cùng giống như bị chôn sống, việc này so với giết người càng đáng sợ hơn.

Con mắt hoạt thi cứ một mực liếc sang một bên, tôi hỏi: "Bên trong còn có người khác?"

Hắn chớp chớp mắt. Tôi nhặt một thanh sắt cạy cái hòm ra, bên trong là một người bị lèn chặt. Tình trạng của hắn cũng chẳng khá hơn là bao, vẫn còn sống, trong lòng tôi rờn rợn, thật khó mà tưởng tượng.

Không kịp chờ cảnh sát tới, tôi gọi Đại Lý qua hỗ trợ cạy toàn bộ số hòm ra, bên trong đếm được mười ba cỗ hoạt thi. Còn có một người khá tương đối thông minh, nhân lúc cơ thể còn cử động được, đã dùng đinh tự sát.

Chúng tôi mang những hoạt thi này ra, cơ thể họ bị mất nước trầm trọng, gần như không có sức nặng.

Sau khi hết công việc, Vương Nguyên Thạch dẫn một đám cảnh sát chạy tới, nhìn thấy cảnh này cũng không khỏi sợ hãu, Tiểu Đào hỏi: "Các ngươi có muốn uống nước không?"

Tôi lập tức phản đối: "Không được, nội tạng của họ đã hoàn toàn khô héo, cho họ uống nước lúc này đồng nghĩa với giết chết họ, đưa họ tới bệnh viện trước đã."

Tiểu Đào bảo Vương thúc đưa những cỗ hoạt thi này tới bệnh viện, còn chúng tôi thì ở lại tìm manh mối. Lúc này đèn đã được bật lên, trong ngăn kéo tôi phát hiện một bức ảnh chụp chung. Tổng cộng có 15 người mặc áo blouse trắng đứng trên bậc cầu thang, nữ đại gia đứng giữa, tất cả đều cười rất tươi.

Tôi lấy một cái thước, bắt đầu đo. Tiểu Đào hỏi tôi đo cái gì, tôi đáp: "Đo chiều cao."

Tiểu Đào chợt ngộ ra: "Tôi nghĩ ra rồi, hung thủ cao khoảng 1m75."

Hung thủ tương đối dễ tìm, bởi vì có bức phác họa, cộng thêm chiều cao cơ thể, rất nhanh tôi nhận ra hắn đứng ngay bên cạnh nữ đại gia.

Quả nhiên hắn là một thành viên trong nhóm nghiên cứu, không biết tại sao lại điên cuồng trả thù đồng nghiệp và cả bà chủ của mình.

Tiểu Đào giao bức ảnh cho tổ kỹ thuật, để họ kiểm tra trong dữ liệu hộ tịch. Trong lúc chờ đợi, chúng tôi ra xe ngồi, chẳng ai nói lời nào bởi vì sự việc vừa phát hiện khiến mọi người đều bị sốc.

Một người có thể ác độc tới mức nào, tôi nghĩ là mình đã từng lãnh giáo qua. Nhưng nếu so với lối trả thù này thì những kẻ tôi đã từng gặp có thể gọi là bồ tát.

Đột nhiên có chuông điện thoại reo, Tiểu Đào bắt máy, nói mấy câu, tôi hỏi: "Có kết quả chưa?"

Nàng đáp: "Là Vương Nguyên Thạch gọi tới từ bệnh viện, những người này đang được tận tình cứu chữa, nhưng bác sĩ cũng không có cách nào khác ngoài việc tạm thời duy trì tính mạng."

Tôi nói: "Nhất định hung thủ có thuốc giải, trước mắt phải xem có bắt được hắn hay không."

Lúc này cuộc điện thoại thứ hai vang lên, là tổ kỹ thuật gọi, họ đã tìm ra người trùng khớp với bức ảnh, hắn tên Từ Cương, là tiến sỹ y học từ nước ngoài trở về, từng làm việc cho mấy công ty dược, có thể khẳng định chính là hắn.

Tiểu Đào vội điều động toàn bộ nhân lực có thể, điều tra toàn bộ thông tin về Từ Cương, chỗ hắn ở, những quán xá hắn thường ghé, cả những nhà hàng, khách sạn.

Chờ đợi rất sốt ruột, mãi mà chẳng có kết quả. Tối ngày hôm sau, Tiểu Đào mới gọi cho tôu: "Tống Dương, chúng tôi không tìm được Từ Cương, anh có thể dùng bặc hung thuật thử một lần không?"

Tôi nói: "Lần này không phải án mạng theo đúng nghĩa đen, e rằng không dễ tìm."

Tôi nghe tiếng Tiểu Đào thở dài thất vọng qua điện thoại, trong lòng rất khó chịu, vì vậy nói thêm: "Nhưng tôi có thể thử xem sao."

Nháy mắt nàng liền hưng phấn: "Vậy giờ tôi tới đón anh."

"Không cần, ở trường tôi cũng làm được, cô tới trường đi, lúc cô tới chắc cũng có kết quả rồi."

Tiểu Đào vội đáp: "Được!"

Tôi gọi Vương Đại Lý dậy, cầm bản đồ thành phố với một ít vật dụng, đi lên một giảng đường trống, không bật đèn vì sợ giáo viên trông thấy sẽ đuổi ra ngoài. Vương Đại Lý xoa xoa hai vai, nói: "Tống Dương, kiểu gì ngươi cũng phải làm buổi tối sao?"

Tôi nói: "Buổi tối mới càng hiệu quả."

Tôi không nói đùa chút nào, bói hung thuật hiệu quả nhất là vào giữa trưa hoặc là ban đêm. Tôi thắp một nén nhang, trải tấm bản đồ ra, đánh dấu chỗ ở của Từ Cương, địa điểm mấy lần phạm tội, dặn Vương Đại Lý chú ý quan sát, nhang cháy hết phải lập tức đánh thức tôi, trong thời gian này có bất kỳ chuyện gì cũng đừng quấy rầy.

Tay cầm la bàn, mồm đọc khẩu quyết bói hung thuật, gán những đặc điểm của hung thủ thành những que bát quái, đầu nhanh chóng tính toán. Đang tính, đột nhiên có người gọi tên tôi, còn không ngừng lay lay người.

Tôi chợt tỉnh lại, trông thấy Đại Lý đứng bên cạnh: "Dương tử, ngươi tẩu hỏa nhập ma à, nhang cháy hết rồi."

Tôu sững sờ nhìn hắn, Vương Đại Lý là lần đầu thấy tôi dùng chiêu này, hỏi: "Vừa rồi thấy ngươi gầm gầm gừ gừ, hai mắt trợn ngược, cứ như bị ma nhập, ta lo muốn chết, ngươi tính ra cái gì không?"

Tôi dùng bút khoanh một vòng trên bản đồ, bởi vì không phải là án mạng nên lần này chỉ có thể bói ra một phạm vi đại khái. Đại Lý nhìn chằm chằm vào vòng vẽ, chớp mắt nói: "Chiêu này của ngươi có chuẩn xác không? Sao ta cứ cảm thấy điêu điêu."

Tôi mệt mỏi, không phải thể xác mà là tinh thần: "Độ chính xác thì ngươi yên tâm, trước đây ta đã dùng một lần rồi."

Tôi nhìn vòng tròn trên bản đồ, phạm vi này hơi rộng quá,

không biết có thể đánh rắn động cỏ không, nếu Từ Cương rời vị trí sẽ thành mò kim đáy bể.

Chúng tôi thu dọn đồ đạc, ra cổng trường chờ Tiểu Đào, lát sau có hai xe cảnh sát tới, là Tiểu Đào cùng Vương thúc. Lên xe, tôi hỏi: "Sao chỉ có hai người?"

Nàng nói: "Tổ chuyên án đã làm việc liên tục một ngày một đêm, không đành lòng bắt họ đi nữa, tối nay chúng ta tới là đủ rồi."

Tôi cho nàng biết phạm vi, khả năng Từ Cương ẩn náu xung quanh khu vực nhà máy kẹo, Tiểu Đào chợt a lên một tiếng.

Tôi hiếu kỳ: "Sao vậy?"

Nàng đáp: "Sao tôi lại không nghĩ ra nhỉ, lúc điều tra, chúng tôi được biết vợ của hắn trước đây có làm việc ở nhà máy kẹo, lại xem nhẹ điểm mù này. Chắc chắn hắn trốn trong đó, Tống Dương, bói hung thuật của anh quả thật tài tình."

Tôi liền cảm thấy nhẹ nhõm, xem ra phạm vi đã được thu hẹp. Tôi hỏi chuyện về vợ của Từ Cương, Tiểu Đào thở dài: "Vợ hắn đã mất được một năm, hình như là bệnh nan y, được trợ tử."

Tôi kinh ngạc: "Trợ tử? Ở Trung Quốc được trợ tử từ khi nào?"

Nàng nói: "Ra nước ngoài trợ tử chứ, thực ra tôi cũng nghĩ nếu ngày nào đó chẳng may mình mắc bệnh nan y, chẳng muốn cắm cả đống ống vào người, tới Thụy Điển hoặc Phần Lan trợ tử cho thanh thản."

Câu phía sau của nàng tôi không hề nghe vào tai, bởi đang bận suy nghĩ một chuyện, việc nghiên cứu loại thuốc ngủ đông cũng bắt đầu từ một năm trước, liệu có liên quan tới vợ của Từ Cương không?

Chương 185: Bi kịch của tiến sĩ

Nhà máy kẹo là mộ xưởng sản xuất nhỏ, gọi là xưởng kẹo thì chính xác hơn. Chúng tôi tới khu tập thể của xưởng kẹo, xuống xe. Khu tập thể này tương đối cũ, không có bảo vệ, cũng không có tổ dân phố, nhất thời chẳng biết hỏi ai.

Hoàng Tiểu Đào gõ một cánh cửa, hỏi nhân viên cũ của xưởng kẹo sống ở đâu, chủ nhà cho biết ở tòa số 3.

Chúng tôi tới tòa 3, Vương Nguyên Thạch định bật đèn pin lên, tôi lắc đầu: "Đừng bật đèn."

Tôi đứng dưới lầu quan sát một chút, chỉ có mây gian sáng đèn, Vương Đại Lý lẩm bẩm: "Dắt cảnh khuyển tới có khi tìm được."

Tiểu Đào nói: "Không có đồ vật nào trên người Từ Cương, cảnh khuyển làm được gì?"

Tôi đột nhiên thông suốt: "Tôi nhớ trên người nữ đại gia sặc mùi nước hoa, hẳn là trên xe của hắn cũng bị ám mùi."

Bởi vậy tôi hướng về bãi đậu xe dưới lầu ngửi ngửi, quả nhiên có một chiếc xe gia đình trong ngách nồng nặc mùi nước hoa, y hệt mùi trên người nữ đại gia.

Nhưng tôi không phải là cảnh khuyển, không thể đánh hơi từ xe lên nhà được, Thiên cẩu truy tung giờ cũng không thể dùng.

Tôi quan sát nhanh xung quanh cái xe, phát hiện ở khe cửa có một sợi màu đen, hỏi Vương Nguyên Thạch: "Có thể nhận ra không?"

Vương thúc cầm lên tay xem xét, dùng bật lửa hơ qua, nói: "Hình như là một sợi vật liệu cách âm dùng trong hộp đêm."

"Cách âm?" Mắt tôi sáng lên: "Tôi hiểu rồi, Từ Cương nhốt nữ đại gia trong nhà, sợ hàng xóm phát hiện nên dán một tầng cách âm lên tường."

Hoàng Tiểu Đào thuận theo ý tôi: "Nếu như để che giấu, hắn sẽ không đóng đinh, mà dùng keo dán tường."

"Đúng, nhất định trong nhà hắn có mùi keo dán tường." Tôi nói.

Vương Đại Lý ngẩn ra: "Quái, ba người cũng quá kinh dị đi, chỉ từ một thanh sợi mà có thể suy đoán ra nhiều thứ như vậy."

Tiểu Đào cười: "Đây là kiến thức trinh thám cơ bản, tranh thủ mà học hỏi đi!"

Chúng tôi chia nhau ra tìm, xem nhà nào có mùi keo dán tường, nếu tìm được thì không làm ầm ĩ, giữ liên lạc bằng điện thoại.

Tôi ngửi từng nhà của khu Đan Nguyên, khi tới tầng cao nhất, chợt thấy mùi keo dán tường rất nồng bay ra từ sau cánh cửa chống trộm. Đang hưng phấn, định gọi cho Tiểu Đào thì đột nhiên cửa mở ra.

Từ Cương đứng trước mặt tôi, cả hai đồng thời sững sờ, tôi khách khí hỏi: "Xin hỏi một chút, có phải Vương Đại Lý ở đây không?"

Hắn toét miệng cười lạnh: "Đừng giả vờ nữa, Tống Thần Thám. Ngươi quả nhiên lợi hại như tin đồn, nhanh như vậy đã tìm ra ta."

Trong lòng tôi hồi hộp, đưa tay vào túi bấm số Tiểu Đào, sau

đó cố ý nói: "Ngươi trốn nơi này thật khó tìm, làm ta leo sáu tầng mệt muốn chết."

Từ Cương liếc tay tôi, nói: "Ta biết cảnh sát đang ở dưới, đừng ra vẻ nữa." Sau đó hắn tự mình hét: "Từ Cương ở phòng 603, mau lên bắt ta đi."

Bị đọc vị mánh khóe, tôi có chút lúng túng. Nhưng hắn thì hoàn toàn bình tĩnh, chẳng hề giống một tội phạm, chỉ như một người bình thường đang ở nhà.

Từ Cương chợt mở miệng: "Ngưỡng mộ đại danh đã lâu, ta biết ngươi đã phá không ít án lớn, có thể thua trên tay ngươi cũng là vinh hạnh. Trước khi cảnh sát lên tới nơi, vào ngồi một lát đi."

Tôi đắn đo, đây là một tên tội phạm mà, hắn sầm mặt: "Không vào ngươi sẽ hối hận đấy."

Tôi quyết định: "Được, vào thì vào."

Bước vào trong, đúng như tôi suy đoán, trên tường dán đầy vật liệu cách âm, đồ gia dụng trong phòng thì đều được bọc nilon, nhìn còn rất mới, Từ Cương giải thích: "Căn nhà này vốn ta dự định làm phòng tân hôn, đáng tiếc nàng đã không còn nữa..."

Tôi hỏi: "Vợ ngươi có liên quan tới loại thuốc này sao?"

Hắn ngồi đĩnh đạc xuống ghế: "Ta muốn nghe một chút cao kiến của Tống thần thám."

Tôi suy đoán: "Ngươi gia nhập nhóm nghiên cứu thuốc ngủ đông, là bởi vợ ngươi mắc bệnh nan y, dự định trước khi cô ta chết sẽ chuyển vào trạng thái ngủ đông. Nhưng có chuyện xảy ra khiến tiến độ nghiên cứu bị chậm trễ, kết quả vợ ngươi không qua khỏi, cho nên ngươi oán hận tất cả mọi người."

Hắn bắt chéo chân, gật đầu: "Phương hướng thì đúng, nhưng

chi tiết thì sai."

Tôi nói: "Xin rửa tai lắng nghe."

Từ Cương nói cho tôi, thuốc ngủ đông là tâm huyết cả đời của hắn, trước đây còn học ở Harvard hắn đã nghiên cứu về đề tài này. Sau khi về nước, nữ đại gia tới tìm hắn, muốn hợp tác nghiên cứu loại thuốc mới, bà ta bỏ vốn, Từ Cương bỏ chất xám, sau khi thành công sẽ cho Từ Cương hưởn 30% cổ phần.

Từ Cương giống như mưa dầm thấm lâu, làm việc suốt ngày suốt đêm để phát triển loại thuốc ngủ đông. Trong lòng hắn luôn tin loại thuốc của hắn sẽ viết nên lịch sử, đoạt đượ giải Nobel. Nhưng đúng lúc này, vợ hắn mắc phải chứng bệnh vô phương cứu chữa, y học hiện nay chỉ có thể duy trì sinh mệnh. Từ Cương định dùng loại thuốc mình nghiên cứu để cứu vãn tình hình.

Thuốc đã sắp hoàn thành, đột nhiên xảy ra một tai nạn, hỏa hoạn thiêu cháy tất cả, Từ Cương quỳ trước đống đổ ná mà khóc, hắn bất đắc dĩ đành phải đưa vợ ra nước ngoài trợ tử.

Sau khi mất đi vợ yêu, Từ Cương chẳng thiết tha gì nữa, cũng chẳng có tâm trạng quay lại nghiên cứu, hắn chìm đắm trong chán nản một năm trời, thì trong lúc vô tình lại đọc được trên báo nước ngoài một tin: "Trung Quốc đã nghiên cứu thành công thuốc ngủ đông, hiện đang trong giai đoạn thử nghiệm."

Hắn không thể tin vào mắt mình, bắt đầu kiểm tra, khi biết được sự thật càng khiến hắn không thể tưởng tượng được. Thì ra nữ đại gia cùng các người khác trong nhóm nghiên cứu cố tình tạo ra vụ hỏa hoạn kia, mục đích là chiếm thành quả nghiên cứu làm của riêng. Những thành viên trong nhóm mỗi người cũng được nhận một khoản thù lao lớn, tất cả đều đang lừa gạt hắn!

Từ Cương tức giận không kìm được, thì ra nguyên nhân khiến hắn mất đi tất cả chính là dục vọng của thương nhân, cho nên hắn

quyết định báo thù.

Hắn tìm tới phòng thí nghiệm mới, tiêm thuốc ngủ đông lên toàn bộ nhân viên, nhốt họ vào trong hòm để họ chết dần chết mòn, sau đó tự mình chế thuốc giải trong chính phòng thí nghiệm đó, bày ra những vụ án liên tiếp. Mục đích chính của hắn là phải khiến cho nữ đại gia kia muốn sống không được, muốn chết cũng không xong, bắt bà ta phải trả một cái giá thật lớn.

Nói tới đây, Từ Cương siết chặt nắm đấm, nghiến răng, lộ ra vẻ mặt hung ác, tôi cũng bị bộ dạng của hắn dọa sợ.

Chợt nghe thấy dưới lầu vang lên tiếng bước chân, là Hoàng Tiểu Đào đang chạy tới, tiếp thêm dũng khí cho tôi: "Tại sao Trần Đạt phải chết?"

Từ Cương cười lạnh: "Trần Đạt cũng góp mặt trong âm mưu một năm trước, hắn phụ trách việc bí mật di dời đồ đạc trong phòng thí nghiệm, có điều tội hắn không lớn cho nên ta để hắn chết thoải mái. Nhưng mụ béo kia thì khác, ta phải cho mụ nếm trải cảm giác này, hơn nữa còn bắt mụ chết dần trong tuyệt vọng."

Tôi hỏi: "Bà ta đang ở đâu?"

Từ Cương cười: "Ha ha, Tống thần thám, ngươi nghĩ ta sẽ cho ngươi biết sao? Ngươi cứ đi tìm đi, người bị tiêm thuốc đó có thể duy trì sự sống trong hai năm, coi như ngươi có hai năm cơ hội."

Bước chân ngoài cầu thang ngày càng gần, tôi nhíu mày nói: "Từ Cương, ngươi không cần phải tự tăng tội nghiệt của mình, ngươi không tự tay giết người, vẫn có tình tiết giảm nhẹ, quay đầu đi!"

Đột nhiên hắn lôi một con dao sắc nhọn trong túi ra, ánh mắt lạnh như băng: "Quay đầu? Từ giây phút người phụ nữ của đời ta chết đi, ta đã không có đường lui rồi!"

Chương 186: Tự sát

Trông thấy con dao trong tay Từ Cương, tôi sợ đến ướt đẫm mồ hôi, nhưng tự biết thời khắc quan trọng không được hoảng, liền nói: "Ngươi giết ta chẳng có ý nghĩa gì cả, chẳng qua là tăng thêm một phần tội mà thôi."

Từ Cương nhìn tôi chằm chằm, nở nụ cười lạnh, tôi chỉ sợ hắn sẽ bắt mình làm con tin. Đúng lúc này Hoàng Tiểu Đào và Vương Nguyên Thạch phá cửa xông vào, trong tay hai người là súng lục, quát: "Bỏ con dao xuống!"

Từ Cương đứng giữa tôi và hai người, với tài bắn súng của Vương thúc, một phát bắn chết hắn cũng chẳng khó khăn, Từ Cương lại chẳng hề sợ hãi: "Các ngươi hiểu lầm rồi, ta chẳng cần làm hại thêm một ai nữa."

Tiểu Đào vẫn quát: "Buông vũ khí xuống, giơ hai tay lên!"

Từ Cương chẳng thèm để ý, nói với tôi: "Tống thần thám, ta sớm đã nghe nói ngươi phá án như thần, ngươi nghĩ rằng ta sẽ ngu ngốc tới mức bị bắt, sau đó khai ra chỗ ta giấu mụ béo ư? Lầm rồi..."

Lòng tôi nhảy bộp một cái, ý thức được hắn đang muốn tự sát, liều lĩnh tiến lên tính đoạt lấy con dao.

Từ Cương không cho tôi cơ hội, vừa nhanh vừa chuẩn đâm thẳng con dao vào cổ họng mình, đơ người đổ xuống đất, Tiểu Đào nhìn thấy cũng sững sờ. Tôi nhanh chóng lật hắn lên, mặt Từ Cương vẫn còn lưu lại một nụ cười, cơ thể co quắp. Một dao này đâm vào quá sâu, con dao đã cắt đứt toàn bộ tĩnh mạch và khí quản. Tiểu Đào hét lên: "Gọi 120!"

Tôi lắc đầu: "Không kịp, hắn tắt thở rồi."

Đúng lúc này Vương Đại Lý đi vào, trông thấy cảnh tượng này thì la lên: "Ui cha, mẹ ơi!"

Tôi vuốt mắt cho Từ Cương, mặc dù hắn là tội phạm nhưng tôi vẫn đọc vãn sinh chú cho hắn. Hoàng Tiểu Đào thì gọi người tới thu thập hiện trường, để tránh hàng xóm để ý, nàng đóng cửa lại. Vương Đại Lý lần đầu nhìn thấy hiện trường tự sát, sợ đến run cầm cập, vẫn quay đầu vào tường không dám nhìn, Tiểu Đào tức giận mắng: "Tệ hại!"

Chúng tôi lục soát một lượt quanh phòng, nhưng chẳng có manh mối gì. Tôi nhớ lại câu nói trước khu chết của Từ Cương, hắn nói người bị tiêm thuốc ngủ đông trong hoàn cảnh thiếu dưỡng khí có thể tồn tại tới hai năm, tôi nghĩ nhất định nữ đại gia bị giam ở một nơi bị phong kín.

Còn nữa, hắn muốn nữ đại gia nếm trải cảm giác mất đi tất cả, tôi nói: "Đến nhà nữ đại gia xem sao."

Không chờ cảnh sát đến, chúng tôi trực tiếp lên xe tới nhà bà ta. Nhà nữ đại gia ở một khu sang trọng, là một biệt thự đơn chiếc, tôi dùng dây kém mở khóa, đã ngửi thấy trong phòng có một mùi máu tanh nồng.

Đi lên lầu hai, hiện trường là một mớ hỗn độn, có người đàn ông mặc đồ ngủ bằng lụa ngã trên vũng máu, theo tình trạng đông đặc của máy, án mạng đã xảy ra khoảng 48 tiếng, bàn ghế xung quanh đều đổ ngã.

Tôi quan sát bốn phía: "Có dấu vết giằng co, mọi người xem trên đất có mạnh vụn bình hoa."

Hoàng Tiểu Đào đeo găng tay vào, nhặt một mảnh vụn lên, nói: "Có vết máu!"

Nạn nhân không có dấu vết bị đánh đập, tôi lật cái xác lên phát hiện vẻ mặt hắn vô cùng khiếp sợ, hắn chết do bị đâm thủng ngực, hung khí ném bên cạnh, là một cái chùy phá băng. Danh tính của nạn nhân rất dễ đoán, bởi vì có ảnh kết hôn của hắn với nữ đại gia treo trên tường, chính là chồng bà ta.

Trong túi nạn nhân có một điện thoại di động, trên đó có một tin nhắn ngắn được gửi hai ngày trước, là cho bảo mẫu, một câu: "Sắp tới đi du lịch, ngươi không cần đến..."

Tiểu Đào hỏi: "Tống Dương, anh nghĩ hung thủ là Từ Cương?"

"Không, là nữ đại gia!" Tôi đáp.

Vị trí ngã cho thấy, lúc đó hung thủ ngồi trên ghế sofa, nạn nhân chắc chắn sẽ không ăn mặc thế này trước mặt người lạ. Hơn nữa trên bàn uống trà, trong gạt tàn có một mẩu thuốc lá nữ, chứng minh lúc đó hung thủ ngồi ở ghế hút thuốc, hạ quyết tân, cầm lên cái chuỳ phá băng, ghim vào ngực nạn nhân, cho nên nạn nhân mới khiếp sợ như vậy.

Trên thảm trải nhà có vài dấu giày, kích thước lớn hơn chân của nạn nhân, hiển nhiên là Từ Cương sau khi vụ án xảy ra thì đi giày vào.

Nữ đại gia bị ép phải giết chồng, không kìm chế được cảm xúc, cãi nhau với Từ Cương, cả hai đánh nhau, sau đó Từ Cương cầm bình hoa đập vào đầu bà ta.

Tôi tới cạnh cánh cửa, phát hiện trên khung có dấu móng tay cào, dưới đất còn có một mẩu móng tay có đánh sơn, chắc hẳn lúc đó Từ Cương kéo nữ đại gia ra ngoài, bà ta cố gắng bám vào cửa mới để lại dấu vết.

Vụ án này không cần phí nhiều công sức suy nghĩ, tôi kiểm tra trong phòng một chút, phá hiện một bức ảnh, chụp ba người nhà

nữ đại gia, con gái bà ấy là một đứa bé mới bảy tám tuổi, rất dễ thương.

Hoàng Tiểu Đào ai thán nói: "Không biết đứa nhỏ này có tránh khỏi kiếp nạn không?"

Tôi đáp: "Chỉ mong là như vậy."

Chúng tôi rời khỏi biệt thự, Hoàng Tiểu Đào nói: "Việ tìm nữ đại gia giao cho cảnh sát đi, hai người cứ về trường ôn thi cho tốt."

Tôi suy nghĩ một chút, nói: "Từ Cương lấy của Trần Đạt 20 triệu, số tiền này có thể mua rất nhiều thứ, ví dụ như một ngôi nhà, điều tra khoản tiền này đi. Còn nữa, cô có thể tìm hiểu xem gần đây Từ Cương có mua vật liệu xây sửa nào không."

Hoàng Tiểu Đào trợn mắt: "Anh nghi ngờ Từ Cương chôn bà ta trong tường?"

Tôi giải thích: "Phú bà có thể sống hai năm, lại không phải xác chết nên không bốc mùi, giấu trong tường cũng không ai tìm được, nếu tôi là Từ Cương thì tôi sẽ làm vậy."

Vương Đại Lý nói: "Nhưng không thể đập toàn bộ tường trong thành phố để kiểm tra được."

Tiểu Đào lắc đầu: "Không cần đập, dùng tia hồng ngoại cùng cảnh khuyển tìm là được, chuyện này cứ giao cho tôi."

Tôi và Đại Lý trở về trường, sau đó trong cục vẫn không thấy tin tức gì, mà chúng tôi đã tới kỳ thi. Kỳ thi này mấy ngày mới thi một môn, đại khái phải nửa tháng mới hoàn thành, tôi rất căng thẳng, vừa thi vừa ôn bài.

Giữa các môn thi, thỉnh thoảng tôi cũng nhắn tin cho Tiểu Đào hỏi về tiến triển của vụ việc, lần nào cũng nhận được câu trả lời là chưa tìm thấy.

Hôm nay bỗng Tiểu Đào gọi điện hỏi tôi có rảnh không, đi ra ngoài một chuyến, tôi nói: "Được, sáng nay tôi mới thi xong một môn, hai ngày tới có thể tự do."

"Ừ, chúng tôi điều tra được, Từ Cương dùng khoản tiền kia mua mấy lô đất nghĩa trang." Nàng trả lời.

"Nghĩa trang?" Tôi kinh ngạc, chẳng lẽ bà ta bị chôn sống?

Buổi chiều, Tiểu Đào tới đón tôi, hai người tới một khu nghĩa trang ngoại ô thành phố, những cảnh sát khác cũng lục tục kéo đến. Tiểu Đào liên hệ với người phụ trách nghĩa trang, tìm tới mảnh đất mà Từ Cương mua.

Sau khi cảnh sát đào khu đất lên, phát hiện bên trong rỗng tuếch, lòng tôi hơi trùng xuống, Tiểu Đào giậm chân nói: "Haiz, ở đây không có, đi chỗ khác."

Từ Cương mua đất ở tất cả nghĩa trang trong thành phố, chúng tôi chạy qua ba chỗ mà chẳng có thu hoạch gì.

Lúc này trời đã sắp tối, mọi người đều nản chí, hung thủ đã chết nhưng cả tổ vẫn phải đi tìm người, ai cũng uể oải. Cũng đã có mấy người đến gặp Tiểu Đào, đề nghị nàng dừng công việc tìm kiếm, đỡ tốn nhân lực, hơn nữa nữ đại gia có thể sống tận hai năm, cứ để dân cảnh từ từ tìm kiếm.

Tôi thấy Từ Cương chính là nhìn thấu chuyện này, cố bày trận khiến chúng tôi nhụt chí. Năng lực và thời gian của cảnh sát không phải vô hạn, trong khi tìm nữ đại gia, trên tay Tiểu Đào đã tồn đọng mấy vụ án khác, Lâm đội trưởng cứ thúc giục điều tra.

Nghe các đồng nghiệp ca thán, Tiểu Đào thở dài: "Tống Dương, tôi sắp không gánh nổi nữa rồi."

Tôi vỗ tay gọi đám cảnh sát tới, nói: "Tôi biết tất cả đều mệt mỏi, như vậy đi, lấy thời hạn ba ngày, nếu không tìm được thì bỏ

qua."

Nghe câu này, đám cảnh sát như được tiếp thêm chút tinh thần, Tiểu Đào cười khổ: "Tống Dương, ba ngày có quá ngắn không..."

Tôi cười bí hiểm: "Đây chỉ là kế hoãn binh, phải rồi tôi muốn tới một nơi, đó là chỗ Từ Cương chôn vợ hắn."

Chương 187: Nữ đại gia biến mất

Hoàng Tiểu Đào đầy ngạc nhiên: "Làm sao Từ Cương có thể giấu người mình căm hận nhất trong mộ vợ được?"

Tôi đáp: "Rất có thể đây là một điểm mù trong suy nghĩ."

Hoàng Tiểu Đào gọi điện sai người tìm hiểu, lát sau nói: "Vừa hay là ở nghĩa trang này luôn."

Nàng bảo quản lý nghĩa trang dẫn đường, chúng tôi đến trước mộ vợ của Từ Cương. Trên mộ cắm một bó hoa bách hợp đã héo, trên di ảnh là một cô gái tóc dài đẹp hiền dịu, tôi ngửi bó hoa, nói: "Từ Cương mới tới đây không lâu lắm."

Hoàng Tiểu Đào ra lệnh: "Cạy lên!"

Đám cảnh sát dùng xà beng nạy nắp mộ lên, hô: "Bên trong có đồ!"

Chỉ thấy trong mộ thất nhỏ hẹp có một chiếc hộp, đặt song song với tro cốt người vợ, đây là thứ hung thủ để lại. Đám cảnh sát không dám tùy tiện đụng vào, có người còn đề nghị gọi chuyên giá gỡ bom tới giải quyết.

Hoàng Tiểu Đào nói: "Sao lắm chuyện như vậy, để ta!"

Tôi đè cánh tay nàng lại: "Thôi để tôi làm."

Mở hộp ra, bên trong là mười ba cái xi lanh, cùng một tờ giấy, trên đó viết: "Tống đại thần thám, ngươi quả nhiên lợi hại, có thể nghĩ ra nơi này. Huyết thanh kháng độc dâng lên, chỉ xin ngươi

đáp ứng một nguyện vọng của người chết!"

Tôi kinh ngạc, Từ Cương đã đoán trước được tôi sẽ tới đây, trong xi lanh là thuốc giải, có thể cứu 12 nghiên cứu viên kia, hắn không ngờ được có một người tự sát.

Thấy tờ giấy này, biểu hiện của mọi người cũng kỳ quái, là cảnh sát thì có những lời không thể nói, nhưng tôi có thể đoán được trong đầu họ đang nghĩ gì. Có điều vì đã có thuốc chữa cho 12 người nên tôi không quan tâm.

Ngày hôm sau tới cục, Hoàng Tiểu Đào đã chờ tôi từ sớm, nàng nói 12 nghiên cứu viên đã tỉnh lại, lời khai của họ cơ bản là giống với những gì Từ Cương nói, sau đó nàng hỏi: "Hôm nay đi đâu tìm?"

Tôi nói: "Chỉ hai ta?"

"Người của tổ chuyên án đã quá mệt rồi, sắp tới sẽ giải tán, tôi bảo họ nghỉ ngơi trước, dù sao tìm người cũng không cần đi đông." Tiểu Đào bất đắc dĩ.

"Vậy thì tới công ty dược xem một chút đi."

Chúng tôi tới công ty dược Vinh Hoa, nữ đại gia đã mất tích nửa tháng, công ty cũng vượt qua giai đoạn nguy hiểm, đang chuẩn bị chọn ra vị tân tổng giám đốc. Người đón tiếp chúng tôi nửa kín nửa hở, ý muốn hi vọng việc tìm kiếm nên dừng lại.

Tôi thầm nghĩ đúng là thói đời bạc bẽo, nữ đại gia từng là địa vị hiển hách cỡ nào, nhưng hiện giờ giống như cương thi bị nhốt chặt ở một nơi nào đó, trong thời gian tuyệt vọng chịu đựng, bên ngoài đã quên mất bà ta luôn rồi.

Chúng tôi rời công ty, tranh thủ ghé qua nhà bà ta, ở đây cũng gặp vài người, là tới xem nhà. Biệt thự là tài sản của nữ đại gia, nhưng bà ta đã mất tích, sớm muộn căn nhà cũng bị tòa án đấu

giá, những người để ý căn nhà liền tới xem trước.

Hoàng Tiểu Đào xúc cảnh sinh tình, nói: "Không biết lỡ một mai tôi biến mất, liệu có bị người ta quên lãng như vậy?"

Tôi đáp: "Ai cũng không tránh khỏi số kiếp này, sẽ có ngày biến mất khỏi thế giố, nhưng riêng tôi sẽ nhớ cô."

Hoàng Tiểu Đào cười, sau đó lại thở dài: "Haiz, quả thật tôi quá bận, nếu không cũng muốn hẹn hò anh ra ngoài một lần cho biết."

Chúng tôi vào nhà nữ đại gia, bên trong đã sớm được dọn dẹp sạch sẽ, tôi tới đây cũng không phải mục đích tìm manh mối, chỉ có thể nói là tìm linh cảm. Khi nhìn thấy bức ảnh gia đình, tôi hỏi: "Phải rồi, con gái bà ta học ở đâu?"

Tiểu Đào đáp: "Một ngôi trường nội trú của giới quý tộc."

"Nó có biết cha mẹ mình xảy ra chuyện không?"

Tiểu Đào nói: "Đã qua nhiều ngày như vậy rồi, chắc chắn biết, nghe nói là được họ hàng nhận nuôi."

"Đi gặp nó xem."

Tiểu Đào nghi ngờ nói: "Nay có phải cuối tuần đâu, mà tôi cũng không biết họ hàng con bé sống ở đâu."

Tôi định thôi, nhưng trước mắt chẳng biết tìm chỗ nào, đành thử vận may, đề nghị tới trường con bé một chuyến.

Chúng tôi tới ngôi trường, đây là một trường cấp hai, điều kiện cơ sở vật chất rất tốt. Trước giờ chỉ nghe người khác nói trường của quý tộc thì tốt thế nào, cũng không cảm nhận đượ gì, giờ bản thân đi lạc vào đây tôi mới thấy ghen tỵ, nếu ngày xưa được học ở những ngôi trường thế này thì tốt biết bao.

Hoàng Tiểu Đào trông thấy một cặp trai gái đi qua, thở dài nói: "Trước giờ cứ nghĩ sinh hoạt của đám học sinh trong phim thần tượng là giả, thì ra trên thực tế đúng như vậy, thật là ghen tị."

Tôi cười: "Ghen tị ngôi trường này?"

"Ghen tị với những đứa trẻ này, thiếu niên phấn chấn, vô lo vô ưu. Phải rồi, anh biết chơi bóng rổ không?"

Tôi lắc đầu một cái: "Từ bé tới giờ chỉ có bóng chơi tôi, chứ tôi chưa chơi bóng bao giờ."

Tiểu Đào cười: "Tỷ thì biết, đi, ra sân bóng chơi một chút.." nàng hắng giọng: "À, ra sân bóng điều tra thử một chút."

Chúng tôi tới sân, có mấy nam sinh đang chơi bóng rổ, Tiểu Đào nói cho chơi cùng chút đỡ ghiền. Nàng di chuyển trái bóng uyển chuyển, phong cách thanh thoát, sau đó lấy đà, ba bước ném rổ. Các nam sinh hô hào ầm ĩ: "Oa oa, tỷ tỷ giỏi quá đi!"

Hoàng Tiểu Đào quay về chỗ tôi, gò má ửng hồng, hỏi: "Có thấy yêu cô nàng đa tài này không?"

Nghe câu này, mặt tôi đỏ tới mang tai, Hoàng Tiểu Đào cũng chỉ là cao hứng buột miệng nói, nói xong chính mình cũng đỏ mặt.

Nàng bỗng tỏ ra ngạc nhiên: "Đột nhiên phát hiện anh cao hơn tôi đó nha."

Tôi nói: "Giờ mới phát hiện ra?"

"Chắc tại anh kín đáo quá nên không lộ ra á." Nói xong nàng nhún chân, mặt từ từ ghé lại gần tôi. Tôi căng thẳng tới mức có thể nghe tiếng tim của chính mình đang đập thình thịch, không, là tiếng của cả hai chúng tôi. Mặt Tiểu Đào ghé sát tới nỗi có thể nhìn rõ hai mắt long lanh cùng hàng lông my dài cong vút.

Tôi nắm tay Tiểu Đào, hô hấp của nàng bắt đầu trở nên dồn dập, theo bản năng nhắm mắt lại. Đúng lúc tôi định làm chuyện dũng cảm nhất trong cuộc đời, thì đám nam sinh chơi bóng lại dàn hàng ngang, hô to: "Ôi cha, hôn đi, hôn đi!"

Bầu không khí lãng mạn phút chốc tan biến, Hoàng Tiểu Đào xị mặt nói: "Ghét quá, chúng ta đi!"

Chúng tôi tiếp tục đi lang thang trong trường, đã sắp tới trưa, tôi đề nghị vào căng tin ăn cơm, có thể tiết kiệm chi phí. Hai người tới căng tin, vốn muốn mượn sinh viên nào cái thẻ ăn, sau đó trả hắn tiền, nhưng đầu bếp đã đọc vị mánh khóe này, lặng lẽ nói qua ô cửa: "Đưa tiền cho ta là được."

Chúng tôi gọi một bàn đầy thức ăn, đồ ăn trong trường nhà giàu vừa đẹp mắt vừa ngon miệng, so với quán cơm bên ngoài hơn rất nhiều, giá cả cũng rất phải chăng.

Đang ăn cơm, đột nhiên tôi nghĩ ra một chuyện: "Con bé không còn cha mẹ, mà vẫn tiếp tục đi học ở đây được ư?"

Tiểu Đào nói: "Mẹ nó đã đóng đủ tiền từ tiểu học tới trung học rồi, có thể học tới kji tốt nghiệp."

Tôi gật đầu: "Việc này cũng tốt, ít nhất không phải bận tâm chuyện học hành."

Hoàng Tiểu Đào nói: "Cũng chưa chắc, vốn là một công chúa được cha mẹ nuông chiều, nhưng đùng một cái rơi xuống đất. Trong trường này đều là con em nhà giàu, thường ngày sẽ xảy ra việc so sánh, rất có thể nó sẽ phải sống trong sự chế giễu và bắt nạt của đám bạn học."

"Nói cũng phải!" Tôi thở dài.

Trường học cũng chẳng phải là một chốn đơn giản, có đôi khi nó còn phức tạp hơn ngoài xã hội, hầu hết ai cũng đã từng trải

qua, chỉ là theo thời gian thì dần quên lãng đi.

Cơm nước xong, chúng tôi tới lớp học của con bé, một lớp chỉ có 20 học sinh, phòng học rất rộng rãi. Đây là cấp hai nên trên tường dán đầy hình vẽ động vật nhỏ, còn một ít trang trí tết sót lại.

Nhìn một lượt, chẳng có gì để tìm, lúc đi ra tôi nghĩ tới một chuyện: "Năm nay học sinh được nghỉ tết mấy ngày?"

Hoàng Tiểu Đào đáp: "Tôi nhớ là năm ngày, cùng cuối tuần gộp vào."

Tôi đột nhiên thông suốt: "Nhanh, vào trong lớp xem một chút!"

Chương 188: Giấu người trong tường

Tôi và Tiểu Đào vào trong lớp, dùng mũi ngưit ngửi trên tường, tôi phá hiện giấy dán tường có mùi thơm, không có mùi cơ thể người.

Tiểu Đào chậc lưỡi: "Ý anh là bà ta bị giấu trong tường của trường học, vậy chẳng phải dễ bị phát hiện sao?"

Tôi xé toạc giấy dán tường, phía sau lộ ra một lớp cách âm: "Nếu như có lớp cách âm cũng sẽ khó bị phát hiện."

Tiểu Đào lại xé một mảng giấy dán ra, vui vẻ nói: "Tống Dương, chỉ có mặt tường này là có đệm cách âm, trong này nhất định có manh mối."

Lúc này có một nhân viên nhà trường đi tới, trông thấy chúng tôi đang xé giấy, hỏi chúng tôi là ai? Tiểu Đào giơ thẻ cảnh sát ra nói: "Chúng ta đang tra án, mau gọi mấy người tới, mang theo dụng cụ đục tường."

Người nhân viên ngẩn người một chút: "Đồng chí cảnh quan, tra vụ án có nhất thiết phải đục tường không, trở về làm sao ta báo cáo với lãnh đạo?"

Tiểu Đào nói: "Ngươi yên tâm, tất cả ta sẽ chịu trách nhiệm, chờ án được phá coi như đại cồn của ngươi, còn có thể được lên báo."

Hoàng Tiểu Đào một câu chạm tới tim đen, hắn ngượng ngùng gãi đầu cười nói: "Ha ha, dáng vẻ này của ta mà lên báo gì chứ,

ngại mất mặt lắm, đi, để ta gọi người tới."

Hắn gọi tới một số người, mỗi người đều mang theo dụng cụ. Tôi dặn họ làm cẩn thận một chút, khả năng sau bức tường có người. Nghe câu này, tất cả đều khá căng thẳng: "Là người chết sao?"

Nếu như nữ đại gia đúng là bị nhốt sau bức tường này thì cũng chẳng có gì phải giấu, tôi nói: "Là một người sống!"

Mọi người đều kịn ngạc, bọn họ xé lớp cách âm ra, sau khi nhìn thấy tường gạch phía dưới, tôi càng chắc chắn nữ đại gia bị giấu ở đây. Trong thời gian nghỉ tết trường học chẳng có ai, Từ Cương hoàn toàn có thể buổi tối lẻn vào, giấu người bên trong rồi dán giấy lên.

Quan trọng hơn nữa, đây là một cách trả thù tàn nhẫn cực hạn, hắn khiến bà ta và con gái chỉ cách nhau có một bức tường, thậm chí nghe được tiếng con mình đọc sách, tiếng con mình nói chuyện nhưng không có cách nào gặp mặt.

Hai năm như vậy đối với bà ta sẽ là một sự dày vò thế nào? Thật là so với khổ hình địa ngục còn tàn khốc hơn.

Lúc chúng tôi cạy được mấy viên gạch, đột nhiên bức tường khẽ động, mọi ngươu bị dọa sợ lui về phía sau, Tiểu Đào hưng phấn la lên: "Đúng là ở bên trong!" Nàng lập tức gọi điện cho cảnh sát tới, rồi gọi cả 120.

Mọi người không dám tiếp tục, tôi nói: "Để ta!"

Tôi đeo găng tay vào, nhẹ nhàng cạy cạy gạch bên ngoài, việc này rất mất công. Tới khi gỡ ra thành một cái lỗ, tôi phát hiện một đôi chân, bên trong còn có tiếng ư ư, tôi trấn an: "Đừng sợ, chúng ta là cảnh sát, tới để cứu ngươi!"

Tiếng ư ư có vẻ lớn hơn, hình như đang khóc, đại khái bà ta bị

bịt miệng.

Sau đó cảnh sát tới, tôi gọi tất cả mọi người hỗ trợ, cuối cùng thì nữ đại gia cũng hiện ra trước mặt chúng tôi, ai cũng thất kinh. Bà ta bị nhét giữa hai bức tường, chỉ có thể đứng thẳng, mắt và miệng đều bị khâu lại, cơ thể đã gầy tọp, tóc tai bù xù, dáng vẻ tiều tụy, dưới chân còn dính phân.

Bác sĩ cẩn trọng đỡ bà ta ra ngoài, nữ đại gia trong miệng vẫn ư ư rên rỉ, dùng tay mò mẫm, bởi vì khớp xương đã cứng nên động tác cũng trở nên giật cục, khiến người nhìn rất lo lắngm

Tôi nắm tay bà ta, trấn an: "Đừng sợ, bà an toàn rồi!"

Nữ đại gia rơi nước mắt, nửa ngày mới bình tĩnh trở lại. Bà ta được đưa tới bệnh viện cấp cứu, rất may mắn là có một xi lanh thuốc giải còn thừa, mặ dù bà ta giết hai người nhưng đều do Từ Cương ép buộc, được quyền bảo lãnh. Không lâu sau khi tiêm thuốc, bà ta đã có thể khôi phục sinh hoạt bình thường.

Vụ án đến đây cuối cùng đã được phá, tôi hỏi Tiểu Đào có muốn nghỉ ngơi hai ngày cho khỏe không, nàng cười khổ: "Nghỉ cái đầu anh ấy, còn cả đống công việc chồng chất, có khi hết năm cũng chưa được nghỉ."

Hoàng Tiểu Đào đưa tôi về trường, lúc nàng chuẩn bị đi, tôi lấy hết can đảm, nói: "Tuần sau tôi thi xong rồi, tới lúc đó hẹn cô ra ngoài một chuyến, hy vọng Hoàng cảnh quan có thể bớt chút thời gian..."

Nàng hôn vào má tôi một cái, cười khanh khách giơ ngón tay: "Được đấy!"

Nàng lái xe đi, bỏ lại tôi đứng ngẩn ngơ dưới sân trường, hai má nóng ran.

Chương 189: Nữ đại gia trả ơn

Sau khi vụ án Từ Cương khép lại, kỳ thi của tôi cũng sắp sửa kết thúc. Hôm nay từ phòng thi đi ra, tâm trạng khá thảnh thơi, tôi cùng Đại Lý bàn nhau xem đi đâu ăn một bữa.

Đây là mùa đông cuối cùng của đời sinh viên, sau này muốn tụ tập cũng không có cơ hội, nên hắn định gọi tất cả bạn cùng phòng đi nhậu một bữa.

Vừa về tới chân ký túc, chợt trông thấy một quý phụ mặc áo khoác lông chồn đứng ở lối lên xuống. Ban đầu tôi nghĩ rằng chỉ là một phụ huynh sinh viên nào đó, cho tới khi bà ta cất tiếng gọi.

"Tống Dương, ha ha, ta tìm được cậu rồi!"

Tôi ngẩn người một chút rồi mới chợt nhận ra, thì ra là nữ đại gia. Bà ta đã bình phục, trên dưới lại toát ra phong thái quý tộc như trước. Biết rằng bà ta tới đây nhất định là muốn báo ơn, có điều chuyện này là tôi nhức đầu nhất.

Vương Đại Lý thấp giọng hỏi: "Có cần ta tránh mặt một chút không?"

Tôi vội nói: "Đừng, cứ ở đây với ta."

Nữ đại gia đi tới: "Ai da, thật là tốn công sức mới hỏi thăm được địa chỉ của cậu. Có ai ngờ được lại chính là một tiểu soái ca, cho ta báo đáp ơn cứu mạng."

Tôi cố giải thích, chuyện này không phải do mình tôi làm, nhưng nữ đại gia sống chết không chịu đi. Bà ta nói lúc đó bị chôn chặt trong tường, muốn sống không được, muốn chết không xong,

trước mắt chỉ một màu đen kịt. Nhất là hàng ngày còn nghe được tiếng động bên ngoài, bà ta liều mạng cố sức gõ vào tường nhưng chẳng ai nghe, toàn thân như tan vỡ.

Cho đến ngày đó được tôi tìm thấy, giọng nói của tôi đối với bà ta như là thượng đế, nằm trong bệnh viện giọng tôi cứ văng vẳng bên tai, bất luận thế nào cũng phải báo đáp ân tình.

Vừa nói, bà ta vừa lôi quyển séc ra, xé một tờ đưa cho tôi cùng cây bút, cười nói: "Ta chỉ là một tục nhân, chẳng biết báo đáp thế nào, tấm séc này cậu tự viết đi."

Tôi cười khổ: "Phu nhân, dù gì tôi cũng coi như là cảnh sát, làm sao có thể nhận tiền của bà?"

Nữ đại gia cười: "Ta đã hỏi thăm rồi, cậu chỉ là một cố vấn ngoài ngành, không tính là cảnh sát chính thức. Nếu không nhận câu bảo tôi làm sao an tâm mà sống?"

Vương Đại Lý cũng nhỏ giọng: "Cho bà ta chút thể diện đi!"

Tôi thở dài một tiếng, biết tấm séc này không viết thì bà ta nhất định không về, liền viết số 100. Nữ đại gia cau mày: "Tống thần thám, cậu đang chửi tôi đấy à?"

Tôu lại thêm hai số 0, là 1 vạn tệ, bà ta vẫn lắc đầu: "Quá ít!"

Tôu nói: "Phu nhân, ta biết bà là người có tiền, nhưng 1 vạn tệ đối với sinh viên chúng ta mà nói đã là rất nhiều rồi, nhận số tiền này tức là đã phá lệ..."

Nữ đại gia nói: "Ta mặc kệ, cậu có ân tái sinh với ta, có cho cậu cả công ty cũng không quá, cậu nhận nhiều một chút thì lòng tôi thanh thản hơn một chút, xin cậu!"

Tôi cất tấm séc, kiên quyết nói: "Mời bà về đi."

Xoay người bước vào ký túc, chỉ mấy phút sau Vương Đại Lý đi lên, cầm một tấm thẻ ngân hàng đặt lên bàn tôi, hắn vô tội nói: "Ta đã nói là ngươi sẽ không nhận đâu, nhưng bà ấy cứ nhét vào tay ta, nếu không thì không cho ta đi, ngươi xem có buồn cười không?"

Tôi hỏi: "Người đâu?" Chạy ra lan can, phát hiện bà ta đã lái xe đi mất. Tôi dùng máy tính tra thử, trong thẻ có 1 triệu tiền gửi ngân hàng.

Khoản tiền này nhận thì không ổn, tôi liền hỏi: "Hay là đi từ thiện?"

Vương Đại Lý nói: "Từ thiện thì cũng phải dùng danh nghĩa của ngươi, như vậy khác gì nhận tiền. Nếu thật sự ngươi không muốn nhận thì..." Mặt hắn đầy vẻ cợt nhả, nhìn tôi rồi lựa lời: "Đưa cho Tiểu Đào tỷ tỷ xử lý đi."

"Thực ra ta cảm thấy cũng có gì đâu, dù gì ngươi cũng cứu mạng bà ta..."

Tôi nghiêm mặt: "Cái gì cũng có thể thiếu, nhưng không thể thiếu nợ ân tình, biết chưa?"

Vương Đại Lý tỏ bẻ sùng bái: "Biết. Mẹ ơi, ngươi trưởng thành quá, nếu như ta là con gái thì đã yêu ngươi rồi."

Tôi bật cười: "Cút sang chỗ khác."

Cũng chẳng phải là tôi quá thanh cao, đối mặt với số tiền 1 triệu cũng thật sự động tâm, nhưng ông nội đã dặn, phá án tuyệt đối không như làm ăn, một khi dính vào lưới ân huệ, sớm muộn sẽ mang tới tai họa, đây là nguyên tắc.

Dù vậy, vẫn có những người tặng đồ cho tôi. Sau tết tôi nhận được một giỏ quà, trong đó có một vé VIP hộp đêm Emgrand. Nhìn thoáng qua tôi cũng biết thứ thô tục như vậy là của ai tặng, tôi trả

lại hết, chỉ chừa lại tấn thiệp chúc mừng của thành phố Võ Khúc.

Cuối cùng kỳ thi cũng hoàn thành, người trong trường rời đi gần nửa, quang cảnh vô cùng trống trải. Ở nhà cũng gọi điện tôi về sớm chút. Sau khi lão nhị và lão đại của phòng về quê, tôi với Đại Lý làm một nồi lẩu nhỏ ở phòng, tâm sự đến đêm. Sáng hôm sau tiễn hắn ra ga xe lửa.

Bởi hôm nay có hẹn với Tiểu Đào, cho nên tâm tình hứng khởi, tôi cười đùa nhiều hơn thường ngày. Vương Đại Lý nghĩ rằng tôi cười đùa là vì hắn nên rất xúc động, nói với tôi rất nhiều lời từ biệt trước khi lên tàu.

Ra khỏi ga, tôi nhận được điện thoại, Tiểu Đào nói: "Xin lỗi, hôm nay phải cho anh leo cây rồi."

"Sao vậy, lại có vụ án à?"

"Không, Tôn Lão Hổ mời cơm, bảo gọi cả anh tới."

Tôi cười: "Vậy đâu tính là leo cây, vẫn được gặp cô mà, ở đâu tôi tới ngay."

Nàng nói một địa chỉ cho tôi: "Anh tới nhanh lên, tất cả đang chờ, không có anh thì không khai tiệc."

Tôi bỗng có cảm giác mình là Very important person, nhất thời phổng mũi, vội bắt xe tới nhà hàng.

Phục vụ dẫn tôi vào trong phòng riêng, những gương mặt quen thuộc đều đang ở đây, Tôn Lão Hổ, Vương Nguyên Thạch, Tiểu Chu cùng vài cảnh sát thường tham gia phá án. Bên cạnh đó còn có cả Băng Tâm, tôi rất kinh ngạc, sao nàng cũng tới?

Trông thấy tôi, Băng Tâm mừng rỡ, kéo tôi ngồi cạnh nàng và Tiểu Chu. Tiểu Đào trừng mắt: "Tiểu Chu, đổi chỗ cho ta!"

Tiểu Chu hiểu ý cười cười, đứng dậy nhường ghế. Tiểu Đào vừa ngồi xuống thì Băng Tâm trừng mắt lườm qua, nàng cũng lườm lại, ánh mắt hai người như có dòng điện chạm nhau trong giữa không trung, tôi bị kẹp khỏi phải nói lúng túng thế nào.

Tôi hỏi han: "Tôn thúc thúc, chân thúc sao rồi?"

Tôn Hổ cười: "Đã sớm lành, cơ thể ta làm bằng sắt, dùng hai mươi năm nữa vẫn còn tốt. Đúng rồi, hôm nay là cá nhân ta mời, ngươi ăn gì cứ gọi tùy ý."

Sau khi gọi đồ ăn, Băng Tâm nói: "Tống Dương ca ca, huynh thi xong rồi à? Có muốn đến nhà muội chơi chờ lấy bằng không?"

Tôi cười: "Đâu phải là đứa vô gia cư đâu về nhà muội làm gì?"

Băng Tâm thở dài: "Haiz, ở nhà buồn chán lắm, năm ngoái 30 tết mà cha muội vẫn còn ở bên ngoài, một mình muội ở nhà ăn mỳ gói, hay là muội tới nhà huynh chơi."

Hoàng Tiểu Đào sắc mặt lạnh như băng: "Cô nhìn lại bản mặt mình xem, nghĩ mình là sủng vật à, đi đâu cũng được hoan nghênh?"

Băng Tâm chế giễu: "Hì hì, đây chính là đặc quyền của thanh mai trúc mã, tỷ định cắn ta à?" Sau đó quay người qua Tôn Lão Hổ: "Cha, hết năm con có được tới nhà Tống Dương ca ca chơi không?"

Tôn Lão Hổ đang đấu rượu với Vương Nguyên Thạch, thuận miệng nói: "Gần tết xe lửa đông người, loạn lắm."

Băng Tâm làm nũng: "Thì cha lái xe đưa con đi là được, có xa lắm đâu."

Tôn Lão Hổ gật đầu: "Được, đến lúc đó hẵng hay."

Không nghĩ tới Tôn Lão Hổ khinh địch như vậy đồng ý, khả

năng ông ta hoàn toàn không có khái niệm ăn tết, Băng Tâm mặt mày hớn hở, quay sang nhướn nhướn lông mày với Tiểu Đào, Hoàng Tiểu Đào sắc mặt khó coi tới cực điểm.

Tôi hỏi: "Muội không thèm hỏi ý kiến của ta một chút sao?"

Băng Tâm cười: "Muội biết nhất định huynh rất chào đón, đúng không?"

Quả thật tôi không phản đối việc nàng tới nhà tôi chơi, bởi tốt nghiệp rồi cũng chỉ còn cơ hội này. Nàng học pháp y, công việc sau này e là sẽ vô cùng bận bịu, nhưng trước mặt Tiểu Đào mà gật đầu có khác gì bảo tôi đi chết!

P/s: Vô cùng xin lỗi tất cả bạn đọc, phần này mình dịch bị sai sót về vấn đề thời gian. Vốn nguyên bản bên Trung Hoa có hai lễ, một là lễ năm mới, hai là lễ hết năm. Lễ năm mới là tết dương lịch, còn hết năm là tết nguyên đán. Cho nên phần này mình dịch nhầm lẫn, vụ án Từ Cương xảy ra trong bữa tiệc năm mới của cha Tiểu Đào là tết dương lịch chứ không phải tết nguyên đán. Thành thật xin lỗi!

Chương 190: Tống đại thần thám

Trên bàn nhậu đều rất náo nhiệt, Vương Nguyên Thạch với Tôn Lão Hổ vung quyền đấu rượu, những người khác thì cười cười nói nói. Riêng tôi bị kẹp giữa trận cãi vã của Tiểu Đào và Băng Tâm, khó chịu vô cùng.

Được ba tuần rượu, Tôn Lão Hổ nói: "Hôm nay mời mọi người đến, một là ăn mừng, hai là đi thực tế."

Tôi ngẩn người một chút, ngoài tôi ra, tất cả đều sống tại Nam Giang, còn đi thực tế ở đâu? Tiểu Đào thì bình tĩnh, nhỏ giọng nói: "Tôn Lão Hổ mời cơm, làm gì có chuyện miễn phí."

Thì ra cuối năm nay, cục muốn thành lập một tổ đi dọn dẹp những vụ án cũ còn tồn đọng, giám đốc Trình chỉ đích danh tôi phải tham gia. Thực ra ba cái chuyện lặt vặt này trước đây thường là bọn Tiểu Đào đảm trách, đã sớm thành thói quen, lễ tết mới là lúc cảnh sát bận bịu nhất.

Lần này ngoại trừ tôi, còn có Băng Tâm cùng đi, lấy danh nghĩa là pháp y thực tập. Dọn dẹp án nhỏ tồn đọng không nguy hiểm lắm cho nên Tôn Lão Hổ yên tâm cho nàng đi trau dồi kinh nghiệm.

Tôn Lão Hổ nói xong, Hoàng Tiểu Đào giơ ly rượu lên: "Năm nay có Tống đại thần thám, chắc mọi người sẽ được về sớm ăn tết thôi."

Nói xong nhất loạt vỗ tay vang dội. Tôi hỏi: "Tôn thúc thúc, chúng tôi phải đi đâu để dọn dẹp án cũ?"

Tôn Lão Hổ đáp: "Năm nay nhiệm vụ của các ngươi là đi huyện Thanh Liên thuộc ngoại ô thành phố. Trong huyện có vài án mạng, ta tin với tài nghệ của ngươi thì rất nhanh sẽ xong hết.

Tôi khẽ mỉm cười: "Tôn thúc thúc quá khen!"

Bị ký thác kỳ vọng khiến tôi cảm thấy áp lực, bởi án khó phá nhất lại thường là những vụ đơn giản. Thêm nữa thời gian cũng đã qua khá lâu, manh mối, nhân chứng cũng không có, phá những vụ này đảm bảo không hề dễ dàng.

Tôn Băng Tâm oán giận nói: "Cha, đừng có đội mũ cao cho Tống Dương ca ca, huynh ấy muốn về quê ăn tết, bị cha lôi kéo vào công việc cực nhọc này. Tống Dương ca ca cũng đâu phải cảnh sát chính quy, dựa vào cái gì phải nghe cha sai khiến, cha không biết ngại à?"

Tôn Lão Hổ cười ha hả: "Con gái nói đúng, đại chất tử, năm nay vất vả cho ngươi một chuyến, chờ các ngươi trở về ta sẽ tự mình mở tiệc tẩy trần." Sau đó lại nói: "Đại chất tử, hiện giờ thanh danh ngươi đã vang dội trong tỉnh, các cơ sở phía dưới mong ngươi như mong trăng sáng, hay là ngươi nhận chức tổ trưởng tổ chuyên án đi, ta cảm thấy rất xứng đáng, mọi người thấy sao?"

Không ít người rối rít ra vẻ đồng ý, lần trước sang Võ Khúc làm việc tôi đã nếm đủ khổ sở rồi, vội vàng từ chối: "Tôn thúc thúc, quả thực con không có tài lãnh đạo, hay là để Tiểu Đào làm tổ trưởng đi, nàng rất có năng khiếu lãnh đạo hơn nữa như vậy con mới có thể chuyên tâm phá án."

Tôn Lão Hổ gật đầu: "Được, vậy thì theo lời ngươi, để cho Hoàng Tiểu Đào dẫn đội."

Khóe miệng Tiểu Đào hơi cong lên, đưa cho tôi lý nước trái cây, nhỏ giọng nói: "Cảm ơn!"

Tôi cười: "Khỏi cần khách sáo!"

Chúng tôi định buổi chiều sẽ lên đường, cơm nước xong tôi đưa thẻ ngân hàng của nữ đại gia cho Tiểu Đào, kể rõ sự tình. Nàng thở dài nói: "Thật là liêm khiết, nếu như ở trong ngành, anh sẽ được bằng khen đấy."

Tôi căn dặn: "Nhất định phải trả lại, tôi không muốn sau này gặp bà ta lại phải ăn nói khúm núm."

Ra tết, Hoàng Tiểu Đào cho tôi biết, vụ án này ảnh hưởng rất lớn đến nữ đại gia, bà ta đã từ chức tổng giám đốc, hàng ngày chỉ ở nhà ăn chay niệm phật, những chuyện này là nói sau.

Tôi về trường dọn dẹp một chút, dời vé tàu lại, nói với trong nhà là có thể về trễ mấy hôm.

Buổi chiều Hoàng Tiểu Đào tới trường đón tôi, Tôn Băng Tâm cũng ngồi trên xe của nàng, bảo tôi ra ghế sau ngồi cùng. Cả hai có mặt cùng lúc khiến tôi rất khó xử, chỉ có thể chọn biện pháp lưỡng toàn: "Chẳng phải muội sắp thi bằng lái sao? Lên ngồi trước với Tiểu Đào đi, học hỏi một chút kinh nghiệm."

Hoàng Tiểu Đào lái xe tới trạm thu phí thì gặp xe của Vương Nguyên Thạch. Hơn bốn giờ chiều chúng tôi mới tới huyện Thanh Liên. Huyện này không lớn lắm, có cảm giác chỉ là mấy con phố. Tới trụ sở công an huyện, bên ngoài có mấy người đang giơ cao biểu ngữ: "Nhiệt liệt hoan nghênh lãnh đạo thành phố tới khảo tra công việc!"

Chúng tôi vừa xuống xe, một cảnh sát lùn, mập hô to: "Chuẩn bị, bắt đầu!"

Mấy người đồng loạy vỗ tay: "Hoan nghênh, hoan nghênh, nhiệt liệt hoan nghênh!" Khiến chúng tôi ngại muốn chết.

Gã béo lùn là trưởng phân cục ở đây, họ Phong, tới bắt tay

từng người chúng tôi, nói: "Mọi người trăm công nghìn việc mà vẫn bớt thời gian xuống đây khảo tra, thật là vinh hạnh của chúng tôi! Mọi người chờ tổ chuyên án như nắng hạn chờ mưa giông, ta thay mặt toàn huyện hoan nghênh nhiệt liệt. Phải rồi, trong đây, vị nào là Tống đại thần thám?"

Băng Tâm liền đẩy tôi ra: "Đây đây, anh ấy là Tống đại thần thám bằng xương bằng thịt."

Phong quận trưởng kinh ngạc há mồm: "Ai da, thì ra Tống thần thám còn trẻ như vậy! Đúng là cổ kim anh hùng xuất thiếu niên, những sự tích của ngài chúng tôi đã được nghe qua, vô cùng thán phục."

Tôi lúng túng gãi đầu: "Phong quận trưởng, ông không cần khách khí như vậy, tôi chỉ là một cố vấn bình thường thôi."

Phong quận trưởng nói: "Gần đây chúng tôi định mở một buổi thuyết trình về kỹ thuật pháp y cổ đại, hy vọng Tổng Thần thám không keo kiệt dạy bảo."

Tôi nhất thời cứng họng. Bảo tôi giảng bài? Tiểu Đào nhìn tôi cười, quả đúng là người sợ nổi tiếng, heo sợ mập.

Phong quận trưởng rất nhiệt tình, đặt phòng cho chúng tôi ở khách sạn, còn mời chúng tôi đi ăn, Hoàng Tiểu Đào xua tay: "Ăn uống gì giờ này, chúng ta đi xem một chút án kiện."

Phong quận trưởng gật đầu lia lịa: "Tốt quá, vậy chúng ta đi!"

Chúng tôi vào trong trụ sở, một cảnh sát mặt trắng bệch, cao gầy ôm chồng hồ sơ tới. Phong quận trưởng giới thiệu sơ qua, hắn họ Trần, là người có năng lực nhất ở đây, thời gian này sẽ tận tình hỗ trợ chúng tôi.

Cảnh sát Trần gật đầu chào hỏi, Hoàng Tiểu Đào cũng đáp lễ sau đó chúng tôi bắt đầu lật xem hồ sơ

Tiến độ phá án ở đây rất chán, một năm có hai vụ án mạng mà cũng không điều tra. Một án là án chặt xác, nạn nhân không rõ danh tính, thi thể bị vứt ở công trường vào tháng 6 năm ngoái, đã phân hủy nặng và khó nhận dạng do thời tiết nóng bức. Trong huyện có rất nhiều người ra ngoài đi làm không có liên lạc, nên không xác minh được danh tính.

Vụ thứ hai là án giết người hủy dung nhan, nạn nhân là một cô gái thợ làm tóc, thi thể được phát hiện trong rừng vào tháng 4 năm ngoái.

Sau khi suy nghĩ cẩn thận, tôi cảm thấy thủ pháp của hung thủ rất điêu luyện, không giống như lần đầu gây án, liền hỏi cảnh sát Trần: "Đã từng có vụ án nào tương tự xảy ra chưa?"

Hắn không biểu hiện, đáp: "Chưa từng."

Phong quận trưởng nói: "Ở đây là một huyện nhỏ, không giống thành phố lớn dân số di cư đông đúc, dễ xuất hiện những tội phạm cùng hung cực ác."

Lúc Phong quận trưởng nói chuyện, có cảm giác hắn hơi căng thẳng, chẳng lẽ có điều gì đang giấu tôi?

Băng Tâm nãy giờ cứ lật xem vụ án chặt xác, nàng hỏi: "Có thể đi xem thi thể một chút không?"

Cảnh sát Trần nói: "Được, ta dẫn cô đi."

Tiểu Đào liền pháu hai cảnh sát đi cùng, một là để hỗ trợ Băng Tâm, hai là để bảo vệ nàng, Tiểu Đào thật là cẩn trọng.

Từ lúc tới đây cũng đã bốn tiếng đồng hồ, Phong quận trưởng cứ khăng khăng mời chúng tôi đi ăn, mọi người cũng đành cung kính không bằng tuân mệnh.

Trên bàn rượu, Phong quận trưởng trò chuyện vui vẻ, không

ngừng mời rượu Tiểu Đào, bởi nàng có chức vụ cao nhất ở đây. Tôi có cảm giác Phong quận trưởng này là một con cáo già trong quan trường, thực ra cái ghế quận trưởng này cũng khá nhỏ, mặc dù đứng đầu huyện nhưng quyền hạn chẳng có là bao, thường ngày căn bản là không có cơ hội lập công, cho nên chỉ giậm chân tại chỗ.

Những cảnh sát khác trong huyện cũng có mặt, trong bữa tiệc mặc dù cười cười nói nói, nhưng tôi vẫn luôn cảm thấy giữa hai nhóm người có một sự tách biệt nào đó.

Chương 191: Xưng thủy lượng cốt

Ăn cơm đến hơn tám giờ, Băng Tâm vẫn chưa đến, tôi nói với Tiểu Đào: "Để tôi qua trụ sở xem Băng Tâm thế nào."

Tiểu Đào gọi tôi lại, bảo tôi cầm theo một hộp thức ăn, tôi cười: "Cô cũng thật quan tâm tới cô ấy mà."

Nàng bĩu môi: "Trong đội chỉ có hai người con gái, tôi không quan tâm cô ấy thì ai quan tâm?"

Phong quận trưởng vội xen vào: "Ai da, đưa một hộp cơm thôi mà, Tống thần thám còn phải đích thân đi sao, ta sai người đi là được."

Tôi nói: "Cứ để tôi đi, trước khi tới cha cô ấy đã dặn chúng tôi phải chăm sóc."

Hoàng Tiểu Đào bổ sung: "Quên nói, cha của Tôn pháp y chính là Tôn Lão Hổ."

Ly trong tay Phong quận trưởng tí thì rơi xuống, vội vàng đứng dậy la lên: "Sao mọi người không nói sớm, ai da, thật là ngại quá đi."

Phong cục trưởng nói mấy người cùng đi. Tôi, Tiểu Đào, Vương Nguyên Thạch và ông ta tới phòng giữ xác, lúc này Băng Tâm đang vật lộn với đống xương người. Cảnh sát Trần cũng ở đây, Phong quận trưởng xu nịnh: "Tôn đại tiểu thư, đắc tội đắc tội. Cô mau ăn cơm đi, lát nữa lại làm tiếp."

Tôn Băng Tâm ngạc nhiên nhìn chúng tôi, không hiểu tại sao Phong quận trưởng đột nhiên thay đổi thái độ như vậy.

Tôi bảo Băng Tâm ăn cơm, nàng nói cứ để đó lát nữa ăn, giờ nàng đang chiến đấu với vụ án chặt xác, chưa tìm ra manh mối thề không bỏ qua.

Đống xương tổng cộng có sáu trăm mảnh, trừ những kiệt tác do hung thủ gây ra, còn do chó hoang làm. Lúc phát hiện cái xác, có hai con chó hoang đang tranh nhau một khúc xương đùi, đào ra thì phát hiện toàn thân đã không còn hình người.

Tôi hỏi nàng có phát hiện gì không?

Băng Tân ngồi dậy nói: "Từ chất lượng xương mà đoán, đây là một nam giới chừng 30 tuổi, hẳn là một người lao động chân tay trong thời gian dài. Có điều quá khó để khám nghiệm, những thứ học được trong sách vở hoàn toàn vô dụng."

Tôi nói: "Thế này đi, ngày mai huynh cho muội được chứng kiến tài năng, đảm bảo trong một giờ sẽ sắp xếp thành hình người."

Băng Tâm kích động: "Tống Dương ca ca, huynh đừng vòng vo, muội muốn xem ngay bây giờ."

Tôi lắc đầu: "Không, còn phải chuẩn bị một chút."

Tôi lấy tờ giấy, viết một danh sách giao cho cảnh sát Trần, nhờ hắn đi mua những thứ trên đó, đều là mấy vị thuốc bắc.

Tôn Băng Tâm bắt đầu ăn cơm, hoàn toàn chẳng quan tâm tới hoàn cảnh. Tôi có cảm giác bốn năm học pháp y đã thây đổi nàng rất lớn, lúc trước trông thấy con gián còn sợ, nhưng bây giờ có thể thản nhiên ăn cơm trên đống xương người.

Phong quận trưởng thì đang bù đắp sự thiếu sót lúc đầu, ân

cần hỏi han Băng Tâm, hắn còn định sắp xếp cảnh sát viên đi theo chăm sóc, khiến nàng dở khóc dở cười.

Tôi nói: "Phải rồi, dù gì cũng đã tới đây, xem qua thi thể vụ thứ hai xem."

Phong quận trưởng nhăn nhó nói: "Thi thể đó đã sớm bị mang đi hỏa táng, là người thân nhất quyết yêu cầu, tư tưởng người ở đây bảo thủ, chú trọng nhập thổ vi an khiến công việc của chúng tôi cũng rất khó khăn."

Chỉ lát sau, cảnh sát Trần mang những thứ mua được về, chúng tôi quay lại khách sạn trước.

Ngày đầu tiên, ai cũng tươi tắn, vài cảnh sát ở trong phòng chơi bài, tôi với Vương Nguyên Thạch ở chung một phòng, ông ta nằm trên giường uống rượu, một lời cũng không nói. Dĩ nhiên tính cách của ông ta tôi cũng sớm quen, ngồi lướt web, tình cờ nghe thấy ngoài cửa có tiếng pháo hoa. Đã gần 12h, hóa ra ngày mai là sang năm mới, tôi chợt thấy nhớ nhà.

Lúc này đột nhiên dưới lầu vang lên tiếng kính vỡ, tiếp theo là một loạt còi báo động chói tai. Vương Nguyên Thạch nhảy từ trên giường xuống, thò cổ ra ngoài cửa sổ: "Không ổn, có kẻ đập xe chúng ta."

Tôi cả kinh: "Đi, xuống xem sao."

Cả hai nhanh chóng mặc quần áo dài, lúc chạy qua phòng Tiểu Đào, nghe tiếng nàng hỏi: "Vương thúc, xe ai bị phá?"

Vương Nguyên Thạch nói: "Trời tối không nhìn rõ."

Hoàng Tiểu Đào thò một cái chìa qua khe cửa: "Đám tiểu tử này, xe cảnh sát mà cũng dám đập, mau lái xe tôi tố chỗ có camera."

Tôi có vẻ bất mãn: "Chút chuyện nhỏ này cũng sai Vương thúc, cô không tự làm được à?"

"Tôi không mặc quần áo!" Tiểu Đào nói. Bên trong vang lên tiếng Băng Tâm cười khúc khích, thì ra hai người vừa tắm xong, đang nằm trên giường.

Chúng tôi xuống bãi đậu xe, kết quả thê thảm, mấy chiếc xe đều bị đập vỡ kính, bao gồm cả xe Tiểu Đào. Tôi nhìn bốn phía, không thấy bóng người nào, cắn răng nói: "Đám này quả ngông cuồng!"

Chúng tôi lên khách sạn báo cho Tiểu Đào biết, nàng bên trong mắng to: "Khốn kiếp, xe tôi cũng bị à, mai tôi gọi người lấy vân tay, không bắt tên hỗn đản không được!"

Tôi hỏi Vương Nguyên Thạch: "Vương thúc, ông nghĩ ai làm chuyện này?"

Vương thúc không cần suy nghĩ đáp: "Đám côn đồ cắc ké địa phương."

Trước đây tôi có nghe người ở địa phương nhỏ đều rất bài xích người bên ngoài, có khi cảnh sát về bắt nghi phạm, tất cả người trong thôn đều bao che, không nề hà xảy ra bạo lực trên diện rộng, thậm chí còn đẩy xe cảnh sát xuống cống. Đối với chuyện này cảnh sát cũng không tránh được, chính bởi vì cường long bất áp địa đầu xà.

Người trong huyện hầu hết đều có quan hệ họ hàng, hiển nhiên chúng tôi khó mà bắt người, hôm nay Phong quận trưởng tổ chức tiếp đón long trọng, cả huyện đều biết chúng tôi ở đây.

Cả đêm ngủ trong sự lo lắng đề phòng, rạng sáng hôm sau Tiểu Đào đi tìm Phong quận trưởng phản ánh tình hình. Ông ta vỗ ngực nói tiền sửa xe cứ để họ chịu, hơn nữa nhất định sẽ bắt kẻ gây ra

chuyện này.

Tôi mượn một căn phòng trống bắt đầu luyện dược, trải qua ba giờ đã nấu xong nước thuốc. Loại nước thuốc này thành phần cũng không quan trọng, chủ yếu là sức nặng. Sau đó tôi hỏi cảnh sát Trần quanh đây có ao hay hồ gì đó không, hắn nói gần đây chỉ có một hố vôi bỏ hoang ở công trường. Tôi bảo hắn dẫn tới đó.

Băng Tâm, Tiểu Đào và Vương thúc cũng cùng đi, Băng Tâm còn mang theo túo xương bị chặt của nạn nhân. Tới hố vôi bỏ hoang, tôi bảo cảnh sát đổ nước vào, khi nước lên đến 1/4 thì kêu dừng, và đổ một ít nước thuốc vào.

Sau đó lại đổ nước, cứ được 1/4 thì lại thêm nước thuốc, cho tới khi đầy hố mới thôi.

Tôn Băng Tâm đứng một bên nhìn hau háu, nói: "Tống Dương ca ca, huynh đang thi triển tuyệt kỹ gì vậy?"

Tôi giải thích: "Nước thuốc này gọi là lượng cốt thủy, tương đương với trọng lượng riêng của xương cốt con người, muội xem nè!"

Tôi cầm một khúc xương ném vào, xương chìm xuống tới đáy, Băng Tâm chớp mắt nói: "Có gì xảy ra đâu." Xung quanh có mấy cảnh sát lén che miệng cười nhạo tôi.

Tôi chẳng quan tâm, đáp: "Để huynh ném một khúc xương nữa cho muội nhìn."

Tôi ném một khúc xương nữa, lần này khúc xương nổi lơ lửng trong chất lỏng, mọi người mới kinh ngạc, tôi ra lệnh: "Đổ tất cả vào!"

Hai cảnh sát tiến tới, mang túi xương đổ hết vào trong hố. Những mảnh xương trong hố trôi dần dần, cuối cùng lơ lửng ở các tầng phân biệt nhau, tôi chỉ vào, nói: "Trên cùng là xương sọ, tiếp

đến là xương ngón tay và ngón chân, dưới nữa là xương đùi, cánh tay và xương chậu, dưới cùng là xương còn lại trong cơ thể. Như vậy thì có thể lắp ráp hoàn chỉnh!"

Băng Tâm kích động vỗ tay: "Thật quá tài tình, như vậy đã bớt đi 3/4 thời gian, không, còn hơn 3/4 nữa."

Tôi dùng lưới vớt những mẩu xương rheo thứ tự từng tầng, chỉ một giờ tôi với Băng Tâm đã rap lại một bộ xương hoàn chỉnh. Mặc dù có vẻ không được liền mạch cho lắm, nhưng nhìn bộ xương, tôi không khỏi có cảm giác thành công.

Có điều bộ xương không hoàn chỉnh, tay trái thiếu mất hai ngón tay.

Chương 192: Vụ án hủy mặt

Vì Băng Tâm tới đê thực tập, tôi nhường cho nàng phân tích. Băng Tâm nhìn bộ hài cốt đã được khôi phục, đưa ra kết luận: "Nạn nhân chừng 35 tuổi, cao 1m7, xương bàn tay to lớn cho thấy thường lao động chân tay. Ngoài ra có hai ngón tay bị thiếu, không rõ là mất sau khi chết hay trước khi chết."

Sau đó nàng nhặt mảnh vụn xương sọ lên kiểm tra: "Nguyên nhân dẫn đến cái chết là bị đập vào đầu. Hung khí có phần đáy bằng phẳng, một đầu nhọn, chiều rộng tới mười lăm phân, có phải là một cái búa không?"

Tôi suy nghĩ một lát rồi nói: "Bàn là điện?"

Băng Tâm mừng rỡ: "Đúng, chính là bàn là điện, sao muội không nghĩ ra nhỉ."

Tôi bèn dạy dỗ nàng mấy điều: "Pháp y chỉ cần miêu tả hình dáng và đặc điểm của hung khí là được, không cần phải nói rõ hung khí là cái gì. Thứ nhất dễ gây hiểu lầm cho điều tra viên, thứ hai là thiếu chuyên nghiệp."

Nàng lè lưỡi: "Hiểu! Thầy giáo Tống!"

Sau đó Băng Tâm cầm xương ống chân lên: "Sau khi nạn nhân chết, thi thể bị chia thành nhiều mảnh bởi một vật có răng cưa, dài, sau đó lại bị loài động vật nào đó có răng nhọn gặm."

Tôi cười khổ: "Chỗ này thì nói thẳng là dùng cưa sau đó bị chó gặm, sao phải vòng vo như vậy?"

Băng Tâm bĩu môi: "Chẳng phải huynh kêu muội không cần nói

rõ hung khí sao?"

Tôi lắc đầu thở dài, Tiểu Đào cười: "Xem ra còn phải tôi luyện thêm nhiều, Tôn đại tiểu thư."

Tôi ra lệnh: "Tiếp tục phân tích!"

Băng Tâm cầm một khúc xương đưa ra phía ánh sáng, nói: "Sau khi phân thây nạn nhân, hung thủ dùng nồi áp suất nấu thi thể lên, bởi màng xương đã bị tróc ra."

Hoàng Tiểu Đào lẩm bẩm: "Giết người luộc xác?"

Nấu thi thể lên thì dễ xử lý hơn, không bốc mùi lạ, sau khi vứt xác thì đến mùi máu cũng không có. Như vậy có thể thấy, thủ pháp của hung thủ tương đối chuyên nghiệp, tôi nghi đây không phải lần đầu hắn gây án.

Băng Tâm cầm một khúc xương sườn lên quan sát hồi lâu, đột nhiên ồ lên: "Trên lưng nạn nhân cũng có vết thương, hình như là bị vật nhỏ dài, sắc bén đâm vào."

Tôi hỏi: "Đâm từ góc độ nào?"

Nàng ra hiệu, nói: "Một dao từ phía sau đâm tới, đại khái giống như vậy."

Tôi tiếp tục hỏi: "Vết thương trên đầu là đập như thế nào?"

Nàng lại ra hiệu, nói: "Một đòn trực tiếp vào giữa trán."

Tôi trầm ngâm, có cảm giác đây là một chi tiết rất quan trọng: "Theo muội nghĩ, thời điểm con dao đâm từ phía sau, nạn nhân đang đứng hay nằm?"

Tôn Băng Tâm quan sát đống xương hồi lâu, cuối cùng lắc đầu: "Muội không nhìn ra được."

Tôi đi tới, cẩn thận xem xét, nói: "Dao này đâm lúc nạn nhân đang đứng, bởi đâm dao vào sau đó còn phải rút ra, muội xem vết cứa trên xương sườn rõ rang là hướng xuống dưới."

Băng Tâm vỗ tay: "Huynh phân tích rất có lý, còn đoen giản dễ hiểu hơn những gì giảng viên dạy ở trường."

Tiểu Đào hỏi: "Tống Dương, chi tiết này rất quan trọng sao?"

Tôi gật đầu: "Vô cùng quan trọng, có thể là hung thủ đánh nạn nhân ngất, sau đó không yên tầm bồi thêm một dao. Nhưng nếu là bị đâm lúc đang đứng, một người làm sao có thể cùng lúc sử dụng hai hung khí từ trước và sau? Điều này có nghĩa là..."

Hoàng Tiểu Đào hiểu ra: "Có nghĩa là hung thủ có đồng phạm? Anh còn bổ sung gì nữa không?"

Tôi quan sát xương sống, xương sống con người là xương dễ bị biến dạng nhất. Nạn nhân thường xuyên lao động nặng, nhưng xương sống lại rất bình thường.

Đột nhiên tôi có một ý tưởng về nghề nghiệp của nạn nhân, có điều chưa chắc chắn lắm, nói: "Còn lại giao cho tiểu Chu mang đi xét nghiệm tủy xương đi."

Tôi gọi người thu dọn thi thể, cảnh sát phân cục nghe chúng tôi phân tích rõ ràng mạch lạc, ai cũng đều khâm phục, có một pháp y còn gạch mấy gạch đầu dòng vào cuốn sổ tay.

Phong quận trưởng không bỏ lỡ cơ hội ninh hót: Tống thần thám quả nhiên danh bất hư truyền, chỉ vài phút đã làm sáng tỏ vụ án, bội phục!"

Tôi cười khổ: "Còn cách việc sáng tỏ vụ án xa lắm, giờ mới chỉ là giai đoạn phá băng thôi."

Phong quận trưởng cười rạng rỡ: "Có Tống thần thám ra tay, ta

tin đám tội phạm chẳng còn tự do được mấy ngày.."

Tôi bị hắn nịnh bợ, cảm thấy rất mất tự nhiên. Tiểu Đào thì đang giao phó mấy nhiệm vụ, đồng thời tiến hành điều tra cả hai vụ án, sai người đi tìm hiểu nhân thân nạn nhân vụ hủy mặt, tôi với Vương thúc tới nơi vứt xác xem xét một chút, Băng Tâm thì đi theo Tiểu Đào.

Phân chia như vậy là hợp lý nhất, ai trong hai nàng đi cùng tôi, người còn lại sẽ ý kiến, cứ để hai nàng đi cùng nhau là được.

Phong quận trưởng phái người theo bảo vệ chúng tôi, tôi liên tục từ chối hắn mới chịu thôi. Lúc sắp đi, hắn nhỏ giọng nói với tôi: "Tống thần thám, nếu xuống huyện, có nghe thấy người dân đồn mấy chuyện linh tinh thì đừng có tin."

Tôi nhìn hắn tò mò, đồn chuyện linh tinh, chẳng lẽ hắn đã làm điều gì đáng xấu hổ khiến người ta bàn tán?

Phong quận trưởng nhận ra ánh mắt của tôi, liền vội vàng nói: "Ngươi ngàn vạn lần đừng suy nghĩ nhiều, ta có thể dùng danh dự đảm bảo, tuyệt đối không hề làm chuyện gì mất mặt cảnh sát."

Sau đó dặnh chúng tôi chi tiêu gì nhớ mang hóa đơn về để hắn thanh toán, còn kêu chúng tôi về sớm ăn cơm.

Lên xe, tôi mới thở phào, Vương Nguyen Thạch giễu cợt: "Hắn bắt ngươi làm Lý Liên Anh à?"

Tôi ngẩn người một chút, rồi chợt hiểu ra, trong mắt Phong quận trưởng, Hoàng Tiểu Đào chính là lãnh đạo. Trưởng công an quận căn bản là thấp hơn trung đội trưởng trên cục, mà tôi thì là tâm phúc bên cạnh lãnh đạo, cho nên hắn mới nịnh bợ như vậy.

Có lẽ Phong quận trưởng nghĩ, phải có quan hệ gì tôi mới được làm cố vấn, chứ không biết tôi thực chất chỉ là một sinh viên.

Hiện trường vứt xác tương đối dễ xác định, nửa dặm trong cánh rừng bên cạnh xa lộ, vẫn còn dây cảnh giới bao quanh. Ở đây thường ngày rất hiếm có người qua lại, thời điểm phát hiện thì xác đã vứt ở đó một tuần.

Hiện trường dãi nắng dầm mưa, sớm chẳng còn manh mối gì, nhưng hiện trường vứt xác và hiện trường án mạng, ngoài những thông tin bên ngoài thì bản thân vị trí của nó cũng là một tin tức wuan trọng.

Tôi đi từ hiện trường vứt xác ra ngoài, chẳng bao xa đã tới một thôn trang nhỏ, khoảng cách chưa đầy 500m. Tôi nhớ trên hồ sơ có đề cập tới nơi này, lúc đó tổ chuyên án cũng nghi ngờ hung thủ ở đây.

Lúc này một chiếc công nông chở gạch trên đường từ từ đi tới, gã đang ông trung niên ngồi trên hỏi từ xa: "Tới thôn bọn ta có chuyện gì?"

Tôi đáp: "Chúng ta là cảnh sát, tới điều tra án."

Hắn cau mày nói: "Đã tới bao nhiêu lần rồi, có điều tra được gì đâu. Các ngươi có định để chúng ta ăn tết không, mấy phụ nữ chết cũng có phải người thôn ta đâu, có gì mà điều tra?"

Tôi giật mình: "Ngươi nói cái gì, mấy người chết? Rốt cuộc có mấy người?"

Gã trung niên dừng công nông lại, xuống xe tò mò quan sát tôi: "Ồ, nghe giọng không giống người bản địa. Các ngươi mới tới à, đã chết bốn năm người, đều vứt ở trong rừng này, các ngươi không biết sao?"

Tôi hỏi: "Cách ra tay đều giống nhau sao?"

Hắn suy nghũ một chút, nói: "Ta nghe nói mấy người phụ nữ đều bị người ta hủy gương mặt, trên người đều mặc máy đỏ, chết

như vậy thật thê thảm."

Tôi nhất thời muốn chửi mười tám đời tổ tông của tên Phong quận trưởng, đây không phải án mạng thông thường, mà là giết người hàng loạt!

Chương 193: Ma nữ dưới giếng

Rõ ràng là giết người hàng loạt, Phong quận trưởng lại nói với tôi là án mạng bình thường, sự việc quan trọng như vâyk mà lại giấu diếm không báo, hắn không sợ chính tay ném đi cái mũ trên đầu sao?

Tôi hỏi chi tiết tình hình, gã đàn ông trung niên xua tay lia lịa: "Cảnh sát cũng hỏi qua nhiều lần rồi, tự ngươi về hỏi họ đi. Các ngươi từ thành phố về đúng không, ta khuyên các ngươi tốt nhất là về đi, vụ án này không phải do người, mà là do ma quỷ gây ra."

Tôi ngẩn người một chút: "Ma quỷ? Sao lại nói như vậy?"

Gã trung niên thở dài: "Haiz, các ngươi mặc cảnh phục vào là có thói quen hỏi tới cùng, ta còn phải chở gạch cho người ta, hay là thế này, ăn trưa xong các ngươi tới nhà ta."

Nói xong hắn để lại địa chỉ, nhảy lên công nông lái đi.

Còn một giờ nữa là tới bữa trưa, chúng tôi không về được, tôi gọi điện báo tin tức quan trọng này cho Tiểu Đào, nàng cũng rất bực mình, chuẩn bị đi tìm Phong quận trưởng hỏi cho ra nhẽ.

Trên xe Vương Nguyên Thạch có lương khô, chúng tôi đơn giản ăn một chút, chờ 12h trưa lái xe vào trong thôn, tới nhà gã trung niên kia.

Bởi vì đã giáp tết, người trong thôn đều ở nhà, lúc chúng tôi lái xe vào, không ít người tò mò nhìn, đám chó thì vừa đuổi theo vừa sủa inh ỏi, ở đây nhà nào cũng nuôi chó, đúng như câu nói không gà không chó không phải nhà.

Tới nhà gã trung niên, hắn đang ngồi xổm ở bậc cưa, tay bưng bát cơm, vừa ăn vừa nói chuyện bậy bạ với cô gái sát vách, cô ta mặt đỏ gay, luôn miệng chửi hắn là đồ lưu manh.

Trông thấy chúng tôi, hắn lập tực nghiêm mặt: "Sao các ngươi tới sớm thế, ta còn chưa ăn cơm xong."

Tôi nói: "Chờ ngươi cũng được."

Hắn buông bát đũa xuống: "Bỏ đi, vào nhà ngồi."

Hắn là một gã độc thân, trong nhà rất đơn giản, chẳng bật đèn, tối om om. Gã trung niên rót cho chúng tôi hai bát trà xanh lớn, ngồi cạnh bàn, hỏi chúng tôi có thấy một cái giếng bị bịt kín ở lối vào thôn không.

Tôi suy nghĩ rồi nói: "Có thấy, sao vậy?"

Hắn thần thần bí bí nói: "Trong giếng đó có một ma nữ!"

Chuyện này được đồn đại từ thời nhà Thanh tới giờ, lúc đó trong thôn có một cô nương 16 tuổi, xinh như hoa như ngọc, đáng tiếc là sinh ra trong một nhà nghèo. Cha mẹ gả nàng cho một viên ngoại cùng thôn. Tên viên ngoại đã ngoài 50 tuổi, là một lão tú tài bảo thủ, dĩ nhiên cô gái tìm mọi cách cự tuyệt, khóc lóc, cha mẹ và bà mai phải nói mòn lưỡi mới gật đầu.

Chẳng ngờ lão viên ngoại vô phúc, đêm tân hôn do uống quá nhiều rượu, bị cảm tới liệt giường.

Cô gái đã là con dâu trong nhà, đành phải tận tâm tận lực hàng ngày phục vụ. Sức khỏe của viên ngoại ngày càng yếu, đái ỉa cả ra giường nhưng cô ấy cũng không nửa lời oán hận.

Tới một ngày viên ngoại cảm giác mình sắp lìa đời, cô gái hỏi lão muốn ăn gì để cô làm. Lão nói muốn ăn bột chiên nóng, cô gái liền bắc một cái chảo trong phòng ngủ chiên bánh tiêu. Viên ngoại

ăn được nửa cái, nói trong trảo có con sâu, cô vợ cúi mặt xuống nhìn đột nhiên lão ta ấn đầu nàng bào trong chảo dầu, lúc đó còn một người họ hàng ở đó, trông thấy sợ gần chết.

Cô gái giằng mình ra khỏi tay viên ngoại, ngồi bệt xuống đất la hét thảm thiết. Một gương mặt xinh đẹp như hoa giờ đã máu thịt bầy nhầy, khiến người nhìn kinh sợ.

Viên ngoại nói sau khi lão chết nhất định cô ta sẽ tái giá, danh dự của Trần gia không thể cứ vậy mà bị hủy. Cho nên lão hủy gương mặt của cô gái, để cô tuân thủ nghiêm ngặt đạo làm vợ, thay lão thủ tiết, chờ tới trăm năm nữa hai người lại nối duyên dưới suối vàng.

Cô gái gào khóc ba ngày ba đêm, cuối cùng phát điên, hàng ngày cứ lang thang trong thôn miệng lẩm bẩm, nhìn thấy ai trẻ trung xinh đẹp thì lao vào cào mặt. Viên ngoại cảm thấy mất mặt, liền giam nàng lại, không để cái gương nào trong phòng cả.

Nhưng căn bản là không có cách nào triệt để giam được, nàng thường trốn ra ngoài, nhiều lần còn dùng kéo đâm bị thương mấy phụ nữ khác. Dần dần người trong nhà họ Trần coi cô ta như cái gai trong mắt, ném nàng vào một cái giếng cạn, hàng ngày đưa thức ăn nước uống xuống, cho nàng tự sinh tự diệt.

Cô gái ở trong giếng không biết bao nhiêu thời gian, nghe nói mỗi khi đêm khuya vắng vẻ, liền nghe thấy trong giếng có tiếng phụ nữ khóc, khóc xong thì cười, cười xong lại khóc, khiến người nghe dựng tóc gáy.

Sau đó cô gái chết, nghe nói cái giếng này oán khí rất nặng, thường có người vô duyên vô cớ ngã xuống, hơn nữa còn là những cô gái trẻ trung xinh đẹp. Có người nói rằng do oan hồn cô gái cô đơn, kéo người xuống cùng, cũng có người nói rằng do cô ta ghen tị với nhan sắc của người khác. Bởi vậy sau đó người dân bịt miệng giếng lại, nhưng cứ đến đêm mùng 7 hàng tháng, trong

giếng vẫn sẽ có tiếng khóc ai oán, bởi mùng 7 chính là ngày giỗ của nàng.

Nói xong, gã trung niên thở dài: "Cô nương này cũng thật thê thảm."

Tôi và Vương Nguyên Thạch thì lại thờ ơ chẳng động lòng, thậm chí tôi còn cảm thấy nghe hắn kể chuyện này chỉ lãng phí thời gian, chưa bao giờ tôi tin ma quỷ có thể giết người, mà không chỉ có tôi, cảnh sát cũng chẳng tin.

Tôi hỏi: "Chuyện này thì liên quan gì tới vụ án?"

Hắn khịt mũi coi thường: "Ngươi có phải cảnh sát không vậy, một chút đầu óc suy luận cũng không có? Những cô gái bị giết kia đều bị hủy gương mặt, trên người mặc váy đỏ, rất giống với váy cưới thời xưa, nhất định là ma nữ kia, mẹ nó!"

Tôi hỏi: "Lúc phát hiện thi thể, ngươi có ở đó không?"

Hắn cứng rắn đáp: "Ta không biết, ta đi làm ở bên ngoài, ngươi hỏi Ngô lão tam ấy, hắn rõ nhất."

Tôi nghĩ, hay là quay về xem lại hồ sơ vụ án, sau đó mới tới hỏi, nên liền cáo từ, gã trung niên lớn tiếng: "Hai vị đi thong thả, không tiễn."

Chúng tôi lên xe, Vương Nguyên Thạch khởi động nhiều lần mà xe không nổ máy, nhìn đồng hồ xăng thì đã cạn, mà rõ ràng lúc tới đây đã đổ đầy.

Đột nhiên tôi ngửi thấy mùi xăng, phát hiện trong thôn nhà nào cũng đóng kín cửa, lập tức ý thức được có gì không đúng, la lên: "Vương thúc, mau xuống xe!"

Chúng tôi ra ngoài xem xét, bình xăng đã bị người khác đụng vào, xăng chảy đầy trên mặt đất. Đúng lúc này, từ trong ngõ có

một đám thanh niên bước ra, tay cầm gậy sắt, liềm, gạch.

Giờ tôi mới nhận ra, gã trung niên kia la lớn là ám hiệu cho người bên ngoài, hắn kể chuyện ma nữ chỉ là cách để cầm chân chúng tôi, đám người này lại muốn mưu hại cảnh sát, lá gan cũng thật lớn.

Tôi lần đầu đối mặt với chuyện thế này, nói không sợ là nói láo, nhưng thời điểm này không được phép tỏ ra sợ hãi, nói: "Biết đánh cảnh sát là tội gì không?"

Một tên cười lạnh: "Bọn ta vô học, không biết. Nhưng ta biết một điều, đó là pháp luật không xử tội công chúng. Các anh em, đánh chết hai tên cảnh sát thành phố này cho ta. Ai chặt một chân của chúng, ta sẽ thưởng một con heo."

Vừa dứt lời, đám người liền lao tới. Vương Nguyên Thạch lập tức hô: "Lên xe! Ta đối phó chúng."

Giờ không phải lúc sĩ diện, loại chiến ngũ cặn bã như tôi ở lại chẳng những không giúp đỡ gì, còn vướng chân vướng tay, tôi nói: "Vương thúc nhớ cẩn thận!"

Vương Nguyên Thạch khởi động khớp vai: "Không phải lo cho ta, tự bảo vệ mình đi!"

Chương 194: Vương Nguyên Thạch ra tay

Tôi vừa lên xe, Vương thúc hét lớn một tiếng, giơ chân đá văng hai tiểu tử vào chuồng heo. Cước pháp của ông ta cực kỳ cương mãnh, người bị trúng đòn cứ như bao cát bay về phía sau, nhất thời hù dọa đám thanh niên.

Tên cầm đầu đám người hô: "Lên đi, hắn chỉ có một mình, việc gì phải sợ!"

Bọn hắn hét lên, nhảy bổ vào Vương thúc. Vương Nguyên Thạch vừa quật ngã một tên thì phía sau chợt có kẻ cầm liềm bổ vào bả vai, tôi sợ hãi hét lên: "Vương thúc, cẩn thận phía sau."

Vương Nguyên Thạch dựa hẳn người về phía sau, tránh khỏi cái liềm, sau đó vòng tay túm gáy, khiên hắn lên bả vai, ném ra đằng trước, văng vào mấy tên, ngã ra đất.

Lúc này có một tên đánh lén, dùng gậy gỗ đập thẳng vào đầu Vương Nguyên Thạch, gậy gãy làm đôi, Vương thúc thì khỏn hề hấn gì.

Vương Nguyên Thạch giống như sư tử phát cuồng, gầm lên một tiếng tóm đầu tên kia đập vào thành xe, hắn liền trợn mắt ngất đi.

Trông thấy mâu chảy từ đầu xuống gáy Vương thúc, tôi vô cùng lo lắng, vội vàng gọi điện cho Tiểu Đào. Vừa nghe thấy bên này đang gặp nguy hiểm nàng lập tức nói nửa giờ nữa sẽ tới chi viện.

Bỗng xoảng một tiếng, cửa kính xe bị đập vỡ, một tên nhe răng trợn mắt thò tay vào định bắt tôi. Vương thúc vội xông tới, một quyền đấm hắn ngã ngửa, tên đằng sau nhân cơ hội đá một cước vào hông Vương Nguyên Thạch. Vương thúc lảo đảo một bước, xoay người tung ra cú đá vòng, một cước quăng tên kia xuống đất.

Ngay lúc đó lại có ba bốn tên vây Vương Nguyên Thạch lại, cầm gậy sắt vụt vào lưng ông ta. Thậm chí tôi còn nghe tiếng gậy va vào xương sống.

Đám người này nếu tách riêng từng tên, Vương Nguyên Thạch đều chẳng coi trong mắt, nhưng chúng cùng hội đồng sẽ rất phiền toái. Đúng như câu nói song quyền nan địch tứ thủ, tôi nhìn mà lo lắng không thôi, khẽ cắn răng, nằm ra ghế, dùng hết sức bình sinh đạp mạnh vào cửa xe. Cửa bật ra, đánh ngã một gã côn đồ, Vương Nguyên Thạch chớp thời cơ túm cổ hai tên còn lại đập đầu chúng vào nhau.

Vương Thúc quay lại đóng cửa xe, dặn dò: "Đừng nhúng tay, tự bảo vệ chính mình!"

Nói xong ông ta lại lao ra đánh nhau với đám người, được Vương Nguyên Thạch liều mình bảo vệ như vậy, trong lòng vô cùng khó chịu.

Chỉ thoáng chốc, Vương Nguyên Thạch đã đánh ngã tất cả đám người, ông ta sử dụng kỹ thuật giết người của cảnh sát vũ trang, những tên đó ngã xuống đều lăn lộn rên rỉ, chỉ e cả đời sẽ bị thương tật.

Chính Vương thúc cũng bị thương không ít, người bầm dập, từ trán xuống mũi có một vệt máu đông đặc.

Tên cầm đầu la lên: "Đồ khốn, lão tử liều mạng với ngươi!"

Hắn rút ra một con dao bổ củi, xông lên bổ vào đầu Vương

thúc. Vương Nguyên Thạch nhanh như chớp nghiêng người, tên kia cứ như phát điên, quơ dao chém loạn xạ.

Vương Nguyên Thạch nhân cơ hội hắn mất đà, túm lấy áo, lên mấy phát gối vào bụng. Tên cầm đầu kêu thảm một tiếng, dao rơi khỏi tay. Vương Nguyên Thạch buông hắn ra, hắn co quắp trên đất nôn đầy nước chua, miệng vẫn hung hăng chửi: "Đám chó dám giết em trai của ta, ta bắt các ngươi phải đền mạng!"

Vương Nguyên Thạch nhổ một bãi nước bọt lẫn máu: "Về đồn công an rồi nói!"

Tên kia hét lớn một tiếng, đột nhiên cầm dao lên, Vương thúc một cước nữa đá vào cổ tay hắn văng con dao ra xa. Tên cầm đầu quỳ dưới đất gào khóc rồi từ từ đứng lên.

Tôi xuống xe, nhìn bộ dạng của Vương thúc mà không đành lòng. Chẳng ngờ ông ấy châm một điếu thuốc, khoan khoái rít một hơi dài: "Thương ngoài da, không có gì đáng ngại!"

Một lát sau đám Hoàng Tiểu Đào tới, lúc đó hiện trường tương đối tan hoang, trên đất là đám thôn dân nằm la liệt, tôi và Vương thúc đang đứng giữa chúng.

Đi cùng còn có Phong quận trưởng và Băng Tâm, nàng chạy tới la lên: "Tống Dương ca ca, huynh có bị thương không?"

Tôi nói: "Ta không sao, muội có mang theo túi cứu thương không?"

Băng Tâm nhìn trán Vương Nguyên Thạch một chút, nói: "Vương thúc, ông ra xe đi, tôi khâu vết thương cho."

Hoàng Tiểu Đào hỏi tôi: "Sao lại biến thành thế này?"

Tôi kể một chút tình hình vừa qua, thực ra tại sao đám người này tấn công tôi cũng không rõ. Chợt thấy ánh mắt Phong quận

trưởng hơi nháy nháy, như có gì giấu diếm, liền hỏi hắn: "Rõ ràng là vụ án giết người hàng loạt, tại sao ông lại nói là án mạng bình thường?"

Phong quận trưởng ấp úng: "Ta...ta..ta có nỗi khổ riêng."

Hoàng Tiểu Đào mắng: "Ông thân là trưởn quận, có nỗi khổ gì? Chẳng lẽ hung thủ là con của ông?"

Phong quận trưởng bị dọa tới trắng bêch mặt, xua tay liên tục: "Không không, ta làm sao dám bao che hung thủ, nếu đúng như vậy ta sẽ nhận trách nhiệm, từ chức."

Hắn nhìn xung quanh, định nói gì đó rồi lại thôi. Tôi gọi Phong quận trưởng ra chỗ không người, hỏi.

Hắn nói cho chúng tôi biết, vụ án này đúng là giết người hàng loạt. Vụ thứ nhất xảy ra vào tháng 3 hai năm trước, nạn nhân là một cô gái trẻ tuổi xinh đẹp, làm nhân viên bán hàng trong siêu thị. Lúc phát hiện, thi thể bị hủy gương mặt, người mặc váy đỏ, qua xác minh, nạn nhân không có thù hằn với bất kì ai.

Ngay sau đó, lại xảy ra hai vụ tương tự, thời gian là hai tháng và bốn tháng sau, ai cũng nhận ra đây là vụ giết người hàng loạt.

Cho nên bọn họ báo lên thị cục, trên đó cử chuyên gia xuống hỗ trợ, cuối cùng phong tỏa một nghi phạm ở gần nới vứt xác, cũng chính là thôn trang này, một người tên Ngô Mỗ. Thường ngày Ngô Mỗ có thói quen quấy rối phụ nữ, hắn thích ăn trộm đồ lót, hơn nữa hắn từng tiếp xúc với hai nạn nhân. Chuyên gia cho rằng hung thủ chính là hắn, lúc đó mà nói có thể tính bằng chứng như núi, vì vậy liền chuyển qua cơ quan tư pháp.

Tháng giêng năm ngoái Ngô Mỗ bị xử bắn, nhưng điều không ai ngờ tới là, sau khi hắn chết không lâu, vụ án tương tự lại xảy ra.

Phong quận trưởng sợ hãi, bọn họ xử oan một người vô tội,

một khi thanh tra toàn bộ nhân viên phá án đều bị phán xử. Nhưng hắn vẫn báo lên trên, thị cục cho rằng đây là bắt chước gây án.

Mặc dù nói vậy, nhưng phong quận trưởng và cảnh sát Trần cũng nhận ra, vụ án này cùng ba vụ trước là do cùng một người làm, bởi có một số chi tiết phạm tội người ngoài không thể biết. Nhưng bọn Phong quận trưởng không dám nói, chỉ có thể giả bộ hồ đồ. Hắn nghĩ chúng tôi thần thông quảng đại, bất kể là án liên hoàn hay án mạng thông thường cũng được, chỉ cần bắt được hung thủ là xong, ai ngờ tôi lại biết được sự thật.

Sau khi nghe xong, tôi nói: "Bằng chứng như núi? Không có chứng cứ trực tiếp sao dám nói là bằng chứng như núi? Nạn nhân có bị xâm hại không? Ngô mỗ có chứng cứ ngoại phạm không?"

Phong quận trưởng giải thích: "Nạn nhân thứ ba đêm đó từng bị Ngô Mỗ hãm hiếp, chuyện này chính hắn cũng thú nhận. Hơn nữa trong nhà hắn tìm được đồ lót của hai nạn nhân trước. Chứng cứ như vậy bày ra trước mặt, ngươi sẽ nghĩ sao?"

Tôi lắc đầu: "Đó cũng chỉ là một vụ án hiếp dâm."

Hoàng Tiểu Đào hỏi: "Lúc đó thị cục cử chuyên gia nào xuống?"

Phong quận trưởng đáp: "Một cảnh sát họ Trương, đi cùng một pháp y họ Tần. Tần pháp y khá có thâm niên trong ngành, cảnh sát Trương căn bản là ông ta nố gì nghe đấy, vụ án cũng do chính tay Tần pháp y khép lại."

Tôi với Hoàng Tiểu Đào nhìn nhau, có chút kinh ngạc. Lão Tần pháp y này đúng là bám dai như đỉa, to gan lớn mật, tạo ra án oan trọng đại như vậy mà còn giấu diếm biết bao lâu nay.

Chương 195: Tiệm may bí ẩn

Đám người mới tập kích chúng tôi đã bị khống chế, tên cầm đầu luôn miệng nói chúng tôi giết đệ đệ của hắn, tôi liền đi qua hỏi họ tên hắn là gì. Hỏi mấy lần hắn đều không thèm trả lời, cắn răng nhìn tôi chằm chằm, xem ra hắn rất có thành kiến với loại 'chuyên gia tới từ thành phố' như tôi.

Tôi nói: "Chúng ta và nhóm người kia không giống nhau, hy vọng ngươi có thể hợp tác, mới giúp em trai ngươi rửa được mối oan tình."

Hắn hét lên: "Lần trước lão già họ Tần kia cũng nói như vậy, kết quả thì sao, kết quả là đệ đệ của ta bị bắn chết!" Nói xong thì gào khóc, tâm trí của hắn đã tan vỡ, tôi dùng ngữ khí ôn hòa hỏi lại một lần, hắn mới kể, thì ra hắn chính là Ngô Lão Tam, anh trai của Ngô Mỗ.

Hắn đi làm ở một nhà máy trong thành phố, hôm qua nghe đồn có chuyên gia cảnh sát từ trên cục phái xuống, hắn tức lắm, bắt xe về huyện, buổi tối chạy tới đập phá xe của chúng tôi, lại không ngờ hôm nay tôi tự chui đầu vào lưới, nên mới có chuyện vừa rồi xảy ra.

Đánh cảnh sát là tôi nghiêm trọng, nhẹ thì tạm giữ, nặng thì xử lý hình sự. Nghiêm túc mà nói, Ngô Lão Tam cầm đầu có thể bị xử từ năm năm tù trở lên. Tiểu Đào mở một con đường, nói: "Thả những người khác ra, mang Ngô Lão Tam về tạm giữ 5 ngày."

Sáu ngày nữa là 30 tết, Tiểu Đào chỉ tạm giữ hắn 5 ngày, để hắn vẫn có thể về xum họp với gia đình, đây gọi là tình người. Nhưng Ngô Lão Tam là một kẻ lỗ mãng, chẳng những không cảm

kích, lúc bị đưa lên xe còn gân cổ: "Bọn khốn muốn trừng trị ta, nếu ta không về được các ngươi nhất định phải thay ta bái thù!"

Hoàng Tiểu Đào cười lạnh: "Chó cắn Lã Động Tân, không biết lòng người tốt."

Phong quận trưởng thì nơm nớp nhìn chúng tôi, ánh mắt tội nghiệp giống như đang chờ bị phán tội, tôi thấy vụ án oan này trách nhiệm không phải do hắn, nhưng cũng không nên giấu diếm như vậy, nói: "Phong quận trưởng, về trụ sở đi, nếu như trước tết có thể phá vụ án này, chuyện cũ ta sẽ không truy cứu."

Phong quận trưởng gật đầu lia lịa: "Được được, ta cái gì cũng nghe theo các người, bảo đám dốc toàn lực phối hợp điều tra phá án."

Tôi hỏi: "Ma nữ dưới giếng là chuyện thế nào?"

Hắn đáp: "Nghe nói, sau khi xảy ra vụ án đầu tiên, trong thôn liền đồn đại cái này."

"Vậy ông tin việc ma quỷ giết người ư?"

Hắn lắc đầu: "Ta là người kiên định theo chủ nghĩa duy vật, không tin vào ma quỷ, nhất định là người làm."

Tiểu Đào tò mò hỏi cái gì mà ma nữ, tôi phất tay: "Lên xe rồi nói."

Trên xe, tôi kể chuyện ma nữ mà thôn dân đồn đại, nàng cười: "Nữ quỷ giết người, cũng thú vị đấy."

Tôi tặc lưỡi: "Cô không tin chuyện này đấy chứ?"

Nàng đáp: "Tôi tin câu nói của anh, ma quỷ không giết người, án mạng đều do con người gây ra."

Xem ra cảnh sát cũng không tin chuyện ma nữ giết người,

hung thủ tung tin đồn thất thiệt này cũng không có khả năng làm lạc hướng điều tra, sao hắn lại phải làm vậy? Một là có thể trình độ văn hóa của hung thủ thấp kém, hoặc hai là chỉ trùng hợp do thôn dân khiên cưỡng gán ghép.

Buổi chiều tôi muốn ra ngoài điều tra một chút, lại không biết Tiểu Đào có thời gian không, liền hỏi: "Vụ án chặt xác có tiến triển gì không?"

Nàng đáp: "Vẫn đang chờ kết quả xét nghiệm, chắc tối nay sẽ có."

Tôi nói: "Hay chiều ra ngoài đi dạo một chút, tiện tiến hành điều tra nho nhỏ, rủ cả Băng Tâm đi." Sợ Tiểu Đào có ý kiến với sự sắp xếp này, tôi dò hỏi: "Cô không có ý kiến chứ?"

Tiểu Đào gật đầu: "Để cô ta ở lại một mình tôi cũng không an tâm, đưa theo đi."

Băng Tâm nghe nói chiều nay được đi dạo thì rất phấn khởi, cứ cười suốt. Chiều, chúng tôi ra đường, tôi hỏi thăm mấy người bán hàng rong, kết quả phát hiện người dân ở đây ai cũng biết, nhưng người ngoài thì không. Lại đi tới nhà sách Tân Hoa Xã, được biết ở đây có xuất bản một quyển sách sưu tập những chuyện dân gian cố sự, trong đó có chuyện nữ quỷ này.

Băng Tâm hỏi: "Tống Dương ca ca, sao huynh lại phải tìm hiểu những thứ này ma quỷ không giết người cơ mà?"

Tôi khẽ cười: "Muội thử đoán xem?"

Nàng hất hàm: "Huynh muốn tung hỏa mù cho hung thủ?"

Hoàng Tiểu Đào nói: "Tôn đại tiểu thư, cô nghĩ xa quá rồi, Tống Dương muốn tìm hiểu phạm vi truyền bá câu chuyênh này, tức là cũng thu hẹp được phạm vi khả nghi."

Tôi gật đầu: "Không sai, chuyện này không phải ai cũng biết, chỉ có dân trong trấn là biết, cho thấy hung thủ nhất định là người ở đây."

Tôn Băng Tâm thở dài: "Một vụ băm xác, một vụ giết người hàng loạt, liệu chúng ta có được ăn tết không?"

Hoàng Tiểu Đào cười: "Đêm giao thừa nghe tiếng pháo hoa khắp thành, ngồi trong xe ăn mì gói cũng là một trải nghiệm thú vị, muốn thử không?"

Băng Tâm lè lưỡi: "Tôi không muốn thử đâu."

Chúng tôi đi ngang qua một tiệm may, trông thấy trong tiệm có treo một cái váy đỏ, đứng nhìn ngẩn người, Tiểu Đào cũng để ý thấy: "Có cần vào xem chút không?"

Tôi gật đầu, ba chúng tôi đi vào trong tiệm. Cô chủ đang cúi đầu may vá, chẳng thèm ngẩng đầu, hỏi chúng tôi muốn may quần áo gì. Tôi ra hiệu cho Tiểu Đào đừng giơ thẻ cảnh sát ra, hỏi: "Có may áo khoác không?"

"Chính mình mặc?" Cô chủ hỏi.

"Phải." Tôi đáp.

Cô ta đứng dậy đi lấy thước dây, lúc này tôi mới chú ý gương mặt cô chủ không được tự nhiên, nửa bên mặt rất cứng nhắc, mí mắt hơi lệch. Thấy tôi nhìn mình, cô chủ cúi đầu ngượng ngùng, đi tới đo cho tôi.

Tiểu Đào tò mò hỏi: "Đại tỷ, có phải cô từng phẫu thuật thẩm mỹ không?"

Chủ tiệm may không trả lời, Tiểu Đào cố ý giả bộ: "Tôi cũng từng làm rồi, ban đầu còn bị di chứng khiến tôi khổ sở lắm, tốn biết bao tiền mới chữa khỏi. Giờ trong cơ thể vẫn còn sót lại ít tàn

dư, thường hay dị ứng."

Chủ tiệm may lập tức bị hấp dẫn: "Ở đâu chữa khỏi vậy?"

Tiểu Đào thuận miệng nói ra tên một bệnh viện, hỏi: "Có phải cô cũng bị di chứng phẫu thuật thẩm mĩ không?"

Chủ tiệm vẻ mặt đau khổ, nói: "Đúng vậy, lúc đó chọn nhầm bệnh viện khiến tôi rất khổ sở, có một thời gian còn không dám ra khỏi cửa. Qua nhiều năm mới dần dần đỡ hơn một chút."

Lúc này, chợt có một người đàn ông đi từ trong buồng ra, nói: "Cầm, đang nói chuyện với ai vậy?"

Chủ tiệm đáp: "Khách may quần áo."

Người đàn ông hình như là chồng cô ta, tướng mạo phổ thông, thân thể cường tráng, quan sát chúng tôi một lượt, nói: "Nghe giọng không phải người bản xứ, tới đây có chuyện gì?"

Tôi đáp: "Thăm người thân."

Hắn gật đầu: "Gần đây trong trấn không được yên bình, các ngươi cẩn thận một chút."

Tôi hỏi xưng hô thế nào, hắn đưa một tấm danh thiếp, tên hắn là Trường Cường, vợ là Lý Cầm. Tôi chỉ vào cái váy đỏ trên tường hỏi: "Mùa này lạnh mà ai còn đặt may váy như vậy?"

Trương Cường nói: "Ha, bộ váy này là hàng ế bán mãi chẳng được, treo lên làm mẫu thôi..."

Hoàng Tiểu Đào cố ý kéo tay tôi: "Anh yêu, em thích cái váy này lắm, mua tặng em được không?"

Tôi hỏi giá tiền, rồi mua cái váy. Ra khỏi tiệm may, Băng Tâm hỏi: "Tiểu Đào tỷ tỷ, chị từng phẫu thuật thẩm mỹ à?"

Tiểu Đào nhún vai: "Ta trời sinh quyến rũ, cần gì phẫu thuật, ban nãy để dò hỏi nên nói vậy thôi."

Băng Tâm ngạc nhiên: "Vậy hai ngươu đang nghi ngờ tiệm may này?"

Tiểu Đào đáp: "Là cảnh sát hình sự, thấy ai cũng khả nghi."

Chúng tôi về trụ sở quận, tiểu Chu đã xét nghiệm ra thành phần vi lượng trong tủy xương, Tiểu Đào và Băng Tâm qua làm việc, còn tôi bảo cảnh sát Trần mang mấy hồ sơ án mạng tới xem xét.

Tôi phát hiện, nạn nhân bốn vụ án giết người hủy mặt đều là những cô gái trẻ đẹp. Cách thức hủy hoại gương mặt là dùng dầu ăn sôi mấy trăm độ, thời điểm vứt xác nạn nhân nào cũng mặc một cái váy đỏ, chân tay có dấu vết bị trói, trừ vụ thứ ba thì ba vụ còn lại không có dấu hiệu bị hâm hại tình dục.

Trong hồ sơ còn có một bức ảnh, chụp nạn nhân đầu tiên, cái váy trên người giống hệt với cái váy mua ở tiệm may!

Chương 196: Bóng ma màu đỏ

Tôi hỏi cảnh sát Trần, vật chứng lúc đó vẫn còn chứ? Hắn nói đã sớm không còn ở đây, bởi vì vụ án đã kết án, vật chứng quá thời hạn liền mang đi xử lý.

Tôi lấy cái váy mới mua đưa cho cản sát Trần xem, hỏi hắn có ấn tượng gì không, hắn lập tức la lên: "Không sai, nạn nhân thứ nhất mặc cái váy giống hệt như này, các ngươi từ đâu mà có?"

Tôi kể chuyện mua váy cho cảnh sát Trần, hắn lẩm bẩm: "Trương Cường, Trương Cường...A, ta có ấn tượng với hắn. Vụ án đầu tiên, nạn nhân chính là em dâu của hắn, cái váy đó cũng chính hắn đưa cho cô ta, người này không khả nghi."

Tôi hỏi: "Sao lại kết luận hắn không khả nghi?"

Cảnh sát Trần giải thích: "Hắn có bằng chứng ngoại phạm rõ ràng, lúc đó cùng với vợ đi ăn lẩu ở tiệm, có hóa đơn thanh toán của quán, còn nữa, quan hệ của hắn với em dâu rất tốt."

Tôi nói: " Mang những vật chứng của vụ gần đây ta xem."

Cảnh sát Trần dẫn tôi tới phòng tang chứng, so sánh một chút, lần này cái váy nạn nhân mặc không giống váy trong tiệm Trương Cường, chắc là mua qua mạng.

Tôi hỏi: "Sao lúc đó các ngươi kết luận là cùng một người gây án?"

Cảnh sát Trần đáp: "Có hai chi tiết không công khai với báo giới, một là cách thắt nút buộc giống nhau, hai là đều bị vật nặng đập vào sau gáy."

Tôi lật lại hồ sơ xem qua, bốn nạn nhân đều bị vật nặng đập vào gáy, hình như có gì đó khả nghi ở đây, đáng tiếc giờ không được quan sát thi thể, tin tức thu được rất hạn chế.

Hoàng Tiểu Đào gọi tôi sang phòng thí nghiệm, Băng Tâm với Tiểu Chu cũng đang ở đây. Thì ra tiểu Chu xét nghiệm được trong xương nạn nhân có vi lượng Man gan, và một ít florua, nhưng không thể xác định nạn nhân làm nghề gì.

Tôi suy nghĩ một chút rồi la lên: "Là thợ sửa xe!"

Tiểu Đào kinh ngạc: "Đúng rồi, Tống Dương, anh quá thông minh."

Băng Tâm hỏi: "Tống Dương ca ca, sao thoáng cái huynh đã đoán ngay được?"

Tôi cười nói, thực ra lúc sáng tôi đã đoán ra, chỉ là chưa xác minh. Người lao động nặng, xương sống sẽ bị biến dạng, chỉ có thợ sửa xe là ngoại lệ, bởi lúc làm việ thường phải nàm ngửa dưới đất, tôi bảo tiểu Chu xét nghiệm chính là để xác minh lại.

Trời đã tối, tiệm sửa xe trong huyện chắc đã đóng cửa, Tiểu Đào đề nghị hôm nay nghỉ ngơi sớm, sáng mai đi điều tra danh tính nạn nhân.

Tiến độ của vụ án quả thật mà nói là hơi chậm, nhưng đây đều là án cũ đã cả năm trời, muốn nhanh cũng không được.

Phong quận trưởng lại muốn mời chúng tôi ăn cơm, Tiểu Đào đã chán ngấy thịt cá, liền từ chối, nàng nói hôm nay là sắp tới năm mới, tự nấu nồi lẩu ăn đi, thi thoảng khích lệ tinh thần cũng rất quan trọng. Băng Tâm hào hứng vỗ tay, chẳng hiểu sao con gái lại thích ăn lẩu như vậy.

Tiểu Đào gửi tin nhắn hàng loạt, nói tối nay ăn lẩu, bảo mọi người chuẩn bị nguyên liệu cùng nấu. Hơn tám giờ, chúng tôi bắc

một cái bếp trong khách sạn, Vương Nguyên Thạch chẳng ngần ngại mang mấy chai rượu về, Tiểu Đào thì mua thịt dê giá cao.

Mọi người quây quần bên nồi lẩu vừa ăn vừa cười nói, bầu không khí náo nhiệt. Chợt tôi phát hiện thiếu mất Tôn Băng Tâm, nàng nhắn cho tôi một tin: "Tống Dương ca ca, muội ở trong phòng, có thể mua giúo muội một bọc Little Angel không?" Phía sau là một icon ngượng ngùng.

Tôi nhắn lại: "Chờ một lát." Rồi đi xuống lầu. Lúc này đã là 21h, huyện thành tối om, chẳng có người đi đường, tôi tới cửa hàng tiện lợi mua hai gói băng vệ sinh, một gói hàng ngày, một gói ban đêm, mua thêm ít trà gừng đường đỏ, con gái tới tháng uống cái này sẽ dễ chịu hơn chút.

Trả tiền xong, xách bịch đồ đi về khách sạn, tôi chợt cảm giác có người sau lưng. Quay đầu nhìn lại tôi trợn to hai mắt.

Là một phụ nữ mặc váy đỏ, tóc dài che kín mặt, giống như oan hồn bám theo phía sau tôi. Giữa đường phố tối om gặp cảnh này, tôi ớn lạnh sống lưng, nhưng vẫn chắc chắn đó là một người sống.

Cô gái áo đỏ đối mặt với tôi, xoay người chạy vào một ngõ nhỏ, lúc di chuyển toàn bộ cơ thể cứ như bay phiêu hốt, cơ hồ không có tiếng bước chân. Tôi ý thức được người này nhất định có liên quan tới án mạng, chẳng kịp thông báo cho Tiểu Đào, liền hô to: "Đứng lại cho ta!"

Tôi vội đuổi theo, mặc dù con hẻm đen kịt một màu, nhưng tôi lại thấy rất rõ, cô gái váy đỏ phía trước chạy rất nhanh, tôi vừa chạy vừa xem ứng dụng bản đồ trên điện thoại, phát hiện bên cạnh có một ngã ba.

Tôi chạy xuyên qua ngã ba, vốn nghĩ có thể chặn đầu cô gá, nhưng lại không thấy bóng dáng cô ta đâu nữa, một mình trong con hẻm tĩnh mịch, tâm lý tôi có phần hoang mang.

Tôi vẫn muốn gọi Tiểu Đào tới, đang cúi đầu bấm một dãy số, đột nhiên có hai bàn tay từ phía sau thò tới bóp cổ tôi, bên tai vang lên một giọng nói khàn khàn: "Kẻ nào gây trở ngại ta đều phải chết!"

Tôi bị siết chặt không hô hấp nổi, dùng cùi chỏ thúc về phía sau, có cảm giác đã đánh trúng.

Tôi vùng được ra, xoay người lại, trông thấy cô gái kia, mái tóc bay lòa xòa, lộ ra một gương mặt xấu xí dữ tợn, một gương mặt cứ như sáp nến bị chảy. Tôi nhìn cô ta mà ngây người, đầu óc trống rỗng, chẳng lẽ truyền thuyết là sự thật?

Cô gái nhe răng gầm gừ lao vào tôi, cũng may là lá gan tôi khá lớn, cầm cái túi đồ trong tay quăng vào mặt đối phương. Cô gái kêu thảm một tiếng, quay đầu qua chỗ khác, điều này khiến tôi càng thêm can đảm.

Đối phương ôm mặt bỏ chạy, tôi hét lên một tiếng : "Đứng lại!" Sau đó đuổi theo.

Đúng lúc đuổi tới khúc quanh, đột nhiên xuất hiện một đạo ánh sáng nhức mắt, sau đó một tiếng xé gió vang lên.

Tôi theo bản năng đưa tay lên đỡ, cảm giác một thứ bằng kim loại, nặng nề đập vào cánh tay, thiếu chút nữa thì đánh gãy xương. Đối phương điều chỉnh tư thế, lần nữa dùng vật nặng đập lên đầu tôi, hắn gào lên một tiếng, tôi nghĩ mình xong rồi!

Đúng lúc này, sau lưng lạu có một phong thanh bén nhọn vút tới, choang một tiếng, hình như có vật gì đó vừa rơi xuống đất, sau đó là tiếng bước chân chạy xa dần.

Mắt tôi giờ vẫn chưa nhìn thấy gì, động u chi đồng có một nhược điểm, đó là trong bóng tôu mà bị ánh sáng mạnh chiếu vào mắt, sẽ bị mù mất mấy giây.

Nhưng từ những tiếng động vừa rồi cảm thấy, có người đã cứu tôi.

Rất nhang có một bàn tay kéo tôi đứng dậy, bàn tay rất mịn, nhất thời tôi nghĩ là con gái. Nhưng hắn mở miệng, giọng nói lại rất quen thuộc.

"Tiểu Thiếu Gia, ngươi lúc nào cũng khiến người ta lo lắng."

Tôi kinh ngạc, lập tức hiểu ra người cứu mình là kiếm khách bí ẩn kia, tôi hỏi: "Ngươi là ai, sao lại có mặt ở đây?"

Hắn lạnh lùng nói: "Mau đi về đi, bảo vệ ngươi thật là vất vả."

Hắn nói rồi xoay người bước đi, tôi lờ mờ trông thấy bóng lưng một người mặc áo khoác trắng, tôi hướng theo hô to: "Trông thấy dáng dấp kẻ tấn công ta không?"

Hắn chẳng thèm quay đầu, đáp: "Vụ án tự ngươi điều tra, nhiệm vụ của ta chỉ là bảo vệ ngươi."

Tôi nói: "Ngươi nói một chút thì sẽ lăn ra chết à?"

Lúc này hắn mới trả lời: "Đều đeo mạng che mặt, hình như là một đôi nam nữ."

Nói xong hắn biến mất ở đầu hẻm. Đoạn tuýp sắt rơi trên đất thiết diện nhẵn nhụi, xem ra là bị hắn dùng kiếm chém đứt. Năng lực chiến đấu của người này có khi còn vượt xa Vương Nguyên Thạch, tại sao cứ lúc mấu chốt lại xuất hiện, phải chăng là luôn âm thầm đi theo tôi?

Chương 197: Mô phỏng phạm tội

Tôi khôm g rời khỏi hiện trường, mà đứng gọi điện cho Tiểu Đào, bảo nàng giúp mang dụng cụ đến.

Nghe nói tôi bị tập kích, mọi người lập tức chạy tới, vừa tới nơi Tiểu Đào hỏi: "Có bị thương không?"

Tôi lắc đầu: "Không bị thương, có nhớ cái người thần bí đã cứu chúng ta một mạng không? Vừa rồi lại là hắn cứu tôi."

Hoàng Tiểu Đào liếc nhìn tuýp sắt bị cắt, chẹp miệng: "Hộ vệ thần bí này của anh cũng quá mạnh đi, mà sao hắn không thuận tay bắt luôn kẻ tập kích?"

Có trời mới biết hắn đang nghĩ gì!

Tôi bảo Tiểu Đào bật đèn tử ngoại lên, dùng ô đỏ kiểm tra dấu chân. Ở hiện trường có ba loại dấu chân, của kiếm khách thần bí, một dấu giày thể thao cỡ 40, cùng một đôi giày vải cỡ 35, tôi gọi tiểu Chu mang thạch cao tới lấy mẫu.

Tiểu Đào hỏi: "Hai người tập kích anh liệu có liên quan tới hung thủ không?"

Tôi nói: "Có nhiều quan hệ, rất có thể họ muốn giết tôi."

Đây chỉ là tôi suy đoán, nếu thật sự muốn giết tôi thì cách làm này hiệu quả không cao lắm, tại sao không dùng dao?

Kiểm tra tuýp sắt, phát hiện có ít xi măng đã đông bám ở trên, không có vân tay, hiển nhiên là hung thủ đeo găng tay. Lúc này

Vương Nguyên Thạch đi lại từ một con hẻm khác, trên tay cầm một cái tuýp sắt, nói: "Cạnh đây có một công trường, hung khí là tiện tay nhặt bên đó."

Như vậy không có chủ đích từ đầu, rốt cuộc là vì sao?

Hoàng Tiểu Đào hỏi: "Tống Dương, anh mua băng vệ sinh làm gì?"

Tôi vỗ đầu một cái: "Chết rồi, Băng Tâm vẫn còn ngồi trong toilet."

Hoàng Tiểu Đào nói: "Sao anh không nói sớm, trong túi xách của tôi lúc nào cũng sẵn, lần sau đừng đi ra ngoài một mình."

Tôi gật đầu: "Biết rồi!"

Điều tra xong chúng tôi về khách sạn, ngoại trừ dânh tính của hai kẻ tập kích, điều canh cánh lớn nhất trong đầu tôi vẫn là kiếm khách thần bí kia là ai? Lúc băng qua đường, có một chiếc xe chạy tới, tôi cố ý dừng chân, chờ xe đi tới gần thì đột nhiên bước ra.

Một tiếng phanh chói tai vang lên, tài xế thò đầu ra ngoài mắng: "Tiểu tử, muốn chết à?"

Tiểu Đào nghe tiếng động, chạy lại trách: "Anh làm gì vậy, qua đường cũng không chú ý?"

Tôi nói: "Tôi muốn thử một chút xem người thần bí kia có tới cứu mình không."

Tiểu Đào cười khổ: "Suy nghĩ của anh đúng là khác người, sao lại thử bằng cách này, ngộ nhỡ bị xe đâm chết thì có đáng không? Nếu quả thật muốn biết thì có thể dùng biện pháp trinh thám điều tra được mà."

Hôm sau, Tiểu Đào bảo Băng Tâm ở khách sạn nghỉ ngơi một

ngày, nàng với tôi đi tới tiện sửa xe xem xét. Huyện thành nhỏ, tổng cộng chỉ có mấy tiệm sửa xe, tới trưa đã hỏi thăm được, có một người tên là Tào Đại Tráng, nhân viên sửa xe mất tích năm ngoái, tôi hỏi ông chủ: "Đã báo án chưa?"

Ông chủ lấy đuện thoại ra, tìm tới một tin nhắn cuối cùng của Tào Đại Tráng, trên đó viết: "Ông chủ, thật xin lỗi đã đi mà không từ, biểu ca trên thành phố gọi tôi lên giúp, tiền lương tháng này của tôi ông khỏi cần thanh toán."

Đây là cách mà các hung thủ thường làm, tôi nhận định người chết chính là Tào Đại Tráng, nhưng còn cần xét nghiệm ADN mới chắc chắn được. Chúng tôi hỏi ông chủ địa chỉ của Tào Đại Tráng, ông chủ nói: "Hắn thuê phòng trọ, khả năng đã sớm chuyển chỗ rồi."

Mặc dù vậy chúng tôi vẫn phải tới địa chỉ phòng trọ, chủ nhà nói lúc đó Tào Đại Tráng đi mà không từ biệt, có bạn hắn đến giúp đỡ thu dọn đồ đạc, còn thanh toán hết tiền điện nước.

Tôi hỏi: "Bạn hắn tên gì?"

Chủ nhà lắc đầu: "Ta nào có biết, chuyện cũng hơn nửa năm rồi."

Tôi hỏi tiếp: "Có thể nhớ ra cái gì thì nói cái đó."

Chủ nhà cố nhớ lại, nói: "Hình như là một thợ may thì phải, có lần gặp hắn trong tiệm ta còn chào hỏi."

Tôi hỏi địa chỉ tiệm mag, không ngờ bạn của Tào Đại Tráng chính là Trương Cường. Tôi với Tiểu Đào trao đổi ánh mắt, chuyện này quá trùng hợp, tôi mờ hồ cảm thấy có một sợi dây vô hình nối hai vụ án này.

Từ biệt chủ nhà, Hoàng Tiểu Đào hỏi tôi có cần tới tiệm may một chuyến không, tôi nói không cần.

Nàng cười: "Dục tốc bất đạt, anh cũng học nhanh đấy."

Thông thường cảnh sát càng nghi ngờ người nào, càng sẽ không đánh rắn động cỏ. Như vậy có thể thấy Tiểu Đào cũng giống tôi, bắt đầu nghi ngờ Trương Cường.

Tôi tham gia phá án đã nhiều, dần dần hình thành một thói quen, nếu nghi ngờ ai đó, tôi sẽ đặt hắn vào hoàn cảnh của hung thủ rồi so sánh. Hiện giờ hung thủ vẫn còn là một bí ẩn, nhưng nếu đặt Trương Cường vào, hình như không có quá nhiều mâu thuẫn.

Tiểu Đào hỏi tôi tiếp theo phải làm gì, tôi nói muốn suy nghĩ cẩn thận lại đã. Nàng bèn rủ đi ăn cơm.

Ghé tiệm sách ven đường mua một tấm bản đồ toàn huyện, sau đó chúng tôi tới một nhà hàng bán đồ ăn nhanh. Tôi trải tấm bản đồ lên bàn, đánh dấu nơi ở của bốn nạn nhân. Tiểu Đào bưng khay đồ ăn tới, hỏi: "Tống Thần Thám, lại phải thi triển bói hung thuật sao?"

Tôi lắc đầu: "Không, chỉ là tôi đang nghĩ xem giữa các nạn nhân có điểm chung nào không."

Tiểu Đào nói: "Đều trẻ trung xinh đẹp."

Tôi chỉnh lại: "Cái cô nói là điệm giống nhau, tôi muốn tìm là điểm chung, ví dụ như bốn cô gái nghề nghiệp khác nhau, bình thường có qua lại gì không?"

Tiểu Đào suy nghĩ, nói: "Con gái đều thích ăn mặc, trang điểm, có lẽ là đi may quần áo bị hung thủ để mắt tới. Như vậy đôi vợ chồng này càng khả nghi hơn."

Tôi trầm ngâm: "Vậy à?"

Nàng đáp: "Để tôi phái người đi điều tra những nơi từng đi qua

của nạn nhân, kiểm chứng lại."

Tôi gật đầu: "Được, chiều nay chúng ta mô phỏng lại quá trình phạm tội đi."

Tiểu Đào kinh ngạc: "Hả?"

Tôi giải thích: "Chỉ là mô phỏng thông thường thôi, không phải là Diễn hung thuật."

Chúng tôi về trụ sở công an, mở một cuộc họp thảo luận vụ án. Tiểu Đào sai người điều tra hành tung của bốn nạn nhân một tháng trước khi chết, cộng với quan hệ xã hội của Tào Đại Tráng.

Kết thúc cuộc họp, chúng tôi tìm một gian phòng trống mô phỏng vụ án thứ nhất. Trong hồ sơ nói nạn nhân bị dầu sôi hủy hoại gương mặt, vết thương trí mạng là bị đập vào gáy. Lúc mô phỏng, tôi cảm thấy đây là một điểm mâu thuẫn.

Hoàng Tiểu Đào nói: "Tôi nghĩ cũng giống như vụ chặt xác anh nói, hung thủ có hai người."

Tôi lắc đầu: "Tôi không có ý đó, nếu tôi với cô là hung thủ, phải làm thế nào để vụ giết người này trở nên liền mạch?"

Hoàng Tiểu Đào nói: "Đầu tiên không được để lại vân tay, cần có găng tay. Tiếp theo công cụ gây án không được quá đặc biệt, ví như máy khoan điện, hay chất hóa học, dễ bị cảnh sát truy ra. Còn nữa, địa điểm vứt xác phải thật kín đáo, càng chậm phát hiện thì càng có lợi cho hung thủ."

Tôi hỏi: "Nếu cô là thợ may, nạn nhân mặc quần áo do tiệm cô may, cô có lột bỏ không?"

Nàng đáp: "Điều này là đương nhiên rồi."

Tôi hỏi tiếp: "Muốn hủy hoại gương mặt, theo cô nghĩ thì dùng

cái gì thích hợp nhất?"

"Nước kiềm, vừa dễ mua, vừa dễ chứa, càng dễ dọn dẹp. Đun một nồi dầu ăn thì có hơi phiền toái, hơn nữa còn dễ để lại vết tích trong nhà." Tiểu Đào đáp.

Tôi gật đầu: "Cô nói đúng, vụ án đầu tiên khá sơ sót, thủ pháp tương đối thiếu chuyên nghiệp. Nhưng điều làm cho người ta kinh ngạc là, những vụ án tiếp theo toàn bộ đều đi theo một con đường cũ, cứ như hung thủ cố ý thể hiện phong cách của mình. Chẳng lẽ là tìm cách khiến cảnh sát tin vào truyền thuyết dân gian kia? Hoặc là... vụ án thứ nhất chỉ là vô tình gây ra, những vụ sau này là bắt chước?"

Nói tới đây, tôi dần dần sáng tỏ: "Tôi đoán đây là một vụ giết người hàng loạt được hình thành từ từ."

Chương 198: Nhà cũ của Tống gia

Hoàng Tiểu Đào băn khoăn: "Từ từ tạo thành vụ án giết người hàng loạt, là có ý gì?"

Tôi nói: "Đầu, tiên, có các loại hình giết người hàng loạt nào?"

Tiểu Đào suy nghĩ một lúc mới trả lời: "Biến thái, tự thỏa mãn, hoặc làm theo mệnh lệnh."

Án giết người hàng loạt phân thành rất nhiều tiêu chuẩn, những thứ Tiểu Đào nói chỉ là động cơ gây án, tôi nói: "Sát thủ hàng loạt đều có phong cách riêng của mình, giết những người có đặc điểm giống nhau nhất định, dùng cách thức giống nhau để sát hại. Váy đỏ, hủy gương mặt, phụ nữ trẻ đẹp, 3 đặc điểm này khiến chúng ta nghĩ đây là vụ giết người hàng loạt, nhưng thực chất không phải."

Hoàng Tiểu Đào sốt ruột: "Tống Dương, anh đừng vòng vo nữa, mau nói rõ ra đi."

Tôi nói: "Đây là một vụ giết người hàng loạt không điển hình. Hung thủ vo tình giết chết một người, sau đó vì sợ bị phát hiện, liền dựa theo cách thức tương tự để giết thêm mấy người nhằm che giấu, tạo nên một vụ án giết ngườu hàng loạt, mục đích là tung hỏa mù."

Hoàng Tiểu Đào chợt hiểu ra: "Hiểu rồi, ba vụ án sau này chỉ là để che mắt cảnh sát."

Tôi gật đầu: "Án mạng thứ nhất là ngẫu nhiên, bọn họ lần đầu

giết người, có rất nhiều sơ hở, trong lúc vội vàng đã mắc lỗi không cởi bỏ cái váy đỏ. Điều này lại vô tình trùng hợp với truyền thuyết dân gian về nữ quỷ. Nhân dân bàn tán xôn xao, hung thủ liền dựa theo cố sự này tiếp tục giết người, dần dần tạo thành thủ pháp giết người hàng loạt."

Hoàng Tiểu Đào la lên: "Quả nhiên hai vợ chồng thợ may có khả nghi rất cao, theo anh thì ban đầu tại sao họ lại ngẫu nhiên giết chết em dâu của mình?"

Tôi nói: "Cụ thể thì tôi không rõ, nhưng tôi có cảm giác chưa chắc đã là vật nặng đập vào gáy, có thể chỉ là nạn nhân ngã ngửa đập vào vật nào đó. Vụ án đầu tiên rất có thể không phải là mưu sát mà chỉ là một việc ngoài ý muốn."

Tiểu Đào hỏi: "Vậy sao còn phải giết Tào Đại Tráng?"

Xem ra nàng cũng giống tôi, đã nhận định hai vụ án có liên quan, hung thủ chung rất có thể là hai vợ chồng thợ may. Tôi nhàn nhạt nói ra bốn chữ: "Giết người diệt khẩu!"

Tào Đại Tráng có thể đã biết bí mật của họ, nhưng hắn là đàn ông, không thể bắt chước các vụ kia, hơn nưa danh tính của Đại Tráng không thể bị lộ, cho nên mới xảy ra vụ án chặt xác."

Có thể nói vụ chặt xác mới là điểm đột phá của cả bốn án mạng, biết được quan hệ của Đại Tráng và Trương Cường, mọi chuyện liền sáng tỏ.

Nhưng trước mắt cũng chỉ mới là suy luận, mặc dù hiện giờ tôi với Tiểu Đào thấy đôi vợ chồng này nhất định là hung thủ, nhưng không có bằng chứng, tuyệt đối không thể hành động tùy tiện.

Tôi nhớ ban đầu Tần pháp y cũng nghĩ Ngô Mỗ rất có thể là hung thủ, cho nên mới từng bước từng bước tạo nên một vụ án oan, hại chết người vô tội. Trực giác của điều tra viên là một vũ

khí sắc bén, nhưng đôi khi nó lại là con dao hai lưỡi.

Hoàng Tiểu Đào hỏi: "Có cần phái người theo dõi vợ chồng này không?"

Tôi lắc đầu: "Tạm thời chưa cần, trước tiên cần bí mật điều tra hồ sơ bệnh án của Lý Cầm, xem cô ta có tiền sử tâm thần không?"

Hoàng Tiểu Đào cười: "Sao tự nhiên lại điều tra chuyện này, rốt cuộc anh đang toan tính gì?"

Tôi nói: "Có lẽ đây là cửa ải đột phá quan trọng của vụ án, có thể sẽ chứng minh suy luận của chúng ta là sai, cô cứ điều tra đi đã."

Tạm thời không có gì để làm, tôi định về khách sạn nghỉ ngơi, đi ra tới cửa thì gặp Phong quận trưởng dẫn một trung niên mập mạp đến, giới thiệu với chúng tôi. Đây là chủ tịch huyện, họ Từ. Chủ tích Từ nghe nói có chuyên gia thành phố về khảo tra công việc, định sẽ mời cơm tối nay, hi vọng chúng tôi không từ chối.

Hoàng Tiểu Đào cau mày, kéo quận trưởng Phong sang một bên: "Hôm qua ông nói là toàn lực hỗ trợ chúng tôi phá án, tại sao hôm nay lại làm lãng phí thời gian?"

Phong quận trưởng khó xử, nói: "Tấm thịnh tình của chủ tịch làm sao cự tuyệt, ta cũng chẳng còn cách nào, Hoàng cảnh quan, cô nể mặt ta đi."

Tiểu Đào khó chịu, nói với tôi: "Tống Dương, anh về khách sạn chiếu cố Băng Tâm đi, tôi ở lại đối phó bữa cơm này."

Tôi nói: "Đi cùng đi, để cô một thân một mình không trượng nghĩa lắm."

Nàng cảm kích nhìn tôi: "Tôn đại tiểu thư tới tháng lại bị nhốt trong phòng, cha nàng mà biết lại nói chúng ta vô trách nhiệm, anh

về chăm sóc cô ấy đi."

Tôi cảm thấy thái độ của Tiểu Đào với Băng Tâm đã có tiến triển, trước đây thì một mực đề phòng, giờ lại không để bụng chuyện tôi với Băng Tâm ở cùng nhau, sự tin tưởng này khiến tôi cảm động.

Vì vậy tôi về khách sạn, Băng Tâm đang đau bụng rên rỉ trên giường, tôi nấu một chén trà gừng đường đỏ cho nàng, kiếm một cái túi chườm nóng. Nàng uống chén trà xong có vẻ đỡ đỡ, nói: "Tống Dương ca ca, huynh trở nên biết quan tâm người khác từ khi nào vậy, Tiểu Đào tỷ tỷ cứ nói huynh EQ thấp, muội thấy huynh đx tiêna bộ nhiều rồi."

Tôi hỏi: "Tiến bộ? Chẳng phải trước giờ ta vẫn như vậy sao?"

Băng Tâm bĩu môi: "Lấy đâu ra, EQ của huynh thấp tới cực điểm, cùng đi vào quán ăn, huynh đi trước cũng không biết đường giữ cửa cho muội. Có lần muội không với được đồ trên giá, nhờ huynh giúp thì huynh lại đi lấy ghế cho muội đứng lên. Còn nữa, có lần sét đánh làm muội sợ hãi, huynh lại ngồi giải thích nguyên lý sinh ra sấm sét, rõ ràng chỉ cần an ủi muội một câu là được rồi."

Gáy tôi chợt bốc khói đen, trước giờ tôi vô tâm vậy ư?

Tôi nói: "Vậy ấn tượng lúc trước của muội với ta có phải rất xấu không?"

Băng Tâm cười: "Không, muội vẫn thấy huynh dễ thương, nhất là lúc huynh nghiêm túc, trông rất đẹp trai, không hề giống những tên bóng bẩy bên ngoài nhưng chẳng có bản lĩnh."

Nghe Băng Tâm khen, tôi đỏ mặt, vội lảng sang chuyện khác: "Năm nay muội về nhà ta ăn tết thật à?"

Nàng cười nói: "Đúng vậy, muội sớm đã muốn thăm Tống gia trong truyền thuyết rồi, tiếc là chưa có cơ hội."

Tôi nói: "Nhà cũ của ta có ma quỷ lộng hành đấy, trời vừa tối là muội sẽ thấy hồn ma mặc quan phục phong kiến đi lại trong phòng, các triều đại đều đầy đủ, đoa là liệt tổ liệt tông của Tống gia."

Băng Tâm cười, đấm tôi một cái: "Huynh thật là xấu tính, biết muội sợ ma còn cố tình dọa."

Thực chất tôi không hù dọa nàng, hồi bé có lần tôi đã gặp hồn ma mặc quan phục trong nhà, lúc đó tôi sợ lắm, sau khi ông nội biết chuyện lập tức hóa vàng mã trong phòng khách, kéo tôi tới bài vị tổ tiên dập đầu.

Mặc dù nhà cũ của tôi là theo lối kiến trúc Dân Quốc, nhưng lịch sử mảnh đất này tồn tại từ thời Đông Tấn, cả ngọn núi phía sau là mồ mả tổ tiên bao đời họ Tống.

Tổ tiên Tống gia không chỉ có đề hình quan Tống Từ, ông ta chỉ là một viên ngọc lóe sáng trong lịch sử tối tăm.

Tôi với Băng Tâm tám chuyện về trường học, Tiểu Đào dự tiệc rất khuya mới về, vào cửa liền mắng: "Lần sau mà còn tham gia tiệc kiểu này nữa thì tôi là con chó. Gã chủ tịch huyện cứ luôn mồm giới thiệu con trai hắn tài giỏi thế nào, dung mạo ra sao, nhất định đòi giới thiệu cbo tôi, nửa câu cũng không muốn tiếp chuyện."

Băng Tâm nói: "Ít nhất tỷ cũng được ăn tiệc miễn phí, chúng tôi phải gọi cơm hộp, như vậy là công bằng rồi."

Hoàng Tiểu Đào khinh thường nói: "Vậy cô có muốn đổi vị trí với ta không? Nếu tay chủ tịch huyện biết cô là thiên kim cục trưởng, không chừng ngày mai sẽ đến đây cầu hôn đấy, người huyện thành ai chả thích trèo cao."

Tôi cười khổ: "Kẻ xuất thân ở huyện thành này xin về trước nha, hai đại tiểu thư nghỉ ngơi sớm đi."

Tôi đang định ra ngoài, Tiểu Đào lại gọi giật lại: "Phải rồi, hôm nay chủ tịch huyện mời tôi ăn cơm là có mục đích, khả năng liên quan tới vụ án."

Chương 199: Đố kỵ

Hoàng Tiểu Đào nói, trong lúc ăn cơm, chủ tịch huyện cứ nhắc tới cái tên Hà Giai Giai, là con gái của bạn mình, gần đây bị mất tích, hy vọng chúng tôi có thể nhân tiện tìm kiếm.

Tôi trầm ngâm nói: "Chắc là con riêng."

Tiểu Đào cười: "Tôi cũng nghĩ như vậy, chuyện như vậy định lừa gạt ai, hẳn là con riêng của hắn, nếu không sao lại quan tâm như vậy."

Băng Tâm nói: "Những kẻ làm quan này cuộc sống riêng đúng là đồi bại, nếu cha tôi mà có con riêng bên ngoài tôi sẽ bỉ nhà đi ngay."

Hoàng Tiểu Đào đùa cợt: "Biết đâu Tống Dương ca ca chính là anh trai của cô?"

Băng Tâm ném một cái gối qua: "Cút!"

Tiểu Đào cười ha hả: "Chỉ đùa một chút thôi, cha cô mặt mũi thô kệch, lại vừa đen vừa hôi, làm sao có thể có quan hệ máu mủ với tên tiểu Shota này."

Băng Tâm mân mê cái miệng nhỏ nhắn: "Nếu nói như vậy, tôi cũng không phải con ruột của ông ấy rồi."

Tiểu Đào nói: "Cũng có thể, rảnh rỗi đi giám định ADN xem."

Tôn Băng Tâm lớn tiếng la lên: "Tiểu Đào tỷ tỷ thật đáng ghét, ta không thèm nói với tỷ nữa." Sau đó chui đầu vào trong chăn.

Hai người này đùa chẳng cần giữ ý tứ, có vẻ như quan hệ khá

tốt, tôi hắng giọng: "Vào chuyện chính đi."

Tiểu Đào nói: "Ừ, chủ tịch huyện sợ con gái riêng rơi vào tay hung thủ, cho nên hy vọng chúng ta đẩy nhanh tiến độ, sớm thu lưới."

Tôi lắc đầu: "Không có bằng chứng, thu lưới cái gì? Hay cô phái người theo dõi đi, tránh tình huống xấu nhất phát sinh."

Tiểu Đào đáp: "Vậy trước mắt cứ theo dõi sát sao, trên đời này làm gì có việc trùng hợp như vậy.

Tôi nghĩ, với chu kỳ phạm tội của hubg thủ, chưa chắc là sẽ không có gì xảy ra, nhưng không nói ra mồm.

Tối nay Vương Nguyên Thạch không về, ông ấy lên thành phố điều tra manh mối. Hôm sau điều tra viên do Tiểu Đào phái ra ngoài đã về, bởi vì thời gian đã quá lâu cho nên cũng không hỏi được manh mối gì, không chắc chắn mấy nạn nhân có từng tới tiệm may hay không.

Buổi trưa Vương Nguyên Thạch gọi điện cho chúng tôi, nói đã hỏi qua tất cả các bệnh viện trong tỉnh, không phát hiện Lý Cầm có tiền sử bệnh tâm thần.

Cái này đối với tôi không phải là một tin tốt, chẳng lẽ chúng tôi đã suy đoán sai toàn bộ, Tiểu Đào hỏi: "Sao anh lại nghĩ rằng Lý Cầm có tiền sử bệnh tâm thần?"

Tôi giải thích: "Đêm hôm đó người tập kích tôi rất có khả năng là hai vợ chồng này, cho nên tôi đang nghĩ Lý Cầm có khả năng bị tâm thần phân liệt, động cơ giết người rất có thể là..."

Tiểu Đào thúc giục: "Là cái gì anh mau nói ra đi, làm tôi sốt ruột gần chết."

Tôi lắc đầu: "Không không, ý nghĩ này hơi cường điệu quá,

hiện giờ không có chứng cứ, càng không thể."

Tiểu Đào nói: "Anh nói một chút xem nào."

Tôi đáp: "Động cơ giết người là để chữa bệnh."

Tiểu Đào kinh ngạc không thôi, nhìn tôi: "Dựa vào đâu?"

Tôi kể, hôm gặp ở tiệm may, có cảm giác Lý Cầm thần kinh không ổn định, cộng thêm việc bị di chứng phẫu thuật thẩm mỹ. Đối với phụ nữ, gương mặt là vô cùng quan trọng, tôi đang nghĩ khả năng lúc trước cô ta bị tâm thần phân liệt hoặc hội chứng trầm cảm, mỗi khi trông thấy phụ nữ trẻ đẹp là sẽ phát bệnh. Để hóa giải bệnh tình, chồng cô ta, Trương Cường liền giết hại những cô gái đó.

Trước đây tôi đã đọc được một vụ tương tự trong cục cảnh sát, mấy năm trước xảy ra vụ giết người hàng loạt, hung thủ cuối cùng lại là một cô gái tự ti, khép kín đến cực điểm. Cô ta có hai nhân cách song song, một cái nhân cách khác là người vô cùng hoạt bát tự tin nhưng phải gặp kích thích mới bộc phát. Hung thủ này thích một người con trai, mỗi lần phải đi hẹn hò cô ta sẽ giết một người, mục đích để nhân cách hoạt bát trỗi dậy. Lúc đó chẳng ai nghĩ tới động cơ phạm tội là như thế, nếu chẳng phải cô gái hướng nội khép kín kia do lương tâm giày vò mà đi tự thú, sợ rằng còn lâu mới phá được vụ án.

Đọc qua nhiều vụ án, phân tích tỉ mỉ từng vụ, tôi rút ra được một phương pháp: nếu dùng suy luận của người bình thường không tìm được động cơ, thì thử dùng suy luận của người khồn bình thường, bởi những kẻ sát nhân hâu hết là những kẻ không bình thường.

Nhưng bây giờ Lý Cầm không có tiền sử bệnh tâm thần, chúng tỏ tôi suy đoán sai, không khỏi có chút nản chí.

Tiểu Đào khuyên nhủ: "Không tìm được động cơ cũng không cần nôn nóng, chờ tới khi bắt chúng về quy án, thẩm vấn chẳng phải sẽ biết sao?"

Tôi lắc đầu: "Không có bằng chứng, không có động cơ, làm sao dám chắc họ là hung thủ, chẳng lẽ chúng ta cũng giống Tần pháp y, bắt người dựa vào cảm tính?"

Tiểu Đào cắn rằng nói: "Đi đường vòng không xong thì chúng ta trực tiếp công thành, tới tiệm may tìm bọn chúng."

Tôi hỏi: "Lấy lý do gì?"

Tiểu Đào cười: "Hôm trước anh đặt may áo khoác cơ mà?"

Tôi cũng bật cười, lại quên mất chuyện này.

Hoàng Tiểu Đào bảo tiểu Chu mang cái khuôn mẫu ra, chụp ảnh lưu vào điện thoại. Ra khỏi trụ sở, chỉ thấy Băng Tâm đang xách một túi dụng cụ tới, Tiểu Đào hỏi: "Hôm nay không khám nghiệm tử thi, cô vác túi tới làm gì?"

Băng Tâm đáp: "Cứ ở yên trong phòng buồn chán lắm, dù sao tôi cũng tới để thực tập, kiếm xem có việc gì làm không."

Tôi gật đầu: "Vậy muội để đồ ở đây đi, theo chúng ta tới tiệm may."

Băng Tâm hưng phấn la lên: "Tốt quá rồi, tra án!"

Tiểu Đào bật cười: "Tiểu nha đầu này, tra án mà vui vẻ vậy sao?"

Chúng tôi tới tiệm may của Trương Cường, giờ là cuối năm, hai vợ chồng bận tối mắt tối mũi. Hắn bảo chúng ta ngồi chờ một lát, sẽ lấy quần áo cho tôi ngay, tôi nói không cần vội.

Hai vợ chồng này ở lại luôn trong tiệm, vừa làm việc vừa ngủ

nghỉ tại đây. Tiểu Đào giả bộ xem quần áo, đi lại gần giá giày dép kiểm tra, tôi đứng dậy che cho nàng một chút. Tiểu Đào cầm từng chiếc trên giá giày lên kiểm tra, lắc đầu: "Không có."

Tôi nhìn qua kích cỡ mấy đôi giày: Nhưmg size thì giống."

Tiểu Đào thở dài: "Xem ra đêm đó họ đã vứt bỏ giày của mình."

Nội tâm tôi phấn chấn: "Có ý thức phản trinh sát như vậy, càng chứng tỏ hai vợ chồng này khả nghi."

Tôi quay đầu, thấy Băng Tâm đang nói chuyênh cùng một bác gái. Lý Cầm ngồi sau máy may cứ nhìn nàng chằm chằm, tới mức không cẩn thận bị kim đâm vào tay, kêu lên một tiếng. Trương Cường lập tức chạy tới nâng tay cô ta lên hỏi có đau không.

Ánh mắt Lý Cầm nhìn Băng Tâm có một sự ghen tị mãnh liệt, chi tiết này rất có giá trị.

Lúc này, có một gã vừa đen vừa mập bước vào, lớn tiếng hỏi: "Cường tử, áo choàng dài của ta sửa xong chưa?"

Trương Cường cười gượng nói: "Ôi Vương ca tới, treo ở trên tường ấy, lấy giùm ta."

Gã mập nhấc cái áo xuống, nói: "Bao nhiêu tiền đây?"

Trương Cường xua tay: "Không phải tiền nong gì, mang đi đi."

Gã mập cười nói: "Được, hôm nào mời ngươi uống rượu, ta đi nhé."

Tôi nghĩ gã mập này là bằng hữu của Trương Cường, nháy mắt với Tiểu Đào: "Đi hỏi hắn vài câu."

Băng Tâm chẳng biết từ đâu xuất hiện: "Muội đi nữa." Sau đó thấp giọng nói: "Bà cô kia phiền muốn chết, hỏi hết cái này cái nọ, còn đòi giới thiệu bạn trai cho muội."

Tiểu Đào cười: "Được a, ai thấy cũng thích, hoa kiến hoa khai, hai người đi đi, tôi ở đây theo dõi."

Tôi với Băng Tâm đuổi theo tên mập, hắn đi xuyên phố, qua hẻm, rẽ vào một tiệm cắt tóc. Bên trong có vài cô gái ăn mặc hở hang, nhìn đã thấy không phải nơi đứng đắn, Băng Tâm ôm mặt hỏi: "Chúng ta phải vào nơi thế này ư?"

Tôi gật đầu: "Dĩ nhiên, đây là một cơ hội tốt!"

Chương 200: Tàn Hoa Bại Liễu

Gã mập đang định vào trong, tôi quát lên: "Đứng lại!"

Hắn xoay người, ánh mắt dữ dằn hỏi: "Ngươi là au, dám kêu ta đứng lại, không hỏi thăm một chút xem lão tử làm nghề gì?"

Tên này nhìn qua đã thấy không phảu người đàng hoàng, tôi giơ giấy chứng nhận ra, phía trên có chữ cục cảnh sát hình sự thành phố Nam Giang. Ngữ khí của tên mập lập tức mềm lại: "Ai da ai da, thì ra là đồng chí cảnh sát, là ta có mắt không tròng, ngài đừng hiểu lầm, ta vào đây chỉ để cắt tóc thôi."

Tôi liếc nhìn mái tóc cắt ngắn 3 phân của hắn: "Vẫn còn phải cắt sao?"

Hắn cười ha hả: "Ôi chao, ta cũng đã giao dịch gì đâu, đi ngang qua cửa cũng là phạm pháp sao đồng chí cảnh sát?"

Tôi xua tay: "Được rồi, ta chỉ muốn hỏi ngươi mấy câu thôi."

Hắn gật đầu lia lịa: "Cứ hỏi cứ hỏi."

Tôi nói: "Ngươi quen biết Trương Cường?"

"Biết, hai chúng ta lớn lên cùng nhau, là bạn thân của ta. Đồng chí cảnh sát, ngươi hỏi cái này làm gì? Có phải Trương Cường phạm pháp không, cửa hàng của hắn ở ngay kia kìa, ngươi tự đi tìm hắn đi." Gã mập nói.

Cảnh sát thì không trả lời câu hỏi cá nhân, tôi liền cứ nghiêm mặt nhìn vào mắt hắn, cho tới khi hắn chột dạ dời ánh mắt đi, đây là một chiêu tôi họ được trong thời gian lăn lộn với cảnh sát. Tôi

nói: "Lý Cầm vợ hắn, còn có bạn hắn Tào Đại Tráng, ngươi có quen không?"

Tên mập đáp: "Quen, quen, đều là chơi với nhau từ nhỏ. Có phải ngươi đang điều tra việc Đại Tráng mất tích không? Tiểu tử đó đã nửa năm không liên lạc với ta rồi."

Tôi nghiêm mặt: "Cái này không được tiết lộ. Ta hỏi ngươi, trước kia Lý Cầm làm nghề gì?"

Gã mập lộ một nụ cười khinh miệt, chỉ vào tiệm cắt tóc nói: "Làm cái này."

Hắn kể, hồi còn nhỏ Lý Cầm là hoa khôi của lớp, thân hình thướt tha, không ít nam sinh trong lớp thầm mến. Trương Cường là người có tình cảm sâu đậm nhất.

Hồi đó gã mập và Trương Cường ở chung phòng ký túc, hàng ngày cứ tối đến là nói với hắn về Lý Cầm thế này, Lý Cầm thế kia, khiến lỗ tai hắn cũng đóng vảy. Nhưng Lý Cầm kiêu ngạo vô cùng, chẳng để mắt nam sinh nào trong lớp, cho nên Trương Cường cảm thấy mình vẫn có cơ hội

Năm ấy Lý Cầm tốt nghiệp trung học, mang 300 tệ đi ra ngoài xông xáo. Nghe nói Trương Cường còn mượn một chiếc xe mát, đuổi theo tới bến xe, muốn giữ cô ta lại, hơn nữa còn thổ lộ tình cảm.

Kết quả Lý Cầm lạnh lùng nói cô ta không muốn cả đời sống trong huyện nhỏ này, cô ta ghét tất cả những gì thuộc về nơi này, bao gồm cả Trương Cường.

Câu nói đó như một mũi dao đâm vào tim Trương Cường làm hắn suy sụp hai tháng trời.

Nhưng xã hội bên ngoài không dễ kiếm sống, ban đầu Lý Cầm muốn làm diễn viên, vài năm đóng vau quần chúng trên thành phố,

sau đó lại đi ứng tuyển người mẫu. Ở trong huyện thành thì cô ta là hoa khôi, nhưng ra bên ngoài đã bị hạ thấp đi nhiều, so với những cô gái giống như tiên nữ kia, khí chất của Lý Cầm còn kém một bậc. Vì để có thể tiến thân, Lý Cầm tìm tới phẫu thuật thẩm mỹ, gọt giũa, rồi tham gia các triển lãm xe hơi, hoạt động quảng cáo, nắm bắt cơ hội gặp gỡ với ngươừ giàu có, nghe nói cũng từng được tham gia cái gì Hải Thiên tịnh yến.

Lý Cầm không từ bất kỳ thủ đoạn nào để tiến thân, giá trị bản thân ngày càng bị hạ thấp, những người giàu có ai sẽ chịu cưới loại phụ nữ này? Đơn thuần chỉ là vui vẻ qua đường, chơi chán liền vứt bỏ một bên.

Trong mắt gã mập, Lý Cầm trên thành phố so với gái làng chơi chẳng khác nhau chút nào, thậm chí còn thấp kém hơn, rất nhiều gái làng chơi từ thành phố trở về dùng tiền tích cóp trở thành bà chủ, cuộc sống tốt hơn Lý Cầm nhiều.

Tôi ngắt lời hắn: "Nói chuyện chính."

Gã mập xin lỗi, sau đó nói tiếp, Lý Cầm càng ngày càng có tuổi, kiếm tiền trong thành phố càng khó, cô ta bắt đầu điên cuồng phẫu thuật thẩm mỹ, kết quả bị di chứng khiến toàn bộ gương mặt bị hủy hoại.

Rất nhanh, số tiền dạnh dụm của cô ta cũng tiêu hết, chẳng còn cách nào đành mò về quê. Các bạn học lúc này đều đã có sự nghiệp và gia đình, thấy cô ta ủ rũ quay về thì vừa cảm thông vừa khinh thị.

Phần lớn đều cảm thấy Lý Cầm đáng đời, chỉ riêng Trương Cường là không để ý tới chuyện xưa, dùng tiền gửi ngân hàng khám bệnh cho cô ta. Sau đó hai người kết hôn, cùng mở cái tiệm may này. Nhưng do quan hệ quá độ, phá thai nhiều nên tới giờ Lý Cầm vẫn không thể mang thai.

Người xung quanh cũng chẳng ai coi trọng cuộc hôn nhân này, cảm thấy Trương Cường ngu ngốc. Nhưng chẳng quan tâm tới lời người khác bàn tán, Lý Cầm vĩnh viễn là nữ thần trong tim Trương Cường, giống như Chu Du với Hoàng Cái, một người muốn đánh, một người lại muốn bị đòn. Hơn nữa bất cứ ai nhắc lại quá khứ của Lý Cầm, cho dù là bạn bè thân thiết, Trương Cường cũng sẽ trở mặt.

Nói tới đây, gã mập khinh bỉ: "Loại đàn bà này có cho ta cũng không nhận. Người anh em như ta thay Trương Cường cảm hấy bị hạ thấp." Sau đó cười hềnh hệch nhìn tôi: "Đồng chí cảnh sát, những gì ta cung cấp có giá trị không?"

Tôi gật đầu: "Được rồi, ngươi đi làm việc của mình đi."

Gã mập nói: "Tốt quá, đi thong thả không tiễn, có cơ hội thì cùng uống trà."

Ra khỏi con hẻm, tôi cười khổ: "Đây chẳng phải câu chuyện hoàn lương của một cô gái sao?"

Băng Tâm bất đắc dĩ nói: "Loại phụ nữ này vừa đáng thương vừa đáng trách, cố gắng học hành có phải hơn không."

Tôi nói: "Muội cho rằng ai cũng giống muội, thi môn nào cũng đứng đầu sao?"

Băng Tâm thở dài: "Muội cũng đâu có đứng đầu suốt đâu, có một lần muội thi chỉ đạt thứ hai, buồn muốn chết, cha phải an ủi mấy ngày..."

Cả nước có bao nhiêu cô gái như Lý Cầm? Bọn họ sinh ra trong gia đình không bình thường, liều mạng muốn thay đổi vận mệnh, nhưng phần lớn là thất bại tan tác trở về.

Chỉ có một số rất ít người thành công, biến thành ngôi sao xinh đẹp hoặc hotgirl trên mạng, những cay đắng đằng sau nào ai biết

đến.

Tôn Băng Tâm nói: "Muội nghĩ cái tên của cô ấy quá quê mùa, làm người mẫu chẳng phải ai cũng tên đẹp sao?"

Người nói vô tâm, người nghe hữu ý, tôi chợt hiểu ra, vội chạy quay lại con hẻm, Băng Tâm phía sau la lên: "Tống Dương ca ca, huynh đi đâu vậy?"

Gã mập chưa đi, đang đứng ngã giá với một cô gái trước cửa tiệm cắt tóc, thấy tôi quay lại, lúng túng nói: "Đồng chí cảnh sát, ta còn chưa có giao dịch, không phạm pháp chứ?"

Cô gái trang điểm lòe loẹt chống tay vào hông nói: "Này, ngươi có ý gì, tiệm của ta là tiệm đứng đắn."

Tôi chẳng có tâm trí để ý mấy chuyện vớ vẩn, hỏi trực tiếp: "Lý Cầm lên thành phố lấy tên là gì?"

Gã mập sờ đầu một cái: "Ta nhớ là một cái tên rất kêu..." Hắn nghĩ một lát, vỗ trái cái bốp, nói: "Đúng rồi, Lý Như Mộng."

Tôi vỗ vai hắn: "Tạ ơn!"

Tôi ra khỏi hẻm, quay đầu lại thấy gã mập vẫn đang trả giá, đúng là đánh chết không chừa, vì vậy tôi gọi cho Phong quận trưởng bảo ông ta đến bắt mại dâm.

Băng Tâm đứng đầu hẻm chờ tôi: "Tống Dương ca ca, huynh hỏi được gì mà cao hứng như vậy?"

Tôi nói: "Đa tạ muội nhắc nhở ta, Lý Cầm quả nhiên thay tên đổi họ, chẳng trách chúng ta không tra được gì."

Nói xong tôi gọi cho Vương thúc, bảo ông ta điều tra bệnh án có tên Lý Như Mộng.

Trở lại tiệm may, Tiểu Đào đã lấy áo khoác, than phiền: "Sao đi

lâu như vậy?"

Tôi nói: "Xin lỗi đã bắt cô đợi lâu, cô có hỏi được gì không?"

Tiểu Đào đáp: "Lúc lấy áo tranh thủ nói chuyện vài câu, hắn nói hai vợ chồng là thanh mai trúc mã, quen nhau từ nhỏ, sau đó kết hôn. Vì công việc quá bận bịu nên chưa muốn có con, trên căn bản là không có gì khả nghi."

Quả nhiên hỏi trực tiếp Trương Cường sẽ chẳng được gì, Tiểu Đào tinh ý: "Trông anh có vẻ hào hứng, nghe ngóng được gì à?"

Tôi nói: "Về trụ sở rồi bàn bạc."

Chương 201: Đối đầu

Tôi vừa đi vừa kể chuyện nghe ngóng được cho Tiểu Đào, bây giờ còn chờ Vương thúc điều tra, có cần phải về trụ sở không?

Tiểu Đào nói: "Về thì cũng có làm được gì, tìm tiệm nào ngồi đi, ăn kem không?" Nhưng ngay sau đó lại nói: "À quên Băng Tâm không được ăn đồ lạnh, thôi cô chọn đi."

Quả nhiên người có EQ cao sẽ chú ý tới chi tiết này, Băng Tâm chỉ một tiệm thịt trâu hầm nói: "Tôi muốn ăn cái kia, cha chưa bao giờ cho tôi ăn quán vỉa hè."

Tiểu Đào phất tay: "Đi thôi."

Chúng tôi từ từ ăn xong một bát thịt trâu hầm, điện thoại của Tiểu Đào vang lên, nàng nói mấy câu rồi đưa cho tôi, tôi hỏi: "Là Vương thúc?"

Vương Nguyên Thạch nói: "Tống Dương, tra ra rồi, Lý Như Mộng có điều trị ở bệnh viện tâm thần thứ tư thành phố, ta đang cầm bản fax hồ sơ bệnh án, cô ta bị tâm thần phân liệt."

Tôi nghe qua, lập tức phản ứng: "Quả nhiên là như vậy."

Vương Nguyên Thạch bắt đầu đọc: "Bệnh nhân vì từng phẫu thuật thẩm mỹ thất bại mà có ý muốn tự sát, để trốn tránh thực tế đã tự ảo tưởng ra một nhân cách là của chính bệnh nhân lúc còn trẻ. Nhân cách này rất đối nghịch với nhân cách vốn có, biểu hiện là hành vu tự hủy hoại bản thân. Trải qua điều trị bằng điện châm đã cơ bản hồi phục, nhưng vẫn có tái phát nguy hiểm."

Hồ sơ bệnh án này so với suy luận của tôi không trùng khớp

lắn, nhưng phương hướng thì vẫn đúng đó là Lý Cầm mắc bệnh tâm thần.

Vương Nguyên Thạch hỏi: "Còn cần điều tra gì nữa không?"

"Không có, ông về lại đây đi." Nói xong, tôi bổ sung một câu: "Vất vả cho ông, về rồi tôi mời ông uống rượu."

Sau khi cúp máy, Tiểu Đào hỏi: "Bước tiếp theo nên điều tra cái gì?"

Tôi vỗ bàn một cái: "Điều tra cái chết của Tào Đại Tráng, đây là một điểm đột phá, có thể gỡ mặt nạ của hai vợ chồng này xuống."

Tiểu Đào cười: "Chẳng phải lúc trước anh vô kế khả thi sao? Giờ thoáng cái lại có chủ ý rồi?"

Tôi nói: "Có thể là do đầu óc đã sáng suốt. Lúc trước tôi cứ lo mình sẽ giống Tần pháp y, tạo ra án oan cho nên chậm chạp không dám hành động. Nhưng bây giờ tôi có thể khẳng định 99% đôi vợ chồng này là hung thủ, không thể nghi ngờ."

Tiểu Đào hỏi: "Tào Đại Tráng chết...phải điều tra thế nào? Thi thể chỉ còn là một đống xương trắng."

Tôi nói: "Cô có nhớ chủ nhà trọ nói gì không? Lúc đó Trương Cường tới dọn nhà giúp Đại Tráng, điều này chỉ ra cái gì?"

Tiểu Đào hưng phấn nói: "Hiểu rồi, chỗ ở của Đại Tráng là hiện trường đầu tiên của vụ án. Nhưng thời gian đã lâu như vậy rồi, phải điều tra thế nào đây?"

Tôi nói: "Chỉ có cách dùng tới y học, tới đó xem hung thủ có để lại ADN không, hiện trường giết người chắc chắn không dễ dọn sạch sẽ."

Tiểu Đào nói: "Cái này quá may rủi, nhưng mặt anh trắng như vậy tôi tin là có thu hoạch."

Tôi cười khổ: "Nói như cô thì Bao Công cả đời cũng chả phá nổi án nào. Hai cô đi trước đi, tôi quay lại tiệm may kiếm chút mẫu ADN để so sánh."

Băng Tâm nói: "Mình huynh thôi sao? Muội đi cùng huynh."

Tôi lắc đầu: "Không cần, chuyện này một người thì dễ làm hơn, muội đi với Tiểu Đào đi."

Tôi có cảm giác Lý Cầm nhìn Băng Tâm tràn đầy địch ý, tôi đi một mình sẽ an toàn hơn.

Tiểu Đào hỏi: "Anh dùng lý do gì?"

Tôi mượn đại thúc đang ăn thịt trâu bàn đối diện cái bật lửa, đốt một góc cái áo khoác, nói: "Áo bị hỏng, kêu hắn sửa lại, lý do này được chứ?"

Tiểu Đào cười: "Anh đúng là càng ngày càng gian xảo."

Chúng tôi chia hai ngả, tôi tới tiệm may của vợ chồng Trương Cường, trong tiệm đã không còn đông như ban nãy, hai vợ chồng đang ăn tối. Trông thấy tôi, Trương Cường buông bát đũa xuống, hỏi: "Sao thế, áo khoác mặc không thoải mái à?"

Tôi nhìn mặt Trương Cường có vẻ căng thẳng, có điều không dám dùng động u chi đồng sợ hắn phát hiện đồng tử thay đổi.

Kẻ tập kích tôi đêm hôm đó chắn hắn là Trương Cường, hắn hẳn cũng đã biết tôi là người của cảnh sát, tôi cũng biết hắn là hung thủ, tuy nhiên hai bên đều làm bộ như không biết, thật trớ trêu.

Tôi nói áo khoác bị hỏng, nhờ hắn sửa lại một chút, Trương

Cường luôn miệng nói được được, bắt đầu ngồi sửa áo.

Tôi quan sát bốn phía, phát hiện Lý Cầm đứng đằng sau đống vải cây, nhìn tôi bằng con mắt cảnh giác. Trương Cường ngậm một điếu thuốc, vừa khâu vá, vừa hỏi: "Tiểu ca làm nghề gì?"

Tôi nói: "Ngươi nghĩ ta làm gì?"

"Trông ngươi không quá giống sinh viên, nhưng cũng không giống đã đi làm, là một nhà văn?"

Tôi cười: "Ngươi đoán đúng."

Hắn hiếu kỳ ngẩng đầu lên: "Viết sác gì vậy?"

Tôi đáp: "Sách trinh thám, nghe nói ở đây có xảy ra mấy vụ án mạng, cho nên tới lấy tư liệu."

Tôi cố ý thăm dò hắn, khóe mắt Trương Cường giật giật, sau đó miễn cưỡng cười: "Xem ra cuộc sống của ngươi thật tốt, có một cô bạn gái xinh đẹp như vậy. Trên thành phố đúng là nhiều cơ hội, gõ gõ dăm ba chữ cũng có thể phát tài, chẳng bù cho chúng ta hàng ngày làm việc vất vả mới kiếm được mấy đồng lẻ."

Tôi khiêm tốn: "Đủ sống thôi, à phải nghe nói người chết đầu tiên là em dâu ngươi, có thể kể chi tiết cho ta được không?"

Trương Cường ngẩng đầu lên, ánh mắt lạnh như băng: "Người chết thì có gì mà kể?"

Tôi nhìn vào mắt hắn, nói: "Lúc đó ngươi có trông thấy hung thủ không?"

Hắn đáp: "Lúc đó ta với vợ ăn cơm bên ngoài, cảnh sát cũng đã lấy lời khai, ngươi muốn tư liệu thì đi tìm cảnh sát mà hỏi."

Tôi hỏi tiếp: "Cảnh sát không nghi ngờ ngươi à?"

Hắn cười lạnh: "Nghi ngờ thì sao? Bọn họ chẳng có bằng chứng gì."

Hai chúng tôi nhìn chằm chằm lẫn nhau, mấy giây sau Trương Cường nói: "Huynh đệ, ngươi không phải nhà văn à?"

Tôi cười: "Vậy ngươi nghĩ ta làm gì?"

"Ta cảm thấy ngươi chính là cảnh sát." Mặt Trương Cường lộ ra sát khí.

Tôi sợ sẽ bại lộ thân phận, bèn vội lái sang chuyện khác: "A a, tàn thuốc rơi vào áo ta rồi."

Trương Cường cúi đầu nhìn, vội vàng phủi tro thuốc đi, tiện tay dập luôn điếu thuốc vào gạt tàn bên cạnh. Tôi dùng lưng che tầm mắt của Lý Cầm, âm thầm nhặt một mẩu thuốc bỏ vào túi, không phải điếu vừa dập, thứ nhất trên đó còn bốc khói, không giấu được, thứ hai dễ phát hiện thiếu sót.

Mẩu thuốc tôi trộm có cùng nhãn hiệu với thuốc Trương Cường hút, vết răng cắn cũng tương tự, chắc sẽ có nước bọt của hắn.

Nhưng tôi đã đánh giá thấp Trương Cường, hắn ngẩng đầu lên, rồi liếc nhìn cái gạt tàn, nói: "Tại sao lại thiếu một điếu?"

Tôi kinh ngạc, kẻ này thậm chí trong gạt tàn có bao nhiêu điếu mà cũng nhớ. Trương Cường đếm lại một lượt, đứng lên ánh mắt hung dữ nói: "Ngươi ăn trộm?"

Tôi phô trương thanh thế: "Đầu óc ngươi có bệnh à, ta trộm tàn thuốc làm gì?"

Trương Cường trừng lớn hai mắt, quát: "Có phải ngươi trộm không?"

Tôi vẫn giữ âm lượng như cũ: "Đầu óc ngươi có vấn đề không, ngươi bị thần kinh à?"

Đúng lúc này Lý Cầm đột nhiên đập vỡ cái bát trong tay, ôm mặt chạy vào trong phòng khóc. Trương Cường đau lòng kêu tiếng "Bà xã!" Sau đó nói với tôi: "Ngươi mà lặp lại lần nữa ta bẻ gãy răng ngươi, tin không?"

Tiếng quát của hắn thu hút không ít người đi đường chú ý, tôi chẳng sợ hãi chút nào, nói: "Động thủ đi, chúng ta đang không biết có lý do nào bắt ngươi đây."

Đột nhiên hắn cười, cười rất dữ tợn: "Thực ra ngay lần đầu ngươi tới đây ta đã nhận ra, ba người bọn ngươi đều là chuyên gia trên thành phố xuống." Hắn hạ thấp giọng, hai mắt sáng lên: "Các ngươi tới để bắt lão tử!"

Chương 202: Bí mật trong ổ chuột

Tôi ngẩn người một chút, không ngờ tên này lại dám ngông cuồng như vậy, bèn âm thầm đưa tay vào túi bật ghi âm điện thoại, do thao tác này đớn giản hơn việc gọi điện, không cần nhìn vào máy.

Tôi nói: "Nói như vậy là ngươi thừa nhận những vụ án kia đều có liên quan tới ngươi?

Trương Cường cười nhạt, bỗng nhiên giả ngu: "Ơ, ngươi đang nói gì, ta nghe chẳng hiểu?"

Tên này quá giảo hoạt, tôi hừ lạnh một tiếng: "Được, ngươi cứ chờ xem, chúng ta sớm muộn cũng tìm ra bằng chứng."

Trương Cường mê man nói: "Rốt cuộc ngươi đang nói gì? Phải rồi, áo ngươi sửa xong rồi đây, cầm lấy."

Tôi nhận lấy cái áo, lúc rời khỏi tiệm may, Trương Cường lộ ra một nụ cười nham hiểm: "Trời tối rồi, đi đường cẩn thận đấy!" Sau đó đưa tay lên cổ ra dấu đe dọa.

Tình huống vừa rồi không nằm trong dự liệu của tôi, có điều rất may là tôi đã laya được mẫu ADN của hắn.

Tôi chạy tới chỗ ở cũ của Tào Đại Tráng, cảnh sát đã tới, một đám vây quanh một thư sinh đang chơi LOL, tôi tò mò hỏi: "Cái gì vậy?"

Tiểu Đào nhăn nhó nói: "Tên tử trạch này nhất định phải đánh

xong trận mới chịu đứng lên, chúng tôi chỉ có thể chờ đợi."

Tên thư sinh không thèm quay đầu lại, nói: "Cái gì tử trạch? Nói chuyện chú ý một chút, đột nhiên xông vào nhà ta, bắt ta ra ngoài, quá không tôn trọng."

Hoàng Tiểu Đào chống nạnh, trợn mắt: "Nếu không tôn trọng ngươi ta đã không đứng chờ ngươi chơi game."

Trông thấy Riven của hắn vừa bị Garen nhảy ra từ trong bụi cỏ solo kill, tôi nói: "Huynh đệ, kỹ năng của ngươi kém quá, mau đầu hàng đi."

Hắn đáp: "Không chiến đấu tới hơi thở cuối cùng, ta không nhận thua."

Tôi quan sát trong phòng một chút, quá đỗi bừa bộn, hộp cơm vứt khắp nơi, tàn thuốc vương vãi đầy nhà, mấy cái hộp lúc dọn đồ tới cũng chẳng thèm vứt. Nhưng có một tử trạch ở trong phòng này, đối với tôi lại là tin tức tốt, khả năng từ khi dọn tới hắn chưa từng quét dọn nhà cửa.

Rốt cuộc gã thư sinh cũng chơi xong ván game, đứng lên duỗi người: "Điều tra thì được, nhưng các ngươi đừng có động vào ổ cứng của ta, trong đó có tài liệu quan trọng."

Tiểu Đào mắng: "Ai hơi đâu quan tâm ba cái tài liệu của ngươi."

Hắn ra ngoài, chúng tôi đóng cửa lại bắt đầu kiểm tra. Sàn nhà trải một lớp xốp giá rẻ, tổ kỹ thuật vạch nó lên, bên dưới là xi măng. Bọn họ xịt luminol lên sàn, sau đó dùng tia tử ngoại tìm vết máu.

Tôn Băng Tâm cố ý dò hỏi: "Ồ, Tiểu Đào tỷ tỷ, sao tỷ có thể đứng trong đám bừa bộn này mà không nhăn mặt, hay nhà tỷ cũng bừa bộn y như vậy?"

Dĩ nhiên là Tiểu Đào không chịu thua rồi: "Cô hỏi Tống Dương xem có bừa bộn không, hắn tới nhà ta ngủ mấy lần rồi."

Băng Tâm mặt đầy kinh ngạc, sau đó cố tỏ ra bình tĩnh, nói: "Thôi đi, thế thì có gì đáng kể, hồi bé chúng ta còn ngủ chung giường cơ, phải không Tống Dương ca ca?"

Tôi xạm mặt lại nói: "Tôi đâu có phải danh kỹ kinh thành, tới nhà các cô ngủ thì có gì đáng khoe?"

Cả hai cùng bật cười, không ngờ tôi cũng nhanh trí.

Tổ kỹ thuật chẳng phát hiện được gì trên sàn nhà, chân tường hay phòng vệ sinh cả. Đột nhiên Băng Tân hét lên một tiếng, ôm chặt tay tôi: "Á, có chuột!"

Tôi cúi đầu nhìn, một con chuột nhắt không biết từ đâu chui ra, đánh hơi khắp nơi, có thể là ngửi thấy mùi con người, nó vội chui vào gậm bàn.

Tôi bĩu môi: "Người chết thì không sợ, lại sợ con chuột. Ơ chờ đã, có chuột!".

Tiểu Đào cau mày: "Tống Dương, phản ứng của anh bị lag à, con chuột thì sao?"

Tôi mừng rỡ nói: "Hang chuột cũng có thể tìm được manh mối."

Nghe câu này, lập tức Băng Tâm đơ người, tôi bảo nếu không chịu được thù ra ngoài hóng gió đi, nàng lại kiên quyết lắc đầu.

Trong nhà có chuột nhắt, ắt sẽ có một ổ chuột, bởi tốc độ sinh sản của chuột phải nói là siêu nhanh.

Tôi bảo cảnh sát dời cái bàn đi, sau đó dùng ngón tay gõ gõ thăm dò chân tường. Chợt thấy một chỗ có vẻ rỗng, tôi lập tức nói:

"Cạy mảng tường chỗ này ra, nhẹ nhàng một chút."

Không ai mang dụng cụ, một cảnh sát chạy ra ngoài đi mua, gã trạch nam lao vào la lên: "Này này, không được đập tường nhà ta, các ngươi làm xong phủi đít bỏ đi, chủ nhà đuổi ta thì sao?"

Hoàng Tiểu Đào nói: "Ta sẽ giải thích với chủ nhà."

Trạch nam mặt như đưa đám: "Ngươi xem các ngươi biến nhà ta thành cái gì, tối nay làm sao ta ngủ được, tự ý vào điều tra mà không bồi thường gì sao?"

Băng Tâm chợt chỉ lên giá sách hỏi: "Học trưởng, ngươi cũng tham gia kỳ thi tuyển sinh sau đại học à?"

Hắn ngượng ngùng gật đầu: "Ừ...đúng!"

Thì ra tên này sau khi tốt nghiệp đại học chưa tìm được việc làm, nói với ở nhà là học tiếp văn bằng hai, thuê một nhà trọ bên ngoài, chơi game thâu đêm suốt sáng để trốn tránh thực tế.

Băng Tâm nói: "Ta cũng định ôn thi, nhưng tiếng Anh không tốt lắm, liệu có thể thỉnh giáo ngươi mấy vấn đề không?"

Trạch nam đỏ mặt: "Được...được."

Tôn Băng Tâm hỏi hắn mấy câu, toàn là tiếng Anh cơ bản cấp 2, nhưng trạch nam rất nghiêm túc giải đáp. Theo tôi biết thì tiếng Anh của Băng Tâm rất tốt, thời học sinh từng tham gia trại hè quốc tế, có thể nói chuyện với bạn bè nước ngoài bình thường.

Trạch nam có vẻ đã rất lâu không nói chuyện với con gái, bị Băng Tâm tâng bốc, lập tức biến thành con lừa, đến chuyện bồi thường cũng quên mất.

Hoàng Tiểu Đào mỉm cười, nhìn hắn như muốn nói: trẻ nhỏ dễ dạy!

Một lát sau, tường được đục ra, thì ra đây là tường gạch chịu lực, bên trong rỗng, có một ổ chuột. Bị chiếu đèn pin vào, nhất thời một đám chuột lông trơn bóng ngọ nguậy, trông rất ghê tởm, không ai dám động vào.

Trạch nam la lên: "Thật là kinh tởm, đừng có thả chúng ra, không làm sao ta ngủ được."

Tôi bảo tiểu Chu: "Ra chợ gần đây hoặc tiệm cơm nào đó, xin ít mai cua sống và một thùng gỗ."

Tiểu Chu và một cảnh sát đi ra ngoài, lát sau mang những thứ tôi cần về. Tôi mở cái thùng gỗ ra, dùng bật lửa nướng mai cua một hồi rồi ném vào. Chỉ nghe một loạt âm thanh chít chít, đám chuột chen chúc lao ra, chui vào thùng gỗ. Tôi nhanh chóng đậy nắp thùng lại, nhốt bọn chúng trong đó.

Hoàng Tiểu Đào khen: "Thần kỳ quá, sao anh nghĩ ra chiêu này?"

Tôi cười: "Đây là một phương pháp bắt chuột cổ xưa, chuột thích ngửi mùi khói mai cua, giống như mèo thích ngửi mùi catnip vậy. Ngỗ Tác thời xưa thường đối mặt với đám chuột gián chi nên trong sách cũng ghi chép lại một vài phương pháp dân gian bắt chuột."

Băng Tâm nói: "Tống Dương ca ca, mau lại đây xem, đúng là trong này có đồ."

Chúng tôi đi tới, trong hang có một đống rác, lẫn trong đó là hai mẩu xương trắng. Tôi dùng nhíp gắp lên, so sánh với ngón tay mình, hai mẩy xương này rất dễ nhầm lẫn với xương heo, nhưng thực ra là ngón tay người.

Băng Tâm chợt hiểu ra: "Thì ra hai ngón tay mà thi thể bị thiếu nằm ở đây."

Tôi gật đầu: "Xem ra hung thủ chặt xác trong phòng này, đám chuột ngửi thấy mùi máu, tha trộm hai ngón tag về ổ gặm, vô tình lưu lại chứng cứ cho chúng ta."

Trạch nam hét lên một tiếng: "Ngươi nói cái gì? Trong phòng này có kẻ giết người chặt xác, đáng sợ quá!"

Chẳng ai thèm để ý đến hắn, tôi bới đống rác trong hang chuột, tìm được một băng dán y tế, dưới lớp bông còn có vết máu. Chuột tha nó vào ổ là để liếm lớp cao su phía trên, bởi cao su hóa học có vị ngọt.

Tôi giao miếng băng dán, hai mẩu xương ngón tay cùng tàn thuốc lấy được từ nhà Trương Cường cho tiểu Chu mang về xét nghiệm, Tiểu Đào thì bồi thường cho trạch nam 300 tệ, thật ra là tiền bịt miệng, bảo hắn đừng làm ầm ĩ lên.

Tiểu Chu hỏi tôi: "Tống ca, thùng chuột này xử lý thế nào, cũng không thể thả ra được."

Cách tốt nhất để diệt chuột là dùng khói lưu huỳnh, nhưng rất độc và gây hại cho chó mèo, tôi nói: "Ném mấy cục băng phiến vào, để bọn chúng tự chết, nhớ xử lý xác mấy con chuột cho sạch sẽ, không ngày mai ở chợ lại có thịt dê giá rẻ."

Chương 203: Thu lưới

Chúng tôi về trụ sở, tuy giờ đã hơn 7h nhưng chẳng ai nói tới việc ăn cơm, tất cả đều nôn nóng chờ đợi kết quả của tiểu Chu.

Nếu máu trên băng dán không phải của Trương Cường, chúng tôi thầh là chỉ có thể trơ mắt đứng nhìn hung thủ nhởn nhơ ngoài vòng pháp luật. Trừ khi hắn lại tiếp tục gây án, nhưng việc này tuyệt đối tôi không hy vọng xảy ra.

Tám giờ, tiểu Chu bước ra từ phòng thí nghiệm, Tiểu Đào đã nôn nóng không thể chờ, hỏi: "Sao rồi sao rồi?"

Tiểu Chu tỏ vẻ ngập ngừng: "Hai mẩu xương ngón tay có ADN trùng với thi thể, vết máu trên băng dán..." hắn cố ý dừng một chút: "Với DNA trên mẩu thuốc Tông Dương đưa cho ta...là cùng một người!"

Tất cả đều vỡ òa, đây là cảm xúc xuất phát từ tận thâm tâm. Tiểu Đào gõ bàn mấy cái mọi người mới yên tĩnh trở lại, nàng nghiêm nghị quát: "Chuẩn bị thu lưới!"

Chúng tôi gấp rút chạy tới tiệm may của Trương Cường, cảnh sát viên phụ trách theo dõi tiệm may đã gọi chủ cho thuê tiệm tới, theo lời dặn của chúng tôi, tiến lên gõ cửa: "Mở cửa, tới đọc số điện."

Gõ mấy cái không thấy ai ra, chủ nhà hỏi: "Đồng chí cảnh sát, Trương Cường phạm tội gì, có phải liên quan tới mấy vụ giết người không?"

Tôi nghi ngờ nói: "Làm sao ngươi biết?"

Chủ nhà cười ha hả: "Tôi quen chủ nha ở khu vực đó, hồi tối nghe hắn nói các người mới điều tra trong nhà trọ của hắn, giống như đã tìm được manh mối quan trọng gì đó."

Hoàng Tiểu Đào mắng: "Chết tiệt, mất không tiền bịt miệng!"

Tên trạch nam khôn biết giữ mồm giữ miệng, chưa được mấy tiếng đã truyền tới tận đây, rất có thể Trương Cường đã bỏ trốn, nhưng không ngờ tình huống sau đó còn nghiêm trọng hơn tôi nghĩ.

Tôi rút giây kẽm phá khóa, đồ đạc bên trong vẫn còn y nguyên, giống như chủ nhà chỉ tạm thời đi ra ngoài.

Phía sau là phòng ngủ của hai vợ chồng, tôi chợt phát hiện có sợi tóc dài trên đất nhặt lên nói: "Chẳng phải Lý Cầm để tóc ngắn sao?"

Tiểu Đào hỏi: "Hay là chúng bắt giữ con tin?"

Trên bàn trang điểm có vài chai lọ hóa trang, tôi lần lượt vặn nắp ngửi, trong một chai thủy tinh có mùi ether.

Căn nhà này nhìn một cái là lộ ra hết, bọn chúng có thể giấu người ở đâu? Tôi mở tủ quần áo ra, ngửi thấy bên trong có một mùi hôi, là mùi cơ thể lâu ngày chưa tắm, mặt trong cánh tủ còn có vết móng tay cào.

Tôi hốt hoảng, mấy lần tới đât mà không ngờ tới trong phòng nhốt một người.

Có lẽ là bọn chúng chuẩn bị giết người ấy, nhưng vì có sự xuất hiện của chúng tôi nên kế hoạch bị hoãn lại, liền chuốc thuốc mê giữ cô ta làm con tin.

Tôi nhìn xung quanh, chú ý tới lịch treo tường bị lệch, nhìn sang bên cạnh thì là một cái cửa sổ, không cài then. Tôi dùng động

u chi đồng nhìn, phát hiện khung cửa mới bị lau sạch, trên đó có dấu vân tay lờ mờ, cho thấy có người trèo từ đây ra.

Tôi nhảy ra khỏi cửa sổ, đi tới con hẻm phía sau, phát hiện trên đất có vết bánh xe, vội nói: "Bọn chúng bỏ trốn chưa tới một giờ."

Tiểu Đào liền ra lệnh: "Điều tra biển số xe của Trương Cường, liên lạc với trạm thu phí bảo họ ngăn chiếc xe này lại, những người khác chia nhau ra đuổi theo dọc theo mấy lối rẽ."

Tôi khoát tay: "Chờ chút!" Sau đó gọi chủ nhà hỏi xe Trương Cường màu gì, hắn nói là xe van màu trắng, hay dùng chở hàng, bên ngoài dán dòng chữ "Tiệm quàn áo Cường tử" rất dễ nhận, còn có số điện thoại.

Hoàng Tiểu Đào lại giao nhiệm vụ cho mấy cảnh sát đi thông báo cho cảnh sát giao thông huyện, phối hợp chặn xe.

Ba người chúng tôi lên xe Tiểu Đào, đuổi theo một hướng, nửa tiếng sau có tin báo phát hiện chiếc xe ở một con đường, chúng tôi vội lập tức chạy tới.

Tới con đường đó, từ xa đã nghe tiếng hú còi xe cảnh sát, Tiểu Đào tăng tốc đuổi theo, chỉ thấy một chiếc xe van trắng đang chạy trên đường, mấy xe cảnh sát đuổi phía sau, dùng loa nói: "Người phía trước lập tức tấp xe vào lề, nếu không chúng ta sẽ lựa chọn biện pháp cưỡng chế."

Nhưng chiếc xe van không hề giảm tốc độ, cân nhắc việc trên xe có con tin, cảnh sát không dám ép thật sát, cứ như vậy bám theo phía sau.

Tôi bảo Tiểu Đào chạy nhanh lên một chút, dùng động u chi đồng nhìn xuyên vào trong xe. Hai xe cách nhau chừng 50m, tôi phóng đồng tử tới cực đại mới nhìn rõ bên trong, chỉ thấy một

người: "Trong xe không phải Trương Cường, cũng không phải con tin, chặn nó lại!"

Tiểu Đào gọi điện đàm, xe cảnh sát nhanh chóng chèn hai bên, chặn xe van lại. Tôi vội nhảy xuống xe, đi qua đám cảnh sát, chỉ nghe trong xe có người đang liều mạng gào thét: "Cứu mạng, cứu mạng, xe sắp nổ."

Mọi người giật mình, tôi mở cửa xe, trông thấy một người đàn ông trung niên ngồi ở ghế lái, tay bị dán chặt bằng băng keo lên vô lăng, người mặc áo thun, ngực dán một khối đen lòng thòng dây rợ, có một cái đèn đỏ nhỏ, không ngừng lóe sáng.

Tôi đưa tay ra, Tiểu Đào ngăn cản: "Đừng đụng vào, để gọi chuyên gia gỡ bom tới xử lý."

Tôu dùng một tay nâng cái áo, phát hiện nhẹ tênh, cười nói: "Là giả!"

Tôi cởi cái khối đen trên người hắn ra, quả nhiên chỉ là một cuộn giấy, thứ phát sáng là đồng hồ điện tử, làm rất giống.

Hỏi gã trung niên có chuyện gì xảy ra, hắn nói tan việc trên đường về nhà thì bị một nam hai nữ chặn lại uy hiếp, cướp xe, sau đó quấn quả bom vào người hắn, dán tay hắn vào vô lăng bảo hắn chạy xe, dừng lại sẽ chết.

Trương Cường là một kẻ giỏi diễn xuất, lúc đó hắn nói như thật, khiến gã trung niên tưởng thật, không thể làm gì khác hơn là cắm đầu lái xe.

Hoàng Tiểu Đào tức giận đấm vào thành xe: "Chết tiệt, lại để xổng mất, tên khốn này quá quỷ quyệt!"

Tôi hỏi gã trung niên hình dáng xe hắn thế nào, hắn nói là một chiếc santana, còn có biển số xe, Tiểu Đào lại báo cho cảnh sát giao thông lần nữa.

Tôi hỏi tiếp: "Hai cô gái ngồi trong, có một cô tóc dài, hình dáng ra sao?"

Hắn suy nghĩ một chút, đáp: "Chừng hai mươi, rất xinh đẹp, nhưng có cảm giác cô ta thần trí mơ hồ."

Hoàng Tiểu Đào mở một tấm ảnh trong điện thoại: "Là cô ta?"

Hắn gật đầu: "Đúng, đúng, chính là cô ta."

Tiểu Đào chợt vỗ trán, ngửa mặt lên trời: "Sợ cái gì thì gặp cái đó."

Tôi hỏi sao thế? Nàng nhỏ giọng: "Là con riêng của chủ tịch huyện."

Chúng tôi bị đánh lạc hướng, khả năng người đã chạy khỏi huyện thành, mọi người vẻ mặt như đưa đám, ai cũng nản chí. Có điều vẫn phải đuổi theo, không thể vứt bỏ tia hy vọng cuối cùng được. Tôi muốn nhìn trên xe van một chút, Tiểu Đào bảo các cảnh sát khác đuổi theo trước, nàng với Băng Tâm ở lại.

Vào trong xe van, có một ít vải vụn cùng mấy túi đồ ăn nhẹ. Tôi phát hiện một chai thuốc rỗng dưới ghế lái, nhãn đã bị xé. Tôi không phải thần tiên, chỉ ngửi mùi đã đoán được là thuốc gì, nhưng chai thuốc này rất mới, phía trên không bám bụi.

Trước đây không phát hiện hai vợ chồng này có bệnh tật gì, chẳng lẽ là bệnh tâm thần của Lý Cầm tái phát? Như vậy đây là thuốc ức chế cảm xúc.

Tôi buồn chai thuốc xuống: "Tiểu Đào, có thể bọn chúng vẫn còn trong huyện."

Tiểu Đào cả kinh: "Anh chắc chứ?"

Tôi ngập ngừng nói: "Chỉ có 30%, tôi nghĩ rằng Lý Cầm phát

bệnh, Trương Cường sẽ mang con tin tới chỗ nào đó sát hại, xử lý xong thì bọn chúng cũng dễ chạy trốn hơn."

Tiểu Đào nói: "Vậy bọn chúng tám chín phần sẽ tới cảnh rừng kia, đó là nơi ẩn náu tốt nhất trong huyện. Lên xe!"

Chương 204: Rừng rậm kinh hoàng

Sau khi lên xe, Tiểu Đào gọi cho Vương Nguyên Thạch cùng đi, chúng tôi chạy tới cạnh xa lộ rồi xuống xe đi bộ.

Ban đêm rừng rậm sâu thăm thẳm, yên tĩnh, nhưng tránh bị phát hiện không ai dám bật đèn. Băng Tâm níu chặt một tay tôi, tay còn lại tôi nắm tay Tiểu Đài, dùng động u chi đồng quan sát bốn phía, đồng thời hướng mũi lên ngửi ngửi.

Chợt có tiếng gì đó, tôi ra hiệu cho hai nàng đừng lên tiếng, trong tĩnh lặng hình như có tiếng phụ nữ khóc, chúng tôi hướng về phía đó đi tới.

Đúng lúc này đột nhiên trong rừng có sương mù giăng, điều này rất kỳ lạ, bởi giờ đã là mùa đông.

Tôn Băng Tâm run run hỏi: "Tống Dương ca ca, ở đây không có ma thật chứ?"

Tôi nói: "Không sao, ta gặp ma nhiều rồi."

Nghe thấy vậy, nàng càng níu chặt tay tôi hơn, Tiểu Đào chợt chỉ một hướng, nói: "Nhìn xem!"

Chỉ thấy chỗ đất trống có một chiếc santana, biển số đúng như lời gã trung niên nói. Quả nhiên Trương Cường rất cẩn thận, không đỗ xe ở vệ đường mà lái thẳng vào tròn rừng, thân xe bị cành cây quệt xước rất nhiều.

Cửa xe không khóa, trên ghế vẫn còn hơi ấm, cho thấy bọn

chúng mới rời đi chưa lâu, khả năng con tin vẫn còn sống.

Chui ra khỏi xe, đột nhiên trong kính chiếu hậu hiện ra một cô gái mặc váy đỏ, đầu tóc bù xù, bộ váy kiểu áo cưới thời phong kiến. Tôi xoay người lại nhìn, kết quả phía sau chẳng có gì.

Chẳng lẽ oan hồn cô gái bị chết dưới giếng thật sự quanh quẩn ở đây? Nếu câu chuyện đó có thật, oán khí của cô ta rất nặng, chết đi biến thành ác quỷ cũng là chuyện dễ hiểu.

Quỷ chỉ là một loại năng lượng tinh thần lưu lại trên thế gian, chúng không có ý thức về bản thân, nhưng lại có nhận thức về lãnh thổ, đa số không muốn bị quấy rầy.

Tiểu Đào hỏi tôi nhìn thấy gì, tôi đáp: "Không có gì, tiếp tục đi tìm."

Tay phải tôi dắt Băng Tâm, tay trái dắt Tiểu Đào, chẳng để ý gì khác chỉ sợ sương mù càng ngày càng lớn sẽ đi lạc.

Đi trong màn sương dày đặc, đột nhiên tôi có cảm giác ai đó phà hơi vào cổ mình lạnh buốt, nhưng cũng có thể là gió. Trong hoàn cảnh này, từng cử động của ngọn cây cọng cỏ cung sẽ bị ý nghĩ chủ quan phóng đại.

Tôn Băng Tâm hô lên: "Tống Dương ca ca, hình như có người đi theo phía sau."

Tôi nói: "Cứ đi thẳng, đừng sợ, nó không dám làm gì muội đâu."

Băng Tâm rùng mình: "Huynh nói ai là nó, là người hay ma?"

Tôi lẩm bẩm khẩu quyết trừ tà của ông nội dạy, cảm giác có người đi theo phía sau dần dần biến mất. Đột nhiên tôi nghĩ, tại sao nữ quỷ này lại tới, chẳng lẽ do dương khí của người sống kinh động tới nó?

Trương Cường đã giết mấy người, sát khí quá mạnh, ma quỷ đều chỉ bắt nạt kẻ yếu bóng vía, không dám động đến Trương Cường, liền tới tìm chúng tôi.

Lần này về nghỉ tết tôi phải bù đắp một chút phương pháp trừ tà của tổ tiên, những thứ đó đọc qua tôi cho là mê tín phong kiến, không nghiêm túc nghiên cứu, giờ mới hiểu trên đời có một số việc rất khó giải thích bằng khoa học. Nếu như thật sự trên đời có ma quỷ, vậy thì Ngỗ Tác là một trong những nghề có xác xuất gặp ma nhiều nhất.

Đột nhiên trong rừng vang lên một giọng con gái, tiếng cười âm u lạnh lẽo, chanh chua nói: "Ngươi không thể giết ta, ta là cái bóng của ngươi, là linh hồn của ngươi, ngươi không thoát khỏi ta đâu con tiện nữ xấu xí đê tiện!"

Tôn Băng Tâm sợ đến run cầm cập, ôm chặt cánh tay tôi, tôi ra hiệu cả hai đừng lên tiếng. Sau đó là tới giọng của Lý Cầm, cô ta hét: "Lão công, mau giết nó, ta không chịu nổi nữa."

Lại một tràng cười chanh chua: "Các ngươi giết ta bốn lần rồi, có tác dụng không? Tối nay người phải chết là ngươi, ngươi cái gì cũng sau, vừa đáng thương vừa hèn mọn, ngươi căn bản không xứng đáng tồn tại trên cõi đời này, không xứng đáng có người yêu thương!"

Lý Cầm gào lên: "Đủ rồi, câm miệng cho ta!"

Tiếp theo là giọng Trương Cường, hắn hung tợn mắng: "Con điếm thối tha, cấm ngươi làm nhục vợ ta, trong mắt ta nàng vĩnh viễn là một cô gái xinh đẹp nhất đời."

Giọng chanh chua lại cười lạnh: "Nữ thần trong tim ngươi đã bị không biết bao nhiêu gã chơi qua, bồn cầu công cộng còn sạch sẽ hơn ả, chỉ có loại đàn ông thất bại như ngươi mới coi ả là bảo bối."

"Câm mồm!" Trương Cường gầm lên một tiếng, sau đó là âm thanh chát chát vang lên, hình như là hắn bạt tai ai đó.

Lý Cầm ấm ức nói: "Lão công, sao ngươi lại đánh ta?"

Trương Cường áy náy nói: "Thật xin lỗi, ta đánh con điếm kia, giờ ta sẽ giết chết nó."

Tôi thoáng chốc bừng tỉnh, cô gái chanh chua kia là nhân cách khác của Lý Cầm, hai nhân cách đang không ngừng hoán đổi, tự chửi bới nhau.

Dĩ nhiên Trương Cường không thể giết nhân cách chanh chua này, bởi cả hai đều là nhất thể. Hơn nữa ban nãy nhân cách kia còn nói hai vợ chồng đã giết mình bốn lần, nói cách khác, Trương Cường mặc quần áo của Lý Cầm thời trẻ cho mấy nạn nhân, giết chết trước mặt Lý Cầm, tượng trưng cho giết chết nhân cách kia, Lý Cầm sẽ ổn định được một thời gian.

Toàn bộ nạn nhân đều chết thay cho nhân cách khác của Lý Cầm. Tôi hoàn toàn không nghĩ tới điểm này, cho rằng hắn giết người chỉ vì vợ mình ghen tỵ, không ngờ lại là thế này.

Tiểu Đào đột nhiên rút súng ra, lao tới hét: "Không được động đậy, cảnh sát đây!"

Trương Cường lớn tiếng: "Đừng có lại gần, nếu không ta giết nó."

Tôi với Băng Tâm ở phía sau, trông thấy Trương Cường kề dao vào cổ con gái chủ tịch huyện. Cô bé kia thần trí vẫn mơ hồ, trên người mặc cái váy đỏ thướt tha, da thịt đã lạnh cóng tới trắng bệch.

Lý Cầm nấp sau Trương Cường, ánh mắt hoảng sợ nhìn chúng tôi. Tiểu Đào lao ra cũng hoàn toàn là bất đắc dĩ, lúc này nếu không hiện thân, con tin chắc chắn sẽ chết, năng lực phán đoán

của nàng rất chính xác.

Trương Cường nhìn tôi, gằn giọng: "Không ngờ chúng ta lại gặp nhau, xem ra chuyên gia thành phố phái xuống lần này không phải vô dụng, chỉ mất mấy ngày đã tra được ra ta."

Tôi nói: "Có bênh tại sao không tới bệnh viện chữa trị, lại phải dùng phương pháp tàn ác này?"

Trương Cường giọng khàn khàn: "Trên thế giới có ai bị tâm thần phân liệt mà chữa khỏi không? Ta chỉ có thể dùng loại phương pháp này, bởi vì nàng là người vợ ta yêu nhất."

Lý Cầm đột nhiên ôm đầu hét lên: "Lão công, ngươi đang nói gì, ta không có bệnh, ta không có bệnh."

Trương Cường vội quay đầu trấn an, ngữ khí hoảng hốt: "Không không, không phải ta nói nàng, ta nói bọn chúng có bệnh."

Ý thức được mình lộ ra sơ hở, Trương Cường dùng giọng uy hiếp nói: "Bỏ súng xuống, nếu không ta giết con bé này, nó là con gái chủ tịch huyện, ta biết các ngươi không dám để nó chết đâu."

Tôi hỏi: "Tại sao ngươi biết nó là con chủ tịch huyện?"

"Ở huyện Thanh Liên này, chuyện đồi bại của lão ai mà chẳng biết." Trương Cường cười gằn.

Tiểu Đào bỏ súng xuống, Trương Cường được voi đòi tiên, bắt đầu ra điều kiện: "Các ngươi lập tức rút lui xa 3km, cấm đi theo ta, nếu không ta giết con tin!"

Tiểu Đào lạnh lùng nói: "Ngươi mà ra tay, sẽ không có bất kỳ lợi ích gì."

Trương Cường nói: "Cái mạng của ta chẳng đáng mấy xu, nhưng ta biết con bé này mà chết thì các ngươi không gánh nổi."

Tiểu Đào cười khẩy: "Ếch ngồi đáy giếng, đúng là đồ nhà quê không va chạm xã hội, chỉ sống chết của một con riêng chủ tịch huyện làm sao ảnh hưởng tới cảnh sát thành phố chúng ta. Ta nghiêm túc nói cho ngươi biết, giờ ngươi chỉ có hai con đường để chọn, một, giết con tin thì ta nổ súng bắn chết ngươi, vợ ngươi thì bị bắt; hai là khoanh tay chịu trói để hưởng khoan hồng của pháp luật."

Trương Cường la lên: "Có cái rắm, ta chẳng tin các ngươi sẽ khoan hồng, ta gánh bốn mạng trên vai, nhất định là xử bắn."

Tôi đính chính: "Năm mạng!"

Hắn cười: "Không sai, các ngươi điều tra cũng thật chi tiết, Tào Đại Tráng cũng là ta giết!"

Chương 205: Một đao chém cụt tay

Tôi hỏi: "Tại sao phải giết Tào Đại Tráng, hai người chẳng phải anh em tốt sao?"

Tôi cố ý kéo dài thời gian, vừa rồi bộ đàm của Tiểu Đào có vang lên mấy tiếng nhưng nàng không trả lời, cho thấy cảnh sát đang chạy về phía này.

Trương Cường Đáp: "Hắn đáng chết!"

Tôi dò hỏi: "Hắn biết bí mật nên ngươi giết người diệt khẩu?"

Trương Cường hét: "Thằng khốn đó vơ vét tài sản của ta!"

Hắn nói Tào Đại Tráng biết chuyện của vợ chồng hắn từ đầu năm, nhưng không báo cảnh sát, mà lựa chọn tống tiền. Ban đầu là vài ngàn tệ, sau là cả chục ngàn. Tào Đại Tráng ỷ vài mối quan hệ bạn bè với Trương Cường, nghĩ hắn không dám làm gì mình.

Cuối cùng Trương Cường tới nhà Đại Tráng để đàm phán, bảo hắn cho một cái giá chốt, sau này đừng đòi tiền mình nữa. Kết quả là đàm phán bất thành, Trương Cường liền giết Tào Đại Tráng, phân thây trong phòng, vứt ở công trường xây dựng.

Hắn một mực nói là ra tay một mình, nhưng kết quả khám nghiệm tử thi rõ ràng cho thấy hung thủ là hai người, Trương Cường đang muốn gánh tội thay vợ hắn.

Tình cảm của hắn đối với thê tử vô cùng sâu đậm, tôi thoáng nghĩ có thể ra tay với Lý Cầm, bắt hắn thả con tin, nhưng Lý Cầm

cứ nấp sau lưng hắn, căn bản không có cơ hội tiếp cận.

Trương Cường cười gằn: "Đám cảnh sát huyện đúng là heo ngu ngốc, chẳng điều tra được cái gì."

Tiểu Đào nói: "Nhưng giờ chúng ta đang ở trước mặt ngươi, đây là hậu quả từ việc khinh thường lực lượng cảnh sát."

Trương Cường chẳng thèm ngó tới: "Ngươi con mẹ nó nới hươu nói vượn, đều là do tên chó họ Phong tổ chức chào đón các ngươi linh đình, khiến cả huyện đều biết, cho nên lần đầu các ngươi vào tiệm ta đã biết là cảnh sát. Vợ ta thấy vậy nên hoang mang, phát bệnh, đêm đó chạy ra ngoài nếu không làm sao các ngươi tra ra được ta?"

Vừa nói, Trương Cường vừa lo lắng liếc mắt nhìn Lý Cầm, mấy chữ 'phát bệnh', 'có bệnh' dường như là từ nhạy cảm với ả.

Thì ra đêm đó tập kích tôi là do vậy, nhưng Trương Cường cũng quá coi thường chúng tôi rồi, thực ra không có việc đêm đó xảy ra, chúng tôi cũng đã nghi ngờ hắn từ trước.

Đúng lúc này trong rừng vang lên tiếng bước chân dồn dập, Vương Nguyên Thạch dẫn một đội cảnh sát tới, từng họng súng lạnh giá chĩa vào Trương Cường, hắn kinh hãi hét: "Ai cho ngươi gọi người tới?" Con dao xiết càng chặt hơn.

Hoàng Tiểu Đào giang tay ra: "Ngươi cũng thấy đấy, bộ đàm ta không hề nhận, là tự bọn họ tìm đến."

Trương Cường hoảng hốt: "Lùi về sau hết cho ta, không ta giết nó!"

Tiểu Đào bảo đội cảnh sát lùi ra, họ giải tán, nhưng là kế sách âm thầm bao vây, trong rừng đầy sương mù, ban đêm tầm nhìn hạn chế nên Trương Cường không phát hiện.

Hắn lại bắt đầu ra điều kiện, muốn một cái xe đầy xăng, cảnh sát không được bám theo.

Cứ giằng co như vậy thì không ổn lắm, con tin có vẻ yếu, chắc do hít nhiều thuốc mê, sợ sẽ nguy hiểm tính mạng, tôi cắn răng đưa ra quyết định: "Hay là thế này đi, ta đổi chỗ cho con bé, ngươi mang theo ta thì dễ dàng tẩu thoát hơn."

Hoàng Tiểu Đào trợn mắt nhìn tôi. Trương Cường cười lạnh: "Ngươi là cái thá gì?"

Tôi nói: "Ta là đội trưởng, lời nói của ta tương đối có trọng lượng."

Tiểu Đào lên tiếng: "Tống Dương, anh nói bậy bạ gì vậy, tôi mới là đội trưởng, để tôi thế."

Băng Tâm cũng nói: "Cha ta là cục trưởng, ngươi bắt ta đây này."

Trương Cường ngửa nặt lên trời cười lớn: "A, còn tranh nhau, thật là hi sinh vĩ đại, ta còn muốn vỗ tay khen đấy."

Hắn dùng dao chỉ vào mặt tôi: "Trông ngươi trắng trẻo, lại điềm tĩnh, khả năng là quan lớn nhất, ngươi qua đây!"

Tôi thầm nghĩ nhãn lực kiểu mẹ gì vậy, nhưng đây là chuyện tốt, tôi vẫn hy vọng hắn chọn mình.

Tôi từ từ tiến tới, đến trước mặt, Trương Cường đột nhiên hất con tin xuống đất, kéo giật tôi về phía hắn, kề dao lên cổ tôi, tay còn lại lục soát xem trên người tôi có vũ khí không.

Lục soát xong, Trương Cường gật đầu: "Được, theo chúng ta đi! Hai ngươi không được nhúc nhích, bà xã, chúng ta rút lui!"

Tiểu đào và Băng Tâm lo âu nhìn tôi, tôi khẽ gật đầu ra hiệu

không cần đi theo.

Trương Cường lôi tôi về phía sau, tôi thoáng trông thấy Vương Nguyên Thạch đang dẫn cảnh sát tạo thành một vòng vây, theo sát bên ngoài. Chúng tôi rút về tới chiếc santana, Trương Cường đây tôi lên xe, tôi hỏi: "Ngươi thật sự nghĩ mình có thể chạy thoát?"

Hắn đáp: "Ta có thể nhởn nhơ ngoài vòng pháp luật lâu như vậy, tại sao lại không thể trốn thoát? Cảnh sát luôn cho mình tài giỏi, ngươi đánh quá thấp trí thông minh của ta rồi."

Đúng lúc này Lý Cầm hét lên một tiếng chói tai, đột nhiên sắc mặt biến đổi, cười lạnh: "Ha ha, đôi cẩu nam nữ các ngươi muốn chết!"

Trương Cường mắng: "Con điếm, cút cho ta!"

Lý Cầm đã hoán đổi thành nhân cách khác, chạy về phía trong rừng, xoay người nói: "Ta không có tâm trạng cùng ngươi xuống suối vàng, ngươi tự mình từ từ chơi đùa đi, loại đàn ông thất bại."

Trương Cường quát lên: "Đứng lại cho ta!"

Đúng lúc này, một bóng áo trắng lao ra từ rừng cây, Trương Cường giật mình, đột nhiên giơ dao đâm vào ngự tôi. Nhưng tốc độ của bóng trắng hơn hắn rất nhiều, chỉ thấy một ánh sáng lóe lên, tay Trương Cường đã đứt lìa.

Bàn tay cầm dao văng ra xa, mấy giây sau vết thương mới phun máu như suối. Trương Cường ôm cánh tay bị chém, kêu thảm: "Rốt cuộc ngươi là ai?"

Lần này tôi mới được nhìn rõ gương mặt kiếm khách, hắn nhìn qua chỉ chừng 20 tuổi, thân cao, dung mạo cực giống Trương Nghệ Hưng, thậm chí còn có phần đẹp trai hơn. Hắn mặc một bộ áo choàng trắng, trên tay cầm thanh kiếm giống như kiếm của võ sĩ đạo, nhưng điêu khắc trên cán thì là một thanh đao cổ của Trung

Quốc: Đường đao.

Tôi đối mắt với kiếm khách mấy giây, hắn đột nhiên dùng động tác đẹp mắt tra đao vào vỏ, xoay người rời đi.

Kiếm khách vừa biến vào rừng mấy giây thì cảnh sát từ hướng đó ập tới, tôi ngăn một cảnh sát lại hỏi: "Có trông thấy một nam giới mặc áo choàng trắng không?"

Viên cảnh sát lắc đầu: "Làm gì có ai?"

Rõ ràng một vào một ra cách nhau có mấy giây, chẳng lẽ gười này biết độn thổ? Cảnh sát bắt hai vợ chồng Trương Cường, còn tôi dùng động u chi đồng đuổi theo kiếm khách, tôi muốn biết rốt cuộc hắn là ai, tại sao phải đi theo bảo vệ tôi.

Chợt phát hiện trên một thân cây có vết dấu chân, ngẩng đầu lên thì thấy kiếm khách đang ngồi trên cành cây, hắn biết khinh công à, sao chỉ mượn lục nhẹ nhàng đã nhảy lên được đó?

Hắn lạnh lùng nói: "Tiểu thiếu gia, lần sau đừng có đi chịu chết như vậy, mạng của ngươi không phải chỉ của riêng ngươi."

Tôi hỏi: "Rốt cuộc ngươi là ai, tại sao luôn xuất hiện lúc ta gặp nguy hiểm?"

Chỉ thấy nhanh cây khẽ lay động, người đã không thấy đâu. Tôi đuổi theo hét lên: "Ngày mai ta sẽ nhảy lầu, hi vọng ngươi có thể đỡ được ta."

Hắn đáp: "Cứ thử xem!" Lúc nói, âm thanh đã ở rất xa rồi.

Phía sau vang lên giọng Tiểu Đào: "Ai muốn nhảy lầu?"

Quay đầu lại, nàng bước tới nói rằng Trương Cường đã bị bắt, nhưng tay bị chém đứt, lưỡi cắt rất gọn, còn gọn hơn dùng dao mổ, có lẽ vẫn nối lại được.

Nàng hỏi: "Chẳng lẽ là thần long thấy đầu không thấy đuôi vẫn theo bảo hộ anh?"

Tôi gật đầu.

Tiểu Đào phì cười: "Tên tiểu tử nhà anh, đoán chắc hắn sẽ tới cứu nên mới nguyện làm con tin, hành vi này chỉ có một từ thôi: liều mạng!"

Tôi nói: "Thì cứ bắt được hung thủ là ok rồi."

Nàng vỗ vai tôi: "Đại án cáo phá, chúng ta rốt cuộc có thể nghỉ ngơi một chút."

Chương 206: Thương nhân âm phủ

Việc thẩm vấn đôi vợ chồng này giao cho Phong quận trưởng, tối đó tôi ngủ một giấc thật ngon lành. Sáng hôm sau Tiểu Đào gọi điện bảo tôi tới trụ sở cảnh sát, giọng có vẻ khẩn cấp, ngữ điệu nghiêm túc.

Tôi nghĩ rằng hai vợ chồng này xảy ra chuyện gì, đã từng có nghi phạm sau khi bị bắt liền nuốt mảnh dao lam, nuốt giây kẽm, ăn bột giặt, đủ loại hành vi tự hủy hoại để trốn tránh việc lấy khẩu cung.

Tôi tới một gian phòng họp, đẩy cửa bước vào. Hoàng Tiểu Đào và Băng Tâm mai phục bên trong, dùng bình xịt dây lụa, xịt đầy lên đầu tôi, đám cảnh sát đồng loạt vỗ tay: "Tống đại thần thán tới rồi!" Còn có người bưng một cái bánh kém lớn ra.

Kinh hỉ này tới quá đột ngột, khiến tôi hơi lúng túng. Thì ra là vụ án được phá, tất cả mọi người đều có thể về nhà ăn tết, Tiểu Đào đề nghị tổ chức liên hoan cảm tạ đại công của tôi. Nàng đội cho tôi cái mũ sinh nhật, kêu tôi cắt bánh, tôi hỏi: "Sáng sớm mà ăn gì bánh ngọt?"

Tiểu Đào xua tay: "Không ăn bánh, vậy thì mang nồi tới đây!"

Mọi người liền lôi ra một cái nồi, cứ như ảo thuật, trong nồi còn có sẵn nguyên liệu, đặt xuống nấu lẩu. Tôi cười: "Ở đây là trụ sở công an, dưới lầu vẫn còn đang thẩm vấn, có cần phải phô trương như vậy không?"

Tiểu Đào hừng hực khí thế: "Đương nhiên là phải phô trương,

hôm nay chúng ta cái gì cũng không động tới, ăn no uống sag, ngủ thống khoái, đây là mệnh lệnh!"

Mọi người rần rần đáp: "Tuân lệnh!"

Hôm nay thoải mái thư giãn đầu óc, ăn xong nồi lẩu, Băng Tâm với Tiểu Đào đi dạo phố mua quần áo, tôi thì đi cùng mấy cảnh sát tới tiệm net chơi LOL. Thì ra cảnh sát cũng thích chơi cái này, có điều kỹ năng yếu kém, bị đám học sinh hành cho lên bờ xuống ruộng nhưng vẫn cười rất vui vẻ.

Buổi chiều tôi muốn ra ngoài làm một số chuyện, lúc về khách sạn lất đồ thì gặp Tiểu Đào với Băng Tâm, Băng Tâm hỏi: "Tối đi xem phim không?"

Tôi đáp: "Phim rác cuối năm có gì hay ho, phải rồi, tôi muốn tới một nơi, hai người có đi cùng không?"

Tôi muốn tới thôn của Ngô Lão Tam, đến chỗ giếng hoang, đốt một tập giấy vàng, đọc vãng sinh chú. Nữ quỷ đó thực ra rất đáng thương, tối qua đã quấy rầy nó, hôm nay tới bồi thường một chút gọi là.

Băng Tâm che miệng: "Tống Dương ca ca, huynh thật nhân hậu...có điều tối qua đi theo chúng ta đúng là ma sao?"

Tôi cười nói: "Có thể đúng, mà cũng có thể sai, thực ra chính ta cũng không biết."

Tiểu Đào thần bí nói: "Thực ra chúng ta từng gặp ma rồi mà, vụ đầu tiên anh giúp tôi đó."

Tôn Băng Tâm hưng phấn: "Thật vậy ư, mau kể cho muội nghe một chút đi."

Chúng tôi chạy xe tới thôn trang cạnh khu rừng, điều khiến tôi bất ngờ là tảng đá chắn miệng giếng đã được gỡ ra. Tôi hỏi một

thôn dân, la ai gỡ tảng đã xuống? Thôn dân nói hai ngày trước có một vị cao nhân, tự xưng là thương nhân âm phủ, nói trong giếng có vật tà âm, cho nên oan hồn cô gái ở trên mới luôn quấy phá.

Tối hôm qua vị cao nhân kia làm phép ở đây, lúc đó sương mù nổi lên dày đặc, chính mắt thôn dân thấy nữ quỷ mặc váy đỏ từ trong giếng chui ra ngoài. Thủ pháp của cao nhân này thật kinh thiên động địa, cuối cùng thu phục nữ quỷ, vớt được một cái vòng ngọc cổ dưới đáy giếng.

Cao nhân cũng không thu tiền của thôn, chỉ mang cái vòng ngọc đi, hắn nói đấy là quy tắc nghề nghiệp của bọn hắn, sau khi thu phục quỷ hồn thì đồ vật thuộc về hắn.

Tôi kinh ngạc không thôi, trên đời thật sự có nghề này ư?

Có lẽ giấy vàng không cần đốt nữa, ma quỷ đã không còn. Chúng tôi rời khỏi thôn, chợt thấy một chiếc xe dừng ở ven đường, hình như bị hỏng xe, một thanh niên khí chất phi phàm đang loay hoay sửa xe, một tên mặt rỗ đứng tụa vào thành xe hút thuốc, ánh mắt dâm đãng nhìn chằm chằm vào ngực Tiểu Đào, còn nháy mắt với nàng. Tiểu Đào hung hăng lườm hắn một cái.

Người này nhìn đã thấy không đứng đắn gì, lúc này thanh niên kia đã sửa xong xe, lau đôi tay đầy dầu mỡ nói: "Cũng không biết đường tới giúp một tay, còn đứng đó ngắm gái, mang ngươi theo thật mất thể diện."

Tên mặt rỗ cười ha hả: "Tiểu ca, ngươi nói gì vậy, tối qua ta cũng xuất lực mà."

Thanh niên khinh thường nói: "Ngươi còn mặt dày nói được, tự nhiên ngươi đuổi nữ quỷ vào rừng, suýt nữa thì tổn thương người vô tội."

Tiểu Đào đi tới giơ thẻ cảnh sát ra hỏi: "Hai ngươi tới đây làm

gì?"

Tên mặt rỗ cười đểu giả: "Mỹ nữ, không nhận ra đấy, thì ra là cảnh sát. Ta với huynh đệ là buôn bán đồ cổ, tới nông thôn thu mua."

Tôi quan sát nét mặt hắn, không hề nói láo. Tiểu Đào chỉ người thanh niên kia, lạnh lùng nói: "Thương gia đồ cổ sao lại mang đao bên người?"

Thanh niên kia có đeo một đôi đoản đao bên hông, hắn nói là phòng thân. Tiểu Đào bảo hắn rút ra xem một chút, đôi đao sắc bén dị thường, hơn nữa một cây thì toát ra khí lạnh buốt, cây còn lại thì tỏa ra khí nóng.

Tiểu Đào nói: "Đao tự chế, tịch thu!"

Thanh niên kia cuống quít giải thích: "Đừng đừng, đao này đối với ta rất quan trọng, huống chi ta chưa bao giờ dùng nó đả thương người khác."

Tiểu Đào liếc mắt, nhỏ giọng hỏi tôi hắn có nói láo không? Tôi nhìn tên kia chằm chằm mấy giây, hắn cũng mỉm cười đánh giá tôi, trông thấy động u chi đồng mà không biến sắc, lần đầu tôi gặp người như vậy. Mấy giây sau hắn cười: "Tiểu huynh đệ, mắt ngươi khá khác thường đấy."

Trên người này toát ra một khí tức cường đại, nhưng tôi không biết là cái gì, liền nói với Tiểu Đào: "Hắn không nói láo, trả đao lại cho hắn đi!"

Người thanh niên nhận lấy đao, hảo hảo gật đầu một cái: "Tạ!"

Lúc đi, tên mặt rỗ còn nhìn chằm chằm Tiểu Đào, thanh niên kia kéo tai hắn: "Cứ nhìn đi, về ta mách vợ ngươi!"

Hắn vô tội nói: "Chỉ nhìn cũng không được sao?"

Hoàng Tiểu Đào hỏi tôi: "Anh nghĩ hai tên này làm nghề gì?"

Tôi suy nghĩ đáp: "Không giống tội phạm lén lút, nhưng là người trong giang hồ, cũng không giống thương gia đồ cổ thông thường."

Đột nhiên tôi có một ý nghĩ, phải chăng thanh niên khí chất phi phàm kia là cao nhân thu phục nữ quỷ trong thôn?

Nhưng quay đầu nhìn lại, họ đã đi mất dạng.

Công việc kết án giao cho huyện, sáng hôm sau chúng tôi về thành phố. Lúc đi, chủ tịch huyện nắm tay tôi cảm ơn không ngớt, hắn không dám tiết lộ thân phận con gái riêng, chỉ nói chúng tôi vì dân trừ hại, sau này có việc gì cần địa phương trợ giúp, hắn sẽ hết lòng báo đáp.

Biểu hiện của Phong quận trưởng thì khá phức taph, mặc dù án đã phá nhưng hắn sợ chúng tôi báo vụ án oan lên cục, chức quận trưởng của hắn khó giữ. Vụ án thì nhất định chúng tôi phải báo cáo, nhưng người đáng lo không phải là hắn, mà là Tần pháp y.

Tôn Băng Tâm theo tôi về nhà, lúc chia tay Tiểu Đào đặc biệt vỗ vai tôi nói: "Tiểu tử, ngươi đừng có làm chuyện gì sai trái, nếu không tỷ giết chết ngươi!"

Tôn Băng Tâm nhí nhảnh: "Tống Dương ca ca có phải người của tỷ đâu, ai cần tỷ lo?"

Tôi nói: "Nếu cô không yên tâm thì cùng tới nhà tôi ăn tết đi."

Tiểu Đào thở dài: "Tôi cũng muốn lắm nhưng còn nhiều việc quá, đêm ba mươi có khi còn phải ăn mỳ gói."

Tôi nói: "Phải rồi, sau này nhớ gửi bản ghi chép khẩu cung vợ chồng Trương Cường cho tôi nhé."

Tiểu Đào gật đầu. Mấy ngày sau nàng gửi cho tôi bản khẩu cung qua chuyển phát nhanh, phía trên còn ghi chú: xem xong thì hủy, không được lộ ra ngoài.

Cả vụ án có mấy chỗ tôi không nghĩ tới, thì ra bệnh của Lý Cầm lúc trước cơ bản đã bình phục, chỉ có điều tinh thần không quá ổn định, thi thoảng sẽ bị trầm cảm.

Có một lần cô ta đang nấu cơm trong bếp, em gái mặc một cái váy đỏ mà lúc trẻ cô ta thích nhất, cười hỏi: "Tỷ, xem ta có giống ngươi hồi trước không?"

Lý Cầm nháy mắt mất bình tĩnh, ảo tưởng em dâu biến thành bản thân mình hồi trước, dùng đủ loại lời nói chanh chua cười nhạo mình. Lý Cầm liền hắt luôn chảo dầu trên bếp vào mặt cô ta, em gái hét lên đau đớn, trượt ngã đập đầu vào khung cửa sổ mà chết.

Lý Cầm quá hoảng sợ, sau khi Trương Cường về, khóc bảo muốn đi tự thú. Nhưng Trương Cường lại giải quyết hậu quả giùm vợ mình, hắn nghĩ tới truyền thuyết dân gian, liền mang thi thể em dâu ném tới gần cái thôn trang kia, giả bộ như bị ma quỷ giết hại, sau đó chứng minh được chiêu này hoàn toàn không lừa được cảnh sát.

Sau khi phát hiện thi thể, cảnh sát cũng tới nhà họ điều tra, nhưng quan hệ của họ với cô em rất tốt, căn bản không nghĩ tới bọn họ có liên quan, vì thực chất đây cũng không phải mưu sát.

Cái váy đỏ vốn là treo trong tiệm may, để đề phong sơ hở, Trương Cường cả đêm may thành một cái váy y hệt như vậy, cứ treo ở đó hai năm cho tới khi Tiểu Đào mua mất.

Từ đó bắt đầu bệnh của Lý Cầm thường xuyên tái phát, hai nhân cách thường cãi nhau, cãi rất hăng, Lý Cầm cơ hồ là đổ vỡ.

Một hôm có cô khách hàng mặc váy đỏ tới tiệm, Lý Cầm lại ảo tưởng đó là chính mình lúc trẻ, giết chết cô ta, Trương Cường quá yêu vợ, không thể làm gì khác hơn là lại dọn dẹp.

Hắn nảy ra một ý nghĩ, tạo nên vụ giết người hàng loạt, cảnh sát huyện sẽ tuyệt đối bó tay.

Trương Cường phát hiện, mỗi một lần giết cô gái trẻ đẹp, bệnh của Lý Cầm sẽ thuyên chuyển tốt lên một thời gian. Cho nên hắn bắt đầu tự mình tìm kiếm con mồi, để cho vợ mình hạ sát. Nạn nhân thứ 3 vô tình lại là cô gái bị Ngô Mỗ cưỡng hiếp, chạy tới nhờ chúng cứu giúp. Bởi vậy Ngô Mỗ mới trở thành kẻ chịu tội thay.

Hai vợ chồng này xuất phát từ chuyện ngoài ý muốn, dần dần bước vào con đường không lối thoát, trở nên giết người thuần thục, tái phạm nhiều lần, hơn nữa còn học được đủ loại phản trinh sát. Trương Cường từ đầu tới cuối đều vì vợ mình, để vợ mình khỏi bệnh, còn không ngần ngại giết bạn để bảo vệ cô ta.

Xem xong hồ sơ, tôi không khỏi cảm khái một tiếng, tình yêu thật là một thứ tình cảm ích kỷ!

Chương 207: Đệ nhất cao thủ Tống Gia

Trước tết ba ngày, tôi cùng Băng Tâm về nhà mình, cô thì cứ nghĩ tôi dẫn người yêu về khiến tôi phải giải thích mãi rằng đó là con gái của Tôn cảnh quan.

Hai vợ chồng cô chú chưa gặp Tôn Lão Hổ bao giờ, nhưng cũng rất hoan nghênh Băng Tâm.

Người trong nhà thì ngoài việc tôi đi học, chẳng biết trong nửa năm qua tôi làm những gì, tôi thì cũng chẳng có ý định tiết lộ. Mấy ngày tết chỉ có ăn với chơi, lần đầu Băng Tâm được về vùng quê thăm thú, chỗ nào cũng cảm thấy mới mẻ.

Mùng 1 tết, tôi muốn lên núi tảo mộ, sáng sớm liền rủ Băng Tâm ra ngoài. Cả hai lên núi, từ xa chợt phát hiện một nam nhân mặc áo khoác trắng, đang đứng im lặng trước mộ phần ông nội.

Đó chính là kiếm khách thần bí đã cứu tôi mấy lần!

Tôi dặn Băng Tâm, lát nữa nhớ dùng điện thoại chụp lại mặt hắn, lần này phải biết hắn là thần thánh phương nào mới thôi.

Nghe tiếng bước chân, kiếm khách áo trắng chẳng động tâm, tôi hỏi: "Sao hôm nay không mang theo thanh Đường đao?"

Hắn chẳng thèm quay đầu, đáp: "Sợ hung khí ảnh hưởng đến vong linh liệt tổ liệt tông."

Thấy bó hoa trên mộ phần, tôi tò mò hỏi: "Ngươi biết ông nội ta?"

Hắn nói: "Ông nội ngươi là một người xuất chúng, đáng tiếc sinh không gặp thời lại gặp kình địch trăm năm hiếm thấy."

Tôi càng hiếu kỳ hơn: "Nghe khẩu khí của ngươi, thì cũng là người nhà họ Tống?"

Hắn nhìn trái nhìn phải, rồi từ tốn: "Lúc ông nội ngươi chết, có căn dặn không được điều tra Giang Bắc tàn đao nữa, hy vọng ngươi có thể nghe lời ông ấy, ngươi chưa biết mình nhỏ bé thế nào đâu, có những thế lực mà ngươi không thể động vào."

Nghe câu này, tôi tức thì kích động: "Lúc ông ta chết, ngươi cũng ở hiện trường?"

Hắn nhàn nhạt đáp: "Nếu lúc đó ta ở hiện trường, thì đã không có chuyện gì xảy ra."

Lời trăn trối của ông, trừ tôi ra thì làm gì còn ai biết, không đúng, hiện trường còn có một người nữa, tôi lạnh lùng hỏi: "Chẳng lẽ ngươi chính là giang bắc tàn đao?"

Hắn cười cười: "Ngươi không cần suy nghĩ nhiều, ta cũng họ Tống giống ngươi, tên là Tinh Thần. Ông ngươi chết không phải ngẫu nhiên, khi bằng tuổi ngươi, ông ấy cũng được người nhà họ Tống cảnh báo không được nhúng tay vào chuyện của giang bắc tàn đao. Nhưng ông ta không nghe, khư khư cố chấp muốn điều tra, cuối cùng chuốc lấy cái chết..."

Lời nói của hắn khiến đầu óc tôi mông lung, chẳng lẽ Tống gia còn có một chi khác sao?

Thêm nữa, từ giọng nói của giang bắc tàn đao mà suy đoán, hắn cùng lắm là 30 tuổi, vậy lúc ông tôi còn trẻ hắn phải chưa ra đời chứ?

Tống Tinh Thần xoay người rời bước, tôi đuổi theo la lên: "Đứng lại, ta còn chuyện muốn hỏi ngươi!"

Hắn vừa xuống núi vừa nói: "Ta biết ngươi với ông nội tính cách y hệt nhau, nhất định sẽ điều tra tới cùng. Một câu cuối khuyên ngươi, Tống gia cường đại hơn so với những gì ngươi tưởng tượng, giang bắc tàn đao cũng tàn nhẫn hơn so với những gì ngươi biết. Không quan không sĩ, bo bo giữ mình, mạng của ngươi không phải chỉ của riêng ngươi!"

Hắn nói những câu này làm tôi không thể bình tĩnh, Băng Tâm cũng chăm chăm nhìn theo bóng lưng Tống Tinh Thần, nói: "Soái ca thần bí này rốt cuộc là ai?"

Tôi hỏi: "Đã chụp ảnh lại chưa?"

Nàng gật đầu: "Chụp được rồi."

Ấy vậy mà khi nở điện thoại lên, lại phát hiện đã bị tắt nguồn, sau khi khởi động lại, toàn bộ kho ảnh trống không. Băng Tâm kinh ngạc nói: "A, ngay cả ảnh với clip quay ở nhà huynh đều mất, sao lại xảy ra chuyện này?"

Tôi lấy điện thoại của nàng xem xét, hình như đã bị hack, Firewall của điện thoại di động rất yếu, về kỹ thuật mà nói cũng không quá khó phá. Nhưng rõ ràng Tống Tinh thần đứng trước mặt tôi, lại có người âm thầm hack điện thoại của Băng Tâm, nghĩ qua đã thấy khá đáng sợ. Điều này cho thấy hắn không hành động một mình, chẳng trách lần nào cũng kịp thời hiện thân.

Từ bé tới giờ tôi vẫn nghĩ rằng Tống gia chỉ còn nhất mạch nhà chúng tôi, dù tang lễ ông khá đông nhưng chẳng thấy họ hàng nào lạ lẫm, chẳng lẽ đúng như hắn nói, Tống gia là một thế lực to lớn?

Về nhà, tôi hỏi cô: "Cô có nghe cái tên Tống Tinh Thần bao giờ chưa?"

Cô nói danh tự này có vẻ quen tai, nhưng không nhớ ra nổi, tôi

cũng đành thôi.

Quê tôi khí hậu tương đối ấm áp, tết thì cũng chỉ có một lớp tuyết mỏng dính, rất nhanh đã xuân về hoa nở. Mùng 3 tết, Băng Tâm rất phấn khởi nói muốn ra ngoài chơi tiết thanh minh, tôi đáp: "Xung quanh huyện thành chỉ có đồi núi nhỏ, chẳng có cảnh đẹp, chờ có cơ hội thì đi Thái Sơn chơi."

Băng Tâm gắt giọng: "Thật chẳng biết suy nghĩ của con gái, muội muốn ở riêng với huynh mà. Sang năm cả hai đều phải đi thực tập, làm gì có cơ hội đi chơi với nhau nữa."

Tôi nói: "Vậy cũng được, thuận tiện đi dã ngoại một chuyến."

Băng Tâm vỗ tay: "Quá tốt, muội muốn đi dã ngoại cùng Tống Dương ca ca lâu rồi."

Chúng tôi chuẩn bị một túi than củi, chất dẫn lửa, và mấy xâu thịt dê để lạnh đi lên núi, dặn người nhà là hôm nay không ăn cơm.

Hôm nay gió lớn, nướng mấy xiên thịt dê mà nước mắt tôi chảy ròng tòng, Băng Tâm ngồi cạnh cứ cười ngặt nghẽo. Ăn xong nàng lôi ra một xấp thẻ bài, nói: "Chúng ta chơi Truth or Dare đi!"

Tôi bất lực nhún vai: "Trò chơi thiểu năng như vậy có gì mà vui đâu?"

Băng Tâm bĩu môi nói: "Chỉ số IQ của huynh đã quá cao, nhưng EQ lại thấp, chơi cái này có thể ren luyện EQ, rất tốt cho huynh đấy."

Tôi bán tín bán nghi nói: "Thật ư?"

Hai chúng tôi ngồi dưới đất rút thẻ, nếu rút phải hai thẻ giống màu sẽ phải lựa chọn nói lời thật lòng hoặc thực hiện hình phạt. Băng Tâm rút phải đạp lôi đầu tiên, nàng lựa chọn nói thật, tôi đọc

câu hỏi trên thẻ: "Tới chơi nhà crush, bị đau bụng thì phải làm sao?"

Băng Tâm cười nói: "Chỉ cần hỏi toilet ở đâu là xong."

Sau đó tới lượt tôi đạp lôi, cũng chọn nói thật, câu hỏi tương đối nhạy cảm: "Bạn đã xem mấy bộ phim 18+ rồi?"

Tôi mặt đầy lúng túng, nam sinh nào mà chẳng xem vài bộ, Băng Tâm cảnh báo: "Không trả lời thật sẽ gặp báo ứng."

Tôi bẻ ngón tay: "Thành thật mà nói, chà...sáu bảy bộ gì đó."

Tôn Băng Tâm kinh ngạc: "Muội còn tưởng Tống Dương ca ca là một tiểu nam sinh thuần khiết cơ đấy. Vậy huynh thích diễn viên nữ nào?"

Tôi nghiêm mặt nói: "Câu hỏi này không có trên thẻ."

Hai chúng tôi tiếp tục chơi đùa, cười nói ầm ĩ, lại lần nữa bị đạp lôi nhưng câu hỏi khá khó trả lời, tôi chọn hình phạt, kết quả rút được một hình phạt là phải ôm cột điện hét lên rằng bệnh của tôi đã chữa được rồi.

Băng Tâm vỗ tay cười ha hả: "Muội muốn xem, muội muốn xem!"

Tôi lúng túng gãi đầu: "Ở đây làm gì có cột điện, ta ôm cây thay thế nhé."

Nàng bĩu môi: "Không được, tự mình chọn hình phạt, có nuốt lệ vào trong cũng phải thực hiện đúng."

Gáy tôi lập tức bốc khói đen: "Được được, xuống dưới chân núi kiếm cột điện."

Dưới chân núi này có một thôn trang nhỏ, tôi nghĩ chắc ngày tết chẳng ai ra ngoài mấy đâu, ai ngờ vừa bước xuống tới nơi đã

nghe tiếng trống vang rền, tiếng pháo ầm ĩ, thì ra đang có đám cưới, cả người tôi toát mồ hôi lạnh: "Chọn chỗ khác đi."

Băng Tâm chống nạnh, nghiêm túc nói: "Không được, huynh phải tôn trọng quy tắc trò chơi, trên thẻ nói phải ôm cột điện đầu tiên nhìn thấy."

Tôi thở dài, cắn răng đi tới ôn cột điện, tâm trạng xấu hổ hét lên: "Tuyệt vời, bệnh của ta cuối cùng đã được chữa khỏi."

Đám người dự hôn lễ nhìn tôi như người ngoài hành tinh, Băng Tâm ôm bụng cười nắc nẻ, tôi xua tay nói: "Mau đi thôi, đi mau, cả đời ta sẽ không trở lại thôn này nữa."

Đúng lúc đó, phía sau đột nhiên có người hét: "Á, chết người rồi!"

Chương 208: Chú rể cương thi

Tôi quay đầu lại, trông thấy một đám người vây quanh xe hoa, đứng bên cạnh cô dâu chú rể đang hoảng sợ, lập tức nói: "Tới xem sao?"

Băng Tâm nói: "Chẳng phải vừa nói sẽ không bao giờ trở lại thôn này ư?"

Tôi đáp: "Cũng không thể vờ như mắt mù."

Nàng cười: "Vừa thấy người chết cái là lại hưng phấn đúng không?"

Chúng tôi chen vào đám đông, tôi thấy chiếc xe hoa đi đầu mở cửa, từ ghế lái ngã ra một người đàn ông, mặt tái nhợt, mắt trợn trắng, hai tay duỗi cứng đơ về phía trước duy trì động tác cầm lái. Chuyện bất ngờ hơn nữa là trên người hắn lại mặc một bộ đại lễ màu đỏ của chú rể.

Người xung quanh bàn tán xôn xao: "Xui xẻo quá."

"Hình như đây không phải người thôn ta, sao lại ngồi trong xe hoa, chẳng lẽ là cương thi trong mộ bò ra?"

"Phei, năm mới đừng nói mấy câu xúi quẩy."

Một ông lão đứng ra, trên ngực cài một đóa hoa hồng, dưới có chữ "nhạc phụ" phất tay một cái: "Mấy người tới đây, khiêng thứ xui xẻo này đi!"

Tôi la lên: "Chờ đã, hiện trường án mạng không được tùy tiện đi chuyển."

Lão đầu nhìn tôi từ trên xuống dưới nói: "Ngươi là ai? Ta nhớ là đây có mời ngươi?"

Tôi giơ giấy chứng nhận ra, mọi người đều kinh ngạc: "Thì ra là cảnh sát a!" Cái mảnh giấy này cũng thật là có sức dọa người.

Lão đầu lập tức thay đổi thái độ: "Đồng chí cảnh sát, ngươi cũng thấy đấy, người này không phải người trong thôn, ta cũng không quen biết hắn. Chẳng biết kẻ nào thất đức như vậy, nhét thi thể vào trong xe hoa, không có bất kỳ liên quan nào tới nhà ta cả."

Tôi gật đầu: "Điều này ta hiểu, mọi người cứ lui xuống đã, ta xem qua thi thể, lát nữa sẽ gọi công an huyện tới xử lý hiện trường."

Lão đầu xoay người nói với đám đông: "Xin lỗi các vị, xem ra lễ cưới hôm nay không hoàn thành được rồi, hôm khác mời mọi người tới nhà ta. Đại chất tử, ngươi qua đây, mau đi báo với nhà hàng là hoãn tiệc cưới lại."

Chú rể với cô dâu đi về trước, đám đông lại chẳng chịu giải tán, cứ đứng tại chỗ xem náo nhiệt, tôi đoán trước khi cảnh sát tới thì có đuổi cũng không đi.

Tôi bảo Băng Tâm gọi cho cảnh sát, mình thì ngồi xổm kiểm tra thi thể. Xương khớp nạn nhân đã cứng ngắc, nhưng không phải do thi cương mà hình như là bị cóng lạnh.

Trên da nạn nhân có mấy chỗ mẩn đỏ, vùng cổ và cổ tay cũng có vết tích, tôi sợ nạn nhân có bệnh truyền nhiễm, liền mượn một tấm vải đỏ phủ lên ngực thi thể rồi nghe thính cốt.

Thời điểm chết sơ sơ là khoảng 10 tiếng trước, cũng chính là đêm hôm qua. Thi thể mặc lễ phục chú rể, bên dưới không lót gì, chất liệu chiếc áo dài tương đối mỏng, độ cứng của khớp xương là hình thành tự nhiên.

Quanh đây có rất nhiều người hiếu kỳ, tôi không thể cắt bỏ quần áo, chỉ dùng tay sờ khắp trên dưới thi thể, không phát hiện bất kỳ vết thương nào.

Băng Tâm hỏi tôi: "Tống Dương ca ca, hay hắn bị chết ngạt CO2?"

Tôi lắc đầu: "Không quá giống."

Nàng nói: "Có cần muội về nhà lấy dụng cụ cho huynh không?"

Tôi đáp: "Khỏi cần, mấy dặm đường núi để muội đi một mình không an tâm."

Băng Tâm cười: "Huynh cũng biết thương tiếc muội cơ à?"

Không bảo nàng về lấy dụng cụ cũng có chút ích kỷ bản thân, ở đây chẳng quen biết ai, thôn dân cứ bàn tán xôn xao, có người quen bên cạnh cũng đỡ phần nào.

Tôi đứng lên hỏi: "Xe này là của ai?"

Một trung niên thật thà đứng ra, khách khí nói: "Đồng chí cảnh sát, xe là ta cho đại bá mượn, chuyện này không liên quan tới ta, hôm qua ta đậu xe ở đây, uống rượu với bạn bè. Vốn xe này là định hôm nay chở cô dâu chú rể, ai ngờ vừa mở cửa thì phát hiện cái xác, tưởng kẻ nào say xỉn, ngày vui cũng không tiện nóng giận, ta liền lấy tay lay hắn dậy. Không ngờ hắn lại trực tiếp ngã xuống, khiến ta vô cùng sợ hãi."

Quan sát biểu hiện của hắn, thấy không có nói láo, xe này dán lớp ngăn tia tử ngoại, nhìn từ ngoài vào không thấy rõ bên trong, cho nên thi thể để từ đêm qua không ai phát hiện.

Chợt đám người nhao nhao, tự đồng nhường ra một đường, có tiếng la: "Lục đội trưởng tới, mọi người tránh ra một chút!"

Một tên lùn mập dẫn theo mấy cảnh sát tới, đồng phục mới tinh, tôi nhận ra hắn là Lục đội trưởng công an huyện, nhưng trong huyện có mấy ngàn nhân khẩu, hắn chắc không biết tôi.

Huyện này mấy chục năm chưa xảy ra án hình sự, cái danh hình cảnh, ngoại trừ việc tuần tra thù chẳng có nhiệm vụ gì. Ba năm trước ông tôi chết có thể coi là một vụ, nhưng lại do Tôn Lão Hổ trực tiếp xử lý.

Cảnh sát Lục tới trước mặt tôi, nhíu mày hỏi: "Là các ngươi báo án?"

"Phải!" Tôi đáp.

Phụ thân của cô dâu nói: "Lục cảnh quan, hôm nay con gái ta kết hôn, không ngờ xảy ra chuyện này, may nhờ có vị cảnh sát kia kịp thời xuất hiện, bằng không đã loạn rồi."

Lục cảnh quan hỏi tôi: "Ngươi là cảnh sát? Trông không giống, đưa giấy chứng nhận cho ta xem?"

Tên họ Lục này nói chuyện chẳng chút khách khí, xem ra cũng không phải đèn cạn dầu, tôi đưa giấy chứng nhận cho hắn. Hắn mở ra, dùng giọng điệu nghi ngờ nói: "Cố vấn đặc biệt hình cảnh? Ta làm cảnh sát nhiều năm như vậy chưa từng nghe qua chức danh này, giấy này là giả. Ngươi biết giả mạo cảnh sát có tội gì không?"

Mọi người vừa nghe, lập tức lại xôn xao lên: "Làm nửa ngày, thì ra lại là một cảnh sát giả."

"Đầu năm mà chuyện gì cũng có, còn có kẻ dám giả mạo cảnh sát."

Tôi nhàn nhạt nói: "Ngươi có thể gọi điện lên thị cục để hỏi."

Họ Lục vênh váo vung tay lên: "Hỏi cái gì mà hỏi, cút mau, gây

trở ngại phá án, cẩn thận ta bắt ngươi về trụ sở đấy."

Càng địa phương nhỏ, đám quan tép riu càng hống hách, tôi coi như là mở rộng tầm mắt. Nhưng vụ án này xảy ra trong địa bàn của hắn, quả thật tôi chẳng có quyền gì, đành nói với Băng Tân: "Chúng ta rút lui thôi."

Băng Tâm trợn hai mắt nói: "Tống Dương ca ca, sao huynh dễ dãi như vậy, đuổi đi liền đi à?"

Tôi thấp giọng nói: "Muội yên tâm đi, vụ án này hắn không phá được đâu, cuối cùng thị cục vẫn phải tiếp nhận thôi."

Băng Tâm chống nạnh nói: "Vậy cũng không được, muội không thể trơ mắt đứng nhìn huynh bị mất thể diện trước mặt mọi người."

Nàng lôi điện thoại ra gọi, không cần suy nghĩ cũng biết là gọi cho ai, nói vài câu sau đó đưa cho Lục cảnh sát, nói: "Này, tìm ngươi."

Lục cảnh sát tò mò nhận lấy điện thoại, nói: "Ai?...Ngươi là cục trưởng? Ha ha đừng làm trò cười, nếu như ngươi là cục trưởng thì ta là giám đốc công an tỉnh đây!"

Tôi rõ ràng còn nghe thấy Tôn Lão Hổ chửi một câu trong điện thoại: "Con bà nó!!!"

Lục đội trưởng cúo điện thoại, trả cho Băng Tân, nói: "Cũng lớn gan thật, tùy tiện lấy một người giả làm cục trưởng, nhân lúc ta còn chưa còng đầu các ngươi lại thù mau cút!"

Gáy tôi bốc một luồng khói đen, có câu kẻ không biết thì không sợ, mặc dù Tôn Lão Hổ trên danh nghĩa là thượng cấp của hắn, nhưng không gặp bao giờ thì chẳng biết.

Băng Tâm không thay đổi sắc mặt, nói: "Một, hai, ba..."

Lục cảnh quan hỏi: "Này, ngươi đang đếm gì đấy?"

Băng Tâm khẽ cười khẩy: "Ta đếm đến 15, điện thoại của ngươi sẽ đổ chuông, tin không?"

Lục cảnh quan đầu óc mơ hồ, nói: "Đừng có ở đây giả ngây giả dại, mau cút đi."

"Mười, mười một, mười hai..."

Băng Tâm vừa đếm tới 13, điện thoại của họ Lục đột nhiên reo lên, hắn nhìn số gọi tới, thái độ thay đổi hẳn, đưa điện thoại lên tai cung kính nói: "Lãnh đạo tìm tôi có việc gì? Ông nói sao...tôi nào có biết ông ta là cục trưởng thật...biết rồi biết rồi, tôi biết lỗi, về sẽ lập tức viết bản kiểm điểm."

Cúp điện thoại, ánh mắt Lục cảnh quan đầy kính sợ nhìn chúng tôi, Băng Tâm cười nói: "Cái này gọi là 'huyền quan bất như hiện quản' (quan lớn thì không cần ra mặt).

Chương 209: Khẩu cung

Lục cảnh quan một mực cung kính nói với tôi: "Hai vị, vừa rồi đã đắc tội, xin hai vị về đừng nói lung tung, cảm ơn."

Băng Tâm bĩu môi nói: "Yên tâm ta không nói lung tung, chỉ kể hết cho cha biết vừa nãy ngươi la hét chúng ta om sòm thế nào, dọa nạt ra sao, để xem cái chức đội trưởng ngươi có giữ nổi không."

Lục cảnh quan chắp hai tay van nài: "Cầu xin cô, ngàn vạn lần chớ làm như vậy, hay là trưa nay ta mời hai ngươi ăn cơm, coi như là lời xin lỗi."

Băng Tâm hừ lạnh một tiếng: "Thôi đi, ai thèm ăn cơm của ngươi?"

Tôi cảm thấy ra oai cũng đủ rồi, điềm tĩnh nói: "Lục cảnh quan, ta chỉ nhắc nhở ngươi một lưu ý nhỏ, bất kể bọn ta có phải cảnh sát không, hay chỉ là người dân, có quen biết cục trưởng hay không, sau này ngươi nên ăn nói lễ độ một chút. Bình thường ngươi vẫn hách dịch với ngươi dân như vậy à?"

Hắn gật đầu lia lịa: "Phải phải, ngài nói chí lý, thái độ của ta có chút không tốt, nhất định sửa đổi."

Sau đó hắn nói với thôn dân: "Các vị, hai người này là thị cục phái xuống, vừa rồi chỉ là hiểu lầm, hắn là cảnh sát thật." Tất cả đều cười mãn nguyện lắng nghe.

Giải quyết hiểu lầm, Lục cảnh quan lại hòa nhã thỉnh giáo tôi về vụ án. Tôi nghĩ bụng tên họ Lục này đúng là tắc kè hoa, thay đổi lập tức theo hoàn cảnh, lập công thay loại người như vậy tôi

hơi khó chịu, tôi hạ quyết tâm sẽ tự phá vụ này. Có Băng Tâm bên cạnh như có thượng phương bảo kiếm, tôi nghĩ mình quyết định như vậy sẽ không thành vấn đề.

Tôi nói sơ qua phát hiện về vụ án một chút, sau đó hỏi: "Ta muốn mượn phòng giữ xác của các ngươi, thi thể cần tiếp tục khám nghiệm, được chứ?"

Lục cảnh quan đáp: "Được, dĩ nhiên rồi, nói ra ngài đừng chê cười, trong đội chúng ta không có pháp y, vụ án này cần nhờ ngài chỉ giái nhiều, thủ hạ của ta ngài cứ tùy tiện sai bảo."

Tôi nói: "Được, trước tiên mang thi thể về trụ sở đã."

Năng lực của đám hình cảnh nghiệp dư ngay lập tức được bộc lộ, đến túi đựng xác cũng không mang theo, còn muốn vào thôn xin cái chăn để đựng thi thể. Lục cảnh quan chẳng biết tìm đâu ra viên gạch, vẽ một vòng theo hình cái xác. Tôi thắc mắc: "Ngươi làm gì vậy?"

Lục cảnh quan chớp đôi mắt ti hí nói: "Bình thường các ngươi không làm như vậy ư?"

Tôi cười khổ: "Chụp cái ảnh là được rồi."

Hắn vội gọi một người tới, phân phó: "Đi mượn cái máy ảnh, mua thêm một cuộn phim."

Tôi vỗ trán một cái, chẳng chuẩn bị dụng cụ gì luôn ư, đành dứt khoát tự mình động thủ. Tôi bảo để đó ta làm, Lục cảnh quan hỏi: "Có cần ta giúp gì không?"

"Ngươi đi lấy khẩu cung thôn dân."

Lục cảnh quan hí hửng rời đi, vài cảnh sát lần lượt hỏi từng thôn dân đứng xem, nhưng phân công rất lộn xộn, có người bị hỏi đi hỏi lại mấy lần, cứ cái kiểu làm việc này mà phá được án mới

lạ.

Tôi bảo chủ xe đi mua mấy cái phong bì làm túi vật chứng, hai bộ găng tay cao su, một túi sữa bột.

Trong lúc chờ đợi, Băng Tâm hỏi: "Tống Dương ca ca, huynh phải giúp loại người này phá án à?"

Tôi nói: "Ta không có ý muốn giúp hắn, vụ này sẽ tự ta lập công."

Nàng nói: "Nhưng chúng ta không phải cảnh sát chính thức, danh chính nhưng ngôn bất thuận. À, phải rồi, muội có chiêu này."

Nàng gọi điện cho Tôn Lão Hổ, mở miệng nói ngay: "Cha, cho con cái quyết định biên chế đi."

Tôn Lão Hổ trong điện thoại quát: "Nghịch ngợm!"

Băng Tâm nũng nịu nói: "Đằng nào sang năm con cũng vào đội hình cảnh, biên chế sớm một chút."

Tôn Lão Hổ liền cự tuyệt: "Không được! Đưa điện thoại cho Tống Dương ca ca của ngươi để ta nói chuyện."

Tôn Lão Hổ chẳng quan tâm là vụ án gì, chỉ quan tâm là có nguy hiểm hay không. Biết ông ta lo cho con gái cưng, tôi liền đáp: "Tôn thúc thúc, vụ này có vẻ không giống cố ý mưu sát, có cảm giác chỉ là án mạng ngoài ý muốn."

Tôn Lão Hổ nói: "À, ngươi nói vậy thì ta yên tâm, đại chất tử có cần Tôn thúc tiếp viện gì không?"

Tôi đề nghị: "Liệu có thể thành lập vụ án đặc biệt trên cục không?"

Tôn Lão Hổ đáp: "Lập án thì có thể nhưng gần đây người trong cục bận hết rồi, không phái ai xuống được, Tiểu Đào thì càng

không. À, ta nghĩ ra một người, ta gọi hắn tới một chuyến đảm nhiệm chức tổ trưởng tổ chuyên án, nhưng việc phá án thì đừng trông chờ gì ở hắn."

Tôn Lão Hổ cho tôi một số điện thoại, sĩ quan cảnh sát này họ Mã, còn đặc biệt dạn dò, Mã cảnh quan mà tới chúng tôi nhất định phải đi đón hắn.

Cúp máy, Băng Tâm hỏi tôi: "Cha muội phái ai tới?"

Tôi trả lời: "Mã cảnh quan."

Băng Tâm che miệng cười: "Sao lại phái hắn tới, cha thật biết cách sai khiến."

Nghe hai cha con này bí ẩn, chẳng lẽ Mã cảnh quan có gì đặc biệt?

Chờ chủ xe đem sữa bột với găng tay về, tôi đeo vào chui lên xe, tay cầm sữa bột thổi lên ghế ngồi và vô lăng. Khám nghiệm vân tay không nhất thiết phải dùng bột nhôm, sữa bột cũng có thể thay thế, sữa bột có khối lượng riêng nhẹ, hơn nữa còn có thể bám dính lên vết dầu mỡ ở tay người.

Tôi cẩn thận khám nghiệm ra mấy loại vân tay, mặc dù ý nghĩa khả năng không cao, nhưng tôi vẫn dùng điện thoại chụp lại. Chính giữa vô lăng có một ít nước bọt, hẳn là do nạn nhân hắt xì lưu lại.

Tôn Băng Tâm hỏi: "Tống Dương ca ca, sao huynh lại nói đây là một án mạng ngoài ý muốn, huynh lừa cha muội hay thật sự nghĩ vậy?"

Tôi đáp: "Trực giác."

Băng Tâm cười: "Trực giác của huynh luôn rất chính xác."

Tôi nói: "Đừng nịnh ta!"

Lấy chứng cứ xong, hai chúng tôi dùng ga trải giường bọc thi thể lại, đưa lên một xe cảnh sát, chủ xe hỏi có cần giữ xe không, tôi nói: "Không cần, nhưng ngươi đợt tới đừng rửa xe vội, cũng hết sức cố gắng đừng đi đâu."

Chủ xe gật đầu đáp ứng.

Lúc này trong nhà vang lên tiếng cãi vã, đám Lục cảnh sát lập tức chạy tới, trở lại báo cáo với tôi: "Không có chuyện gì, cô dâu chú rể cãi nhau, chú rể cho rằng nạn nhân là người yêu cũ của cô dâu."

Tôi lẩm bẩm: "Người yêu cũ?"

Băng Tâm hỏi: "Tống Dương ca ca, nạn nhân chạy tới vào trong xe tự sát để trả thù cô dâu, huynh nghĩ có thể không?"

Tôi nói: "Trừ khi hắn mặc bệnh hiểm nghèo, nếu không cách trả thù này quá tự ngược đãi, gọi cô dâu tới lấy lời khai đi."

Lục cảnh quan cúi người gật đầu: "Để ta đi gọi người."

Một lúc sau, cô dâu tới, nước mắt giàn giụa: "Đồng chí cảnh sát, ngươi phải giữ gìn công đạo cho ta, chồng ta không những nói ta quen người này, còn hoài nghi ta ngoại tình, muốn từ hôn, bắt ta phải trả lại hết sính lễ, ngươi minh oan cho ta một chút."

Tôi nghĩ bụng, làm cách nào chứng minh, hỏi: "Ngươi biết hắn à?"

Cô dâu vô tội đáp: "Ta còn chưa thấy hắn bao giờ."

Thông qua biểu hiện, có vẻ cô ta nói thật, tôi gật đầu nói: "Được, ta tin ngươi."

Lục cảnh quan kinh ngạc nói: "Hỏi thế đã xong rồi?"

Tôi hỏi hắn: "Vậy ngươi còn gì muốn hỏi?"

Hắn phân tích: "Thi thể này đột nhiên xuất hiện trong hôn lễ, ta cảm thấy hình như có quan hệ với tân nương. Tối thiểu phải hỏi họ tại là tại sao hai vợ chồng họ quen nhau, trước đây cô dâu có từng yêu ai không, phải rồi, quan trọng là tối qua họ có bằng chứng ngoại phạm không."

Cô dâu bị lời nói này dọa sợ, Lục cảnh quan này đúng là nghiệp dư, chuyện nhỏ xé ra to uổng phí hết nhân lực.

Tôi nói với tân nương: "Ngươi có thể đi về, ta tin vụ án này không liên quan tới ngươi, nhưng nên suy nghĩ thật kỹ có nên sống cả đời với loại nam nhân đa nghi hay không."

Tân nương đỏ mặt: "Cảm ơn đồng chí cảnh sát, ta sẽ suy nghĩ kỹ lại."

Sau khi cô dâu rời đi, Băng Tâm cười: "Tống Dương ca ca thật là hiền từ a!"

Chương 210: Minh hôn

Chúng tôi ngồi xe cảnh sát về trụ sở công an huyện, lúc qua nhà tôi phải cố cúi thấp người, sợ cô hay chú ra ngoài mua đồ mà trông thấy lại hỏi này hỏi kia.

Tới trụ sở, mấy cảnh sát khiêng thi thể vào phòng giữ xác, Lục cảnh quan cứ lẽo đẽo đi theo tôi, luôn miệng giới thiệu, nói mình làm cảnh sát mấy năm nay chịu khó thế nào, nhẫn nhục ra sao, hi vọng về cục có thể nói tốt cho hắn mấy câu. Còn chỉ mấy bằng khen treo trên tường, kiêu ngạo nói là do mình đạt được. Tôi nghĩ rằng bằng khen phá án, tiến lên nhìn một chút, thì ra là trên đó viết 'Giải ba hội thi bóng bàn công an thành phố', tên hình cảnh này cuộc sống cũng thật nhàn nhã.

Phòng giữ xác từ lâu đã biến thành nhà kho, mấy cảnh sát phải dọn dẹp mớ đồ lặt vặt mãi mới có chỗ để thi thể, đương nhiên dụng cụ cũng chẳng có, Băng Tâm ai oán nói: "Ngay cả một phòng thí nghiệm pháp y cũng không có, làm sao mà khám nghiệm? Có cần muội về nhà huynh lấy đồ không?"

Tôi đáp: "Khỏi cần, cứ khám nghiệm luôn đi."

Dùng mắt thường khám nghiệm tử thi là kiến thức cơ bản của Ngỗ Tác, thi thể này cũng không phải là quá phức tạp, khỏi cần dụng cụ gì.

Tôi bảo Băng Tâm đi mua tảo tía, đốt thành rong biển xám, một lát đã thấy trở lại, tôi thổi rong biển lên quần áo nạn nhân, không ngờ lần này thuận lợi lấy đuỡ tới năm sáu dấu vân tay.

Tôn Băng Tâm kinh ngạc: "Quá nhiều vân tay, chẳng lẽ hung thủ là một ngóm người?"

"Mang kéo tới đây." Tôi nói.

Nhận lấy cây kéo, tôi cắt quần áo người chết, trong quần áo bám một ít đất, Lục cảnh quan nói: "Sao lại nhiều đất như vậy, để ta phủi cho ngài."

Tôi lườm hắn một cái: "Đừng lộn xộn!" Sau đó kẹp lên một mẩu đất ngửi, đoạn gấp một tờ giấy, xúc lên đưa Băng Tâm ngửi thử. Nàng hit hít, nói: "Có mùi thối?"

Tôi kiểm tra kiến thức của nàng: "Loại mùi thối nào, muội phân biệt được chứ?"

Nàng đáp: "Hình như là mùi phân hủy xác."

Tôi gật đầu: "Không sai!"

Trên người thi thể có những vùng mẩn đó lớn, tay chân cũng có một vài vết xước nhưng không nghiêm trọng lắm, hình như là do quần áo gây ra, tôi nói: "Quần áo là bị người ta cố tình mặc vào cho thi thể nên mới để lại nhiều vân tay như vậy, kết hợp với mùi đất thối rữa, muội có suy nghĩ gì không?"

Băng Tâm trầm ngâm một lúc, cuối cùng lắc đầu: "Muội không nghĩ ra."

Tôi cười: "Để ta bật mí một chút."

Tôi xúc một ít đất đặt lên trên đèn cồn nướng, bảo Lục cảnh quan tắt đèn, khi phòng tối, chỉ thấy trên nhúm đất bốc lên một ánh lửa xanh nhạt yếu ớt, mờ mờ ảo ảo. Lục cảnh quan sợ hãi nói: "Chuyện này...đây là cái gì?"

Băng Tâm phản ứng rất nhanh: "Phốt pho chứa trong đất?"

Phốt pho là loại chất rất dễ cháy, chỉ cần hơi có nhiệt độ là bắt lửa. Trong xương người có rất nhiều phốt pho, sau khi phân hủy

sẽ ngấm vào trong đất cho nên vào những buổi tối mùa hè có thể nhìn thấy ma trơi lơ lửng trên các phần mộ.

Tôi nói: "Không sai!"

Băng Tâm đáp: "Nói như vậy đây là đất mộ, người chết lại mặc quần áo như thế, a muội hiểu rồi, phối minh hôn!"

Tôi bảo Lục cảnh quan bật đèn lên, sau đó giải thích: "Trong đất có rất nhiều phốt pho, chứng minh gia tộc người này cũng giống Tống gia, có mộ phần chung của tổ tiên, cho thấy ngày trước nhà này là một gia tộc lớn."

Tôi nhìn Lục cảnh quan, hắn làm công an ở đây, chắc phải biết rõ hơn tôi. Lục cảnh quan trầm ngâm nói: "Trong huyện này gia tộc lớn nhất là Tống gia, nghe nói thời xưa đều làm quan lớn, người của Tống gia chết đi thì có ba mẫu ruộng...Tống cố vấn, không phải ngài là người của Tống gia chứ?"

Tôi đáp: "Đúng, nhưng không khoa trương như ngươi nói."

Cái gì mà mỗi người chết được phân ba mẫu ruộng, hoàn toàn là bịa đặt, nhưng quả thật Tống gia có một quá khư huy hoàng, sau đó mới dần dần sa sút.

Tôi hỏi: "Quanh hương trấn có gia tộc lớn bào không?"

Lục cảnh quan nói: "Đợi lát ta sẽ sai người đi tìm hiểu ngay."

Băng Tâm hỏi tôi: "Trên người thi thể có đất, chẳng lẽ là bị chôn sống?"

Tôi đáp: "Rất có khả năng."

"Nói như vậy là cố ý mưu sát?" Băng Tâm nhíu đôi mày.

Tôi nói: "Có thể nói là mưu sát bất thành, bởi hắn đã trốn ra được."

Tôn Băng Tâm hiếu kỳ: "Sao huynh biết được hắn trốn ra?"

Tôi giơ cánh tay thi thể lên, giải thích: "Trên tay người chết có gỗ đâm, móng tay nứt gãy, hẳn là cố sức đẩy nắp quan tài. Trên cơ thể không có dấu vết bị đánh, không có vết trói, cũng không có dấu hiệu trật khớp sau khi chết, ta đoán hắn đã trốn ra từ trong quan tài, chưa quen thuộc nơi này, trông thấy một chiếc xe liền leo lên định chạy."

Băng Tâm hỏi tiếp: "Nhưng sao hắn lại chết? Là đột tử sao?"

Tôi nói: "Là đột tử, nhưng nguyên nhân trực tiếp dẫn tới cái chết thì không rõ lắm." Tôi nhìn chằm vết gỗ đâm trên tay thi thể, hỏi: "Muội có thể hóa nghiệm xem đây là gỗ gì không?"

Nàng bất đắc dĩ lắc đầu: "Không có dụng cụ muội không làm được."

Tôi nhấc chân xác chết lên, quan sát đế giày. Nạn nhân cũng đi một đôi giày cổ, Băng Tâm hỏi tôi nhìn ra cái gì, tôi đáp: "Chúng ta nên về nhà ăn cơm thôi."

Băng Tâm cười, đấm tôi một cái: "Khám nghiệm hăng say rồi đột nhiên đòi về ăn cơm."

Tôi nói: "Không được, đến giờ còn chưa về nhà cô chú sẽ mắng, đi nhanh lên đi."

Lục cảnh quan liên ngoắc tay: "Đừng đừng, tôi nay ta mời hai vị ăn cơm, nể mặt chút đi, ta gọi đám thủ hạ tới để Tống cố vấn nói qua cho họ về vụ án."

Tôi nói: "Không được, nhà đã nấu cơm bọn ta rồi, ngày mai gặp!"

Lục cảnh quan xin ý kiến của tôi xem hắn phải làm gì, tôi bảo hắn điều tra ghi chép người chết gần đây của toàn huyện, hắn gật

đầu lia lịa.

Rời khỏi trụ sở, Băng Tâm tò mò hỏi: "Tại sao huynh khám nghiệm được một nửa đột nhiên không làm nữa?"

Tôi cười: "Muội đoán xem."

Nàng nhanh trí nói: "A, muội hiểu rồi huynh sợ sẽ làm sáng tỏ vụ án sớm, Lục cảnh quan sẽ cướp công?"

Tôi gật đầu: "Thông minh lắm, không thể nóng vội ăn đậu phụ, đợi mai Mã cảnh quan tới thì điều tra tiếp."

Về nhà, cơm nước xong tôi lấy một cuốn sách viết tay có tên "Chư độc tạp nghiệm" ra đọc. Đây là cuốn bách khoa đọc dược do một vị tổ tiên Tống gia tổng hợp, vì sợ lưu truyền ra ngoài kẻ xấu sẽ dùng để điều chế chất độc hại người cho nên không xuất bản, chỉ còn lưu lại một bản viết tay này.

Đêm mùa đông phương nam lạnh muốn chết, tôi ôm một cái túi sưởi ngồi trên giường đọc sách, chợt Băng Tâm mặc đồ ngủ đẩy cửa bước vào: "TV chẳng có chương trình gì hay ho, Tống Dương ca ca, huynh lại đọc sách cổ à, kể chuyện xưa cho muội nghe đi."

Tôi đáp: "Sách này khô khan lắm."

Băng Tâm bĩu môi: "Muội phải nghe huynh kể chuyện xưa!"

Nói xong thò tay vào trong chăn lay lay cánh tay tôi nài nỉ. Tôi đành chọn trong sách mấy truyền thuyết dân gian đọc cho nàng nghe, ví như cái gì rượu độc, hay ngâm lông của loài chim nào có độc vào nước có thể giết người, hay có một loại côn trùng nhỏ tên là Đoản Hồ có thể bắn độc, Hàm Sa Xạ Ảnh chính là dựa trên cái này.

Băng Tâm nói mấy thứ này chẳng có gì ghê gớm, tôi kiền kể cho nàng truyền thuyết Dược Vương Tôn Tư Mạc cứu Hổ Y Long,

nàng nghe tới nồng nhiệt. Trong truyện có đoạn lúc đó Tôn Tư Mạc ở nhờ nhà tỷ tỷ, hàng ngày ăn cơm trắng, tỷ phu rất ghét. Tỷ tỷ liền nói để ta giả bệnh, ngươi cứu ta, tỷ phu sẽ không đuổi ngươi đi.

Tỷ tỷ của Tôn Mạc Tử bèn lấy lá cây hòe xoa lên người, xoa tới khi da danh lét nằm trên giường rên rỉ. Tôn Tu Mạc bắt mạch chi tỷ tỷ, đột nhiên gào khóc, nói tỷ không cứu được.

Tỷ tỷ nói rõ ràng ta giả bệnh, sao ngươi lại nghiêm túc như vậy, Tôn Mạc Tử vừa khíc vừa nói hòe độc đã ngấm vào gan, không thể cứu.

Nói tới đây, tôi chợt tỉnh ngộ, định quay qua nói với Băng Tâm thì phát hiện nàng đã rúc vào chăn tôi ngủ từ lúc nào.

Chương 211: Tống Dương bị gài

Băng Tâm ngủ rất ngon, cuộn tròn người, cổ áo trễ nải lộ ra xương quai xanh, y như đứa trẻ, chẳng chút đề phòng.

Nếu như đây là Tiểu Đào, tôi đã mặt đỏ, tim đập nhanh, nhưng đối với Băng Tâm lại chẳng có chút cảm giác nào, nàng chỉ đơn thuần như một đứa em gái.

Tôi nhẹ nhàng xuống giường, đắp kín chăn cho nàng, sang phòng khác ngủ.

Hôm sau tỉnh dậy, Băng Tâm nói: "Tống Dương ca ca, tối qua muội ngủ trên giường huynh, huynh tay chân có táy máy gì không đấy?"

Tôi nói: "Thề với trời tuyệt đối không."

Băng Tâm ra giấu hai tay: "Tăng tăng tăng..."

Tôi biết nàng đang đùa, liền hỏi: "Có ý gì?"

Nàng cười: "Độ hảo cảm đối với huynh tăng cao một mức."

Tôi lảng đi: "Mau rửa mặt, ra bến xe đón Mã cảnh quan."

Băng Tâm nũng nịu: "Không, muội muốn huynh tết tóc cho muội."

Tôi nói: "Chẳng phải thường ngày muội chỉ buộc tó đuôi ngựa thôi sao? Thời đại nào rồi còn tết tóc đuôi sam?"

Nàng cố chấp: "Không, muội muốn được huynh tết đuôi sam, không thì muội không đi!"

Biết tính cách bướng bỉnh của nàng đã nổi lên thì không ai ngăn được, tôi đành tết tóc cho nàng. Lần đầu làm việc này, cảm thấy tôi tết rất lộn xộn, nhưng Băng Tâm ngắm nghía trong gương lại rất hài lòng.

Hai chúng tôi tới bên xe, cũng chẳng biết Mã cảnh quan trông như thế nào. Chờ tới 8h, chợt có một ông già quần áo lấm lem hỏi đường tôi. Ông ta mặc một cái áo khoác màu vàng đất, quần nâu, đi đôi giày quân đội đế cao su lấm lem bùn đất, tay xách chiếc túi nilon nhàu nhĩ, cứ như người nông thôn đi thăm bà con.

Tôi đang nói chuyện với ông lão, đột nhiên Băng Tâm đứng cạnh che miệng cười: "Chào Mã thúc thúc!"

Ông già hai mắt sáng lên: "Tôn Băng Tâm, sao ngươi lại ở đây?"

Tôi kinh ngạc nói: "Ngài chính là Mã cảnh quan?"

Lão đầu cười nham nhở, trên răng còn bám mảnh rau: "Đúng vậy, ngươi chính là Tống thần thám mà tiểu Tôn nói?"

Tôi nghĩ bụng người này có phải cảnh sát thật không vậy, sao cứ y như một lão nông quê mùa?

Trên đường về, Băng Tâm nói cho tôi nghe, trước đây Mã cảnh quan là sư phụ của Tôn Lão Hổ, ông ta làm dân cảnh 40 năm, tâm nguyện cả đời là làm hình cảnh, tới gần về hưu mới đạt ý nguyện, cũng là Tôn Lão Hổ giúp ông ta. Nhưng mới làm được một năm thì về hưu, chưa tham gua vụ án nào cả.

Lần này Mã cảnh quan được bổ nhiệm làm tổ trưởng tổ chuyên án, vô cùng hào hứng, cả đêm qua không ngủ được, đọc sách hình sự tới sáng. Tôi nói: "Mã cảnh quan, vụ này cứ giao cho

chúng tôi, ông chỉ cần trấn giữ chỉ huy là được!"

Mã cảnh quan nói: "Như vậy làm sao được, ta không làm gì mà lại chiếm được công lao của các ngươi? Thế này đi, các ngươi coi ta là chân sai vặt, yêu cầu cái gì xin cứ việc giao phó, phải rồi, hai ngươi ăn điểm tâm chưa ta có mua ít trứng luộc nước trà với bánh bao, các ngươi càm lấy mà ăn."

Tôi nói chúng tôi ăn rồi, Mã cảnh quan lại tiếp: "Thực ra tiểu Tôn đã nói hết với ta, lần này bảo ta tới đây là trên danh nghĩa, còn lại tất cả sẽ nghe ngươi sắp xếp, tuyệt đối không can thiệp vào hành động của ngươi."

Tôi có cảm giác Mã cảnh quan là một ông lão thật thà chất phác, rất có hảo cảm, liền hỏi ông ấy có mệt không, có cần về nhà tôi nghỉ ngơi một lát, Mã cảnh quan xua tay nói: "Phá án quan trọng hơn, tới trụ sở công an chào hỏi mấy câu trước đã."

Chúng tôi tới trụ sở công an huyện, hôm qua Lục cảnh quan nhận được thông bái của thị cục, vụ án này do thị cục phái tổ chuyên án xuống tiếp nhận, đại khái hắn nghĩ rằng hôm nay sẽ có một đoàn cảnh sát từ thành phố xuống, sáng sớm đã đứng bên ngoài cổng chờ nghênh đón, ai ngờ chỉ có một ông già.

Lục cảnh quan kinh ngạch, chớp chớp đôi mắt ti hí: "Tống cố vấn, sao chỉ có một người tới, đây là tổ chuyên án của thị cục ư?"

Tôi giới thiệu: "Đây là Mã cảnh quan, người có thâm niên nhất trong cục, kinh nghiệm làm việc phong phú, ông ta tới để chỉ huy vụ án."

Ngoài việc nói như vậy, tôi chẳng còn lời nào để giới thiệu Mã cảnh quan cả, nói láo không phải sở trường của tôi.

Mã cảnh quan cười híp mắt, vấn an mọi người, móc chút điểm tâm trong túi ra nói: "Vừa mới đến, mang cho mọi người ít đặc sản

thành phố Nam Giang, bất thành kính ý, bất thành kính ý!"

Lục cảnh quan tức thì sầm mặt lại: "Tống cố vấn, đây là ý gì, ngươi kéo một ông già tới chặn vụ án, là cố tình không để cho ta lập công?"

Nếu hắn đã lật bài ngửa như vậy, tôi cũng chẳng cần khách khí: "Phải!"

Mặt hắn lúc xanh lúc đỏ: "Ngươi mưu tính gì, ngươi cũng đâu phải người trong ngành, dựa vào cái gì mà ngăn ta lập công, ở huyện đâu phảu dễ có án mạng đâu."

Tôi không muốn loại quan hống hách này leo kên, nhưng không vỗ thẳng mặt, mà chỉ nói: "Thông cảm, là vì lợi ích cá nhân, mấy ngàn tiền thưởng phá án đủ cho ta mua cả đống skin trong LOL."

"Ngươi...ngươi...ngươi dám..." Lục cảnh quan chỉ vào mặt tôi, tức đến xanh mặt, xem khẩu hình hắn có lẽ đang muốn chửi TMD (con mẹ nó), nhưng vẫn cố nhịn được.

Tôi nói: "Muốn lập công thì dựa vào chính bản thân, hôm qua ta cũng đã tiết lộ không ít manh mối, nếu ngươi phá được vụ án trước ta, công lao sẽ thuộc về ngươi, chúng ta tuyệt đối không cướp công. Nhưng nếu chúng ta phá được trước thì ngươi cũng đừng cằn nhằn."

Lục cảnh quan nói: "Ta chẳng tin, chờ ta bắt được hung thủ, kiểu gì các ngươi cũng cướp công. Quan lớn thành phố đè một cái chết người, chỉ một cảnh sát quèn trên đó xuống cũng lớn hơn cái chức này của ta, quan trường mờ ám lẽ nào ta không biết?"

Tôi nghĩ bụng đúng là lấy dạ tiểu nhân đo lòng quân tử, lấy chức vị làm mục tiêu lăn lộn quan trường, nói: "Mã cảnh quan, giờ ông đeo cảnh hàm gì?"

Mã cảnh quan đáp: "Trước kia là cảnh ty, giờ thì đã về hưu."

Tôi nói: "Một cảnh sát đã về hưu, một tên cố vấn không biên chế, một pháp y thực tập sinh, ở đây chẳng có quan lớn nào có thể ép ngươi, cứ yên tâm mà phá án."

Lục cảnh quan mặt đầy nghi ngờ, nhìn Băng Tâm hỏi: "Cha nàng là cục trưởng, đến lúc đó các ngươi cướp công, ta biết tìm ai để phân xử?"

Tôi nói: "Thích tin hay không thì tùy ngươi, nếu muốn cướp công ta có cần nói trước với ngươi như vậy không? Một câu thôi, dựa vào bản lĩnh thật sự mà lập công, cảnh sát không phải là lập công bằng miệng." Sau đó quay qua Băng Tâm: "Đi, chúng ta phá án thôi."

Băng Tâm hỏi: "Không cần khám nghiệm tử thi?"

"Không cần!"

Chợt phát hiện Mã cảnh quan không đi theo, quay đầu lại thì thấy ông ta đang nói gì đó với Lục cảnh quan, lát sau mới chạy theo. Tôi hỏi: "Mã cảnh quan, ông nói gì với hắn vậy?"

Mã cảnh quan nói: "Ta nói với hắn, trẻ tuổi không nên nóng vội lập công như vậy, hoàn thành chức trách của mình mới là quan trọng nhất."

Tôi buồn cười không thôi, Mã cảnh quan quả là người chất phác, ông ta lại nói: "Tiểu Tống, ta cũng muốn phê bình ngươi."

Tôi tò mò: "Tôi thì làm sao?"

Ông ta nói: "Ngươi dùng tiền thưởng để mua trang phục trong game, nghiện món game online này không có tốt, trên TV đều nói đó là thuốc phiện tinh thần, rất nhiều thanh niên mê cái này mà phá hỏng tương lai."

Tôi xấu hổ, chỉ là thuận miệng viện cớ, liền nói: "Tôi tuyệt đối không nghiện, còn chơi nữa sẽ tự chặt tay."

Ông ta gật đầu: "Cũng không cần tự trừng phạt mình như vậy. Băng Tâm à, ngươi phải giám sát bạn trai mình nhiều một chút, đừng cho hắn chơi game."

Đang định giải thích chúng tôi không phải quan hệ đó, Tôn Băng Tâm đã cướp lời: "Mã thúc thúc, Tống Dương ca ca không phải bạn trai của con."

"Ồ!"

Băng Tâm kéo cánh tay tôi, ngọt ngào cười nói: "Thực ra con đã mang trong mình giọt máu của huynh ấy, bọn con lén đi đăng ký kết hôn rồi."

Chương 212: Người Hàn Quốc

Mã cảnh quản đơ người nửa ngày mới lắp bắp nói: "Chuyện này...có quá sớm không?"

Băng Tâm thẹn thùng: "Không còn cách nào, bọn con đã gạo nấu thành cơm mất rồi."

Tôi biết Băng Tâm cố ý trêu chọc Mã cảnh quan, cũng không tiện vạch trần nàng, lẳng lặng đứng xem nàng diễn xuất.

Mã cảnh quan thở dài một tiếng: "Việc lén đăng ký kết hôn ngàn vạn lần chớ nói cho tiểu Tôn, cha ngươi huyết áp cao, sẽ xỉu vì tức đấy."

Băng Tâm ôm bụng cười ngặt nghẽo: "Ha ha, con lừa thúc á!"

Mã cảnh quan cũng bật cười: "Ngươi, con ranh thúi này, từ nhỏ đã thích chọc ghẹo ta!"

Băng Tâm nói: "Ai bảo thúc thúc dễ trêu, cái gì cũng coi là thật, hi hi."

Đột nhiên Mã cảnh quan nghiêm mặt nói: "Nhưng có mấy lời ta vẫn phải nói, các ngươi còn ít tuổi, phải có ý thức tự bảo vệ, ngộ nhỡ xảy ra chuyện này thật..." Sau đó tiến hành giáo dục hai chúng tôi một hồi, tôi nghe mà toát mồ hôi lạnh, gật đầu liên tục. Mã cảnh quan này đúng là tính cách nhân hậu.

Tôi đưa Mã cảnh quan về nhà ngủ một giấc, ông ta cứ nhất định không chịu đi. Băng Tâm liền bày cách rủ ông ấy về nhà lấy dụng cụ, sau đó pha cho ông một chậu nước nóng ngấm chân, ngâm xong bảo ông ta lên giường đắp chăn cho đỡ lạnh, lát sau Mã

cảnh quan liền lăn ra ngủ.

Tôi bảo cô chú, Mã cảnh quan là giảng viên ở trường mình, tới đây công tác, nhờ cô chú chiếu cố một chút, tôi ra ngoài trưa nay không về ăn cơm.

Ra khỏi cửa, Băng Tâm kéo tay tôi hỏi: "Tống Dương ca ca, chúng ta đi đâu đây?"

Tôi nói: "Cứ đi theo ta rồi biết."

Tôi tới văn phòng điều hành vận tải địa phương, giơ giấy chứng nhận ra, hỏi gần đây có xe tải nào chở rác thải xây dựng không? Hôm qua trên đế giày của nạn nhân có bám một ít xi măng, đất sét, vôi, thành phần khá phức tạp, có lẽ là bê tông được trộn ở công trường.

Giờ đang là năm mới, xe tải chạy không nhiều, rất dễ dàng đã tìm được. Người phụ trách nói cho chúng tôi biết có mấy chiếc xe hôm nọ vận chuyển rác thải xây dựng đi ngang qua một thôn trang nhỏ phía nam huyện lị.

Thôn trang này chỉ cách thôn phát hiện xác chết có 3,4 dặm, tôi cảm thấy rất đáng ngờ.

Ra bên ngoài bắt taxi, mùng mấy tết này đứng cả tiếng đồng hồ cũng chẳng có xe nào, nháy mắt đã tới trưa, tôi bảo Băng Tâm: "Ta dùng didi taxi đặt trước một xe, tìm chỗ nào ăn trưa cái đã."

Chúng tôi tìm một quán cá nướng, trong bữa ăn Băng Tâm chỉ bên ngoài nói: "Huynh nhìn xem!"

Chỉ thấy đám Lục cảnh quan đang đi từng nhà hỏi thăm, không ngờ bọn họ thật sự bắt đầu tự điều tra, có điều phương pháp thì quá ngu ngốc.

Băng Tâm căng thẳng: "Liệu bọn họ có điều tra ra trước mình

không?"

Tôi nói: "Không đâu, họ đang mang ảnh nạn nhân đi khắp nơi xác định danh tính, có hỏi tới tết năm sau cũng không ra được."

Băng Tâm nói: "Vạn nhất chó ngáp phải ruồi?"

Tôi cười: "Nạn nhân không phải người bản xứ, thậm chí không phải người Trung Quốc, bọn họ không điều tra được đâu."

Băng Tâm kinh ngạc: "Sao huynh biết nạn nhân không phải người Trung Quốc?"

Tôi trả lời: "Nạn nhân áng chừng 20 tuổi, trẻ em Trung Quốc từ năm 1981 bắt đầu tiêm vaccine lao phổi, hầu hết mọi người sinh sau năm 1981 đều có vết sẹo trên cánh tay, cũng có một phần nhỏ người có cơ địa đặc biệt không để lại sẹo, nhưng nếu có sẹo thì hình dáng và vị trí đều giống nhau. Nhưng nạn nhân này lại có sẹo tiêm chủng ở đùi, hẳn không phải là người Trung Quốc, ta nghiêng về giả thuyết hắn là người Hàn Quốc."

Tôn Băng Tâm la lên: "Oa, cái gì cũng biết, Tống Dương ca ca quả là lợi hại. Nhưng tại sao không phải là người Nhật Bản?"

Tôi giải thích: "Điều này được suy ra từ hình dáng và vị trí vết sẹo. Vaccine mà người Nhật tiêm sẽ để lại sẹo hình hoa mai trên cánh tay."

Băng Tâm lại hỏi: "Vậy vẫn có khả năng là một số quốc gia khác?"

Tôi đáp: "Khả năng này rất thấp, bởi Nhật và Hàn thường có thói quen ngồi xếp bằng, lâu ngày đầu gối và mu bàn chân ẽ bị biến dạng, giống như chân của nạn nhân ta đã kiểm tra."

Băng Tâm nghiêng đầu suy nghĩ: "Vậy có khả năng là người Trung Quốc sang Nhật hoặc Hàn từ nhỏ đi học, sau đó về nước

không?"

Tôi nói: "Thử nghĩ đi, nạn nhân bò từ trong quan tài ra ngoài, hoảng hốt chạy bừa thoát thân, sao hắn không gõ cửa một nhà nào đó cầu cứu? Có lẽ là do ngôn ngữ không biết, cho nên mới lựa chọn việc lái xe tẩu thoát."

Băng Tâm vỗ tay một cái: "Tống Dương ca ca, huynh phân tích chí lý lắm. Nghe huynh nói một buổi kiến thức còn nhiều hơn bài thi cuối năm."

Tôi khiêm tốn cười: "Là chó ngáp phải ruồi thôi."

Băng Tâm lại tiếp: "Là người Hàn Quốc, thật không ngờ, trước giờ muội cứ nghĩ trai Hàn Quốc đều chân dài mặt đẹp, chứ dáng vẻ người này cũng quá phổ thông."

Tôi hỏi: "Con gái ai cũng thích soái ca Hàn Quốc chân dài?"

Băng Tâm đáp: "Đúng thế, đúng thế, giống như Song Joong Ki này, Lee Min Suk này, hay Lee Min Ho..." Nàng nói một loạt tên các tài tử Hàn Quốc, mặt đầy si mê, rất nhiều cái tên tôi chẳng nghe thấy bao giờ.

Đột nhiên tôi ý thức được đây là một điểm đột phá, cầm điện thoại lên gọi cho Lão Yêu. Một giọng nói ma mị vang lên trong điện thoại: "Tiểu Tống Tống, có phải nhớ ta quá đúng không?"

Tôi sởn gai ốc: "Lão Yêu, có muốn nhận công việc độ khó cao không?"

Hắn vào thẳng vấn đề: "Bao nhiêu tiền?"

Tôi nói: "Có cần trực tiếp như vậy không?"

Lão Yêu cười bỉ ổi: "Ngươi không thích ta trực tiếp sao? Để lần sau ta ôn nhu một chút vậy."

Tôi vã mồ hôi lạnh, cảm thấy câu chuyện đang bị hắn lái đi chệch hướng, vội vào thẳng vấn đề: "Thù lao gửi qua wechat, ngươi giúp ta hack vào máy chủ đại sứ quán Hàn Quốc, ta muốn biết danh sách và ảnh những người Hàn mất tích ở Trung Quốc một tháng đổ lại đây."

Lão Yêu lập tức hào hứng: "Con bà nó, thật có tính khiêu chiến, có cần ta gắn mấy lá quốc kì lên web của chúng, nhân tiện cài hình ảnh THAAD, nâng cao thể diện quốc gia không?"

Tôi liên tục cự tuyệt: "Đừng, ngàn vạn lần chớ để lại dấu vết, sau khi phá án xong thì tùy ngươi nhét vào." Tôi chợt nhận ra từ này có hơi nhiều nghĩa, bởi đã nghe thấy tiếng cười bỉ ổi của Lão Yêu, vội bổ sung: "Nhét quốc kì vào."

Tôi gửi cho Lão Yêu hai ngàn tệ, sau khi xác nhận hắn nói: "Không thành vấn đề, tối nay cho ngươi câu trả lời, muah!"

Tôi chỉ muốn ném ngay cái điện thoại trên tay đi, Băng Tâm bên cạnh tò mò hỏi: "Ai vậy, bạn trai Huynh à?"

Tôi đáp: "Trời ạ, để huynh đâm đầu vào tảng đậu hũ chết cho muội vừa lòng. Hắn là siêu hacker, siêu vô liêm sỉ Lão Yêu."

Băng Tâm cười hì hì: "Có vẻ là người khá thú vị, có cơ hội phải làm quen một chút."

Tôi tối sầm mặt: "Ngàn vạn lần chớ nên."

Tôi dự đoán kiểu gì Lão Yêu cũng sẽ cho nàng xem ảnh ngủ khỏa thân của tôi, vậy thì hình tượng bấy lâu nay trong lòng nàng sẽ sụp đổ, cho nên tốt nhất là hai người này không quen biết nhau thì hơn.

Taxi đã tới, bên ngoài đám Lục cảnh quan cũng đã hỏi xong một dãy phố rời đi, tôi bảo Băng Tâm: "Đi tra án thôi."

Chúng tôi lên xe tới thôn trang kia, xuống xe, Băng Tâm liền hỏi một lão nông trên đường: "Đại thúc, phiền ông cho hỏi, có nhà nào trong thôn trước đây là đại gia tộc không?"

Lão nông cau mày: "Hỏi cái này làm gì?"

Băng Tâm giải thích: "Bọn con là ban lịch sử, đang làm một đề tài, muốn tìm hiểu về các gia tộc thời phong kiến."

Lão nông chỉ một ngọn núi trước mặt: "Thôn ta có Tần gia là lớn nhất, nửa thôn đều là người họ Tần, trên núi còn có từ đường của Tần gia."

Tôi hỏi: "Tần gia có mộ tổ tiên không?"

Lão không thèm trả lời tôi, Băng Tâm lặp lại câu hỏi lão mới mở miệng, đúng là phân biệt đối xử.

Lão đáp: "Có, phía nam ngọn núi kia kìa, nhưng giờ bỏ hoang rồi, trên núi có một tượng đá lớn, nghe nói là đại tướng quân Tần Quỳnh thời Đường, là tổ tiên nhà hắn."

Theo tôi được biết, quê của Tần Quỳnh không ở đây, nếu Tần gia đúng là hậu duệ của Tần Quỳnh thì chắc là một chi khác.

Tôn Băng Tâm cảm ơn một tiếng, cười với tôi: "Không ngờ lại hỏi thăm được dễ dàng như vậy."

Tôi đáp: "Đừng vui mừng sớm, chưa chắc người ta đã chịu thừa nhận!"

Chương 213: Người cha trả thù

Chúng tôi hỏi thăm trong thôn, thì ra nửa thôn này đều họ Tần. Tôi hỏi có gia đình nào gần đây cử hành tang lễ không, thôn dân ánh mắt nghi ngờ, vội vàng nói không biết, sau đó vào nhà đóng cửa.

Người Tần gia đều có họ hàng với nhau, bọn họ chắc chắn biết gì đó, nhưng không ai chịu nói cho tôi.

Hỏi một vòng, thôn dân cứ như đề phòng trộm cướp, đúng lúc vô kế khả thi, tôi chợt thấy Băng Tân đứng dưới gốc hòe, đang trò chuyện với một cậu bé thò lò mũi xanh: "Tiểu bằng hữu, tỷ tỷ hỏi ngươi mấy câu, sau đó mua kẹo cho ngươi ăn được không?"

Cậu bé gật đầu lia lịa, Băng Tâm hỏi: "Gần đây nha ai có người chết?"

Cậu bé chỉ một ngôi nhà có sân lớn ngay phía trước, Băng Tâm cười xoa đầu nó: "Ngoan lắm!" Sau đó lấy ra 5 tệ dúi vào tay.

Tôi cười: "Muội đúng là lắm chiêu."

Chúng tôi tới ngôi nhà kia, gõ cửa. Một người đàn ông trung niên tóc trắng hai bên thái dương đi ra mở cửa, lạnh lùng hỏi: "Tìm ai?"

Tôi lễ phép nói: "Đại bá, cho hỏi có phải gần đây nhà ông có tang?"

"Đầu năm ngươi nguyền rủa ta à? Cút!"

Ông ta nói rồi liền đóng cửa, tôi vội đưa chân vào chặn, ông ta

đóng cửa mạnh tới nỗi đau chảy nước mắt. Tôi giơ giấy chứng nhận ra nói: "Xin ông hợp tác một chút!"

Gã liền biến sắc: "Gần đây nhà ta không có ai chết cả, không tin ngươi có thể hỏi người trong thôn."

Tôi nhìn vào mắt ông ta, nói: "Tóc ông là mới bị trắng, gần đây có phải là người thân mất, tôi đoán đó là con gái ông đúng không? Cô ta quen một bạn trai trên mạng, sau đó vì tình tự sát?"

Những điều này đều là tôi suy đoán, một cô gái nông thôn sao có thể quen một người Hàn Quốc, khả năng lớn nhất là yêu qua mạng.

Gã trung niên cắn môi: "Không có chuyện này, các ngươi nhầm người rồi!" Nói xong đẩy tôi ra ngoài, đóng sầm cửa lại.

Biểu hiện của ông ta bán đứng chính mình, nhưng cố tình không thừa nhận, đúng là vịt chết vẫn cứng miệng. Tôi có chút bối rối, cả thôn đều đồng lòng, hỏi cũng không hỏi được gì, Băng Tâm nói: "Hay là về xin lệnh khám xét?"

Tôi nói: "Trước mắt chưa có bằng chứng, sợ là không xin được, hơn nữa việc này rất mất thời gian, tới lúc xin được thì chẳng còn gì nữa mà khám."

Băng Tâm lắc đầu: "Vậy phải làm sao bây giờ, nghi phạm đang ở ngay trước mắt."

Tôi thở dài một tiếng, không có Tiểu Đào ở đây tôi mới thấm thía tầm quan trọng của nàng, chúng tôi chẳng còn cách nào đành đi về.

Vừa ra tới cửa thôn, Lão Yêu gọi điện tới, hào hứng nói: "Tiểu Tống Tống, ta tra được rồi."

Hắn nói với tôi gần đây thành phố Nam Giang chỉ có một vụ

người Hàn mất tích, tên là Jeong Jae Ho, một du học sinh, khoảng 20 tuổi. Tôi bảo Lão Yêu gửi ảnh hắn qua điện thoại.

Một lát sau, ảnh được gửi qua, quả nhiên là người chết, Băng Tâm vỗ tay la lên: "Tống Dương ca ca, huynh thật thần tốc."

Tôi cười không nói, trộm cơ sở dữ liệu của đại sứ quán là bất hợp pháp, bên Hàn biết sẽ kiện, không theo trình tự bình thường dĩ nhiên là phải nhanh rồi.

Tôi nói: "Chúng ta chơi đòn hồi mã thương."

Băng Tâm u oán nói: "Đại bá kia chắc chắn sẽ không mở miệng."

Tôi cười: "Xem ta thi triển mưu kế."

Chúng tôi quay lại nhà ông ta gõ cửa. Ông ta ra mở cửa, mặt đầy vẻ khó chịu nói: "Sao lại là các ngươi? Đã nói nhà ta không có người chết."

Tôi giơ máy cho ông ta xem ảnh Jeong Jae Ho, hỏi: "Ông biết người này chứ?"

Đồng tử ông ta co rúm lại, nhưng quả nhiên không ngoài dự đoán, vẫn chối: "Chưa từng gặp."

Tôi cười lạnh: "Thật sao, chính hắn đã báo án, tố cáo các người bắt cóc. Tội tự ý bắt giữ, hắn lại là người Hàn Quốc, liên quan tới vấn đề ngoại giao, cục cảnh sát nhất định sẽ điều tra tới cùng. Ông muốn cho lời khai ở đây, hay chờ hai hôm nữa tới cục nói, chờ xe cảnh sát vào thôn bắt ông đi sợ rằng ảnh hưởng không tốt lắm đâu."

Đại bá buột miệng mắng: "Tên khốn, ta chỉ là giáo huấn hắn một chút mà thôi, lại dám quay lại cắn ta."

Biết mình lỡ lời, đại bá ấp úng: "Các ngươi vào trong nói chuyện."

Chúng tôi vào nhà, bên trong không bật đèn, rất tối tăm. Tôi ngửi thấy có mùi giấy vàng cùng với nến đỏ, chắc là minh hôn được tổ chức ở đây.

Đại bá mang một di ảnh ra, trên đó là một cô gái cười tươi như hoa, bi thương nói: "Đây là con gái ta, Tần Lộ."

Ông ta kể, Tần Lộ mới tốt nghiệp trung học, chuẩn bị thi vào trường y thành phố, vừa đi làm vừa ôn thi. Tần Lộ là viên ngọc quý của ông ta, nên cứ rảnh rỗi là lên thành phố thăm con gái. Nhưng gần đây Tần Lộ có biểu hiện lạ, chẳng màng ăn uống, thường xuyên soi gương cười một mình. Những điều này không qua được mắt phụ thân, ông ta biết nhất định con gái mình đang yêu. Con gái lớn, ông ta cũng không có quyền can thiệp, chỉ dặn dò con mình ở bên ngoài phải tự bảo vệ thật tốt.

Không ngờ hơn một tuần trước, cảnh sát thành phố thông báo về cho họ tới nhận thi thể Tần Lộ, đó là tiếng sét ngang tai đối với cả nhà họ. Mẹ của Tần Lộ bị sốc đã đột quỵ phải vào viện.

Xác Tần Lộ được vớt dưới một con sông, pháp y kiểm tra kết luận là tự sát. Tần đại bá không chấp nhận chuyện này, nên mở máy tính của Tần Lộ lên kiểm tra những tin nhắn wechat, xem nhật ký của cô, muốn tìm hiểu tại sao con mình tự sát.

Thì ra qua một diễn đàn tiếng Anh trực tuyến, Tần Lộ có quen một du học sinh Hàn Quốc. Cả hai dùng tiếng Anh để nói chuyện, tên kia bốc phét hắn là một phú nhị đại Hàn Quốc, gửi rất nhiều ảnh đã qua chỉnh sửa cho Tần Lộ. Tần Lộ cũng giống các nữ sinh khác đều thích xem phim Hàn, bị soái ca chân dài mê hoặc, muốn gì được đó.

Tháng trước, du học sinh này tới Nam Giang, có quan hệ tình

dục với Tần Lộ, còn nói thẻ tín dụng của mình mới hết hạn tuần trước, Tần Lộ bèn đưa mấy ngàn tiền dành dụm của mình cho hắn.

Không ngờ tên du học sinh này là loại sở khanh, chỉ muốn đùa bỡn con gái khắp Trung Quốc, sau khi lấy được cả tình lẫn tiền thì bặt vô âm tín. Tần Lộ vô cùng phẫn uất, bao nhiêu email gửi đi đều không có hồi âm, nàng cảm giác mình bị lừa trinh tiết, bị lừa tình cảm, lừa cả tiền bạc chẳng mặt mũi nào về nhìn cha mẹ, liền nhảy sông tự sát.

Biết được sự thật, Tần đại bá đau lòng không thôi, ông ta thế nếu lúc đó thằng nhóc kia đứng trước mặt mình, ông ta sẽ vặn gãy cổ nó.

Tần đại bá huy động tất cả người trong nhà hiệp lực tìm tên du học sinh này, kết quả trời không phụ lòng, thì ra tên Jeong Jae Ho này cũng đang học trong một trường đại học ở Nam Giang. Tần đại bá muốn làm thịt tên sở khanh này, dùng đầu hắn tế vong linh con gái, nhưng ông ta biết như vậy là phạm pháp, bèn nghĩ một cách trả thù tối ưu nhất.

Năm ngày trước, Jeong Jae Ho đi từ trong trường ra, người của Tần gia mai phục trên một chiếc xe con, nhảy ra bắt có hắn, mang về đây. Trên đường Jeong Jae Ho liên tục hăm dọa bằng tiếng Hàn, nhưng chẳng ai hiểu, tạm thời coi là súc sinh đang kêu.

Bọn họ nhốt Jeong Jae Ho vào kho củi, sau đó chuẩn bị một hôn lễ. Đêm giao thừa bọn họ bắt Jeong Jae Ho mặc quần áo tân lang, buộc hắn cùng thi thể Tần Lộ bái đường thành thân, sau đó đồng thời bỏ vào quan tài, mang lên núi chôn.

Toàn bộ quá trình khiến Jeong Jae Ho sợ tới phát điên, liên tục cầu xin tha mạng.

Tần đại bá không có ý định muốn giết chết hắn, nên không đóng đinh quan tài, hơn nữa chỉ rải một lớp đất mỏng phía trên,

hắn hoàn toàn đủ sức thoát ra.

Làm như vậy là muốn cho hắn một bài học, để từ giờ hắn không làm chuyện bại hoại như trước nữa.

Chương 214: Mở quan tài

Nói tới đây, Tần đại bá đột nhiên đứng dậy, đưa hai tay ra trước mặt: "Các ngươi đã tìm được tới đây, ai làm người đó chịu, tất cả chuyện này đều là chủ ý của ta, bắt ta đi!"

Tôn Băng Tâm nhỏ giọng nói: "Tống Dương ca ca, cô bé này thật quá đáng thương, hay là bỏ đi."

Tôi dù có muốn bắt ông ta nhưng không muốn còng tay, nói: "Theo như ông nói, mộ của Tần Lộ bị tên người Hàn đào lên, rồi các ông chôn lại?"

Tần đại bá hơi biến sắc: "Chôn...chôn!"

Tôi không biết tại sao ông ta đột nhiên căng thẳng như vậy, nói: "Dẫn chúng tôi tới xem một chút."

"Được, để ta dẫn hai ngươi đi." Tần đại bá gật đầu.

Chúng tôi lên núi, trên này khá nhiều mồ mả đã mọc đầy cỏ dại, xung quanh trồng nhiều hòe, tôi thuận miệng hỏi: "Quan tài làm bằng gỗ gì?"

Tần đại bá đáp: "Chính là gỗ hòe trên núi này."

Đúng như dự đoán, đây là nguyên nhân cái chết của Jeong Jae Ho. Tới một cái mồ nới đắp, Tần đại bá nói: "Đây là mộ của tiểu nữ."

Tôi nhìn nấm mồ đắp cao, nói: "Cách chôn này thì không thể nào thoát ra được."

Tần đại bá nói: "Lúc đó không có đắp nhiều đất như bây giờ."

Tôi nhìn ông ta, nghi ngờ hỏi: "Thật sao?"

Băng Tâm nói: "Tống Dương ca ca, xem ra đây không phải mưu sát, mở một lối thoát cho Tần đại bá được không?"

Tôi chống cằm suy nghĩ, mặc dù mọi thứ có vẻ hợp lý, nhưng tôi vẫn luôn thấy có chỗ nào đó bất thường. Nếu quả thật đúng như ông ta nói, lúc đó đất đắp rất ít, cố ý để Jeong Jae Ho thoát ra được, làm như vậy còn nguy hiểm hơn là chôn sống hắn luôn. Bởi nếu thoát ra kiểu gì hắn cũng sẽ báo cảnh sát, bắt cóc là một tội danh, thêm việc nạn nhân là người nước ngoài, Tần gia chắc chắn khó gánh nổi.

Tôi nói: "Mở quan tài ra xem chút đi."

Tần đại bá vội vàng cự tuyệt: "Không được không được, tiểu nữ vừa mới hạ tang, không thể quấy rầy, trong quan tài chỉ có mình nó."

Tôi vẫn kiên quyết muốn mở quan tài, Tần đại bá sống chết từ chối, ông ta tình nguyện bị bắt về trụ sở chứ không mở quan tài, hơn nữa cứ lặp đi lặp lại câu nói "trong quan tài chỉ có mình nó".

Một người đang nói dối thường sẽ lặp đi lặp lại nhấn mạnh sự việc theo hướng ngược lại, ví như ăn cắp tiền sẽ luôn mồm nói ta thật không có lấy tiền trong tủ, Tần đại bá nói như vậy không khỏi khiến tôi nghi ngờ, bèn thử hỏi dò: "Chẳng lẽ trong quan tài chôn hai người?"

Tần đại bá hoảng hốt nói: "Không có chuyện đó đâu, thật là chỉ có một người!"

Tôi cười: "Ông không chịu nói, chúng tôi sẽ đi hỏi Jeong Jae Ho, nếu chuyện từ miệng hắn nói ra chỉ sợ sẽ bất lợi cho ông thôi."

Không ngờ là lần này Tần đại bá lại chẳng chút lo sợ: "Vậy ngươi cứ đi hỏi hắn, ta không ý kiến gì."

Tôi dứt khoát cường công, cứng rắn tra hỏi: "Trong quan tài có phải là còn một người nữa? Ông không thành khẩn, tội tăng thêm một bậc."

Rốt cuộc Tần đại bá cũng nhụt chí, nói: "Đồng chí cảnh sát, việc này không liên quan tới ta, thằng nhãi kia làm chuyện đó với con gái ta, nhất định là bị báo ứng."

Nghe mấy câu này, tôi với Băng Tâm cùng giật mình, không nghĩ tới là lại có án trong án.

Tần đại bá nói hai ngày sau lễ minh hôn, họ lên núi xem xét, phát hiện mộ đã bị đào lên, nắp quan tài lệch sang một bên, nhưng trong quan tài lại có một gã đàn ông đang ôm nhau với thi thể Tần Lộ.

Gã đàn ông quần áo xộc xệch, quần đã tụt tới cổ chân, dương vật còn cắm vào người thi thể, quỷ dị hơn là thi thể Tần Lộ lại dùng hai tay ôm chặt lấy hắn.

Mọi người bị dọa tới ngây ngốc, có người nhận ra đây là Tiểu Kính, một 'quang côn' (đàn ông ế vợ) trong thôn, hiển nhiên là hắn làm chuyện bất chính với thi thể Tần Lộ, chẳng biết sao lại lăn ra chết.

Nếu báo cảnh sát thì chẳng biết giải thích chuyện này thế nào, trên người Tần Lộ còn mặc đồ minh hôn, nếu tự xử lý thì lại không biết vứt cái xác Tiểu Kính đi đâu. Hơn nữa hai cánh tay Tần Lộ lại cứng như sắt, không cạy ra được, cho nện họ bất đắc dĩ đành cứ như vậy mà chôn.

Tôi hỏi: "Chuyện xảy ra lúc nào?"

Tần đại bá nói: "Sáng sớm hôm qua!"

Tôi biến sắc: "Lần này có khi các ông giết người thật rồi."

Tần đại bá hoảng sợ: "Không thể nào, rõ ràng lúc đó Tiểu Kính đã tắt thở, ta nghĩ nhất đinh là liệt tổ liệt tông Tần gia chướng mắt nên mới báo ứng vào hắn."

Tôi thở dài nói: "Mở quan tài ra nghiệm thi."

Tần đại bá về nhà lấy dụng cụ, tôi nói với Băng Tâm: "Cảnh này có lẽ muội không nên nhìn."

Nàng bĩu môi: "Cái này thì có là gì, ở trường muội thấy nhiều tử thi nam giới rồi. À phải, tên bệnh hoạn ái tử thi này sao lại bị chết?"

Tôi đáp: "Chắc cũng giống Jeong Jae Ho, trúng độc cây hòe hôn mê, bị tưởng là người chết, chôn sống. Nhưng trong này có một nghi vấn quan trọng, có thể quyết định việc Tần đại bá có cố ý mưu sát hay không. Đó là trong lúc Tiểu Kính làm bậy, vô tình cứu Jeong Jae Ho, hay là Jeong Jae Ho trón ra khỏi mộ sau đó Tiểu Kính mới tới làm bậy."

Băng Tâm chợt ngộ ra: "Cho nên huynh mới muốn kiểm tra thi thể, xem móng tay hắn có đất không?"

Tôi đáp: "Không sai!"

Băng Tâm hỏi: "Tống Dương ca ca, huynh hi vọng sẽ như thế nào?"

Tôi khẽ mỉm cười: "Xem muội kìa, đây gọi là ấn tượng ban đầu giữ vai trò chủ đạo. Ta chẳng hi vọng gì cả, chỉ chờ xem xét thi thể, thực sự cầu thị tìm ra sự thật."

Băng Tâm ảo não nói: "Muội thì vẫn mong Tần đại bá không phải ngồi tù."

Tần đại bá là một người cha yêu con gái hơn tất cả, có lẽ Băng Tâm thấy bóng dáng Tôn Lão Hổ trong đó nên mới sinh ra đồng

cảm.

Một lúc sau, Tần đại bá mang xẻng tới, ông ta định đào, tôi nói: "Để tôi làm!"

Ông ta từ chối: "Không không, việc nặng nhọc này cứ để ta."

Tôi lắc đầu: "Không phải tôi khách khí với ông, mà sợ ông làm hỏng một chút chi tiết."

Tần đại bá lẩm bẩm: "Đất thì có gì để làm hỏng, chẳng phải đất nào cũng giống nhau ư?"

Ông ta nghĩ vậy là sai lầm, trong đất hoàn toàn có thể phát hiện được manh mối. Tôi cẩn thận xúc đất, được một chút thì ngồi xuống nhặt một cọng cỏ lên quan sát kỹ. Tôi hỏi Băng Tâm có nhìn ra được gì không. Chỉ cần có cơ hội tôi sẽ thử trí nàng, tôi muốn bồi dưỡng Băng Tâm thành một trợ thủ đắc lực.

Băng Tâm nói: "Ngọn cỏ này là bị xẻng chặt đứt, còn rất tươi."

Tôi gật đầu, quan sát xung quanh, bốn phía mộ phần có một lớp cỏ, nói: "Qua bên kia nhing một chút xem có vết đào bằng tay không."

Sau đó, đào tiếp, quan tài dần dần lộ ra, quả nhiên là một quan tài bằng gỗ hòe, tôi hỏi Tần đại bá: "Tại sao phải đóng quan tài bằng gỗ hòe?"

Tần đại bá giải thích: "Chuyện xảy ra đột ngột, lại đúng dịp tết, không kịp đặt làm, đành chặt một cây hòe già đóng quan tài, trước đây ta là thợ mộc."

Tôi nói: "Nhưng có vẻ gỗ hòe không thích hợp làm quan tài?"

Tần đại bá đáp: "Ta có hỏi thầy bói, tiên sinh nói tiểu nữ nhẹ vía, dùng gỗ tốt quá cũng không ổn, nên dùng bằng gỗ hòe."

Tôn Băng Tâm hào hứng báo cáo: "Tống Dương ca ca, xung quanh không có dấu tay đào bới, đều là dùng xẻng xúc."

Tôi hỏi: "Hôm qua có mưa không?"

Băng Tâm trả lời: "Muội nhớ rạng sáng có vài hạt mưa nhỏ."

Tôi bới đất ra xem xét, Tần đại bá hiếu kỳ hỏi: "Hai vị, trời không còn sớm, mau mở quan tài đi, ở đó nghiên cứu gì vậy?"

Tôi nghĩ bụng, chúng tôi đang chứng minh ông vô tội đấy biết không?

Đất mộ ướt rất đều, hôm qua mưa không lớn, không thể ngấm sâu xuống thế này, điều này chi thấy đất là mưa xong mới được đắp lên.

Tần đại bá bước thêm một bước tới cánh cửa vô tội, tâm lý tôi cũng cao hứng.

Trước khi mở quan tài, tôi quan sát một chút, bốn góc quả thật không có vết đóng đinh, sau đó mới dùng xẻng cạy nắp. Rào một cái nắp mở ra, một mùi hôi trộn lẫn mùi gỗ hòe tươi xộc lên mũi.

Chỉ thấy trong quan tài có hai xác chết, một cái mặc quần áo tân nương mũ phượng, một cái là đàn ông quần áo xộc xệch. Sắc mặt tân nương trắng bệch, hai tay ôm chặt lấy gã đàn ông, nét mặt tựa như cười mà không phải cười, vô cùng quỷ dị!

Chương 215: Sự thật rõ ràng

Tôn Băng Tâm sợ hãi kêu lên một tiếng, nhảy ra sau lưng tôi. Tôi nói: "Thi thể có gì mà sợ?"

Băng Tâm ráo hoảnh: "Ai nói muội sợ, chỉ là trông thấy sự việc khác thường thì phản ứng theo bản năng thôi, giống như nhìn thấy một anh chàng đẹp trai thì giật mình ấy."

Tần đại bá không đành lòng nhìn thẳng: "Thật là nghiệp chướng, tiểu nữ chết rồi còn bị ô nhục thân thể. Các ngươi mau xem xét rồi chôn đi."

Thực ra nụ cười trên mặt thi thể nữ chỉ là sự co cơ sau khi chết gây ra, nhưng kết hợp với quần áo trang sức, cộng với động tác của cô ta trở thành vô cùng quỷ dị. Nếu ban đêm mà trông thấy cảnh này nhất định sợ tới đái ra quần.

Tôi lấy găng tay đã chuẩn bị từ trước đeo vào, thử gỡ cánh tay Tần Lộ, phát hiện khớp xương cứng lạ thường, căn bản là không gỡ được.

Nhìn qua nét mặt Tiểu Kính, phát hiện hắn đầy hoảng sợ, tư thế này của hắn cũng rất khó thính cốt biện âm, chỉ có thể dựa vào độ giãn đồng tử và độ cứng thi thể để xác định thời gian tử vong. Đại khái là hắn chết được 30 tiếng, nói cách khác trước khi bị chôn sống thì hắn chưa chết.

Trên móng tay Tiểu Kính có nhiều vết xước, ngón tay bị nhiều vết dằm gỗ đâm, nhưng kẽ móng tay thì không có đất, cho thấy lúc hắn tới đây quan tài đã bị mở ra.

Gò má và cổ họng tím bầm, đây là dấu hiệu rõ ràng của việc

ngạt thở, ngoài ra trên người hắn cũng có những vết mẩn đỏ giống như của Jeong Jae Ho. Băng Tâm hỏi: "Tống Dương ca ca, đây là biểu hiện của trúng độc cây hòe ư?"

Tôi giải thích: "Nói chính xác hơn là độc tố nhựa cây, nhựa cây hòe tươi có độc nhưng không độc như nọc rắn, chỉ để phòng vệ kiến hay sâu đục thân mới sinh ra lượng độc tố nhỏ, nhưng không nguy hiểm tới tính mạng."

Người nông thôn có câu: "Trước không trồng Tang, sau không trồng Liễu, trong sân không trồng quỷ vỗ tay." Quỷ vỗ tay chính là cây hòe. Sở dĩ có kiêng kỵ này là do sợ trẻ con trong nhà trèo lên cây chơi sẽ trúng độc, rất nhiều những kiêng kỵ của dân gian đều có đạo lý ẩn sau.

Tôi nói với Tần đại bá: "Xin lỗi, tôi cũng có chuyện lừa ông, thực ra Jeong Jae Ho đã chết."

Tần đại bá trợn mắt: "Ta đâu có giết hắn."

Tôi nói: "Tôi biết là ông không giết hắn, hắn chết là vì trùng hợp nhiều thứ."

Lúc đó Jeong Jae Ho bị chôn, dính đầy nhựa hòe, sau khi thoát ra, hoảng hốt chạy trốn khiến máu lưu thông mạnh, độc tố ngấm vào gan. Cộng thêm căng thẳng và sợ hãi, nhiệt độ ban đêm lại quá lạnh, khi ngồi vào trong xe, thể xác và tinh thần đột ngột ngưng hoạt động, độc tố mới phát tác, cho nên chết trong đó.

Tiểu Kính tới đây sau khi Jeong Jae Ho chạy trốn, hắn nhìn thấy quan tài bị mở nắp, lại có một thi thể nữ trẻ tuổi xinh đẹp bên trong nên động tà tâm, làm chuyện bậy bạ với cái xác. Làm chuyện đó sẽ khiến hộ hấp mạnh, chân lông giãn nở cho nên nhiễm khá lớn độc hòe, bất tri bất gíc mà hôn mê. Đám người Tận đại bá hôm sau tới cho rằng Tiểu Kính đã chết liền chôn luôn. Sau đó hắn tỉnh dậy trong quan tài, kêu gào nhưng chẳng có ai tới cứu,

lại bị thi thể ôm chặt, ngạt thở mà chết.

Tần đại bá chỉ là ngộ sát, vô tình gây ra cái chết của Tiểu Kính.

Tôi trấn an ông ta: "Những bằng chứng trước mặt đều cho thấy quả thật ông không có ý định mưu sát Jeong Jae Ho, tạo cơ hội thoát thân cho hắn, điều này rất có lợi trên phiên tòa.

Tần đại bá cười khổ: "Ta cũng biết trước là không thể thoát ngồi tù."

Tôi nói: "Có một câu này không biết có nên hỏi không, sau lúc đó ông không lựa chọn giết người diệt khẩu, chẳng phải như vậy càng an toàn sao? Jeong Jae Ho thoát ra được thế nào cũng báo cảnh sát."

Tần đại bá lắc đầu: "Giết người sẽ phải xuống địa ngục, việc này ta không làm được, hơn nữa hắn là người mà con gái ta thích, ta không muốn nó ở dưới suối vàng phải thương tâm."

Băng Tâm giật nhẹ gấu áo tôi: "Tống Dương ca ca, điểm mấu chốt nhất sao huynh không nói, đó là vì cái gì Tần Lộ lại ôm chặt tên này?"

Tôi nói: "Thật ra không phải là ôm, mà là động tác này." Vừa nói tôi vừa khoanh hai tay lại.

Băng Tâm nói: "Huynh muốn muội sốt ruột chết à? Bất kể là động tác gì, vì sao xác chết lại cử động được."

Tôi giải thích đây đơn thuần là phản xạ thần kinh thôi, giống như con ếch bị mất đầu, bị điện giật vẫn sẽ cử động, hiện tượng này gọi là phản xạ Lazarus. Lazarus là một ông già trong kinh thánh, được chúa Jesus hồi sinh. Nếu một thi thể mới chết chưa lâu mà bị kích thích xương sống, hai tay sẽ từ từ đan chéo thành hình chữ thập trước ngực, giống như sống lại.

Tiểu Kính trong lúc làm chuyện bậy bạ chắc là đã đụng chạm vào phần xương sống, hoặc có thể do ma sát gây ra tĩnh điện cho nên bị ôm chặt, gián tiếp tạo nên hôn mê cho Tiểu Kính.

Lợi dụng tĩnh điện cũng là nguyên lý khởi thi thuật của Tống gia, trong cơ thể con người chết đi còn sót lại chút năng lượng, kích thích đúng chỗ có thể làm thi thể động đậy.

Băng Tâm tròn mắt: "Còn có chuyện này ư, đúng là mở mang kiến thức."

Tôi nói: "Trước đây cũng có trường hợp ái tử thi bị ôm chặt xảy ra rồi. Ta nghĩ đây là sự tôn nghiêm cuối cùng mà ông trời ban cho con người."

Tần đại bá hỏi: "Đồng chí cảnh sát, ta phải ngồi tù bao lâu?"

Tôi nói: "Ngộ sát, mức hình phạt có thể dài hay ngắn tùy vào tình tiết tăng nặng hay giảm nhẹ, chúng tôi không bắt ông, ông tự đi đầu thú đi. Như vậy sẽ được hưởng khoan hồng của pháp luật."

Tôn Băng Tâm nói: "Tần đại bá, tôi sẽ tìm luật sư tốt nhất cho ông, cố gắng giảm xuống án treo, trong thời gian thi hành án thì biểu hiện tốt một chút, cũng có thể được giảm thời gian."

Tần đại bá nói: "Hai vị, ta còn có một thỉnh cầu nho nhỏ."

Tôi gật đầu: "Cứ nói."

Tâng đại bá than thở một tiếng: "Có thể đưa chuyện này lên báo chí không, cho nhiều người cùng biết. Ta hy vọng bắt đầu từ hôm nay thiếu nữ Trung Quốc có thể biết cái gì là thế nào là lòng tự trọng, biết tự yêu chính bản thân mình, để không còn bị đám ngoại quốc đùa bỡn tình cảm. Ta đã mất con gái, hy vọng bi kịch này không xảy ra cho các gia đình khác."

Lời nói của ông ta làm tôi vô cùng xúc động, cắn răng nói:

"Được, tôi nhất định giúp ông."

Đột nhiên Tần đại bá rơi lệ, vừa lau nước mắt vừa nói: "Cám ơn, cám ơn các ngươi, được gặp hai người là ông trời thương ta. Ta làm ra chuyện ngu ngốc này chỉ bởi vì nuốt không trôi cục tức này, con gái ta chết oan uổng, tên lưu manh kia lại sống thật tốt, sau này sẽ còn gieo họa cho biết bao thiếu nữ, ta thật không cam lòng."

Băng Tâm an ủi ông ta mấy câu, tôi thì rút giấy tiền đốt trước mộ phần, đọc đoạn vãng sinh chú. Băng Tâm hỏi tôi hai thi thể này xử lý ra sao, tôi nói: "Nếu nhất quyết phải tách ra, chỉ có thể cưa tay của Tần Lộ, Tần đại bá chắc không muốn trông thấy kết quả này chứ? Mà Tiểu Kính cũng chẳng còn ai thân thích, thôi cứ chôn như vậy đi."

Lúc xuống núi, trời đã tối, Tần đại bá lái xe ra định đưa chúng tôi về, sau đó sẽ tự thú.

Ông ta quay đầu lên núi nhìn đăm chiêu, thở dài một hơi: "Cây hòe già này mọc lên từ mộ phần tổ tiên nhà ta, ta bất kính chặt nó xuống, kết quả này cũng là báo ứng, haiz."

Tôi nói: "Cũng không thể nghĩ như vậy, theo tôi đây chính là tổ tiên Tần gia đang bảo vệ con cháu đấy!"

Chương 216: Bóng dáng hộ vệ

Chúng tôi quay về trụ sở, đám người Lục cảnh quan bận rộn cả ngày tưởng chết, chẳng thu hoạch được gì. Thấy tôi dẫn nghi phạm tới tự thú, Lục cảnh quan há hốc mồm nửa ngày mới thôi. Vừa định quay đầu rời đi, hắn đột nhiên chặn đường tôi, nói: "Tiểu tử, ngươi giở trò lừa bịp."

Tôi mắc cười: "Ta lừa bịp cái gì?"

Hắn giận đến nỗi lời nói lắp bắp, chỉ vào tôi: "Ngươi..ngươi..ngươi làm sao có thể chỉ một ngày đã phá xong án, đánh chết ta cũng không tin. Nhất định là ngươi giấu diếm đầu mối gì hoặc giả đã biết hung thủ là ai từ trước."

Tôi nói: "Ngươi nói cũng đúng, thực ra hôm qua nạn nhân báo mộng cho ta biết."

Hắn lại tưởng thật: "Có chuyện này thật sao? Sao hắn tìm ngươi mà không tìm ta?"

Tôi nói: "Khả năng tại vẻ ngoài của ngươi hung dữ quá."

Sau đó bỏ lại Lục cảnh quan đứng phùng mang trợn má, tôi với Băng Tâm rời khỏi trụ sở cảnh sát. Băng Tâm vừa đi vừa nói: "Tiếc thật, lúc đầu không rủ hắn đánh cược, nếu không giờ đã có thể nhìn hắn sủa tiếng chó."

Đại khái Lục cảnh quan trong mắt tôi không phải là đối thủ đáng lưu tâm, một cảnh sát quèn chưa hề phá một vụ án nào, đánh cược với hắn chẳng có gì vẻ vang. Tôi nói: "Để dành thời gian bôi dưỡng muội còn hơn."

Băng Tâm đỏ mặt cười: "Tống Dương ca ca, huynh thật dễ thương."

Mã cảnh quan ở yên trong nhà cả ngày tán gẫu với cô tôi, tối thấy chúng tôi về, ông ta hỏi vụ án tới đâu rồi, tôi đáp: "Huyện đang thụ lý vụ án."

Mã cảnh quan kinh ngạc: "Cái gì? Đã bắt được hung thủ? Haiz, bình rượu Mao Đài mấy chục năm của lão không giữ được rồi."

Tôi tò mò hỏi: "Có chuyện gì vậy?"

Thì ra Tôn Lão Hổ nói với ông ấy, trong vòng 3 ngày tôi nhất định sẽ phá được án. Mã cảnh quan không tin, hai người đánh cược một bình Mao Đài của ông ấy. Bình Mao Đài này Tôn Lão Hổ đã để ý từ lâu, nhưng Mã cảnh quan không cho, đây chính là cơ hội cho Tôn Lão Hổ đắc lợi.

Tôi bật cười, Tôn Lão Hổ này quả là xấu tính. Có điều đừng nói Mã cảnh quan, dù bất kỳ cảnh sát nào cũng sẽ nghĩ tôi không thể phá án thần tốc như vậy.

Mọi chuyện tiếp theo là do Mã cảnh quan ra mặt, mai ông ta sẽ tới trụ sở cảnh sát huyện làm thủ tục bàn giao, dẫn người lên thành phố để giao cho tòa án. Đối với Tần đại bá mà nói, đây là một chuyện tốt, bởi trên thành phố tìm luật sư giỏi dễ hơn.

Tối hôm đó, tôi có một giấc mơ kỳ lạ, một đại tướng quân hiên ngang uy vũ quỳ trước mặt mình, chắp ta nói: "Đa tạ huynh đài đã chủ trì công đạo cho Tần gia. Tần Thúc Bảo ta không có gì báo đáp, xin dâng tặng 10 năm tài vận."

Sau đó thì tôi chợt tỉnh giấc. Sáng hôm sau quyết định chạy đi mua tờ vé số, kết quả trật lất.

Sau này tôi với Vương Đại Lý hợp tác làm ăn, 10 năm liền thuận buồm xuôi gió, trên căn bản là không phải suy nghĩ chuyện

tiền nong, thật giống như giấc mộng đã linh ứng. Tới lúc đó tôi mới thấy có những việc không thể giải thích theo lẽ thường được.

Nhắm mắt đã hết kỳ nghỉ, Băng Tâm đi chơi lần này rất mãn nguyện, không nỡ quay về. Hôm nay chợt nhận được tin nhắn của Tiểu Đào: "Xú tiểu tử, ngươi chưa cho Tôn Lão Hổ có đứa cháu ngoại đấy chứ? Mau về!"

Tôi trả lời nàng: "Lại có án mạng à?"

Nàng nhắn: "Chẳng án gì hết, tỷ muốn ngươi về, thế thôi."

Tôi khẽ cười, bấm bấm: "Tôi mang ít quà cho cô."

Nàng trả lời: "Được, tôi chờ anh."

Trước khi đi, cô chú bảo tôi thắp nén hương cho ông nội. Tôi tới trước ban thờ, đốt ba nén nhang, cung kính: "Ông nội, con đã học được trân truyền của người. Nhất định một ngày nào đó con sẽ bắt giang bắc tàn đao để an ủi vong linh của người."

Tôi đứng dậy cắm hương vào lư, đột nhiên phát hiện giữa rừng bài vị có một cái viết: "Tổ tiên Tống Tinh Thần chi linh vị."

Tôi vô cùng kinh ngạc, chẳng lẽ kiếm khách kia nói dối tôi, hắn căn bản không phải tên gọi này. Tôi giở cuốn gia phả ra xem, bỗng có phát hiện ngoài mong đợi, tổ tiên của tôi có tới mười mấy người tên là Tống Tinh Thần, những người này đều là cùng họ khác chi. Mười mấy Tống Tinh Thần này một nửa là chưa chết, giống như họ đảm nhiệm một công việc nguy hiểm nào đó.

Nhưng thư tịch tổ tiên để lại, chẳng có ghi chép gì, cứ như họ chỉ là những cái bóng. Tuy nhiên trong đó thỉnh thoảng có nhắc tới một hộ vệ bí ẩn, bắt đầu từ thời nhà Tống, cho tới thời Dân Quốc, Tống gia luôn có một nhân vật như vậy.

Trong lúc bất chợt, tôi có một suy đoán, Tống Tinh Thần thực

ra không phải là tên riêng, nó chỉ là một danh hiệu, một loại tinh thần, một loại tín ngưỡng.

Bọn họ giống như những cái bóng, bảo vệ từng hậu nhân của Tống gia từ trong bóng tối. Thật trùng hợp, mặc dù Tống gia tuân thủ quy tắc nghiêm ngặt không quan không quan không sĩ, bo bo giữ mình, nhưng mỗi một thời đại ắt sẽ có một người hợp tác phá án với quan phủ.

Nếu thần long thấy đầu không thấy đuôi Tống Tinh Thần bắt đầu bảo vệ cho tôi, điều này có nghĩa là họ đã thừa nhận tôi!

Chương 217: Giải thưởng pháp y học

Tôi dự định quay về thành phố sẽ mang chút quà cho Tiểu Đào. Nhưng huyện thành nhỏ chẳng có thứ gì tốt, đành chờ vào thành phố rồi mua.

Mùng 8 tết, tôi với Băng Tâm bắt xe quay về thành phố, tôi tham khảo nàng xem tặng con gái thứ gì thì ổn, Băng Tâm hỏi: "Huynh muốn tặng Tiểu Đào tỷ tỷ à?"

Tôu biết lừa nàng cũng vô ích, bởi ngoài nàng với Tiểu Đào tôi chẳng quen cô gái nào cả, đành thừa nhận.

Băng Tâm nói: "Tặng vậ dụng thường ngày đi, như vậy mỗi lần dùng tới tỷ ấy sẽ nghĩ đến huynh, vô hình chung sẽ tăng độ hảo cảm. Phải rồi, tặng tỷ ấy cái ô handmade đi, mỗi khi trời mưa bung ô ra sẽ giống như huynh đang giang tay che mưa ché gió, có phải rất thân mật không."

Tôi nói: "Chủ ý rất hay, hỏi muội đúng là sáng suốt."

Băng Tâm cười gian xảo: "À, huynh còn nhớ sinh nhật muội không đấy?"

Tôi đáp: "18 tháng 3. Ta hiểu rồi, tới sinh nhật ta cũng tặng quà cho muội."

"Ngoắc tay!" Nàng đưa ngón tay ra ngoắc ngón tay tôi.

Nghe theo lời Băng Tân, tôi mua một cái ô handmade mang tặng Tiểu Đào. Nàng mở ra xem, nói: "Ai xui dại anh tặng cái này,

là Tôn đại tiểu thư?"

Tôi đáp: "Sao vậy, ô này không tốt à?"

Hoàng Tiểu Đào phì cười: "Anh đúng là cái đồ EQ âm, tặng ô là ý gì cũng không biết, để đáp lễ, tới sinh nhật cô ấy tôi mua đồng hồ tặng lại."

Trên gáy tôi bốc khói đen: "Tôi biết tặng đồng hồ là có ý gì đấy!"

Xa nhau mấy tuần gặp lại, Tiểu Đào rủ tôi ta ngoài ăn cơm, trong bữa ăn nàng cứ phàn nàn tết vừa rồi vô cùng khó ở, không phải là vì công việc bận rộn, mà là phiền phức trong nhà.

30 tết, cha nàng mời Vương công tử tới nhà ăn cơm, hắn cứ tìm mọi cách lấy lòng nàng khiến nàng vô cùng khó chịu, cha nàng thì cứ như đã mặc định Vương công tử là con rể.

Tôi nói: "Cô cũng đâu có cảm tình, sao hắn cứ cố bám chặt lấy vậy?"

Tiểu Đào cười lạnh: "Tôi còn không thừa biết toan tính của loại người này, hắn có một người anh, phương diện nào cũng đều ưu tú hơn hắn, sau này nhất định sẽ kế thừa tập đoàn Vương thị. Bản thân hắn chẳng có tài cán gì, chỉ có thể đi con đường khác, cưới tôi để sau này thừa kế công ty của cha tôi."

Tôi nói: "Tôi sẽ hết mình giúp đỡ cô, kể cả theo cô 24/24 làm bia đỡ đanh cũng được."

Tiểu Đào cười: "Được đấy, ngày mai Vương công tử muốn mời tôi đi ăn, nhờ anh!"

Tôi cũng nhờ nàng giúp một việc nhỏ, đó là đáp ứng Tần đại bá, bảo một phóng viên đáng tin đưa chuyện này lên báo, tạo chút ảnh hưởng tích cực cho xã hội, Tiểu Đào liền đồng ý.

Hôm sau tôi với Tiểu Đào tới một quán ăn hẹn trước, trong bữa ăn tôi tung đủ hỏa lực khiến Vương công tử cay mũi, ánh mắt hắn nhìn tôi có vẻ thù hằn, nhưng lúc đó tôi chẳng để ý.

Nói ra thì dài, không nói thì ngắn, về trường tôi chỉ toàn làm mấy chuyện vụn vặt như thi lại, chọn giờ học, chuẩn bị làm luận văn thực tập. Năm nay chúng tôi phải ra ngoài thực tập hai tháng; cuối tháng hai chợt tôi nhận được một cuộc điện thoại từ nước ngoài, một người nói tiếng Anh liến thoắng, tôi chẳng hiểu gì. Chỉ có một câu cuối là tôi nghe rõ, đó là hỏi tôi có email không, cho hắn địa chỉ.

Sau đó một email tiếng anh gửi tới hòm thư của tôi. Tôi phải dùng tử điển cộng với sự trợ giúp của Vương Đại Lý, nửa ngày mới hiểu rõ được bức thư. Thì ra bài viết của tôi về các phương pháp phân tích dư lượng chất độc trong tủy xương đã gây chấn động châu Âu và Mỹ. Hiệp hội pháp y quốc tế thông báo cho tôi tới Hawaii để tham dự một hội thảo học thuật, nhân tiện nhận giải thưởng.

Tôi bàng hoàng tới không nói nên lời, bài viết của tôi mục đích chỉ để kiếm điểm cho kỳ tốt nghiệp, vậy mà vô tình lại đạt được giải thưởng quốc tế.

Nhưng nếu nghĩ kỹ lại thì cũng không phải là vô tình, lĩnh vực nghiên cứu pháp y hiện đang ở trạng thái bão hòa, tôi dựa vào con mắt của Ngỗ Tác nói lên quan điểm về pháp y đương nhiên là phát hiện mới.

Vương Đại Lý hưng phấn nói: "Mẹ ơi, Tống Dương ngươi quá đỉnh. Không được, ta phải đi Pr cho ngươi một chút, được nhận giải thưởng quốc tế là một tự hào của nhà trường."

Tôi nói: "Thôi thôi ta xin, ngươi đừng có làm ầm ĩ lên được không?"

Đại Lý nháy mắt nói: "Tống tiến sĩ, ngươi đi Hawaii lĩnh thưởng có thể dắt ta đi cùng không? Cứ giới thiệu ta là trợ lý thân cận. Cả đời ta chưa được ra nước ngoài, dẫn ta đi mở rộng tầm mắt đi, xem con gái Mỹ ngoài đời như thế nào."

Tôi uể oải nói: "Ai bảo ngươi ta muốn đi lãnh thưởng?"

Tôi gõ mấy từ đơn giản trả lời email: "Cảm ơn! Tôi quá bận, không tới được." Sau đó click thật nhanh nút gửi.

Vương Đại Lý trợn tròn hai mắt, la lên: "Mẹ ơi, ngươi từ chối đơn giản như vậy, đây là cơ hội ngàn năm có một đấy."

Tôi nhún vai: "Ta không làm công tác nghiên cứu, nhận giải thưởng này làm gì, còn nói đi Hawaii chơi ngộ nhỡ xảy ra vụ án thì sao?"

Vương Đại Lý u oán nói: "Có thể xảy ra án gì chứ, vừa mới ra tết mọi người còn đang bận bịu trở lại công việc, tôi phạm cũng nên tạm nghỉ đi."

Chưa kể, mấy ngày sau thật sự có vụ án xảy ra. Sáng nay mới đi học về Tiểu Đào đã gọi điện cho tôi nói có vụ án, bảo tôi qua.

Chúng tôi tới cục, đã thấy Băng Tâm ở đó, tôi hỏi: "Muội bắt đầu thực tập từ bây giờ luôn à?"

Băng Tâm cười: "Không phải, tự muội tới thôi, học kỳ này ít phải lên lớp, muội qua để tích lũy kinh nghiệm."

Vương Đại Lý nói: "Vậy từ giờ có thể thường xuyên được gặp Tôn đại tiểu thư rồi."

Băng Tâm gật đầu: "Đúng vậy, ta cũng được coi là nhân viên thường trú ở đây, sau này chăm tới tìm ta nói chuyện nhé."

Tiểu Đào nghiêm mặt: "Tôn Lão Hổ có giao cho ta ba quy tắc,

thứ nhất là không cho Tôn đại tiểu thư gặp nguy hiểm, thứ hai là tuyệt đối không để Tôn tiểu thư gặp nguy hiểm, cuối cùng là ngàn vạn lần không được để Tôn tiểu thư gặp nguy hiểm."

Băng Tâm vung nắm đấm cãi lại: "Cha tôi nguyên văn không phải như vậy, ông ấy nói thứ nhất không được tới hiện trường ban đêm, thứ hai không được tham gia bắt người hoặc thẩm vấn, thứ ba là không được hành động một mình."

Tiểu Đào bật cười: "Thì ta thay cô đúc kết lại, ý này có gì sai đâu?"

Tôi hỏi: "Muội không tham gia thi tuyển sinh sau đại học à?"

Băng Tâm đáp: "Muội nhận được học bổng sau đại học luôn rồi."

Tôi thầm ngưỡng mộ, hồi bé tôi còn dạy kèm nàng môn toán, chỉ chớp mắt tôi đã trở thành cặn bã so với một học bá như nàng.

Tiểu Đào xua tay: "Không có thời gian nói nhảm, đi xem thi thể đi."

Tới trước cửa phòng giữ xác, Tiểu Đào dừng lại dặn dò Vương Đại Lý: "Tỷ nói trước để ngươi chuẩn bị, thứ ngươi sắp thấy có thể sẽ ám ảnh cả đời ngươi, ngươi có quyết tâm nhìn không?"

Vương Đại Lý chững chạc nói: "Bây giờ tôi nhìn thấy quỷ còn chẳng sợ, người chết thì có là gì."

Tiểu Đào cười khẩy: "Được, ta đã thông báo trước, hậu quả thế nào tự ngươi gánh."

Tiểu Đào chợt đẩy cửa ra, chỉ thấy thi thể không nằm ở giữa giường mà lại nằm ở mép giường, khi nhìn rõ, Vương Đại Lý hét lên một tiếng chói tai, nhảy tót ra sau lưng tôi, hai tay bám chặt vai tôi rung cầm cập.

Đừng nói là hắn, ngay cả tôi cũng phải hít một hơi khí lạnh. Nói đúng ra đây không phải là một thi thể, mà là một con diều da người!

Chương 218: Diều da người

Con diều kia dài chừng 1m50, rộng 1m, có hình ngũ giác, dùng một tấm da người căng lên trên khung tre, còn có một đoạn dây diều bị đứt.

Từ đặc điểm cơ thể có thể thấy đây là một phụ nữ, nhưng lông tóc toàn thân đã bị cạo sạch, nạn nhân bị lột da từ sống mũi, mặt chia thành hai nửa trái phải, tay chân giang rộng, khiến người nhìn như có cảm giác một quái nhân đang lao tới ôm mình.

Vương Đại Lý run lẩy bẩy nói: "Dương tử, Dương tử, thứ này dọa người quá."

Tôi nói: "Đã bảo ngươi đừng nhìn, còn cố tình, chưa sợ đái ra quần à?"

Hắn cho tay xuống sờ quân thật: "Chưa!"

Băng Tâm giải thích: "Lúc con diều này được đưa tới đây, không ít cảnh sát cũng sợ hãi, ở hiện trường còn có một ông lão sợ quá mà đột tử.

Tôi hỏi: "Phát hiện ở đâu?"

Tiểu Đào kể lại sơ bộ về vụ án. Sáng nay cảnh sát, trong công viên thành phố đột nhiên bay tới một con diều, sáng sớm sương mù dày đặc, trong cảnh tượng mịt mờ ấy chợt xuất hiện một con diều khỏi phải nói là quỷ dị thế nào. Lúc đó trong công viên có rất đông người cao tuổi tập thể dục buổi sáng, lúc đầu không ai để ý thấy, đột nhiên có tiếng kêu: "Có người đang bay!"

Đám người nhìn lên rồi như ong vỡ tổ, vài người sợ tới đái ra

quần, có người còn tê liệt, chờ tới khi ổn định tinh thần mới phát hiện có một ông lão ngã ra đất tắt thở từ lúc nào. Tạo nên một ảnh hưởng mãnh liệt như vậy, cục phó giao trách nhiệm cho cảnh sát trong một tuần phải phá án.

Tôi tò mò: "Cục phó, Tôn Lão Hổ đâu?"

Băng Tâm đáp: "Cha muội lên tỉnh họp rồi, thời gian này việc gì cũng do cục phó quyết định."

Tôi trầm ngâm nói: "Ông lão kia thật là sợ quá mà chết?"

Một người rất khó bị dọa chết tươi, tôi nghĩ không biết trong này có gì mờ ám không. Tiểu Đào nói: "Đã biết trước kiểu gì anh cũng hỏi vấn đề này. Ông lão kia mang thuốc đau tim cấp tốc trên người, hẳn là bị bệnh tim. Lúc đưa tới bệnh viện bác sĩ cũng chẩn đoán là chết vì vỡ tim. Thi thể giờ vẫn ở nhà xác bệnh viện, có cảnh sát trông coi chờ người thân tới nhận."

Tôi nói: "Cứ qua xem xét một chút đi."

Tiểu Đào cười: "Biết trước anh sẽ không bỏ qua mà."

Tôi giải thích: "Người gia chết thì bình thường, nhưng ngộ nhỡ có liên quan tới vụ án, nếu xem nhẹ sau này sẽ phải hối hận."

Tôi tới kiểm tra con diều, hỏi Băng Tâm: "Có khám nghiệm không?"

Nàng nhăn mặt nói: "Như vậy làm sao khám nghiệm, cũng không tính là một thi thể..."

Tôi quan sát một chút, dùng tay đo vòng hông của bộ da, nói: "Người chết khoảng 20 tuổi, nữ giới, cao 1m60, chưa từng sinh nở."

Tôi đeo găng tay vào, sờ thử bề mặt của bộ da, da này còn

tương đối đàn hồi, hơn nữa rất mịn màng, lông đã bị cạo nhẵn, dùng mũi ngửi còn thấy mùi natri sunfat ngậm nước, lớp mỡ bị tách gần như sạch sẽ khỏi da, tôi nói: "Kẻ làm da này rất chuyên nghiệp, hung thủ hẳn là có kinh nghiệm trong chuyện này."

Tiểu Đào bên cạnh nói: "Chứ còn gì nữa, chất liệu làm ví của tôi cũng không được mềm mại như vậy."

Vương Đại Lý nghe chúng tôi thảo luận như chỗ không người, sắc mặt trắng bệch. Tôi xua tay: "Ngươi ra ngoài mua giúo ta một bình giấm trắng, thêm cái chổi trúc cọ nồi nữa."

Hắn ừ một tiếng liền đi ra ngoài. Tôi mở ô đỏ ra, bảo Băng Tâm soi đèn tử ngoại. Bên ngoài tấm da không có vân tay, nhưng lại có mấy hoa văn trên vải dệt, hẳn là hung thủ có mang găng tay.

Kiểm tra tiếp bàn tay của bộ da, rõ ràng là nữ giới, da tay cứng rắn, cho thấy khi còn sống hai tay rất có lực. Ngón tay không có vết chai, nhìn từ phía sau cũng không có dấu hiệu gù lưng, chắc không phải lao động nặng. Phần mông có mấy vết loét do ngồi, chứng tỏ nạn nhân hay phải ngồi làm việc.

Tôi suy nghĩ một lát, nói: "Nạn nhân có thể là một nhân viên chăm sóc chân."

Băng Tâm ngạc nhiên: "Tống Dương ca ca, vậy mà huynh cũng nhìn ra được?"

Tôi cười: "Suy đoán thôi, lần này chưa chắc đã đúng."

Tiểu Đào liền gọi điện bảo cảnh sát đi điều tra xem có nhân viên chăm sóc chân nào trong thành phố mất tích không. Tôi lại nói: "Có một điểm khả nghi, tại sao bộ da lại bị lột bắt đầu từ sống mũi? Độ khó rất cao, hơn nữa còn phá hủy gương mặt, hiệu quả phạm tội sẽ bị giảm bớt đi nhiều. Tôn Băng Tâm, muội thử nói xem."

Băng Tâm suy nghĩ một chút, nói: "Nạn nhân có thể thấy là một cô gái trẻ trung xinh đẹp, hung thủ căm ghét nhan sắc của cô ấy nên phá hỏng gương mặt?"

Tôi lắc đầu: "Thế sao không hủy hoàn toàn gương mặt đi."

Tiểu Đào nói: "Ha ha, ta biết! Bởi vì vết thương trí mạng nằm trên cổ, nên hung thủ cố ý muốn che giấu, các ngươu nhìn, chẳng phải cổ có một chỗ da hư hại, hai bên đối xứng."

Tôi đáp: "Nói không sai, nhưng việc che giấu này không có ý nghĩa gì, hung thủ là có mục đích khác, mọi người suy nghĩ theo hướng đơn giản một chút xem."

Cả hai đồng thanh: "Cái gì?"

Tôi nói: "Trong quá trình tinh chế, da sẽ bị co lại, nếu có lỗ sẽ bị kéo rộng ra. Ở cổ có vết cắt, cánh diều sẽ bị lọt gió, không bay được."

Băng Tâm kinh ngạc trợn tròn mắt, Tiểu Đào tặc lưỡi: "Suy nghĩ của anh thật biến thái."

Tôi nói: "Tôi chỉ đứng trên lập trường của hung thủ mà cân nhắc, nếu theo hướng suy nghĩ này sẽ phát hiện thêm một chuyện, đó là nạn nhân trong mắt hung thủ chỉ là một tấm da chết, trong quá trình lột da làm diều không hề có bất kỳ cảm xúc nào. Điều này cho thấy hung thủ là một kẻ rất quen thuộc với việc lột da, sự ổn định này không phải người trẻ tuổi, hung thủ ít nhất phải 40 trở lên."

Tiểu Đào cau mày: "Chỉ mong ngàn vạn lần không phải một tên sát thủ liên hoàn."

Băng Tâm thì ngược lại, hưng phấn: "Sát thủ biến thái liên hoàn, quá kích thích!"

Tiểu Đào trừng mắt: "Chú ý hoàn cảnh được không? Lời nói như vậy mà thốt ra được?"

Băng Tâm cúi đầu: "Tôi cũng không nói trước mặt người ngoài mà."

Nhân lúc hai người nói chuyện, tôi quan sát kỹ một chút bộ da, nói: "Tiểu Đào, cô không cần lo lắng quá, cứ cho là hung thủ giết người liên hoàn, nhưng khoảng cách giữa các lần gây án sẽ không quá ngắn."

Tiểu Đào hỏi: "Tại sao?"

Tôi vén tấm da lên cho nàng nhìn: "Cô xem vết cắt này, không phải là liền mạch, ở giữa có nhiều khoảng dừng, cho thấy hung thủ không có sức khỏe tốt. Việc mệt mỏi nhất của lột da là tách phần da khỏi cơ thể, hung thủ khả năng cao tuổi hoặc có bệnh tật gì đó."

Băng Tâm vỗ tay: "Muội hiểu rồi, hung thủ nhất định là một lão quang côn hận đời, không ưa phụ nữ làm nghề này cho nên dùng cách ấy để trừng họ."

Tôi cùng Tiểu Đào đồng thời trợn mắt nhìn Băng Tâm, nàng ngại ngùng nói: "Muội nói không đúng ư?"

Tiểu Đào ôm trán thở dài: "Tôn đại tiểu thư, ta biết cô là chòm Song Ngư thích tưởng tượng. Nhưng vụ án còn chưa phá băng, cô đừng có tùy tiện phỏng đoán, ấn tượng ban đầu giữ vai trò chủ đạo là đại kỵ của điều tra phá án."

Tôi bổ sung thêm: "Hơn nữa hung thủ cũng chưa chắc đã là nam giới, nữ giới vẫn được mà."

Băng Tâm hậm hực: "Biết rồi, sau này tôi không nói linh tinh nữa."

Đúng lúc này Đại Lý mang mấy thứ tôi cần về. Tôi lấy một cái chậu đổ giấm vào, ngâm chổi trúc trong đó mấy phút, cuối cùng dùng đèn cồn hơ cho bốc khói, hun lên tấm da.

Trong quá trình chế tác da, hung thủ dùng natri sunfat ngậm nước, cho nên hun bằng giấm có tính axit sẽ làm hiện ra một số dấu vết.

Hun hai lần, cả phòng đã nghi ngút khói, xộc vào mũi cay xè. Băng Tâm hắt xì liên tục, dùng khăn tay che miệng.

Tôi bảo Đại Lý bật quạt thông gió lên, làn khói mù tản dần đi, trên da người từ từ xuất hiện một dấu vết mờ mờ.

Chương 219: Ông già bị dọa chết

Chỉ thấy dưới tác dụng của khói giấm, bộ da dâng dần hiện lên những nếp nhăn, tất cả đều do quá trình thuộc da tạo thành, ngoài ra còn có một số vết xước, có thể do xử lý.

Có một dấu vết thắt trên cổ tay và mắt cá chân, cho thấy nạn nhân đã bị trói trước khi chết.

Trên thân tấm da còn có một mảng lớn bắn tung tóe, từ cổ tới ngực có dấu vết chất lỏng chảy xuôi. Tôi dùng dung môi đun từ cây dương thủy phun lên, lập tức biến thành màu đỏ tím: "Là vết máu!"

Tiểu Đào nói: "Nạn nhân bị cắt yết hầu mà chết, chắc lúc đó chảy nhiều máu lắm."

Tôi nhấc tấm da lên quan sát cẩn thận vết thắt: "Eo và da chân có vẻ hơi nhão, kết hợp với vết trói, nạn nhân chắc hẳn bị bỏ đói một thời gian, mỡ tiêu bớt, như vậy sẽ dễ lột da hơn. Thời gian nạn nhân mất tích phải một tuần trở lên."

Tôi lại tiếp tục phun dung môi lên tấm da, dùng tia tử ngoại chiếu vào quan sát, Tiểu Đào hỏi: "Tống Dương, anh đang tìm gì vậy?"

Tôi đang muốn tìm vết khác ngoài vết máu, vừa nãy thấy Băng Tâm hắt hơi liên tục, đột nhiên tôi nghĩ tới một chuyện. Thuộc da thì phải tiếp xúc với natri sunfat ngậm nước, vôi, dung dịch làm mềm da..., có ảnh hưởng rất lớn tới hệ hô hấp của con người, những thợ làm da hầu hết đều mắc bệnh hô hấp, khi hắt hơi liệu

có để lại nước bọt không.

Nghĩ tới đây, tôi bảo Băng Tâm: "Tôn Băng Tâm, muội có thể xét nghiệm thành phần bề mặt của tấm da không?"

Nàng gật đầu, lấy cồn sát trùng rồi tách mẫu xét nghiệm trên bộ da mang sang phòng thí nghiệm.

Tiểu Đào cười nói: "Tôn đại tiểu thư tình nguyện tới thực tập, thậm chí còn cướp hết công việc của tiểu Chu, hắn vừa mới kiến nghị với tôi đấy."

Tôi đáp: "Người ta là học bá mà, kiêm nhiều việc cũng là bình thường."

Tiểu Đào hỏi: "Tiếp theo có đi tìm phần di thể còn lại của nạn nhân không?"

Tôi trả lời: "Không, tới bệnh viện xem thi thể ông gia một chút."

Tiểu Đào bảo chúng tôi xuống nhà xe chờ, nàng giao nốt vài nhiệm vụ cho cảnh sát, sau đó ba người chúng tôi chạy tới bệnh viện. Cảnh sát trông coi ở nhà xác đang tán gẫu với y ta, vừa trông thấy Tiểu Đào thì đứng dậy cung kính hành lễ, nàng gật đầu nói: "Chúng ta tới xem qua thi thể ông lão."

Đại Lý nhỏ giọng: "Tiểu Đào tỷ tỷ bây giờ thật có uy."

Nàng cười: "Dù gì ta cũng là lãnh đạo mà, giờ ta đã là nhất cấp Cảnh Đốc.'

Tôi thở dài: "Chẳng mấy chốc Lâm đội trưởng sẽ không còn tư cách giáo huấn cô nữa."

Bên trong nhà xác âm u, có rất nhiều thi thể, cái nào cũng trùm chăn trắng. Đại Lý tiện tay hất mở một cái nhìn, sợ đến hét lên, đó

là một cái xác nhảy lầu tự tử, mặt mũi nát bét. Tôi quở trách: "Cái tên khốn này, nhát gan còn không biết an phận."

Tay cảnh sát dẫn chúng tôi tới cái xác ông lão, ông ta chừng 70 tuổi, đầu bạc trắng, trên mặt còn duy trì biểu hiện vô cùng hoảng sợ. Tôi dùng thính cốt mộc kiểm tra, tim ông ta đã bị vỡ.

Một người sợ quá mà chết, tim sẽ vỡ ra, kiểu chết này tương đối hiếm gặp. Tiểu Đào hỏi: "Không có gì khả nghi chứ?"

Tôi đáp: "Không thể nói là không có khả nghi, trong công viên có rất nhiều người già, tại sao chỉ có mình ông ta sợ chết?"

Tiểu Đào giải thích: "Ông ta có bệnh tim, lại quên uống thuốc mới tạo ra thảm kịch. Trên người ông ta có một túi thuốc nhỏ, trên túi ghi rõ ngày tháng năm, vẫn còn đầy thuốc."

Tôi hỏi: "Thân phận của người chết là gì?"

Tiểu Đào đáp: "Là một cán bộ hưu trí bình thường."

Lúc này, bên ngoài có tiếng kêu thảm thiết, y tá đang ngăn một bà lão: "Đại nương, đại nương, không thể tùy tiện vào đây."

Bà lão khóc nói: "Ông xã, sao ông lại ra đi như vậy, ông nhẫn tâm bỏ tôi lại một mình, sau này tôi biết phải làm sao?"

Chúng tôi đi ra, trông thấy một bà lão khoảng 70, 80 tuổi, được y tá dìu, đang khóc như mưa. Thấy chúng tôi, bà lão liền nói: "Đồng chí cảnh sát, có thể cho ta gặp ông xã không?"

Tiểu Đào nói: "Bà cố nén đau thương lại, tôi dẫn bà đi nhìn ông ấy một chút."

Bà lão vào trong phòng chứa xác, nhìn thấy xác ông lão thì càng khóc ghê hơn, tôi an ủi, nói rằng ông ta chết rất thanh thản, thực ra là nói dối, bởi quá trình vỡ tim mà chết là rất đau đớn.

Bà lão khóc hồi lâu, chúng tôi phải an ủi mãi mới dần dần bình tĩnh lại, lau nước mắt nói: "Ta có thể mang xác ông xã về không?"

Tiểu Đào nói được, lúc này chợt tôi để ý thấy móng tay bà lão có vết cháy xém, không biết là lửa đốt hay chất hóa học gây ra, liền nói: "Có thể hỏi bà mấy vấn đề không?"

Tôi hỏi tên họ, hoàn cảnh giả đình, bà lão họ Hồ, công chức về hưu của xưởng in, quen biết ông xã từ hồi trẻ, chung sống đã hơn 50 năm, tình cảm vợ chồng tương đối tốt.

Tôi hỏi: "Chiếc nhẫn trên tay bà là mua lúc kết hôn à?"

Bà lão đáp: "Không, lúc đó nhà nghèo làm sao có tiền mua nhẫn, đây là mua lúc tổ chức đám cưới vàng."

Tôi nói tiếp: "Có thể cho tôi xem qua được không?"

Thực ra xem nhẫn là giả, xem tay bà lão mới là thật, tôi để ý thấy móng tay bị ăn mòn là từ quá khứ để lại, bà lão giải thích: "Ngày trước đi làm ở xưởng in, tay tiếp xúc thường xuyên với bột nhuyễn nên nó trở thành như vậy."

Tôi đề nghị: "Hàng ngày bà nên chăm sóc da cẩn thận một chút, tránh bị ung thư da."

Bà lão thở dài: "Còn chăm sóc gì nữa, bây giờ lòng ta đã như tro nguội, đồng chí cảnh sát, cảm ơn các ngươi, ta mang ông xã về đây."

Tiểu Đào gọi tay cảnh sát đẩy thi thể lên xe, Hồ lão bà cũng đi theo.

Nhìn bóng lưng Hồ lão bà, tôi đột nhiên nảy ra một ý, lôi cây ngân châm trong ngực ra, ngân châm này chủ yếu dùng để nghiệm độc.

Tôi đuổi theo, cảnh sát kia đang đẩy xe trong hành lang, gọi một tiếng: "Này, sao ngươi để tay người chết thò ra ngoài thế kia?"

Nhân lúc hắn đang sửng sốt, tôi túm cái tay người chết ra ngoài: "Ngươi xem, thế này là bất kính với người chết."

Tay cảnh sát áy náy: "Thật xin lỗi, ta không để ý."

Tôi nhét tay ông lão vào lại, tranh thủ dùng ngân châm đâm vào một cáu, sau đó nhanh chóng rút ra, nghiêm trang giáo huấn cảnh sát kia mấy câu rồi cho hắn đi.

Một màn này không qua mắt được Tiểu Đào, nàng cười: "Tài diễn xuất của anh cũng khá đấy."

Tôi nhăn nhở: "Gần đèn thì rạng mà."

Nàng hiếu kỳ hỏi: "Anh mới làm động tác nhỏ gì vậy?"

Tôi giơ cái châm lên, trên mũi châm đã lấy được một ít da thịt người chết: "Lấy một ít mẫu ADN."

Tiểu Đào đầu óc mơ hồ nói: "Thân phận ông ấy cũng đã rõ ràng, cần gì mẫu ADN?"

Tôi cười: "Cứ coi như thỏa mãn lòng hiếu kỳ của tôi đi. Tôi có một suy đoán nho nhỏ, tạm thời không nói ra, sợ đoán sai cô sẽ chê cười."

Tiểu Đào bĩu môi: "Với tôi mà còn khách khí, Tống Đại thần thám, tiếp theo có sắp xếp gì?"

Tôi nói: "Nếu cô có cảnh lực rảnh rỗi, tới xưởng in điều tra xem những gì Hồ lão bà nói có thật không."

Tiểu Đào giật mình: "Sao anh lại nghi ngờ bà lão này, có thể tiết lộ lý do không? Chế tác diều da người để giết chồng, có phải là quá vòng vo không?"

Tôi nhàn nhạt nói: "Chẳng qua là trực giác của tôi thôi, chẳng phải ai cũng nghi ngờ là bản chất của cảnh sát sao?"

Tiểu Đào gật đầu: "Được, tôi sẽ cho người đi tìm hiểu, vậy tiếp theo chúng ta đi đâu?"

Tôi cười: "Thư giãn một chút, ra công viên hít thở không khí trong lành!"

Chương 220: Kỷ lục phá án

Chúng tôi tới công viên phát hiện ra con diều, hôm nay là cuối tuần người tới chơi rất đông, Tiểu Đào nói: "Buổi sáng còn đông người hơn."

Tôi nói: "Mua diều giấy chơi chút đi."

Nàng kinh ngạc: "Anh đang nghiêm túc à?"

Tôi gật đầu: "Lớn chừng này còn chưa thả diều bao giờ, mua một cái đi!"

Tới một sạp bán diều nhỏ, tôi chọn diều con bướm, Tiểu Đào chọn con rết phát ra tiếng động, còn Đại Lý loay hoay mãi chưa chọn được cái nào. Chợt thấy phía sau gian hàng có một con diều hình thù kỳ lạ, là Tiểu Yến Tử - Hoàn Châu cách cách rất xấu xí, không phải Triệu Vi xấu xí mà là con diều xấu. Trên mặt Tiểu Yến Tử có hai má hồng đỏ ửng, cứ như thiếu nữ thôn quê, hơn nữa kích thước má hồng còn rất lớn, mặt còn đầy vết màu xám, nhìn qua là biết chẳng thể bán được.

Tôi chỉ con diều đó nói: "Đại Lý, ngươi mua cái kia đi."

Đại Lý chẳng thèm nghĩ ngợi liền từ chối: "Con diều chế tác như rác, thả thứ này mất mặt lắm, ta không mua."

Tôi cười khẩy: "Mua cái đó! Nếu không đừng hòng được chơi."

Đại Lý ấm ức: "Thì ra ngươi là tên thích điều khiển người khác, ta thấy đáng thương thay cho bạn gái tương lai của ngươi đấy."

Tiểu Đào nghe thấy liền che miệng cười: "Đừng nói nhảm, mau đi."

Vương Đại Lý chẳng còn cách nào, đành nhắm mắt mua con diều kia. Cầm diều đi trên đường, không ít người cười nhạo hắn mang thứ đồ trẻ con đi chơi, Tiểu Đào vô ý tứ cười nói: "Anh làm gì vậy, muốn chỉnh hắn à?"

Tôi nói: "Đây là tái hiện hành động phạm tội. Đại Lý ngươi có biết thả diều không?"

Hắn kiêu ngạo vỗ ngực: "Ta chơi diều thành thần rồi, lát nữa ta dạy các ngươi."

Vương Đại Lý hăng hái dạy chúng tôi các thả diều, kết quả con diều của hắn lớn quá, gió thổi lật qua lật lại, còn chẳng bằng hai con diều nhỏ của bọn tôi.

Cuối cùng thì diều của Đại Lý cũng bay được, càng bay càng cao, nổi bật giữa đám diều đủ màu sắc đẹp đẽ là con diều ngứa mắt của hắn.

Tiểu Đào nhìn chằm chằm con diều xấu xí, nói: "Tống Dương, có vẻ tôi hiểu dụng ý của anh rồi..."

Vương Đại Lý sửng sốt nói: "Ý ngươi là gì?"

Tôi giải thích: "Có phải con diều này rất đặc biệt không, lúc thả có rất nhiều người chú ý, so sánh một chút với con diều da người, hung thủ thả nó lên bằng cách nào? Chỉ sợ chưa kịp thả đã bị người ta báo cảnh sát rồi. Cho nên con diều này không phải thả từ dưới đất lên, mà là từ trên cao ném xuống."

Tôi quan sát chung quanh, nói: "Đại Lý, ngươi thu diều lại đi, chúng ta làm một thí nghiệm."

Tôi với Tiểu Đào cũng thu diều, tiện tay cho hai đứa bé đi qua.

Vương Đại Lý ôm cái diều lớn cùng chúng tôi tới một tòa nhà gần đó. Lên trên sân thượng, tôi bảo Đại Lý ném con diều xuống.

Con diều cản gió bay là là, từ từ đáp xuống một ngọn cây, tôi hỏi Tiểu Đào: "Lúc sáng con diều bay từ hướng nào tới?"

Tiểu Đào lắc đầu: "Không biết, để tôi hỏi xem."

Tôi nói: "Tốt nhất là gọi cho cục khí tượng thủy văn, hỏi xem sáng nay gió thổi theo hướng nào."

Tiểu Đào gọi hai cuộc điện thoại, sau đó nói với tôi con diều da ngườu bay từ hướng Đông Nam vào quảng trường công viên, buổi sáng cũng trùng hợp gió thổi từ hướng Đông Nam tới.

Trong lòng tôi có tính toán, nói: "Chúng ta làm thêm mấy thí nghiệm, để phán đoán vị trí lúc đó của hung thủ."

Chúng tôi đi qua mấy tòa nhà khác nhau, diều giấy bị ném rất nhiều trở nên rách nát. Cuối cùng tôi tìm được một vị trí thích hợp nhất, đây là một sân thượng của tòa nhà sáu tầng, nơi có thể thả con diều bay thẳng vào quảng trường công viên mà không gặp trở ngại gì.

Tôi phát hiện trong góc có một bãi đờm màu xanh vàng, có dấu hiệu âm hư hỏa vượng, trong còn xen lẫn chút máu, có vẻ như là bệnh nhân về hô hấp khạc ra.

Tôi dùng tăm bông quấn lấy một chút mẫu vậ, bỏ vào túi vật chứng. Đại Lý la lên: "Mẹ ơi, kinh tởm quá."

Tôi nói: "Cái này thì có là gì, thần thám gốc Hoa Lý Xương Ngọc từng phá một vụ án tương tự, hung thủ đi tiểu ở hiện trường, sau đó thông qua xét nghiệm nước tiểu mà bắt được hung thủ."

Vương Đại Lý nói: "Vậy cũng không kinh tởm bằng cái này."

Lấy mẫu xong, tôi nhìn đồng hồ: "Lần này tốc độ phá án có thể nói là phá kỷ lục."

Tiểu Đào trợn tròn mắt: "Anh có lòng tin như vậy?"

Tôi nói: "Dựa theo suy đoán lúc trước của chúng ta, hung thủ có thể là người cao tuổi. Người già suy nghĩ cố chấp, hành vi đã thành một thói quen cố định. Hơn nữa động cơ người già gây án phân nửa là thù cũ lâu năm, thủ pháp gây án hết sức lòng vòng, để lại không ít bằng chứng. Kết hợp 3 yếu tố này, chậm nhất là ngày mai có thể phá án."

Tiểu Đào nói: "Nếu mai phá được án tôi mời hai người ăn hải sản."

Tôi nói với Đại Lý: "Tối nay chúng ta nhìn cơm, đợi mai ăn cho thỏa thích."

Hắn cười hề hề làm động tác lau nước dãi: "Ta sẽ nhịn bắt đầu từ trưa nay."

Đúng lúc này Băng Tâm gọi điện tới: "Tống Dương ca ca, mọi người đi đâu thế, muội xét nghiệm ra được mấy thứ."

Tôi nói: "Cứ ở yên đó, chờ chúng ta."

Ba chúng tôi xuống lầu, lúc rời khỏi tòa nhà tôi thuận tiện hỏi bảo vệ một chút xem sáng nay có ai lái xe vào là người lớn tuổi không, bảo vệ lắc đầu nói không thấy.

Tôi liếc nhìn camera an ninh, hỏi: "Có video giám sát không?"

Bảo vệ xấu hổ nói: "Khu nhà này là khu nhà cũ, cư dân toàn là người nhập cư, thường không đóng đủ phí bảo an, nên mấy cái camera này không được bảo trì, chỉ để đó cho có vẻ thôi."

Tiểu Đào hỏi tôi: "Sao anh nghĩ hung thủ lái xe tới đây?"

Tôi đáp: "Con diều lớn như vậy, lại không thể gấp lại, cầm nó đi vào khu nhà để bị bắt à, hung thủ hẳn phải có một chiếc xe, trừ khi..."

Tiểu Đào tiếp lời: "Trừ khi cái gì?"

Hai mắt tôi sáng lên: "Phải rồi, cô sai người tìm hiểu xem ông già kia sống ở đâu?"

Tiểu Đào tức giận nói: "Cứ lấp la lấp lửng anh muốn tôi sốt ruột mà chết à?"

Chúng tôi trở về cục, Băng Tâm hỏi mấy người đi chơi ở đâu, tôi nói đi thả diều. Nằng bĩu môi nói: "Mấy người đi thả diều mà không rủ muội, quá đáng!"

Tôi đáp: "Để phục vụ điều tra thôi, kết quả xét nghiệm của muội đâu?"

Băng Tâm lấy ra tờ báo cáo, nói trên diều da người có một ít nước bọt, ADN không tương đồng với nạn nhân, hẳn là người khác lưu lại, có thêt do hung thủ hắt hơi.

Tôi gật đầu, đưa mẫu đờm cho nàng: "Muội chịu khó đi xét nghiệm tiếp, xem đờm này có ADN trùng với nước bọt lưu trên con diều không? Ngoài ra so sánh kỹ ADN của bộ da với ADN của ông già vỡ tim."

Tiểu Đào ngạc nhiên: "Sao phải so sánh hai mẫu ADN đó, Tống Dương, rốt cuộc trong đầu anh đang toan tính gì?"

Tôi đáp: "Không phải tôi vòng vo mà bây giờ chưa nói rõ được, chờ có kết quả xét nghiệm rồi nói."

Trong đầu tôi có một phỏng đoán mơ hồ, nói ra khá rắc rối, hơn nữa tôi nghĩ cũng chưa chắc đã đúng, cho nên phải có kết quả kiểm chứng đã.

Tiểu Đào cười: "Thân là một Ngỗ Tác, lại lợi dụng công nghệ hiện đại khá nhiều."

Tôi nói: "Phương pháp nào không quan trọng, mà cứ phương pháp nào có lợi cho việc phá án thì làm. Tôi tin nếu Tống Từ còn sống, có công cụ hiện đại như vậy ông ấy cũng không bỏ phí đâu."

Chương 221: Cha nuôi và cô gái chăm sóc chân

Việc phải làm sau đó là chờ đợi. Ba người chúng tôi ra ngoài ăn cơm, Đại Lý nhìn ăn thật, hắn quyết để bụng cho bữa hải sản ngày mai. Ăn xong tôi không quên mua một phần ship về cho Băng Tâm.

Tiểu Đào tranh thủ làm một vài thủ tục, tôi với Đại Lý rảnh rỗi, ra ngoài chơi net thì không có tâm trạng, đành tản bộ đi dạo một chút.

Trời đang tiết xuân, buổi chiều ánh nắng rực rỡ ấm ấp phả vào người khiến tinh thần rất thoải mái. Đại Lý hỏi tôi sau khi tốt nghiệp định làm gì, học lên, thi công chức hay kiếm việc luôn? Tôi nhất thời thấy phiền muộn, chỉ mấy tháng nữa là từ giã giảng đường, bước ra xã hội, sau này phải làm gì tôi hoàn toàn chưa có định hướng.

Theo tổ huấn của Tống gia thì tôi không thể thi công chức, nhưng ngoài việc phá án ra thì tôi chẳng có bất kỳ kĩ năng nào, có thể nói tôi là một kẻ IQ cao vứt đi.

Vương Đại Lý vỗ vai tôi nói: "Tống Dương, sau này ngươi có muốn đi làm không?"

Tôi thở dài: "Đây không phải vấn đề muốn hay không, chung quy là phải đối mặt với vấn đề sinh nhai, loại củi mục như ta cũng chỉ có thể đi làm công nhân."

Vương Đại Lý hai mắt sáng lên: "Có muốn cùng ta xây dựng sự nghiệp không?"

Tôi nói: "Gây dựng sự nghiệp? Làm cái gì đây, bán thịt dê nướng à?"

Vương Đại Lý chép miệng: "Ngươi nhìn ngươi kìa, thật là con mắt thiển cận, nhìn xa ra một chút, thành phố Nam Giang này còn đầy cơ hội làm ăn."

Tôi nghĩ nếu Đại Lý gây dựng sự nghiệp rất có khả năng sẽ thành công, bởi hắn tính cách lanh lợi, hoạt bát khéo léo, cười nói: "Nếu ngươi thấy có cơ hội làm ăn thì hãy nắm lấy, sau này ta làm thuê cho ngươi."

Đại Lý đáp: "Ngươi nói gì nghe xa lạ thế, chính ngươi mở rộng cuộc đời cho ta, ta cũng chẳng giúp được gì đúng nghĩa, rất là áy náy. Cho nên ta sẽ cố gắng làm trụ cột kinh tế cho ngươi, chờ ta gầy dựng được sự nghiệp, sẽ trực tiếp cho ngươi chân giám đốc, chẳng cần lo lắng gì, muốn phá án cứ đi phá, tiền lương cứ việc cầm, đây là việc mà huynh đệ này có thể giúp ngươi tốt nhất."

Tôi cười: "Vương CEO, ngươi định mở công ty gì, có thể tiết lộ một chút không?"

Vương Đại Lý ngửa mặt lên trời phóng khoáng nói: "Công ty cổ phần thịt nướng Vương Thị, ngươi thấy sao?"

Tôi nói: "Chỉ bán thịt nướng thôi, không bán đậu phụ với bia à?"

Đại Lý nghiêm túc: "Những danh mục khác sau này có thể từ từ phát triển thêm, trước mắt công ty vừa mới thành lập, đang tiến hành xin tài trợ, thành hay bại chủ yếu còn xem cha ta có đánh chết ta hay không."

Tôi bị hắn chọc cho phá lên cười, lúc đó còn thực sự nghĩ rằng hắn muốn bán đồ nướng, nào ngờ hắn gạt tôi, bản thân sớm đã có kế hoạch, sau đó lúc hắn làm một cú nổ, khiến chúng tôi giật

mình.

Đúng lúc này thì Tiểu Đào gọi điện tới, nàng hứng la lên: "Tống Dương, có phát hiện quan trọng, anh đoán xem là gì?"

Tôi nhàn nhạt nói: "Ông già và chủ nhân bộ da có quan hệ máu mủ?"

Tiểu Đào kinh ngạc: "Thì ra anh đã sớm đoán được, Tống đại thần thám, mau lên phòng họp lầu 3, chúng tôi chờ nghe ý kiến."

Chúng tôi lên phòng họp, tất cả mọi người đang chờ, các nhân viên cảnh sát trình bày những manh mối họ thu thập được. Xưởng in đã đóng cửa nhiều năm, những nhân viên kỳ cựu đều đã giải tán, không thể liên lạc được với người phụ trách, cho nên không chắc chắn liệu Hồ lão bà có từng làm ở đó hay không.

Danh tính nạn nhân đã được xác minh, người này tên là Đường Tiểu Quyên, người tỉnh Vân Điền, mấy năm trước tới Nam Giang đi làm, là kỹ thuật viên trong một cơ sở chăm sóc chân.

Tiểu Quyên tính cách thường ngày tương đối khép kín, không có bạn bè cũng không có người yêu, nhưng theo đồng nghiệp nói thì cô ấy có một người cha nuôi.

Cha nuôi của Tiểu Quyên là một cán bộ già, cứ ngày nghỉ là Tiểu Quyên lại đi gặp ông ta. Rất nhiều đồng nghiệp hoài nghi cô ta là SGBB, khi không có mặt thì cười nhạo sau lưng việc tiếp cận một ông già như vậy.

Tôi hỏi cảnh sát điều tra vấn đề này: "Cha nuôi cô ấy là ai?"

Hắn cười khổ: "Cái này thì ta không biết."

Một việc nữa, đó là Băng Tâm có phát hiện quan trọng, ông già chết trong công viên với Tiểu Quyên có quan hệ máu mủ, nói cách khác cha nuôi của Tiểu Quyên chính là cha đẻ của cô ta.

Ngoài ra, ADN trong mẫu đờm tôi lấy về trùng khớp với nước bọt trên bộ da, cho thấy người để lại bãi đờm chính là hung thủ.

Tiểu Đào hỏi tôi: "Sao anh đoán được ông già với nạn nhân có quan hệ máu mủ?"

Tôi nói: "Như đã nói, một người không thể dễ dàng bị dọa mà chết như vậy, cho dù có bệnh tum, đột nhiên trông thấy một con diều da người, cảm thấy khó chịu sẽ lập tức uống thuốc. Cho nên tôi nghĩ, liệu có phải bộ da là của ai đó quen biết ông ta, nhìn thấy liền bị sốc nặng cho nên mới sợ quá mà vỡ tim. Như vậy có thể thấy cái chết của ông ấy không phải là tình cờ, tôi nghĩ có thể có thể phong tỏa Hồ lão bà."

Ông già họ Dương, nạn nhân họ Đường, hẳn là con gái riêng.

Mọi người vô cùng hào hứng, rối rít ăn mừng vụ án, chỉ nhanh như vậy đã được phá, thực ra tôi lại cảm thấy bình thường. Hầu hết những vụ án càng man rợ, càng kinh khủng lại càng dễ phá, còn những vụ khó phá nhất thực chất lại là những vụ không hề có tạp chất.

Đúng lúc này Vương Nguyên Thạch hùng hùng hổ hổ đi vào, chẳng nói chẳng rằng ngồi phịch xuống ghế. Tiểu Đào đập bàn mắng: "Vương Nguyên Thạch, tới muộn sao không báo cáo? Một chút kỷ luật cũng không có!"

Ông ta căn bản chẳng để vào tai, châm thuốc nói: "Việc ngươi bảo ta làm đã làm xong, tra ra được ông gia sống ở tòa nhà gần công viên, sáng nào cũng dậy sớm tập thể dục. Còn nữa, ông ta với Hồ lão bà mới kết hôn năm năm trước."

Vừa nói ra ai cũng ồ lên, nghi ngờ của Hồ lão bà lại tăng thêm mấy phần. Băng Tâm liếc báo cáo xét nghiệm, nói: "Phải rồi, còn chuyện quên chưa nói. Tôi mới xét nghiệm mẫu đờm, phát hiện người này có bệnh hen suyễn nặng."

Tôi nói: "Hen suyễn rất có thể là do thường xuyên tiếp xúc chất hóa học gây ra. Có thể điều tra bệnh lý của bà lão họ Hồ xem, nếu bà ta bị hen suyễn thì trên căn bản hung thủ chính là bà ấy."

Hoàng Tiểu Đào nhìn đồng hồ nói: "Sắp 6h rồi, chúng ta song song hành động. Vương Nguyên Thạch, ông lập tức liên lạc với bệnh viện xin hồ sơ bệnh lý, những người khác đi gặp Hồ lão bà với ta." Sau đó nàng vung tay dứt khoát: "Xuất phát!"

Băng Tâm hào hứng nói: "Tôi cũng đi, tôi cũng đi!"

Tiểu Đào lạnh lùng: "Ba điều cấm kỵ."

Băng Tâm vội là lên: "Một bà già thì có thể làm gì được chúng ta?"

Tiểu Đào nói: "Vẫn không được, đây là vấn đề nguyên tắc." Sau đó nói với tất cả, ai cũng không được cho Băng Tâm đi theo, nếu không sẽ trừ lương.

Lúc đi, tôi bảo Băng Tâm đưa kết quả xét nghiệm ADN cho mình, khi tới khu nhà kia Tiểu Đào nói qua bộ đàm, không ai được lái xe vào, sợ Hồ lão bà trông thấy xe cảnh sát sẽ nhảy lầu tự vẫn.

Những người khác bao vậy đợi lệnh, chúng tôi và Vương thúc xuống xe đi vào khu nhà. Gõ cửa, Hồ lão bà ra mở, nhìn thấy chúng tôi thì ngẩn người một chút, hỏi: "Các ngươi tìm ta có việc gì?"

Tôi nói: "Chúng tôi vào nhà nói chuyện được không?"

"Được chứ, mời vào."

Trong phòng sắp xếp rất ngăn nắp, trên bàn là ảnh chụp chung của hai vợ chồng lúc trẻ, việc này có hơi ngoài dự tính của tôi, xem ra họ quen biết nhau đã lâu. Hồ lão bà pha mấy ly trà mời chúng tôi, tôi hỏi: "Bà và Dương lão gia không có con cái gì ư?"

Bà ta nói: "Hồi trẻ có tới Vân Điền làm việc, năm đó bị lũ lụt, ngâm nước cả một đêm khiến mất chức năng sinh sản." Sau đó thở dài: "Giờ trong nhà chỉ còn có một mình bà lão này."

Tôi hỏi: "Hai người kết hôn bao giờ?"

Bà ta đáp: "Không phải đã nói rồi sao? Hơn 50 năm rồi."

Nói tới đây, đột nhiên Hồ lão bà ho kịch kiệt, lấy khăn tay che miệng, tôi để ý thấy bà ta ho ra một chút máu.

Tôi quyết định đi thẳng vào vấn đề, chờ bà ta dứt cơn ho, phát động động u chi đồng nhìn thẳng vào mắt: "Tại sao bà phải giết cô gái kia?"

Xoảng một tiếng, Hồ lão bà đánh rơi ly trà, hốt hoảng lấy giẻ lau cùi, cười rạng rỡ nói: "Đồng chí cảnh sát, ta không biết ngươi đang nói gì!"

Chương 222: Chuyện tình tay ba

Kỹ năng diễn của Hồ lão bà thật vô cùng tệ, chẳng cần động u chi đồng cũng có thể nhìn ra bà ta đang nói dối.

Hoàng Tiểu Đào rút súng ra đặt lên bàn: "Thực ra lần này chúng tôi tới để bắt bà."

Hồ lão bà tức thì sắc mặt đại biến, run run hỏi: "Ngươi,... các ngươi có lệnh bắt không?"

Tiểu Đào không biến sắc, nói: "Có, bà muốn xem không?"

Chúng tôi thực ra tới đây vội vàng, không qua tòa xin lệnh bắt, nhưng phô trương thanh thế như vậy vẫn khiến Hồ lão bà tưởng thật. Bà ta cúi đầu, đôi tay đầy nếp nhăn run bần bật: "Thực ra ta đã sớm đoán được các người sẽ đến, chỉ không nghĩ lại nhanh như vậy."

Tôi nói: "Bởi bà để lại quá nhiều dấu vết."

Hồ lão bà thở dài một tiếng: "Nhưng ta cũng không hối hận, tất cả đều là tự lão chuốc lấy."

Bà ta kể đầu đuôi lý do, năm đó bà và Dương lão gia là bạn học cùng trường. Sau này hưởng ứng lời kêu gọi của chủ tịch Mao Trách Đông lên núi, về nông thôn, qua tỉnh Vân Điền làm việc. Lúc ấy Dương lão gia là một thanh niên vô cùng đẹp trai, lại đầy học vấn, Hồ nương đã âm thầm đem lòng yêu thương, nhiều lần gián tiếp thổ lộ.

Hồi ấy Hồ nương cũng rất trẻ đẹp, có câu nam theo đuổi nữ cách trùng sơn, nữ theo đuổi nam cách chân tơ, Hồ nương liên tục tìm cách lấy lòng Dương lão gia. Ông ấy cũng đặc biệt để ý tới Hồ nương, vốn dĩ hai người rất có hi vọng đến với nhau, nhưng đúng lúc đó thì xuất hiện một 'kẻ thứ ba'.

'Kẻ thứ ba' kia là một cô gái địa phương, nhan sắc mĩ miều, mang một đôi mắt trong suốt không vướng bụi trần. Rất nhiều thanh niên trai tráng thích cô ta, nói cô ấy là "Tinh Linh trên núi".

Nhưng Hồ nương lại cảm thấy cô ta đơn giản là ngây thơ, ngu muội, ngoài làn da trắng thì chẳng có gì hấp dẫn. Mỗi lần nhìn thấy cô gái, ánh mắt Dương lão gia đều trở nên khác thường, rốt cuộc điều mà Hồ nương lo sợ nhất đãn đến, Dương lão gia thổ lộ tình cảm với cô sơn nữ.

Hồ nương nhân lúc không có ai tìm tới sơn nữ kia, khuyên nhủ cô ta nên cách xa Dương lão gia một chút, bởi vì bọn họ căn bản không cùng đẳng cấp, sớm muộn Dương lão gia cũng về Nam Giang, sẽ chẳng thể có kết quả gì với cô cả.

Nhưng trên đời này, ái tình là thứ vô lí trí nhất, mặc dù sau đó họ về thành phố, cách xa thiên sơn vạn thủy, nhưng Dương lão gia vẫn không thể nào quên được cô sơn nữ kia, cứ có cơ hội là chạy tới thăm. Hai người khác xa về thân phận, lại là thời đại cải cách, không có khả năng đến với nhau, nhưng Dương lão gia lại nguyện ý vì nàng mà cả đời ở vậy.

Lúc đó Hồ nương đã rơi không biết bao nhiêu giọt lệ thương tâm, dù bà có làm cách nào cũng không thể lay động được Dương lão gia, cho nên chỉ có cách chờ đợi.

Cứ như vậy mòn mỏi đợi chờ, cuộc tình tay ba đau khổ vô cùng, thoáng cái đã 40 năm trôi qua, ba người đều đã tóc bạc hoa râm. Hồ nương cho rằng mình sẽ mang nỗi tiếc nuối này xuống suối vàng, không ngờ năm năm trước sơn nữ bạo bệnh qua đời, rốt

cuộc Hồ nương đã có thể bước vào cuộc đời Dương lão gia.

Mặc dù bà ta biết, mình chỉ là một kẻ thay thế lúc tuổi già tịch mịch, nhưng chẳng hề hối hận, dù sao cả đời bà yêu say đắm Dương lão gia, quý trọng từng giây phút được chung sống với ông.

Nhưng không ngờ tới, năm ngoái có một cô gái tới từ Vân Điền đã phá vỡ cuộc sống yên bình của họ. Cô gái đó giống sơn nữ hồi trẻ như hai giọt nước, không sai, cô ta là con gáu của sơn nữ kia.

Từ khi cô gái này đến, Dương lão gia ngày đêm đi theo, trở nên lòng dạ rối bời. Hồ nương giận tới nghiến răng nghiến lợi, chờ đợi cả đời đổi lấy chút ái tình, mà cứ như vậy bị hủy sao?

Hồ nương cảm giác mình không thể thắng nổi tiểu tam trẻ trung này, cho nên quyết định trả thù, phát tiết oán hận cả đời ra ngoài. Hồ nương âm thầm lên một kế hoạch kinh hoàng!

Lúc còn ở Vân Điền, Hồ nương có học làm da với thợ giày địa phương, sau khi nghỉ việc ở xưởng in thì đã dùng nghề thuộc da kiếm sống một thời gian, do thường xuyên tiếp xúc với hóa chất cho nên mắc bệnh hen suyễn.

Bà ta thuê một gian phòng trên tầng cao nhất, mua những dụng cụ cần thiết, quá trình chuẩn bị mất những ba tháng trời.

Khoảng một tuần trước, Hồ nương lừa gọi cô gái kia tới, nói có tìm thuê cho cô ấy một căn phòng, bảo cô ta dọn tới ở. Tiểu Quyên vẫn không hay biết gì, trong mắt mình Hồ nương chỉ là một bá mẫu hòa ái.

Lúc dẫn Tiểu Quyên đi xem phòng, đột nhiên Hồ nương dùng thuốc mê chuẩn bị sẵn chuốc mê cô ta, trói lại bỏ đói một tuần lễ, sau đó cắt cổ họng lấy máu, lột toàn bộ da chế thành một con diều lớn.

Hồ nương mục đích là để cho Dương lão gia thấy người mình

thích biến thành một bộ da vô tri vô giác, khiến ông ta tuyệt vọng, sau đó tới an ủi, lần nữa bước vào cuộc đời ông ấy.

Tất cả đã chuẩn bị xong xuôi, Hồ nương chọn sáng sớm nay thực hiện kế hoạch, hôm nay sương mù rất dày, tương đối dễ dàng ẩn nấp.

Nhưng điều bà ta không mong chờ lại xảy ra, Dương lão gia nhìn thấy con diều thì sợ hãi mà chết tươi. Lúc trông thấy thi thể ông ta, Hồ nương đau thương tới cực điểm, nên khu chúng tôi tìm tới, thay vì sợ hãi thì bà ta lại có cảm giác giải thoát.

"Để cho 40 năm tình yêu dị thường này chấm dứt ở đây đi!" Hồ nương vuốt ve bức ảnh năm xưa chụp chung với Dương lão gia, khóe miệng khẽ nhếch nụ cười: "Bất kể nói thế nào, ta sống sót cuối cùng, là người chiến thắng cuối cùng."

Nghe xong câu chuyện này, ai trong chúng tôi cũng đều bàng hoàng, không ngờ đằng sau vụ án biến thái này lại là một yêu hận tình cừu sâu đậm như vậy.

Tôi lôi tờ kết quả xét nghiệm ADN ra, nói: "Hồ lão bà, tôi nghĩ có lẽ bà đã hiểu lầm một chuyện, chồng bà không phải đi tìm nhân tình, người con gái bà giết hại thực ra là con ruột của ông ấy."

Hồ nương trợn tròn mắt: "Điều này không thể nào!"

Tôi nói: "Xét nghiệm ADN của hai người chứng minh họ là cha con, cô bé này năm nay 20 tuổi, tôi nghĩ chắc là 20 năm trước Dương lão gia tới Vân Điền thăm mối tình đầu, kết quả là có cô ấy. Sau khi mẫu thân cô ta qua đời, một thân một mình tới Nam Giang vừa làm vừa tìm cha đẻ, cuối cùng đã tìm được Dương lão gia, không ngờ bị bà hiểu lầm.

Khi nhìn thấy chính con gái mình bị lột da biến thành diều giấy bay từ trên trời xuống, trên đời này còn cú sốc nào lớn hơn?

Dương lão gia vởi vậy mà bệnh tim bộc phát, tử vong."

Hồ nương sững sờ cả chục giây, sau đó ôm mặt khóc toáng lên: "Tại sao lão không nói cho ta, tại sao không nói cho ta?"

Nghe tiếng khóc thảm thiết thấu tận tâm can, tâm trạng chúng tôi hơi trùng xuống, nhưng người đáng thương nhất định có chỗ đáng hânh, hai mạng người, chính mình cũng rơi vào thế không thể quay đầu, tất cả đều do một tay bà ta gây ra.

Hoàng Tiểu Đào ném còng tay xuống bàn, cả giận nói: "Tự mình đeo vào đi!"

Chương 223: Lại chê tiền

Hồ nương khóc xong lại ho kịch liệt, đưa hai tay ra, đang chuẩn bị tự đeo còng đột nhiên lao về hướng cửa sổ. Vương Nguyên Thạch bước một bước đã cản được bà ta lại, Hồ nương kêu gào: "Để cho ta chết đi, tự tay ta hại chết người mình yêu thương nhất, sống còn có ý nghĩa gì?"

Tiểu Đào liền gọi cho cảnh sát dưới lầu lên, không chế bà lão, căn dặn cẩn thận không được để bà ta tự sát.

Hồ nương bị giải lên xe cảnh sát, chìa khóa, điện thoại, ví tiền trên người bà ta đều bị lục soát ra. Tôi tới lấy chùm chìa khóa, nói: "Đi lên xem hiện trường lột da một chút."

Vương Đại Lý run rẩy, cười trừ nói: "Ta, ta không có đi nha."

Sớm đoán được hắn sẽ nói vậy, tôi với Tiểu Đào mặc kệ hắn, cùng nhau lên lầu. Lên tới tầng cao nhất, tới căn phòng Hồ nương thuê, tôi thử mấy cái chìa, rồi đẩy cửa ra. Cửa vừa mở, hai chúng tôi lập tức nín thở, trong căn phòng tối om, rèm cửa kéo kín, xộc ra mùi muối sunfat, vôi và cả mùi máu tanh.

Trong phòng chẳng bày biện gì, nhà vệ sinh có một thùng gỗ lớn máu chảy đầm đìa, sàn gạch men vẫn chưa được cọ rửa, dính đầy thịt mỡ vụn. Trong thùng gỗ có một cơ thể người, tư thế vặn vẹo co quắp, bởi không có da nên trông rất nhỏ, bị ướp đầy vôi cho nên không bốc mùi thối.

Hoàng Tiểu Đào cau mày nói: "Một bà lão sao có thể hạ thủ như vậy được?"

Tôi thở dài: "Yêu quá hóa hận, 40 năm hận thù đủ để một bà

già biến thành sát nhân cuồng ma!"

Hoàng Tiểu Đào nói: "Tống Dương, cứ ở trong này tôi quả thực không chịu nổi, ta mau ra ngoài đi."

Tôi nói: "Để về rồi tôi với Băng Tâm tới thu thập."

Tiểu Đào đột nhiên trợn mắt nhìn tôi, tôi biết nàng đang ghen, nhưng tôi đâu có ý gì, chỉ là người bình thường không chịu nổi cảnh này, Băng Tâm là pháp y nên ngoại lệ. Tôi xua tay: "Thôi thôi, không gọi Băng Tâm, cô điều cho tôi mấy cảnh sát dũng cảm một chút là được."

Tiểu Đào cười: "Thế còn nghe được."

Ra khỏi cửa, Tiểu Đào hít một hơi thật sâu không khí trong lành, nói: "Chưa đầy 10 tiếng đã phá án, lần này đúng là phá kỷ lục, tôi quyết định cho tổ chuyên án nghỉ ngơi ba ngày."

Tôi nói: "Cô làm dụng chức quyền như vậy không sao chứ?"

Nàng cười: "Như vậy đâu có thể gọi là lạm chức, vụ này mà để người khác điều tra có khi mất cả tháng, thậm chí cả năm. Ba ngày nghỉ này là anh thay chúng tôi kiếm được mà. Ba ngày tới anh có lịch gì không?"

Tôi nói: "Tôi muốn hẹn hò với ai đó."

Tiểu Đào đáp: "Ai đó đã đồng ý. Mai gặp!"

Năm ngoái hẹn hò nhưng bất thành, tôi nghĩ bụng giờ là dịp xuân nở hoa về, vận vật sinh sôi mà hẹn hò lại bất thành tiếp thì đúng là không có thiên lý.

Hôm sau chúng tôi hẹn nhau ở trung tâm thương mại gần nhà nàng, cùng đi ăn chút gì đó rồi xem phim. Tôi cảm thấy giữa tôi và Tiểu Đào đã có một sự thân thiết vô hình, ở chung với nhau dù

không nói gì cũng không thấy lúng túng nữa.

Ra khỏi rạp, tôi hỏi tiếp theo đi đâu, Tiểu Đào nói: "Mệt rồi, hay là tìm khách sạn nào nghỉ ngơi một lát đi."

Vốn nghĩ dù nàng có đùa cợt thế nào tôi cũng không đỏ mặt, nhưng vừa nghe câu này tôi bỗng tim đập nhanh, cổ họng khô khan, khó khăn nói: "Cô...cô chắc chứ?"

Hôm nay Tiểu Đào mặc một cái váy caro, đội mũ lông màu vàng nhạt, trên chóp mũ còn cài một chiếc lông chim, giấu đi hết phong cách thường ngày, lộ ra là một thiếu nữ ngây thơ đáng yêu.

Nàng nhìn chằm chằm vào mắt tôi, nói: "Chỉ là nghỉ ngơi một lát thôi mà, có phải anh muốn gì hơn thế không?"

Tôi lúng túng gãi đầu, đang không biết trả lời thế nào thì nàng phì cười: "Ha ha, tỷ chọc ngươi đó, theo tỷ đi mua quần áo đi!"

Đang đi, đột nhiên tôi có một cảm giác khác thường, hỏi: "Hình như có ai đó đang theo dõi chúng ta."

Tiểu Đào quay đầu quan sát một chút: "Có đâu? Không phải là hộ vệ thần bí của anh chứ?"

Tôi có cảm giác không phải hắn, bởi mỗi khi Tống Tinh Thần đi theo tôi, tôi chẳng cảm giác được gì. Nhưng giờ phút này lại có cảm giác bị ai đó theo dõi, cả ngày cũng không rời khiến tôi mất hết tự nhiên.

Trước khi trời tối, tôi đưa Tiểu Đào về nhà, mình thì bắt xe về trường. Vừa đi tới cổng trường đột nhiên có một chiếc Porsche màu đen đột nhiên đỗ ngay trước mặt, tiếng phanh chói tai.

Một người trên xe bước xuống, thì ra là Vương công tử, tôi chợt hiểu ra người theo dõi chúng tôi hôm nay là ai.

Vương công tử vuốt bộ vest, đi về phía tôi, nói: "Huynh đệ, đi cùng ta nói chuyện một lát."

Hắn vừa xuất hiện đã tỏ rõ sự không thiện chí, tôi lạnh lùng đáp: "Có chuyện gì cứ nói ở đây."

Hắn hừ một tiếng: "Huynh đệ, ngươi với Tiểu Đào quan hệ không tệ nhỉ?"

Tôi nói: "Đều đã nói rõ ràng cho ngươi, ta là bạn trai của nàng, ngươi cứ cố dây dưa như vậy làm gì?"

Vương công tử ngửa mặt lên trời cười to: "Cho tới giờ đều là đàn bà chủ động đến với ta, lần đầu ta nghiêm túc theo đuổi một cô gái như vậy, không ngờ tình địch của ta lại là một tên sinh viên nghèo. Nói thật, ca không coi ngươi là đối thủ, chẳng phải chỉ là cùng Tiểu Đào phá mấy vụ án sao, có gì ghê gớm đâu."

Thì ra hắn khiêm tốn trước mặt Tiểu Đào hoàn toàn là giả bộ, đây mới là bộ mặt thật của con người này. Tôi cau mày: "Rốt cuộc ngươi muốn nói gì?"

Vương công tử móc ra một tấm séc, bên trên đã ký tên nhưng không viết con số: "Ngươi cua Tiểu Đào đơn giản vì tiền của nhà cô ấy, ca cho ngươi, tấm séc này tùy ngươi viết, sau này không được hẹn hò với nàng nữa. Thế nào, vụ mua bán này có lời chứ?"

Tôi thấy ghê tởm tên họ Vương này: "Sao ngươi có thể coi nàng là món hàng để mua bán? Cho dù ta có rút lui thì Tiểu Đào cũng sẽ không thích ngươi đâu!"

Vương công tử cười lạnh: "Nàng chỉ tạm thời giả vờ lạnh nhạt với ta thôi, với thực lực và thủ đoạn của ta, trên đời này không có cô gái nào mà ca đây không chinh phục được. Ta khuyên ngươi nên thức thời một chút, đây là cơ hội duy nhất trong đời để ngươi phát tài đấy."

Tôi nhận tấm séc trong tay hắn, Vương công tử hài lòng vỗ tay: "Như vậy mới đúng..."

Kết quả hắn chưa dứt câu, tôi liền xé vụn tấm séc, rải rải trước mặt hắn.

"Con mẹ nó, ngươi..ngươi..cho ngươi thể diện mà còn không cần?"

Vương công tử nổi giận gầm lên, sau đó nhất thời một quyền đấm thẳng vào mặt tôi. Tôi cũng giật mình, không ngờ hắn dám động thủ chỗ đông người như vậy.

Nhưng nắm đấm chưa chạm vào mặt tôi, đã nghe vút một tiếng, Vương công tử hét thảm, ôm lấy cổ tay, giận giữ nói: "Là ai?"

Ám khí đánh trúng tay hắn rơi xuống đất, chỉ là một ống hút bằng tre. Dùng ống hút làm ám khí tổn thương người, trong ấn tượng của tôi chỉ có một kẻ làm được.

Tôi liếc mắt về phía sau, phát hiện một bóng người nấp sau thân cây. Tống Tinh Thần ăn mặc rất dễ nhận, để che giấu còn đội mũ lưỡi trai, tay cầm ly trà sữa trân châu, tôi còn tưởng hắn không dính khói bụi trần gian chứ.

Tôi vỗ vỗ bả vai Vương công tử, ra vẻ cảm thông nói: "Lần sau đừng tới trêu chọc ta, cẩn thận lật thuyền trong mương."

Nói xong bước vào trường, Vương công tử phía sau hét lên: "Tống Dương, cứ chờ đấy, chuyện này ta không để yên đâu!"

Chương 224: Sự cố phát nổ

Tôi vốn tưởng rằng việc gặp mặt với Vương công tử cứ thế trôi qua, ai ngờ là đã đánh giá thấp năng lực đồn thổi của đám sinh viên. Chỉ hai ngày sau, Vương Đại Lya chạy tới hỏi tôi: "Tống Dương, nghe nói hôm trước ngươi hạ nhục một phú nhị đại ở cổng trường, còn bắt người ta tự đập xe mình, là sự thật sao?"

Tôi ngạc nhiên nói: "Ngươi nghe ai nói vậy, ta với hắn chỉ nói chuyện vài câu mà thôi, làm gì tới mức hạ nhục, cũng chẳng bắt ai đập xe."

Đại Lý nói: "Trong trường đồn đầy kia kìa, mấy phiên bản liền, có bản còn nói ngươi bạt tai hắn một phát, sau đó quay đầu bước đi, phú nhị đại vừa đuổi theo vừa cầu xin ngươi tha thứ."

Tôi nhất thời có ý nghĩ muốn đi nhảy lầu, những tin đồn này quá vô căn cứ, gì mà lại thành chuyện như vậy?

Tôi nghiêm túc kể lại chuyện xảy ra cho Đại Lý, nghe xong hắn hưng phấn nói: "Mẹ ơi, người ta cho ngươi một tấm séc trắng, kêu ngươi rời xa Tiểu Đào tỷ tỷ, nội dung cứ như trong phim."

Tôi đáp: "Đều là thế hệ 9x cả, có lẽ hắn cũng học chiêu này trên phim ảnh."

Cách làm của Vương công tử đương nhiên là ra vẻ oai oách, bởi vì sec có hạn mức tối đa, nếu không tôi mà viết vào con số 10 tỷ, chẳng phải hắn sẽ phá sản trong nháy mắt?

Vương Đại Lý nói: "Không được, ta phải đi nói sự thật cho mọi người, trả lại sự trong sạch cho ngươi." Nói xong hắn tót ra ngoài, tôi không kịp cản.

Sau đó ba tháng trôi qua, Nam Giang biển yên sóng lặng, mặc dù cũng có vài vụ án nhỏ xảy ra, nhưng không cần tôi giúp đỡ. Không ít đám sinh viên cùng khóa đã rục rịch tìm việc làm, ngay cả Đại Lý thường ngày lêu lổng cũng biến mất, nói là đi nghiên cứu thị trường, vì tương lai gây dựng sự nghiệp.

Tôi hỏi hắn rốt cuộc muốn buôn bán cái gì, hắn lần nào cũng thần thần bí bí giấu diếm tôi. Nếu như Vương Đại Lý thật lòng muốn gây dựng sự nghiệp, một triệu của tôi sẽ cho hắn làm vốn khởi đầu.

Một ngày trung tuần tháng 3, Hoàng Tiểu Đào gọi điện cho tôi. Tôi hỏi: "Lại có án lớn?"

Nàng nói: "Nói là vụ án, thật ra là chúng tôi gặp rắc rối. Đó là một vụ nổ, và thi thể bị xé nhỏ, anh có thể tới đây không?"

Tôi đáp: "Lập tức tới ngay."

Tiểu Đào nói cho tôi hiện trường vụ án, hôm nay Đại Lý không về, tôi tự xách túi dụng cụ tới đó. Địa điểm chính là một căn nhà cũ kỹ, không ảnh hưởng tới hàng xóm, có thể nói là trong cái rủi có cái may.

Toàn bộ căn nhà đã biến thành bình địa, khắp nơi là gạch ngói cháy đen, cảnh sát đang đi đi lại lại tìm kiếm mảnh xác.

Băng Tâm đang ngồi xổm dưới đất, trước mặt là một tấm nylon, trên đó là mấy mảnh thi thể xạm đen như than, đang rầu rĩ không biết làm thế nào khôi phục hình dạng.

Hoàng Tiểu Đào đứng cạnh Băng Tâm, trông thấy tôi thì nói: "Tống Dương, anh tới rồi.

Tôi lè lưỡi: "Vụ nổ này triệt để quá."

Tiểu Đào cười khổ: "Còn gì nữa, tối qua người dân xung quanh

nghe tiếng nổ lớn, rung chuyển cả nhà, đồ đạc cũng rơi loảng xoảng. Chạy tới xem thì ánh lửa ngút trời, sáng sớm chúng tôi tới đây, bận rộn tới giờ mới tìm được vài mảnh thi thể."

Nàng nói sơ qua tình hình, nạn nhân tuổi trung niên, là một công nhân nhà máy cơ giới đã ly hôn, sống một mình. Cảnh sát phát hiện hôm qua hắn có đăng trên wechat một câu: "Đã quá chán thế giới này, vĩnh biệt!"

Dư vật trên hiện trường chứng tỏ là nổ khí gas, nhưng Tiểu Đào phát hiện những nơi bị phá vỡ đều là kết cấu chịu lực chính của căn nhà, chẳng phải nổ quá chính xác ư, còn nữa, tự sát cần gì tạo ra động tĩnh lớn như vật, cho nên mọi người nhất trí là ngụy tạo tự sát.

Lúc nói chuyện, cảnh sát tìm được một số mảnh xác, Băng Tâm nói: "Tống Dương ca ca, huynh dùng chiêu lần trước giúp muội khôi phục hình dáng nạn nhân đi."

Tôi ngồi xuống kiểm tra, dùng nhíp gỡ da trên mảnh xác ra, phát động động u chi đồng quan sát, phát hiện có điểm bất thường, liền đưa lên mũi ngửi thử.

Con người, heo, trầu bò hay dê... cơ thể đều cấu thành từ protein và mỡ. Một người bị nướng chín sẽ bốc ra mùi thịt nướng ngai ngái, khiến người ta ghê mũi.

"Tống Dương ca ca, huynh có nghe muội nói không vậy?"

Băng Tâm gọi mấy lần, tôi mới sực tỉnh, đáp: "E là lần này không được, lần trước là một đống xương, lần này là đốt thi, bỏ vào nước sẽ hỏng hết."

Băng Tâm kinh ngạc nói: "Chẳng phải nạn nhân bị nổ chết ư, sao huynh lại nói là đốt thi?"

Tôi nói: "Muội qua đây xem, có một tổ chức đông lại như thạch

dưới lớp da khô, đây là mỡ hóa lỏng. Mạch máu phía dưới có màu hồng, đã giãn nở, việc này phải dùng lửa nhỏ nướng từ từ mới xảy ra được, một cú nổ mạnh trong nháy mắt là bất khả thi."

Tôi dùng nhíp gỡ ra mảnh xác cho nàng nhìn, Băng Tâm ghé đầu lại gần, cả hai chuyên tâm nhìn mảnh xác, không để ý mà chụm đầu vào nhau. Tiểu Đào đột nhiên e hèm một tiếng, nói: "Tống Dương, ý anh đây là hủy thi diệt tích?"

Tôi nhìn bốn phía xung quanh sau đó gật đầu: "Chính xác là hủy thi diệt tích, hơn nữa còn có chỗ hơi quá mức cần thiết."

Tiểu Đào kinh ngạc: "Quá mức cần thiết là có ý gì?"

Tôi nói: "Thi thể ở tình trạng cháy rụi, đốt là cách tốt nhất để thủ tiêu chứng cứ. Nhưng còn nổ thi thể ra thành từng mảnh có phải hơi quá không? Kẻ sát nhân thậm chí còn không muốn chúng ta nhìn thấy cái xác chết cháy. Hay có thể nói bản thân cái xác cháy sẽ tiết lộ một số thông tin tội phạm."

Đột nhiên tôi để ý trên tấm nylon chống nước có một thứ hình móng gà, là tay nạn nhân, liền cầm lên quan sát. Băng Tâm nói: "Bàn tay không có động tác đấu quyền, cho thấy không phải là chết cháy."

Tôi suy tư: "Giết người, sau đó dùng lửa nướng lên, cuối cùng cho nổ banh xác, hung thủ biến thái ư?"

Băng Tâm chợt vỗ tay la lên: "A, muội hiểu rồi, hung thủ theo tín ngưỡng tà giáo ăn thịt người, hắn nướng thi thể người chết, chỉ ăn mỗi phần nội tạng, như vậy sẽ đoạt được sức mạnh của nạn nhân. Sau đó nhét trái bom vào bụng thi thể, ầm một tiếng nổ thành mảnh vụn."

Tiểu Đào vỗ trán cái bốp: "Tôn đại tiểu thư, lại bắt đầu trí tưởng tượng phong phú rồi!"

Người nói vô tình, người nghe hữu ý, nghe thấy từ 'nội tạng', tôi lại nhặt mấy mảnh xác lên, lột phần da khô ra. Ban đầu tôi cứ nghĩ rằng nạn nhân bị lửa nhỏ nướng từ từ, dấu hiệu đốt thi lại không quá điển hình, luôn cảm thấy có gì đó sai sai, giờ thì đã hiểu ra.

Tôi bới bới đám mảnh xác, Tiểu Đào hỏi: "Này này, anh tìm gì vậy?"

Tôi nói: "Nội tạng!"

Tìm một lượt cũng chẳng thấy chút nội tạng nào, thật chẳng lẽ giống như Băng Tâm nói, nội tạng đã bị ăn sạch?

Tôi bảo Băng Tâm: "Phiền muội đi làm xét nghiệm carboxy hemoglobin."

Nàng gật đầu, lấy một số mẫu thi thể về xe cảnh sát làm xét nghiệm. Tiểu Đào hỏi tôi, thi thể có thể khôi phục hình dáng không, tôi vẫn còn đang nhìn đám cảnh sát tìm thi thể, lắc đầu thờ ơ: "Hơi khó, hơn nữa tôi nghĩ là ý nghĩa không cao."

Tiểu Đào hỏi: "Là có ý gì?"

Tôi giải thích: "Hung thủ dùng một cú nổ, mục đích không phải để che dấu danh tính nạn nhân, mà là che dấu nguyên nhân chết. Chờ Băng Tâm có kết quả xét nghiệm đã rồi tôi khôi phục, có thể khôi phục bao nhiêu hay bấy nhiêu."

Chương 225: Ăn cơm trên xác chết

Hồi còn học nghề với ông nội, có lần ông bắt tôi bịt mắt, sắp xếp một đống xương người hỗn loạn về hình dạng ban đầu. Cho nên tôi rất am hiểu về cấu trúc xương người, rất nhanh đã chắp vá được nửa thân hình.

Mỗi lần xử lý, tôi đều phải cẩn thận quan sát, mỗi lần cẩn thận quan sát, kết luận trong lòng tôi lại tiến thêm một bước. Nhưng hiện giờ không được thấy toàn thân xác chết, chưa thể đưa ra bất kỳ khẳng định nào, chỉ có thể chờ kết quả xét nghiệm của Băng Tâm.

Chúng tôi tất bật tới tận tối, có một người bán hàng rong chạy xe máy điện đi qua, Tiểu Đào bảo mấy cảnh sát ra mua đồ ăn. Sau đó mỗi người được một phần cơm tôm hùm nóng hổi, ai cũng cảm ơn rối rít.

Tiểu Đào đưa hộp cơm cho tôi, tôi tháo găng tay nói: "Ăn cơm trên đống xác, thật là độc đáo."

Tiểu Đào hỏi: "Sao anh không ra xe ăn?"

Tôi lắc đầu: "Khỏi cần, tôi phải tranh thủ thời gian sắp xếp mấy mảnh."

Tôi vừa ăn vừa nghiên cứu cái xác, lúc này một cảnh sát tới, trên tay là một vật bị cháy đen, nói là phát hiện trong đống đổ nát.

Tôi nhìn qua một chút, là một cái camera có gắn dây cáp usb đã bị đốt cháy khét lẹt, một người đàn ông trung niên góa vợ,

chẳng mấy ai lại lắp camera loại này ở nhà riêng. Tôi cảm thấy nó có liên quan tới vụ án, Tiểu Đào hỏi: "Liệu Lão Yêu có tìm ra được manh mối gì không?"

Tôi bỏ hộp cơm xuống nói: "Hỏi thử xem."

Bấm điện thoại gọi cho Lão Yêu, vừa bắt máy hắn đã hỏi han sức khỏe nhiệt tình tôi đi thẳng vào vấn đề chính, hỏi hắn có thạo việc camera an ninh không. Hình như Lão Yêu cũng đang ăn cơm, vừa nhai vừa nói: "Ta chưa bao giờ mua camera, trước giờ chỉ hack vào máy tính người khác, dùng chính camera của họ chụp lén, có biết tại sao ta có ảnh khỏa thân của ngươi không?"

Gáy tôi bốc khói đen, thì ra trong lúc tắm, tôi quên không tắt máy tính, bị hắn hack vào. Tôi nói: "E hèm, nói chuyện chính, cái này ngươi có tra được không?"

Hắn đáp: "Để ta thử xem, đã có camera ắt phải có dữ liệu truyền ra ngoài mới truy tìm được, hỏi địa chỉ IP ở đó cho ta."

Tôi nhờ một cảnh sát tới phòng bảo an hỏi địa chỉ IP, sau đó nói cho Lão Yêu, hắn ok một tiếng rồi treo máy. Lần này Lão Yêu lại không nhắc gì tới thù lao, có vẻ là lạ, tôi đoán kiểu gì sau đó hắn cũng sẽ tìm tôi.

Lúc này Băng Tâm từ trên xe đi xuống, mặc áo blouse trắng trông như bà cụ non, người đầy mùi thuốc hóa học. Nàng đưa kết quả xét nghiệm cho tôi, nói: "Tống Dương ca ca, hàm lượng carboxy hemoglobin bình thường, nạn nhân không phải là bị thiêu chết."

Tiểu Đào kinh ngạc: "Không phải bị thiêu chết?"

Tôi thở phào, xem ra kết luận của mình là đúng, nói: "Cái này có hơi khác, nạn nhân bị bỏng mà chết, thuật ngữ y học gọi là bỏng tiếp xúc."

Trời đã tối, đám cảnh sát bật đèn pha lên, tôi cẩn thận tách một mảnh xác ra, lột nhẹ phần da phía trên cho mọi người nhìn. Da thịt nạn nhân mất nước nghiêm trọng, màu trắng bệch, trông như da cừu, phía trên kết tủa một lớp mỡ, máu đọng phía dưới có màu hồng, đây là bị vật có nhiệt độ cao làm bỏng.

Những dấu hiệu này có thể tương đồng với cơ thể bị thiêu cháy, bởi trong đám cháy, một số vật có nhiệt độ cao sẽ rơi vào người. Ví dụ như bị cả bức tường đổ đè lên người chẳng hạn, thông qua kết quả xét nghiệm của Băng Tâm đã loại bỏ khả năng nạn nhân bị chết cháy.

Hơn nữa từ những đặc điểm này cho thấy thứ làm bỏng nạn nhân là kim loại, thứ đầu tiên tôi nghĩ tới là một tấm sắt lớn, có lẽ hung thủ cố ý hành hạ nạn nhân, nung nóng một tấm sắt rồi ném nạn nhân lên. Nhưng say này tôi lại phát hiện gần như toàn bộ mặt ngoài của các mảnh xác đều bị bỏng, điều này tấm sắt không làm được, bởi sẽ có những góc không thể tiếp xúc với bề mặt.

Như vậy có thể kết luận, nạn nhân bị bọc bởi một vật kim loại có nhiệt độ cao, vật này tương tự với hình dáng cơ thể người, sẽ là cái gì được?

Nghe tôi kết luận, Tiểu Đào đấy kinh sợ: "Giết người kiểu này quá tàn nhẫn, tuyệt đối đây không phải là một vụ án phổ thông."

Băng Tâm nói: "Liệu có khả năng, nạn nhân lúc đó không thể cử động, hung thủ dùng tấm sắt nung hoặc bàn là, làm bỏng từng phần nhỏ trên cơ thể?"

Tôi lắc đầu: "Khả năng này gần như là con số 0, nạn nhân sao lại không thể cử động? Chỉ có ba cách khiến nạn nhân không thể cử động là thuốc mê, trói, hoặc trọng thương hôn mê, ta vừa kiểm tra trên thi thể không có dấu vết trói hay thương tích, ít nhất là trên mấy mảnh xác đã tìm thấy."

Tôn Băng Tâm nói: "Để muội xét nghiệm xem có thuốc mê không."

Nàng đang định đi, tôi liền gọi lại: "Không có khả năng đó đâu, thuốc mê nào mà mạnh tới mức đốt bỏng toàn thân vẫn không tỉnh? Nếu trong khi phẫu thuật, bác sĩ tiêm một lượng thuốc mê lớn như vậy, bệnh nhân sẽ chết ngay. Còn nữa, nếu như muội nói, dùng tấm sắt hoặc bàn là làm bỏng từng phần, do sức nóng không đều, sẽ lưu lại trên da những vết hằn, nhưng trên mất mảnh xác này lại bị bỏng rất đều, chỉ có một chỗ nghiêm trọng nhất là lòng bàn chân."

Băng Tâm giơ ngón tay cái: "Tống đại thần thám, huynh cứ nói luôn kết luận của mình đi."

Cái kết luận này chính tôi cũng cảm thấy khó tưởng tượng nổi, nhưng từ các dấu hiêu, chỉ có duy nhất một khả năng: "Đó là nạn nhân mặc một bộ quần áo giáp cực nóng, bị bỏng mà chết."

Lời vừa nói ra, mọi người đều vô cùng kinh ngạc, sững sờ cả chục giây, mãi Tiểu Đào mới mở miệng: "Đây là có thâm thù đại hận gì?"

Tôi không trả lời câu hỏi, sự việc còn chưa rõ ràng, tôi không muốn đưa ra quyết định hấp tấp.

80% cái xác đã được tìm ra, phần còn lại không thấy đâu, giờ đã là 21h, tôi nói: "Không còn sớm nữa, tôi nghĩ phần thi thể còn lại nằm bên dưới đống đổ nát, tạm thời dừng tìm kiếm đi."

Tiểu Đào gật đầu: "Được, to bảo bọn họ về nghỉ ngơi trước, sáng mai xin lập án."

Băng Tâm hỏi tôi: "Tống Dương ca ca, phải làm thế nào để chắc chắn danh tính nạn nhân, huynh có cao chiêu gì không?"

Nạn nhân hoàn toàn bị biến dạng, xương sọ là điểm mấu chốt

cũng không tìm thấy, nhà cũng đã cháy rụi, tôi nói: "Mang ADN của nạn nhân so sánh với ngườu gần nhất, là cha mẹ, nếu như trùng khớp, và nạn nhân không có anh chị em song sinh, thì 99% có thể xác định."

Băng Tâm nói: "Rất có lý."

Tiểu Đào bảo người thu dọn hiện trường một chút, sau đó giải tán, nàng nhờ một xe cảnh sát đưa tôi với Băng Tâm về trường. Băng Tâm dạo này không có giờ học, nàng đã chuyển về nhà, trên đường đi tôi hỏi: "Cha muội chưa về à?"

Nàng đáp: "Không biết là có chuyện gì quan trọng mà tới giờ chưa về."

Tôi cười: "Vậy chẳng phải thời gian này muội được tự do, không ai quản ư?"

Nàng mân mê cái miệng nhỏ nhắn: "Có mặt cha hay không có cũng như nhau, chưa phải là nhà riêng của muội. Phải rồi, huynh có muốn tới nhà muội chơi không?"

Tôi bảo ngày mai còn phải lên lớp, nói ra cũng xấu hổ, sau khi hết năm 4, vẫn còn thiếu điểm, tư chất học hành cặn bã bị bộc lộ hoàn toàn.

Sắp tới nhà Tôn Hổ, Băng Tâm kéo tay tôi nũng nịu: "Tống Dương ca ca, có phải huynh quên chuyện quan trọng gì không?"

Bị nàng nhắc tôi mới nhớ, hôm nay là sinh nhật nàng, tôi lấy món quà đã chuẩn bị sẵn trong túi xách, đưa cho nàng: "Sinh nhật vui vẻ!"

Băng Tâm tít mắt cười: "Cảm ơn Tống Dương ca ca!"

Chương 226: Hình phạt tàn khốc

Sáng sớm hôm sau, Tiểu Đào gửi tin nhắn gọi tôi tới cục để thảo luận vụ án. Tôi với Đại Lý lên lớp điểm danh, sau đó nhân lúc giảng viên quay lên bảng, cả hai chuồn ra cửa sau.

Vừa ra tới cổng trường, đã thấy Lão Yêu đang đứng đó, giống như chờ ai, điều này quả thực hiếm có, một nam trạch như hắn mà cũng ra ngoài.

Tôi hỏi: "Lão Yêu, ngươi chờ ai vậy?"

Trông thấy tôi, mắt hắn sáng lên, ngón tay tạo hình hoa lan chỉ bước tới: "Tiểu Tống Tống, đương nhiên là ta đang chờ ngươi rồi."

Tôi nhất thời toát mồ hôi lạnh, trước mặt đám đông mà hắn chẳng kiêng dè gì cả. Né tránh ma trảo của hắn, tôi nói: "Thứ hôm qua ta nhờ ngươi điều tra, có tìm được gì không?"

Hắn nói: "Ta chờ ngươi cũng vì chuyện này, chẳng tìm ra được cái gì cả, ta nghĩ vấn đề nằm ở phần cứng. Ta vừa tới phòng tìm ngươi, bạn cùng phòng nói ngươi ra ngoài, cho nên chờ để cùng tới cục cảnh sát một chuyến."

Vương Đại Lý ngạc nhiên: "Ngươi rủ chúng ta tới cục cảnh sát?"

Lão Yêu khinh thường liếc Đại Lý: "Ta chính là cố vấn kỹ thuật quan trọng, sao không thể tới?"

Vương Đại Lý đầy kinh ngạc, hỏi tôi Lão Yêu trở thành cố vấn

kỹ thuật từ bao giờ, tôi nói hắn được Tiểu Đào thu nạp vào tổ chức, mặt Đại Lý đầy bi thương.

Lão Yêu nói: "Chắc các ngươi chưa ăn sáng hả, ta cũng chưa ăn, đi, ra ngoài tiệm bánh bao, nhanh lên." Nói xong vỗ mông tôi một cái, tôi nghĩ bụng tên này thật quá dâm tà.

Ăn xong, chúng tôi tới cục, Lão Yêu vừa trông thấy Tiểu Đào liền nhiệt tình chào hỏi, khen da dẻ nàng càng ngày mịn màng, gần đây dùng cái gì dưỡng da? Sau đó vừa sờ sờ mó mó, vừa ôm ôm ấp ấp Tiểu Đào khiến chúng tôi ghen tỵ, đây là đặc quyền chỉ gay mới có được.

Tiểu Đào châm chọc: "Đúng là khách quý, ngươi cũng tới họp sao?"

Lão Yêu kinh ngạc: "Họp? Có soái ca không? Ta chỉ muốn tới xem thứ các ngươi tìm được ở hiện trường thôi, ta không tin có người thắng được mình trên phương diện kỹ thuật, có thể vấn đề nằm ở phần cứng."

Thì ra Lão Yêu không tìm ra được cái gì, lòng tự ái bị đụng chạm, hôm nay mới đích thân tới.

Hôm qua có mấy thứ lẻ tẻ nhặt được ở hiện trường, chúng tôi dẫn Lão Yêu tới phòng tang chứng kiểm tra, hắn định tự tay lấy vật chứng, tôi cản lại: "Này này, đeo găng tay vào."

Lão Yêu ẩn ý nói: "Ta không thích mang đồ bảo hộ, nhưng thôi, là giữ cho ngươi."

Mồ hôi tôi đổ như thác, Tiểu Đào bên cạnh thì vô lương tâm cười đểu.

Lão Yêu tìm hồi lâu, nhặt ra một sợi cáp, nói: "Xem này, ta đã nói rồi mà."

Đây chẳng phải cáp USB hôm qua nhặt được ư, tôi hỏi hắn dây cáp này thì sao? Lão Yêu không nói gì, lại tìm tiếp, vừa tìm vừa hỏi chúng tôi có thấy thứ gì hình cục gạch không. Tiểu Đào suy nghĩ một chút, nói: "Trên danh sách vật chứng không có, khả năng vẫn ở hiện trường."

Lão Yêu nhướn mày: "Bây giờ tới đó xem đi."

Tôi khoát tay: "Chưa đến hiện trường vội, ngươi nói suy đoán của mình trước đi."

Thì ra Lão Yêu đoán ở hiện trường có một bộ chuyển đổi tín hiệu video, cáp này không phải cáp usb thông thường, hình như là cáp cắm vào đầu chuyển đổi tín hiệu. Hắn dùng tay ra hiệu, cái đầu chuyển kia lớn thế nào, hình dáng ra sao, dùng để chuyển đổi tín hiệu hình ảnh và âm thanh thành dữ liệu số. Thứ này có thể được kết nối với internet thông qua Bluetooth ở khoảng cách ngắn, Lão Yêu nghi ngờ là lúc vụ án phát sinh, hung thủ đã mang toàn bộ hình ảnh thu được đi mất.

Bộ chuyển đổi tín hiệu chắc vẫn còn trong đống đổ nát, nếu như có thể tìm thấy mà nó chưa bị hư hại nghiêm trọng, thì sẽ là một chứng cứ vô cùng quan trọng, có thể hung thủ đã xuất hiện trên video.

Tiểu Đào nói: "Ở đây chúng ta còn có việc, làm phiền ngươi tự tới hiện trường đi."

Lão Yêu cười hắc hắc không ngừng: "Ta đi một mình?"

Tiểu Đào hiểu rõ tên này, lập tức nói: "Ta phái một cảnh sát đẹp trai theo người cùng làm nhiệm vụ, nếu cần phải chi tiêu gì cứ mang hóa đơn về ta thanh toán."

Lão Yêu híp cả mắt: "Thật may có Tiểu Đào tỷ tỷ hiểu ta, lát nữa gặp lại nhé Tiểu Tống Tống."

Lão Yêu chân sáo nhảy đi, Vương Đại Lý nói: "Tiểu Đào tỷ tỷ, tỷ không biết tên này rất gian xảo à, nhất định hắn sẽ chạy đi dạo phố, mang một đống hóa đơn thanh toán về đấy."

Tiểu Đào cười lạnh: "Hắn cứ thử xem."

Quả nhiên Lão Yêu đúng như lời Đại Lý nói, trên đường tới hiện trường tiện ghé mua cái túi xách hơn ngàn tệ, ưỡn mặt quay về thanh toán. Nhưng Tiểu Đào nói là 'cần phải chi tiêu', tức là chỉ cho hắn tiền ăn, đúng như câu nói ma cao một thước, đạo cao một trượng.

Hoàng Tiểu Đào nhìn đồng hồ, nói: "Còn một tiếng nữa mới họp, có muốn ra ngoài ăn sáng không?"

Tôi đáp: "Ăn rồi, sao cô hẹn giờ họp trễ thế?"

Tiểu Đào thở dài: "Bởi tôi có cảm giác lần này sẽ là vụ án lớn, để mọi người ngủ ngon giấc, sau đó chỉ sợ thời gian ngủ cũng không có."

Những chi tiết nhỏ nhặt này cho tôi một cảm giác Tiểu Đào là người rất chu đáo. Tôi nói muốn làm một số thí nghiệm nhỏ, nàng gật đầu: "Được, tôi đi làm việc khác."

Tôi với Đại Lý tới phòng thí nghiệm pháp y, thấy Băng Tâm cũng đang ở đó, nàng đang bận việc, tôi hỏi nàng xét nghiệm cái gì, Băng Tâm đáp: "Xét nghiệm một chút dược chất trong cơ thể nạn nhân."

Tôi bảo Đại Lý đi mua ít đồ, một cục thịt ba chỉ tươi, Đại Lý nhổ nước bọt, nói: "Thủ đoạn nghiệm thi của ngươi càng ngày càng giống nấu ăn, lần này còn dùng cả thịt ba chỉ."

Tôi mắng: "Đừng có nói linh tinh, mau đi nhanh về nhanh."

Thực ra tôi muốn làm một thí nghiệm bỏng, hỏi Băng Tâm ở

đây có kim loại gì không, nàng lấy ra một cái hộp, bên trong là mấy mảnh đồng, thiếc, nhôm, magie, dùng để làm thí nghiệm.

Kết quả xét nghiệm của Băng Tâm đã có, nàng hưng phấn vỗ tay: "Tống Dương ca ca, trong cơ thể nạn nhân có thuốc mê, kết luận hôm qua của huynh có khi là sai."

Tôi cười: "Cứ để liều lượng nói lên tác dụng của thuốc, đừng giả bộ lưu manh, nói liều lượng đi."

Băng Tâm lè lưỡi: "Ha ha, quả nhiên không gạt được huynh, thành phần là ete, liều lượng cũng không quá nhiều, hình như là hít phải."

Tôi gật đầu: "Vậy hẳn là lúc bắt cóc nạn nhân, hung thủ dùng ete để làm nạn nhân bất tỉnh, phải rồi, lấy cho ta cái đèn khò."

Mọi thứ đã chuẩn bị xong, vài phút sau Đại Lý đã quay lại: "Thịt ba chỉ tươi đây, ngươi tính xào hay hầm?"

Tôi thần bí đáp: "Nướng."

Đặt miếng thịt lên bàn, đeo găng tay bảo hộ, tôi dùng kìm kẹp một tấm kim loại nung đỏ, sau đó đặt lên miếng thịt, lập tức một mùi thịt nướng thơm phức bốc lên.

Tôi lần lượt thí nghiệm hiệu quả bỏng của từng kim loại, phát hiện đồng cho hiệu quả gần giống với hiện trạng xác chết nhất. Tôi nhớ đồng có tính dẫn nhiệt chỉ sau bạc, nồi lẩu mùa đông chính là làm bằng đồng, hơn nữa điểm nóng chảy thấp, tính dẻo cực cao.

Tôi hỏi Băng Tâm: "Xem ra vật kim loại này thành phần chủ yếu là đồng, muội nghĩ tới cái gì?"

Băng Tâm lắc đầu: "Chẳng lẽ dán lá đồng lên toàn thân nạn nhân? Việc này rất phiền toái, rốt cuộc hung thủ làm vậy vì mục

đích gì?"

Tôi nói: "Đừng lạc đề, chúng ta chỉ nói tới hung khí, lá đồng chưa chắc có khả năng, bởi nếu vậy sẽ có vài chỗ bị cháy xém, nhưng thi thể lại không có dấu vết như vậy, nó phải là một khối đồng hoàn hảo, muội nghĩ nó sẽ là gì?"

Băng Tâm hai mắt sáng lên: "Là một bộ giáp thật?"

Vương Đại Lý kinh ngạc tới không ngậm được miệng, hắn chỉ biết sơ qua về vụ án, nói: "Nạn nhân mặc một bộ giáp toàn thân rồi bị nướng chết, đây chẳng lẽ là một nghi thức thần bí nào đó?"

Tôi giải thích: "Lòng bàn chân nạn nhân là nơi bị bỏng nặng nhất, hẳn là phải mặc một bộ giáp rất nặng, đi trên đống lửa, cuối cùng bị bỏng chết tươi. Đây không phải nghi thức mà là một cực hình tàn nhẫn."

Chương 227: Giết người biểu diễn

Mười giờ sáng, chúng tôi tới phòng họp, ngoài mấy cảnh sát thường gặp, tôi còn phát hiện một gương mặt lạ hoắc. Tiểu Đào nói sơ qua về vụ án cho mọi người, bảo tất cả đưa chứng cứ mình thu thập được ra.

Đầu tiên, danh tính nạn nhân đã được xác định rõ. Qua tìm hiểu, lúc còn sống nạn nhân không có thù hằn với ai, hàng xóm nói hắn là một đại thúc tính cách cô tịch, thường ngày ít tiếp xúc bên ngoài, sở thích là uống rượu và hút thuốc.

Địa điểm phát sinh vụ án là một khu nhà cũ, không có camera an ninh, nhưng theo người dân kể lại, đêm đó khoảng 11h có thấy một người đàn ông lạ, không cao lắm, mặc áo len và đeo khẩu trang nên không rõ mặt.

Tay cảnh sát lạ mặt không phát biểu gì, thì ra hắn là chuyên gia phá bom của cục. Hắn nói hiện trường có dấu hiệu nổ mạnh, nhưng thủ pháp của hung thủ tương đối chuyên nghiệp, là dùng thanh magie, phốt pho vàng chiết xuất từ đồng hồ báo thức cùng phân bón hóa học, kết hợp với bình gas trong nhà nạn nhân thành một quả bom, góc nổ cũng được căn chính xác, có thể sánh với các chuyên gia thuốc nổ, khiến toàn bộ ngôi nhà sụp đổ trong nháy mắt.

Tiếp theo là kết quả xét nghiệm của Băng Tâm, sau đó Tiểu Đào hỏi tôi có ý kiến gì không, tôi đứng lên nói: "Tôi vừa mới vẽ một bức tranh, mọi người xem qua một chút."

Tiểu Đào bảo người mở máy chiếu, đặt bức tranh của tôi lên,

khi hình ảnh chiếu lên bức màn, tất cả đều ồ lên kinh ngạc.

Tôi vẽ một người mặc áo giáp đi trên than hồng, nói ra từng suy luận của mình, rồi kết luận: "Đây chính là bộ dạng nạn nhân lúc bị hại."

Hoàng Tiểu Đào nói: "Chỉ để giết một người mà phải chế tạo một bộ giáp, rốt cuộc là vì sao?"

Tôi nhìn chằm chằm màn hình, nói: "Mọi người không cảm thấy, cách giết người này rất có tính biểu diễn sao?"

Tiểu Đào kinh ngạc nhìn tôi: "Biểu diễn???"

Tôi giải thích: "Kiểu chết này rất giống hình thức tra tấn thời xưa, cổ nhân rất ít cách giải trí, mỗi khi có hành hình đều chạy đi xem giống như chúng ta xem phim vậy. Hung thủ tốn công tốn sức hành hạ tới chết một người, sau đó nổ banh thi thể, quá trình này có vẻ chẳng có lợi ích gì, tôi nghĩ hắn quay lại cả quá trình thành video, sau đó cho người khác xem, hoặc tự mình thưởng thức."

Nói ra quan điểm, lập tức có người phản đối, một cảnh sát nói: "Nhưng hiện trường đâu có tìm thấy mảnh giáp nào?"

Tôi đáp: "Nơi giết người không phải ở đó, mọi người nghĩ xem, một người bị hành hạ như vậy chắc chắn sẽ la hét kinh hoàng, hẳn là phải làm ở nơi kín đáo, có thể là một câu lạc bộ dưới lòng đất, nơi hung thủ tra tấn nạn nhân để khán giả thưởng thức."

Hoàng Tiểu Đào hoài nghi: "Tống Dương, ý tưởng của anh có quá cường điệu hóa không, nếu Nam Giang có nơi nào như vậy, chẳng lẽ cảnh sát bọn tôi không biết?"

Tôi nói: "Xin lỗi, là tôi suy nghĩ hơi xa quá, nhưng quá trình tử vong có tính biểu diễn là một suy đoán chắc chắn của tôi."

Những người khác cũng đồng tình với quan điểm, một cảnh sát

khác hỏi: "Vậy camera tìm được ở hiện trường phải giải thích thế nào?"

Tôi nói: "Có thể do kẻ đứng sau hung thủ không yên tâm với việc hủy thi này, bắt hắn ghi lại toàn bộ quá trình, hoặc là hủy thi cũng là một màn biểu diễn khác."

Lập tức mọi người xôn xao bàn tán, Tiểu Đào gõ gõ bàn yêu cầu trật tự: "Nếu đúng là như vậy, tội phạm lần này đã khiêu khích nghiêm trọng tới cơ quan công quyền, cần phải mang hung thủ về quy án càng sớm càng tốt."

Tiểu Đào giao phó một số nhiệm vụ, chủ yếu là đi quanh thành phố tìm xem có những mật thất, phòng ngầm hay nhà kho nào dưới mặt đất. Nhưng tôi lại có điều lo lắng, mơ hồ cảm thấy lần này là một vụ án giết người hàng loạt, hơn nữa nạn nhân tiếp theo sẽ rất nhanh được phát hiện.

Mấy ngày sau đó vụ án không có tiến triển gì lớn, mặc dù Lão Yêu tìm được bộ chuyển đổi tín hiệu ở hiện trường, nhưng nó đã bị hư hại nặng, không có cách nào phục hồi dữ liệu. Đội cứu hỏa trong lúc dọn dẹp đống đổ nát đã tìm được 20% mảnh xác còn lại, bao gồm cả nội tạng, thi thể cuối cùng được khôi phục hình dáng ban đầu. Nhưng cũng chẳng có tác dụng gì lớn, hung thủ làm quá gọn gàng, ghép lại chỉ để người thân có thể nhận toàn thây nạn nhân.

Ngày này một tuần sau, một tiếng nổ thật lớn phá vỡ sự tĩnh lặng của màn đêm, đồn công an khu phát hiện phía xa có ánh lửa, liền gọi đội cứu hỏa. Sau khi tới nơi mới phát hiện là một chiếc xe con bốc cháy, sau khi dập lửa mới thấy trong xe có người, bèn liên lạc với cục cảnh sát.

Lúc Tiểu Đào gọi cho tôi đã là 4h sáng, tôi và Đại Lý vội chạy tới hiện trường. Hiện trường là bãi đất hoang giữa hai con đường. Từ xa tôi thấy một nhóm cảnh sát đang thu thập chứng cứ, hỏi:

"Thi thể đâu?"

Tiểu Đào cau mày đáp: "Nói thế nào được nhỉ, hòa với cái xe thành một thể, tự anh xem đi!"

Vương Đại Lý định đi theo tôi, tôi liền ngăn lại, lần này rất có thể là hình ảnh vô cùng kinh dị. Tôi tới gần, quả nhiên thi thể đã hoà làm một với cái xe, nội tạng, thịt vụn vương đầy ra khoang xe, cả ghế ngồi là một mảng máu thịt đầm đìa, vô cùng thê thảm, có cảnh sát phải chạy đi nôn thốc nôn tháo.

Tôi có cảm giác muốn bộc phát lửa giận, lần nào cũng dùng cách phát nổ để hủy thi, trực tiếp khiến một Ngỗ Tác như tôi không có đất dụng võ.

Tôi hỏi Tiểu Đào: "Cô có nghĩ là cùng một hung thủ không?"

Nàng giơ túi vật chứng, bên trong là một cái camera cháy rụi: "Hiển nhiên là vậy!"

Nàng nói, xung quanh cái xe chỉ là những mảnh vụn, chẳng tìm được chứng cứ gì, tôi mở ô đỏ, bảo Tiểu Đào soi đèn tử ngoại, chiếu vòng quanh xe một lượt, quả nhiên ở bãi có có hai hàng dấu chân. Dấu chân đi tới có vẻ nặng, hẳn là nghi phạm khiêng xác chết để lại, dấu chân rời đi thì nhẹ hơn.

Từ chiều dài bàn chân cùng khoảng cách bước chân, người này cao chừng 1m8, dáng người cao to vạm vỡ, bởi lúc tới, dấu chân bên trái hơi nặng hơn, cho thấy hắn gánh nạn nhân trên vai trái, không có sức khỏe thì không thể làm như vậy.

Tiểu Đào liền gọi người tới chụp ảnh làm bằng chứng, tôi vẫn dùng ô truy lùng phương hướng dấu chân, cuối cùng nó biến mất ở đám đá vụn ven lề đường. Trên lối đi có rất nhiều vết bánh xe, nhưng có quá nhiều xe qua lại nên vết tích đã bị phá hỏng.

Tiểu Đào thất vọng nói: "Đầu mối lại đứt..."

Tôi bảo nàng tắt đèn đi, quan sát xung quanh, nói: "Lần này tạo ra vụ nổ là hai người, một trong hai là đại ca hoặc cấp trên, tên đại ca này mắc chứng ám ảnh cưỡng chế, khi đàn em khiêng cái xác, hắn đứng bên cạnh ra lệnh, khả năng có xảy ra cãi vã, tên đàn em đưa tay đẩy đại ca một cái."

Hoàng Tiểu Đào kinh ngạc: "Anh nhìn ra kiểu gì vậy?"

Tôi chỉ đám cỏ dại ven đường, giờ là mùa xuân cỏ dại đang phát triển, nhưng có một mảng cỏ đã bị vặt trụi ngọn, điều này cho thấy tên đại ca đứng đây, thấy đám cỏ cao thấp không bằng nhau, rất khó chịu nên vô thức dùng tay vặt cho bằng.

Nói như vậy là hai người cùng chở thi thể tới đây, nhưng từ đường cái tới hiện trường chỉ có một dấu chân, một người đứng lại chỗ này, cho thấy có phân biệt cấp bậc giữa họ.

Ngoài ra, trong đám cỏ có một dấu chân, chân sau rất nặng, chỉ ra người đứng đó trọng tâm nghiêng về phía sau, hắn trượt ngã ư? Mấy ngày nay trời nắng ráo, bãi cỏ ma sát tương đối cao, hẳn không phải là trượt ngã, cho nên tôi đoán tên đàn em có bất mãn với đại ca, lúc đi qua người tiện tay đẩy hắn một cái.

Dám động thủ với đại ca, cho thấy chúng cũng không phải thực sự có quan hệ cấp trên cấp dưới, mà có thể chỉ là tiền bối và hậu bối.

Chương 228: Mất lưỡi

Còn có một điểm nữa, từ dấu chân trong đám có có thể suy ra, đại ca này chỉ cao khoảng 1m6, tôi nghĩ hắn là một gã đàn ông yếu ớt, ăn mặc xuề xòa, làm việc có phần chi li tính toán.

Tên còn lại khiêng nạn nhân, cũng là kẻ ngụy tạo vụ nổ là một kẻ tính cách tùy tiện, tính khí nóng nảy, thiếu kiếm chế.

Hoàng Tiểu Đào nghe tôi phân tích thấy rất có lý, nàng hỏi: "Chẳng lẽ đây là một băng nhóm tội phạm?"

Tôi lắc đầu: "Có vẻ không phải, bọn chúng chỉ là những kẻ làm những phần việc khác nhau, một kẻ giết người, kẻ kia hủy thi, thứ móc nối giữa chúng hẳn là lợi ích."

Hoàng Tiểu Đào khịt mũi: "Lợi ích? Tôi không nhìn ra lợi ích gì khu giết người kiểu này cả."

Tôi nói: "Mặc dù đây đã là án mạng thứ 2, nhưng tôi không thể không thừa nhận rằng vụ án còn chưa rõ ràng, chúng ta tới xem thi thể một chút đã."

Quay trở lại hiện trường, trông thấy Vương Đại Lý đang vịn tay vào gốc cây mà nôn ói, thì ra tên nhát gan này thừa dịp không ai chú ý, chạy tới nhìn cái xác trong xe, nhất thời không trụ nổi.

Tôi nói: "Tay đừng có bám lung tung, trên cây còn có chứng cứ."

Hắn ói tới nước mắt giàn dụa, dùng khăn tay lau miệng, đáp: "Làm gì có chứng cứ gì?"

Chỉ thấy trên thân cây cắm mấy cái răng và mảnh xương vỡ, Vương Đại Lý lại hét lên một tiếng vội vàng nhảy ra xa. Tiểu Đào bật cười: "Thật là!"

Răng là bộ phận cứng nhất trong bộ xương người, chúng bị chấn động của vụ nổ mà văng ra cắm vào thân cây, cho thấy điểm phát nổ ở chính giữa cơ thể nạn nhân, có thể nạn nhân ôm quả bom trong ngực hoặc là bom được nhét vào trong bụng.

Tôi hỏi Tiểu Đào: "Camera tìm thấy ở chỗ nào?"

Nàng chỉ: "Ở tảng đá kia."

Tối nay Băng Tâm không tới, cha nàng có ba điều cấm kỵ, buổi tối không được tới hiện trường, tôi nói: "Tới xem xét bên trong xe đi."

Tiểu Đào sợ hãi: "Anh muốn vào trong xe ư? Hay là bỏ đi, mai tôi cho bên pháp y tới thu dọn."

Tôi nói: "Phải làm ngay bây giờ, chờ mặt trời mọc, tia tử ngoại sẽ khiến không ít chứng cứ bị biến mất. Hơn nữa chiếc xe đã biến dạng nghiêm trọng, chỉ có hai cách để lấy cái xác ra, đó là chui vào trong hoặc là phá xe. Biện pháp tốt nhất trước mắt là tôi vào nghiệm thi."

Tiểu Đào thở dài: "Thôi được, anh cẩn thận một chút."

Tôi lấy một bộ quần áo bảo hộ mặc vào, ngậm một viên ích uế đan, cầm một tấm ván gỗ cùng túi nilong để 'gỡ' cái xác ra.

Trước khi vào trong xe, đầu tiên tôi kiểm tra bình xăng, nếu vụ nổ lớn như vậy, nhất định bình xăng bắt lửa sẽ nổ thêm một lần nữa, nhưng bình xăng lại rất lành lặn, chẳng lẽ không có chút xăng nào?

Tôi cẩn thận chui vào bên trong, cảnh tượng bên trong thật

khiến người ta ngạt thở. Đập vào mắt tôi là toàn bộ máu thịt cùng nội tạng, nóc xe cắm đầy mảnh xương sọ, trên vô lăng còn có cả một mảnh phổi lớn. Tôi vừa đặt chân vào đã đạp phải một đống ruột nhầy nhụa, ghế ngồi đã nát bét, trơ ra đống lò xo bám đầy thịt, máu. Chẳng có chỗ ngồi, chỉ có thể khom lưng, tư thế này rất không thoải mái, Tiểu Đào đứng ngoài hỏi có cần soi đèn không, tôi lắc đầu.

Quần áo bảo hộ có kèm cả mặt nạ phòng độc, nhưng tôi vẫn có thể ngửi thấy mùi gây gây của nội tạng trộn với mùi máu và cao su cháy khét, nếu dùng mũi ngửi trực tiếp, có khả năng tôi sẽ ngất tại chỗ.

Phần nội tạng về cơ bản là tìm được ở đằng trước, tôi quay người xuống ghế sau tìm được một cái chân, tôi đẩy ghế ngồi qua, phát hiện thêm hai cánh tay cháy đen. Vị trí rơi bất thường này cho thấy nạn nhân lúc đó bị trói chặt tay, quả bom có thể là cột vào hông.

Từ hình dáng cánh tay và ngón tay có thể suy đoán nạn nhân là nữ giới, trên ngón vô danh có một vết hằn rõ, có vẻ như là đeo nhẫn lâu ngày lưu lại.

Trước mắt quan trọng là xác minh nạn nhân lúc trước khi bị nổ còn sống hay đã chết? Phương pháp của pháp y là kiểm tra phản ứng sống, nếu một người bị thương nhưng còn sống cơ thể sẽ có những phản ứng ví dụ như tiểu cầu tăng. Nhưng nổ thì lại là một ngoại lệ, sức ép ngay lập tức xé cơ thể thành nhiều mảnh, cơ thể không kịp có phản ứng, hung thủ chọn cách hủy thi này cũng vì vậy.

Tôi sờ vào cánh tay bị đứt, một bên mềm nhũn, là máu bầm dưới da, điều này chứng tỏ nạn nhân đã tử vong được 10 tiếng trở lên.

Tôi tiếp tục tìm kiếm những mảnh thi thể khác, bất tri bất giác

trời đã sáng, Tiểu Đào bên ngoài gọi: "Băng Tâm đến rồi, có cần giúp một tay không?"

Tôi nói: "Bảo cô ấy trải tấm nylon ra, chúng tôi cố sắp xếp lại hình dáng cơ thể."

Sắp xếp lại nguyên dạng cái xác là bất khả thi, tôi chỉ là tìm xem khí quan nào vị thiếu, cùng với nguyên nhân tử vong.

Tôi mang những mảnh tìm được trong xe ra, một số đã bị nổ thành nát vụn, chỉ có thể dùng tấm ván gỡ xuống, nhưng trong mắt tôi vẫn có thể nhìn ra nó vốn thuộc bộ phận nào, chắc Băng Tâm cũng vậy.

Toàn bộ quá trình mất khoảng hai tiếng, cuối cùng tôi chui ra khỏi xe, lưng đã mỏi rã rời. Tấm ni lon trải dưới bãi cỏ, trên đó là những mảnh xác, thực ra cũng không thể ra hình dáng con người, chỉ là một đống máu thịt.

Tôn Băng Tâm nói: "Vất vả rồi Tống Dương ca ca, tất cả đủ chưa?"

Tôi kiểm tra từng mảnh, đáp: "Vẫn thiếu cái gì đó."

Băng Tâm nói: "Những mảnh xương vỡ thì chẳng cách nào tìm được, còn nội tạng thì ở đây hết rồi."

Tôi lắc đầu: "Ở đây hết? Muội nhìn kỹ đi, có một bộ phận quan trọng bị thiếu."

Băng Tân nhìn nửa ngày vẫn chưa phát hiện ra, tôi nhắc nhở: "Cái lưỡi!"

Đầu lưỡi của con người chỉ 4 đến 7cm nhưng chỉ là một bộ phận trong toàn bộ cái lưỡi, toàn bộ lưỡi rất dài, nếu khi treo cổ, sợi dây xiết vào phần xương họng phía dưới sẽ khiến tất cả phần lưỡi thè ra, có thể dài tới ngực.

Một thứ lớn như vậy làm sao lại biến mất? Hơn nữa lưỡi nằm trong cổ họng, cho dù bị nổ thì cũng khó bay mất, chuyện khác thường nhất định có mờ ám, tôi cảm thấy phải có mấu chốt gì đó.

Tiểu Đào lập tức sai người tìm trên diện tích hình cánh quạt trước mũi xe, khoảng 15p có người kêu: "Thấy rồi!"

Hắn cầm một túi nilon đen lại, tôi nhận lấy mở ra, toàn bộ cái lưỡi đã bị đốt cháy đen, nhưng lưỡi rất dai cho nên hình dáng vẫn như cũ. Tôi hỏi tìm được ở đâu, tay cảnh sát nói hơn 10m về phía rừng.

Nổ văng lưỡi tới hơn 10m, lực xung kích này có quá lớn không? Tôi cẩn thận kiểm tra cái lưỡi, phát hiện trên bề mặt có một khe hở song song, dài vài cm, phía trên có một lõi máu, bên trong có máu đọng. Loại vết thương này không thể do vụ nổ gây ra, tôi chợt thông suốt, đưa cái lưỡi cho Băng Tâm, còn mình tới kiểm tra chân tay thi thể.

Kiểm tra xong, tôi quay đầu lại phát hiện tất cả mọi người đang vây xung quanh, thì ra họ đều đang chờ kết luận của tôi. Trong lòng đã có tính toán, tôi nói: "Ta đã biết nạn nhân vì sao mà chết!"

Chương 229: Cực hình cắt lưỡi

Vết thương trên lưỡi có vẻ như là do móc câu gây ra, hơn nữa còn là móc vào lưỡi rồi kéo, khiến toàn bộ lưỡi bị lôi ra ngoài, cuối cùng ngạt thở mà chết.

Trên tay nạn nhân có vết trói, nhưng chân không có, nếu hung thủ sử dụng loại hình tra tấn tàn khốc này, nhất định phải cố định nạn nhân, ít nhất là phải trói hai chân nạn nhân, ngoài ra lòng bàn chân nạn nhân có sự va chạm nhất định.

Cho nên lúc đó hẳn là tình cảnh thế này, nạn nhân bị trói hai tay, nhưng chân vẫn có thể tự do, lưỡi bị móc sắt móc vào, hung thủ cầm móc kéo cái lưỡi cô ấy ra ngoài...

Không nghi ngờ gì nữa, vụ này cũng giống vụ trước, đều là cực hình tra tấn, là hình phạt cắt lưỡi thời xưa đã được cải biên.

Nghe tôi nói hết, ai cũng cau mày, Tiểu Đào siết nắm đấm nói: "Quá vô nhân tính!"

Lúc này một cảnh sát đi tới nói: "Tổ trưởng, tra được biển số xe rồi."

Chủ nhân chiếc xe là một phụ nữ trung niên, kinh doanh khá thành đạt, mất tích đã một tuần, tôi lập tức có phản ứng: "Là chính xe của nạn nhân."

Tiểu Đào thở dài: "Đúng là làm việc quá cẩn mật, chẳng lẽ chúng ta phải trơ mắt nhìn người tiếp theo bị hại?"

Tôi suy nghĩ nói: "Vụ án trước cách vụ này một tuần, có thể chu kỳ 'biểu diễn' của hung thủ là 7 ngày."

Tiểu Đào hỏi: "Ý anh là chúng ta có thời gian một tuần?"

Sắc mặt tôi khó coi, nói: "E là không dư dả như vậy, hung thủ có thể sẽ ghi hình trước, tối đa chỉ có 6 ngày. Nhưng tôi đang nghĩ, đây là một buổi trình diễn, thì người xem là ai? Trông thấy cảnh máu me như vậy chẳng lẽ không ai lương tâm cắn rứt mà báo cảnh sát? Toàn bộ khán giả đều biến thái? Hoặc giả họ có quy tắc hội viên VIP, không được tiết lộ ra ngoài?"

Băng Tâm nói: "Liệu có thể truy lùng từ khán giả không?"

Tiểu Đào lắc đầu: "Phạm vi quá lớn, như vậy là bỏ dễ làm khó."

Vương Đại Lý không biết từ lúc nào xuất hiện, hắn giơ tay, thần thần bí bí nói: "Tiểu Đào tỷ tỷ, có chi tiết mọi người không chú ý tới."

Tôi với Tiểu Đào đều ngạc nhiên, muốn nghe phát hiện kinh người của Đại Lý, hắn nói: "Bom nổ là việc diễn ra trong chớp mắt, muốn quay lại quá trình nổ, tối thiểu phải dùng máy quay tốc độ chậm."

Tiểu Đào bật cười: "Cám ơn ý kiến của ngươi, có điều chẳng có ích gì."

Nhưng câu nói của Đại Lý lại vô tình nhắc nhở tôi: "Đúng vậy, sao ta không nghĩ ra nhỉ."

Mắt hắn sáng lên, đắc ý nói: "Ý kiến của ta vẫn hữu dụng đấy chứ."

Tôi nói: "Nổ xác và giết người là hai kẻ khác nhau làm, tại sao lại phải ghi hình vụ nổ? Phải chăng bản thân vụ nổ cũng là một tiết mục cho khán giả thưởng thức? Tôi không nghĩ là lúc đó có một đám người xung quanh đứng xem, rất có thể là phát trực tiếp trên internet. Hung thủ là những kẻ quản trị hoặc phát thanh viên

trên một web biến thái nào đó, dùng cách này để thu hút sự tò mò."

Tiểu Đào lập tức hạ lệnh: "Về cục gác lại hết mọi chuyện, toàn bộ tập trung điều tra những livestream trên internet."

Một cảnh sát nói: "Tổ trưởng, cô có nghĩ họ sẽ phát livestream trên những nền tảng phổ biến như kuaishou hay douyin không? Vậy thì có người báo cảnh sát lâu rồi."

Tôi gật đầu: "Hắn nói đúng, đây không thể là một web livestream bình thường. Nó phải là một trang web rất bí mật với hệ thống thành viên nghiêm ngặt, người ngoài có thể không biết sự tồn tại của nó."

Hoàng Tiểu Đào nói: "Vậy thì kiểm tra những forum có phát live, tuy chúng kín đáo nhưng kiểu gì cũng phải quảng bá chứ."

Tôi gọi điện cho Lão Yêu, bảo hắn hỗ trợ tìm kiếm, nghe xong hắn nghiêm túc đáp ứng. Lần này lại không nhắc vấn đề thù lao, khiến tôi hoang mang, Lão Yêu đứng đắn nói: "Ta ghét nhất loại hành vi làm ô nhiễm không gian mạng này, phải bắt lũ cẩu tạp chủng này."

Lão Yêu lại có tình thần trượng nghĩa khiến tôi không khỏi xúc động, sau này mới biết, hắn đã được nhận phụ cấp cùng tiền thưởng đều đặn hàng tháng, cho nên không dám đòi phí của tôi.

Tiểu Đào bảo tôi cứ về trước, tôi lắc đầu: "Tôi ở lại giúp cô, vụ này tôi cũng mong sớm phá."

Tiểu Đào nói: "Vậy cùng về cục đi."

Trên đường về, tôi hỏi nàng sao Vương Nguyên Thạch không tới, nàng nói ông ta lại phát huy chủ nghĩa anh hùng cá nhân, chẳng biết chạy đi đâu điều tra án, mấy ngày chưa ló mặt về cục. Nhưng có thể yên tâm, Vương thúc tuyệt đối không phải người lười biếng.

Từ trước tới giờ Vương Nguyên Thạch vẫn vô kỷ luật như vậy, nếu cấp trên không phải là Tiểu Đào thông tình đạt lý thì đã bị đuổi khỏi ngành từ lâu.

Về cục, Băng Tâm đi xét nghiệm thi thể, nhiệm vụ của tôi với Đại Lý là dạo các Live forums cùng live platform. Chúng tôi ngồi trong phòng họp tìm kiếm tới 7h sáng, Tiểu Đào bảo người mang tới hai phần bữa sáng phong phú, làm việc với nàng chẳng bao giờ lo bị đói.

Mỗi một diễn đàn đều phải đăng ký thành viên, sau đó làm nhiệm vụ mới có quyền xem nội dung. Tôi lần lượt kiểm tra email từ các diễn đan, mắt cũng mỏi gần chết, hỏi Đại Lý có tìm được gì không. Ngẩng đầu thấy hắn đang nhìn màn hình cười một mình.

Tôi vòng qua sau lưng, thấy hắn đang xem live kuaishow, liền vỗ vào vai hắn một cái: "Tiểu tử, ngươi không làm việc nghiêm túc được à?"

Đại Lý giải thích: "Ta tìm manh mối mà, phát hiện cái live này rất nhiều thứ kỳ lạ, không có giới hạn, cái gì mà pháo nổ đáy quần, ăn thịt heo chết, còn có phát trực tiếp sàm sỡ phụ nữ trên xe bus, những kẻ này quá là vô liêm sỉ!"

Trước đây tôi không hề biết trên kuaishou lại có nhiều thứ kỳ lạ như vậy, ở đây còn tranh đua xem ai lạ hơn, ai phá giới hạn hơn, điều này thúc đẩy hai tên giết người biến thái cũng là chuyện dễ hiểu.

Tôi nói: "Ngươi lướt qua là đủ rồi, tìm manh mối cần gì đi sâu vào xem kỹ như vậy?"

Đại Lý nói: "Theo ta nghĩ nếu ngươi phát live quá trình nghiệm thi, nhất định sẽ trở thành hot live."

Tôi giơ nắm đấm: "Cút!"

Về chỗ ngồi, chợt tôi phát hiện có comment hồi âm, ban nãy tôi hỏi trên một diễn đàn rằng có thể tìm mấy thứ kích thích ở đây, tốt nhất là phạm pháp hoặc thứ mà không phải ai cũng dám xem, phía dưới có một ID tên là 'Tam thiếu gia' trả lời: "Chỉ cần có tiền thì cái gì chẳng được."

Qua giọng điệu có vẻ tên này biết chút nội tình, tôi đăng nhập tài khoản ngân hàng của mình, chính là cái thẻ mà nữ đại gia cho tôi, chụp lại số dư, sau đó up lên nói: "Lão tử thiếu gì tiền!"

Năm phút sau, tam thiếu gia trả lời: "Ha ha, đừng đùa, vài đồng tiền lẻ mà cũng lấy ra khoe khoang? Không có 10 triệu trở lên thì ngươi xem mấy thứ đàng hoàng trên mạng đi."

Tôi lập tức gọi điện cho Tiểu Đào, nói có manh mối, một lát sau tất cả đều tạp trung trong phòng. Tôi đưa đoạn hội thoại cho mọi người xem, hẳn là tên tam thiếu gia này biết nội tình gì đó, có thể là người xem web kia.

Vương Đại Lý nhổ nước bọt nói: "Mẹ ơi, sao ngươi vừa tới đã tra được đầu mối, đặc quyền của main à?"

Tôi lườm hắn một cái: "Ngươi cho rằng ai cũng như ngươi, chảy nước miếng ngắm nữ nhân là tra được manh mối sao?"

Chương 230: Đại án 10 năm trước

Tiểu Đào cảm thấy nếu tùy tiện dò xét sẽ rất dễ bị lộ, nếu người này là thành viên của trang web bí mật kia, chắc chắn rất cẩn trọng, biện pháp tối ưu trước mắt là để Lão Yêu ra tay.

Tôi gọi điện cho Lão Yêu, bật chế độ rảnh tay và nói cho hắn nghe chuyện vừa tìm được, Lão Yêu trả lời: "Được, cứ để ta lo."

Đối với Lão Yêu, thông qua cơ sở dữ liệu của diễn đàn để tìm info của người này dễ như ăn bánh. Nhưng chỉ ít phút sau đó toàn bộ diễn đàn đột ngột biến mất, tôi kinh ngạc hỏi Lão Yêu: "Ngươi có cần khoa trương vậy không, hack toàn bộ diễn đàn?"

Lão Yêu có vẻ gấp gáp nói: "Không phải là ta làm, ta vừa hack vào hệ thống thì cơ sở dữ liệu đối diện bị sập, có một cao thủ đang tỷ thí với ta."

"Có thể khôi phục không?" Tôi tò mò.

Lão Yêu cười khổ: "Nói thế này nhé, ngươi vào một căn nhà ăn trộm đồ, chủ nhà lại cho nổ cả ngôi nhà, ngươi có cách khôi phục sao?"

Tôi thúc giục: "Ngươi cố nghĩ cách gì đi."

Đột nhiên Lão Yêu kêu lên một tiếng: "Láo toét!"

Tất cả đều ngớ người, tôi còn tưởng hắn nói mình, gọi mấy câu Lão Yêu mới đáp: "Tên kia lại dùng ddos tấn công ta, khiến hệ thống của ta bị sập."

Trong mắt tôi Lão Yêu là một cao thủ đại nội về Hacker, vậy mà vẫn có người công kích được hắn. Lòng hiếu thắng của Lão Yêu bị tổn thương, hắn nghiến răng: "Ta cài đặt lại hệ thống cái, con bà nó lần này phải giết tên khốn đó."

Lão Yêu cùng cao thủ hacker kia bắt đầu công kích nhau từ xa, dù nhìn trực tiếp hắn trên màn hình điện thoại nhưng tôi chẳng hiểu lắm, đại khái là gửi virus cho đối phương hay ddos gì đó khiến hệ thống của đối phương tê liệt, cả hai khá ngang tài ngang sức.

Chúng tôi là ngoại đạo, đứng ngoài xem cứ như chó xem tát ao, Tiểu Đào băn khoăn: "Một diễn đàn nhỏ sao lại có chuyên gia hacker như vậy?"

Tôi nói: "Hay là người của trang web bí mật kia, nếu họ lên mạng thì đều có thể bị lộ cho nên một cao thủ hacker sẽ đóng vai trò hộ pháp, phát hiện tin tức bị đánh cắp liền chủ động tấn công?"

Tiểu Đào nói qua điện thoại: "Lão Yêu, đừng khách khí, truy lùng tên kia cho ta."

Lão Yêu chẳng đáp lời, chỉ nghe thấy tiếng gõ bàn phím liên tục không ngừng, một lát sau hắn rốt cuộc mở miệng: "Ta chơi chết hắn rồi, có điều ổ cứng với CPU của ta cũng bị cháy mất, thật tức chết!"

Tiểu Đào gõ bàn nói: "Ta không muốn nghe tình hình chiến sự của ngươi, mau nói xem có phát hiện gì?"

Lão Yêu chậm rãi nói: "Tiểu Đào tỷ tỷ, hắn dùng proxy sever và IP của nước ngoài. Không để lộ địa chỉ IP bản thân là một điều cơ bản của Hacker, đương nhiên ta cũng không để lộ IP thật của mình."

Tiểu Đào mắng: "Ngươi nói thứ này với ta có tác dụng mẹ gì?"

Lão Yêu đáp: "Không nói nữa, ta phải đi mua máy mới đây, bái bai."

Sau đó liền ngắt điện thoại, Tiểu Đào thở dài: "Lại mất dấu, trang web này đề phòng quá nghiêm ngặt."

Tôi nói: "Tôi về bàn bạc với Lão Yêu xem có cách gì khác không, chắc tên hacker kia sẽ không trực 24/24 chứ?"

Đại Lý nói: "Ta nghĩ là có, nhỡ bọn chúng là một nhóm người thì sao."

Lời của Đại Lý không sai, xem ra con đường tấn công qua mạng đã bị đóng chặt, đúng lúc này Băng Tâm chạy vào nói: "Mọi người mau qua đây, tôi có phát hiện quan trọng!"

Thì ra Băng Tâm xét nghiệm được trong cơ thể nạn nhân có lượng lớn chất CO, thành phần chủ yếu trong khí gas, liều lượng đủ để giết chết một người trưởng thành. Nạn nhân chết do ngộ độc khí CO.

Tôi băn khoăn: "Sao lại phải dùng khí CO, hiệu quả đầu độc không cao, chỉ cần có một chút không khí lưu thông nhất định thì nạn nhân sẽ không chết."

Băng Tâm vỗ tay nói: "Muội biết rồi, hiện trường là một căn phòng kín."

Băng Tâm cầm giấy bút vẽ phác hoạ về hiện trường. Lúc đó nạn nhân bị trói hai tay sau lưng, móc sắt móc vào lưỡi, xích sắt nối cái móc với cửa sổ, nạn nhân phải lôi được cánh cửa ra mới có thể sống sót.

Tôi lấy bút sửa lại cửa sổ thành cửa chính, hơn nữa còn là một cánh cửa rất nặng, nghĩ như vậy thì phù hợp hơn.

Tiểu Đào nhìn chằm chằm tờ giấy, cau mày: "Đây thật giống

một cảnh trong phim 'The Saw' của Mỹ, cho nạn nhân một cơ hội sống sót, bắt họ phải tự hủy hoại một phần cơ thể."

Tôi phân tích: "Nạn nhân đầu tiên mặc giáp đồng đi trên lửa, nạn nhân thứ hai dùng lưỡi mở cửa quả rất giống phim The Saw. Nhưng hung thủ không hề công bằng giống kẻ phản diện trong bộ phim, bởi hai nạn nhân này gần như không có khả năng sống sót. Da người chỉ cần bị bỏng 70% là sẽ tử vong, trên lưỡi có rất nhiều mạch máu, dù lưỡi không bị kéo ra ngoài cũng chết vì mất máu, đây là công bằng giả tạo."

Tiểu Đào cúi đầu: "Chuyện tới mứ này, tôi cũng chỉ có thể mong đừng có nạn nhân thứ 3."

Nàng bảo tôi với Đại Lý về trước, có gì tiến triển sẽ thông báo sau. Tôi thấy ở lại cũng chẳng giúp được gì nên gật đầu. Tiểu Đào cũng ra ngoài tìm kiếm manh mối, chúng tôi vừa ra khỏi cục thì gặp Vương Nguyên Thạch đi từ bên đối diện tới.

Tiểu Đào hỏi: "Vương Nguyên Thạch, hai ngày nay ông chạy đi đâu vậy?"

Vương thúc bộ dạng khá tiều tụy, hai mắt thâm quầng, xem ra mấy ngày nay cũng không nhàn rỗi, lạnh nhạt nói: "Tìm một người. Tiểu Đào, cô biết vụ án 429 năm 2006 không?"

Tiểu Đào cười đáp: "Năm 2006 tôi vẫn đang học cấp 3."

Vương thúc trầm mặt: "Thực ra vụ án lần này rất giống vụ 10 năm trước."

Chúng tôi đều kinh ngạc, Vương Nguyên Thạch nói 10 năm trước ở Nam Giang đã từng xảy ra vụ án dùng cực kình hành hạ chết người, có ba nạn nhân. Vụ án đó đã được phá, nghi phạm Kỳ Thắng vẫn đang thụ án tại trại giam Báo Tử Sơn.

Vương Nguyên Thạch đã lật xem hồ sơ năm đó, cảm thấy có

điểm tương tự vụ án này, mà cũng có điểm bất đồng, cho nên tự mình đi gặp nghi phạm. Nhưng tên Kỳ Thắng kia rất kín miệng, chẳng chịu nói gì cả.

Tôi lập tức nói: "Dẫn chúng tôi đi gặp hắn."

Vương thúc gật đầu: "Ta về tìm các ngươi cũng là vì chuyện này."

Tôi liền lên xe Vương thúc, tập hồ sơ vụ 10 năm trước trên xe, tôi mở ra đọc một lượt.

Thủ pháp hung thủ năm đó tương đối vụng về, hắn tự chế ra ba loại hình cụ, một là vòng cổ có gai tự co rút, thứ hai là máy ép không ngừng ép xuống, nạn nhân phải dùng tay đỡ, nhưng trên tấm ép là lưỡi đao, thứ ba là một giá đỡ thăng bằng, nạn nhân đứng trên giá chỉ hơi cử động thì axit sẽ chảy vào người.

Ba hình cụ tự chế này ý tưởng kém xa so với cực hình giáp nung và rút lưỡi, thiết kế cũng có sơ hở, ví dụ như hình cụ thứ 3, lúc tiến hành thì bị dò điện, kết quả nạn nhân bị giật chết.

Hung thủ năm đó tên là Kỳ Thắng, một thầy giáo cơ khí lâu năm, có lần một sinh viên bị thương trong tiết thực hành của hắn, cha mẹ sinh viên kia đã làm đơn kiện lên trường. Nhà trường đã thuê luật sư giỏi nhất, đem toàn bộ trách nhiệm đẩy lên đầu Kỳ Thắng, hắn phải chịu bồi thường toàn bộ chi phí, nếu không sẽ phải ngồi tù. Kỳ Thắng chẳng còn cách nào khác, phải đi vay lãi cao, bán hết nhà cửa, vợ hắn cũng bỏ mà đi.

Dưới áp lực lớn, Kỳ Thắng nảy sinh tâm lý trả thù xã hội, hắn cho rằng luật pháp chỉ là công cụ bảo vệ giai cấp đặc quyền, thế giới này cần có chính nghĩa ngoài vòng pháp luật để thực thi công đạo, cho nên đã sử dụng chính học thứ của mình chế tạo những cái máy giết người, lần lượt giết chết hiệu trưởng, một kẻ lạm dụng trẻ em và một tên buôn rượu giả.

Thủ pháp của Kỳ Thắng không đủ thông minh, động cơ lại quá rõ ràng, lúc mua linh kiện cũng để lại nhiều dấu vết. Cuối cùng trước đống bằng chứng như thép, hắn khai nhận toàn bộ tội lỗi, chịu ngồi tù.

Chương 231: Giáo sư cơ khí

Sau khi đọc hồ sơ, tôi cảm thấy vụ án bây giờ sơ với vụ Kỳ Thắng chỉ giống vẻ bên ngoài, có thể nói là bắt chước phạm tội. Nhưng vụ án của Kỳ Thắng cũng không quá vang dội, ai mà sùng bái tới mức bắt chước hắn?

Tôi hỏi Vương Nguyên Thạch có ý kiến gì, ông ấy không trả lời, với tay vào hộc đồ lấy ra một tờ giấy, trên đó là một bản thiết kế. Tôi hỏi đây là gì, Vương thúc phả một hơi thuốc, nói: "Là máy gieo hạt mà Kỳ Thắng thiết kế lúc trẻ, đã từng giành giải thưởng."

Tôi học về điện tử, cũng có hiểu biết về một số máy móc thiết bị, cơ khí không như người ngoài nghĩ là chỉ chế tạo máy móc to lớn, mà là nghiên cứu kết cấu cơ học của máy móc, bản vẽ này có thể nói là thiết kế vô cùng tinh xảo.

Tôi lập tức hiểu ý của Vương thúc muốn nói: "Ông cảm thấy Kỳ Thắng không phải là hung thủ?"

Vương Nguyên Thạch gật đầu, thời điểm vụ án đó được phá ông ấy không phải cảnh sát hình sự nên không có tiếng nói. Nhưng Vương thúc vẫn luôn nghĩ mặc dù Kỳ Thắng khai nhận toàn bộ, có điều lại chẳng giống hung thủ.

Cho nên Vương Nguyên Thạch mới tự mình đi điều tra, càng điều tra càng thấy có nghi vấn, Kỳ Thắng là một kẻ theo chủ nghĩa hoàn mỹ, cả đời nghiên cứu cơ khí học. Một người như hắn liệu sẽ chế ra những cái mây giết người cẩu thả ấy ư? Đối với giáo sư nghiên cứu cơ khí mà nói, đơn giản là một sự sỉ nhục.

Cái cảm giác này tôi cũng đã từng nếm trải, đó là lúc Khổng Huy giả ngồi trước mặt tôi khai nhận tất cả nhưng vẫn cảm thấy

có chỗ là lạ.

Tôi hỏi: "Vậy sao hắn phải nhận tội, chẳng lẽ vào tù để trốn nợ?"

Vương Nguyên Thạch lắc đầu không biết.

Trại giam Báo Tử Sơn có lịch sử khá lâu đời, từ thời Thanh Triều, lúc đó Dân Quốc đã nhốt giam những phần tử nhân sĩ tiến bộ, là một nơi mà dân thường nghe thấy đã sợ khiếp vía, sau khi xây sửa mấy lần, giờ đã là một trại giam hiện đại.

Chúng tôi đỗ xe bên ngoài, đi qua mấy cảnh cửa vào trong, lúc này đám phạm nhân đang hóng gió trong sân, trông thấy Tiểu Đào thì huýt sáo ầm ĩ, kêu gào, có kẻ còn cho tay vào trong quần làm động tác bẩn thỉu. Tiểu Đào cau mày, quản giáo quát: "Quay trở lại cho ta, nếu không ta trừ hết điểm."

Đám phạm nhân lập tức ngoan ngoãn bỏ đi, Đại Lý nhỏ giọng: "Trừ điểm gì vậy?"

Tôi phổ cập kiến thức cho hắn một chút, phạm nhân muốn được vào lao động trong nhà máy thì phải tích điểm. Điểm được tính qua thái độ cải tạo, tích nhiều điểm có thể được giảm án tù hoặc được bảo lãnh, nhưng chỉ cần phạm một sai lầm rất nhỏ cũng sẽ bị trừ phần lớn điểm, cho nên vừa nghe trừ điểm là đám phạm nhân lập tứ biết điều.

Có một tên phạm nhân không chịu rời đi, hắn bám vào lưới sắt, lạnh lùng nhìn tôi nói: "Thật rạng rỡ nhỉ, Tống Dương."

Nghe có người gọi tên mình, tôi ngớ người một chút, lúc đầu còn không nhận ra, sau đó mới nhớ hắn chính là Đặng Siêu. Đặng Siêu cạo trọc đầu, mặc bộ quần áo tù rộng thùng thình, da mặt tái xanh, có vài vết bầm, đại khái là bị bạn tù đánh.

Đã từng là sinh viên cùng trường, không ngờ lại gặp nhau

trong hoàn cảnh này, tôi hỏi: "Sống có tốt không?"

Đặng Siêu cười khẩy: "Đừng có mèo khóc chuột, tất cả ngày hôm nay của lão tử đều là do ngươi ban tặng, có dám tỷ thí với lão tử lần nữa không?"

Giờ Đặng Siêu đã hoàn toàn mất khí chất của một sinh viên, Tiểu Đào mắng: "Đừng cuồng vọng, tất cả ngày hôm nay là do tự tay ngươi chuốc lấy, còn đổ cho người khác?"

Lúc này quản giáo thổi còi gọi phạm nhân tập hợp, Đặng Siêu vờ như không nghe. Quản giáo đọc to số thứ tự, Đặng Siêu nhìn chằm chằm vào mắt tôi, gằn từng chữ: "Lão tử bây giờ không có gì ngoài thời gian. Ta có thể chờ, một mực chờ đợi tới khi ra khỏi đây, sau đó sẽ cho ngươi và tất cả bọn chúng..." vừa nói hắn vừa dùng tay làm súng hướng về phía tôi, Tiểu Đào và Đại Lý, bắt chước tiếng súng nổ. Sau đó hai quản giáo tới giật hắn ra, ghì xuống đất, dùng dùi cui điện dí vào người. Đặng Siêu bị điện giật co quắp, nhưng ánh mắt vẫn hung tợn nhìn tôi trừng trừng.

Vương Đại Lý thở dài: "Từng là bạn học, giờ biến thành như vậy thật vừa đáng thương vừa đáng hận."

Tiểu Đào mắng: "Đám cặn bã này cứ để chúng từ từ mục rữa ở đây đi, không cần phải thông cảm."

Tôi hỏi: "Đặng Siêu không bị tử hình à?"

Tiểu Đào đáp: "Chung thân, cũng chả khá hơn tử hình là mấy, cả đời cũng chẳng được ra ngoài. Anh đừng đứng sát hàng rào như thế, người bị anh đưa vào đây không chỉ có mình hắn, cẩn thận có con dao phi từ trong ra đấy."

Tôi thở dài: "Theo một khía cạnh nào đó, thì tôi đã hủy hoại đời của không ít người."

Hoàng Tiểu Đào vỗ vai tôi: "Nhưng anh bảo vệ được càng

nhiều người hơn, không cần tự trách bản thân vì những kẻ cặn bã như vậy."

Chúng tôi được quản giáo dẫn tới phòng thăm tù, tôi đề nghị chỉ mình với Vương thúc vào gặp, Tiểu Đào đồng ý.

Ngồi trong phòng thăm chờ một lát, quản giáo đưa tới một ông già, mái tóc trắng tinh, tinh thần cũng không tệ lắm, nếu quần áo trên người không phải đồ phạm nhân mà đạo bào, có lẽ sẽ như tiên nhân.

Vương Nguyên Thạch rút một điếu thuốc đưa tới, lão không nhận, chỉ ôm quyền nói: "Hai vị tìm Kỳ mỗ có việc gì?"

Tôi đáp: "Trông ông có vẻ khỏe mạnh nhỉ."

Lão cười: "Thường ngày luyện một chút Thái Cực Quyền, ở đây ăn không ngon ngủ không yên, nếu không tự chăm sóc sức khỏe thì sẽ suy sụp rất nhanh."

Vương Nguyên Thạch vào thẳng vấn đề: "Chúng ta tới tìm ông là về việc kia."

Lão đầu đáp: "Xem ra các ngươi lại uổng công rồi, đã nói vụ án đó do mình ta làm, tòa cũng đã xử ta chung thân, còn cố điều tra làm gì?"

Tôi quan sát mắt ông ta, hỏi: "Mười năm trước, mấy cái máy giết ba người kia là do ông tự tay thiết kế?"

Tôi hỏi rất cụ thể vấn đề, hi vọng lão lộ ra sơ hở, nhưng không ngờ lão vẫn ung dung đáp: "Đúng vậy, chẳng phải ta đã sớm thú nhận sao?"

Tôi không cam lòng: "Thú nhận cũng không có nghĩa ông là hung thủ giết người."

Lão già cười ha hả: "Tiểu huynh đệ này nói chuyện buồn cười quá, ai lại tự chui đầu kẹt cửa, tự gánh nỗi oan này cơ chứ?"

Lão không hề có chút sơ hở nào, thật là ngoài ý muốn. Tôi lôi hai tờ giấy phác họa hiện trường phạm tội đưa tới, lão già trông thấy thì mặt lại lộ vẻ hưng phấn. Tôi nói: "Bây giờ bên ngoài có kẻ bắt chước thủ pháp của ông để gây án, hai hình cụ này là do hắn thiết kế, ông có ý kiến gì không?"

Lão già vuốt vuốt sợi râu, nói: "Không tệ không tệ, hậu sinh khả úy, cơ quan này vừa đơn giản vừa hiệu quả hơn của ta rất nhiều, đây là các ngươi tận mắt thấy ư?"

Tôi nói: "Căn cứ vào việc sắp xếp lại hình dạng ban đầu của nạn nhân mà suy ra, bởi thi thể bị bom phá hủy."

Lão già nhìn tôi đầy khâm phục: "Tiểu huynh đệ này xem ra cũng là một nhân tài, có điều ngươi suy nghĩ hơi đơn giản, cơ quan mà người đó này thiết kế có lẽ phức tạp hơn một chút."

Tôi liền nắm bắt điểm mấu chốt này, dùng động u chi đồng quan sát ánh mắt hắn, chất vấn: "Người đó là ai?"

Lão già vẫn chẳng để lộ sơ hở, đáp: "Ngươi căng thẳng làm gì, ta đâu biết hắn là ai, chắc là một bằng hữu chung chí hướng, đáng tiếc không có cơ hội gặp. Ngươi có bút ở đó không, ta sửa cho một chút."

Tôi nhìn Vương Nguyên Thạch, ông ấy liền đứng dậy đi tìm quản giáo mượn bút. Lão già cắm mặt xuống bức vẽ, cuối cùng đưa tờ giấy cho tôi, cười nói: "Nếu ta là hắn, ta sẽ thiết kế như vậy."

Tôi liếc qua bản vẽ, kinh ngạc trợn tròn mắt, chỉ mấy phút đã vẽ ra bản thiết kế rõ ràng, lão đầu này quả là nhân tài.

Lão sửa lại hiện trường phạm tội, cái thứ nhất vẫn là người

mặc giáp đồng đi trên than nóng, nhưng trên bộ giáp có thêm bộ phận truyền động cùng lò xo, giúp nó di chuyển dễ dàng hơn.

Tấm thứ hai thì sửa rất nhiều, không phải dùng lưỡi móc với cửa, mà là dùng lực của móc sắt kéo một cái trục tuabin, đóng van gas lại, đây quả là dễ hiểu hơn ý tưởng của tôi, đứng trên lập trường của hung thủ cũng rất an toàn, nạn nhân dù có thành công cũng không thể chạy thoát.

Chương 232: Kẻ ác phải bị giết

Tôi chú ý một chút điểm nghi vấn, hỏi: "Làm sao ông biết người chết thứ hai là do khí gas?"

Lão chỉ bản phác họa, cười nói: "Chính từ bức họa của ngươi chứ đâu."

Thì ra Băng Tâm trên bản vẽ dùng những đường sóng biểu thị trong phòng đầy khí nào đó. Lão già lại nói: "Còn nữa, cơ quan này phải tạo cho nạn nhân một hy vọng, nếu không ai lại tình nguyện hủy hoại cơ thể? Nếu là ta làm, vụ này sẽ là bỏ khí độc trong mật thất."

Tôi nói: "Ông rất am hiểu đấy."

Lão già lại ôm quyền: "Cũng biết chút chút."

Vừa nói, lão vừa rút điếu thuốc trong bao của Vương Nguyên Thạch, ghé đầu qua bảo Vương thúc châm lửa. Tôi để ý thấy ánh mắt Vương thúc đã sắp không nhịn được, ông ta là một huấn luyện viên cảnh sát vũ trang, một phạm nhân lại dám càn rỡ trước mặt như thế, tay đã siết chặt nắm đấm.

Tôi liền vớ cái bật lửa, châm thuốc cho Kỳ Thắng. Lão hút một hơi, từ từ nhả khói: "Nếu đúng là tên này bắt chước ta, đề nghị các ngươi nên điều tra xem nạn nhân trước đây có làm điều gì trái lương tâm không."

Tôi cố ý lừa lão, nói: "Mặc dù trại giam biệt lập với bên ngoài, nhưng vẫn có cách truyền tin ra ngoài, những cơ quan này có lẽ là chính ông tự tay thiết kế, người bên ngoài giúp ông tiếp tục sứ mệnh."

Lão ngửa mặt lên trời cười lớn: "Ta lại rất hy vọng như vậy, nghe nói hai năm qua bên ngoài xuất hiện rất nhiều kẻ thất đức làm chuyện bại hoại, sớm đã muốn ra ngoài trừng trị chúng, nhưng ngại quá, ta chỉ là một lão già sắp chết."

Đơn giản là quá cẩn mật, giọt nước cũng không lọt. Nhưng tôi vẫn mơ hồ cảm thấy vụ án lần này có liên hệ gì đó với lão, biết rằng giờ có hỏi gì lão cũng sẽ không tiết lộ, nhưng nếu từ hắn khai thác được một chút phương hướng phá án cũng không phải bất khả thi, đi đường vòng cứu quốc mà.

Tôi nói: "Tên này không cao thượng như ông, hắn chỉ vì mục đích vụ lợi, thiết kế những cơ quan này tước đi mạng người cho người khác xem để kiếm tiền."

Lão già hơi nhướn lông mày: "Ta có thể xem qua không?"

Tôi nói: "Cảnh sát vẫn chưa tìm được trang web kia."

Lão già kinh thường, nhả khói: "Cảnh sát các ngươi thật vô dụng."

Vương Nguyên Thạch đột nhiên đứng lên, hất đổ cái ghế đánh rầm một cái, mắt lườm chằm chằm lão già, tôi vội khuyên: "Vương thúc, đừng kích động!"

Sau khi Vương thúc ngồi xuống, lão già nghiêm trang nói: "Có thể thiết kế ra cơ quan như vậy, kẻ này tuyệt đối là một thiên tài, các ngươi cẩn thận một chút, chúc may mắn." Nói xong đứng dậy bỏ về phòng.

Chúng tôi ra ngoài, Tiểu Đào đứng ở cửa đã nghe hết cuộc nói chuyện, than: "Lão hồ ly này, mây mù lượn quanh nửa ngày thực ra chẳng nói gì."

Tôi khẽ cười: "Thực ra có nói một chút, lão bảo chúng ta đi điều tra xem nạn nhân có làm chuyện gì trái lương tâm không.

Hiện giờ chẳng có manh mối gì, chi bằng chúng ta thử một phen."

Vương Đại Lý nãy giờ cắm mặt chơi điện thoại, Tiểu Đào giục hắn về, hắn nói: "Chờ đã, tôi cho mấy người xem một video."

Hắn tìm tới một clip, trong clip là một phụ nữ trung niên giàu có đứng cạnh chiếc BMW, đầu xe có một lão nông bán rau, xem ra là bị xe đụng. Người phụ nữ nhục mạ ông lão đủ điều, nói ông ta giả vờ bị đụng để ăn vạ.

Tôi ấn pause, nhìn kỹ người phụ nữ, nói: "Đây chẳng phải nạn nhân thứ hai sao?"

Tiểu Đào cũng kinh ngạc không kém: "Đúng, chính là bà ta, Đại Lý sao ngươi lại tìm được?"

Đại Lý cười ngượng: "Ban nãy tỷ bảo tôi tìm manh mối, tôi xem một đống clip trên mạng, vô tình lướt qua một trang web chuyên đăng clip ở camera an ninh, nghe giọng giống dân Nam Giang, tự hỏi liệu có liên quan tới vụ án không."

Hoàng Tiểu Đào cau mày: "Bà ta nhục mạ lão nông giữa đường, cho nên hung thủ thiết kế một cơ quan kéo lưỡi, lão già này nói đúng, hung thủ đang trừng phạt kẻ ác. Liệu cách hành hình có liên quan tới tội của nạn nhân không?"

Tôi nói: "Vậy thì quá rộng, vốn cực hình là do Trụ Vương phát minh ra để giết người mua vui, không có nhằm vào tội gì."

Hoàng Tiểu Đào vỗ vai Đại Lý: "Không tệ, đã làm chúng ta tỉnh ra rất nhiều. Vậy giờ đi điều tra nạn nhân thứ nhất đi."

Chúng tôi rời trại giam, trở lại cục. Hai ngày nay không được nghỉ ngơi, Tiểu Đào bảo Vương Nguyên Thạch về ngủ trước, điều tra cái này không cần thiết phải cả 4 người. Sau đó 3 chúng tôi tới khu nhà của nạn nhân thứ nhất, hàng xóm hầu hết đều có ấn tượng không tốt về người đàn ông này. Nhưng hắn chẳng phải đại

gian đại ác gì, chỉ là tính cách bừa bãi, thường xuyên vứt rác lung tung.

Có một cô bé hàng xóm nói: "Đại thúc kia còn hay hút thuốc, trên xe bus cũng hút, mọi người nhắc nhở cũng không chịu dập, thật đáng ghét."

Tôi cảm thấy đây đại khái là tội danh của hắn, hút thuốc có liên quan tới lửa, hình phạt cũng là thiêu sống. Tiểu Đào nhăn mặt: "Đây cũng quá nhỏ nhen đi, chỉ vì chuyện nhỏ này mà giết người?"

Tôi nói: "Quan trọng không phải là những chuyện nhỏ nhặt này, mà quan trọng là hung thủ lấy tin tức ở đâu, chẳng lẽ hắn ở gần đây hoặc có mặt trên xe bus lúc đó?"

Mắt Tiểu Đào chợt sáng lên: "Đúng vậy, quay lại hỏi cô bé kia xem."

Vương Đại Lý cứ chăm chăm xem điện thoại, đột nhiên la lên: "Ta tìm thấy rồi."

Hắn cho chúng tôi xem một clip, quay trên xe bus, một nam giới trung niên đang hút thuốc nhả khói phì phèo, người phụ nữ mang thai bên cạnh lịch sự nhắc nhở hắn dập thuốc, hắn lại hờ hững. Người xung quanh cũng mắng hắn là người vô nhân đức, đây chính là nạn nhân thứ nhất.

Xem ra hung thủ thường xuyên xem những clip này trên kuaishou, lấy tin tức từ đó. Làm một webcaster, việc xem video thường xuyên là chuyện bình thường, tôi nhất thời nản chí, mỗi con đường đều bế tắc, vụ án xảy ra đã được một tuần mà chúng tôi vẫn bị đình trệ.

Tiểu Đào nói: "Tống Dương, bận rộn từ tối qua tới giờ rồi, anh về nghỉ trước đi, có tiến triển tôi thông báo tiếp."

Tôi gật đầu: "Được, cô cũng đừng cố sức quá."

Tôi không muốn bộc lộ những cảm xúc tiêu cực trước mặt Tiểu Đào, bởi tôi biết mình vẫn luôn là trụ cột tinh thần cho nàng, ngay cả tôi cũng nản chí thì nàng sẽ chẳng gâng gượng được. Nhưng lên xe bus cùng Đại Lý tôi không nhịn được mà thở dài thườn thượt, Đại Lý nói: "Dương tử, thật không giống ngươi ngày thường, vì vụ án mà buồn bã vậy sao?"

Tôi đáp: "Ví dụ như lúc chơi LOL, mười phút đầu bị đối phương dẫn mười mấy mạng, trang bị đầy đủ, ngươi còn chưa có món đồ lớn nào, có vui vẻ nổi không?"

Vương Đại Lý nhổ toẹt: "Vậy thì ta sẽ đầu hàng sớm."

Tôi cười khổ: "Nhưng cuộc sống ngoài đời đâu có nút đầu hàng, giờ ta chính là đang bực bội, so với như vậy còn bực bội hơn."

Không hề giấu diếm, so với lần trước bị giảng viên Lý đuổi giết còn bực bội hơn. Lúc đó ít nhất còn có mục tiêu rõ ràng, hiện giờ ngay cả một mục tiêu cũng không có.

Vương Đại Lý an ủi: "Ngươi cố lên, về ngủ một giấc thật ngon, tối chung ta đi ăn thịt nướng, bồi bổ một chút."

Tôi về trường nghỉ ngơi, khi con người ta buồn bã thì rất mệt mỏi ngủ một mạch tới tối. Vương Đại Lý kéo tôi đi ăn thịt nướng, bữa ăn này lại xuất hiện một người không tưởng!

Chương 233: Dạy dỗ Vương công tử

Tôi với Đại Lý ra ngoài tìm một tiệm thịt nướng than, đang ăn thì dưới đường có mấy chiếc xe con chạy tới, két một cái dừng lại bên đối diện, tôi linh cảm có điều chẳng lành.

Sau đó trên xe van nhảy xuống một đám côn đồ xăm trổ, để tóc dài, băng qua đường tới chỗ chúng tôi. Đại Lý sợ hãi nuốt chửng miếng thịt dê: "Dương tử, đám này có phải xã hội đen không? Hình như đang nhắm vào chúng ta."

Khách khứa trong quán bị dọa chạy mất hết, đám người kia tay cầm một tấm ảnh, nhìn tôi rồi lại nhìn ảnh, chụm đầu nói mấy câu, xem ra là nhằm vào tôi.

Vương Đại Lý thúc giục tôi mau chạy, tôi đưa xâu thịt dê lên cắn một miếng, ung dung nói: "Đừng sợ!"

Vương Đại Lý trợn tròn mắt: "Mẹ ơi, sao ngươi có thể bình tĩnh như vậy?"

Thực ra không phải là tôi bình tĩnh, chẳng qua là thứ nhất có chạy cũng không chạy được bọn chúng, thứ hai nếu chúng động tới tôi, Tống Tinh Thần nhất định sẽ ra tay.

Lúc này một tên tóc dài đeo kính ngồi đối diện tôi, tay cầm tấm ảnh, trên đó là tôi, nhưng là một tấm chụp lén trong trường, hắn hỏi: "Huynh đệ, đây là ngươi à?"

Tôi gật đầu: "Đúng vậy!"

Hắn với một xâu thịt dê, vừa ăn vừa nói: "Xin lỗi, có người thuê chúng ta chặt một chân của ngươi, một là ngươi phối hợp, hai là chúng ta đánh ngươi bất tỉnh rồi chặt."

Đạo lý của đám xã hội đen này lần đầu tôi được nghe, có điều cũng không khó hiểu, bọn chúng chẳng có thù gì với tôi, thuần túy là đâm thuê chém mướn.

Vương Đại Lý chỉ vào mình, hỏi: "Đại ca, không liên quan tới ta chứ?"

Tên tóc dài không thèm để ý, tôi nói: "Ai thuê các ngươi tới?"

Hắn nhếch miệng cười: "Ngươi cho rằng ta sẽ nói ra sao? Nhận tiền của người, thay người làm việc, đây là phong cách chuyên nghiệp của bọn ta."

Hắn ngoắc ngoắc ngón tay, một tên đàn em mang chai Nhị oa đầu tới: "Ngươi uống chai này đi, lát nữa tháo chân sẽ đau đấy, nếu không phối hợp thì đừng trách ta không khách khí."

Tôi để ý thấy trong góc quán có một gã ngồi quay lưng, trong tiệm thịt nướng mà không ăn thịt, lại uống trà sữa, chẳng phải Tống Tinh Thần thì còn ai vào đây.

Có hắn ở đây đồng nghĩa với việc tôi uống một viên thuốc an thần, chẳng hề sợ hãi nói: "Hai ta không thù không oán, ngươi xem ngươi còn trẻ như vậy, mà tàn tật thì không hay lắm đâu, các ngươi rút nhanh đi."

Tên tóc dài cười: "Khá lắm, rất ngông cuồng, ngươi theo ta ra ngoài, đừng làm quán lộn xộn ảnh hưởng chuyện làm ăn của người ta."

Xã hội đen mà ngay thẳng như vậy cũng hiếm thấy. Tôi đương nhiên không động, tên tóc dài định đưa tay qua xốc tôi lên. Đang thế ngàn cân treo sợi tóc, bỗng ngoài đường xuất hiện một chiếc

lamborghini, phanh một cái cháy đường, cứ như sắp đâm vào tiệm thịt nướng.

Ánh mắt tên tóc dài đột nhiên chuyển hướng, Quang trọc từ trên xe nhảy xuống, lao ầm ầm vào, giơ tay bạt tai hắn hai phát, tóc dài hoang mang: "Quang đại ca, sao đánh đệ?"

"Đánh ngươi? Ta còn muốn cho ngươi một dao đấy." Quang trọc lườm hắn một cái, tiếp tục bạt tai đám đàn em: "Ngươi, ngươi, ngươi nữa, chờ ta xử tội!"

Đám đàn em này rất nghe lời, bị bạt tai động cũng không dám động. Quang trọc tát một lượt, lòng bàn tay cũng đỏ rực, cung kính hành lễ với tôi: "Tống ca, thật xin lỗi, là đệ dạy dỗ bất lực, khiến huynh chê cười rồi."

Tên tóc dài mặt đầy khiếp sợ: "Quang ca, ca biết tiểu tử này?"

"Tiểu tử nào? Gọi Tống ca!" Quang trọc lại bạt tai hắn một cái, hai má tên tóc dài in hằn năm đầu ngón tay, tôi cũng thấy xót cho hắn, Đại Lý đứng nhìn mà sững sờ.

Thì ra tóc dài là đàn em của Quang trọc, nhận đơn hàng riêng bên ngoài tới dạy dỗ tôi, Quang trọc biết tin liền hỏa tốc tới, cũng may vẫn kịp.

Quang trọc tuôn ra một tràng chửi tục của dân giang hồ, sau đó hỏi tên tóc dài: "Thằng nhóc nào kêu ngươi tới?"

Tên tóc dài ấm ức nói: "Tiền cũng nhận rồi, không thể nói mà."

Quang trọc lại giơ tay định đánh, tôi cười: "Chắc là Vương công tử rồi."

Tóc dài ngẩn người: "Sao ngươi biết?" Sau đó ý thức được lỡ lời vội vàng xua tay: "Không, không không phải hắn."

Tôi cười lạnh, tài nghệ nói dối của hắn đúng là của trẻ lên 3, người có xích mích với tôi lại mời được xã hội đen ngoài Vương công tử ra thì chẳng còn ai.

Quang trọc nói: "Vương công tử, ta có nghe nói về tiểu tử này, nhà rất lắm tiền. Tống ca, gây khó dễ với huynh là muốn sống mái với đệ, để đệ dẫn người đi chặt chân hắn."

Tôi xua tay lia lịa: "Ai ai, ngươi muốn ngồi tù à, lại nói vậy trước mặt ta?"

Quang trọc xoa đầu lúng túng cười gượng: "Tống ca định xả giận thế nào?"

Vương công tử thuê người tới dạy dỗ tôi, chuyện này há có thể bỏ qua, tôi hời hợt nói: "Đừng phạm pháp là được!"

Hai mắt Quang trọc sáng lên: "Được rồi, đệ đảm bảo tiểu tử này muốn khóc cũng không khóc được. Chúng ta đi!"

Tôi quay đầu liếc mắt, Tống Tinh Thần đã biến mất không động tĩnh, người này cứ như quỷ ảnh vô tung, tôi cũng hơi hiếu kỳ không biết bình thường hắn ở đâu.

Một màn đấu đá, Vương Đại Lý nhìn tôi như người trên trời rơi xuống: "Dương tử, ngươi thật là ngưu bức! Trò chuyện vui vẻ với hắc bạch lưỡng đạo, bây giờ ta thật sự ngưỡng mộ ngươi cuồn cuộn như nước sông, như Hoàng hà đã chảy là không thể ngăn cản..."

Tôi nói: "Làm gì khoa trương như vậy, xã hội đen ta chỉ biết có mình hắn thôi, ăn nhanh rồi về trường đi."

Vương Đại Lý lau miệng: "Hết tâm trạng ăn rồi, đi thôi!"

Lúc này ông chủ bưng tới một mâm thịt xiên lớn, tôi ngạc nhiên nói: "Tôi có gọi mấy thứ này đâu?"

Ông chủ giải thích: "Lúc đi, tên đầu trọc kia gọi ba trăm xiên cho ngươi, tiền cũng trả rồi, còn thiếu 100 xiên nữa, ngươi ăn trước đi, ta nướng tiếp."

Tôi cười khổ, Quang trọc đúng thật là nóng nảy quá độ, nói: "Chỉ thế này thôi, bỏ túi cho tôi mang về."

Hai trăm xiên thịt dê, bốn người trong phòng tôi ăn tới ỉa chảy, sáng hôm sau chạy như đèn kéo quân vào toilet, thật là trong cái may lại có cái rủi

Sáng hôm sau, tôi với Đại Lý bắt xe tới cục, định tiếp tục tìm kiếm manh mối, vừa tới nơi thì Tiểu Đào nhìn tôi bằng ánh mắt kỳ quái, tôi hỏi: "Sao vậy, mặt tôi khắc chữ à?"

Hoàng Tiểu Đào nói: "Tôi có một vị khách ở đây, chuyện này có liên quan với anh không?"

Tôi mơ hồ: "Ai vậy?"

Tiểu Đào dẫn chúng tôi tới buồng tạm giam, chỉ thấy Vương công tử đang ngồi trong đó, trông thấy tôi đi vào, lườm lườm nhìn tôi chằm chằm. Tôi kinh ngạc hỏi Tiểu Đào sao hắn lại bị vào đây?

Thì ra tối qua Vương công tử dạy dỗ tôi bất thành, ra ngoài uống rượu giải sầu, làm quen với một cô gái gợi cảm trong quán. Hai người uống vài chén định đi thuê phòng nhưng quá bấn mà trực tiếp hành sự trên xe.

Nào ngờ cô gái đột nhiên hét lên: "Hiếp dâm!"

Vương công tử sợ tới tỉnh cả rượu, dùng sức bịt miệng cô ta, trùng hợp hơn là từ bãi đậu xe trống rỗng đột nhiên một đám người nhảy ra, có cả không ít phóng viên, vây quanh phỏng vấn hắn một trận, còn có "người dân có lòng tốt" Quang trọc báo cảnh sát.

Sau đó Vương công tử bị bắt tới đây, chuyện này cũng chưa là gì, lúc hắn bị phỏng vấn, thái độ rất tồi tệ. Đắc tội với phóng viên liệu có kết quả tốt sao, sáng nay tất cả các mặt báo đều có tin Vương công tử của tập đoàn Vương thị có ý đồ hiếp dâm gái nhà lành, rất hợp với ảnh chụp mặt hắn đang cau có lúc đấy.

Chương 234: Website kinh khủng

Sau chuyện này, cô gái kia cứ khăng khăng là bị Vương công tử hiếp dâm, thêm việc các phóng viên tận mắt chứng kiến, hắn có 100 cái miệng cũng chẳng thể bào chữa, đúng là muốn khóc mà không khóc được.

Chẳng cần nói cũng biết, nhất định đây là do Quang trọc sắp xếp, thủ đoạn hại người của xã hội đen thật cao minh, chỉ một kế nhỏ đã khiến Vương công tử gánh tiếng xấu cả đời.

Nói là kế nhỏ, bởi so với những gì xã hội đen làm thì chuyện này chưa là gì, tôi đã từng đọc qua hồ sơ của một cảnh sát bị bọn chúng hãm hại. Chúng bắn chết người, sau đó moi viên đạn ra, đổi đầu đạn của cảnh sát vào, tiếp đó dùng một bộ quần áo mà cảnh sát kia đã từng động tay, mặc cho nạn nhân; ở hiện trường còn vứt vài sợi tóc của cảnh sát đó, ngụy tạo thêm cả dấu chân. Với đống bằng chứng thép đó, cảnh sát kia bị bắt là đương nhiên, mặc dù sau này có được minh oan, nhưng cảnh sát đó đã dùng bàn chải đánh răng mài nhọn tự sát trong tù.

Đắc tội với xã hội đen là một việc rất đáng lo ngại.

Vương công tử ra sức lay song sắt: "Tiểu Đào, ta bị người khác hãm hại, nhất định đám người đó thông đồng với nhau, chắc là do tiểu tử này, mẹ nó!"

Tiểu Đào ngạc nhiên nhìn tôi, tôi nói: "Sao ngươi lại khẳng định là ta?"

Vương công tử la lên: "Bởi vì tối hôm qua ta đã..."

Lời ra đến miệng lại nuốt vào, tôi cười: "Tối qua ngươi làm gì? Có muốn nói rõ ra cho cảnh sát nghiên cứu không?"

Hiếp dâm là giả, nhưng thuê người hành hung lại là thật, hắn không dám nói tiếp, chỉ nhìn tôi bằng con mắt uất hận. Tiểu Đào lạnh lùng quát: "Đàng hoàng một chút cho ta!"

Chúng tôi xoay người rời đi, Vương công tử phía sau luôn mồm gào: "Tiểu Đào, ta vô tội, nàng phải tin ta!"

Tiểu Đào hỏi tôi tối qua xảy ra chuyện gì, tôi kể hết sự tình cho nàng nghe, Vương Đại Lý cũng làm chứng, nàng bật cười: "Tiểu tử này đáng đời!"

Tôi nói: "Cô định khép hắn vào tội gì?"

Nàng đáp: "Trước mắt không có thời gian quản hắn, coi như án hiếp dâm bất thành đi, dù sao nhân chứng vật chứng đều đủ."

Vương công tử ngồi trong buồng tạm giam tới trưa thì được luật sư bảo lãnh ra ngoài, vừa hay tôi đang đi dọc hành lang, lúc đi sượt qua, hắn lạnh lùng nói: "Ngươi nói chuyện này với nàng?"

Tôi cũng chẳng vừa: "Ngươi làm được, lại không cho người khác nói?"

Hắn nghiến răng uy hiếp: "Lần tới lão tử tìm người nhổ lưỡi ngươi ra!"

Bân đầu tôi không nghĩ nhiều, đến khi hắn ra tới cửa, đột nhiên ý thức được điều gì đó, gọi hắn lại: "Đứng lại!"

Lời nói thể hiện tiềm thức, một người từng tiếp xúc với cái gì, trong lúc nói chuyện sẽ vô tình để lộ ra một chút. Chỉ ví dụ nhỏ sẽ thấy, lão đại phòng tôi là một cán bộ trong hội sinh viên, có lần Vương Đại Lý hỏi hắn 'ủy khuất' viết như thế nào, lão đại nói 'ủy' trong 'ủy viên hội sinh viên'.

Vương công tử sẽ chẳng vô duyên vô cớ mà nói ra câu rút lưỡi, tôi mơ hồ cảm thấy hắn có liên quan tới vụ án đang điều tra.

Tôi tới trước mặt Vương công tử, dùng động u chi đồng quan sát, chất vấn: "Ngươi trông thấy rút lưỡi ở đâu?"

Mặc dù cố che dấu, nhưng Vương công tử vẫn lộ ra vẻ bối rối: "Ta không biết ngươi đang nói gì, làm sao trả lời?"

Tôi lại hỏi: "Một người mặc giáp đồng đi trên đống lửa, cảnh này có quen thuộc không?"

Vương công tử cắn môi, trán đẫm mồ hôi lạnh: "Ta còn rất nhiều công việc phải xử lý, không có thời gian tán gẫu với loại điểu ty như ngươi, cáo từ!"

Tôi hét: "Đứng lại!"

Nhất thời ánh mắt Vương công tử như chuột gặp mèo, tôi càng tin chắc hắn có liên quan tới vụ án này.

Gã luật sư nói: "Đồng chí cảnh sát, thân chủ của ta không có trách nhiệm phải trả lời ngươi, tất cả sẽ do ta đại diện."

Tôi đáp: "Đây là một vụ án khác, vụ ngươi đại diện là vụ cưỡng dâm, nếu muốn nói đỡ cho hắn thì xuất trình giấy ủy quyền, nếu không sẽ là một sự khiêu khích với cảnh sát Trung Quốc.

Luật sư lập tức ngớ người, bình thường người khác luôn bắt tôi xuất trình lệnh bắt giữ, không ngờ tôi cũng có thể dùng cách này để uy hiếp người ta, thật là mát lòng.

Tôi bảo mấy cảnh sát đi ngang qua giải Vương công tử vào, Tiểu Đào đang thảo luận vụ án với đội hình sự trong phòng họp, thấy tôi mang Vương công tử vào thì nhướn mày hỏi: "Sao mới ra ngoài 5 phút đã trở lại rồi, tiến cung lần 2 à?"

Tôi nói: "Hắn có liên quan tới vụ án đang điều tra."

Nghe vậy, mọi người đều sáng hai mắt lên, chẳng cần vào phòng khẩu cung, một cảnh sát trực tiếp ấn Vương công tử xuống ghế. Tiểu Đào nói: "Khai mau, ngươi tham gia phạm tội hay chỉ là khán giả?"

Vương công tử mặt trắng bệch, toàn thân run rẩy, vẫn cố mạnh miệng: "Trước khi luật sư tới, ta từ chối trả lời bất cứ câu hỏi nào."

Tiểu Đào phẫn nộ đập bàn: "Vẫn còn dám cứng đầu, có muốn biết cảnh sát khuất phục phạm nhân bằng cách nào không?"

Vương công tử hoang mang: "Đó là phạm pháp, cô không có quyền..."

Tiểu Đào hét: "Cùng lắm thì ta không mặc bộ cảnh phục này nữa. Khảo cung ngươi xong ta sẽ tự đi đầu thú."

Vương công tử rốt cuộc khuất phục: "Ta khai...ta khai hết."

Tiểu Đào ngồi về chỗ, tôi để ý thấy nàng đang xoa xoa bàn tay, vừa rồi hăm dọa khàn cả giọng là nửa thật nửa giả, giết gà dọa khỉ luôn là sở trường của nàng.

Vương công tử cung khai, thật ra hắn là thành viên của website kia, nó tên là Deep Live, chuyên về những thứ kích thích, ba cái thứ live stream trên mạng so với trang web này đều là trò trẻ con.

Website này vô cùng cẩn mật, không có bất kỳ quảng cáo nào trên internet, chế độ như một câu lạc bộ khép kín, thành viên giới thiệu thành viên. Vương Thiếu Thông là được bạn giới thiệu, muốn vào tìm kích thích. Mỗi thành viên mới gia nhập đều phải trải qua một thời gian dài sinh hoạt, mới được cấp quyền xem nội dung kín.

Hai tuần trước, trang web phát động một chương trình live stream có tên 'Thẩm phán địa ngục'. Webcaster tên là Hình Giả Tật Phong, nội dung tương tự như phim The Saw, thiết kế một cơ quan sinh tử, trói một người có thói xấu vào, để họ tự tìm cách thoát thân.

Nội dung kỳ đầu tiên là trói một người đàn ông vào cơ quan phức tạp, nói miệng khó mà diễn tả được hết. Phía trên cơ quan đó có hai lưỡi đao tự chuyển động, nếu nạn nhân rút hai chân ra thì tay sẽ bị chặt đứt, ngược lại rút hai tay ra thì chân sẽ bị chặt, thiết kế vô cùng tinh xảo.

Người đàn ông này mắc tội ngược đãi mẹ đẻ, bị Hình Giả Tật Phong tra tấn xét xử. Hắn khóc lóc rất lâu trên cơ quan, cuối cùng chịu đứt hai tay mới thoát ra.

Đêm đó tỷ lệ click chuột trên website đỏ chót, rất nhiều cmt khen thưởng, webcaster kiếm được 2 triệu tệ.

Sau khi kết thúc livestream, các thành viên thảo luận nhiệt tình, đều cảm thấy chưa thỏa mãn. Đây mới thực sự là deep live, so với ba cái trò ăn chất thải hay tự hủy hoại cơ thể thì cao hơn gấp nhiều lần.

Admin cảm thấy thành viên rất hứng thú với trò này, liền quyết định thay đổi kế hoạch từ một tháng xét xử một lần thành một tuần một lần. Cho nên Vương công tử vào sau nhưng đã được chứng kiến hai vụ.

Nghe xong câu chuyện, tất cả cảnh sát đều im lặng, tôi hỏi: "Ai cũng được vào xem?"

Vương công tử lắc đầu: "Phải đóng một khoản tiền."

Bởi vì tính chất đặc biệt của website, mỗi thành viên phải đóng 1 triệu tệ tiền giữ chân, đảm bảo không tiết lộ ra ngoài. Quy

định này khiến thành viên của trang web đều phải thuộc giới thượng lưu, kết quả cuối cùng Vương công tử đã làm lộ ra, khiến chương trình live stream đẫm máu kinh khủng nhất, làm người ta tức ói máu chính thức nổi lên mặt nước!

Chương 235: Livestream đẫm máu

Tiểu Đào nhìn Vương công tử như nhìn một đống rác rưởi, ra lệnh: "Lấy máy vi tính tới đây, mở website cho chúng ta xem!"

Vương công tử lắc đầu: "Không được, không phải là máy tính nào cũng truy cập được trang web, nó có client kết nối thẳng với máy tính của ta, chẳng những kết nối riêng với máy tính, nó còn kết nối riêng với địa chỉ IP, nếu máy tính bị trộm, nó sẽ tự động gỡ kết nối, một chút dấu vết cũng không còn."

Client kết nối trực tiếp với IP tĩnh và máy tính, chuyện này chỉ có người vô cùng giỏi về lập trình mới làm được, website này ở mọi cấp độ đều vô cùng bảo mật.

Tiểu Đào nói: "Chúng ta phải tới nhà ngươi, thưởng thức một chút sở thích quái đản của ngươi."

Vương công tử cắn môi gật đầu.

Trong lời khai của Vương công tử có tiết lộ một tin, đó là nạn nhân tuần trước không phải người bị hại đầu tiên, chẳng có lí nào Hình Giả Tật Phong lại thả kẻ bị phán xét về cả, trên lập trường của hung thủ, khả năng vô cùng nhỏ.

Lúc chuẩn bị đi, tôi kêu mấy cảnh sát, bảo họ chia người đi hỏi thăm ngóc ngách thành phố xem gần đây có phát hiện thi thể vô chủ nào không, nhất là nam giới bị cụt hai tay.

Bốn người chúng tôi theo Vương công tử về nhà riêng, tôi hỏi địa chỉ nhà hắn rồi gọi Lão Yêu tới, mang theo đồ nghề xem có thể

tra được manh mối gì không.

Vương công tử sống ở khu biệt thự xa hoa, trên đường đi vẫn còn vô sỉ cười nói với Tiểu Đào: "Tiểu Đào, lần đầu nàng ghé nhà ta nhỉ."

Tiểu Đào tập trung lái xe, chẳng thèm đếm xỉa tới Vương công tử, hắn ngượng ngùng ho khan một tiếng.

Đi tới khu nhà, chúng tôi đã nghe tiếng ồn ào, bảo vệ tưởng Lão Yêu là kẻ trộm tới thám thính, đang đuổi ra ngoài. Lão Yêu khăng khăng không chịu đi, đang cãi nhau với bảo vệ, Tiểu Đào bảo Vương công tử nhảy xuống giải thích.

Sau khi Lão Yêu được giải thích, quay lại trông thấy Vương công tử thì ánh mắt lim dim hỏi tôi: "Tiểu Tống Tống, bạn trai ngươi đây à?"

Tôi mắng: "Đừng có làm ta ghê tởm, ta thà nhặt xà bông cho Ngô Mạnh Đạt cũng không tìm hắn." Sau đó nhỏ giọng nói với Lão Yêu, đây là nghi phạm, tối qua còn thuê người tới chặt chân tôi, may mà tôi ở hiền gặp lành.

Thái độ Lão Yêu lập tức thay đổi 180°, đi tới chỉ vào mũi Vương Thiếu Thông: "Ta cảnh cáo ngươi nha, Tiểu Tống Tống là người của ta, ngươi mà làm gì tổn hại tới hắn là ta biến ngươi thành Trần Quán Hy thứ hai đấy."

Vương Đại Lý la lên: "Hay quá, lại có hình khiêu dâm để xem." Tôi lườm hắn một cái.

Chúng tôi vào bên trong, nhà của phú nhị đại tất nhiên rất xa hoa, tới cái giá để giày cũng được mạ vàng, trên tường treo một tấm ảnh lớn, là Vương công tử mặc vest, miệng ngậm nhành hoa hồng, ánh mắt đầy dục tính.

Còn có một bức ảnh hắn chụp với một nữ ngôi sao nổi tiếng

nhất nhì Trung Quốc, quần áo hở hang, tư thế mập mờ, Vương công tử lúng túng nói: "Ta đã sớm chia tay cô ấy, Tiểu Đào nàng đừng nghĩ nhiều nha."

Tiểu Đào cười lạnh: "Không sao, giờ hảo cảm của ta với ngươi lại tăng thêm một bậc." Kẻ ngu cũng biết đây là lời nói đểu.

Vương công tử mở máy tính, Lão Yêu cắm một cáp usb kết nối với máy của mình, bắt đầu thao tác. Một client màu đen xuất hiện trên màn hình máy Vương công tử, hắn gõ ID và mật mã, sau đó dùng điện thoại xác nhận OTP, rồi đọc qua micro, đây là xác nhận bằng giọng nói, thủ đoạn bảo mật quá tinh vi.

Màn hình nhảy ra một hàng chữ: Deep Live Broadcast, livestream giáo dục bản tính con người.

Hoàng Tiểu Đào cười lạnh: "Một lũ nhà giàu bỏ tiền xem người khác tự hủy hoại để cầu sinh mà gọi là giáo dục bản tính?"

Giao diện trang web cũng giống các trang livestream bình thường, là những hình ảnh clip nhỏ, Tiểu Đào thử mở một cái, hiện ra hai cô gái mặc bikini đang ăn ly phân màu vàng (cái này hình như là Two girls one cup huyền thoại thì phải). Vương Đại Lý che miệng nôn ọe: "Tởm quá."

Lão Yêu cũng nhìn chằm chằm màn hình, miệng há tới ngực.

Tiểu Đào click vào một clip khác, một gã đàn ông không mặc quần áo, dưới da có giòi bò lúc nhúc, hắn còn đang dùng xi lanh bơm giòi vào da mình.

Cảnh này khiến ngay cả Vương Nguyên Thạch cũng cau mày, Tiểu Đào nói: "Quá ghê tởm, hàng ngày ngươi vừa ăn cơm vừa xem mấy cái này à?"

Sau đó còn một clip kinh hơn, là thứ mà tôi khó coi nhất từ khi biết tới internet đến giờ. Đó là một webcaster đang thoa vaseline

vào cúc hoa, sau đó nhét một chai bia vào. Tôi nghĩ chỉ như vậy là xong, ai ngờ hắn nhảy cẫng lên, ngồi mạnh xuống khiến chai bia vỡ toang, máu chảy đầm đìa, chủ nhân clip đau đến khóc thét.

Còn có một đôi nam nữ, người nam nhét con lươn điện vào chỗ kín của người nữ, sau đó phát livestream, một bên nhét một bên bị điện giật kêu thảm thiết.

Còn có kẻ livestream cho ngón tay vào chảo dầu đang sôi, sau đó đưa lên miệng gặm tới trơ xương.

Ngoài ra còn có đủ loại ái tử thi, cắt thịt, xuyên sắt vào cơ thể, khiến người xem rùng mình. Đám webcaster làm mấy trò bệnh hoạn trên kuaishou mà xem mấy clip này có khi sẽ xấu hổ mà ngừng làm clip.

Vương công tử nhỏ giọng nhắc nhở Tiểu Đào đổi clip khác, thì ra nàng đang nhìn chằm chằm vào một clip có tên Như Lâm Kỳ Cảnh, chính là đủ loại tự tra tấn, thậm chí tự sát.

Có mấy danh mục: Như lâm kỳ cảnh; hắc ám chân thực; tra hỏi nhân tính; quái thú hình người. Tiểu Đào mở cái thứ hai, hắc ám chân thực là livestream phạm tội.

Ví như phát sóng trực tiếp chuốc thuốc mê phụ nữ, hay sàm sỡ trên xe bus, có một clip tôi thấy mấy thiếu niên đeo mặt nạ đang cười ầm ĩ, vừa cười vừa đấm đá một dân cảnh già, người cảnh sát bị đánh máu me đầy mặt, cầu xin tha thứ, webcaster nhìn vào máy quay, nói: "Có thấy không, đây chính là bộ mặt thật của cảnh sát nhân dân."

Hoàng Tiểu Đào đứng dậy, vung tay bất ngờ tát Vương công tử hai phát, theo những gì tôi biết về nàng thì lần này nàng thực sự tức giận.

Tiểu Đào mắng: "Ngươi tận mắt nhìn cảnh sát nhân dân chịu

nhục, mà không báo án???"

Vương công tử ôm mặt, run lẩy bẩy: "Nếu ta tiết lộ bí mật, tiền giữ chân sẽ mất, còn hủy tài khoản của ta."

Nghe vậy Tiểu Đào lại giơ tay lên, tôi ngăn lại: "Đừng kích động!"

Trong clip, đám thanh niên vẫn đang đánh cảnh sát, Tiểu Đào giận dữ nói: "Ta phải bắt đám oắt con này. Lão Yêu, cop video về phân tích."

Tôi nói: "Không được, sẽ đánh rắn động cỏ."

Đương nhiên Tiểu Đào biết việc gì nên ưu tiên, nàng cắn răng nén giận, tôi nói tiếp: "Phá xong vụ án, bắt tất cả đám này về xử tội."

Nàng nói: "Không, vụ này đã không còn dừng lại ở việc bắt hai tên kia nữa, tôi phải phá cả cái hang ổ này."

Nghe tới hai tên kia, tôi nhớ ra một chuyện, hỏi Vương công tử: "Có phải là còn livestream phát sóng cảnh nổ bom?"

Vương công tử bị bạt tai còn đang sợ hãi, không dám mở miệng, tôi nói: "Ngươi chỉ là khán giả, không tham gia trực tiếp, không coi là phạm pháp, mạnh dạn nói ra đi."

Hắn nói người kia có biệt danh Bì Bì Hà Tối Cường, những thứ livestream ăn phân, tự hành hạ chỉ là bình thường, tiết mục đặc sắc chính là cho nổ đủ loại. Nổ xe hơi, nổ nhà vệ sinh, lợi hại nhất là có lần nhét bom vào trong bụng con heo, nổ tố máu thịt văng tung tóe.

Bì Bì Hà Tối Cường và Hình Giả Tật Phong khả năng là quen biết, từ tuần trước bât đầu, nạn nhân bị Hình Giả Tật Phong giết, sau đó Bì Bì Hạ mang thi thể đi cho nổ, vừa hủy thi diệt tích, vừa

có tiết mục kích thích, khiến uy tín của Hình Giả Tật Phong trong diễn đàn gần đây tăng lên không ít.

Chương 236: Băng nhóm Hacker

Quả nhiên đúng như tôi dự đoán, bản thân vụ nổ cũng là một màn trình diễn.

Tôi hỏi: "Bây giờ có xem được mấy clip đó không?"

Vương công tử lắc đầu: "Không, mấy cái đó đều là livestream, một tuần phát sóng một lần, hơn nữa những clip này chỉ xem được lúc phát sóng, nếu mở lại sẽ chết máy."

Client của đám hacker này quả thật tính bảo mật siêu cao, tôi nghĩ nếu lấy được source code về rồi chỉnh sửa lại có thể hữu dụng cho cơ quan tình báo.

Tôi quay qua hỏi Lão Yêu có phát hiện gì không, hắn nói: "Xin lỗi, vừa rồi xem livestream nhập tâm quá, ta chẳng để ý gì cả."

Tôi bực mình gắt: "Vậy ngươi ở đây có tác dụng gì?"

Lão Yêu cười hề hề: "Tiểu Tống Tống, xem ngươi cáu kìa, ta trêu ngươi thôi. Vừa rồi ta theo dõi các luồng dữ liệu, thành viên nhận dữ liệu thông qua mã hóa phức tạp, ta không dám có động thái lớn, sợ bị phát hiện."

Tôi nói: "Cái tên nói chuyện với ta trên diễn đàn hôm trước liệu có phải nhân viên nội bộ không?"

Lão Yêu gật đầu: "Rất có khả năng, nếu không ở đâu lại có một đám người nhảy vào tấn công ta, trang web này không thể tấn công trực diện được."

Tôi hỏi: "Bọn chúng lợi hại hơn ngươi?"

Lão Yêu bị đụng chạm tự ái, chanh chua nói: "Mạnh hơn ta? Nực cười, chúng chỉ đông hơn ta mà thôi."

Hacker đấu đá cũng tương tự người ta đánh nhau, đông hơn sẽ chiếm ưu thế. Bên này Lão Yêu có một động tác, bên kia đám người liền đồng loạt tấn công hắn, nháy mắt làm tê liệt hệ thống, căn bản không có sức chống trả.

Tôi hỏi: "Rốt cuộc ngươi có phát hiện gì không?"

Lão Yêu cầm chai rượu vang trên bàn lên rót một ly, bưng lên mũi ngửi: "Ta mới kiểm tra code nền, phát hiện một chương trình giám sát liên tục nên đã thay đổi nó. Giờ cái máy tính này có thể mang ra ngoài mà vẫn truy cập được trang web.

Tôi nói với Vương Thiếu Thông: "Chúng ta phải mang máy của ngươi đi, cả điện thoại di động nữa."

Hắn nói: "Còn việc xác minh giọng nói thì sao?"

Lão Yêu dựa đầu vào ghế, nhấp ly rượu vang: "Cái này rất đơn giản, mã xác minh đều là ký tự và con số riêng lẻ, bảo lát nữa hắn đọc bảng chữ cái và số đếm một lượt làm bản sao, giả tần số giọng nói đối với ta là trò trẻ con."

Lúc đầu Vương công tử không muốn giao điện thoại, nhưng dưới sự cương quyết của tôi và Tiểu Đào, hắn đành nhắn một tin nhắn cho tất cả danh bạ rằng mình đổi số, sau đó đưa cho tôi.

Vương công tử không cần theo về cục, lúc rời đi hắn đuổi theo nói: "Tiểu Đào, hy vọng nàng hiểu cho ta, cuộc sống riêng của ta có một số chuyện nàng thấy kỳ quái..."

Tiểu Đào lạnh lùng: "Nghi phạm Vương, bớt nói đi, không khéo lại lộ thêm chuyện khác."

Mặt Vương công tử như bị dội gáo nước lạnh, xuống dưới lầu Vương Đại Lý vỗ đùi cười ha hả: "Nghi phạm Vương, tuyệt quá há há."

Tiểu Đào ngửa mặt lên trời thở dài: "Ấy vậy mà cha ta lại muốn gả ta cho loại người này."

Tôi nói: "Thì như hắn nói, mỗi người có cuộc sống riêng, cha cô bình thường cũng không tiếp xúc người ngoài giới, trông thấy tiểu tử này có sự nghiệp, tiền tài đã nghĩ là tốt, nào có biết bên ngoài nạm vàng, bên trong thối rữa."

Vương Đại Lý lấy tay vuốt tóc: "Cha tỷ nên biết thêm loại điểu ti chính trực như tôi."

Hoàng Tiểu Đào lườm hắn, nói: "Nghèo với chính trực là hai dấu hiệu không thể đánh đồng, nói thế này mới đúng, khi còn nghèo, người ta không có cơ hội làm chuyện xấu, một khi có nhiều tiền, đứng trước các lựa chọn, mới bộc lộ đúng bản chất con người!"

Vương Đại Lý thở dài: "Vậy tới bao giờ tôi mới được biết bản chất của mình."

Tiểu Đào nói: "Đừng nên tự ti, tiền đồ của ngươi còn dài, chắc không nghèo cả đời đâu."

Vương Đại Lý cười ha hả: "Cảm ơn tỷ đã chúc phúc, chờ tới lúc tôi có tiền sẽ không quên người tỷ tỷ này."

Nói thật, lúc đó Vương Đại Lý đúng là điểu ti nhất trong số chúng tôi, nhưng mấy năm sau hắn lại lột xác thành Vương tổng, là người giàu nhất trong bọn, cuộc sống thật là nhiều khúc cua bất ngờ.

Lão Yêu với Đại Lý ngồi xe Vương thúc, về tới cục, Đại Lý kể cho tôi, suýt nữa thì Vương Nguyên Thạch đánh chết Lão Yêu. Trên

đường hắn cứ hỏi này hỏi nọ, tay còn lén lút sờ ngực với bắp tay Vương thúc, tên Lão Yêu này đúng là điếc không sợ súng, cả Vương Nguyên Thạch mà hắn cũng dám trêu đùa.

Mấy cảnh sát tôi nhờ ra ngoài tìm kiếm đã mang hồ sơ về, quả nhiên nửa tháng trước có phát hiện một thi thể nam giới ở bờ sông, hai tay bị vật sắc bén chặt đứt. Phân cục khu đó đã lập án điều tra, Tiểu Đào sai người đi làm thủ tục để mang hồ sơ vụ án về, tiếp nhận.

Tôi suy tư: "Quả nhiên hung thủ không cho nạn nhân sống sót, lúc đó chắc là hắn chưa hợp tác với Bì Bì Hà cho nên không dùng thuốc nổ hủy thi, mới không lọt vào tầm mắt chúng ta. Tôi nghĩ nạn nhân này do hung thủ tự tay giết chết, nếu được nghiệm thi sẽ tìm được gì đó."

Một cảnh sát đáp: "Vụ án xảy ra nửa tháng trước, thi thể đã bị pháp y giải phẫu rồi."

Tôi hỏi: "Giải phẫu xong, thi thể để đâu?"

"Hỏa táng." Cảnh sát trả lời.

Tôi thở dài thườn thượt, thường ngày cục cảnh sát nhận nhiều thi thể hơn người ta nghĩ, không thể cất tất cả ở phòng giữ xác được, cái nào giải phẫu khám nghiệm xong sẽ mang đi hỏa táng.

Tiểu Đào nói: "Quy tắc giải phẫu khám nghiệm là phải ghi hình lại, Tống Dương, lần này không có thi thể, liệu xem video anh có tìm được gì không?"

Tôi nói: "Cũng chẳng có lựa chọn nào khác, mang vieo tới xem chút đi."

Công việc buổi chiều là làm việc trên máy tính, chúng tôi xem livestream trên máy Vương Thiếu Thông, cố gắng nắm bắt thông tin, xác định vị trí của đám webcaster, mong muốn bắt được Hình

Giả Tật Phong về xử tội.

Lão Yêu cắm đầu giải mã số liệu, hòng tìm được IP của đối phương. Tôi ngồi trong phòng Tiểu Đào xem video giải phẫu tử thi, Vương Đại Lý thì không dám nhìn, đã chuồn mất.

Đang xem thì Tiểu Đào đi vào, tay cầm ly starbucks, hỏi: "Có tìm được gì không?"

Tôi nói: "Vẫn đang tìm."

Nàng bảo tôi dịch sang một bên, sau đó ngồi xuống chung ghế, cơ thể sát vào làm tôi căng thẳng, nàng nói: "Tôi xem cùng anh. Từ lúc làm việc cùng anh tới giờ, hình như chưa xem giải phẫu pháp y đúng nghĩa lần nào."

Tôi tua video, xem lại từ đầu. Trong video là một bác sĩ pháp y và trợ lý, đầu tiên là kiểm tra bên ngoài thi thể, nạn nhân là nam giới chừng 40 tuổi. Cơ thể nạn nhân có nhiều vết máu bầm chỗ đậm chỗ nhạt, bàn chân có một vết siết rất rõ ràng, diện tích rộng, không giống như dây thừng lưu lại. 2/3 hai cánh tay tính từ cùi chỏ bị vật sắc bén cắt đứt, pháp y cho rằng đây là dùng rìu chặt, suy đoán này sai bét, rìu rất khó chặt một nhát đứt rời cánh tay được.

Mặt nạn nhân vô cùng hoảng sợ, mắt trừng lớn, miệng há hốc, có vẻ trước khi chết đã trải qua gì đó vô cùng kinh khủng. Pháp y kiểm tra đồng tử, phán đoán thời gian tử vong là hai ngày trước, tôi nhìn chằm chằm, nói: "Ơ, sống mũi có một vết thương."

Pháp y trong video đúng là có mắt như mù, không để ý, tiếp tục kiểm tra vị trí khác.

Pháp y cậy miệng nạn nhân, nói: "Không có dấu hiệu trúng độc."

Tôi nôn nóng: "Nhìn móng tay, nhìn móng tay đi!"

Một người trúng độc, trên móng tay sẽ thể hiện rõ nhất, phần gốc biến thành màu đỏ tím, nhưng pháp y lại coi thường bỏ qua.

Tiểu Đào phì cười: "Xem anh kích động kìa, cứ như đang xem đá banh ấy."

Tôi nói: "Đúng vậy đấy, tâm trạng của tôi bây giờ không khác gì đang xem đội Trung Quốc thi đấu đâu."

Chương 237: Kẻ bất kính với phụ mẫu, giết!

Pháp y kiểm tra xong bên ngoài thì bắt đầu giải phẫu, Tiểu Đào hỏi: "Anh thấy tay nghề ông ta ra sao?"

Tôi gật đầu: "Tay nghề khá chuyên nghiệp, quá trình cắt xương sườn, lấy nội tạng rất liền mạch, cảm giác phải có 10 năm kinh nghiệm làm pháp y trở lên chỉ là có hơi..."

Tiểu Đào cười: "Có hơi gì, Tống đại thần thám?"

"Hơi máy móc quá." Tôi nói. Một pháp y nếu giải phẫu nhiều thi thể, dần dần sẽ tạo thành một thói quen cố định, xem mắt, cạy miệng, sau đó kiểm tra cơ thể, quy trình này quả thật có bài bản, rõ ràng mạch lạc, nhưng lại rất dễ bỏ sót một vài chi tiết.

Xác chết không phải là xe hơi sản xuất theo dây chuyền, cứ kiểm tra một kiểu là được, rất nhiều pháp y làm việc lâu năm sẽ mắc phải thói quen này.

Tiểu Đào gật đầu: "Anh thật là gãi đúng chỗ ngứa, sau khi vụ án kết thúc, tôi nghĩ có thể mở hội thảo nghiên cứu chuyên đề, cải tiến phương pháp khám nghiệm tử thi."

Tôi cười: "Cô trêu tôi đấy à?"

Tiểu Đào lắc đầu: "Không, tôi nghĩ như vậy thật mà."

Tôi chăm chú xem quá trình lấy nội tạng, qua màn ảnh thì rất nhiều chi tiết không được rõ, liền tua ngược lại, xem hình dáng ban đầu của nạn nhân.

Nhập tâm quá mức, lúc video tới đoạn pháp y lật nạn nhân lại, tôi nói: "Đại Lý, mang ô đỏ tới đây!"

Quay đầu lại, chẳng thấy Đại Lý đâu, chỉ có Tiểu Đào đang cười đểu, tôi lúng túng nói: "Xin lỗi, nhập tâm quá."

Tiểu Đào nói: "Lúc anh nghiêm túc rất đẹp trai!"

Tôi ngại ngùng cười cười, tua video lại một lần, có một đoạn xem đi xem lại, Tiểu Đào hỏi tôi đang xem cái gì, tôi nói: "Xương bả vai có vết thương, cô xem, lúc cử động, bả vai có một chỗ gồ lên khó phát hiện, có thể là gãy xương, chắc do hung thủ dùng vật nặng đập vào."

Tiểu Đào kinh ngạc nói: "Ghê vậy, qua màn hình mà cũng phát hiện gãy xương."

Tôi chăm chú nhìn màn hình, thở dài, trong lòng giống như mấy tên ngốc xem phim 18+ ban đêm: "Để ta thay, để ta thay!"

Vết thương chí mạng nằm ở lưng nạn nhân, là một vết đâm xuyên từ trên xuống. Pháp y nói: "Vết thương nghi là do vật có hình dáng cái dùi. Từ góc độ đâm cho thấy hung thủ cao hơn nạn nhân."

Tôi tua lại đoạn này năm sáu lần, lắc đầu liên tục: "Nhầm to, hung thủ lùn hơn nạn nhân, hung khí cũng chẳng phải cái dùi."

Tiểu Đào hỏi: "Thế nó là cái gì?"

Tôi đáp: "Một cái móc nhọn! Hung thủ dùng cái móc móc vào sau lưng người chết, nếu hắn không quỳ thì nhất định là một tên lùn, chỉ cao khoảng 1m60. Hình dạng vết móc đâm vào khá giống với đầu nhọn của cái dùi, nhưng lưỡi móc thì cong, lúc rút ra sẽ làm rách da thịt, cô xem trên miệng vết thương có phải là có mảnh da bị tách ra hai bên không?"

Hoàng Tiểu Đào dí sát mặt vào màn hình, nhìn nửa ngày mới nói: "Hình như là vậy."

Tôi bảo nàng mang con dao mổ tới, Tiểu Đào mơ hồ hỏi: "Anh cần dao làm gì?"

Tôi nói: "Tất nhiên là có tác dụng."

Hoàng Tiểu Đào tới phòng pháp y lấy dao mổ, tôi cầm lên so sánh với vieo, nàng chợt hiểu ra: "Tôi biết rồi, anh đang dùng dao mổ làm vật tham chiếu, quá thông minh!"

Dao mổ của pháp y đều có chung kích cỡ, tôi lấy dao làm vật tham chiếu tính toán chiều dài của vết thương, sẽ biết được độ lớn của hung khí.

Tôi tính toán một chút, vẽ một đường cong trên tờ giấy: "Hung khí có vẻ lớn như vậy."

Hoàng Tiểu Đào xoa cằm ngẫm nghĩ: "Móc câu lớn như vậy, bình thường kiếm đâu ra, trừ khi là móc trong lò mổ." Chợt hai mắt nàng sáng lên: "Thành phố chỉ có ba lò mổ, tôi lập tức cho người đi thăm dò."

Vừa nói nàng vừa vội vội vàng vàng chạy ra ngoài. Cứ có đầu mối là Tiểu Đào gấp hơn ai hết.

Tôi tiếp tục xem video, việc giải phẫu có ý nghĩa không lớn đối với tôi, nhưng thứ trong dạ dày lại là một manh mối quan trọng, nạn nhân ăn gì lúc còn sống, có thể lấy được nhiều thông tin trong đó, đương nhiên pháp y sẽ không xem nhẹ việc này.

Pháp y mổ dạ dày nạn nhân ra, đổ chất lỏng bên trong vào một cái đĩa nhôm, phân loại. Có một chút rau và thịt còn chưa tiêu hóa, nghe pháp y ung dung phân tích mà tôi chỉ hận không thể cúi vào trong màn hình để ngửi.

Đột nhiên trợ lý kêu một tiếng: "Đây là cái gì?"

Pháp y lôi trong dạ dày ra một cuộn giấy nhỏ, bởi vì đã ướt đẫm, mở ra sẽ hư hại nên pháp y bảo trợ lý mang sang tổ kỹ thuật hóa nghiệm.

Tôi tắt máy tính, sang tìm Tiểu Đào, nói với nàng: "Pháp y phát hiện trong dạ dày nạn nhân có một cuộn giấy, có ở phòng tang chứng không?"

Nàng đáp: "Để tôi sai người xuống phân cục lấy, chắc phải chờ một lát."

Tôi nhìn ra ngoài cửa sổ, trời đã sắp tối, Tiểu Đào nói: "Hay là anh cứ về trường đi, sáng mai lại tới, giờ có gấp cũng vô ích."

Tôi hỏi: "Hôm nay thứ mấy nhỉ?"

Nàng đáp: "Thứ tư, sao vậy?"

Từ giờ tới chủ nhật tổng cộng 4 ngày, khả nang hung thủ đang tìm kiếm nạn nhân tiếp theo, tệ hơn là có thể đã nhốt nạn nhân lại, tôi không dám nói ra sợ Tiểu Đào nản chí.

Tôi định nói thôi để mai xem thì Lão Yêu hào hứng chạy tới: "Tiểu Tống Tống, có video để xem rồi."

Tôi kinh ngạc: "Video gì?"

Lão Yêu dương dương tự đắc nói: "Video hung thủ giết người, ta khôi phục được nó, bội phục ta chưa?"

Hắn giải thích một chút nguyên lý, thực ra video trên mạng đều được lưu trữ dưới dạng nào đó, ngay cả website đó cũng không ngờ tới có người khôi phục được tệp video, cho nên không đề phòng.

Tôi gọi điện cho Vương Đại Lý, qua điện thoại cũng nghe được

tiếng ồn đặc trưng trong tiệm net, hắn còn vô liêm sỉ nói là đang ở thư viện, tôi mắng: "Mau về đây!"

Tất cả tới một phòng họp, mở máy chiếu lên, Lão Yêu khôi phục toàn bộ video mà Vương công tử từng xem, theo thao tác của hắn, một hình ảnh hiện lên màn ảnh, Lão Yêu nói: "Khả năng hình ảnh có chút hư hại, có điều không ảnh hưởng tới việc xem, chúc mọi người vui vẻ."

Mọi người đều lườm Lão Yêu, rất nhanh thì video bắt đầu, sự chú ý liền dời qua màn hình.

Màn hình là một màu đen, chỉ có thể nghe tiếng một nam giới thở dốc, hét: "Thả ta ra, đây là đâu? Cứu mạng!"

Một giọng nói đã qua chỉnh sửa cất lên: "Ngươi biết mình phạm tội gì không?"

Người kia cuồng loạn la: "Đồ điên, mười tám đời tổ tông nhà ngươi, mau thả ta ra!"

Giọng nói kia giễu cợt: "Ngươi được cha mẹ ban cho tay chân, lại ngược đãi mẹ đẻ ra mình, mà không có chút hối cải nào. Cho nên hôm nay ngươi ở đây, nhận sự phán xét của địa ngục. Trước mắt ngươi là một lựa chọn...".

Đột nhiên đèn bừng sáng, căn phòng kín có một nam giới bị trói vào cơ quan hình chữ Đại, tay chân bị trói chặt, trên mỗi cánh tay và phần đùi đều có một lưỡi đao sắc bén kề vào, chỉ cách da thịt mấy cm, hắn không ngừng giãy giụa chửi mắng.

Giọng nói kia lại cất lên: "Cơ quan này là ta đặc biệt bố trí cho ngươi, trên đó có một hệ thống tự động, ngươi rút hai tay ra thì sẽ mất hai chân, bò ra ngoài như một con chó. Nếu ngươi rút hai chân thì sẽ mất hai tay, từ nay không tự làm việc được."

Nghe nói vậy, nạn nhân gào lên, mắng chửi rất khó nghe, hung

thủ lại chẳng thèm quan tâm: "Đưa ra lựa chọn đi, Thẩm Phán Địa Ngục tẩy rửa tội lỗi của ngươi!"

Chương 238: Cỗ máy chặt tay

Nạn nhân nằm trên cỗ máy vừa khóc vừa chửi, mặc dù biết trước kết cục của hắn nhưng ai trong chúng tôi cũng cảm thấy hồi hộp thay.

Tôi nghe trong video có tiếng đồng hồ điện tử kêu tích tích, biểu hiện của nạn nhân cũng ngày càng khủng hoảng, tôi nói: "Trong phòng có bom hẹn giờ? Xem ra hung thủ chỉ cho nạn nhân một thời hạn nhất định để chạy thoát."

Lão Yêu đáp: "Ban ngày ta tua tới cuối xem thử, không có phát nổ, có thể là giả."

Bốn phút trôi qua, nạn nhân khóc nước mắt nước mũi đầm đìa, có vẻ thần kinh sắp sụp đổ, đột nhiên hét lớn một tiếng, dùng sức rút chân ra. Tiểu Đào căng thẳng nắm chặt tay tôi, có thể cảm nhận lòng bàn tay nàng ướt đẫm mồ hôi.

Nạn nhân rút chân phải ra, nhưng lưỡi đao trên cánh tay không động đậy, hắn lộ ra biểu hiện thoáng mừng rỡ, không chỉ riêng hắn, chúng tôi đang xem cũng thở phào.

Một giây tiếp theo, đột nhiên lưỡi đao sập xuống. Bởi vì tốc độ quá nhanh, nạn nhân không kịp ý thức, mấy giây sau nhìn thấy cánh tay bị đứt rời mới kêu gào thảm thiết, vết thương máu phun xối xả, văng đầy đất, thậm chí bắn cả lên ống kính máy quay. Vương Đại Lý thấy cảnh này thì hét toáng lên, nhưng không ai trách hắn, mọi người đều cảm nhận được sự đau đớn, thống khổ, bất lực mà nạn nhân đang phải chịu.

Mất máu quá nhiều, sắc mặt nạn nhân dần trắng bệch, môi cũng trở nên nhợt nhạt, cơ thể run bần bật có lẽ do thiếu hồng

cầu.

Nạn nhân cắn răng, rút nốt chân còn lại ra, cánh tay trái sau đó cũng bị chặt đứt. Giơ hai cánh tay cụt lên, hắn loạng choạng bước xuống cỗ máy, lảo đảo rời khỏi khung hình.

Tiểu Đào nói: "Bị chặt đứt hai tay, hắn chắc là không thể sống."

Tôi gật đầu: "Với tốc độ mất máu như vậy, trong vòng 5 phút nếu không kịp thời cấp cứu thì căn bản là không sống được. Nhưng nạn nhân này cơ thể cường tráng, cho nên trước khi bị choáng có thể cố sức chạy được một đoạn, chắc là hung thủ sẽ giết hắn trong lúc này."

Lão Yêu tắt video, bật đèn lên, trong phòng là những tiếng thở mạnh, mấy cảnh sát phải châm thuốc hút, tay cũng run rẩy.

Tiểu Đào tức giận nói: "Lúc đó có cả đống người xem cảnh này, mà không có một ai lương tâm trỗi dậy báo cảnh sát, nhân tính thật xấu xa!"

Tôi nói: "Trang web này có luật lệ nghiêm khắc, có thể xem những livestream này đều là thành viên VIP có quyền hạn cao nhất. Bọn họ sớm đã thường xuyên xem rất nhiều thứ xấu xa, độc ác, nội tâm có lẽ đã chai lì, trong mắt chỉ là một màn giải trí."

Tiểu Đào nói: "Vào nhà hàng bào ngư thì đã quên đi mùi hôi của nó."

Tôi đáp: "Không sai!"

Một chút nghỉ ngơi để mọi người lấy lại tinh thần, sau đó Lão Yêu nói: "Tiếp tục xem chứ?"

Tiểu Đào nói: "Trước mắt không cần vội, phát lại video vừa rồi đi."

Chúng tôi xem lại đoạn video, được 1/3, Tiểu Đào hô dừng, bảo mọi người phân tích địa điểm. Các cảnh sát phát biểu ý kiến của mình, có người nói mặt tường sơn có chỗ ẩm mốc, chắc là căn phòng nằm gần bờ sông, người khác nói bảo tổ kỹ thuật xử lý một chút, xem kích cỡ bóng đèn để tìm hãng sản xuất.

Căn phòng trong video vô cùng sạch sẽ, gần như không có manh mối gì, Tiểu Đào hỏi ý kiến của tôi, tôi cũng chỉ biết lắc đầu.

Bỗng Đại Lý nói: "Tiểu Đào tỷ tỷ, tôi có phát hiện, hình như cơ quan đẩy lưỡi đao xuống là máy thủy lực, theo tôi nghĩ thì là tháo ra từ máy móc nông nghiệp, có thể điều tra điểm này không?"

Tiểu Đào cười: "Không ngờ ngươi cũng có ích đấy, Đại Lý." Rồi quay qua nói với tôi: "Tống Dương, lần này anh bị Đại Lý hạ thấp rồi."

Theo lời nhắc của Đại Lý, tôi nghĩ ra một chuyện, bảo Lão Yêu tua nhanh video một chút, tới đoạn cơ quan khởi động. Đúng như tôi nghĩ, lúc cơ quan chạy, ánh đèn chợt trùng xuống, lập tức nói: "Cỗ máy này công suất rất lớn, khiến cả mạch điện bị ảnh hưởng, liệu có thể tới hỏi nhà máy điện xem hôm đó nơi nào trong thành phố tiêu thụ điện đột biến không?"

Tiểu Đào nói: "Ý nghĩ của anh rất hay, nhưng cách làm thì hơi khó, bất kỳ máy móc điện tử nào có công suất lớn đều có thể khiến lượng điện năng tiêu thụ đột biến, mà hầu như trong hộ gia đình nào cũng có một thứ như vậy."

Tôi nói: "Một điểm thì khó điều tra, vậy chúng ta biến nó thành một sợi dây."

Tiểu Đào thắc mắc: "Biến thành dây?"

Tôi hỏi Lão Yêu, khoảng cách hai lần lưỡi đao sập xuống cách nhau bao lâu, Lão Yêu click chuột mấy cái, nói: "43 giây!"

Tôi nói: "Hai lần dùng điện đột biến cách nhau 43 giây, thời gian trong ngày 8 tháng 3, khoảng 21h, phạm vi này được chứ?"

Tiểu Đào cười: "Anh đúng là thông minh, để tôi phái người đi điều tra."

Ngoại trừ ý kiến của tôi, mọi người còn đóng góp được một ý kiến khá đúng đắn, đó là hung thủ không thể một mình chế tạo những bộ phận này, nhất định phải đi mua, có thể tìm chuyên gia phân tích những chi tiết trong cỗ máy, tìm ra nơi sản xuất.

Tiểu Đào ghi hai điểm này vào sổ tay, sau đó chúng tôi bât đầu xem video thứ hai. Cũng giống như video thứ nhất, mở đầu là một màn tối đen, chỉ nghe tiếng đàn ông thở dốc. Theo tiếng thở có thể cảm nhận người này tuổi tác tương đối lớn.

Giọng nói đã được xử lý cất lên: "Biết tại sao ngươi ở đây không?"

Nạn nhân kêu khóc: "Cầu xin ngươi thả ta ra đi, trên ta còn có mẹ già, dưới còn con nhỏ, ngươi muốn gì ta cũng đáp ứng, bao nhiêu tiền không thành vấn đề."

Giọng nói kia lạnh lùng: "Ngươi là một kẻ ích kỷ, vô lương tâm, hút thuốc nơi công cộng mà còn phỉ nhổ vào lòng tốt nhắc nhở của mọi người, cho nên hôm nay ngươi phải tới đây, chịu sự xét xử của thẩm phán địa ngục. Ngươi bắt người khác phải ngửi mùi khói thuốc, bây giờ sẽ tới lượt ngươi phải ngửi mùi khói từ chính cơ thể mình."

Một ánh lửa từ từ hiện ra, chỉ thấy trên đất có một cái hố, trong hố là than cháy đỏ rực. Lần này không bật đèn, ánh sáng tới từ đống than này.

Trên miệng hố có một người mặc giáp đồng, giống hệt bức vẽ của lão già trong tù, chỉ khác về chi tiết bộ giáp. Nạn nhân đứng

sát vách tường, không dám cử động, sợ đạp phải than hồng bên trong.

Giọng nói kia tiếp tục: "Ngươi cũng thấy đấy, cửa ra ở ngay phía trước, ngươi phải đi qua đám than này mới có thể thoát thân, nếu không quyết định, nhiệt độ trong phòng càng ngày càng cao, sẽ nướng chín ngươi luôn, hãy nhận sự trừng phạt cho tội lỗi của mình đi."

Hoàng Tiểu Đào thở dài: "Nhìn những hình ảnh như vậy, tôi nghĩ đáng hận nhất không phải là hung thủ, mà là những lời khen ngợi, tán dương của đám khán giả kia. Chính bọn họ cổ vũ sự độc ác của hung thủ, hay nói cách khác bọn họ thậm chí đang nuôi dưỡng những tên sát nhân tâm lý méo mó."

Tôi nói: "Đồng ý kiến!"

Tiểu Đào hô tạm dừng, hỏi mọi người hai căn phòng có phải là một không, mọi người đều đưa ra ý kiến khác nhau. Lão Yêu nói: "Cái này thì đơn giản, để ta."

Hắn mở một phần mềm đồ họa, dựng hai mô hình 3D của hai căn phòng, đặt chung vào một chỗ sao cho các mép tường khớp vào nhau, kết quả phát hiện căn phòng thứ 2 rộng hơn một chút, rõ ràng không phải cùng một nơi.

Tôi bỗng la lên: "Lão Yêu, ngươi phóng to căn phòng thứ hai lên, trên tường hình như có thứ gì đó!!!"

Chương 239: Phong tỏa hung thủ

Lão Yêu phóng đại căn phòng, trên tường có một lớp sơn vôi lốm đốm, xen lẫn những chấm đỏ. Đây là một khối màu tương đối chuẩn, có vẻ là một khẩu hiệu, nhưng các ký tự thì không nhìn rõ.

Tôi viết viết trong lòng bàn tay, thử đi thử lại, nhận ra trong đó có một chữ 'thử' (chuột), liền hỏi: "Biểu ngữ nào có chữ thử?"

Vương Đại Lý la lên: "Đánh ngã ngưu quỷ xà thần."

Tôi lườm hắn một cái: "Có chữ thử không?"

Lão Yêu nói: "Thử tiêu nhất điểm, xuất sắc vô hạn. Lúc còn ngu ngơ ta vào quán net thấy bên trong viết như vậy."

Ý kiến này của hắn có vẻ không có ý nghĩa, bởi những chữ còn lại không giống.

Vương Nguyên Thạch lạnh nhạt nói: "Phòng chuột, diệt chuột, trách nhiệm nặng nề, tương đương một vựa lúa."

Tôi dùng tay viết viết, quả nhiên giống hết, Tiểu Đào ghi manh mối này vào sổ, rồi bảo Lão Yêu tiếp tục phát video.

Nạn nhân trong video cầu xin một hồi, rốt cuộc lấy hết can đảm bước xuống hố than. Vừa đặt chân xuống hắn lập tức rút về, kêu gào ầm ĩ, một lát sau mới cố tiếp tục.

Có thể tưởng tượng lúc đó nhiệt độ trong phòng không ngừng tăng lên, hắn bị bọc bởi bộ giáp kim loại kín như bưng, nhất định là cả người đẫm mồ hôi, hít thở khó khăn.

Nạn nhân cố sức chạy thật nhanh, nhưng trên bộ giáp có lò xo nối ở các khớp, khiến không thể di chuyển nhanh được, bước chân cũng không được dài. Chi tiết này tôi không ngờ tới, vậy mà lão già trong tù lại nghĩ đến, hoặc hắn là kẻ biến thái, hoặc hắn và hung thủ có liên hệ gì đó.

Nạn nhân vừa gào khóc vừa chật vật đi trên đống than, tới gần cửa ra đột nhiên ngã xuống, cả người chìm trong đống than giãy giụa, than bị va chạm khiến đốm lửa văng tứ tung.

Chúng tôi nín thở nhìn nạn nhân giãy giụa chừng nửa phút, cuối cùng không cử động nữa. Trong video ngoài tiếng tí tách của than, còn có tiếng xèo xèo của thịt cháy, mỡ chảy ra từ bộ giáp rơi vào than hồng bốc lên từng ngọn lửa nhỏ.

Tậm trạng tôi vô cùng khó chịu, cố gắng kìm chế không phát ra tiếng thở dài, không khí trong phòng cũng ngột ngạt vô cùng.

Tay Tiểu Đào run rẩy, cất cao giọng, nói: "Củng cố tinh thần, chúng ta tiếp tục phân tích video, tranh thủ thời gian bắt tên biến thái này càng sớm càng tốt."

Tôi bảo Lão Yêu: "Tua lại đoạn nạn nhân ngã xuống đi."

Lão Yêu tua ngược video, phát lại ba lần, tôi bảo hắn cho phát chậm từng khung hình, tới một đoạn, tôi bảo hắn dừng. Trên hình có một vật thể dài trong đống than, bị nung đỏ rực.

Tôi nói: "Trong hố có một thanh sắt hình hộp, hung thủ cố ý làm nạn nhân bị ngã, cái gọi là thẩm phán địa ngục cơ bản là không có sự công bằng."

Tiểu Đào cũng đồng tình: "Ngoài miệng nói công bằng, thật ra âm thầm điều chỉnh, thật hèn hạ."

Lão Yêu phóng to hình ảnh lên, mọi người phân tích đoạn thép, trông giống như một khúc trên đường ray tàu hỏa, nhưng thứ

này bình thường không kiếm ra. Một cảnh sát đứng tuổi, có kinh nghiệm nói: "Đây không phải sắt hộp, đây là sắt hình chữ I, chính là sắt chịu lực trần nhà, cái này là sắt phi 64, ta biết nhà máy sản xuất nó."

Tiểu Đào lập tức ghi manh mối này vào sổ, những người khác lần lượt cho ý kiến, chủ yếu là tập trung vào các chi tiết trên bộ giáp

Tôi suy nghĩ một hồi, nói: "Đoạn sắt này chắc là rất nặng?"

Người cảnh sát già gật đầu: "Ít phải 30-40kg."

Tôi nói: "Hung thủ cao không tới 1m6, rất có thể không nhấc được."

Tiểu Đào cau mày: "Quan điểm của anh hơi quá rồi, dù tôi là phụ nữ, nhưng vật 3-40 kg cố sức vẫn nhấc được."

Tôi chỉ vài hình ảnh, giải thích: "Cô xem, hố trên đất là mới đào, bộ phận giáp đồng cũng rất nặng, cộng thêm thanh sắt, hung thủ lại hẳn là một người lao động trí óc, đối với những việc nặng này có lẽ hơi quá sức. Tôi nghĩ kẻ hỗ trợ hắn chính là cuồng ma thuốc nổ Bì Bì Hà.

Tiểu Đào nói: "Cái này thì ai chả biết!"

Tôi tiếp tục: "Bì Bì Hà gia nhập sẽ khiến cách thức phạm tội của hung thủ hay đổi rất nhiều. Hắn là lúc không có ai, hai người này rất thân cận, có thể ở chung một chỗ, có nghĩa là chúng ta có thể lần tìm manh mối từ trên video nổ xác của Bì Bì Hà."

Tiểu Đào gật đầu: "Nếu vậy, manh mối sẽ trở nên nhiều hơn..."

Tôi bảo Lão Yêu phát video của Bì Bì Hà thử, hắn lục lọi hồi lâu, bởi trên video không có tiêu đề, trong lúc thử mở để tìm, không ít nội dung tởm lợm hiện ra khiến mọi người bỏ cơm cả

ngày.

Rốt cuộc Lão Yêu cũng tìm được mấy tệp bắt đầu bằng chữ Z, tất cả đều là video của Bì Bì Hà. Hắn mở video thứ nhất, trên màn hình xuất hiện một kẻ đeo mặt nạ nhìn vào máy quay, dáng người cao to vạm vỡ, mặc áo vest lộ ngực, có một số hình xăm, toát ra một kẻ vô cùng thô lỗ.

Tiểu Đào nói: "Kiểu người này rất dễ thấy."

Nơi quay livestream của Bì Bì Hà là một toilet công cộng, mặc dù giọng nói đã được xử lý nhưng vẫn lộ ra âm điệu hưng phấn, vừa giảng giải, vừa gắn những khối thuốc nổ vào toilet, sau đó rút lui ra khỏi màn hình.

Lát sau có một nam giới tới đi nặng, đang ngồi xổm thì đột nhiên đoàng một tiếng, giật mình ngã bệt xuống bồn cầu. Hắn vội cuống cuồng kéo quần bỏ đi, trên màn hình hiện lên một icon cười chảy nước mắt.

Sau đó lại có một người khác đi vào, Tiểu Đào hỏi: "Video này còn dài không?"

Lão Yêu đáp: "Bốn tiếng đồng hồ."

Tiểu Đào khoát tay: "Khỏi xem nữa, đổi cái khác đi."

Livestream của Bì Bì Hà đúng là nhàm chán, chẳng trách không nổi tiếng, tới video thứ hai mở ra, tất cả mọi người đều ồ lên, thậm chí có người đứng dậy, bởi nơi này chính là căn phòng than hồng kia.

Tiểu Đào nói: "Tống Dương, đúng như anh dự đoán, hai kẻ này quả là thân cận."

Lần này Bì Bì Hà nhét một khối thuốc nổ vào bụng con heo, nói là heo sống nhưng thực ra chỉ còn thoi thóp, Tiểu Đào không

muốn xem, bảo Lão Yêu next.

Tôi nói từ từ, chăm chú xem video, Tiểu Đào hỏi tôi phát hiện điều gì, tôi nói: "Đây là một con heo nái già."

"Ọe." Vương Đại Lý ngồi đằng sau làm động tác hộc máu, nói: "Chăm chú xem nửa ngày, ngươi phát hiện ra cái này?"

Không ít cảnh sát cũng che miệng cười, tôi hỏi: "Thường ngày mọi người đã ăn thịt heo nái già chưa?"

Tiểu Đào vốn đang lơ mơ, đột nhiên hai mắt sáng lên: "Đúng rồi, căn cứ vào chế tài nông nghiệp Trung Quốc, thịt heo nái già không đủ tiêu chuẩn bán ra thị trường, nếu hết khả năng sinh sản sẽ được đưa đi trợ tử, chi cục nông nghiệp sẽ cho một khoản bồi thường. Tất nhiên cũng có vài lái buôn bất chấp băm thành nhân bánh bao bán cho các cửa hàng. Nhưng vừa rồi cục vệ sinh an toàn thực phẩm mới mở đợt càn quét, trên thị trường hiện nay cơ bản là không có thịt heo nái già."

Tôi tổng kết lại: "Nói tóm lại là người bình thường sẽ không kiếm được heo nái già."

Người thứ nhất chết vì móc sắt, Tiểu Đào phân tích là móc trong lò mổ, sau đó video này Bì Bì Hà lại kiếm được một con heo nái, từ hai điểm này có thể suy ra công việc hàng ngày của Bì Bì Hà có liên quan tới lò mổ.

Chương 240: Tái hiện hiện trường

Hoàng Tiểu Đào gõ gõ ngón tay: "Manh mối quan trọng, Nam Giang chỉ có ba lò mổ, tên này vóc dáng to cao, còn xăm hình, phái Đại Lý đi cũng có thể tìm được hắn."

Vương Đại Lý nhổ nước bọt nói: "Tiểu Đào tỷ tỷ, đừng lôi tôi ra làm ví dụ được không?"

Giờ đã là 23h, Tiểu Đào bảo mọi người về nghỉ, sáng mai tới phục sẵn ngoài cửa ba lò mổ, nhân lúc công nhân đi làm, bắt Bì Bì Hà.

Mặc dù nói vậy nhưng không ai đứng dậy, mọi người vẫn muốn nán lại xem video để tìm thêm manh mối.

Video tiếp theo, Bì Bì Hà đứng trong nhà nạn nhân thứ hai, trên cái giường phía sau là một bao tải, bên trong hình như chứa một cái xác. Hắn đeo mặt nạ, nhìn vào ống kính, nói: "Các vị khách quan, hôm nay chúng ta xem một màn kích thích, đó là cho nổ cơ thể người. Mau tặng tên lửa đi, đủ 1000 cái thì màn diễn sẽ bắt đầu."

Vương Nguyên Thạch nói: "Âm sắc của người phương Bắc."

Đại Lý bắt chước, nói: "Các vị khách quan, hảo hảo."

Tôi lườm hắn một cái, chẳng biết chỗ nào nên đùa, đây là lúc để đùa cợt ư?

Bì Bì Hà bắt đầu lắp đặt thuốc nổ, đoạn này chúng tôi tua

nhanh, cuối cùng hắn mở cái bao tải ra, khiêng thi thể lên, tôi bảo Lão Yêu tạm dừng, nhìn kỹ cái xác một lượt rồi bảo hắn tiếp tục.

Nội dung sau đó cũng giống suy luận của tôi, đó là cho nổ toàn bộ ngôi nhà và thi thể.

Video sau đó là Bì Bì Hà cho nổ chiếc xe hơi, hiện trường là ở bên ngoài, trời lại tối, nên rất khó nhìn. Lần này Bì Bì Hà cũng tương đối kích động, thậm chí lời nói còn vấp váp, cảm thấy không có manh mối quan trọng, tôi nói: "Lão Yêu, bật video Hình Giả Tật Phong."

Cũng giống hai lần trước, màn hình ban đầu là đen sì, Hình Giả Tật Phong nói mấy câu luận tội, tỏ vẻ thẩm phán xét xử công bằng, có điều lần này không có tiếng nạn nhân, chỉ có âm thanh ư ư.

Đèn bật sáng lên, mọi người đều hít một hơi khí lạnh. Chỉ thấy một nữ giới mặc quần áo bệnh nhân tâm thần, tay bị trói, lưỡi bị móc một cái móc sắt, dây xích nối cái móc với thiết bị truyền động hình đĩa mài.

Trong phòng có tiếng xì xì, hẳn là hơi gas rò rỉ, người phụ nữ phải dùng lưỡi kéo thiết bị kia, đóng van lại mới có thể sống sót.

Cấu tạo của cơ quan này rất giống phán đoán của lão già trong tù, càng ngày tôi càng chắc chắn lão có liên quan tới vụ án.

Tôi hô dừng, nhìn chăm chú màn hình, nói: "Bộ quần áo này..."

Tiểu Đào nói: "Trên đó có mã số, hình như bị mài rồi."

Tôi nói: "Đây chính là manh mối, cô xem những chỗ khác không bị mài, chỉ có nơi này, nếu bộ quần áo do hắn trộm bừa được thì cần gì làm vậy, điều này cho thấy bộ quần áo này sẽ tiết lộ tin tức cá nhân của hắn."

Tiểu Đào nhướn mày: "Tống Dương, ý anh là hung thủ từng điều trị trong bệnh viện tâm thần?"

Tôi nói: "Từ tính cách tới giọng điệu nói chuyện, rất có khả năng hắn phải ở trong viện tâm thần tương đối lâu, có thể đi tìm hiểu hồ sơ các bệnh viện tâm thần lớn xem."

Tiểu Đào gật đầu, ghi manh mối vào sổ. Video tiếp tục chạy, những tiếng ú ớ quái đản trong cổ họng nạn nhân vang lên, thực ra là bị sặc khí gas nên ho. Một người lè lưỡi ra ho, thử một cái cũng biết âm thanh thế nào.

Hai má nạn nhân đỏ dần lên, bước chân cũng hơi run, đây là dấu hiệu của ngộ độc khí gas nhẹ. Để sống sót, bà ta chỉ có thể từ từ lùi về phía sau, móc sắt cũng từ từ ghìm xuống, chiếc lưỡi đỏ dần dần bị kéo ra ngoài.

Có vài cảnh sát quay mặt đi, mặc dù hai video trước độ tàn nhẫn cũng không kém, nhưng chặt tay là trong chớp mắt, người mặc giáp cũng không thấy bên trong, không thể kích thích thị giác mạnh như video này.

Tiểu Đào cúi đầu nói: "Tôi phát điên mất."

Tôi nói: "Đừng xem nữa, nếu xem hết video này tối nay sẽ mất ngủ."

Lão Yêu tắt video, Tiểu Đào tuyên bố giải tán. Ra bên ngoài, tôi bảo nàng: "Đã muộn rồi, không cần tiễn, chúng tôi tự bắt xe về trường. Sáng mai cô điều tra mấy lò mổ, tôi muốn tranh thủ tới trại giam."

Tiểu Đào nói: "Gặp lão già kia à, được, lát nữa tôi gọi điện sắp xếp cho."

Lão Yêu chen vào: "Tiểu Tống Tống, hôm nay người ta lao tâm khổ tứ, ngươi có mời ăn cua cá hay dê bò gì không?"

Vương Đại Lý nhổ nước bọt: "Toàn là mấy thứ nhiều đạm, ngươi không sợ mai chảy máu cam à?"

Lão Yêu lim dim: "Không sao, ta sẽ bảo Tiểu Tống Tống giúp ta tiêu bớt đạm."

Tôi nổi da gà toàn thân: "Xem mấy video kinh tởm đó mà ngươi vẫn có tâm trạng ăn uống?"

Lão Yêu gật đầu: "Đương nhiên."

Hắn nằng nặc bắt tôi mời bữa tối, Tiểu Đào nói thẻ tín dụng của nàng điểm thưởng đủ để ăn một bữa hải sản, để Lão Yêu tự đi ăn."

Lão Yêu hớn hở: "Hải sản? Tiểu Đào tỷ tỷ thật quá tốt với ta."

Tiểu Đào liền dùng điện thoại gửi phiếu quà cho Lão Yêu, lúc đó chúng tôi còn thấy ghen tỵ với hắn, sau đó mới ngã ngửa, thì ra hải sản miễn phí chỉ là một bát cơm, một con sò biển nướng, một đĩa rong biển xào. Lão Yêu quay về chửi rủa bị lừa, Tiểu Đào quả thật là giỏi đối phó với loại người như hắn.

Sáng hôm sau, tôi lôi Đại Lý ra ngoài bắt xe tới trại giam. Lúc nói địa điểm đến, tài xế taxi nhìn chúng tôi bằng ánh mắt kỳ quái.

Đại Lý hỏi: "Không tới cục à?"

Tôi đáp: "Không cần, chia binh hai hướng, ta định sẽ gặp lại lão hồ ly kia."

Tới trại Báo Tử Sơn, tôi nói tài xế chờ một lát rồi đón chúng tôi về, hắn hỏi: "Hai người các ngươi là sinh viên, tới đây làm gì?"

Vương Đại Lý ra vẻ thô lỗ, nói: "Đón lão đại bọn ta ra tù, đại ca thụ án giết người, nay mãn hạn."

Sắc mặt tài xế lập tức xanh lét, tôi quay lại trách: "Ngươi nói

thế dọa người ta, chút nữa lấy cái gì mà về?"

Vừa dứt lời quay lại đã thấy tài xế chạy như một cơn gió, khói xe phả đầy mặt chúng tôi, tôi cau mày: "Ngươi xem, cái giá phải trả."

Vương Đại Lý gãi tai: "Bình thường ngươi giả vờ thấy cool lắm mà, sao ta chỉ thử một lần liền gặp trái đắng..."

Tôi cười: "Do cách ngươi chọn đối tượng."

Chúng tôi vào trong trại, do có lời giới thiệu của Tiểu Đào nên quản giáo trực tiếp dẫn tôi vào gặp lão già. Ngồi trong phong một lúc, có tiếng lẻnh xẻng dây xích đi tới, lão già được một quản giáo giải vào, mặt mũi vẫn hồng hào khỏe mạnh, cười: "Sớm nhỉ, ăn gì chưa?"

Tôi không trả lời, lôi ra ba thứ, một bao thuốc, một tờ giấy và một cái bút. Lão già thấy bao thuốc cười híp cả mắt, chẳng khách khí cầm lên rút một điếu, còn lại nhét vào túi.

Tôi nói: "Bọn ta tính sai, thì ra có tới ba vụ án mạng, trước hai nạn nhân lần trước ta nói còn có một nạn nhân khác.". Lão già phả khói, nói: "Tiểu tử, ngươi lại tới tìm ta dựng lại hiện trường?"

Tôi gật đầu: "Phải!"

Tôi miêu tả vụ án một chút, chỉ tả về nạn nhân lúc được tìm thấy. Lão già suy nghĩ một chút, cầm bút vẽ vẽ mấy đường, rồi đưa cho tôi.

Bản phác họa của lão chính là cơ quan chặt tay giống hệt trong video, tôi đột nhiên đập bàn hét lên: "Kỳ Thắng, thành thật khai báo, rốt cuộc ông với hung thủ có quan hệ gì!!!"

Chương 241: Bí mật của lão già

Trước sự hăm dọa của tôi, lão chẳng hề sợ hãi, cười khì khì: "Ta đã nói là không quen biết hắn."

Tôi nghiêm túc chỉ vào bản phác họa: "Thực ra bằng một số cách, chúng ta đã được chứng kiến tận mắt những cơ quan giết người này. Phác họa của ông và chúng cơ bản là giống nhau như đúc, vẫn còn già mồm nói không có quan hệ với hung thủ?"

Lão già lại châm một điếu thuốc, phả một hơi khói, sau đó mới lên tiếng: "Ngươi biết vì sao không?"

Tôi đáp: "Ông hỏi ta?"

Lão chậm rãi giải thích: "Kỹ sư có đầu óc giỏi cơ bản là suy nghĩ giống nhau, chúng ta đều biết cách dùng phương pháp đơn giản nhất để thực hiện mục tiêu, cái này gọi là anh hùng thì thường giống nhau."

Đây là điều tôi không ngờ tới, từ logic mà nói, quả thật có lý, nhưng tôi vẫn luôn nghĩ hai kẻ này có liên hệ.

Thấy tôi im lặng không nói, lão già có vẻ đắc ý, rung chân nói: "Tiểu tử, ngươi còn non nớt lắm, ngươi không moi được thông tin nào từ ta đâu, ta bị xử chung thân, ngươi nhìn cái bộ dạng của ta, liệu sống được mấy năm nữa, tại sao phải giúp các ngươi phá án?"

Tôi đột nhiên đứng lên, dùng động u chi đồng quan sát mắt lão: "Nói như vậy là ông biết gì đó?"

Nét mặt lão già thoáng bối rối, tôi càng tin chắc lão biết chuyện, nhưng rất nhanh lão đã bình tĩnh lại: "Ta không nói thì

ngươi làm gì được ta? Bộ quần áo trên người ta chứng minh ta được luật pháp bảo vệ, ngươi dám động tới lông chân ta, ngươi cũng sẽ được luật pháp bảo vệ."

Tôi nghiến răng: "Lão hồ ly!"

Tôi thừa nhận mình bó tay, chỉ có thể dùng thủ đoạn hạ cấp - hối lộ: "Ông ở đây chắc sinh hoạt không được tốt, lần sau tới ta mang cho ông chút đồ ăn, mua thêm mấy bao thuốc, thế nào?"

Không ít tử tù, hoặc tù chung thân chỉ vì một bữa ăn ngon liền nguyện ý khai báo. Trong phim hình sự thường có đoạn như vậy, cảnh sát cho phạm nhân ăn một đĩa sủi cảo, hắn liền khai nhận toàn bộ. Đây không phải chỉ có trong phim, thực ra phạm nhân cũng là con người, cũng có những dục vọng khác nhau.

Lão già cười: "Đồ ăn thì có gì đáng kể, hay là thế này, ngươi dẫn mẹ ngươi vào ngủ với ta một đêm, ta sẽ nói cho ngươi biết."

Tôi biết thừa lão cố ý chọc giận, chỉ cần tôi động thủ đánh lão thì cuộc gặp sẽ chấm dứt ở đây, sau này cũng không có cơ hội gặp lão nữa cho nên dù tức tới run người, tôi vẫn cố nhịn.

Lão già chỉ đồng hồ trên tường, nói: "Không nói chuyện là hết giờ thăm gặp đấy."

Lão đứng dậy định rời đi, tôi cố gắng vắt óc, chỉ cần là người nhất định sẽ có điểm yếu, nhất định có điểm yếu!

Đúng lúc hắn định đẩy cửa ra, đầu tôi chợt lóe lên một ý, hô: "Tên kia không tuân thủ quy tắc!"

Lão già ngẩn người một chút, quay lại nói: "Cái gì?"

Tôi tiếp tục: "Nạn nhân đã trải qua phán xử, nhưng hắn không phóng thích mà lại giết họ."

Tôi nói với lão già, nạn nhân thứ nhất đã thành công thoát khỏi cơ quan, lại bị dùng móc sắt giết chết. Nạn nhân thứ hai trong lúc phán xử cũng ăn gian, cố ý gài thanh sắt khiến hắn bị ngã.

Lão già sững sờ mấy giây, gằn từng chữ: "Ngươi gạt ta, đưa chứng cứ đây!"

Tôi nói: "Được, cho ông xem bằng chứng."

Tôi gọi điện thoại cho một cảnh sát trong danh bạ, nhờ chụp video giải phẫu tử thi, đoạn nạn nhân lộ lưng rồi gửi cho tôi.

Mấy phút sau, một bức ảnh gửi tới, tôi đưa điện thoại cho lão già nhìn: "Người đàn ông này rõ ràng đã dựa vào chính mình thoát ra được, nhưng lại bị dùng móc sắt đâm sau lưng. Cho nên tên hung thủ này không phải là thẩm phán đúng nghĩa."

Lão già cắn răng mắng: "Con mẹ nó, ta không có thứ học..."

Nói tới đây, biết mình lỡ lời, thoáng cái sắc mặt lão trắng bệch. Tôi chợt hiểu ra: "Hắn là học trò của ông?"

Lão già chống chế: "Ý ta không phải vậy, mà ý muốn nói hắn thừa kế việc ta làm thì cũng coi như là học trò."

Tôi biết có nói nhiều cũng vô ích, đứng dậy: "Bảo trọng, chờ tới khi bắt được hắn, ta sẽ mang cho ông một bao nhuyễn trung hoa."

Đột nhiên lão già xông tới, khiến tôi giật mình. Phản ứng của quản giáo cũng rất nhanh, đạp cửa xông vào, đè đầu lão già xuống bàn, quát lão đàng hoàng một chút. Lão già khàn cả giọng nói: "Tha cho hắn một đường sống, tha cho hắn một đường sống."

Tôi không trả lời, đi thẳng ra ngoài, Đại Lý chờ nãy giờ, hỏi tôi có phát hiện gì không, tôi đáp: "Bây giờ tới điều tra một ngôi

trường."

Trước đây Kỳ Thắng là giảng viên, trong trường ắt có nhiều học trò. Từ phản ứng của lão có thể thấy hung thủ quan hệ rất mật thiết với lão, hắn không chỉ là thầy với trò, mà tình cảm còn như cha con.

Ngoài trại giam không bắt được xe, chờ nửa ngày có một tên đàn em tới đón đại ca ra tù, chúng tôi đành phải đi nhờ. Trên đường đi, tên đại ca mới ra tù kia ăn nói lớn tiếng, nói phải tìm mấy nữ nhân để thỏa mãn, rồi thì tìm đánh tàn phế kẻ thù. Trong xe khói thuốc mịt mù, khạc đờm bừa bãi, Vương Đại Lý sợ hãi ngồi co một góc.

Đã lấy được manh mối quan trọng, tâm trạng tôi tương đối khá, liền nhỏ giọng nói với Đại Lý: "Nào, để ta diễn kịch cho ngươi xem."

Tôi giả vờ rút điện thoại, cố ý làm rơi giấy chứng nhận xuống sàn, sau đó nói với tên đại ca: "Làm phiền, ta bị rớt đồ, nhặt giùm một chút."

Đại ca đang trò chuyện hăng say với đàn em xem tiểu thư nào ngon mắt trong hộp đêm, liếc xuống một cái, đột nhiên sững sờ, sau đó nhìn tôi, khó khăn nuốt nước bọt một cái.

Tên đàn em không biết chuyện, vẫn ngồi ghế trước lảm nhảm không ngừng: "Đại ca, đệ biết một quán mới mở, toàn là nữ sinh non tơ, tối nay gọi riêng cho ca một bé, hưởng thụ cho sướng..."

Lời còn chưa dứt, tên đại ca tát đánh bốp vào mặt hắn, nói: "Nói bậy bạ gì đó, sau khi ra tù ta phải sửa đổi thật tốt, mới không phụ lòng chính phủ."

Sau đó hắn nhặt giấy chứng nhận lên, đưa hai tay cho tôi, cười rạng rỡ: "Thất kính thất kính, những lời tôi vừa nói chỉ là đùa vui,

đừng coi là thật, đừng coi là thật."

Tôi nhận lấy giấy chứng nhận, vỗ vai hắn: "Hôm nay ngươi ngồi xe này ra ngoài, mấy hôm nữa lại ngồi xe khác quay lại trại giam, vậy thì khó coi quá, đúng không?"

Đại ca giang hồ gật đầu lia lịa: "Phải phải tôi nhất định sẽ hoàn lương, làm lại từ đầu. Còn chưa biết ngài xưng hô thế nào?"

Tôi không trả lời hắn, mà nói: "Ta nhớ mặt ngươi rồi, đừng để ta gặp lại ngươi ở hoàn cảnh không thích hợp, biết chưa?"

Tên đại ca gật đầu như gà mô thóc, so với hắn cách đây 5p thật như hai người khác nhau.

Sau đó, cả quãng đường hắn ngồi câm như hến, còn ngoan hơn học sinh tiểu học bị phạt. Vương Đại Lý nhỏ giọng: "Dương tử, ngươi đúng là một bộ sách giáo khoa về diễn xuất."

Chúng tôi tới ngôi trường lão già từng công tác, Học Viện Cơ Khí. Có giấy chứng nhận trong tay, việc tìm hồ sơ rất thuận lợi.

Một phụ nữ trung niên là phụ trách văn phòng mang tới một hòm hồ sơ sinh viên, Vương Đại Lý kinh ngạc: "Nhiều như vậy?"

Người phụ trách nói: "Đây có gì mà nhiều, một giảng viên dạy năm sáu lớp một kỳ, Kỳ Thắng có 30 năm công tác, các ngươi thử đoán xem."

Tra lần lượt từng sinh viên quả thật là công việc quá khổng lồ, tôi nói: "Hồ sơ chúng tôi mang về trước, sàng lọc lại rồi hai ngày nữa mang trả."

Người phụ trách có vẻ không tình nguyện, nhưng nể tôi là cảnh sát nên miễn cưỡng đồng ý. Tôi cảm ơn một tiếng, bà ta lại hỏi: "Chẳng phải Kỳ Thắng đã xét xử rồi ư, sao cảnh sát lại điều tra hắn, có phải hắn lại phạm tội gì không?"

Tôi nói: "Điều này không tiết lộ được, tôi hỏi chút, trong trường có giảng viên nào quan hệ tương đối khá với Kỳ Thắng không?"

Bà ta nói: "Các ngươi có thể đi tìm vợ cũ của hắn, trước đây cũng là giảng viên trong trường."

Tôi vui vẻ hỏi: "Đi đâu có thể tìm được bà ấy?"

Người phụ trách chỉ vào mình, nói: "Chính là ta đây."

Chương 242: Thiên tài và ác quỷ

Tôi mừng rỡ, thế thì đỡ mất công chạy đi chạy lại, nói: "Giảng viên, mời bà ra ngoài uống ly nước."

Bà ta đồng ý, chúng tôi tìm một quán trà ngoài trường, gọi một bình long tỉnh. Người phụ trách họ Cao, tuổi tác có vẻ ngoài 40, chênh lệch khá lớn với Kỳ Thắng, tôi liền hỏi: "Dì Cao, bà và Kỳ giảng viên kết hôn bao lâu rồi?"

Dì Cao đáp: "Hơn 20 năm trước, thực ra trước kia ta cũng là một sinh viên trường này. Đừng có thấy hắn bây giờ là một lão già mà coi thường, lúc trẻ hắn là một nhân tài phong lưu phóng khoáng. Ta với hắn, mối tình thầy trò này mọi người đều phản đối, nhưng lúc đó ta là kẻ mù quáng, chỉ muốn cưới hắn. Haiz, nếu từ đầu nghe lời khuyên ngăn của gia đình thì khác rồi, người này tính tình hơi hoang tưởng, cả đời lăn lộn cũng không vươn lên được, sau đó còn làm ra chuyện tày trời, ta cũng bị hắn hại muốn chết. Ta là thân nhân của tội phạm, nhà trường không cho ta đứng lớp, bây giờ công việc ở phòng hồ sơ này ngày nào cũng ngập đầu."

Nói tới đây, dì Cao thở dài một tiếng, lau nước mắt, tôi hỏi: "Kỳ giảng viên có học trò xuất sắc nào không?"

Dì Cao gần như không cần suy nghĩ, đáp: "Có một đứa."

Sinh viên kia tên là Uông Nhất Chu, đặc biệt đam mê cơ khí, thường xuyên cùng Kỳ Thắng thảo luận vấn đề. Chỉ cần Kỳ Thắng lên lớp, hắn cũng tới nghe, dù không đăng ký tín chỉ.

Uông Nhất Chu là một cô nhi, thân thế đáng thương, cứ lễ tết

là Kỳ Thắng gọi hắn tới nhà ăn cơm, hai người cùng nhau loay hoay làm mất phát minh nhỏ. Lúc đó dì Cao còn trêu ghẹo chồng mình, thích đứa nhỏ này như vậy chi bằng nhận hắn làm con nuôi.

Đứa nhỏ này cũng rất có tâm, lúc Kỳ Thắng bị cảnh sát bắt đi, hắn ở cổng trường quỳ theo hướng xe cảnh sát rất lâu, sau giờ làm cũng thường xuyên đến thăm dì Cao, kéo dài cho tới lúc bà ly hôn, tái giá mới thôi.

Nghe bà ta nói, tôi thuận tay lật giở đống hồ sơ trong hòm. Hồ sơ được sắp xếp theo thứ tự chữ cái nên rất nhanh đã tìm được của Uông Nhất Chu.

Trong ảnh là một thanh niên hào hoa phong nhã, đeo kính, ánh mắt có vẻ u uất. Trông thất gương mặt này, trực giác mách bảo tôi hắn chính là hung thủ.

Dì Cao hỏi: "Đồng chí cảnh sát, vụ án đã qua 10 năm rồi, tại sao đột nhiên ngươi lại muốn điều tra những thứ này, chẳng lẽ đứa nhỏ này làm chuyện gì quá đáng bên ngoài?"

Tôi nói: "Sao bà lại hỏi vậy, hắn giống một kẻ dễ gây chuyện sao?"

Dì Cao trầm sắc mặt, nói: "Giáo viên nhìn người luôn rất chính xác, ta cảm thấy đứa nhỏ này cùng chồng cũ của ta rất giống nhau, đều có chút hoang tưởng."

Tôi nói: "Trong đám hậu nhân 8x, 9x rất nhiều người cũng hơi hoang tưởng, chuyện này cũng thường tình."

Dì Cao lắc đầu: "Hắn không phải hoang tưởng bình thường, nói thế nào nhỉ, hắn có tiền sử bệnh tâm thần."

Nghe lời này, tôi càng khẳng định Uông Nhất Chu là nghi phamh, nhưng vẫn phải hỏi hắn bị bệnh gì.

Dì Cao nói: "Cũng không đến nỗi nghiêm trọng như tâm thần phân liệt, mà chỉ là hay gây gổ với người nhà, tức giận đập đầu vào tường. Người nhà mang hắn vào bệnh viện tâm thần, hắn lại làm náo loạn trong đó, không chịu điều trị, cắn bị thương mấy y tá. Bệnh viện này căn bản quá nhiều bệnh nhân, không kham được hết, nên có tính chất gần giống nhà tù, chính là cô lập những kẻ đầu óc có vấn đề, càng không tuân phục thì càng bị hành hạ. Hắn bị bác sĩ mang đi chích điện, mấy loại cưỡng chế điều trị nào đó, sau khi ra ngoài rõ ràng ta thấy trạng thái tinh thần của hắn càng không ổn định."

Tôi nói: "Người nhà? Chẳng phải ban nãy bà nói hắn là cô nhi sao?"

Dì Cao giải thích: "Tình hình của hắn có hơi phức tạp, khi bé là một cô nhi, sau đó không biết từ đâu nảy ra một người cha, mang hắn về nuôi."

Tôi hỏi, cha Uông Nhất Chu làm nghề gì, dì Cao không biết. Tôi nhớ, hồ sơ năm đó Kỳ Thắng giết ba người, lần lượt là hiệu trưởng, giáo viên sàm sỡ trẻ em, còn có một tên bán rượu giả, liền lấy một tờ giấy, viêt tên ba người bị hại lên, hỏi: "Ba người này bà có quen không?"

Dì Cao nói: "Mười năm trước ta có dự khán phiên tòa xử Kỳ Thắng, đây là ba nạn nhân. Có điều ta chỉ biết rõ người đầu tiên, đó là hiệu trưởng Nhâm. Thường ngày hiệu trưởng Nhâm rất có thành kiến với Kỳ Thắng, Kỳ Thắng cũng chả ưa gì ông ta. Sau đó có một lần hiệu trưởng Nhâm ăn cắp luận văn của Kỳ Thắng biến thành của mình, ta nghĩ Kỳ Thắng làm ra chuyện động trời này một phần cũng do hiệu trưởng Nhâm kích thích."

Hỏi thêm cũng chẳng có manh mối nào, tôi cảm ơn một tiếng, hòm hồ sơ cũng không mang đi, chỉ lấy hồ sơ của Uông Nhất Chu.

Ra khỏi quán đã là buổi trưa, Vương Đại Lý kêu gào đói bụng.

Tôi vì để tâm vụ án nên cũng chẳng thiết ăn uống, liền tùy tiện tìm một quán mỳ, gọi hai bát mỳ bò. Đang ăn, tôi gọi điện cho Tiểu Đào, hỏi tiến triển bên nàng tới đâu.

Giọng Tiểu Đào có vẻ không vui: "Không thuận lợi lắm, toàn bộ nhân viên của ba lò mổ được sàng lọc như cái rổ, nhưng không tìm được người phù hợp."

Tôi hỏi: "Những người đã thôi việc?"

Nàng cười khổ: "Anh cho là tôi không nghĩ tới sao, danh sách nhân viên từ 20 năm trước tôi cũng lật ra xem rồi, không có."

Tôi suy nghĩ, nói: "Không có trong lò mổ, chẳng lẽ là hộ cá thể bán thịt?"

Tiểu Đào thở dài: "Phạm vi này quá rộng, lại phải bận rộn rồi."

Tôi nói: "Bên này thì tôi lại moi ra được ít manh mối, có thể điều tra giúp tôi một người không?"

Tiểu Đào hỏi: "Có số cmnd không, đọc cho tôi, lát nữa tôi gửi hồ sơ qua mail."

Ăn mỳ xong thì Tiểu Đào gửi hồ sơ hộ tịch của Uông Nhất Chu qua cho tôi.

Cột mẫu thân ghi là đã chết, cột phụ thân cũng ghi là đã từ trần. Vốn tôi tưởng người cha đột nhiên nảy ra chỉ là cha nuôi, nhưng liếc qua thời gian từ trần của cha đẻ thì lại là 10 năm trước.

Nhìn tên cha đẻ, tôi cả kinh kêu lên: "Sao lại trùng hợp như vậy?"

Vương Đại Lý kinh ngạc nói: "Làm gì mà giật mình ghê vậy, chẳng giống ngươi bình tĩnh thường ngày gì cả."

Tôi kích động nói: "Có một phát hiện quan trọng, nạn nhân thứ 3 của vụ án 10 năm trước chính là cha đẻ của Uông Nhất Chu."

Vương Đại Lý cầm điện thoại của tôi, xem một chút rồi hỏi: "Sao hai cha con lại khác họ?"

Tôi đáp: "Uông Nhất Chu theo họ mẹ, đại khái là năm xưa hai mẹ con họ bị cha bỏ rơi, sau này quay lại nhận nuôi."

Vương Đại Lý tặc lưỡi: "Tiểu tử này thật đúng là không có trái tim, thầy giáo giết cha mình, hắn lại còn quỳ lạy cảm tạ?"

Tôi lắc đầu: "Chỉ e sự tình không đơn giản như vậy."

Nạn nhân thứ nhất là hiệu trưởng, người thứ hai là giảng viên xâm hại trẻ em ở cô nhi viện, người thứ ba là cha đẻ Uông Nhất Chu, ba người này đều đã từng gặp hắn. Năm đó là Kỳ Thắng tự thú, Vương Nguyên Thạch đã nói ngay từ đầu rằng ông ta cảm giác hắn không phải hung thủ.

Tới đây, chân tướng đã rõ, Kỳ Thắng căn bản không giết người, ba nạn nhân là do Uông Nhất Chu giết, Kỳ Thắng nhận tội thay trò yêu.

Ba nạn nhân 10 năm trước là vật thí nghiệm của Uông Nhất Chu, 10 năm sau hắn chuyển mình thành Hình Giả Tật Phong, thủ pháp càng ngày càng chuyên nghiệp.

Nghe tôi nói hết, Vương Đại Lý kinh ngạc: "Lão già này ngây thơ vậy, tại sao phải bảo vệ một hung thủ giết người?"

Tôi nói: "Chắc là không muốn thấy tiền đồ của học trò cưng bị hủy. Đây cũng chỉ là suy đoán của ta, tuy nhiên muốn chứng minh không khó, chỉ cần bắt được Uông Nhất Chu. Đi, chúng ta đi khám phá hành trình tinh thần của tên sát nhân này!"

Chương 243: Cơ Vương

Trưa nay, tôi với Vương Đại Lý đi bốn nơi, theo thứ tự là cô nhi viện hồi nhỏ Uông Nhất Chu ở, bệnh viện tâm thần, chỗ ở của cha hắn, và một công ty hắn làm việc nửa năm.

Những manh mối thu thập được tương đối nhỏ lẻ, tôi tổng hợp lại một chút, lúc nhỏ mẹ của Uông Nhất Chu qua đời, hắn được đưa vào cô nhi viện. Hắn là một đứa bé khép kín, nhưng cực kỳ có hứng thú đối với máy móc, cơ khí, mỗi khi có xe hơi chạy qua đều nhìn không chớp mắt, có khi còn ngồi xổm giữa sân quan sát tài xế sửa xe, hỏi cái này cái kia đến mức tài xế cũng phải né tránh. Hắn còn thường xuyên mở tung những thứ trong viện như đồng hồ, đồ điện để mày mò, bị giáo viên phát hiện đánh cho một trận.

Năm 13 tuổi hắn được chính cha đẻ nhận về nuôi, nhưng thời gian này cũng chẳng hạnh phúc. Cha hắn là một người rất nóng tính, Uông Nhất Châu là sản phẩm trong một lần say rượu của ông ta.

Có một lần, Uông Nhất Chu thiết kế một cơ quan nhỏ trêu chọc nhà hàng xóm, đẩy cửa một cái thì có thùng nước đổ ụp từ trên xuống, người hàng xóm sang mách cha hắn. Người cha không nói lời nào, một cước đạp Uông Nhất Chu ngã vào cửa sổ, gáy đập lên bệ cửa khiến cả người co giật, máu mũi chảy ồ ạt. Cha hắn vừa uống rượu vừa mắng hắn giả vờ, nhưng người hàng xóm không chịu nổi cảnh đó, đưa hắn đi bệnh viện, nếu không cái mạng hắn đã không giữ được.

Theo hàng xóm kể lại, lúc còn bé Uông Nhất Chu thỉnh thoảng bị thương, sắc mặt luôn trắng bệch, tái nhợt, chưa bao giờ thấy

hắn cười.

Có lần hắn mất ba tháng làm một cái người máy điều khiển từ xa, cha hắn viện cớ không chịu làm việc đàng hoàng, giẫm nát người máy của hắn. Uông Nhất Chu khóc tới tan nát cõi lòng.

Đồng nghiệp công ty Uông Nhất Chu thì nói, hắn là một quái nhân. Thường ngày lầm lì ít nói, quan hệ xã hội gần như là con số 0, chỉ yêu thích đọc sách về cơ khí. Có lần xe của giám đốc bị hỏng, cửa hàng sửa chữa cũng không tìm ra lỗi, hắn chỉ dùng tai nghe tiếng máy là phát hiện điểm trục trặc.

Đáng tiếc là Uông Nhất Chu không có quan hệ tốt với công ty, chỉ đi làm nửa năm rồi nghỉ việc.

Nghe xong nhưng lời kể lại này, tôi lại cảm thấy có chút cảm thông với Uông Nhất Chu, từ nhỏ hắn đã có thiên phú tuyệt vời về máy móc, nhưng môi trường xung quanh luôn kìm nén hắn, trừ ân sư Kỳ Thắng có con mắt tinh tường, không có bất kỳ ai khích lệ hắn nửa câu.

Có thể nói, chỉ cần tạo điều kiện thật tốt cho Uông Nhất Chu phát triển, hắn sẽ là kỹ sư chế tạo máy bay chiến đấu tiêm kích 20 tiếp theo, thậm chí còn có thể giữ chức Liêu Ninh trong các kỹ sư hàng không mẫu hạm.

Tôi nhớ trước đây có đọc được một câu nói, thể chế xã hội Trung Quốc chính là gông xiềng đặt lên vai thiên tài, hắn chính là một ví dụ tốt nhất.

Có thể nói nội tâm méo mó của hắn được hun đúc qua những trận đòn vô lương tâm của giáo viên cũng như cha hắn, nhưng tôi không phải là bác sĩ tâm lý, việc tôi có thể làm chỉ là giúp cảnh sát cách ly hắn khỏi xã hội, không để hắn dùng máy móc hại người nữa.

Điều tra xong, về tới trường đã là hơn 7h tối, Vương Đại Lý đã mệt rã rời, hắn nói: "Dương tử, sao ngươi khỏe thế, chạy khắp nơi cả buổi mà không mệt?"

Tôi hỏi: "Ngươi có biết tại sao phụ nữ đi mua sắm cả ngày không biết mệt không?"

Vương Đại Lý kinh ngạc la lên: "Tự ví mình với phụ nữ, thôi ngươi cứ giữ cho riêng mình đi."

Mẹ nó, tôi đang định nói là con người làm việc mình hứng thú sẽ quên đi mệt mỏi, hắn đã nhảy vào họng, liền lườm hắn một cái: "Tiểu tử này sao bây giờ ngươi giống hệt Lão Yêu, hở một chút là trêu chọc ta?"

Mặc dù trong lòng không mệt, nhưng hai chân tôi đã mỏi rã, cố gắng chịu đựng, về tới phòng lấy dầu nóng xoa bóp, thật là dễ chịu. Tôi bây giờ mới cảm nhận sâu sắc được cuộc sống của cảnh sát, thật không dễ dàng.

Ngủ một mạch tới sáng, chợt có điện thoại của Tiểu Đào: "Rảnh thì tới đây một chuyến đi, chúng tôi tìm ra hiện trường vụ án rồi."

Tôi đáp: "Tới ngay!"

Tôi gọi Vương Đại Lý, bắt xe tới địa điểm Tiểu Đào nói, từ xa đã trông thấy mấy xe cảnh sát đỗ dưới một căn nhà ba tầng nhỏ. Vừa bước vào, Băng Tâm đã chạy ra đón: "Hoan nghênh hoan nghênh, Tống Đại thần thám dẫn theo trợ lý tới hiện trường cố vấn."

Tôi cười: "Muội nhìn muội xem, không hổ là con gái cục trưởng, nói lời xã giao mà không cần đỏ mặt."

Tôn Băng Tâm kéo tay tôi: "Tống Dương ca ca, các huynh thật quá đáng, Vương thúc vừa kể hôm trước mọi người xem mấy

video kích thích lắm, vậy mà không báo cho muội."

Tôi cười: "Với lá gan của muội chắc chắn sẽ mất ngủ, tốt nhất là không nên xem thì hơn."

Nàng đáp: "Đừng có coi thường muội, muội không giống hồi bé nữa, bây giờ lá gan đã to hơn..."

Tôi ngắt lời: "Hiện trường đâu?"

Băng Tâm dẫn chúng tôi xuống một phòng ngầm dưới đất, khá rộng rãi. Hoàng Tiểu Đào, Vương Nguyên Thạch và các cảnh sát khác đang ở bên trong, đây chính là nơi giam giữ nạn nhân thứ nhất. Trong phòng trống hoác, tổ kỹ thuật phun luminol trên đất, rất nhiều vết máu hiện ra.

Tôi hỏi Tiểu Đào: "Tìm được bằng cách nào?"

Nàng đáp: "Nhờ có sự nhắc nhở của anh, tới nhà máy điện điều tra một chút là ra."

Cỗ máy Hình Giả Tật Phong chế tạo đã bị đem đi từ lâu, lúc cảnh sát xông vào thì hiện trường đã như thế này.

Chủ nhân căn nhà vừa mới bị gọi đến tra hỏi, hắn nói phòng ngầm này là cho thuê, người thuê làm kho hàng gì đó một thời gian, gần đây mới trả phòng, chưa cho người khác thuê, hắn hoàn toàn không biết bên trong xảy ra việc đáng sợ như vậy.

Khóa cửa có dấu vết bị cạy phá, hẳn là Hình Giả Tật Phong lén vào đây, hắn sẽ không ngu tới mức chính mình thuê phòng.

Tiểu Đào thở dài: "Hiện trường đã bị tẩy rửa bằng chất khử trùng, đến cọng tóc cũng không lưu lại, tìm được nơi này cũng chẳng có ý nghĩa lớn gì."

Tôi hỏi: "Tìm được Bì Bì Hà chưa?"

Nàng cười khổ: "Tìm được thì chúng tôi còn ở đây làm gì? Bên anh thì sao?"

Tôi nói những phát hiện của mình cho nàng nghe, Tiểu Đào khen: "Một mình anh thu thập bằng cả đội chúng tôi, chỉ một ngày đã tra được manh mối quan trọng như vậy, bội phục bội phục!"

Vương Đại Lý ung dung nói: "Còn có tôi nữa."

Tôi cảm thấy chỗ này điều tra chẳng được gì, đề nghị thu quân, Tiểu Đào đồng ý. Lúc từ tầng hầm đi ra, tôi chăm chú nhìn tờ quảng cáo nhỏ trên cột điện, ngẩn người mấy giây, Băng Tâm cười: "Xem gì vậy, bệnh của huynh lại được chữa à?"

Tôi quở trách: "Đừng nói bậy bạ, ta đang xem quảng cáo cho thuê phòng."

Trên cột điện có mấy số điện thoại hút hầm cầu, mở khóa, cho vay, trong đó có cả quảng cáo cho thuê tầng hầm, tôi nói: "Làm sao hung thủ biết ở đây có phòng ngầm bỏ trống nhỉ?"

Hoàng Tiểu Đào chợt động linh cơ: "Ý anh là hắn sống ở gần đây?"

Tôi ngắm nhìn bốn phía xung quanh, sau đó gật đầu: "Đúng, nhất định hắn rất quen thuộc địa bàn khu vực này, biết nhà ai dán quảng cáo, thậm chí có thể ở một căn phòng ngay trong tầm mắt chúng ta hiện giờ."

Tiểu Đào vỗ tay cái bốp: "Nếu đã xác định được danh tính, vậy thì lần lượt tra hỏi từng nhà."

Công việc này giao cho đội cảnh sát, Băng Tâm lấy chút điểm tâm ra, chúng tôi ngồi trong xe vừa ăn vừa nói chuyện. Tới khoảng hơn 9h, Tiểu Đào gọi điện về, giọng không giấu nổi sự hưng phấn: "Tống Dương, mau tới đây, chúng tôi tìm được chỗ hung thủ ở rồi."

Chương 244: Bom hẹn giờ

Ba người chúng tôi hỏa tốc chạy tới, căn phòng kia là tầng trệt của một căn nhà. Vừa vào cửa tôi đã ngửi thấy mùi hôi thối, trong phòng thiết kế đơn giản, có hai phòng ngủ, phong cách hoàn toàn khác nhau, thì ra có hai người thuê chung căn này.

Tuy nói đồ đạc bên trong đơn sơ, nhưng trong gạt tàn đầy mẩu thuốc nhuyễn Trung Hoa, trên bàn có chai Whiskey uống dở, thùng rác vứt đầy hộp đồ ăn đắt tiền, trong tủ lạnh thì đầy đồ ăn vặt, điều này cho thấy người sống ở đây vốn rất nghèo, sau đó đột nhiên phát tài.

Trên ban công sân thượng được quây kín hoàn toàn, tôi thấy mấy con dao chọc tiết, thớt, và dũa mài dao vứt dưới đất. Quả nhiên Bì Bì Hà là một tên đồ tể, sau khi làm webcaster thì bỏ nghề, dụng cụ vứt tùy tiện ở nhà.

Cách khu này không xa là một cái chợ, Tiểu Đào đã cho người đi hỏi thăm, rất nhanh đã xác định được thân phận của hắn.

Chúng tôi vào trong một phòng ngủ, căn phòng này được sắp xếp vô cùng gọn gàng, có một máy vi tính, trên giá tường là những mô hình xe hơi, và radio tự lắp ráp, trên bàn còn có một chiếc xe hơi điều khiển từ xa nhỏ bị tháo rời.

Trên tủ TV không có TV, nhưng có một cơ quan khá phức tạp, tôi vừa đụng vào thì một quả bóng nhỏ lăn ra từ điểm xuất phát, kích hoạt nhiều cơ chế khác nhau trên đường đi, cuối cùng rơi vào một chiếc hộp, rất thú vị.

Vương Đại Lý lao lên giường, hai tay ôm đầu: "Tống Dương, ngươi đừng lộn xộn, ngộ nhỡ kích hoạt khí độc hay chất nổ thì

sao?"

Tôi nói: "Đồ gà mờ, cái này gọi là Rube Goldberg, một thứ đồ chơi trí tuệ."

Vương Đại Lý la lên: "Vậy ngươi cũng đừng đụng lung tung, để lại vân tay thì sao?"

Hoàng Tiểu Đào sầm mặt: "Ngươi còn mặt mũi nói người khác ư? Xuống giường mau!"

Căn phòng này khỏi nói cũng biết chính là phòng của Hình Giả Tật Phong, manh mối nhiều vô cùng, tất cả tổ kỹ thuật đều vào làm việc, chật chội, chúng tôi sang phong bên cạnh xem xét một chút.

Phòng của Bì Bì Hà ngược lại rất bừa bộn, nhìn cũng biết tên này thường ngày tác phong sinh hoạt xuề xòa, không câu nệ tiểu tiết. Quần áo bẩn ném đầy trên giường, hai bên đầu giường thì toàn là mẩu thuốc với vết đờm, đại khái là thường nằm trên giường, vừa hút thuốc vừa khạc nhổ lên tường.

Mép giường bày đầy các chai đồ uống, chất lỏng bên trong vàng khè, có thể là buổi tối quá lạnh, không muốn đi vào nhà vệ sinh, nên dùng chai nước để giải quyết.

Cảnh cửa sổ có một bàn máy vi tính, bàn phím dính đầy tàn thuốc, bên cạnh là một xiên thịt nướng ăn dở, trong sọt rác có mấy cuộn giấy. Trên tường dán hai tờ áp phích kỹ bẩn thỉu, có lẽ là hai tấm áp phích hai người mà Bì Bì Hà sùng bái nhất - Người phát minh ra thuốc nổ Nobel, cùng với Deidara trong 'Naruto'.

Băng Tâm vô cùng khinh ghét, mắng: "Quá độc ác, một con người sao có thể sống như vậy, cần phải có chế tài giáo dục những kẻ bẩn thỉu lười biếng như hắn."

Tiểu Đào cũng nói: "Thật kinh tởm, một giây cũng không muốn

ở, nghi phạm này mà đứng trước mặt, tôi phải đeo găng tay mới dám bắt hắn."

Tôi không khỏi suy nghĩ, hai kẻ tính cách trái ngược lớn như vậy sao có thể là bạn cùng phòng? Do webcaster phải ở chung một chỗ, hay là ở chung rồi mới ngoài ý muốn phát hiện đối phương cũng là một webcaster?

Lúc này có tiếng nhai nhai phía sau lưng, quay đầu lại thì ra Vương Đại Lý đang ăn túi hạt sen mà Băng Tâm cho hắn, tôi nói: "Đừng có ăn ở đây!"

Tiểu Đào quát: "Cất!"

Vương Đại Lý giật mình, một viên hạt sen rơi xuống gầm giường, hắn liền nằm rạp xuống đất để nhặt, sau đó cứ chổng mông bất động, tôi đá hắn một cước nói: "Làm gì vậy, luyện Yoga à?"

Đại Lý giơ tay vẫy vẫy tôi: "Đừng nói, dưới gầm giường có đồ."

Nghe câu đó, chúng tôi đồng loạt nằm xuống, nhìn vào gầm giường. Chỉ thấy trong gầm giường có một đồ vật, phía trên đầy dây điện, một vật hình lập phương được quấn băng dính đen, còn có một màn hình đồng hồ điện tử, số hiển thị phía trên đang nhảy.

Đây là bom hẹn giờ!

Tiểu Đào biến sắc: "Mau lui ra ngoài, khẩn cấp gọi chuyên gia gỡ bom tới chi viện."

Lúc nàng nói chuyện, trị số lại nhảy mấy cái, lúc đầu chạy lên tới 20, sau đó lại chạy về 0, tôi chợt hiểu ra: "Đừng nói chuyện, đây là bom cảm ứng chấn động."

Quả bom này khác bom bình thường ở chỗ, đó là được trang bị thiết bị cảm ứng chấn động, chỉ cần có xung động mạnh truyền tới

sẽ phát nổ. Đây cũng chẳng phải công nghệ cao siêu gì, những bóng đèn điều khiển bằng âm thanh chúng ta thường thấy cũng dựa trên nguyên lý này. Vừa nãy vào căn nhà, tôi có phát hiện bóng đèn cảm ứng không hoạt động, chắc linh kiện đã bị Bì Bì Hà tháo ra lắp vào trái bom này.

Lúc tôi nói chuyện, trị số lại nhảy mấy cái, sau đó về 0, Đại Lý nhỏ giọng: "Tống Dương, ngươi nói bé thôi, kẻo nó nổ."

Tôi gật đầu: "Nói chuyện bình thường chắc không sao, nếu không nó đã sớm phát nổ..."

Đột nhiên có tiếng lách cách vang lên khiến tôi toát mồ hôi lạnh, trong phòng có một giọng nói cất lên: "Các vị, ta muốn chơi một trò chơi!"

Đó là một giọng nói đã qua xử lý, hắn vừa nói xong thì không nhịn được bật cười vui vẻ, nói: "Cảnh sát thúc thúc, ta chính là Bì Bì Hà mà các ngươi đang tìm. Tìm được tới đây, ta phải khen ngợi các ngươi một câu, rất có năng lực."

Tôi đứng dậy, thấy trên bàn có một máy MP3, không biết chạy từ lúc nào, đoạn văn này có thể đã được ghi âm từ trước.

Giọng nói kia tiếp tục: "Không biết các ngươi có phát hiện món quà nhỏ dưới gầm giường không, giờ thì biết rồi nhé. Đừng căng thẳng quá, ta giải thích đơn giản một chút, đây là một quả bom có hai cách kích hoạt, một cách kích hoạt đó là giá trị xung động nhảy tới 100, có điều không cần lo lắng, các ngươi có thể nói chuyện hoặc đi lại bình thường, nhưng nếu gỡ nó ra, sẽ Ầm, cũng đừng sợ quá mà ngồi lên giường, sẽ Ầm luôn!"

Sắc mặt Vương Đại Lý sắc mặt trắng bệch, vừa rồi hắn mới nhảy lên giường ở phòng bên cạnh. Tiếng nói từ máy Mp3 rất lớn, các cảnh sát viên cũng chạy vào hỏi tình hình, tôi liều mạng xua tay bảo họ đừng làm ầm ĩ.

Bì Bì Hà nói tiếp: "Cách kích hoạt thứ hai đó là điều khiển từ xa, trong phòng ta có lắp mấy camera kín đáo, theo dõi nhất cử nhất động của các ngươi. Nếu sau khi nghe được đoạn thu âm này mà có người muốn đi ra ngoài, hoặc có ai muốn vào, ta sẽ nhấn nút, đưa các ngươi chầu trời."

Tiểu Đào nghiến răng nói: "Ngươi rốt cuộc muốn làm gì?"

Đối phương chỉ là đoạn thu âm, không trả lời mà nói tiếp: "Các ngươi đừng kích động, cười một cái đi. Bắt đầu từ bây giờ, ta nói gì các ngươi phải làm theo như thế, mạng các ngươi nằm trong tay ta. Đầu tiên, cởi bỏ cảnh phục ra, cho các ngươi 5 phút."

Mọi người trố mắt nhìn nhau, hoàn toàn không biết phải làm gì. Tiểu Đào lặng lẽ bật bộ đàm, đeo vào thắt lưng, cố ý nói lớn: "Mọi người im lặng một chút, hung thủ có gắn một quả bom điều khiển từ xa trong phòng, không ai được phép ra vào, chúng ta tạm thời làm theo lời hắn, tranh thủ thêm ít thời gian."

Tất cả đều kinh ngạc, niềm vui tìm được chỗ ở của hung thủ đã bị quét sạch, thì ra đây chỉ là cái hố hung thủ đào sẵn cho chúng tôi nhảy xuống.

Tôi quan sát xung quanh, phát hiện trên kệ sách có một quyển bị đục lỗ, bên trong phát ra tia hồng ngoại, hẳn là một camera của hung thủ.

Tôi chỉ thứ đó, nói: "Các vị, chúng ta tạm thời không chết, bởi vì chúng ta đang bị phát sóng trực tiếp!"

Chương 245: Trò chơi tử vong

Hoàng Tiểu Đào đi tới nhấc quyển sách xuống, quả nhiên phía sau là một camera, định hủy nó đi, tôi vội ngăn lại: "Tàm thời không hủy được, nếu cắt ngang buổi livestream chúng ta có thể bị nổ chết."

Hoàng Tiểu Đào mắng: "Vậy để tên khốn này muốn làm gì thì làm sao?"

Tôi đoán Bì Bì Hà sẽ bắt chúng tôi làm các loại hành động, chơi chán mới nhấn nút. Livestream trên mạng cũng giống như mãi võ lề đường, đầu tiên phải tạo náo nhiệt hấp dẫn người xen, cho nên chúng tôi sẽ tạm thời không gặp nguy hiểm, hắn cũng sẽ không đưa ra yêu cầu gì quá mức.

Tôi hỏi Tiểu Đào: "Trên camera có micro không?"

Tiểu Đào nhìn kỹ một chút: "Hình như không có, nếu như Lão Yêu ở đây thì hay quá, có thể dùng kỹ thuật tiếp viện."

Bộ đàm của nàng đang ở trạng thái mở, mỗi câu nói của chúng tôi, cảnh sát bên ngoài đều nghe được, chắc chắn lát nữa Lão Yêu sẽ được gọi tới.

Tôi nói: "Có nhớ cái oto điều khiển từ xa trong phòng bên kia không, quả bom này hẳn là làm tạm bợ từ những thứ có sẵn, tín hiệu điều khiển từ xa của oto đồ chơi bán kính cũng không quá xa."

Một cảnh sát nói: "Ta từng mua xe đồ chơi điều khiển từ xa cho con, trong sách hướng dẫn nói, tín hiệu điều khiển chỉ trong bán kính 50m."

Tiểu Đào gật đầu: "Nói cách khác, Bì Bì Hà trốn trong khoảng 50m gần chúng ta."

Lúc này, máy Mp3 lại phát ra giọng của Bì Bì Hà: "Còn 1 phút!"

Chúng tôi trố mắt nhìn nhau, có người hỏi: "Cởi sao?"

Tiểu Đào khoát tay: "Cởi đi, tranh thủ thời gian."

Mọi người rối rít cởi cảnh phục, mấy người chúng tôi thì mặc thường phục nên không cần cởi. Một phút sau, Bì Bì Hà cười nói: "Rất tốt, rất biết nghe lời, không hổ là cảnh sát được huấn luyện bài bản. Nhiệm vụ tiếp theo là cởi nốt quần ra, cũng cho các ngươi 5 phút."

Tiểu Đào chửi: "Khốn kiếp!"

Ngoài Băng Tâm mặc một chiếc váy denim, những người khác đều mặc quần, ai cũng tỏ ra khó chịu, tôi nói: "Bây giờ phải làm việc này để bảo vệ tính mạng, đồng thời câu giờ, không nên quá canh cánh trong lòng, chỉ cần giữ mạng thì đừng tiếc gì cả."

Nhìn những chai nước tiểu ở mép giường, tôi đoán sẽ còn nội dung đặc sắc hơn phía sau.

Tiểu Đào thở dài: "Cởi đi, giờ hắn bảo gì chúng ta cũng làm, sau này sẽ trả lại hắn gấp bội."

Giờ đang là mùa xuân, ai cũng mặc mỗi chiếc quần tây, cởi ra làm lộ đôi chân trần đầy lông tơ, mọi người đều xấu hổ. Tôi bảo Tiểu Đào mở cánh tủ ra, che một chút, nàng cười khổ: "Có che được gì đâu, đằng nào cũng phải cởi."

Tiểu Đào tháo dây lưng, bắt đầu cởi quần. Mặc dù dưới tình hình nguy cấp, nhưng khi nàng lộ ra đôi chân trắng nõn, thon dài, cùng với chiếc quần lót nhỏ màu hồng, không ít người khẽ xuýt xoa. Mặt nàng ửng đỏ, tôi cắn môi, đối với cảnh này vô kế khả thi,

chỉ có thể thầm mắng chửi mười tám đời tổ tông Bì Bì Hà.

Tôn Băng Tâm bên kia cũng đang chuẩn bị cởi váy, Vương Đại Lý nói: "Cô không cần phải cởi."

Bên trong Băng Tâm mặc một quần tất màu trắng, không đến mức lộ liễu như Tiểu Đào, nàng đưa cái váy ra nói: "Tiểu Đào tỷ tỷ, mặc cái của tôi đi."

Tôi không ngờ Băng Tâm lại có hành động như vậy, Tiểu Đào cũng ngoài ý muốn, ánh mắt có chút cảm động, ngoài miệng thì khiêm nhường: "Không cần, ai cũng như nhau mà."

Tôi nhìn quần nàng, đột nhiên có một ý tưởng: "Lấy áo quấn lên hông đi, hắn không thể vì vậy mà cho nổ được."

Mọi người rối rít nói ý kiến hay, lần lượt làm theo, không khí mới bớt xấu hổ đi. Năm phút sau, Bì Bì Hà nói: "Ha ha, cảnh sát nhân dân thật là nghe lời, uy phong thường ngày đâu hết rồi? Nhiệm vụ tiếp theo, bạt tai lẫn nhau. Mỗi người phải ăn 50 cái tát trở lên, cho các ngươi 10 phút. Ở đây có mấy ngàn con mắt đang xem live, chỉ cần một người không làm đủ ta sẽ cho nổ."

Nghe xong câu này, trong phòng vang lên những tiếng chửi, Vương Đại Lý lo lắng bảo mọi người đừng lớn tiếng như vậy, tôi liếc mắt nhìn xuống gầm giường, nói chuyện xung động chỉ tăng lên 20 là hết cỡ, xem ra không sao.

Bộ đàm của Tiểu Đào chợt vang lên giọng nói của Vương Nguyên Thạch: "Ta là Vương Nguyên Thạch, đang điều tra khu vực lân cận, tổ kỹ thuật đang lắp đặt thiết bị chắn sóng, lực lượng quân đội cũng đang tới nhanh hết sức có thể, mọi người cố chịu đựng 10 phút."

Tiểu Đào đáp: "Đã rõ!"

Vương Nguyên Thạch lại nói: "Bởi không biết nơi phát sóng

điều khiển trái bom, chúng ta sẽ chặn toàn bộ sóng ngắn. Tới lúc đó điện thoại cũng mất sóng, ta thông báo cho mọi người trước, sau khi ra khỏi đó, nơi này sẽ do quân đội toàn quyền tiếp quản."

Mọi người thở phào, Tiểu Đào nhẹ nhàng nói: "Chúng ta bắt đầu đi, thường ngày có gì bất mãn với ta thì phát tiết đi, sau chuyện này sẽ không truy cứu gì hết."

Nếu lời này do Tôn Lão Hổ nói, chắc chắn sẽ có một đống người chạy tới tát ông ta, nhưng bình thường Tiểu Đào đối với cấp dưới của mình ra sao, không nói cũng biết.

Tôi nói: "Chia hai người một tổ, đừng làm thật quá, thủ hạ lưu tình."

Vừa nói tôi vừa tát Vương Đại Lý một cái: "Ai cho ngươi vứt tất thối vào chậu rửa mặt của ta?" Tôi tát rất nhẹ, chỉ như vỗ vỗ.

Vương Đại Lý cũng nhẹ nhàng tát lại: "Cái tội ngươi làm bài thi không cho ta chép."

Băng Tâm nói với Tiểu Đào: "Tỷ tỷ, có lỗi rồi."

Các nàng cũng bắt đầu tát lẫn nhau, mọi người cũng làm theo, hiện trường nhất thời náo nhiệt.

Năm mươi cái bạt tai đã xong, mặt mọi người không sưng, chỉ hơi ửng đỏ, giọng của Bì Bì Hà lại vang lên: "Thật biết nghe lời, cứ như một bầy chó. Thật ra các ngươi vốn là chó, một đám chó mặc cảnh phục."

Vương Đại Lý chửi một câu: "Thứ rác rưởi!"

Ngay sau đó Bì Bì Hà công bố nhiệm vụ tiếp theo: "Các ngươi trông thấy đống chai trên giường chứ? Bên trong là thánh thủy do lão tử tích lũy bấy lâu, mỗi người một chai uống sạch cho ta, thời hạn 5 phút, đừng tranh nhau nhé."

Vương Nguyên Thạch nói qua bộ đàm: "Bắt đầu chặn sóng, chuẩn bị rút lui!" Sau đó giọng ông ta biến thành một loạt tiếng ồn.

Tiểu Đào vung tay: "Mặc quần vào đi!"

Chúng tôi nhanh chóng rút lui ra ngoài, quân đội mặc quần áo bảo hộ tràn vào, cảnh sát bên ngoài thì đã sơ tán người dân ra ngoài 20m, hiện trường vô cùng cẩn mật.

Hiệu suất làm việc của Vương Nguyên Thạch quả là rất nhanh chóng, chưa tới nửa giờ đã khống chế được cục diện. Tôi thấy Lão Yêu đang ngồi trong xe, dưới đùi là laptop của Vương công tử, cười nói: "Vừa rồi livestream của các ngươi thu hút hơn 10 ngàn lượt xem, tên lửa gửi kín màn hình, tiết mục vô cùng ấn tượng."

Livestream vẫn đang tiếp tục, trong màn hình là hai chuyên gia phá bom đang ngồi xổm, tôi nói: "Bảo ngươi tới, ngươi lại ngồi đây xem livestream?"

Lão Yêu bĩu môi nói: "Thiết bị phá sóng là ta mang tới, cảnh sát mà làm thì ít nhất cũng phải mất 2 tiếng, không có ta thì giờ các ngươi vẫn đang ở trong uống nước thánh đấy."

Tôi kinh ngạc: "Ngươi còn làm cả bộ phá sóng?"

Lão Yêu dương dương tự đắc: "Từ hồi trung học đã nghịch rồi."

Gỡ bom mất 3 tiếng, toàn bộ quá trình phải vô cùng cẩn trọng, trong thời gian đó rất nhiều người dân đòi về nhà, cảnh sát chỉ có thể khuyên can, mua nước cho họ uống.

3 tiếng sau, chuyên gia gỡ bom xuất hiện ở cửa sổ, bởi vì không có bộ đàm, chỉ có thể hô lên: "Đội trưởng, quả bom là giả!"

Chương 246: Khiêu khích ngông cuồng

Tiểu Đào mắng: "Khốn kiếp, chúng ta đều bị đùa bỡn."

Chúng tôi vào trong phòng, chuyên gia gỡ bom đã tháo tung quả bom, để trên giường. Chuyên gia nói, toàn bộ dây điện, cảm ứng, đồng hồ đều thật, duy nhất thuốc nổ là giả, bên trong không phải TNT mà là một đống đậu hũ.

Trông thấy đống đậu hũ, ai trong chúng tôi cũng có cảm giác bị giễu cợt, lúc đó dưới không khí căng thẳng, chẳng ai nghĩ quả bom là giả.

Sau khi ra ngoài, Tiểu Đào giao phó: "Tổ kỹ thuật ở lại tiếp tục điều tra, những người khác theo ta về cục."

Đám cảnh sát lục tục đi tới xe, đột nhiên Lão Yêu xông tới, vừa chạy vừa kêu: "Đừng lên xe, đừng lên xe!!!"

Vừa dứt lời thì ầm một tiếng nổ thật lớn, trong mắt lóa lên một ánh sáng mạnh, sức ép mãnh liệt giống như quả tạ đập vào ngực tôi. Tôi bị hất tung lên khỏi mặt đất, toàn thân như bị vỡ vụn.

Phải mất một lúc lâu tôi mới thanh tỉnh, phát hiện Băng Tâm đang nằm đè lên mình, đầu óc choáng váng, tai ù đi, không nghe thấy gì xung quanh.

Cách tôi khoảng 10m, một đám lửa đang cháy hừng hực, trong đám lửa lờ mờ một chiếc xe hơi, bốc ra một mùi khét của thịt cháy. Tôi vội vàng xác nhận một chút, Hoàng Tiểu Đào, Vương Đại

Lý, Vương Nguyên Thạch, Băng Tâm đều ở đây.

Tiểu Đào lồm cồm bò dật, bi phẫn đi tới, từ khẩu hình miệng của nàng có thể đoán là đang kêu: "Mau cứu hỏa!"

Phải rất lâu sau tôi mới lấy lại sức lực, đột nhiên xuất hiện một chiếc xe hơi phát nổ, hất văng tất cả người trong bán kính 15m xuống đất. Cảnh sát đang vây quanh cái xe cháy, dùng bình cứu hỏa phun, lát sau mới dập tắt đám cháy.

Tôi tới quan sát, bên trong khung xe trơ trọi là một đống máu thịt đầm đìa, một huy hiệu cảnh sát cháy đen rơi trên mặt đất. "Người chết là ai?" Tôi hỏi.

Tiểu Đào hai mắt rưng rưng đáp: "Lưu cảnh quan."

Người này chính là người lần trước phát hiện ra thanh sắt hình chữ I trong cuộc họp, vừa mới nói chuyện cách đây không lâu, giờ đã hi sinh vì nhiệm vụ, nội tâm của tôi thật khó mà hình dung.

Lão Yêu nói với tôi, ban nãy hình ảnh livestream đột nhiên chuyển tới xe cảnh sát, hắn ý thức được có gì đó không ổn, vội vàng bảo chúng tôi xuống xe, không ngờ vẫn chậm một bước.

Thì ra Bì Bì Hà đã lắp một quả bom trên xe, chuyên gia gỡ bom kiểm tra lại một lượt, các xe khác không có. Bì Bì Hà cũng không biết chủ nhân chiếc xe là ai, hắn gắn ngẫu nhiên.

Tôi đoán, trong lúc chúng tôi bị kẹt, tiếp viện chưa tới, hắn liền táy máy tay chân. Nhất là mọi người mới tháo gỡ một quả bom giả, cho rằng báo động đã được giải trừ, không ai ngờ tới thủ đoạn này của hắn.

Lão Yêu bảo chúng tôi tới xem Livestream, gần như màn hình bị che kín bởi tên lửa (một dạng donate), trong livestream mà chiếc xe mới được dập tắt, Bì Bì Hà hưng phấn nói: "Các vị khách

quan, hôm nay buổi live hơi chán, chưa đủ kích thích. Mau gửi tên lửa, xe thể thao, gửi đủ 1 triệu ta sẽ cho nổ chết tiếp một cảnh sát, tuyệt không nuốt lời!"

"Con mẹ nó, đây là khiêu khích cảnh sát Trung Quốc!" Tiểu Đào văng tục, vung nắm đấm vào màn hình laptop, tôi vội ngăn cánh tay nàng: "Đừng kích động, hắn không biết chúng ta cũng xem được livestream, đây là lá bài để chúng ta ngăn cản bước phạm tội tiếp theo của hắn."

Băng Tâm cũng an ủi: "Tiểu Đào tỷ tỷ, ít nhất Lưu thúc thúc cũng ra đi thanh thản, không đau đớn."

Tiểu Đào nghiến răng nghiến lợi: "Bắt được tên chó này về, ta phải đơn độc ở cùng hắn nửa tiếng, đừng hòng ai ngăn cản được."

Mảnh vụn của vụ nổ cùng lực xung kích khiến không ít người dân và cảnh sát bị thương. Rất nhanh có mấy xe cứu thương chạy tới, lúc dọn dẹp hiện trường, có người phát hiện trong xe có một hộp kim loại, liền tới báo cáo Tiểu Đào.

Đó là một hôp cơm bằng nhôm đã bị nổ cong vênh, biến dạng, bên ngoài đã xạm đen. Vương Nguyên Thạch mở ra, bên trong chỉ có một bức ảnh.

Trong ảnh là một quả bom hẹn giờ, gắn dưới bàn, bàn dựa vào cửa sổ, bên ngoài cửa số có mấy cảnh sát, đằng sau bức ảnh có dòng chữ: "Các ngươi có 10 tiếng, chúc may mắn!"

Tiểu Đào nói: "Hắn gắn một quả bom hẹn giờ đâu đó, bảo chúng ta tìm?"

Vương Đại Lý mắng: "Tên này điên thật rồi."

Chúng tôi lần lượt truyền nhau bức ảnh quan sát, tôi nhận lấy, dùng động u chi đồng kiểm tra từng chi tiết, nói: "Cửa sổ sát đất, bàn cố định, trên khăn trải bàn có vết ố cà phê, dựa vào ánh đèn

thì ảnh được chụp lúc 7h sáng hoặc 5h chiều, con đường này hướng Bắc Nam."

Tôi nhìn chằm chằm vào bóng người nhỏ xíu cuối phố, bổ sunh thêm: "Có một học sinh mặc đồng phục, có vẻ lân cận có trường trung học."

Vương Nguyên Thạch bổ sung: "Không phải đường cái lớn, 7h sáng với 5h chiều là giờ cao điểm, xe cộ đông đúc nhưng con đường này gần như không có xe."

Tiểu Đào cầm lên tay nhìn một lát, nói: "Trên tường có ảnh cây ngô đồng, kính cửa sổ phản chiếu một chùm thủy tinh phát sáng, là bóng đèn chùm sao?"

Tôi gật đầu: "Đèn chùm trong quán cà phê."

Tiểu Đào để một bộ phận ở lại điều tra, những người khác ghi lại đặc điểm bức ảnh đi tìm quả bom hẹn giờ. Lão Yêu với Đại Lý thì về cục xem livestream của Bì Bì Hà, tìm kiếm tin tức.

Vương Đại Lý nói: "Ta muốn đi với mọi người, ở chung với Lão Yêu khó chịu lắm."

Tiểu Đào đáp: "Tùy ngươi."

Thủ đoạn này nếu làm 10 năm trước, thật đúng là không thể tìm ra. Nhưng hiện nay kỹ thuật của cảnh sát đã ngày càng hoàn thiện, tìm một nơi trong thành phố là không quá khó. 1h chiều, có điện thoại gọi tới, đã tìm ra quả bom.

Chúng tôi hỏa tốc chạy tới, quả nhiên là một quán cà phê, quán này buôn bán không tốt lắm, thường ít khách qua lại, ông chủ nghe nói trong tiệm có bom thì rất sợ hãi.

Chuyên gia gỡ bom đang tháo dỡ gầm bàn, để đảm bảo an toàn một số xe chống bạo động được điều tới vây quanh của tiệm, trong

trường hợp bom nổ, sẽ chịu được mảnh vỡ bắn ra.

Vương Đại Lý nói: "Công việc của chuyên gia gỡ bom thật nguy hiểm, có điều lại có chút kích thích."

Tiểu Đào nói: "Chẳng phải ngươi học điện tử sao, sau này thử nghề này xem."

Đại Lý xua tay: "Tôi không được, không được, quá hậu đậu, không cẩn thận sẽ liên lụy nhiều người..."

Tôi gọi điện internet cho Lão Yêu, hỏi hắn tình hình livestream thế nào rồi, hắn nói: "Không ít người xem đang chửi webcaster gian lận, nói nổ chết cảnh sát lần nữa lại không được, đã out khỏi live."

Tôi uất ức nói: "Đám không biết trời cao đất dày này!"

Bì Bì Hà gần như đã công khai tuyên chiến với cảnh sát, chắc chắn hắn không chỉ gắn bom ở đây. Quả nhiên trong quán, cảnh sát cũng tìm được hộp nhôm thứ hai, trong cũng có một bức ảnh, lần này thời hạn chỉ có 5 tiếng.

Nhưng tin tức lần này vô cùng đơn giản, bức ảnh là một mặt tường, quả bom được gắn sát mặt đất.

Tiểu Đào nói: "Lần này dữ liệu còn khó hơn, Tống Dương anh có ý kiến gì không?"

Tôi quan sát bức ảnh nửa ngày, chỉ có thể bất đắc dĩ lắc đầu, chỉ nhìn một bức tường mà biết được địa điểm, tôi không phải thần thánh.

Lão Yêu nói trong điện thoại: "Tên khốn này vừa nói trên livestream, tối nay trước 12h mà đủ 200 ngàn tên lửa, hắn sẽ cho nổ chết một đám cảnh sát."

Nghe câu này, Tiểu Đào chợt bừng tỉnh: "Khốn kiếp! Hắn gắn bom trong cục!"

Chương 247: Quả bom ở đâu

Chúng tôi vội vàng lên xe chạy về cục, Tiểu Đào yêu cầu tất cả mau chóng lục soát văn phòng, đồng thời thông báo cho các đơn vị phân khu.

Cơm tối cũng ăn trong cục, các cảnh sát điều tra lần lượt trở về, qua tìm hiểu đã biết rõ danh tính thật sự của Bì Bì Hà. Tên thật của hắn là Lý Đức Vinh, bán thịt heo ở chợ. Người này tính cách nóng nảy, thường xuyên gây gổ với khách hàng, thậm đi đánh nhau vì vài đồng tiền lẻ. Sở thích lớn nhất của hắn là xem các bộ phim hành động bom tấn của Mỹ, nhất là các phim có sử dụng thuốc nổ, hắn xem không biết chán.

Có một đồng hương bán đồ ăn nói, Vinh thịt heo lúc còn ở Đông Bắc từng mua đi bán lại kíp nổ với thuốc nổ, cũng không phải làm gì phạm pháp, mà dùng để đánh cá, chính hắn cũng thích nghiên cứu mấy thứ này.

Năm ngoái đột nhiên hắn bỏ nghề, với tính cách của mình thì đương nhiên không giấu được, hàng xóm đều biết hắn làm một webcaster trên kuaishou, livestream việc cho nổ các loại. Có lần trong lúc biểu diễn, hắn cho nổ bị thương một người đi đường, liền chạy ra ga xe lửa, sau đó hắn đi đâu không ai biết.

Chúng tôi search từ khóa Vinh thịt heo trên baidu, quả nhiên hiện ra không ít video livestream của hắn, nhưng so với những gì hắn làm trên Deep live broadcast thì chẳng thấm vào đâu.

Tiểu Đào mở một cuộc họp nghiên cứu tình huống nhanh chóng, sau khi cuộc họp kết thúc thì đám người tìm kiếm quả bom quay lại, nói rằng đã lục tung hết văn phòng sở nhưng không thấy

quả bom ở đâu.

Tiểu Đào nói: "Ngoài cục cảnh sát, những nơi nào có nhiều cảnh sát nữa?"

Tôn Băng Tâm bấm ngón tay: "Dân cảnh, cảnh sát giao thông, hiệp cảnh, chỗ ở của đơn vị đặc nhiệm."

Tiểu Đào nói: "Phạm vi như vậy quá rộng, có tìm đến mai cũng không hết được."

Tôi suy nghĩ, nói: "Những nơi này rất khó lẻn vào, phải là những nơi có cảnh sát nhưng vẫn vào được."

Vương Nguyên Thạch nói: "Trước kia ta làm huấn luyện viên cho học viên mới, có vẻ như bây giờ trường cảnh sát quản lý khá lỏng lẻo, đám tiểu tử kia buổi tối thường trốn ra ngoài lên mạng, ta đi tuần một buổi phải bắt được chục tên."

Hoàng Tiểu Đào vỗ bàn: "Đúng, chúng ta lập tức tới đó!"

Băng Tâm định đi cùng, Tiểu Đào ngăn lại: "Buổi tối không được tới hiện trường."

Tôn Băng Tâm tức giận: "Lại lấy Kim cô chú ra trói buộc tôi, lần này là tình huống đặc biệt mà."

Tiểu Đào cương quyết: "Vậy cũng không được."

Băng Tâm giận dỗi: "Vậy tôi xem livestream với bạn gay của Tống Dương ca ca."

Đoàn người chúng tôi tới trường cảnh sát, lục soát cả một ngôi trường lớn thì không thực tế, Vương Nguyên Thạch liền tìm lãnh đạo nhà trường, nói có tình huống khẩn cấp, muốn thông báo qua loa phóng thanh.

Vào phòng phát thanh, Vương Nguyên Thạch cầm micro lên,

giọng oang oang nói: "Tình huống khẩn cấp, đây không phải diễn tập, đây không phải diễn tập! Ta là huấn luyện viên Vương Nguyên Thạch, chúng ta nghi ngờ có phần tử tội phạm gài bom chỗ ở của các ngươi. Toàn bộ học viên dừng mọi hoạt động, lúc soát phòng của mình, giảng đường, mỗi lớp cử một cán bộ tới thao trường báo cáo tình hình."

Thông báo của Vương Nguyên Thạch rất có sức thuyết phục, mặc dù bình thường ông ta không thích nói chuyện, nhưng một khi đã nói là không hàm hồ.

Chỉ một lát sau, một nhóm học viên cảnh sát tới thao trường, tân sinh viên 9x vừa nghe nói có bom, đã vô cùng hào hứng, xin được truy tìm hung thủ cùng chúng tôi, đương nhiên là Vương thúc từ chối.

Toàn bộ trường học lục soát một lượt, không thấy bom, cũng không ai nhìn thấy người nào khả nghi trà trộn, Tiểu Đào thất vọng: "Lại uổng công vô ích."

Đã hơn 23h, Lão Yêu ở cục cũng không có manh mối, livestream của Bì Bì Hà vẫn chưa bắt đầu, trong hình chỉ có một đồng hồ đếm ngược, rất nhiều thành viên đang chờ. Tôi suy tư nói: "Không đúng, chúng ta xem nhẹ một chuyện rồi!"

Tiểu Đào hỏi: "Cái gì?"

Tôi nói: "24h đêm, cho dù là cảnh sát giao thông, dân cảnh, hiệp cảnh, kể cả hình cảnh cũng tan ca hết rồi, hắn làm sao dám chắc 100% nổ chết cảnh sát? Trừ khi nơi đó chắc chắn có cảnh sát túc trực 24/24."

Hoàng Tiểu Đào trợn to hai mắt, đồng thanh với tôi: "Bệnh viện!"

Những cảnh sát bị thương ban sáng cũng nằm trong bệnh viện.

Mà so với cục cảnh sát thì bệnh viện dễ vào hơn nhiều, vớ bừa cái áo blouse trắng, đeo khẩu trang là có thể vào tận phòng bệnh, hơn nữa cảnh sát ở đó lúc nào cũng trực 24/24.

Hoàng Tiểu Đào liếc nhìn đồng hồ: "Sợ không kịp, mau tới bệnh viện!"

Chúng tôi vội vàng lên xe, vượt đèn đỏ điên cuồng, 23h55 phút mới tới nơi, Lão Yêu gọi điện nói: "Không ổn, live stream bắt đầu rồi, trong màn hình là một bệnh viện!"

Tôi nói: "Chúng ta tới rồi đây."

Quá muộn để xử lý quả bom, Tiểu Đào bả chúng tôi di dời toàn bộ số cảnh sát bị thương, đương nhiên cũng di dời các bệnh nhân khác, yêu cầu tất cả y tá giúp đỡ.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, tôi với Đại Lý đang đỡ một cảnh sát viên ra ngoài, trên đường đi không ai nói lời nào.

Mang hết mọi người tới nơi an toàn, tôi liếc nhìn điện thoại, còn lại 1 phút, gần như tất cả đều đã ở đây, Tiểu Đào nói: "Tự điểm danh xem có thiếu ai không?"

Mọi người tự điểm danh lẫn nhau, bởi vì ai cũng quấn băng trắng khó nhận ra. Đột nhiên có người kêu lên: "Tiểu Trịnh, Tiểu Lý, lão Mã ở phòng 403, không ra."

Hai cảnh sát đi cùng cũng không thấy ra, khả năng bọn họ đang ở trong phòng bệnh. Tiểu Đào xoay người chạy về phía đó, tôi với Vương Nguyên Thạch cũng đuổi sát theo, dọc đường tôi không ngừng nhìn điện thoại. Ngay khi còn 20 giây, đột nhiên nột tiếng nổ mạnh vang lên, cả tòa nhà chấn động, sau đó nháy mắt một trận bão bụi bao trùm hành lang. Vương Nguyên Thạch vội đưa lưng ra che chắn cho chúng tôi, gạch vụn, khói bụi đập đầy vào lưng ông ấy.

Hoàng Tiểu Đào như phát điên, liều mạng đòi xông ra, tới khi bụi đá lắng xuống, Vương Nguyên Thạch mới buông nàng ra.

Chúng tôi tới phòng bệnh 403, trước mặt là một đống ngổn ngang, đất đá lẫn với xác người, trong phòng đang cháy hừng hực, khói đen xộc lên cay xè mắt mũi. Tiểu Đào nhòa lệ, đấm liên tục vào tường, chửi: "Khốn kiếp, khốn kiếp, khốn kiếp!"

Đối mặt với cảnh này, tôi không biết phải an ủi nàng thế nào, trong tai nghe Bluetooth vang lên giọng Lão Yêu: "Tống Dương, quả bom nổ trước thời hạn 20 giây."

Tôi vốn tưởng điện thoại của mình không chuẩn giờ, xem ra Bì Bì Hà quả thật cho nổ trước thời hạn. Các chuyên gia gỡ bom phân tích qua hình ảnh, đó đúng là một quả bom hẹn giờ, nhưng còn cài một bộ kích hoạt bằng thiết bị kích nổ từ xa.

Tôi bước vào căn phòng ngổn ngang, ra sức ngửi ngửi, bất chấp hít đầy khói đen vào phổi, phát hiện ra một mùi nitroglycerin.

Nitriglycerin là một chất nổ thông dụng, nhưng cũng đồng thời là thuốc chữa bệnh tim mạch. Hẳn là Bì Bì Hà đã ăn cắp trong kho thuốc bệnh viện để chế ra quả bom.

Thứ này mùi rất mạnh, tôi ra khỏi phòng thì Vương Đại Lý hồng hộc chạy tới, nói: "May quá, các ngươi không sao."

Tôi xua tay: "Đại Lý, mau đi lấy ít kim châm cứu tới đây."

Vương Đại Lý hỏi: "Ngươi muốn thứ đó làm gì?"

Tôi nghiến răng: "Không thể để tên chó má này dắt mũi tiếp, ta phải dùng Thiên cẩu truy tung thuật bắt hắn!"

Chương 248: Quả bom người

Bì Bì Hà chắc chắn đang ở gần đây, hơn nữa còn phải ở chỗ quan sát được phòng bệnh này, hắn sợ cảnh sát được di dời đi, làm hỏng tiết mục cho nên đã nhấn nút, cho quả bom nổ trước thời hạn.

Trong không khí lưu lại mùi nitroglycerin, tôi quyết định sẽ dùng thiên cẩu truy tung lần nữa.

Tôi ra bên ngoài hít thở không khí trong lành, một lát sau thì Vương Đại Lý mang kim tới, hắn lần đầu tiên thấy tôi thi triển thuật này, há hốc mồm nhìn tôi cắm kim vào cổ.

Khi cây kim cuối cùng cắm vào huyệt đạo, mũi tôi như bị một khối mùi đấm mạnh, mùi nitroglycerin trong không khí nồng nặc tới mức có cảm giác tôi bị rơi vào một thùng lớn nitroglycerin vậy.

Lần này để chế ngự, tôi không dùng nước thuốc chế từ nọc ong, cho nên không lăn ra đất như con chó, tất nhiên hiệu quả cũng giảm bớt, có điều như này là quá đủ dùng rồi.

Tôi đi theo hướng phát ra mùi, Tiểu Đào vẫn còn đang đắm chìm trong bi phẫn mất đi đồng đội, chẳng nói chẳng rằng, mở chốt an toàn, lên đạn, đi theo đằng sau.

Ở đât là bệnh viện, mặc dù trong không khí có rất nhiều mùi khác, nhưng mùi nitroglycerin mãnh liệt giống như một tuyến riêng, không hề đứt đoạn. Tôi đi theo mùi tới dưới lầu, ra ngoài sân, quay đầu nhìn lại, ở đây rất dễ dàng quan sát phòng bệnh 403.

Tôi nói: "Hắn đang ở gần đây."

Tôi tiếp tục đi về phía trước, mùi chỉ dẫn chúng tôi tới một hầm đậu xe bên cạnh. Đột nhiên một ánh sáng nhức mắt chiếu thẳng tới, chỉ thấy có chiếc xe con đang phi như bay xông lại, Tiểu Đào giơ súng chĩa thẳng vào đâu xe la lên: "Đứng lại, cảnh sát đây!"

Chiếc xe vẫn phóng hết tốc lực lao tới, đèn pha chói lóa nên không trông thấy rõ người bên trong, Tiểu Đào và Vương thúc nổ mấy phát súng vào đầu xe. Mắt thấy xe sắp đụng tới, tôi hét: "Mau tránh ra!"

Chúng tôi nhảy sang hai bên, chiếc xe lao thẳng qua, đâm vào vách tường bên cạnh, tiếng súng làm cho còi báo động của toàn bộ xe trong bãi hú lên, vài tiếng súng nữa vang lên gần kề tai tôi.

Ngẩng đầu, Vương Nguyên Thạch đang bắn liên tục về một hướng, chỉ thấy nơi đó có bóng người đang chạy trốn sau những chiếc xe. Tôi nhìn lại chiếc xe ban nãy thì đã trống trơn, thì ra tiểu tử này vừa đụng xe vào tường liền nhảy xuống tẩu thoát.

Thấy không bắn trúng, Vương Nguyên Thạch gầm lên, lao tới như một con báo, tôi định lao theo thì Tiểu Đào la lên: "Vòng lên trên chặn đầu.". Ba người chúng tôi lên trên mặt đất, hầm đậu xe chỉ có hai cửa, một là cửa ra, hai là lối đi an toàn. Hoàng Tiểu Đào nổ súng trực tiếp vào khóa, đá tung cánh cửa lớn.

Lão Yêu nói trong điện thoại: "Tiểu tử này vẫn còn đang livestream, camera gắn trên mũ, đang liều mạng chạy trốn, hiệu quả của tiết mục vô cùng lớn. Để ta gửi màn hình cho các ngươi xem một chút."

Trên điện thoại hiện lên màn hình livestream, Bì Bì Hà lần này không cách nào xử lý giọng nói, hắn thở hồng hộc: "Các vị khách quan, giờ ta đang bị cảnh sát truy đuổi, đủ kích thích chưa? Mau gửi tên lửa, xe thể thao, qua đêm nay ta chỉ còn có thể phát sóng hình trong tù."

Sau đó là mấy tiếng súng nổ, Bì Bì Hà nói: "Con mẹ nó, tên này đúng là mạnh, nhưng giờ ta sẽ trốn, hắn không tìm được ta đâu. Các vị khách quan, 666(theo quan niệm Trung Quốc thì 666 là may mắn).

Tôi hỏi Lão Yêu, hắn trốn ở đây, Lão Yêu nói hắn trốn ở nhà kho phía sau quầy mỹ phẩm tầng 1. Tôi báo tin này cho Tiểu Đào, chúng tôi lập tức đuổi tới chỗ đó, đồng thời báo qua bộ đàm cho Vương thúc.

Khi chúng tôi tới gần, Bì Bì Hà nói: "Các vị khách quan, xem ra khí số webcaster này đã tận, có điều không sao, trên người ta có gắn một quả bom, có chết cũng phải kéo theo mấy tên cảnh sát!"

Tôi ngớ người, vội bảo Tiểu Đào và Vương thúc đừng lại gần, đồng thời bảo Lão Yêu dừng truyền hình ảnh.

Tình huống lúc đó đại khái là thế này, bốn người chúng tôi vây quầy mỹ phẩm thành hình cái quạt, sau quầy có một cánh cửa nhỏ, tên kia trốn trong đó. Vương Đại Lý nhỏ giọng nói: "Có thể bắn loạn xuyên qua cửa giết hắn không?"

Tiểu Đào nói: "Đạn không có nhiều, bắn không chết sẽ rất phiền toái."

Vương Nguyên Thạch nói mấy câu với Tiểu Đào qua bộ đàm, nàng quay lại ra hiệu với tôi, ý là quân tiếp viện sẽ tới sớm.

Tôi nói: "Bắt sống có vẻ bất khả thi, dụ hắn ra ngoài rồi để Vương thúc bắn vỡ đầu."

Tiểu Đào gật gật: "Tôi cũng nghĩ như vậy. Tống Dương, anh tới đàm phán với hắn đi."

Ở đây không có chuyên gia đàm phán, tôi đành không có trâu bắt bò đi bừa, liền hắng giọng, hướng về cánh cửa nói lớn: "Vinh thịt heo, ngươi đã bị bao vây, đừng làm chuyện điên rồ, đầu hàng

đi!"

Vinh thịt heo bên trong cười to: "Lão tử là một hảo hán đội trời đạp đất, cả đời chưa từng sợ ai, bảo lão tử đầu hàng ư, kiếp sau nhé!"

Tôi nói: "Bây giờ ngươi chỉ có hai lựa chọn, một là ra đầu hàng, hai là chúng ta hạ gục ngươi tại chỗ."

Cửa đột nhiên mở, một cánh tay thò ra. Lúc nhìn rõ vật trên tay hắn, tôi bất giác hít vào một hơi khí lạnh. Đó là một bộ kích nổ bằng nút giữ, chính là kiểu hay thấy trong phim, ngón tay ấn xuống sẽ không nổ, chỉ cần thả ra sẽ nổ.

Hắn từ từ đi ra, trên người mặc một chiếc áo gi lê, có gắn thuốc nổ và dây điện, một sợi dây nối thẳng kíp bấm với thuốc nổ, có nghĩa là dùng thiết bị chắn sóng cũng vô ích.

Vinh thịt heo là một tên mặt mũi thô kệch, xăm hình kín người, râu ria xồm xoàm đặc điểm của người phương Bắc. Đầu hắn đội một chiếc mũ lưỡi trai có gắn camera.

Hắn nói: "Đồng chí cảnh sát, ta khuyên ngươi chấp nhận thực tế đi, trên người ta có 30kg thuốc nổ, chỉ cần ta buông tay, cả tầng hầm này sẽ sụp đổ, đừng ai mong sống sót."

Lúc này chi viện tới, Tiểu Đào hô: "Tất cả mọi người đợi ở đó đi, không được nổ súng, trên người hắn có bom."

Vinh thịt heo cười đắc ý: "Như thế mới đúng."

Vương Đại Lý như sắp khóc, nhỏ giọng nói với tôi: "Dương tử, được chết chung một chỗ cũng là may mắn, kiếp sau chúng ta lại là huynh đệ."

Tôi trấn an: "Đừng sợ!"

Vinh thịt heo giơ kíp nổ, đi về hướng chúng tôi. Mọi người vô thức lùi về phía sau, chỉ có Vương Nguyên Thạch là đứng im, chĩa súng vào hắn. Vinh thịt heo nguýt ông ta một cái, la lên: "Đồ khốn nạn, sao ngươi không lùi lại, có phải ban nãy ngươi bắn ta? Còn đứng đó lão tử cho ngươi nổ không còn mảnh xác!"

Vương Nguyên Thạch vẫn theo dõi hắn bằng ánh mắt hung hãn, hai người trợn mắt nhìn nhau. Tôi nói: "Đừng ngông cuồng, cơ hội của ngươi chỉ có một lần."

Vinh thịt heo nói: "Giết một tên không thua thiệt, giết hai tên liền có lời, nhiều cảnh sát như vậy đi theo ta, lão tử kiếm bộn rồi."

Tôi cười lạnh: "Ngươi đừng tự an ủi bản thân nữa, cho dù có 1 vạn người chết chung thì ngươi cũng chết, trên đời này không có bất kỳ thứ gì quý hơn tính mạng mình."

Vinh thịt heo biến sắc, nắm chặt kíp nổ giơ lên, hét: "Còn không phải là các ngươi bức chúng ta tới đường cùng ư? Hoặc là đồng quy vu tận, hoắc là các ngươi rút lui, không có lựa chọn khác!"

Tay hắn chỉ cách mặt tôi có mấy cm, nếu như lúc này tôi kịp đoạt lấy kíp nổ, nguy cơ này sẽ được hóa giải.

Thế nhưng nếu thất bại, tất cả sẽ chết.

Nghĩ tới đây, lòng bàn tay tôi toát mồ hôi lạnh!

Chương 249: Vinh thịt heo

Tiểu Đào có vẻ nhìn thấu tâm tư tôi, lắc đầu một cái. Tôi khẽ cắn răng từ bỏ ý định, việc này cũng bao hàm một nguyên nhân rất thực tế, đó là tôi không đánh lại Vinh thịt heo.

Giờ này Vinh thịt heo đang vô cùng kích động, tôi đánh liều trấn an hắn: "Giày vò một đêm rồi, đói không? Để ta gọi cho ngươi chút gì ăn."

Vinh thịt heo cười lạnh: "Thôi đi, tới lúc đó lại bỏ thứ gì vào đồ ăn."

Tôi nói: "Ta đâu có ngu như vậy, mạng chúng ta nằm trong tay ngươi, một khi ngươi mất đi ý thức, thứ đồ chơi này sẽ nổ. Nếu còn không yên tân thì để ta nếm trước."

Vinh thịt heo nói: "Được đó, ta quả thật đói rồi, đi làm chút gì cho ta ăn đi."

Hoàng Tiểu Đào liếc tôi, tôi biết giờ này nàng đang muốn xé xác Vinh thịt heo ra, bèn nói: "Tiểu Đào, đi kêu cho hắn ăn chút gì đó đi."

Vinh thịt heo bổ sung thêm một câu: "Thêm một bao nhuyễn Trung Hoa."

Tiểu Đào khẽ cau này, nàng tất nhiên biết đây là kế hoãn binh, nên bảo thủ hạ gọi đồ ăn tới.

Một lát sau, đồ ăn được ship tới, shipper trông thấy cảnh này thì sợ hãi không thôi, cảnh sát căn dặn hắn ra ngoài không được nói bậy bạ.

Bữa ăn đêm này rất phong phú, Vinh thịt heo ngồi xuống chiếu, điều chỉnh lại góc độ camera trên mũ, chiếu xuống đồng ăn nói: "Các vị khách quan, thấy rồi chứ? Đám con cháu đang hầu hạ ta như cha chú, buổi livestream này đã sang trang mới, webcaster có đáng 666 không?"

Tôi kinh ngạc nói: "Vẫn còn tương tác được?"

Vinh thịt heo tay phải cầm kíp nổ, tay trái bốc đồ ăn bỏ vào miệng, nói: "Đúng vậy, một webcaster có trách nhiệm như ta kiếm đâu ra, những thành viên trên web thật lắm trò, ta đều đáp ứng, đòi nổ chết cảnh sát ta liền nổ, đòi tự nổ là ta liền tự nổ. Tiểu Ca, trông ngươi rất đẹp trai, có muốn ta quay cái mặt ngươi lên livestream không?"

Tôi vội vàng xua tay: "Không không, ngươi cứ tiếp tục đi."

Chờ hắn ăn gần xong, dùng một tay mở bao thuốc, tôi lại gần giúp hắn rút một điếu, châm lửa. Vinh thịt heo nói: "Được đấy, thật hiểu chuyện, nếu ngươi không phải cảnh sát, dứt khoát có thể cùng ta lăn lộn kiếm tiền."

Giờ này chắc chắn Vinh thịt heo đang cho rằng mình hoàn toàn chiếm thế thượng phong, phòng tuyến tâm lý lơi là, tôi nghĩ nhân cơ hội này có thể kiếm một chút tình báo, nói: "À phải, website gì đó của ngươi, sao chúng ta tìm không ra?"

Vinh thịt heo đắc ý nói: "Deep live broadcast, khẳng định các ngươi không thấy được, website này người bình thường không truy cập được."

Tôi hỏi: "Vậy sao ngươi biết tới nó?"

Hắn đáp: "Là trang web chủ động tìm tới ta, bọn họ nói nhìn trúng năng lực của ta, muốn mời ta về làm webcaster, ta liền đồng ý."

Tôi cố tình tâng bốc: "Chắc ngươi kiếm không ít tiền?"

Hắn xua tay: "Không nhiều, không nhiều, chẳng so sánh được với bằng hữu của ta. Có điều so với webcaster bên ngoài, đơn giản là một trời một vực, mỗi webcaster đã vào đây đều không muốn đi, phúc lợi quá tốt."

Tôi cố tỏ vẻ kinh ngạc: "Ghê vậy? Nguồn gốc trang web này là gì?"

Vinh thịt heo cười: "Không, là ông chủ đứng sau, ngưu bức lắm, ăn sạch hắc bạch lưỡng đạo, ta nói ngươi nghe, kể cả cảnh sát, bọn họ cũng chẳng coi ra gì. Cứ cho là các ngươi bắt ta, họ cũng có cách cứu ta ra ngoài, cho nên ta khuyên các ngươi nên..."

Nói tới đây, đột nhiên Vinh thịt heo lôi điện thoại ra la lên: "Này này, sao cắt livestream của ta?"

Lão Yêu nói với tôi: "Livestream bị ngừng rồi."

Chắc là admin không muốn cái miệng rộng của Vinh thịt heo tùy tiện tiết lộ ông chủ đứng sau, trực tiếp đóng livestream của hắn.

Đột nhiên Vinh thịt heo nổi giận, đứng lên đá bay đống đồ ăn dở: "Chỉ tại ngươi hỏi cái này cái kia, livestream của ta mới bị cắt!"

Tôi lạnh lùng nói: "Mạng cũng sắp không giữ được, còn quan tâm tới livestream sao?"

Vinh thịt heo ra sức chỉ vào ngực mình, tôi chỉ sợ hắn kích bổ quả bom, hắn nói: "Livestream quan trọng hơn mạng ta, người thích lưu danh, nhận thích lưu thanh, lão tử chết không thành vấn đề, nhưng lão tử muốn trở thành một webcaster mà thế giới không ai có thể vượt qua."

Hắn giơ kíp nổ lên, hét: "Bây giờ giấc mơ của lão tử đã tan vỡ,

ta phải cho toàn bộ các ngươi chôn cùng."

Tay hắn đúng là có hơi buông lỏng, tôi sợ tới mồ hôi ướt đẫm lưng áo, Tiểu Đào đột nhiên nói: "Ta có ý này!"

Vinh thịt heo cau mày: "Nói!"

Tiểu Đào nói: "Ngươi làm thế này chẳng phải để nổi tiếng sao? Giờ ta gọi phóng viên tới, toàn thành phố...không, toàn tỉnh, phát sóng trực tiếp, tới lúc đó ngươi nói gì, cả nước, cả thế giới cũng biết tới đại danh của ngươi, so với BinLaden còn nổi hơn."

Vinh thị heo vui mừng ra mặt: "Hay quá, tiểu thư này hiểu ta, cho các ngươi nửa giờ, tìm phóng viên tới đây!"

Tiểu Đào nói: "Nửa giờ thì hơi khó, đang đêm hôm, tìm được phóng viên cũng phải mất ít nhất hai giờ."

Vinh thịt heo lớn tiếng quát: "Nhanh lên cho ta!"

Lần đầu thấy một người ham nổi danh như vậy, thật là đến độ phát điên. Có điều nói đi nói lại thì so với những phạm nhân quái đản mà tôi bắt, Vinh thịt heo một lòng muốn nổi danh thật quá bình thường.

Hoàng Tiểu Đào lập tức phân phó thủ hạ mấy câu, có phải là tìm phóng viên thật không tôi cũng không biết, dù sao đây cũng là kế hoãn binh, việc chúng tôi có thể làm bây giờ là chịu đựng, chịu đựng tới khi thể xác và tinh thần hắn mệt mỏi, mới nhân cơ hội chế ngự.

Cục diện giằng co gần một tiếng, Vinh thịt heo mới ăn no, cộng thêm cơ thể dày vò cả ngày, tinh thần đã mệt mỏi, hắn điên cuồng đốt thuốc để tỉnh táo, rồi còn đi tiểu, tôi phải tới giúp hắn cởi thắt lưng.

Tôi phát hiện một điều, có bất cứ nhu cầu gì, Vinh thịt heo đều

tìm tôi, tuyệt đối không tìm người khác. Có thể là vì tôi trông thư sinh nhất trong mọi người, thêm những cử chỉ lúc đầu khiến hắn tương đối tín nhiệm.

Nửa giờ trôi qua, Vinh thịt heo ngồi dưới chiếu không nhịn được, hỏi: "Phóng viên đâu?"

Tiểu Đào giả vờ nhận điện thoại: "Đang trên đường, sẽ tới ngay!"

Vinh thịt heo ngáp dài một cái, móc của quý ra trước mặt mọi người, bắt đầu giở trò. Tôi nói: "Ngươi chú ý hoàn cảnh một chút được không? Ở đây có phụ nữ."

Vinh thịt heo nói: "Ta bí bách quá, làm một cái cho tinh thần sảng khoái."

Tôi cười: "Chẳng phải làm xong thì càng bí bách hơn sao?"

Hắn lắc đầu: "Ta với ngươi khác nhau, ta làm xong liền sảng khoái."

Chúng tôi đành đứng tại chỗ trơ mắt nhìn một tên tội phạm tự sướng, Tiểu Đào lúng túng nói: "Tôi tránh đi một lát."

Vinh thịt heo lập tức la lên: "Không được đi, cô đi rồi ta nhìn ai mà tự sướng? Nhìn đám cô hồn này à? Ta không phải gay."

Hoàng Tiểu Đào hận tới nghiến răng kèn kẹt, lúc này Vương Nguyên Thạch nhìn tôi, dùng ngón tay ra hiệu chỉ ra ngoài. Tôi biết ông ấy muốn nói gì đó, định đi thì Vinh thịt heo hỏi: "Đi đâu?"

Tôi đáp: "Đi toilet."

Vinh thịt heo gật đầu: "Đi nhanh về nhanh, nếu không ai châm thuốc cho ta."

Tôi nghĩ thầm, ngươi cứ cao giọng đi, lát nữa bắt được ngươi,

để xem đám cảnh sát bất mãn sẽ xử ngươi thế nào.

Tôi ra bên ngoài, Vương Nguyên Thạch chờ sẵn, nói: "Bây giờ hung thủ hoàn toàn tín nhiệm ngươi, chỉ ngươi mới có thể đến gần hắn. Ta dạy ngươi một chiêu đơn giản, tìm cơ hội giật lại cái kíp nổ."

Tôi nói: "Nếu có thể chế ngự hắn thì còn gì bằng, nhưng hắn to khỏe như vậy, sức tôi chắc chắn chẳng làm gì nổi."

Vương Nguyên Thạch lắc đầu: "Kỹ thuật không quan trọng sức mạnh, chỉ cần bộc phát trong nháy mắt. Để ta biểu diễn cho ngươi nhìn một lần."

Vương Nguyên Thạch bảo tôi làm động tác của Vinh thịt heo, đang chuẩn bị thi triển chiêu thức cho tôi xem thì một thanh đao sắc lẹm gác lên cổ ông, một giọng nói lạnh lùng cất lên: "Dừng lại!"

Quay đầu, một gương mặt lạnh như băng xuất hiện sau lưng tôi!

Chương 250: Tống Tinh Thần Vs Vương Nguyên Thạch

Vương Nguyên Thạch bị gác đao vào cổ, đột nhiên lắc đầu một cái, cúi đầu, xoay người đấm thẳng vào bụng Tống Tinh Thần.

Tông Tinh Thần không ngờ tới việc Vương thúc lại ra tay, nhưng phản ứng của hắn vô cùng nhạy, lập tức lui người về phía sau. Hai người giao đấu quyền cước như chớp, khiến tôi xem cũng chóng mặt.

Đột nhiên một ánh sáng lạnh lóe lên, xẹt qua cổ Vương Nguyên Thạch, hai người chợt bất động, giống như võ sĩ đạo Nhật Bản quyết đấu.

Tôi lo hắn đã giết Vương Nguyên Thạch, nhìn kỹ lại thì ra cổ áo Vương thúc chỉ rách mất một mảnh vải, đao trong tay Tống Tinh Thần xoay tròn một vòng, đẹp mắt thu vào vỏ, hai người lập tức đã phân cao thấp.

Tôi vội giải thích: "Vương Nguyên Thạch, đừng động thủ, hắn là người bảo vệ âm thầm của tôi."

Vương Nguyên Thạch nhìn Tống Tinh Thần, ánh mắt lộ địch ý. Tống Tinh Thần lạnh lùng nói: "Ta không cần biết các ngươi làm cách nào để bắt phạm nhân, nhưng tiểu thiếu gia không được mạo hiểm."

Tôi nói: "Ngoài kế hoạch này ra, chúng ta không có cách nào bắt sống Vinh thịt heo hết."

Tống Tinh Thần đáp: "Ai nói là không còn cách nào, có một

cách là các ngươi có thể rút lui."

Tất cả hành động của Tống Tinh Thần đều nhằm mục tiêu an toàn, tội phạm có bắt được hay không hắn không quan tâm, tôi cả giận nói: "Ngươi chỉ là người Tống gia phái tới bảo vệ ta, không có quyền can thiệp tự do thân thể, ta nguyện ý mạo hiểm thì sẽ mạo hiểm."

Tống Tinh Thần lắc đầu một cái: "Nếu ngươi cố tình, để đảm bảo tính mạng, ta sẽ chém đứt hai tay ngươi."

Lúc nói câu này, ánh mắt hắn lạnh như đao phong, tôi không hề nghi ngờ hắn sẽ thực hiện lời mình, Vương Nguyên Thạch chen vào: "Ngươi cho rằng ngươi là ai, ở trước mặt cảnh sát mà dám làm bậy?"

Tống Tinh Thần cười lạnh: "Không phải ai cũng tuân thủ quy tắc của các ngươi." Sau đó nói với tôi: "Bắt đầu từ bây giờ ta sẽ bí mật giám sát, nếu như ngươi có bất kỳ hành động mạo hiểm nào, ta sẽ nhắc nhở tên sát nhân kia, khiến kế hoạch các ngươi thất bại."

Tôi cáu: "Ngươi bị thần kinh à?"

Tống Tinh Thần dùng cán đao đè lên miệng tôi, nghiêm túc nói: "Tiểu thiếu gia, ngươi nhớ kỹ cho ta, mạng của ngươi là tài sản quý giá nhất của Tống gia, ngươi phải sống cho thật tốt!"

Nói xong, hắn nhảy một cái, biến mất lên thân cây, tôi chỉ có thể dở khóc dở cười. Vương Nguyên Thạch nhìn theo hướng Tống Tinh Thần biến mất một hồi, nói: "Vậy thì hủy kế hoạch này đi, chúng ta lại phải hao tâm tổn sức, đợi đến khi tinh thần hắn không trụ được nữa ta sẽ tới giật kíp nổ."

Tôi không yên tâm, nói: "Ông nhất định phải cẩn thận."

Đột nhiên có tiếng Tiểu Đào thông báo qua bộ đàm, nói chúng

tôi biết tình hình có biến, mau quay lại.

Chúng tôi vôin vàng trở lại hiện trường, Vinh thịt heo đang nghe điện thoại, lời nói rất gay gắt, hình như đang cãi nhau với ai đó.

Tôi hỏi Tiểu Đào chuyện gì xảy ra, nàng nói: "Tên còn lại gọi điện tới."

Vừa dứt lời, Vinh thịt heo lớn tiếng nói với chúng tôi: "Bạn thân của ta có đôi lời muốn nói."

Hắn bật chế độ loa ngoài, đặt điện thoại lên quầy, bên trong phát ra một giọng nói đã qua xử lý: "Các vị, ta là Hình Giả Tật Phong, đồng sự của ta tự tiện hành động, đầu tiên ta muốn xin lỗi các ngươi..."

Vinh thịt heo lớn tiếng mắng: "Ngươi đừng thổi phồng uy phong người khác, diệt chính khí bản thân như thế, ngươi không thấy ta vừa rồi rất hào nhoáng à?"

Hình Giả Tật Phong lạnh lùng: "Câm miệng, tên phế vật này!"

Sau đó nói với chúng tôi: "Tiếp tục giằng co, đối với song phương chỉ bất lợi, ta suy nghĩ kỹ rồi, có một biện pháp tối ưu để giải quyết, đó là trao đổi con tin. Hiện giờ trong tay ta có 4 con tin, các ngươi thả cộng sự của ta ra, ta nói địa điểm giữ con tin cho các ngươi."

Hoàng Tiểu Đào mắng: "Ngươi đừng tự cho mình thông minh, cảnh sát không đàm phán với ngươi đâu."

Hình Giả Tật Phong nói: "Đây không phải là đàm phán, chỉ là một vụ giao dịch, cộng sự của ta bị bắt hay đồng quy vu tận với các ngươi chẳng ảnh hưởng gì đến ta cả, các ngươi điều tra ta lâu như vậy, đã từng ngăn được ta lần nào chưa? Nếu như các ngươi không chấp nhận trao đổi, giờ ta sẽ bảo hắn tự sát, sau đó dùng

thủ đoạn tàn nhẫn nhất để giết 4 con tin."

Vinh thịt heo giơ kíp nổ lên, lớn tiếng hùa theo: "Được đấy, lão tử rất quyết tâm!"

Tất cả mọi người có mặt đều hận tới nghiến răng, Tiểu Đào liếc tôi, trưng cầu ý kiến, tôi gật đầu: "Đáp ứng đi!"

Tiểu Đào nhỏ giọng nói: "Vinh thịt heo mà chạy thoát, sẽ còn hại chết nhiều người hơn."

Tôi thở dài: "Trước mắt chỉ có thể đáp ứng đã, sau đó chúng ta nghĩ biện pháp bắt chúng lại."

Tiểu Đào vẫn đang do dự, tôi nói: "Quyết định này để tôi làm, trách nhiệm cũng là tôi gánh, cô không cần phải lo!"

Hoàng Tiểu Đào giải thích: "Không phải tôi sợ gánh trách nhiệm, chỉ là chẳng lẽ để những cảnh sát kia hi sinh vô ích sao?"

Vấn đề này tôi cũng không biết trả lời nàng thế nào, nhưng nếu 4 con tin kia bị giết bởi thái độ cứng rắn của chúng tôi, sau này đối mặt với thi thể họ, tôi làm sao hết áy náy?

Hình Giả Tật Phong nói: "Nghĩ xong chưa?"

Tiểu Đào cao giọng: "Chúng ta đồng ý trao đổi con tin, nhưng ngươi phải nói chỗ giấu con tin cho chúng ta trước."

Hình Giả Tật Phong nói: "Ta nói cho các ngươi hai người trước, chờ các ngươi thả người, ta sẽ nói nốt hai người còn lại."

Tiểu Đào trả lời: "Không được, chúng ta phải cứu toàn bộ con tin đã, nếu không sẽ không thả Vinh thịt heo."

Hình Giả Tật Phong nói: "Đây đã là nhượng bộ lớn nhất của ta, ta đếm tới ba, cộng sự của ta sẽ nhả kíp nổ, đàm phán cũng thất bại. Một, hai..."

Tiểu Đào la lớn: "Chúng ta đồng ý!"

Hình Giả Tật Phong cười: "Đây mới đúng là quyết định sáng suốt!"

Hắn nói chỗ giấu hai con tin thứ nhất, Tiểu Đào lập tức sai người đi giải cứu. Tôi cũng bất ngờ khi Hình Giả Tật Phong lại đột nhiên gọi điện đàm phán với cảnh sát, tên này mưu lược hơn người, không hổ là một thiên tài.

Chờ đợi nửa giờ, mọi người vẫn đứng giương mắt nhìn. Mặc dù điện thoại vẫn đang ở trạng thái kết nối, nhưng hỏi bất cứ vấn đề gì Hình Giả Tật Phong cũng không trả lời, mấy lần tôi định dò xét cũng không hiệu quả.

Nửa tiếng sau, cảnh sát viên gọi tới, nói đã giải cứu thuận lợi hai con tin. Lúc này Hình Giả Tật Phong mới mở miệng: "Bây giờ tới lượt các ngươi giữ lời..."

Tiểu Đào nói: "Nhỡ ngươi gạt chúng ta thì sao?"

Hình Giả Tật Phong đáp: "Dù có lừa các ngươi, các ngươi cũng đã cứu được hai người, hơn nữa quyền chủ động thuộc về ta, các ngươi không có quyền trả giá."

Tiểu Đào nghiến răng nói: "Hình Giả Tật Phong, ngươi cứ ngông cuồng đi, chẳng lâu nữa đâu, chúng ta sẽ gặp nhau bằng phương thức khác."

Hình Giả Tật Phong cười lớn: "Các ngươi trong mắt ta chỉ là sâu bọ. Bì Bì Hà, cầm điện thoại đổi qua chế độ video call, cho ta thấy bọn họ. Ngươi rời khỏi đó đi, tới đường cái, nếu như có bất kỳ kẻ nào rời hiện trường, ta sẽ phá bỏ hiệp ước."

Tiểu Đào ra hiệu, cảnh sát dạt ra hai bên, để cho Vinh thịt heo đi qua. Hắn vừa rời khỏi hầm thì lập tức bỏ chạy, rất nhanh đã biến mất khỏi tầm mắt chúng tôi.

Hình Giả Tật Phong nói:"Tốt lắm, bây giờ ta thực hiện lời hứa, nói cho các ngươi biết chỗ giấu hai con tin còn lại."

Hắn cố ý nói rất chậm, để Vinh thịt heo có đủ thời gian tẩu thoát, chờ hắn nói xong chữ cuối cùng, Tiểu Đào đột nhiên giơ súng bắn nổ điện thoại, ra lệnh: "Vương Nguyên Thạch, lập tức đuổi theo Vinh thịt heo, trông thấy hắn được quyền nổ súng, những người khác theo ta đi cứu con tin."

Vương Nguyên Thạch rống lên một tiếng: "Ai có súng theo ta!"

Một nhóm cảnh sát trẻ theo Vương thúc lao ra, sớm đã đoán được Tiểu Đào sẽ không đàng hoàng chấp nhận điều kiện của đối phương, thực ra giao dịch này vốn là đánh cờ, hai bên đều không tin tưởng lẫn nhau, không biết Hình Giả Tật Phong sẽ có hành động gì.

Tôi muốn tăng thêm sức mạnh cho cuộc rượt đuổi này, liền hướng về phía đất trống hét: "Tống Tinh Thần, ta biết ngươi có thể nghe thấy ta, ta lệnh cho ngươi đuổi theo, mau bắt lấy hung thủ!"

Chương 251: Dụng cụ trung cổ

Hoàng Tiểu Đào gọi chúng tôi lên xe, vừa mới ngồi vào ghế đã nghe từ xa vọng lại tiếng nổ. Hoàng Tiểu Đào tiếp tục lái xe trong tuyệt vọng, tôi mở bộ đàm của nàng hỏi chuyện gì xảy ra. Một cảnh sát báo cáo: "Nghi phạm ném lựu đạn về phía chúng ta, không ít người thương vong."

Tôi nói: "Mọi người cẩn thận!"

Chúng tôi hỏa tốc lái xe tới nơi giấu con tin, hai con tin bị giấu ở hai nơi khác nhau, mấy xe cảnh sát chia ra ở một ngã rẻ. Tôi với Tiểu Đào, Vương Đại Lý chạy tới một căn hộ cho thuê trong khu nhà cũ kỹ của thành phố. Cửa khóa, tôi dùng dây kẽm mở ra, trong phong chợt vang lên tiếng gào: "Đừng vào, đừng vào!"

Tôi với Tiểu Đào nhìn nhau, chỉ sợ đẩy cửa ra sẽ kích hoạt cơ quan gì đó. Tôi nói vọng qua cửa: "Chúng ta là cảnh sát, tới cứu người."

Người bên trong hỏi: "Thật sao, mau cứu, ta sắp không giữ được nữa rồi."

Lúc này tôi mới đẩy cửa ra, cảnh sát cầm súng lục nối đuôi nhau xông vào. Trong phòng chẳng có đồ đạc gì, cửa sổ bị đóng chặt bằng ván gỗ, chúng tôi vừa xông vào thì một luồng ánh sáng mạnh đập vào mắt, hồi lâu mới thích ứng.

Chỉ thấy trên đất toàn là bóng đèn, một nam sinh gầy gò chỉ mặc mỗi cái quần lót nằm trên đống bóng đó, toàn thân sáng trưng.

Tôi dùng mũi ngửi ngửi, trên người hắn có mùi xăng nồng nặc,

thì ra Hình Giả Tật Phong đổ xăng đầy người nạn nhân, chỉ cần một cái bóng đèn vỡ ra, nhiệt độ của dây tóc sẽ lập tức khiến hắn bị thiêu cháy.

Nam sinh nhìn thấy chúng tôi tới thì gào khóc lớn: "Mau cứu ta ra, ta nóng sắp không chịu được nữa rồi."

Tiểu Đài cắn răng nói: "Hắn gạt chúng ta, rõ ràng nói thả con tin, mà lại bày ra chuyện này."

Tôi nói: "Cứu người trước, đi ngắt điện đi."

Một cảnh sát gật đầu, đột nhiên tôi nghĩ tới một chuyện, vọt ra theo, cảnh sát mới nhích chiếc ghế ra định giẫm lên, định ngắt điện, tôi vội ngăn lại: "Đừng động, để ta xem."

Tôi đứng lên ghế, nhìn vào hộp điện. Nhìn thoáng qua thì không thấy gì, nhưng để ý kỹ thì trong góc có một ánh sáng đỏ nhấp nháy, không biết đó là gì, rất có thể là bom.

Quả nhiên Hình Giả Tật Phong sẽ không để chúng tôi dễ dàng hóa giải cơ quan. Tôi nói: "Đừng động vào cầu giao vội, tìm bình cứu hỏa tới đây."

Vừa dứt lời, trong phòng vang lên tiếng kêu gào thảm thiết, xen lẫn mùi khét da thịt bị đốt cháy. Vương Đại Lý chạy ra kêu: "Dương tử, mau tới cứu người!"

Tôi vội quay vào phòng, trông thấy nạn nhân đang lăn lộ kêu gào trên dàn bóng đèn, tôi không suy nghĩ nhiều, vội cởi áo ra, dẫm đạp lên đống bóng, dập lửa.

Nhưng xăng cháy quá mạnh, người kia đau đớn giãy giụa ôm lấy chân tôi, ống quần tôi cũng bắt lửa. Tiểu Đào đột nhiên rút súng ra, định chấm dứt đau khổ cho hắn, tôi hét lên: "Không được!"

Thật may lúc này cảnh sát kia đã mang bình cứu hỏa vào, điên cuồng phun lên người nạn nhân, lửa mới được dập tắt.

Nạn nhân toàn thân phủ bọt trắng, nằm trên đất không động đậy, cảm giác như người tọp đi. Tôi dùng tay thử, thấy hắn vẫn còn thở, vội bế hắn lên, nhờ Tiểu Đào gọi xe cấp cứu.

Xảy ra cớ sự này có thể nói gián tiếp là do chúng tôi, nạn nhân vốn đang cố gắng duy trì thăng bằng trên dàn đèn, biết có cảnh sát tới cứu liền thả lỏng tinh thần, kết quả làm vỡ một bóng đèn.

Chúng tôi khiêng nạn nhân ra ngoài mấy cảnh sát cởi áo trải ra đất cho hắn nằm. Da thịt toàn thân đã bị phá hủy, mức độ bỏng này rất nhanh sẽ dẫn tới cái chết, chuyện chúng tôi có thể làm chỉ là cố gắng nói chuyện, duy trì sự tỉnh táo của nạn nhân.

Tiểu Đào ra ngoài nhận điện thoại, quay về ủ rũ nói: "Người còn lại không cứu được."

Một lúc sau xe cứu thương mới tới, mang nạn nhân đi, tất cả đều im lặng không nói nên lời.

Tiểu Đào để vài người lại đây, lát nữa còn phải gọi chuyên gia tới gỡ bom, những người khác thì về cục. Bên ngoài cục có mấy xe cảnh sát, đội cảnh sát khác đang chờ, vừa xuống xe, họ đã áy náy nói: "Đội trưởng, là chúng tôi không làm tròn bổn phận."

Tiểu Đào hỏi: "Thi thể đâu?"

Họ dẫn chúng tôi vào phòng giữ xác, vừa trông thấy thi thể, tôi bất giác hít vào một hơi khí lạnh.

Đây căn bản không phải riêng thi thể, mà là một dụng cụ tra tấn thời trung cổ. Dụng cụ này bên ngoài tạo hình đức mẹ Maria, bên trong đầy gai nhọn, bỏ người vào trong, đóng lại, những gai kia sẽ đâm khắp cơ thể.

Cả cái dụng cụ hình đức mẹ đặt trên giường sắt không ngừng nhỏ máu. Lúc cảnh sát tìm thấy nạn nhân, phát hiện cô ta đã bị khóa trong cái lồng này, trên người bị đâm hàng trăm lỗ, mất máu quá nhiều khiến ý thức đã mơ hồ.

Cảnh sát định mở nó ra, thì đột nhiên nạn nhân hét thảm một tiếng, giống như có cơ quan nào đó bị kích hoạt, sau đó có gọi thế nào cô ta cũng không động đậy. Thì ra những cái gai sắt này được thiết kế để tránh những chỗ yếu hại trên cơ thể. Nếu không mở cái lồng ra, nạn nhân sẽ mất máu từ từ đến chết, nhưng nếu mở ra, sẽ có một cơ quan kích hoạt gai nhọn khác đâm thẳng vào chỗ yếu.

Nạn nhân đã bị ghim chặt bên trong, cảnh sát không thể làm gì khác hơn là mang cả cái lồng tra tấn về.

Kể xong, mấy cảnh sát kia đều xin lỗi liên tục, Tiểu Đào giận đến phát run, hét: "Sao các ngươi không biết động não một chút? Đi tìm thân nhân bị hại mà xin lỗi!"

Tôi trấn an: "Đừng nổi giận, đây là hung thủ gài bẫy, không trách họ được."

Thi thể này ngay cả tôi cũng bó tay, chỉ có thể chờ tới mai chuyên gia máy móc đến mở cái lồng ra mới làm được.

Giờ đã là 4h sáng, nhưng chẳng ai buồn ngủ, chúng tôi chờ Vương thúc trong lo âu. Trời sáng, Vương Nguyên Thạch mới cùng mọi người trở về, đẩy trên xe xuống một nhóm người bị còng tay.

Tôi chợt hưng phấn, nghĩ rằng hung thủ đã bị bắt, nhưng nhìn kỹ thì không thấy hai kẻ sát nhân trong đám người này.

Thì ra lúc Vương thúc đuổi theo, thấy một chiếc xe màu đen đón Vinh thịt heo, cảnh sát liền dóc hết tốc lực bám sát. Đột nhiên chiếc xe kia chuyển hướng phóng vào rừng, sau đó từ trong rùng đi ra mười mấy chiếc xe giống hệt nhau, biển số cũng như đúc, khiến

họ sững sờ.

Vương Nguyên Thạch nhấn ga, đâm thẳng vào một chiếc xe, kết quả trên đó chỉ có một tên côn đồ nhãi, bọn họ lần lượt chặn mười mấy chiếc xe còn lại, trên mỗi xe cũng chỉ có một tên nhãi giang hồ.

Những tên côn đồ cắc ké này khai là chúng được người ta thuê tới, chẳng biết cái gì. Tôi hỏi: "Có xe lọt lưới à?"

Vương Nguyên Thạch gật đầu: "Có 4 xe chạy thoát, khả năng hung thủ trên đó."

Tôi thở dài: "Không, khả năng hắn bỏ xe trong rừng rồi đi bộ, những người ông bắt toàn bộ đều là thế thân."

Thủ pháp thoát thân của Hình Giả Tật Phong bày ra quả là kín kẽ, khiến tôi phải nhìn hắn bằng ánh mắt khác.

Vương thúc còn kể với tôi, trong quá trình đuổi bắt, không biết Tống Tinh Thần ở đây xuất hiện giúp một tay, đả thương cả đám côn đồ lẫn mấy cảnh sát.

Bởi tên này không hề nói rõ thân phận, bị cảnh sát tưởng là nghi phạm, hắn chẳng nói chẳng rằng liền động thủ, đả thương 3, 4 cảnh sát. Vương Nguyên Thạch là người không thích đùn đẩy trách nhiệm, nhưng qua lời ông ấy tôi có thể hiểu, nếu Tống Tinh Thần không trợ giúp, có lẽ 4 chiếc xe kia đã không chạy thoát.

Tôi chợt ảo não, kẻ này chính là hành hiệp độc hành, chẳng hề có chút khái niệm hợp tác đồng đội nào cả, lần tới không nên để hắn ra tay.

Tôi hỏi: "Thương thế có nặng không?"

Vương thúc lắc đầu: "Không nặng, thủ pháp của hắn rất khéo, tất cả đều chỉ bị trật khớp, ta đã bẻ lại cho họ rồi."

Tôi thầm nghĩ, thế còn được, nếu không sau này tôi làm sao đối mặt với mấy cảnh sát đó. Vốn nghĩ rằng có Tống Tinh Thần ra tay, cộng thêm Vương Nguyên Thạch chính là hổ mọc thêm cánh, nhưng tôi đã lầm to, để hai người họ chung hàng ngũ căn bản là tự triệt tiêu lẫn nhau!

Chương 252: Kẻ điên

Mặt trời đã lên cao, giờ tôi mới cảm thấy thấm mệt, Tiểu Đào khuyên chúng tôi về nghỉ ngơi, vừa mới giao phong với hung thủ, tuy có tổn thất, những cũng có thể khẳng định, tạm thời hắn sẽ chưa tiếp tục ra tay.

Tôi đang định đi, chợt nhớ ra Lão Yêu với Băng Tâm vẫn còn ở bên trong, vội đi tìm hai người. Đẩy cửa vào, đã thấy cả hai đang ngủ gục trên bàn.

Tôi đánh thức Băng Tâm dậy, nàng mơ màng hỏi: "Bắt được hung thủ rồi à?"

Tôi đáp: "Thoát rồi, nhưng chúng ta cứu được mấy con tin, để ta đưa muội về."

Vương Đại Lý chỉ chỉ Lão Yêu rồi tự chỉ vào mình, ý muốn hỏi chẳng lẽ tôi đưa Băng Tâm về, còn hắn phải đưa Lão Yêu về?

Băng Tâm vẫn còn ngái ngủ, tôi dắt ra khỏi cục mà cứ như đang mộng du. Sau đó tôi bắt một chiếc taxi đưa nàng về nhà, chính là muốn nhờ tài xế lượn quanh một chút. Trên đường đi, Băng Tâm nói: "Lần này chẳng giúp được huynh cái gì. Tống Dương ca ca, huynh có thể thuyết phục Tiểu Đào tỷ tỷ, cho muội đi cùng mọi người buổi tối được không?"

Tôi lắc đầu: "Muội đi cùng thì làm được gì, tình huống lúc đó kể cả một trung đội cảnh sát cũng bó tay."

Băng Tâm bĩu môi: "Muội chỉ muốn được ở cùng huynh thôi mà."

Tôi bèn dỗ dành, nói dù gì cũng cần có người ở phía sau làm công tác hậu cần, cũng giống game Tiểu Bá Vương hồi nhỏ chúng ta chơi, hậu cần cũng là rất quan trọng, nếu không người ra chiến trường sao có thể yên tâm.

Băng Tâm nhẹ nhàng gật đầu: "Tống Dương ca ca yên tâm đi, có muội hậu cần, lão gia sẽ không bao giờ thất thủ."

Tôi vừa quay đầu thì phát hiện Vương Đại Lý đang nằm trên ghế phụ, dùng ánh mắt chua xót nhìn tôi.

Sau khi Băng Tâm về nhà, cứ nằng nặc bắt tôi vào ngủ, tôi nói không được, làm sao có thể bỏ Vương Đại Lý lại với Lão Yêu, như vậy là không trượng nghĩa. Đại Lý xen vào một câu: "Vậy mới phải, huynh đệ như tay chân!" (Nguyên văn câu thành ngữ là 'Huynh đệ như thủ túc, thê tử tựa y phục.')

Băng Tâm đi được nửa bước liền xoay người lại: "Câu tiếp theo là gì, Đại Lý, ngươi dám nói ra ta đánh chết ngươi!"

Tôi giảng hòa: "Đừng nghe hắn nói bừa, Lưu Bị là lão già gia trưởng, nói chuyện có khác gì đánh rắm."

Băng Tâm hừ một tiếng, nói với Đại Lý: "Sau này nói chuyện chú ý một chút!"

Vương Đại Lý làm động tác lau mồ hôi: "Băng Tâm muội muội thật có cá tính, ta thích!"

Sau khi nàng lên lầu, Lão Yêu nãy giờ ngủ gà ngủ gật không biết đã tỉnh từ lúc nào, lim dim nhìn tôi, nói: "Tiểu Tống Tống, ngươi hình như rất có thành kiến với Lưu Bị nhỉ, lên đây chúng ta nói chuyện một chút nào."

Trên đoạn đường về trường, tôi suýt thì nhảy ra khỏi xe mấy lần 😭

Về phòng, tôi chỉ ngủ có 5 tiếng, còn gặp ác mộng, mơ thấy mình bị Hình Giả Tật Phong trói vào một cơ quan, bốn phía tối đen, hắn âm trầm nói: "Tống Dương, ta muốn cùng ngươi chơi một trò chơi."

Tôi bừng tỉnh, mồ hôi ướt đẫm người, nhìn đồng hồ một cái, mới 2h chiều. Mở máy tính lên, vào wechat, Tiểu Đào đã lập một group riêng cho tổ chuyên án, ai phát hiện manh mối sẽ báo lên đây.

Group có mấy tin mới, có người điều tra những bộ phận cấu tạo bom, phát hiện tất cả đều được mua trên mạng, giờ đã biết danh tính hung thủ nên manh mối này không còn ý nghĩa.

Tổ kỹ thuật tìm thấy trong nhà hung thủ vài thứ có thể làm bằng chứng, nhưng không giúp gì nhiều cho tiến triển của vụ án

Còn có một đội cảnh sát được Tiểu Đào phái đi lục soát bán kính 10km quanh nhà hung thủ, chưa có tin tức. Từ hành động bày trận tẩu thoát của Hình Giả Tật Phong vừa rồi có thể thấy, sau lưng hắn có người hỗ trợ, rất có thể là thế lực khổng lồ đứng sau website này.

Cuối cùng còn một tin không liên quan tới vụ án, đó là người được chúng tôi cứu hôm qua đã được chạy chữa, 90% da thịt đã bị bỏng, đại khái là không chịu được sự thật này, làm ầm ĩ trong bệnh viện.

Tôi gọi điện cho Tiểu Đào: "Cần thêm người không, tôi tới trợ giúp."

Tiểu Đào nói: "Anh dậy sớm thế, có đọc tin nhắn trong group chưa? Vụ án giờ lại trở về thế giằng co, làm không tốt sẽ biến thành án đen."

Tôi nói: "Chưa chắc, hai hung thủ này tôi đều cảm thấy là kẻ

rất thích trình diễn, có thể khẳng định 100% chúng sẽ lại ra tay."

Tiểu Đào thở dài: "Là quyết sách của tôi sai ư?"

Tôi an ủi: "Tối qua cô vô cùng quyết đoán, dưới tình hình lúc đó, không có cách nào tốt hơn cả."

Tiểu Đào cười: "Lần nào nghe anh an ủi tâm trạng của tôi cũng khá hơn, hay là anh đổi sang nghề bác sĩ tâm lý đi...À phải, nhắc tới bác sĩ tôi nhớ đến một chuyện, tối qua nạn nhân kia chỉ muốn gặp anh, nếu không thì không chịu chữa trị, anh qua bệnh viện một chuyến đi."

Tôi đoán là sẽ chẳng có chuyện hay ho gì, nhưng vẫn đồng ý.

Vương Đại Lý vẫn đang ngủ sag, quay người ôm lấy gối, thì thầm nói mớ: "Băng Tâm muội muội!"

Tôi đánh thức hắn dậy, Đại Lý mơ mơ màng màng mở mắt, tôi nói dậy tới cục cảnh sát ba lần hắn mới ậm ừ, sau đó lại lăn ra ngủ.

Tôi bắt xe tới bệnh viện nhân dân đệ tam có một cảnh sát canh gác dẫn tôi đi gặp nạn nhân. Vừa tới ngoài phòng bệnh, đã nghe tiếng loảng xoảng, một âm thanh khàn đặc la: "Các ngươi cút đi cho ta!"

Bác sĩ bị đuổi ra ngoài liếc tôi một cái, lắc đầu: "Vào phải cẩn thận một chút, người này nên gặp bác sĩ tâm lý."

Trong lòng tôi hơi bất an, đẩy cửa bước vào, trông thấy thiếu niên kia toàn thân quấn băng như xác ướp, hắn nói: "Là ngươi! Ta nhớ hôm qua ngươi là người cứu ta!"

Tôi không biết nên nói gì, hỏi: "Ngươi thấy đỡ hơn chưa?"

Đột nhiên một ly nước bay tới, nếu tôi không nhanh thì đã đập

thẳng vào đầu, thiếu niên hét: "Ta nhớ tối qua cảnh sát đã định bắn chết ta, sao ngươi lại ngăn cản, tại sao không để ta chết? Bây giờ ta ra nông nỗi này, hoàn toàn là phế nhân, sống tiếp còn có ý nghĩa gì?"

Vừa nói hắn vừa vớ cái gì ném cái đó về phía tôi. Tôi giơ tay đỡ, nói: "Ngươi đừng kích động được không? Chờ sau khi bình phục có thể cấy da toàn thân, nếu như ngươi nghĩ rằng bộ dạng này là do trách nhiệm của ta, ta sẽ tự bỏ tiền túi trả tiền điều trị cho ngươi."

Nói chưa dứt lời, hắn càng giận dữ hơn, nhảy xuống vịn vào song cửa sổ, ra sức đập đầu: "Ta không cần các ngươi tới thương hại, để cho ta chết, để cho ta chết, ta không muốn sống nữa."

Thành cửa sổ bị hắn lắc rung ầm ầm, tôi chỉ sợ hắn nhảy lầu, chạy qua khuyên can, ai ngờ đột nhiên hắn quay người bóp cổ, đè tôi xuống giường.

Mặc dù tiểu tử này gầy yếu, nhưng là một kẻ điên cuồng, khí lực tăng cao, tôi bị siết tới ngạt thở, đột nhiên một nhóm người mặc áo blouse trắng xông vài, đè hắn xuống, tiêm một liều thuốc an thần.

Hai mắt hắn trợn lên, lăn ra ngủ, tôi đứng dậy xoa xoa cái cổ đỏ lừ, tự nhủ thật nguy hiểm.

Bác sĩ hỏi: "Đồng chí cảnh sát, ngài không bị thương chứ? Gây náo loạn từ tối qua tới giờ, bệnh điên này chúng tôi không quản nổi, hay là giao cho bệnh viện tâm thần đi."

Tôi nói: "Vất vả cho mọi người rồi, đưa vào viện tâm thần chỉ e còn hỏng hơn, dù sao xảy ra chuyện như vậy ai cũng không chịu nổi, để ta về báo cục tìm bác sĩ tâm lý tới, trấn an tinh thần hắn một chút."

Ngoài miệng nói như vậy, nhưng trong lòng tôi thì mắng, Thằng Điên!

Chương 253: Con lừa gỗ

Hai ngày tiếp theo, chúng tôi vừa nghiệm thi song song với điều tra hiện trường, làm việc không nghỉ suốt ngày suốt đêm nhưng vụ án vẫn giậm chân tại chỗ.

Tối chủ nhật, livestream của Hình Giả Tật Phong cũng không tiến hành theo thông lệ, có lẽ là do trong tay không có con tin. Tôi hỏi Tiểu Đào có cần phát lệnh truy nã toàn thành phố không, nhắc nhở toàn dân chú ý đề phòng, Hình Giả Tật Phong đang tìm kiếm con mồi mới.

Tiểu Đào lắc đầu nói: "Vô ích, như vậy chỉ dẫn tới khủng hoảng xã hội, việc xảy ra vẫn sẽ xảy ra, căn bản không ngăn cản được."

Trời đã tối, tôi với Đại Lý định quay về trường, đột nhiên một cảnh sát chạy tới báo: "Đội trưởng, hung thủ bắt đầu livestream!"

Chúng tôi hỏa tốc chạy tới, mọi người tập hợp trong một gian phòng họp, chiếu màn hình livestream lên phông. Cũng như mấy lần trước, ban đầu là màn hình đen xì, có thể nghe tiếng một người đang thở dốc, livestream tối nay vẫn có tên Thẩm Phán Địa Ngục.

Giờ đã là 1h sáng, livestream của Hình Giả Tật Phong trễ 2 tiếng so với thông thường, chẳng lẽ nạn nhân vừa mới bị tìm thấy?

Chúng tôi ôm tậm trạng lo âu thấp thỏm, chờ thấy rõ mặt mũi nạn nhân. Một lúc sau, Hình Giả Tật Phong dùng âm thanh đã qua xử lý, nói: "Lý Đức Vinh, ngươi luôn muốn được nổi tiếng, hôm nay ta cho ngươi cơ hội này."

Nháy mắt tôi tưởng mình nghe lầm, tối nay người bị hại lại là cộng sự của hắn - Bì Bì Hà.

Những người khác cũng vô cùng kinh ngạc, khung bình luận phía dưới livestream tức khắc bùng nổ, mặc dù trong những khán giả này, một bộ phận lớn cũng hay theo dõi livestream của Bì Bì Hà, nhưng khi biết một webcaster sắp bị xử, phần lớn khán giả đều rất háo hức mong chờ.

Đèn bật lên, sau khi nhìn rõ căn phòng, tôi không khỏi hít vào một hơi khí lạnh. Cả người Vinh thịt heo trần như nhộng, da thịt bóng loáng cứ như bôi một lớp dầu mỡ. Toàn thân nhiều chỗ bị bầm dập, môi bị khâu bằng chỉ, mắt không chớp, phát ra tiếng ư ư.

Thứ hắn ngồi lên là dụng cụ thời cổ đại dùng để trừng phạt phụ nữ dâm đãng - một con lừa gỗ nhưng được sửa đổi một số chi tiết. Tay chân hắn bị kẹp bằng kẹp sắt như cái bẫy, máu chảy ròng ròng.

Tôi phát hiện có môt cái cọc gỗ gắn trên lưng con lừa dưới mông Vinh thịt heo. Từ góc nhìn của chúng tôi chỉ có thể thấy một đoạn ngắn, một phần lớn cắm trong hậu môn hắn, trên cọc gỗ có máu, có vẻ rất sắc nhọn.

Phần eo Vinh thịt heo bị buộc một quả bom hẹn giờ, số đếm ngược là 1 phút. Tôi vạn lần không nghĩ tới, Hình Giả Tật Phong lại muốn tự tay xử lý cộng sự của mình. Có lẽ là mệnh lệnh của website, hoặc chỉ là vì hắn cân nhắc an toàn bản thân, Vinh thịt heo hành động tự tiện, thiếu chút nữa đã khiến họ bại lộ.

Bất kể nguyên nhân là gì, tự tay giết hại cộng sự của mình, chỉ dùng từ phát điên cũng không hình dung hết nổi nội tâm méo mó của hắn.

Hình Giả Tật Phong bình thản, tiếp tục nói: "Tiếp theo ngươi

sẽ được trình diễn một màn kinh thiên động địa trước hàng vạn con mắt. Ta nói rõ một chút, trên người ngươi có một quả bom hẹn giờ, thời hạn chỉ có một phút, muốn thoát khỏi cơ quan này, ngươi phải làm sao cho cái cọc cắm thật sâu vào cơ thể, sâu thật sâu thì những cái kẹp sắt trên chân tay ngươi mới mở ra. Hãy nắm chặt một phút này, lưu lại ấn tượng sâu sắc nhất cho người xem đi! Xét xử bắt đầu!"

Ting một tiếng, đồng hồ hẹn giờ bắt đầu đếm ngược. Vinh thịt heo trợn mắt, ư ư giãy giụa kịch liệt, 20 giây sau hắn mới hạ quyết tâm, dùng sức ngồi vào cọc gỗ, máu tươi trào ra chảy ròng ròng xuống đùi.

"Mẹ ơi, ta nhìn không nổi." Lão Yêu buông một câu, đẩy cửa đi ra ngoài.

Vương Đại Lý thì không nửa đường rời chỗ, hai tay nắm chặt gấu áo tôi, răng va vào nhau lập cập.

Khả năng cọc gỗ đã đâm thủng dạ dày Vinh thịt heo, máu chảy ồ ạt, đồng thời kẹp sắt trên tay chân hơi nới ra một chút. Hắn thống khổ ngẩng đầu, hai mắt căng ra như sắp nổ tung.

Cảnh này khiến không ít cảnh sát phải ngao ngán lắc đầu, ấy vậy mà đám khán giả online lại hưng phấn lạ thường, tên lửa, oto gửi kín màn hình, khiến chúng tôi phải tắt khung bình luận.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, đến lúc chỉ còn 10 giây, rốt cuộc Vinh thịt heo đã khiến kẹp sắt mở ra, hắn vội dùng hai tay đẩy máu tháo đai lưng, nhưng lại không cách nào tháo được.

Chỉ còn 5 giây, Vinh thịt heo chợt đưa tay lôi sợi chỉ khâu môi ra, khàn cả giọng mà quát: "Uông Nhất Chu, ta chửi cả nhà ngươi!" Sau đó nhanh chóng nói ra một dãy số, có điều chưa nói hết thì quả bom đã phát nổ.

Ầm một tiếng, màn hình đầy khói bụi, ống kính rung lên, máu văng đầy trên đó. Vinh thịt heo chỉ còn lại nửa thân dưới, thân trên đã bị nổ tan tành, phần bụng đứt xồ ra một đống ruột, bên trong còn lờ mờ cái cọc gỗ đẫm máu.

Hoàng Tiểu Đào che miệng: "Quá tàn nhẫn!"

Mọi người còn đang bàng hoàng trước một màn kinh khủng này, tôi vội càm giấy bút viết dãy số Vinh thịt heo đọc trước khi chết, nói: "Trông giống số điện thoại di động, nhưng thiếu một số.". Hoàng Tiểu Đào cầm lấy nhìn một cái, bảo tổ kỹ thuật điền từ 0 đến 9 vào, tạo thành 10 dãy số khác nhau.

Cảnh sát có thể định vị chính xác vị trí của một số điện thoại di động. Rất nhanh chúng tôi đã tìm ra được có ba dãy số là ở thành phố Nam Giang, một trong ba số đang có sự di chuyển từ từ. Rất có thể số di động này là của Hình Giả Tật Phong.

Hoàng Tiểu Đào vung tay: "Đi, bắt người!"

Tất cả lập tức vọt ra xe, chạy tới địa điểm kia. Trên đường đi tôi hỏi Tiểu Đào: "Hai con tin cứu được có ai là nữ không?"

Tiểu Đào gật đầu: "Có một người, nghề nghiệp là gái hộp đêm."

Tôi nói: "Chẳng trách!"

Cơ quan con lừa gỗ tối nay hẳn không phải chuẩn bị cho Vinh thịt heo. Hình Giả Tật Phong vì nôn nóng muốn giải quyết cho xong mới thế hắn vào đó, không ngờ tới lại lật thuyền trong mương, trước khi chết Vinh thịt heo đã để lộ ra tin tức mấu chốt.

Sắp tới nơi, cấp dưới xin ý kiến chỉ đạo của Tiểu Đào: "Mục tiêu đang vội vã rời đi, có cần đuổi theo không?"

Hoàng Tiểu Đào hỏi tôi: "Ý anh thế nào?"

Tôi nói: "Chuyện xảy ra đột ngột, Hình Giả Tật Phong sẽ chọn thủ đoạn nào để thoát thân? Tôi nghĩ hắn sẽ sắp xếp một chiếc xe, ném điện thoại của mình lên đó, còn bản thân thì chạy hướng khác."

Tiểu Đào nói: "Thủ đoạn tội phạm trong phim hay dùng." Sau đó nàng phân công chia đội cảnh sát thành hai đường, một đội đuổi theo mục tiêu, đội còn lại ập vào điểm xuất hiện ban đầu.

Chúng tôi tới nơi mục tiêu bắt đầu xuất hiện, không ngờ lại là một biệt thự ở ngoại ô, trên cửa sổ dán biển cho thuê, nhìn qua đã thấy là để che giấu tai mắt, bởi bên trong vẫn sáng đèn, có người đang ở.

Chúng tôi đẩy cửa đi vào, trong phòng khét lẹt mùi dây điện cháy, trong một căn phòng tỏa ra nhiệt lượng cao, cùng với tiếng lách tách, tôi nói: "Không ổn, chúng đang thủ tiêu chứng cứ."

Mọi người vọt vào, trông thấy một dãy máy vi tính đang cháy hừng hực, chất dẫn cháy là xăng. Cảnh sát vội ngắt nguồn điện, dùng bình cứu hỏa và nước trong toilet dập lửa.

Sau khi lửa tắt, tôi nhìn xung quanh bốn phía, nói: "Nơi này từng có mười mấy người ở, Vinh thịt heo không phải nói cho chúng ta biết vị trí của Uông Nhất Chu, mà là phòng làm việc của website này."

Tôi ra phòng khách, mở ô đỏ, bảo Đại Lý soi đèn tử ngoại. Trên đất hiện ra một nhóm dấu chân rõ ràng, tôi cười khẩy: "Đám người này nhất định lúc đó rất hỗn loạn, khi dùng xăng tiêu hủy chứng cứ đã tự giẫm đạp không ít. Đi, chúng ta tới quăng mẻ lưới bắt gọn chúng!"

Chương 254: Truy bắt trong đêm

Chúng tôi lần theo dấu chân, tới một tòa nhà cũ gần đó, dấu chân đã nhạt mất. Tôi thu ô lại, nói với mấy cảnh sát: "Ta với Tiểu Đào đi vào, những người khác ở sau đợi lệnh."

Mặc dù tôi chẳng có chức vụ gì, nhưng họ cũng đối với tôi như với Tiểu Đào, nói gì nghe nấy. Mọi người ở lại, tôi đưa ô cho Đại Lý, rồi cùng Tiểu Đào đi tới.

Tòa nhà cũ này là một công trình dang dở cách đây nhiều năm, do giao thông không thuận tiện, nên dù nhà có đẹp tới đâu, người giàu cũng không đến ở, công trình liền bị ngưng. Dọc đường có thể trông thấy vài biệt thự đã bán hoàn thiện, một số thì mới cất nóc.

Tôi dùng động u chi đồng kiểm tra xung quanh, khi tới một căn nhà ba tầng nhỏ, tôi ngăn Tiểu Đào lại, nàng thấp giọng: "Người ở trên à? Tôi lập tức gọi tiếp viện."

Tôi vội xua tay: "Đưa súng cho tôi đã."

Tôi cầm lấy súng, giơ lên trời chuẩn bị bắn chỉ thiên, Tiểu Đào nói: "Anh làm gì vậy, cẩn thận đánh rắn động cỏ."

Tôi cười: "Tôi đang muốn đánh rắn động cỏ đây."

Nói xong, tôi bóp cò, nhưng chẳng bóp được, hóa ra quên mở chốt an toàn. Tiểu Đào cười nói: "Nhìn là biết chưa cầm súng bao giờ, cẩn thận lực đàn hồi làm trật cổ tay, đưa đây tỷ dạy cho."

Nàng vòng tay từ phía sau, giúp tôi mở chốt an toàn, sau đó

nắm vào hai tay tôi, khiến bộ ngực cup D lại dán vào lưng, nhịp tim tôi tức thì nhảy vọt. Nhưng đối với sự tiếp xúc thân thể này, tôi đã bình tĩnh hơn xưa rất nhiều, nếu không phải đang truy bắt tội phạm, có khi tôi đã quay người lại mà ôm lấy nàng.

Đoàng một tiếng, súng nổ xé toang bầu trời đêm, vang vọng như sấm, tôi nghe thấy trên lầu 2 có tiếng hét: "Ai da!"

Tôi với Tiểu Đào nhìn nhau một chút, đồng thời bật cười. Tôi la lớn: "Mau xuống, nếu không đội đặc nhiệm xông lên bắn hạ tất cả các ngươi!"

Phía trên có tiếng trả lời: "Đừng bắn, ta đầu hàng, ta đầu hàng."

Tôi hỏi: "Trên đó có mấy người?"

Người kia đáp: "Mười hai..."

Tôi nói: "Được, các ngươi tự giám sát lẫn nhau, một người bỏ trốn thì kẻ còn lại tội sẽ tăng thêm một bậc."

Người kia vội vàng đáp: "Chúng ta tuyệt đối không chạy, tất cả chỉ nhận tiền làm việc, website kia không có quan hệ gì với chúng ta."

Thực ra căn nhà này chỉ có một cửa ra vào, chúng cũng chẳng chạy được. Lúc 12 tên đi xuống, Tiểu Đào dùng bộ đàm gọi cảnh sát phía sau tới. 12 người tay giơ lên trời đi về phía chúng tôi, ai cũng gầy tong teo tóc bù xù, mắt thâm quầng, đeo hai cái đít chai dày cộm, mặt tái nhợt, nhìn qua đã biết dân IT suốt ngày ngồi trong phòng, không ra khỏi cửa.

Tiểu Đào hỏi bọn chúng làm gì, chúng khai là thay website làm công việc quản lý và bảo vệ, đám hacker lần trước choảng nhau với Lão Yêu chính là bọn hắn. Vừa nãy nhận được điện thoại nói website bị lộ, kêu bọn hắn lập tức rút lui.

Tôi hỏi: "Người phụ trách là ai?"

Một tên trả lời: "Lên xe chạy rồi."

Tôi hỏi: "Tại sao không mang theo các ngươi?"

Hắn bất đắc dĩ cười: "Hắn là ông chủ, mạng mình đáng giá nhất, đâu có quan tâm sống chết của bọn ta, chúng ta chỉ còn cách chạy tới đây trốn."

Tôi đột nhiên giơ cánh tay hắn lên nhìn, cười lạnh: "Đừng giả bộ, ngươi chính là người phụ trách!"

Tên này sắc mặt rõ ràng khỏe mạnh hơn đám còn lại, ngón tay cũng không có vẻ tiếp xúc lâu dài với bàn phím, hơn nữa cái áo thun trên người hắn không hề vừa vặn.

Tên kia vẫn chối, liều mạng xua tay: "Không phải là ta, không phải là ta, ta chỉ là một giám thị bình thường."

Tôi hỏi đám còn lại: "Hắn có phải người phụ trách không? Thành thật khai báo sẽ được giảm án."

Bọn hắn lập tức làm phản, chỉ vào tên kia nói: "Đúng, chính là hắn phát tiền lương cho bọn ta."

Đám người này nhát chết, căn bản không cần còng tay, tôi với Tiểu Đào giải chúng về, những cảnh sát tới chi viện đều kinh ngạc với tốc độ bắt phạm của chúng tôi.

Tiểu Đào vung tay: "Đưa hết về lấy lời khai!"

Lúc bị đẩy lên xe, tên phụ trách vẫn còn cố hô: "Website không phải do ta làm, là ông chủ đứng sau chủ trì, ta oan uổng quá, đại nhân!"

Trừ tận gốc website ngoài ý muốn, tâm trạng Tiểu Đào khá tốt, cười nói: "Có gọi thanh thiên đại lão gia cũng vô ích."

Chúng tôi giải đám người về cục, Vương Nguyên Thạch cũng vừa dẫn một nhóm cảnh sát về, tập hợp với chúng tôi. Quả nhiên đúng như tôi dự đoán, tên phụ trách ném điện thoại của mình lên một chiếc xe tải, nhưng hắn lại quên xóa dữ liệu trong đó, vẫn còn rất nhiều số liên lạc trong danh bạ.

Sau khi trở về, cảnh sát thẩm vấn đám người cả đêm, tôi vừa hưng phấn vừa nóng lòng muốn biết kết quả, chẳng thèm về trường, rủ Đại Lý với Lão Yêu góp tiền ăn khuya.

Mấy lập trình viên khai báo toàn bộ, thực ra chúng cũng giống Lão Yêu, chỉ biết kỹ thuật, không có lập trường, vừa nghe tới công việc lương cao thì liền tới, có mấy người làm bảo vệ hậu trường, đối với những thứ website truyền bá căn bản không biết gì.

Tên phụ trách thì tương đối giảo hoạt, cứ tránh nặng tìm nhẹ, không chịu nói thật. Tiểu Đào gọi tôi vào, tôi ngồi xuống, lạnh lùng nói: "Ngươi nói mau, ông chủ đứng sau là ai? Một người hay là một tổ chức?"

Tên phụ trách cười gượng: "Ta cũng không có biết, công việc của ta là tuyển webcaster làm livestream, quản lý tiền nong, cũng làm việc vì tiền giống họ, trước giờ chưa từng gặp ông chủ."

Tôi đập bàn một cái: "Ngươi đang nói láo!"

Tên phụ trách giơ hai tay ra: "Đồng chí cảnh sát, ta nói tất cả đều là sự thật, ngươi không tin ta cũng chẳng còn cách nào."

Nghi phạm khá cứng đầu, mặt đầy thành khẩn nhưng miệng lại nói láo, tôi mặc dù biết hắn nói dối, nhưng không thể đọc nội tâm của hắn. Tiểu Đào ghé tai tôi nói: "Đổi Vương Nguyên Thạch vào đi."

Tôi đoán được ý của nàng, nhưng vẫn hỏi: "Liệu Vương thúc có cách cạy miệng hắn không?"

Hoàng Tiểu Đài gật đầu: "Có biết tại sao Vương thúc lăn lộn từng ấy năm mà vẫn chỉ là cảnh sát quèn không? Bởi vì ông ta ra tay tàn bạo, gặp nghi phạm chướng mắt liền dồn vào chỗ chết." Nàng nhìn tên phụ trách, thong thả nói: "Mặc dù cảnh sát dụng tư hình là phạm pháp, nhưng đối với loại cặn bã này không cần nói nguyên tắc."

Tên phụ trách run một chút, nói: "Đồng chí cảnh sát, câu nào của ta cũng là thật. Nếu như có nửa chữ là giả, sẽ bị trời đánh."

Mặc dù tên này hai tay không dính máu, nhưng nền tảng mà hắn dựng lên đã nuôi dưỡng vô số kẻ biến thái và giết chết nhiều người. Tôi không phản đối việc sử dụng tư hình với hắn, chỉ có điều vẫn cảm thấy về mặt hiệu quả thì khả năng đánh bại hắn là không cao.

Tôi lôi ra một cái lọ nhỏ, bên trong có chứa mộng tán dược, đặt dưới mũi bắt hắn hít. Hắn hít một cái, lập tức ánh mắt thoáng hốt hoảng.

Tôi dùng ám thị: "Có cảm giác thấy cái ghế mình ngồi đang nóng lên không? Có phải bắt đầu ngửi thấy mùi khét da thịt mình bị đốt cháy?"

Hắn hét lên một tiếng, liều mạng ưỡn ẹo cơ thể, giống như đang ngồi trên ghế sắt nung đỏ, gào khàn cả giọng: "Thả ta ra, thả ta ra!"

Tôi đập mạnh vào tường, hét: "Thành thật khai báo, có phải website do ngươi xây dựng?"

Tôi chợt ngửi thấy mùi khai, cúi đầu đã thấy đũng quần hắn đẫm nước, hắn run rẩy đáp: "Đúng, là ta lập nên."

Tôi hỏi: "Lý do lập ra trang web?"

Hắn khủng hoảng: "Kiếm...kiếm tiền!"

Chương 255: Thế lực đằng sau

Thì ra tên phụ trách họ Hứa. Hứa tử nói, hắn từ khi còn trẻ đã muốn gây dựng sự nghiệp, nhưng chẳng biết làm cái gì, lại muốn kiếm tiền nhanh, nghĩ tới nghĩ lui quyết định làm một nền tảng livestream.

Bởi vậy hắn lôi kéo một nhóm lập trình viên lập nên một website livestream nhái kuaishou. Nhưng các webcaster chẳng có nhân khí, chỉ vận hành nửa năm, vốn liếng đã gần cạn.

Họ Hứa muốn làm thêm những thứ hấp dẫn, trong lúc vô tình lướt mạng thấy webcaster của trang XXX bị đuổi, lập tức mời người đó về, để cô ta hàng ngày diễn những màn khó coi, không ngờ là có khá đông kẻ mộ danh tìm tới.

Hắn giống như tìm ra chân lý, liền đặc biệt tìm tòi những webcaster xấu xa, không có giới hạn, diễn đủ các loại hình như ăn phân, tự hành hạ, phá hoại của công...website bắt đầu dần có chỗ đứng.

Đáng tiếc ngày vui ngắn chẳng tày gang, rất nhanh các cơ quan chức năng đã để mắt tới hắn, tới phong tỏa phòng làm việc, hắn may mắn chạy thoát.

Các - Mác từng nói một câu: "Một khi có 30% lợi nhuận, tư bản sẽ sôi nổi, có 50% lợi nhuận, nó sẽ dốc sức; nếu là 100% nó sẽ giẫm đạp lên pháp luật; còn nếu là 300%, nó sẽ liều cả tính mạng, thậm chí trèo lên giá treo cổ."

Đặt câu này trên người họ Hứa quả là thích hợp. Sau khi tránh được một kiếp nạn, hắn chẳng những không hối cải, mà còn tệ hại hơn, tiếp tục lôi kéo nhân mã. Sau đó lập ra Deep live broadcast

này, dùng danh nghĩa xét xử nhân tính, livestream đủ loại nội dung bẩn thỉu.

Rút kinh nghiệm xương máu, thứ nhất trang web này không thể công khai, thứ hai phải có một ngưỡng quản lý thành viên. Cho nên hắn đã thiết lập một hệ thống members, thành viên nào donate càng nhiều tiền sẽ càng có quyền hạn, và nội dung được xem phong phú hơn.

Có nền tảng này, không ít kẻ biến thái đã bị thu hút, những nội dung live tởm lợm không thể hình dung nổi, các webcaster bắt đầu có những hành vi phạm pháp. Mặc dù họ Hứa nơm nớp lo sợ, nhưng với số tiền kiếm được, hắn càng ngày càng to gan.

Nhưng chẳng được bao lâu, khán giả bắt đầu thấy nhàm chán những nội dung này, website bắt đầu trì trệ. Đúng giờ phút quan trọng này, một nhóm người thần bí tìm tới hắn, họ nói muốn bỏ vốn cho trang web, vẫn là họ Hứa đứng tên, nhưng doanh thu 50% sẽ thuộc về họ.

Hứa tử đồng ý. Có vốn rót vào, website lại lần nữa sống dậy, nhiều chương trình livestream lần lượt được tung ra. Giết người phóng hỏa đều chỉ là trò vặt, hắn không hề giấu giếm nói với chúng tôi, có mấy vụ đại án chấn động toàn tỉnh đã được live trực tiếp toàn bộ quá trình trên trang web.

Theo sự bùng nổ của nội dung, ngưỡng quyền hạn thành viên cũng ngày càng cao, dần dần biến thành phải đóng 1 triệu tiền giữ chân mới được xem. Mặc dù thành viên ít đi, nhưng đều là kẻ có tiền, donate rất hào phóng, thu nhập cao hơn trước rất nhiều.

Khai xong những điều này, họ Hứa đại khái biết số phận sau đó của mình, cả người ủ rũ. Đây không phải một trang web tầm thường, bản thân đứng ra sáng lập, đủ cho hắn phải ngồi tù vài chục năm.

Tôi hỏi: "Ông chủ phía sau vung tiền là ai?"

Hắn đáp: "Ta không biết, bọn họ chưa bao giờ liên lạc qua điện thoại, lần nào cũng phái một chiếc xe tới, trên đường đi phải bịt mắt. Tới nơi, họ luôn dùng mặt nạ để giao tiếp với ta."

Tôi hỏi: "Ngươi dùng cách nào để chia lợi nhuận với họ?"

Họ Hứa nói: "Giao dịch với một công ty nhỏ dưới tên họ, việc mua bán là giả, tiền thì gửi thật."

Dược tính của mộng tán còn chưa hết, thần sắc Hứ tử có chút mơ hồ, đột nhiên cười gằn: "Bọn họ đã hứa với ta, cho dù có ngày ta bị bắt, họ cũng sẽ có cách cứu ta ra."

Tôi với Tiểu Đào kinh ngạc nhìn nhau, người có thể làm chuyện này, chỉ có thể là tổ chức thần bí kia.

Không còn nghi ngờ gì nữa, Deep live broadcast thực ra là một công ty con của tổ chức này, quan hệ giống như King Glory với Tencent vậy. Sức mạnh của tổ chức này thực sự đáng sợ, chỉ cần khẽ động tay là có thể tạo ra một con quái vật online như vậy.

Trên căn bản là không hỏi ra được gì, Tiểu Đào cho người giải hắn đi, dặn dò cấp dưới canh chừng 24/24.

Đống máy tính trong phòng làm việc mặc dù bị cháy, nhưng Lão Yêu nói ổ cứng vẫn còn nguyên, tin tức bên trong đủ để bắt tất cả những webcaster vi phạm pháp luật, trước mắt đã diệt trừ ông chủ của Hình Giả Tạt Phong, giờ có thể toàn lực tập trung đối phó hắn.

Rời khỏi cục đã là gần trưa, Tiểu Đào đưa chúng tôi ra ngoài, định nói gì đó với tôi nhưng lại thôi. Tôi cười: "Muốn nói gì thì cứ nói đi, với tôi mà còn phải khách sáo."

Tiểu Đào cũng cười: "Nay mặc dù thắng trận, nhưng chính

phạm vẫn chưa bắt được, muốn nhắc anh đừng lơ là."

Tôi gật đầu: "Biết rồi. Tôi về nghỉ ngơi một chút rồi sẽ sớm quay lại, cô cũng chú ý giữ gìn sức khỏe, đừng uống Redbull nữa, không tốt cho thận."

Vương Đại Lý với Lão Yêu đều phản đối, Lão Yêu la lên: "Xong chưa, chúng ta đi thôi, bất đồng giới tính thì có gì để trò chuyện đâu!"

Về phòng, tôi ngủ tới bốn giờ chiều, Tiểu Đào nhắn một tin: "Mau tới, chúng tôi tìm thấy xác Vinh thịt heo rồi."

Tôi gọi Đại Lý dậy, lập tức tới địa điểm Tiểu Đào nói. Hắn mấy ngày nay nghỉ ngơi không tốt, trên đường đi cứ phàn nàn: "Hung thủ cũng phải nghỉ ngơi chứ? Cứ liều mạng như vậy không cẩn thận mệt mà chết đấy."

Tôi nói: "Sống cần gì nghỉ ngơi nhiều quá, sau này chết sẽ tự khắc được nghỉ, trẻ tuổi thiếu ngủ đôi chút thì có gì đáng kể đâu."

Vương Đại Lý ngửa mặt lên trời than: "Ngươi còn trẻ thì tiếp tục chịu đựng đi, lão gia đây ngủ trước." Vừa nói vừa ngả đầu ra ghế ngủ gật.

Chúng tôi tới một bãi lau sậy ven thành phố, đang là mùa xuân, đám lau đã mọc cao tới nửa thân người, một mảng mờ mịt đung đưa, có thể thấy mấy cái mũ cảnh sát đang di chuyển bên trong.

Hoàng Tiểu Đào đi ra, chỉ tay nói: "Theo tôi vào."

Tôi hỏi: "Các cô không giẫm đạp dấu chân trên đám lau sậy đấy chứ?"

Tiểu Đào đáp: "Điều này còn cần anh nhắc sao, chúng tôi đi vào từ bên kia, dấu chân hung thủ đã được dùng dây cảnh giới

quây lại."

Chúng tôi vạt lay sậy đi vào trong, Vương Đại Lý tiện tay nắm một cây sậy, xúc động nói: "Cảnh này làm ta nhớ tới lúc còn bé chui vào ruộng ngô."

Tôi hỏi: "Với ai?"

Hắn đáp: "Với Nhị Cẩu nhà hàng xóm, béo quay, luộm thuộm, chứ chẳng lẽ với muội tử à."

Tiểu Đào bất đắc dĩ nói: "Dù bây giờ nói với hai người những thứ này có vẻ không thích hợp, nhưng vẫn muốn báo cho hai người một tin tốt."

Hai mắt Đại Lý sáng lên: "Cho chúng tôi thêm tiền thưởng?"

Tiểu Đào liếc hắn, cười: "Gần như vậy, có điều không giống khen thưởng."

Thì ra sau khi đánh sập trang web, cảnh sát phát hiện số tiền trong tài khoản của họ Hứa là một con số khổng lồ, chờ vụ án hoàn thiện thủ tục pháp lý, khoản tiền này sẽ do cơ quan tư pháp tùy ý sử dụng, hắn sẽ có một phần phong phú trang bị cho cảnh sát.

Tiểu Đào dự tính chi một phần lớn cho các cảnh sát hi sinh, còn lại tiền xây một phòng thí nghiệm pháp y, như vậy sau này tôi với Băng Tâm cũng không cần nhờ người khác xét nghiệm. Nàng nói: "Đối với Tống Dương, mỗi lần từ trường tới cục khá bất tiện, tôi định sẽ xin trang bị cho anh một chiếc xe."

Tôi kinh ngạc: "Một sinh viên lại được trang bị riêng xe cảnh sát? Có quá phô trương không?"

Tiểu Đào giải thích: "Đâu cứ phải là xe cảnh sát, xe riêng cũng được mà, tôi nhớ anh biết lái xe, đúng không?"

Chương 256: Bắt đầu vây bắt

Tôi học lái xe theo cô, đến việc lùi vào gara cũng khó khăn, hơn nữa còn chưa có bằng lái, liền nói: "Xe thì thôi đi, bình thường tôi bắt xe vẫn thuận tiện mà."

Hoàng Tiểu Đào cười: "Đừng từ chối, cứ nhận đi, đây cũng là tạo điều kiện để phá án."

Tôi nghĩ ngợi, hỏi Vương Đại Lý: "À phải, đợt nghỉ hè chẳng phải ngươi nói đi thi bằng lái ư, sao rồi?"

Đại Lý xoa đầu gãi tai: "Đó là ta lừ gạt cha mình thôi, gọi là đi thi, cũng chỉ có phần lý thuyết."

Tôi nói: "Vậy thế này đi, ta căn bản không có thời gian thì bằng, xe sẽ do ngươi lái chờ vụ án kết thúc, ngươi đi thi nốt phần thực hành, sau này ta ngồi xe của ngươi."

Vương Đại Lý ôm ngực, vạn phần kích động la lên: "Mẹ ơi, hạnh phúc tới quá bất ngờ, Dương tử, sao ngươi tốt với ta như vậy, không sợ ta yêu ngươi sao?"

Tôi cười: "Bớt bớt đi, ý ta là bảo ngươi làm tài xế free đó."

Đại Lý vỗ ngực: "Sau này cứ gọi ta ba tiếng Vương sư phó."

Tiểu Đào bật cười: "Ngoài tiền gửi ngân hàng của chủ website, chúng tôi còn tìm được tài khoản ngân hàng của toàn bộ đám webcaster trước khi trang web đột ngột biến mất. Không quan tâm có đánh rắn động cỏ hay không, tôi đã báo cáo với cấp trên, phải bắt tất cả đám này về chịu tội."

Tôi nói: "Sự việc này nếu được công bố, chắc chắn sẽ là một quả bom hạt nhân trong giới webcaster."

Tiểu Đào gật đầu: "Đương nhiên sẽ không công bố, chỉ chúng ta biết là đủ."

Tôi hỏi: "Nói như vậy, Hình Giả Tật Phong cũng bị đóng băng tài khoản?"

Tiểu Đào đáp: "Trong danh sách có cả tên Uông Nhất Chu."

Hầu hết người trẻ bây giờ không dùng tiền mặt, tất cả giao dịch đều dùng wechat và thẻ tín dụng. Đóng băng tài khoản đồng nghĩa với việc hắn nửa bước cũng khó đi. Có câu nói 'Không gì ác bằng chặn đường lương thực'. Dùng chiêu này mới có thể làm Hình Giả Tật Phong bị thương tận gốc.

Ngoài việc đó, Tiểu Đào còn thông báo cho tất cả các phân cục theo dõi nghiêm ngặt từng trạm xe lửa, bến xe khách, bến tàu thủy, sân bay, truy nã hắn trên mạng lưới toàn tỉn, chỉ cần hắn sử dụng CMND ở bất cứ chỗ nào, sẽ lập tức bại lộ.

Một khi cảnh sát đã giăng thiên la địa võng, dấu vết dù nhỏ tới đâu cũng không bỏ qua, Hình Giả Tật Phong đã bị giam cầm trong chính Nam Giang, việc chúng tôi phải làm là chờ bắt rùa trong hũ.

Chúng tôi đi tới một mảnh đất trống, cảnh sát vây một vòng xung quanh. Xác Vinh thịt heo trần truồng nằm trên đất, thực ra mà nói thì chỉ có nửa cái xác. Sở dĩ có thể nhận ra bởi vì hậu môn hắn có cắn một cây gậy gỗ, chân đầy máu tươi, Băng Tâm đang ngồi xổm kiểm tra.

Vinh thịt heo đã giết sáu cảnh sát, là một tội ác tày trời. Nhưng từ góc độ khác mà nói, hắn đơn giản chỉ là một người trẻ tuổi khát khao nổi tiếng, dưới đủ loại nhân tố thôi thúc mà biến thành một cuồng ma đánh bom liều chết, trông thấy thi thể hắn không toàn

thây, tôi cũng có chút thương cảm.

Tôi hỏi: "Sao cái xác lại ở đây?"

Băng Tâm nói: "Tống Dương ca ca, huynh bị ngốc à, sao lại hỏi như vậy?"

Tôi nhìn mọi người một lượt, nói: "Mọi người không cảm thấy kỳ lạ sao? Rõ ràng có thể vứt cái xác trong phòng nào đó mà không ai để ý tới, nhưng Hình Giả Tật Phong lại cất công mang nó ném ở nơi hoang dã, điều này cho thấy, hiện giờ chỗ ẩn náu của hắn đã không còn thuận tiện."

Tiểu Đào hứng thú: "Không còn thuận tiện, phải hiểu thế nào?"

Tôi trông thấy phần ruột lộ ra ngoài có ruồi nhặng đang bay, kết luận: "Thời tiết đã bắt đầu nóng lên, thi thể sẽ bốc mùi, điều này cho thấy chỗ ở của Hình Giả Tật Phong hiện nay không phải là một căn nhà riêng biệt, hoặc tầng ngầm dưới lòng đất, mà xunh quanh chắc chắn là có người khác ở. Tài khoản của hắn bị đóng băng, lâm vào cảnh kiệt quệ kinh tế, định sẽ ẩn náu ở nơi nào đó thật lâu dài, cho nên mới phải xử lý thi thể."

Tiểu Đào gật đầu: "Rất có lý!"

Tôi đi tới xem xét cái xác, hỏi Băng Tâm có ý kiến gì không, nàng nói: "Thời gian tử vong là 48 tiếng trước."

Vương Đại Lý kinh ngạc: "Không đúng, chẳng phải tối qua hắn mới..."

Tôi kiểm tra thi cương và các khớp xương, ấn ấn đầu gối mấy cái, kết luận Băng Tâm đã đúng. Tôi nói: "Vậy hẳn là video đã được quay từ trước, tối qua lúc chúng ta xem livestream, Vinh thịt heo đã sớm bị giết, thậm chí đã bốc mùi, Hình Giả Tật Phong mới vội vàng xử lý."

Tôi giơ tay, Đại Lý liền đưa ô đỏ, tôi mở ô, dưới ánh mặt trời thi thể liền xuất hiện nhiều dấu vân tay. Tôi nói: "Hung thủ xử lý rất qua loa, có thể thấy hắn không giỏi làm việc này. Cơ quan trên cái cọc gỗ bị chặt gãy, xem ra là đâm vào rất sâu."

Tôi bảo Băng Tâm nâng thi thể lên, Đại Lý định giúp thì tôi ngăn hắn lại. Băng Tâm nhấc thử nói: "Nửa thân mà vẫn nặng hơn muội nghĩ."

Tôi nói: "Hung thủ cao gần bằng muội, hắn không giỏi lao động chân tay, di dời thi thể hắn phải cố hết sức."

Băng Tâm chợt lên tiếng: "Tống Dương ca ca, muội phát hiện xương hông có vết trói."

Tôi kiểm tra vị trí nàng nói, sau đó nhìn xung quanh bốn phía, trên đất có vết kéo mờ mờ, lập tức nói: "Lúc đó hung thủ cột một sợi dây vào bắp đùi cái xác, kéo tới đây. Chỉ là có một chuyện kỳ quặc, thi thể vứt ở đây chẳng thèm ngụy trang, vậy tại sao sợi dây cũng phải tháo đi, chẳng lẽ nó sẽ làm hắn bị lộ?"

Tôi vốn định lần ngược theo vết kéo, để xem có vết bánh xe không, nhưng rồi vẫn quyết định kiểm tra thi thể trước.

Cầm cái chân đầy máu của thi thể lên, tôi quan sát nửa ngày, hỏi mọi người ai có cái kim nào không. Băng Tân rút một cái kẹp tóc trên đầu ra, tôi dùng nó gẩy gẩy móng chân thi thể, lấy ra một số hạt nhỏ long lanh, để lên tay. Băng Tâm với Tiểu Đào ghé lại nhìn, la lên: "Là cát!"

Tôi hỏi: "Là cát ở nơi nào?"

Băng Tâm lắc đầu nói không biết, thực ra tôi cũng không rõ, chỉ biết là hình dáng cát ở địa phương khác nhau thì không giống nhau. Có nơi hạt tinh thể hình sao năm cánh, có nơi lại là hình tròn. Cát này hình tròn, hẳn là cát sông. Nhưng vị trí cụ thể thì tôi

không biết.

Các cảnh sát lần lượt xem xét, đến khi Vương Nguyên Thạch nhìn, ông ta nhàn nhạt nói: "Là cát Xá Hà."

Vương Đại Lý tán dương: "Quá kinh, liếc mắt một cái liền biết địa điểm."

Vương thúc giải thích: "Xá Hà là hạ lưu duy nhất ở Nam Giang có khai thác cát, trước đây có lần đánh án ma túy, ta bị tội phạm đè úp mặt xuống bờ cát đó, cả miệng đầy cát. Bác sĩ sau đó gắp trong khí quản của ta 9 hạt cát, ta nhớ rõ hình dáng loại cát này."

Tiểu Đào nói: "Nói cách khác, là cát vật liệu xây dựng."

Tôi hỏi: "Trên đường có tìm thấy vết bánh xe không?"

Tiểu Đào gật đầu: "Có không ít."

Tôi lập tức đi ngược theo vết kéo lê, tới một con đường đất. Bánh xe ngổn ngang rất nhiều, tôi mày mò trên đất tìm loại cát có hình dạng tương tự.

Tiểu Đào la lên: "Vết bánh xe giống với vết xe trong vụ nổ xe hơi."

Tôi hưng phấn nói: "Tìm dọc theo hướng này, là một khu nhà cho thuê lộn xộn, hiện đang có công trình thi công, có thể có dây thừng với cát chồng chất ở hiện trường. Nơi đó chắc chắn không có bãi đậu xe, hung thủ phải dừng xe ở lân cânh, lân cận có một cửa hàng lớn."

Tiểu Đào kinh ngạc: "Làm sao anh biết có cửa hàng lớn, anh nằm trong ruột nạn nhân à?"

Tôi cố ra vẻ bí mật: "Cô cứ tìm theo định hướng đó đi, sau đó tôi sẽ giải thích."

Tiểu Đào lập tức dẫn người đi, tôi đi sau một chút, không thể để mặc Băng Tâm xử lý thi thể một mình.

Sau khi mọi người đi hết, ba chúng tôi quay lại chỗ vứt xác, tôi rút ra một xấp giấy vàng, Đại Lý hỏi: "Tống Dương, tên này tội ác tày trời, ngươi vẫn còn hóa vàng cho hắn?"

Tôi thở dài: "Chết là hết, bất kể khi còn sống hắn là ai!"

Chương 257: Nơi ẩn náu

Sau khi bỏ thi thể vào túi cho cảnh sát mang về, ba người chúng tôi lên xe chạy theo Hoàng Tiểu Đào. Trên đường đi thì nàng gọi điện, nói: "Tống Dương, chúng tôi tìm thấy rồi, quả nhiên có một quán ăn lớn."

Tôi hỏi: "Bắt được người chưa?"

Tiểu Đào đáp: "Cân nhắc khả năng trong tay hắn có bom, hoặc vũ khí khác, chúng tôi đang mai phục bên ngoài."

Tôi nói: "Đang tới đây!"

Băng Tâm kéo áo tôi hỏi: "Tống Dương ca ca, sao huynh biết ở đó có cửa hàng lớn?"

Tôi cười: "Vinh thịt heo bị nổ chết, lúc đó tiếng nổ mặc dù không kinh thiên động địa, nhưng cũng không nhỏ. Chúng tôi thống nhất là thời gian tử vong khoảng 48 tiếng, chính là sáu, bảy giờ tối hai ngày trước, tại sao hung thủ phải chọn thời gian này mà không chọn ban ngày hoặc đêm khuya? Cho nên tôi đoán chỗ hắn ở có một cơ sở rất ồn ào vào lúc đó, có thể là quán ăn ngoài trời hoặc một tiệm ăn lớn."

Băng Tâm vỗ tay: "Suy nghĩ của huynh thật tỉ mỉ, muội hoàn toàn không nghĩ tới, nếu có thể bổ đầu huynh ra, múc cho muội một thìa thì hay quá."

Vương Đại Lý cũng chen vào một câu: "Chia cho ta một thìa nữa, sau này thi sẽ không phải lo lắng."

Mặt tôi phủ khói đen: "Hai người trí tưởng tượng cũng phong

phú quá, định ăn ta như ăn óc khỉ ư? Có cần tưới thêm chút dầu sôi, chấm nước tương không?"

Chúng tôi chạy tới nơi, đậu xe vào lề đường, đi bộ đến chỗ bọn Tiểu Đào.

Mọi người đang mai phục trong bụi cỏ, từ xa trông thấy một dãy nhà trọ ven đường. Nơi này trước không thôn, sau không tiệm, là một ngã ba trên xa lộ, tài xế đường dài thường dừng đây nghỉ ngơi ăn uống, dần dần mọc lên mấy quán cơm và nhà trọ, đúng là nơi ẩn náu tốt cho tội phạm.

Tôi nói: "Nơi khỉ ho cò gáy này có khi còn bắt được mấy tên tội phạm khác."

Hoàng Tiểu Đào cười: "Không cần anh nói cũng biết, thực sự là có khả năng."

Vương Đại Lý cả kinh kêu: "Các ngươi nhìn tên thanh niên đang đi bộ kia có giống Mã Gia Tước không? (GG để biết thêm chi tiết)"

Chúng tôi đồng thanh: "Cút!"

Tiểu Đào nói với tôi, trong bụi cỏ trên đường phát hiện một chiếc xe, trên xe còn dính máu, Hình Giả Tật Phong đã bị bức đến đường cùng, còn vứt cả xe đi.

Tôi nhìn chằm chằm dãy nhà, tưởng tượng mình là thiên tài cơ khí Uông Nhất Chu, nếu cảm thấy thiếu an toàn, tôi sẽ chọn nơi nào? Nhìn nửa ngày, tôi chỉ một căn nhà tận cùng bên trong, nói: "Nhà kia cửa sổ không sáng đèn, có thể là nơi hắn ẩn náu."

Tiểu Đào gật đầu: "Hung thủ đã biết chúng ta đang truy bắt, chiêu đo đồng hồ nước không xài được, đợi lát nữa quán cơm đóng cửa, tắt hết đèn, chúng ta chạy tới trực tiếp phá cửa xông vào."

Tôi nói: "Như vậy quá mạo hiểm, ngộ nhỡ nhầm nhà sẽ đánh rắn động cỏ."

Tôi nhìn một vòng mọi người, những cảnh sát đã có nhiều năm công tác, mặt đầy chính khí, duy chỉ có Vương Đại Lý là một gương mặt thư sinh trói gà không chặt, tôi vỗ hắn một cái nói: "Đồng chí Đại Lý, nhiệm vụ vinh quang thăm dò tình hình địch giao cho ngươi!"

Vương Đại Lý cả kinh: "Thăm dò kiểu gì, ta chỉ là một sinh viên thôi mà."

Tôi nói: "Ngươi vào quán cơm, nói với ông chủ là muốn thuê phòng, nhân tiện quan sát bên trong. Điện thoại di động mở sẵn kết nối, nếu nhìn thấy hung thủ đang ăn cơm, thì nói tới ăn bát mì thịt bò."

Vương Đại Lý không biết Uông Nhất Chu trông như thế nào, Tiểu Đào đưa ảnh cho hắn nhìn, hắn vô liêm sỉ nói: "Một mình ta tới đó rất khả nghi, hay là Băng Tâm muội muội đi cùng ta đi, giả làm đôi tình nhân bỏ trốn."

Hoàng Tiểu Đào cười: "Tôn đại tiểu thư, hợp tác điều tra một chút đi."

Băng Tâm quả quyết cự tuyệt: "Không, sao không phải là tôi với Tống Dương ca ca chứ?"

Tôi giải thích: "Hôm trước giằng co với Vinh thịt heo, hắn đã nhìn thấy mặt ta qua điện thoại."

Tôi nhớ lúc đó Vương Đại Lý đứng tuốt trong góc, cho nên hẳn là Uông Nhất Chu không biết hắn, huống chi vẻ ngoài hắn lại rất thư sinh.

Băng Tâm miễn cưỡng đi, qua điện thoại của Vương Đại Lý chúng tôi nghe được bọn họ nói chuyện với ông chủ. Ông chủ nói

hai tháng trước có một tiểu tử tới đây thuê phòng, vẻ ngoài được miêu tả rất giống với Uông Nhất Chu.

Thì ra tiểu tử này đã sớm dùng tiền kiếm được thuê chỗ ẩn nấp, khả năng hắn còn những chỗ khác nữa, thật là thỏ khôn có ba hang.

Đột nhiên Đại Lý nói: "Cho một bát mì thịt bò, không cho hành và rau thơm, Băng Tâm muội muội, muội muốn ăn gì?"

Mọi người lập tức căng thẳng, tôi không biết đây có phải ám hiệu hay không, hạ thấp giọng hỏi: "Ngươi thấy hắn?"

Đại Lý đáp: "Không, mà ta đói thật, có cần ta mua bánh bao cho các ngươi không?"

Tiểu Đào vỗ trán bôm bốp: "Chẳng có chút kỷ luật nào, tên này mà cho đi nằm vùng chắc chết lên chết xuống."

Sau đó chúng tôi phải ngồi nghe tiếng nhóp nhép nhai mì của Đại Lý, tôi giục hắn nhanh lên một chút, xong chuyện còn phải tới kiểm tra phòng Uông Nhất Chu.

Ăn mì xong, hai người ra khỏi quán cơm, đi loanh quanh một lá, Đại Lý nói: "Các ngươi tới đây đi, hình như trong phòng không có ai."

Tôi với Tiểu Đào nhìn nhau, nàng bảo mấy cảnh sát mặc thường phục đi cùng, còn lại đứng đây đợi lệnh. Chúng tôi tới trước căn phòng Uông Nhất Chu thuê, một mình hắn thuê một căn nhà hai tầng, lúc tôi dùng dây kẽm mở khóa, có một bác gái trông thấy dáo dác nhìn, tôi la: "Nhìn cái gì mà nhìn? Tên chó này thiếu tiền lãi của ta, bà biết hắn chết ở đâu rồi không?"

Bác gái trả lời: "Ta không biết người ở đây." Sau đó nhanh chân rời đi.

Tôi hỏi Tiểu Đào kỹ năng diễn xuất của mình thế nào, nàng bật cười, nói: "Biểu cảm cứng đơ, lại còn hơi cường điệu hóa."

Cách một tiếng, khóa mở ra, chúng tôi đẩy cửa bước vào. Tôi kéo Đại Lý lại, nói: "Đừng bật đèn!"

Mọi người dùng điện thoại chiếu sáng, trong phòng ngổn ngang linh kiện cơ khí và dây điện, không nghi ngờ gì nữa, đây chính là nơi Uông Nhất Chu ở. Tôi phát hiện gầm giường có một bản lề, bảo mọi người đẩy chiếc giường ra. Mở cánh cửa nhỏ, phía dưới hiện ra một phòng ngầm, mùi vôi bốc lên nồng nặc.

Tôi nói: "Hẳn là Vinh thịt heo chết ở đây, ta xuống xem sao."

Tôi bước xuống bậc thang, căn phòng này giống hệt trong video, đất rải đầy vôi để tránh bốc mùi, tôi vô cùng cẩn thận, cố gắng không để lại dấu chân.

Rồi quay lên nói: "Rút lui đi."

Hoàng Tiểu Đào thất vọng: "Tiểu tử này có năng lực dự đoán tương lai à, sao lần nào cũng vồ hụt hắn?"

Tôi cười lạnh: "Bây giờ càng ngày hắn càng ít vốn liếng để đối phó với chúng ta, tôi tin hắn sẽ sớm lọt lưới thôi."

Hoàng Tiểu Đào cắt cử hai hình cảnh mặc thường phục ở lại theo dõi, còn chúng tôi lên xe trở về. Trên đường đi, tôi nói muốn tới trại giam gặp lão già kia một chuyến, Tiểu Đào hỏi: "Gặp lão làm gì?"

Thời gian này làm việc liên tục không ngừng nghỉ, tôi cũng quên nói chuyện này với Tiểu Đào. Tôi kể chuyện Kỳ Thắng gánh tội thay Uông Nhất Chu cho nàng nghe, Tiểu Đào kinh ngạc: "Anh chắc chứ?"

Tôi đáp: "Tôi chưa chắc chắn điều gì cả, chỉ có bắt Uông Nhất

Chu mới có thể tìm ra sự thật, lão già này vô tội."

Chúng tôi không đi thẳng về cục mà tới một ngã tư, Tiểu Đào chuyển hướng. Tôi hỏi: "Đi đâu vậy?"

Nàng cười khanh khách: "Thời gian gần đây làm việc ngày đêm, cuối cùng cũng bắt đầu có manh mối, tỷ mời các ngươi ăn bữa cơm."

Chương 258: Chỉ một người được sống

Chúng tôi tìm một quán buffet khá ngon, Vương Đại Lý mới ăn một bát mì bò, bụng còn đang no căng. Mặc dù không ăn được, nhưng hắn vẫn khoe tài, cầm bát salad lên nói với Băng Tâm: "Đến đây, ta biểu diễn cho muội xem tuyệt kỹ ăn buffet, muội đã bao giờ thấy một bát salad cao 30cm chưa?"

Băng Tâm bĩu môi: "Khoác lác, ta không tin một cái bát nhỏ có thể chứa nhiều như vậy."

Vương Đại Lý nói sẽ cho nàng mở mang tầm mắt, Tiểu Đào chế giễu: "Đừng đắc ý vội, ăn không hết là phải trả thêm tiền đấy.'

Băng Tâm kéo tay áo tôi: "Tống Dương ca ca, đi lấy đồ ăn cùng muội đi."

Tôi nói: "Sao cũng được, thực ra ta chưa đói lắm."

Băng Tâm cứ quấn lấy tôi, lúc này Tiểu Đào nhận một cú điện thoại, nói mấy câu, sau đó quay sang tôi cười khổ: "Có người muốn gặp đích danh hai ta, đoán xem là ai."

Băng Tâm kích động: "Cha muội từ tỉnh về?"

Tiểu Đào lắc đầu: "Không, chính là nạn nhân bị bỏng lần trước, hắn lại làm ầm ĩ, nhất định phải gặp hai ta nói chuyện, nếu không sẽ tự sát."

Tôi thở dài: "Sao tên này dai như đỉa đói thế."

Tiểu Đào nói: "Đáng ra lúc đó nên một súng chấm dứt thống

khổ của hắn mới phải."

Bệnh viện cách đây không xa lắm, tôi bảo Băng Tâm với Đại Lý cứ ăn trước, dù sao thì buffet cũng không lo thức ăn bị nguội, tôi và Tiểu Đào đi chút rồi về.

Hai chúng tôi tới bệnh viện, đến phòng bệnh kia, vừa bước chân vào cửa đã thấy đồ đạc loạn xạ, ly vỡ cùng giá truyền dịch đổ ngổn ngang, tôi nhặt cái gối lên hỏi: "Tìm chúng ta có chuyện gì?"

Toàn thân hắn quấn băng kín mít, ánh mắt đầy thù hận nhìn chúng tôi. Tôi thấy tên này có vẻ đã bị tâm thần, cho nên không dám nặng lời, chỉ khuyên bảo hắn một hồi.

Tiểu Đào thì không chịu được cái cảnh dỗ dành, ra ngoài cửa sổ ngắm mây trời. Tôi đang an ủi hắn, đột nhiên cảm thấy có gì đó là lạ, băng trên tay hắn bị ngược, hình như là tự tay mình quấn lên.

Tôi vội bắt lấy cánh tay hắn, xé băng ra, ở dưới là da thịt lành lặn, kinh hãi nói: "Ngươi là ai?"

Người kia toét miệng cười: "Ta chính là người các ngươi đang tìm!"

Bất ngờ hắn móc dưới chăn ra một lọ phun sương, xịt thẳng vào mặt tôi. Tôi không kịp nín thở, tức thì hoa mắt chóng mặt, cứ như người say loạng choạng sau đó ngã quỵ.

Tôi chỉ trụ được mấy giây rồi hôn mê, trước khi hôn mê lờ mờ thấy Tiểu Đào xông tới, sau đó bước chân cũng lạng quạng, nặng nề ngã nhào xuống cạnh mình.

Không biết hôn mê bao lâu, tôi đột nhiên bị sặc một ngụm nước lạnh, phổi đau nhói. Hai tay tôi hình như bị thứ gì đó trói chặt, tôi liều mạng giãy giụa, đột nhiên rào một cái nhô lên khỏi mặt nước, vội vàng tham lam hít thở.

Tôi quan sát bốn phía, xung quanh tối om, hình như tôi đang ở giữa một cái hồ bơi, bị cố định trên một cái ván lướt sóng. Áo khoác tôi bị cởi ra, toàn thân ướt đẫm, lạnh tới run cầm cập, hai tay bị cùm bằng sắt.

Do tác dụng của thuốc mê, đại não tôi mơ hồ, cứ như bị nhét bông. Tôi cố nhớ lại chuyện khi trước, bất chợt ý thức được một thực tế đáng sợ - tôi bị Hình Giả Tật Phong bắt lại để xét xử!

Chợt tôi cảm thấy cái ván dưới chân lay động, xung quanh chấn động nước tạo ra sóng. Ban đầu tôi nghĩ là cơ quan gì đó, rồi chợt hiểu ra, cấu tạo của ván lướt sóng là một mặt luôn lật xuống dưới, nhưng cái ván này không lật, cũng có nghĩa là...

Hoàng Tiểu Đào đang ở dưới mặt kia tấm ván, bị ngâm trong nước như tôi lúc nãy.

Tôi hô to: "Tiểu Đào, đừng hoảng loạn, tôi ở trên này. Bây giờ tôi bước sang trái, cô bước sang phải, chúng ta đồng thời vận lực. Một, hai, ba!"

Mặc dù Tiểu Đào không nói chuyện được, nhưng tôi có thể cảm thấy nàng đang phối hợp, rào một tiếng, cái ván lật ngược, tôi bị chìm xuống nước, phía trên có tiếng Tiểu Đào hít thở kịch liệt.

10 giây sau, Tiểu Đào nói: "Tống Dương, tôi lật lại cho anh hô hấp, một, hai, ba!"

Tôi không thể nói chuyện, chỉ có thể phối hợp với nàng, hai người lại lần nữa đổi vị trí cho nhau. Tình hình trước mắt là thế này: tôi với Tiểu Đào bị cố định ở hai mặt một tấm ván, chỉ có thể một người trồi lên hít thở, gần như không có khả năng chạy thoát, chỉ có thể chịu đựng chờ cảnh sát tới cứu.

Tôi thở gấp, sau đó nói: "Tiểu Đào, chúng ta mỗi người nhịn thở 30 giây."

Suy nghĩ một chút, lại bổ sung: "Khả năng cô không nhìn thấy xung quanh, để tôi nói hoàn cảnh hiện giờ."

Tôi nói toàn bộ tình huống mình biết cho Tiểu Đào, 30 giây sau, cả hai lại hoán đổi vị trí. Tiểu Đào phía trên nói: "Tên này chủ động tấn công, lúc đó ở bệnh viện tôi đã ý thức được có gì không đúng, bởi giọng hắn và giọng bác sĩ gọi cho tôi là một."

Tôi lật lại, sau đó nói: "Có lẽ là do chúng ta khiến hắn khổ sở. Nhưng cũng may là cơ quan này ít nhất không chặt đứt tay chân, chỉ như tập thể dục, giờ có thể là khoảng 10h tối, nói cách khác phải chịu đựng tới sáng sớm ngày mai mới có người tới cứu chúng ta."

"Ngươi thực sự nghĩ sẽ chịu đựng được tới mai sao?" Một giọng nói vang lên từ đầu kia hồ bơi, tôi không quay đầu nhìn được, nhưng có thể chắc chắn hắn là Uông Nhất Chu.

Lần này hắn không xử lý giọng, lạnh lùng nói: "Cảm tạ hai vị ban tặng, giờ ta đã mất tất cả, có thể bức ta tới nông nỗi này, ta chỉ muốn nói bội phục, bội phục."

Tôi nổi giận, mắng lớn: "Ngươi đừng đắc ý sớm, ngươi cho rằng có thể chạy thoát sao?"

Hắn chẳng thèm đếm xỉa tới tôi, bình thản nói: "Không biết các ngươi có để ý thấy, trên người ngứa ngáy hay không? Ta đã bỏ thuốc ăn mòn trong nước ngâm lâu sẽ chết người."

30 giây đã hết, tôi lật ván lại cho Tiểu Đào hít thở, nàng lập tức hung tợn mắng chửi.

Uông Nhất Chu dừng một lát, tiếp tục nói: "Mặc dù chưa tiếp xúc nhiều, nhưng ta đã sớm nghe nói thành phố Nam Giang có một cặp Thần thám và mỹ cảnh hợp tác, các ngươi hai người thấu hiểu, tin tưởng lẫn nhau. Lần xét xử này chính là khảo nghiệm tình

cảm giữa hai ngươi, một trong hai phải khiến đối phương chết chìm mới có thể tồn tại tới lúc trời sáng, chờ cứu viện."

Tiểu Đào hét: "Ngươi đừng vọng tưởng, chúng ta sẽ tiếp tục sống, hoặc cùng chết."

Uông Nhất Chu cười ha hả: "Thế cơ à? Để ta xem dưới bản năng cầu sinh thì tình cảm giữa hai ngươi còn bao nhiêu giá trị? Chờ tới khi toàn thân ngứa ngáy, nhịp tim bắt đầu chậm lại, còn sức lực cung cấp dưỡng khí cho đối phương không? Liệu đồng bọn của ngươi có tin tưởng ngươi như ngươi tin tưởng hắn không? Có lẽ hắn sẽ chẳng cho ngươi cơ hội hô hấp đâu. Chúc hai vị chơi vui vẻ!"

Sau khi Uông Nhất Chu đi, Tiểu Đào trầm mặc không nói, nhưng vẫn không quên thời hạn 30 giây lật tôi lên.

Lúc này tôi đã cảm giác da thịt ngứa ngáy, nhất là hai mắt, lỗ mũi đau nhói, quả là trong nước có pha thuốc, tôi nói: "Tiểu Đào hắn cố khích bác nhằm ly gián chúng ta, ngàn vạn lần đừng giao động, cố gắng chịu đựng, nhất định phải cố gắng chịu đựng!"

Tôi nhắm mắt thở dài, chẳng lẽ một trong hai nhất định phải chết sao? Nếu vậy, tôi tình nguyện hi sinh!

Chương 259: Sức mạnh của tình yêu

Tôi với Tiểu Đào thay phiên trồi lên hô hấp, chống đỡ được tầm nửa tiếng, da thịt có cảm giác như bị bỏng, tựa một người trần truồng bị ngâm trong chất khử trùng - 84.

Hẳn là Uông Nhất Chu đã trộn một lượng lớn chất tẩy rửa có thành phần axit mạnh, da thịt bỏng rát chỉ là phụ, chủ yếu là khí quản tôi đau đớn, có lẽ do lúc đầu sặc vào một ít nước.

Tôi nhận thấy một điểm, hai đầu nhọn của tấm ván được cố định bằng những sợi dây nylon dày bằng ngón tay, vốn dĩ tôi nghĩ nếu hai người hợp tác cùng lắc, liệu có thể lắc cái ván dạt vào bờ. Nhưng như thế này thì không thể, cái ván chỉ có thể lật ở giữa mà thôi.

Trong tình huống như vậy, con người ta rất khó mà bình tĩnh, lo lắng sợ hãi sẽ càng làm cho nguy hiểm tăng lên, thậm chí tôi đã nghiêm túc cân nhắc nếu mình chết thì sẽ ra sao.

Gia đình đau khổ? Liệu hung thủ có thể tiếp tục phạm tội mà không bị trừng phạt? Liệu tôi có phải xuống âm tào địa phủ không?

Để giữ gìn thể lực, nửa canh giờ này chúng tôi không nói chuyện, xung quanh vô cùng yên tĩnh, yên tĩnh tới mức khiến người ta sợ hãi. Tôi lo Tiểu Đào mất đi lòng tin, liền an ủi nàng: "Đừng lo lắng, Vương Nguyên Thạch, Tống Tinh Thần nhất định sẽ tìm được chúng ta. Chờ vụ án kết thúc, tôi sẽ tới nhà cô, chúng ta cùng sinh hoạt như heo mấy ngày, ăn, ngủ, xem phim kinh dị."

Mặc dù ngoài miệng nói vậy, nhưng trong lòng tôi thực ra cũng nghi ngờ, liệu họ có thể tới kịp sao?

30 giây sau, tôi lật Tiểu Đào lên, nàng nói: "Tống Dương, tôi có một chuyện muốn nói với anh."

Tôi ngẩn người một chút, lắng nghe.

Giọng nói của Tiểu Đào vang vọng phía trên hồ bơi: "Thực ra tôi không hề có cảm giác gì với anh, trước tới giờ chỉ giả bộ có cảm tình, thực ra là muốn lợi dụng anh, trói anh bên cạnh để giúp tôi lập công, thuận tiện thăng chức. Anh đều bị diễn xuất của tôi lừa dối."

Nghe lời nói này, tim tôi chợt đau nhói, suýt chút nữa hét lên dưới nước, nhưng chợt thoáng hiểu ra, Tiểu Đào đang cố khích bác, mục đích là hy sinh chính mình.

Chờ lật lại lên trên, tôi nói: "Tiểu Đào, cô đang nói lời ngu ngốc gì vậy, tính chọc tức tôi để tôi cho cô chết chìm ư? Đừng mất lòng tin, tin ở tôi, chúng ta nhất định sẽ sống sót."

30 giây sau, Tiểu Đào khóc, lời nói đã không còn mạch lạc: "Tống Dương, tôi căn bản là...không thích anh...anh không cần vì tôi mà chịu đựng...tôi ghét anh...cực kỳ ghét anh..."

Hoàng Tiểu Đào đã lâm vào tuyệt vọng, những lời này hoàn toàn là lừa dối tôi, nhưng nghe nàng khóc, tôi cũng vô cùng đau lòng.

Năm phút trôi qua, cũng có thể là hơn 5 phút, lúc tôi định lật cho nàng lên trên, lại nhận ra Tiểu Đào phía dưới không chịu phối hợp, với sức của mình tôi không thể lật ngược tấm ván, có vẻ nàng đã quyết tâm hy sinh.

Tôi dùng sức lay động tấm ván, dùng ngón tay gõ vào cạnh ván: "Đừng như vậy, hãy bình tĩnh một chút nghe tôi nói, tôi đã có

cách thoát thân, cô lật lên cái đã, 30 giây sau tôi nói cho cô."

Câu này của tôi đơn thuần là kéo dài thời gian, giờ phút này tinh thần của Tiểu Đào vô cùng yếu, cho dù là nói dối cũng tốt, chỉ gần gợi lên lòng tin của nàng là được, giống như người đi lạc trong sa mạc nhìn thấy ảo giác ốc đảo thì cứ một mạch tiến tới.

Hoàng Tiểu Đào liền ngoan ngoãn phối hợp đổi vị trí cho tôi. Tôi ở dưới nước khổ sở suy nghĩ cách thoát thân.

Tình hình trước mắt là tuyệt cảnh, thời gian cứ trôi qua từng giây từng giây một. Đột nhiên tôi nhớ tới một chuyện, trong vụ án người heo, Vô Diện Nô đã dùng cách làm trật khớp ngón tay để rút tay khỏi còng. Với tư thế hiện giờ, tôi cũng có thể làm điều tương tự, rất nhiều tội phạm đã sử dụng cách này để chạy thoát.

Lật người lên, tôi nói: "Có một cách để rút tay ra, có điều tôi phải thử nhiều lần, cô nhẫn nại một chút, chúng ta nhất thời chưa chết được đâu."

Biện pháp bẻ ngược ngón tay cai về phía sau này không ngoài dự tính thì có thể thoát khỏi cái còng. Nhưng xiềng chân thì rất phiền phức, không biết là có khóa không, nếu có khóa thì có thể mở ra, trước mắt chỉ có thể đánh cược một phen.

Tôi cắn chặt răng, đè ngón tay cái xuống ván, dùng sức ấn thật mạnh xuống, làm trật khớp chính mình là một công việc rất khó, bản năng tự vệ của cơ thể sẽ ngăn cản động tác của người ta.

Tôi thử chừng ba phút, rốt cuộc hạ quyết tâm, rắc rắc một tiếng, bẻ quặt ngón tay, hổ khẩu cũng rách toạc, máu chảy không ngừng. Đau đớn từ trong xương khớp khó mà hình dung được, đau tới mức nước mắt giàn giụa, tôi từ từ rút tay ra, mặc dù đau đớn vô cùng nhưng rút được ra khiến tâm lý tôi hưng phấn dị thường.

Tôi gõ vào ván, nói: "Tiểu Đào, tay phải tôi đã tự do, cô lên hít

thở trước đi."

Sau khi lật lên, Tiểu Đào hỏi: "Tống Dương, sao anh làm được vậy, vừa rồi hình như có tiếng rắc rắc, không phải là anh tự làm trật khớp đấy chứ? Việc này để tôi làm mới phải."

Sau khi lật lên, tôi nói: "Không sao đâu, chỉ là trật khớp thôi mà, vẫn nắn lại được, lát nữa tôi lấy kẹp tóc của cô thử xem có mở được xiềng chân không."

Một cánh tay tự do, đồng nghĩa với 1/4 cơ thể tự do, tầm mắt cũng rộng hơn một chút.

Tôi vừa giữ thăng bằng, vừa nhổm người dậy, đây căn bản không phải còng số 8, mà là một cái còng hình chữ U, hai bên được cố định bằng ốc vít xuống cái ván.

Chất liệu ván lướt sóng vô cùng chắc chắn, muốn dùng lực tay nhổ đinh lên là không thể, tôi hỏi: "Trên người cô có thứ gì vặn được ốc không? Cô lên hít thở rồi nói."

Chúng tôi đổi vị trí, Tiểu Đào nói: "Hắn lấy hết đồ đạc trên người tôi rồi, chẳng còn cái gì."

Nghe câu này, tôi nhất thời nản chí, sự việc bi thảm nhất trên đời không có gì bằng việc sau một hồi giãy giụa, lại phát hiện mình chẳng thể thoát khỏi hiểm cảnh.

Tiểu Đào lo âu nói: "Tống Dương, không có cách nào ư?"

Từ lúc đầu, mỗi lần chìm trong nước tôi đều nhắm mắt, sợ chất ăn mòn ngấm vào mắt, có thể do ngâm quá lâu, cơ thể đã thấy khó chịu. Tôi bèn dứt khoát sẽ mở mắt nhìn một cái xem dưới nước có thứ gì giúp được mình không, có lẽ có những thứ du khách đánh rơi.

Tôi mở mắt ra, hai mắt đau nhói như bị kim châm, đau tới

mức suýt nữa há miệng sặc nước. Tôi cố nén đau, quan sát bên dưới đáy hồ, đột nhiên phát hiện ra một thứ.

Hoàng Tiểu Đào ở phía trên nhắc nhở: "Anh lên trên hô hấp đi."

Rào một tiếng, chúng tôi đổi vị trí, tôi hưng phấn nói: "Có cách rồi! Dưới đáy có một nút thoát nước, nếu tôi rút cả hai tay ra, với chiều dài cơ thể sẽ đủ với tới, thoát hết nước chúng ta sẽ chống đỡ được tới lúc trời sáng."

Hy vọng sinh tồn khiến tôi trở nên hăng hái, tiếp tục làm trật khớp ngón tay bên trái, lần này rất nhanh đã làm được.

Tôi tự do nửa cơ thể, thoáng cái ván lướt sóng mất thăng bằng, lắc lư mấy cái rồi rào một tiếng tôi chìm vào trong nước. Tiểu Đào ở trên hỏi: "Anh không sao chứ?"

Tôi ở dưới nước, đè ngón cái mình vào ván, cưỡng ép đẩy về vị trí cũ, lợi dụng nước lạnh làm giảm bớt đau đớn.

Sau đó vươn người, hai tay dễ dàng chạm tới đay bể bơi, trong lòng thầm cảm tạ cha mẹ đã ban cho mình chiều cao như vậy.

Đáy hồ lát gạch men màu xanh, đầu thoát nước là một tấm thép khác màu, tôi dùng động tác nhào lộn để với cái móc, kéo mạnh. Áp lục của cả bể nước đè lên tấm thép khiến nó nặng như một khối chì.

Tôi không biết mình đã cố gắng bao lâu, móng tay nứt toác, có cảm giác không thể nắm lên được nữa, thì đột nhiên tấm thép di động mấy cm, một lực hút mạnh mẽ từ mép truyền ra, chỗ nước thoát tạo thành một luồng xoáy nhỏ.

Tôi mừng đến phát điên, thành công rồi!

Chương 260: Tống Tâm Thần cứu viện

Mười phút sau, hồ nước đã hạ xuống 2/3, hai chúng tôi đã có thể hít thở tự do.

Cả hai lơ lửng giữa hồ, tôi ở phía dưới, Tiểu Đào phía trên, tư thế vô cùng khó chịu, cả người hơi dốc xuống, máu dồn về đỉnh đầu. Tôi chỉ có thể bám vào ván bằng tay, cảm thấy rất nặng sau khi mất lực nâng của nước. Giữ nguyên tư thế này một thời gian, hai tay vô cùng đau nhức.

Hoàng Tiểu Đào cảm kích nói: "Tống Dương, tôi thật không biết nói sao với anh cho phải."

Tôi nhẹ nhàng cười: "Không cần nói gì hết, với bộ dạng bây giờ, còn khách khí làm gì, cô có thấy khó chịu gì không?"

Tiểu Đào trầm mặc, tôi thì đang mắc tiểu, nhưng không mắc lắm, huống chi giờ mà đi tiểu trong tư thế này thì ra hết người, nên đành nhịn.

Mặc dù đã được cứu, nhưng tôi với Tiểu Đào vẫn bị kẹt, lạnh cóng, đau nhức, da thịt bỏng rát, sự khó chịu này không thể tưởng tượng nổi.

Đột nhiên Tiểu Đào nhỏ giọng ngâm nga mấy câu hát, tôi hỏi: "Ngâm nga cái gì đấy?"

Nàng nói: "Three bears học trong trường cảnh sát, haiz, lúc đó tôi đã tràn đầy khao khát tương lai, hoàn toàn không tưởng tượng được sẽ có ngày phải rơi vào hoàn cảnh này."

Tôi hỏi: "Cô nghĩ nếu lúc đó chúng ta gặp nhau, thì có trở thành bạn không?"

Tiểu Đào cười: "Tôi nghĩ gặp nhau sẽ chẳng nói câu nào, trước đây tôi giống như một tiểu Khổng Tước, xem thường tất cả mọi người, anh giống như một tác nhân khiến tôi hạ thấp mình của ngày xưa xuống vậy."

Tôi đáp: "Tôi thì vẫn tương đối tự ái cao, lúc bé là một tiểu Shota dễ thương, tôi chẳng muốn hạ thấp ai cả."

Tiểu Đào nói: "Kết thúc vụ án, tới nhà tôi đi."

Tôi gật đầu: "Được!"

Hoàng Tiểu Đào im lặng một hồi, rồi nói: "Tống Dương, thực ra tôi nghĩ anh nên can đảm hơn một chút."

Tôi nghe ra sự ám chỉ trong lời nói của nàng, tim đập cuồng loạn. Tôi quyết, sau khi vụ án này kết thúc, dù trời có sập xuống, dù người ngoài hành tinh có xâm chiếm địa cầu, dù cho bất kể cái gì xảy ra, tôi sẽ thổ lộ với nàng, chấm dứt đoạn quan hệ mập mờ này.

Cùng nhau trải qua nhiều chuyện như vậy, tôi cảm nhận được sâu sắc sự nguy hiểm của kiếp phá án, chỉ sợ một ngày kia, câu nói thổ lộ với nàng cũng chẳng có cơ hội.

Đột nhiên Tiểu Đào ho dữ dội, có mùi máu tươi lọt vào mũi tôi, tôi dùng sức gõ gõ tấm ván la lên: "Cô sao vậy?"

Tiểu Đào nói: "Không sao, ho khan mà thôi."

"Cô gạt tôi, cô hộc máu, cô trúng độc ư?" Lòng tôi như lửa đốt.

Hoàng Tiểu Đào không nói gì, tôi càng kích động, la lên: "Cô sao rồi, mau trả lời!"

Nàng thấp giọng nói: "Không việc gì, thật sự là không sao."

Tôi cắn chặt răng, chỉ gần trong gang tấc nhưng chẳng thể giúp nàng bất cứ chuyện gì, cảm giác này vô cùng khó chịu, có thể nàng bị sặc nước, độc tố ngấm vào dạ dày. Mặc dù độc tố trong nước không nhiều lắm, chưa đến nỗi mất mạng, nhưng cứ nằm đây chịu trận tới lúc trời sáng, chỉ e sẽ để lại di chứng.

Đúng lúc này, bên ngoài có tiếng bước chân, tôi kích động nói: "Có người đến, kêu cứu đi!"

Ban đầu cả hai có chút ngượng ngùng, dù sao từ bé tới giờ đây là lần đầu kêu cứu, nhưng tính mạng quan trọng hơn thể diện, bắt đầu gân cổ gào. Tiếng bước chân ngày càng gần, két một tiếng có người đẩy cửa bước vào.

Nghe tiếng chân từ từ tới gần, đột nhiên tôi có chút sợ hãi, không phải là hung thủ quay lại kiểm tra chứ, tôi làm gì còn sức mà chơi trò chơi tiếp đây.

Lúc người kia tới mép bể, tôi mới nhìn rõ, thì ra là Tống Tinh thần. Hắn nhìn chúng tôi, mắt trừng trừng, tay đè lên cán đao, nói: "Ta nhất định làm thịt tên kia!"

Tôi mừng rỡ nói: "Mau xuống thả chúng ta ra."

Tống Tinh Thần xoay người tìm kiếm gì đó, tôi lo lắng nói: "Này, ngươi đang giận dỗi gì à?"

Hắn đi một vòng, lại quay về, cởi áo ra, tôi chợt ý thức được khả năng Tiểu Đào không mặc quần áo, vừa rồi hắn đi tìm y phục.

Tống Tinh Thần che mắt, khoác áo lên người Tiểu Đào, rút đao chém đứt dây nylong, cả hai cùng rơi xuống, hắn dùng một tay đỡ bụng tôi, sau đó nhanh chóng chặt đứt gông cùm.

Sau khi thoát ra, tôi mới nhìn rõ bộ dạng Tiểu Đào, thân dưới

gần như không mặc gì, chỉ có một cái quần lót cùng áo sơ mi và áo khoác Tống Tinh Thần đưa cho, áo sơmi bị ướt gần như trong suốt, có thể thấy rõ áo con phía trong, trên ngực còn lấm tấm máu.

Phát hiện ánh mắt của tôi, Tiểu Đào đỏ bừng mặt, tôi nói: "Tôi tránh đi trước."

"Không!" Đột nhiên Tiểu Đào nhào tới ôm chặt lấy tôi, gục đầu vào ngực, tôi đắn đo một chút, rồi vòng tay ôm lấy nàng, vỗ nhè nhẹ vào lưng: "Không sao rồi, không sao rồi!"

Chờ chúng tôi ôm đủ, Tống Tinh Thần lôi ra một lọ nhỏ trong ngực, đưa tới ra lệnh: "Uống hết!"

Trong lọ là chất giải độc gia truyền của Tống gia, tôi với Tiểu Đào chia nhau mỗi người một nửa, uống xong cảm thấy cơ thể dễ chịu hơn nhiều. Quần Tống Tinh thần dính đầy bùn đất, có vẻ rất vất vả mới tìm được chúng tôi, giờ mà còn hỏi tại sao không tới sớm thì quá tàn nhẫn, tôi nói: "Ngươi có điện thoại không?"

Tống Tinh Thần đưa tôi một chiếc Blackberry, tôi cầm trên tay đắn đo một chút, không biết nên gọi cho ai, số điện thoại duy nhất tôi biết là của Tiểu Đào, kể cả của Đại Lý cũng không nhớ.

Tiểu Đào giật lấy, nhanh chóng gọi một cuộc về cục. Thì ra chúng tôi mất tích đã ba tiếng, trong cục đã như ong vỡ tổ, tìm kiếm khắp nơi. Nghe thấy giọng Tiểu Đào bọn họ kích động vô cùng, bảo nàng báo vị trí, lập tức phái xe tới đón.

Cúp điện thoại, chúng tôi thở phào một hơi, Tiểu Đào trả điện thoại cho Tống Tinh Thần, vẫn vòng tay ôm lấy tôi. Mặc dù cơ thể lạnh cóng, nhưng tôi vẫn cảm nhận được sức nóng của mạch máu nàng, ngửi được mùi thơm dìu dịu trên người nàng.

Giờ phút này chúng tôi ôm nhau, cảm giác vô cùng chân thực, ấm áp, thân thiết! Cả hai cứ ngồi nguyên dưới đáy bể bơi, ôm chặt

lấy nhau, ban nãy còn sợ thời gian trôi chậm, giờ thì ngược lại, chỉ muốn thời gian càng chậm càng tốt, ngừng trôi luôn cũng được. Tống Tinh Thần đứng bất động cảnh giới cho tới khi bên ngoài có tiếng còi xe cảnh sát, Tiểu Đào mới tách tôi ra. Rõ ràng lần này tôi đã cảm giác được sau khi trở về từ Quỷ Môn Quan, ánh mắt của nàng đã tràn đầy tình ý với mình.

Tiểu Đào nói: "Đi thôi, về nhà!"

Tôi vừa đứng lên thì Tống Tinh Thần quỳ mọp xuống, cúi đầu nói: "Lần này là ta không làm tròn bổn phận, chiếu theo gia pháp Tống gia, ngươi có quyền xử phạt ta."

"Xử phạt ngươi?" Tôi cười: "Đi mua hai ly trà sữa trân châu về đây."

Hắn đứng dậy, lẳng lặng đi ra ngoài. Chúng tôi cũng theo ra, trông thấy xe cứu thương và xe cảnh sát đang đỗ trong sân, Băng Tâm chạy tới khóc lóc: "Tống Dương ca ca, Tiểu Đào tỷ tỷ, hai người dọa chết muội rồi. Đang ăn cơm đột nhiên mất tích, muội còn tưởng hai người không về được nữa."

Vương Đại Lý cũng chạy tới: "Dương tử, sao ngươi ra nông nỗi này, rốt cuộc có chuyện gì xảy ra?"

Đám người khác vây lại, cũng thắc mắc chung vấn đề, giờ tôi đã sức cùng lực kiệt, căn bản không có tâm trạng trả lời những vấn đề vặt vãnh này, nói: "Chúng ta về nghỉ đã, nói sau."

Hoàng Tiểu Đào nói: "Không, bây giờ chưa phải lúc nghỉ ngơi, nghi phạm hẳn là còn ở quanh đây, chúng ta phải mau bắt hắn."

Vương Nguyên Thạch bỗng mở miệng: "Đội trưởng, nghi phạm đã sa lưới!"

Chương 261: Chân tướng

Vương Nguyên Thạch nói, ban nãy trên đường đi tìm chúng tôi, có cảnh sát phát hiện một kẻ khả nghi, chính là Uông Nhất Chu đang bị truy nã. Hắn không hề có chút kháng cự nào, giơ tay chịu trói, giờ đang ở trong cục, nhưng không nói câu nào.

Còn một việc nữa, nạn nhân bỏng trong viện bị Uông Nhất Chu giết chết, thi thể giấu ở nhà xác, hai giờ trước y tá phát hiện ra.

Tôi với Tiểu Đào kinh ngạc nhìn nhau, Uông Nhất Chu sa lưới cũng không phải tình cờ, hắn đã bị chúng tôi bức tới cùng đường mạt lộ. Tôi nói: "Về gặp hắn đi!"

Về cục, lúc Uông Nhất Chu thấy chúng tôi trong phòng khẩu cung, hai mắt trợn như muốn rơi ra ngoài: "Sao các ngươi trốn ra được?"

Tôi bình thản ngồi xuống trước mặt hắn: "Nhờ ngươi ban tặng, thiếu chút nữa thì đi gặp diêm vương."

Cơ mặt hắn co giật liên hồi: "Không thể nào, cơ quan ta thiết kế vô cùng hoàn mỹ, không ai có thể chạy thoát, ít nhất các ngươi cũng không thể cả hai thoát thân, nhất định là có người cứu."

Khuôn mặt non nớt của Uông Nhất Chu cộng thêm chiếc kính dày cộm, trông như một thiếu niên thiên chân vô tà, nhưng trong mắt tôi đây là một con quỷ đội lốt người, hai chúng tôi chỉ hận không được đóng kín cửa lại dạy dỗ hắn một trận mà thôi.

Tôi lạnh lùng nói: "Giờ ngươi phản kháng đã không còn ý nghĩa, khai báo đi."

Uông Nhất Chu phẫn nộ nhìn tôi chằm chằm, mắt đối mắt với tôi cả chục giây, sau đó thở dài một tiếng, có vẻ đã nhụt chí, bắt đầu khai nhận toàn bộ vụ án.

Hắn từ bé đã thích cơ khí, phát minh đủ thứ nghịch ngợm, lại bị người xung quanh coi là quái thai, bất cứ đi tới đâu cũng bị xa lánh.

Hắn với Lý Đức Vinh cùng thuê chung một căn nhà, nhưng do tính cách và thói quen khác biệt nên bình thường rất ít khi nói chuyện, cả ngày hắn chỉ ở trong phòng chế tạo mấy món đồ nhỏ, đọc một ít sách cơ khí.

Có một hôm, tình cờ hắn thấy Lý Đức Vinh làm webcaster trên một trang có tên Deep live broadcast, hắn bắt đầu hứng thú với cái thế giới internet đầy màu sắc này. Livestream trên đó toàn là những thứ bát nháo, Lý Đức Vinh lại gạ gẫm hắn có muốn thử một chút không, hắn đồng ý.

Bởi vậy hắn bắ đầu chế tạo mấy cơ quan nhỏ, dùng thỏ với chuột làm thí nghiệm, nhận được phản hồi khá tầm thường. Người phụ trách trang web tìm tới hắn, nói hắn làm mấy thứ kia quá trẻ con, hỏi hắn đã xem The Saw chưa, bảo hắn dừng tay, dùng người sống mà livestream.

Ban đầu hắn từ chối, nhưng khi thấy Lý Đức Vinh hàng ngày cho nổ toilet, nổ heo chết là có thể kiếm kha khá tiền, hắn bắt đầu động tâm. Bởi vậy hắn ký một hợp đồng với người phụ trách, rồi tìm một căn hầm bỏ hoang gần đó, bắt đầu làm ra chương trình Thẩn Phán Địa Ngục. Vạn lần không ngờ tới là lần đầu tiên livestream lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn, nạn nhân đã chạy được.

Trong lúc Uông Nhất Chu đang hoang mang, thì Lý Đức Vinh đột nhiên chạy đến, dùng móc sắt giết chết nạn nhân kia, còn thay hắn vứt xác phi tang.

Lý Đức Vinh có nghĩa khí như vậy, khiến Uông Nhất Chu cảm động, cho nên liền hợp tác với hắn, một kẻ giết người, một kẻ hủy thi.

Sau hai lần hợp tác, nhân khí của Lý Đức Vinh tăng lên đáng kể, tiểu tử này liền bắt đầu tự mình bành trướng, còn dám ngang nhiên thách thức cảnh sát, Uông Nhất Chu không còn cách nào khác, phải ra mặt cứu hắn trở về.

Người phụ trách nói Lý Đức Vinh tự tiện hành động sẽ khiến cả website gặp họa, sai hắn giết Lý Đức Vinh. Uông Nhất Chu hạ quyết tâm mấy lần, mới có thể ra tay giết bạn.

Không ngờ trước khi chết, Lý Đức Vinh lại nói ra số điện thoại của họ Hứa, lúc đó Uông Nhất Chu đang phải né tránh cảnh sát khắp nơi, đành qua loa mang video phát lên web. Một phần hắn nghĩ chúng tôi không xem được video này, một phần là do lòng tự ái cực cao, hắn cảm thấy dù chỉ cắt bỏ 1,2 giây, cũng sẽ làm mất tính hoàn mỹ của video cho nên mới bị lộ.

Nhưng hắn đã lầm, lá bài tẩy dùng để chuyển bại thành thắng của chúng tôi lại nằm trong mấy giây ngắn ngủi trước khi chết của Vinh thịt heo đó, cuối cùng cả trang web bị tận diệt.

Chờ Uông Nhất Chu ý thức được thì đã muộn, cho nên hắn muốn giết chúng tôi, sau đó cao chạy xa bay.

Nói xong, Uông Nhất Chu xòe hai bàn tay ra: "Chỉ có vậy thôi."

Tôi với Tiểu Đào biết thừa hắn đang nói láo, bởi khi nói câu này, ánh mắt hắn rất gian xảo, hoàn toàn khác với ánh mắt cuồng vọng lúc đối đầu với chúng tôi. Hắn đang diễn vai một kẻ đáng thương không rành thế sự, bị đẩy vào con đường tội lỗi.

Tôi chất vấn: "Vụ án 10 năm trước có phải do ngươi làm?"

Uông Nhất Chu lập tức chối cãi: "Không phải, cơ quan vụng về

như vậy sao có thể do ta làm ra?"

Tôi cười lạnh: "Ta có nói vụ án cụ thể nào đâu, sao ngươi lại khẳng định chắc chắn là có cơ quan?"

Hắn liền hốt hoảng, nói: "Đương nhiên ta đoán được ngươi nói vụ của sư phụ ta, việc đó không có liên hệ gì với ta hết."

Tôi không ngờ tới hắn lại phủ nhận: "Sư phụ Kỳ Thắng gánh tội cho ngươi cả chục năm trời, chẳng lẽ một chút áy náy ngươi cũng không có sao?"

Hắn thờ ơ: "Ta không làm, tại sao phải nhận?"

Từ ánh mắt và cử chỉ của hắn, tôi đều có thể nhìn ra hắn nói láo, nhưng bởi lòng tự ái ngu xuẩn mà hắn không thừa nhận vụ án 10 năm trước do mình làm, đang tâm để Kỳ Thắng tiếp tục gánh tội.

Bất kể chúng tôi tra khảo thế nào, Uông Nhất Chu vẫn cố chấp không nhận, tôi với Tiểu Đào cũng thấm mệt, bảo người khác vào thay. Tiểu Đào nói: "Tên này quá giảo hoạt, khỏi cần khảo cung tiếp, dù sao vật chứng trên tay chúng ta đã quá đầy đủ rồi."

Tôi băn khoăn: "Nhưng phải làm rõ vụ của Kỳ Thắng."

Tiểu Đào lắc đầu: "Có lẽ hắn sẽ không nhận, chỉ có cách dùng vật chứng lật lại bản án, tôi nghĩ hay là tới gặp lão già kia một chút đi."

Tôi thở dài: "Cũng chỉ còn cách này."

Hôm sau, tôi với Tiểu Đào chạy xe tới trại giam Báo Tử Sơn. Trước khi nói chuyện Uông Nhất Chu bị bắt, tôi đưa cho lão một bao Nhuyễn Trung Hoa, đây là làm tròn lời hứa.

Lão già trông thấy bao thuốc, sắc mặt rất phức tạp, hỏi: "Hắn

có bị thương không?"

Tôi đáp: "Không, tiểu tử đó không phản kháng, tự mình đầu hàng."

Lão già thở phào, tôi lại hỏi: "Có chuyện ta muốn hiểu rõ, vụ án 10 năm trước không phải ông làm, tại sao phải gánh tội thay hắn? Giờ hắn đã rơi vào lưới pháp luật, ông không cần giấu giếm nữa."

Có lẽ lão không ngờ tới tôi lại tra ra được chân tướng, sững sờ nhìn tôi, tôi nói: "Hút thuốc không?"

Lão nhận lấy một điếu thuốc, tôi châm lửa, lão hít một hơi dài, bắt đầu kể rõ sự tình năm đó.

Uông Nhất Chu là học sinh thông minh nhất từ trước tới giờ của lão, có thiên phú vô cùng cao. Thành tựu trong cơ khí học của hắn còn vượt cả Kỳ Thắng hồi trẻ, thậm chí còn có thể so sánh với những sinh viên ưu tú Châu Âu. Lúc đó cả hai thường hay thảo luận vấn đề, làm không biết mệt. Sau này Kỳ Thắng biết hoàn cảnh của hắn, thì càng coi hắn như con đẻ, thường rủ về nhà ăn uống.

Năm Uông Nhất Chu học năm 3 đại học, hiệu trưởng ăn cắp luận văn của Kỳ Thắng, Kỳ Thắng chạy đi chạy lại tranh chấp tới mặt đỏ tía tai, nói muốn tố cáo đối phương. Nhưng đối phương là hiệu trưởng, chẳng thèm quan tâm, còn tuyên bố sẽ 'chiếu cố' Kỳ Thắng nhiều hơn.

Đúng lúc đang vô cùng ảo não, tức giận, thì một tin ngoài ý muốn truyền tới, hiệu trưởng chết, hơn nữa còn chết rất thảm.

Cảnh sát tìm được thi thể viện trưởng trong căn nhà bỏ hoang gần trường, ông ta bị tra tấn bằng dụng cụ tự chế, toàn thân bê bết máu. Kỳ Thắng nghĩ ngay tới học trò cưng Uông Nhất Chu.

Kỳ Thắng gọi Uông Nhất Chu tới, chất vấn hắn tại sao lại làm

ra chuyện này? Uông Nhất Chu nói là giúp lão hả giận, Kỳ Thắng rên rỉ thở dài: "Thằng bé ngốc, đây là giết người đấy, một khi bị cảnh sát biết, cả đời ngươi sẽ bị hủy."

Uông Nhất Chu chẳng sợ hãi, ngược lại còn nhìn lão với ánh mắt kỳ quái, Kỳ Thắng vĩnh viên ghi nhớ trong đầu cái cảnh Uông Nhất Chu nở một nụ cười quái đản, nói: "Sư phụ, cơ quan con thiết kế có hoàn mỹ không?"

Chương 262: Lại chén hụt

Lúc đó trong đầu Kỳ Thắng chỉ nghĩ tới việc hiệu trưởng chết, không để ý lắm. Sau này ngồi trong trại giam mới suy nghĩ ra, Uông Nhất Chu một lòng tôn thờ cơ khí học, vượt xa nhân loại. Sinh mạng con người trong mắt hắn căn bản không có giá trị, nội tâm của hắn là một nhân cách phản xã hội cực mạnh.

Uông Nhất Chu lúc trước từng nói: "Cơ thể con người xét theo khía cạnh cơ khí học, chỉ là một cỗ máy thất bại."

Sau khi viện trưởng chết, toàn bộ sự chú ý của cảnh sát đều tập trung trên người Kỳ Thắng, bởi việc ăn cắp luận văn cả trường đều biết, ai cũng rõ hiệu trưởng và Kỳ Thắng có ân oán.

Kỳ Thắng sứt đầu mẻ trán tìm cách đối phó cảnh sát, trong lúc đó Uông Nhất Chu lại không an phận, có vẻ như con quỷ trong đầu hắn đã được thả ra, dùng phát minh của mình giết chết thầy giáo trại trẻ mồ côi cùng cha đẻ thường đánh đập mình.

Ba vụ án mạng, Kỳ Thắng đều biết tất cả, lại liều mạng khoác hết hiềm nghi lên người mình, cảnh sát hỏi chứng cứ ngoại phạm, lão có nhưng không nói, nghi ngờ của cảnh sát đối với lão càng ngày càng cao.

Lão cảm thấy mình đã sống đủ, nhưng Uông Nhất Chu còn cả tương lai phía trước, dùng cái mạng già của mình để đánh đổi lấy tương lai cho trò cưng.

Là một ân sư, lúc đó tâm tình lão vô cùng phức tạp, vừa hận không dạy dỗ được học trò, lại cảm thấy nội tâm méo mó của học trò là do xã hội ép bức, không phải hắn tự sai, liền dặn dò: "Nếu sau này ngươi còn muốn làm chuyện này, chỉ được phép trừng

phạt kẻ xấu, nhưng nhất định phải công bằng."

Ngày bị cảnh sát giải đi, lão nhìn thấy Uông Nhất Chu hướng về phía mình dập đầu, nháy mắt rơi lệ, cảm giác sự hy sinh của mình là đáng giá. Chỉ không thể ngờ, 10 năm sau Uông Nhất Chu càng sa đọa hơn, cũng chẳng giữ nguyên tắc lão đề ra.

Sau khi nghe xong, tôi hỏi: "Ông không nghĩ tới thật sao? Ngay từ lúc ông thay hắn gánh tội thì phải biết mình đã phạm sai lầm lớn như thế nào rồi chứ?"

Lão già thở dài nói: "Cái gì ta cũng biết, chỉ là ta không làm được. Hắn là một thiên tài cơ khí trăm năm khó gặp, chỉ mong đời này của hắn có thể viết lại lịch sử của nhân loại về khoa học kỹ thuật, giúp nước ta nâng tầm thế giới, khỏi bị Mỹ với Nhật giễu cợt, thực hiện giấc mơ của quốc gia. Einstein phát minh ra bom nguyên tử, giết chết nhiều người như vậy, nhưng thành tựu của ông ta là thiên cổ vô nhân, mấy triệu người chết so với Einstein liệu có quan trọng bằng không?"

Tôi nói: "Ta cảm thấy tư tưởng của ông cũng có vấn đề, điều khác nhau giữa ông với hắn chỉ là hắn thì dám thực hiện, còn ông thì không. Ông mang hắn ra so sánh với Einstein chỉ làm nhục Einstein mà thôi, trò cưng của ông căn bản chẳng tạo ra cái phát minh nào giúp ích cho nhân loại, hắn chỉ đơn giản là livestream kiếm tiền mà thôi."

Hoàng Tiểu Đào nói: "Có điều ông cũng nên vui mừng, tư tưởng lệch lạc không phải phạm pháp, rất nhanh thôi chúng ta sẽ lật lại vụ án, trả lại trong sạch cho ông."

Lão già xua tay: "Thôi, khỏi cần, ta đã chục năm chẳng làm việc, một lão già ra tù liệu còn làm được gì, chờ hắn vào tù, ít ra ta còn có thể chiếu cố hắn vài năm."

Tôi với Tiểu Đào trợn mắt nhìn nhau, lão già này đúng là bệnh

thật rồi.

Chính lão không muốn lật lại án, cũng đành thôi, lúc sắp đi lão ôm quyền nói: "Làm phiền giúp ta một chuyện!"

Tôi hỏi: "Chuyện gì?"

Lão đưa bao nhuyễn Trung Hoa ra: "Thuốc đắt tiền như vậy, ta là một phạm nhân hút không quen, ngươi làm ơn mang ra ngoài đổi lấy mấy bao Hồng Tháp Sơn đi."

Một cái nhấc tay, tôi đồng ý, ra ngoài đổi cho lão mấy bao hồng tháp sơn. Lúc trở về, đi ngang qua sân, đột nhiên có kẻ đập ầm ầm vào lưới sắt, quay đầu nhìn lại thì ra là Đặng Siêu, hắn cười gằn chằm chằm nhìn tôi.

Đặng Siêu cười hắc hắc: "Ai da, nhiều thuốc như vậy, cho ta ư?"

Tôi hỏi: "Giờ ngươi cũng hút thuốc?"

Đặng Siêu nói: "Chẳng phải người ta nói hút một điếu thuốc chết sớm 5 phút sao? Ngươi thử vào đây mà xem, chỉ mong chết sớm ngày nào hay ngày đó."

Lần này hắn nói chuyện với tôi tương đối lễ độ, trông sắc mặt hắn tái nhợt, có lẽ là mới được thả ra từ phòng giam, dù kẻ điên thì ở đây cũng bị rèn cho thành lễ phép.

Tôi hỏi: "Có hối hận không?"

Đặng Siêu cười đáp: "Hối hận, ngày nào cũng hối hận tại sao không giết ngươi ngay từ đầu."

Tôi châm chọc: "Nói cứ như ngươi có đủ bản lĩnh đó vậy."

Đặng Siêu nhỏ giọng nói: "Nói cho ngươi biết một bí mật, chỉ không lâu nữa là chúng ta sẽ được gặp nhau, nhớ sắp xếp yến tiệc

đãi ta đấy."

Tiểu Đào giật nhẹ tay áo tôi: "Hắn bị điên rồi, chúng ta đi thôi."

Tôi quay đầu rời đi, trên đường gặp một giám ngục, gọi hắn lại, lấy ra hai bao thuốc nói: "Giúp ta chuyện nhỏ này, ở đây có hai bao thuốc, một bao cho ngươi, một bao cho phạm nhân ở lưới sắt kia, hắn là bạn học của ta."

Sau khi giám ngục đi, Tiểu Đào nói: "Anh làm gì mà tốt bụng thế, lại còn cho hắn thuốc?"

Tôi nói: "Dù gì cũng từng là bạn học, hơn nữa sau này không gặp."

Đưa thuốc lá cho Kỳ Thắng, tôi bảo hắn tự bảo trọng, sau đó cùng Hoàng Tiểu Đào rời đi. Vừa lên xe, đột nhiên Tiểu Đào không chịu ngồi yên, sán lại gần, cơ thể ép sát vào người tôi, ánh mắt dâm đãng nói: "Ở đây hoang vu vắng vẻ, Tống đại thần thám có ý tưởng táo bạo nào không?"

Đương nhiên ý tưởng của tôi táo bạo lắm, nhưng vẫn cố kiềm chế, tôi không muốn lần đầu của mình lại xảy ra ở trước cổng trại giam, vậy thì kỳ lắm, bèn nói: "Ngày mai tới nhà cô thực hiện đi."

Hoàng Tiểu Đào ghé sát mặt vào tôi, hơi thở như hương lan, đôi mắt trong veo như nước suối, nàng ép tôi lùi hẳn về sau, ngã cả ra ghế, tim đập cuồng loạn, nói: "Không đến tỷ đánh chết ngươi!"

Tôi gật đầu: "Nhất định đến, tôi sợ chết lắm!"

Sau khi trở về, việc cũng không nhiều, Uông Nhất Chu đã bàn giao cho cơ quan tư pháp, vụ của hắn bằng chứng như núi, công tố viên dự đoán hắn chắc chắn tử hình, chỉ có điều luật sư hơi khó kiếm, nhưng cũng chẳng phải thứ chúng tôi phải bận tâm.

Deep live broadcast bị triệt tiêu, cảnh sát cả nước liên thủ hành động, bắt tất cả đám webcaster phạm pháp. Tên họ Hứa lúc bị chuyển tới trại giam vẫn còn ngông cuồng là lên rằng tổ chức nhất định sẽ cứu hắn ra.

Kết quả hắn đã lầm!

Một tuần sau, phiên tòa xét xử do tòa án nhân dân tối cao tiến hành. Nghi phạm Uông Nhất Chu, can tội cố ý giết người, hủy hoại tài sản công cộng, đánh cảnh sát, cực kỳ nghiêm trọng, thủ đoạn tàn nhẫn, tuyên án tử hình, lập tức thi hành!

Nghi phạm Hứa Văn Từ, kinh doanh phi pháp, xúi giục tội phạm hoạt động, đe dọa an toàn công cộng, tuyên án tử hình!

Căn cứ vào bộ luật tố tụng hình sự của Trung Hoa, nghi phạm Lý Đức Vinh đã chết, không truy cứu trách nhiệm hình sự.

Còn lại những tòng phạm khác, từ 10 đến 15 lăm.

Thế lực đứng sau Deep live broadcast chính là tổ chức tội phạm bí ẩn, có điều trang web này chỉ là một trong vô số công cụ kiếm tiền, bọn chúng cũng chẳng quan tâm sống chết của Website, tầm quan trọng của Hứa tử không bằng một góc Khổng Huy.

Tôi định sẽ nghỉ ngơi thật sảng khoái, để ngày mai làm chuyện trọng đại, nhưng tối hôm đó, Tiểu Đào đột nhiên gọi điện cho tôi, giọng nghiêm túc nói: "Tống Dương, Đặng Siêu chết rồi."

Tôi lập tức kinh ngạc, đột nhiên ý thức được giọng của nàng có gì đó không ổn, vội hỏi: "Chết như thế nào?"

"Đánh nhau, bị người ta đâm một dao, nhưng đây không phải trọng điểm, trọng điểm là..." trong điện thoại, Tiểu Đào hít sâu một hơi: "Lúc vận chuyển thi thể, xảy ra tai nạn, xác của hắn đã biến mất vô cùng bí ẩn."

Tôi nháy mắt hiểu ra, Đặng Siêu vượt ngục!

Chương 263: Vượt ngục

Sau khi nhận cuộc điện thoại này của Tiểu Đào, cả đêm tôi cứ bồn chồn, gửi hàng loạt tin nhắn nhưng Tiểu Đào không trả lời, có lẽ là quá bận.

Sáng sớm hôm sau tôi chạy tới cục, vào phòng làm việc của Tiểu Đào, trông thấy nàng đang khoác cảnh phục ngủ gục trên bàn, đại khái là bận rộn cả đêm.

Tôi rất thương cảm, liền đi tới khẽ lay vai nàng: "Tiểu Đào, tôi đưa cô về nghỉ ngơi nhé."

Hoàng Tiểu Đào mắt nhắm mắt mở, nói mớ: "Tống Dương, tới rồi à, trên bàn có mấy tập tài liệu, anh xem đi."

Tôi ngồi xuống cạnh nàng, Tiểu Đào liền đảo qua, gối đầu lên đùi tôi, vươn tay ôm hông, hàm hồ nói: "Tối qua tra vụ án cả đêm không ngủ, không ngại cho tôi gối đầu chứ? Cơ thể của anh ấm áp quá."

Tôi đương nhiên là không ngại, nàng gối đầu lên đùi tôi lại thiếp đi.

Tôi giở tài liệu lên xem một chút, khoảng 4h chiều qua, Đặng Siêu đánh nhau với một bạn tù, bị dao tự chế đấm vào gan, mất máu choáng tại chỗ, một giờ sau bác sĩ xác nhận đã tử vong. Khoảng 7h tối, xe của nhà xác tới đưa thi thể đi, trên đường xảy ra va chạm với một chiếc xe tải, hai nhân viên nhà xác một chết một bị thương, còn thì thể Đặng Siêu thì đã không cánh mà bay.

Qua camera hành trình và bánh xe lưu lại hiện trường, chiếc xe tải kia chở đầy vật nặng, hơn nữa còn cố ý che biển số, hiển

nhiên là cố ý.

Sau đó bọn họ tới trại giam khám nghiệm hiện trường, xét nghiệm máu của Đặng Siêu lúc bị đâm. ADN thì đúng là của hắn nhưng trong đó hồng cầu, tiểu cầu, bạch cầu đã hoại tử, có nghĩa là đây mặc dù là máu Đặng Siêu, nhưng là được rút ra từ trước.

Hắn bị sát hại, đơn thuần chỉ là một màn diễn mà thôi.

Hoàng Tiểu Đào cho gọi bác sĩ đã xác nhận cái chết đến, hỏi cặn kẽ. Bác sĩ vẫn khăng khăng nói lúc đó Đặng Siêu không hề có dấu hiệu sự sống nào, trên bụng quả thật có một vết dao đâm. Cơ bản có thể loại bỏ tình nghi bác sĩ này là nội gián.

Tôi nghĩ, chắc hẳn Đặng Siêu đã uống thứ gì đó gây ra hiện tượng chết lâm sàng, ví dụ như độc cá nóc làm loãng chẳng hạn.

Mà kẻ khả nghi nhất chính là người đã đâm Đặng Siêu, hắn là một tử tù, đối mặt với cảnh sát thẩm vấn cả đêm vẫn thờ ơ không động lòng, thái độ còn cực kỳ phách lối, sau đó buột miệng nói một câu: "Đằng nào lão tử cũng chết, kiếm chút tiền cho vợ con thì sao?" Chứng tỏ hắn bị người ta mua chuộc.

Bàn tay đen đứng sau bày ra vụ vượt ngục này, nhất định là không chỉ mua chuộc một tên tử tù, rất có thể trong đám giám ngục có nội gián, tôi thấy chỉ có tổ chức bí ẩn kia mới đủ sức làm chuyện này. Có điều tôi không hiểu, Đặng Siêu chỉ là một sinh viên giết người, không quyền không thế, tại sao bọn chúng phải cứu hắn ra?"

Xem xong tài liệu, tôi thở dài một tiếng, xem ra có rất nhiều nguy hiểm tiềm tàng.

Hoàng Tiểu Đào ngủ rất say, chân tôi đã mất đi cảm giác, nhưng nhìn gò má của nàng bất giác tôi lại thấy ngọt ngào. Tôi nhẹ nhàng đưa tay ra, định vuốt mái tóc ngắn, lại do dự, hồi lâu

mới khẽ đặt tay lên. Mái tóc của Tiểu Đào bóng mượt mềm mại, có lẽ đi quảng cáo dầu gội đầu được, một hương thơm nhè nhẹ thoảng ra.

Ánh mặt trời ngoài cửa sổ chiếu xuyên vào, tôi động dã tâm, từ từ cúi người. Chợt có mấy cảnh sát đi qua cửa, tôi giật mình chỉnh lại tư thế, chờ họ đi khỏi, dã tâm của tôi đã tan thành mây khói.

Tiểu Đào cứ ngủ như vậy tới tận trưa, rồi thức giấc bởi tiếng chuông đồng hồ. Nàng dụi mắt ngồi dậy, ngạc nhiên hỏi: "Tống Dương, sao tôi ngủ trên người anh, cũng chẳng đánh thức tôi dậy?"

Tôi nói: "Tôi đã tới đây từ sớm, cô còn nói chuyện với tôi mà, không nhớ à?"

Lúc đó Tiểu Đào mơ mơ màng màng, hoàn toàn không nhớ, nàng áy náy cười: "Cấp trên gia hạn ba ngày phải phá vụ Đặng Siêu vượt ngục, xem ra cuộc hẹn hôm nay phải hủy rồi."

Tôi hỏi: "Có cần tôi giúp một tay không?"

Nàng gật đầu: "Được!"

Ba ngày tiếp theo, chúng tôi đi từng nơi mà Đặng Siêu có khả năng xuất hiện, nhưng chẳng thấy bóng dáng hắn đâu. Tên này cứ như bốc hơi khỏi thế gian, lần đầu tôi tham gia phá án mà lại thất bại, 'vinh dự' này lại do một bạn học ban tặng, thật đúng là không ngờ.

Vụ án cứ thế không giải quyết được, chờ tới sau này khi tôi gặp lại Đặng Siêu, là một trận quyết đấu sống còn, dĩ nhiên chuyện này là sau mới nói.

Mấy ngày sau, có thông báo thực tập của nhà trường gửi xuống, thời gian này tôi cứ lang thang bên ngoài, về ký túc thấy

thông báo dán trên tường mới ngớ người. Tôi chen chúc trong đám đông tìm tên mình, Vương Đại Lý vỗ bụp một cái vào lưng tôi: "Khỏi tìm, hai chúng ta phân chung một chỗ, tới công ty điện tử Hoa Đông Chấn Hưng thực tập."

Tôi chưa từng nghe tên công ty này, hỏi: "Ở đâu?"

Vương Đại Lý đáp: "Một thị trấn nhỏ thuộc Võ Khúc, ta có search baidu thử, nghe nói là một nơi rất đẹp."

Tôi mắc cười: "Lời nói trên Baidu mà có thể tin được sao? Nơi nào chẳng toàn là lời khen."

Cùng tổ thực tập còn có mấy bạn học không quen biết, thời gian thực tập là hai tháng, trong nhà máy có quản lý, chỉ cần xin được chữ ký của quản lý trên bản báo cáo thực tập là coi như qua. Nói vậy, chỉ cần không quậy phá quá là đạt tiêu chuẩn đây chỉ là hình thức.

Tôi gọi điện cho Tiểu Đào, nói sẽ đi xa hai tháng, nàng la lên: "Hai tháng? Lâu quá, anh xin giấy tự thực tập đi, tôi giúp anh tìm chỗ thực tập."

Tôi nói: "Thời hạn xin tự thực tập đã hết, đây là quả báo cho việc hàng ngày không quan tâm gì tới việc học."

Tiểu Đào nói: "Vậy ở bên ngoài nhớ cẩn thận một chút, đừng ăn linh tinh, chịu khó nghỉ ngơi."

Tôi đáp: "Tôi tự chăm sóc được mà, còn cô đấy, đừng thức đêm, đừng ăn mỳ gói, thứ đó ăn nhiều, sau này chết hỏa táng cũng ra được chất bảo quản đấy."

Tôi với Tiểu Đào tâm sự nửa ngày mới thôi, vừa quay đầu phát hiện Đại Lý xuất hiện sau lưng từ lúc nào, quái khí hỏi: "Dương tử, hỏi ngươi cái này, ngươi với Tiểu Đào tỷ tỷ đã ấy ấy chưa?"

Tôi cả giận: "Tên cẩu tặc này cả ngày chỉ suy nghĩ vớ vẩn."

Vương Đại Lý vô tội nói: "Nghe giọng điệu nói chuyện của hai người bây giờ cứ như đôi vợ chồng trẻ ấy, ta khuyên ngươi mau gạo nấu thành cơm đi, có gì còn phổ cập kinh nghiệm cho chúng ta một chút."

Tôi nói: "Cút! Tự mở JAV mà xem."

Hôm sau, chúng tôi ai cũng một balo hành lý, ngồi xe bus của trường lên đường. Trên đường đi, một tên béo đứng lên tự giới thiệu: "Ta tên là Chu Tiểu Hào, lớp trưởng lớp K3, rất vinh hạnh được cùng mọi người đi thực tập lần này! Chúng ta sẽ tới ở Hoa Đông Chấn Hưng hai tháng, ta đề nghị bầu ra một tổ trưởng để tiện quản lý."

Không hổ là cán bộ lớp năm 4, ngoài miệng có vẻ dân chủ, mọi người bầu chọn công bằng, thực ra hơn nửa sinh viên sống như bầy heo ở trường, đột nhiên phải tới nhà máy lao động, tâm lý đều rất miễn cưỡng, nên chẳng có ai nhiệt tình.

Hỏi một vòng, tất cả đều đồng ý bầu Chu Tiểu Hào làm tổ trưởng. Vương Đại Lý nói: "Dương tử, ngươi ứng cử tổ trưởng đi, lý lịch của ngươi thuyết phục gấp bội tên béo này."

Tôi mỉm cười: "Lý lịch ta có cái mẹ gì hay ho, cũng chẳng giỏi quản lý con người, bây giờ ta chỉ là một sinh viên bình thường, một chữ về chuyện phá án cũng cấm ngươi hé ra, nếu không ta giết."

Vương Đại Lý liên tục vỗ tay: "Tống đại thần thám quả là quá liêm khiết!"

Chương 264: Tống Băng Tâm

Những thực tập sinh đều tới từ các lớp, khoa khác nhau, Chu Tiểu Hào đề nghị mọi người tự giới thiệu một chút để dễ nhận biết. Tôi nhìn quanh một vòng, phát hiện tất cả đều là nam sinh, đây là một đội quang côn à.

Đại Lý giải thích các nữ sinh thực tập cùng nhau ở một nơi, chúng ta gọi là công viên kỷ Jura.

Tôi cười: "Tích chút khẩu đức đi, đừng gọi người ta là khủng long."

Đại Lý bĩu môi nói: "Vậy sao ngươi còn cười, rõ ràng trong lòng ngươi cũng coi họ là khủng long còn gì."

Lúc này đến lượt Đại Lý đứng lên tự giới thiệu, hắn mặt mày hớn hở nói: "Xin chào mọi người, ta là Vương Đại Lý, các bạn học hay gọi ta là Doàn Dự nước Đại Lý. Sở thích của ta là nghe nhạc Jay Chou, bài nào của anh ấy ta cũng thuộc. Sau đây xin hát một bài Bong Bóng Tỏ Tình, hy vọng mọi người sẽ thích."

Mọi người đồng thanh kêu: "Yêu cầu bỏ qua, yêu cầu bỏ qua"

Vương Đại Lý gãi đầu: "Nếu mọi người đã nhiệt tình như vậy, thôi đành để hôm khác biểu diễn, có rảnh thì mời mọi người đi ăn, ai đi thì chia tiền. Ta xin hết."

Tôi giơ ngón tay cái tán thưởng hắn, không ngờ tự giới thiệu mình mà cũng đặc sắc như vậy.

Sau đó đến tôi, tôi đứng lên chỉ nói một câu: "Ta là Tống Dương, Tống Dương Tống, Tống Dương Dương." sau đó ngồi

xuống. Vương Đại Lý mặt đầy kinh ngạc: "Dương tử, ngươi nói như vậy lời ít, ý nhiều, thật không giống ngươi a."

Tôi nhìn hắn chằm chằm: "Chẳng lẽ ta phải biểu diễn cho mọi người xem tiết mục khám nghiệm tử thi sao?"

Trưa hôm đó chúng tôi tới công ty Hoa Đông Chấn Hưng, quản lý mời mọi người tới quán lẩu tự phục vụ ăn một bữa. Ai cũng đói meo, ăn như rồng cuốn, thêm nữa toàn là con trai nên chẳng ai kiêng dè, có người ăn no tới nỗi phải vịn tường đi ra ngoài.

Nhà máy dành một tầng lầu cho chúng tôi làm ký túc xá. Ăn xong tôi với Đại Lý về dọn dẹp phòng, cùng phòng còn có một tên đeo kính. Do phòng đã lâu không có người ở, bụi bặm, mạng nhện chăng đầy, phải lau mất ba thùng nước. Quét dọn xong thì Chu Tiểu Hào đi vào, tôi tưởng hắn có chuyện gì cần nói, hóa ra không phải, mà hắn chính là người thứ 4 ở phòng này.

Chu Tiểu Hào áy náy nói: "Xin lỗi, ngại quá, ta vừa có mấy chuyện phải nói với quản lý, không tham gia dọn dẹp được, các ngươi vất vả rồi."

Tôi thầm nghĩ tên này quả thật gian xảo, tự mình đi ra ngoài hóng gió, chờ chúng tôi làm xong mới về nhận thành quả.

Đương nhiên chuyện nhỏ này tôi chẳng thèm quan tâm, sau này ở cùng phòng với Chu Tiểu Hào mới thấy hắn đúng là gian xảo, dầu gội, xà bông, kem đánh răng, thậm chí cả thuốc lá hắn đều xài ké chúng tôi. Hàng ngày trước khi đi ngủ, hắn lại còn ngồi học tiếng Anh, cứ ngồi lẩm bẩm đọc làm chúng tôi không ai ngủ được.

Lúc nào Chu Tiểu Hào cũng trên môi nụ cười chân thành, ban đầu tôi tưởng hoàn cảnh nhà hắn nghèo khó, nhưng nhìn quần áo, điện thoại hắn dùng đều là đồ đắt tiền. Tên đeo kính tiết lộ, nhà Chu Tiểu Hào rất khá, cha mẹ đều làm việc ở ngân hàng, nhưng

keo kiệt đã thành bản chất. Điều làm các bạn cùng lớp xỉ vả, là hàng năm nhà trường có học bổng sinh viên nghèo vượt khó, hắn đều tìm mọi cách để chiếm được một phần.

Vương Đại Lý bực tức mắng: "Nếu tên này mà là bạn cùng phòng ký túc ở trường, ta sớm đã rủ anh em trùm chăn đập cho một trận."

Có lời thì dài, không lời thì ngắn, công việc thực tập của chúng tôi chính là lắp ráp sản phẩm điện tử trên dây chuyền. Những sản phẩm quá tinh vi như điện thoại di động thì không được lắp, chúng tôi hàng ngày chỉ lắp máy sấy tóc, dao cạo râu, đồng hồ điện tử, mỗi ngày 50 cái là đạt yêu cầu, ngoài ra chỉ còn một việc nữa đó là viết báo cáo thực tập cho nên thời gian rảnh rỗi khá là nhiều.

Chẳng mấy chốc đám sinh viên thực tập đã quen nhau, rủ nhau ra ngoài ăn thịt xiên, lên mạng thâu đêm. Tôi cũng bị tên xấu xa Đại Lực dụ dỗ đi net qua đêm mấy lần.

Chớp mắt một tháng đã qua, hôm nay Chu Tiểu Hào thông báo cho chúng tôi, ngày mai có một hoạt động tập thể, đó là lên núi chơi tiết thanh minh.

Bởi Chu Tiểu Hào không được lòng mọi người lắm, cho nên Vương Đại Lý đang nằm nghe nhạc trên giường bật dậy nói: "Ai quyết định chuyện này? Đã bàn bạc với ta chưa, có phải đóng tiền không?"

Chu Tiểu Hào lúng túng đáp: "Là phó quản lý quyết định, hắn sẽ dẫn chúng ta lên đập chứa nước câu cá, buổi trưa ăn cơm ở quán nổi, ngươi có đi hay không?"

Vương Đại Lý liếc tôi một cái, tôi gật đầu: "Người ta đã mời thực tập sinh đi chơi là nể mặt lắm rồi, đi đi."

Sáng hôm sau, vì nghĩ là hoạt động tập thể sẽ lên đường sớm, nên tôi dậy từ lúc tờ mờ sáng, mọi người vẫn còn đang ngủ, thì ra mười giờ mới bắt đầu. Vương Đại Lý rủ tôi ra ngoài ăn bánh bao.

Tôi với Đại Lý ra tiệm bánh, gọi mấy cái bánh bao hấp. Đang ăn thì đột nhiên có một cánh tay vỗ bộp vào lưng tôi, suýt nữa thì mắc nghẹn. Một giọng nói cất lên: "Ha ha, bắt được các người rồi."

Tôi xoay người lại, thì ra là Tôn Băng Tâm, nàng mặc áo thun trắng, quần jeans, đi giày thể thao, khoác cái balo nhỏ, bím tóc hai bên. Đại Lý lập tức nịnh hót: "Băng Tâm muội muội, cơn gió nào đưa muội tới đây vậy, ngồi đi."

Băng Tâm chẳng khách sáo, cầm một cái bánh bao lên ăn: "Mùi vị không tệ, muội còn tưởng hai người phải đi thực tập trong hốc núi cơ đấy."

Tôi hỏi: "Sao muội lại ở đây?"

Nàng cười: "Quên hôm nay là ngày mấy sao? Mùng 1/5 quốc tế lao động, muội dành mấy ngày xả hơi, ra ngoài du lịch, nên quyết định đến thăm huynh."

Tôi không còn gì để nói: "Muội tới đây làm gì, nơi này đến con dế trong bụi cỏ cũng là dế đực, muội thân con gái một mình, chẳng phải là nhảy vào ổ sói ư?"

Nàng xoa xoa tay: "Chẳng phải đã có huynh bảo vệ muội sao?" nói xong lại cắn một miếng bánh bao, sau đó lôi từ trong balo ra một hộp socola với một gói thịt bò khô nói rằng đây là của nàng với Tiểu Đào phân biệt mang đồ tiếp tế cho tôi. Hình như cả hai đều cho rằng tôi ở chỗ này khổ sở lắm, đến thịt cũng không có mà ăn.

Sau đó Băng Tâm lại lấy ra hai phong bì, lần lượt đưa cho tôi và Đại Lý, nói rằng đây là tiền thưởng của nhà nước cho vụ

livestream giết người.

Băng Tâm muốn vào nhà máy thăm một chút, tôi có cưỡng cũng chẳng được, đành dẫn nàng vào. Đi một vòng, Băng Tâm nói: "Hoàn cảnh tốt hơn muội tưởng tượng nhiều."

Tôi giải thích: "Tất cả đều tự động hóa hết, công việc thực tập cũng chẳng nặng nề, thậm chí ta còn nghĩ hay là sau này xin vào đây làm, hàng ngày lao động chân tay, tối ngủ cho ngon giấc."

Tôn Băng Tâm ói lè lưỡi, nhìn tôi: "Có quỷ mới tin huynh, cuộc sống nhàn hạ như vậy huynh chán ghét thì có."

Tôi nói: "Muội nhìn ta hiền lành chất phác, không giống một công nhân dây chuyền sản xuất sao?"

Băng Tâm chỉ vào Đại Lý nói: "Hắn mới giống, còn mặt huynh có nói là một tội phạm IQ cao người ta cũng tin, nói là một thần thám người ta cũng chẳng nghi ngờ."

Đại Lý ôm ngực, mặt đầy đau khổ nói: "Cho nên có câu, không so sánh thì không tổn thương mà."

Băng Tâm vỗ vai hắn: "Xin lỗi, buổi trưa mời ngươi đi ăn cá nướng."

Vương Đại Lý liền vui vẻ, gật đầu lia lịa. Tôi biết Băng Tâm hồn nhiên, nói mà chẳng nghĩ gì, nên xen vào: "Trưa nay chẳng phải có hoạt động tập thể sao?"

Hai mắt Băng Tâm chợt sáng lên, hỏi tôi hoạt động tập thể gì, tôi nói: "Tập thể nhặt xà bông, muội đừng nên tới."

Băng Tâm lập tức mân mê cái miệng xinh xắn: "Đừng gạt muội, muội phải đến xem một chút."

Nàng sống chết đòi đi, tôi cũng đành đáp ứng. Lúc tập trung,

thấy ba người chúng tôi tới, một tên bạn học quen biết nói: "Tống Dương, đi thực tập mang theo cả gia quyến à?"

Mặt tôi đỏ bừng, vội nói: "Đừng nói bậy bạ, đây là em gái ta."

Băng Tâm cũng hùa theo, cúi đầu chào: "Chào mọi người, ta là em gái của Tống Dương, Tôn Băng Tâm, mong được chiếu cố!"

Có người hỏi: "Hai ngươi là anh em ruột, sao họ lại khác nhau?"

Băng Tâm trả lời: "Anh ấy là con rơi."

Trán tôi lập tức bốc khói đen!

Chương 265: Phật Tổ rơi lệ

Dọc đường đi, ai cũng hướng ánh mắt ghen tị về phía tôi với Băng Tâm, làm tôi ngại ngùng vô cùng, cái đám nam sinh này, đừng nói là lúc đi thực tập, ngay cả lúc còn học trong trường có khi cũng chẳng nói chuyện với con gái bao giờ.

Chu Tiểu Hào còn mặt dày chạy tới hỏi tôi: "Tống Dương, em gái ngươi xinh quá, nàng có thích loại cán bộ lớp như ta không?"

Vương Đại Lý nhổ nước bọt: "Ngươi cho rằng họ là anh em thật à, rõ ràng là một đôi, cái này cũng không nhìn ra?"

Chu Tiểu Hào mặt đầy kinh ngạc hỏi tôi: "Là thật sao?"

Tôi mơ hồ ậm ừ.

Chúng tôi tới bên hồ chứa nước, cái gọi là câu cá chính là cuộc thi câu giữa các nhân viên nhà máy, chúng tôi chỉ được đứng xem. Xem một lát thì ai cũng thấy nhàm chán, có mấy tên cứ chạy lại quấn lấy Băng Tâm, hỏi cái này cái kia khiến tôi nghe cũng phiền.

Mặc dù Băng Tâm từ nhỏ được giáo dục tốt, giao tiếp rất lễ phép, nhưng tôi vẫn có thể nhận ra sự khó chịu của nàng, liền nói: "Bữa cơm nổi trưa nay khỏi ăn đi, cái gì mà cơm nổi chẳng qua là lên một chiếc thuyền tồi tàn ngồi ăn, chúng ta đi nơi khác đi."

Băng Tâm hưng phấn: "Chỉ hai chúng ta?"

Tôi lắc đầu: "Dẫn Đại Lý theo nữa."

Nhất thời nàng xị mặt: "Đại Lý là sủng vật của huynh à, đi đâu cũng dắt theo?"

Quyết định như vậy, chúng tôi tới gặp Chu Tiểu Hào, nói rằng trưa nay không ăn cơm cùng mọi người, hắn gật đầu lia lịa, mắt vẫn nhìn chằm chằm Băng Tâm, cứ như là bị mê hoặc.

Ba người chúng tôi tách khỏi đoàn, Băng Tâm đề nghị lên núi ngắm cảnh, dù sao cũng là tỷ phú thời gian, tôi đồng ý.

Lên sườn đồi, chúng tôi gặp một mảng hoa dại tươi rực rỡ, Băng Tâm hồn nhiên chạy tới ngắt mấy khóm hoa. Vương Đại Lý cảm khái nói: "Cứ như ta quay về thời ấu thơ vậy, nhìn con gái xinh cũng chẳng động tâm."

Tôi buột miệng khen: "Kinh nghiệm nhân sinh của ngươi phong phú quá."

Bỗng Băng Tâm gọi: "Tống Dương ca ca, chúng ta kết vòng hoa đi."

Lúc này đằng sau có một giọng nói cất lên tôi quay đầu nhìn lại, thì ra là Chu Tiểu Hào béo ú đang nặng nề vạt mấy đám cỏ đi tới. Đến chỗ tôi, hắn chống tay đầu gối thở dốc nửa ngày, cả giận nói: "Có chuyện quan trọng quên thông báo, tối các ngươi về sớm một chút, có một cuộc giao lưu thực tập sinh."

Tôi chẳng khách khí nói: "Ngươi có số điện thoại của ta cơ mà, hoặc có thể chờ ta về rồi nói."

Nhìn thoáng qua cũng biết hắn có dụng ý khác, nhất thời đỏ bừng mặt, không biết vì thẹn hay vì mệt, nói xạo: "Ta là tổ trưởng mà, phải lần lượt thông báo đến từng thành viên mới yên tâm."

Tôi lạnh lùng: "Ta biết rồi, ngươi về đi."

Hắn chẳng chịu quay về, lúc này Băng Tâm quay lại, không ngờ Chu Tiểu Hào lại mặt dày cười nói: "Trùng hợp quá, lại gặp nhau, trưa nay mấy người định đi ăn ở đâu, ta có thể tham gia không?"

Trong lòng tôi gào thét, chưa bao giờ lại thấy một kẻ vô liêm sỉ như hắn. Băng Tâm chẳng muốn nói chuyện với hắn kéo tay tôi nói: "Tống Dương ca ca, chúng ta đi thôi."

Ba người chúng tôi đi lên trước, Chu Tiểu Hào lếch thếch theo sau, ai cũng thấy phiền hà. Công bằng mà nói, gặp cô gái mình thích, chủ động tìm cơ hội cũng là bình thường, nhưng người ta rõ ràng tỏ ý không thích ngươi thì cũng đừng quấn lấy người ta.

Băng Tâm liếc mắt về sau, chán ghét nói: "Tên mập này chẳng đi theo nổi đâu. Tống Dương ca ca, chúng ta cứ đi thẳng lên núi cho hắn khỏi theo đuôi."

Thường ngày Chu Tiểu Hào dùng ké bao nhiêu dầu gội, xà bông, kem đánh răng rồi lại học tiếng Anh ban đêm quấy rầy chúng tôi rất nhiều, tôi cũng chẳng phải thánh nhân mà không để bụng, nên gật đầu đồng ý.

Thế nhưng nếu lúc đó tôi không quyết định như vậy, thì sự việc sau đó đã không xảy ra, chúng tôi cũng không suýt nữa thì bỏ mạng.

Chúng tôi cố ý đi lên trên núi, Chu Tiểu Hào thì quá béo, theo sau rất vất vả nhưng hắn vẫn cắn răng kiên trì. Đột nhiên mây đen kéo tới, tiếng sấm vang vọng, tôi nói: "Trời sắp mưa!"

Ở trên núi mà gặp mưa to thì rất phiền, có khi sẽ thành đống chuột lột, tôi cũng chẳng thèm chơi Chu Tiểu Hào nữa, vội hô: "Mau xuống núi, tìm chỗ nào trú mưa!"

Mưa tới nhanh hơn tôi nghĩ, vừa xuống được nửa đường thì từng hạt nước to như hạt đậu bắt đầu rơi xuống, đập vào mặt đau rát. Bốn người chúng tôi hoảng hốt chạy bừa, trông thấy một tòa kiến trúc, chẳng để ý mà xông vào.

Sau khi vào trong mới nhận ra đây là một ngôi miếu cổ đổ nát,

tôi nhìn bốn phía hiếu kỳ hỏi: "Lúc lên có thấy ngôi miếu này không?"

Đại Lý nói: "Không trông thấy, chẳng lẽ chúng ta đi lạc?"

Tôi lấy điện thoại ra mở bản đồ nhìn một chút, phát hiện chẳng có vạch tín hiệu nào, bên ngoài mưa như trút nước, chỉ còn cách chờ mưa tạnh.

Lúc này Chu Tiểu Hào đang quỳ ở giữa điện, hướng về tượng phật giăng đầy mạng nhện, dập đầu khấn: "Phật Tổ từ bi, mượn bảo địa tránh mưa, xin người đừng phiền lòng, ngày khác con xin tới thắp hương."

Vương Đại Lý nói: "Không ngờ tiểu tử này cũng tín phật."

Chu Tiểu Hào đứng dậy nói: "Tín phật thì sao? Công dân Trung Quốc được tự do tín ngưỡng, chẳng lẽ tín chúa thì thượng đẳng, còn tín phật thì hạ đẳng sao?"

Vương Đại Lý nói: "Ngươi phản ứng dữ thế, ta có nửa chữ nào chê bai tín ngưỡng của ngươi đâu?"

Chu Tiểu Hào chỉ mượn cớ phát tiết mà thôi, hắn hừ một tiếng: "Sao các ngươi cố tình đi lên đỉnh núi, định vứt bỏ ta sao?"

Tôi bực mình: "Vậy ngươi đi theo làm gì?"

Chu Tiểu Hào ngang bướng: "Ta đi theo các ngươi bao giờ? Đường là của trời, ta thích đi đâu thì đi chứ?"

Tôi thầm nghĩ đúng là vụng chèo khéo chống, chính mình đi theo lạc đường rồi lại trút giận lên đầu chúng tôi.

Chu Tiểu Hào lại dập đầu trước tượng La Hán, tượng Quan Âm một lượt. Bố cục ngôi miếu này khá lớn, Văn Thù Bồ Tát, Tam Thế Phật, Quan Âm, La Hán đều có nhưng đã đổ nát, trên tượng

nào cũng bám một lớp bụi dày. Còn có mấy cây xà gồ mục nát, lúc nào cũng chực rơi xuống khiến tôi e ngại, trần nhà thì thủng lỗ chỗ, mưa dột xuống đọng đầy nước dưới sàn.

Chính sách tôn giáo của quốc gia là tự trị tự dưỡng, có lẽ ngôi miếu này đã lâu không có người hương hỏa, mới xuống cấp như vậy.

Vương Đại Lý kiểm tra xung quanh, nói: "Dương tử, ta cảm thấy ngôi miếu này cứ âm u thế nào, chẳng thấy sư sãi gì."

Tôi lắc đầu không biết, chợt Chu Tiểu Hào la lên: "Phật Tổ hiển linh! Phật Tổ hiển linh rồi!"

Chúng tôi qua đó nhìn, hắn đang ngồi bệt dưới sàn nhà, chỉ vào một tượng La Hán, hai mắt La Hán đang từ từ chảy xuống hai hàng lệ xanh. Mặc dù không theo chủ nghĩa vô thần, nhưng tôi cũng chẳng tin chuyện Phật Tổ hiển linh này.

Hai hàng lệ chảy rất chậm, có vẻ không phải là nước. Tôi nắm lấy cánh tay La Hán, lại chợt thấy hơi có nhiệt độ, bỗng thấy là lạ ở chỗ nào.

Tôi bước lên, định xem xét một chút, Chu Tiểu Hào lập tức ngăn lại: "Tống Dương, ngươi làm gì vậy, không được vô lễ với Phật Tổ."

Tôi giải thích: "Đây không phải nước mắt, nhất định trong bụng La Hán có giấu gì đó."

Chu Tiểu Hào nói: "Nói như ngươi thì là Phật Tổ đang gạt chúng ta? Ăn nói bậy bạ coi chừng bị sét đánh đấy."

Nói xong hắn lại cung kính dập đầu mấy cái, miệng nói thiện tai thiện tai. Tôi thầm nghĩ đúng là không thể nói lý, phiền nhất cái loại người luôn cho rằng tín ngưỡng của mình là chân lý tối cao.

Lúc này đột nhiên trong đại điện trống không lại vang lên mấy tiếng gõ mõ, nhưng quay đầu nhìn lại chẳng có một ai, tôi với Băng Tâm kinh ngạc nhìn nhau!

Chương 266: Ngôi miếu quỷ dị

Vương Đại Lý run cầm cập, hai hàm răng đập vào nhau nói: "Dương tử, ở đây đúng là có gì đó không đúng, hay là ta mau rời khỏi đi."

Tôi nói: "Đi? Đi đâu? Bên ngoài mưa như trút nước thế kia, đợi lát đi."

Tôi bước tới kiểm tra cái mõ, bên ngoài phủ kín một lớp mạng nhện, căn bản là không có dấu vết bị gõ. Vừa buông mõ xuống, bỗng có một tiếng ken két rất chậm tựa như tiếng mở cửa. Đại điện rõ ràng không có cánh cửa nào, sao lại có tiếng đẩy cửa?

Trong phim kinh dị, thứ đáng sợ nhất không phải là ma quỷ, mà chính là thứ nhạc nền chết tiệt, không tin bạn cứ thử lồng tiếng bài hát Phượng Hoàng Truyền Kỳ vào phim The Ring mà xem, chắc chắn sẽ không thấy sợ.

Hai tiếng động lạ này khiến ngay cả Tôn Băng Tâm cũng sợ hãi, nắm chặt tay áo tôi, nức nở nói: "Tống Dương ca ca, hay là ta đừng lộn xộn nữa, mưa tạnh thì lập tức đi ngay, được chứ?"

Tôi gật đầu một cái: "Được!"

Mưa lớn thì nhanh ngớt, những vẫn chưa tạnh hoàn toàn, bên ngoài còn đang liên miên mưa phùn, bầu trời u ám. Mấy người chúng tôi ngồi quây lại một chỗ phải tới ba bốn giờ đồng hồ, đột nhiên Đại Lý đứng lên nói: "Không thể chịu được nữa."

Tôi nghĩ rằng hắn không chịu được không khí âm u ở đây, ai ngờ câu tiếp theo là: "Dương tử, bàng quang ta sắp vỡ rồi, ngươi cùng ta ra sân sau một lát đi."

Tôi nói: "Ngươi tìm cái lư hương rỗng mà giải quyết."

Chu Tiểu Hào trừng mắt nhìn tôi: "Kẻ nào dám, ta nóng lòng xem đấy."

Vương Đại Lý đã sớm không chịu được tên này mắng: "Xem ngươi kìa, cứ như miếu này do ngươi dựng lên vậy, Phật Tổ chẳng để ý ba cái chuyện này đâu. Chỉ đi tiểu mà cũng giáng tội, ngươi mê tín quá rồi."

Chu Tiểu Hào gân cổ: "Ngươi cứ thử bất kính với Phật Tổ xem!"

Tôi khuyên can: "Thôi thôi, để chúng ta ra sân sau giải quyết, Băng Tâm muội có muốn đi giải quyết chút không?"

Băng Tâm đỏ mặt nói: "Muội không cần."

Tôi với Đại Lý ra sân sau, ở đó còn có một thiền viện giữa sân có một lư hương rất lớn, cỏ dại mọc đầy. Hai bên là mái hiên các gian phòng của hòa thượng, nhưng cũng trống không.

Tôi với Đại Lý tìm một góc tối, hắn vừa móc của quý ra, đột nhiên cách một tiếng khiến hắn sợ tới mức suýt thì tiểu cả lên người tôi. Âm thanh kia ngắt quãng rất có quy luật, Vương Đại Lý run rẩy hỏi: "Xảy ra chuyện gì vậy?"

Chợt tôi nghe có tiếng bước chân, hình như là của Băng Tâm, vội nói: "Mau cất thằng nhỏ của ngươi lại."

Băng Tâm quả nhiên chạy tới, hỏi: "Tống Dương ca ca, huynh có nghe thấy không, hình như có tiếng gì đó rất kỳ quá"

Tôi gật đầu: "Chúng ta qua đó xem một chút."

Cả ba đi xuyên qua thiền điện, đằng sau còn có một cái sân nhỏ, chất đầy mấy thứ linh tinh, còn có cả những tượng phật khắc

dở. Vương Đại Lý la lên một tiếng: "Có quỷ!"

Nói xong nhảy tót ra sau lưng tôi, tay chỉ về một hướng. Tôi quay qua đó nhìn, không khỏi hít một hơi khí lạnh. Dưới gốc hòe già có một hòa thượng đang đứng, một nửa gương mặt như sáp nến bị nung chảy, còn lộ ra hàm răng, nửa gương mặt bên kia thì lại lành lặn cứ y như kẻ hai mặt trong Batman vậy, trông vô cùng đáng sợ.

Hắn đang dùng cái rìu sắc bén bổ củi, âm thanh vừa nãy là do hắn gây ra, dưới chân đã chất đầy củi khô. Tôi bước tới, khách khí nói: "Chào sư phụ, chúng tôi vào trú mưa nhờ, thật ngại quá, đợi lát nữa rời đi sẽ lưu lại chút tiền hương hỏa."

Hòa thượng dừng tay, nhìn tôi bằng con mắt u ám, sau đó lại tiếp tục công việc. Vương Đại Lý kéo tay tôi: "Dương tử, mưa ngớt rồi, chúng ta mau đi thôi, tên này nhìn có vẻ không bình thường."

Đột nhiên hòa thượng kia dùng rìu bổ một nhát rất nặng nề, chát một tiếng lưỡi rìu ngập trong cọc gỗ, âm trầm nói: "Mặc dù mặt của ta bị hủy, nhưng lỗ tai không bị điếc, đừng có đứng đó nói bậy bạ, nếu không lão tử một rìu chém chết các ngươi. Mưa tạnh rồi, mau cút!"

Tôi chợt kinh ngạc, hòa thượng mà ăn nói như vậy, lại còn xưng là lão tử, đột nhiên tôi có một ý nghĩ, hắn chẳng phải là tội phạm truy nã cải trang đấy chứ?

Tôi cố gắng hình dung lại, những tội phạm đang bị truy nã trong tỉnh không có kẻ nào giống thế này.

"A di đà phật!"

Một câu phật hiệu du dương cất lên, theo sau là một hòa thượng mập lùn đi tới, trách móc: "Tịnh Không, người xuất gia không loạn ngôn, sao có thể ăn nói như vậy với khách? Vào chép

phạt mười lần kim cương kinh để sám hối."

Kẻ hai mặt hừ lạnh một tiếng, buông rìu ra, đi vào một căn phòng. Hòa thượng mập này có một ánh mắt nhân hậu, rất có phong thái, chắp tay nói: "Bần tăng pháp danh Tịnh Ngộ, là trụ trì ở đây, các vị viếng thăm bổn tự cũng coi như là có duyên, chi bằng dùng tạm bữa cơm chay rồi hãy đi."

Chúng tôi chưa ăn cơm, từ bữa trưa tới giờ đã ba tiếng, bụng réo ùng ục, Đại Lý nói: "Vậy thì không phải phép lắm, để chúng tôi quyên ít tiền nhang đèn."

Trụ trì cười: "Tất cả đều tùy duyên, mời các vị vào trong ngồi."

Chu Tiểu Hào chẳng biết đã tới từ lúc nào, nói qua loa với trụ trì mấy câu, sau đó cùng chúng tôi theo trụ trì tới một căn phòng có đề chữ 'Hương tích trù' là nơi các hòa thượng dùng bữa. Trong phòng có một hòa thượng, trên mặt hằn vết sẹo, cứ nhìn chằm chằm Băng Tâm. Tôi giật tay áo nàng, thấp giọng nói: "Vạn lần cẩn thận, ngôi miếu này rất khả nghi."

Trụ trì nói với hòa thượng mặt sẹo: "Tịnh hóa, đi chuẩn bị chút cơm chay khoản đãi bốn vị khách quý."

Mặt sẹo hỏi: "Dùng củ cải muối năm nay hay năm ngoái?"

Trụ trì đáp: "Năm nay, chuẩn bị thêm cơm và bảo Tịnh Không nhặt thêm ít dưa muối."

Vương Đại Lý cười hì hì: "Hòa thượng căn cơm cũng thật lắm chuyện, lại còn phân ra củ cải muối năm ngoái năm nay, liệu có củ cải muối năm 1982 không?"

Tôi thì lại không cười nổi, ông nội từng nói, ra ngoài mà nghe những lời này đều là điềm gở, hơn nửa là tiếng lóng giang hồ. Ví dụ như thầy bói, trước khi xem sẽ sai trợ thủ bảo khách điền thông tin vào một tờ giấy, sau đó dẫn khách vào. Trợ thủ với thầy

bói sẽ nói với nhau mấy câu, nghe qua như là hỏi có cần dâng trà không, thời tiết hôm nay thế nào, thực ra đều là tiếng lóng để trao đổi về thông tin của khách, nhưng người ngoài hoàn toàn không hay biết gì.

Tôi mơ hồ ý thức được bọn họ chưa chắc đã là hòa thượng thật, có thể là tội phạm trốn nã.

Sau khi ngồi xuống, Chu Tiểu Hào lễ phép nói chuyện với trụ trì, hỏi ở đây có bao nhiêu nhà sư.

Trụ trì cười nói khi ông ta còn trẻ, ở đây có nhiều sư lắm, nhưng dần dần do hương hỏa không có, bọn họ liền đi ra ngoài hóa duyên, chỉ còn mấy người ở lại trông coi. Sinh hoạt hàng ngày ở đây đều dựa vào họ xuống núi hóa duyên, người xuất gia lấy nghèo khổ làm thú vui, chỉ cần cơm canh đạm bạc là đủ rồi.

Chu Tiểu Hào tán dương: "Các ngài sống tốt đời đẹp đạo, tinh thần thật đáng khâm phục. Cũng không dám giấu giếm, tôi từ nhỏ đã hướng phật, thấy chùa miếu nhất định phải tới bái lạy, chờ lát nữa tôi thay các vị quét dọn đại điện."

Trụ trì chắp tay: "Không dám, không dám."

Vương Đại Lý khịt mũi coi thường, nhỏ giọng nói: "Giả bộ, giả bộ nữa đi."

Tôi nãy giờ ngồi bên cạnh, quan sát nét mặt, đột nhiên chen vào một câu: "Trụ trì, ngài và mấy vị hòa thượng kia là sư huynh đệ à?"

Trụ trì đáp: "Dĩ nhiên không phải, ta là sư phụ của bọn hắn."

Tôi cười lạnh nói: "Tôi ít hiểu biết, thứ cho tôi nói càn, ông là sư phụ bọn họ, tại sao pháp danh của ông và họ đều lấy chữ Tịnh làm đệm?"

Khóe miệng ông ta rõ ràng hơi giật một cái, mồ hôi thấm ra trên đầu, niệm một câu phật hiệu, nói: "Thực ra nghiêm túc mà nói, ta là đại sư huynh của họ, chỉ là nhập môn tương đối sớm, lễ thụ giới của họ đều do ta hoàn thành."

Chương 267: Gài bẫy

Tôi nhìn chằm chằm cái đầu trọc của hắn, nói: "Còn nữa, trên đầu ngài chấm 9 chân nhang, chắc lúc thụ giới rất đau đấy nhỉ."

Trụ trì xoa đầu cười ha hả: "Người xuất gia chấm chân nhang trên đầu, tượng trưng cho cắt đứt trần duyên, có đau cũng chỉ là nhất thời."

Tôi hỏi lại: "Thứ cho tôi mạo muội, mặc dù là ngoại đạo, nhưng tôi có nghe nói từ những năm 80, đạo phật trong nước đã bãi bỏ quy củ này, sao ở đây vẫn giữ?"

Sắc mặt trụ trì tức thì trở nên khó chịu, ấp úng không nói nên lời. Đột nhiên Chu Tiểu Hào đứng dậy hét: "Tống Dương, ngươi quậy đủ chưa? Cứ lặp đi lặp lại làm khó dễ đại sư, ngươi không thành kính sẽ bị phật tổ giáng tội đấy."

Tôi nói: "Hỏi một chút cũng không được sao? Cái gì mà phật tổ giáng tội, ngươi đừng hù dọa ta, ta đã từng xem qua kinh phật, đạo phật là giác ngộ con người hướng thiện, khác với Thần giáo. Huống chi Phật Tổ là người đã giác ngộ triệt để, cứ vì vài ba chuyện vặt này mà ai cũng giáng tội, thì ông ta quá bận rộn à?"

Chu Tiểu Hào giận tới môi tím xanh, chỉ vào mặt tôi: "Ngươi, ngươi ngươi cút ra ngoài cho ta, loại người như ngươi vào chùa miếu chỉ là một sự xúc phạm."

Tôi đáp: "Đi thì đi, ta cũng chả ham hố cái bữa cơm chay ở đây, ra ngoài tìm quán thịt chó làm vài chai bia còn hơn."

Vừa nói tôi vừa gọi Vương Đại Lý và Băng Tâm chuẩn bị đi, đột nhiên trụ trì niệm phật hiệu, nói: "Mấy vị chớ nên cãi nhau, vị

tiểu thí chủ này cũng chỉ là hiếu kỳ, không có ý khinh nhờn Phật Tổ, ngã phật từ bi sẽ không vì chuyện nhỏ này mà giáng tội."

Chu Tiểu Hào nổi giận, trợn trừng mắt lườm tôi, đại khái hắn không nghĩ trụ trì sẽ nói đỡ cho tôi.

Tôi đĩnh đạc ngồi xuống, trụ trì đứng dậy nói: "Để ta đi đôn đốc cơm chay, mấy vị chờ một lát."

Chu Tiểu Hào vẫn còn lườm tôi, nói: "Tôi đi hỗ trợ."

Chờ hai người rời khỏi, Băng Tâm mới hỏi tôi: "Tống Dương ca ca, vừa rồi huynh diễn kịch à?"

Tôi nói: "Sao muội lại biết?"

Nàng cười, khoa chân múa tay: "Ngữ khí không giống bình thường, vả lại diễn xuất của huynh chán lắm, nhìn thoáng qua là biết."

Tôi xấu hổ: "Chỉ cần con lừa trọc kia tin là được."

Vương Đại Lý kinh ngạc: "Là ý gì Dương tử, sao ngươi phải diễn kịch?"

Những thứ này để giải thích sau, bây giờ nhân lúc không có người, đứng lên quan sát xung quanh một chút. Tôi ngửi ngửi mặt bàn, phát hiện có mùi mỡ động vật và mùi rượu, trong góc còn vứt mấy mẩu thuốc lá. Vén tấm nệm mà hòa thượng mặt sẹo ngồi, còn phát hiện bên dưới có một tạp chí khiêu dâm đã rách nát.

Đúng như tôi dự đoán, đám hòa thượng này là giả, lão trụ trì từ đầu tới cuối đang diễn trò.

Tôi ngồi xuống nhỏ giọng nói với hai người: "Mọi người nghe cho kỹ, mấy con lừa trọc này rất có thể là tội phạm trốn nã, bắt đầu từ bây giờ đừng rời khỏi tầm mắt của nhau, cũng tránh đánh

rắn động cỏ, nếu xảy ra xung đột ta ắt thua thiệt. Chúng mời chúng ta ở lại ăn cơm có nghĩa là cố ý muốn giữ chúng ta qua đêm, tối nay sẽ xảy ra chuyện gì có trời mới biết, giờ cứ giả bộ không biết gì, tìm cơ hội chạy trốn."

Vương Đại Lý kinh ngạc: "Tội phạm trốn nã? Lời này không nói bừa được, ngươi chắc chắn không?"

Tôi đáp: "Đến 90% là chắc chắn, người bình thường chẳng ai đóng giả hòa thượng làm gì, lại ở nơi khỉ ho cò gáy chẳng dầu chẳng nước. Nơi này không có sóng điện thoại, giao thông bất tiện, ắt là một nơi trốn nã lý tưởng."

Vừa rồi cãi nhau với Chu Tiểu Hào thực ra muốn biểu lộ một tin tức, nhằm khiến trụ trì cho tôi là kẻ nông cạn thích tỏ ra thông minh, loại người như vậy sẽ có chỗ thuận lợi, ví như hỏi linh tinh sẽ không bị nghi ngờ.

Băng Tâm hỏi: "Vừa rồi chúng ta không vạch trần chúng, chúng giữ chúng ta ở lại làm gì?"

Vương Đại Lý nói: "Đần! Cướp sắc chứ sao, muội xem họ đã bao lâu không thấy gái rồi?"

Băng Tâm bị dọa tới che miệng, nước mắt lưng tròng, tôi bảo Đại Lý chớ nói bậy, cướp sắc không phải là không có khả năng, nhưng nguy cơ này chỉ xếp thứ hai. Đứng trên lập trường của tội phạm trốn nã mà nói, chúng nhất định sẽ vô cùng cẩn trọng, có bốn sinh viên trẻ xông vào, chi bằng giết hết để đảm bảo an toàn.

Vương Đại Lý nói: "Chúng ta có ba người còn tiếp ứng lẫn nhau được, Chu Tiểu Hào thì phải làm sao?"

Vấn đề này tôi vẫn canh cánh trong lòng, Chu Tiểu Hào một lòng hướng phật, có nói hắn cũng không tin, vả lại quan hệ giữa hắn và chúng tôi rất căng thẳng, nếu hành động khẳng định là

không ăn ý.

Dù bình thường có ghét hắn tới mức nào, nhưng cũng là người vô tội, hắn cũng có gia đình của mình, xuất phát từ lương tâm, tôi tuyệt đối không thể bỏ mặc hắn.

Suy nghĩ một hồi, trước mắt chúng tôi là nguy hiểm trùng trùng, nếu nội bộ còn lục đục thì càng trầm trọng, lập tức phân tích: "Quan hệ giữa Chu Tiểu Hào và chúng ta rất căng, thực ra cũng có thể lợi dụng điểm này."

Vương Đại Lý hỏi: "Lợi dụng bằng cách nào? Dùng Chu Tiểu Hào làm con mồi sao? Từ trong thâm tâm, ta đồng ý."

Tôi mắng: "Cút! Giờ ta còn chưa nghĩ ra, tới đâu hay tới đó đi."

Băng Tâm ôm ngực lo lắng: "Liệu chúng có bỏ độc vào đồ ăn không?"

Tôi cười nói: "Kiến thức độc lý của muội tốt như vậy, chắc hẳn cũng biết trên thế gian chẳng loại độc nào vô sắc vô vị, xianua được mệnh danh là vua độc, cũng có vị đắng rất nặng, sẽ phát hiện ra ngay lập tức. Ta nghĩ khả năng đầu độc là không cao."

Thực ra lý do chính đằng sau là bọn chúng ở đây cấm dục lâu ngày, muốn cướp sắc Băng Tâm nhất định sẽ để nàng sống, đương nhiên tôi không dám nói ra, nếu không nàng sẽ sợ quá mà hỏng hết kế hoạch.

Ngồi một lát, đột nhiên bên ngoài vang lên tiếng hét thảm, tôi hơi ngẩn người, vội lao ra. Âm thanh phát ra từ một căn thiện phòng, chúng tôi vừa tới thì bất chợt kẻ hai mặt tay cầm rìu xổ ra chặn đường, lạnh lùng quát: "Cút ngay!"

Vương Đại Lý la lên: "Các ngươi làm gì Chu Tiểu Hào rồi?"

Kẻ hai mặt hung tợn quát lên: "Bảo các ngươi cút, không nghe

thấy sao? Rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt?"

Lúc này trụ trì từ bên trong đi ra nói: "A di đà phật, thiện tai thiện tai. Tịnh Không, cho họ vào đi."

Chúng tôi vào phòng, thấy Chu Tiểu Hào đang ôm chân lăn lộn dưới đất, bên cạnh là một cái ghế bị đổ. Thì ra trụ trì bảo hắn đứng lên ghế lấy một cuốn kinh thư, đột nhiên sơ ý ngã xuống. Lúc nói những lời này, tôi để ý rõ ràng hắn đang nói láo, tôi không ngờ đám lừa trọc này lại chơi trò ném đá giấu tay.

Băng Tâm tiến tới kiểm tra thương tích của Chu Tiểu Hào, nói: "Không gãy, nhưng bị rạn xương, muội phải tìm cái gì để cố định..."

Chu Tiểu Hào khóc: "Rạn xương? Chân ta không giữ được ư?"

Tôi nói: "Tuổi còn trẻ, rạn xương không đáng ngại, chỉ cần chăm sóc nghỉ ngơi tốt sẽ mau lành lại thôi."

Tuy nói mau cũng phải mất mấy tháng, có câu thương cân động cốt phải trăm ngày. Chúng tôi tìm mấy cành cây, Băng Tâm giúp Chu Tiểu Hào cố định đơn giản, hắn nhìn nàng với con mắt đầy cảm kích, nói một câu buồn nôn: "Băng Tâm, nàng tốt với ta quá!"

Vương Đại Lý nhổ nước bọt: "Trời ơi, con mẹ nó ngươi tự mình đa tình rồi, Băng Tâm muội muội học y, giúp ngươi chẳng có ý gì đâu."

Chu Tiểu Hào bực tức: "Mắc mớ gì tới ngươi?"

Hai người cãi vã mấy câu, không để ý trụ trì đang đứng ở cửa thiền phòng, khóe miệng lộ ra một tia cười âm hiểm: "Chu thí chủ bị thương, ta thấy chi bằng mọi người nghỉ ngơi ở đây một đêm, đợi mai mưa tạnh rồi đi cũng chưa muộn."

Tôi vô cùng tức giận, trong lòng thầm mắng con lừa trọc, dám gài bẫy chúng ta!

Chương 268: Vết máu trên chuôi dao

Việc Chu Tiểu Hào bị ngã nhìn qua cũng biết là bọn hòa thượng bày ra, mục đích là giữ chúng tôi lại nơi này.

Trụ trì bảo chúng tôi qua ăn cơm, đồ ăn sẽ sai người mang tới cho Chu Tiểu Hào, hắn còn cảm tạ ân đức, đúng là vừa bị bán vừa giúp kẻ xấu kiếm tiền.

Rời khỏi thiện phòng, tôi nhận thấy trong sân lại xuất hiện thêm hai hòa thượng, một tên gầy gò ngồi trên ghế, đang dùng dao bướm sửa móng tay, tên còn lại thì có một con mắt giả bằng thủy tinh, đứng ngay cửa, dưới gốc hòe già. Cả hai đều có vẻ không thân thiện, nhất là tên mắt giả kia cứ tham lam nhìn Băng Tâm chằm chằm, tỏ rõ ý không muốn cho chúng tôi rời đi.

Vương Đại Lý thấp giọng nói: "Đám lừa trọc này không thả chúng ta, vậy phải làm sao, liều mạng với chúng à?"

Tôi lắc đầu: "Liều mạng không lại với chúng, chỉ có thể dùng đầu óc."

Vương Đại Lý lại nói: "Liệu có khả năng họ là hòa thượng thật, chỉ là không tuân theo giới luật, ngươi có nghĩ nhiều quá không?"

Lời nói của Vương Đại Lý thuần túy là cầu may, tôi đáp: "Ta đã nói rồi, 90% chắc chắn chúng là tội phạm trốn nã, cũng không loại trừ khả năng ngươi nói, nhưng chúng ta phải có sự đề phòng. Điều trước mắt lúc này là ta muốn biết trong cái tượng La Hán có giấu thứ gì."

Băng Tâm hỏi: "Tống Dương ca ca, liệu huynh có nghĩ trong đó giấu thi thể không?"

Tôi nói: "Có khả năng này, thi thể phân hủy sẽ sinh ra nhiệt độ, hơn nữa thứ chất lỏng chảy ra từ mắt bức tượng rất giống thi dầu."

Vương Đại Lý trố mắt lắp bắp: "Thi...thi...thi dầu?"

Tôi gật đầu: "Thi dầu chính là mỡ người trong quá trình phân hủy chảy ra, nếu lúc đó Chu Tiểu Hào không ngăn cản, ta ngửi một cái thì đã có thể biết nó là gì."

Băng Tâm đột nhiên nói: "Thi thể phân hủy không chỉ sinh ra thi dầu, còn có khí metan và photpho. Tống Dương ca ca, lúc đó huynh có nhớ ngửi thấy mùi gì khác thường không?"

Mũi tôi rất bén nhạy, chắc chắn lúc đó không ngửi thấy mùi thối rữa, liếc nhìn mấy bức tượng khắc dở trong sân, nói: "Nếu như bị dán kín sẽ không bốc mùi."

Băng Tâm suy nghĩ một lát nói: "Xác chết phân hủy còn sinh ra một lượng nhỏ xyanua, Tống Dương ca ca, huynh có thấy côn trùng nào chết bên cạnh bức tượng không?"

Tôi lắc đầu, lúc đó căn bản không để ý. Đám lừa trọc này thì lại nhất định không cho chúng tôi quay lại đại điện. Vương Đại Lý thở dài nói: "Nếu có thể nghiệm thi từ xa thì hay quá."

"Nghiệm thi từ xa?" Tôi cười nói: "Đúng rồi, không trực tiếp tìm được chứng cứ thì chúng ta dùng cách gián tiếp, chẳng hạn như hung khí. Bọn chúng sẽ để hung khí ở đâu được?"

Băng Tâm tức thì đáp: "Phòng bếp!"

Tôi bàn bạc với hai người rồi cùng nhau tới phòng bếp, lúc này tên mặt sẹo đã chuẩn bị cơm xong, Băng Tâm với Đại Lý ra vẻ

nhiệt tình: "Sư phụ, để bọn ta bưng lên cho."

Hai người theo mặt sẹo rời đi, tôi nhân cơ hội kiểm tra phòng bếp một chút. Trên tấm thớt có mỡ, không biết của người hay động vật, nhưng tôi đoán họ không biến thái tới mức ăn thịt người.

Sau đó tôi cầm mấy con dao lên ngửi, có một con dao rõ ràng có mùi lạ, tôi dùng động u chi đồng quan sát, phát hiện chỗ nối chuôi với lưỡi dao có một vệt máu, cùng với một chút nghi là thành phần mô người. Giữa khe hở treo thớt với tường còn tìm được một sợi tóc dài, một sợi tóc dài trong bếp toàn là hòa thượng, đây căn bản là một chuyện quái.

Tôi nhặt một thanh củi, bới bới trong góc bếp, cời ra được một mảnh nhựa, trông giống một góc của CMND, phái trên còn có một phần đường vân.

Đột nhiên có tiếng niệm phật, trụ trì xuất hiện ở cửa cứ như u linh, mặt sa sầm nói: "Thí chủ, ngươi đang làm gì vậy?"

Tôi giả vờ chẳng có suy nghĩ gì, nói: "Từ bé tôi chưa được trông thấy bếp lò, khi nào nấu cơm tối cho tôi nhóm lửa được không? Hấp dẫn quá."

Sắc mặt trụ trì tức thì giãn ra, nói: "Thiện tai, thí chủ có ý giúp đỡ đương nhiên là được, giờ mời thí chủ lên tích hương trù dùng cơm chay."

Tôi cười nói: "Tốt quá!"

Thừa lúc hắn quay người, tôi lén lấy trộm một con dao nhỏ, giấu vào tay áo.

Cơm chay chỉ có cháo với dưa muối, lúc ăn, tên mặt sẹo ngồi đối diện giám sát từng cử chỉ của chúng tôi. Tôi âm thầm bấm một dòng chữ lên điện thoại di động, dùng bát cơm che, đưa cho Đại Lý

với Băng Tâm đọc, cả hai khẽ gật đầu.

Ăn xong tôi cầm điện thoại lên hỏi: "Ai da sư phụ, ở đây không có wifi à?"

Mặt sẹo lạnh lùng đáp: "Không."

Tôi thở dài: "Xui xẻo quá, tôi chơi game Âm Dương Sư, hôm nay chưa điểm danh nhận quà, ai có dung lượng cho tôi mượn dùng một chút."

Vương Đại Lý lấy điện thoại ra mở lên nhìn một chút nói: "Ta cũng không có tín hiệu."

Đến lượt Băng Tâm, nàng nói: "Muội còn một vạch sóng."

Tôi vội chộp lấy Băng Tâm la lên: "Ai ai, dung lượng còn ít, huynh đừng dùng của muội."

Tôi lơ đễnh trả lời: "Chơi trò chơi chút thôi. Ơ, ngại quá, ta bấm nhầm một số điện thoại, lão tử đầu là ai vậy?"

Băng Tâm vội giật lại điện thoại, tức giận nói: "Là cha muội."

Sau đó nàng đưa điện thoại lên nói chuyện mấy câu, Băng Tâm bình thản nói: "Cha, bọn con đang đi chơi ở một ngôi miếu trong núi, không sao đâu, mai con về. Con cúp máy nha!"

Tất cả những việc này đều là diễn kịch, tôi đột nhiên phát hiện nét mặt của tên sẹo có vẻ không đúng.

Mặt sẹo thu dọn bát đũa, tôi vỗ bụng nói: "Một chút mỡ cũng không có, ăn chẳng no gì cả, thèm thịt quá."

Mặt sẹo cười lạnh với tôi một cái, đi ra ngoài. Chờ hắn đi khỏi, tôi mới tháo lớp ngụy trang, nhanh chóng nói cho hai người phát hiện của mình. Tôi gần như khẳng định 100% nơi này từng có người chết, thời gian khoảng 1 tuần trước, hơn nữa tối nay bọn

chúng tuyệt đối không thả chúng tôi đi.

Vương Đại Lý run lẩy bẩy: "Vậy...vậy phải làm sao...bây giờ?"

Tôi cắn răng: "Tiên hạ thủ vi cường."

Hai người thất kinh, Băng Tâm trợn tròn mắt: "Huynh định giết chết họ?"

Tôi gật đầu, lạnh lùng nói: "Từ ba cho tới mười năm."

Vương Đại Lý không hiểu tôi nói gì, tôi giải thích với hắn, theo luật thì tội phạm trốn nã vẫn có nhân quyền, nếu giết chúng, ta sẽ bị xử trong khung từ 3 đến 10 năm tù.

Đây là kết quả xấu nhất, dĩ nhiên nếu chúng cố ý hành hung chúng tôi trước, chúng tôi sẽ được coi là tự vệ chính đáng.

Với sự hiểu biết của tôi về cấu tạo cơ thể người, cộng thêm con dao trong tay, và động u chi đồng, tôi tự tin trong đêm tối có thể hạ gục bất cứ kẻ nào trong số chúng, dù sao thì tôi cũng đã từng đánh nhau với tên ăn thịt người một lần rồi.

Lúc này trụ trì đi vào, cười nói: "Các vị, trời không còn sớm, ta đã sai người dọn dẹp hai gian thiện phòng, các vị vào nghỉ ngơi, ngày mai hãy lên đường."

Vương Đại Lý nói: "Thôi để chúng tôi xuống núi bắt xe về, không quấy rầy các sư phụ tu hành."

Trụ trì dứt khoát xua tay: "Không sao đâu, rừng núi vắng vẻ, ban đêm không có xe, người xuất gia lòng dạ từ bi, giúp đỡ kẻ khác cũng không phiền, các vị đừng từ chối."

Tôi nói: "Vậy thật cám ơn các sư phụ."

Trụ trì chắp tay: "Thiện tai thiện tai, để ta dẫn mấy vị vào thiện phòng."

Trụ trì dẫn chúng tôi tới hai gian phòng, tôi với Đại Lý một gian, Băng Tâm ở một gian. Trong phòng chỉ có một cái giường, kệ sách trên tường bày ít kinh thư. Tôi liếc một cái, hỏi: "Có chút vấn đề nhỏ, tôi ở chung phòng với bạn gái mình được không?"

Băng Tâm biết là tôi diễn kịch, nhưng nghe vậy vẫn hơi đỏ mặt. Trụ trì vội từ chối: "A di đà phật, chùa miếu là nơi thanh tịnh, không thể có nam nữ chung giường, thí chủ kìm chế một chút đi."

Tôi liền ngữ khí thô tục mà nói: "Tôi cũng chẳng phải người xuất gia, ông lấy tư cách gì ngăn cản tôi? Nói cho ông biết, tôi thực tập ở đây suốt cả tháng trời, bạn gái tôi lên thăm được có một hôm, ông lại tước đoạt nhu cầu sinh hoạt bình thường của tôi ư?"

Nói ra câu này, chính trong lòng tôi cũng xấu hổ, Vương Đại Lý ho khan nhìn ra bên ngoài, Băng Tâm thì đỏ bừng mặt.

Trụ trì lúng túng, ấp úng nói: "A di đà phật, tội lỗi, tội lỗi."

Tôi nói: "Không được thì chúng ta đi, cái chỗ chết tiệt này có gì tốt để ở đâu."

Đột nhiên ánh mắt trụ trì lộ ra hung quang, mặt dữ tợn nói: "Không ai được phép đi!"

Chương 269: Đào kho báu

Trụ trì hắng giọng một cái, nét mặt hòa hoãn lại: "Tiểu thí chủ, Phật đường có quy củ của phật đường, xin ngươi tiết chế lại."

Tôi biết lúc này tuyệt đối chưa thể lật mặt, bọn chúng sẽ động thủ ngay, tới lúc đó chắc chắn không gánh nổi, liền thở dài nói: "Chẳng còn cách nào, tôi nhịn một đêm vậy, cái nơi chết tiệt này quy củ lắm thế."

Trụ trì cười nhạt: "Ban đêm cũng đừng nên đi lại lung tung, trong núi có sói đấy."

Băng Tâm sang phòng bên cạnh nghỉ ngơi, lúc đi cứ ngoái lại nhìn tôi, tôi dùng ánh mắt tỏ ý đừng sợ.

Sắc trời dần dần tối, Đại Lý định mở đèn, tôi vội ngăn lại. Sau đó quan sát bên trong phòng, bẻ một cái chân ghế trúc, lôi bông trong chăn ra quấn lên hai đầu, rồi bọc vải bên ngoài.

Thứ tôi làm trông giống một cái tăm bông khổng lồ, Vương Đại Lý hỏi: "Ngươi làm cái này làm gì, giết người à?"

Tôi cười: "Giết người ta quấn bông gòn làm gì, vót nhọn hai đầu chứ?"

Tôi mang thứ đó chống vào tường, một đầu thì áp vào tai, đây chính là máy nghe lén đơn sơ. Đây cũng chẳng phải là phát minh của tôi, ống nghe hồi thế kỷ 17 chính là cái hình dạng này.

Một bên căn phòng là phòng của Băng Tâm, không vó động tĩnh gì, bên kia thì là phòng chứa củi, qua phòng chứa củi là thiện phòng của trụ trì, Chu Tiểu Hào ngủ ở đó.

Chu Tiểu Hào đang cùng trụ trì thảo luận về phật giáo. Rõ ràng gã trụ trì này chẳng biết nửa chữ nào về phật lý, toàn nói láo, cái gì mà 'Phật đã từng nói, nhất niệm thiên đàng, nhất niệm địa ngục, thực ra thiên đàng hay địa ngục đều ở trong lòng mỗi người'. Ấy vậy mà Chu Tiểu Hào lại nghe rất say sưa, không ngừng phụ họa theo.

Tôi cảm thấy Chu Tiểu Hào này là một kẻ vừa cứng đầu vừa ngu muội, mặt thì đầy sự lợi dụng. Nếu tôi là đám lừa trọc này thì tôi sẽ ra tay với hắn đầu tiên.

Nhưng thân là một cố vấn cảnh sát, công tư phân minh, tôi không thể vì ghét hắn mà trơ mắt nhìn hắn bị hại, quyết định lát nữa sẽ qua nói rõ sự tình cho hắn.

Đại Lý đứng cạnh nôn nóng nói: "Tống Dương, ngươi nghe được gì rồi, cho ta nghe một chút."

Tôi ra hiệu cho hắn chớ lên tiếng, một lát sau trụ trì rời đi, tôi quay lại nói: "Đại Lý, ta ra ngoài làm một chuyện, lát nữa quay lại."

Bên ngoài rừng vọng lại tiếng cú đêm, Vương Đại Lý run rẩy nói: "Ngươi đi rồi mau quay lại, ở đây từng có người bị giết, ta không dám ở một mình."

Tôi đáp: "Để ta gọi Băng Tâm sang với ngươi."

Tôi ngó bên ngoài cửa sổ quan sát, thấy trong sân không có ai, liền nhẹ nhàng đẩy cửa, sang phòng Băng Tâm.

Phòng ngủ ở miếu đều không khóa, tôi đẩy nhẹ một cái cửa liền mở, trong phòng Băng Tâm cũng không bật đèn. Bước vào chợt không thấy Băng Tâm đâu, đang lúc tôi kinh ngạc thì đột nhiên bên tai vút một tiếng.

Vội vàng đưa tay lên đỡ, một vật nện thẳng cánh tay tôi, đau điếng. Định thần nhìn lại, thì ra là Băng Tâm đứng sau cánh cửa,

tay cầm một chiếc ghế, run lẩy bẩy. Nàng không nhìn được trong bóng tối, giơ cái ghế lên, định đập lần nữa, tôi vội nói: "Là ta!"

Băng Tâm giật mình, vội đưa tay sờ soạn: "Tống Dương ca ca, muội tưởng bọn chúng đi vào nên nấp sau cửa, huynh không bị thương chứ?"

Tôi nói: "Không sao, không sao."

Băng Tâm vội ôm chầm lấy tôi, nức nở khóc: "Muội sợ quá, muội muốn về nhà!"

Tôi vỗ nhẹ vào lưng nàng, trấn an: "Không sao, có ta ở đây, đừng hòng ai làm muội bị thương."

Tôi bảo Băng Tâm chờ một lát, tiến đến giường cuộn gối vào trong chăn, giả làm người nằm trong. Sau đó ngó bên ngoài cửa sổ, không thấy có ai liền kéo nàng sang phòng mình.

Ba người tập hợp, tôi bảo Đại Lý chiếu cố thật tốt Băng Tâm, mình phải sang nói rõ chuyện cho Chu Tiểu Hào, hắn ở một mình sẽ nguy hiểm.

Đại Lý mắng: "Mặc xác hắn, loại người như hắn trong phim kinh dị cũng là người chết đầu tiên, đến đạo diễn còn chẳng thèm cứu."

Tối nói: "Cút! Chúng ta bốn người đi vào thì đi ra cũng phải đủ bốn người, ta sẽ không thấy chết mà không cứu."

Đúng lúc tôi định đi thì có một âm thanh lạch cạch vang lên, tôi ra hiệu cho hai người im lặng, cúi người dán tai xuống đất lắng nghe. Âm thanh kia phát ra từ bên ngoài sân, cứ như có ai đang đào đất, chẳng lẽ chuẩn bị trước mộ cho chúng tôi? Hình như còn có cả tiếng nói chuyện, nhưng khoảng cách quá xe, tôi không nghe rõ.

Tôi nhẹ giọng nói: "Ta ra ngoài một lát."

Hai người vô cùng lo lắng, Băng Tâm còn dặn đi dặn lại nhất định phải bình an trở về, tôi nói cứ yên tâm.

Đẩy cửa đi ra ngoài, ban đêm rất tối, sân vườn đen kịt một màu. Tôi nhặt mấy thứ làm vật che chở, rón rén đi tới chân tường, chống ông nghe lén lên, bên ngoài có hai kẻ đang nói chuyện.

Hai giọng nói này rất xa lạ, hẳn là của hòa thượng gầy với tên mắt giả, ban chiều chúng không nói chuyện với chúng tôi.

Một tên nói: "Lão Tứ, tiểu mẫu cẩu kia thật xinh đẹp, tối nay cho ba con chó đực kia thành phật, huynh đệ ta vui vẻ một chút."

Tên kia nói: "Lão đại nói tạm thời chưa động thủ vội, tên tiểu bạch cẩu kia có vẻ xảo quyệt. Mặt sẹo còn nói hình như tiểu mẫu cẩu thả chim bồ câu thì phải, vạn nhất chúng mất tích, bại lộ chỗ này thì coi như xong."

Bọn chúng nói chuyện toàn bằng tiếng lóng, tôi nghe cũng miễn cưỡng hiểu đôi chút, tiểu bạch cẩu chính là tôi, tiểu mẫu cẩu là Băng Tâm, còn thả chim bồ câu là ám chỉ Băng Tâm gọi điện thoại, còn thành phật ý là giết chúng tôi.

Bọn chúng tiếp tục nói.

"Sợ con c*c (sry các thím, e dịch thế mới không giảm bớt sự tục tĩu của bọn tội phạm, chứ dịch như VTV thì chán lắm). Chúng ta đâu phải lần đầu phạm tội, ta khẳng định 100% tiểu mẫu cẩu diễn trò, ở nơi quỷ quái này lấy đâu ra sóng?"

"Không được ngươi quên nhiệm vụ chính rồi sao, chúng ta phải tìm được kho báu của cha, sau đó cao chạy xa bay."

"Haiz, cha cũng thật là, lại giấu kho báu ở cái miếu nát này, sau đó đưa một cái mật mã chả ai hiểu. Chúng ta nằm ở đây ba

năm trời, cũng con mẹ nó đàu sâu ba tấc đất rồi mà cả cọng lông cũng không tìm được."

Sau đó là tiếng đào đất. Năm phút sau chúng lại nói tiếp.

"Chẳng lẽ chúng ta phải xới tung cả ngọn núi này lên? Sao cha không nói thẳng vị trí cho chúng ta, lại cứ phải giày vò thế này? Ta con mẹ nó chỉ muốn đào hài cốt hắn lên để hỏi cho ra nhẽ."

"Lão Ngũ, không được bất kính với cha như thế, lão đại mà nghe được sẽ dùng gia pháp trừng phạt ngươi đấy."

"Thôi thôi, ta chỉ là thuận miệng nói mà ngươi cũng coi là thật."

Thì ra bọn chúng không phải đào mộ, mà là đào kho báu do ai đó để lại, toàn bộ sự việc có vẻ phức tạp hơn tôi nghĩ.

Tôi đoán có thể chúng là một nhóm tội phạm trốn nã, cha dùng để chỉ lão đại đã chết của chúng, hắn để lại một ít tài sản ở ngôi miếu này, chúng đang liều mạng tìm kiếm.

Trong lúc chúng lẩn trốn, vài người đi nhầm vào đây đã bị chúng giết chết, thi thể trong tượng La Hán và sợi tóc trên thớt là những thứ mà nạn nhân cuối cùng để lại.

Hai tên tiếp tục đào, được một lát bỗng Lão Ngũ nói: "Không đào nữa, coi như dương tội của ta, bực mình quá, giờ ta phải đi tìm tiểu mẫu cẩu kia phát tiết."

Lão Tứ la lên: "Ngươi gấp làm gì, bọn chúng vẫn còn ở đây, sớm muộn cũng là miếng thịt trên miệng."

Lão Ngũ nói: "Không được, lão tử đã hơn nửa năm nay không được đụng vào đàn bà, chẳng biết tại sao lão đại bây giờ lại nhát gan như thế, chẳng còn chút hào khí năm xưa cùng nhau giết người. Ta mặc kệ, nhất định lão tử phải cho chúng thành phật."

Một loạt tiếng bước chân, đột nhiên lão Tứ gọi: "Chờ đã, một mình ngươi có làm nổi không, giữ tiểu mẫu tử lại để vui vẻ, trước tiên giết tiểu quá cẩu, sau đó giết nốt tiểu bạch cẩu và tiểu hoa cẩu, để chúng không phát hiện động tĩnh."

Lão Ngũ cười hắc hắc: "Luận về hắc thủ, ai có thể qua được lão Tứ, ha ha, chúng ta đi nào."

Tôi giật mình, bọn chúng sắp động thủ!

Chương 270: Xuyên hoa cầm tước, tuyệt kỹ giết người của Tống gia

Tiếng bước chân ngày càng gần, có thể chúng phải tới phòng bếp đối diện để lấy hung khí. Tôi nấp sau đám đồ dựng ở tường, lẻn thật nhanh vào phòng ngủ của trụ trì. Chu Tiểu Hào thấy động thì bật dậy hỏi: "Ai?"

Tôi nói: "Là ta, đừng lên tiếng, cứ nghe ta nói đã."

Tôi nhanh chóng nói cho hắn biết có người muốn giết hắn, bảo hắn mau mau trốn đi. Nghe xong, Chu Tiểu Hào nhướn mày: "Ta phát hiện ngươi là một kẻ tư tưởng rất tăm tối đấy, người ở đây khổ tu, qua miệng ngươi liền biến thành giang dương đại đạo, ngươi có thấy giang dương đại đạo nào lương thiện như vậy chưa?

Tôi suýt thì hộc máu, trong lòng chỉ muốn mắng ngươi đi chết đi, mai ta quay lại giúp ngươi nhặt xác.

Phía đối diện chợt có tiếng cót két, hai tên sát nhân đã từ phòng bếp đi ra. Tôi nhìn ra ngoài cửa sổ, trông thấy tên mắt giả và tên gầy đang xách một con dao chặt xương đi tới, giờ mà ra khỏi thiện phòng sẽ bị phát hiện ngay, chúng tôi đã không còn đường lui.

Tôi rút con dao trong tay áo ra, nép vào cạnh cửa, ra hiệu cho Chu Tiểu Hào đừng lên tiếng. Tôi dự tính, lúc chúng xông vào cứ hạ một tên trước, tên còn lại thì tùy theo thiên mệnh.

Đây là lần đầu lên kế hoạch giết người, trái tim tôi như sắp nhảy ra khỏi lồng ngực, thậm chí sợ chúng nghe thấy tiếng tim mình đập, phải hít thở thật sâu để cố gắng bình tĩnh lại.

Tiếng bước chân của chúng dừng lại trước cửa, tên mât giả nhỏ giọng nói: "Tứ Ca, ngươi đi vào xử hắn, ta ở ngoài canh chừng."

Tên gầy có vẻ đề phòng, nói: "Chờ đã, hình như có người vừa chạy trên nóc nhà, ngươi có nhìn thấy không?"

Tên mắt giả cố nén cười: "Nói bậy bạ gì vậy, nóc thiện phòng cao như thế, lại mới mưa to, kẻ nào có bản lĩnh lớn mà chạy được trên đó?"

Tên gầy gật đầu: "Có lẽ là ta hoa mắt."

Lúc này Chu Tiểu Hào mới ý thức được có điều không đúng, trợn tròn hai mắt, có vẻ như sắp khóc. Đột nhiên hắn nhảy xuống giường, tập tễnh đi ra cửa, tôi cố sức đẩy hắn trở về.

Hắn lại dùng vai để chặn cửa, gọi tôi tới hỗ trợ. Làm như vậy đơn giản là ngu xuẩn, cửa thiện phòng làm rất sơ sài, chỉ cần một dao là xuyên qua. Tôi cố sức kéo hắn, bảo quay trở lại giường đi, nhưng Chu Tiểu Hào nhất quyết không rời.

Tên gầy nhỏ giọng nói: "Bên trong có gì đó chặn cửa, mẹ kiếp mấy tên cẩu quả nhiên đoán được ý đồ chúng ta."

Cửa lại bị đẩy một lần nữa, tôi nuốt nước bọt, chỉ chờ tên gầy xông vào sẽ găm ngay con dao vào yết hầu hắn. Nhưng chẳng thể nào ngờ tới, Chu Tiểu Hào lại giơ tay túm lấy áo tôi, bảo tôi tới trợ giúp.

Đúng lúc này, cửa bị xô mạnh một cái bật ra, tôi với Chu Tiểu Hào cùng ngã ra đất. Tên gầy đứng giữa cửa, trong bóng tối híp mắt nhìn, nói: "Ai da, sao trong phòng lại có hai người, càng tốt."

Trong lòng tôi thầm chửi đồng đội ngu như heo, đứng lên phô trương thanh thế: "Ngươi biết ta là ai không?"

Tên gầy nói: "Trước thì không biết, nhưng bây giờ sắp biết ngươi là người chết!"

Tôi cố trấn tĩnh, tay nắm chặt con dao, mắt quan sát những chỗ yếu trên thân hắn. Toàn thân tôi căng thẳng tới mức cổ họng khô khốc. Chu Tiểu Hào đi lại bất tiện, cứ nằm dưới đất túm lấy ông quần tôi. Chợt tôi nghe có tiếng tí tách nước chảy, thì ra tiểu tử này sợ quá mà đái ra quần, một mùi khai nồng bốc lên.

Đột nhiên phía sau tên gầy diễn ra một màn, một cái bóng trắng đang siết cổ tên mắt giả, tay còn lại thì bịt miệng hắn, tên mắt giả liều mạng phản kháng, nhưng cứ y như chuột rơi vào vuốt mèo, nửa tiếng kêu cũng không phát ra được.

Kẻ tới không ai khác ngoài Tống Tinh Thần, tôi mừng như điên, hắn đến quá kịp thời.

Tống Tinh Thần giết chết tên mắt giả, sau đó dùng tay từ từ đỡ hắn xuống đất, toàn bộ quá trình không hề phát ra một tiếng động nào.

Tôi có nhớ tổ tiên Tống Bất Bình từng sáng tạo ra một môn ám sát không gây ra tiếng động gọi là xuyên hoa cầm tước, giờ phút này đang được tái hiện trong tay Tống Tinh Thần.

Tên gầy vẫn không hề hay biết đồng bọn phía sau đã chết, hai mắt đang trợn trừng uy hiếp tôi. Để kéo dài thời gian, tôi nói: "Đại ca, trước khi ta chết, liệu có thể được biết đại danh của ngươi không?"

Tên gầy cười lạnh: "Hảo tiểu tử, cũng biết ăn nói đấy. Vì lòng từ bi, ta sẽ nói cho ngươi biết trước khi chết. Ngươi có từng nghe vụ án thứ 6 chấn động toàn tỉnh chưa? Chính là lão tử ra tay.

Ngươi có thể an tâm lên đường rồi!"

Dứt lời, hắn giơ dao lên, đột nhiên Tống Tinh Thần nhô ra từ sau lưng hắn, tên gầy nhận ra thì đã quá muộn.

Tống Tinh Thần tùm chặt lấy cổ tay hắn, kéo hắn ngả về phía sau, dùng chân phải thành gọng kìm kẹp chặt cổ hắn; tay trái bịt miệng, tay phải bấm vào huyệt đạo trên cổ tay, khiến tên gầy không thể cựa quậy.

Tên gầy giống như con ruồi bị bọ ngựa khóa chặt, hắn bị kẹp chặt tới nỗi mặt tím bầm, gân xanh nổi đầy trán, hai con mắt cứ như sắp rơi ra ngoài, cuối cùng miệng sùi bọt mép.

Chờ tới khi tên gầy tắt thở, Tống Tinh Thần lại dùng tay đỡ hắn nằm ra đất, một chiêu ám sát không gây ra tiếng động này thật là tuyệt. Thấy Tống Tinh Thần ra tay chuyên nghiệp như vậy, tôi nghĩ đây không phải lần đầu tiên hắn làm chuyện này.

Tôi nói: "Tới kịp thời quá."

Hắn đáp: "Tiểu thiếu gia, ngươi đang mỉa mai ta à? Thực ra ta đã tới đây từ sớm, ngồi phục trên nóc nhà."

Chu Tiểu Hào hoang mang hỏi: "Tống Dương, ngươi đang nói chuyện với ai thế?"

Trong phòng và ngoài sân đều không bật đèn, cho nên hắn chẳng nhìn thấy gì, sống quen trong môi trường ô nhiễm ánh sáng nghiêm trọng ở thành phố, có lẽ hắn không hình dung được cái cảnh đưa tay không thấy năm ngón thế này.

Nhưng Tống Tinh Thần thì khác, hắn cũng luyện động u chi đồng như tôi, mắt chia làm ba tầng, trong bóng tối sẽ khuếch trương cực đại đồng tử, căn bản là không ảnh hưởng tới tầm nhìn.

Tôi sờ động mạch cổ của tên gầy và tên mắt giả, cả hai đã chết

hẳn, Tống Tinh Thần hỏi: "Có cần cho hết đám lừa trọc kia đi theo bọn chúng không?"

Tôi suy tư một lát, hình như mình có chút ấn tượng về vụ đại án thứ sáu kia, liền hỏi: "Ngươi có thể bắt sống chúng không?"

"Nếu như ý ngươi là chặt đứt chân của chúng thì được." Tống Tinh Thần đáp.

Tôi nói: "Thôi đi, ngươi đừng làm gì cả."

Tống Tinh Thần nghi ngờ liếc tôi một cái: "Tiểu thiếu gia, ngươi đang nghĩ gì vậy?"

Tôi phải tìm mọi cách bắt sống chúng, hỏi rõ chuyện kho báu. Ngoài ra còn một chuyện khiến tôi băn khoăn, chưa chắc tất cả trong số chúng đều là người xấu, tên hai mặt là người gặp chúng tôi đầu tiên, mặc dù lời nói thô lỗ nhưng đã hai lần hắn tìm cách đuổi chúng tôi đi, có cảm giác hắn là một nhà sư thật, bị đám này bắt giữ, nếu như việc trở nên căng thẳng, chúng lấy tên hai mặt làm con tin thì sẽ rất phiền phức. Nghe xong Tống Tinh Thần nói: "Ngươi với ông nội ngươi giống hệt nhau, đều thích làm chuyện nguy hiểm."

Tôi nói: "Ngươi cũng làm gì có tư cách nói ta? Rõ ràng ngươi biết nơi này không bình thường, sao không báo cảnh sát từ sớm mà lại chọn mai phục?"

Hắn nhàn nhạt đáp: "Báo cảnh sát, ba từ này không có trong từ điển của ta. Phải rồi, còn hai cái xác này, ngươi định xử lý thế nào?"

Tôi nhìn hai cái xác, lại nhìn Chu Tiểu Hào đang ngồi đơ dưới đất, cười nói: "Di hoa tiếp mộc."

Vừa rồi chúng đã ra đòn trước, giờ tới lượt tôi phản công!

Chương 271: Đại án văn vật

Hai giờ sau, tôi trở về phòng. Đại Lý và Băng Tâm đều không dám ngủ, thấy tôi về, Đại Lý nói như sắp khóc: "Dương tử, sao ngươi đi lâu thế? Ta nghe bên ngoài có chút động tĩnh, không biết xảy ra chuyện gì, lại không dám ngủ, dọa chết ta rồi."

Tôi phất tay một cái: "Không có gì, đi ngủ đi."

Cả hai đồng thanh: "Ngủ?"

Tôi đáp: "Không ngủ thì ngày mai lấy đâu ra sức lực, tối nay không xảy ra gì nữa đâu, nếu như không yên tâm thì chúng ta thay phiên nhau ngủ."

Ba người chúng tôi thay phiên nhau ngủ, rốt cuộc cũng chịu đựng được tới khi trời sáng. Đột nhiên bên ngoài có tiếng hét chói tai: "Lão Đại...không, Trụ trì, có chuyện xảy ra."

Giọng này chính là của mặt sẹo, tôi cười nói: "Đi, ra ngoài xem một chút."

Chúng tôi sửa sang y phục, đi ra ngoài, trông thấy cửa phòng trụ trì mở toang. Dưới đất nằm sõng soài một cái xác mặc quần áo Chu Tiểu Hào, mặt bị dập nát, hai chân bị trói, bên cạnh vứt một khúc gỗ dính đầy máu, hiển nhiên là hung khí. Vương Đại Lý sợ đến quắn lưỡi, túm tay áo tôi nói: "Trời ơi, Chu Tiểu Hào bị giết rồi!"

Tôn Băng Tâm cũng sợ hãi che miệng, nước mắt đang chực trào ra. Sắc mặt trụ trì tái xanh, khóe miệng giật giật. Đúng lúc này mặt sẹo đi từ ngoài vào, ghé tai nói nhỏ với trụ trì mấy câu, trụ trì hung hãn mắng: "Con mẹ nó, hai tên cẩu tạp chủng này!"

Tôi tỏ vẻ vô cùng khiếp sợ hỏi: "Trụ trì, chuyện này là thế nào, sao bạn tôi lại bị giết?"

Trụ trì có vẻ hoang mang, nửa ngày mới lấy lại bình tĩnh, nói: "Ta cũng không biết chuyện gì xảy ra, xem ra là Tịnh Đức và Tịnh Từ, hai tên bại hoại phật môn gây ra. Từ lúc thu nhận, ta đã cảm thấy hai tên này lai lịch không rõ ràng, là lỗi của ta đã không dạy dỗ nghiêm chỉnh, ta có trách nhiệm."

Vương Đại Lý và Băng Tâm còn đang chìm trong hoảng sợ, dĩ nhiên đây không phải xác Chu Tiểu Hào, mà là một tay tôi với Tống Tinh Thần sắp xếp.

Cái xác này là của tên mắt giả, hắn có vóc dáng gần với Chu Tiểu Hào nhất, chỉ hơi cao hơn một chút, nhưng quần áo mặc lên vẫn không phân biệt được. Bộ mặt cũng bị chúng tôi đập nát, duy chỉ có điểm khó khăn là bộ tóc. Tôi bảo Chu Tiểu Hào cạo tóc của hắn, rồi dán lên đầu tên mắt giả bằng keo tìm thấy trong sân, chuyện này mất rất nhiều thời gian.

Chu Tiểu Hào thật thì tôi đã sai Tống Tinh Thần hộ tống xuống núi báo cảnh sát, lúc đi hắn mặc một bộ tăng bào rộng thùng thình, đầu thì cạo nham nhở trông vô cùng khôi hài, lúc đó hắn vẫn còn sợ hãi không thôi, tôi nói gì nghe nấy. Thi thể tên gầy thì Tống Tinh Thần đã mang vứt xuống khe núi.

Giờ đám tội phạm trốn nã, sáng sớm phát hiện Chu Tiểu Hào chết, ngoài sân thì đầy lỗ mới đào, chúng sẽ nghĩ gì? Tôi chẳng cần độc tâm thuật cũng có thể đoán chúng sẽ cho rằng hai tên kia đào được kho báu liền bỏ trốn, chẳng may bị Chu Tiểu Hào nhìn thấy liền giết người diệt khẩu.

Để thêm phần chắc chắn lòng tin cho chúng, tối qua tôi đã dùng một tấm ván, lèn thật bằng phẳng một lòng hố, để nó trông giống như đã từng chôn một cái rương.

Sự thật tôi tạm thời chưa nói với Băng Tâm và Đại Lý, cứ để họ hoang mang, tránh việc trụ trì phát hiện cả ba đều quá bình tĩnh, sẽ đoán ra được.

Tôi tỏ ra phẫn nộ nói: "Bạn của chúng ta bị giết, miếu này của các ngươi là địa phủ à, không được chúng ta phải đi!"

Trụ trì quát lên: "Không được đi!"

Giờ hắn đang vô cùng hoảng loạn, quát xong lại già vờ hòa hoãn: "Các vị đừng sốt ruột, xin chờ một chút, đợi ta tra rõ chân tướng rồi đi cũng chưa muộn. Nhưng có một yêu cầu, bất cứ kẻ nào trong các ngươi cũng không được báo cảnh sát."

Mặc dù lời nói khách khí, nhưng ngữ điệu lại rất dọa người, tôi hỏi: "Dựa vào đâu mà không cho ta báo cảnh sát? Chẳng lẽ để bạn ta chết oan uổng vậy sao?"

Mặt sẹo đột nhiên hét: "Trụ trì, việc đã như vậy rồi, cần gì phải..."

Trụ trì quát: "Tịnh Hóa, không được nói càn!" sau đó quay qua tôi: "Chuyện này liên quan tới danh dự của ta, không thể tùy tiện náo loạn. Chờ ta điều tra rõ sẽ trả lại công đạo cho các ngươi, mời về thiện phòng nghỉ ngơi trước đi."

Tôi gật đầu: "Được tôi tin ông một lần!"

Trụ trì dùng mắt ra hiệu với mặt sẹo, hắn đưa chúng tôi vào thiện phòng. Tôi nhìn qua cửa sổ thấy hai tên đang nói chuyện gì đó, tồi trụ trì vội vã rời đi.

Hắn nhất định là đang đuổi theo hai tên kia, để mặt sẹo ở lại trông chừng chúng tôi, hắn cứ ngồi nguyên dưới gốc cây hút thuốc.

Vương Đại Lý hoảng loạn la lên: "Dương tử, ở đây đáng sợ

quá, chắc chắn chúng sẽ xuống tay với ta."

Tôi cười: "Đừng nóng, nghe ta nói đã." sau đó kể hết mọi chuyện cho hai người nghe. Nghe xong, cả hai đều lộ nét mặt khó tin, Băng Tâm hỏi: "Tống Dương ca ca, án mạng này là do một tay huynh dàn xếp?"

Tôi gật đầu một cái: "Đúng, có phải muội cũng bị gạt không? Về nhớ làm chứng cho ta, ta không có giết người."

Băng Tâm cắn môi nói: "Hộ vệ thần bí của huynh đang ở đây, sao không bắt hết bọn chúng luôn?"

Tôi hỏi: "Muội biết vụ án thứ sáu là vụ gì không?"

Băng Tâm lắc đầu. Tôi thần bí nói: "Vụ án cướp văn vật lớn nhất trong tỉnh 50 năm đổ lại đây."

Vụ án này xảy ra vào ngày tháng tương đối dễ nhớ, tuy không xảy ra ở Nam Giang, nhưng là án truy nã toàn tỉnh nên tôi có đọc qua thông báo ở phòng hồ sơ.

Vụ án xảy ra vào 10 năm trước, một nhóm cướp trang bị súng SMG xông thẳng vào viện bảo tàng, bắn chết hơn mười nhân viên an ninh, cướp đi mấy món văn vật Quốc gia trị giá ba trăm triệu tệ, bao gồm tượng đồng của vua Nam Dương Vương, một lư hương chân hạc, và một bộ giáp vàng ngọc thời Hán, những văn vật này từ đó đến nay bặt vô âm tín.

Bởi những vật bị cướp rất đặc biệt, trong nước tuyệt đối không thể bán, cho nên cảnh sát nghĩ rằng bọn chúng đã trốn ra nước ngoài.

Sau đó trong lúc điều tra vụ án khác, nghi phạm chính họ Cổ tình cờ sa lưới, hắn chính là kẻ mà mấy tên kia gọi là cha. Nhưng tên họ Cổ vô cùng kín miệng, không chịu khai bất cứ điều gì, sau đó bị xử bắn. Trước khi chết, họ Cổ nói cho đàn em nơi giấu văn

vật, đồng thời để lại cho chúng một mật mã. Đáng tiếc là lũ đàn em ngu dốt, giả trang làm hòa thượng ở đây ba năm trời mà chẳng tìm ra, trong thời gian ở đây còn giết mấy người không may đi lạc.

Không giấu diếm mà nói, mạng của mấy tên tội phạm này không quan trọng bằng mấy món văn vật, nếu có thể giúp tỉnh tìm lại báu vật quốc gia, sẽ là một công lớn, đáng giá để mạo hiểm.

Tôi nói: "Cho dù bắt chúng lại, chưa chắc chúng đã khai, cho nên muốn bày một cái bẫy để chúng tự mình nói ra."

Vương Đại Lý hỏi: "Ngươi định cạy miệng chúng bằng cách nào?"

Tôi nhìn ra bên ngoài, nói: "Ngươi có để ý thấy, tên hai mặt từ sáng giờ không ló mặt?"

Vương Đại Lý kinh ngạc: "Là ai?"

Điều này càng làm suy đoán của tôi thêm chắc chắn, chúng không phải đồng bọn. Tôi phải tranh thủ nói chuyện với tên hai mặt, nếu hắn biết mật mã thì sẽ kéo dài thời gian chờ cảnh sát tới. Còn nếu hắn không biết, nhưng là nhà sư bị bọn kia khống chế, thì có thể nghĩ cách lừa gạt những tên còn lại nói ra mật mã.

Chương 272: Mật mã thiên thư

Chờ đến khoảng 9h sáng, bụng Đại Lý đã réo ùng ục, hắn nói: "Từ tối qua đến giờ được ăn có mỗi bát cháo loãng, các ngươi không đói à? Dương tử, socola hôm qua Băng Tâm cho ngươi đâu, mang ra ăn cho đỡ thèm."

Tôi nói: "Socola người ta tặng, đương nhiên ta phải cất ở phòng, sao có thể tùy tiện ăn?"

Kẻ nói vô tâm, người nghe hữu ý, Băng Tâm đỏ bừng hai má. Đại Lý hỏi: "Vậy phải chờ tới khi nào?"

Tôi nói: "Kiên nhẫn một chút, nhất thời trụ trì sẽ chưa trở về đâu."

Bắt sống quả thật khó hơn là giết. Thực ra chỉ cần tôi huýt sáo một tiếng, Tống Tinh Thần sẽ nhảy từ trên nóc nhà xuống giết chết mặt sẹo. Nhưng khi cảnh sát mà tới đây, trông thấy nhiều người chết như vậy thì làm sao giải thích, không cẩn thận còn đi tù như chơi.

Mặt sẹo đã có vẻ không nhịn được cứ thỉnh thoảng lại liếc mắt vào phòng chúng tôi. Nửa giờ sau hắn đột nhiên đứng dậy đi ra ngoài, tôi hưng phấn nói: "Ta đi ra ngoài một lát, sẽ về ngay."

Trước khi đi, tôi ném con dao lại cho Đại Lý phòng thân, sau đó hóp lưng lại như mèo, lẻn qua thiền điện nghe trong viện phát ra tiếng xẻ gỗ. Đi tới nhìn, quả nhiên là tên hai mặt, hắn đang xẻ một cây gỗ nhỏ. Trông thấy tôi, hắn hơi kinh ngạc, tôi nói: "Có chút chuyện muốn nói với ngươi."

Tên hai mặt nhìn tôi từ đầu tới chân, giọng bất thiện: "Chúng

ta thì có chuyện gì để nói, ngươi mau cút về thiện phòng, đừng để sư huynh ta trông thấy, sẽ giết ngươi đó."

Mắt tôi long lên: "Ta biết thân phận của các ngươi, để đáp lễ lại ta cũng cho ngươi biết ta là ai. Thực ra ta là cảnh sát."

Tên hai mặt nhướn mày: "Đừng gạt ta!"

Giấy chứng nhận tôi đã đưa cho Chu Tiểu Hào mang đi, nên không có gì chứng minh, bèn nghiêm túc nói: "Ta là hình cảnh, số thứ tự 024415, ngươi có thể đi tra hỏi."

Số thứ tự này là tôi nói bừa, nhưng tên hai mặt có vẻ tin tưởng, nét mặt giãn ra hỏi: "Ngươi đã biết gì đó?"

Tôi nói: "Các ngươi là đào phạm trong vụ đại án thứ sáu, mười năm trước. Các ngươi ở đây mục đích là tìm những văn vật mất tích."

Tên hai mặt kinh ngạc không thôi, hồi lâu mới nói: "Ai nói cho ngươi biết?"

Tôi nói: "Là cảnh sát, điều tra mấy thứ này thì có gì lạ đâu?"

Tên hai mặt trở nên căng thẳng, khó khăn nuốt nước bọt nói: "Nói vậy ngươi là nằm vùng, định bắt hết bọn chúng?"

Tên hai mặt dùng từ bọn chúng, cho thấy hắn và mấy tên kia không phải chung một hội, liền an tâm nói: "Đúng, nhưng ngươi phải giữ bí mật."

Hắn hỏi: "Tại sao ngươi nói với ta, không sợ là tiết lộ sao?"

Tôi đáp: "Ta cảm thấy ngươi và chúng không giống nhau, có lẽ sẽ đứng về phía ta."

Tên hai mặt đã hoàn toàn giao động, ánh mắt hoang mang, tôi thừa thắng xông lên: "Kể cho ta chuyện ngươi tới đây thế nào đi."

Hắn đột nhiên buông rìu xuống, nói: "Đồng chí cảnh sát, ta bị chúng bắt tới đây, việc giết người ta không có liên quan."

Chuyện so với tôi dự đoán có hơi khác nhau, tên hai mặt vốn không phải người ở đây mà là nhân viên bảo an của viện bảo tàng.

An ninh ở viện bảo tàng chẳng hề kém so với ngân hàng. Ngày đó họ Cổ lên kế hoạch cướp văn vật đã mua chuộc hắn. Hắn bị lợi ích mê hoặc, đang tâm làm nội ứng, cái hôm xảy ra vụ cướp, hệ thống báo động là do hắn tự tay tắt.

Họ Cổ có hứa trước, sau khi vụ cướp thành công, sẽ chia mỗi người một nơi, không gặp lại. Nhưng sự việc lại không phát triển theo hướng ban đầu hắn nghĩ, sau khi mấy người kia đi vào thì nảy sinh mâu thuẫn với bảo vệ, sau đó có một đám dân cảnh chạy tới, chúng liền dùng súng bắn chết hơn mười bảo vệ cùng dân cảnh, còn coi tên hai mặt là con tin, mang đi.

Dọc đường đi tên hai mặt liều mạng cầu xin chúng thả mình, nhưng bọn họ Cổ chẳng thèm để ý, hắn cứ như vậy mà đi theo một nhóm cướp. Rất nhanh toàn tỉnh phát lệnh truy nã, huy động cảnh sát vũ trang cùng quân đội truy lùng gắt gao. Bọn chúng tụ tập ở Võ Khúc, sau đó liền chia nhau ra, họ Cổ thì mang văn vật đi tẩu tán, còn những tên kia ở lại ngoại ô để ẩn náu.

Hai mặt chỉ có thể đi theo chúng, làm đầu bếp phục vụ đám cướp này.

Họ Cổ là một lão làng trong giới xã hội đen, đám người rất kính trọng hắn. Có một lần hai mặt nói đùa có khi nào họ Cổ mang số văn vật một mình tẩu thoát không? Lão đại bây giờ, chính là trụ trì giận tím mặt, tóm cổ hắn dí vào bếp lò, khiến một nửa bên mặt cháy hết, từ đó về sau hắn không dám nói nhiều.

Nửa năm sau, có tin dữ truyền tới, họ Cổ đã bị cảnh sát bắt. Chỉ có thể nói họ Cổ quá đen đủi, hắn có một nhân tình, cô nhân

tình này không biết nghe lời, giao du với rất nhiều kẻ khác. Trong một lần giúp bạn cất giấu ma túy, cô ta bị bắt. Để lấy công chuộc tội, cô ta đã khai toàn bộ về quá trình chạy trốn cũng như chỗ ở hiện giờ của họ Cổ, cảnh sát liền ập tới bắt hắn.

Nhưng có thể nói họ Cổ là một hảo hán, bên phía cảnh sát lẫn tư pháp dùng mọi cách khuyên bảo cũng như dọa nạt, hắn đều không hé nửa lời về chỗ giấu văn vật, sau đó bị xử bắn.

Theo một tin vỉa hè, giám ngục cố ý sắp xếp hắn ở chung với một số phạm nhân đầu gấu, hàng ngày mắt nhắm mắt mở để mấy tên đó dạy dỗ hắn, mục đích để bắt hắn khai.

Mặc dù hai mặt là kẻ ngoài cuộc, nhưng hắn không thể không thừa nhận, họ Cổ là một đại hảo hán, hắn ngồi tù chờ chết 7 năm trời, gánh trên mình bao nhiêu khổ sở, nhưng nửa chữ cũng không khai, mà quyết định để lại số văn vật này cho đàn em.

Bảy năm sau, họ Cổ bị xử bắn. Đám đàn em cùng hai mặt giả dạng trà trộn vào nhà xác, đối mặt với thi thể vừa tàn tạ vừa già của họ Cổ, bọn chúng khóc không ra tiếng, sau đó móc từ trong bụng hắn ra một cái hộp nhỏ, bên trong có mảnh giấy.

Mặt trên mảnh giấy viết : Thanh Lương Tự, Phục Ngưu Sơn. Mặt dưới viết một dãy mật mã, đây chính là nơi chôn kho báu. Cho nên chúng tới nơi này, cải trang thành hòa thượng. Nhưng dãy mật mã cứ như thiên thư, ba năm trời chúng không thể tìm ra, chỉ có thể đào tung khu miếu này lên.

Trong thời gian này có vài người đi lạc cũng giống chúng tôi. Đám hòa thượng này là người nào? Nói là giang dương đại đạo cũng không ngoa, liền giết hết bọn họ. Những người bị giết, nữ thì được sống lâu hơn, nhưng còn thảm hơn nam, hai mặt từng tận mắt chứng kiến bọn chúng hãm hiếp một cô gái tới nát cả phần dưới, sau đó bọn chúng buộc cô ta lên sợi dây, rồi giộng xuống đất, tới nỗi toàn thân nát bấy.

Ban đầu chúng giết người thì đào hố chôn, sau này phát hiện ra một cách, đó là giấu thi thể vào trong tượng, bên ngoài quét mấy tầng sơn khiến mùi không bay ra được, thi thể dần dần thối rữa bên trong.

Trong ba năm, chúng giết tổng cộng bốn nhóm người, thi thể toàn bộ chôn ở xung quanh miếu và mấy pho tượng trong đại điện. Hôm qua nếu không phải Băng Tâm giả vờ gọi điện, có lẽ chúng tôi đã bị hành quyết ngay lúc đó, tên trụ trì bảo chúng giám sát hai ngày, sau đó mới ra tay.

Nói xong tên hai mặt thở dài, lấy tay lau nước mắt: "Ta ở đây ngày nào cũng nơm nớp lo sợ, chỉ sợ một ngày nào đó chúng nổi hứng mà giết mình. Tất cả đều là báo ứng, ta là ví dụ tốt nhất cho câu nhất niệm thiên đàng, nhất niệm địa ngục. Đồng chí cảnh sát, liệu tội của ta có được giảm nhẹ không?"

Tôi lắc đầu: "Sợ rằng không được."

Tên hai mặt vô cùng thất vọng, tôi lại bổ sung một câu: "Bởi vì ta sẽ thả ngươi đi!"

Chương 273: Hạnh phúc của Tiểu Tống với Đại Lý

Hai mặt trợn tròn mắt nhìn tôi khó tin, hơn nửa ngày mới nói: "Ngươi,...ngươi là quan rất lớn ư?"

Tôi cười ha hả: "Đã bị phái tới đây nằm vùng, người còn nghĩ ta là quan lớn sao? Nhưng ta có thể tự mình thả ngươi đi." Tôi nhìn điện thoại rồi nói: "Bây giờ là 10h, cảnh sát sớm nhất cũng phải 2h chiều tới đây, ngươi có thể rời đi trước, sau này chuyện này một chữ ta cũng không nhắc tới ngươi."

Hai mặt cảm động nói: "Sao ngươi lại tin tưởng ta? Ngộ nhỡ ta tiết lộ thì sao?"

Tôi lắc đầu: "Bởi vì ta tin vào mắt nhìn người của mình."

Đột nhiên sau lưng vang lên tiếng bước chân nặng nề, là mặt sẹo quay lại. Hai mặt bảo tôi mau trốn, xung quanh không có chỗ nấp, tôi bèn chui vào khe tường giữa đại điện với sân trốn. Hai mặt cầm rìu lên tiếp tục làm việc, mặt sẹo nói: "D*m*, vừa rồi không nghe tiếng chẻ củi, có phải ngươi lại lười biếng không?"

Hai mặt ấp úng nói: "Ta vừa nghỉ ngơi một lát."

Mặt sẹo hỏi: "Lão đại để thuốc lá ở đâu?"

Hai mặt khuyên nhủ: "Nhị ca, ngươi hút bớt một chút đi, ở chỗ chết tiệt này khó mua lắm, lão đại biết được lại quở trách."

Mặt sẹo thô bạo hét lên: "Cút, d*m* chưa tới phiên ngươi dạy bảo ta. Ngươi biết sáng nay xảy ra chuyện gì không? Lão Tứ với

Lão Ngũ hai con chó này đào được đồ, đã rủ nhau bỏ trốn, lão đại đang cầm đồ chơi đuổi theo chúng rồi. Ta còn phải ở đây, con bà nó giám sát mấy đứa sinh viên, nếu ta được quyết định thì đã một dao chém chết chúng, haiz, mau đi lấy bao thuốc cho ta không ta gọt chết ngươi."

Hai mặt vâng vâng dạ dạ cúi đầu: "Đợi tí, ta đi lấy cho ngươi."

Chờ mặt sẹo đi, tôi mới thò đầu ra hỏi: "Trụ trì mang theo đồ chơi, cái gì là đồ chơi?"

Hai mặt đáp: "Súng! Bọn chúng có mười mấy khẩu Standard rifle, giấu ở đâu ta không biết."

Tôi suy tư, nếu chúng có súng, cảnh sát tới đây sẽ xảy ra bắn nhau, không ít thương vong, chi bằng dùng chính sức mình bắt chúng lại.

Tôi nói: "Đừng đưa thuốc cho hắn vội, chờ ta chút."

Tôi nhớ có mấy bụi cỏ quen quen ngoài cổng miếu, liền chạy ra ngoài nhổ vài gốc rồi mang vào đưa cho hắn: "Loại cỏ này tên là dâm dương hoắc, ngươi đi giã lấy nước rồi nhỏ vào trong đầu lọc."

Hai mặt hoang mang: "Có độc ư? Ngươi đừng dùng cách này, ngộ nhỡ hắn phát hiện, giết ta thì coi như xong."

Tôi cười nói: "Yên tâm đi, cỏ này không có độc, chỉ làm người ta hứng tình thôi."

Hắn lại nói: "Ta mà bóc bao thuốc ra hắn chắc chắn sẽ nghi ngờ, đám người này toàn là quay về trên mũi đao, rất đa nghi."

Tôi nói: "Có cách nào lừa được hắn không?"

Hai mặt suy nghĩ một hồi rồi đáp: "Để ta rút một điếu, thường ngày ta cũng hút thuốc. Bình thường chúng cho ta mới được hút,

kiểu gì cũng bị mắng, có điều rất đáng. Thứ cho ta nhiều lời, ngươi có chắc chắn 100% không?"

Tôi gật đầu: "Ta chắc chắn bắt sống được hắn. Phải rồi, cái mật mã kia ngươi có được biết không?"

Hai mặt trả lời: "Chúng không cho ta tìm kho báu cùng, nhưng ngày nào cũng nhắc, ta sớm thuộc lòng. Ngươi nghe cho kỹ, chỉ có 12 ký tự : 3 tử mão, 2 tử tị, 1 xú tử 4 vô hợi."

Nghe xong, tôi cứ như người trên mây, đây là cái mẹ gì? Hai mặt nhắc lại một lần: "Ngươi nhớ chưa?"

Tôi đáp: "Nhớ, có điều 12 ký tự này sắp xếp lộn xộn à, sao lại có mấy số ở đầu?"

Hai mặt cười khổ: "Nếu ta biết được huyền cơ của dãy sóp thì còn đứng đây được sao? Chúng sớm đã giết ta rồi."

Tôi vỗ vai hắn: "Đưa thuốc cho hắn xong thì ngươi chạy đi, chạy càng xa càng tốt."

Hai mặt thở dài: "Ta lưu vong đã 10 năm trời, gia đình và công việc đều không còn, giờ ra ngoài biết làm gì?"

Tôi nói: "Thà kéo cái đuôi trong bùn còn hơn là phải ngồi tù. Ta nghĩ ngươi có thể mặc đồ hòa thượng, giả làm sư đi hành khất, quyên góp tiền hương hỏa. Tuy có vất vả nhưng sau này không bị chúng sai khiến nữa."

Đột nhiên hai mặt quỳ mọp xuống đất, tôi hỏi ngươi đang làm gì vậy?

Hắn cảm kích nói: "Đại ân đại đức chẳng có gì báo đáp, xin hỏi ân công tên gì?"

Tôi nói: "Ta tên Tống Dương, nếu ngươi có dịp tới Nam Giang,

có thể tìm cảnh sát hỏi thăm ta, ta mời ngươi ăn cơm."

Hai mặt cất bước đi, tôi cũng nhanh chóng chạy về, thấy mặt sẹo đang đứng trước cổng chống nạnh quay ra ngoài. Tôi len lén nép sát chân tường, vòng một vòng vào trong khu thiện phòng. Đại Lý kéo tay áo tôi: "Dương tử, ngươi đi đâu lâu thế làm chúng ta sợ quá, chỉ e tên kia xông vào."

Tôi nói: "Không sao, đợi lát nữa chúng ta diễn một vở kịch hay."

Tôi nói kế hoạch của mình cho hai người, kế hoạch chính là hai người sẽ ở trên giường giả vờ làm chuyện đó, phát ra một ít âm thanh để dẫn dụ mặt sẹo đi vào. Băng Tâm lập tức đỏ bừng mặt, ngại ngùng nói: "Tống Dương ca ca, đây cũng quá đường đột đi, huống chi...huống chi..." nàng liếc mắt nhìn Vương Đại Lý.

Tôi nói: "Muội không cần làm gì hết, ngồi cạnh rên mấy tiếng là được, để ta với Đại Lý diễn trò."

Vương Đại Lý trợn tròn mắt: "Mẹ ơi, lại định làm gì ta, ngươi chắc chắn có tình ý với ra rồi."

Tôi nghiêm mặt: "Nghiêm túc một chút, chúng ta phải bắt sống một tên tội phạm vô cùng độc ác, cần phối hợp cho tốt, nếu thất bại thì cả ba sẽ mất mạng, hiểu không?"

Một lát sau, hai mặt mang bao thuốc cho mặt sẹo. Hai mặt đã tự mình rút ra một điếu ngậm trên mồm, mặt sẹo trông thấy lập tức tát một phát vào mặt hắn: "D*m*, ngươi càng ngày càng trèo lên đầu lên cổ, thuốc của ta mà cũng dám rút ra?"

Hai mặt vâng vâng dạ dạ nói: "Nhị ca, ta lên cơn nghiện quá, cho ta một điếu thôi."

Mặt sẹo giẫm nát điếu thuốc trên đất, quát: "Cút ngay!"

Vương Đại Lý và Băng Tâm nhìn sững sờ, như vậy có thể thấy địa vị của hai mặt ở đây vô cùng thấp kém, chỉ là một tên sai vặt hạ đẳng.

Có điều diễn trò như vậy, mặt sẹo lại chẳng hề nghi ngờ, rút ra một điếu thuốc bắt đầu hút. Hắn nghiện thuốc rất ghê, hút hết điếu này tới điếu khác, loáng cái đã hết ba điếu. Tôi dùng mắt ra hiệu cho Băng Tâm với Đại Lý chuẩn bị.

Xong xuôi, tôi với Đại Lý chui vào trong chăn, Đại Lý ấm ức nói: "Lần này còn hơn cả lần trước, chui vào chăn luôn, móa!"

Tôi nói: "Đừng có nói nhảm, lần này ta đâu có cởi quần."

Vương Đại Lý nói: "Cứ cái đà này, lần tới chắc ngay cả trinh tiết ta cũng khó giữ."

Tôi bắt đầu giả bộ làm động tác, Băng Tâm đứng cạnh bắt đầu rên, mặt nàng đỏ bừng, nhưng lại rên như thật, kèm them mấy tiếng nói ngắt quãng: "Tống Dương ca ca, nhẹ một chút! Sướng quá!" tôi nghe mà cũng ngại ngùng.

Đột nhiên tôi phát hiện có một vật cứng gồ lên người tôi, liền thấp giọng mắng: "Đại Lý, ngươi có liêm sỉ không vậy? Còn cương cứng được?"

Hắn vô tội đáp: "Đâu có, là con dao ngươi đưa ta mà."

Lúc này tôi cũng chẳng có thời gian mà điều tra xem có phải dao thật không. Băng Tâm rên một hồi, vẫn chưa có động tĩnh, nàng nhỏ giọng nói: "Tống Dương ca ca, kế hoạch bất thành rồi."

Tôi nói: "Kiên nhẫn một chút, rên tiếp đi."

Loại dâm dương hoắc này, dê ăn vào thì đến khúc gỗ mục nó cũng chơi. Tôi chắc chắn mặt sẹo bây giờ tinh trùng đã lên tận não, toàn thân nóng bức, tinh thần mất tập trung, thể nào cũng

không cưỡng lại được tiếng con gái rên trong phòng.

Đột nhiên rầm một tiếng, cửa bị đá văng, Đại Lý vội rúc vào chăn, sợ bị phát hiện. Mặt sẹo đỏ bừng má, mũi nở to, thở hổn hà hổn hển, hắn thô bạo mắng: "Con mẹ nó ban ngày ban mặt, lũ sinh viên chó đẻ lại sung sướng ở đây, làm lão tử nghe mà nóng cả người."

Tôi nói: "Ngươi không được vào, đi ra đi!"

Mặt sẹo sải bước đi tới: "Tên dê con mắc dịch, làm việc trong địa bàn của ta thì phải nộp thuế. Để lão tử thu thuế trước đã!"

Hắn giở mạnh cái chăn lên, đột nhiên trông thấy tôi với Đại Lý đang ôm nhau, mồ hôi nhế nhại, sững sờ giây lát vội đưa tay ra sau lưng. Tôi hét lên: "Động thủ!"

Chân hắn đứng trên cái thòng lọng chúng tôi kết bằng ga trải giường, một đầu Băng Tâm cầm, nàng lập tức kéo mạnh, hai chân mặt sẹo bị trói, ngã ngửa ra sau.

Tôi tức thì quấn chăn vào người hắn, ôm chặt lấy!

Chương 274: Bắt sống trụ trì

Trong chăn, mặt sẹo giãy giụa rất ghê gớm khiến mấy lần tôi suýt thì tuột tay. Cũng may Vương Đại Lý kịp thời tìm được sợi dây thừng, hai chúng tôi hợp sức mới trói chặt được hắn, giờ trông hắn cứ như một cái trứng cuộn khổng lồ.

Vương Đại Lý lau mồ hôi trán: "Cứ như con trâu mộng, suýt nữa thì lật xe."

Mặt sẹo hung tợn nhìn chúng tôi, ánh mắt phát ra lửa. Đại Lý trợn mắt nói: "Nhìn cái gì mà nhìn, có tin ta cho ngươi mấy bạt tai không?"

Chợt tôi phát hiện tay của mặt sẹo đang di chuyển dưới tấm chăn, vội nhằm ngay mạng sườn hắn sút một cú thật mạnh. Mặt sẹo đau đớn kêu lên một tiếng, tôi nhân cơ hội cho tay vào trong chăn lục soát, sờ thấy một vật vừa cứng vừa lạnh.

Tôi lạnh lùng hỏi: "Đây là cái gì?"

Mặt sẹo cười gằn: "Là con c*c của ta, có cứng không?"

Tôi rút ra, thì ra nó là một khẩu súng lục tự chế, vừa rồi hắn định đưa tay rút súng để bắn Đại Lý. Vương Đại Lý còn đang sững sờ, tội nói: "Chăn có khe hở, mau dùng dây thắt chặt, không cho hắn cử động tay."

Mặt sẹo vẫn còn khinh nhờn: "Để cho con bé kia vào nằm cùng ta, chẳng phải sẽ lấp đầy khe hở sao?"

Băng Tâm giận tới lông mày dựng ngược, định xông tới đánh hắn, tôi cản lại nói: "Đừng để bụng, đám đạo tặc này đều là kẻ

không sợ chết, rất ngang ngược. Hắn đang cố ý chọc giận chúng ta đấy."

Toẹt một tiếng, có thứ gì bắn vào ngực tôi, cúi đầu thì ra là cục đờm, thiếu chút nữa thì tôi nổi điên mà đánh hắn.

Mặt sẹo dương dương đắc ý nói: "Đại gia nằm thật thoải mái, chỉ có mặt hơi ngứa, mau tới gãi cho đại gia."

Tôi nhặt tấm vải lau sạch bãi đờm, bình tĩnh nói: "Nói thật cho ngươi biết, thực ra chúng ta là cảnh sát, đồng nghiệp chúng ta đang chạy tới đây rồi, đợi lát họ tới ta phải đem ngươi lành lặn giao cho họ. Trước khi đó ta sẽ không động tới một cọng lông của ngươi đâu."

Mặt sẹo liền biến sắc: "Đồ khốn kiếp. Lão tử dù chết cũng không đầu hàng đâu!"

Miệng hắn chợt cử động, tôi nghĩ hắn định nhổ đờm, nhưng chợt ý thức được hắn đang định cắn lưỡi tự vẫn, vội bóp miệng hắn, kêu Vương Đại Lý mang miếng giẻ tới, vo tròn nhét vào miệng hắn. Rốt cuộc mặt sẹo đã chịu nằm yên.

Hắn gánh trên vai không biết bao nhiêu tội, nếu rơi vào tay cảnh sát đảm bảo không có quả ngon để ăn, cho nên thà chết không chịu khuất phục. Tôi cũng mừng thầm vì không đánh nhau trực diện với kẻ liều mạng này, nếu không ắt có thương vong.

Vương Đại Lý cầm khẩu súng, đang chăm chăm nghiên cứu: "Súng hỏng à, sao chế tạo sơ sài thế này?"

Tôi cầm lấy súng, nói: "Súng này gọi là solitary, là súng tự chế, cấu tạo giống như huochong. Nhìn xem, không có đầu đạn, mà là những mảnh thép, lực xung kích có thể bắt nát sọ người, vô cùng nguy hiểm, ta cất nó đi."

Đột nhiên Băng Tâm nói: "Không ổn, đồng bọn của hắn đang

vào."

Tôi nhìn ra cửa, thì ra là Tống Tinh Thần, hắn đi vào nói: "Tiểu thiếu gia, các ngươi đúng là liều mạng, sao không gọi ta thu thập hắn?"

"Có ba lý do." tôi đứng dậy nói: "Thứ nhất, ta biết ngươi là một kẻ cuồng bạo lực, ra tay không chết cũng tàn phế; thứ hai ta không muốn quá lệ thuộc vào ngươi, việc mình có thể làm sẽ tự làm. Còn thứ ba, khoái cảm khi gài bẫy bắt sống tội phạm, ta không muốn nhường cho người khác."

Trải qua từng đó vụ án, tôi nhận ra, mặc dù bên ngoài bình tĩnh, nhưng nội tâm tôi lại không an phận, thích kích thích, thích mạo hiểm, thậm chí còn hơi biến thái.

Tống Tinh Thần nhìn tôi chằm chằm mấy giây, sau đó gật đầu: "Đây cũng là lý do Tống gia phái ta bảo vệ ngươi, nghé non thì không biết sợ hổ."

Băng Tâm si mê nói: "Hai người đứng cùng nhau, thật là một bức ảnh tuyệt mỹ."

Tống Tinh Thần liếc mắt nhìn Băng Tâm, nàng căng thẳng chìa tay ra: "Còn chưa giới thiệu, ta tên Tôn Băng Tâm, là..."

Kết quả Tống Tinh Thần chẳng thèm để ý tới nàng, xoay người đi ra ngoài. Vương Đại Lý nhỏ giọng nói: "Ta phát hiện gene đàn ông Tống gia các ngươi thật tốt, ai cũng đẹp trai, ngươi có em gái không?"

Tôi hướng Tôn Băng Tâm, bĩu môi: "Có mình nàng là đủ rồi."

Trong phòng chật chội, tôi nói ra ngoài một lát đi. Băng Tâm khoan khoái vươn vai: "Không khí tự do thật sung sướng, cái miếu này đã được chúng ta tiếp quản."

Tôi nói: "Còn một tên vẫn chưa giải quyết, ta bàn bạc xem nên đối phó với trụ trì thế nào."

Đột nhiên Tống Tinh Thần dùng tốc độ vọt lên tường rồi trèo lên nóc nhà, che tay nhìn ra phía xa, nói: "Thời gian của các ngươi không còn nhiều, lão hòa thượng đang chạy về, đại khái chỉ còn 5 phút."

Đại Lý nói: "Chúng ta bốn người, sợ gì hắn?"

Tôi đáp: "Sợ súng của hắn."

Tống Tinh Thần nhảy xuống nói: "Trước khi hắn kịp rút súng, ta có thể chặt đứt cánh tay hắn, chỉ cần ngươi ra lệnh."

Đề nghị của hắn tôi không chấp nhận, ở đây không có dụng cụ cấp cứu, chặt đứt cánh tay hắn sẽ mất máu mà chết, tôi phải giao hắn lành lặn cho phía cảnh sát.

Băng Tâm đề nghị: "Hay là đào cái bẫy ở cổng?"

Tôi lắc đầu: "Không kịp. Nhưng chúng ta có thể kéo dây trói ngựa. Đại Lý, đi lấy một thùng rơm tới đây." Sau đó tôi nhặt miếng ngói dưới đất lên: "Đợi lát nữa ta ném viên ngói, ngươi đốt đống rơm trong đại viện, tạo nhiều khói một chút."

Đại Lý gật đầu rời đi, tôi bảo Tống Tinh Thần lên nóc nhà theo dõi, còn mình đi lấy một sợi dây, cùng với Băng Tâm mai phục hai bên cánh cổng.

Một lát sau, Tống Tinh Thần dùng tay ra hiệu, tôi ném viên ngói, trong đại viện liền bốc lên một luồng khói nghi ngút. Tiếng bước chân dồn dập, tôi ra hiệu cho Băng Tâm chuẩn bị tinh thần.

Đúng lúc trụ trì xông vào, tôi hô một tiếng, cả hai kéo căng sợi dây, hắn ngã rầm một cái xuống đất, khẩu súng trong tay văng ra. Tôi nhanh chóng nhảy lên lưng hắn, dùng dây cột chặt hai tay.

Băng Tâm hào hứng nhảy cẫng lên, đập tay với tôi.

Đã đến nước này, tên trụ trì còn cố diễn trò: "Tiểu thí chủ, chúng ta không thù không oán, ngươi làm cái gì vậy?"

Tôi nhếch môi: "Giả bộ, vẫn còn cố giả bộ, hòa thượng lấy đâu ra súng lục?"

Trụ trì cười nói: "Là ta nhặt được, ngươi mau cởi trói cho ta, có gì từ từ nói."

Tôi chả có thời gian nhiều lời, lấy thêm dây trói chặt cả người hắn lại, nhét giẻ vào miệng, ném ở trong sân.

Tôi nhặt khẩu súng lên, Băng Tâm liếc một cái nói: "Là súng cảnh sát."

Tôi gật đầu: "Số hiệu bên trên đã bị mài mòn, hẳn là của cảnh đội làm mất, sau đó lưu lạc tới chợ đen."

Toàn bộ ngôi miếu đã bị chúng tôi khống chế chỉ trong một ngày, đây là điều không thể ngờ tới. Tôi vào nội viện tìm Đại Lý, bảo hắn dập lửa, rồi tất cả vào trong đại điện xem xét thi thể giấu trong tượng.

Tượng La Hán rất cao lớn, với sức của mình tôi không thể nhấc lên nổi, bèn gọi Tống Tinh Thần trợ giúp. Ai dè hắn lại lạnh lùng đứng dựa vào cột, hờ hững, tôi gọi mấy tiếng hắn mới đáp: "Chuyện này không phải chức trách của ta."

Tôi nói: "Thôi, coi như ngươi là không khí vậy. Đại Lý, tới giúp ta nhấc pho tượng."

Tôi với Đại Lý dùng sức nhấc pho tượng lên, phía dưới lộ ra một thi thể đã phân hủy nặng, từ quần áo bên ngoài có thể đoán là nữ giới. Cái xác đã có hiện tượng người khổng lồ, giòi bò nhung nhúc, thời gian tử vong có thể vào khoảng 1 tuần trước.

Vương Đại Lý bước dài ra phía cửa mà nôn ọe, ngay cả tôi nhìn mà cũng phải cau mày, trên thi thể có vô số vết thương, hẳn là đã chịu đủ sự lăng nhục trước khi chết.

Các pho tượng khác cũng có thi thể bên trong, tôi tạm thời không mở ra nữa, chờ cảnh sát tới mới nói.

Chương 275: Công lao ngút trời

Tôi nhìn đồng hồ, giờ đã là giữa trưa, liền nói: "Mọi người thống nhất lời khai một chút, lát nữa còn trả lời cảnh sát."

Vương Đại Lý nói: "Việc gì phải thống nhất, chúng ta làm những chuyện này danh chính ngôn thuận, đâu có phạm pháp?"

Tôi ho khan một tiếng, nói có mấy chuyện hơi khó giải thích, kẻ hai mặt mất tích, hai tên thì chết. Mặc dù Tống Tinh Thần là tự vệ chính đáng, nhưng với tính khí của hắn, chắc chắn sẽ không giải thích với phía cảnh sát, phải phủi sạch sự có mặt của hắn, chúng tôi phải tạo ra sự có mặt của một thợ săn đi ngang qua.

Tôi soạn ra một lời khai tương đối hợp lý, tới lúc đó cứ nói giống nhau là được. Ngoài ra còn một chuyện nữa, đó là kho báu.

Tôi nói mật mã cho mọi người, nghe xong mặt ai cũng ngu ra, chẳng biết đây là cái gì. Đám tội phạm dùng ba năm trời nghiên cứu không ra, giờ chúng tôi chỉ có mấy tiếng đồng hồ thì khả năng rất thấp.

Băng Tâm nói: "Tống Dương ca ca, huynh phải nói chuyện kho báu với cảnh sát ư?"

Tôi gật đầu: "Mấy tên này là nghi phạm trong vụ đại án thứ 6, cảnh sát kiểu gì cũng sẽ hỏi tới chuyện kho báu. Ta cứ nói mật mã cho họ, họ tìm được thì tốt, nếu không tìm được, ta đành thay mặt cục cảnh sát Nam Giang cướp công lao này."

Nói xong mấy câu này, đột nhiên tôi phát hiện không thấy bóng dáng Tống Tinh Thần đâu, hỏi Đại Lý với Băng Tâm, hai người cũng lắc đầu không biết. Có tiếng còi xe cảnh sát từ phía xa

vọng lại, xem ra là hắn đúng là không muốn gặp mặt cảnh sát.

Mấy phút sau, cảnh sát ập vào trong miếu, trông thấy hai tên tội phạm đã bị chúng tôi trói chặt, ai cũng kinh ngạc không nói nên lời.

Ghi lời khai xong, tôi nói với một cảnh sát: "Có hai nhiệm vụ các ngươi cần làm. Thứ nhất đám người này có cất giấu vũ khí trong miếu. Thứ hai là chúng chôn đống văn vật cướp được quanh đây, mật mã của lão đại chúng để lại là..."

Viên cảnh sát nghe xong sửng sốt, sau đó nói: "Tống tiên sinh, ta đã xem qua giấy chứng nhận của ngươi, ta có một vấn đề muốn hỏi là, lần hành động này là do cục cảnh sát Nam Giang lên kế hoạch ư?"

Tôi cười: "Chỉ là chuyện ngoài ý muốn thôi."

Cảnh sát dỡ hết đống tượng phật trong miếu ra, tổng cộng tìm được 17 thi thể, sau đó dựa trên lời khai của hai tên tội phạm, tìm thêm được 6 cái xác nữa chôn bên ngoài.

Đây là vụ án chấn động toàn tỉnh, sau đó có phóng viên muốn viết bài, hẹn trước tôi mấy lần nhưng tôi đều từ chối. Trên báo liền có bài đăng: "Gặp nạn trong ngôi miếu đổ nát, sinh viên trẻ lập kế bắt sống tội phạm truy nã." gán cho tôi một cái tên giả: Tống Tiểu Ngư.

Chúng tôi ngồi xe cảnh sát trở về nhà máy, tôi bảo Băng Tâm về Nam Giang đi, nàng cứ lưu luyến mãi không muốn rời, nằng nặc đòi ở lại mấy ngày. Tôi phải dỗ dành mãi, nói là sau khi về sẽ tới rủ nàng đi chơi, mới có thể khuyên được tiểu tổ tông này về.

Tôi với Đại Lý trở về nhà máy, việc thứ nhất là phải đi tìm quán mì thịt bò gần đó ăn một bữa no nê. Trở về ký túc trong xưởng thì phát hiện hàng lang vắng tênh, Đại Lý nói: "Tệ hại,

chẳng lẽ mất tích hai ngày, mọi người ra ngoài tìm chúng ta hết rồi?"

Tôi nói: "Không thể nào đâu, Chu Tiểu Hào về trước rồi mà."

Đột nhiên một đám nam sinh từ trong phòng trọ nhảy ra, tay cầm chậu rửa mặt, vừa gõ vừa hô: "Đại trinh thám quay về rồi."

Tôi trợn tròn hai mắt, đây là cái quái gì vậy. Đám nam sinh nhao nhao nói: "Tống Dương, tiểu tử này chân nhân bất lộ tướng. Bắt tội phạm có bị thương không? Mau kể cho chúng ta nghe đi."

Tôi ôm bụng xua tay: "Không ổn, ta đau bụng quá, phải đi vệ sinh cái." rồi cùng Đại Lý vọt vào trong phòng đóng chặt cửa.

Thì ra là sau khi Chu Tiểu Hào trở về, rêu rao khắp nơi chuyện ở trong miếu, còn thêm mắm thêm muối. Hắn nói, cầm giấy chứng nhận của tôi mang đi báo cảnh sát, lúc đầu cảnh sát cho rằng hắn nói bậy, vừa giơ giấy chứng nhận ra họ liền căng thẳng, còn phái đội đặc nhiệm tới hỗ trợ.

Sau chuyến đi nguy hiểm này trở về, thái độ của Chu Tiểu Hào đối với tôi quay ngoắt 180°, không dùng ké đồ của tôi nữa, cả ngày cứ có cơ hội là sán lại bắt chuyện: "Tống đại thần thám, nếm thử bưởi ta mua đi." "Tống đại thần thám, kể một chút chuyện phá án cho ta nghe đi." "Tống đại thần thám, ngươi có quen biết người của cục cải cách ruộng đất không?" Tôi bị hắn làm phiền muốn chết cho xong.

Cũng may thời hạn thực tập chỉ còn nửa tháng, sau này tôi không phải trông thấy bản mặt của hắn nữa.

Mặc dù vụ án đã được phá, nhưng kho văn vật vẫn chưa đi tới đâu, mắt thấy thời gian thực tập sắp hết, tôi cũng phân tâm, cả ngày suy nghĩ về dãy mật mã, nhưng chỉ tìm ra mấy manh mối vô ích.

Đầu tiên, dãy số trước mặt không phải là một cái tên riêng, hẳn là có ý nghĩa đặc biệt nào đó.

Còn nữa, phía sau các chữ số là 12 con giáp theo quan niệm Trung Quốc cổ đại, cho thấy mật mã là một ma trận tạo thành từ 12 ký tự.

Theo hướng suy nghĩ này, 12 ký tự hẳn là không phải cái gì nổi tiếng, cần có vật so sánh đối chiếu như đồng hồ, quyển sách, hay một đoạn văn, nhóm số. Nhưng trong miếu chẳng có thứ gì như vậy.

Tôi gọi điện cho Tiểu Đào, Lão Yêu, Băng Tâm nhờ họ tìm kiếm trong khả năng của mình về ngôi miếu này. Nhưng vì nó ở một nơi quá hẻo lánh, chẳng tra ra được gì.

Còn một ngày nữa là hết kỳ thực tập, mọi người đang chuẩn bị gặp mặt, còn tôi thì cứ ngồi đơ trong phòng, nhìn dãy số mật mã mà ngẩn người. Vương Đại Lý đi vào, nói: "Dương tử, ngươi đừng nhìn tờ giấy nữa, ngươi nhìn hai ngày nay rồi, cơm nước cũng chẳng thiết, già đi cả chục tuổi rồi."

Tôi sững người: "Ngươi nói gì?"

Tôi vội cầm cái gương lên soi, mặt mình vẫn vậy, có già đi tý nào đâu. Đại Lý nói: "Mẹ ơi xem phản ứng của ngươi kìa, ta còn tưởng vô tình nhắc cho ngươi manh mối gì đó, làm ta mừng hụt."

Tôi cười khổ: "Ông trời ơi, cho con xin ít manh mối đi."

Vương Đại Lý nói: "Ngươi cứ trốn trong phòng thì ai mà nhắc nhở được, ra ngoài cho đầu óc thoải mái đi."

Vương Đại Lý kéo tôi ra ngoài chơi net, tôi thì cứ ủ rũ, hắn nói gần đây có một game rất nổi tiếng tên là Thịnh Đường, rủ tôi chơi cùng. Tôi hờ hững đăng nhập, chọn một nghề nghiệp là võ tăng.

Võ tăng ở Trường An bạch mã tự, tôi đang làm nhiệm vụ tân thủ, đột nhiên nhìn chằm chằm vào một thứ trên màn hình. Đại Lý hỏi: "Sao vậy?"

Tôi nói: "Trong chùa có bia đá."

Vương Đại Lý đáp: "Bia đá thì sao, chùa miếu nào chẳng có bia đá?"

Tôi vội đứng dậy, đụng đổ cả ghế, sau này Vương Đại Lý tả lại lúc đó tôi cứ như trúng số, hét lên: "Trong miếu có bia đá!" rồi chạy ra ngoài, tất cả tiệm net đều nhìn tôi như người trên trời rơi xuống.

Vương Đại Lý đuổi theo hét: "Ngươi còn chưa thèm đăng xuất, không sợ bị trộm đồ à?"

Tôi làm gì để lời nào vào tai, cứ như bị ma lực hấp dẫn, đi thẳng về hướng ngọn núi. Đại Lý hỏi tôi đi đâu, tôi nói: "Quay lại ngôi miếu kia."

Vương Đại Lý gọi một chiếc xe chở chúng tôi tới chân núi, tài xế nói chỉ có thể chở tới đây. Vừa xuống xe tôi lập tức chạy lên núi, tài xế lắc đầu: "Tiểu tử này bị sao vậy?"

Đại Lý đáp: "Hắn vừa ra viện, đừng kinh ngạc."

Tôi chạy một mạch tới ngôi miếu, tâm trạng này so với nhận được thông báo trúng tuyển, hay là thống báo tập cuối của CoNan sắp ra còn hưng phấn hơn.

Ngôi miếu đã bị niêm phong, cảnh sát chăng dây xung quanh, tôi làm như chẳng nhìn thấy, cứ thế xông vào, tìm một vòng trong ngoài ngôi miếu.

Lúc này Vương Đại Lý mới đuổi tới nơi, thở hồng hộc nói: "Dương tử, ngươi bị điên à, rốt cuộc phát hiện cái gì?"

Tôi hít sâu một hơi: "Ta biết cách hóa giải mật mã kia rồi!"

Chương 276: Dưới gốc bồ đề, trong kim cương kinh

Vương Đại Lý sốt sắng: "Mau nói cho ta biết trong này có huyền cơ gì?"

Tôi nghiêm túc nói: "Trong miếu có bia đá!"

Vương Đại Lý nói: "Mẹ nó, nửa đời sau ngươi cũng chỉ nói một câu này đúng không?"

Tôi kiên nhẫn giải thích cho hắn thực ra mật mã này chẳng có gì phức tạp, sở dĩ đám tội phạm tìm ba năm không ra là bởi vì không có vật đối chiếu. Vật đối chiếu chính là tấm bia đá trong miếu này.

Tôi vừa tìm một vòng, phát hiện ở góc sân có vết tích tấm bia, nhưng phần trên đã không thấy đâu.

Sự việc hẳn là thế này, mười năm trước họ Cổ mang văn vật chôn ở đây, dựa vào tấm bia trong sân soạn ra một mật mã. Nhưng sau đó hắn bị ngồi tù bảy năm trời, trong thời gian bảy năm này, tấm bia đã bị người ta dỡ bỏ, kết quả là đám hòa thượng giả kia tìm ba năm cũng không ra được.

Vương Đại Lý nói: "Ngươi phân tích khá hợp lý, nhưng biết đi đâu tìm tấm bia bây giờ?"

Tôi nói: "Ngôi miếu này chắc đã được ghi vào biên niên sử của địa phương, mai chúng ta tới trụ sở chính quyền hỏi xem."

Vương Đại Lý nói: "Này, mai chúng ta phải về trường rồi,

ngươi định ở lại đây làm sao được?"

Tôi nhướn mày: "Ngươi chẳng phải là trợ lý sao, nghĩ cách đi."

Vương Đại Lý đi tìm quản lý phân xưởng thương lượng, nói chúng tôi có việc cần ở lại mấy ngày, ông ta liền phóng khoáng đồng ý. Sáng sớm hôm sau, chúng tôi mang theo lương khô tới ban lịch sử địa phương làm việc, vào thư viện lật xem tổng cộng mười mấy quyển sách.

Tìm tới trưa, chợt tôi phát hiện có một ngôi miếu trong ảnh, vội bảo Đại Lý: "Đi mượn cái kính lúp đến đây."

Hắn mang kính lúp tới, tôi đưa kính tới bức ảnh, khó khăn lắm mới đọc được chữ trên tấm bia: Như ta đã nghe, nhất thời Phật ở xá vệ quốc, trồng cây trong khu vườn hoang vắng... Tôi ngẩng đầu lên nói: "Là kim cương kinh!"

Vương Đại Lý nói: "Dương tử, ngươi siêu quá, chỉ đọc mấy câu mà đã biết là kim cương kinh."

Tôi bất đắc dĩ nhún vai: "Kim cương kinh chẳng phải bình thường quá sao? Đi tìm một quyển tới đây."

Vương Đại Lý tìm một quyển kim cương kinh về, tôi vì quá nhập tâm, nên tôi đã làm một việc phi đạo lý đó là viết lên sách. Bởi vì đoạn văn trên bia đá chia ra 12 chữ một nhóm, nên tôi tách cả đoạn thành 12 ký tự một phần. Vương Đại Lý nói: "Viết vẽ lên sách là phải bồi thường đấy."

Tôi chẳng thèm ngẩng đầu lên nói: "Không sao, ta chi."

Hắn nói nhỏ: "Cuốn sách này hình như là bản giới hạn."

Làm xong tôi đối chiếu với dãy mật mã, cuối cùng tìm ra được bốn chữ : Dưới Gốc Bồ Đề.

Tôi đóng sách lại, nói: "Đi, đào kho báu nào."

Sau đó lao ra khỏi thư viện, Đại Lý ở phía sau gào lên: "Dương tử, đồ của ngươi không cần nữa à?"

Tôi chạy như bay về phía ngọn núi, lao vào trong miếu tìm kiếm. Bồ đề là một loại cây cao lớn, năm đó đi lấy kinh, Huyền Trang có mang hạt giống từ thiên trúc về, chùa miếu nào cũng trồng loại cây này.

Tìm một vòng không có, tôi hơi thất vọng. Đại Lý hỏi: "Cây bồ đề trông như thế nào, nó có quả không?"

Tôi nói: "Gần giống cây đa, nhưng lá cây hình tam giác."

Vừa nói, tầm mắt tôi vừa nhìn khắp nơi, chợt phát hiện trên đỉnh núi có một cây bồ đề đại thụ. Tôi vội vàng lao ra cổng nhìn, cả khu rừng chỉ có một cây bồ đề đại thụ này, kích động tới mức muốn ôm hôn cái thân cây ngay lúc này.

Tôi không có dụng cụ, liền dùng tay đào. Vương Đại Lý ném cho tôi mấy miếng ngói: "Ngươi đừng dùng tay, coi chừng bị thương đấy."

Tôi thúc giục: "Mau đào đi!"

Chúng tôi đào nửa ngày, đột nhiên Vương Đại Lý hô to: "Dương tử, ta tìm được một cái hòm."

Tôi đi qua nhìn, quả nhiên trong lòng đất có một cái hòm gỗ long não, cả hai hợp sức kéo nó lên, mở ra. Mặc dù lúc đó trong hòm chỉ là mấy thứ đồ cổ xám ngắt, nhưng trong ký ức của tôi, nhớ lại vẫn là như thấy bảo bối sáng lòa.

Bên trong là tất cả số văn vật bị cướp trong vụ đại án số 6, tôi kích động đến mức không nói nên lời. Vương Đại Lý xốc lên một bộ áo ngọc, nói: "Mẹ ơi, đây chính là Kim Lũ Ngọc Y trong truyền

thuyết, có thể khiến thi thể trăm năm không hỏng, dệt toàn bằng vàng, chúng ta phát tài rồi!"

Tôi mắng: "Văn vật là tài sản quốc gia, ngươi đừng lộn xộn, làm hỏng là phải đi tù đấy."

Vương Đại Lý não nề thở dài: "Hóa ra bận rộn cả ngày trời, tìm ra văn vật lại phải trả cho chính phủ."

Tôi cười: "Văn vật là của quốc gia, nhưng công lao là của chúng ta."

Tôi lập tức gọi điện cho Tiểu Đào, bảo nàng phái người tới đón văn vật. Nàng cười nói: "Hảo tiểu tử, đi ra ngoài thực tập còn mang về cho tỷ cái đại công, tỷ biết báo đáp sao đây?"

Tôi nói: "Chẳng có yêu cầu gì, cứ trả ơn bằng tấm thân là được rồi."

Tiểu Đào cười lớn: "Lại học thói xấu rồi! Tôi lập tức gọi đội đặc nhiệm, phái ba xe bọc thép tới lĩnh văn vật, đồng thời đón hai vị công thần. Có điều chờ đón anh ở nhà không phải là tiệc mừng công đâu."

Tôi nghe ra ý tứ trong câu nói của nàng, hỏi: "Sap thế, lại có vụ án à?"

Nàng đáp: "Không phải đại án gì, nhưng tốt nhất anh vẫn nên tham gia, bởi vụ án này sẽ làm kinh động trái tim hàng vạn thiếu nữ."

Tôi cười hì hì: "Lại có oppa Hàn Quốc giết người?"

Nàng đáp: "Cũng gần như vậy, là oppa Trung Quốc. Anh đã nghe qua cái tên Dịch Tỳ chưa?"

Tôi nghĩ chỉ có người rừng mới không biết cái tên này. Hắn

chính là một hot boy trên mạng rất nổi tiếng mấy năm gần đây, có hơn 10 triệu fan hâm mộ, khắp đường phố đều là hình ảnh quảng cáo của hắn.

Tôi có nằm mơ cũng không nghĩ tới, một ngôi sao internet này lại dính tới một vụ án mạng, mà tôi phải tẩy oan cho hắn!

Chương 277: Đại minh tinh bị bắt

Tôi với Đại Lý ngồi xe bọc thép từ Võ Khúc về Nam Giang, trên đường đi tôi lướt weibo tìm tin tức, nửa tháng nay ở cái nơi khi ho cò gáy, có rất nhiều chuyện xảy ra mà tôi không biết.

Thời gian này, sự kiện nổi bật nhất trên mạng đó là hotboy Dịch Tỳ công khai chuyện tình cảm với một nữ diễn viên, làm tan nát con tim của hàng vạn thiếu nữ, những lời than vãn đầy rẫy trên các group, lượt follow một ngày của hắn giảm mất mấy triệu.

Có không ít cô gái đòi nhảy lầu, cắt cổ tay, thậm chí còn có đám Fan cuồng vào wall nữ diên viên kia để chửi bới, lăng mạ, gây chiến với Fan của cô ta.

Có nhà phân tích cho rằng, Dịch Tỳ làm như vậy chính là giẫm đạp lên tấm lòng của Fan hâm mộ, dù sao thì cái nghề thần tượng mạng xã hội này cũng là kẻ buôn bán giấc mơ. Lại có người khác bênh vực, cho rằng thần tượng cũng là con người, cũng phải có cuộc sống riêng, chẳng lẽ cứ chấp nhận làm người tình trong mộng của hàng triệu người nhưng chính mình lại cô đơn?

Tôi chưa bao giờ chú ý tới các ngôi sao trên mạng, tên của những tiểu thịt tươi mới nổi tôi chẳng biết cái nào, cho nên không có ý tưởng gì về việc này.

Nhưng bất ngờ là, vừa về tới cục, tôi chợt trông thấy bên ngoài cổng tụ tập rất đông người, hơn nửa trong số đó là phụ nữ, kêu gào, giơ bảng hiệu băng rôn viết : Dịch Tỳ vô tội, thả Dịch Tỳ ra. Dịch Tỳ ngồi tù ta đưa cơm, Dịch Tỳ tử hình ta nguyện quyên sinh. Đến cả tôi cũng há hốc mồm nửa ngày không ngậm lại được.

Lúc này, có một cuộc điện thoại gọi tới, là Tiểu Đào, nàng nói: "Tống Dương, bảo lái xe đừng đi vào bằng cửa chính, vòng cửa sau mà vào."

Tôi ngoái ra ngoài cửa xe, trông thấy Tiểu Đào đang đứng trên lầu ba vẫy tay, tò mò hỏi: "Chuyện này là sao?"

Nàng cười khổ: "Sáng nay tạm giữ Dịch Tỳ, đám Fan cuồng này liền chạy tới đây gây chuyện, vây hết chúng tôi ở bên trong. Chút nữa các anh vào mà gặp phóng viên thì đừng nói câu nào, cái đám quỷ này chỉ cần anh nói một câu chúng sẽ biên thành một bài viết xuyên tạc ngay được đấy."

Mất một thời gian chúng tôi mới tìm cách vào được trong cục, ở bên trong càng cảm nhận được sức mạnh của quần chúng, tiếng hô vang động nóc nhà. Vương Đại Lý kinh ngạc nói: "Fan nữ thật là đáng sợ..."

Tiểu Đào bước tới: "Mọi người vất vả rồi, vừa mới hoàn thành xong khóa thực tập đã dính phải chuyện này. Anh cũng thấy cục diện bây giờ đấy, vụ án này chỉ cần chúng ta mắc một sai lầm nhỏ, cũng sẽ gánh chịu búa rìu dư luận."

Tôi bất đắc dĩ thở dài: "Trước tiên nói sơ qua vụ án cho tôi nghe đi."

Hoàng Tiểu Đào nói, sự việc xảy ra vào tối hôm qua, Dịch Tỳ tới Nam Giang lưu diễn ca nhạc, buổi biểu diễn kéo dài từ 20h đến 22h. Khi Dịch Tỳ đi ra ngoài liền bị một đám phóng viên không mời mà tới vây chặt, hỏi han về việc công bố tình cảm. Dịch Tỳ biểu hiện đặc biệt cáu kỉnh, hiện trường mất kiểm soát một lúc, sau đó các vệ sĩ cố gắng kiểm soát trật tự, Dịch Tỳ âm thầm rời đi từ cửa sau không rõ tung tích.

Cả công ty môi giới và đơn vị tổ chức đều hốt hoảng, huy động tất cả lực lượng đi tìm Dịch Tỳ. Khoảng 23h đêm, hai gã phóng

viên trên đường trở về tòa soạn vô tình trông thấy Dịch Tỳ đang lái xe, bên ghế phụ có một người đàn ông lạ mặt.

Hai phóng viên liền đuổi theo, Dịch Tỳ muốn cắt đuôi nên chạy với tốc độ rất cao, kết quả đâm gãy lan can, lao xuống hồ nước nhân tạo của công viên.

Hai phóng viên trên bờ kêu cứu ầm ĩ, người ta nhảy xuống cứu được Dịch Tỳ, nhưng người đàn ông ngồi cùng xe với hắn đã chết. Lát sau cảnh sát tới trục vớt xe của Dịch Tỳ lên, ngoài ý muốn phát hiện trên xe có hai xác chết, một của người đàn ông lạ mặt bên ghế phụ, trong cốp sau còn có một thi thể nam giới bị cháy đen, không thể nhận dạng.

Đối mặt với những câu hỏi của cảnh sát, Dịch Tỳ ngoan cố không chịu hợp tác, cộng thêm việc quần chúng ngăn cản, cảnh sát đã không bắt giữ hắn ngay lúc đó.

Sáng nay Tiểu Đào mang theo lệnh khám xét, đến khách sạn mà Dịch Tỳ ở. Hiện trường mặc dù đã bị quét dọn qua, nhưng cảnh sát vẫn tìm được vết máu và dấu vết thiêu hủy. Thời gian tử vong của thi thể dự đoán vào khoảng buổi trưa hôm qua, trong khoảng thời gian đó, không có bất cứ ai có thể chứng minh Dịch Tỳ ngoại phạm.

Hơn nữa còn có một công nhân vệ sinh trông thấy một người đàn ông đeo kính râm, bịt khẩu trang đi vào phòng của Dịch Tỳ, tới giờ chưa thấy ra, bước đầu dự đoán hắn là nạn nhân, liền tạm giữ Dịch Tỳ.

Nói xong, Tiểu Đào hỏi: "Giờ đi gặp Dịch Tỳ trước hay xem xét thi thể trước?"

Tôi cười: "Người sống không đáng tin, cứ đi gặp người chết trước đi."

Chúng tôi tới phòng giữ xác, trông thấy có hai thi thể đặt song song trên bàn sắt, là thi thể người đàn ông ngồi ở ghế phụ, cùng với thi thể cháy đen.

Tôi xem xét thi thể chết đuối trước, nạn nhân chừng 40 tuổi, thi ban mờ nhạt, da thịt trắng bệch, hai mắt trợn ngược, có bọt máu nhỏ đọng trong mũi và miệng. Tôi dùng tay ấn vào bụng phát hiện dạ dày đọng rất nhiều nước, hoàn toàn phù hợp với đặc điểm của người chết đuối.

Nạn nhân có vẻ làm công việc bàn giấy, bởi tay không có vết chai, da thịt và tóc được chăm sóc khá tốt, quần áo cũng thuộc dạng lịch sự.

Tôi lục soát quần áo nạn nhân mấy lần, tìm được một ví tiền và chùm chìa khóa trong túi. Ví không có nhiều tiền, nhưng lại có một xấp dày vé giảm giá của trung tâm xông hơi massage. Vương Đại Lý la lên: "Mẹ ơi, đại thúc này ăn chơi quá."

Tôi cười nói: "Ngươi thích à, cho ngươi đấy."

Vương Đại Lý liếc nhìn Tiểu Đào một cái: "Không phải ta sĩ diện, nhưng ảnh hưởng hình tượng quá."

Tôi nói: "Như vậy có thể thấy, nạn nhân tám chín phần là F.A " Tôi giơ tay nạn nhân lên nhìn, không có vết hằn của nhẫn cưới, sau đó quay qua nói với Tiểu Đào: "Trên người hắn không có điện thoại di động, người của các cô đã mò vớt chưa?"

Hoàng Tiểu Đào giải thích: "Không có cách nào mò được, hồ nhân tạo này là hồ nước đọng, mấy chục năm nay không nạo vét, dưới đáy là lớp bùn dày cả mấy chục phân, phải hút hết nước hồ mới có thể tìm được."

Tôi dùng thính cốt mộc nghe ngực nạn nhân, ngoài lá gan có hơi cứng, còn lại không có gì đáng chú ý. Tôi định bỏ qua, nhưng

lại cảm thấy không yên tâm, chuyển thính cốt mộc xuống phần bụng nghe ngóng.

Theo tiếng gõ của tôi, chợt phát hiện hình như trong dạ dày nạn nhân có thứ gì đó, vội bảo Đại Lý: "Đại Lý, mang xô đến đây."

Vương Đại Lý vội mang cái xô sắt đến, tôi lật thi thể lại, đầu dốc ra ngoài cạnh bàn, cuộn khăn tắm đỡ dưới ngực sau đó luồn tay vào bụng ấn mạnh.

Đẩy một hồi, có cảm giác rõ ràng thứ trong dạ dày đang di chuyển ngược theo thực quản, sau đó tôi bóp miệng thi thể, dùng tay vỗ nhẹ vào gáy, một đống nước lớn từ trong miệng thi thể chảy ồ ra.

Vương Đại Lý nhổ nước bọt: "Dương tử, giờ ngươi điêu luyện như nhân viên trong nhà tắm hơi vậy."

Tôi mắng: "Đừng có nói nhảm, cầm cái đèn pin tới soi trong xô xem có thứ gì không."

Tiểu Đào liền bật đèn flash của điện thoại, chiếu xuống bãi nước trong xô, phát hiện bên trong có bùn cát lắng đọng, cùng với thức ăn mà nạn nhân ăn trước khi chết, chúng tôi cứ thế quan sát cho tới khi thi thể không ói ra gì nữa mới thôi.

Tôi hoài nghi chống cằm: "Không đúng, rõ ràng ta nghe thấy trong dạ dày nạn nhân có thứ gì đó cơ mà."

Hoàng Tiểu Đào hỏi: "Liệu có bị kẹt ở cổ họng không?"

Những lời này nhắc nhở, tôi vội ngồi xổm xuống, bóp miệng nạn nhân quan sát bên trong, Đại Lý nhìn thấy cảnh kinh tởm này không chịu được, quay mặt đi.

Quả nhiên trong cổ họng có thứ gì đó, tôi dùng nhíp gắp ra, là một mảnh giấy bị vo tròn, loáng thoáng có thể thấy trên giấy có

ghi ngày tháng năm, là một tài liệu được in ra.

Chương 278: Nụ hôn của thần chết

Tài liệu này không có dấu hiệu bị a xít dạ dày ăn mòn, hẳn là trước khi xảy ra chuyện, nạn nhân vội vàng nuốt xuống, nhưng đã bị ngấm nước, nếu dùng lực mở ra sẽ bị rách nát, cho nên không thể đọc nội dung bên trong.

Hoàng Tiểu Đào suy tư: "Chuyện xảy ra đột ngột, tại sao nạn nhân lại nuốt tờ giấy này trong lúc nguy cấp, chẳng lẽ đây là một tài liệu quan trọng?"

Tôi hỏi: "Có thể khôi phục như cũ không?"

Tiểu Đàu cau mày: "Phải đến trung tâm giám định vật chứng, mất mấy ngày."

Tôi tìm một túi vật chứng, bỏ cuộn giấy vào rồi bảo Đại Lý mang đi, trung tâm giám định nằm ngay trong tòa nhà màu trắng bên cạnh cục cảnh sát.

Sau đó tôi kiểm tra tiếp tới thi thể bị đốt cháy. Nạn nhân khoảng 30 tuổi, mặc dù đã bị cháy hết nhưng vẫn có thể nhìn ra, khi còn sống người này rất chú trọng tới vẻ bề ngoài. Móng tay cắt gọn gàng, body săn chắc, cơ bắp đều đặn bụng sáu múi, hẳn là khi còn sống luyện tập rất chăm chỉ.

Tôi đẩy miệng nạn nhân lên quán sát trong miệng và mũi không có bụi tro, điều này chứng tỏ là bị đốt sau khi chết, toàn thân đã cháy sạch khô đét, quần áo cũng dính vào cơ thể. Tôi ngửi thử, phát hiện có mùi xăng, sau đó dùng thính cốt mộc nghe ngóng. Tiểu Đào hỏi tôi có phát hiện gì không, tôi nói: "Xem ra

hung thủ có thâm cừu đại hận với nạn nhân, ngực bị đâm 16 nhát, nội tạng nát hết."

Tiểu Đào kinh ngạc: "Nhiều thế cơ à?"

Tôi dùng nhíp tách miệng vết thương ra, tay xoay xoay thính cốt mộc nói: "Nhưng thủ pháp của hung thủ không chuyên nghiệp, hắn cầm xuôi chuôi dao, nếu như sát thủ chuyên nghiệp sẽ cầm ngược, ngón tay cái đè vào đầu cán dao, như vậy lực đâm sẽ mạnh nhất."

Đốt xác là cách thủ tiêu bằng chứng tốt nhất, vân tay, lông tóc của hung thủ đều không còn. Tôi cẩn thận tìm manh mối, phát hiện trên môi nạn nhân có gì đó bất thường, nhìn đi nhìn lại nửa ngày, nói: "Hình như trên môi có vết cắn."

Hoàng Tiểu Đào lại gần hỏi: "Ở đâu?"

Tôi dùng nhíp chỉ cho nàng nhìn, trên phần môi dưới có một vết cắn, giống như là hung thủ dùng sức cắn nạn nhân, không,...là hôn!

Đây là một cái hôn vô cùng mâu thuẫn trong tình cảm, tôi có thể tưởng tượng ra tình cảnh lúc đó. Hoàng Tiểu Đào la lên: "Tốt quá rồi, đợi lát nữa bảo Tiểu Chu lấy mẫu khuôn răng, mang đi so sánh với nha sĩ, có điều nạn nhân là nam, chẳng lẽ nam lại hôn nam?"

Tôi cười: "Cô không phải là Fan của Dịch Tỳ đấy chứ?"

Hoàng Tiểu Đào lắc đầu: "Không, sao anh lại hỏi thế?"

Tôi hạ thấp giọng, thần bí nói: "Sợ cô đánh, tôi có nghe mấy người đồn Dịch Tỳ là gay."

Tiểu Đào lập tức trợn tròn mắt: "Có chuyện như vậy ư?"

Tôi nói: "Nhìn là biết cô không mấy khi để ý tới động tĩnh của giới giải trí, đã mấy lần tin đồn này xuất hiện, nhưng lần nào công ty quản lý của Dịch Tỳ cũng nhảy vào để xua tan tin đồn, cho nên xu hướng tình dục của Dịch Tỳ cho đến nay vẫn là ẩn số."

Hoàng Tiểu Đào gật đầu: "Hotboy này có vẻ yểu điệu, lần đầu gặp tôi đã có cảm giác này."

Vụ mưu sát này có vẻ liên quan tới ái tình. Tôi chợt nghĩ tới một chuyện, lập tức kiểm tra vùng kín của nạn nhân, thật không ngờ, hoặc có lẽ đúng như tôi dự đoán, của quý của nạn nhân đã biến mất.

Tôi bảo Tiểu Đào mang cồn tới, thấm ướt chỗ đó, nhẹ nhàng giở phần quần áo bên ngoài lên, lúc trông thấy bên dưới, Tiểu Đào hít sâu một hơi.

Của quý của nạn nhân bị đứt tận gốc, có vết cắn rõ ràng, tôi kiểm tra bên ngoài vết thương xác nhận là bị cắn sau khi chết. Khóe miệng của Tiểu Đào giật giật, nói: "Xem ra hung thủ đối với nạn nhân là yêu quá hóa hận, giết nạn nhân còn chưa đủ, phải cắn đứt của quý của nạn nhân mới hả giận."

Tôi nói: "Tôi từng đọc qua một vụ án, hung thủ là người đồng tính, hắn tự cắt của quý của mình, nhét vào hậu môn của nạn nhân, điều này cho thấy nạn nhân và hung thủ đã từng có quan hệ tình dục."

Tiểu Đào trầm ngâm: "Chuyện này nếu công bố ra ngoài, tuyệt đối sẽ là một quả bom hạt nhân ném vào giới giải trí."

Tôi nhìn thi thể trước mắt, ngẩn người một lúc, nói: "Chúng ta đều đang bị ấn tượng ban đầu giữ vai trò chủ đạo, chúng ta không thể cứ khăng khăng khẳng định hung thủ là Dịch Tỳ, tôi còn đang nghĩ liệu vụ án này có liên quan tới phụ nữ hay không đây?"

Hoàng Tiểu Đào hỏi: "Phụ nữ sẽ làm ra chuyện điên cuồng như vậy sao?"

Tôi đáp: "Cô rất lý trí, nhưng không có nghĩa phụ nữ nào cũng như vậy, rất có thể có phụ nữ làm ra chuyện này."

Hoàng Tiểu Đào cười: "Anh thấy tôi sống theo lý trí, nhưng tôi lại thấy tôi sống theo con tim, có lẽ sau này tôi phải phóng khoáng hơn chút mới được."

Tôi cười cười tiếp tục kiểm tra cái xác. Sau khi làm xong một loạt kiểm tra thông thường, tôi đột nhiên kêu lên một tiếng, Tiểu Đào hiếu kỳ hỏi: "Lại có phát hiện gì à?"

Tôi vỗ tay một cái: "Mẹ ơi, mâu thuẫn lớn như vậy mà tôi lại không nhìn thấy."

Tiểu Đào nôn nóng quá mức: "Cái gì, cái gì?"

Quần áo nạn nhân không hề bị hư hại, nhất là phần dưới, dây thắt lưng rất chỉnh tề, vụ án này mang cảm xúc cá nhân rất mạnh. Chẳng lẽ hung thủ phát tiết nỗi hận bằng cách cực đoan này, sau đó lại giúp nạn nhân mặc quần áo? Điều này có thể sao?

Với kinh nghiệm của tôi, một mâu thuẫn khó giải thích trong vụ án, thường sẽ là mấu chốt giải quyết vụ án đó.

Công việc khám nghiệm tử thi tạm thời kết thúc Tiểu Đào gọi Tiểu Chu vào lấy mẫu khuôn răng. Hai chúng tôi ra khỏi phòng giữ xác thì gặp một đám người đi tới, đi đầu là một người đàn ông trung niên, tóc vuốt gọn gàng, đeo kính trắng, khí chất nho nhã.

Tôi đang nghĩ đây là giám đốc công ty quản lý Dịch Tỳ thì Tiểu Đào nhỏ giọng nói với tôi: "Đây là phó cục trưởng Trịnh."

Tôn Lão Hổ lên tỉnh công tác, cho nên tạm thời cục cảnh sát do phó cục trưởng điều hành. Cục phó đích thân xuống tận đây, cho

thấy tầm quan trọng của vụ án này. Cục phó Trịnh đi tới trước mặt, bắt tay tôi nói: "Ngươi chính là Tống thần thám đúng không? Ngưỡng mộ đại danh đã lâu."

Tôi liên tục đáp: "Không dám không dám, xin hỏi Trịnh cục phó xuống đây có việc gì?"

Trịnh cục phó nói: "Vụ án này dư luận xã hội đặc biệt quan tâm, cho nên cấp trên bảo ta tới đôn đốc, tiến triển tới đâu rồi?"

Hoàng Tiểu Đào đơn giản thuật qua một chút, nói bây giờ chuẩn bị đi thẩm vấn nghi phạm. Cục phó nói: "Các ngươi không cần cảm thấy áp lực, kể cả hắn là ngôi sao thì ở trong này cũng chỉ là một nghi phạm bình thường. Đám phóng viên bên ngoài cứ để ta lo, các ngươi tập trung phá án là được."

Đoàn chúng tôi tới phòng khẩu cung, Vương Đại Lý cũng tới, trông thấy nhiều người như vậy thì nem nép.

Qua tấm kính, tôi bên trong phòng khẩu cung có hai người, một là Dịch Tỳ, đội mũ, đeo kính râm, gương mặt của hắn còn đẹp hơn so với trên mạng, làn da nhẵn mịn không tạp chất, có thể nói là 360° không góc chết. Một người khác mặc âu phục, đội tóc giả, là luật sư của Dịch Tỳ.

Vương Đại Lý kích động, cứ đòi lát nữa sẽ xin chữ ký của Dịch Tỳ, tôi lườm hắn một cái: "Ngươi có phải Fan của hắn đâu?"

Vương Đại Lý la lên: "Có phải Fan hay không đâu quan trọng, ngươi nhìn thấy Lưu Đức Hoa thì có kích động không? Chỉ xin một chữ ký chẳng phải rất bình thường sao?"

Tiểu Đào hắng giọng nói: "Chúng ta có ba quy định: Không xin chữ ký, không nói hâm mộ nghi phạm, không nói chuyện phiếm."

Tôi gật đầu: "Cô yên tâm, trong mắt tôi hắn còn chẳng thể so sánh với Đường sư phụ, giảng viên Lý đâu."

Chương 279: Tên luật sư giảo hoạt

Tôi với Tiểu Đào đi vào phòng khẩu cung, đối mặt với một ngôi sao cả triệu người hâm mộ ở khoảng cách gần như vậy, tôi cũng không khỏi hơi kích động, nhưng bên ngoài có cả đống người đang nhìn, tôi vẫn phải tỏ ra bình thản.

Dịch Tỳ nói bằng giọng HongKong: "Hoàng tiểu thư, cà phê của các ngươi khó uống quá, chẳng lẽ ở đây không có loại nào tốt hơn sao? Nghi phạm thì cũng là người cơ mà."

Hoàng Tiểu Đào ngồi xuống nói: "Dịch tiên sinh, cà phê ngươi uống cũng chính là cà phê chúng ta uống, không tin ngươi tới phòng nghỉ ngơi thử xem."

Dịch Tỳ đẩy cái ly ra, dựa người vào ghế nói: "Bao giờ thì các ngươi thả ta ra? Các ngươi bắt ta vào đây, báo hại ta lỡ mất hết chương trình ngày hôm nay, doanh thu tổn thất cả ba triệu, ai bồi thường cho ta?"

Tôi nghĩ trong lòng, mẹ nó quá phách lối, thậm chí định đập bàn quát hắn một câu, nhưng nhìn luật sư ngồi cạnh hắn không phải là đèn cạn dầu, đành nhịn.

Hoàng Tiểu Đào khoanh tay, nói: "Chúng ta nói về vụ án trước đã."

Dịch Tỳ liếc mắt sang luật sư, hắn hắng giọng nói: "Điều cần hỏi đã hỏi, còn gì muốn nói nữa, thân chủ của ta công việc bừa bộn, xin các ngươi nói vắn tắt, đừng lãng phí thời gian đôi bên."

Hoàng Tiểu Đào cười lạnh: "Nếu dịch tiên sinh bận như vậy thì để chúng ta gọi cho chiếc xe, chứ cái chuyện nhỏ như giết người thì có quan trọng gì."

Nhất thời tên luật sư không kịp phản ứng, buột miệng: "Không cần, chúng ta có xe rồi." Sau đó mới ý thức được Tiểu Đào đang nói đểu, vội lườm nàng, nói: "Hoàng tiểu thư, xin cô đừng nói chuyện kiểu bỡn cợt như vậy, đây không phải thái độ cần có của một cảnh sát nhân dân."

Hoàng Tiểu Đào nói: "Vậy nhờ ngươi chỉ bảo một chút, cảnh sát nhân dân cần có thái độ gì?"

Tôi thấy nếu cứ cãi nhau như vậy có đến sang năm cũng chưa lấy được khẩu cung, liền đập bàn một cái, nghiêm mặt nói: "Chúng ta đến không phải để gặp ngươi. Nghi phạm Dịch mỗ, thi thể trong xe ngươi có quen biết không?"

Nghe câu này, mặt Dịch Tỳ có vẻ khó chịu, tên luật sư trả lời thay: "Chuyện này chúng ta đã bàn bạc, ta là luật sư tuyên bố, thân chủ của ta hoàn toàn không quen biết người chết."

Hoàng Tiểu Đào cười lạnh: "Nói chuyện phải dựa trên chứng cứ. Chúng ta đã điều tra, chiếc roll royce kia chỉ hai người có chìa khóa, một là ngươi, hai là người đại diện. Lúc đó đại diện của ngươi đang lên kế hoạch với đạo diễn, không ở cùng ngươi. Cho nên cốp xe chỉ có ngươi mới mở được, chúng ta đã tìm thấy lượng lớn dấu vân tay của ngươi trong cốp sau. Công nhân vệ sinh của khách sạn còn khai hôm qua khoảng 12h trưa, ngươi ở trong phòng một mình, có một người lạ mặt tới phòng ngươi, ngươi giải thích thế nào đây?"

Dịch Tỳ khẽ cau mày. Tên luật sư vội đỡ lời: "Đây chẳng qua là lời nói một phía của tên công nhân vệ sinh. Tầng lớp hạ đẳng như cô ta, để có tí dính dáng tới người nổi tiếng thì cái gì chẳng bịa ra được."

Dịch Tỳ đeo kính đen, không quan sát được ánh mắt của hắn, còn tên luật sư thì từ đầu tới cuối dùng vẻ mặt của kẻ chơi poker khiến động u chi đồng hoàn toàn không có đất dụng võ.

Tôi cả giận nói: "Ý ngươi là, bởi vì thân phận hèn mọn nến nói chuyện không thể tin, còn các ngươi cao quý thì nói gì cũng là sự thật? Theo ta được biết thì giới showbiz mới là nơi đầy rẫy dối trá chứ?"

Luật sư hơi nhíu mày: "Tiên sinh, xin hãy thảo luận vào vấn đề chính và đừng công kích thân chủ tôi."

Thật ra là tôi cố ý chọc giận hai người bọn họ, nhưng họ lại hoàn toàn chẳng động tâm. Luật sư nói: "Các ngươi chẳng có bằng chứng nào để chứng minh cho lời khai của nhân viên vệ sinh, ít nhất các ngươi cũng phải có camera an ninh của khách sạn."

Như đã đề cập trong báo cáo điều tra, camera của khách sạn không thu được gì, tên luật sư hẳn đã nắm được điểm yếu này. Hoàng Tiểu Đào tức giận cắn môi dưới, tôi lại đột nhiên ý thức được một chuyện, đó là làm sao tên luật sư biết được điều này?

Tôi hỏi: "Tại sao ngươi biết chúng ta không có camera theo dõi?"

Luật sư bình thản đáp: "Chuyện này chúng ta không có nghĩa vụ trả lời."

Nhưng lúc hắn nói mấy câu này, Dịch Tỳ lại có vẻ căng thẳng, tay mân mê vải quần, ắt hẳn trong này có điều gì mờ ám.

Nhưng có điều vấn đề này đã lâm vào ngõ cụt, chẳng có cách nào hỏi tiếp, tôi đánh đổi chủ đề: "Người đàn ông chết đuối trên xe hôm qua là ai?"

Dịch Tỳ thẳng lưng lên định nói rồi lại thôi, sau đó quay sang thì thầm với luật sư. Tiểu Đào định vỗ bàn để ngăn họ lại, nhưng

tôi ra hiệu cho nàng ngồi im, bởi mình đang dùng điện thoại di động đặt dưới gầm bàn ghi âm, lát nữa sẽ nhờ bên kỹ thuật phân tích âm thanh xem chúng nói gì.

Luật sư giải thích: "Người chết là bạn bình thường của Dịch tiên sinh, tối qua hai người lái xe đi dạo, kết quả bị một đám phóng viên đuổi theo, cái chết của hắn hoàn toàn là trách nhiệm của đám phóng viên."

Tôi châm chọc: "Đi dạo mà lại mang theo một xác chết trên xe, giải thích là đi ra ngoài tiêu hủy thi thể có phải hợp lý hơn không?"

Luật sư lạnh lùng nói: "Xin đừng dùng lời chủ quan để mớm cung."

Tôi nói: "Vậy ý ngươi là, hai người đi dạo, sau đó không biết từ đâu xuất hiện một xác chết, đúng không?"

Luật sư vô liêm sỉ đáp: "Đúng, cái này là có người muốn hãm hại bọn họ."

Hoàng Tiểu Đào gõ gõ bàn: "Người chết đuối tên gì? Dù sao hắn cũng phải có một cái tên chứ?"

Luật sư đáp: "Chuyện này không liên quan tới vụ án."

Tiểu Đào nói: "Ngươi nghĩ giấu giếm như vậy có ý nghĩa sao? Nghĩ cảnh sát chúng ta không điều tra được hắn là ai?"

Hai người lại tiếp tục chụm đầu thì thầm, lát sau luật sư lên tiếng: "Hắn tên là Ngô Tú Tài, nghề nghiệp là người đại diện, nhưng không hợp tác với Dịch tiên sinh."

Hoàng Tiểu Đào hỏi: "Làm sao biết?"

Luật sư trả lời: "Ta đã nói chỉ là bạn bình thường, thân chủ ta làm nghề này sẽ tiếp xúc với rất nhiều người."

Hoàng Tiểu Đào nói: "Chúng ta..."

Tôi lập tức cướp lời: "Chúng ta không tìm thấy điện thoại trên người hắn, xin hỏi lúc đó hắn có liên lạc với ai không?"

Vấn đề này tôi chỉ tùy tiện hỏi, luật sư lại nghiêm túc nói qua loa lấy lệ. Hoàng Tiểu Đào không hiểu, liếc tôi một cái, tôi biết nàng định nói tài liệu lấy được trong dạ dày nạn nhân, nhưng tôi nghĩ trước mắt chưa nên tung lá bài tẩy này ra thì hơn.

Tôi mơ hồ cảm thấy, đằng sau sự phòng bị của hai tên này chắc chắn có bí mật gì đó, phải moi được nó ra mới cạy được miệng Dịch Tỳ.

Hỏi tiếp mấy vấn đề, luật sư luôn trả lời một cách sắc xảo, gột sạch tội lỗi của Dịch Tỳ, cuối cùng tôi thấy luật sư này là kẻ sẽ giúp thân chủ thoát tội bằng bất cứ giá nào, có hỏi nữa cũng chỉ tốn thời gian, liền ra hiệu cho Tiểu Đào.

Tiểu Đào nhỏ giọng: "Thả?"

Tôi gật đầu nói: "Không xuống nước, đám Fan cuồng sẽ đốt cục cảnh sát đấy."

Tiểu Đào thở dài một tiếng: "Cảm ơn nhị vị đã hợp tác, giờ ta sẽ dẫn hai người đi làm thủ tục tại ngoại chờ xét xử. Vui lòng không rời khỏi Nam Giang trong quá trình điều tra."

Luật sư đáp: "Chúng ta sẽ cố gắng hết sức phối hợp."

Tiểu Đào nghiêm nghị: "Không phải là cố gắng phối hợp, mà là phải phối hợp!"

Ra khỏi phòng khẩu cung, Dịch Tỳ kiêu căng vênh mặt đi giữa đám cảnh sát, Vương Đại Lý cứ nhìn hắn chằm chằm, tôi liều mạng ra hiệu cho hắn đừng có chạy tới xin chữ ký.

Dịch Tỳ ra bên ngoài, đám Fan hâm mộ vui mừng hô to. Đám Fan này cũng rất có tổ chức, không bổ nhào vào hỏi han mà tự dẹp ra một con đường, đồng thời hô: "Dịch Tỳ cố lên, chúng tôi tin anh!"

Dịch Tỳ làm động tác hôn gió về phía Fan, có một Fan nữ xúc động quá mà té xỉu. Khi các phóng viên vây quanh, đã có một chiếc xe tới đón hắn đi. Trông thấy cảnh này, Vương Đại Lý cảm khái nói: "Thật quá khí phái. Dương tử, hay ngươi cũng đi theo con đường làm thần tượng mạng đi."

Tôi khinh thường nói: "Dựa vào thực lực kiếm ăn, ta đáng tự hào rồi!"

Chương 280: Trả đòn

Sau khi Dịch Tỳ đi khỏi, đám phóng viên mất mục tiêu liền chạy lại phía chúng tôi, Tiểu Đào liều mạng xua tay: "Mau rút lui, mau rút lui."

Đám phóng viên chẳng quan tâm đây là đâu, bất kể ngăn cản, cứ lao vào trong cục như hổ tìm dê. Đúng lúc này cục phó Trịnh đứng ra ngắn trước mặt họ, cười nói: "Các vị phóng viên truyền thông, ta là cục phó Trịnh, đích thân giám sát vụ án này. Tối nay ta sẽ cho mở một cuộc họp báo, lúc đó sẽ trả lời từng vấn đề của các vị."

Khẩu khí của cục phó vừa khách sáo vừa lịch sự, đám phóng viên cũng biết điều mà lui ra.

Hoàng Tiểu Đào gọi mấy suất cơm, cảnh sát vừa ăn vừa thảo luận vụ án. Do tính chất vụ án, phải tranh thủ từng giây từng phút, Tiểu Đào phái người đi điều tra mấy thứ. Đầu tiên là xem xung quanh khách sạn, có camera giám sát không, thứ hai là đi điều tra danh tính nạn nhân, còn thêm việc đi lấy mẫu khuôn răng của Dịch Tỳ.

Cảnh sát mỗi người nhận nhiệm vụ của mình rời đi, Tiểu Đào nói với tôi: "Tống Dương, các anh mới đi thực tập về, hay là quay về trường nghỉ ngơi trước đi, sáng mai có gì tôi lại thông báo."

Tôi nói: "Không cần vội, tôi muốn xem camera giám sát đã."

Hoàng Tiểu Đào nói: "Có khi anh sẽ thất vọng, trên đó chẳng có gì cả."

Tôi cười: "Nhìn một chút cũng đâu có sao."

Ba người chúng tôi tới tổ kỹ thuật, mở video lên xem, đúng là chẳng quay được thứ gì. Tôi trầm ngâm: "Chẳng lẽ nhân viên vệ sinh nói dối thật sao?"

Hoàng Tiểu Đào chọc ghẹo: "Mặc dù tôi không có Sharingan của Naruto giống anh, nhưng bằng kinh nghiệm phá án lâu năm của mình, tôi nghĩ cô ta không nói dối."

Tôi ngạc nhiên: "Ai nói với cô mắt tôi gọi là sharingan?"

Hoàng Tiểu Đào chỉ chỉ Vương Đại Lý, hắn xấu hổ vùi đầu tiếp tục ăn cơm, hóa ra hắn nói linh tinh với Tiểu Đào, khinh nàng không biết đọc truyện tranh.

Tôi tua lại video một lần nữa, Hoàng Tiểu Đào nói: "Có gì mà phải xem lại?"

Video giám sát chẳng có gì thú vị, chỉ có hình không có tiếng nhưng tôi xem rất say sưa. Vương Đại Lý có phần buồn ngủ, đột nhiên hai mắt sáng lên, chỉ một cô gái nói: "Dáng đẹp quá!"

Đó là một cô gái mặc đồ đỏ, ngực nở mông cong, đôi chân dài trắng nõn, bờ môi đỏ mọng quyến rũ nóng bỏng. Hoàng Tiểu Đào cốc đầu hắn một cái: "Chú ý cái linh tinh gì vậy, sao ngươi chẳng học Tống Dương kìa, người ta vừa bình tĩnh vừa ổn định."

Kết quả là tôi bán đứng Tiểu Đào, cứ xem đi xem lại đoạn video có cô gái này. Nàng hỏi: "Có phát hiện gì à?"

Vương Đại Lý lớn tiếng la: "Tiểu Đào tỷ tỷ, tỷ đang phân biệt đối xử à? Tống Dương xem mỹ nữ thì gọi là tìm manh mối, tôi xem mỹ nữ thì nói là thô tục?"

Tôi nói: "Cô ta là một gái làng chơi!"

Hai người đồng thanh: "Vậy mà cũng nhìn ra?"

Tôi vội la lên: "Ban nãy xấp thẻ giảm giá phòng xông hơi massage tìm được trên người nạn nhân đâu?"

Hoàng Tiểu Đào nói không biết đâu mất rồi, lúc này Vương Đại Lý mới xấu hổ, từ từ móc trong túi ra: "Ta chỉ định mang về trêu đám bạn học, đừng nghĩ gì cả."

Tôi giật lấy mấy tấm phiếu quảng cáo giảm giá đó, lần lượt giở xem, trong đó có cô gái trên video, bởi cái nốt ruồi duyên rất dễ nhận ra.

Hoàng Tiểu Đào hít sâu một hơi: "Quá trùng hợp đi, chẳng lẽ nạn nhân chết đuối có quan hệ đặc biết với Dịch Tỳ, hắn cũng từng ở khách sạn này?"

Tôi nói: "Điều này rất khó xác nhận. Thứ tôi để ý là cái khác cơ. Liệu có thể cho gọi cô gái này tới hỏi xem cô ấy tới khách sạn làm việc hôm nào không?"

Vương Đại Lý hào hứng: "Đi ngay bây giờ ư?"

Tiểu Đào lườm hắn một cái: "Chẳng phải trên giấy có số điện thoại sao? Gọi điện là được rồi."

Nàng gọi điện thoại, không nói mình là cảnh sát mà nói là thay mặt ông chủ tìm một tiểu thư. Nói xa nói xôi một lúc thì cũng hỏi được cô gái kia mang mã số 13, cũng chính là người hôm kia đã tới khách sạn làm việc.

Cúp điện thoại, Tiểu Đào quay qua nói với tôi: "Tôi thật là quá bội phục, Tống Dương sao anh lại nghĩ đến chi tiết này?"

Tôi nói: "Nhân viên vệ sinh và camera giám sát ắt sẽ có một bên nói dối, cho nên tôi muốn kiểm chứng ngày tháng trên video một chút."

Vương Đại Lý vẫn chưa hiểu: "Hai người đang nói gì vậy?"

Tôi giải thích cho hắn, đoạn video chúng ta xem không phải là hôm qua mà là hôm kia, hắn chỉ màn hình nói: "Trên video còn có ngày tháng, cũng là giả sao?"

Tôi nói: "Theo ta được biết thì có một kỹ thuật làm được chuyện này, chèn một video khác lên video gốc, ngày tháng thì do máy tính tự điều chỉnh, cụ thể thế nào có lẽ Lão Yêu sẽ biết."

Nhắc tới Lão Yêu, tôi liền gọi điện cho hắn, nửa tháng không liên lạc, điện thoại vừa kết nối là một tràng hỏi han bỉ ổi, tôi phải rất vất vả đối phó, sau đó hỏi hắn có thể khôi phục video bị ghi đè không.

Lão Yêu giải thích một đoạn lý thuyết, ý nói là hủy đi thì được chứ không thể khôi phục video bị đè, nhưng hắn có thể xem xét xem có bản sao lưu trên ổ cứng hay không.

Tôi thấy chuyện này có thể làm sau, hiện giờ đã nắm được có người ngụy tạo chứng cứ, đối với việc phá án mà nói là đủ rồi, không cần phải đánh rắn động cỏ thêm.

Đại Lý nói: "Dịch Tỳ là một ngôi sao lớn, đi đến đâu cũng là tâm điểm chú ý, hắn lại còn có thời gian làm chuyện treo đầu dê bán thịt chó này ư?"

Tôi nói: "Cũng không nhất thiết là hắn phải làm, đứng sau mỗi một ngôi sao đều là lợi ích của một tập đoàn, ta nghĩ do chúng làm. Đặt mình vào vị trí của họ, dĩ nhiên họ không muốn một cái cây hái ra tiền bị ngồi tù, cho nên phải giúp hắn rũ bỏ hoàn toàn trách nhiệm."

Vương Đại Lý cả kinh: "Vậy ngươi kết luận, người là do Dịch Tỳ giết?"

Hiện giờ tôi cũng chưa biết trả lời hắn thế nào cho phải. Đành cùng hắn trở về trường. Vào phòng tôi ngồi xem tất cả tư liệu liên

quan tới Dịch Tỳ tới khuya. Sáng hôm sau, tôi bị tiếng chuông điện thoại đánh thức, là Tiểu Đào gọi. Nàng la lên: "Tống Dương, mau nhìn weibo!"

Tôi mở weibo ra xem, thì ra tối qua Dịch Tỳ đăng một stt, nói hắn đang phải phối hợp điều tra một vụ án ở Nam Giang, trong quá trình điều tra có một nữ cảnh sát họ Hoàng và một nam cảnh sát họ Tống đã làm nhục mình, đe dọa đánh đập, bên dưới kèm theo một bức ảnh cánh tay bị trầy xước, chú thích là Tống cảnh sát đẩy hắn vào tường làm bị thương.

Stt này nhận được cả trăm triệu lượt bình luận, bài viết của Dịch Tỳ đã gây ra làn sóng căm phẫn, đám Fan hâm mộ đòi trả thù tôi và Tiểu Đào.

Tôi sững sờ một hồi mới gọi điện lại cho Tiểu Đào: "Đây rõ ràng là giả tạo vô căn cứ."

Nàng thở dài một tiếng: "Cư dân mạng không cần chứng cứ, Dịch Tỳ có một đội ngũ PR chuyên nghiệp và hàng triệu người hâm mộ, đám thủy quân này mỗi người chỉ nhổ bãi nước bọt thôi cũng đủ nhấn chìm chúng tôi rồi."

Điều nàng nói rất đúng, thời đại internet này muốn bôi nhọ một người là rất dễ dàng, đám thủy quân kia điều khiển dư luận cứ như hô phong hoán vũ. Ví dụ như vụ 'Bố tôi là Lý Cương', người tài xế gây tai nạn lúc đó thực sự đã hét lên: "Mau gọi cảnh sát, tôi không chạy, bố tôi là Lý Cương!". Nhưng sau đó anh ta bị các phóng viên tách ra khỏi bối cảnh, và bịa ra một vụ án oan sai trên internet, mọi người đều phẫn nộ chửi bới đám con ông cháu cha, nhưng chẳng một ai đi tìm hiểu sự thật.

Tôi giận tới mức chỉ muốn ném điện thoại đi, Tiểu Đào nói: "Tống Dương, bọn chúng đã trả đòn, chứng tỏ chúng chột dạ."

Tôi đáp: "Đúng vậy, hơn nữa chúng sẽ để lộ mục đích thật sự

của mình sau hậu trường."

Hoàng Tiểu Đào suy nghĩ một lúc rồi nói: "Sức mạnh của internet rất đáng sợ, tôi chỉ e anh bị trả thù, hay là chuyển tới nhà tôi ở đi."

Chương 281: Binh bất yếm trá

Tôi đồng ý, lập tức thu dọn đồ đạc, Vương Đại Lý hỏi tôi đi đâu, tôi bảo hắn nhìn weibo xem.

Xem xong, Đại Lý tức giận mắng: "Tên Dịch Tỳ này sao lại đổi trắng thay đen, ấn tượng của ta với hắn đã tan tành rồi. Không được, ta phải đăng weibo thay ngươi cải chính."

Tôi xua tay lia lịa: "Đừng làm bừa, động vào đám bạo dân trên mạng rất đáng sợ, cẩn thận cả ngươi cũng bị liên lụy đấy."

Vương Đại Lý vỗ ngực nói: "Ta không thể trơ mắt nhìn huynh đệ bị hàm oan như vậy được, có bị trả thù ta cũng không quan tâm."

Tôi cười nói: "Đa tạ tấm lòng, nhưng cả hai chúng ta không thể cùng rơi vào một hố, phải có một người bên ngoài để phối hợp, đúng chứ?"

Đi ra cửa mà tôi cứ nơm nớp, chỉ sợ sẽ bị một đám Fan dùng băng rôn biểu ngữ vây chặt. Đến cả tài xế taxi cũng nói: "Chà chà, tư cách của cảnh sát bây giờ thật thấp, nếu không phải là một ngôi sao, có lẽ đã bị ép cung, vĩnh viễn không ra được ánh sáng. Phải rồi, sáng sớm hai ngươi tới cục cảnh sát làm gì?"

Toàn thân tôi toát mồ hôi lạnh, đang chưa biết trả lời thế nào thì Đại Lý nhanh trí: "Chúng ta là Fan của Dịch Tỳ, tới cục để đòi công bằng cho hắn."

Tài xế giơ ngón tay cái lên nói: "Không sợ cường quyền, hay lắm! Hy vọng tên tiểu thịt tươi này sớm được minh oan."

Thông qua phản ứng của tài xế tôi thấy, stt trên Weibo đã thành công biến Dịch Tỳ từ nghi phạm thành người bị hại. Sau đó tôi lướt weibo một vòng, phát hiện tất cả các page lớn đều ủng hộ Dịch Tỳ, thoáng cái lượt follow đã tăng thêm mấy triệu.

Tới cục, hôm nay không có đám Fan nào chặn cửa, Tiểu Đào nói: "Cục phó vừa gọi điện bảo chúng ta đừng có hành động gì vội, lát nữa ông ấy muốn nói chuyện với chúng ta."

"Nói chuyện?" tôi có một dự cảm không tốt lắm.

Vương Đại Lý đang lướt weibo, nói: "Dương tử, có người mạo danh ngươi."

Tôi mở điện thoại ra xem, có một kẻ lấy tên là Tống cảnh quan thị cục Nam Giang comment: "Đừng tưởng rằng ngươi là ngôi sao thì được đối xử đặc biệt, tội phạm trong tay ta không ai dám cứu, nếu như ngươi còn nói láo, cẩn thận ta chỉnh chết ngươi."

Phía dưới cũng có mấy comment tương tự, tỏ ý tôi muốn đánh người. Luôn có những kẻ nhàn rỗi như vậy, chỉ cần thấy vụ nào hot liền lập tức nhảy vào đổ dầu vào lửa. Những kẻ chỉ sợ thế giới không loạn thế này nên lôi ra xử bắn.

Tôi nói: "Đừng xem, chỉ chuốc thêm bực."

Tiểu Đào nói: "Tôi có gọi bánh bao hấp với canh thịt, ăn sáng đi đã."

Vừa ăn cơm vừa nghiên cứu đối sách, ai cũng thấy bất bình thay cho chúng tôi, nói loại thủ đoạn này thật hèn hạ, một ngôi sao lại không có đạo đức như vậy.

Ý kiến của mọi người là mau đính chính tin đồn, Tiểu Đào nói như vậy càng không có sức thuyết phục, bởi mọi người đều tin vào tin đồn đó, hơn nữa Dịch Tỳ là ngôi sao, phía sau có hậu thuẫn rất lớn.

Tôi buồn buồn nhai bánh bao, Tiểu Đào gọi mấy tiếng tôi mới trả lời. Cho rằng tôi đang buồn bã, tôi liền giải thích: "Không phải, tôi đang suy nghĩ mấy chuyện. Phải rồi, hỏi Lão Yêu xem có cách nào không?"

Tôi gọi điện cho Lão Yêu. Điện thoại vừa kết nối, đầu dây bên kia đã nói một tràng: "Tiểu Tống Tống, sao ngươi có thể đánh người chứ? Có phải là thấy người ta đẹp trai hơn mình thì ganh tỵ không? Hôm nay cả đám người chạy tới hỏi ta ngươi có phải Tống cảnh quan không, ta đều không trả lời, có phải ta rất trung thành không?"

Tôi cười khổ nói: "Vậy mà ngươi cũng tin? Tất cả là do hắn bịa đặt ra, chúng ta một ngón tay cũng chẳng động tới hắn. Phải rồi, ngươi có cao chiêu gì không?"

Lão Yêu đáp: "Loại chuyện này càng tô càng đen, trừ khi chính bọn chúng đứng ra cải chính tin đồn."

Tôi nói: "Điều này có thể sao? Thế khác nào tự vả vào miệng mình?"

Lão Yêu cười một tiếng: "Vậy nếu ta nắm được điểm yếu của hắn thì sao? Giờ ta sẽ đào cả gia phả nhà hắn lên, khả năng phải thuê một số người, chi phí tính sao?"

Hoàng Tiểu Đào chen một câu: "Tiền ta chi trả."

Lão Yêu cười ha hả: "Chỉ có Tiểu Đào tỷ tỷ là hào sảng, ha ha chờ tin tốt của ta."

Lúc này một tay cảnh sát đi vào nói: "Hoàng đội, Tống cố vấn, Cục phó chờ hai người trong phòng làm việc."

Tôi với Tiểu Đào nhìn nhau đứng dậy, chuẩn bị đi thì Đại Lý dặn dò: "Dương tử, ngươi ngàn vạn lần chớ cãi nhau với người ta."

Chúng tôi vào phòng của cục phó, ông ta rót hai ly trà nóng sau đó khách khí nói, sáng nay có thấy một số tin không hay lắm về chúng tôi, phía cảnh sát sắp bị giới truyền thông đánh sụp.

Cân nhắc tới ảnh hưởng của dư luận, ông ta đề nghị chúng tôi rút khỏi vụ án.

Mặc dù tôi sớm biết ông ta sẽ nói như vậy nhưng nghe trực tiếp, lòng tôi vẫn thấy lạnh. Hoàng Tiểu Đào đứng dậy la lên: "Cây ngay không sợ chết đứng, chúng tôi không làm gì trái với lương tâm, sao lại phải chủ động thối lui? Như vậy chẳng phải càng bị người ta nắm đằng chuôi sao?"

Cục phó ra hiệu cho nàng ngồi xuống, đứng dậy đóng cửa, sau đó quay lại nói: "Tiểu Đào, cô bình tĩnh chút đã, thực ra ta có mấy chuyện muốn chia sẻ."

Chúng tôi kinh ngạc nhìn cục phó, ông ta nói tối qua cuộc họp báo kéo dài tới 22h, sau đó người đại diện của Dịch Tỳ tìm tới, mới ông ta đi ăn. Trong bữa cơm bọn chúng ba lần nhắc tới tên tôi, trong sáng ngoài tối ám chỉ rằng muốn tôi rút lui khỏi vụ án. Sau đó việc còn đặc sắc hơn.

Mấy nhân viên phục vụ bàn đột nhiên đi ra ngoài, một cô gái xinh đẹp ăn mặc hở hang đi vào, là một ngôi sao hạng 2, tiến tới rót rượu cho cục phó. Lúc rót rượu cô ta cứ cố ý dùng ngực đụng chạm, còn dùng ánh mắt quyến rũ nói: "Trịnh cục phó công việc thật vất vả, thật may tôi có học qua một lớp đấm bóp. Hay là chúng ta thuê một phòng, tôi giúp Trịnh cục phó thư giãn gân cốt?"

Nói tới đây, cục phó cười lớn: "Ta lăn lộn đã nhiều năm như vậy, đương nhiên biết đó là ý gì, liền cự tuyệt. Cho một ngôi sao hạng 2 tới ngủ cùng, chuyện hối lộ này tiền cũng không mua được, hơn nữa còn rất tế nhị."

Hoàng Tiểu Đào kinh ngạc: "Chúng có ý đồ mua chuộc cả ông?"

Cục phó Trịnh gật đầu: "Đúng, lần này chúng ta đã gặp phải kình địch. Trong lúc các ngươi điều tra chúng chúng cũng điều tra các ngươi, hơn nữa còn rất nhanh nhạy. Bọn chúng không muốn vụ án rơi vào tay hai vị thần thám. Sau khi ta từ chối nhận hối lộ, mới có việc sáng nay xảy ra."

Hoàng Tiểu Đào nói: "Vậy mà ông còn định rút hết chúng tôi ra, há chẳng phải là làm chúng toại nguyện? Sớm biết như vậy sao ông không hoan lạc một đêm với sao nữ kia đi, chúng tôi cũng đỡ bị cả triệu người chửi rủa."

Cục phó từ tốn nói: "Rút lui chỉ là bề ngoài thôi..."

Chúng tôi nghe được ý tứ trong câu nói của cục phó, Tiểu Đào mừng rỡ: "Như vậy chúng tôi vẫn được điều tra ngầm?"

Trịnh cục phó gật đầu: "Binh pháp có câu hư hư thực thực, thực mà hư, hư mà lại thực, đánh trận bất từ thủ đoạn."

Hoàng Tiểu Đào cau mày: "Trịnh cục phó, ông lại bắt đầu văn chương, nói lời hiện đại được không?"

Trịnh cục phó nói: "Đối phương đã lộ rõ chân tướng, ta nghĩ vụ này ngoài hai ngươi thì không ai điều tra ra được. Ta sẽ điều một đội đặc nhiệm hình sự từ trên cục xuống hỗ trợ hai người, các ngươi có toàn quyền sai bảo, điều động nhân sự. Ngược lại, ta sẽ tạm đình chỉ chức vụ của các ngươi bên ngoài."

Hoàng Tiểu Đào đứng lên, cung kính hành lễ: "Cảm tạ ngài đã ủng hộ."

Tôi không phải cảnh sát, nhưng cũng chân thành hành lễ với ông ta: "Trước giờ tôi cứ nghĩ ông chỉ là một cục phó bình thường. Bây giờ tôi mới thấy ông rất có tài, rất xứng với huy hiệu trên mũ của cảnh sát nhân dân!"

Trịnh cục phó cười: "Được Tống thần thám khen ngợi, là vinh

dự của ta!"

Ông ta cho chúng tôi một phương thức liên lạc, chúng tôi tới văn phòng chi nhánh báo cáo, sau đó rời đi. Trước khi đi, cục phó còn dặn dò: "Giờ các ngươi đã bị đình chỉ công tác, thái độ nên thận trọng một chút."

Chương 282: Bí mật trong đoạn ghi âm

Biết Hoàng Tiểu Đào bị đình chỉ, không ít thành viên của tổ chuyên án rất bực tức, còn đòi đi tìm cục phó hỏi cho rõ, vất vả lắm mới trấn an lại được.

Bởi vì lần này là hành động tuyệt mật, cho nên cũng không thể nói cho Vương Đại Lý, hơn nữa cũng không được nghiệm thi nên tôi bảo hắn về trường trước đi. Thời gian này tôi tới nhà Tiểu Đào ở, tránh đầu sóng ngọn gió.

Vương Đại Lý thương cảm nói: "Đúng là lòng người hiểm ác, xã hội phức tạp, xảy ra chuyện một cái là đổ hết trách nhiệm lên đầu hai người. Thôi ngươi tới nhà Tiểu Đào tỷ tỷ cùng nhau giải sầu đi, nhớ dùng các biện pháp bảo vệ đấy."

Tôi mắng: "Cút cm ngươi đi!"

Tổ chuyên án được cục phó phái một cảnh sát tới tiếp quản, tôi với Tiểu Đào 'ảo não' rời đi, nhưng thực tế là tới văn phòng quận Đào Nguyên. Trên đường đi, tôi nói: "Trịnh cục phó, người này rất có tinh thần trượng nghĩa, rất giống Hầu Lượng Bình trong phim "Danh nghĩa nhân dân", tôi cảm thấy ông ấy là một lãnh đạo rất tốt."

Hoàng Tiểu Đào nói: "Từ hồi sinh viên ông ta đã có thành tích cao trong ngành tư pháp, sau đó từ một công tố viên chuyển sang làm cảnh sát, tiêu chuẩn kim cương lão ngũ, có không ít nữ hình sự độc thân yêu thầm đâu."

Tôi hỏi: "Trong đó có cả cô à?"

Tiểu Đào lén liếc tôi một cái: "Sao thế? Ghen à?"

Mặt tôi đỏ lựng, liên tục chối, Tiểu Đào lại nói: "Mặc dù tôi không yêu thầm ông ta, nhưng nếu như ông ta theo đuổi tôi, rất có thể tôi sẽ động tâm."

Tôi biết nàng cố ý, nhưng trong tim vẫn thấy nhói, liền lấy hết dũng khí nắm tay nàng, nàng nói: "Đừng lộn xộn, đang lái xe đây này, đụng chết người bây giờ."

Vừa tới phân cục, đã thấy một đám Fan đang vây ngoài cổng hô to: "Cảnh sát đánh người đâu rồi, cút ra đây!"

Chúng tôi đều kinh ngạc, tin tức của đám Fan cuồng cũng quá bén nhạy đi, chúng tôi còn chưa tới mà đã biết trước rồi. Sau đó một cảnh sát đi ra nói: "Các ngươi tìm lộn chỗ rồi, ở đây không có ai họ Tống, còn làm loạn nữa ta bắt tạm giam hết đấy."

Hóa ra là một đám Fan đến lộn chỗ thật, làm tôi sợ toát mồ hôi. Đợi bọn họ đi hết, tôi mới xuống xe, đi tới. Cảnh sát kia hỏi: "Hai người là Hoàng cảnh quan và Tống cố vấn?"

Hoàng Tiểu Đào nói phải, cảnh sát kia gật đầu: "Cục phó thông báo rồi. Tôi đã chọn một nhóm người, chờ hai vị tới chỉ huy."

Anh ta đi trước dẫn đường, lần đầu xuống phân cục, không ít cảnh sát viên thì thầm bảo nhau: "Đây chính là Tống thần thám trong truyền thuyết sao?" "Đội trưởng Hoàng thật xinh đẹp!" "Hai người họ là một đôi sao?"

Tôi đỏ bừng mặt, Tiểu Đào đột nhiên đứng lại, nói với đám cảnh sát: "Hay là các ngươi đổi nghề sang làm chuyên gia săn ảnh đi."

Đám cảnh sát nhất thời ngượng ngùng, trở lại công việc của mình. Cảnh sát dẫn đường giơ ngón tay cái: "Quả nhiên Hoàng Đội trưởng là một nữ trung hào kiệt, danh bất hư truyền."

Hắn dẫn chúng tôi tới phòng họp, lần lượt giới thiệu các thành viên trong tổ chuyên án, tôi chẳng nhớ hết tên. Bọn họ nghe nói được hợp tác phá án với thị cục, nhất là với hai chúng tôi, ai cũng tỏ ra đặc biệt sốt sắng.

Bây giờ thân phận hai chúng tôi tương đối nhạy cảm, không tiện ló mặt, cho nên chỉ ngồi đây chỉ huy. Hoàng Tiểu Đào phân công mấy nhiệm vụ, sau đó mọi người đi hết. Tôi hỏi: "Hai ta cũng không thể nhàn rỗi, có muốn làm gì đó không?"

"Làm gì đó?" Tiểu Đào cười bí hiểm: "Phương diện nào?"

Tôi suýt nữa thì hộc máu: "Nữ trung hào kiệt, cô có cần phải phóng khoáng như vậy không? Ý tôi là xem có manh mối gì thì phân tích cơ mà."

Hoàng Tiểu Đào tỉnh bơ nói: "Thì ý tôi cũng là vậy, anh nghĩ đi đâu thế? Đám nam sinh đúng là đầu óc đen tối."

Nàng đơn giản là một ác nhân mà!

Do chúng tôi đã bị đình chỉ công tác, nên không thể liên lạc về thị cục, chỉ có thể tự điều tra từ đâu. Quá trình chờ đợi rất buồn chán, cả hai liền lướt internet, xem sức mạnh weibo biến mình thành nhân vật phản diện ra sao.

Hoàng Tiểu Đào bị nói là con gái của một vị chủ tịch nào đó, leo lên bằng quan hệ và sắc đẹp, có kẻ còn thề danh dự rằng cán bộ thị cục đều đã ngủ với Tiểu Đào, nàng còn là vợ bé của Tôn Lão Hổ.

Còn về phần tôi, không biết tên khốn kiếp nào đã đoán rằng tôi có lai lịch xấu xa, từng được tuyên trắng án trong vụ giết người, chính là vụ Lý giảng viên. Còn nữa, hắn nói cuộc sống tôi trụy lạc, là một trai bao cho phú bà, trong trường chỉ cần thấy ai ngứa mắt liền gọi anh em xã hội Quang trọc tới dạy dỗ.

Trông thấy những tin này, tôi chẳng tức giận chút nào, mà chỉ thấy buồn cười, hai chúng tôi đang so xem ai bị bôi đen nhiều hơn.

Bên kia, Lão Yêu đã bắt đầu phản kích, đủ loại tin đồn, moi cả quá khứ Dịch Tỳ ngủ với nữ sinh hại người ta phải phá thai, rồi thì dùng chất kích thích bị tạm giữ. Lão Yêu còn đào ra được mấy tin đồn thời trung học của Dịch Tỳ, nào là thành tích học vô cùng bết bát, hút thuốc, đánh nhau, bắt nạt bạn học, cái nào cũng phô trương lên, trái ngược hẳn với bản profile đẹp đẽ mà người quản lý tạo ra cho hắn.

Mặc dù sự xuất hiện của Lão Yêu cũng thu hút được một số ý kiến trái chiều, nhưng so với đám Fan cả triệu người của Dịch Tỳ cũng chỉ như muối bỏ biển, căn bản không làm nên chuyện gì.

Tôi nói: "Xem ra sau này ra ngoài tôi cũng phải đeo kính đen, có vệ sĩ hộ tống."

Hoàng Tiểu Đào nói: "Qua chuyện lần này tôi đã có cách nhìn khác về những tin tức trên internet. Xem ra có rất nhiều tin tức đã bị tẩy trắng thay đen, phục vụ lợi ích cho một hoặc một nhóm người."

Tôi thở dài: "Đúng vậy, sau việc này quả là mở mang tầm mắt."

Buổi chiều, các cảnh sát đi điều tra lục tục trở về. Họ tra được một số tin tức: Nạn nhân chết đuối Ngô Tú Tài cũng thuộc công ty chủ quản của Dịch Tỳ, hắn đại diện cho Maike. Chu, nghe nói là một ca sĩ. Nhưng chúng tôi chưa từng nghe qua, tìm kiếm trên baidu cũng không có.

Nhưng có điều là, tài khoản ngân hàng của Maike.Chu, thẻ an sinh xã hội, xe riêng, bất động sản và một khối tài sản lớn cho thấy hắn phải là một ngôi sao nổi danh trong giới showbiz, chẳng lẽ hắn hoạt động ở nước ngoài?

Ngoài ra, gần đây Ngô Tú Tài có mua một phần đất mộ, chính là vào hôm vụ án xảy ra. Hắn khai trong tờ đơn mua là để di dời phần mộ của cha mình. Hiển nhiên Ngô Tú Tài không phải người ở đây, mộ của cha hắn cũng ở nơi khác, tôi không nghĩ rằng cần phải đặc biệt điều tra.

Ở gần khách sạn tìm được thêm một nhân chứng là chủ quán cà phê. Hắn khai đêm vụ án phát sinh, có thấy một người dùng ống nhòm quan sát từ phía khách sạn, nhưng vì trời quá tối, thêm nữa người kia mặc đồ đen, nên không nhìn rõ tướng mạo. Nhưng chủ quán cà phê đoán đó là một phụ nữ, bởi đôi tay nhỏ nhắn, trắng nõn.

Còn có một manh mối quan trọng khác, đó là bệnh án nha khoa của Dịch Tỳ. Lần này tổ chức đứng sau Dịch Tỳ lại thể hiện sức mạnh của mình, chạy tới mua chuộc nha sĩ trước khi cảnh sát đến, đánh tráo bệnh án. Do bác sĩ lần đầu làm chuyện này, có rất nhiều sơ hở nên đã bị cảnh sát đoán được, nhưng bệnh án của Dịch Tỳ thì đã bị tiêu hủy.

Nghe tới đó, tôi trầm ngâm: "Bọn chúng lại chủ động tiêu hủy bệnh án nha khoa, trong này tuyệt đối có vấn đề! Phải đến tám chín phần mười là dấu răng đó do Dịch Tỳ lưu lại."

Một cảnh sát hỏi: "Có thể trực tiếp tìm hắn để lấy mẫu răng không?"

Hoàng Tiểu Đào đáp: "Chuyện này rất khó, hắn đã có tính cảnh giác cao như vậy, chắc chắn không để chúng ta đắc thủ."

Mọi người đều thở dài, manh mối gần trong gang tấc, mà cứ như thế đứt đoạn sao?

Trời đã không còn sớm, Tiểu Đào bảo mọi người về nghỉ ngơi, ngày mai lại tiếp tục điều tra. Tôi theo thói quen định trở về trường, nàng cười nói: "Đi đâu? Về cho Fan Dịch Tỳ đánh hỏng

người à?"

Tôi đột nhiên nhớ ra: "Tệ hại, túi quần áo tôi còn để ở cục."

Hoàng Tiểu Đào nhìn đồng hồ: "Giờ cũng là thời gian tan sở, chúng ta về đó lấy đi, không ai phát hiện đâu."

Chúng tôi quay về thị cục, đang lên phòng đột nhiên tiểu Chu ở phía sau tôi nói: "Tống ca, đoạn ghi âm hôm qua ngươi đưa ta đã phân tích được rồi."

Hoàng Tiểu Đào hỏi: "Ngươi không biết chúng ta đã bị đình chỉ sao?"

Tiểu Chu gật đầu một cái: "Biết, mọi người hôm nay cũng đều bất bình. Có muốn nghe đoạn ghi âm không, ta nghĩ có manh mối."

Tôi nghĩ nghe một chút cũng chẳng sao, liền cùng Tiểu Đào qua phòng kỹ thuật. Những câu thì thầm của Dịch Tỳ hôm qua đã được khôi phục, hắn nói là: "Không nên để cho cảnh sát biết ta chính là Mike.Chu."

Chương 283: Không thích đặt tên, tự ae đặt

Tôi nghe đi nghe lại đoạn thu âm ba lần liền, chắc chắn không hề nghe nhầm chữ nào, lúc này mới thở dài: "Thì ra Mike. Chu là tên giả của Dịch Tỳ, bảo sao người này giàu có như vậy mà lại không có danh tiếng gì."

Tiểu Chu nói: "Tống ca, cái này thì anh nói sai, Dịch Tỳ mới là nghệ danh, còn Mike.Chu là tên thật."

Hoàng Tiểu Đào nói: "Mọi người không cảm thấy kỳ quặc sao, một nghệ sĩ lại có tới hai người đại diện?"

Tiểu Chu nói: "Khả năng không chỉ có hai người đâu, đứng sau Dịch Tỳ có cả một tập đoàn, chính họ đã biến hai người thành tội đồ."

Lúc đó tôi cũng không hề nghĩ tới, cái tên này chính là mấu chốt của vụ án.

Hoàng Tiểu Đào gật đầu: "Cám ơn đã giúp chúng ta tiết kiệm kha khá thời gian."

Tôi trầm ngâm: "Nếu có thể lấy được khuôn răng của Dịch Tỳ, tất cả nghi vấn sẽ sáng tỏ, vấn đề là phải đi đâu mới lấy được."

Tiểu Chu nói chờ chút, sau đó mở điện thoại di động ra, tìm tới một bản thông báo buổi tiệc từ thiện, đưa cho chúng tôi xem. Thì ra tối mai Dịch Tỳ sẽ tham gia một bữa tiệc từ thiện, nếu lịch trình không có gì thay đổi.

Trong bữa tiệc sẽ phải ăn đồ ăn, chúng tôi có cơ hội lấy mẫu khuôn răng. Đây là một thủ đoạn không đứng đắn lắm, nhưng đối phương đã bất nhân, chúng tôi cũng chẳng cần câu nệ.

Tôi hỏi: "Tiểu Chu, sao ngươi biết lịch trình của hắn, chẳng lẽ ngươi là một Fan ruột?"

Hắn ấp úng thừa nhận, nói là cùng trong nhóm Fan với bạn gái, Tiểu Đào chọc: "Không ngờ đấy, ngươi mà cũng có bạn gái."

Tôi nói: "Thứ lỗi cho ta hỏi một câu, tuyệt đối không có ý kì thị, Dịch Tỳ là gay à?"

Tiểu Chu đáp: "Nghe nói là vậy, nhưng bên phía chủ quản cứ một mực chối, cộng đồng mạng cũng chia thành hai phe, một bên nói dù Dịch Tỳ là gay vẫn thích hắn, bên còn lại thì nhất nhất khẳng định Dịch Tỳ không thích đàn ông. Thực ra theo ta nghĩ, xu hướng tình dục là chuyện riêng của mỗi người, có gì đáng tranh cãi đâu."

Tôi nói: "Thật khó mà phân biệt. Nhưng hắn lại công khai chuyện tình cảm, là chuyện gì xảy ra?"

Tiểu Chu giải thích: "Theo ý kiến vụng về của ta, thì là hắn muốn chui gầm chạn. Nữ diễn viên kia nghe nói gia thế rất vững chắc, lũng đoạn một nửa giới điện ảnh và truyền hình. Dù là Fan nhưng lời ta nói ra rất có thể bị đánh, các ngươi cũng biết Dịch Tỳ này tài năng ca hát không tốt, diễn xuất cũng không ổn, toàn dựa vào nhan sắc để kiếm cơm. Chắc hắn cũng ý thức được điều này cho nên muốn tìm chỗ dựa vững chắc trong tương lai."

Tôi kinh ngạc nói: "Phân tích rõ ràng như vậy, ngươi là Fan thật hay Fan giả đấy?"

Tiểu Chu cười: "Fan đi đường thích tham gia náo nhiệt."

Chúng tôi cáo biệt tiểu Chu, sau khi đi Tiểu Đào liền gọi điện

về phân cục, phái người theo dõi Dịch Tỳ, nếu hắn tham gia tiệc từ thiện, chúng tôi sẽ tìm cách hành động.

Về tới nhà Tiểu Đào, vừa vào cửa, nàng vô tư cởi bỏ áo con, ném xuống ghế sofa, sau đó nhìn tôi, cười nói: "Quên mất có anh ở đây, bình thường tôi quen vậy rồi."

Trông thấy đôi gò bồng đảo ẩn hiện dưới lớp áo sơ mi mỏng của nàng, mặt tôi nhất thời đỏ bừng, vội quay đi chỗ khác.

Tiểu Đào xoa xoa bả vai nói: "Vất vả cả ngày, vai mỏi muốn chết."

Tôi nói: "Ngồi xuống đi, tôi xoa bóp cho."

Tôi ngồi xuống ghế sofa, Tiểu Đào dựa vào để tôi xoa bóp, thi thoảng nàng rên nhè nhẹ, tỏ ra thoải mái. Trong phòng không bật đèn, sự đụng chạm cơ thể liền làm thằng nhỏ của tôi phản ứng, theo bản năng khép chân lại một chút, chỉ sợ lộ ra chuyện xấu hổ.

Hoàng Tiểu Đào nhắm mắt lại nói: "Đã lâu không được tan ca đúng giờ, chúng ta làm chuyện đó đi."

Tôi căng thẳng: "Làm cái gì?"

Nàng lật người lại, ánh mắt quyến rũ, dùng ngón tay vê vê cằm tôi: "Anh muốn cái kia thật à?"

Bầu không khí lúc đó mập mờ tới cực điểm, tôi ấp úng nói: "Làm luôn bây giờ?"

Hoàng Tiểu Đào nói: "Bây giờ làm sườn xào chua ngọt chẳng phải là hợp lý sao? Nguyên liệu tôi mua sẵn rồi, để lâu sẽ mất ngon."

Nói xong nàng nhảy xuống khỏi ghế, tâm trạng của tôi cứ như ngồi trên cáp treo, thay đổi liên tục. Nàng đi thẳng vào phòng ngủ,

tôi hỏi: "Bếp nhà cô đây à?"

Nàng thò đầu ra cười hì hì: "Ngu si, tôi vào thay quần áo."

Hai chúng tôi xuống bếp, cùng nhau làm sườn xào chua ngọt. Hai con người với tài nghệ nấu ăn thuộc tầm cặn bã, luống cuống tay chân nửa ngày mới vất vả làm được một đĩa, chỉ cần ăn được thôi đã là đủ rồi.

Ăn tối xong, cả hai ngồi sofa xem TV, trên Tv chiếu cái mẹ gì tôi hoàn toàn chẳng biết, bởi bên cạnh Tiểu Đào mặc một bồ đồ ngủ hai dây bằng tơ tằm, từng đường nét cơ thể hiện ra dưới tấm vải, một mùi thơm quyến rũ cứ xộc vào mũi tôi.

Có vẻ mệt mỏi, nàng thì thào nói: "Mỗi ngày chỉ cần được tan ca đúng giờ, ăn một bữa cơm, ngồi xem Tv đã là hạnh phúc lắm rồi."

Tôi nói: "Nếu công việc tan ca đúng giờ, cô lại không hứng thú, có thể trách ai được."

Nằng chợt ngồi bật dậy: "Chỉ anh hiểu tôi. Phải rồi, sau khi tốt nghiệp anh có dự định gì không?"

Tôi đáp: "Thì đang tìm phòng xông hơi massage nào thiếu nhân viên đây."

Nàng cười đấm tôi một cái: "Nói chuyện nghiêm túc. Nếu không tìm được việc thì tỷ bao nuôi ngươi. Tỷ cũng chẳng yêu cầu gì quá đáng, chỉ cần giúp tỷ quét dọn nhà, nấu cơm, trải giường chiếu là đủ."

Tôi nói: "Vương Đại Lý rủ tôi cùng buôn bán, tôi nghĩ hay là thử lăn lộn một chút, xem có thể tìm thấy hướng đi riêng cho mình không."

Hoàng Tiểu Đào cười: "Thật không ngờ anh cũng có hoài bão

đấy nhỉ."

Vừa nói nàng vừa ghé sát dần vào tôi, gần tới mức nghe được tiếng thở của nhau. Tôi nhất thời cảm giác máu trong người nóng lên, tim đập loạn thình thịch. Nhưng không như những lần trước, lần này tôi quyết đoán nắm lấy hai vai nàng, từ từ tiến lại...

Nhưng đột nhiên tiếng chuông điện thoại làm xé tan bầu không khí này, Tiểu Đào vươn người ra bàn cầm điện thoại lên nghe. Từ góc độ của tôi có thể nhìn rõ bầu ngực của nàng qua làn áo ngủ mỏng manh. Tiểu Đào lại cứ giữ nguyên tư thế như vậy mà nghe hết cuộc điện thoại.

Tôi hỏi: "Sao vậy?"

Tiểu Đào la lên: "Tiểu Chu nhớ nhầm ngày tháng, buổi tiệc từ thiện diễn ra tối nay, mau đi thôi."

Tôi tỏ ra thất vọng não nề, Tiểu Đào cười: "Thật không may mắn."

Nhưng ngọn lửa trong người tôi đã bị nhóm lên, làm sao tắt ngay được, Tiểu Đào vừa đứng dậy, tôi đột nhiên ôm lấy nàng, đặt lên môi một nụ hôn. Trước giờ tôi chưa hôn ai, chẳng biết làm sao cho phải, chỉ như môi chạm môi mà thôi.

Nhưng Tiểu Đào thì có vẻ rất kinh nghiệm, lưỡi nàng tách môi tôi ra, luồn vào trong, ướt át, hai mắt lim dim. Theo bản năng, tay tôi đặt lên bầu ngực nàng, xoa bóp. Tiểu Đào rũ nhẹ cánh tay, dây áo lỏng lẻo liền tụt xuống, tay tôi tham lam sờ nắn cặp tuyết lê căng mọng, mát rượi. Nàng khẽ rên, choàng hẳn lên người tôi, cặp mông căng tròn đè lên thằng nhỏ khiến toàn thân tôi như nổ tung, bàn tay tham lam bắt đầu mò vào... (Xin lỗi tác giả, xin lỗi toàn thể bạn đọc, đoạn vừa rồi là e bịa ra, nguyên tác chỉ đến phần môi chạm môi thôi ạ😂😂😂).

Sau khi tách ra, cả hai người mặt đều đỏ như gấc chín. Có điều ánh mắt của Tiểu Đào lại vô cùng dịu dàng, nàng động tình tiến lại gần nhưng đột nhiên nói: "Không được, không kịp, mau lên đường thôi!"

Nàng vào phòng thay quần áo, lúc ra đã trở lại là hình ảnh một nữ cảnh sát hình sự oai nghiêm. Tôi thì vẫn lâng lâng, cảm giác nụ hôn vừa rồi cứ như một giấc mơ, đi xuống cầu thang mà bàn chân cứ nhẹ bẫng.

Sau khi lên xe, Tiểu Đào lại bấm điện thoại nói chuyện, trong lúc nói chuyện cứ đưa tay qua sờ mó eo tôi. Tôi nhột không chịu được cười hỏi: "Cô làm gì vậy?"

Nàng vẫn nói chuyện điện thoại: "Tìm một bộ âu phục cỡ XL, chúng ta tới lấy luôn."

Cúp máy, nàng giải thích: "Chúng ta ăn mặc thế này mà dự tiệc quyên góp thì không ổn, tôi vừa gọi nhà may chuẩn bị cho hai bộ lễ phục có sẵn, cha tôi là khách quen của tiệm này, cho nên rất dễ nói chuyện."

Tôi khen: "Cô đúng là biết lắm chiêu!"

Chương 284: Trà trộn vào tiệc quyên góp

Chúng tôi tới tiệm may lễ phục lấy quần áo, thay luôn ở đó. Tôi mặc một bộ vest tuxedo, đi giầy đen, lần đầu mặc lễ phục kiểu này thấy hơi gượng gạo. Tiểu Đào thì diện một chiếc váy tiên cá, lộ 3/4 lưng, nàng xoay một vòng hỏi tôi có đẹp không.

Tôi nói: "Rất đẹp, có thể cho tôi thắc mắc một vấn đề được không, kiểu váy hở lưng thế này, làm sao mặc áo con mà không lộ?"

Tiểu Đào nói: "Hơ, anh cũng biết học hỏi đấy, có biết loại áo lót Nude Bra không?"

"Ý là..." mặt tôi đỏ lên, thì ra phía dưới mấy bộ váy này không có mặc áo con, các ngôi sao chỉ dùng miếng đệm nhũ hoa.

Quần áo này cũng không phải mua, mà là đi thuê, bởi tiệm may này rất có tiếng tăm, chỉ nhận đặt may theo yêu cầu, đây thực ra là mượn quần áo của người ta để mặc qua đêm.

Sau đó chúng tôi tới buổi tiệc, nhân viên gác cửa lần lượt kiểm tra thiếp mời, tôi hỏi Tiểu Đào làm sao đây, nàng nhỏ giọng nói: "Ưỡn ngực, ngẩng cao đầu, khoác tay tôi."

Cả hai bước tới cửa, nhân viên yêu cầu trình thiếp mời, Tiểu Đào nói: "Xin lỗi, thiếp mời để quên ở khách sạn, nếu ngươi nhất định phải kiểm tra, ta có thể quay về lấy, nhưng nếu trễ hẹn của ta với Dịch tiên sinh thì trách nhiệm thuộc về ngươi."

Người nhân viên vẫn giữ vững quan điểm kiểm tra thiếp mời,

nói là vì vấn đề an toàn. Tiểu Đào nói: "Hoàng Vận Hồng, cha ta từng có làm ăn với công ty các ngươi, nếu không tin thì cứ gọi Vương quản lý ra gặp mặt."

Nghe thấy cái tên này, nhân viên gác cửa lập tức cung kính cho đi. Tôi rất hiếm khi được thấy phong cách này của Tiểu Đào, dáng vẻ lạnh lùng kiêu ngạo của nàng thật là mê đắm người ta, nhỏ giọng khen một câu.

Hoàng Tiểu Đào cười khổ: "Thực ra tôi cũng khá thích mang cái tên cha mình ra dọa người."

Bữa tiệc được tổ chức trong một trang viên nhỏ với phong cách Đông Tây kết hợp, nhưng khách ra vào đều là người nổi tiếng. Có một nam ca sĩ khá quen mặt đang hát trên sân khấu, phía trước là thùng quyên góp.

Chúng tôi xem qua lịch biểu diễn, không có tên Dịch Tỳ, đẳng cấp ngôi sao lớn như hắn tham gia với tư cách khách quý.

Đi một vòng, chúng tôi phát hiện ra Dịch Tỳ. Đây là dịp đặc biệt nên trông hắn khác hẳn với lúc ngồi trong cục, mặc một bộ vest thời thượng, tay cầm ly rượu đang nói chuyện với mấy đạo diễn nổi tiếng.

Công ty quản lý mà Dịch Tỳ trực thuộc chỉ xếp vào top 20 trong nước, hắn lại là ngôi sao số 1 ở đó, cho nên cứ có những sự kiện thế này là công ty đều đưa hắn tới đại diện, đi kết giao với những người có máu mặt trong giới.

Bên ngoài sáng sủa đẹp đẽ, nhưng thực ra cuộc sống của ngôi sao cũng rất cực, tuy nhiên so với những ngôi sao hạng hai hạng ba, Dịch Tỳ cũng được coi là trời cao ưu ái.

Nghe nói có công ty chuyên đào tạo những nữ ngôi sao để chuyên đi PR, một sao nữ của công ty đó đã bị ép quan hệ với 5

người đàn ông trong ngày giỗ của mẹ mình, sau đó liền tự sát.

Tôi nghĩ nguyên nhân của tất cả những thứ này cũng bởi vì ngành công nghiệp giải trí là một ngành kinh doanh siêu lợi nhuận, là nơi đầy rẫy trao đổi quyền, tiền, sắc. Người bình thường chỉ có thể nhìn thấy bề nổi của tảng băng trôi showbiz mà thôi.

Dịch Tỳ mãi chưa thấy ăn uống gì, tôi thì ăn một lèo mấy miếng gan ngỗng, trứng cá sốt tương. Tiểu Đào dùng tay huých tôi: "Này này, tới đây chỉ để ăn thôi à?"

Tôi nói: "Mấy thứ này ngày thường tôi có được ăn đâu, cô cũng ăn mấy miếng đi."

Hoàng Tiểu Đào xua tay: "Không, cảm ơn. Tôi mặc bộ váy này, ăn một viên đậu phộng thôi cũng biến dạng."

Chúng tôi theo dõi cũng lâu rồi mà chưa thấy Dịch Tỳ ăn gì, việc này khiến tôi hơi nản chí. Có người nói, ngôi sao thường giữ cân, hàng ngày chỉ ăn ức gà luộc với rau cải. Tôi đứng mãi mỏi cả chân, bắt đầu nhìn đông nhìn tây, bữa tiệc này cũng thật nhiều người đẹp...

Đột nhiên Hoàng Tiểu Đào rung rung cánh tay tôi, kích động nói: "Hắn ăn kìa, hắn ăn kìa."

Có một ông chủ mang đĩa dưa hấu ra mời, Dịch Tỳ cầm lên một miếng, cắn một cái, hai chúng tôi cứ thầm cầu nguyện trong lòng: "Đừng ăn hết, đừng ăn hết!"

Quả nhiên hắn không phụ kỳ vọng của chúng tôi, Dịch Tỳ chỉ cắn một miếng rồi vứt vào sọt rác.

Tôi với Tiểu Đào hưng phấn nhìn nhau, chỉ chờ Dịch Tỳ đi khỏi, liền từ từ đi tới. Trong hoàn cảnh này mà đi bới thùng rác thì không ổn lắm thật may lúc này trên sân khấu xuất hiện một ảo thuật gia nổi tiếng toàn quốc, thu hút tất cả ánh nhìn của mọi

người. Tôi liền vội tranh thủ móc miếng dưa ra nhanh như chớp, nói với Tiểu Đào: "Nhiệm vụ hoàn thành. Rút lui!"

Chúng tôi nhanh chóng luồn qua đám người, chợt có cảm giác ai đó đang theo dõi mình. Quay đầu nhìn lại thì thấy mấy tên vệ sĩ đang nói chuyện bộ đàm với nhau, vừa nói vừa từ các hướng dồn về phía tôi, bao vây lại.

Hoàng Tiểu Đào kinh ngạc la lên: "Không ổn, những tên này là vệ sĩ của Dịch Tỳ, chúng ta bị lộ rồi."

Tôi nói: "Bình tĩnh một chút, cứ làm như không có gì xảy ra." Vừa nói, tôi vừa cho tay xuống dưới làm một động tác nhỏ.

Khi chúng tôi vừa ra tới cửa, đám vệ sĩ đã vây quanh, một giọng nói từ phía sau tiến đến: "Hai vị, mau để lại đồ các ngươi vừa lấy, đừng ép chúng ta phải động thủ."

Quay đầu nhìn lại, là một gương mặt xa lạ, một người đàn ông trung niên tầm 40 tuổi, chắc là người đại diện của Dịch Tỳ.

Hoàng Tiểu Đào nhướn mày: "Ngươi biết đánh cảnh sát là tội gì không?"

Hắn cười lạnh: "Cảnh sát? Ta đâu có thấy cảnh sát nào? Chỉ thấy hai vị khách không mời mà đến."

Tôi nói: "Người bôi nhọ chúng ta trên mạng chính là ngươi?"

Hắn giang hai tay, nhún vai: "Ta hoàn toàn không hiểu ngươi đang nói gì."

Mặc dù hắn làm ra vẻ không có gì xảy ra, nhưng từ những biểu hiện nhỏ tôi đã biết đây chính là kẻ đứng sau mọi chuyện.

Lúc này Dịch Tỳ đi tới, nhíu mày mắng: "Hai người các ngươi đã bị đình chỉ còn chạy tới đây gây sự, cẩn thận ta cho các ngươi

mất việc luôn đấy."

Tiểu Đào tức tới mức nghiến răng: "Dồ con hát, ngươi dám uy hiếp ta ư?"

Dịch Tỳ cũng phát cáu: "Đồ cảnh sát chết dịch, ngươi thử nói lại một lần xem?"

Tên đại diện vội trấn an Dịch Tỳ, nói: "Giao thứ các ngươi ăn trộm ra, không thì đừng hòng rời khỏi đây!"

Tôi móc miếng dưa trong túi ra, tên đại diện đưa tay tới đón, tôi nhìn chằm chằm vào mắt hắn, ném miếng dưa xuống đất, giẫm nát. Hắn cười lạnh: "Coi như ngươi thông minh!"

Sau đó hắn móc một tấm danh thiếp ra đưa cho Tiểu Đào, mắt dán vào ngực nàng: "Người đẹp, lúc nào không làm cảnh sát được nữa, cứ gọi cho ta."

Tiểu Đào cầm lấy định xé, tôi ra hiệu cho nàng dừng tay, sau đó đi ra ngoài. Rời khỏi buổi tiệc, Tiểu Đào ngao ngán nói: "Quần xì múc canh, toi công dã tràng, sau lần này chúng chắc chắn sẽ đề cao cảnh giác, muốn lấy đồ còn khó hơn vạn lần."

Tôi cười bí hiểm: "Tôi có hậu chước."

Nàng nhất thời tươi tỉnh: "Ban nãy miếng dưa anh giẫm là giả?"

Tôi nói: "Là thật, nhưng trong lúc chúng duổi theo, tôi đã lén chụp hình lại."

Tôi lấy điện thoại ra cho Tiểu Đào xem, miếng dưa được chụp từ mấy góc khác nhau. Sợ đêm dài lắm mộng, tôi liền gửi qua cho tiểu Chu, hỏi hắn có thể làm thành mẫu khuôn răng không. Chừng 10 phút sau, tiểu Chu trả lời: "Hơi khó, nhưng có thể thử xem."

Chương 285: Tới gần chân tướng

Sáng sớm hôm sau, chúng tôi chạy tới phân cục, mở một cuộc họp chớp nhoáng về vụ án. Hiện giờ vẫn chưa có bước tiến triển đáng kể nào, còn phải chờ tiểu Chu bên kia. Chúng tôi ngồi họp trong lo âu, đúng 8h, tiểu Chu gọi điện cho tôi, tôi hưng phấn nói: "Khớp không?"

Tiểu Chu thở dài: "Tống ca, ngươi tính sai rồi, dấu răng của hung thủ và Dịch Tỳ không khớp nhau."

Tôi nhất thời như bị choáng váng, cả thế giới đang xoay tròn trước mắt, những câu sau của tiểu Chu tôi hoàn toàn không nghe thấy gì, khó khăn nuốt nước bọt: "Ngươi chắc chắn chư?"

Hắn đáp: "Vô cùng chắc chắn, dùng mắt thường cũng phân biệt được. Hay là ta gửi bản so sánh cho ngươi?"

Tôi nói: "Khỏi cần, cám ơn!"

Cúp điện thoại, trông thấy biểu hiện của tôi Tiểu Đào cũng đoán được kết quả, an ủi: "Tống Dương, đừng nản chí, đường này không đi được thì tìm đường khác."

Tôi im lặng không trả lời, nếu dấu răng không trùng khớp thì hung thủ không phải là Dịch Tỳ. Trừ khi giết và cắn đứt của quý là hai người khác nhau, có điều việc này khả năng không cao.

Nhất định là tính sai ở đâu đó, nhất định là sai ở đâu đó!

Tôi cố gắng sắp xếp lại chuỗi câu đố đã hình dung trong đầu,

Tiểu Đào ở bên cạnh trợ giúp. Nàng hỏi: "Liệu mẫu răng ta lấy có nhầm không?"

Tôi cười khổ nói: "Ý cô là, tối qua trong thùng rác còn có miếng dưa do người khác cắn dở?"

Tiểu Đào gật đầu: "Chính là ý này."

Tôi nhớ rất rõ trong thùng rác lúc đó gần như chẳng có gì, nhưng Tiểu Đào thì không biết, nên vẫn nuôi hy vọng. Nàng liếc nhìn weibo, nói: "Phải rồi, chẳng phải hôm qua Lão Yêu có lên mạng bóc phốt, Dịch Tỳ từng bị tạm giữ vì sử dụng chất kích thích sao? Chắc chắn sẽ lưu lại dấu vân tay và ADN, chúng ta có thể liên lạc với nơi tạm giữ hắn."

Nàng đi ra ngoài, tôi ngồi một mình trong căn phòng trống, ngửa mặt lên trần. Cái cảm giác thất vọng lúc này của tôi thật không có lời nào diễn tả được.

Một lát sau, Tiểu Đào quay lại, tôi nói: "Cho dù có được dấu vân tay với ADN của hắn thì sao, trên thi thể cũng chẳng lưu lại mấy thứ này."

Tiểu Đào chẳng hề nản chí: "Vậy thì lại tìm tiếp, tìm được hung khí sẽ định tội được hắn."

Tôi lắc đầu: "Đối phương đã cảnh giác như vậy, chỉ e hung khí xử lý từ lâu rồi."

Tiểu Đào ngồi xuống nói: "Tống Dương anh đừng ủ rũ như vậy nữa mà, tôi lo lắm. Chúng ta thử thuật lại từ đầu một lượt xem. Thi thể phát hiện trên xe Dịch Tỳ, lúc xảy ra án mạng hắn không có bằng chứng vắng mặt, hơn nữa sau chuyện này tên quản lý lại đứng ra giải quyết sự tình, che giấu chân tướng."

Tôi theo dòng suy nghĩ của nàng, nói: "Giờ chúng ta thiếu sót ở khâu nào?"

Tiểu Đào nói: "Chứng cứ định tội trực tiếp, xác minh danh tính nạn nhân. Có điều danh tính chẳng quan trọng, chỉ cần định tội được Dịch Tỳ, cái này tự khắc sẽ rõ."

Tôi lẩm bẩm: "Danh tính nạn nhân...danh tính nạn nhân...danh tính nạn nhân?"

Tôi đã mơ hồ nắm được gì đó, nhưng không rõ nó là gì, lập tức la lên: "Mang tất cả manh mối có trong tay đưa cho tôi. Tôi muốn xem kỹ lại một lần."

Hoàng Tiểu Đào vỗ vỗ vai tôi: "Đúng, phải thế chứ, hăng hái lên!"

Hoàng Tiểu Đào mang tài liệu của vụ án từ đầu tới cuối ra, tôi lần lượt xem lại, tới trưa cũng chẳng thấy đói. Xem hết toàn bộ, vẫn chưa có phát hiện gì lớn.

Hai giờ chiều, một cảnh sát mang tập tài liệu vào, nói là của cục cảnh sát thành phố Bắc Thương chuyển tới. Đây là hồ sơ năm đó Dịch Tỳ bị tạm giữ vì hít mai thúy, thời gian là tháng 7 năm 2011, tên thật là Mike.Chu.

Tôi nhìn chằm chằm tài liệu hồi lâu, ngẩn người. Tiểu Đào nói: "Không ngờ tên Dịch Tỳ này chơi mai thúy thật."

Đột nhiên hai mắt tôi sáng lên: "Hít mai thúy bị tạm giữ mấy ngày?"

Tiểu Đào suy nghĩ một chút, nói: "Hít mai thúy không phải tội hình sự, nhưng ít nhất sẽ mất một tháng để cai nghiện bắt buộc."

Tôi dùng điện thoại search một chút, tháng 7 năm 2011 Dịch Tỳ vừa mới ra mắt, tên tuổi chưa nổi. Nhưng đám Fan đã tổng kết lại toàn bộ quá trình hoạt động của hắn, tháng 7 này vẫn xuất hiện trên mạng, chẳng lẽ hắn có thuật phân thân?

Tôi mở lại weibo xem mấy bài bóc phốt của Lão Yêu, thành tích cấp ba của hắn rất bết bát, nhưng quản lý lại nói hắn là học bá; năm đó còn đánh nhau, hút thuốc, quản lý lại nói hắn là thanh niên ưu tú.

Còn một chuyện nữa, Lão Yêu bóc phốt Dịch Tỳ từng làm con gái nhà người ta có thai, nhưng giới tính của hắn vẫn đang là một ẩn số, phần lớn còn nói hắn là gay.

Chỉ một người, sao lại có những sự mâu thuẫn như vậy? Có vẻ câu trả lời chỉ có một, muốn kiểm chứng điều này cũng không khó, tôi liền gọi điện cho tiểu Chu: "Khuôn mẫu răng tối qua còn ở đó chứ?"

Hắn đáp: "Còn, ngươi lại muốn so sánh à?"

Tôi nói: "Bây giờ đổi lại một chút, so sánh khuôn mẫu đó với hàm răng của nạn nhân bị đốt xem."

Tiểu Chu không hiểu, hỏi: "Tống ca, hà tất phải làm như vậy, so sánh răng của nghi phạm với răng của nạn nhân, có ý nghĩa gì sao?"

Tôi nghiêm giọng nói: "Làm nhanh đi!"

Hoàng Tiểu Đào sững sờ nhìn tôi: "Tống Dương, đầu anh bị chập mạch à, đây rõ ràng là hai người mà."

Tôi cười lạnh nói: "Chúng ta có nguyên một bộ bài trong tay, nhưng không biết rằng nó có nhiều cách để chơi."

Hoàng Tiểu Đào xoa đầu cứ như hòa thượng sờ mãi không thấy tóc: "Hic, sao càng nghe tôi càng thấy hồ đồ, anh nói thẳng cho tôi nghe đi."

Đang định nói thì bên ngoài chợt có tiếng huyên náo, một cảnh sát chạy vào nói, ngoài cổng có một đám Fan lớn đang biểu tình,

đòi tôi với Tiểu Đào ra. Xem ra là họ đã lần ra được tung tích chúng tôi, hoặc là do tên đại diện đứng sau giật dây.

Đám Fan khí thế ngút trời, Tiểu Đào định gọi đội đặc nhiệm, tôi ngăn lại: "Đừng nóng, chờ điện thoại của tiểu Chu đã."

Cảnh sát kia dùng mắt xin ý kiến Tiểu Đào, nàng tin tưởng tôi, phất tay nói: "Các ngươi ra ngoài nói mấy lời trấn an đám đông đã, để chúng ta tranh thủ thời gian."

Cảnh sát thúc giục: "Vậy hai người mau nghĩ cách thoát thân đi."

Tôi bí hiểm nói: "Không, chúng ta cứ ở đây, chỉ cần suy đoán của ta là đúng, ta sẽ có cách bảo họ rời đi."

Cảnh sát không yên tâm, nói: "Tống thần thám, ta tuyệt đối không có ý nghi ngờ tư chất của ngươi, nhưng đám bạo dân này rất không có lý trí. Ngộ nhỡ cục diện mất kiểm soát, người trong phân cục không đủ để ngăn cản, hay là các ngươi cứ tạm thời tránh đi đã."

Tôi nhìn đồng hồ treo tường, nói: "Ngươi yên tâm, trước khi trời tối tất cả sẽ được giải quyết ổn thỏa."

Tay cảnh sát nhìn tôi, rồi lại nhìn Tiểu Đào, cuối cùng vẫn quyết định đi ra ngoài. Tiểu Đào nói: "Tống Dương, nhìn anh tự tin như vậy, xem ra nhất định là có tính toán rồi, tiết lộ cho tôi một chút được không?"

Tôi cười nói: "Spoil phim sẽ mất hay, cô cứ chờ lát nữa sẽ biết."

Tiểu Đào bĩu môi: "Hừ, làm người ta tò mò, để tối nay về xem tỷ phạt ngươi thế nào!"

Năm phút sau, Tiểu Chu gọi điện tới, kích động tới mức nói

lắp bắp: "Tống ca, đây là chuyện gì? Dấu răng trùng khớp tới 90%."

Tôi cười nói: "Đa tạ, hôm khác mời ngươi ăn cơm."

Tiểu Chu nói: "Không được không được, ăn cơm thì đáng gì. Ngươi mau nói cho ta biết, sao nghi phạm lại biến thành nạn nhân, quá thần kỳ."

Tôi nói: "Ngươi tới đây một chuyến đi, lát nữa ta phải mời ngôi sao kia tới, nói chuyện với hắn một chút." Chợt dừng lại, tôi tự tin bổ sung thêm: "Hắn nhất định phải tới."

Tôi thở phào nhẹ nhõm, tất cả đều đã thuyết phục, lập tức gọi điện cho tên đại diện của Dịch Tỳ: "Chúng ta gặp mặt đi!"

Chương 286: Dịch Tỳ đã chết

Tên đại diện ngạo mạn hỏi: "Ngươi là ai?"

Tôi đáp: "Tối qua chúng ta vừa mới gặp nhau."

Tên đại diện 'a' một tiếng thật dài: "Thì ra là Tống cảnh quan, ngại quá chúng ta đang có chương trình, nếu muốn gặp ta thì phải hẹn trước."

Tôi bình thản nói: "Ta có ba yêu cầu: Thứ nhất, ngươi và Dịch Tỳ, trong vòng nửa giờ nữa phải có mặt ở phân cục Đào Nguyên gặp ta; thứ hai, lên weibo công khai xin lỗi cảnh sát, trả lại sự thật trong sạch cho việc ngươi bịa ra chúng ta đánh người, thái độ phải thành khẩn; thứ ba..." Tôi quay sang liếc Tiểu Đào: "Tối hôm qua, các ngươi có lỗi với Hoàng cảnh quan, ta muốn các ngươi phải mua bánh ngọt tới xin lỗi nàng."

Tôi nói một lượt xong, tên đại diện sững sờ mấy giây, đột nhiên cười lớn: "Tống cảnh quan, đầu ngươi bị hỏng rồi à, ta xin kính ngươi sáu chữ: Dựa vào cái gì nghe ngươi?"

Tôi cười lạnh: "Ta cũng kính ngươi sáu chữ, đảm bảo nghe xong ngươi sẽ làm theo yêu cầu của ta."

Tên đại diện nói: "Rửa tai lắng nghe!"

Tôi che điện thoại, nói nhỏ sáu chữ. Tiểu Đào âm thầm tiến lại gần nghe lén, nhưng chẳng nghe thấy gì, liền trừng mắt lườm tôi. Kết quả giọng điệu của tên đại diện lập tức thay đổi, nghẹn ngào gào lên: "Ngươi ...làm sao biết không phải là...ngươi rốt cuộc muốn làm gì?"

Tôi thờ ơ nói: "Nếu ngươi không làm theo ba yêu cầu của ta, cảnh sát sẽ thông báo cho toàn thể xã hội biết. Ngươi có thể lấy Dịch Tỳ cùng với tiền đồ công ty ra đánh cược một phen, nếu nghĩ rằng bằng chứng của cảnh sát không đấu lại đám chuyên gia của các ngươi. Dù sao bọn ta cũng đã bị các ngươi bôi nhọ, chẳng còn gì để mất."

Tôi nghe thấy tiếng nuốt nước bọt trong điện thoại, tên đại diện nói: "Yêu cầu thứ hai có thể..."

Tôi cứng rắn: "Không có bất kỳ sự thương lượng nào hết! Các ngươi bội nhọ làm chúng ta khốn đốn quá đủ rồi, còn cả đám Fan cuồng đang vây bên ngoài kia kìa."

Tên đại diện xuống nước: "Chuyện này ta không có quyền quyết định."

Tôi nói: "Vậy thì ngươi đi tìm người có quyền, tóm lại là các ngươi có nửa giờ."

Hắn đáp: "Nửa giờ thật sự quá..."

Không chờ hắn nói hết câu, tôi liền cúp máy. Tiểu Đào kinh ngạc nói: "Tống Dương, anh thật là khí phách, rốt cuộc anh đọc thần chú gì mà hắn quay ngoắt 180° như thế?"

Tôi cười cười, vốn dĩ định giấu tới phút chót, nhưng không ngăn được cái bĩu môi của Tiểu Đào, đành phải nói sự thật, sáu chữ đó là: Người chết chính là Dịch Tỳ.

"Người chết là Dịch Tỳ?" Tiểu Đào kinh ngạc: "Nhưng là...chẳng lẽ là..." Rồi chợt mắt nàng sáng lên: "Tôi hiểu rồi, thì ra có chuyện như vậy, chúng ta đều tính sai ngay từ đầu."

25 phút sau, trên weibo của Dịch Tỳ có một stt mới, công khai xin lỗi Tống cảnh quan và Hoàng cảnh quan của cục cảnh sát Nam Giang, nói stt trước đăng trong lúc nhất thời nóng giận, chỉ là bịa

đặt, không có căn cứ. Lương tâm của mình bị chó ăn, có lỗi với cảnh sát Trung Hoa.

Stt này trong nháy mắt mang tới phản ứng dây chuyền, một cảnh sát chạy vào la lên: "Đám Fan kia rút lui rồi!"

Tôi cười: "Biết mà."

Tiểu Đào nhìn đồng hồ: "Thu dọn phòng họp một chút đi, chuẩn bị nghênh đón khách quý."

Năm phút sau, người đại diện cùng Dịch Tỳ tới phân cục, trong tay còn xách một cái bánh kem, đưa cho Tiểu Đào, cúi người nói: "Hoàng cảnh quan, tối hôm qua đã đắc tội rồi. Giờ chúng ta ở đây chân thành xin lỗi, mong cô bỏ quá cho."

Hoàng Tiểu Đào cười nhìn tôi, gật đầu: "Hai vị ngồi đi."

Trong phòng chỉ có bốn người chúng tôi, mặc dù không ít cảnh sát muốn vào nghe, nhưng chuyện này hết sức cơ mật, tôi không cho bất cứ ai vào.

Tôi từ tốn nói: "Đầu tiên, cần nói rõ một chuyện. Ta chẳng phải là cảnh quan gì cả chỉ là một cố vấn, thân phận thật là một sinh viên."

Mặc dù Dịch Tỳ đeo kính đen nhưng vẫn có thể thấy hắn rất kinh ngạc. Người đại diện tán dương: "Không ngờ, đúng là cổ kim anh hùng xuất thiếu niên."

Tôi xua tay: "Được rồi, chúng ta đi thẳng vào vấn đề đi."

Tôi bắt đầu giảng giải, huyền cơ của vụ án chính là, Dịch Tỳ và Mike.Chu vốn không phải một người, mà là hai anh em sinh đôi. Người đang ngồi đây là Mike.Chu, còn thi thể cháy đen trên giường sắt mới là Dịch Tỳ.

Nhưng thông qua tác phong của Mike.Chu có thể thấy, hắn đã được huấn luyện bài bản để bắt chước Dịch Tỳ, hai người cùng trực thuộc một công ty. Tôi phỏng đoán rằng có một bộ phận công việc của Dịch Tỳ được Mike.Chu hoàn thành, hai anh em họ tồn tại dưới một thân phận chung.

Ngày đó vụ án xảy ra, một Fan cuồng bất mãn với việc Dịch Tỳ công khai tình yêu, tìm tới đâm hắn 16 nhát dao vào ngực, còn cắn mất của quý của hắn. Sau khi giết người, hung thủ liền chạy trốn.

Chính công ty chủ quản lại đứng ra che giấu sự thật, camera là bọn họ đánh tráo, thi thể cũng bị thiêu hủy, người ngăn chúng tôi lấy bệnh án nha khoa cũng là họ, mục đích không phải để bảo vệ hung thủ, mà là để che giấu danh tính nạn nhân.

Bởi vì đứng trên lập trường của họ, không thể để cho bất cứ ai bên ngoài biết Dịch Tỳ đã chết, cho dù bỏ bất cứ giá nào cũng không tiếc.

Tôi nghĩ chuyện này khiến Mike.Chu chịu đả kích lớn, cho nên ngày thứ hai sau khi án mạng xảy ra hắn mới tỏ thái độ khó chịu với phóng viên, sau đó bày trò mất tích, cùng với Ngô Tú Tài-người đại diện của mình, định mang cái xác Dịch Tỳ đi chôn cất. Kết quả vạn lần không ngờ tới, trên đường đi lại bị phóng viên phát hiện, cuối cùng rơi xuống hồ nhân tạo.

Nếu tôi đoán không nhầm, tờ giấy mà Ngô Tú Tài nuốt trước khi chết chính là bản hợp đồng biến Mike.Chu thành chính Dịch Tỳ.

Nói xong, cả phòng im lặng, tôi trông thấy đôi môi Mike.Chu mấp máy, bên dưới cặp kính chảy ra hai hàng nước mắt. Người đại diện nói: "Bên ngoài đồn đại về một hậu nhân của đề hình quan Tống Từ, quả nhiên danh bất hư truyền. Chúng ta trăm phương ngàn kế khiến ngươi bị rút khỏi vụ án cũng chính vì sợ ngươi sẽ làm phơi bày trò ảo thuật của chúng ta. Xem ra tất cả

cũng không thoát được ý trời."

Tôi nói: "Ta nghĩ ngay từ đầu các ngươi nên nói ra sự thật..."

Hắn cắt lời tôi: "Không, việc này là bí mật tối cao của công ty, tuyệt đối không được tiết lộ nửa lời."

Tôi hỏi: "Dù Dịch Tỳ hiện giờ có phải gánh trên lưng tội danh giết người, cũng không thể nói?"

Người đại diện gật đầu: "Đúng, dù có phải gánh oan ức lớn hơn nữa vẫn có thể tẩy trắng được. Nhưng nếu như Dịch Tỳ không còn tồn tại, cả công ty của chúng ta cũng bị diệt vong."

Hoàng Tiểu Đào nói kháy: "Nói cho cùng, vẫn là lợi ích!"

Đột nhiên người đại diện quỳ mọp xuống, dập đầu trên đất nghe cốc cốc, tôi vội đỡ hắn dậy, hắn khóc lóc kể lể: "Cầu xin hai vị, chuyện này tuyệt đối không thể cho người thứ ba biết, vụ án thế nào do các người định đoạt."

Tôi với Tiểu Đào nhìn nhau, nàng nói: "Dịch Tỳ không giết người, chúng ta không thể vu oan cho người vô tội. Ta sẽ tìm một lý do tốt nhất để giải thích, giúp hắn thoát tội."

Người đại diện cảm kích dập đầu: "Đại ân đại đức, không bao giờ quên."

Hai người hắn liền cáo từ. Mike.Chu từ đầu tới cuối không nói câu nào, tôi hiểu hiện giờ nội tâm hắn vô cùng bi thương, anh em ruột thịt chết mà phải làm như không có gì xảy ra, một mực kiềm chế tới bây giờ, tái thẩm vấn hắn quả thực có chút tàn nhẫn.

Sau khi hai người họ đi, tôi cảm khái: "Thật giống với câu tục ngữ thời xưa, cơ quan tính hết quá thông minh, phản lầm tính mạng khanh khanh."

Tiểu Đào cười nói: "Sao anh lại giống với cục phó, thích nói mấy câu cổ ngữ rồi?"

Tôi nói: "Phải rồi, vụ án này phải giải thích thế nào?"

Hoàng Tiểu Đào mở hộp bánh ra, ăn một miếng: "Cái này thì giao cho anh. Hương vị bánh chiến thắng thật là ngọt ngào."

Trông thấy khóe miệng nàng dính một chút kem, tôi đưa ngón tay quệt lấy, bỏ vào miệng: "Quả là rất ngọt."

Tiểu Đào xúc một thìa, bón cho tôi: "Nếm một miếng đi, công công □!"

Chương 287: Sự cám dỗ của danh lợi--Mình có 200 bộ truyện chữ full dịch, ai cần bộ nào hoặc mua full list thì kb zalo 0901945059 nhé ,30k 1 bộ 5 bộ 100k,, full list 400k ạ 1: đại quản gia là ma hoàng 2: hồng hoang quan hệ hộ 3: ta an tĩnh làm cẩu đạo 4:vô địch kiếm vực 5: trọng sinh trở thành mạnh nhất vũ trụ 6: công tử biệt tú 7: ta nguyên thần có thể ký thác thiên đạo 8:siêu cấp phản diện 9: vô địch siêu thúc tổ 10: đại phụng đã canh nhân 11: đệ nhất danh sách 12: đạo quân 13: quỷ bí chi chủ 14: ta không biết ta là cao nhân 15: côn lôn ma chủ

16: minh thiên hạ 17: vợ ta là thiên hạ giảng đường 18:mật mã tây tạng 19: ta bắt đầu sáng tạo thiên cơ lâu 20: vô địch thật tịch mịch 21: ta không mún nghịch thiên 22: nguyên lai ta là tu tiên đại lão 23: cổ chân nhân 24:ta có hệ thống auto tu luyện 25:lão nạp phải hoàn tục 26:siêu thần yêu nghiệt 27: thế giới hoàn mỹ 28:ta thành lập tổ chức sát thủ ở huyền huyễn 29: thái cổ thần vương 30: mục thần ký 31: we chát của ta thông tam giới 32: tuyệt đỉnh đan tôn 33: tiên lộ tranh phong 34: con thỏ này phải chết 35:vô địch kiếm vực 36: tàn bào 37:vạn cổ tối cường tông 38: chí tôn đặc công

39:cửu tinh thiên thần quyết 40:đại bát hầu 41: cửu tiêu 42: vạn tộc chi kiếp 43:đồ nhi vi sư ko xún núi 44: đầu bếp tại dị giới 45:hệ thống tu luyện toàn năng 46: huyền huyễn ta là thần thoại 47:lược thiên ký 48: ma thiên ký 49:ma kiếm lục 50: khủng bố sống lại 51:minh thiên hạ 1-2 52: ngũ hành thiên 53:nguyệt huyết thần toạ 54:như ý tiểu lang quân 55: siêu cấp phản diện 56:phong khí quan trường 57:ta chỉ mún an tĩnh chơi game 58:siêu cấp thiên phú 59:siêu phẩm vu sư 60:sử thượng đệ nhất tổ sư gia 61:ta là võ học gia 62:ta có thể là giả tiên 63:hàn môn kiêu sĩ 64: toàn cầu hung thú 65:toàn

cầu cao võ 66:thần sủng tiến hoá 67:tạo hoá chi vương 68:thiên đồ đạo thư quán 68:thế giới sụp đổ 69: vạn tộc chi kiếp 70:tiên quốc đại đế 71:thôn thiên 72: tiên ma biến 74:tả đạo khuynh thiên 75:tu la ma đế.. Còn tiếpnnm

Vụ án chưa kết thúc hoàn toàn, hung thủ vẫn đang nhởn nhơ ngoài vòng pháp luật. Tôi với Tiểu Đào về cục cảnh sát tiếp tục điều tra.

Trải qua mấy ngày lục soát, có người ở một tiểu khu Công nghiệp báo án, nói trong một căn hộ có mùi thối rữa, chúng tôi vội chạy tới.

Vừa mở cửa ra, đập vào mắt chúng tôi là ảnh của Dịch Tỳ dán đầy trên tường, búp bê, CD, báo chí...chủ nhà đích thị là một Fan cuồng, trong phòng tràn ngập mùi hôi thối.

Chúng tôi vào phòng ngủ, phát hiện một thi thể nữ giới nằm dưới đất, da đã chuyển màu nâu, trên người đầy giòi nhung nhúc, khóe miệng rỉ máu. Không ít cảnh sát phải chạy ra ngoài nôn mửa.

Tôi đốt xà cốt hương do chính tay mình điều chế trước đây, bỏ vào cái lư hương nhỏ, thổi khói về phía thi thể. Công dụng của xà cốt hương là xua đuổi côn trùng, làn khói xanh bốc lên khiến đám

giòi rơi lả tả xuống đất, mùi thối trong phòng cũng bị át đi đôi chút.

Tôi kiểm tra thi thể, chừng 25 tuổi trở xuống, dáng người trung bình, thời gian tử vong là một tuần trước.

Thi thể đã có tình trạng khổng lồ hóa, tôi cạy miệng thi thể ra, một cảnh khiến người ta nín thở: trong cổ họng thi thể mắc đầy lưỡi dao lam, trên ngón tay cũng bị xước, không cần thính cốt mộc cũng có thể biết trước khi chết, nạn nhân bị xuất huyết nặng bên trong, máu ứ trong dạ dày bị vi khuẩn phân hủy, sau đó thải ra khí khiến phần bụng trương lên như quả bóng, cảm giác chỉ chạm nhẹ vào sẽ phát nổ.

Tôi nghĩ rằng nguyên nhân cái chết là do nuốt lưỡi lam khiến thực quản bị rách, mất máu gây ra choáng. Trên người nạn nhân chỉ có vân tay chính mình, kết hợp với các dấu hiệu khác, thì đây là một vụ tự sát.

Hoàng Tiểu Đào vỗ vai tôi: "Tống Dương, nhìn trong tủ kính kìa."

Tôi ngẩng đầu lên, đó là một cái bình thủy tinh, bên trong có một cái của quý con người ngâm formol, tôi cầm lên, giao cho tiểu Chu mang đi xét nghiệm ADN. Thực ra ai cũng thừa biết người chết này chính là Fan cuồng đã sát hại Dịch Tỳ, cô ta không thoát khỏi ám ảnh tội lỗi nên đã tự sát.

Tới đây, vụ án tuyên bố kết thúc!

Tôi không cho người khác biết về chân tướng vụ án, mà soạn ra một bản giải trình, mọi người cũng đều tin tưởng tôi, cho nên Dịch Tỳ thoát tội.

Ngày kết án, Tiểu Đào thu dọn bàn làm việc một chút, bảo tôi: "Ra ngoài chút đi."

Tôi gật đầu: "Được!"

Hai chúng tôi lặng lẽ đi dạo trên đường, tâm trạng của nàng lúc này chắc cũng giống tôi, nhiều cảm xúc lẫn lộn. Đột nhiên một chiếc Lincoln đỗ xịch ngay cạnh chúng tôi, tên vệ sĩ mặc đồ đen lễ phép: "Hai vị, Dịch tiên sinh có lời mời."

Tôi với Tiểu Đào nhìn nhau, bước lên xe. Trong xe chỉ có mình Mike.Chu, tài xế và tay vệ sĩ. Hôm nay Mike.Chu không đeo kính đen, cứ như một nam thần, tôi hỏi: "Vẫn chưa đi à?"

Mike.Chu mở một chai champagne, rót cho tôi: "Chiều nay bay đi Mông Cổ lưu diễn, có khi phải ở đó mấy tháng."

Tôi nói: "Xem ra công việc đã trở lại quỹ đạo bình thường."

Mike.Chu gật đầu một cái: "Trước khi đi, ta nghĩ nên gặp mặt hai vị một lần, kể rõ chuyện của mình."

Hắn uống cạn ly champagne, bắt đầu kể. Hắn tên thật là Dịch Học Binh, Dịch Tỳ tên thật là Dịch Học Văn, hắn sinh ra trước Dịch Tỳ mấy phút, nên là anh. Cả hai giống nhau như đúc, nhưng tính cách thì lại một trời một vực.

Cha mẹ ly dị từ bé, hai anh em cũng mỗi người một nơi. Mike.Chu từ nhỏ là một đứa trẻ nghịch ngợm, đánh nhau, hút thuốc phiện, cái gì cũng làm. Dịch Tỳ thì ngược lại, chăm ngoan, thi đỗ vào trường sân khấu điện ảnh, sau đó trở nên nổi tiếng.

Khi Mike.Chu biết được điều này, hắn liền tìm tới uy hiếp đòi tiền tiêu xài, nếu Dịch Tỳ từ chối hắn sẽ ra ngoài làm chuyện xấu, mạo danh để bôi nhọ Dịch Tỳ.

Hắn cảm thấy rõ ràng là anh em ruột, nhưng số phận lại trái ngược hoàn toàn, cho nên muốn dùng cách này trả thù Dịch Tỳ, nhưng Dịch Tỳ căn bản quá bận rộn, trừ những lúc gặp mặt đưa tiền, hắn chẳng thèm quan tâm tới Mike.Chu.

Điều này khiến lòng tự ái của Mike.Chu càng bị tổn thương, hắn liền dùng tiền của Dịch Tỳ ăn chơi trác táng, sau đó vì hút mai thúy mà bị tạm giữ. Nỗi oan ức này lại do Dịch Tỳ gánh, công ty chủ quản cảm thấy cứ như vậy thì chẳng mấy chốc danh tiếng của Dịch Tỳ sẽ tan tành, cho nên quyết định bồi dưỡng Mike.Chu thành nghệ sĩ, cả hai chúng một cái tên. Điều này đồng nghĩa với việc một ngày Dịch Tỳ có 48 tiếng, có thể đồng thời kiếm tiền ở hai nơi khác nhau, cũng giúp quản lý phần tử xấu Mike.Chu này.

Vừa nghe mình có thể được làm ngôi sao, Mike.Chu cao hứng không thôi. Sau đó là những ngày tập luyện gian khổ, diễn xuất, vũ đạo, ca hát. Một ngày chỉ được ngủ 6 tiếng, ăn những bữa ăn được tính toán để giữ vóc dáng, hoàn toàn không phải cuộc sống của người bình thường.

Hắn lúc này mới cảm nhận được cuộc sống của em trai mình như thế nào, bắt đầu thấy thương em.

Nhưng đã bước chung lên con thuyền này, không cách nào quay đầu lại, hai người cứ thế đóng chung một vai. Hắn cố gắng làm theo những sở thích của Dịch Tỳ, uống thức uống Dịch Tỳ thích, ăn trái cây Dịch Tỳ hay ăn, thậm chí cả cách mấp máy môi, và hàm răng cũng phải điều chỉnh cho giống, dù vậy đôi khi vẫn lộ sơ hở.

Thực ra tất cả tin xấu của Dịch Tỳ đều do người anh này tạo ra, công ty chủ quản không thể không thay hắn chùi đít.

Việc với nữ diễn viên là một trong số đó, thực ra Mike.Chu ngủ cùng cô ta, nhưng lại bị đám săn ảnh chụp được, vội vàng phải công khai quan hệ tình cảm, để tránh thân bại danh liệt. Lúc đó hắn hoàn toàn không ngờ tới, hành động nhất thời bồng bột của mình lại mang đến họa sát thân cho em trai. Ngày Dịch Tỳ chết, cả thế giới của hắn như sụp đổ, ngồi nhốt mình trong phòng hóa trang, vừa khóc vừa trang điểm.

Nhưng công ty máu lạnh, vì lợi nhuận nên đã giấu nhẹm chuyện Dịch Tỳ chết, thậm chí còn xử lý thi thể.

Mike.Chu không chịu chấp nhận sự thật, liền lén nhờ đại diện của mình là Ngô Tú Tài mua một phần đất mộ, sau ngày công diễn, cùng nhau chở thi thể em trai đi mai táng. Dĩ nhiên trên bia mộ không ghi tên thật, nhưng không ngờ sự việc diễn ra ngoài ý muốn, có lẽ tất cả đều là ý trời.

Nói tới nửa đoạn sau câu chuyện, Mike.Chu đã nhòe lệ, tôi đưa khăn giấy cho hắn. Mike.Chu lau nước mắt, rút hai tấm thẻ ngân hàng trong túi ra nói: "Đây là một chút lòng thành."

Tôi kinh ngạc hỏi: "Tiền bịt miệng?"

Hắn thở dài: "Ngươi hiểu sao cũng được, nhưng yên tâm đây là tiền sạch, do tự tay ta kiếm được."

Hoàng Tiểu Đào nói: "Ta là cảnh sát nhân dân, không thể nhận tiền của ngươi."

Mike.Chu liền đưa hai cái thẻ cho tôi: "Tống tiên sinh không phải cảnh sát, nhận lấy đi."

Tôi nói: "Nếu nhất định phải nhận ngươi mới an tâm, vậy thì dùng danh nghĩa của ta quyên góp từ thiện đi."

Mike.Chu gật đầu một cái: "Được rồi, ta sẽ sử dụng khoản tiền này thật ý nghĩa, lấy tên của ngươi."

Tôi nói: "Chẳng lẽ ngươi vẫn muốn tiếp tục sống dưới thân phận này sao? Ngươi không ký hợp đồng, đâu cần làm một con rối như vậy nữa?"

Mike.Chu sầu thảm cười: "Tất cả những thứ này là do em trai ta liều mạng kiếm được, nếu như ta từ bỏ, vậy há chẳng phải cái chết của nó là vô ích sao?"

Tôi nói: "Sao phải khổ vậy chứ? Nói cho cùng ngươi chẳng qua chỉ là cái giá treo quần áo cho người ta, cái tên Dịch Tỳ này là cây hái tiền cho công ty, ngươi định đóng vai hắn cả đời, mất đi cuộc sống bản thân sao?"

Mike.Chu nói: "Tống tiên sinh, nếu làm theo lời ngươi nói, cuộc sống sẽ vô cùng nghèo khổ, ta cũng đã từng nghĩ tới. Nhưng ngươi đã từng được tung lên mây bao giờ chưa? Đi tới đâu cũng nghe tiếng hoan hô chói tai, ta đã thành thói quen sống trong sự nổi tiếng, rời khỏi nó ta sẽ không thở nổi, đây là cuộc sống của ta, giờ ta đã trở thành Dịch Tỳ chính thức."

Hắn lộ ra một nụ cười thỏa mãn bệnh hoạn, nụ cười này khiến tôi chua xót, danh lợi đúng là một thứ mai thúy, một khi nhiễm phải liền không thể nào dứt ra, dù có phải mất đi cuộc sống bản thân cũng không tiếc.

Hàng vạn lời muốn nói, nhưng ra đến miệng chỉ còn một câu: "Dịch tiên sinh, chúc ngươi may mắn!"

Chương 288: Thảm án chặt đầu

Vụ án của Dịch Tỳ kết thúc, tôi gần như cũng trở thành Fan hâm mộ của hắn, mỗi khi thấy tin tức của hắn trên TV, báo đài, tôi đều không nhịn được mà ngó qua xem tình hình của hắn hiện giờ thế nào, nhưng tôi không hề nói cho ai biết mình từng tham gia vụ án này.

Dịch Tỳ dùng danh nghĩa của tôi đầu tư vào một bộ phim, mấy năm sau khi phim được công chiếu, bạn bè đều rối rít hỏi tôi: "Tống Dương, bộ phim này là để tri ân ngươi à?"

Tôi cười nói rằng chỉ là trùng tên mà thôi.

Bộ phim này do Dịch Tỳ tự viết kịch bản, bộ phim kể về một cặp anh em sinh đôi hoán đổi thân phận. Trong đó có thể nhìn thấy được nội tâm thật sự của hắn, cả đời sống dưới cái bóng của người khác, không dám nói thật, quả là một cuộc sống khổ sở.

Nếu đổi lại là tôi, có cho bao nhiều tiền tôi cũng không bao giờ đánh đổi.

Bộ phim rất ăn khách, tôi được chia một khoản hoa hồng khá lớn, sau đó Dịch Tỳ còn lấy danh nghĩa tôi xây dựng một trăm cơ sở tiểu học ở tỉnh Giang Tây, rúng động ngành giáo dục nước nhà.

Những chuyện này đều là sau này mới nói.

Sau khi trở về từ khóa thực tập, tôi căn bản là không còn tiết nào trên lớp. Vương Đại Lý đã bắt đầu kế hoạch gây dựng sự nghiệp, hàng ngày chạy ngược chạy xuôi, thường đi suốt đêm không về. Tôi trêu chọc hắn: "Ngươi chưa gây dựng được sự nghiệp, đã học tác phong của ông chủ, đêm nào cũng ra ngoài thác

loạn?"

Đại Lý nói: "Dương tử, chuyện này ta không nói với ngươi bây giờ được, ít nhất hai tháng nữa sẽ có một tin siêu tốt cho ngươi."

Trông hắn nghiêm túc như vậy, hẳn là lần này quyết tâm làm nên trò trống, trong lòng tôi cũng thấy cao hứng thay cho hắn.

Đám bạn cùng khóa, người thì chạy đôn chạy đáo tìm việc làm, người thì thi tiếp lên cao học. Nếu so sánh với họ, tôi như một tiên nhân nhàn nhã, hàng ngày đọc sách, xem TV, hưởng thụ mấy tháng cuối cùng của đời sinh viên.

Hôm nay, Tiểu Đào gọi điện cho tôi, bảo tôi tới cục một chuyến. Có thể thấy lần này nàng rất lựa lời, chỉ gọi tôi đến, nghe ngữ điệu của nàng tôi biết tuyệt đối không phải chuyện vui gì.

Vương Đại Lý không có ở đây, tôi tự mình xách túi dụng cụ tới cục. Đến nơi vừa bước vào cửa đã thấy Tiểu Đào, Vương Nguyên Thạch, cục phó cùng với một ông già tóc bạc hoa râm ngồi chờ tôi, mặt ai cũng nghiêm túc.

Tôi hỏi có chuyện gì xảy ra, cục phó nói: "Không dẫn theo tiểu trợ lý à?"

Tôi đáp: "Vương Đại Lý có việc bận nên không tới."

Cục phó gật đầu: "Không tới cũng hay, Tống Dương, vụ án lần này ta yêu cầu phải bí mật tuyệt đối, không được tiết lộ cho bất kỳ ai, kể cả cha mẹ hay bạn bè thân cận nhất."

Những vụ án sau này qua tay tôi được liệt vào hồ sơ mật của cục cảnh sát không phải là ít, dĩ nhiên sẽ không nói bừa. Tôi hỏi: "Ai chết?"

Cục phó nói: "Là cảnh sát, nhưng đó không phải trọng điểm, trọng điểm là cách chết của hắn."

Những lời này lập tức gợi lên trong tôi lòng hiếu kỳ, bình tĩnh nói: "Có thể xem qua thi thể trước không?"

Chúng tôi cùng nhau tới phòng giữ xác, trên đường Tiểu Đào giới thiệu với tôi, vị cảnh quan tóc bạc này họ Âu Dương, năm nay đã về hưu. Âu Dương cảnh quan trí nhớ siêu việt, người ngoài mệnh danh là cái tủ sách hai chân, một trong những cảnh sát lớn tuổi nhất của cục.

Âu Dương cảnh quan gật đầu với tôi: "Anh bạn trẻ, mặc dù chúng ta chưa gặp mặt, nhưng ta ngưỡng mộ đại danh đã lâu, truyền kỳ về Tống thần thám đã được bàn tán trong giới cảnh sát khắp nơi."

Tôi khiêm tốn nói: "Âu Dương cảnh quan quá lời, tôi chỉ là múa rìu qua mắt thợ mà thôi."

Vào trong phòng giữ xác, trên giường sắt có một thi thể mặc cảnh phục không đầu, chỉ đắp một mảnh vải trắng. Tiểu Đào nói sơ qua cho tôi về vụ án. Nạn nhân họ Ngưu, là trung đội trưởng cảnh sát tuần tra phân cục Gia Lộc, thi thể được phát hiện gần khu nhà của hắn. Lúc đó hắn ngồi ở ghế tài xế trên xe riêng của mình, chiếc xe đụng vào một cột điện bên đường, đã biến dạng nghiêm trọng. Đầu hắn gục xuống ghế sau, máu chảy cũng không nhiều, chắc vì do tư thế ngồi được duy trì cho nên máu đọng hết dưới lồng ngực.

Tôi xem xét vết cắt, mặt cắt rất bằng phẳng, có vẻ như bị một hung khí vô cùng sắc bén cắt qua. Tôi với Ngưu cảnh quan này chưa hề gặp mặt, nghe Tiểu Đào kể về vụ án, trong lòng tôi tự nhiên lại hưng phấn.

Tôi vén tấm vải trắng lên nhìn, phát hiện trên tóc có vết hằn, hình như là do đội mũ cảnh sát. Cái đầu đã mất máu quá nhiều nên da thịt trắng bệch, cũng không xảy ra thi cương. Nói chung thời gian tử vong không thể phán đoán dựa vào mức độ phân hủy

của cái xác.

Tôi dùng thính cột mộc nghe qua, kết luận: "Thời gian tử vong là khoảng 10 tiếng trước, dạ dày trống trơn, trước khi chết it nhất ba bữa đã không ăn gì."

Tôi ngửi phần vết cắt: "Ngoài ra, nạn nhân đã uống rất nhiều rượu trước khi chết."

Âu Dương cảnh quan chen vào: "Ngư cảnh quan hợp tác với ta hơn 20 năm nay, hắn là người bình thường không uống rượu, kể cả những dịp quan trọng cũng chỉ uống coca."

Tôi gật đầu một cái, định cởi quần áo thi thể ra kiểm tra thì phát hiện trên áo nạn nhân đeo đầy huy chương. Âu Dương cảnh quan nói những huy chương đó lần lượt là năm 97 trong đợt càn quét băng đảng được trao huân chương hạng hai, năm 2006 nằm vùng tổ chức buôn người, năm 2008 hợp tác với interpool phá đường dây tội phạm xuyên quốc gia, cộng với huy chương cảnh sát ưu tú và huy chương hạng nhất phá án.

Nhìn đống huân huy chương này, trong lòng tôi xúc động khôn nguôi, đằng sau mỗi tấm huy chương này đều là một câu chuyện anh hùng. Từ lúc hợp tác với Tiểu Đào đến nay, nàng cũng mới chỉ được trao hai tấm huy chương, một huy chương chiến công hạng nhì và một huy hiệu cản sát ưu tú.

Quần áo nạn nhân rất gọn gàng, gần như không dính bụi, nhưng phần bụng có một vệt bụi vắt ngang. Trong túi quần có chìa khóa xe, kẹo cao su và cmnd. Sau đó tôi cẩn thận cởi cúc áo, dùng kéo cắt sơ mi phía trong, trên cơ thể nạn nhân không có ngoại thương, chỉ có hai chỗ là có vết thương không điển hình lắm, một là vết bầm ở khuỷu tay phải, hai là vết xước nhỏ ở móng tay ngón trỏ.

Tôi suy nghĩ, nhìn chằm chằm vào vết bầm, sau đó cầm áo

cảnh phục lên, dùng động u chi đồng quan sát những vị trí đối xứng, phát hiện có một vết hằn mờ mờ cùng với vết sờn vải.

Quan sát xong, tôi đặt cái áo xuống, tháo găng tay ra. Tiểu Đào biết thói quen của tôi, tháo găng tay đồng nghĩa với việc nghiệm thi hoàn tất, nàng kinh ngạc hỏi: "Tống Dương, chỉ như vậy đã xong? Không cần dùng ô đỏ với tảo tía à?"

Có cục phó ở đây, tôi không dám có cử chỉ quá tùy tiện, nếu như bình thường sẽ vừa nghiệm thi vừa cười nói, giải thích: "Lần này không cần, cho tôi xem ảnh hiện trường một chút."

Hoàng Tiểu Đào gọi điện thoại, một cảnh sát liền mang xấp ảnh tới, mỗi bức ảnh chụp những góc độ khác nhau, kể cả mảnh kính vỡ cũng rất rõ ràng.

Xem ảnh xong, tôi im lặng một hồi rồi nói: "Đây là một vụ tự sát."

"Tự sát?" Tiểu Đào và cục phó đồng thanh kinh ngạc.

Âu Dương cảnh quan mặt cũng đầy khó hiểu: "Tiểu tử, có Trịnh cục phó ở đây, đừng nên đùa cợt."

Tôi đáp: "Tôi không hề đùa cợt, đây là tự sát."

Trịnh cục phó hơi cau mày, ông ta là một người rất có lễ độ, nhưng cũng nhìn ra được sự tức giận trong biểu hiện của ông ấy. Ngưu cảnh quan đại khái là một vị tiền bối mà ông ta kính trọng, ông ta nói: "Tống Dương, có thể nói cặn kẽ cho chúng ta biết, nguyên nhân nào ngươi khẳng định đây là tự sát?"

Tôi nói: "Mọi người cứ bình tĩnh, đừng nóng nảy. Tôi biết mọi người đều đang cảm thấy tôi vừa nói đùa. Thi thể này ai nhìn cũng không nghĩ rằng tự sát, ngay cả tôi lúc đầu cũng có chút nghi ngờ. Nhưng loại bỏ hết những yếu tố mưu sát, chỉ còn lại khả năng này. Âu Dương cảnh quan, tôi có chuyện muốn hỏi ông, lúc mọi người

thu thập hiện trường, có tìm thấy một sợi cước câu cá nào không?"

Chương 289: Tự sát bằng cước câu cá

Âu Dương cảnh quan suy nghĩ một chút, đáp: "Không có, chắc nó nhỏ qua nên chúng ta xem nhẹ."

Trịnh cục phó kịp thời có phản ứng: "Tống Dương, ý ngươi nói là, nạn nhân bị một sợi dây cước cắt đứt đầu?"

Tôi gật đầu. Mọi người có lẽ chẳng ai tưởng tượng được độ bền của cước câu cá ra sao. Tôi đã từng mua mười mấy loại cước câu trên mạng để làm thí nghiệm về độ bền, phát hiện loại dây chắc chắn nhất có thể treo được một vật có trọng lượng tương đương người trưởng thành.

Ngoài dây câu, tôi còn mua rất nhiều thứ để bổ sung kinh nghiệm phá án. Trong ngăn kéo của tôi có cả đống cúc áo, dao găm, vải, kim tiêm ..v..v., tiền thưởng một phần đều đổ vào mấy thứ lặt vặt này.

Hoàng Tiểu Đào xoa cằm nói: "Cái này rất giống vụ án kỵ sĩ không đầu năm xưa. Nhưng vụ đó là chạy xe máy, hơn nữa lại bị mưu sát, còn vụ này là chạy xe hơi, phải giải thích thế nào đây?"

Tôi bảo bọn họ nhìn ảnh hiện trường, phía sau xe chừng 5m có một số lớn mảnh vụn kính. Căn cứ vào góc va chạm cùng với quán tính, mảnh kính sẽ chỉ bay về phía trước, làm sao lại rơi ở chỗ đó?

Cùi chỏ nạn nhân có vết bầm, cho thấy trước khi chết hắn đã dùng sức đập vỡ cái gì đó, tôi nghĩ chắc chắn là kính chắn gió phía sau. Do phần đuôi của xe sedan lồi ra, nên lúc đó hắn là hắn đứng phía sau, dùng cùi chỏ đập vỡ kính, cho nên áo mới có một vệt bụi

lưu lại.

Tại sao phải đập vỡ kính chắn gió?

Câu trả lời chính là để buộc sợi dây cước. Tôi thấy trong ảnh, phía sau có một cây cột điện, nạn nhân hẳn là buộc sợi cước vào đó, vòng qua cổ mình, đạp mạnh chân ga và chân phanh cùng lúc, sau đó đột ngột buông chân phanh ra, chiếc xe chồm lên lao đi, trong nháy mắt đầu bị sợi dây cắt đứt.

Chính tôi cũng kiểm nghiệm theo hướng ngược lại một chút xem có phải đây là ngụy tạo hiện trường không.

Nói ví dụ như lúc đó nạn nhân đã chết, hung thủ ngụy tạo hiện trường tự sát, nhưng chính thi thể cho thấy, trước khi bị cắt đầu thì nạn nhân vẫn còn sống.

Còn có một điều quan trọng, nạn nhân mặc cảnh phục vô cùng sạch sẽ, gọn gàng, đội mũ, đeo đầy huân huy chương, lại còn uống rất nhiều rượu, tất cả những điều này chứng tỏ hắn quyết tâm tự sát.

Nghe xong kết luận của tôi, Trịnh cục phó và Âu Dương cảnh quan đều bùi ngùi. Âu Dương cảnh quan nói trong nước mắt: "Ngưu lão đệ à, sao ngươi lại nghĩ quẩn như vậy?"

Cục phó thở dài nói: "Tống Dương, cám ơn ngươi, xem ra không cần lập án."

Tôi nói: "Đừng khách khí. À tôi tò mò một chút, gần đây Ngưu cảnh quan có chuyện buồn gì à?"

Âu Dương cảnh quan trầm nhâm nói: "Đúng, trước khi chết, hắn có nhắn cho ta một tin: 'Hắn đã trở lại, đến phiên ngươi trả nợ!'"

"Hắn đã trở lại?" Tôi cau mày: "Trước đây các ông có làm tổn

hại lợi ích của ai không, trực tiếp hoặc gián tiếp?"

Âu Dương cảnh quan cười khổ: "Phạm trù này rộng lắm, đã làm cảnh sát ai chẳng từng bắt mấy phạm nhân, gián tiếp khiến họ tan cửa nát nhà?"

Cái này thì tôi đồng ý, thời điểm gặp Đặng Siêu trong ngục, tôi cũng có cảm giác chính tay mình đã hủy đi không ít tiền đồ của nhiều người.

Tôi lại hỏi: "Thứ cho tôi mạo phạm, các ông có làm chuyện gì trái lương tâm không?"

Âu Dương cảnh quan đĩnh đạc trả lời: "Đời ta chưa từng làm chuyện gì ô nhục tới bộ cảnh phục trên người, nhân phẩm của Ngưu lão đệ ta cũng có thể đảm bảo, quan hệ của ta với hắn vô cùng thân thiết."

Cục phó nói: "Ngưu cảnh quan cũng là bạn cùng trường của ta, là một người vô cùng chính trực."

Từ biểu hiện của họ cho thấy, họ đều nói thật.

Những nghi vấn của vụ án này để cho Âu Dương cảnh quan và cục phó tìm hiểu. Cả hai mặc dù đã lâu không phá án, nhưng lần này bạn thân mất mạng, họ quyết định đích thân điều tra.

Chúng tôi rời khỏi phòng giữ xác, Tiểu Đào chợt quay sang hỏi: "Tống Dương, bị chặt đầu có đau không?"

Tôi đáp: "Không đau chút nào, chặt đầu là cách chết nhẹ nhàng nhất trong tất cả."

Nàng cười: "Anh thử rồi à?"

Tôi kể cho nàng, vào thế kỷ 18, có một bác sĩ người Pháp đã làm một thí nghiệm vô cùng kinh dị, ông ta hàng ngày đều chầu

chực ở đoạn đầu đài. Khi phạm nhân vừa bị xử trảm, ông ta liền lao tới nhặt cái đầu lên, bạt tai, để xem sau khi bị chặt đầu nạn nhân có còn ý thức không. Thí nghiệm chứng minh, cái đầu bị bạt tai má vẫn đỏ lên, nhưng không hề có biểu hiện gì, có thể nói người bị chặt đầu ý thức sẽ mất trong tích tắc.

Tiểu Đào nói: "À phải rồi, Tôn Hổ đang về Nam Giang."

Tôi cười nói: "Chuyến này ông ấy đi khá lâu đấy, có cần mở tiệc tẩy trần đón không?"

Hoàng Tiểu Đào gật đầu: "Có chứ, nhân tiện anh cũng tới thăm Băng Tâm đi, nửa tháng chưa gặp rồi còn gì."

Đột nhiên bên cạnh vang lên tiếng huyên náo, thì ra sáng nay cảnh sát đi bắt một đám đàn ông mua dâm, án trật tự xã hội này không thuộc thẩm quyền của Tiểu Đào, nhưng cùng ở trong cục nên cũng hay gặp.

Đúng với bản tính con người thích cười trên nỗi đau kẻ khác, tôi thích nhất nhìn đám đàn ông này bị bắt. Từng tên mặc quần áo đẹp đẽ, bước vào trong này thì thật là nhân gian khác biệt, một số cao ngạo, một số tiếc nuối, một số lại cứ như heo chết, tôi còn đùa Tiểu Đào rằng, có dịp cho tôi thẩm vấn mấy khách làng chơi một chút.

Trong đám đàn ông đang ngồi chồm hổm có một tên mặt rỗ, hắn cười hề hề nói: "Đồng chí cảnh sát, ngươi bắt nhầm rồi, ta chỉ vào tìm người thôi mà."

Cảnh sát mắng: "Tìm người? Ngươi cởi quần áo để tìm người à?"

Tên mặt rỗ giải thích: "Phòng xông hơi mà, không cởi quần áo đâu có được vào. Ta cũng đâu biết quán này là trá hình đâu, chỉ tới đây công tác thôi."

Cảnh sát khiển trách: "Đàng hoàng một chút cho ta. Đợi lát nữa đóng tiền phạt xong thì gọi cấp trên hoặc người nhà tới đón."

Tôi bỗng ồ lên kinh ngạc: "Hình như tên mặt rỗ này chúng ta gặp ở đâu rồi thì phải."

Hoàng Tiểu Đào cũng ngờ ngợ, nhưng không nhớ nổi: "Trông tên này bỉ ổi như vậy, có phải ta từng bắt hắn không?"

Mặt rỗ trông thấy chúng tôi liền vẫy vẫy tay: "Ơ hơ tiểu huynh đệ, lại gặp nhau rồi, thật có duyên."

Giọng hắn đặc sệt khẩu âm Vũ Hán, tôi cau mày: "Ngươi là ai? Ai là huynh đệ của ngươi?"

Mặt rỗ cười rạng rỡ: "Ai da, đúng là quý nhân nhiều việc quá hay quên, ta là thương nhân đồ cổ lần trước gặp ngươi này. Thật là nước lớn tràn vào Long Vương miếu, giúp ta năn nỉ đồng chí cảnh sát này đi."

Tiểu Đào nhìn trái nhìn phải, nói: "Tống Dương, gần đây có quán bún cay mới mở, thấy bảo ngon lắm."

Tôi gật đầu: "Đi thôi, tôi cũng đói quá rồi."

Hai chúng tôi bước ra ngoài, tên mặt rỗ ở phía sau gào lên: "Tiểu huynh đệ, cần gì tuyệt tình như vậy. Dù sao cũng từng gặp một lần!"

Tôi chả buồn bận tâm tới hắn, tự làm thì tự chịu. Vừa ra tới cửa chợt hắn nói: "Tiểu tỷ tỷ cảnh sát, trên người cô có điềm dữ, là họa sát thân đấy."

Những lời này tức thì đánh trúng điểm yếu của tôi, nếu hắn nói tôi có họa sát thân, thì chẳng có gì, nhưng Tiểu Đào thường vào sinh ra tử, tôi rất lo cho an nguy của nàng. Sở dĩ người ta dễ bị mắc lừa, là do điểm yếu trong lòng bị nhắc tới. Tôi xoay người

lạnh lùng hỏi: "Họa sát thân cái gì? Nói lung tung, có tin ta giết ngươi không?"

Tên mặt rỗ cười ha hả: "Thả ta ra trước, rồi ta nói cho ngươi."

Tôi quan sát nét mặt hắn, nhưng đầy vết rỗ và nếp nhăn, chẳng thể biết hắn đang nói thật hay giả vờ, xem ra là một cao thủ lăn lộn nhiều năm giang hồ.

Hoàng Tiểu Đào kéo tay tôi nói: "Tống Dương, đừng nghe hắn nói càn, loại lừa bịp giang hồ này mà anh cũng tin à?"

Tôi xua tay: "Tìm cho hắn một người bảo lãnh đi!"

Chương 290: Lý mặt rỗ

Làm xong thủ tục bảo lãnh, chúng tôi với tên mặt rỗ đi ra ngoài, hắn luôn mồm cảm ơn. Tên này họ Lý, giang hồ gọi hắn với cái tên Lý Mặt Rỗ.

Tôi phiền nhất là loại người cứ giang hồ gọi ta thế này, giang hồ gọi ta thế kia, nghe đã thấy không đang hoàng, liền hỏi: "Một mình ngươi tới đây thôi à, bằng hữu kia của ngươi đâu?"

Lý Mặt Rỗ nói: "Hắn cũng ở đây. Ngươi xem việc này, ta vừa cởi quần áo ra thì cảnh sát ập vào, thật là còn oan hơn Đậu Nga. Điện thoại của ta vẫn để ở phòng xông hơi, không liên lạc được với hắn, ngươi cho ta mượn điện thoại được không?"

Tôi nói: "Oan cái đầu ngươi đó, còn không biết tự kiểm điểm."

Tôi cho hắn mượn điện thoại, tên này cũng vô cùng cẩn trọng, gọi xong còn xóa lịch sử cuộc gọi. Tôi nói: "Nói mau, họa sát thân là gì?"

Lý Mặt Rỗ quan sát Tiểu Đào từ đầu tới chân, miệng lẩm bẩm. Cũng phải thừa nhận hắn rất có phong thái của một thầy bùa, lát sau hắn nói: "Xin hỏi, tiểu thư hiện đang độc thân?"

Hoàng Tiểu Đào khoác tay tôi, nhướn mày nói: "Hỏi điều này làm gì?"

Lý Mặt Rỗ khụ một tiếng: "Xem quẻ thì phải hỏi vài chuyện, cô đừng suy nghĩ nhiều."

Hoàng Tiểu Đào không nhịn được, bĩu môi. Lý Mặt Rỗ hỏi liền mấy chuyện, câu cuối cùng lại là: "Vòng một của cô bao nhiêu

cm?"

Tiểu Đào giận tới mức lông mày dựng ngược, tôi bực mình nói: "Ngươi còn cố làm trò, ta cho ngươi vào cục uống trà tiếp đấy."

Lý Mặt Rỗ vội la lên: "Thôi được, ta nói thẳng, họa sát thân sẽ phát sinh trong tháng này. Quẻ ứng với sao Thái Âm, tai họa ập tới tận giường. Nhưng cũng có cách có thể tránh khỏi số kiếp, đó là tới chùa xin một lá bùa màu trắng đeo trên người. Ta cam đoan không lừa bịp."

Tôi nghe hắn nói thì sững người một chút, chưa kịp có phản ứng thì Lý Mặt Rỗ đã ôm quyền: "Ta đã tiết lộ quá nhiều thiên cơ, e rằng trên mặt lại thêm mấy nốt rỗ. Cao sơn lưu thủy, tri kỷ khó tìm, nếu có duyên chúng ta sẽ gặp lại!"

Hắn ra vệ đường bắt một chiếc taxi, vọt đi như làn khói. Lúc này Tiểu Đào mới tức giận quát to: "Tên lừa đảo chết tiệt, hắn nói cái gì mà họa sát thân, ập tới tận giường, chẳng phải ý là..."

Nàng chợt đỏ mặt, tôi nhất thời phản ứng kịp, chửi tổ tông mười tám đời nhà hắn lên, trong lòng thầm nhủ nếu gặp lại không xử hắn không được.

Bị tên giang hồ này lừa gạt, tôi vừa bực mình vừa buồn cười, cũng không nghĩ gì nhiều, cùng Tiểu Đào đi ăn trưa. Trải qua nụ hôn lần trước, quan hệ của chúng tôi đã trở nên ngày càng thân thiết hơn, ngồi nói chuyện không giấu giếm điều gì, ánh mắt nàng nhìn tôi cũng vô cùng hiền dịu.

Buổi chiều, Tiểu Đào vào cục tiếp tục công việc, tôi thì về phòng luyện LOL với đám bạn. Lúc đó tôi hoàn toàn không ngờ được, họa sát thân mà Lý Mặt Rỗ nói là thật, và cái chết của Ngưu cảnh quan chỉ là mở đầu cho tấn thảm kịch này.

Tối hôm sau, Tiểu Đào gọi điện cho tôi, cười hì hì: "Có bận không?"

Tôi đáp: "Có, bận nhớ cô."

Có tiếng nhai nhóp nhép, Tiểu Đào cười nói: "Miệng lưỡi càng ngày càng ngọt đấy. Đoán xem tôi đang làm gì?"

Tôi nói: "Ăn đồ ăn?"

Nàng đáp: "Vừa tắm xong, đang nằm giường ăn dâu tây."

Tôi nói: "Tôi cũng đột nhiên thèm dâu tây."

Vương Đại Lý đập giường la lên: "Thể hiện tình cảm trong phòng cẩu độc thân là trái đạo lý."

Lão đại với lão nhị cũng bắt đầu la ó khiến tôi xấu hổ, hắng giọng một cái hỏi: "Tìm tôi có việc gì không?"

Nàng nói gọi tôi hỏi chút việc, mai là mừng thọ 60 của Âu Dương cảnh quan, muốn tham khảo xem con trai thích gì để mua tặng.

Tôi cảm thấy có chút râu ông nọ cắm cằm bà kia ở đây, Âu Dương cảnh quan có còn là thanh niên đâu? Nàng giải thích, Âu Dương cảnh quan là người kín tiếng, mừng thọ 60 tuổi cũng chẳng báo với ai, mọi người dự định sẽ tổ chức cho ông ta một bữa tiệc bất ngờ. Ông ta có một đứa con trai trạc tuổi tôi, là thứ quý giá nhất của ông, cho nên Tiểu Đào định tặng thứ gì mà con trai thích.

Chúng tôi bàn luận một chút, sau đó tôi nói: "Hay là tôi cũng mua một món quà, chúng ta cùng đi?"

Tiểu Đào đáp: "Được, tối mai gặp ở Yến Phủ."

Tôi dự bữa tiệc thứ nhất là muốn biểu đạt sự kính trọng của mình đối với một cảnh sát lão làng về hưu, thứ hai cũng muốn

nhân cơ hội gặp Tiểu Đào, rủ nàng đi đâu đó sau bữa tiệc, hỏi han về tiến triển vụ án, đối với những vụ ly kỳ, tôi gần như là con nghiện.

Tôi liền lên mạng đặt mua quà, sáng hôm sau shipper giao hàng đến, tôi hỏi Đại Lý có muốn đi ăn tiệc không, hắn nói để xem đã. Tôi liền bảo Băng Tâm cũng tới đó, hắn lập tức la lên: "À vậy thì được, có cần mua quà không?"

Năm giờ chiều, tôi với Đại Lý đến nhà hàng Yến Phủ, phục vụ dẫn chúng tôi vào một căn phòng rộng, rất nhiều cảnh sát quen mặt cũng có ở đây, cho thấy quan hệ của Âu Dương cảnh quan không tệ.

Hai chúng tôi tìm một chỗ ngồi xuống, đang tán gẫu thì có một giọng nói cất lên: "Vinh dự lớn nhất của đời cảnh sát đó là, sau khi về hưu, tất cả đồng nghiệp vẫn tới mừng thọ mình."

Tôi quay lại nhìn, thì ra là cục phó Trịnh, liền lễ phép chào, ông cười nói: "Đừng khách khí, đây là bữa tiệc cá nhân, cứ tự nhiên là được rồi."

Tôi hỏi tiến triển của vụ án, cục phó liền trầm mặt: "Chúng ta nghi ngờ Ngưu cảnh quan mắc bệnh hiểm nghèo."

Tôi kinh ngạc: "Phải hiểu thế nào?"

Trong quá trình điều tra, cục phó phát hiện trước khi chết, Ngưu cảnh quan cứ luôn nhắc tới chuyện trong đầu mình có giọng nói quái lạ với đồng nghiệp. Có người trông thấy ông ta khóc lúc nghỉ trưa, tới hỏi thăm thì lại nói là không có gì.

Cục phó tham khảo ý kiến của bác sĩ chuyên khoa thần kinh, bác sĩ nói nếu như trong não có khối u, chèn ép dây thần kinh thính giác sẽ gây ra ảo giác âm thanh. Từ đó suy đoán, có thể Ngưu cảnh quan mắc bệnh hiểm nghèo.

Tôi hỏi: "Có hồ sơ chữa trị không?"

Cục phó nói: "Không có, kết quả kiểm tra sức khỏe nửa năm trước hoàn toàn bình thường. Nhưng kiểm tra sức khỏe tổng quát thì không phát hiện u não được."

Tôi trầm ngâm nói: "Là u não thật sao?"

Dựa vào những điều kiện trước mắt, đây là giải thích khá đáng tin.

Lúc này Tiểu Đào và Băng Tâm cũng lục đục chạy tới, mọi người ngồi uống nước cắn hạt dưa tán gẫu. Sáu rưỡi, Âu Dương cảnh quan được mời vào, ông ta hoàn toàn không hay biết gì, bị lừa gạt tới đây. Vừa bước vào cửa, tất cả đột nhiên hô lớn: "Sinh nhật vui vẻ!"

Âu Dương cảnh quan sững sờ nửa ngày, sau đó cười nói: "Đúng là hết thuốc chữa, lần sau các ngươi đừng làm vậy nữa."

Băng Tâm đội mũ sinh nhật lên đầu ông, kéo tay vào trong: "Âu Dương bá bá, đừng khách khí, vào ngồi đi, mọi người đói lả cả rồi."

Bữa mừng thọ vui vẻ bắt đầu, mấy người chúng tôi ngồi cùng một bàn, Băng Tâm với Tiểu Đào ngồi hai bên cạnh tôi, Băng Tâm gắp một miếng thịt vịt nướng bỏ vào bát tôi: "Nếm thử cái này đi."

Tiểu Đào không cam lòng, cũng gắp một miếng thịt bò bỏ vào bát tôi: "Nếm cái này đi."

Băng Tâm lại gắp một miếng cá hấp: "Tới trước ăn trước, ăn của muội đi."

Tiểu Đào không vừa, gắp một miếng hải sâm: "Tôi lệnh cho anh ăn của tôi trước."

Hai người này cứ ở cạnh nhau là gây chuyện, loáng cái, bát của tôi đã đầy ú ụ, tôi cười khổ: "Hay là chúng ta đổi cái bát khác rồi tiếp tục?"

Vương Đại Lý nhăn nhó: "Kẻ ăn không hết, người lần chẳng ra."

Cục phó tỏ ra thích thú, nâng ly lên nói: "Tiểu tử, nói hay lắm. Đừng quan tâm mấy chuyện yêu đương vớ vẩn, hai ta uống một ly!"

Đột nhiên một cảnh sát chạy tới la lên: "Có ai thấy Âu Dương cảnh quan đâu không?"

Chương 291: Mừng thọ 60 năm

Trịnh cục phó đứng lên nói: "Chẳng phải ông ta ngồi bàn ngươi sao?"

Cảnh sát kia đáp: "Ban nãy có ngồi bàn chúng tôi một lúc rồi đứng dậy, chưa ăn cái gì, tôi tưởng ông ta đi mời rượu nên không để ý, ai ngờ nửa tiếng chưa thấy quay lại, điện thoại cũng không gọi được."

Nghe vậy, chúng tôi liền căng thẳng, nhưng trong lòng vẫn hy vọng sẽ không có chuyện gì xảy ra, ở đây có cả trăm cảnh sát cơ mà.

Cục phó bảo tất cả mọi người dừng bữa, tìm Âu Dương cảnh quan một chút. Tôi hỏi tay cảnh sát ngồi cạnh Âu Dương cảnh quan, ban nãy ông ta có biểu hiện gì khác thường không? Hắn nhớ lại: "Cũng không có gì, chỉ là đột nhiên ôm đầu, ta hỏi ông ta bị đau đầu ư? Ông ta cười nói không có gì, cho nên cũng không để ý."

"Đau đầu?" tôi mơ hồ có một linh cảm chẳng lành.

Mọi người vội vàng tìm kiếm khắp nơi. Băng Tâm với Đại Lý không biết chuyện Ngưu cảnh quan chết, nên không hiểu sao tôi lại sốt sắng như vậy. Tôi không trả lời, chỉ thầm cầu nguyện trong lòng, ngàn vạn lần đừng xảy ra chuyện gì không hay.

Một đám cảnh sát tìm kiếm, rất nhanh đã tới tai quản lý nhà hàng, hắn cười nói: "Các vị cảnh quan, có phải thức ăn có vấn đề gì không, cứ nói với ta."

Cục phó nói đang tìm Âu Dương cảnh quan, miêu tả qua về hình dáng bên ngoài. Đúng lúc này một đầu bếp hớt ha hớt hải

chạy tới, trông ánh mắt của hắn, chúng tôi đều ngớ người, nhất định là có chuyện xảy ra. Tôi hỏi: "Sao vậy?"

Đầu bếp ấp úng: "Có...có một ông lão trong bếp.. Chuyện này..."

Tôi quát: "Ông ta làm sao?"

Đầu bếp bị ngữ khí của tôi dọa tới muốn khóc: "Ông ta chết!"

Chúng tôi vội vàng lao vào trong bếp, cảnh tượng bên trong khiến mọi người chứng kiến bất giác che miệng. Âu Dương cảnh quan với một tư thế quái dị, nhúng đầu mình vào trong chảo dầu, bếp ga bên dưới mở to hết cỡ, dầu sôi ùng ục, khắp phòng tràn ngập mùi khét.

Tôi lót một cái khăn tay, tắt bếp, sau đó cùng mọi người cẩn thận đỡ Âu Dương cảnh quan ra, đặt nằm xuống đất.

Bởi đứng quá sát bếp lửa, quần áo ông ta đã bị cháy mất một mảng, cái đầu bị dầu sôi làm biến dạng, vô cùng thê thảm.

Trịnh cục phó môi run lẩy bẩy, hai mắt ngấn lệ, quay sang hét lên với đám đầu bếp: "Lúc đó ai ở đây?"

Đây là lần đầu trông thấy ông ta nổi giận, có lẽ cục phó rất khó chấp nhận sự thật này. Các đầu bếp ấp úng trả lời, họ mới nấu ăn xong mệt gần chết, mọi người rủ nhau ra ngoài ăn cơm. Quy định của nhà hàng rất nghiêm ngặt, sau khi ra ngoài bắt buộc phải khóa cửa nhà bếp, cho nên trên lý thuyết là không thể có người vào trong.

Tiểu Đào lập tức kiểm tra ổ khóa: "Bị cạy rồi."

Băng Tâm ôm mặt khóc nức nở, trông nàng bi thương như vậy, tôi bảo Đại Lý dẫn nàng ra ngoài cho thoáng. Băng Tâm dùng sức lau sạch nước mắt nói: "Muội không sao!"

Nạn nhân tử vong chưa tới nửa giờ, không cần dùng thính cốt biện âm. Tôi kiểm tra cơ thể của Âu Dương cảnh quan xem có dấu vết bị cưỡng ép không. Trên tay ông ta có dính dầu, vân tay bám trên bàn rất rõ, có thể hình dung ra tư thế của Âu Dương cảnh quan lúc đó, là tự mình nhúng đầu vào chảo.

Nói cách khác, chính ông ta đã cạy khóa phòng bếp, bật bếp ga rồi tự sát.

Tôi lục túi quần của Âu Dương cảnh quan, tìm thấy điện thoại di động. Trên điện thoại có một tin nhắn: "Thôi Hạo, tới phiên ngươi trả nợ."

Tôi đọc nội dung tin nhắn lên, Trịnh cục phó nói: "Thôi cảnh quan cũng là đồng nghiệp của chúng ta."

Tôi bốc một nắm bột mì trong bếp, thổi lên điện thoại, trên đó không có vân tay, điều này rất kỳ lạ. Điện thoại di động là đồ dùng hàng ngày, đáng nhẽ phải đầy dấu vân tay mới đúng. Tôi hỏi cục phó: "Âu Dương cảnh quan chỉ có một cái điện thoại?"

Cục phó gật đầu: "Đúng."

Tôi nói: "Bấm số ông ta."

Cục phó bấm nút gọi, không có kết nối, mà rõ ràng điện thoại đầy sóng. Tôi dùng điện thoại này gọi vào số cục phó, ông ta nói: "Là một số lạ."

Tôi suy đoán nhanh, nói: "Điện thoại này đã bị đánh tráo, có người cố ý nhét vào túi ông ta. Tin nhắn trên điện thoại thật ra là một dự đoán về nạn nhân tiếp theo. Đây không phải tự sát, mà là một vụ giết người hàng loạt. Thôi cảnh quan là nạn nhân kế tiếp!"

Trịnh cục phó lẩm bẩm: "Không thể nào, năm năm trước Thôi Hạo đã hy sinh." Ông ta đột nhiên trợn mắt: "Tệ hại, hắn nhắm vào người nhà."

Chúng tôi lập tức chạy tới nhà Thôi Hạo.

Vừa lên xe, tôi trông thấy Trịnh cục phó hét lên với đám cảnh sát: "Tất cả chú ý, tất cả chú ý. Đây không phải là diễn tập, đây không phải là diễn tập. Bắt đầu từ bây giờ, cảnh sát toàn Nam Giang tiến vào trạng thái triến tranh. Lập tức gọi cảnh sát đặc nhiệm từ cấp trung đội trở lên có vũ trang tới chi viện. Hình cảnh theo ta."

Băng Tâm muốn đi theo, tôi liền ngăn lại: "Băng Tâm, muội về cục chụp CT não của Ngưu cảnh quan và Âu Dương cảnh quan xem bên trong có gì bất thường."

Nàng dặn dò: "Tống Dương ca ca, huynh phải hết sức cẩn thận."

Tôi bảo Đại Lý về cục cùng Băng Tâm, hôm nay Tiểu Đào không đi xe tới, hai chúng tôi lên xe cục phó. Một cảnh sát cũng định lên xe, đột nhiên Tống Tinh Thần ở đâu nhảy xổ vào tranh chỗ. Tay cảnh sát quát lên: "Ngươi là ai?"

Tôi vội giải thích đây là một trợ lý khác của mình. Tống Tinh Thần cũng chẳng để ý mấy chuyện vặt này, lạnh mặt nói: "Vụ án lần này quá nguy hiểm."

Tôi cau mày: "Ngươi lại định ngăn cản ta?"

Hắn cười nhạt: "Ta hiểu rõ tính khí của ngươi, nên phải đi theo đề phòng bất trắc."

Nếu chẳng phải giờ là lúc dầu sôi lửa bỏng, tôi đã quăng cho hắn một câu, ngươi đừng làm hộ vệ nữa, làm bảo mẫu của ta luôn đi.

Trên đường đi, tôi hỏi Tiểu Đào: "Tìm được điện thoại của Ngưu cảnh quan không?"

Nàng đáp: "Không, lúc đó chúng tôi không lường trước được sự việc tới mức này. Theo anh nghĩ thì hung thủ ra tay bằng cách nào?"

Lần đầu tôi cảm thấy bất lực: "Tôi không nghĩ ra cách gây án, trừ khi hung thủ có thể điều khiển ý nghĩ."

Chúng tôi tới nhà Thôi Hạo, cục phó ra lệnh cho cảnh sát chia từng tốp đi lên, lực lượng đặc nhiệm canh giữ phía dưới, mấy người chúng tôi lên trước thăm dò.

Lúc đi lên lầu, cục phó nói với tôi nhà Thôi cảnh quan có bốn người, cha, mẹ, vợ và một đứa con trai. Tới trước cửa, không ngửi thấy mùi máu tanh, tôi lén thở phào. Cục phó gõ cửa mấy cái không có ai trả lời, tôi dùng dây kẽm phá khóa, đám cảnh sát được huấn luyện nghiêm ngặt liền xộc vào.

Trong nhà không có ai, trên bàn có một tờ quảng cáo khai trương quán ăn. Tôi gọi vào đường dây nóng trên tờ quảng cáo nhưng không có ai trả lời, sắc mặt liền biến đổi: "Tới đó xem sao!"

Trịnh cục phó nhìn qua: "Cũng gần đây, chúng ta đi!"

Tất cả vội vàng chạy tới quán ăn kia, vừa tới đầu phố đã thấy một đám thực khách nhốn nháo hét ầm ĩ: "Xảy ra án mạng, xảy ra án mạng rồi!"

Một nam sinh túm lấy tay cảnh sát, vừa khóc vừa nói: "Đồng chí cảnh sát, mau tới xem một chút đi, cả quán cơm chết hết, nếu không phải tôi chạy nhanh..."

Tôi hỏi: "Ai làm?"

Nam sinh đáp: "Không ai làm cả, họ như phát điên, đột nhiên tự sát."

Tiểu Đào phái một cảnh sát trấn an tinh thần hắn, đợi lát nữa

lấy lời khai. Chúng tôi đi tới quán ăn, từ xa đã ngửi thấy mùi máu tanh. Vốn là khai trương đại cát đại lợi, giờ phút này chợt biến thành cảnh máu me như trong phim hành động. Khắp phòng toàn là máu, xác chết ngổn ngang, tư thế quái dị, bóng đèn cũng dính đầy máu, khiến cả quán ăn như một địa ngục trần gian.

Mọi người bị cảnh tượng này dọa sợ đến mặt cắt không còn giọt máu. Tống Tinh Thần giơ đao lên ngăn, tỏ ý tôi không nên bước tới. Đúng lúc này Tiểu Đào rút súng ra, chĩa về một hướng quát lên: "Cút ra cho ta!'

Chương 292: Vật tà âm giết người - Tống Tâm Thần chưa đủ tuổi

Đám cảnh sát đồng loạt chĩa súng về hướng đó, chỉ thấy đằng sau cột đèn đối diện quán cơm, trong bóng tối từ từ đi ra một thanh niên, mặc một áo khoác da, hai tay giơ cao lên trời.

Trông thấy rõ mặt hắn, tôi không khỏi thốt lên: "Là ngươi?"

Người này chính là thương gia đồ cổ khí chất phi phàm mà lần trước tôi gặp ở Thanh Liên huyện. Tiểu Đào cắn răng nói: "Sớm phải nghi ngờ ngươi không phải người tốt mới đúng."

Gã thanh niên cười nói: "Nói hay lắm, các vị có thể bỏ súng xuống, nói chuyện được không?"

Đang ở hiện trường huyết án, tâm trạng tôi không được tốt, quát: "Tại sao ngươi ở đây?"

Hắn thờ ơ đáp: "Ta chỉ đi ngang qua, thật sự là chỉ đi ngang qua."

Tôi cười lạnh: "Xin lỗi, ngươi đang nói dối."

Hắn kinh ngạc: "Quả nhiên ngươi có động u chi đồng?"

Chợt một tiếng súng vang lên, tôi nghĩ là Tiểu Đào bắn, quay đầu lại thì là cục phó. Khẩu súng trong tay ông ta chĩa lên trời, khói vẫn còn bốc ra từ nòng; những việc liên tiếp tối nay đã làm cho ông ta từ một con người tao nhã lịch sự trở nên có chút mất tự chủ.

Trịnh cục phó gằn từng chữ: "Ngươi tốt nhất là khai thật tất cả, chúng ta không có kiên nhẫn!"

Gã thanh niên lại chẳng hề sợ hãi, gật đầu: "Được rồi, vị tiểu huynh đệ này có con mắt dò nói dối, nói chuyện cũng tốt. Những câu sau đây ta nói đều là thật, các ngươi nghe cho kỹ một chút. Ta ở đây, nguyên nhân cũng giống như các ngươi. Ta đang truy lùng một thứ, muốn khuyên các ngươi một câu, vụ án này không thuộc phạm vi khoa học có thể giải thích được, các ngươi nên dừng việc điều tra lại, nếu không sẽ có càng nhiều người bỏ mạng."

Trịnh cục phó hét lên: "Ngươi uy hiếp cảnh sát?"

Hắn nhún vai, nhìn tôi nói: "Ngươi có thể hỏi hắn xem ta nói thật hay không."

Tôi không biết là do diễn xuất của hắn cao siêu hay hắn đúng là đang nói thật, bất đắc dĩ gật đầu: "Hắn không nói láo."

Tôi nghĩ hắn chắc hẳn biết nội tình gì đó, liền hỏi: "Ngươi tới Nam Giang truy lùng thứ gì?"

Hắn đáp: "Thật không dám giấu, ta là một thương nhân âm phủ, tới đây để truy lùng một vật tà âm."

Vật tà âm? Chẳng phải là thứ mà Đại Lý từng nhắc tới sao? Có vẻ độ tài linh miêu mà tôi từng tiếp xúc cũng là một thứ như vậy.

Tôi suy đoán, nói: "Vật tà âm là thứ có thể dùng năng lực siêu tự nhiên để giết người?"

Hắn đáp: "Là vong linh ám vào đổ cồ, có thể nói bản thân nó cũng là đồ cổ. Dựa vào kinh nghiệm lâu năm của ta, thứ có thể tạo ra huyết án liên hoàn lần này là một vật cực hung, cho nên ta không thể không nhúng tay."

Hoàng Tiểu Đào hừ một tiếng: "Ngươi cũng có đạo đức nghề

nghiệp đấy nhỉ. Đúng là càng nói càng điêu ngoa."

Nhưng tôi nãy giờ luôn dùng động u chi đồng quan sát hắn, hắn không hề nói láo. Mặc dù tôi không theo chủ nghĩa vô thần, tuy nhiên cũng không thể chớp mắt mà tiếp nhận khái niệm này, liền hỏi: "Ý ngươi là, có kẻ lợi dụng vật tà âm giết người?"

Hắn nói: "Có thể hiểu là như vậy. Xin các ngươi tin ta, ta có cách để giải quyết ổn thỏa chuyện này."

Trịnh cục phó lạnh lùng nói: "Ta không tin ngươi. Ta muốn ngươi về cục nói chuyện một chuyến."

Gã thanh niên giơ một tay ra, động tác này khiến không ít người căng thẳng. Hắn nói: "Xin thứ lỗi cho ta không thể nghe lời."

Trịnh cục phó vung tay lên: "Việc này cũng không phải do ngươi quyết." dứt lời liền có hai đặc nhiệm xông lên định còng tay hắn lại.

Gã thanh niên vừa lùi về phía sau vừa nói: "Ta trước giờ luôn là người sống tuân thủ luật pháp, không muốn phải động thủ với các vị cảnh sát. Nhưng nếu các ngươi muốn bắt ta, cũng đừng trách ta không khách khí."

Hoàng Tiểu Đào cười lạnh: "Nói cứ như ngươi có bản lĩnh làm vậy lắm."

Gã thanh niên từ tốn ôm quyền: "Vậy xin cáo từ!"

Môi hắn mấp máy mấy cái, giống như đang đọc thần chú, đột nhiên biến mất. Mọi người vô cùng kinh ngạc, chẳng lẽ hắn có siêu năng lực?

Chợt Tống Tinh Thần xông tới, nhắm hướng tên thanh niên mới biến mất, bổ một đao, giữa khoảng không bỗng có tia lửa va chạm tóe lên. Gã thanh niên lại xuất hiện tại chỗ, hai tay đan chéo

hai thanh đoản đao, chặn cây đường đao của Tống Tinh Thần.

Thì ra là chướng nhãn pháp.

Nghe nói thời kỳ Dân Quốc, trong giang hồ lưu truyền rất nhiều loại ảo thuật. Những thứ ảo thuật này rất khó tin, dùng quy luật vật lý cũng không giải thích được. Ví dụ như trò ảo thuật cá vàng, chính là một trong những mánh khóe đó, cho thấy chướng nhãn pháp rất có thể tồn tại trên đời.

Gã thanh niên đánh nhau với Tống Tinh Thần một hồi, thân pháp rất nhanh nhẹn, có thể thấy là thân kinh bách chiến. Trước giờ tôi chưa thấy ai có thể đánh ngang ngửa với Tống Tinh Thần. Hơn nữa hắn có vẻ muốn chạy càng nhanh càng tốt, không chủ tâm đấu với Tống Tinh Thần.

Đột nhiên Tống Tinh Thần nhảy về phía sau một bước, hua đao chém vào khoảng không, trong không khí lại lóe lên mấy tia lửa. Gã thanh niên thở dài nói: "Thân pháp cũng tốt lắm."

Tống Tinh Thần đưa ngang đao lên mặt, trầm giọng nói: "Tiểu nhân bỉ ổi, lại dùng ám khí đả thương người?"

Ám khí ư? Sao tôi không thấy ám khí nào cả?

Gã thanh niên lạnh lùng nói: "Nếu ta muốn ám sát ngươi thật, ngươi nghĩ mình còn đứng đó mà nói được ư?"

Lúc này, trên đầu của hắn có mấy chiếc lá rụng xuống, tôi thấy đám lá liền bị xốc lên, bay tứ tung trước mặt, cuối cùng giống như bị đinh ghim vào tường, rồi từ từ rơi xuống đất. Chúng tôi nhìn mà há hốc mồm, giữa không trung có một đạo ánh sáng lóe lên.

Gã thanh niên xua xua tay nói: "Lần này cáo từ thật!"

Hắn xoay người rời đi, Trịnh cục phó vội hô mấy tên đặc nhiệm lao qua bắt lại. Mấy cảnh sát vọt tới sau hắn mấy mét, đột

nhiên nhảy cẫng lên hét ầm ĩ: "Rắn, nhiều rắn quá!" "Trên người ta có lửa cháy!"

Mọi người bị tiếng hét thu hút tầm mắt, nhìn lại thì gã thanh niên đã đi rất xa, tôi lờ mờ thấy trên vai hắn có một con vật, hình như là cáo trắng.

Những chướng nhãn pháp hành hạ mấy đặc nhiệm cũng biến mất rất nhanh, chẳng ai bị thương. Tôi cắn môi, người này quá cao thâm khó dò, nhưng trực giác mách bảo tôi hắn không phải là hung thủ, với thủ đoạn của hắn mà muốn giết người, hiện trường sẽ không lộn xộn như vậy.

Trịnh cục phó không cam lòng, định tự mình đuổi theo, Tống Tinh Thần và tôi đồng thời đưa tay ngăn lại. Tôi nói: "Thả hắn đi đi, hắn không phải là hung thủ."

Trịnh cục phó nói: "Cho dù không phải hung thủ thì nhất định hắn cũng biết nội tình gì đó."

Người này thân mang tuyệt kỹ, nội tâm chắc chắn vô cùng kiêu ngạo, tôi nghĩ hắn sẽ không hợp tác dễ dàng, lúc này đuổi theo hắn chỉ lãng phí cảnh lực, liền đề nghị: "Điều tra hiện trường trước đã."

Chúng tôi vào trong quán ăn, bên trong có rất nhiều thực khách tự sát bằng cách đâm đũa vào mắt, đâm dao ăn vào cổ họng, đằng sau có một đầu bếp dùng tạp dề treo cổ, lưỡi thè thòng lòng. Trong bếp còn có mấy đầu bếp tự cắt cổ, nhà vệ sinh cũng có khách tự uống nước tẩy rửa, bụng nát bét, ai cũng không đành lòng nhìn thẳng. Nhiều cảnh sát mới vào nghề không chịu nổi mà chạy ra ngoài nôn mửa.

Trịnh cục phó tìm thấy bốn người nhà Thôi cảnh quan cạnh một chiếc bàn, quỳ xuống khóc một hồi lâu, bi phẫn nói: "Ta nhất định phải mang hung thủ ra ánh sáng!"

Tôi để ý thấy hầu hết mọi người đều tự sát bằng cách tự hủy hoại đầu mình, giống như muốn đào thứ gì đó trong đầu ra vậy. Liên tưởng tới Ngưu cảnh quan trước khi chết có nói trong đầu mình có âm thanh quái dị, Âu Dương cảnh quan cũng có triệu chứng đau đầu.

Mục đích của hung thủ là giết bốn người nhà họ Thôi, kết quả lại khiến cả quán ăn chết. Có vẻ như thứ vật tà âm này không thể định hướng tác động riêng biệt từng cá nhân.

Hiện trường không hề để lại mùi hay dấu vết gì, nếu vật tà âm này tồn tại, rất có thể nó là một nhạc cụ!

Chương 293: Ma cảnh báo thù

Cảnh sát kiểm tra lại hiện trường, tổng cộng có 27 nạn nhân. Một hơi mà giết nhiều người như vậy, chỉ có thể dùng chữ điên rồ để hình dung về hung thủ.

Chờ Trịnh cục phó ổn định lại tâm trạng, tôi đi qua hỏi: "Hung thủ ra tay có mục đích rõ ràng. Xin hỏi giữa Ngưu cảnh quan, Âu Dương cảnh quan và Thôi cảnh quan có mối quan hệ gì, nhất định ông biết gì đó."

Trịnh cục phó thất thần, gương mặt như già đi chục tuổi, nghẹn ngào nói: "Ta vốn không muốn nghĩ theo hướng này, bởi vì ta nghĩ hắn không phải thứ như vậy, bây giờ xem ra chỉ có khả năng này."

Thở dài một tiếng, Trịnh cục phó nói: "Chúng ta từng cùng nhau bắt một cảnh sát vào tù!"

Nghe câu này, mọi người đều kinh ngạc, Trịnh cục phó từ từ kể cho chúng tôi, cảnh sát bị bắt đó tên là Long Bang Quốc, là một người nóng tính, hào sảng.

Trong một lần hành động càn quét băng đảng năm 97, Long Bang Quốc cùng mấy cảnh sát nhận nhiệm vụ đập tan một tổ chức buôn người. Tổ chức này rất ngạo mạn, tới mức chúng còn trả thù bằng cách bắt cóc người phụ nữ mà Long Bang Quốc đang theo đuổi. Sau đó thi thể cô ta được tìm thấy ở một chân cầu, hạ thể bị đâm nát, ngực bị cắt, mặt đầy vết thương. Trong người cô ta có tới bảy tám loại tinh dịch của đàn ông khác nhau, bọn chúng còn đội mũ cảnh sát lên đầu cô ta, giống như là khiêu chiến với cảnh sát.

Long Bang Quốc nổi giận lôi đình, chạy ra ngoài gặp bất cứ tên

côn đồ nào liền đánh thừa sống thiếu chết, tra hỏi tung tích của tên cầm đầu tổ chức kia. Tổ trưởng tổ chuyên án lúc đó là Âu Dương cảnh quan đã ra lệnh cho ông ta về nghỉ ngơi mấy ngày, không được tiếp tục tham gia chuyên án.

Nếu lúc đó ông ta chịu nghe lời Âu Dương cảnh quan thì có lẽ chuyện đã xong xuôi, hơn nữa không có việc xảy ra hôm nay.

Long Bang Quốc dập đầu trước Âu Dương cảnh quan xin tha thứ, lấy danh dự của chính mình đảm bảo sẽ không hành động tự tiện theo tư tình. Mấy cảnh sát trong tổ cũng xin cho ông ta, cuối cùng Âu Dương cảnh quan đồng ý cho ông ta ở lại.

Nhưng trong ngày thu lưới, Long Bang Quốc lại bắn chết nghi phạm trong lúc hành động. Cho nên đã phải đeo chính cái còng tay đáng ra thuộc về nghi phạm. Vụ án rất nhanh thì chuyển cho bên tư pháp, lúc đó Trịnh cục phó đang là kiểm sát viên.

Long Bang Quốc khai, lúc đó nghi phạm có động tác rút súng, cho nên ông ta mới lựa chọn tự vệ, nhưng nhân chứng ở hiện trường đã chứng minh ông ta nói dối. Cuối cùng ông ta bị tuyên án cố ý giết người, hình phạt là tước cảnh hàm, nhận 20 năm tù giam.

Trịnh cục phó vẫn còn nhớ rõ, lúc bị giải đi ở tòa án, ông ta còn gào khản cả tiếng: "Tất cả các ngươi không một ai giúp ta, sớm muộn ta cũng bắt các ngươi trả giá!" Những người có mặt trong phiên tòa đều lộ vẻ bi thương.

Đứng từ góc độ của ông ta mà nhìn, việc đau lòng nhất không phải là phán quyết của tòa án, mà là những huynh đệ từng vào sinh ra tử này, trong giờ phút quan trọng lại chứng minh ông ta có tội, chính lời khai của họ đã đẩy ông ta vào tù.

Nhưng có câu pháp bất dung tình, cảnh sát có lập trường của cảnh sát, đổi lại là bất kỳ ai thì kết quả cũng chỉ có một.

Trịnh cục phó ánh mắt ảm đạm nói: "Chính vụ án đó đã khiến trong suy nghĩ của ta có sự thay đổi, ta cảm thấy càng ngày thế giới càng cần nhiều hơn những cảnh sát chính trực, bởi vậy đã từ chức, xin vào làm một cảnh sát."

Hoàng Tiểu Đào tức giận: "Chẳng lẽ nói thật cũng phải trả giá? Người này đúng là nội tâm méo mó tới cực điểm."

Tôi hỏi: "Những cảnh sát tham gia vụ án còn có ai?"

Trịnh cục phó nói: "Nếu ta nhớ không nhầm thì còn có ba người, Tuân cảnh quan ở thị cục; Trương cảnh quan ở đội đặc nhiệm; và La cảnh quan ở phân cục Giang Hưng."

Vụ án này xảy ra qua đột ngột, tổ chuyên án chưa được thành lập, trước mắt Trịnh cục phó chính là tổ trưởng. Ông ta giao một số nhiệm vụ, bảo Vương Nguyên Thạch dẫn cảnh sát đặc nhiệm đi truy lùng Long Bang Quốc, nếu cần thiết có thể nhờ cảnh sát vũ trang phong tỏa đường đi, tình thế nguy cấp được quyền bắn hạ nghi phạm. Những người còn lại sẽ do Tiểu Đào chỉ huy, đi bảo vệ ba cảnh sát nói trên.

Hoàng Tiểu Đào kính lễ, nói: "Tôi nhất định sẽ không để cảnh sát nào tiếp tục bị hại!"

Trịnh cục phó gật đầu: "Ta tin vào năng lực của cô." Sau đó quay qua nói với tôi: "Tống Dương, ngươi chỉ là Ngỗ Tác, vụ này ngươi không cần tham gia, mọi người, chia nhau ra hành động!"

Tôi chen vào: "Tôi có một đề nghị, nên tìm tên thương nhân âm phủ kia hỗ trợ."

Trịnh cục phó khước từ: "Bác bỏ! Trước mắt cần tranh thủ từng giây từng phút, chúng ta không có thời gian thừa để làm chuyện này. Hơn nữa ta là người kiên định với chủ nghĩa vô thần, không tin cái gì mà vật tà âm, quỷ thần chỉ là đức tin hoang đường

trong lòng mọi người. Hắn chỉ là một tên giang hồ bịp bợm."

Ngữ khí của cục phó vẫn ôn hòa như thường lệ, nhưng quan điểm đã rõ ràng không nghi ngờ gì nữa. Tôi không nói thêm, chờ cảnh sát thu dọn hiện trường xong, tôi bảo Tiểu Đào: "Cũng muộn rồi, tôi về nghỉ ngơi đây!"

Tiểu Đào ngạc nhiên: "Ồ, thái độ anh không giống mọi ngày, có phải có chuyện gì giấu tôi không?"

Tôi cười khổ: "Không có, chỉ là tôi thấy mệt. Cô nhớ bảo trọng."

Tôi xoay người rời đi. Tống Tinh Thần không biết từ lúc nào chạy đi mua trà sữa, đứng dựa vào cột điện vừa uống vừa chờ tôi. Không ít người đi đường thấy hắn thì bàn tán xôn xao: "Ồ, giống Trương Nghệ Hưng quá!" "Không, so với Trương Nghệ Hưng hắn còn đẹp trai hơn!" "Sao hắn ăc mặc như vậy nhỉ, đang quay phim à?"

Tống Tinh Thần cơ bản là chẳng thèm để tâm. Tôi đi tới trước mặt hắn nói: "Chúng ta bàn bạc chuyện này một chút."

Hắn nhàn nhạt hỏi: "Muốn sai ta bảo vệ cô gái kia?"

Tôi ngớ người, sao hắn biết trong lòng tôi đang nghĩ gì? Tống Tinh Thần giải thích: "Đừng quên ta cũng có động u chi đồng, nhìn mặt để nói chuyện là kiến thức căn bản của người nhà họ Tống."

Tôi rất khâm phục nhãn lực của tiểu tử này. Trịnh cục phó phái Tiểu Đào đi bảo vệ ba cảnh sát kia, đối với chuyện này tôi thập phần lo âu. Bản lĩnh của hung thủ có thể trong chớp mắt giết chết cả chục mạng người, hơn nữa hắn còn chẳng thèm quan tâm tới việc liên lụy người vô tội.

Nhưng lúc đó nhiều cảnh sát như vậy, trước mặt Trịnh cục phó, một cố vấn quèn như tôi sao có thể bảo Tiểu Đào rút lui khỏi

vụ án? Mà với tính cách của nàng thì chắc chắn cũng không chịu.

Nếu như Tiểu Đào hi sinh vì nhiệm vụ, tôi thật không biết phải làm sao để đối mặt với thực tế tàn khốc ấy. Cho nên dù có phải dùng thủ đoạn lén lút, tôi cũng phải khiến nàng rút lui, bèn nói: "Đợi lát nữa ngươi mai phục gần nhà cô ấy, đánh nàng bị thương. Đừng ra tay quá nặng, khiến nàng nhập viện là được. Ngươi cũng đừng mặc quần áo này, đừng dùng đao, tốt nhất là bịt mặt nữa."

Tống Tinh Thần khẽ cười: "Chém đứt một chân, ngươi thấy sao?"

Tôi hét: "Ngươi dám!!!"

Tống Tinh Thần nói: "Nhiệm vụ của ta là không từ thủ đoạn nào bảo vệ ngươi, khi cần thiết sẽ lựa chọn những cách cực đoan, ví dụ như chặt chân khiến ngươi không thể đi phá án nữa. Việc của bạn gái ngươi để qua một bên trước, ta phải biết bước hành động tiếp theo của ngươi mới có thể ra quyết định, xem có chặt luôn chân của ngươi không."

Lúc hắn nói mấy câu này, ngữ khí vô cùng nghiêm túc, hoàn toàn không phải đùa cợt, tôi nói: "Ta sẽ đi tìm tên thương nhân âm phủ kia để xin ý kiến."

Tống Tinh Thần gật đầu: "Ngươi nghe thấy hết rồi chứ? Giờ lộ mặt được rồi!"

Những lời này là nói với người ở sau lưng tôi, quay đầu lại thì thấy Tiểu Đào bước ra từ một cây cột điện, nói: "Tiểu Tống Dương chết bầm, lại dám ở đây lên kế hoạch chặt chân tôi, ai cho anh tự tiện quyết định?"

Chương 294: Cao nhân Trương Cửu Lân

Tôi không hề hay biết Tiểu Đào tới từ lúc nào, đã nghe lén được bao nhiêu, vội hốt hoảng giải thích: "Cứ cho là tôi ích kỷ cũng được, tôi không muốn cô phải bỏ mạng."

Hoàng Tiểu Đào lườm tôi, tương đối cao ngạo nói: "Tôi ghét nhất là người khác tự ý quyết định thay mình, cho dù trên danh nghĩa là quan tâm tôi cũng không được. Từ nay về sau, ngoài việc liên quan tới vụ án, tôi sẽ không nói chuyện với anh nữa, anh cũng đừng tới nhà tôi."

Nói xong nàng khoanh tay quay đi chỗ khác, mặt tỏ ra vô cùng tức giận, tôi chẳng biết làm gì ngoài việc xin lỗi rối rít.

Tiểu Đào tức giận chỉ là ba phần thật, bảy phần giả nhưng lúc đó tôi hoàn toàn bị diễn xuất của nàng đánh lừa, hơn nữa vì quan tâm nên rối, nghĩ rằng mình đã chọc giận nàng thật, tâm lý loạn hết cả lên.

Dỗ dành nửa ngày, Tiểu Đào mới hừ một tiếng: "Được rồi, được rồi, được rồi, chuyện này tạm thời không nói nữa, tôi sẽ trị tội anh sau. Nói xem, anh định tìm tên thương nhân âm phủ kia bằng cách nào?"

Tôi kinh ngạc nói: "Cô cũng tin chuyện về vật tà âm?"

Hoàng Tiểu Đào nói: "Nếu là trước đây, thái độ của tôi cũng sẽ giống cục phó. Nhưng trải qua nhiều vụ án như vậy, những chuyện kỳ quái không ít, tôi nghĩ việc có vật tà âm tồn tại cũng không lạ."

Nghe nàng nói như vậy, tôi liền thấy yên tâm: "Vậy chúng ta đi tìm hắn thôi."

Ba người chúng tôi đi tới văn phòng nhà mạng, đóng tiền điện thoại xong, tôi xin một danh sách các cuộc gọi trong tháng. Số điện thoại thứ ba từ dưới lên chính là số mà Lý Mặt Rỗ hôm đó đã dùng điện thoại tôi để gọi.

Tôi bấm số, quả nhiên Lý Mặt Rỗ và tên thương nhân âm phủ kia ở cùng nhau. Tôi giới thiệu một chút về mình, hắn nói: "Ngỗ Tác? Nghề này cũng hiếm lắm à nha."

Tôi hỏi: "Có thể gặp nhau nói chuyện không?"

Đối phương đáp: "Được, ngươi tới quán trà gần đây, ta mời ngươi chén trà Long Tỉnh."

Chúng tôi tới quán trà kia, Tống Tinh Thần chờ tôi dưới lầu, còn tôi và Tiểu Đào được mời lên một gian phòng riêng, vừa tới cửa Tiểu Đào nói: "Lần cuối tôi gặp loại đại sư giang hồ này là lần cha dẫn tôi đi xem bói. Lão thầy bói mũi trâu miệng như xe lửa, nói tôi dính phải sao Tham Lang, cả đời bất an, phải tìm một phu quân là nhân tài sinh giờ Dần, phút Dần mới có thể chế ngự. Còn nói cái gì mà Dần Lang hợp sức ắt thành đại nghiệp, chẳng lẽ trước khi tìm bạn trai lại phải hỏi ngày sinh tháng đẻ của người ta, đúng là hoang đường."

Tôi kinh ngạc há hốc mồm, bởi chính tôi sinh vào giờ Dần phút Dần. Bởi vì Dần là hổ cho nên tôi suýt nữa thì bị gọi là Tống Nhị Hổ.

Hoàng Tiểu Đào thấy tôi phản ứng dữ dội như vậy, liền hỏi: "Chẳng lẽ chính là anh?"

Tôi đỏ mặt, vội lấp liếm: "Không có, giờ sinh của tôi rất bình thường."

Tiểu Đào hừ một tiếng: "Tôi biết mà, làm gì có chuyện trùng hợp như vậy, tên giang hồ lừa bịp."

Gã thanh niên cùng Lý Mặt Rỗ đang uống trà trong phòng, thấy chúng tôi vào, hắn chìa tay ra với Lý Mặt Rỗ, cười nói: "Ta đã nói rồi mà."

Lý Mặt Rỗ móc ra 100 tệ, mặt đầy bất đắc dĩ đưa tới. Nhất định là họ vừa đánh cược xem tôi có tới hay không, điều này chứng tỏ hắn cũng hy vọng hợp tác cùng tôi.

Thanh niên mời chúng tôi ngồi, thì ra hắn tên là Trương Cửu Lân, cùng với Lý Mặt Rỗ đều là người Vũ Hán. Hai người họ mở một tiệm đồ cổ để kinh doanh, thường ngày chạy ngược chạy xuôi khắp nơi thu mua vật tà âm, kinh nghiệm trải qua đủ để viết thành truyện.

Trương Cửu Lân vừa rót trà vừa nói: "Nói tới viết sách, ta cũng nghĩ tới rồi, còn thực sự viết một cuốn sách về cuộc đời mình, tất nhiên là dùng tên giả. Ngươi có muốn xem qua một chút không? Cứ lên mạng gõ Thương Nhân Âm Phủ là ra."

Tôi nói: "Ta không có hứng thú với internet, phải rồi, có thể nói rõ về vật tà âm không?"

Hắn giải thích một chút, vật tà âm đại khái là một món đồ mang theo chấp niệm của chủ nhân đã khuất. Hơn nữa hắn còn cho tôi ví dụ đã từng thu tẩu thuốc của Kỷ Hiểu Lam, ông ta dùng cả đời mình để hút cái tẩu đó. Sau này nó rơi vào tay một gã đàn ông, người này dùng tẩu hút thuốc tới chết.

Tôi cười lạnh nói: "Sao ngươi không nói luôn là mình đã từng mua Phương Thiên Họa Kích của Lữ Bố hay là Gương của Dương Quý Phi đi."

Trương Cửu Lân cười nói: "Khỏi cần ngươi nhắc, hai món này

đều đã từng qua tay ta."

Tôi thầm nghĩ người này liệu có đáng tin không? Cứ ba hoa bốc phét như vậy? Tôi nói: "Ngươi nên rõ mục đích chúng ta tìm ngươi là gì."

Hắn gật đầu: "Biết chứ! Các ngươi muốn tìm ta giúp đỡ, thực ra ta cũng đang muốn tìm ngươi. Ta cảm thấy hai ta rất có duyên, ta thì chưa quen thuộc nơi này, hơn nữa lần này liên quan tới án mạng lớn, có một cố vấn cảnh sát như ngươi hợp lực sẽ dễ làm hơn."

Tôi lạnh lùng nói: "Đừng tìm cách bắt quen với ta, quan hệ giữa hai ta chỉ là hợp tác tạm thời, vụ án kết thúc sẽ lập tức đường ai nấy đi."

Lý Mặt Rỗ chen vào một câu: "Tiểu tử, nghe cách nói chuyện của ngươi, nhìn một cái chính là lửa dương hừng hực, bạn gái ngươi bình thường có thể chịu được ngươi sao?"

Hoàng Tiểu Đào đỏ ửng mặt, tức giận vỗ bàn, ly trà nẩy cả lên. Nàng đứng dậy chỉ thẳng Lý Mặt Rỗ: "Tên mặt rỗ đáng chết, ngươi ăn nói cho đàng hoàng, đừng quên ngươi vẫn còn có án cũ ở chỗ chúng ta đấy."

Trương Cửu Lân kinh ngạc, nhỏ giọng hỏi hắn: "Lão Lý, ngươi lại ra ngoài tìm gái làng chơi đấy à, để người ta bắt?"

Lý Mặt Rỗ nói dối: "Làm gì có chuyện đó, sao ta có thể làm chuyện vớ vẩn này ở đây, chẳng qua là ta đang đi thì đụng phải một bà lão, bị dân địa phương gây chuyện thôi."

Mấy chuyện này tôi chẳng rỗi hơi mà vạch mặt hắn, Trương Cửu Lân nhìn tôi nghiêm túc nói: "Tiểu Tống Dương, thái độ của ngươi cứ như vậy thì làm sao mà hợp tác. Ngươi phải hiểu rõ một điều, đó là ngươi tới nhờ vả chúng ta, chứ chúng ta không phải là

người của ngươi."

Ánh mắt hắn đầy áp lực nhưng tôi cũng chẳng vừa, đáp lễ hắn: "Nói chuyện ngươi biết cho ta!"

Trương Cửu Lân cười lạnh: "Ngươi xem, lại thế rồi, phải chăng thái độ này của ngươi với người khác đã thành thói quen?"

Có lẽ vì tôi nghĩ hắn là người trong giang hồ, cho nên vô tình đem hắn so sánh với Quang trọc, Háo Tử mà dùng giọng điệu này với hắn. Nhưng bây giờ tôi dần có cảm giác hắn không cùng đẳng cấp với đám kia, cho nên giọng điệu hòa hoãn lại: "Trao đổi một chút tin tức đi, ta cũng nói cho ngươi những gì ta biết."

Trương Cửu Lân gật đầu: "Như vậy mới phải!"

Tôi nói hết những manh mối mình biết cho hắn, không quên dặn một câu: "Những thứ này đều là tối mật của cảnh sát, đừng rêu rao lung tung."

Trương Cửu Lân đáp: "Ngươi lại có thể tra ra hung khí là một nhạc cụ, rất khá. Để đáp lễ, ta cũng nói những gì ta biết cho ngươi nghe."

Hắn nói lần này bọn hắn thật ra là được một người mời tới thu một vật tà âm. Thân phận của người đó không tiện tiết lộ, cũng không liên quan tới vụ án. Bọn họ truy lùng tới tận Nam Giang, kết quả không hẹn mà gặp, bị nhầm tưởng là nghi phạm.

Thứ vật tà âm đó tên là Đoạn Tràng Huân, được chế từ đầu lâu của tướng cướp thời cổ đại, khi dùng nó để thổi một bản nhạc, sẽ khiến tâm trạng người nghe trở nên vô cùng xấu dẫn tới tự sát. Qua manh mối của chúng tôi, biết được người sở hữu vật tà âm đó cũng tiết kiệm cho hắn rất nhiều công sức.

Từ diễn biến của vụ án có thể hiểu, Ngưu cảnh quan từ lúc nghe khúc nhạc cho tới lúc tự sát mất mấy ngày; Âu Dương cảnh

quan thì mất mấy giờ; còn những thực khách trong quán ăn thì gần như là ngay lập tức. Có thể thấy vật tà âm này bắt đầu mất khống chế, nếu không xử lý kịp thời sẽ là một tai họa!

Chương 295: Ba bản nhạc cấm kỵ

Tôi suy tư nói: "Nghe nhạc dẫn tới tự sát? Chẳng lẽ nó phát ra được hợp âm bất hòa sao?"

Hoàng Tiểu Đào hỏi tôi, hợp âm bất hòa là cái gì, tôi giải thích qua một chút. Hợp âm hài hòa là những âm thanh vô cùng dễ chịu, có thể khiến nội tâm người nghe cảm thấy vui vẻ; ngược lại với nó là hợp âm bất hòa, 90% cơ thể con người là chất lỏng, cảm xúc đều được điều khiển bằng chất lỏng, âm nhạc có thể trực tiếp tác động lên nó, khiến cảm xúc thay đổi.

Bản nhạc giết người nổi tiếng "Black Friday" của Hungary có chứa rất nhiều hợp âm bất hòa, nghe xong sẽ khiến cảm xúc người ta vô cùng tồi tệ, bi quan tới cực độ mà nảy sinh ý nghĩ tự sát. Loại ý nghĩ từ tiềm thức này rất khó khống chế, so với thôi miên còn đáng sợ hơn, hơn nữa người nào ý chí càng mạnh thì khả năng tự kìm nén càng thấp, dẫn tới dễ bị chi phối hơn. Người ta đã tổng kết số nạn nhân tự vẫn khi nghe khúc nhạc này lên tới hơn 100.

Bản nhạc này bị liệt vào ba khúc nhạc cấm kỵ trên thế giới, đã bị tiêu hủy năm 1945. Mặc dù hiện nay trên mạng vẫn có thể tìm được, nhưng đều là giả.

Trương Cửu Lân chẳng hề động tâm, nhấp một ngụm trà, nói: "Đó chỉ là cách lý giải của con người, ta đã nói vật này là âm linh quấy phá, mang theo chấp niệm mãnh liệt của người chết, không thể lý giải theo cách thông thường được."

Tôi nói: "Ta cũng không cho rằng ma quỷ có thể giết người!"

Hai người kia nhìn nhau một chút, Lý Mặt Rỗ cười nói: "Tiểu Tống à tiểu Tống, ngươi đúng là không biết trời cao đất dày, ngươi đã từng gặp Mẫu Tử song sát chưa? Đã từng gặp Bách Quỷ Dạ Hành chưa? Đã từng gặp quỷ satan của phương Tây chưa? Mao chủ tịch đã từng nói, không điều tra thì không có quyền phủ nhận. Ta lấy tư cách nhân sĩ chuyên nghiệp nói cho ngươi biết, trên đời này ma quỷ có thể giết người nhiều vô số."

Tôi trả lời hắn: "Ma quỷ không phải ta chưa từng thấy, nhưng chỉ là một loại năng lượng tinh thần lưu lại nhân gian mà thôi. Ma quỷ mà giết được người thì cần gì tới cảnh sát?"

Trương Cửu Lân từ tốn nói: "Đo là bởi vì có những người như chúng ta bảo vệ ở trong bóng tối. Trên thế giới này không chỉ có tội phạm mới là hung ác, việc vào sinh ra tử, lão tử ta trải qua gấp nhiều lần ngươi!"

Tôi tự nhủ, đúng là càng nói càng hão huyền, nếu họ đã từng gặp quỷ Satan phương Tây thì tôi đây cũng từng bắt Jack mổ bụng rồi.

Nếu cứ cãi vã như vậy có tới sáng mai cũng chẳng xong, tôi hỏi: "Các ngươi dự định hành động thế nào?"

Trương Cửu Lân đáp: "Đoạn Tràng Huân đã ăn sâu vào tinh thần người nắm giữ, chi phối thù hận trong hắn. Giờ nó đang nhắm vào ba cảnh sát kia, ta cần một giọt máu và sợi tóc của ba người họ, làm một thế thân dẫn dụ Đoạn Tràng Huân tới, sau đó phong ấn nó."

Nghe câu này, Hoàng Tiểu Đào nhíu chặt lông mày, lộ ra vẻ không nhịn được. Trong lòng tôi cũng cảm thấy mánh khóe giang hồ này chẳng đáng tin cậy, nhưng vẫn cố nhịn, hỏi: "Sau đó thì sao? Chúng ta bắt người, còn các ngươi mang vật tà âm đi?"

Trương Cửu Lân bình tĩnh nói: "Theo quy tắc nghề nghiệp của

chúng ta thì đúng vậy."

Tôi nói: "Thật xin lỗi, đồ vật ta không thể để các ngươi mang đi. Nếu ngươi đã nói mình là thương nhân âm phủ, có nghĩa là ngươi không những mua, mà còn bán vật tà âm. Ta tuyệt đối sẽ không để thứ nguy hiểm như vậy rơi vào tay người khác, tiếp tục tạo ra án mạng."

Trương Cửu Lân đáp: "Chúng ta cũng có đạo đức nghề nghiệp của riêng mình, sẽ có cách xử lý để phong ấn âm linh, khiến uy lực của nó giảm đi 8-9 phần, không thể hại người. Nếu để người bình thường các ngươi xử lý sẽ không triệt để, chỉ làm tình hình nghiêm trọng hơn."

Tôi nói: "Đây chỉ là những lời một phía của ngươi. Đám thương nhân, vì tiền thì chuyện gì chẳng bịa ra được."

Trương Cửu Lân có vẻ phật ý, nói: "Chẳng phải mắt ngươi có thể phát hiện nói láo ư?"

Tôi đáp: "Tự lừa dối bản thân thì ta lại không thể nhìn ra. Tóm lại là đồ vật các ngươi không được mang đi."

Hai chúng tôi chằm chằm nhìn nhau, không khí vô cùng căng thẳng. Tiểu Đào và Lý Mặt Tỗ đứng bên cạnh đều có chút sợ hãi, đột nhiên Trương Cửu Lân dựa lưng vào ghế, nói: "Nếu như vậy thì các ngươi trả tiền thù lao đi. Ta đã nói mình là thương nhân, sẽ không làm free."

Thấy hắn nhượng bộ, tôi thở phào. Tiểu Đào nói: "Được, ngươi ta giá đi."

Trương Cửu Lân giơ một ngón tay lên. Tiểu Đào dò xét hỏi: "Một trăm ngàn?" hắn lắc đầu; "Một triệu?" "Mười triệu? Ngươi điên rồi, đây rõ ràng là bắt chẹt."

Lý Mặt Rỗ cười lạnh: "Người đẹp, chê đắt à? Phần lớn vật tà

âm mà chúng ta từng xử lý đều có giá như vậy hết."

Tôi đứng dậy, cứng rắn nói: "Hai vị thong thả uống trà, cám ơn những thông tin đã cung cấp, chúng ta tự mình sẽ bắt hung thủ, không cần phiền tới hai vị đại sư. Cáo từ!"

Trương Cửu Lân nhếch môi: "Đi từ từ, không tiễn!"

Tôi và Tiểu Đào xoay người rời đi, đẩy cửa một cái bất ngờ lại thấy quay lại chính căn phòng. Hai người kia dùng ánh mắt không hảo ý nhìn chúng tôi, Lý Mặt Rỗ hỏi: "Ô, sao lại quay lại rồi?"

Trương Cửu Lân ung dung thưởng thức trà: "Bây giờ các ngươi còn cho ta là giang hồ lừa bịp nữa không?"

Tôi cả giận nói: "Chỉ là chướng nhãn pháp mà thôi."

Tôi kéo tay Tiểu Đào đi ra ngoài, lại trở về căn phòng, cứ như vậy ba lần, nhất thời tôi có cảm giác bị người ta đùa bỡn, liền lẩm bẩm đọc chân ngôn trừ tà của Tống gia, nặng nề đẩy cửa. Lúc cửa mở ra, mơ hồ tôi nghe thấy tiếng phụ nữ hét chói tai, sau đó tôi với Tiểu Đào thuận lợi đi ra hành lang.

Tiểu Đào kinh ngạc nói: "Sao hắn làm được như vậy?"

Tôi đáp: "Người này có chút tà môn, biết vài ảo thuật đánh lừa thị giác cũng là điều dễ hiểu."

Tiểu Đào nói: "Tôi nghi ngờ hai người này đầu óc có vấn đề, mở miệng ra là đòi 10 triệu, với chúng ta cũng không phải con số nhỏ."

Tôi nói: "Có thể là hắn cố ý đưa ra cái giá trên trời như vậy, mục đích là muốn đồ vật kia."

Hoàng Tiểu Đào hừ một tiếng: "Tôi không hợp tác với loại người như vậy, cảnh sát có tôn nghiêm của cảnh sát."

Xuống tới lầu, Tống Tinh Thần hỏi tôi kết quả sao rồi? Tôi nói: "Hung khí giết người là một cái Huân kỳ quái, biết điểm này thì ta có thể phòng bị, lúc hành động sẽ bịt tai lại."

Tống Tinh Thần gật đầu: "Chỉ cần ngươi không gặp nguy hiểm, ta sẽ không có ý kiến."

Tống Tinh Thần liền cáo từ, tôi hướng theo bóng lưng hắn la lên: "Ngươi cũng kiếm cái tai nghe đeo vào đi!"

Hoàng Tiểu Đào gọi về cục, nói với cục phó rằng thứ giết người là một loại âm thanh nào đó, nhưng không nói rõ vì sao chúng tôi tra ra được. Nàng bảo cục phó chuẩn bị cho mỗi người một bộ tai nghe, chỉ cần nghe thấy gì đó không đúng thì lập tức đeo lên. Ngoài ra hiện giờ Tuân cảnh quan và La cảnh quan đã được bảo vệ nghiêm ngặt. Trương đội trưởng đặc cảnh thì đang làm nhiệm vụ bên ngoài, không liên lạc được, nhưng đã báo cho cấp trên của ông ta, được phê chuẩn nên không vấn đề.

Hai chúng tôi đi về, trên đường tôi hỏi Tiểu Đào có đói không, nàng nói: "Tối nay chưa ăn gì, nghe anh nói bắt đầu thấy đói."

Tôi chỉ một tiệm hoành thánh ven đường: "Đi ăn bát hoành thánh đi."

Tiểu Đào đồng ý, mặc dù nàng là con nhà giàu nhưng cũng không kiêng dè việc ăn quán lề đường, thậm chí còn thích thú. Vào trong, gọi hai bát hoành thánh, Tiểu Đào cười hì hì hỏi tôi: "Có phát hiện tôi thay đổi gì không?"

Tôi quan sát một lượt, dò hỏi: "Cô trang điểm?"

Hoàng Tiểu Đào hờn dỗi, vo giấy ăn thành cục ném tôi: "Đúng là đồ ngu ngốc, cắt tóc mà cũng không nhìn ra được?"

Tôi hoài nghi: "Cắt tóc? Tôi có thấy vậy đâu?"

Tiểu Đào nói: "Cái đồ đui mù, rõ ràng như vậy mà không nhận ra, mắt anh chỉ dùng để nghiệm thi thôi sao?"

Tôi suýt thì hộc máu, chẳng lẽ con gái cắt tóc cứ như không cắt vậy sao?

Đột nhiên quầy hoành thánh nhốn nháo, một đám côn đồ xăm mình đi vào, Tiểu Đào thấp giọng: "Kẻ tới bất thiện!"

Chương 296: Gây rối

Mấy tên côn đồ vây quanh chủ quán, tên cầm đầu mặc áo ba lỗ, đeo dây chuyền vàng, ngực xăm mãnh hổ hạ sơn, miệng ngậm tăm xỉa tăng, hắn khoác vai chủ quán, khẩu phật tâm xà nói: "Ông chủ, làm ăn phát đạt nhỉ."

Chủ quán sắc mặt trắng bệch, cười hòa hoãn: "Ai da, Lực ca, đến hạn rồi à?"

Tên côn đồ nói: "Đến hạn!"

Chủ quán vội mở ngăn kéo móc ra một xấp tiền lẻ dúi vào tay hắn: "Lực ca, đây là tiền tháng này."

Hoàng Tiểu Đào nhướn mày nói: "Thì ra là giang hồ đòi tiền bảo kê, thật quá ngạo mạn. Để tôi nhớ mặt đám này, trở về nói với bên trị an một tiếng."

Lực ca lệnh cho đàn em đếm tiền, tên đàn em đếm xong báo cáo, hắn lập tức phun cái tăm trên mồm ra: "Quá ít, con mẹ nó ngươi trêu chúng ta à? Chút tiền này còn không đủ cho anh em ta ăn bữa cơm."

Chủ quán nhăn mặt nói: "Lực ca, xin anh châm chước một chút, tháng này tôi không kiếm được nhiều, khổ cực lắm."

Lực ca hừ một tiếng: "Ngươi khổ cực, chúng ta cũng khổ cực vậy, nếu không có bọn ta bảo bọc, ngươi có yên ổn làm ăn được không?"

Chủ quán lắp bắp: "Hôm khác...hôm khác nhất định sẽ nộp."

Lực ca cười lạnh: "Ta không có thời gian, như vậy đi, để đám đàn em ta ăn một bữa ở đây, thế nào?"

Chủ quán gật đầu liên tục: "Được được, cứ ăn tự nhiên."

Lực ca uy hiếp: "Có điều đám đàn em của ta nết ăn uống không được tốt lắm, sẽ làm hỏng bàn ghế của ngươi đấy, nghĩ cho kỹ."

Chủ quán nghe vậy liền tỏ vẻ ái ngại, tôi bực mình nói: "Một đám sâu mọt, để tôi đuổi chúng đi."

Tôi đứng dậy, đang định rút giấy chứng nhận trong túi áo ra, thì có một bàn tay đặt lên vai tôi, ấn tôi ngồi xuống ghế. Một đại thúc lực lưỡng không biết từ đâu xuất hiện, thấp giọng nói: "Tiểu tử, chuyện vớ vẩn này không cần ngươi lo!"

Tôi và Tiểu Đào đều kinh ngạc nhìn ông ta, Tiểu Đào hỏi: "Ông là ai?"

Đại thúc nói: "Ta là đội trưởng đội cảnh sát đặc nhiệm số 17, đang thi hành nhiệm vụ. Tên Lực ca kia là thân tín của một lão đại xã hội đen. Hiện giờ lão đại không rõ tung tích, rất có thể từng liên lạc với tên này, các ngươi đừng khiến cảnh sát thêm việc."

Tôi nhìn xung quanh một chút, quả nhiên có mấy người khả nghi đang đi lại, hóa ra quanh đây toàn là cảnh sát mặc thường phục.

Tôi tò mò hỏi: "Đại thúc, ông biết chúng tôi à?"

Đại thúc đáp: "Biết, Tống Dương và Hoàng Tiểu Đào, hai ngôi sao trong đội hình cảnh!"

Nghe vậy tôi liền thấy xấu hổ, chợt lúc này tên thu phí bảo kê Lực ca đi tới từ phía sau, đại thúc cúi đầu nói: "Tiếp tục ăn hoành thánh đi, ăn xong thì rời khỏi mau, các ngươi đúng là biết chọn chỗ ngồi."

Nhưng không muốn tìm phiền toái thì phiền toái lại tìm tới cửa. Lúc Lực ca đi ngang qua chúng tôi, hai mắt chợt sáng lên, huýt sáo một tiếng: "Ô, 'con gà' trông ngon quá!"

Hoàng Tiểu Đào siết chặt nắm đấm, khớp ngón tay trắng bệch. Đại thúc vội lắc đầu kín đáo, ra hiệu cho chúng tôi đừng vọng động. Đàn em của Lực ca nói: "Này, sao lại im lặng, Lực ca đang nói chuyện với các ngươi đấy."

Đại thúc cười hòa hoãn, ngẩng mặt lên nói: "Chúng ta chỉ đi ngang qua, ăn bữa tối rồi đi ngay, không làm phiền các vị đại ca."

Lực ca cười nói: "Không phiền chút nào! Đêm hôm khuya khoắt, hai nam dẫn một nữ đi ăn, hẳn là có ẩn tình. Trông ngươi ăn mặc như vậy, nhất định là gái làm tiền, bao nhiêu tiền một đêm?"

Vừa nói, Lực ca vừa giơ tay vuốt má Tiểu Đào, tôi nhất thời hai mắt đỏ vằn vân máu. Tiểu Đào bẻ gãy đũa dùng một lần trong tay, lúc Lực ca gần chạm vào má liền né ra: "Đây là cha ta, đây là bạn trai ta, ngươi hiểu lầm rồi."

Đại thúc cười xòa nói: "Phải phải, nó là con gái ta, các vị đại ca bỏ qua cho."

Lực ca vênh mặt nói: "Khinh ta mù à? Hai ngươi từ đầu tới chân có điểm nào giống cha con? Muội tử nói đi, một đêm của ngươi hết bao nhiêu, ta trả gấp đôi, đi với ta đêm nay."

Tiểu Đào nghiến răng quát: "Cút ngay! Đừng quá ngạo mạn."

Đàn em của hắn nói: "Ngươi dám nói với Lực ca như vậy, không hỏi một chút xem Lực ca là ai? Cả con phố này đều là một tay Lực ca cai quản, muốn ngươi đi theo một đêm là vinh hạnh của ngươi rồi."

Hoàng Tiểu Đào chẳng chịu lép vế, đáp trả: "Bọn ngươi là chó

à? Chỉ cần đái lên tường là thành địa bàn của các ngươi? Ta đi ăn bát hoành thánh cũng không được?"

Lực ca giận đến tím mặt, tên đàn em xắn tay áo lên, định túm cổ áo Tiểu Đào: "Con nha đầu thối, cho ngươi thể diện mà ngươi còn không cần?"

Đám người này ngạo mạn quá mức, nộ khí trong tôi bốc lên tới cực điểm hét lên: "Chớ được nước làm càn" đoạn nắm lấy bát tương ớt trên bàn tạt thẳng vào mặt tên đàn em, hắn ôm mặt la lên một tiếng. Hoàng Tiểu Đào cũng bộc phát, cầm cả bát hoành thánh úp lên đầu Lực ca.

Có câu tiên hạ thủ vi cường, đám côn đồ không ngờ chúng tôi đột nhiên ra tay, cộng thêm việc đại ca bị thương, nhất thời trở nên hỗn loạn.

Lực ca mặt dính đầy nước canh, trên cái đầu cua còn có cả hành lẫn rau thơm. Hắn lui về phía sau mấy bước, được đám đàn em đỡ lại, hỏi hắn có bỏng không. Lực ca giận dữ chỉ tay: "Giết bọn chúng cho ta!"

Hai tên côn đồ xông tới, đạp đổ cái bàn chúng tôi ngồi, chủ quán mếu máo: "Các vị đại ca, đừng phá quán tôi mà."

Cái bàn đổ trước mặt chúng tôi, Tiểu Đào vặn eo một cái, nhảy lên đá một cước vào tên côn đồ gần nhất, tên cắc ké bay xa cả mét, ngã ra đất. Đồng thời nàng vung quyền đấm vào mặt tên còn lại, một đấm này rất mạnh, tôi nghe có tiếng vỡ xương răng rắc.

Đám côn đồ phía sau nhào lên, tôi lo nàng song thủ nan địch tứ thủ, vội vác cái ghế gỗ lên ném vào đám đang xông tới, mấy tên trúng ghế kêu lên, ngã ra đất.

Lực ca nổi giận hét: "Dám động thổ trên đầu thái tuế, xử chúng!"

Lập tức có mấy tên đàn em rút dao găm, dao bướm ra, trông thấy lưỡi dao sáng loáng, tôi sởn tóc gáy, chỉ sợ không đối phó nổi, quay lại nói với đại thúc: "Động thủ đi!"

Đại thúc tức giận mắng: "Hai con chuột chết nhát này!" sau đó hô: "Các anh em, bắt đầu làm việc!"

Rào một tiếng, một đám thanh niên xung quanh chạy tới, tình thế lập tức đảo lộn, đám đàn em sợ đến mặt cắt không còn giọt máu, lắp bắp nói: "Đại ca, bọn chúng..."

Lực ca hét: "Kệ mẹ hắn, từ lúc 15 tuổi xuất đạo tới nay, ta chưa biết sợ ai!"

Nếu thân phận đặc nhiệm bị bại lỗ, nhiệm vụ sẽ thất bại, lúc đó thì chúng tôi sẽ thành chuột thật, tôi nhanh trí nói một câu: "Các vị sư huynh đệ, đừng dùng công phu bổn môn."

Các đặc cảnh đều là những hảo thủ một chọi mấy, cho dù không dùng đặc kỹ thì cũng đủ trấn áp đám côn đồ này. Tôi cùng Tiểu Đào đứng nhìn mấy tên côn đồ bị đè xuống đất đánh cho kêu cha gọi mẹ, thật là sảng khoái.

Một lát sau, tất cả đã bị chế ngự, đám côn đồ ngã ra đất rên rỉ đau đớn, miệng nói: "Huynh đệ, thứ cho ta có mắt không tròng, các ngươi có lai lịch gì?"

Tôi cười lạnh: "Để rồi ta sẽ nói cho ngươi biết. Ta hỏi ngươi, gần đây có sư phụ Vịnh Xuân Quyền nào không?"

Lực ca đáp: "Không có."

Tôi quay người nói với đại thúc: "Sư ca, kẻ thù của chúng ta không ở nơi này, rút lui đi!" Lúc chuẩn bị đi, tôi cố ý nói với lại: "Lần tới có đi ra đường, đừng đụng vào tinh võ môn, biết chưa?"

Lực ca liều mạng gật đầu,.

Chương 297: Trương đội trưởng

Chúng tôi đền tiền bàn ghế cho chủ quán, cùng nhau rời đi. Được một lát, đại thúc lau mồ hôi trán nói: "Hù chết ta rồi, cũng may ngươi nhanh trí, chúng ta mới miễn cưỡng không bị lộ thân phận. Có điều lần này hơi bế tắc, vô duyên vô cớ bị đánh, nhất định tiểu tử này sẽ cảnh giác."

Hoàng Tiểu Đào xiết nắm đấm răng rắc, có vẻ đành chưa đã: "Thế nào gọi là vô duyên vô cớ? Là tự hắn chuốc lấy đấy chứ, loại cặn bã này lúc nào chẳng thèm đòn."

Tôi nói: "Đội trưởng, tối nay thật xin lỗi, chúng tôi hoàn toàn là bất đắc dĩ, cũng may có các ông tương trợ."

Đại thúc xua tay: "Không có gì, chuyện cũng tới nước như vậy, chúng ta không ra tay cũng không được."

Tôi hỏi: "Phải rồi, ông có biết Trương đội trưởng của đặc cảnh không?"

Đại thúc ngớ người, chỉ vào mình nói: "Chính là ta đây."

Tôi với Tiểu Đào kinh ngạc nhìn nhau, không ngờ tới lại vô tình gặp gỡ như vậy. Để chắc chắn, tôi còn hỏi mấy điều, ông ta quả thật là người chúng tôi cần tìm.

Trương đội trưởng nghi ngờ nói: "Hai ngươi tìm ta có việc gì?"

Tôi nói rõ tình huống một chút, rằng bây giờ có người muốn giết ông ta, chúng tôi phải bảo vệ nghiêm ngặt.

Trương đội trưởng lắc đầu: "Không được, ngươi cũng thấy đấy, giờ ta đang làm nhiệm vụ, không rời đi được. Mà ai muốn giết ta?"

Tôi nói: "Long Bang Quốc, cái tên này ông có ấn tượng chứ?"

Trương đội trưởng kinh ngạc: "Hắn ra tù lúc nào?"

Hoàng Tiểu Đào giải thích: "Hắn là mấy ngày nay rồi, hắn đang lên kế hoạch trả thù mấy cảnh sát năm đó đã bỏ tù hắn. Ngưu cảnh quan và Âu Dương cảnh quan lần lượt bị hại, Thôi cảnh quan thậm chí còn bị giết cả nhà..."

Trương đội trưởng đầy vẻ kinh sợ, nhưng dù sao cũng là thân cảnh sát làm bằng sắt thép, ông ta không biểu hiện thái quá, thở dài nói: "Lọ sành khó tránh có trong giếng cổ, tướng quân khó tránh bỏ mạng trận tiền. Chúng ta làm cảnh sát, nghề này chính là số mệnh, biết đâu có ngày trên đường về nhà cũng có kẻ cầm dao đâm lén. Họ Long muốn tới thì tới đi, ngươi cũng thấy lực lượng của ta rồi, ta không tin hắn dám làm gì ta."

Tôi nói: "Long Bang Quốc chẳng cần động một đầu ngón tay cũng có thể khiến ông chết thảm."

Trương đội trưởng cười nói: "Tống cố vấn, ngươi đang chê cười ta ư? Một người ngồi tù hai mươi năm như hắn có bản lĩnh này? Mà cho dù có bản lĩnh như vậy, cũng không có can đảm..."

Lời nói của ông ta chợt ngưng lại, bởi vì tôi đưa điện thoại ra, cho ông ta xem ảnh lúc Ngưu cảnh quan cùng Âu Dương cảnh quan chết. Trương đội trưởng trợn hai mắt: "Sao lại biến thành như vậy? Có liên quan tới Long Bang Quốc?"

Tôi giải thích: "Nói đúng ra, là tự họ làm."

Tôi nói với ông ta, hiện giờ trên tay Long Bang Quốc có một nhạc cụ giết người. Chỉ cần nghe thấy bản nhạc mà nó thổi lên,

cho dù là người có ý chí kiên cường cũng sẽ tự sát, hơn nữa còn ảnh hưởng tới người xung quanh.

Trương đội trưởng vẫn còn bán tín bán nghi, tôi chắc nịch nói: "Chắc hẳn ông cũng biết giảng viên Lý lần trước, ban đầu rất nhiều cảnh sát không tin cô ta có thể thôi miên bất cứ ai, kết quả thì sao? Một màn máu tanh liền bày ra trước mắt, chúng ta không thể tiếp tục lấy tính mạng con người ra để thí nghiệm."

Đột nhiên Trương đội trưởng ngửa mặt lên trời cười to: "Ý ngươi là, ngươi nghĩ ta không ngăn được ma âm giết người này? Ta đã trải qua lớp huấn luyện đặc biệt, kể cả có người định thôi miên ta cũng không thành. Vụ án Lý Vân Gia bắt giữ con tin, chính là ta dẫn đội. Không phải khoe khoang, chứ đám cảnh sát xông vào ý chí quá yếu, nếu đổi lại là ta, một súng bắn chết nghi phạm, cô ta căn bản không có cơ hội thôi miên. Cho nên có lẽ hai ngươi nên về đi, lo lắng của các ngươi là thừa thãi."

Người nói vô tâm, người nghe hữu ý, vụ Lý Vân Gia đối với Tiểu Đào mà nói, vẫn là một vết thương lòng chưa lành, nghe ông ta nhận xét kiểu phiến diện như vậy, liền lộ vẻ phật ý, nói: "Ý ông là, trong não ông toàn là cơ bắp, nên sẽ không trúng chiêu?"

Trương đội trưởng cười nói: "Không sai...chờ đã, ngươi mắng ta là đồ vũ phu?"

Hoàng Tiểu Đào bực tức: "Có phải ý ông muốn nói, sư phụ Mã Quốc Trung của tôi và mấy cảnh sát kia đều hi sinh vô ích, chỉ bởi vì họ không cường hãn như ông? Tống Dương, ông ta muốn làm sao thì làm, chúng ta mặc xác, chờ mấy ngày nữa tới thay ông ta nhặt xác."

Trương đội trưởng biết là mình lỡ lời chọc giận Tiểu Đào, bối rối gãi đầu gãi tai. Cái bộ dạng đàn ông bắp thịt không biết làm sao có chút tức cười, tôi đỡ lời: "Tiểu Đào, cô đừng nóng giận, dù sao mạng người cũng là quan trọng."

Nàng khoanh tay, quay mặt đi chỗ khác không nói câu nào. Tôi nói với Trương đội trưởng: "Ma âm giết người không thể ngăn cản bằng lực ý chí, ông đừng quá tự tin như vậy. Mà cho dù ông có thể khống chế ma âm, liệu ông có thể bảo đảm lúc hắn tìm tới, quanh ông không có huynh đệ nào không? Ông có hi vọng họ vì ông mà chết?"

Trương đội trưởng nói: "Người Long Bang Quốc muốn giết chỉ mình ta."

Tôi cười lạnh một tiếng: "Ông có biết hắn trả thù người nhà Thôi cảnh quan, đã giết bao nhiêu người vô tội không? Tất cả thực khách và đầu bếp trong một quán cơm, tổng cộng 27 người thiệt mạng! Hắn đã phát điên, căn bản là không quan tâm có bao nhiêu người vô tội bị dính vào, ông ở trên xe, hắn sẽ giết tất cả người có mặt trên xe, ông ở cùng đội đặc cảnh, hắn giết cả đội; ông ở cùng người nhà..."

Nói tới đây tôi cố ý dừng lại. Trương đội trưởng tức giận siết chặt nắm đấm, rốt cuộc cũng đã lay động, nói: "Ta phải báo cáo chuyện này với cấp trên, nếu gián đoạn nhiệm vụ sẽ bị kỷ luật."

Tôi nói: "Việc này chúng tôi đã báo rồi, cấp trên của ông đã chấp thuận. Ông ấy nói rằng tính mạng của ông quan trọng hơn nhiệm vụ, nếu không tin ông có thể gọi điện để hỏi." Câu giữa là tự tôi bịa ra.

Trương đội trưởng gật đầu: "Được rồi, các ngươi theo ta về đội một chuyến, ta thay quần áo, lấy ít vật dụng cá nhân."

Lát sau, trên xe của Trương đội trưởng, chúng tôi tới trụ sở của đội đặc cảnh. Đây là lần đầu tiên tôi tới nơi này, vào bên trong phải qua ba lượt lính gác, tôi còn thấy trên cao có mấy trinh sát đang canh gác, tay cầm quốc sản QBU-88 sniper rifle.

Chúng tôi xuyên qua khoảng sân lớn, trông thấy bên đường

đậu một dãy xe phòng chống bạo động, xe bọc thép và xe công phá của đặc cảnh, trên xe bọc thép còn trang bị cả súng máy. Xa xa còn có mấy khối máy lớn được trùm vải kín, nhìn hình dáng có thể đoán là trực thăng vũ trang.

Trương đội trưởng nói, số lượng súng đạn ở đây có thể đủ cho một pháo đài, sự tồn tại của đội đặc nhiệm không chỉ để trấn áp tội phạm, mà còn là hậu thuẫn cho thành phố. Nếu ngày nào đó có ngoại địch xâm phạm, bọn họ sẽ không còn là đặc nhiệm, mà trở thành quân nhân, xông lên phía trước bảo vệ nhân dân.

Vào phòng ký túc, các nhân viên cảnh sát đã nghỉ ngơi từ sớm, tôi hỏi: "Trương đội trưởng, sao ông lại ở ký túc?"

Trương đội trưởng cười ha hả: "Ta là một tư lệnh quang côn, ở nhà không thoải mái bằng ở đây."

Hỏi qua mới biết, vợ ông ta mấy năm trước đã bỏ ông, tòa án cũng xử cho con theo mẹ, thâm tâm tôi chợt xúc động, nghề cảnh sát thật vất vả, đến gia đình mình cũng không giữ được.

Nhìn Hoàng Tiểu Đào, tôi không khỏi suy nghĩ, nếu có một ngày tôi đối mặt với mâu thuẫn tình cảm, liệu có rời bỏ nàng mà đi?

Đáp án dĩ nhiên là vĩnh viễn không! Bởi vì phá án chính là ước hẹn của chúng tôi, sống chung như vậy sẽ không khô khan chút nào.

Chương 298: Ma âm đoạt mạng

Tôi với Tiểu Đào chờ trong sân, chờ Trương đội trưởng lấy đồ, Tiểu Đào nói: "Anh đừng nghĩ đặc cảnh và hình cảnh đều là một hệ thống cảnh sát thì sẽ hòa thuận, thực ra mâu thuẫn rất nhiều. Trong mắt chúng tôi bọn họ là đám võ biền, còn trong mắt họ, chúng tôi chỉ là đám thích khua môi múa mép."

Tôi nói: "Cái chuyện đố kỵ ganh ghét này ở đâu chẳng có, dân điện tử chúng tôi với dân cơ khí cũng y như vậy."

Tiểu Đào nói: "Ba mục tiêu đã tập hợp đủ, lát nữa tôi sẽ báo đội đặc nhiệm, yêu cầu mấy tay súng bắn tỉa tới mai phục xung quanh thị cục, chỉ cần nghe âm thanh khả nghi liền bắn gục người phát."

Tôi cười: "Nếu đầu phố mà có một đoàn văn nghệ, mãi võ thì đúng là máu tràn đường..."

Đúng lúc này, đột nhiên tôi nghe thấy một âm thanh du dương, như khóc như nộ, như oán như tố, mặc dù tôi không am hiểu về nhạc cụ, nhưng nghe cũng có thể biết được, thứ phát ra âm thanh này chính là nhạc cụ cổ xưa : Huân!

Tôi với Tiểu Đào đồng thời sợ hãi, tôi hét: "Mau bịt tai lại!"

Bịt tai không có tác dụng, âm thanh kia lực xuyên thấu cực mạnh. Tiểu Đào rút súng ra, kéo tôi lại gần, ghé súng lên tai bắn ba phát, tiếng súng như sấm khiến tai tôi ù đi, nháy mắt không nghe được bất kỳ âm thanh nào.

Chúng tôi lập tức lao vào tìm Trương đội trưởng, nửa đường thì gặp ông ta. Tiểu Đào bất ngờ tung chân quét về phía đầu

Trương đội trưởng, định đánh ngất ông ta. Nhưng Trương đội trưởng sức lực kinh người, một cước nặng nề đá vào chẳng hề hấn gì, nhìn Tiểu Đào đầy khó hiểu.

Lúc này tai tôi dần hết ù, tiếng nhạc cũng đã kết thúc, tôi mơ hồ nghe thấy Trương đội trưởng nói: "Khúc nhạc như quỷ khóc vừa rồi là do Long Bang Quốc thổi? Có phải đó là bản nhạc ma?"

Hoàng Tiểu Đào nghiêm túc hỏi: "Ông nghe hết toàn bộ?"

Trương đội trưởng đáp: "Nghe! Các ngươi đúng là quan trọng hóa vấn đề, nhìn ta xem, có làm sao đâu?"

Hoàng Tiểu Đào rút còng số 8 ra, nói: "Xin lỗi, chúng tôi phải còng ông lại, đề phòng ông có hành vi tự hủy hoại chính mình."

Trương đội trưởng tức giận: "Các ngươi không đuổi theo nghi phạm mà còn ở đây bắt ta? Hiệu suất làm việc của hình cảnh cao nhỉ."

Nói xong, ông ta đưa tay ra. Sau khi còng lại, Trương đội trưởng dở khóc dở cười: "Nếu bị đồng nghiệp của ta trông thấy, các ngươi nhớ giải thích một chút, không họ lại tưởng là ta phạm tội."

Tôi nhìn ký túc xá phía sau: "Người trong đó đều nghe thấy hết chứ? Có cần khống chế toàn bộ không?"

Trương đội trưởng lắc đầu: "Không sao, trong đó cách âm rất tốt."

Mặc dù ông ta nói vậy, nhưng Tiểu Đào vẫn không yên tâm, gọi điện về cục phái người tới, khống chế toàn bộ những người nghe bản nhạc lại, tránh hi sinh ngoài ý muốn.

Chúng tôi ngồi lên xe Trương đội trưởng, tôi ngồi sau trông coi ông ta, Tiểu Đào lái xe. Trên xe, Trương đội trưởng nói không

ngưng mồm, cứ tự thổi phồng năng lực ý chí bản thân.

Đang nói, đột nhiên ánh mắt ông ta trở nên trầm mặc, tôi ra sức lắc lắc ông ta: "Ông sao vậy?"

Trương đội trưởng cười cười: "Ta buồn ngủ, có thể chợp mắt một lát không?"

Nói, ông ta liền ngả đầu ra ghế, một hồi thì nghe tiếng ngáy, tôi cũng yên tâm phần nào. Về tới cục, Trịnh cục phó cùng mấy cản sát đang đứng chờ chúng tôi. Cục phó bước tới, nói: "Trương đội, sao ngươi lại bị còng?"

Trương đội trưởng cười khổ: "Chẳng phải là do Hoàng cảnh quan và Tống cố vấn sao, nực cười, còn sợ ta tự sát, làm sao có chuyện đó."

Tôi thông qua biểu hiện trên nét mặt, rõ ràng ông ta đang gượng cười. Vì vậy tôi nói thầm với Tiểu Đào, lát nữa nhớ tiêm thuốc an thần cho ông ta, đừng để ông ta ở một mình.

Trương đội trưởng chìa tay ra nói: "Tiểu Trịnh, lâu rồi không gặp, giờ ngươi cũng đã là phó cục trưởng, cuộc sống cũng khá tốt đấy."

Trịnh cục phó đưa tay bắt tay ông ta, đúng lúc này đột nhiên Trương đội trưởng dùng bả vai huých vào cục phó, nhanh chóng rút súng trong bao của cục phó ra, hai tay cầm khẩu súng chạy đi, dọc đường còn định đánh ngã Tiểu Đào. Tôi la lên: "Đừng kích động!"

Trương đội trưởng giơ súng lên, nước mắt chảy ròng ròng nói: "Xin lỗi mọi người, ta quả thực quá thống khổ, không muốn sống tiếp nữa!"

Tôi vội vàng nói: "Đây không phải ý nghĩ thật của ông, âm thanh kia đang khống chế ông, đừng để nó tác quái, bỏ súng

xuống!"

Trương đội trưởng lắc đầu, nước mắt giàn dụa, từ từ đưa súng lên miệng mình. Hoàng Tiểu Đào nổi giận, mắng: "Họ Trương, ông chính là loại người hèn nhát, chẳng phải ông vẫn luôn tự tâng bốc lực ý chí của mình sao? Chuyện nhỏ này mà cũng không làm được, sau khi ông chết tôi sẽ lập cho ông một cái bia, trên đó viết 'Mộ của họ Trương hèn nhát'!"

Sự xoa dịu của tôi hay sự khích tướng của Tiểu Đào đều vô dụng, Trương đội trưởng nói: "Ta cảm thấy nội tâm mình rất xấu xí, rất hèn hạ, ta hận chính bản thân mình, ta không xứng đáng làm một cảnh sát, để cho ta chết đi!"

Hoàng Tiểu Đào hét lên: "Đừng!!!"

Nói thì chậm, nhưng diễn ra thì rất nhanh, Trương đội trưởng nhét súng vào mồm, bóp cò. Thế nhưng, chẳng có tiếng súng nào vang lên, Trương đội trưởng kinh ngạc, lấy súng ra kiểm tra một chút. Trịnh cục phó bình tĩnh nói: "Lão Trương, để ngươi thất vọng rồi, ta đề phòng bất trắc, cho nên đã tháo hết đạn ra từ trước." nói xong ông vung tay: "Mau ngăn hắn lại!"

Trương đội trưởng liền gào lên tới khàn cả tiếng: "Sao các ngươi không để cho ta chết!!!"

Ông ta quăng bỏ khẩu súng, chạy ào về phía đường lớn, tôi với Tiểu Đào và đám cảnh sát lập tức đuổi theo. Phía trước chính là đường lớn, xe đông như kiến, Hoàng Tiểu Đào hét lên: "Bắn vào chân ông ta!"

Nàng đứng lại, hai tay cầm súng ngắm bắn, một viên đạn trúng vào bắp đùi Trương đội trưởng, ông ta lảo đảo một chút, cắm đầu chạy tiếp.

Những người khác cũng bắn mấy phát, hai chân Trương đội

trưởng trúng 2-3 viên đạn, nhưng vẫn điên cuồng chạy băng băng, loại xung động tự sát mãnh liệt cứ như uống thuốc kích thích, khiến tôi nhìn mà kinh sợ.

Ông ta vọt tới trước mặt một chiếc xe chở hàng, tài xế thấy vậy lập tức dồn sức đánh tay lái, chiếc xe xoay ngang, đổ sập vào người Trương đội trưởng, nháy mắt nghiền ông ta thành đống thịt.

Giao thông tức thì trở nên tê liệt, cả đoàn xe phanh chói tai, xô vào nhanh thành hàng.

Tất cả mọi người đứng ngơ ngẩn, một hồi lâu không ai mở miệng. Mọi người đi ra từ cổng, bao gồm cả Tuân cảnh quan và La cản quan. Trịnh cục phó cắn chặt môi, không thốt nên lời.

Đúng lúc này, không biết một âm thanh du dương ở đâu truyền tới, Hoàng Tiểu Đào thất kinh la lên: "Mau dùng súng chấn lỗ tai mình, kể cả bị điếc cũng đừng nghe!"

Tiểu Đào giơ súng lên, tôi đột nhiên nói: "Chờ đã, âm thanh này không giống ban nãy."

Cẩn thận lắng nghe, người kia đang thổi bản nhạc Twinkle Twinkle, Little star. Trương Cửu Lân có từng nói, cái Huân này phải thổi khúc nhạc đặc biệt mới có hiệu quả. Khúc nhạc chấm dứt, một giọng nói cất lên, âm thanh cứ như thiên lý truyền âm của cao thủ trong phim kiếm hiệp, không chỗ nào là không có, giống như đi thẳng vào trong tai của từng người: "Chào mọi người, ta là Long Bang Quốc, từ địa ngục leo lên để trả thù!"

Chương 299: Danh sách báo thù

Trịnh cục phó hướng về phía trời đêm hét lên: "Long Bang Quốc, rốt cuộc ngươi muốn làm gì? Nếu muốn báo thù thì bước ra đối mặt như một người đàn ông, đừng có ẩn nấp dùng thủ đoạn thấp hèn."

Giọng nói kia cười ha hả: "Định chọc giận ta à? Đừng có nôn nóng, ngươi cũng có phần, ngươi là người cuối cùng!"

Tôi và Tiểu Đào đều ngớ người nhìn cục phó, thì ra trong danh sách báo thù có cả ông ấy. Có lẽ cục phó cũng ý thức được điều này, nên mới không để đạn trong súng.

Giọng nói kia tiếp tục: "Tuân cảnh quan, La cảnh quan, còn có Trịnh công tố viên, ta vĩnh viễn không quên năm đó các ngươi bỏ đá xuống giếng thế nào, hủy diệt cuộc sống của ta. Hai mươi năm qua, giờ phút nào ta cũng nằm mơ tới lúc này...Rượu ngon báo thù thật là hương vị tuyệt trần, thứ khoái cảm này tốt hơn tất cả, ta không muốn một hơi uống cạn. Trước khi giết ba người các ngươi, ta còn có chuyện cần làm. Ở lại vui vẻ nhé!"

Hắn vừa dứt lời, Tiểu Đào la lên: "Lục soát chung quanh, tìm một gã đàn ông chừng 50 tuổi, trên người có mang một cái Huân chế bằng đầu lâu."

Mọi người ùa ra đi tìm, tôi với Tiểu Đào tới một con phố gần đó, bởi vì đã là buổi đêm, người đi bộ thưa thớt. Tôi nhìn thấy một tiểu tử đội mũ lưỡi trai, dáng người thấp hơn tôi một chút, tiến tới hỏi: "Có trông thấy người đàn ông nào chừng 50 tuổi không?"

Tiểu tử đáp: "Không thấy!"

Sắc mặt hắn tái nhợt không chút máu, hai quầng mắt thâm sì, khiến người ta cảm thấy bệnh hoạn. Tôi lúc đó không nghĩ nhiều, cho rằng hắn là một thanh niên chơi net thâu đêm, vạn vạn không nghĩ tới, chúng tôi sẽ còn gặp lại hắn.

Mọi người quay về, không ai tìm được, Trịnh cục phó ảm đạm nói: "Gọi bên phòng cháy chữa cháy và cảnh sát giao thông tới thu dọn hiện trường, những người khác cũng qua hỗ trợ cấp cứu người bị thương đi."

Tuân cảnh quan công bằng nói: "Tiểu Trịnh, xem ra ma âm giết người có tồn tại thật, lão Trương như vậy mà cũng không tránh được, ta cảm thấy ba chúng ta hiện giờ là kẻ gây họa, ở đâu cũng không an toàn. Chi bằng chúng ta bằng mọi cách tìm tới Long Bang Quốc thanh toán sòng phẳng, tránh gây họa cho người vô tội."

La cảnh quan cũng nói: "Lão Tuân nói đúng, đoạn nghiệt duyên này cũng nên kết thúc, chúng ta tạo ra ác ma, thì để ba chúng ta tiến nó đi đi."

Tôi nói: "Ba vị cảnh quan, tôi muốn nói với các ông mấy câu."

Ba người đồng ý, chúng tôi vào một gian phòng họp, tôi hắng giọng: "Ma âm giết người là có thể ngăn cản, ban nãy tôi và Tiểu Đào nghe thấy ma âm, cô ấy đã dùng súng chấn điếc tạm thời tai tôi, cho nên tránh được một kiếp."

La cảnh quan nói: "Tống cố vấn, ý ngươi là bịt kín tai liền có thể tránh khỏi?"

Tuân cảnh quan nói: "Vậy cũng không được, ta không thể 24/24 đeo bịt tai, trừ khi chúng ta lấy kim chọc thủng màng nhĩ."

Tôi lắc đầu nói vô ích, người ta vẫn nghĩ rằng màng nhĩ hỏng thì không nghe được, thực ra dù màng nhĩ có rách thì vẫn nghe

được chút ít âm thanh thông qua các sụn tai. Tôi trầm giọng nói: "Các vị, chúng ta cứ bị động chờ chết như vậy chi bằng chủ động tấn công."

Trịnh cục phó nói: "Ngươi có cao kiến gì, xin rửa tai lắng nghe."

Tôi gằn từng chữ: "Xin ba vị tự sát!"

Cả ba đều xôn xao, cho rằng tôi nói đùa. Kế hoạch của tôi là thế này, chúng ta sẽ tạo ra sơ hở cho Long Bang Quốc đắc thủ, nhưng thật ra bịt thật kín lỗ tai, sau đó giả bộ tự sát.

Dù sao Long Bang Quốc cũng không thể ra mặt để kiểm tra, chờ khi ba người đều 'chết' rồi, chúng tôi sẽ có thể chủ động tấn công. Nhưng việc giả chết phải làm như thật, sao cho có thể đánh lừa tất cả mọi người.

Tuân cảnh quan nói: "Không hổ là tiểu thần thám, một chiêu ám độ trần thương này quá xảo diệu. Đi, từ giờ chúng ta nghe hắn chỉ huy."

Trịnh cục phó nghi vấn: "Long Bang Quốc nói còn có chuyện khác cần xử lý trước, chẳng lẽ trong danh sách báo thù của hắn còn có những người khác?"

Tôi suy đoán: "Liệu có phải phần tử xã hội đen năm đó không?"

Tuân cảnh quan nói: "Không thể nào, luật pháp năm 97 rất nghiêm khắc, tổ chức buôn người kia bị xử bắn gần hết, chỉ còn vài tên tép riu bị xử 20 năm...ơ, mà 20 năm, chúng cũng mới ra tù."

Trịnh cục phó gật đầu: "Vậy thì đúng rồi, mục tiêu của Long Bang Quốc chắc hẳn là đám này."

Tôi lắc đầu: "Chưa chắc, theo tôi nghĩ thì mục tiêu là người nhà của mấy tên cầm đầu."

Cục phó nói: "Có lý, giờ trời cũng đã khuya, ngươi nghỉ ngơi trước đi, mai lại bàn."

Tuân cảnh quan cùng La cảnh quan đi ra ngoài, có vẻ cục phó có lời muốn nói với tôi, vừa hay tôi cũng đang định hỏi ông ta mấy vấn đề, liền nói: "Vì sao ông lại ý thức được mình có trong danh sách báo thù mà tháo đạn súng ra trước?"

Trịnh cục phó cười bi thảm: "Sức quan sát của ngươi rất nhạy bén. Không sai, năm đó ta làm công tố viên của viện kiểm sát. Nếu ta cũng có trong danh sách, thì tất cả ngành tư pháp đều khó tránh khỏi kiếp nạn, nhưng thực ra ta với hắn có một mối quan hệ riêng, đó là cả hai cùng theo đuổi một cô gái."

Tôi kinh ngạc nói: "Chính là cô gái bị đám buôn người giết?"

Trịnh cục phó im lặng gật đầu: "Nàng chết, đối với ta cũng là một cú sốc rất lớn. Năm đó Long Bang Quốc ngồi tù, ta có đi thăm hắn, hắn mắng ta là con rùa đen rụt cổ, hắn nghĩ trong số những người năm đó, ta phải là người đứng ra giúp hắn, nhưng ta đã không làm. Trong phiên tòa, ta dùng miệng lưỡi sắc bén bác bỏ toàn bộ bào chữa của luật sư, lúc đó Long Bang Quốc ngồi ở ghế bị cáo, sắc mặt vô cùng tức giận. Lòng ta cũng áy náy, cho nên sau khi vụ án kết thúc, ta đã xin nghỉ việc ở viện kiểm sát."

Nhắc tới chuyện xưa, Trịnh cục phó ủ rũ như đưa đám, tôi an ủi: "Ông là công tố viên, bổn phận và trách nhiệm của ông là bảo vệ luật pháp, không cần phải áy náy."

Trịnh cục phó cười khổ: "Nếu như ai ai cũng biết phải trái, thì thế giới này đã không có tội phạm. Tống Dương, trong những năm làm cảnh sát, ta đã ngộ ra một điều, luật pháp mô tả một thế giới lý tưởng có tổ chức, nhưng thực tế lại luôn không hoàn hảo. Thực tế có quy tắc của chính nó, thậm chí mâu thuẫn hẳn với luật pháp. Nếu một ngày ngươi đứng trước sự lựa chọn giữa luật pháp và nhân tính, cứ quyết định sao cho không thẹn với lương tâm là

được, dù lựa chọn nào cũng sẽ có tiếc nuối, đây là điều không thể tránh."

Cũng có thể là vì tối nay mất đi quá nhiều người anh em, nên Trịnh cục phó dốc hết tâm can nói với tôi mấy lời này, tôi gật đầu: "Xin ghi nhớ!"

Sau khi ra ngoài, tôi gặp Đại Lý với Băng Tâm. Băng Tâm đã chụp CT hai thi thể, phát hiện não bộ hai nạn nhân ở trạng thái hưng phấn khác thường, một là trung tâm thính giác, hai là trung khu đau đớn. Trung khu đau đớn tác động khiến con người cảm thấy bi thương, u buồn dẫn tới trạng thái tiêu cực. Điều này xác minh cho suy đoán của tôi, quả nhiên âm thanh khiến người ta cảm thấy vô cùng thống khổ, chỉ có cái chết mới chấm dứt được.

Hai người họ còn chưa biết chuyện xảy ra sau khi Âu Dương cảnh quan chết, tôi nghiêm túc nói: "Băng Tâm, vụ án lần này muội không cần tham gia, về nhà nghỉ ngơi hai ngày đi."

Băng Tâm cụt hứng, mân mê cái miệng nhỏ xinh: "Tống Dương ca ca, cứ có nguy hiểm là huynh lại gạt muội ra một bên, huynh biết muội lo lắng cho huynh thế nào không?"

Tôi chẳng biết nói gì, đành vỗ vỗ đầu nàng: "Nghe lời, coi như là giúp ta một chuyện đi."

Băng Tâm thẹn thùng cúi đầu: "Muội biết rồi. Nhất định huynh và Tiểu Đào tỷ tỷ phải chú ý an toàn, sau khi vụ án kết thúc có thể tới nhà muội chơi không?"

Tôi đáp: "Nhất định rồi!"

Chương 300: Diệt môn

Trời đã 2h sáng, tôi nói với Đại Lý, hay là ra ngoài tìm khách sạn nào nghỉ tạm. Vương Đại Lý với Băng Tâm được qua đêm bên ngoài, vô cùng hào hứng, tới khách sạn chẳng buồn ngủ, cứ luyên tha luyên thuyên nói chuyện với tôi. Hôm nay quá nhiều chuyện xảy ra, tôi không có tâm trạng nên chỉ ậm ừ cho qua.

Nước nóng đã sẵn sàng, Vương Đại Lý cười hề hề nói với tôi: "Dương tử, cùng tắm một cái 'Uyên ương' không? À, phải là song long nổi trên mặt nước mới đúng."

Tôi mắng: "Đồ tởm lợm, ngươi mau come out đi, rồi cùng kết duyên với Lão Yêu."

Điện thoại của Đại Lý vứt trên giường, tôi cầm lên xem qua, hắn đang đọc chính là thứ đã nhắc tới lần trước: Thương Nhân Âm Phủ, trong đó có hai cái tên Trương Cửu Lân cùng Lý Mặt Rỗ.

Tôi kinh ngạc, chẳng lẽ đây đều là những chuyện mà Trương Cửu Lân từng trải qua?

Như đã nói, lại có người tự viết truyện về mình để phát hành cho người khác đọc, tôi chúa ghét cái loại người tự đề cao bản thân thế này.

Tôi lướt lướt xem qua, tôi là người thường hay đọc sách, thứ duy nhất tôi không đọc đó là tiểu thuyết kiểu này. Tôi có thể đọc xong một quyển sách chuyên khoa chỉ trong vài đêm, nhưng đọc tiểu thuyết này rất chậm. Thậm chí chưa đọc kiệt tác nào trong tứ đại kiệt tác của Trung Hoa.

Theo tôi thì kiến thức có thể thu thập được trong tiểu thuyết

rất rời rạc, nhiều chuyện trong số đó là do tác giả bịa đặt mà ra. Không biết tại sao mọi người lại thích đọc chúng như vậy.

Một lát sau, Vương Đại Lý tắm xong đi ra, thấy tôi đang đọc truyện, hắn kinh ngạc la lên: "Mặt trời mọc hướng Tây rồi à, ngươi mà cũng đọc bộ này? Có cần ta nói cho ngươi biết cách tải app đọc truyện Liệt Hỏa không?"

Tôi ném điện thoại cho hắn: "Ta chỉ tiện tay lướt qua xem thôi, chẳng mất thời gian với mấy thứ vô bổ này."

Vương Đại Lý nói: "Ta giới thiệu thật lòng với ngươi mà, bộ này rất cuốn hút, nhất là mấy chương gần đây."

Tôi cười nói: "Dễ thôi, ngươi kể qua cho ta nghe xem."

Vương Đại Lý mở ebook ra nói: "Truyện mà nghe kể lại thì không có ý nghĩa, tự ngươi xem đi."

Tôi đáp: "Ta không có thời gian, ngươi nói cho ta nghe một chút."

Vì vậy Đại Lý liền đọc một lèo cốt truyện đã thuộc như in cho tôi, đối với tôi mà nói, đây là một cách biết người biết ta, có điều tôi không chắc trên đó viết bao nhiêu phần là thật, bao nhiêu là giả.

Qua tiếp xúc với Trương Cửu Lân, song đao trảm quỷ và vô hình châm của hắn dĩ nhiên là thật, ảo thuật của con cáo trắng cũng là thật, sau khi biết những thứ này, nội tâm của tôi vô cùng sợ hãi, thế giới quan của bản thân bị một cú sốc lớn.

Vương Đại Lý nói khô cả họng, đứng dậy đi lấy hai chai coca, ném cho tôi một chai. Hắn nói: "Dương tử, hôm nay ngươi có vẻ khác mọi hôm, sao đột nhiên lại hỏi về những thứ này?"

Tôi nghĩ nếu lừa gạt hắn chuyện này sẽ không trượng nghĩa, vì

vậy nghiêm túc nói: "Ngươi bỏ lon coca xuống đã rồi ta nói cho nghe."

Vương Đại Lý giật mình: "Chuyện gì xảy ra thế, ngươi là con riêng của Lý Gia Thành?"

"Cút!" tôi nói: "Thực ra ta đã gặp hai người, một tên là Lý Mặt Rỗ, một tên là Trương Cửu Lân."

Vương Đại Lý nháy mắt: "Cosplay à?"

Tôi đáp: "Họ là Thương nhân âm phủ tới từ Vũ Hán."

"Mẹ ơi!!!"

Vương Đại Lý la lên rung cả trần nhà, nhảy vọt tới nắm cánh tay tôi: "Là thật sao? Là thật sao?"

Tôi vội giật tay ra: "Này này, ngươi mặc quần áo vào đã."

Cả đêm đó tôi bị Vương Đại Lý làm phiền muốn chết, cứ luôn mồm hỏi về chuyện này, cuối cùng còn đòi tôi cho hắn số của Lý Mặt Rỗ, ngày mai đích thân tới thăm idol của mình.

Nói chuyện cũng tốt, vụ án này tôi không muốn để Đại Lý dính vào, sợ hắn gặp nguy hiểm, hơn nữa cũng thỏa ước mơ cho hắn.

Sáng hôm sau, Đại Lý ra ngoài từ rất sớm, tôi thì đi tới thị cục, trông thấy một nhóm người đang ngồi trong phòng họp, nghe La cảnh quan giảng giải gì đó. Hoàng Tiểu Đào cũng đang ở đây, tôi ngồi xuống hỏi: "Đi học à?"

Tiểu Đào cười nói: "Anh tới trễ nha."

Thì ra La cảnh quan đang dạy mọi người cách ra ám hiệu đặc biệt, Trịnh cục phó đã phát cho mỗi người một bộ tai nghe, khi có biến thì vặn âm lượng tới mức cao nhất, khí đó không thể nói chuyện với nhau, mà phải dùng ám hiệu.

Học xong, chúng tôi giải tán. Vương Nguyên Thạch thì đã đi trại giam Báo Tử Sơn điều tra từ sớm, còn chưa thấy tin gì.

Tôi bảo Tiểu Đào gọi điện cho cục cảnh sát Vũ Hán, nhờ điều tra hai hồ sơ cá nhân. Tiểu Đào nghe qua liền cười nói: "Anh vẫn chưa quên hai tên thương nhân âm phủ kia?"

Tôi nói: "Biết người biết ta trăm trận trăm thắng. Cho dù có không hợp tác với họ, nhưng biết rõ lai lịch của họ thì chỉ có lợi chứ không có hại."

Rất nhanh, cục cảnh sát Vũ Hán đã fax tới hồ sơ cá nhân của hai người. Trên hồ sơ không phản ánh về cuộc đời huyền thoại của họ, nhưng tôi có phát hiện ra một nhược điểm.

Đúng lúc này, có một cảnh sát chạy vào: "Hoàng đội trưởng, lại có người tự sát."

Hoàng Tiểu Đào thất kinh: "Nạn nhân là ai?"

Cảnh sát nói: "Đường Khang Thành hôm nay có ba gia đình tự sát, chúng ta vừa mới nhận được báo án."

Quả nhiên không ngoài dự đoán của tôi, Long Bang Quốc đã sát hại gia đình của những tên cầm đầu năm đó. Chúng tôi lập tức điều động nhân mã tới một khu cư xá ở đường Khang Thành. Dưới lầu rất đông người vây xem, cùng với đây đó tiếng khóc thảm thiết của thân nhân, dân cảnh đang phải cố sức duy trì trật tự.

Chúng tôi rẽ đám người đi vào, đi thang máy lên lầu 7, trông thấy ba cánh cửa đang mở toang, nam nữ, già trẻ trong phòng đều tự sát bằng cách khác nhau, có nuốt đinh sắt, có đâm dao vào mắt, có treo cổ, có cắt cổ.

Theo dân cảnh báo cáo, chủ nhân của một gia đình trong số đó là tên cầm đầu băng nhóm buôn người đã bị xử bắn, người nhà này rất ít qua lại với hàng xóm.

Hiển nhiên người Long Bang Quốc muốn giết chỉ là gia đình đó, hai nhà còn lại là nạn nhân xui xẻo, dù sao ma âm này cũng rất khó định hướng.

Hiện trường rất đặc biệt, hung thủ đứng trong hành lang giết người, nhưng dân cảnh không hề hay biết, hành lang đã bị chồng chéo dấu chân rất nhiều người, tôi nói với Tiểu Đào: "Trong thang máy và cổng khu cư xá chắc là có camera, chúng ta tới phòng bảo an xem một chút."

Chúng tôi tới phòng bảo an, nói muốn xem video tối qua, bảo vệ ấn nút power nhưng case máy tính không hề khởi động, kiểm tra nguồn điện và nguồn dây, lẩm bẩm: "Quái lạ, máy hỏng à?"

Tôi bước tới kiểm tra, phát hiện ốc phía sau case đã bị vặn, bên trong bo mạch và ổ cứng đã bị lấy mất. Bảo vệ kinh hãi nói: "Sao lại có chuyện này, tối qua rõ ràng có người trực đêm mà?"

Tôi nhìn đồng hồ treo tường, hỏi: "Ngươi và người trực đêm giao ban lúc mấy giờ?"

Bảo an đáp: "5h sáng nay."

Tôi tiếp tục hỏi: "Ngươi tận mắt nhìn thấy hắn?"

Bảo an gãi má nói: "Nhìn thấy, còn nói chuyện về bóng đá nữa."

Tôi cười lạnh: "Ngươi đang nói dối, chân đi đôi tất cọc cạch, cho thấy lúc ngươi thức dậy rất vội vàng, sáng nay ngươi tới trễ, căn bản không giao ban với hắn." tôi dừng lại, bổ sung: "Đồng nghiệp của ngươi rất có thể đã tự sát!"

Chương 301: Thời gian tử vong

Nghe tôi nói thế, tên bảo an vô cùng sợ hãi, thú nhận sớm nay đã tới trễ, nghĩ rằng đồng nghiệp Tiểu Vương đã về, cho nên không để ý nhiều.

Tôi dùng động u chi đồng quan sát trong phòng một chút, trong phòng không có nhiều manh mối, đi ra bên ngoài, phát hiện có một cái găng tay bảo vệ vứt trong bụi cỏ, bước thêm mấy bước lại có một cái găng khác.

Tôi lần theo hướng này đuổi theo, những người khác cũng đi cùng, tới một công trường đang thi công.

Người quản lý thấy nhiều cảnh sát đi tới, vội hỏi có chuyện gì xảy ra. Tôi nói: "Tối qua có một người mặc quần áo bảo vệ đi vào đây, chỗ này có ai trực đêm không?"

Quản lý đang định liên lạc với công nhân trực đêm qua, đột nhiên có tiếng hét: "Trong máy trộn bê tông có người!"

Chúng tôi chạy tới xem xét, một người bị bao bởi đống vữa bê tông, có thể thấy rõ người anh ta mặc một bộ đồng phục bảo vệ, lúc đầu công nhân không biết, khuấy đống vữa, càng khuấy đột nhiên khựng lại, mới phát hiện ra có người trong đó.

Công việc lấy cái xác ra rất mất thời gian, thi thể đã bị máy trộn quấy tới nát cả bụng, biến dạng đáng kể. Đám công nhân hoảng loạn, tôi trấn an: "Đừng sợ, chuyện này không liên quan tới mọi người."

Tình hình hiện tại không cho phép chúng tôi mang tất cả các thi thể về, cũng không cần thiết làm vậy. Cho nên tôi nối một

đường ống nước, rửa sạch cái xác, sau đó kiểm tra sơ bộ, phát hiện anh ta bị cắt cổ bằng mảnh đá sắc.

Độ đục của đồng tử cho thấy, thời gian tử vong chưa tới sáu tiếng trước, tôi nhìn chằm chằm cái xác ngẩn người. Tiểu Đào hỏi: "Tống Dương, cái xác có gì khả nghi à?"

Tôi nói: "Bản thân anh ta là một nghi vấn, Long Bang Quốc không cần thiết phải giết anh ta."

Hoàng Tiểu Đào nói: "Tôi nghĩ là cần thiết, Long Bang Quốc muốn vào cư xá phải giết bảo vệ trước."

Tòa cư xá tôi đã kiểm tra qua, tường bao không cao, chân tường còn có bồn hoa, một người đứng lên là có thể bật qua tường. Mục đích của Long Bang Quốc khi giết người này, là để vào phòng bảo an, hủy đi camera theo dõi.

Bản thân hắn là cảnh sát, biết rằng nếu chỉ xóa trên máy tính thì vô ích, cho nên đã lấy cả bo mạch chủ cùng ổ cứng đi. Nhưng tại sao lại như vậy?

Tối qua hắn đã công khai danh tính trước mặt chúng tôi, hơn nữa chúng tôi cũng biết hắn từ trước, chẳng lẽ hắn không muốn bị chúng tôi thấy mặt, hoặc giả trên mặt hắn sẽ có tin tức quan trọng nào đó?

Hoàng Tiểu Đào suy đoán: "Liệu có phải hắn phẫu thuật thẩm mỹ?"

Tôi hỏi: "Hắn ra tù từ khi nào?"

Tiểu Đào đáp: "Theo bản án mà hắn nhận, thì có thể là hơn một tuần trước."

Tôi nói: "Phẫu thuật thẩm mỹ không bình phục nhanh như vậy được, huống hồ hắn là một phạm nhân mới ra tù, lấy đâu tiền làm

phẫu thuật. Còn nữa, hắn ngồi tù 20 năm, trong thời gian này Nam Giang đã có thay đổi lớn, nhưng hắn lại hành động chẳng hề có chút trở ngại nào, cứ như là rất quen thuộc thành phố này vậy. Tôi thấy có vẻ kỳ quặc ở chỗ này."

Cụ thể điều kỳ quặc là gì tôi còn chưa nghĩ ra, nhưng có cảm giác đây chính là mấu chốt của vấn đề.

Thi thể giao cho cảnh sát xử lý, khỏi cần khám nghiệm, cứ mang tới nhà hóa thân hỏa táng. Tôi với Tiểu Đào quay lại cư xá kiểm tra một chút, đi một vòng cũng không có manh mối hữu ích nào.

Đúng lúc này một xe cảnh sát chạy tới, ba người cục phó, Tuân cảnh quan và La cảnh quan bước xuống, Tiểu Đào nói: "Trịnh cục phó, ba người là mục tiêu của hung thủ, sao lại nghênh ngang tới chỗ này?"

Cục phó lạnh nhạt nói: "Chúng ta tới làm con mồi."

Hoàng Tiểu Đào đấy ngạc nhiên: "Con mồi?"

Thật ra là tôi vừa gọi điện cho cục phó bảo họ tới đây, nhân tiện nói qua cho Tiểu Đào về kế hoạch ám độ trần thương của mình. Dục vọng báo thù của Long Bang Quốc rất mạnh, tiếp theo hắn sẽ sát hại người nhà của mấy tên trong băng nhóm buôn người, cảnh sát sẽ luôn chậm hơn hắn một bước. Rất có thể hắn sẽ tranh thủ điệu hổ ly sơn, đánh lén vào thị cục.

Như vậy thì thà để ba người bọn họ đi cùng chúng tôi, tạo cho Long Bang Quốc cơ hội đắc thủ.

Hoàng Tiểu Đào lắc đầu: "Như vậy quá mạo hiểm."

Tôi thở dài: "Ta ngoài sáng, địch ở trong tối, chỉ còn cách mạo hiểm mà thôi."

Trịnh cục phó móc một khẩu súng giả trong túi ngực ra, trông giống súng thật như đúc, trên còn khắc chữ. Ông giải thích: "Đây là đạo cụ mà khoa kỹ thuật mất cả đêm chế tạo, bắn vào người sẽ có máu, chúng ta sẽ tự sát để cho Long Bang Quốc thấy."

Tôi hỏi: "Xin hỏi ba vị một vấn đề, lần cuối ba vị trông thấy Long Bang Quốc là khi nào?"

Ba người nhìn nhau, cục phó nói: "Hai mươi năm trước."

Tôi kinh ngạc: "Ý ông là, 20 năm qua các ông không hề đi thăm hắn?"

Trịnh cục phó vén tay áo lên, để lộ ra một vết sẹo, nói: "Lần cuối ta tới thăm, bị hắn dùng bàn chải mài nhọn định giết, sau đó bị hủy quyền thăm nuôi."

Tuân cảnh quan nói: "Ngươi có biết một cảnh sát ngồi tù sẽ thê thảm thế nào không? Đám phạm nhân vốn căm ghét cảnh sát sẽ làm mọi cách để hành hạ ngươi. Nghe nói hắn vào đó chưa tới một tháng, đã kiệt quệ cả thể xác lẫn tinh thần, đương nhiên nỗi oán hận này sẽ chuyển lên người bọn ta rồi..."

Tôi không khỏi dấy lên một mối nghi ngờ, người báo thù này thật là Long Bang Quốc sao?

Lúc này, điện thoại của Trịnh cục phó reo lên, ông ta nghe điện xong thì nói: "Tin xấu, lại có một nhóm nạn nhân xuất hiện."

Địa điểm lần này là một nhà kho ở ngoại thành. Khoảng 5-6h sáng nay có người nghe thấy tiếng súng, nên đã báo cảnh sát. Khi cảnh sát tới nơi thì thấy trên đất la liệt xác của dân xã hội đen, nhưng tử trạng có chút kỳ quái. Hung khí giết chết chúng là súng vủa chính từng người trong chúng. Hiện trường còn phát hiện ma túy cùng vali tiền mặt, đám này là rạng sáng đang giao dịch ma túy, không biết vì sao đột nhiên dùng súng tự sát.

Chúng tôi chạy xe tới đó, hiện trường đã bị cảnh sát dùng dây cảnh giới vây lại, có mười mấy xác chết, máu tanh nồng nặc, tất cả đều ngậm súng trong họng, bắn xuyên qua gáy, não nhầy lẫn máu văng đầy đất.

Trịnh cục phó bảo cảnh sát phân cục về trước, vụ này sẽ do thị cục tiếp quản.

Tôi để ý thấy trong đám xác chết có mấy người chừng bốn năm mươi tuổi, chắc có lẽ là thành viên băng nhóm buôn người ngày xưa, hồi đó là cắc ké, giờ cũng leo lên làm đại ca. Tuy nhiên có một điều may mắn là, lần này không có người dân vô tội nào bị liên lụy.

Tôi để ý thấy chân tường có mảnh kính vỡ, rơi từ giếng trời xuống, còn rải rác mấy nơi, liền hỏi Tiểu Đào: "Tiếng súng có thể làm vỡ kính không?"

Nàng nhìn bốn xung quanh, nói: "Ở đây trống trải, sóng âm dao động qua lại, bị cường hóa, rất có khả năng."

Trong góc tường, tôi tìm thấy một mẩu khăn giấy có dính máu, đưa lên mũi ngửi ngửi: "Đây là máu của hung thủ để lại."

Tiểu Đào hỏi: "Sao anh biết?"

Tôi giải thích: "Chất máu sền sệt, bên trong còn có axit dạ dày lẫn với nước bọt, đây là nôn ra."

Tại sao hung thủ lại nôn ra máu? Hắn bị bệnh? Nghĩ tới đây tôi lại nhóm lên một nghi ngờ, tại sao bản thân hung thủ thổi Huân lại không trúng chiêu, chẳng lẽ hắn bị điếc?

Tôi đứng dậy, đang định nói nghi vấn của mình cho Tiểu Đào thì đột nhiên một khúc nhạc ai oán thê lương vang lên, chui vào tai từng người có mặt ở hiện trường. Thì ra hung thủ cố ý dẫn dụ chúng tôi tới đây, để một mẻ lưới giết sạch chúng tôi!

Chương 302: Trương Cửu Lân ra tay

Hoàng Tiểu Đào gào khản cả giọng: "Mau đeo tai nghe lên!!!"

Ai cũng mang sẵn tai nghe trên người, lập tức đeo lên, mở ra, điều chỉnh âm lượng tới mức cao nhất, trong tai vang lên tiếng chuông Little Apple đinh tai nhức óc. Nhưng điều khiến chúng tôi thất vọng, đó là bản nhạc phát ra từ cái Huân có sức xuyên thấu vô cùng phi thường, căn bản không chống đỡ được. Có lẽ một phần cũng bởi vì kết cấu vọng âm của nhà kho này.

Sức mạnh của Đoạn Tràng Huân có vẻ như còn cường hãn hơn, âm thanh chẳng những có thể nghe thấy, mà còn có cảm giác xung quanh nổi lên từng đợt sóng, mọi vật trong mắt đều trở nên méo mó.

Tôi có cảm giác máu trong người đang chảy rất mạnh, mạch máu huyệt thái dương đang đập thình thịch, một cảm giác bi thương vô cùng bất đầu trỗi dậy, nội tâm tôi như bị giằng xé.

Tôi quay qua Tiểu Đào, thấy nàng đang quỳ mọp dưới đất, hai mắt đẫm lệ, vẻ mặt đau khổ không chịu nổi. Những người khác cũng có biểu hiện y như vậy, thậm chi vài người đã rút súng ra.

Lúc này, tất cả chúng tôi đều chẳng thể tự lo cho thân mình, còn đâu tâm trí cứu người khác. Một cảnh sát trẻ đưa súng vào miệng, một tiếng nổ vang lên, mùi máu tanh nồng lập tức tản mát ra không khí, trong mùi máu tanh sao lại có hương vị ngọt ngào mê muội? Tâm trí tôi đột nhiên dấy lên một cảm xúc khó mà cưỡng lại, muốn tự sát, dưới sự xung động mãnh liệt này, lý trí căn bản không có tác dụng.

Tôi chợt trông thấy Tiểu Đào giơ súng lên, ánh mắt hoảng hốt, súng đã kề vào miệng. Tình cảm của tôi đối với nàng vượt qua cả ý nghĩ tự sát, lập tức đã văng súng trên tay nàng, đè tay nàng xuống, liều mạng lắc đầu.

Một chút lý trí nhỏ nhoi còn sót lại nói cho tôi biết, nếu còn cứ ở nơi này, tất cả mọi người sẽ không xong, vội ngắt tai nghe, hét lớn: "Mau rời khỏi đây! Nhanh lên!"

Đúng lúc này, một giọng nói oang oang vang lên, lấn át tiếng nhạc Huân: "Yêu ma quỷ quái, dám có can đảm gây ra sóng gió. Mọi người hãy bỏ tai nghe xuống, đọc theo ta câu thần chú."

Chỉ thấy Trương Cửu Lân đang đi tới, không biết có phải do tôi ảo giác hay không, dưới ma âm khuếch tán trong kho hàng, chỉ có hắn là vô sự, quanh người tựa như có một vầng hào quang chống đỡ ma âm vô hình.

Không ít cảnh sát theo bản năng chĩa súng về phía hắn, hắn chẳng thèm quan tâm, hét: "Không muốn chết thì đọc theo ta!"

Trịnh cục phó hô: "Dựa vào đâu mà chúng ta phải tin ngươi?"

Trương Cửu Lân cau mày đáp trả: "Ta mạo hiểm tính mạng tới cứu các ngươi, muốn tin hay không thì tùy!"

Nói xong hắn ngồi xếp bằng dưới đất, bắt đầu đọc một đoạn kinh: "Đạo khả đạo, phi thường đạo. Danh khả danh, phi thường danh. Vô danh thiên địa chi thủy, hữu danh vạn vật chi mẫu, cố thường vô dục dĩ quan kỳ diệu, thường hữu dục dĩ quan kỳ kiếu, thử lưỡng giả đồng xuất nhi dị danh, đồng vị chi huyền, huyền chi hựu huyền, chúng diệu chi môn."

Nói ra cũng thần kỳ, giọng đọc của hắn thâm trầm hùng hậu, giống như một suối nước ấm chảy thẳng vào tâm can tôi, cảm xúc bi thương bắt đầu có dấu hiệu lắng xuống, tôi lập tức lẩm bẩm

đọc theo.

Mọi người cũng vội vàng đọc theo, âm thanh tụng kinh vang dội một góc, cộng hưởng trong không gian kho hàng, ngăn cản ma âm đang vang vọng trong không khí. Tôi có cảm giác lục phủ ngũ tạng trong người đang chấn động, giống như có một luồng khí tức ấm áp đang di chuyển trong từng thớ thịt, một cảm giác vô cùng khoan khoái.

Chúng tôi liều mạng đọc bài chú, mấy người còn bắt chước Trương Cửu Lân ngồi xuống xếp bằng, rốt cuộc ma âm cũng kết thúc, ai nấy thở phào nhẹ nhõm.

Lúc này tôi mới nhận ra, chính mình đang nước mắt giàn giụa, tay chân run lẩy bẩy, Trương Cửu Lân đi tới chỗ tôi, giọng nói ôn hòa: "Không làm sao chứ?"

Tôi tò mò: "Đây là logic gì?"

Trương Cửu Lân bật cười: "Ngươi cái tên tiểu tử này bị mắc chứng ám ảnh cưỡng chế à, cái gì cũng đòi phải có logic khoa học. Ta đã nói rồi, Đoạn Tràng Huân là vật tà âm, Đạo Đức Kinh có thể ổn định tâm trí nhưng cũng chỉ là tạm thời mà thôi."

Tôi nhíu mày: "Tạm thời?"

Hắn gật đầu: "Chẳng lẽ ngươi không để ý thấy, sức mạnh của Đoạn Tràng Huân ngày càng cao ư? Nó giết càng nhiều người thì sức mạnh càng tăng lên, ta ý thức được nếu mình không nhúng tay vào, thì các ngươi sẽ tự làm mình chết hết."

Hắn liếc nhìn đống tai nghe trên mặt đất: "Uổng cho các ngươi lại nghĩ ra kế bịt tai trộm chuông này..."

Trịnh cục phó thắc mắc: "Tại sao ngươi lại tới cứu chúng ta?"

Trương Cửu Lân đáp: "Theo tình hình trước mắt, chúng ta đều

ở chung một chiến tuyến, nếu đơn đả độc đấu ắt sẽ chết."

Trịnh cục phó bán tín bán nghi nhìn Trương Cửu Lân. Tôi đỡ Tiểu Đào dậy, nàng ôm chầm lấy tôi òa khóc: "Tống Dương, vừa rồi đáng sợ quá!"

Tôi an ủi: "Không sao, đừng lo. Cho dù cô có chết tôi cũng đi theo cô."

Đột nhiên tôi nghĩ tới một chuyện, nói với Trương Cửu Lân: "Ngươi mau dạy cho chúng ta Đạo Đức Kinh, hung thủ ắt hẳn chưa chạy xa, chúng ta sẽ lập tức đuổi theo."

Trương Cửu Lân lắc đầu: "Với tình hình hiện tại của các ngươi, không chống đỡ nổi ma âm lần thứ hai đâu, bình tĩnh một chút."

Tôi nói: "Nhưng nếu thả hắn bây giờ, sẽ lại có người bị hại."

Trương Cửu Lân cười giễu cợt: "Yên tâm đi, chính hắn cũng không còn nhiều thời gian."

Tôi sững người, hỏi: "Ngươi nói vậy là sao?"

Trương Cửu Lân đáp: "Trên đời này chẳng có buổ trưa nào miễn phí cả. Thủ đoạn giết người cường hãn như thế, cắn trả hắn cũng chẳng vừa."

Cái khăn giấy dính máu kia xem ra đúng là của hung thủ nôn ra, tôi liếc nhìn cục phó, Tuân cảnh quan và La cảnh quan nói: "Cho nên hắn mới gấp rút đẩy nhanh tiến độ, muốn một lượt giết hết bọn ta?"

Trương Cửu Lân phủi quần áo, nói: "Tiểu Tống Dương, chúng ta có thể ra ngoài nói chuyện không?"

Tôi gật đầu, cùng hắn đi ra ngoài. Trương Cửu Lân nói: "Ta

không phải chỉ đến gặp mặt chào hỏi. Lần này hợp tác với ngươi, xong chuyện ta phải mang vật đó đi."

Tôi đáp: "Ta không có quyền quyết định chuyện này, ta chỉ là một cố vấn, ngay cả biên chế cũng không có."

Trương Cửu Lân xua tay: "Không sao, tới lúc đó ngươi đừng nói cho họ biết ta lấy đồ đi là được."

Tôi khẽ cau mày, quyết định lừa hắn một lần. Dù sao thì hắn cũng không nhìn được ra tôi nói dối, nhưng vụ án này không có hắn trợ giúp thì không được, cho nên đáp: "Được!"

Trương Cửu Lân chìa tay ra: "Hợp tác vui vẻ!"

Từ cõi chết trở về, mọi người đã bình tĩnh lại, bắt đầu thu dọn hiện trường. Tôi với Tiểu Đào đi xung quanh kiểm tra tung tích hung thủ, Trương Cửu Lân cũng đi theo. Tôi dùng động u chi đồng quan sát bãi cỏ, chỉ một chỗ, nói: "Chỗ này có người đạp lên."

Trương Cửu Lân có vẻ ngạc nhiên, hứng thú với đôi mắt của tôi.

Chỗ cỏ bị giẫm cách nhà kho hơn 50m, Huân có thể truyền âm ở khoảng cách xa như vậy khiến tôi kinh sợ, hung thủ chỉ cần có ý định, giết chết cả một sân bóng đá có lẽ cũng không khó khăn.

Tôi lần theo dấu chân đạp lên cỏ, đi thêm khoảng 20m, phát hiện dấu vết có vẻ rộng ra, trên đất còn có bãi máu thẫm đã ngấm. Tôi tái hiện động tác hung thủ lúc đó, hắn quỳ hai chân dưới đất, nôn một ngụm máu lớn, tình trạng cơ thể hắn chắc hẳn không lạc quan.

Tôi tiện tay lấy mấy mẫu máu về xét nghiệm, rồi tiếp tục lần theo dấu vết, phát hiện khoảng cách bước chân càng ngày càng lớn. Đi tới đường cái, cũng chẳng thấy vết bánh xe, lập tức khiến người ta có một kết luận kinh hãi, hung thủ bỏ chạy bằng đôi

chân!

Trương Cửu Lân đứng cạnh xem tôi điều tra manh mối, nói: "Thật thú vị!"

Tôi hỏi: "Phải rồi, sao ngươi lại tìm được ta? Vương Đại Lý nói ngươi biết à?"

Trương Cửu Lân khẽ cau mày: "Vương Đại Lý là ai?"

Thì ra sáng nay Vương Đại Lý gọi điện cho Lý Mặt Rỗ, cứ luyên tha luyên thuyên mấy câu sùng bái, Lý Mặt Rỗ thì đang ngái ngủ, liền cúp máy. Trương Cửu Lân tìm được tôi là vì hắn có thả một đạo bùa trên người tôi.

Tôi vô cùng kinh ngạc, tối qua hắn căn bản không chạm vào tôi, vậy thả bùa trên người tôi lúc nào? Trương Cửu Lân bảo tôi cởi áo ra nhìn một chút.

Tôi cởi áo khoác, bên trong quả nhiên có vẽ một đạo bùa Chu Sa. Người này quả nhiên thâm tàng bất lộ.

Lúc này đột nhiên trong nhà kho có tiếng súng vang lên, sau đó là một loạt tiếng kêu sợ hãi, tâm lý tôi trùng xuống, lại có người tự sát???

Chương 303: Nguyên lý cộng hưởng

Chúng tôi chạy về nhà kho, thì ra là Tuân cảnh quan và La cảnh quan đã 'tự sát', thi thể nằm sõng soài dưới đất. Một bên Trịnh cục phó cũng đang giãy giụa kêu gào: "Đừng cản ta, để cho ta chết!"

Thì ra bọn họ đang thực hiện kế hoạch chết giả, cả ba cũng không đồng thời tự sát, mọi người bị dọa sợ đến xanh xao mặt mày. Tôi nói để tôi tới xem một chút, sau đó làm bộ nghiệm thi. Trong lúc nghiệm thi, Tuân cảnh quan còn khẽ nháy mắt, thấp giọng thì thầm: "Ta diễn giống chứ?"

Tôi mắng: "Chết thì im đi!"

Nghiệm thi xong tôi đứng lên, tỏ vẻ khổ sở nói: "Canh chặt Trịnh cục phó, ngàn vạn lần đừng để ông ta làm việc dại dột."

Sợ người khác phát hiện sơ hở, tôi phải chăm chăm canh giữ thi thể, chờ xe cảnh sát đưa về, tôi tự tay bỏ hai thi thể vào túi, kéo mở một chút cho không khí lọt vào, sau đó đưa lên xe.

Trương Cửu Lân thắc mắc: "Kỳ lạ, tại sao chỉ có ba người này trúng chiêu?"

Tôi thấp giọng giải thích: "Là ta bảo họ giả bộ, chừng nào họ còn chưa chết sao hung thủ có thể bỏ qua. Chuyện này ngươi cũng đừng nói cho ai!"

Trương Cửu Lân tỏ ra bất ngờ, nhìn tôi cười nói: "Tiểu tử ngươi, quỷ quyệt lắm."

Chúng tôi lên xe quay về, trên đường đi tôi gọi điện cho Đại Lý, nhờ hắn mua mấy bộ áo trùm đầu size lớn. Vương Đại Lý buồn bực nói: "Dương tử, Lý Mặt Rỗ không nghe máy của ta, hắn là Lý Mặt Rỗ thật chứ?"

Tôi đáp: "Lý Mặt Rỗ thì có mẹ gì hay ho, ta còn bắt sống Trương Cửu Lân đây này, tới thị cục chờ gặp idol đi."

Trương Cửu Lân nhìn tôi bằng ánh mắt nghi ngại, tôi giải thích: "Trương ca, ta có một thỉnh cầu nho nhỏ, bạn thân ta là Fan ruột của ngươi, lát nữa cho hắn chụp chung bức ảnh đi."

Trương Cửu Lân gật đầu: "Được thôi, có điều ta cũng có một thỉnh cầu nhỏ, tiểu linh ta nuôi nói mùi máu của ngươi rất thơm, tối qua cứ nằng nặc đòi uống, có thể cống hiến chút không?"

Lòng tôi biết rõ nhưng vẫn giả bộ ngó quanh: "Linh sủng ở đâu?"

Trương Cửu Lân bảo tôi xòe tay ra, đưa vào trong túi ngực của hắn, tôi làm theo. Chỉ thấy áo hắn có một vật gì nhô lên, đột nhiên ở đâu ra một đôi răng nanh cắn phập vào ngón tay tôi đau điếng, tôi bất giác kêu lên.

Hoàng Tiểu Đào ngồi ghế phụ, quay lại thấy chúng tôi có hành động kỳ lạ thì la lên: "Này này, hai người làm cái trò gì vậy?"

Bị buộc phải hiến 150cc máu, tôi rụt tay về, trông thấy ngực áo hắn lộ ra một đôi mắt ti hí như trăng lưỡi liềm, một giọng nữ nhân cất lên: "Cảm ơn đã khoản đãi, thật muốn ngày nào cũng được uống."

Trương Cửu Lân vuốt vuốt ngực áo, cười nói: "Ngươi đúng là tiểu hồ ly đứng núi này trông núi nọ."

Mặc dù tôi mơ hồ biết được năng lực của hắn, nhưng tận mắt chứng kiến vẫn có phần khó tưởng tượng, nếu như tôi cũng nuôi

một linh sủng thì hay quá, nhưng tốt nhất không phải loại hút máu, như vậy tôi không chịu được.

Về tới thị cục, Vương Đại Lý ánh mắt xa xăm đang mong ngóng đứng ở cổng. Vừa trông thấy tôi và Trương Cửu Lân bước xuống xe, hắn lập tức nhảy bổ tới, la lên: "Mẹ ơi, anh là Trương Cửu Lân thật sao?"

Trước tấm lòng nhiệt tình của Fan cuồng như vậy, Trương Cửu Lân cũng mất tự nhiên, khách khí trả lời hắn tất cả. Hoàng Tiểu Đào tò mò: "Hai người này biết nhau?"

Tôi khoát tay nói: "Một lời khó nói hết, cô có thể hiểu là quan hệ giữa Fan với Idol."

Rất vất vả Trương Cửu Lân mới thoát khỏi sự đeo bám của Đại Lý, cùng chúng tôi tới phòng giữ xác, hắn hỏi tôi: "Tống Dương, thường ngày ngươi tiếp xúc với xác chết, không sợ sao?"

Tôi đáp: "Xác chết đáng tin hơn người sống vạn lần."

Hắn gật đầu: "Ngươi can đảm hơn người, hơn nữa trên thân dương khí rất vượng, là một hạt giống tốt cho nghề thương nhân âm phủ. Có muốn cân nhắc đổi nghề không? Kiếm tiền dễ hơn nghề Ngỗ Tác của ngươi rất nhiều."

Tôi nói: "Cám ơn, nhưng ông nội dưới suối vàng mà biết sẽ chửi chết ta đó."

Tôi quay qua nhìn Tiểu Đào, nàng ném cho tôi một ánh mắt tán thưởng, Trương Cửu Lân để ý tới hành động nhỏ này, cười nói: "Theo ta nghĩ thì ngươi có dụng ý khác, ha ha!"

Những thi thể khác thì trực tiếp đưa tới nhà xác, ở đây chỉ có thi thể của Tuân cảnh quan và La cảnh quan, tôi thay áo trùm đầu cho họ, bảo họ rời đi bằng cửa sau, tạm thời đừng hành động một mình. Nhưng cục diện trước mắt, đi đâu mới an toàn? Ngộ nhỡ

hung thủ phát hiện kế hoạch của chúng tôi, nửa đường đuổi theo ám toán thì phải làm sao.

Trương Cửu Lân biết được tâm tư của tôi, nói: "Để ta bảo Lý Mặt Rỗ đi theo bảo vệ họ, nhân tiện dạy họ Đạo Đức Kinh."

Tôi đáp: "Vậy làm phiền ngươi!"

Trương Cửu Lân gọi điện cho Lý Mặt Rỗ, sau đó dặn hai vị cảnh sát, tới khách sạn tìm một đại soái thúc, đẹp trai giống Ngô Tú Ba, khí chất giống Trần Đạo minh, tôi bổ sung thêm một câu: "Mặt rỗ như tổ ong, nét mặt thô bỉ."

Tôi còn nhờ Trương Cửu Lân một việc khác, đó là dạy cảnh sát thị cục đọc Đạo Đức Kinh.

Chúng tôi tới một gian phòng họp, tập trung tất cả cảnh sát tới. Nhưng người vừa được Trương Cửu Lân cứu mạng tỏ ra tin tưởng hắn, nhưng những người khác thì không. Không ít người nói đây là mê tín dị đoan, cũng giống như lần đầu thấy tôi diễn Bặc Hung Thuật vậy, nói rằng chúng tôi rỗi hơi đi mời đạo sĩ, cảnh sát mà cũng tin loại chuyện này.

Trương Cửu Lân lạnh nhạt nói: "Mạng là của các ngươi, học hay không thì tùy!"

Vài cảnh sát trẻ tâm cao khí ngạo liền đứng dậy đình rời đi, tôi vội nói: "Mọi người đừng tự ái, hãy nghe tôi nói một câu, Đạo Đức Kinh có thể ngăn cản ma âm là có căn cứ khoa học."

Tất cả ánh mắt liền đổ dồn lên người tôi, tôi giải thích, đầu tiên bài chú này có tác dụng ám thị tâm lý, thứ hai là nó có nguyên lý quan trọng là cộng hưởng nội tạng. Khi đọc chữ 'Đạo', đầu lưỡi phải nhô lên, phổi cộng hưởng; đọc lên chữ 'Danh', khoang miệng cùng cổ họng cộng hưởng; chữ 'Mẫu' là khoang bụng cộng hưởng. Một đoạn bài chú này tuần hoàn qua lại, khiến lục phủ ngũ tạng

cộng hưởng tuần hoàn, khí đi vào đan điền, vô hình trung bảo vệ toàn bộ nội tạng, khiến ma âm không còn tác dụng.

Đó lý giải tại sao khi luyện thanh, cơ thể con người tương đối khoan khoái, những hòa thượng đạp sĩ hay đọc kinh cơ thể cũng khỏe mạnh.

Chính là bởi vì ca hát hay tụng kinh hàng ngày có thể tôi luyện nội tạng, điều chỉnh khí tức. Hô hấp thổ nạp trong Đạo giáo là gì, nói thẳng ra chính là phát ra đủ loại âm tần của giọng nói từ lồng ngực, so với luyện thanh cũng không khác nhau là bao.

Có người nói đùa: "Vậy chúng ta ca hát chẳng phải cũng được sao?"

Tôi lắc đầu: "Không được, chú ngữ là do tổ tiên tỉ mỉ sáng tạo ra, mội một câu chữ đều chứ trọng tới từng khí quan, điều này các bài hát không làm được. Ngoài ra, lúc ma âm xuất hiện, nếu mọi người ca hát lộn xộn sẽ dẫn tới phân tâm, ngược lại đọc chú ngữ sẽ khiến tinh thần tập trung, bài trừ ý nghĩ xấu, sức mạnh tinh thần sẽ được nâng cao."

Nghe tôi nói hết, người ngườu đều tỏ vẻ tin tưởng, thoáng cái quét tan nghi ngờ. Ngồi xuống Tiểu Đào cười nói: "Mặt thì nghiêm túc, miệng thì nói bậy nói bạ."

Tôi giải thích: "Không hề bậy bạ, nguyên lý này tôi đọc trong sách, hơn nữa vừa ban nãy đọc chú lĩnh hội được."

Trương Cửu Lân lặng lẽ giơ ngón tay cái tán thưởng tôi. Dạy học xong, hắn nói với tôi: "Tống Dương, đối phó với đám cảnh sát ngươi có biện pháp hơn ta. Cả đời ta đọc Đạo Đức Kinh cũng chưa từng tìm hiểu nguyên lý bên trong, coi như hôm nay được mở rộng tầm mắt, cũng nhìn ngươi với con mắt khác trước."

Tôi cười nói: "Quá khen!"

Chương 304: Ngươi chính là Long Bang Quốc

Học xong Đạo Đức Kinh, chúng tôi qua thăm Trịnh cục phó. Ông ta bị biệt giam, hai tay còng chặt, vẫn đang liều mạng diễn kịch. Tôi bước tới nhỏ giọng hỏi: "Sao ông không tự sát cùng hai người kia?"

Trịnh cục phó bất đắc dĩ nói: "Lúc đó ta bị thủ hạ ngăn lại, chẳng còn cách nào đành đâm lao phải theo lao, diễn màn kịch này."

Tôi nói: "Như vậy cũng tốt, cả ba cùng chết thì có vẻ không được tự nhiên."

Trịnh cục phó hỏi: "Bước tiếp theo ngươi muốn làm gì, ta có cần chọn thời điểm để tự sát không?"

Tôi suy tư nói: "Hung thủ không biết bằng cách nào để hỏi thăm được tình hình của chúng ta, nhưng tôi chắc chắn có biện pháp, ông cứ tạm thời còn sống đi. Hung thủ hành động suốt từ tối qua đến giờ, tình trạng cơ thể không được tốt, hẳn sẽ phải nghỉ ngơi, rất có khả năng đêm khuya sẽ tới ám toán ông, tới lúc đó chúng ta sẽ dùng ông làm mồi nhử để bắt hắn. Tôi nói tới đây thì dừng lại, bổ sung: "Giờ chúng ta đã có cách ngăn cản ma âm."

Trịnh cục phó cau mày nói: "Ngươi thật sự tin tưởng gã đại sư giang hồ kia? Sao ta cứ có cảm giác hắn dính líu tới hung thủ."

Tôi giờ đã tin Trương Cửu Lân trong sạch, liền khẳng định: "Tôi tin tưởng hắn, có điều tôi có thể hỏi một chuyện không? Liệu có thể xin cục 10 triệu tiền thù lao?"

Trịnh cục phó trố mắt: "10 triệu? Nhiều như vậy..."

Trương Cửu Lân nhân phẩm không tệ, tay nghề cũng cao, tôi cảm thấy số tiền đó xứng đáng với hắn. Sau này tôi sẽ lừa hắn để giữ cái Huân kia, thực cũng có chút áy náy, thôi thì tiền thù lao coi như bù đắp.

Tôi nói: "Không có thì thôi vậy, tôi mặt dày đi mượn Hoàng Tiểu Đào."

Trịnh cục phó nói: "Sao có thể để các ngươi bỏ tiền túi chứ? Mặc dù số tiền đó không phải là nhỏ, có điều lần trước các ngươi phá vụ deep live broadcast, chúng ta thu được không ít tiền phi nghĩa. Trích 10 triệu trong số đó không thành vấn đề, chờ vụ án kết thúc ta sẽ đưa cho ngươi."

Không ngờ mục đích đạt được dễ dàng như vậy, tôi cười nói: "Trịnh cục phó, ông không thẩm tra kỹ càng, không sợ tôi rút lõi sao?"

Trịnh cục phó nghiêm túc nói: "Dùng người thì không nghi, nghi thì không dùng, ta dĩ nhiên tin tưởng ngươi. À phải, giờ ta phải tiếp tục diễn, quyền phụ trách tổ chuyên án giao cho ngươi với Tiểu Đào, vấn đề thủ tục bàn sau, dù gì đây cũng là tình huống đặc biệt."

Tôi nói: "Trịnh cục phó bảo trọng, trưa tôi mang cơm cho ngài."

Chúng tôi ra ngoài ăn cơm, tôi là chủ nhà nên nhiệt tình hỏi Trương Cửu Lân muốn ăn gì. Tôi nghĩ một kẻ có thân phận như hắn sẽ thích ăn những món đắt tiền, đã chuẩn bị tinh thần chảy máu ví tiền, ai ngờ hắn tùy tiện chỉ một quán cơm gà kho vàng : "Ta thích ăn cái này."

Bốn người chúng tôi vào tiệm cơm, Vương Đại Lý được ngồi

cạnh Trương Cửu Lân, kích động như sắp ngất, vất vả lắm tôi mới chen vào được một câu: "Ta muốn hỏi ngươi một vấn đề riêng."

Trương Cửu Lân gật đầu: "Cứ nói."

"Ngươi là người có tiền như vậy, sao ăn uống lại tùy tiện thế?"

Trương Cửu Lân cười lớn: "Ha ha, có tiền ư? Nghề này của chúng ta, ăn cơm âm phủ, kết duyên âm phủ, tiền kiếm được phần lớn đều quyên góp từ thiện. Ta còn thường phải ra ngoài kết thiện duyên, tu phúc báo nữa."

Tiểu Đào bán tín bán nghi nói: "Ta chẳng tin cái gì mà phúc báo, toàn là mấy lời vô căn cứ."

Trương Cửu Lân chỉ cười nhạt, không giải thích nhiều.

Trong bữa ăn, từ đầu đến cuối chỉ nghe Vương Đại Lý lải nhải điếc cả tai, sắp xong bữa thì Tiểu Đào có điện thoại. Nàng bấm máy nghe, nghe xong liền hứng khởi đập bàn nói: "Đã phong tỏa được vị trí của Long Bang Quốc!"

Tôi nói: "Tốt quá rồi, cuối cùng cũng có thể chủ động phản công."

Trương Cửu Lân đặt đũa xuống: "Ta cùng đi với các ngươi, người do các ngươi xử lý, vật tà âm thì ta thu."

Điện thoại là do Vương Nguyên Thạch gọi tới, ông ta nói Long Bang Quốc ra tù chẳng được bao lâu thì mua một căn nhà, giờ ông ấy đang án binh bất động cạnh khu cư xá của hắn, chờ chúng tôi tới.

Tôi tính tiền, Trương Cửu Lân đứng lên ghé tai tôi nói nhỏ: "Ngươi có thể điều cái 'máy nói' này đi chỗ khác được không, ta nhức đầu quá."

Lúc Vương Đại Lý định lên xe, tôi ngăn lại: "Ngươi không cần đi."

Hắn bực bội nói: "Để cho ta nói chuyện thêm với Trương ca đi mà."

Tôi lắc đầu: "Chuyện để sau hãy nói, giờ ngươi có một nhiệm vụ quan trọng, đó là chiều nay ta gọi Băng Tâm tới hóa nghiệm, lúc chúng ta không có mặt, ngươi phải chăm sóc nàng."

Nghe tới Tôn Băng Tâm, Vương Đại Lý mừng tới rớt nước mắt, gật đầu như bổ củi, mà không hay biết mình bị lừa.

Chúng tôi chạy xe tới khu cư xá, căn nhà này có chút quen thuộc, chính là căn nhà của nữ đại gia công ty dược trong vụ án lần trước, sau nhiều lần mua đi bán lại, thì rơi vào tay Long Bang Quốc. Tôi hỏi Vương Nguyên Thạch: "Có điều tra được gì không?"

Vương Nguyên Thạch nghiêm nghị nói: "Manh mối có hơi tinh vi. Long Bang Quốc có một đám đàn em ở bên ngoài, nghe nói lúc hắn ra tù còn tổ chức tiệc tẩy trần cho hắn."

Chuyện này đúng là trớ trêu, một cựu cảnh sát lại có đàn em là xã hội đen, nếu vậy thì động cơ giết người năm xưa của hắn phải lật lại tìm hiểu một chút.

Tôi hỏi: "Ông tận mắt nhìn thấy hắn?"

Vương Nguyên Thạch lắc đầu: "Vẫn luôn theo dõi, nhưng chưa từng thấy mặt hắn."

Tôi mơ hồ cảm thấy chuyện này có ẩn tình đằng sau. Nhưng dù sao tới cũng tới rồi, đi gặp mặt Long Bang Quốc xem sao.

Tôi dặn Vương Nguyên Thạch và đám cảnh sát ở bên ngoài canh giữ, giờ mà dạy họ Đạo Đức Kinh thì không kịp. Ba người chúng tôi tới trước cửa căn nhà, tôi gõ cửa mấy tiếng, gọi to: "Bảo

an đây, mau mở cửa."

Bên trong không có ai trả lời. Ban nãy Vương thúc nói đã nhìn thấy trong nhà có người, tôi liền rút dây kẽm ra mở khóa, cố gắng hết sức không phát ra tiếng động.

Tôi nhẹ nhàng đẩy cửa ra, ra hiệu cho hai người đừng lên tiếng, Trương Cửu Lân tay đã nắm chặt Trảm Quỷ Song Đao.

Bên trong nhà vẫn giữ nguyên hiện trạng như ngày trước, nylon bọc đồ đạc còn chưa bị bóc ra. Căn nhà cao cấp này, với kinh tế của một kẻ mới ra tù như Long Bang Quốc làm sao mà mua được.

Trương Cửu Lân đưa tay day day lông mày, tôi hỏi: "Sao vậy, nhức đầu à?"

Trương Cửu Lân đáp: "Không có gì."

Chúng tôi bước tới phòng ngủ, trông thấy đống bừa bộn trên giường. Ngửi thấy mùi cơ thể người sống, mắt tôi tập trung vào phía cái tủ bên cạnh, ra hiệu cho Tiểu Đào. Nàng chĩa súng vào cánh cửa tủ, hét lên: "Cút ra đây!"

Cánh cửa tủ từ từ hé mở, bên trong là một đôi nam nữ quần áo không đủ che thân. Gã đàn ông bụng phệ, chỉ mặc độc cái quần lót trên người, chừng 50 tuổi, run lẩy bẩy giơ tay lên: "Chính phủ, tôi với bạn gái đang làm chuyện riêng tư, việc này không phạm pháp chứ?"

Tôi chất vấn: "Nhà này của ai?"

"Long...Long lão đại, tôi giúp hắn tìm nhà ở."

Tôi hỏi: "Giờ hắn đang ở đâu?"

Gã mập trả lời: "Không biết, có thể là ra ngoài làm việc."

"Bao giờ thì hắn trở lại?"

"Tôi không biết, ông ta thần long kiến thủ bất kiến vĩ, đám đàn em như chúng tôi nào có tư cách hỏi tới." gã mập mặt như đưa đám, nói.

Hoàng Tiểu Đào nhỏ giọng chửi: "Chết tiệt, uổng công vô ích."

Chúng tôi định đi ra cửa, đột nhiên tôi xoay người, dùng động u chi đồng nhìn chằm chằm vào gã mập bụng phệ, dữ dằn nói: "Đừng ngụy trang nữa, ngươi chính là Long Bang Quốc!!!"

Chương 305: Người này đã chết

Tiểu Đào nhìn tôi, rồi lại nhìn gã mập, thấp giọng hỏi: "Tống Dương, anh có lầm không? Ảnh của Long Bang Quốc chúng ta đều đã nhìn qua, dù có ngồi tù 20 năm cũng không thể biến thành hình dáng như vậy."

Câu nói vừa rồi của tôi một nửa là suy đoán, một nửa là rung cây dọa khỉ. Trông thấy biểu hiện nét mặt căng thẳng bất thường của gã mập, tôi nghĩ là mình đoán đúng.

Tôi chỉ cái tủ giường: "Cô xem trên đó có gì?"

Tiểu Đào lơ mơ nói: "Hai cái điện thoại di động, vài gói đồ ăn vặt, một chai rượu tây."

Tôi nói một tràng: "Tóc hắn khá ngắn, người tuy mập mạp nhưng thần sắc lại không tốt. Trên người có nhiều vết bầm tím và sẹo, tay đầy vết chai sần, là dấu hiệu của lao động chân tay thời gian dài lưu lại. Phần eo của hắn có một mảng da chết, hình dáng và vị trí rất trùng với vết dùi cui điện của quản giáo. Hơn nữa, ánh mắt của hắn nhìn cảnh sát đầy vẻ sợ hãi bản năng, điều này nói lên trước đây không lâu hắn vẫn còn là một phạm nhân."

"Tiếp nữa, đồ đạc trong phòng chứng tỏ địa vị của hắn không hề thấp, trong tủ có một chai XO uống dở, hai cái điện thoại mới cóong, một cái Iphone đời mới, một cái Nokia cổ. Tại sao phải dùng hai cái? Tôi đoán là đàn em mua cho hắn cái Iphone, nhưng hắn bị cách biệt thế giới bên ngoài 20 năm trời, không quen dùng Smart phone cho nên mới mua cái Nokia kia, sự đãi ngộ này không dành cho một tên đàn em tầm thường."

"Ngoài ra còn có một túi kẹo, cùng mấy vỏ kem, người bình

thường rất ít ăn vặt bằng những thứ này, hẳn là ở trong tù lâu không được ăn đồ ngọt, cho nên mới mua để ăn cho bõ thèm. Tổng hợp những điều trên lại, hắn vừa mới ra tù, địa vị lại cao, ít nhất cũng phải là đại ca giang hồ. Lại là chủ nhân ngôi nhà này, hắn chính là Long Bang Quốc!"

Hoàng Tiểu Đào vô cùng kinh ngạc: "Nhưng ..."

Tôi giữ vững lập trường, nói: "Trước mắt bỏ qua những điểm mâu thuẫn đã." Tôi quay qua chất vấn gã mập: "Ngươi tên gì?"

Hắn cúi đầu nói: "Long Bang Quốc."

"Tên thật của ngươi!" tôi hét lên.

Hắn vô cùng sợ hãi, lắp bắp: "Sài Nhị Cẩu."

Tôi cười lạnh nói: "Ta mất công nói nhiều như vậy, chẳng lẽ lại vô ích. Ngươi tự khai báo tất cả mau, làm thế nào từ một tử tù ngươi có thể biến thành một phạm nhân 20 năm, thuận lợi ra được bên ngoài?"

Sài Nhị Cẩu đột nhiên quỳ mọp xuống, cuống cuồng khấu đầu: "Chính phủ tha mạng, đừng bắt tôi vào lại đó, tôi cũng định sẽ hoàn lương làm người tốt!"

Hắn bắt đầu cung khai. 20 năm trước, vì giết người hắn bị xử chung thân, sau đó có một phạm nhân tên là Long Bang Quốc là một cựu cảnh sát bị bắt vào. Bất kể là có biết hay không, nhưng cứ cảnh sát bị vào tù thì đều bị đám phạm nhân căm ghét, coi như đi vào chỗ chết. Sài Nhị Cẩu ở bên ngoài là một đại ca, nói không tham dự là nói láo.

Cảnh sát kia rất nhanh đã bị hành hạ tới gần chết. Đúng lúc đó thì có một nhân vật thần bí vào thăm Nhị Cẩu. Tướng mạo người đó rất phổ thông, phổ thông tới mức chẳng có gì đặc biệt để người ta ghi nhớ. Kẻ thần bí đưa ra một giao dịch, hắn sẽ âm thầm hoán

đổi hồ sơ của Long Bang Quốc và Sài Nhị cẩu với nhau, như vậy Sài Nhị Cẩu sẽ trở thành Long Bang Quốc, 20 năm sau ra tù, lại là một hảo hán.

Tên thần bí đưa ra hai điều kiện, thứ nhất là phải đảm bảo Long Bang Quốc không bị đánh chết, thứ hai là giao cho Long Bang Quốc một thứ.

Sài Nhị Cẩu vừa nghe chuyện tốt như vậy, liền vội vàng đồng ý. Đưa một thứ từ ngoài vào tốn không ít công sức, Sài Nhị Cẩu tự tay đưa món đồ cho Long Bang Quốc, đó là một cái đầu lâu, phía trên đục một hàng lỗ, bịt kín bằng sáp nến, không biết để làm gì.

Từ đó về sau, Sài Nhị Cẩu luôn để mắt tới Long Bang Quốc, không để cho phạm nhân hành hạ hắn. Nhưng nói ra cũng kỳ quái, Long Bang Quốc được chăm sóc vậy mà càng ngày càng gầy gò ốm yếu, đám bạn tù còn nói đùa rằng có phải hắn tự sướng quá độ thành ra như vậy không. Sài Nhị Cẩu sợ Long Bang Quốc chết, thường xuyên chia khẩu phần của mình cho hắn, nhưng đều không có tác dụng, hắn càng ngày càng gầy tới da bọc xương, đang làm việc cũng ngất xỉu.

Ở tù được 19 năm, Long Bang Quốc đột nhiên lăn ra chết, mọi công sức đổ bể, Sài Nhị Cẩu khóc ròng một đêm. Hắn có nhớ một chi tiết, lúc quản giáo khiêng xác Long Bang Quốc đi, thì cái đầu lâu cũng không cánh mà bay.

Nhưng còn bất ngờ hơn, là người thần bí lại giữ đúng lời hứa, hết 20 năm, Nhị Cẩu được thỏa nguyện ra tù. Hắn lấy tên Long Bang Quốc mua một căn nhà, ăn mừng một trận sau đó thì bị chúng tôi bắt gặp.

Tình hình đúng như tôi dự đoán, những mâu thuẫn trên tên của hắn cũng được giải quyết rõ ràng, hung thủ quả nhiên không phải Long Bang Quốc.

Hoàng Tiểu Đào bàng hoàng một lúc lâu mới lên tiếng: "Long Bang Quốc đã không còn trên đời, vậy tên hung thủ bám theo chúng ta là ai?"

Tôi lắc đầu nói: "Điều này chỉ thể điều tra tiếp. Tên này bắt về, để hắn tiếp tục thụ án."

Sài Nhị Cẩu đột nhiên vồ lấy chân tôi gào khóc: "Cán bộ, cán bộ, cầu xin ngài mở một con đường sống. Tôi thề từ nay sẽ làm người đàng hoàng."

Tôi lạnh lùng: "20 năm trước, chính tay ngươi đã vứt bỏ cơ hội làm người tử tế rồi. Quay về thụ án đi!"

Sài Nhị Cẩu thấy Tiểu Đào bấm điện thoại, thân hình nục nịch hơn tạ đổ ập sang: "Đừng...đừng gọi người, tôi cho các vị tiền, mỗi người 10 triệu, thế nào? Các người cả đời làm cảnh sát cũng không kiếm được nhiều như vậy đâu."

Hoàng Tiểu Đào khiển trách: "Đàng hoàng một chút cho ta!"

Sài Nhị Cẩu nức nở: "Bao nhiêu tiền cũng được, tùy các vị ra giá, chỉ cần đừng bắt tôi vào lại nơi đó. Cầu xin các vị thương tình, trong nhà tôi còn mẹ già 80 tuổi và vợ con, họ không thể sống thiếu tôi được."

Vừa nói hắn vừa nằm ra đất kêu gào khóc rống lên. Tiểu Đào khinh bỉ nói: "Ngươi đừng ở đây diễn tuồng nữa, trở về thụ án cho tốt, tranh thủ cơ hội ân xá đi."

Sài Nhị Cẩu khẽ ngẩng đầu, ánh mắt đột nhiên lộ ra hung quang, tôi ý thức được không ổn, vội la lên: "Cẩn thận!"

Dứt lời liền kéo Tiểu Đào qua một bên. Chỉ thấy thân hình Nhị Cẩu nhanh nhẹn lạ thường, nhảy vồ lên. Mục tiêu của hắn không phải chúng tôi, mà là cô gái ở trong tủ.

Hắn ôm lấy cô gái, tay vớ chai rượu trong tủ, đập vỡ, kề phần thủy tinh sắc nhọn vào cổ cô ta, cô gái sợ hãi hét toáng lên.

Nhị Cẩu hét: "Là các ngươi không cho ta đường sống, các ngươi ép ta, ta sẽ giết con bé này. Dù sao lão tử cũng bị xử chung thân rồi, chân đất không sợ mang giày!"

Uy hiếp con tin? Chúng tôi không ngờ hắn lại sử chiêu này, nhất thời sững sờ. Sài Nhị Cẩu lại hét lên: "Quân khốn nạn, cất điện thoại đi!"

"Ngươi bình tĩnh một chút, từ từ rồi thương lượng." Tiểu Đào bỏ điện thoại vào túi, nhưng tôi để ý đã có kết nối.

Sài Nhị Cẩu cũng biết rõ hắn giết cô gái này chẳng có ích lợi gì, thấy trên tay mình có cơ hội, liền nói điều kiện: "Các vị cảnh quan, ta làm như vậy chẳng có ý gì, chỉ cầu xin các vị cho ta một con đường sống. Sài Nhị Cẩu ta nói một là một hai là hai, lập tức giao tiền cho các vị, đôi bên cùng có lợi, thế nào?"

Tôi lấy lùi làm tiến, nói: "Cứ cho là chúng ta đồng ý với điều kiện của ngươi. Nhưng bên dưới toàn là cảnh sát, chúng ta phải trả lời thế nào?"

Sài Nhị Cẩu giậm chân nói: "Tiểu huynh đệ, sao ngươi chậm hiểu thế? Chỉ cần nói là không tìm thấy gì chẳng phải là được sao? Người các ngươi cần tìm là Long Bang Quốc, ta trông có chút nào giống hắn không?"

Tôi gật đầu một cái: "Được, vậy ngươi thả cô gái đó ra, chúng ta đồng ý với điều kiện của ngươi. Có tiền mà không kiếm là ngu đần!"

Hoàng Tiểu Đào phối hợp, cất súng nói: "Đúng vậy, 10 triệu quá nhiều, ta chả cần làm cảnh sát nữa."

Hai chúng tôi đương nhiên là đang diễn trò, Trương Cửu Lân

cũng hùa theo: "Ta muốn 20 triệu, cảnh hàm ta cao hơn hai người này, phải được nhiều hơn chứ?"

Sài Nhị Cẩu bán tín bán nghi, tôi biết đàm phán thì không được nóng vội, liền nhân cơ hội xoa dịu hắn: "Ngươi không tin chúng ta cũng được, nhưng trước tiên để cô gái này mặc quần áo vào đã, không mảnh vải che thân trước mặt người lạ, làm sao sau này dám ngẩng mặt lên nhìn ai?"

Sài Nhị Cẩu mắng: "Ngươi khỏi quan tâm tới nó, nó chỉ là một con điếm, ngày nào chẳng cởi quần áo cho đàn ông nhìn."

Chương 306: Tần Quyết - khúc nhạc của Tần Thủy Hoàng.

Đương nhiên Sài Nhị Cẩu vẫn chưa tin, tôi nói: "Chúng ta đã đồng ý nhận tiền thả người, sao vẫn còn ngoan cố?"

Sài Nhị Cẩu nói: "Không được, các ngươi phải thể hiện một chút thành ý đã."

Hoàng Tiểu Đào dựng ngược lông mày: "Tên mập chết bầm, ngươi được đằng chân lân đằng đầu à?"

Sài Nhị Cẩu thấy nàng bước lên một bước, vội chỉa chai rượu về phía nàng: "Lùi lại phía sau! Lùi lại phía sau! Ta trả cho các ngươi từng đó tiền cũng đâu phải số lượng nhỏ, tiền của xã hội đen cũng không phải lá rụng, các ngươi phải làm theo ba điều kiện của ta."

Hoàng Tiểu Đào có vẻ hết kiên nhẫn, nói: "Nói đi!"

Sài Nhị Cẩu la: "Thứ nhất, bảo cảnh sát bên ngoài rút lui hết; thứ hai, để lại còng tay và đạn của các ngươi; thứ ba, để ta gọi điện cho đàn em, chờ chúng tới đón ta lập tức thả người."

Tôi cười nói: "Ngươi không tin tưởng chúng ta, bảo chúng ta làm sao tin tưởng ngươi đây?"

Hắn siết chặt cô gái một chút, hét: "Nhị Cẩu ta nói một không nói hai, tuyệt đối sẽ không lừa các ngươi. Làm xong ba điều kiện ta đảm bảo giữ lời, chuyển tiền cho các ngươi."

Tôi thầm cười lạnh, tên mập chết bầm này cũng quái thai đấy,

có điều, hắn ngồi tù 20 năm rồi, không quái thai mới lạ."

Để kéo dài thời gian, tôi chỉ cô gái kia nói: "Cô ta thì làm sao bây giờ, đã nghe chuyện từ đầu tới cuối, nhỡ xong việc ngươi giết người diệt khẩu thì sao?"

Cô gái kia đã sớm sợ hãi, nghe tôi nói vậy thì liều mạng xua tay: "Tôi không nghe thấy gì hết, ra ngoài cũng không nói gì bậy bạ, các người nghe theo ông ta đi, cầu xin các người!"

Hoàng Tiểu Đào nói: "Chúng ta đột nhiên bảo cảnh sát rút lui, sẽ làm họ nghi ngờ. Chi bằng ba chúng ta ra ngoài, thuận theo tự nhiên nói không tìm thấy người chẳng phải sẽ hơn sao?"

Sài Nhị Cẩu lắc đầu lia lịa: "Không được không được, cảnh sát các ngươi quỷ quyệt lắm. Lúc trước lão tử cũng bị lừa, bảo là khai báo thành khẩn sẽ được khoan hồng. Con mẹ nó ta khai ra hơn hai mươi huynh đệ, cuối cùng có được khoan hồng cái mẹ gì đâu?"

Hai người nói tới hồi căng thẳng, Trương Cửu Lân đột nhiên vỗ vai tôi, nói: "Phiền phức quá đi mất, ngươi đi kéo rèm cửa xuống, ta tự có cách trị hắn."

Tôi gật đầu, đi tới bên cửa sổ kéo rèm, Sài Nhị Cẩu lớn tiếng: "Làm gì?"

Tôi đáp: "Kéo rèm xuống, đề phòng người khác trông thấy."

Sài Nhị Cẩu híp mắt nhìn tôi: "Xem ra ngươi thật lòng giúp ta, huynh đệ tốt, còn hai vị này không thành khẩn cho lắm."

Rèm cửa vừa kéo kín, Trương Cửu Lân lập tức lẩm bẩm mấy câu chú ngữ, đột nhiên trong phòng kín bỗng có gió lạnh thổi lên, nhiệt độ nhất thời hạ xuống. Sài Nhị Cẩu trợn tròn mắt quát lên: "Chuyện gì xảy ra?"

Đột nhiên, toàn thân hắn cứng đờ, bất động như tượng gỗ điêu

khắc. Trương Cửu Lân đi tới, giật cái chai trong tay hắn ra, sau đó nhặt bộ quần áo trên giường ném cho cô gái: "Mặc vào đi!"

Tôi với Tiểu Đào nhìn mà mặt ngu đi, đây là thuật thôi miên à?

Trương Cửu Lân quay đầu hỏi: "Hai người còn không tới còng tay hắn lại?"

Tiểu Đào giật mình, a một tiếng vội chạy tới còng tay Sài Nhị Cẩu, đồng thời thông báo cho Vương Nguyên Thạch. Tôi hỏi: "Ngươi vừa làm gì hắn vậy?"

Trương Cửu Lân cười nói: "Một người đàn ông đã chết trong căn phòng này."

Tôi kinh ngạc nói: "Sao ngươi biết?"

Hắn lẩn tránh không trả lời, bước tới đánh một cái vào gáy Sài Nhị Cẩu. Sài Nhị Cẩu đột nhiên thức tỉnh, phát hiện tay mình bị còng thì la lên như heo chọc tiết: "Các ngươi rốt cuộc làm gì với ta? Các ngươi chơi ta à?"

Hoàng Tiểu Đào lạnh lùng nói: "Làm gì ngươi? Chúng ta đang giúp ngươi đấy, vừa rồi mà ngươi động thủ, tội sẽ tăng thêm một bậc, từ chung thân thành tử hình, biết chưa?"

Lúc này cảnh sát ập vào giải Sài Nhị Cẩu đi. Còn về cô gái, đề phòng sẽ ra ngoài nói linh tinh, bèn dựa vào tội bán dâm, tạm giữ một thời gian, chờ vụ án xong xuôi mới thả ra.

Lúc bị giải đi, Sài Nhị Cẩu khóc ngất, hô: "Cảnh sát chẳng có ai là tốt đẹp, tát cả là một đám lừa gạt, một đám lừa gạt!"

Trương Cửu Lân không đi ngay, hắn lôi ra một lá bùa màu vàng, hướng về phía khoảng không nói: "Đa tạ huynh đệ, sau này ta sẽ siêu độ cho ngươi."

Không biết có phải tôi bị ảo giác không, đột nhiên thấy một bóng người mờ mờ chui vào trong lá bùa, sau đó Trương Cửu Lân gấp lá bùa lại, nhét vào ngực. Lúc cả hai đi ra ngoài, Trương Cửu Lân nói với tôi: "Tiểu Tống Dương, ban nãy tài trinh thám của ngươi rất xuất sắc, quả thực khiến ta mở mang tầm mắt."

Tôi gật đầu nói: "Quá khen!"

Hắn tiếp lời: "Nhưng có một điều ngươi nói sai, kẹo dẻo không phải dùng để ăn."

Tôi khiêm tốn hỏi: "Không dùng để ăn thì để làm gì?"

Hắn cười một tiếng, vỗ vai tôi: "Ha ha, sau này ngươi lớn, khắc sẽ biết."

Tôi thầm chửi một câu: "Cậy lớn lên mặt, đồ thối tha!"

Vụ án tới đây có sự chuyển biến quan trọng, nhưng cũng trở nên rối rắm hơn, tôi bèn thỉnh giáo người trong nghề, Trương Cửu Lân. Hắn suy tư một lát rồi nói: "Có kẻ đang nuôi vật tà âm."

Tôi hỏi: "Ý là gì?"

Hắn giải thích, Long Bang Quốc từ cảnh sát biến thành tù nhân, sau đó lại bị tráo đổi thân phận với đại ca xã hội đen, có thể nói oán khí cao tới cực điểm. Người thần bí giao vật tà âm vào tay hắn, mục đích là dùng oán khí của hắn để nuôi dưỡng nó, bởi vậy Long Bang Quốc đã bị hút sinh lực, dần dần chết khô.

Long Bang Quốc chết, trên người mang theo vật tà âm, cho nên rất có thể oan hồn của hắn bị ám vào trong đó, khiến cho vật tà âm càng ngày càng hung. Chuyện báo thù sau này có lẽ cũng chỉ do hung thủ bị chính vật tà âm khống chế mà thôi.

Khái niệm này tôi nhất thời không thể tiêu hóa nổi, nhưng giữ lễ độ, tôi nhắc tới một thực tế: "Nếu năm đó Long Bang Quốc có

Đoạn Tràng Huân trong tay, sao không dùng nó để vượt ngục?"

Trương Cửu Lân giơ hai ngón tay lên: "Có hai khả năng. Thứ nhất như Sài Nhị Cẩu nói, năm đó lỗ trên cái Huân đã bị bịt bằng sáp nến, ta nghĩ đó là một loại phong ấn, cho nên hắn không thể sử dụng. Khả năng thứ hai là..."

Vừa nói, Trương Cửu Lân vừa ngâm nga một bài hát thê lương. Tôi kinh ngạc, đây chẳng phải giai điệu giống với khúc nhạc ma âm sao?

Tôi lập tức căng thẳng, nhưng Trương Cửu Lân chỉ ngâm một đoạn thì dừng lại, hắn nhàn nhạt giải thích: "Tối qua, sau khi ngươi đi, ta cũng chẳng nhàn rỗi, liền hỏi một người biệt danh là Tứ cô nương - một cao thủ trộm mộ. Khúc hát này thực ra có lai lịch rất cổ xưa, có tên là Tần Quyết. Nhạc phổ được tìm thấy trong ngôi mộ cổ từ đời Tần, lúc đó đoàn khảo cổ định khôi phục nó, ai ngờ tấu khúc nhạc lên, bọn họ người thì cắt tay, người thì nhảy lầu tự vẫn.

Sau đó kiểm tra thì được biết, năm xưa Tần Thủy Hoàng thống nhất sáu nước, mặc dù cũng ban bố chữ viết chung, nhưng con dân cố quốc vẫn vô cùng hoài niệm đất xưa, thường ca hát những bài hát quê hương. Tần Thủy Hoàng sợ bọn họ tạo phản, liền sai nhạc sĩ chế tạo ra khúc hát Tần Quyết này, mục đích cho người nghe sẽ nhụt chí, không còn ý nghĩ phản kháng. Nhưng bài hát này được lưu truyền rộng rãi, dần dần đã bị biến tấu, trở thành một khúc nhạc mà ai nghe xong cũng tự sát, cho nên không ai dám trình diễn nó nữa."

Tôi nghe hắn nói một tràng, có vẻ chưa thuyết phục lắm, hỏi: "Ngươi hỏi được từ đâu? Có đáng tin không?"

Trương Cửu Lân chẳng thèm để ý, nói tiếp: "Khúc Tần Quyết này đơn thuần chỉ khiến người nghe sa sút ý chí, công hiệu gần giống với bài Black Friday, nhưng không tới mức khiến người nghe

tự sát. Chỉ khi nào dùng Đoạn Tràng Huân chứa đầy oán khí thổi lên, nó mới biến thành ma âm."

Tôi tổng kết nói: "Cho nên ý ngươi là, bản thân Đoạn Tràng Huân không giết được người, mà phải kết hợp với khúc Tần Quyết này. Năm đó Long Bang Quốc không biết tới khúc nhạc, vì vậy mà không có tác dụng?"

Trương Cửu Lân gật đầu: "Tiếp thu nhanh đấy!"

Chương 307: Song thuật tầm hung

Tôi hỏi: "Còn vấn đề này ta muốn biết, người nắm giữ vật tà âm, làm cách nào để sống sót?"

Trương Cửu Lân đáp: "Rất đơn giản, vật tà âm sẽ không để cho hắn chết."

Tôi khó hiểu, lặp lại: "Vật tà âm không để cho hắn chết?"

Trương Cửu Lân mỉm cười: "Trong mắt ngươi vật tà âm đơn thuần chỉ là một món đồ vật. Nhưng thật ra nó có ý thức của riêng mình, chắc ngươi không tin một đồ vật lại có nhu cầu riêng đúng không? Lấy một ví dụ, hung khí tiến hóa thành vật tà âm, nhu cầu của nó là giết người, giết càng nhiều người thì nó càng hung. Đoạn Tràng Huân chính là như vậy, thực ra việc báo thù ai nó chẳng quan tâm, chỉ cần có thể giết người là nó thỏa mãn. Nhưng đứng trên danh nghĩa đồ vật, nó cần có người sử dụng mới có thể phát huy tác dụng."

Tôi cảm thấy càng nói càng hão huyền, nếu là trước đây, tôi sẽ trả lời hắn một câu là nói bậy bạ. Chúng tôi đang nói chuyện thì Tiểu Đào chạy tới: "Tống Dương, Tuân cảnh quan xảy ta chuyện rồi!"

Trương Cửu Lân thoáng giật mình, vội bấm số gọi cho Lý Mặt Rỗ. Thì ra nửa tiếng trước ba người họ ở khách sạn thì bị ma âm tấn công. Tuân cảnh quan đã tự sát, tình hình của La cảnh quan cùng với Lý Mặt Rỗ thì không được khả quan lắm.

Chúng tôi vô cùng khẩn trương, chạy tới khách sạn, chiếc xe

con đỗ dưới sảnh bẹp rúm, phía trên là thi thể của một nhân viên khách sạn rơi từ trên lầu xuống.

Mọi người vọt lên tầng 6, đột nhiên Trương Cửu Lân đưa tay ra ngăn tôi lại, rút một lá bùa trong ngực ra, ném vào khoảng không. Lá bùa lơ lửng lập tức hóa thành tro bụi, hắn gật đầu: "Có thể tiến tới được rồi."

Tôi vô cùng khó hiểu, nhìn hắn một cái, vừa rồi là ảo thuật sao? Bước tới căn phòng của Lý Mặt Rỗ, bên trong những đồ đạc bằng thủy tinh đều bị vỡ vụn, bao gồm TV, bóng đèn, ly cốc. Đột nhiên La cảnh quan lao ra, hoảng hốt túm lấy tay tôi. Chỉ thấy ông ta thất khiếu chảy máu, vô cùng hoảng sợ: "Tống cố vấn, các ngươi tới rồi, lão Tuân..." vừa nói ông ta vừa khóc, nước mắt ròng ròng: "Lão Tuân không chịu đựng được."

Tôi đi vào phòng mới phát hiện Tuân cảnh quan quỳ dưới chân tường, ông ta đã đập đầu tự sát. Rất nhiều máu và não dính be bét trên tường, ông ta đập đầu quá mạnh, tới mức xương trán cũng vỡ vụn.

Trương Cửu Lân nhìn xung quanh bốn phía, hỏi: "Lý Mặt Rỗ đâu?"

"Ta ở đây!" một cánh tay thò ra từ bên kia chiếc giường, thì ra là Lý Mặt Rỗ đang trốn, hắn cũng chảy máu thất khiếu, có điều tình trạng nhẹ hơn. Lý Mặt Rỗ nhào tới ôm Trương Cửu Lân òa khóc: "Trương gia tiểu ca, chuyến mua bán lần này liều mạng quá, ta không làm nữa, ta muốn về Vũ Hán, đừng ai cản ta!"

Trương Cửu Lân nắm chặt bả vai hắn, nghiêm nghị nói: "Ngươi bình tĩnh xem nào, rốt cuộc xảy ra chuyện gì?"

Lý Mặt Rỗ thuật lại, ban nãy ba người ngồi trong phòng đánh bài, đột nhiên một loạt âm thanh chói tai truyền tới. Lý Mặt Rỗ bảo hai người mau niệm Đạo Đức Kinh, còn mở cả âm dương dù

ra để bảo vệ. Thế nhưng sức mạnh của ma âm quá kinh khủng, trong nháy mắt làm toàn bộ thủy tinh trong phòng vỡ vụn. Xương cốt toàn thân họ cũng có cảm giác như rạn nứt, thất khiếu chảy máu, khung cảnh trước mắt trở nên méo mó.

Tuân cảnh quan sức chịu đựng yếu, lập tức mất tự chủ, đập đầu vào tường tự sát. La cảnh quan thì trèo lên cửa sổ định nhảy xuống, Lý Mặt Rỗ vội kéo ông ta vào, đè chặt xuống đất. Từng giây tùng phút trôi qua trong đau khổ, chịu đựng hết khúc nhạc ma âm, cả hai đồng thời ngất xỉu tại chỗ.

Tôi với Tiểu Đào hoang mang nhìn nhau, Trương Cửu Lân lẩm bẩm: "Nếu không giải quyết thứ này dứt điểm, chỉ e nó sẽ không đơn thuần là ma âm giết người nữa..." Hắn ngừng lại, nhìn vòng quanh một lượt từng người, gắn giọng: "Mà sẽ trực tiếp gây chấn động khiến người ta chết!"

Nói xong Trương Cửu Lân tay nắm chặt chuôi đao, đi ra bên ngoài.

Chúng tôi đưa La cảnh quan lên xe cứu thương, Lý Mặt Rỗ nói mình không đáng ngại, khỏi cần tới bệnh viện, nhưng tôi kiên trì bảo hắn cứ đi kiểm tra một chút, hắn mới miễn cưỡng gật đầu.

Tôi ra ngoài kiểm tra một lượt, lần ám toán này còn ảnh hưởng tới một đôi tình nhân phòng bên, cùng một người nhân viên khách sạn. Chính vì người phục vụ nhảy lầu, người dân báo cảnh sát, nên Tiểu Đào mới biết có chuyện xảy ra.

Trong cái rủi cũng có cái may, hôm nay không phải ngày nghỉ, khách sạn không đông người, cho nên không gây ra quá nhiều thương vong.

Hoàng Tiểu Đào siết nắm đấm, nghiến răng nói: "Làm sao hung thủ biết được Tuân cảnh quan ở đây?"

Tôi cũng không rõ, lúc này Trương Cửu Lân từ phía sau đi tới: "Hai vị, làm phiền nói chuyện một chút."

Chúng tôi tới chỗ vắng vẻ, Trương Cửu Lân nói: "Hai vị, còn khoảng hai tiếng nữa trời sẽ tối, ta dự định sẽ bắt đầu truy lùng âm khí từ đây, tìm ra Đoạn Tràng Huân."

Tôi nghi ngờ nói: "Phương pháp này có hiệu nghiệm không?"

Trương Cửu Lân đáp: "Không dám đảm bảo 100%, nhưng ta chắc chắn tới 9 phần 10. Sau khi tìm ra Đoạn Tràng Huân, cảnh sát các ngươi sẽ làm gì?"

Hoàng Tiểu Đào cắn chặt răng: "Kẻ này quá nguy hiểm, chúng ta sẽ trực tiếp bắn gục hắn!"

Trương Cửu Lân cau mày nói: "Làm như vậy rất có thể sẽ đẩy oán khí của Đoạn Tràng Huân lên tới cực điểm, nhưng cũng không còn cách nào khác. Hạ gục hắn xong, các ngươi phải lập tức rời đi, chuyện tiếp theo thì để người trong nghề như ta xử lý."

Tôi với Tiểu Đào đồng thanh: "Chuyện gì tiếp theo?"

Hắn đáp: "Dĩ nhiên là thu phục vật tà âm rồi."

Tôi bán tín bán nghi: "Tại sao nhất định phải chờ tới trời tối?"

Trương Cửu Lân giải thích: "Bởi vì buổi tối dễ truy lùng âm khí hơn."

Tôi tự tin nói: "Khỏi cần, ta có cách nhanh hơn để tìm ra hắn. Tiểu Đào, giúp tôi tìm một tấm bản đồ chi tiết thành phố Nam Giang, một cái bút phớt, một bát hương."

Hoàng Tiểu Đào hiểu tôi đang định thi triển Bặc Hung Thuật, vênh váo nói với Trương Cửu Lân: "Cho ngươi xem một chút thủ đoạn của Tống Dương nhà ta."

Hiện tại manh mối đã đầy đủ để thi triên Bặc Hung Thuật. Tiểu Đào rất nhanh đã chuẩn bị những thứ tôi cần. Chúng tôi tìm một căn phòng trống, trải tấm bản đồ xuống đất, vẽ một hình bát quái, đánh dấu từng địa điểm tập kích của hung thủ.

Tôi hít sâu một hơi, bảo Tiểu Đào thắp một nén nhang. Để tăng thêm độ chính xác, tôi lôi bình mộng tán trong túi ra, hít một cái, nhất thời xung quanh liền trở nên mờ ảo.

Thủ pháp lần này hơi khác trước, có thể nói là sự kết hợp giữa Bặc Hung Thuật và Diễn Hung Thuật, tôi muốn mình hóa thân vào hung thủ, tìm ra nơi ẩn náu của hắn.

Miệng tôi lẩm bẩm những yếu tố phạm tội cùng với khẩu quyết chuyển hóa quái tượng. Tấm bản đồ dưới chân dần hiện lên thực tế thành phố Nam Giang, tôi giống như đang đứng giữa trời cao nhìn xuống, tầm mắt quét một vòng sau đó tập trung vào một địa điểm, nơi đó là nơi lần đầu hung thủ ra tay.

Tôi hóa thân thành chính hung thủ, tay cầm Đoạn Tràng Huân, phục kích Ngưu cảnh quan đang trên đường về nhà, trời tối, xung quanh không một bóng người.

Sau đó tôi lại nhảy tới một địa điểm khác, nấp trong phòng vệ sinh, nhìn qua khe hở, rình Âu Dương cảnh quan đi vào. Tái diễn những cảnh này khiến tôi biết thêm rất nhiều chi tiết phạm tội.

Sau đó là giết cả nhà Thôi cảnh quan, tôi đứng dưới cột đèn, hướng về phía nhà hàng đầy thực khách, thổi lên một khúc Tần Quyết, sau đó cười lạnh, nhanh chóng rút lui.

Trong lúc khôi phục, tôi tiện tay đánh dấu trên bản đồ, sau đó tác dụng của mộng tán tiếp tục phát huy, đầu óc tôi lại trở nên mơ hồ, khung cảnh xung quanh nhạt nhòa. Đột nhiên Tiểu Đào lay mạnh cánh tay tôi: "Tống Dương, Tống Dương, hết giờ rồi, mau tỉnh lại."

Tôi giật mình mở mắt, tỉnh lại thấy mình đang đầm đìa mồ hôi, Trương Cửu Lân thì nhìn tôi với ánh mắt đầy khó hiểu.

Cúi đầu nhìn xuống tay mình, đầu bút xoáy vào một chỗ, tôi hét lên: "Ở đây! Nhất định hung thủ trốn ở chỗ này!"

Hoàng Tiểu Đào nhìn địa chỉ, đọc lên: "Nghĩa trang Long Sơn?"

Chương 308: Trương Cửu Lân đối đầu Đoạn Tràng Huân

Tra rõ được vị trí, chúng tôi lập tức lên đường. Hoàng Tiểu Đào chọn mấy cảnh sát tương đối thuộc Đạo Đức Kinh đi theo. Chuẩn bị đi, tôi hỏi Trương Cửu Lân: "Không đi cùng à?"

Trương Cửu Lân thở dài: "Thực ra ta quen hành động buổi tối hơn. Thôi, đi thì đi."

Mọi người lái xe tới nghĩa trang Long Sơn, nơi này tôi đã từng tới một lần, chính là nơi an táng sư phụ Mã Quốc Trung của Tiểu Đào. Lo nàng súc cảnh sinh tình, lát nữa bị ma âm ảnh hưởng sẽ không chống đỡ nổi, tôi nói: "Cô ở ngoài canh giữ, tôi với Trương ca vào."

Tiểu Đào nói: "Tôi biết anh đang lo lắng điều gì, đừng sợ, chuyện đó tôi đã không để trong lòng nữa rồi."

Tôi vẫn kiến quyết không cho nàng vào trong, cuối cùng nàng dùng tư cách đội trưởng ép tôi, tôi đành nhượng bộ: "Cũng được thôi, nhưng cô đi vào thì phải đồng ý với điều kiện đó là giao súng cho tôi."

Hoàng Tiểu Đào đồng ý, tháo toàn bộ đai súng xuống choàng lên người tôi, đồng thời dặn dò kỹ, không phải vạn bất đắc dĩ thì không được nổ súng.

Nghĩa trang được những hàng cây xanh chia thành từng khoang nhỏ, tạo cho người ta một cảm giác trang nghiêm, nhưng tầm nhìn thì không tốt lắm. Đám cảnh sát tay lăm lăm súng ngắn, thận trọng dò bước, Trương Cửu Lân thì dán mấy lá bùa trên các

bia mộ xung quanh, hành động của hắn đã không còn khiến tôi tò mò.

Đột nhiên trong lùm cây có một bóng đen vọt ra, tôi nhận ra đó là một nam giới trung niên, mặt đeo khẩu trang liền lập tức quát: "Tên kia rất khả nghi, mau chặn hắn lại!"

Tốp cảnh sát được huấn luyện nghiêm ngặt vòng ra đánh bọc sườn, miệng hô: "Đứng im, cấm nhúc nhích!"

Gã trung niên vẫn cứ chạy loạn giữa đám bia mộ, mặc dù Trịnh cục phó đã ra chỉ thị, gặp hung thủ có thể trực tiếp bắn hạ, nhưng tất cả vẫn cố hết sức để bắt sống hắn.

Rất nhanh, cảnh sát đã chặn kín đường đi, khép chặt vòng vây, gã trung niên chỉ còn biết giơ tay lên đầu, thúc thủ chịu trói.

Tôi cười, nói với Trương Cửu Lân: "Xem kìa, chẳng tốn chút sức lực nào."

Trương Cửu Lân lắc đầu: "Trên người hắn không có âm khí, không phải là hung thủ!"

Đột nhiên có người la lên: "Tống cố vấn, ngươi tới đây xem, hắn sao rồi?"

Tới nơi, gã trung niên đang nằm co quắp dưới đất, bọt mép sùi ra bên dưới khẩu trang, sau đó hai mắt trợn trắng, nằm ngửa ra đất. Tôi lập tức ngồi xuống kiểm tra, trên khẩu trang của hắn nồng nặc mùi thuốc chuột, hơi thở vô cùng yếu ớt.

Tôi cởi áo khoác hắn ra, bên dưới có thêu chữ 'Quản lý nghĩa trang Long Sơn', thì ra hắn nghe phải ma âm, đang tiến hành tự sát, sợ cảnh sát bắt được sẽ đưa mình đi cứu chữa nên mới cuống cuồng chạy trốn.

Tôi nói: "Mau đưa hắn tới bệnh viện, vẫn còn cứu được!"

Trương Cửu Lân lại hô to hơn: "Tất cả mau dạt ra sau lưng ta!"

Ai nấy đều tỏ ra khó hiểu, đột nhiên một trận tiếng rít truyền tới từ trong rừng cây, khiến lá rụng tán loạn. Những chiếc lá chưa rơi xuống đất đã tan thành bụi, hàng loạt bia đá trong nghĩa trang cũng nứt vỡ phát ra tiếng răng rắc. Tôi cảm giác huyết dịch toàn thân sôi trào, bộ não cứ như muốn vỡ ra.

Trong lúc hoảng loạn, có người bắn mấy phát súng chỉ thiên, muốn triệt tiêu âm thanh quỷ quái. Sau đó mọi người mới nhớ ra niệm Đạo Đức Kinh.

Mọi người đọc vang Đạo Đức Kinh, nhưng nó chỉ có thể ngăn được tổn thương tinh thần, chứ không chống đỡ được tổn thương vật lý. Mấy cảnh sát đột nhiên quỳ xuống, hai mắt đỏ ngàu, máu chảy ròng ròng xuống má, tình cảnh vô cùng thảm thiết.

Tôi cảm giác lồng ngực mình cuồn cuộn máu chảy, đau đớn như muốn vỡ ra, chợt thấy ngòn ngọt, một dòng máu nóng từ thực quản chảy ngược lên, quỳ dưới đất, miệng nôn ra một ngụm máu.

Hoàng Tiểu Đào cũng đang quỳ dưới đất, bịt chặt hai tai, toàn thân đã sắp vỡ vụn, nhưng tôi chẳng có cách nào bảo vệ, chỉ trách ma âm đã được phóng đại lên vô hạn. Đột nhiên trong đầu tôi nảy sinh dục vọng tự sát mãnh liệt, vô thức đưa tay sờ vào báng súng.

Rất may lý trí đã ngăn cản hành động này của mình, tôi nghiến răng tiếp tục đọc Đạo Đức Kinh.

Mọi người bị ma âm tấn công tới mức nội tạng gần như vỡ ra, chỉ duy có Trương Cửu Lân không việc gì. Hắn đứng sừng sững, mắt khép hờ, cứ như thiên thần hộ mệnh của chúng tôi, miệng lẩm bẩm: "Thiên địa hữu chính khí, hữu đa tạp. Hạ tức là non sông, thượng tức là nhật tinh."

Giọng hắn không lớn, nhưng câu chữ rất rõ ràng chui vào lỗ

tai tôi, sau đó hắn đột nhiên mở mắt trừng trừng, hét lớn: "Hạo nhiên chính khí, Khai!"

Vừa dứt lời, bất chợt chu vi hơn 10m xung quanh hắn sóng yên gió lặng, chúng tôi vẫn nghe thấy tiếng nhạc ai oán của ma âm, nhưng sóng xung kích của nó đã bị triệt tiêu hoàn toàn. Xung quanh giống như xuất hiện một vòng bảo vệ vô hình, bên ngoài ác phong gào thét, trời đất biến sắc, bên trong lại bình an vô sự.

Mọi người thở phào đứng lên, Trương Cửu Lân quát: "Tiếp tục đọc Đạo Đức Kinh, đừng có dừng!"

Chúng tôi không dám lơ là, tiếp tục đọc. Ma âm lần này kép dài rất lâu, phải chừng 5 phút mới dừng lại, Trương Cửu Lân lúc này mới thở phào: "Đây chính là bản đầy đủ của Tần Quyết, nếu không phải ta có sự chuẩn bị từ trước, thì giờ toàn quân đã diệt vong."

Nhân viên quản lý nghĩa trang đã bị sóng xung kích giết chết, tôi không có thời gian trì hoãn, vội ra lệnh: "Mau lục soát!"

Trương Cửu Lân chỉ một hướng: "Hắn ở kia!"

Mọi người chạy tới, từ xa tôi đã ngửi thấy mùi máu tanh. Rốt cuộc cũng tìm được trong lùm cây một người thiếu niên không cao lớn lắm, mặc áo len, đang cuống cuồng bỏ chạy. Đột nhiên hắn móc trong túi ra một cái đầu lâu trắng hếu có đục lỗ.

Cảnh sát đồng loạt chĩa súng về bóng lưng hắn, tên thiếu niên đưa Đoạn Tràng Huân lên miệng, thổi bừa không theo điệu gì, bất chợt một làn sóng ấm như bài sơn đảo hải ập tới chúng tôi, cảm giác như một bức tường vô hình lao tới.

Tôi đột nhiên ý thức được, có thể dùng khoa học để giải thích, Đoạn Tràng Huân phát ra là sóng siêu âm. Sóng siêu âm không nằm trong ngưỡng nghe của con người, nhưng nó có thể khiến chất

lỏng sinh ra cộng hưởng, mà 90% cơ thể người là chất lỏng. Thời kỳ chiến tranh lạnh, người Mỹ từng nghiên cứu một loại vũ khí siêu âm tên là Mike, có thể khiến kẻ địch chết ngay bên trong xe tăng.

Lá cây, bụi đất cứ như bị sóng đánh bay lên, mấy cảnh sát chạy phía trước bị hất văng súng trong tay. Sau đó tôi cũng trúng chiêu, toàn thân văng về phía sau, đụng trúng một người, người đó la lên, thì ra là Tiểu Đào.

Sóng siêu âm vẫn tiếp tục lan rộng, khiến cây cối tróc vỏ, vài con chim đang bay cũng bị chấn động mà rơi xuống, trong tình thế nguy cấp, tôi xoay người ôm chặt lấy Tiểu Đào. Sóng siêu âm ập tới, giống như một chiếc xe lu đâm trực tiếp lên người tôi, có cảm giác lục phủ ngũ tạng cũng tan vỡ, máu trong cổ họng tuôn ra như suối.

Toàn bộ cảnh sát cũng ngã lăn ra đất, mất đi năng lực chiến đấu. Trương Cửu Lân thì xẹt qua chúng tôi, trong hoảng hốt, tôi mơ hồ trông thấy người hắn như phát ra một luồng thiên đạo chính khí, ánh mắt kiên định không chút sợ hãi, giống như một thiên thần.

Rất nhanh Trương Cửu Lân đã đuổi kịp tên thiếu niên, tiếng đánh nhau từ xa vọng lại. Nhưng tôi cảm giác mình không còn trụ được nữa, ngất đi, tay vẫn ôm chặt Tiểu Đào.

Lúc tôi tỉnh dậy, trời đã tối hẳn, Tiểu Đào vẫn đang hôn mê. Tôi vội vỗ vỗ mặt nàng, gọi mấy lần Tiểu Đào mới từ từ mở mắt, mơ hồ hỏi: "Chúng ta rốt cuộc bị sao vậy?"

Tôi nói: "Chúng ta bị tập kích, thứ này người bình thường căn bản không chống đỡ nổi..."

Nói tới đây tôi đột nhiên ngừng lại, ánh mắt tập trung về một hướng, nơi đó Trương Cửu Lân đang ngồi xếp bằng, nhắm hai

mắt, đôi Trảm Quỷ Song Đao cắm dưới đất, toàn thân bê bết máu.

Chương 309: Long Bất Hối

Tôi vội chạy tới xem xét thương thế của Trương Cửu Lân, hắn hé mắt nói: "Không sao, máu này không phải của ta."

Tôi hỏi: "Có bắt được người không?"

Trương Cửu Lân lắc đầu: "Đáng tiếc ta đã để hắn chạy thoát. À phải, ta có chuyện muốn hỏi ngươi, tổ tiên ngươi có phải là hình ngục quan thời Nam Tống, Tống Từ không?"

Tôi ngạc nhiên vô cùng, làm sao hắn biết? Trương Cửu Lân nói lúc chiến đấu, bên trong Đoạn Tràng Huân có xuất ra hai oan hồn, một là Long Bang Quốc, một là người cổ đại, diện mạo dữ dằn. Oan hồn cổ nhân kia không ngừng thét tên Tống Từ, còn muốn lao vào tấn công tôi. Trương Cửu Lân vì bảo vệ tôi, ném chuột sợ vỡ bình, cho nên mới để hung thủ chạy thoát.

Nghe những lời này, tôi sững sờ, nó đã hoàn toàn vượt qua tầm hiểu biết của tôi. Nhưng Trương Cửu Lân nói có lý có đạo, khiến tôi không thể không tin.

Trương Cửu Lân tả sơ qua về tướng mạo của oan hồn, bảo tôi thử nhớ lại xem. Tôi lắc đầu, mặc dù Thần thiên xử án là ghi chép quá trình phá án của tổ tiên, nhưng mô tả về hung thủ chỉ lác đác vài nét bút, lại không có hình vẽ.

Lần này bị thương nặng, nhưng may mắn là không có ai hy sinh, tôi dự định rút lui trước, Trương Cửu Lân nói những cảnh sát còn đang hôn mê cứ giao cho hắn. Tôi đỡ Tiểu Đào dậy, cả hai đều không bị thương quá nặng, theo như Trương Cửu Lân nói thì dương khí trên người tôi rất vượng, tôi định thừa cơ đi vài nơi điều tra một chút.

Chúng tôi quay trở ra, ghé phòng quản lý nghĩa trang xem thử, bên trong vô cùng bừa bộn, dưới đất đầy vỏ mỳ gói, bánh quy. Tôi cẩn thận ngửi, ngửi thấy một mùi xác thối. Lần theo mùi thối đi tới sau nhà, phát hiện dưới đất hình như có chôn một thi thể. Tầng đất rất nông, tôi bới lên, gạt lớp đất trên áo thi thể, để lộ ra hàng chữ 'Quản lý nghĩa trang Long Sơn'.

Như vậy nơi này là hang ổ tạm thời của hung thủ, hắn giết chết nhân viên quản lý, rồi thay thế anh ta. Lúc chúng tôi tới đây, hắn bị một nhân viên quản lý khác phát hiện nên cũng ra tay giết nốt.

Hiển nhiên hung thủ cũng đang phải gặm nhấm nỗi thống khổ do vật tà âm cắn trả, tôi tìm thấy trong ngăn kéo cả đống thuốc giảm đau, thuốc ho. Trong thùng rác còn đầy giấy ăn thấm máu, tất cả là hắn nôn ra.

Hoàng Tiểu Đào lắc đầu thở dài: "Hại người hại mình, sao phải khổ vậy chứ!"

Tôi nói: "Người bị thù hận che mắt, thì chẳng quan tâm tới điều gì khác."

Tôi với tay mở cuốn sổ cũ kỹ trên bàn, hóa ra là một tập hợp các mẩu báo, trong đó có bản tin Long Bang Quốc bị bắt 20 năm trước, còn có tin những cảnh sát phá án lập công năm đó, ảnh những cảnh sát đều được gạch chéo bằng bút đỏ.

Người này từ 20 năm trước đã dấy lên quyết tâm báo thù, tôi ý thức được hắn và Long Bang Quốc phải có mối quan hệ vô cùng thân mật, liền lấy điện thoại ra gọi cho Vương Nguyên Thạch. Tôi hỏi: "Long Bang Quốc có thân nhân nào còn sống không?"

Vương Nguyên Thạch đáp: "Ta cũng đang định gọi cho ngươi, trong hộ khẩu nhà Long Bang Quốc chỉ có hắn và cha mẹ đã khuất. Lúc chiều ta tới nhà hắn hỏi thăm mới được hàng xóm cho biết,

thực ra hắn còn có một người em trai. Nhưng hai mươi năm nay cả hai chưa từng liên lạc, trong hồ sơ của người em này cũng phủ nhận bất kỳ sự liên quan huyết thống nào với Long Bang Quốc."

Hoàng Tiểu Đào ghé tai lại gần nghe ngóng, tôi nói: "Chẳng lẽ từ 20 năm trước hắn đã bắt đầu chuẩn bị tất cả?"

Hoàng Tiểu Đào khẳng định chắc nịch: "Không thể nào, lúc đó hắn còn con nít. Theo tôi thì có một nguyên nhân rất thực tế, đó là Long Bang Quốc là một phạm nhân, mà người nhà phạm nhân thì hay bị kỳ thị, cho nên hắn mới chối bỏ người anh này."

Tôi nhìn những mẩu báo trên bàn, nói: "Mặc dù ngoài miệng hắn chối, nhưng trong tim thì một giây phút cũng không quên mối thù năm đó."

Tôi hỏi Vương Nguyên Thạch danh tính người em, ông ta nói: "Hắn vốn tên là Long Hưng Quốc, nhưng sau này tự đổi tên thành Long Bất Hối, để ta gửi ảnh của hắn cho ngươi."

"Long Bất Hối?" tôi lẩm bẩm, chỉ thông qua cái tên này cho thấy, hắn đã sớm quyết tâm báo thù cho anh trai. Từ nay bước chân vào địa ngục, bất oán, bất hối!

Tôi nhắm mắt lại, hình ảnh mơ hồ về hung thủ đã tương đối rõ ràng. Hắn là một người giỏi che giấu nội tâm, cho nên bề ngoài sẽ rất tiết chế, môi mỏng, ánh mắt trầm tĩnh, quầng mắt lúc nào cũng thâm đen.

Chợt có tiếng tin nhắn wechat, tôi mở mắt ra, trông thấy bức ảnh Vương Nguyên Thạch gửi tới, không khác lắm so với tưởng tượng của tôi. Nhưng tôi có cảm giác như đã gặp hắn ở đâu rồi thì phải. Nhìn nửa ngày, đột nhiên tôi la lên: "Tôi hôm qua, ở gần thị cục tôi đã gặp nam sinh này. Lúc đó trong đầu tôi chỉ nghĩ Long Bang Quốc là hung thủ, cho nên đã để hắn chạy thoát."

Hoàng Tiểu Đào nói: "Cũng không phải lỗi của anh, lúc đó ai chẳng nghĩ hung thủ là Long Bang Quốc!"

Chợt có điện thoại, là Trịnh cục phó gọi tới. Giọng ông ta ảm đạm: "Tống Dương, mới vừa nãy, La cảnh quan đã dùng ống tiêm trong bệnh viện tự sát."

Tôi quá bàng hoàng, đã như vậy mà ông ấy vẫn không tránh khỏi kiếp nạn sao? Tôi hỏi: "Lý Mặt Rỗ đi cùng ông ta đâu rồi?"

Trịnh cục phó nói: "Lý Mặt Rỗ bình an vô sự, La cảnh quan không phải bị ma âm dẫn dụ, mà là sợ ảnh hưởng tới người dân vô tội, nên đã tự kết liễu. Trước khi chết, hắn còn gửi cho ta một tin nhắn rất dài, nói rằng chúng ta những người ở lại phải đứng lên bảo vệ nhân dân Nam Giang tới cùng, để không làm nhục huy hiệu cảnh sát đeo trên mũ. Lão La quả là một cảnh sát tốt!"

Tôi nói: "Ở đây chúng tôi đã điều tra ra hung thủ là Long Bất Hối, em trai của Long Bang Quốc. Hiện giờ mục tiêu của hắn chỉ còn mình ông, thời gian của hắn cũng không còn nhiều do tác dụng phụ của vật tà âm, nhất định hắn sẽ sớm tìm ông."

Đột nhiên một giọng nói sau lưng tôi cất lên: "Ngươi nhầm rồi, mục tiêu tiếp theo chính là ngươi!"

Tôi quay đầu lại, thì ra là Trương Cửu Lân. Hắn nói tiếp: "Dương khí trên người ngươi đã kích hoạt âm hồn ám trong Đoạn Tràng Huân, hắn hiểu lầm ngươi là Tống Từ, mục tiêu tiếp theo tám chín phần mười sẽ là ngươi!"

Trịnh cục phó hỏi có chuyện gì xảy ra, tôi liềm bật loa ngoài và nói rõ sự tình. Trịnh cục phó rất ngạc nhiên, nhưng hiện giờ đã xảy ra nhiều chuyện như vậy, ông ta đành phải tin, im lặng một lát rồi nói: "Chúng ta không thể đánh cược bằng xác suất phần trăm được, biện pháp trước mắt là để ta với Tống Dương ở chung một chỗ, cho dù kết cục xấu nhất cũng chỉ là hai người chết, không liên

lụy tới người dân vô tội."

Trương Cửu Lân nói: "Cũng được, ta sẽ về chuẩn bị một chút, toàn lực đối phó Đoạn Tràng Huân, nhưng lần này cần có Tống Dương hiệp lực."

Tôi nói: "Ở đây há miệng chờ sung có lẽ cũng tốt."

Trương Cửu Lân đáp: "Ngươi bị ngu à, ở đây là nghĩa trang, buổi tối âm khí rất mạnh, phải tới một nơi có lợi cho chúng ta chứ."

Tôi cau mày nói: "Ta chẳng hiểu gì về dương khí với âm khí ngươi nói cả, có một vấn đề thắc mắc đó là tại sao hung thủ luôn có thể biết vị trí chính xác của chúng ta để ám toán, có thể giải thích bằng cái gì khí không?"

Trương Cửu Lân giải thích: "Vạn vật trong trời đất đều có khí, thế giới trong mắt oan hồn và người sống là khác nhau. Nếu ngươi không tin, bây giờ ta sẽ cho ngươi mở rộng tầm mắt một chút."

Hắn móc ra một cái lọ nhỏ, bên trong chứa chất lỏng màu đỏ sẫm, chấm ngón tay vào sau đó bôi lên mí mắt của tôi và Tiểu Đào. Mở mắt ra, hai chúng tôi đột nhiên trông thấy khắp nơi trong nghĩa trang đều là 'người'. Trong số đó, không ít 'người' tứ chi bị tàn phá, người thì mất cằm, người thì nát bụng. Tiểu Đào hốt hoảng hét toáng lên, túm chặt cánh tay tôi, lắp bắp: "Tống Dương, những thứ kia...những thứ kia là sao?"

Tôi thì không phản ứng mạnh như vậy, chỉ hít sâu một hơi khí lạnh, Trương Cửu Lân kinh ngạc nhìn cái lọ trong tay mình, lẩm bẩm: "Quái lạ, máu quạ không có tác dụng với ngươi sao?"

Tôi nói: "Ta nhìn thấy một đám cô hồn dã quỹ thôi, có gì đáng kể đâu."

Trương Cửu Lân có vẻ bất ngờ, cười nói: "Ngươi người này

can đảm hơn người, quả không hổ danh hậu nhân của Tống Đề Hình!"

Chương 310: Thuê nhà nghỉ?

Tôi lau lớp máu quạ trên mi mắt, lập tức những hình ảnh dị thường biến mất, quay qua nói với Trương Cửu Lân: "Ngươi vừa nãy nói cần ta hiệp lực, hiệp lực bằng cách nào?"

Trương Cửu Lân cười: "Thứ cho ta tạm thời giữ bí mật, nhưng ta đảm bảo ngươi sẽ không gặp nguy hiểm. Giờ đi tìm nơi nào dẫn dụ Đoạn Tràng Huân đây?."

Tôi đáp: "Dựa theo thuyết ân dương của ngươi, thì tìm nơi nào dương khí cao nhất trong thành phố đúng không?"

Hắn lại cười: "Nhầm rồi, nếu như vậy Đoạn Tràng Huân sẽ không dám tới, ta muốn tìm một nơi âm khí không quá nặng mà dương khí cũng không quá cao, hơn nữa không ảnh hưởng tới người dân mà phải có chỗ mai phục."

Hoàng Tiểu Đào lên tiếng: "Trụ sở huấn luyện võ cảnh! Ở đó buổi tối không có ai, xung quanh có thể bố trí tay súng bắn tỉa mai phục."

Tôi gật đầu: "Được, vậy tới đó đi."

Chúng tôi gọi điện báo cho Trịnh cục phó, đồng thời bảo cản sát canh giữ thả ông ta ra, gặp nhau ở trụ sở huấn luyện võ cảnh. Trương Cửu Lân nói cần thêm mấy cảnh sát có sát khí nặng, Vương Nguyên Thạch đương nhiên là một trong số những người đáp ứng yêu cầu.

Đám cảnh sát hôn mê đã được Trương Cửu Lân đánh thức, một số bị thương nặng thì tới bệnh viện, số còn lại đi theo chúng tôi.

Lên xe, Tiểu Đào hỏi: "Phải rồi Trương ca, ngươi có thể giao tiếp được với ma quỷ à?"

Trương Cửu Lân đáp: "Nói chung là đúng."

Hoàng Tiểu Đào nhìn tôi: "Nếu như dạy chiêu này cho Tống Dương, sau này chẳng phải phá án sẽ càng thuận lợi hơn sao."

Tôi xua tay: "Không, thi thể không biết nói dối, nhưng quỷ hồn thì có, ít nhất sẽ nói mấy lời có lợi cho mình, như thế sẽ làm đánh lạc hướng điều tra. Tôi dùng tài năng tổ tiên truyền lại là đủ rồi, không cần vẽ rắn thêm chân."

Trương Cửu Lân có vẻ nhìn tôi bằng ánh mắt khác, trên đường còn hỏi tôi mấy chuyện liên quan tới tổ tiên họ Tống.

Lúc đi ngang qua thị cục, Tiểu Đào xuống tiệm tạp hóa kế bên mua một chút đồ ăn, nước uống. Hôm nay chúng tôi đã làm việc quần quật cả ngày lẫn đêm, hàng ngày tôi không chịu tập thể dục thể thao, thể lực đã bị tổn hại. Ấy vậy mà Trương Cửu Lân cứ như không, hắn nói đã sớm quen với cuộc sống như thế này.

Ban đầu tôi vốn tính sẽ lấy vật tà âm đi, nhưng Trương Cửu Lân đã tận tâm tận lực trợ giúp, nếu còn chơi hắn một vố thì thật không có đạo nghĩa, vì vậy tôi thấp giọng nói với hắn: "Có chuyện này ta phải nói rõ với ngươi, Đoạn Tràng Huân quả thực quá nguy hiểm, ta coi nó là mục tiêu phải phá hủy, để bồi thường ta sẽ đưa ngươi 10 triệu tiền thù lao, thị cục cũng chấp thuận rồi."

Trương Cửu Lân nhướn mày: "Tiền không có ý nghĩa lớn đối với ta. Vật tà âm ta bắt buộc phải thu, nếu không sẽ không ăn nói được với người đã nhờ vả."

Tôi nói: "Rồi sau đó ngươi lại bán nó đi, há chẳng phải sẽ tạo thành bi kịch kế tiếp? Lần này chúng ta hợp sức đã sứt đầu mẻ trán, lần tới ai sẽ đứng ra ngăn chặn nó?"

Trương Cửu Lân cười: "Tấm lòng của ngươi thật vĩ đại, ta nói câu này không hề có ý châm chọc. Nhưng ngươi vẫn chưa hiểu hết về nghề này của ta."

Hắn nói cặn kẽ, thương nhân âm phủ không phải là trực tiếp bán vật tà âm nguy hiểm đi, mà họ sẽ hóa giải vong linh trên đó trước, chỉ giữ lại một tác dụng nho nhỏ của vật tà âm, nhưng không hại được người nữa. Sau đó mới mang đi bán.

Hắn còn đưa ra mấy ví dụ, trong nước có mấy tập đoàn nổi tiếng, hay mấy ngôi sao hạng nhất đều từng mua vật tà âm của hắn. Tuy cũng có tác dụng phụ, nhưng vẫn giúp cho thành công sự nghiệp của họ.

Vật tà âm tương đương với một dụng cụ chuyển hóa phúc báo, nói cách khác, nếu giảm tuổi thọ, tăng tài vận sẽ không làm ảnh hưởng tới tổng số phúc báo. Đây chẳng qua cũng là một lựa chọn, có người muốn phát tài, thì chết sớm vài năm cũng cam tâm.

Nghe xong, tôi vẫn bán tín bán nghi: "Đoạn Tràng Huân giết người này, mà cũng có thể giúp người sao?"

Hắn tỏ ra thần bí, nói: "Nói theo cách của người trong nghề, nó còn có thể cứu người. Ta lấy nhân cách của mình ra đảm bảo, sau khi qua tay ta, nó sẽ không thể hại ai được nữa."

Tôi có vẻ bị hắn thuyết phục, nhưng vẫn chưa yên tâm hoàn toàn, nghiêm túc nói: "Nếu sau này ta nghe được ở nơi nào đó xảy ra vụ án tự sát kỳ lạ, mà có liên quan tới Đoạn Tràng Huân, thì ta sẽ cho ngươi và Lý Mặt Rỗ ngồi tù, trong tay ta có con át chủ bài để làm việc này."

Trương Cửu Lân khẽ cau mày: "Tiểu tử này đúng là không đơn giản, có điều qua quãng thời gian ngắn ngủi quen biết, ta tin ở nhân phẩm của ngươi, đồng ý!"

Con át chủ bài của tôi chính là sự mất tích bí ẩn của vợ trước Lý Mặt Rỗ - Như Tuyết, tôi tra ra được thông qua cục cảnh sát Vũ Hán. Kỳ quái là cha mẹ vợ cũ của hắn không báo án, mà chỉ mang con gái của Lý Mặt Rỗ đi, trực giác của tôi mách bảo, trong chuyện này có uẩn khúc to lớn.

Hắn và Lý Mặt Rỗ là người trong giang hồ, việc dính líu tới án mạng chẳng có gì lạ. Thậm chí tôi còn dám khẳng định Trương Cửu Lân đã từng giết người, kẻ từng giết người có khí tức rất khác người thường.

Chúng tôi tới trung tâm huấn luyện võ cảnh, cả trung tâm tọa lạc trên một ngọn đồi ở vùng ngoại ô, là một khoảng sân lớn với vài dãy phòng. Hàng năm có hàng trăm tân cảnh bị đưa tới đây, tiếp nhận huấn luyện kiểu địa ngục. Nghe nói thỉnh thoảng sẽ có tình huống đặc biệt, nửa đêm tập kích bắt giữ toàn bộ học viên, tra khảo họ để kiểm tra độ trung thành.

Cái này tôi nghĩ là bịa đặt, không có thật, nhưng võ cảnh huấn luyện đúng là vô cùng tàn khốc, tỷ lệ vượt qua chỉ có 60%. Nghĩ tới đây, tôi không khỏi cảm thấy nể trọng vị cựu huấn luyện viên trưởng Vương Nguyên Thạch.

Lúc chúng tôi tới, Vương Nguyên Thạch và cục phó đã chờ sẵn. Vương Nguyên Thạch quen thuộc nơi này còn hơn nhà mình, tự đi đóng cầu giao điện, bố trí cho chúng tôi mấy căn phòng để nghỉ ngơi lấy sức. Tôi đổ ập xuống giường, nhất thời cơn buồn ngủ dâng lên, vội vàng vỗ vỗ vào má mình để tỉnh táo lại.

Những cảnh sát khác thì hút thuốc để lấy tinh thần, trong phòng tràn ngập khói thuốc nồng nặc. Hoàng Tiểu Đào kéo tay tôi, nói: "Đám này nghiện như nghiện ma túy, ta đi ra ngoài chút đi."

Chúng tôi ra ngoài, tối nay trăng sáng, sao thưa, gió mát nhè nhẹ. Trên áo Tiểu Đào có một bãi máu lớn đã khô, là máu của tôi phun vào, tôi áy náy nói: "Lỡ làm bẩn áo cô rồi, để mai kia tôi mua

cho cô cái mới."

Hoàng Tiểu Đào cười nói: "Cái áo này của tôi rất quý, chỉ mua một cái mới chưa đủ, tôi còn muốn anh dẫn đi xem phim, dạo phố, ăn hàng..."

Tôi thuận miếng tiếp một câu: "Thuê nhà nghỉ?"

"Thuê cái đầu anh đấy!" Tiểu Đào đánh yêu tôi một cái: "Đầu óc tiểu tử nhà anh ngày càng đen tối!"

Tôi vội chối: "Không, không, trái tim tôi vẫn còn trong sáng lắm."

Vừa nói tôi vừa ngồi xuống cái bệ dùng để huấn luyện cảnh sát, Tiểu Đào cũng ngồi cạnh tôi, cả hai ngẩng đầu lặng lẽ ngắm trăng, nói vài câu bông đùa:

"Trăng hôm nay tròn quá!"

"Đúng thế, sao lại tròn vậy nhỉ?"

Tôi cảm giác gò má nàng từ từ nóng lên, chính tôi cũng có chút căng thẳng, sau vụ cái hôn trên sofa, chẳng ai nhắc lại chuyện đó, hơn nữa cũng chưa có cơ hội ở riêng với nhau.

Mặc dù Tiểu Đào tính cách vô tư thoải mái, nhưng vẫn là một cô gái chưa có kinh nghiệm yêu đương, với nụ hôn đầu sẽ rất xấu hổ, đương nhiên đó cũng là nụ hôn đầu của tôi.

Yên tĩnh một hồi, tôi bắt đầu càn rỡ, tay vòng qua vai, định ôm nàng.

Tiểu Đào đột nhiên xoay người: "Tống Dương, có lúc nào anh cảm thấy mỏi mệt không?"

"À không, chỉ vừa nhìn thấy cô, mọi mệt mỏi đều tan biến hết."

Nàng thẹn thùng cười nói: "Sao miệng lưỡi anh ngọt như kẹo thế."

Lời nói của tôi trở nên thiếu mạch lạc: "Có muốn nếm thử không?"

Vừa nói, Tiểu Đào liền sát lại gần, tôi có thể cảm giác được hơi thở của nàng đang phả vào mặt mình. Ngay đúng lúc hai đôi môi sắp chạm vào nhau thì đột nhiên phía trong sân vang lên tiếng nhạc ai oán...

Chương 311: Đề hình quan đại Tống

Hai chúng tôi giật nảy mình, nhưng khúc nhạc vừa cất lên thì đột nhiên dừng lại, hình như nó phát ra từ phía cổng chính.

Chúng tôi chạy tới, Trương Cửu Lân và Lý Mặt Rỗ đang đứng ở đó, Lý Mặt Rỗ xách một cái túi lớn, trên tay cầm một cái Huân hiện đại, khúc nhạc vừa rồi là do hắn thổi. Thì ra Lý Mặt Rỗ đi mua ít dụng cụ, Trương Cửu Lân sợ hắn không biết đường nên ra cổng đón.

Lú Mặt Rỗ cười cười: "Xin lỗi, có dọa các ngươi không, ta thử một chút xem cái huân này có thổi được hay không ý mà."

Hoàng Tiểu Đào nhướn mày mắng: "Lý Mặt Rỗ, ngươi chán sống à? Trên lầu có mấy tay súng bắn tỉa mai phục, chút nữa thì bắn chết người rồi, biết không?"

Lý Mặt Rỗ bị dọa sợ đến cứng họng, Tiểu Đào chỉ nói vậy thôi chứ đặc nhiệm còn chưa có tới.

Trương Cửu Lân mua một đống dụng cụ kỳ lạ, hắn nói lát nữa sẽ bày một trận pháp trong sân, lần này quyết không để hung thủ chạy thoát, còn dặn dò kỹ càng chúng tôi, không phải tình thế bắt buộc thì ngàn vạn lần đừng bắn lén hung thủ.

Nói xong, Trương Cửu Lân và Lý Mặt Rỗ bắt đầu chuẩn bị, họ bày một cái trận pháp khó hiểu, bốn phía đặt rất nhiều huân, sau đó ném cho tôi một cái túi, ra lệnh: "Ngươi thay cái này vào."

Tôi mở ra xem, là một bộ áo thời Tống màu tím, lập tức lắc

đầu: "Ngươi đang chơi đùa trò gì vậy, ta không phải người thích cổ trang."

Trương Cửu Lân nghiêm mặt: "Ngươi trông ta giống đang đùa sao? Ý của ta là ngươi mặc quần áo của Đề hình quan Tống Từ lên, dẫn dụ vong linh trong Đoạn Tràng Huân ra, việc này coi như là giải quyết tận gốc, sức mạnh của vật tà âm sẽ giảm đi rất nhiều."

Xấu hổ quá, ở đây có không ít cảnh sát quen mặt, nhất định sau này sẽ còn lôi chuyện này ra trêu tôi. Tôi hỏi: "Bắt buộc phải như vậy?"

Trương Cửu Lân đáp: "Đó là biện pháp ổn thỏa nhất, nếu ngươi không chịu phối hợp, sẽ không cách nào hàng phục Đoạn Tràng Huân!"

Hoàng Tiểu Đào hỏi: "Liệu có nguy hiểm đến tính mạng không?"

Trương Cửu Lân chắc như đinh đóng cột: "Nếu là người khác, ta không dám chắc. Nhưng hắn tuyệt đối sẽ không, dương khí trên người hắn không giống người thường, lại thừa kế dòng máu của Tống Từ, kèm theo một luồng chính khí lẫm liệt. Những vong linh bình thường không dám chạm vào hắn, hơn nữa hắn còn là một xử nam."

Mặt tôi đỏ bừng lên, có một cảm giác kích động muốn mắng người, Tiểu Đào che miệng cười nói: "Tống Dương, anh mau hợp tác một chút đi, tôi cũng muốn xem anh mặc cổ trang trông như thế nào."

Tôi nói: "Cấm được cười nha!"

Nói rồi tôi tìm chỗ không người thay quần áo. Cổ trang khá là rườm ra, mặc vào rất mất thời gian, nào là mũ quan, áo dài, giày vải. Quan phục triều Tống cũng tương đối đơn giản, không có

những hình thêu phân chia cấp bậc như Kỳ Lân, Mãng Xà, Tiên Hạc, mà chỉ dùng màu sắc để phân biệt. Bộ quan phục này màu tím, chức quan lớn nhất mà Tống Từ nắm giữ là Nhị Phẩm Bộ Hình Tả Thị Lang. Bộ áo này gần như chân thực, chỉ thiếu vài chi tiết nhỏ ví như trang sức túi bội ngư...

Mặc đồ xong đi ra, Hoàng Tiểu Đào nói: "Thật là đẹp trai!"

Tôi ngượng ngùng: "Đừng có trêu tôi."

Hoàng Tiểu Đào búng búng cánh chuồn trên mũ: "Cái cánh nhỏ này nghịch cũng hay đấy."

Tôi sầm mặt quát lớn: "Điêu dân to gan!"

Hoàng Tiểu Đào bật cười khanh khách: "Diễn cũng giống đấy, khi nào có dịp, hai ta diễn kịch cổ trang đi."

Trương Cửu Lân nói đùa: "Vợ ta làm ở công ty điện ảnh, nếu các ngươi muốn, ta nói giúp để nàng kiếm mấy vai quần chúng cho."

Hoàng Tiểu Đào hỏi tôi cái cánh chuồn trên mũ để làm gì, có phải dùng phân chia cấp bậc không? Dù sao thì Trương Cửu Lân vẫn còn đang phải chuẩn bị, tôi phổ cập kiến thức cho nàng một chút vậy. Nghe nói, ngày trước sau khi Triệu Khuông Dẫn lên làm hoàng đế, văn võ bá quan dưới trướng bắt đầu tranh đấu giành quyền lực, chia bè kết phái, ngay trong buổi triều mà cứ ghé tai thì thầm to nhỏ, chẳng có phép tắc gì. Triệu Khuông Dẫn rất tức giận nhưng không tiện phát tác, bèn thêm một đôi cánh chuồn trên mũ quan, chỉ cần ai nghiêng đầu là bị phát hiện, cho nên đám văn võ bá quan hết dám châu đầu ghé tai trên triều.

Hoàng Tiểu Đào nói: "Anh đúng là hiểu biết rộng."

Lát sau, đội đặc nhiệm tới, Tiểu Đào bố trí một chút, họ liền lên cái mái nhà mai phục. Trương Cửu Lân gõ ngón tay, bảo tôi

đứng giữa sân, nhìn ra cổng chính. Cổng chính rộng mở, chuẩn bị nghênh đón khách nhân, những người khác không được ló mặt.

Tôi không yên tâm, hỏi: "Ở đây nhiều người như vậy, hắn có dám tới không?"

Trương Cửu Lân giải thích: "Ta đã yểm bùa che nắng xung quanh, nó sẽ không cảm giác được khí tức của người sống."

Tôi hỏi tiếp: "Ta phải nói gì không?"

Trương Cửu Lân cười: "Tự mình phát huy, tùy cơ ứng biến!"

Vương Nguyên Thạch tắt hết đèn, mọi người yên vị ở chỗ mai phục, một mình tôi đứng giữa sân. Đứng cả nửa tiếng đồng hồ, hai chân tôi cũng sắp tan chảy, thì đột nhiên lúc này, một trận âm phong nổi lên, tôi nhất thời cảnh giác cao độ, những tay súng bắn tỉa trên mái nhà cũng lên đạn, sẵn sàng đón địch.

Tôi căng thẳng nhìn chằm chằm ra cổng, không dám thở mạnh. Thời gian từng giây từng phút trôi qua, đột nhiên cuồng phong gào thét, cát đá bay tứ tung, tôi giơ tay che mắt theo bản năng.

Lúc hạ tay xuống, bỗng phát hiện một người cổ đại trước mặt, mặc quần áo phạm nhân, người hắn đầy máu, gầy như que củi, bộ mặt dữ tợn.

Tên phạm nhân nghiến răng nghiến lợi: "Tống Từ, quả nhiên là ngươi. Cừu Nhị ta khổ cực lắm mới tìm được ngươi, hôm nay ta muốn nợ máu phải trả bằng máu!"

"Cừu Nhị?" tôi kinh ngạc, tròn Thần thiên xử án có nhắc tới tên hắn. Người này là một kẻ sát nhân hung ác nhất mà Tống Từ từng gặp, cũng là kình địch cả đời của ông.

Chẳng lẽ cái Huân kia được làm bằng chính đầu lâu của hắn?

Tôi nghiêm nghị quát: "Cừu Nhị to gan, năm đó bản quan đã trị tội ngươi, vậy mà ngươi còn bám dai như đỉa, tiếp tục gieo họa nhân gian?"

Cừu Nhị cười như điên dại: "Giờ lão tử đã là quỷ vương, ngươi có thể làm gì được ta? Mối thù ngàn năm cũng nên chấm dứt ở đây thôi, hôm nay người không chết thì ta tiêu tán!"

Dứt lời, da thịt hắn đột nhiên trở nên thối rữa, máu me be bét tấn công về phía tôi. Tôi bị dọa sợ tới lùi về sau một bước, Trương Cửu Lân vội hét lên: "Đừng cử động!"

Một ánh sáng màu xanh lam xẹt tới, là đôi song đao Trảm Quỷ của Trương ca, Cừu Nhị bị ép lui về phía sau. Trương Cửu Lân nhảy tới, túm lấy chuôi đao, đột nhiên móng tay của Cừu Nhị mọc dài, trở nên vô cùng sắc bén, giao đấu với Trương Cửu Lân.

Hai người chiến đấu kịch liệt, tôi đứng chết trân nhìn cảnh này, hắn đang đánh nhau với ma, trên đời lại có chuyện ly kỳ như vậy sao?

Tôi ngẩng đầu nhìn lên xung quanh, các tay súng bắn tỉa vẫn đang nhìn sững sờ, không ai dám nổ súng.

Hai người đánh nhau một hồi, đột nhiên thân hình Cừu Nhị thu nhỏ lại, hắn 'biến thân' thành một thiếu niên, tay cầm Đoạn Tràng Huân, đưa lên miệng thổi. Lúc này, hàng chục cái huân xung quanh trận pháp cũng kêu vang.

Một trận sóng siêu âm mạnh bạo từ trong Đoạn Tràng Huân thổi tới, khiến mọi người đứng không vững. Nhưng lần này có vẻ nó không kinh khủng như trước, hình như đã bị ràng buộc bởi trận pháp trên đất.

Thế nhưng Trương Cửu Lân đứng trong trận, lại bị chấn động tới run chân, miệng phun ra ngụm máu tươi, tôi lo lắng cho an

nguy của hắn, hô lớn: "Nổ súng!"

Trương Cửu Lân miệng đầy máu, vẫn cố hét lên: "Đừng bắn!"

Tôi nói: "Không, phải bắn!"

Trương Cửu Lân vẫn kiên định: "Không được bắn!"

Hướng mắt nhìn một cái, những đặc nhiệm mai phục trên mái nhà đều bị chấn động khiến bị choáng, không ai nổ súng. Đúng lúc này một tiếng súng khô khốc vang lên, quay đầu nhìn lại, là Vương Nguyên Thạch, nòng súng sniper còn vương khói.

Tên thiếu niên rùng mình một cái ngã ra đất, Đoạn Tràng Huân trong tay cũng rơi ra, tất cả trở nên tĩnh lặng...

Chương 312: Mầm mống thù hận

Tôi và Trương Cửu Lân cùng đi tới, hắn cắn ngón tay, nhỏ mấy giọt máu lên Đoạn Tràng Huân, tôi thì kiểm tra mạch đập của tên thiếu niên. Tên thiếu niên chưa chết, chỉ là tạm thời ngất đi, Vương Nguyên Thạch vừa rồi đã nổ súng bắn trúng vai hắn.

Đây chính là Long Bất Hối mà chúng tôi đang truy tìm, tôi liền bảo Tiểu Đào: "Mau gọi xe cứu thương!"

Lời vừa nói ra, Trương Cửu Lân chợt nắm lấy tay áo tôi: "Vừa rồi ai cho ngươi mù quáng chỉ huy?"

Tôi đáp: "Sợ ngươi xảy ra bất trắc..."

Trương Cửu Lân thở dài một tiếng, nới lỏng cánh tay, nói: "Đa tạ hảo ý của ngươi!"

Cuối cùng Đoạn Tràng Huân cũng được giải quyết, tôi trình bày với Trịnh cục phó, năn nỉ gãy lưỡi ông ta mới đồng ý để Trương Cửu Lân mang Đoạn Tràng Huân đi.

Toàn thân mệt mỏi rã rời, tôi định cởi bỏ bộ quan phục thì Tiểu Đào giữ tay lại, giơ điện thoại lên nói: "Cười cái đi!"

Hai tôi chụp một kiểu ảnh, Hoàng Tiểu Đào nói bức ảnh này sẽ cất đi trân trọng. Sau đó mở ra xem mới phát hiện, gương mặt tôi trên bức ảnh rất mờ nhạt, phía sau xuất hiện một gương mặt đàn ông trung niên, nhiều nét khá giống tôi.

Phải đến mãi mãi sau này tôi mới biết, đó chính là tổ tiên của

mình, đề hình quan Tống Từ.

Long Bất Hối được đưa tới bệnh viện cấp cứu, Trương Cửu Lân thì khăn gói trở về, tôi với Tiểu Đào tiễn hắn một đoạn. Lúc lên tàu hắn còn mời tôi có dịp rảnh rỗi thì tới Vũ Hán chơi.

Tôi rất muốn hẹn hò một chuyến đi đâu đó với Tiểu Đào, nhưng đáng tiếc thực tế không cho phép, có mấy chuyện cần giải quyết, như dự lễ truy điệu của những cảnh sát hi sinh, rồi là báo cáo kết án.

Trong báo cáo không nhắc tới Trương Cửu Lân, bởi những chuyện này nằm ngoài sức tưởng tượng của người thường, tôi phải tận lực khoa học hóa vấn đề.

Ba ngày sau, Tiểu Đào nói với tôi Long Bất Hối đã tỉnh, nhưng cơ thể vẫn còn rất yếu, việc lấy khẩu cung chỉ có thể tiến hành trong bệnh viện.

Hai chúng tôi lái xe tới bệnh viện, chỉ thấy Long Bất Hối nằm trên giường, ngơ ngẩn nhìn lên trần nhà. Hoàng Tiểu Đào ra hiệu cho mấy cảnh sát canh gác, bọn họ liền đi ra ngoài đóng cửa, tôi với Tiểu Đào kéo cái ghế lại ngồi bên giường Long Bất Hối.

Tôi nói: "Nói đi, từ đâu ngươi có được Đoạn Tràng Huân, vì sao lại muốn giết cảnh sát?"

Long Bất Hối im lặng mấy giây mới mở miệng: "Ta sẽ có kết cục như anh trai mình sao?"

Tôi đáp: "Không biết, ngươi giết nhiều người như vậy, có lẽ là tử hình."

Long Bất Hối cười lạnh một tiếng: "Ai chứng minh được ta giết người? Ta chẳng qua chỉ là thôi mấy khúc nhạc, sau đó có người tự sát, ai chứng minh là họ liên quan tới ta?"

Tôi thầm nghĩ, đúng là tự cho mình thông minh, thực ra mấy ngày nay ngành tư pháp cùng cơ quan công an đã nghiên cứu kỹ lưỡng xem sẽ khởi tố hắn tội gì. Cuối cùng đi đến thống nhất, sẽ khởi tố hắn tội mưu sát, Đoạn Tràng Huân chỉ là một món công cụ, không khác gì dao hay súng, Long Bất Hối là kẻ chủ mưu, hắn phải chịu trách nhiệm trước pháp luật.

Tôi nói: "Sự linh động của luật pháp lớn hơn ngươi tưởng đấy, nếu ngươi muốn lách luật, cứ cho là ngươi nghĩ thổi nhạc cụ không tính là giết người, ta sẽ mang Đoạn Tràng Huân tới thổi trước mặt ngươi."

Long Bất Hối liền kích động, điều này cho thấy hắn vẫn sợ chết. Long Bất Hối giãy dụa kịch liệt, suýt nữa thì giật tung cả giá truyền nước, tôi với Tiểu Đào rất vất vả mới giữ hắn lại được. Hắn nói: "Ngươi là cảnh sát, sao có thể làm chuyện như vậy?"

Tôi nói: "Xin lỗi, ta không phải cảnh sát, chỉ là một tên cố vấn quèn."

Mặt hắn tức thì hòa hoãn lại: "Vậy ngươi hỏi lại đi."

Tôi nói: "Ta chỉ muốn hiểu ngươi hơn, một thiếu niên tiền đồ sán lạn, sao lại trở thành một kẻ cuồng sát nhân?"

Long Bất Hối cười lạnh: "Tiền đồ sán lạn? Từ lúc các ngươi hãm hại anh trai ta, thì cuộc đời của ta đã bị hủy."

Rốt cuộc hắn cũng chịu gỡ bỏ phòng tuyến tâm lý, bắt đầu kể về những gì mình phải trải qua. Năm 8 tuổi, người anh trai cùng nhau nương tựa bị bắt vào tù, từ đó về sau hắn mang tiếng xấu là thân nhân tội phạm, đi đâu cũng bị kỳ thị, xa lánh. Tất cả mọi người, bất kể là bạn học hay giáo viên cũng đều vô tình hoặc cố ý vạch rõ ranh giới với hắn.

Chỉ là kỳ thị không thôi cũng chẳng đáng nói, nhưng cuộc sống

của hắn tới đâu cũng bị chặn, lên lớp, đi làm so với người khác khó khăn gấp vạn lần.

Rõ ràng hắn dùng năng lực thi đỗ vào trường điểm, nhưng ban giám hiệu xét hồ sơ thấy hắn có anh trai đi tù, liền từ chối. Hắn chỉ có thể đi học ở ngôi trường kém cỏi nhất, sau này đi tìm việc, chẳng nơi nào nhận, cũng chỉ có thể làm công việc hạ cấp nhất.

Từ nhỏ hắn đã thua kém người ta một tầng, lại chẳng thể nào rửa sạch tiếng xấu trên người, nhưng hắn lại rất yêu thương anh trai, rất ngưỡng mộ anh mình cho nên không hề oán hận.

Hắn cho rằng tất cả đều do đám cảnh sát kia hãm hại anh mình, vì ghen tị với tài năng của anh nên mới thông đồng đẩy hắn vào tù, gián tiếp hủy hoại cuộc đời của mình.

Từ đó trở đi, hắn liền nuôi tâm báo thù, luôn chú ý đến đời sống của mấy cảnh sát này, thấy bọn họ lập công, thăng chức thì vô cùng oán hận. Nhưng một dân đen nhỏ bé như hắn, làm sao mới trả thù được đám cảnh sát này đây?

Cho tới sau này, bỗng có một người thần bí đến tìm hắn, giao cho hắn một món đồ. Người thần bí nói với hắn, anh trai hắn đã chết trong tù, nhóm cảnh sát kia sợ anh trai hắn ra ngoài nói rõ chân tướng nên đã lập mưu hãm hại, lời nói này khiến hắn càng trở nên giận dữ.

Người thần bí nói rằng cái Huân này có thể giúp hắn báo thù, chỉ cần thổi lên một khúc nhạc, sẽ khiến những cảnh sát kia gặp báo ứng.

Kẻ bất lực sẽ luôn tin vào chuyện hão huyền, cho nên hắn chấp nhận sự thật này, bắt đầu báo thù từ khi bản án của anh trai hết hiệu lực. Với việc giết càng nhiều người, lửa hận trong tâm càng thiêu đốt dữ dội, Đoạn Tràng Huân quay lại cắn trả khiến cơ thể hắn ngày càng suy kiệt, phải dùng thuốc để miễn cưỡng chống

đỡ.

Long Bất Hối càng sử dụng Đoạn Tràng Huân thì càng cảm nhận được giọng nói của anh trai mình trong đó, cảm giác này khiến hắn vô cùng thỏa mãn. Chỉ tiếc là hắn đã thất bại gang tấc trong tay chúng tôi.

Chờ hắn nói hết, Tiểu Đào thở dài: "Thực ra chẳng có âm mưu gì ở đây cả, năm đó anh trai ngươi nhất thời xung động giết người, chẳng có ai hãm hại, cũng chẳng có ai muốn đẩy hắn vào chỗ chết."

Long Bất Hối kích động: "Ngươi nói láo, rõ ràng cảnh sát các ngươi hại chết anh ấy, anh trai ta ưu tú như vậy, bắn chết kẻ xấu thì có gì là sai?"

Hoàng Tiểu Đào còn muốn nói thêm, tôi ngăn nàng lại, lắc đầu: "Thôi!"

Sau khi ra ngoài, Tiểu Đào nói: "Động cơ giết người của hắn hoàn toàn là bị người khác kích động."

Tôi đáp: "Nhưng hắn nguyện ý tin tưởng. Có lửa thì mới có khói, từ nhỏ Long Bất Hối hứng chịu đủ sự kỳ thị, nội tâm không thể nào không bị méo mó. Nói cho cùng, hắn chỉ là kết quả của liên tiếp những nỗi hận thù."

Năm đó tên cầm đầu tổ chức buôn người trả thù, giết chết cô gái mà Long Bang Quốc yêu, Long Bang Quốc bị thù hận che mắt, bắn chết hắn. Long Bang Quốc vào tù lại khiến Long Bất Hối cả đời lận đận, sau đó thì những cảnh sát này chết. Nếu thân nhân của những cảnh sát này nuôi lòng thù hận, có lẽ sẽ xảy ra những bi kịch mới...

Tất cả những thứ này giống như hiệu ứng domino, chúng ta không thể biết khổ nguồn của nó, chỉ tới khi nó biến thành một

cơn lốc thì đã quá muộn, có lẽ trong thời điểm nào đó, chính bản thân tôi cũng đã tự tay gieo xuống một mầm mống thù hận.

Chỉ là thân nằm trong vòng xoáy đó, chẳng ai tỉnh táo để nhận ra. Vận mệnh trêu đùa con người, mà lựa chọn con đường chống lại tội phạm này không khác nào đứng trên đỉnh của ngọn núi thù hận, chẳng biết lúc nào sẽ tan xương nát thịt, vạn kiếp bất phục.

Nhưng điều duy nhất có thể chống đỡ đằng sau những nguy hiểm này chỉ có một câu nói: Rửa oan cấm bạo, bất oán bất hối!

Một tháng sau, phiên tòa tối cao Cộng Hòa Nhân Dân Trung Hoa tiến hành xét xử.

Nghi phạm Long Bất Hối cố ý mưu sát, giết cảnh sát, làm đe dọa an ninh xã hội, chứng cứ xác thực, theo luật tuyên án tử hình!

Bác bỏ khiếu nại, trực tiếp thi hành.

Chương 313: Vương Đại Lý gây dựng sự nghiệp

Vụ án Đoạn Tràng Huân kết thúc, tôi giữ lời hứa tới nhà Băng Tâm chơi.

Tôn Lão Hổ đã từ trên tỉnh trở về, lần này trông ông ta rất mệt mỏi, chuyến đi để nghiên cứu đối sách chống lại tổ chức thần bí kia. Tôi cả ngày ngồi chơi game với Băng Tâm, cũng chẳng nói với ông ta câu nào.

Cơm nước xong, Tôn Lão Hổ gọi tôi lên sân thượng, trông có vẻ nghiêm túc, nói: "Đại chất tử à!"

Tôi nghĩ là ông ta muốn nói với tôi tin tức gì quan trọng, định mở miệng thì ông ta nói tiếp: "Dạo này thấy quan hệ giữa ngươi với con gái ta rất tốt. Thực ra mà nói, giao nó cho ngươi ta rất yên tâm. Tuy nhiên có đôi lời trưởng bối ta phải dặn dò ngươi. Ta không phải loại gia trưởng bảo thủ phong kiến, biết rằng con gái lớn sẽ không ở cùng cha nữa, nhưng là con trai, ngươi nhất định phải có ý thức tự bảo vệ, chỉ cần phá thai một lần, cơ thể sẽ bị ảnh hưởng cả đời."

Tôi suýt chút nữa thì hộc máu, nghiêm túc nửa ngày hóa ra là ông ta nói chuyện này, tôi giải thích rõ ràng: "Tôn thúc thúc, tôi với Băng Tâm chỉ là bạn rất thân mà thôi, không có phát triển tới mức đó, hơn nữa..."

Nghĩ lại, quan hệ của tôi với Tiểu Đào thuộc về riêng tư cá nhân, không cần thiết phải nói ra. Tôn Lão Hổ đầy kinh ngạc nói: "Ta hiểu lầm ư? Có điều ta thấy hai đứa vô tư như vậy, nếu sau này chung sống thì trong lòng cũng rất yên tâm. Thân làm cha chỉ

sợ con gái mình bị tiểu tử nào đó lừa tình bỏ rơi. Ngày nào trên TV cũng đưa tin mấy tên sở khanh lừa gái rồi bỏ rơi, ta nghĩ nếu chuyện này mà xảy ra trong nhà ta, ta sẽ phát điên mất."

Tôi xấu hổ, vội lảng qua chuyện khác, hỏi chính sự. Nhưng vừa hỏi tới thì Tôn Lão Hổ cứ cười ha hả, lảng tránh câu trả lời, nói gì thì nói, chuyện này có lẽ liên quan tới bí mật quốc gia, tôi cũng không gặng hỏi thêm.

Quãng thời gian này chỉ có Vương Đại Lý là nhiều biến chuyển nhất, hắn đã lấy được bằng lái, bắt đầu lái con merc cảnh sát cấp cho mà quyền sở hữu thuộc về tôi, nhưng quyền sử dụng thuộc về hắn.

Ngày đầu ra ngoài thử xe, hắn mặc một bộ âu phục, tôi liền chọc: "Bất tri bất giác liền biến thành loại người mà mình ghét nhất. Giờ mà gọi ngươi là phú nhị đại cũng đầy người tin."

Vương Đại Lý la lên: "Sao lại lấy cái danh phú nhị đại ra để làm nhục ta? Hai chúng ta phải tay trắng dựng lên sự nghiệp của phú đệ nhất!"

Tôi nói: "À phải, việc gây dựng sự nghiệp của ngươi tới đâu rồi?"

Vương Đại Lý xua tay: "Để sau hãy nói. Ta vừa mới học lái xe, còn chưa thuần thục lắm, ngươi đừng nói chuyện kẻo ta phân tâm."

Hai chúng tôi dạo quanh mấy con phố gần trường một vòng, tới trưa Đại Lý tìm quán ăn mời tôi ăn cơm, gọi một bàn toàn thức ăn ngon. Vô cớ mà đối đãi ân cần thì không phải lừa đảo cũng là đạo tặc, tôi nói thẳng: "Tiểu tử ngươi có phải định nhờ vả ta cái gì?"

Vương Đại Lý chắp hai tay nói: "Đúng là chuyện gì cũng không

qua mắt được ngươi. Việc này...Dương tử...nói thế nào được nhỉ..."

Tôi ngắt lời hắn: "Đừng có dông dài, nói thẳng!"

Vương Đại Lý ngượng ngùng nói: "Bây giờ ta cần một khoản vốn để start up, ngươi có thể cho ta mượn được không?"

Vòng vo nửa ngày thì ra là chuyện này, tôi hỏi: "Bao nhiêu?"

Vương Đại Lý đáp: "Càng nhiều càng tốt."

Trong tài khoản của tôi có hơn 1 triệu, đối với phú nhị đại mà nói có khi còn chả coi là tiền, nhưng đối với tôi nó là toàn bộ vốn liếng. Có điều chẳng nghĩ ngợi gì, tôi nói: "Một triệu có đủ không?"

Vương Đại Lý hớn hở la lên: "Đủ đủ, dư dả!"

Tôi liền bấm điện thoại chuyển khoản, Vương Đại Lý thề non hẹn biển rằng nhất định sẽ trả cho tôi, tôi cũng biết gây dựng sự nghiệp rất vất vả, cũng không muốn tạo áp lực cho hắn, liền đáp: "Không cần trả, cô như ta góp cổ phần. Bất kể sự nghiệp của ngươi thành công hay thất bại, ta đều chiếm một triệu cổ phần, thế nào?"

Vương Đại Lý ra sức gật đầu: "Được, nhất định ta sẽ không làm ngươi thất vọng."

Tôi nhắc nhở thêm: "Có điều phải nói trước, đừng được voi đòi tiên, khoản tiền 1 triệu này nói nhiều không nhiều, nói ít không ít, ngươi mà bảo ta đưa thêm 1 triệu nữa là không có đâu đấy nhé."

Vương Đại Lý vỗ ngực: "Không thành vấn đề. Ta đảm bảo mỗi một đồng đều tiêu trên lưỡi đao!"

Kết quả vừa dứt lời, hắn quay đầu kêu nhân viên đưa tới hai phần đồ ăn đắt nhất, tôi suýt thì hộc máu.

Vương Đại Lý tiếp tục trên trời dưới biển nói về công cuộc gầy dựng sự nghiệp của hắn. Cụ thể là buôn bán cái gì thì hắn không

nói với tôi, tôi cũng chẳng quan tâm lắm, dù kết quả xấu nhất là thất bại, thì tôi vẫn có thể đàng hoàng xin việc làm.

Chớp mắt đã đến tháng 5, sinh viên trong trường đã khoác lên mình những bộ áo thun mát mẻ, chỉ còn một tháng cuối cùng là chúng tôi tốt nghiệp.

Lâu lắm rồi cả phòng mới có dịp ngồi cùng nhau, ra chợ mua khoai tây, rau xanh, thịt hầm về uống bia, tha hồ mơ tưởng tương lai. Uống say sưa thì bắt đầu ôm nhau khóc lóc thảm thiết, thương tiếc cho tuổi thanh xuân đã trôi qua.

Lớp chúng tôi thì ba ngày liên hoan một bữa nhỏ, năm ngày liên hoan bữa lớn, kết quả vui qua hóa buồn, lão đại trong phòng tôi có lần uống nhiều quá, xuất huyết dạ dày phải nằm viện.

Có điều chỉ vài ngày sau lão đại đã bình phục, chúng tôi mượn cớ chúc mừng, lại chạy ra quán món cay tứ xuyên nhậu nhẹt. Uống một hồi hai giờ đồng hồ, lão đại với lão nhị say khướt, Vương Đại Lý cũng hơi lơ mơ, chúng tôi dìu nhau về phòng ký túc.

Trời đã tối, trong sân trường có mấy nữ sinh mặc váy ngắn vừa đi vừa cười đùa, Vương Đại Lý ra vẻ trải đời, nói: "Tuổi trẻ thật tốt, trông những nữ sinh hồn nhiên yêu đời này, ta không khỏi nhớ lại lúc ta còn trẻ, cũng đi trên đường giống như vậy, mắt lao láo ngắm nhìn nữ sinh."

Tôi mắng: "Vài ba chén rượu vào là lại nói nhảm. Mau về uống giấm cho tỉnh đi!"

Vương Đại Lý giải thích: "Rượu không say người, người tự say mà. Ai da, Dương tử, ngươi nói xem có phải ta đã quá thất sách không? Cứ đi tranh nhau sứt đầu mẻ trán trong cái mỏ tài nguyên nữ sinh cùng khóa nghèo nàn, sao không tới mấy mỏ giàu có hơn tìm cơ hội chứ. Dù gì cũng là tiền bối đi trước, hẳn rất có hào quang với những nữ sinh khóa dưới, hối hận quá, hối hận quá!"

Tôi cười: "Giờ vẫn còn kịp mà, ngươi đi thử cơ hội xem sao."

Vương Đại Lý xua tay lia lịa: "Hôm nay không được, để hôm khác đi."

Tôi nói: "Đồ nhát chết, ta cá 10 tệ ngươi không dám tới bắt chuyện với mấy nữ sinh lạ mặt này."

Vương Đại Lý lập tức trúng kế khích tướng: "Ai nói ta không dám?"

"Vậy thì lên đi."

"Lên thì lên."

Vương Đại Lý lấy hết can đảm bước về phía mấy nữ sinh kia, được nửa đường lại quay về: "Thôi, trong lòng ta chỉ có một mình Băng Tâm muội muội.".

Tôi khinh thường: "Đồ nhát chết!"

Vương Đại Lý vụng chèo khéo trống: "Duyên phận là chuyện chỉ có thể gặp mà không thể cầu, mục tiêu bảy thước dễ trúng, khó cầu mục tiêu sát bên. Nói không chừng đang lơ đãng thì có học muội tìm tới cửa cũng nên."

Tôi giễu cợt nói: "Vậy ngươi đừng tìm bạn gái nữa, mua nải chuối về mà thắp hương."

Chúng tôi đỡ lão nhị với lão đại về phòng trọ, chỉ thấy dưới lầu có một nữ sinh mặc váy màu vàng nhạt, tóc thắt bím, dáo dác ngó vào trong ký túc, giống như đang chờ ai đó. Tôi nói đùa: "Ngươi nói đúng thật, có nữ sinh tới tìm kìa."

Vương Đại Lý thở dài: "Ta cũng không phải là người quan trọng trong trường, nhất định là tìm ngươi."

Vừa dứt lời, nữ sinh quay mặt lại lễ phép hỏi: "Xin hỏi ai là là

Tống Dương học trưởng?"

Tôi giật mình, cái miệng Vương Đại Lý chưa đánh răng à, đúng là tìm tôi thật.

Chương 314: Trò chơi bốn góc

Vương Đại Lý ném cho tôi một ánh nhìn của cẩu độc thân, nói: "Hắn là Tống Dương."

Nữ sinh hành lễ một cái, tự giới thiệu: "Em là sinh viên năm ba khoa IT, Lạc Ưu Ưu, ngưỡng mộ đại danh học trưởng đã lâu, hân hạnh, hân hạnh!"

Lạc Ưu Ưu là một cô bé dễ thương kiểu Loli, trên mặt có nét u sầu, tôi đoán đến 70% là có việc cần nhờ vả tôi, liền nói: "Có chuyện gì không?"

Lạc Ưu Ưu vuốt vuốt bím tóc, nói: "Tống Dương học trưởng, em có một người bạn bị trúng tà, anh có thể giúp hắn một chút được không?"

Tôi cười khổ một hồi: "Xin lỗi, tôi không phải làm nghề thầy cúng, cô đi tìm đạo sĩ thì hơn."

Lạc Ưu Ưu ấp úng nói: "Học trưởng hiểu lầm rồi, em biết anh đã phá qua không ít vụ án, là một thần thám nổi danh. Sự việc là thế này, bạn em tối qua có chơi một trò chơi, sau đó thì như bị ma nhập, cứ nói mình là một nữ sinh bị chết oan."

Trừ tà không phải sở trường của tôi, có tâng bốc mấy cũng vô dụng, tôi nhàn nhạt đáp: "Chuyện này ta không quản nổi, đi tìm cao nhân khác đi."

Dứt lời, tôi đỡ lão nhị đi về phòng, Vương Đại Lý nhỏ giọng nói: "Dương tử, sao ngươi lại nhẫn tâm như vậy, học muội dễ thương thế mà nỡ từ chối?"

Tôi lườm hắn: "Vậy ngươi đi đi."

Chúng tôi tới cầu thang, chậm rãi bước lên, Lạc Ưu Ưu vừa khóc vừa chạy theo, nức nở: "Tống Dương học trưởng, cầu xin anh, ngoài anh ra không ai giúp được hắn."

Tôi vốn không muốn quan tâm tới, nào ngờ Vương Đại Lý nhanh nhảu đáp: "Hắn đồng ý rồi, đi xuống trước đi."

Lạc Ưu Ưu kích động mỉm cười: "Cảm ơn học trưởng."

Tôi trừng mắt với Đại Lý, dùng khẩu hình miệng chửi một câu tục tĩu, hắn gãi đầu nói: "Coi như giúp huynh đệ một chuyến đi, ngươi cứ nhận lời, lát nữa để ta phát huy, được chứ?"

Tôi bất lực nói: "Tối nay ta có hẹn với Lão Yêu leo rank rồi."

Vương Đại Lý nói: "Cho hắn leo cây một lần thì có sao, cùng lắm ngươi đền bù cho hắn một bức ảnh khỏa thân là được chứ gì."

Tôi thở dài một tiếng, vào phòng sắp xếp ổn thỏa cho lão đại và lão nhị, Vương Đại Lý còn bỏ mấy viên kẹo cao su vào mồm nhai cho bớt mùi rượu, vừa đi xuống vừa sửa sang quần áo, hỏi tôi: "Ngươi nhìn xem mặt ta có số đào hoa không?"

Tôi thuận miệng nói: "Có đào hoa hay không thì ta không biết, nhưng ta thấy có sợi lông mũi thò ra ngoài."

Vương Đại Lý hốt hoảng: "Thật sao? Để ta lên phòng nhổ bỏ."

Tôi kéo tay áo hắn lại: "Đùa ngươi thôi, chớ tưởng thật."

Lần này là do Đại Lý tự chọn, xuống lầu tôi không nói gì, để mặc hắn tự biên tự diễn. Vương Đại Lý nghiêm trang nói: "Lạc muội, có thể nói tường tận chuyện xảy ra thế nào không?"

Lạc Ưu Ưu hỏi ngược một câu: "Học trưởng đã từng nghe tới trò chơi bốn góc chưa?"

Trò chơi bốn góc là một trò chơi linh dị, bốn người đứng ở bốn góc căn phòng hình chữ nhật, mặt úp vào tường, tuyệt đối không được quay đầu lại. Sau khi trò chơi bắt đầu, một người sẽ di chuyển ngược chiều kim đồng hồ, tới vỗ nhẹ vào vai người thứ hai. Bốn người sẽ lần lượt thực hiện hành động này. Nghe nói trong khi trò chơi diễn ra, sẽ xuất hiện 'người thứ 5' vỗ vào vai người khác. Cái này có nghĩa là triệu hồi một thứ không thuộc về thế giới này lên.

Lạc Ưu Ưu nói bọn họ hai nam hai nữ tối qua rủ nhau chơi trò này. Mặc dù không khí vô cùng kinh dị nhưng cũng chưa thấy xuất hiện cánh tay thứ năm. Kết quả lúc trò chơi gần kết thúc thì một nam sinh kêu lên một tiếng, ngã ra đất. Mọi người vội vàng bật đèn, ấn vào huyệt nhân trung đánh thức hắn. Tỉnh dậy, ánh mắt nam sinh trở nên âm nhu lạ thường, rất xa lạ, hơn nữa còn làm điệu bộ vén tóc của con gái, nói: "Ta chết thê thảm quá, ta chết thê thảm quá..."

Mọi người lúc đó đều bị dọa cho sợ hãi, nhưng nam sinh kia không giống đang nói đùa. Hôm nay hắn không lên lớp, nghe bạn cùng phòng hắn nói vẫn không có chuyển biến tốt, lúc khóc lúc cười khiến đám bạn cùng phòng sợ hãi mà bỏ ra ngoài. Không ai dám nói chuyện này với giáo viên, sợ bị kỷ luật, nghĩ đi nghĩ lại chẳng còn cách nào khác, liền tìm tới phòng tôi.

Tôi không nhịn được, hỏi: "Sao lại phải chơi cái trò linh dị này?".

Lạc Ưu Ưu cúi đầu nói: "Thỉnh vong!"

Tôi hỏi: "Thỉnh vong làm gì?"

Lạc Ưu Ưu đáp: "Học trưởng có biết Hạ Mạt học tỷ không?"

Nghe tới cái tên này, tôi ngớ người, thì ra lúc còn sống Hạ Mạt là một học bá, bọn họ sắp phải thi Lục cấp, nhưng bốn người đều

học kém tiếng Anh, nghe bạn lớp khác nói lần trước thi tứ cấp, có người dùng trò 'bút tiên' thỉnh vong Hạ Mạt về làm bài thay, kết quả đã thành công. Cho nên họ liều đột phá, cuối cùng lại thành ra thế này.

Nghe xong tôi cười khổ: "Các người cũng lắm trò nhỉ, dám thỉnh vong lên làm bài giúp, chưa tính tới đúng hay sai, nhỡ thỉnh phải ác ma thì làm thế nào?"

Lạc Ưu Ưu cúi đầu, hối lỗi nói: "Em biết em sai rồi, em không nên dùng cách đầu cơ trục lợi này."

Nói đi nói lại thì vong linh Hạ Mạt năm ngoái đã được tôi siêu độ, không biết tên bạn học kia làm thế nào mà thành công, có lẽ chỉ là một loại ảo tưởng tinh thần mà thôi.

Chúng tôi tới ký túc nam của họ, tới gần một căn phòng, chỉ nghe thấy tiếng nữ sinh đang nói chói tai: "Nói đùa gì thế, nếu như Lạc Ưu Ưu có thể mời học trưởng Tống Dương tới đây, họ tên Lý Mỹ Tĩnh của ta sẽ viết ngược lại."

Chúng tôi tới cửa, trông thấy một nam một nữ đang nói chuyện, nghe tiếng bước chân, nữ sinh quay đầu lại, mắt trợn tròn mắt: "Tống...Tống Dương..oa, đúng là Tống Dương học trưởng!"

Vương Đại Lý dùng khuỷu tay huých huých tôi: "Dương tử, đại danh của ngươi cũng vang dội đấy."

Tôi oán trách: "Là do ai ra ngoài truyền loạn?"

Lạc Ưu Ưu giới thiệu một chút, nữ sinh kia tên là Lý Mỹ Tĩnh, nam sinh tên Trương Thành, người xảy ra chuyện tên Đinh Húc, đang nằm trên giường ngủ, cả ngày dày vò giờ mới được nghỉ ngơi.

Lý Mỹ Tĩnh kích động không thôi, kéo ghế, rót nước, còn bảo Trương Thành đưa bao Nhuyễn Trung Hoa ra, tôi giơ tay từ chối.

Lý Mỹ Tĩnh hỏi như súng tiểu liên: "Tống Dương học trưởng, trong trường nói anh gia thế thâm sâu, tổ tiên mấy đời đều làm ngỗ tác, có phải thật không? Sau này ra trường chắc sẽ làm cảnh sát nhỉ? Có thể hỏi anh một vấn đề riêng, anh có bạn gái chưa?"

Trương Thành ngồi cạnh có vẻ khó chịu, nhìn hai người có thể đoán là một đôi tình nhân.

Tôi sắp bị phiền muốn chết, Lạc Ưu Ưu kéo tay áo cô ta, nhắc nhở giữ ý tứ chút nhưng tốc độ nói của Lý Mỹ Tĩnh quá nhanh, chẳng ai chen vào được. Vất vả lắm mới có cơ hội, tôi vội nói: "Lý muội, chúng ta nói chuyện chính trước, lát nữa hỏi tiếp, được không?"

Lý Mỹ Tĩnh lè lưỡi: "Được rồi, không quấy rầy học trưởng nữa...em có thể hỏi nốt một vấn đề không?"

Trương Thành không nhịn được, nói: "Mỹ Tĩnh, em đừng làm phiền người ta nữa."

Lý Mỹ Tĩnh dửng dưng hừ một tiếng: "Em chỉ hỏi vài vấn đề thôi mà, học trưởng có nói em phiền đâu, có anh nhiều chuyện ấy. Đúng không học trưởng?"

Tôi ngửa mặt lên trời thở dài, cô gái này cũng là một cực phẩm.

Chương 315: Ma nhập

Đang nói chuyện, đột nhiên trên giường cất lên một giọng nói u oán: "Đừng có tới, đừng có tới, đừng ăn xác ta, cút ngay, lũ dòi bọ đáng ghét."

Mặc dù trong phòng có sáu người, nhưng đột nhiên nghe giọng nói như vậy ai cũng giật mình. Tôi đã từng nghe rất nhiều lời nói dối, trong lời nói này lộ ra vẻ bi thương và tuyệt vọng, nhưng xuất ra rất tự nhiên, hoàn toàn không giống diễn xuất.

Trương Thành đập vào giường, nói: "Đinh Húc, sao ngươi lại phát điên rồi? Dậy mau, xem chúng ta mời ai tới nè."

Nam sinh trên giường ngồi dậy, hắn là một người có gương mặt thô kệch, người hơi mập, nhưng ánh mắt và động tác lại yểu điệu như con gái, rất mất tự nhiên. Tầm mắt của hắn hướng vào tôi, đột nhiên che mắt là ầm lên: "Cút ra ngoài, cút ra ngoài, khí trên người của ngươi nóng quá!"

Lạc Ưu Ưu nhỏ giọng: "Học trưởng đừng ngạc nhiên, hắn đối với ai cũng không khách khí như vậy, hồi chiều còn đuổi cả quản lý ký túc cơ..."

Tôi gật đầu: "Mọi người có thể tránh mặt một chút không? Ta muốn hỏi riêng hắn mấy vấn đề."

Mọi người cùng nhìn nhau, Đại Lý hỏi: "Cả ta sao?"

Tôi đáp: "Phải."

Bốn người rời đi, cửa phòng đóng lại. Đinh Húc rúc vào chăn, run lẩy bẩy thu mình vào một góc, ánh mắt lấm lét nhìn tôi.

Xét trên khía cạnh lí trí, tôi cũng không tin chuyện ma nhập này, thực ra bị ma nhập thông thường là một ám thị cực mạnh trong lòng, không tự chủ được mà đóng vai một người khác. Năm xưa ông tôi xông xáo khắp nơi, ở vùng Đông Bắc có gặp một cô gái nông thôn bị Hồ tiên nhập vào, người nhà mời đủ các loại phù thủy tới đều không hóa giải được. Lúc đó ông tôi hợp tác phá án với cảnh sát, người dân thấy trên người ông tỏ ra một luồng hoàng khí, liền mời ông về.

Ông tôi xem xét căn phòng một chút, đột nhiên dúi cái đèn dầu vào đống củi dùng để đốt bếp. Cô gái lập tức từ trên giường bật dậy dập lửa, bởi vì dưới đống củi cô ta cất tiền để dành. Nhân cơ hội, ông tôi khuyên bảo vài câu, bệnh của cô ấy liền thuyên giảm.

Nguyên lý ở đây là gì? Đó là nếu cô ta là hồ tiên, sẽ không biết được tiền dành dụm để ở đâu, điều này chứng minh thực ra cô ta vốn không bị ma nhập. Chẳng qua là quan hệ với bố mẹ chồng không được tốt, oán khí tích tụ lâu dài, mới mượn việc hồ tiên nhập để phát tiết.

Tôi quyết định học theo thủ pháp của ông nội, gậy ông đập lưng ông. Nếu hắn nói hắn là một cô gái đã chết nào đó, tôi sẽ truy hỏi theo chuyện này, buộc hắn lộ ra sơ hở, sau đó ý thức sẽ tan vỡ.

Tôi nhìn thẳng vào mắt Đinh Húc, nói: "Ngươi tên là gì?"

Hắn hét lên: "Ngươi cút ra ngoài! Ta không muốn nói chuyện với ngươi."

Tôi chẳng nao núng, nói: "Nếu ngươi không hợp tác, ta sẽ ở đây cả đêm."

Đinh Húc cắn môi dưới, đưa tay vén tóc mai mặc dù tóc hắn rất ngắn, u oán nói: "Ta tên là Thu Vãn Hà, năm nay 24 tuổi, là ...là một nhân viên phục vụ khách sạn."

Tôi hỏi tiếp: "Ngươi chết như thế nào?"

Hắn cúi đầu trả lời: "Bị người ta hại chết."

Tôi hỏi: "Năm nào? Ai làm?"

Đinh Húc đột nhiên bịt chặt lỗ tai hét ầm lên: "Đừng ép ta nhớ lại chuyện đó, cầu xin ngươi!"

Tôi hòa hoãn: "Ngươi có muốn được minh oan không? Ta có thể giúp ngươi."

"Ta..." Đinh Húc run run, do dự một lúc thì ánh mắt trở nên kiên định: "Ta không cần minh oan, chỉ muốn sớm được đầu thai. Mặc dù hắn hại chết ta, nhưng ta vẫn còn thương hắn."

Tôi nói: "Ta có thể giúp ngươi đi đầu thai, nhưng phải hợp tác, nói cho ta biết ai hại chết ngươi?"

Đinh Húc trả lời: "Bá đạo ca ca."

Nói ra câu này, hai má hắn đỏ ửng, cứ như một thiếu nữ đang thẹn thùng, tôi nhìn mà nổi da gà. Cố tỏ ra không có việc gì, tôi hỏi: "Tên thật của hắn là gì?"

"Ta không biết, giám đốc Từ bảo ta tới làm người tình của hắn. Bá đạo ca ca vừa đẹp trai vừa có tiền, ta không tự chủ được đem lòng yêu hắn. Hắn nói muốn cưới ta, cả đời sẽ đối tốt với ta. Sau đó hắn biết ta là gián điệp liền thẳng tay giết ta, ta chết rất thê thảm."

Vừa nói, Đinh Húc lại ôm mặt, khóc nấc lên.

Gò má tôi giật giật liên hồi, hắn kể cứ như kịch bản truyện vậy, có thể được nhuận bút không chừng. Hắng giọng một tiếng, tôi hỏi tiếp: "Ngươi chết năm nào?"

Hắn không cần suy nghĩ, đáp: "Nằm đồng nhân dân tệ gia nhập

SDR, hôm ấy bá đạo ca ca rất hứng khởi, mở một chai Lafite ăn mừng. Chúng ta uống say rồi bắt đầu quan hệ trong phòng làm việc." vừa nói, hai má hắn lại đỏ hồng lên, từ từ đưa tay duỗi duỗi xuống phía dưới, như đang tưởng nhớ lại hương vị xuân tình.

Tôi nhớ sự kiện đó năm 2015, gia nhập SDR có nghĩa là nhân dân tệ được thế giới chấp nhận lưu thông, có ý nghĩa vô cùng quan trọng đối với giới kinh doanh. Còn với người bình thường, nó chẳng quan trọng bằng việc năm đó Trung Quốc ứng cử thành công đăng cai thế vận hội mùa đông 2022.

Tôi cắt lời hắn: "Đó là năm 2015, lúc chết ngươi mặc quần áo gì?"

Hắn đáp: "Áo len Chanel mỏng màu hồng, quần jeans Reeves màu trắng, và giày thể thao Gucci, đeo cái túi Givenchy hắn tặng, đầu cài một cái nơ con bướm."

Hắn nói liền một hơi, không giống như đang nói láo, nhưng tôi bắt được một điểm mâu thuẫn: "Quần áo này, là đồ thời trang mùa xuân đúng không?"

Hắn đáp: "Phải."

Tôi cười lạnh: "Nhân dân tệ gia nhập SDR là sự kiện diễn ra vào tháng 12, hai ngươi còn ngủ với nhau, nếu ngươi chết vào mùa xuân, vậy chẳng lẽ hắn ái tử thi?"

Tôi cho rằng lỗi này đủ để chấn động ý thức hắn, ai ngờ hắn lại vô cùng thản nhiên đáp: "Đúng là thời trang mùa xuân, nhưng ta ở trong phòng không cần mặc áo rét, bởi phòng làm việc của Bá đạo ca ca rất ấm."

Tôi phải thừa nhận hắn đối đáp rất tự nhiên, lựa lời hỏi tiếp: "Công ty của ngươi tên gì?"

Đinh Húc cười duyên một cái, ra vẻ: "Hứ, không nói cho ngươi

biết."

Tôi thầm chửi trong lòng, vẫn còn cảnh giác lắm, vì vậy tiếp tục: "Có thể miêu tả qua quá trình tử vong của ngươi không?"

Đột nhiên Đinh Húc tỏ ra khủng hoảng, lấy chăn che ngực, run rẩy nói: "Ngày biết được thân phận thật của ta, hắn lớn tiếng mắng ta là đồ lừa đảo, đá ta văng xuống đất, sau đó đạp túi bụi vào mặt. Hắn lấy chai rượu vang rót vào lỗ mũi ta, trong mũi đầy rượu và máu, trong mắt toàn màu đỏ nhạt.

Tiếp đó hắn lại dùng một cái kéo cắt thủng bụng ta, nhét một ổ chuột vào tử cung. Sợ ta chết, hắn còn tiêm thuốc tê cho ta. Ta không cảm thấy đau, nhưng có thể cảm nhận được bầy chuột đang chui tới chui lui, chui tới chui lui. Trong mơ hồ, ta bị mang tới một nơi vắng vẻ, nằm trên xe như một con rối, nhìn hắn đào hố. Sau đó hắn túm tóc ta, mắng ta là đồ đáng chết, rồi kéo ta ra ngoài chôn sống.

Quá trình tử vong được mô tả rõ ràng như vậy, khiến tôi nghe cũng lạnh sống lưng, lại hỏi: "Tại sao hắn phải nhét chuột vào tử cung của ngươi, có ý nghĩa đặc biệt nào ư?"

Đinh Húc trả lời: "Bởi vì hắn biết mình bị vô sinh, đứa con trong bụng ta không phải là của hắn, cho nên mới dùng mọi thủ đoạn hành hạ ta."

"Vậy đứa bé là của ai?"

Đinh Húc ôm bụng nói: "Của Từ tổng, nhưng ta không yêu hắn, hắn chỉ coi ta là đồ chơi, là công cụ mà thôi."

"Từ tổng là ai?"

"Ta chỉ biết hắn họ Từ, là hắn sắp xếp để ta tới làm gián điệp bên người bá đạo ca ca."

Tôi cau mày, câu chuyện hắn kể rất kín kẽ, không có sơ hở nào để khai thác, ngay cả tôi cũng thấy bó tay. Trước mắt chỉ còn một kế có thể đánh tan ảo tưởng của hắn, tôi lạnh lùng nói: "Dẫn ta đi tìm thi thể của ngươi!"

Chương 316: Nửa đêm đi tìm xác chết

Tôi bước ra mở cửa, bốn người đứng bên ngoài nghe lén suýt nữa thì ngã nhào vào bên trong. Lý Mỹ Tĩnh không ngớt lời khen: "Tống Dương học trưởng, anh quá lợi hại! Hắn luôn giả ngây giả ngô trước mặt bọn em, mà lại nói chuyện với anh nhiều như vậy, anh đúng là âm dương lưỡng giới ăn sạch."

Tôi thuận miệng ậm ừ, sau đó quay qua Đại Lý: "Ta đi lấy dụng cụ, ngươi lái xe chuẩn bị lên đường."

Vương Đại Lý xạm mặt: "Dương tử, ngươi định đi thật à, lời một kẻ điên mà cũng tin."

Sau đó nháy nháy mắt với tôi, âm thầm dùng ngón tay chỉ Lạc Ưu Ưu, tôi thừa biết tối nay là hắn có dụng ý khác, trừ tà là giả, tiếp cận Lạc Ưu Ưu mới là thật. Có điều tôi không phải người thích bỏ dở giữa chừng, đã nói hết rồi thì đi thử xem.

Hơn nữa, tôi mơ hồ có một linh cảm chuyện này không hề đơn giản, ngộ nhỡ tìm ra xác chết thật thì sao? Tôi nói: "Sao nói nhảm nhiều như vậy, mau đi chuẩn bị đi!"

Lý Mỹ Tĩnh mặt đầy vẻ si mê, nháy mắt: "Chu choa, Tống Dương học trưởng thật là oai phong." tôi nhất thời nổi cả da gà.

Ba người họ cũng muốn đi cùng, lúc này Đinh Húc tụt xuống giường, mặc trên người một cái váy hoa, lộ cặp chân trần đầy lông, trông vô cùng kệch cỡm.

Trương Thành mắng: "Ngươi thay bộ quần áo khác đi, mặc thế

này ra ngoài người ta cười cho đấy."

Đinh Húc xoay người làm dáng: "Không, khi còn sống ta rất thích mặc thế này."

Tôi khuyên nhủ: "Ngươi đừng quên hiện giờ đang trú nhờ cơ thể người khác, ăn mặc thế này người ta sẽ nghĩ là bệnh nhân tâm thần mà bắt đi đấy, lúc đó cả ngươi lẫn chủ nhân cơ thể đều phải chịu."

Lúc này Đinh Húc mới thôi cố chấp, vào phòng vệ sinh thay đồ. Tôi nhân cơ hội cầm điện thoại của hắn lên lướt lướt, tiểu tử này thường ngày cũng đọc mấy truyện hão huyền, nhưng đều là dạng Thương Nhân Âm Phủ chứ không có cái gì tổng tài bá đạo hay Mary Sure.

Chờ Đinh Húc thay quần áo xong, Vương Đại Lý gọi điện bảo chúng tôi ra bên ngoài trường. Trên đường đi Lý Mỹ Tĩnh lại tiếp tục một tràng hỏi han làm tôi nhức cả đầu.

Chúng tôi 6 người một xe thì không ổn, Vương Đại Lý đề nghị Lạc Ưu Ưu và Đinh Húc ngồi cùng xe tôi, còn Lý Mỹ Tĩnh và Trương Thành bắt taxi đi sau. Lý Mỹ Tĩnh cứ nằng nặc đòi đi cùng xe tôi, tôi nghiêm mặt nói: "Ta còn mấy vấn đề muốn hỏi riêng Lạc Ưu Ưu." lúc này cô ta mới đồng ý.

Thực ra tôi chẳng có gì muốn hỏi, hoàn toàn là để tạo cơ hội cho Đại Lý mà thôi.

Vương Đại Lý với Lạc Ưu Ưu ngồi phía trước, tôi với Đinh Húc ngồi đằng sau. Dọc đường đi, Vương Đại Lý cứ ba hoa với Lạc Ưu Ưu đủ điều, Đinh Húc thì chỉ ngẩn ngơ nhìn ra cửa sổ, thỉnh thoảng nói mấy câu chỉ đường.

Xe càng đi, hai bên đường càng vắng vẻ, dần dần tới ven vùng ngoại ô, bóng tối đen kịt một màu, Vương Đại Lý hỏi: "Này, ngươi

chắc chắn là mình bị chôn ở đây chứ?"

Đinh Húc chẳng để ý tới câu hỏi, nét mặt lạnh lẽo, nâng cằm lên. Vương Đại Lý quăng ánh mắt cho tôi, tôi nói: "Ngươi cứ lái xe theo hướng hắn chỉ ban nãy, chút nữa về ta cho ngươi thêm một bình xăng."

Vương Đại Lý nhìn ra bên ngoài do dự nói: "Không phải là ta tiếc xăng..."

Đi khoảng hơn nửa tiếng nữa, chợt chiếc taxi phía sau dừng lại, chúng tôi cũng dừng theo. Lý Mỹ Tĩnh nhảy xuống xe nói: "Tống học trưởng, tài xế không chịu chở bọn em nữa, ông ấy nói đi tiếp sẽ rời khỏi thành phố."

Vương Đại Lý liếc nhìn GPS: "Đây cũng sắp tới huyện Nghĩa Sơn rồi, tối nay chúng ta đừng mong quay về trường."

Nghe câu này, đột nhiên Đinh Húc thẳng lưng dậy nhìn ra ngoài cửa sổ: "Hình như là ở gần đây."

Tôi phất tay một cái: "Xuống xe tìm!"

Chúng tôi xuống xe đi bộ, hai bên đường đều là đất hoang, Đinh Húc cứ như mộng du, đi trước dẫn đường. Đi được một lúc đột nhiên quay lại, Lý Mỹ Tĩnh mắng: "Đinh mập, ngươi đùa bỡ chúng ta đấy à? Hai ngày nữa phải thi rồi, chúng ta bớt chút thời gian quý báu để giúp ngươi, ngươi chính xác một chút có được không?"

Đinh Húc cắn móng tay, nói: "Lúc đó ta bị người ta lôi tới, không nhớ rõ lắm."

Tôi kiên nhẫn hỏi: "Xung quanh có mốc ký hiệu nào dễ nhớ không?"

Hắn lắc đầu, Lý Mỹ Tĩnh đanh đá nói: "Hay là thế này đi, để

chúng ta nắm tóc ngươi kéo, cho ngươi nhớ lại một chút? Cái loại giả ngây giả dại như ngươi, gặp cha ta, ông ấy lột hết quần áo, dùng roi liễu vụt một trận là xong."

Lạc Ưu Ưu kéo tay áo Lý Mỹ Tĩnh: "Ngươi bớt tranh cãi đi một chút."

Lý Mỹ Tĩnh giật tay cô ấy ra: "Dựa vào đâu mà không cho ta nói? Để hắn tùy ý dẫn dắt, làm mất thời gian của chúng ta mà ta không được nói á?"

Tôi quay sang hét lên: "Im mồm!"

Lý Mỹ Tĩnh bị dọa sợ đến tròn xoe hai mắt, lập tức im lặng, tức thì đôi tai trở nên thanh tịnh hơn rất nhiều.

Đinh Húc lấm lét hỏi tôi: "Ta có thể tìm lại từ ven đường không?"

Tôi gật đầu: "Dù có phải tìm tới sáng ta cũng ok, nhưng ngươi phải tìm ra cho ta!"

Đinh Húc đi tới ven đường, dáo dác nhìn trái phải, rồi đột nhiên ôm đầu ngồi xuống la lên: "Ta không nhớ được, ta không nhớ được!"

Vương Đại Lý thấp giọng nói: "Căn bản là làm mẹ gì có thi thể nào."

Đinh Húc lớn tiếng phân bua: "100% ta chết ở nơi này, lúc đó ta còn trông thấy một cột mốc, ghi cách huyện Nghĩa Sơn 50km, chính là cái kia kìa."

Mặc dù ánh mắt của hắn vô cùng kiên định, nhưng ngay đến cả tôi cũng không tin là thật.

Tôi xuống nước, hỏi: "Lúc đó ngươi có nhìn thấy gì nữa

không? Hoặc nghe thấy gì, ngửi thấy gì cũng được."

Đinh Húc cắn môi nói: "Xa xa có tiếng chó sủa, nhiều chó lắm, còn có mùi phân, hình như là phân trâu, chỗ ta chết có cây bạch dương bên cạnh."

Gần đó quả nhiên có rừng cây bạch dương lớn, xa xa cũng có tiếng chó sủa, Lý Mỹ Tĩnh mắng: "Hắn xảo biện, sao không nói từ trước?"

Tôi nhìn Đinh Húc, nghiêm túc nói: "Chúng ta men theo bìa rừng tìm."

Trương Thành và Lý Mỹ Tĩnh đầy vẻ khó chịu, đi theo cứ nhìn Đinh Húc với ánh mắt trách móc. Chúng tôi tản ra tìm một hồi, tôi đi dọc từ giữa tới cuối khu rừng mà chẳn tìm được gì, quay đầu lại thì chợt thấy Đinh Húc đang ngồi xổm ở một chỗ.

Tôi bước tới, hỏi: "Tìm được gì rồi?"

Đột nhiên Đinh Húc ôm mặt khóc lên khiến tôi cũng giật mình. Khóc một hồi, giọng nói hắn trở lại bình thường: "Có lỗi với học trưởng rồi, là ta lừa ngươi, ta căn bản không bị ma nhập."

Cái kết quả này làm tôi có chút thất vọng, liền gọi điện cho mấy người kia quay lại. Sau khi tập hợp, Lý Mỹ Tĩnh quở trách Đinh Húc một hồi, Vương Đại Lý thở phào nói: "Thôi không sao là tốt rồi, chắc vì áp lực thi cử căng quá nên tâm lý ngươi có vấn đề."

Tôi thở dài nói: "Về thôi!"

Lúc quay về xe, Lạc Ưu Ưu lén kéo tay áo tôi, nói nhỏ: "Học trưởng, anh có để ý thấy động tác của Đinh Húc hơi kỳ quặc không?"

Tôi hỏi: "Sao vậy?"

Lạc Ưu Ưu chỉ chỉ: "Anh xem tướng đi của hắn kìa."

Tôi nhìn phía trước một cái, dáng đi của Đinh Húc quả không được tự nhiên, gót chân cứ nhón nhón lên, động tác này là thói quen của phụ nữ đi giày cao gót trong thời gian dài mới có, một tên nam sinh thô kệch như hắn không thể bắt chước được.

Đột nhiên tôi có một suy đoán, liệu có phải hắn phát hiện ra cái gì nhưng cố ý giấu diếm không?

Tôi gọi to một tiếng: "Thu Vãn Hà!"

Đinh Húc đột nhiên theo bản năng đứng khựng lại, quay đầu nhìn tôi một cái, rất nhanh lại quay đi chỗ khác. Quả nhiên sự tình không đơn giản như vậy, ý thức của hắn vẫn là Thu Vãn Hà, lại giả bộ là Đinh Húc, nhưng bất kể thế nào, con người đều nhạy cảm với tên của mình nhất.

Tôi gọi tất cả mọi người quay lại chỗ ban nãy Đinh Húc ngồi, hắn lập tức biến sắc: "Ta đã nói là lừa gạt các ngươi, sao ngươi còn không tin, ta xin lỗi rồi vẫn không được ư?"

Lý Mỹ Tĩnh cũng nói: "Đã hơn 9h tối rồi, chúng ta mau về đi, nếu không ký túc đóng cửa."

Tôi cau mày: "Không xác nhận lại một chút ta không an tâm, cho ta 5 phút!".

Nói xong nhanh chân chạy về chỗ ban nãy, phát hiện trên đất có vết tay đào bới, tôi gạt đám đất phía trên, liền hiện ra một đoạn váy rách rưới.

Chương 317: Hung thủ mơ hồ

Tôi chắc chắn trong đất lộ ra một phần cái váy, không phải là giẻ rách gì, bởi trên đó có đường may rất rõ ràng.

Đám người sợ hãi ngơ ngác, Lý Mỹ Tĩnh lắp bắp: "Học trưởng, bên dưới có thi thể thật sao?"

Tôi bảo Vương Đại Lý mang túi xách tới, lấy ra một cái bàn chải, hắn nói: "Dùng bàn chải quét đất thì lâu lắm, trên xe ta có một cái xẻng nhỏ, để ta lấy cho."

Tôi mắng: "Ngươi tính đào kho báu à?"

Đinh Húc đột nhiên gào khóc lớn: "Đừng đào, đừng điều tra gì nữa hết, chúng ta mau về đi!"

Tôi bảo Vương Đại Lý và Trương Thành giữ hắn lại, cả hai túm chặt lấy hắn. Tôi chầm chậm gạt đất, một cánh tay áo len màu hồng dần dần lộ ra, còn có xương cánh tay trắng ởn. Thi thể dần dần xuất hiện, mọi người ai cũng sợ xanh mặt, chẳng một ai có thể ngờ lại tìm được thật.

Tôi quay đầu nhìn Đinh Húc, hắn quỳ dưới đất, biểu hiện ảo não, tôi hỏi: "Tại sao phải gạt chúng ta?"

Hắn run lẩy bẩy: "Chuyện này...đây là việc riêng của ta, các ngươi không cần nhúng tay vào."

Tôi rút điện thoại gọi cho Tiểu Đào, nói ngắn gọn là có vụ án, bảo nàng mau điều cảnh sát tới. Lý Mỹ Tĩnh sợ hãi: "Cảnh sát cũng tới ư? Em còn phải về ôn thi nữa, không muốn cuốn vào án mạng đâu."

Trương Thành cũng nói: "Học trưởng, ...chúng tôi không quấy rầy nữa."

Tôi cảm thấy bó tay với hai người này, sự việc do chính họ gợi lên, chính họ muốn tới đây, giờ lại đòi về, tôi nói: "Ở đây hoang vắng, không có taxi, các ngươi chờ cảnh sát tới mà đi nhờ xe về."

Lý Mỹ Tĩnh lo lắng: "Cảnh sát tới, không đưa bọn em về lấy khẩu cung à?"

Tôi nói: "Hiệu suất làm việc của cảnh sát không thấp như vậy, các ngươi không liên quan gì tới việc này, chỉ hỏi đôi ba câu là xong thôi. Giờ mọi giữ trật tự đi, ta phải nghiệm thi."

Lý Mỹ Tĩnh thất kinh: "Tống học trưởng, anh cứ như vậy mà nghiệm thi ư? Rốt cuộc anh học ngành gì?"

Tôi cáu, trừng mắt lườm, cô ta mới chịu im mồm. Đoạn, tôi tiếp tục quét đất dưới chân, rất nhanh cái xác đã lộ ra hơn một nửa, trang sức và quần áo giống hệt với miêu tả của Đinh Húc. Trên người đều là nhãn hiệu nổi tiếng, chất liệu rất tốt, cho nên cũng chưa mục nát, chỉ thiếu mỗi cái túi xách Givenchy.

Phần mô mềm và da thịt đã tiêu tan hết, xương cốt nguyên vẹn, gần cổ họng có dấu hiệu bị gãy, xương chậu giãn nở cho thấy đây đúng là phụ nữ từng mang thai. Vén phần áo ở bụng lên, tôi phát hiện bên trong có mấy bộ xương chuột, nằm ở vị trí tử cung.

Trong lòng tôi rất lấy làm lạ, chẳng lẽ Đinh Húc bị oan hồn Thu Vãn Hà nhập vào thật sao? Liền gọi Vương Đại Lý lấy thính cột mộc ra, hắn nói: "Người nát hết rồi, ngươi còn nghe được cái gì?".

Tôi cười lạnh: "Có biết cái gì gọi là cốt linh không?"

Cốt linh chính là tuổi của xương, thông qua cốt linh để đoán tuổi tác, pháp y thì dùng máy móc, còn tôi thì dùng tai. Tôi áp

thính cốt mộc lên xương sọ, gõ nhè nhẹ mấy cái, người chết chắc chắn là khoảng 25 tuổi.

Tôi đổi tư thế, vén cái áo ngược lên trên quan sát, Vương Đại Lý hỏi: "Ngắm cóc xê à?"

Tôi lườm hắn một cái, thực ra tôi đang xem có đất không. Nếu nạn nhân do bị chôn sống, ngạt thở mà chết, sẽ hít bụi đất vào trong phổi, khi cơ thể phân hủy, đám bụi đất đó sẽ bám vào lồng ngực. Cho nên quá trình kiểm tra phải vô cùng cẩn thận, không được để bụi đất bên ngoài rơi vào.

Nhưng kỳ lạ là trong lồng ngực không hề có đất, mà rất sạch sẽ. Vậy nguyên nhân tử vong không phải do ngạt thở sao? Tôi suy tư, bảo Đại Lý lấy ô đỏ ta, hắn nói: "Giờ làm gì có mặt trời?"

Tôi nhìn xung quanh, thở dài nói: "Thôi, đưa cái túi cho ta."

Lục lọi cái túi một hồi, tôi tìm ra một lọ thuốc thử, nhỏ mấy giọt xuống nơi duy nhất có dấu hiệu bị thương trên thi thể - phần cổ. Vương Đại Lý hỏi đây là thuốc gì, tôi trả lời là mật kiến. Hắn kinh ngạc: "Kiến mà cũng làm mật sao?"

Thực ra trong tự nhiên, ngoài ong mật, nhiều loài côn trùng khác cũng làm mật, chỉ có điều nó không ăn được thôi. Trong tổ kiến có một loại mật do kiến thợ tiết ra để cho kiến chúa ăn. Loại chất lỏng này có một đặc tính đó là không bị thấm vào đất, khi tích tụ một lượng lớn, nó sẽ giống một lớp màng bám vào đất, hiển thị ra một số dấu vết.

Lọ mật kiến này là tôi với Băng Tâm đào được trên núi hồi tết, tốn không ít công phu.

Một nửa cái xác vẫn ngập trong đất, ngay trong lúc tôi đang nói chuyện với Đại Lý, mật kiến đã bám thành một dấu vết trên bộ xương. Vương Đại Lý kinh ngạc nói: "Ký hiệu bí ẩn, liệu có liên

quan tới một tông giáo nào không?"

Tôi hết lời để nói với hắn: "Đồ ngu, đây là dấu giày."

Tôi nhìn qua Đinh Húc, hắn vẫn đang quỳ dưới đất, hai tay ôm mặt, đầy vẻ bi thương, tôi hỏi: "Rốt cuộc là ngươi chết như thế nào? Tại sao trên người lại có dấu chân? Lúc đó có người dùng sức giẫm lên cổ ngươi khiến ngươi ngạt thở mà chết, đúng không?"

Vừa nghiệm thi, vừa hỏi người chết là mình chết thế nào, trải nghiệm này thật vô cùng kỳ quái.

Tất cả kinh ngạc đổ dồn ánh mắt về Đinh Húc, hắn run rẩy: "Ta không nhớ rõ, lúc đó thần trí ta mơ hồ..."

Tôi không thể không suy tính lại lần nữa, việc Đinh Húc kể chưa chắc đã đều là sự thật, luôn có vài chi tiết bị sai lệch hoặc cắt giảm, dù sao nó đã xảy ra cách đây hai năm rồi.

Tôi bới đất xung quanh phần xương sọ, nhặt lên mấy sợi tóc, đưa lên quan sát tỉ mỉ, quả nhiên lại phát hiện điều không trùng khớp với mô tả của Đinh Húc. Trên tóc không có dấu hiệu bị lôi kéo, sợi tóc có thể giãn dài 1,5 lần, nếu bị kéo quá độ sẽ đứt tung. Nhưng những sợi tóc này lại rất nguyên vẹn.

Địa điểm chôn xác cách quốc lộ tới 50m, nếu kéo lê trong khoảng cách này, tóc chỉ còn một nửa đã là may mắn, cho nên hoặc là hung thủ bế, hoặc là hắn vác cô ta tới đây.

Cái xác này nhìn bằng mắt thường thì không có nhiều tin tức lắm, phải qua chưng cốt tam nghiệm mới được. Đang suy nghĩ thì Vương Đại Lý hô: "Hình như là đội Tiểu Đào tỷ tỷ tới."

Quay đầu lại nhìn, một chiếc xe con vừa đỗ ven đường, một người bước xuống, đứng bất động, sau đó có ảnh lửa lóe lên, hình như là châm thuốc.

Vương Đại Lý nói: "Đêm hôm khuya khoắt tới đây, không phải là để vứt một cái xác nữa chứ?"

Nghe hắn nói thế, không khí lập tức trở nên căng thẳng, tôi giơ tay ra hiệu im lặng, trời rất tối, ở khoảng cách này hắn không nhìn thấy chúng tôi được.

Người kia hút xong điếu thuốc thì đi thẳng về hướng chúng tôi, đi tới cách khoảng 30m đột nhiên khựng lại, quay đầu bỏ chạy. Ý thức được tên này có vấn đề, tôi hét lớn: "Đứng lại!"

Vừa định bước chân đuổi theo thì đột nhiên Đinh Húc xồ tới, đẩy tôi ngã nhào ra đất, dây dưa một chút, chiếc xe kia đã chạy mất.

Tôi cáu tới mức giơ chân đạp văng Đinh Húc qua một bên, hét: "Ngươi biết người đó đúng không?"

Đinh Húc cười hắn, biểu hiện rất cổ quái: "Tối qua ta báo mộng cho hắn, quả nhiên hắn tới thăm ta, trong lòng hắn vẫn còn có Thu Vãn Hà này, ta không để các ngươi bắt hắn đâu."

Tôi thật muốn táng cho hắn một bạt tai, cho dù trong cơ thể hắn là một con ma, cũng là một con ma đê tiện.

Vừa nghĩ tới kẻ chạy thoát rất có thể là hung thủ, tôi ảo não không thôi, vội gọi điện cho Tiểu Đào, bảo nàng trên đường tới đây nhớ để ý một chiếc xe Porche màu đen, người này rất có thể là hung thủ.

Hoàng Tiểu Đào kinh ngạc: "Tống Dương, càng ngày anh càng tiến bộ, chỉ trong chốc lát đã tìm ra được cả hung thủ, bội phục!"

Tôi cười khổ một tiếng, trong điện thoại không giải thích hết được, nếu như nàng biết chính nạn nhân đã ngăn cản tôi đuổi theo hung thủ, thì sẽ thế nào?

Chương 318: Nhẫn vàng

Tôi vừa cúp điện thoại, Đinh Húc đột nhiên chạy về hướng kẻ kia vừa tới, Vương Đại Lý tò mò: "Tiểu tử này lại phát hiện cái gì rồi?"

Tôi ý thức được, lập tức bộc phát chửi bậy một câu: "Con mẹ nó, hắn muốn xóa dấu chân!"

Quả nhiên Đinh Húc chạy tới chỗ đó, rồi dùng chân day đi day lại thảm cỏ, miệng lẩm bẩm: "Ta không cần các ngươi nhúng mũi vào chuyện của ta!"

Tôi giận tới bốc khói đầu, liền giơ tay ra hiệu cho Đại Lý lấy điếu thuốc. Tiểu tử này gần đây cũng tập tành hút thuốc, hắn ngớ người, rồi đưa cho tôi một điếu Hồng Tháp Sơn.

Dấu chân thì hết hi vọng rồi, tôi nhanh chóng chạy tới đường cái, gập điếu thuốc trong tay ném xuống, cười: "Ha ha, có mẩu thuốc!"

Quả nhiên Đinh Húc nhảy chồm tới, nhặt điếu thuốc bỏ vào mồm, tôi ung dung nhặt tàn thuốc thật mà tên kia bỏ lại, cho vào túi. Sau đó lạnh lùng hỏi: "Tàn thuốc ăn có ngon không?"

Đinh Húc trừng mắt lườm tôi, miệng vẫn đang ra sức nhai, tôi cười lạnh: "Thu tiểu thư, tính cách của ngươi đúng là thất thường. Lúc trước thì nói mình bị chết thảm, giờ lại tìm mọi cách bảo vệ hung thủ."

Đinh Húc dùng sức nuốt tàn thuốc xuống, đanh đá nói: "Ta chết rất thảm không đồng nghĩa với ta muốn báo thù. Mặc dù hắn giết ta thật, nhưng hắn cũng thật lòng yêu ta, dù sao ta cũng đã

chết rồi, không cần phải kéo theo hắn."

Lý Mỹ Tĩnh đi tới, khinh bỉ nói: "Quá đê tiện, đúng là một con tiện tì ma nữ."

Đinh Húc nổi giận nhảy cẫng lên: "Ta xé cái miệng chó của ngươi!" Rồi đột nhiên xông tới xô ngã Lý Mỹ Tĩnh, Lý Mỹ Tĩnh sợ hãi hét ầm lên, giãy dụa phản kháng. Trương Thành thấy vậy liền xông tới kéo hắn ra, nhưng Đinh Húc rất khỏe, cuối cùng phải cả tôi với Đại Lý hợp sức mới chế ngự được hắn.

Đinh Húc bị đè xuống đất, lại không ngừng đập đầu, máu mũi be bét, dữ tợn cười nói: "Các ngươi còn điều tra, ta liền giết chết tên mập này, xem ai sẽ phải chịu trách nhiệm!"

"Quậy đủ rồi!" tôi hét lên một tiếng, tay đè chặt đầu Đinh Húc xuống đất, miệng đọc chú trục tà của Tống Gia.

Chú trục tà có vẻ phát huy tác dụng, Đinh Húc trợn trắng mắt, cả người co giật. Ấy vậy mà khi tôi đọc xong, hắn vẫn nghiến răng nói: "Tiểu soái ca, chú ngữ của ngươi bất linh rồi!"

Tôi quyết tâm cắn rách ngón tay giữa, nhỏ máu vào trán Đinh Húc, đột nhiên hắn như bị bỏng, giãy nảy lên, toàn thân co giật, lăn lộn dưới đất, ôm trán hét lớn: "Nóng, nóng, nóng quá!!!"

Cảnh tượng này khiến ai nấy đều sững sờ, Vương Đại Lý hỏi: "Tống Dương, ngươi học phép thuật ở đâu vậy?"

Tôi nói: "Nào có học phép thuật gì, nhắm mắt làm bừa thôi. Chẳng phải Trương ca từng nói, dương khí trên người ta mạnh bất thường sao."

Đinh Húc toàn thân đầy đất cát, lăn lộn một lúc thì nằm vật ra bất tỉnh, tôi đi tới đo hơi thở, hắn chỉ bị hôn mê mà thôi.

Tôi chợt có cảm giác bất lực, không biết sao lại gặp thể loại

này, Vương Đại Lý nói nhỏ: "Liệu có nên gọi điện cho Trương ca không?"

Tôi lắc đầu, một phần do lòng tự ái cá nhân, tôi không muốn cứ gặp chuyện gì kỳ lạ là lại phải nhờ vả tên thương nhân âm phủ kia, hơn nữa hắn vừa mới rời khỏi Nam Giang, tôi không muốn làm phiền. Mặt khác, trong lòng tôi vẫn hoài nghi việc Đinh Húc bị ma nhập, cá nhân tôi nghiêng về việc hắn giả thần giả quỷ.

Lúc này Lạc Ưu Ưu đi tới, nói với tôi: "Học trưởng...thật xin lỗi, hại anh dính vào việc này, em vốn tưởng không có gì..."

Vương Đại Lý mở miệng đáp thay tôi: "Đứng nên tự trách, đối với chúng ta, phá án là chuyện cơm bữa, Dương tử mà không gặp án mạng thì liền thấy khó chịu, muội đây là đang giúp hắn."

Lạc Ưu Ưu nhìn tôi dò hỏi: "Có phải thế thật không?"

Tôi cũng không tiện phủ nhận, vụ án này quả đúng là gợi lên lòng hiếu kỳ trong mình, liền gật đầu: "Cũng gần như vậy."

Bỗng sau lưng vang lên tiếng còi xe cảnh sát, tôi sợ mất dấu bánh xe, vội chạy lên mặt đường giơ tay ngăn cản. Hoàng Tiểu Đào nhảy xuống, hỏi: "Sao anh tìm ra được cái nơi chim không ỉa phân này?"

Tôi nói: "Chính miệng người chết nói cho tôi, hơn nữa còn tự mình dẫn đường, cô tin không? À phải, có chặn được chiếc Porche kia không?"

Hoàng Tiểu Đào lắc đầu, nếu tên đó đúng là hung thủ, nhất định rất cảnh giác, nhìn thấy xe cản sát từ xa sẽ rẽ vào đường mòn trốn. Tôi bảo Tiểu Đào chụp ảnh dấu bánh xe, sau đó nói sơ qua sự việc cho nàng nghe.

Nghe xong, Tiểu Đào vẫn chưa hết kinh ngạc, tôi cười khổ: "Đừng nói là cô, ngay cả tôi cũng có chút không thể tin được!"

Cảnh sát bắt đầu làm việc, tôi sợ Đinh Húc tỉnh lại sẽ tự hành hạ mình, liền bảo Tiểu Đào đưa hắn về cục canh gác nghiêm ngặt. Cảnh sát lấy lời khai của ba sinh viên, sau đó cho một xe cảnh sát đưa họ về trường. Lúc đi, Lạc Ưu Ưu nói: "Học trưởng, tối nay thật làm phiền anh quá, em có một thỉnh cầu nho nhỏ, liệu anh có thể cho em số wechat, sau này có gì còn thỉnh giáo."

Tôi từ chối: "Ta sắp tốt nghiệp rồi, hơn nữa cũng không học cùng ngành với cô, có gì để thỉnh giáo đâu."

Lạc Ưu Ưu đỏ mặt ấp úng: "Cái này..."

Tôi hỏi: "Phải rồi, thường ngày ai là người thân cận nhất với Đinh Húc? Ta muốn tìm hiểu một số chuyện."

Lạc Ưu Ưu trả lời: "Trương Thành, là bạn cùng phòng với hắn."

Tôi gật đầu: "Cảm ơn!"

Lạc Ưu Ưu hành lễ một cái, quay người lên xe, Tiểu Đào chọc vào eo tôi: "Này, tiểu học muội có tình ý với anh đấy."

Tôi nói: "Đưa súng đây, tôi chết trước mặt cô để chứng minh sự trong sạch!"

Hoàng Tiểu Đào cười, vỗ vai tôi: "Có sao đâu, ngươi được nhiều gái thích, tỷ đây càng tự hào."

Tôi bước tới gọi Trương Thành đang chuẩn bị lên xe, nói: "Chờ một chút, ta có điều muốn hỏi, Đinh Húc có quen biết Thu Vãn Hà không?"

Trương Thành lắc đầu: "Thu Vãn Hà? Anh nói ma nữ nhập vào hắn hả? Chắc là không đâu, Đinh mập quan hệ không rộng, nữ sinh trong lớp hắn còn chẳng nói chuyện, huống gì là con gái bên ngoài."

Tôi gật đầu: "Được, hết chuyện rồi."

Trương Thành không yên tâm, nói: "Đinh mập bị tạm giam à, có ảnh hưởng đến học hành không?"

Tôi đáp: "Không đâu, người cũng không phải do hắn giết, trước mắt là để bảo vệ an toàn cho hắn thôi."

Trương Thành lúc này mới thở phào: "Học trưởng nói vậy thì tôi yên tâm rồi, cảm ơn anh."

Ba người lên xe rời đi, tôi hỏi Đại Lý: "Đã xin được wechat học muội chưa?"

Hắn cười hề hề: "Xin rồi, tối nay nhờ ngươi cả, nào, Hi Five!"

Tôi đập tay với hắn, chợt điện thoại của hắn rung một cái, Đại Lý lập tức vui như nở hoa: "Ai da, học muội gửi tin nhắn cho ta!"

Đọc tin nhắn xong, nụ cười trên môi hắn lập tức tắt ngúm, đưa điện thoại cho tôi xem. Thì ra là Lạc Ưu Ưu nhắn cho hắn để hỏi xin wechat của tôi.

Vương Đại Lý chán nản ôm đầu bỏ đi: "Để cho ta một mình yên tĩnh!"

Tôi an ủi hắn: "Đừng nản chí mà, đã mất cơ hội đâu."

Lúc này tổ kỹ thuật nói có phát hiện quan trọng, tôi với Tiểu Đào cùng chạy tới, thì ra họ tìm được trong tay thi thể một cái nhẫn vàng. Hoàng Tiểu Đào dùng đèn pin soi, nói: "Trên nhẫn có khắc ký hiệu của tiệm vàng, đây là manh mối rất quan trọng."

Tôi nói: "Phải rồi, ở đây tôi còn có một mẩu thuốc."

Tôi đưa mẩu thuốc cho tổ kỹ thuật, trên đó có vân tay của nghi phạm và cả nước bọt, tổng thể mà nói lần này manh mối rất nhiều, là một khởi đầu tốt.

Nhưng ngàn vạn lần cũng không ngờ tới, cuối cùng chân tướng của vụ án lại trái ngược hoàn toàn với thể hiện ban đầu của nó!

Chương 319: Thả sợi dây dài, bắt con cá lớn

Vụ án này là án cũ hai năm trước, cũng không cần quá gấp gáp. Nhưng dựa vào tình trạng của Đinh Húc hiện tại, tôi phải thẩm vấn hắn càng sớm càng tốt, tốt nhất là ngay trong tối nay.

Thu dọn hiện trường xong, Vương Đại Lý gọi tôi lên xe, lần này tới lượt tôi vô liêm sỉ nói: "Để tiết kiệm xăng cho ngươi, ta ngồi xe Tiểu Đào về."

Đại Lý trợn mắt mắng to: "Trọng sắc khinh bạn, cảnh sát cấp xe cho ngươi chả có tí ý nghĩa mẹ gì."

23h chúng tôi về tới cục, Đinh Húc tỉnh lại, làm loạn trong xe không chịu ngồi yên, bị hai cảnh sát giữ chặt, bập còng vào tay. Tiểu Đào xua tay: "Tháo còng ra đi, hắn không phải nghi phạm."

Tôi ngăn nàng lại: "Cứ còng lại đi, đề phòng hắn tự hành hạ mình."

Tôi bảo Đại Lý: "Ngươi đi quanh đây xem có tiệm quần áo nào mở cửa không, mua một bộ con gái hay mặc, với một chiếc gương về đây."

Vương Đại Lý dò xét: "Mua hẳn một bộ? Tốn tiền đấy nha."

Tiểu Đào nói: "Khỏi cần bỏ tiền, ta có mấy bộ thời trang xuân hè không mặc tới định mang đi quyên góp, để ở sau cốp. Ta lấy cho ngươi."

Tôi bảo Đại Lý, vậy thì mua gương thôi, sau đó cùng Tiểu Đào

vào phòng khẩu cung. Đinh Húc đang ngồi bên trong, la lối om xòm, tố chúng tôi xâm phạm nhân quyền, yêu cầu gọi luật sư. Hoàng Tiểu Đào quan sát qua tấm kính, nói: "Nếu chẳng phải tận mât chứng kiến, tôi không bao giờ tin trên đồ lại có chuyện thế này."

Tôi đáp: "Trước mắt cũng không thể khẳng định 100% hắn bị ma nhập, tôi phải kiểm chứng lại một chút, mọi người để hắn ổn định tâm trạng lại đã."

Chúng tôi vào trong phòng, Đinh Húc hất hàm nói: "Ta không làm gì phạm pháp, sao lại bât giữ ta? Cảnh cáo các ngươi mau thả ta ra, nếu không hậu quả tự các ngươi gánh chịu."

Tôi cười khẩy, ngươi nghĩ mình là ai, lại còn dọa cho chúng ta chịu hậu quả? Tôi ôn hòa nói: "Thu Vãn Hà, ta mang cho ngươi mấy bộ quần áo, có lẽ ngươi sẽ thích."

Tôi đặt túi quần áo lên bàn, Đinh Húc nhìn một cái, ánh mắt dịu đi rất nhiều. Quả nhiên con gái ai cũng thích quần áo đẹp, cho dù đã chết. Nhưng hắn ngoài miệng nói: "Thôi đi, vài ba món đồ vỉa hè, nhà quê lắm, không hợp với phụ nữ cao quý như ta!"

Hoàng Tiểu Đào tức tới phùng mang trợn má, tôi đưa tay ngăn nàng đừng phát tiết. Đinh Húc bảo chúng tôi tránh đi một lát để hắn thay quần áo. Hai chúng tôi làm bộ rời đi, thực ra là đứng sau tấm kính quan sát. Nhìn hắn thay quần áo, Tiểu Đào nói: "Động tác thay quần áo của hắn đúng là của phụ nữ, còn có cả ý thức hất tóc, không giống nam sinh chút nào."

Đinh Húc mặc váy, đi tất chân, tự ngắm nghía mình như một cô gái, tôi nói: "Chắc hẳn lúc còn sống khá xinh đẹp."

Lúc này Vương Đại Lý vừa chạy tới, nhìn thấy cảnh trong phòng khẩu cung thì la lên: "Mẹ ơi, chọc mù mắt ta đi, hai mắt ta cay quá!"

Tôi cầm lấy cái gương trong tay hắn, Hoàng Tiểu Đào hỏi tôi định làm gì? Tôi nói dân gian có một tiểu xảo gọi là gương trong gương, dùng gương phản xạ thứ ở trong một cái gương khác, nghe nói có thể nhìn thấy thứ được giấu bên trong.

Chuyện không tưởng này cũng đã xảy ra rồi, tôi chẳng ngần ngại cũng thử một kỹ thuật dân gian đồn đại xem Đinh Húc là ma nhập thật hay giả.

Tôi với Tiểu Đào bàn bạc một chút, mỗi người cầm một chiếc gương đi vào, Tiểu Đào hỏi: "Tiểu cô nương, có muốn soi gương không?"

Đinh Húc vỗ tay nhiệt tình: "Được đó, được đó!"

Hoàng Tiểu Đào giơ gương lên, phía sau tôi cũng lập tức giơ gương, chọn một góc độ sao cho Đinh Húc không phát hiện. Nhưng cái bóng trong gương của tôi chẳng có gì khác biệt, nhất thời tôi thấy thất vọng.

Đột nhiên roảng một cái, gương trong tay Tiểu Đào chợt vỡ tan, Đinh Húc trách móc: "Chuyện gì vậy, ta còn chưa có soi được mà."

Tôi đưa cái gương của mình cho Đinh Húc soi, nhân tiện hỏi nhỏ Tiểu Đào: "Có thấy gì không?"

Hoàng Tiểu Đào hoảng sợ nói: "Tôi hình như nhìn thấy một gương mặt phụ nữ, vô cùng đáng sợ, da mặt đã thối rữa, dòi bò nhung nhúc."

Tôi hỏi: "Chắc chắn chứ?"

Hoàng Tiểu Đào dụi dụi mắt, nói: "Chỉ là một hình ảnh thoáng qua, có lẽ do dạo này tôi nghỉ ngơi không tốt, nghe anh nói tạo ra ám thị, nên ảo giác."

Chúng tôi bắt đầu thẩm vấn hắn, chờ Đinh Húc ngồi xuống, Tiểu Đào lấy một tờ giấy ra, ghi lại tin tức cá nhân của hắn. Sau đó tôi nói: "Thu Vãn Hà, bây giờ chúng ta đã bước vào trình tự điều tra, không phải ngươi muốn hủy vụ án là hủy được. Cho dù ngươi không nói thì chúng ta cũng phải điều tra bắt hung thủ cho nên ngươi hợp tác một chút thì hơn."

Đinh Húc nhìn móng tay mình, nhếch môi nói: "Ta chẳng tin các ngươi có năng lực ấy."

Tôi bắt đầu đặt câu hỏi. Không ngoài dự đoán, bất cứ vấn đề gì liên quan tới vụ án hắn cũng không trả lời, thậm chí những việc đã từng nói cũng không nói lại, hoặc là nói linh tinh, hoặc là bịa đặt.

Hoàng Tiểu Đào quát lên: "Thu Vãn Hà, rốt cuộc ngươi muốn làm gì?"

Đinh Húc khoanh tay, chằm chằm nhìn tôi, nói: "Chả muốn gì cả, hiếm lắm mới được trở lại dương gian, ta chỉ muốn được đi shopping một chuyến, ăn đồ ăn ngon, tắm rửa sạch sẽ, ngủ một giấc đã đời."

Hoàng Tiểu Đào hỏi: "Ngươi định sẽ chiếm luôn thân thể nam sinh này, không rời đi sao?"

Đinh Húc toét miệng cười: "Thì sao nào? Chết qua một lần, ta hiểu ra muốn tốt nhất cho bản thân thì phải ích kỷ một chút, sống chết của kẻ khác không có liên quan tới ta."

Hoàng Tiểu Đào đứng vụt dậy, tôi nghĩ nàng nổi giận, ai ngờ nàng lại móc ví ra, rút hết tiền trong ví, cỡ chừng 5000 tệ, nói: "Chúng ta làm một giao kèo được không? Ta cho tiền ngươi đi hưởng thụ dương gian mấy ngày, đổi lại ngươi không được làm tổn hại tới cơ thể nam sinh này."

Đinh Húc khịt mũi coi thường: "Chút tiền này? Còn không đủ cho ta ăn một bữa cơm."

Tiểu Đào nói: "Không đủ ta sẽ cho thêm!"

Đinh Húc nhận lấy tiền, nói: "Thôi, nói gì nói, cảnh sát các ngươi cũng không giàu có gì, ta tiết kiệm một chút vậy. Đi nha!"

Hắn hôn gió tôi một cái, bước ra cửa, Tiểu Đào nói với theo: "Không được đi xa, giữ liên lạc qua điện thoại."

Đinh Húc cười nói: "Biết rồi. Tỷ tỷ này lòng dạ không tệ, ta khuyên ngươi một câu, đừng làm cảnh sát nữa, tìm đại gia nào bao nuôi đi."

Sau khi hắn đi, Tiểu Đào hừ một tiếng: "Tôi coi thường nhất loại nữ nhân này, được đại gia bao nuôi liền nghĩ mình có giá!"

Tôi biết Tiểu Đào đang lấy lùi làm tiến, Đinh Húc không phải nghi phạm, tạm giữ hắn chẳng có ý nghĩa, thậm chí còn phản tác dụng. Tôi hỏi: "Cô định cử người theo dõi hắn?"

Tiểu Đào cười nói: "Anh đoán đúng. Dù sao thì hắn cũng đâu có chịu hợp tác, chi bằng cứ để hắn tự do, biết đâu lại lộ ra gì đó, ví như lén đi gặp tình nhân cũ chẳng hạn."

Tôi tán thưởng: "Cao minh!"

Ra khỏi phòng khẩu cung, Tiểu Đào liền bố trí mấy cảnh sát bám theo Đinh Húc, hắn gặp gỡ ai, nói chuyện với ai, vào nhà hàng nào đều phải báo cáo chi tiết.

Đối với manh mối Đinh Húc này, tạm thời phải thả sợi dây dài để câu con cá lớn, mai tôi dự định sẽ khám nghiệm cái xác kia, trời cũng đã muộn, tôi với Đại Lý về trường trước.

Chương 320: Vạch trần

Sáng sớm hôm sau, tôi gọi Đại Lý dậy, hắn dụi dụi đôi mắt, ngái ngủ nói: "Sớm như vậy, tới cục nghiệm thi à?"

Tôi nói: "Không gấp, chúng ta tới phòng Đinh Húc xem cái đã."

Tức thì Vương Đại Lý tỉnh hẳn: "Lại được đi gặp học muội dễ thương à? Ta mặc quần áo ngay đây!"

Chúng tôi xuống căn tin ăn tạm mấy cái bánh tiêu, rồi đi tới ký túc nam của khoa IT. Từ tối qua tới giờ, suy nghĩ của tôi vẫn nghiêng về Đinh Húc không bị ma nhập, mà là có quan hệ với Thu Vãn Hà, nếu có thể moi ra được nguồn tin này, sẽ giúp ích rất nhiều cho vụ án.

Nếu là Trương ca gặp vụ này, kiểu gì cũng sẽ lập đàn trừ tà, nhưng tôi thì phải tìm hiểu nguyên nhân sâu xa bên trong. Tuy nhiên vấn đề ở đây không phải là ai đúng ai sai, trên đời này không có chân lý nào là đúng đắn tuyệt đối, mỗi một khái niệm chỉ phát huy tác dụng trong lĩnh vực riêng của nó, ngay đến Newton phát hiện ra lực vạn vật hấp dẫn vẫn còn tin vào thượng đế cơ mà.

Mặc dù tôi từng tiếp xúc qua không ít hiện tượng siêu tự nhiên, nhưng trên căn bản tôi vẫn là một người lý tính khách quan, cho dù Đinh Húc có bị Thu Vãn Hà nhập vào thật, thì tôi cũng phải tìm cho ra nguyên nhân tại sao lại nhập vào hắn chứ không phải người khác.

Tôi với Đại Lý tới phòng Đinh Húc, nghe thấy Trương Thành đang kể chuyện kỳ ngộ tối qua cho bạn cùng phòng. Thấy chúng tôi bước vào, Trương Thành vội vàng giới thiệu, hai nam sinh kia liền nhìn chúng tôi với ánh mắt kính nể. Ý thức được mình đã là

một tiền bối, tôi không khỏi cảm khái thời gian vô tình trôi quá nhanh.

Tôi nói: "Ta tới để điều tra quan hệ xã hội thường ngày của Đinh Húc."

Mọi người thi nhau kể, nói bình thường Đinh Húc rất khép kín, cho tới giờ vẫn chưa có bạn gái, thầm mến mấy nữ sinh thì đều thất bại, đơn giản là một cuốn sách giáo khoa về điểu ti.

Tôi hỏi: "Có ai từng nghe Đinh Húc nhắc tố cái tên Thu Vãn Hà bao giờ không?"

Mọi người lắc đầu, một nam sinh nói: "Có chuyện này, không biết có tính là manh mối hay không."

Hai mắt tôi sáng lên: "Nói nghe thử!"

Hắn kể, hai năm trước có một thời gian Đinh Húc biểu hiện là lạ, thường nói chuyện phiếm trên QQ cả đêm, có lúc nhìn điện thoại cười một mình. Mọi người cùng sống trong một phòng, ai cũng có cảm giác Đinh Húc khả năng đã yêu người nào đó. Có điều đây chẳn phải điều mới lạ gì, bắt đầu từ khi vào đại học, Đinh Húc đã thay đối tượng thầm mến liên tục. Nam sinh kia còn nói, có một hôm Đinh Húc nhận điện thoại xong không nói câu nào liền rời đi, hai ngày sau mới trở về, người cứ buồn bã, chẳng ai biết đã xảy ra chuyện gì.

Tôi ngẫm nghĩ, hỏi: "Có phải là vào mùa đông không?"

Nam sinh trả lời: "Đúng vậy, tôi nhớ là gần kỳ nghỉ đông năm nhất."

Quả nhiên có nội tình, tôi liền phấn chấn: "Có một thỉnh cầu nho nhỏ, ta cần mang máy tính của Đinh Húc về cục để điều tra."

Ba người đồng thanh: "Học trưởng đừng khách sáo, cứ mang

về đi!"

Tôi liền cầm laptop của Đinh Húc đi, Vương Đại Lý giật dây: "Không điều tra nữ sinh kia một chút à?"

Tôi mắng: "Tự ngươi đi mà điều tra!"

Vương Đại Lý mặt đầy thất vọng, ai ngờ vừa bước xuống cầu thang đã gặp Lạc Ưu Ưu và hai bạn cùng phòng đang xách bình nước đi ngang, cô ta nhìn tôi cười: "Chào học trưởng!"

Tôi gật đầu: "Xin chào, sáng nay không lên lớp à?"

Lạc Ưu Ưu cười khanh khách: "Không có tiết, em định tới phòng tự học đây."

Tôi huých Vương Đại Lý: "Đồ ngốc, nắm lấy cơ hội đi!"

Vương Đại Lý la lên: "Ta phải nói gì đây?"

Tôi đáp: "Tự biên tự diễn, nếu khó quá thì nói vấn đề ta mới hỏi ấy."

Vương Đại Lý vỗ vai tôi: "Hảo huynh đệ!"

Tôi nói: "10h gặp nhau ở cổng trường."

Tạo cho hắn cơ hội có một không hai, còn lại đều dựa vào cơ duyên của hắn, tôi cũng thành tâm hi vọng lần này hắn có thể toại nguyện.

Tôi xách theo máy tính, dĩ nhiên là tới tìm Lão Yêu, hắn còn đang ngủ, tôi gọi mấy lần mới mở mắt, ngáp dài nói: "Ai ui, Tiểu Tống Tống, ta vừa nằm mơ thấy ngươi, chẳng lẽ mộng đẹp thành sự thật rồi sao?"

Thứ âm thanh dâm đãng đê tiện này có nghe ngàn lần vẫn thấy tởm lợm, tôi nghiêm mặt nói: "Tìm ngươi có việc quan trọng!"

Lão Yêu nhướn mày: "Chuyện quan trọng phần hạ thể à?"

Tôi thật hối hận không dẫn Đại Lý đi cùng, 'cô nam quả gay' ở chung một phòng, hắn đùa bỡn với tôi càng không có chút ngại ngần.

Tôi dở khóc dở cười, nói: "Giúp ta điều tra chút lịch sử nói chuyện phiếm thôi, bù lại ta mời ngươi ăn Pizza hut, được không?"

Lão Yêu xoay xoay người nũng nịu: "Người ta muốn bây giờ luôn cơ!"

Cả người tôi toát mồ hôi lạnh: "Được được, để ta gọi cho ngươi luôn."

Tôi dùng điện thoại gọi một phần Pizza Hut, Lão Yêu mới từ từ tụt xuống giường, hắn kết nối máy của Đinh Húc với máy mình. Avatar QQ Đinh Húc để chính là mặt mình, Lão Yêu vừa trông thấy thì cứ như gặp ma, hét lên: "Mẹ ơi, tiểu tử này là ai mà xấu thế. Ta bị dị ứng với trai xấu, không làm được, không làm được!"

Tôi nói: "Theo như khái niệm của ngươi, thì ta gặp thi thể xấu cũng không khám nghiệm à?"

Lão Yêu hừ một tiếng: "Trừ khi bây giờ ngươi kêu ta một tiếng lão công đẹp trai, nếu không thì ta bó tay!"

Tôi nhất thời muốn phát điên, Lão Yêu ném con chuột một cái cạch, nói: "Có kêu hay không, không thì đi tìm người khác!"

Tôi ấp úng nữa ngày, mới vừa cố nặn ra từ "Soái" thì đúng lúc này shipper mang pizza tới. Shipper lại là một tiểu tử đẹp trai, rốt cuộc Lão Yêu lại không chịu được, cứ đứng ở cửa trêu đùa, nói không cho wechat sẽ không đánh giá 5 sao.

Cám ơn trời đất, nháo trò như vậy, Lão Yêu liền quên chuyện vừa nãy, vừa ăn pizza vừa bắt đầu thao tác.

QQ của Đinh Húc chỉ lưu giữ lại lịch sử từ một năm trước đổ lại, Lão Yêu nói: "Không dễ nhằn rồi, máy của hắn mới chạy lại win, lịch sử nói chuyện bị xóa hết."

Tôi hỏi: "Có cách nào không? Ví như khôi phục dữ liệu ổ cứng?"

Lão Yêu thở dài: "Lịch sử nói chuyện được lưu trong sever máy chủ, để ta thâm nhập vào máy chủ tencent tìm giúp ngươi."

Tôi hỏi: "Có thể làm được không?"

Lão Yêu ngậm pizza, cắm một cái USB vào máy tính, trong đó là phần mềm hacker của hắn, bắt đầu thao tác, nói: "Xâm nhập sever tencent thì có gì khó, lần trước ta thay đổi số liệu tài khoản LOL còn tiện tay để lại một lỗ hổng, đám lập trình viên kia chẳng hề biết gì, nhìn đống skin của ta mà xem, có muốn ta giúp ngươi trang trí tài khoản chút không?"

Tôi xua tay: "Không, cám ơn!"

Rất nhanh Lão Yêu đã tìm ra một dãy dài số liệu, hỏi tôi muốn tra lịch sử nói chuyện với ai? Lịch sử nói chuyện phiếm của một người là nhiều vô số, tôi cũng chẳng biết nick name của Thu Vãn Hà là gì, chỉ có thể nói đặc điểm của đối phương cho Lão Yêu.

Lão Yêu nói: "Ta từ từ tìm vậy, chắc sẽ mất thời gian, lúc nào tìm ra ta gọi điện báo cho."

Tôi vừa bước tới cửa, Lão Yêu lại ung dung nói với theo: "Tiểu Tống Tống, có phải ngươi quên gọi ta một tiếng gì đó không?"

Tôi sợ tới mồ hôi đầm đìa, vội vàng nói: "Ta có việc gấp phải đi ngay bây giờ, gặp sau!"

Ngay sau đó ba chân bốn cẳng chạy khỏi cái nơi nguy hiểm này.

Chương 321: Chưng cốt thác thương

Vừa rời khỏi phòng Lão Yêu, Tiểu Đào liền gọi điện cho tôi: "Tống Dương, tôi có một tin xấu và một tin tốt."

Tôi hỏi: "Tin tốt là gì?"

Tiểu Đào nói: "Tin tốt là chúng ta đã điều tra ra Thu Vãn Hà."

"Thế còn tin xấu?" tôi cười nói.

"Tin xấu là mười năm trước Thu Vãn Hà mắc bệnh ung thư đã chết."

Tôi vô cùng kinh ngạc, chẳng phải xác của Thu Vãn Hà đang ở cục sao? Một người sao có thể chết hai lần? Hơn nữa bộ hài cốt hôm qua tìm được, thời gian tử vong chưa quá ba năm.

Tôi ra cổng trường, gọi điện cho Vương Đại Lý đến, vừa rồi hắn với học muội nói chuyện rất nhiều, cứ lải nhải kể cho tôi nghe, nhưng trong đầu tôi toàn là vụ án, cả đường đi không để ý tới hắn.

Tới cục, tôi gần như chạy vọt vào phòng Tiểu Đào, nàng đang bàn chuyện với mấy cảnh sát. Thấy tôi đi vào, nàng nói mấy câu rồi bảo họ đi ra ngoài, sau đó đưa cho tôi một tệp tài liệu.

Đó là tài liệu về hộ tịch của Thu Vãn Hà, cô ta là người phương Bắc, xinh đẹp, dáng dấp yêu kiều lay động lòng người. Mười năm trước Thu Vãn Hà tới Nam Giang đi làm, sau đó mắc bệnh mà chết.

Tôi hỏi: "Có khi nào trùng tên họ không?"

Tiểu Đào đáp: "Ban đầu tôi cũng nghĩ như vậy, nhưng họ của cô ta tương đối hiếm gặp, cái tên này cả nước chỉ có một, hơn nữa nhóm máu của cô ta trùng khớp với nhóm máu nạn nhân, quan trọng hơn là mặt họ giống nhau như đúc."

Tôi nghi ngờ hỏi: "Mặt ư?"

Hoàng Tiểu Đào nói: "Trung tâm pháp y đã khôi phục gương mặt dựa trên xương sọ, đi, chúng ta qua xem một chút."

Chúng tôi ra khỏi cửa thì Vương Đại Lý cũng vừa đỗ xe xong, Tiểu Đào hỏi: "Xe mới chạy thế nào?"

Đại Lý gật đầu một cái: "Cũng nở mày nở mặt với đám bạn học. Tiểu Đào tỷ tỷ, khi nào cấp trực thăng cho Tống Dương, tôi sẽ đi học lái tiếp."

Hoàng Tiểu Đào cười: "Tự ngươi kiếm tiền mua cho hắn đi."

Ba người chúng tôi tới trung tâm giám định, những dụng cụ ở đây thì tổ kỹ thuật không thể so sánh được. Chúng tôi vào một căn phòng thí nghiệm, bên trong có rất nhiều máy tính, một nghiên cứu viên họ Lý cho chúng tôi xem phần đầu nạn nhân được khôi phục.

Hình ảnh 3D trên máy vi tính không có tóc, cũng không màu, nhưng có thể nhìn ra Thu Vãn Hà gương mặt xinh xắn, mắt phượng mày ngài, Vương Đại Lý xuýt xoa nói: "Oa, thật là nữ thần!"

Tôi nhìn sang ảnh chụp của Thu Vãn Hà, quả nhiên là cùng một người. Dĩ nhiên là dùng mắt thường để nhìn thì không tính, ở đây có công nghệ hạng nhất về tái tạo xương cốt, chồng gương mặt lên phần xương sọ sẽ so sánh được những đặc điểm.

Nghiên cứu viên Lý mang hai bức ảnh so sánh cho chúng tôi xem, nói: "Qua phân tích của phần mềm máy tính, cái đầu lâu này với gương mặt trên ảnh khớp nhau tới 98%, chắc chắn là cùng một người."

Tôi nói: "98%? Vậy vẫn còn 2% không khớp."

Nghiên cứu viên nói: "Bởi thi thể lộ thiên hai năm trời, côn trùng, chuột bọ gặm nhấm có thể gây hư hại một chút, nên sai số này có thể bỏ qua."

Hai từ 'hư hại' có chút ý nghĩa với tôi, tôi xoay người bước ra ngoài, Tiểu Đào gọi với theo: "Này này Tống Dương, anh đang làm gì vậy?"

Tôi nói: "Tôi cần phải nhìn cái xác lại lần nữa."

Tôi chạy như bay về bên cục cảnh sát, vào phòng giữ xác, thi thể đang được đặt trên giường sắt, che bằng một tấm vải trắng. Phần xương sọ phải mang đi so sánh, nên đã được rửa qua bằng cồn.

Hoàng Tiểu Đào đi vào, nói: "Xin lỗi, do phải giám định danh tính, nên đã rửa sạch xương sọ..."

Tôi nói: "Không sao, dù gì tôi cũng phải rửa lại."

Tôi lật đi lật lại cái xương sọ xem xét, bảo Đại Lý kiếm một cái nồi sắt, một cuộn màng bọc thực phẩm, một chậu xương rồng, ra tiệm thuốc Bắc mua bốn vị thuốc Thư Hoàng, Băng Phiến, cây Kim Ngân, Địa Hoàng và nửa chai giấm trắng.

Hoàng Tiểu Đào hỏi: "Anh định thực hiện Chưng Cốt Tam Nghiệm ở đây à?"

Tôi nói: "Không, đây không phải chưng cốt tam nghiệm, mà là chưng cốt thác thương, một sáng tạo độc đáo của Tống Từ, chủ

yếu dùng để khám nghiệm vết thương cũ bên trong xương cốt."

Hoàng Tiểu Đào nghi ngờ: "Nhưng xương sọ không bị thương gì mà?"

Lát sau, Vương Đại Lý mang đống đồ về, tôi đặt nồi lên đèn cồn, bắt đầu đun giấm, rồi vỏ bốn vị thuốc bắc vào, cuối cùng ép nhuyễn cây xương rồng, cho nốt vào nồi. Chờ nồi giấm bốc hơi, tôi mới bỏ cái xương sọ vào, rồi dùng màng bọc thực phẩm bọc lại.

Vương Đại Lý nói: "Nếu thay đổi khung cảnh xung quanh một chút, nói ngươi là phù thủy cũng có người tin."

Tôi cười cười, mắt vẫn chăm chú nhìn cái nồi, được 5 phút, Tiểu Đào la lên: "Xương đổi màu!"

Xương sọ biến thành màu vàng, Vương Đại Lý nói: "Sắp chín rồi."

Tôi giải thích: "Đổi màu là bình thường, cách thức này sẽ gây ra tổn hại nhất định tới thi thể, tôi không dùng nó tùy tiện, nhưng để kiểm chứng suy nghĩ của mình, lần này tôi phải dùng."

Hoàng Tiểu Đào nói: "Anh không tin kết luận của trung tâm giám định đúng không?"

Tôi cười nói: "Cô hiểu tôi đấy, Tiểu Đào ạ!"

Tiểu Đào hỏi: "Vậy rốt cuộc anh có suy nghĩ gì?"

Tôi thần bí nheo mắt: "Chờ lát nữa rồi biết."

Lại 10 phút nữa trôi qua, nồi sắt được bọc bằng màng bọc thực phẩm nghi ngút hơi nước, tôi phát hiện trên xương sọ đã có chút biến hoá. Tôi vén tấm màng bọc ra, mùi acid acetic xộc vào mũi khiến Vương Đại Lý ho sặc sụa, vội đi bật quạt.

Tôi đeo găng tay, cẩn thận nhấc cái hộp sọ ra. Xương sọ trên

tay tôi, phần lưỡng quyền và lông mày có một vùng sẫm màu hiện rõ, đây chính là thứ tôi muốn thấy.

Tiểu Đào hỏi: "Cái này nói lên điều gì?"

Tôi chỉ khu vực sẫm màu, nói: "Nạn nhân đã từng cắt gọt phần xương chỗ này, cho thấy đã phẫu thuật thẩm mỹ, hơn nữa còn là đại phẫu. Cô ta không phải là Thu Vãn Hà thật, mà là đóng vai Thu Vãn Hà."

Hoàng Tiểu Đào trợn tròn hai mắt: "Nói như vậy là bây giờ chúng ta lại quay về điểm xuất phát, danh tính của nạn nhân không biết?"

Tôi suy tư nói: "Cũng không thể nói như vậy, giả sử Đinh Húc nói thật, nạn nhân được một người khác an bài tới lấy lòng hung thủ, như vậy Thu Vãn Hà và hung thủ đã có quan hệ vô cùng mật thiết, có thể điều tra từ chính Thu Vãn Hà thật."

Hoàng Tiểu Đào nói: "Thu Vãn Hà chết mười năm rồi, điều tra rất khó, tôi chỉ có thể cố hết sức mà thôi."

Tôi bỏ cái xác trên giường vào một cái túi chống nước: "Vậy thì chia quan ra hai hướng, tôi với Đại Lý tìm chỗ làm chưng cốt tam nghiệm, cô đi điều tra manh mối."

Đang định đi ra ngoài thì Tiểu Đào gọi giật lại: "Anh định đi đâu?"

Tôi đáp: "Tìm chỗ không người để làm việc thôi."

Tiểu Đào cười: "Chẳng phải lần trước tôi đã nói chuẩn bị phòng thí nghiệm cho anh sao? Mặc dù xây chưa xong, nhưng vẫn có thể dùng tạm, để tôi dẫn anh đi."

Hoàng Tiểu Đào dẫn chúng tôi ra nhà kho phía sau thị cục, đẩy cửa vào đã thấy trên đất có một cái hố hình chữ nhật, bên cạnh

cũng bày ba cái giường sắt, ngoài ra còn một cái giá gỗ, treo mấy thứ tôi thường dùng tới.

Tôi cảm khái: "Chắc tốn công sức dữ lắm!"

Tiểu Đào nói: "Tôi cũng chỉ dăm bữa nửa tháng tới kiểm tra thi công thôi, cũng không biết Ngỗ Tác các anh muốn trang trí gì, có muốn treo chân dung Tống Từ, hay đặt một lư hương lớn không."

Phòng làm việc của Ngỗ Tác cổ đại được gọi là Lều Khám Cốt, bởi khám nghiệm tử thi là việc người dân rất kiêng kỵ, cho nên phải làm hướng bắc, ngược với hướng người dân hay làm nhà. Hơn nữa lều khám cốt không được hướng ra đường cái, đề phòng âm khí của người chết ảnh hưởng đến phong thủy của địa phương.

Hoàng Tiểu Đào làm cho tôi một căn lều khám cốt ngay trong cục cảnh sát, tôi còn để ý gì đến phong thủy nữa, khách khí nói: "Tôi phải cám ơn cô thế nào mới được đây?"

Tiểu Đào cười: "Còn bày đặt khách sáo với tôi à?"

Chương 322: Lều khám cốt

Chưng cốt tam nghiệm khá mất thời gian, tôi bảo Tiểu Đào cứ đi làm việc của mình trước. Sau khi nàng đi, Vương Đại Lý nhìn quanh phòng một hồi, nói: "Căn phòng này không tệ, lại yên tĩnh rộng rãi, Dương tử, ngươi có ý định cùng với Tiểu Đào làm chuyện đó trong này không?"

Làm chuyện đó trong lều khám cốt? Còn việc gì đại kỵ hơn nữa không? Đúng lúc này thì Hoàng Tiểu Đào quay vào, thì ra nàng để quên cuốn sổ ghi chép, Vương Đại Lý sợ xanh cả mặt, nàng nói: "Tiểu tử nhà ngươi vừa nói bậy bạ gì đấy? Ra đây chúng ta nói chuyện cho rõ ràng!"

Vương Đại Lý lắp ba lắp bắp: "Ý của tôi không phải như vậy...Dương tử, ngươi chứng minh sự trong sạch cho ta..."

Tôi nói: "Bị bắt quả tàn, bảo ta làm sao chứng minh?"

Tiểu Đào hừ một tiếng: "Lần sau nói chuyện đang hoàng một chút cho ta!"

Sau khi nàng đi khỏi, tôi bắt tay chuẩn bị chưng cốt tam nghiệm, quá trình vẫn như lần trước, khỏi kể ra dài dòng, chỉ có nền xi măng này thì tiện làm hơn hố cát thôi.

Nghiệm đến lần thứ hai, trên bộ xương xuất hiện những vết màu tím, tôi lấy một cuốn sổ tay trên giá và một cái bút đưa cho Đại Lý, nói: "Bây giờ chúng ta cũng gần như chính quy, ngươi chuyên nghiệp một chút, làm trợ lý cho ta, ta nói, ngươi ghi chép."

Vương Đại Lý đáp: "Được ngươi nhớ nói chậm thôi."

Tôi đặt bộ xương lên giường sắt, bắt đầu nói kết luận: "Cổ nạn nhân có dấu vết bị vật nặng đè lên, gây gãy xương. Trên cơ thể, xương sườn cũng có nhiều vết giẫm đạp, nhưng không tới nỗi gãy xương, hẳn là khi còn sống bị người ta đánh.

Xương sống và khớp vai có dấu hiệu bị lôi kéo khiến vị trí hơi lệch, gót chân có dấu vết va chạm, cho thấy nạn nhân bị kéo đi trong tư thế ngửa mặt lên trời, bị nắm cánh tay lôi đi một đoạn rất dài. Ngoài ra còn có một số vết côn trùng, chuột gặm.

Ngoài việc khám nghiệm xương nạn nhân, còn kiểm tra mấy bộ xương chuột trong bụng, phát hiện đầu của chúng đều bị kẹp bởi thứ gì đó, từ hình dáng có thể phỏng đoán là một loại dụng cụ hình cái nhíp."

Đinh Húc nói hung thủ rạch bụng nạn nhân nhét chuột vào, nhưng xương chậu không có dấu vết bị rạch, xương chậu hơi giãn, nếu như Đinh Húc nói cô ta có mang thai thì cũng chưa thể quá ba tháng. Phải biết phụ nữ mang thai ba tháng và phụ nữ không mang thai, hình dáng so sánh chỉ như một quả bóng bay chưa thổi.

Không phải là một người có chuyên môn, trong tình huống không có dụng cụ chuyên nghiệp, làm sao mổ chính xác tử cung để nhét chuột vào?

Cho nên tôi kết luận, hung thủ không mổ bụng nạn nhân, mà dùng nhíp nhét chuột vào âm đạo cô ta, đám chuột bị kẹp đầu, bị nhét qua âm đạo nhỏ hẹp, lại không có dưỡng khí nên sớm đã ngạt thở chết.

Đinh Húc mô tả đám chuột chui tới chui lui trong tử cung, hoàn toàn chỉ là hắn tưởng tượng ra.

Vương Đại Lý nghe tôi nói vậy, cau mày: "Cái này thì khác nhau ở chỗ nào, dù sao cũng là nhét chuột vào tử cung, việc làm này không phải biến thái thì không nghĩ ra được."

Tôi cười: "Khác nhau rất lớn! Nạn nhân không bị mổ bụng, sẽ không bị chảy máu và nhiễm trùng. Mặc dù hình thức nhét chuột vào âm đạo cũng rất tởm lợm, nhưng không nguy hiểm tới tính mạng."

Vương Đại Lý sững sờ: "Cho nên..."

Tôi nói: "Mặc dù nạn nhân bị đánh, bị hành hạ nhưng những việc này không đủ để lấy đi mạng sống của cô ấy, đòn chí mạng chính là một cước đạp vào cổ này. Ta cảm thấy đây là mẫu thuẫn lớn nhất trong vụ án, hung thủ hoàn toàn có thể chôn sống nạn nhân, tại sao đột nhiên bộc phát thú tính, đạp chết cô ta như vậy?"

Vương Đại Lý nói: "Có thể là nạn nhân nằm trong hố, chửi mấy câu khó nghe, ngươi nghĩ mà xem, hành hạ người ta như vậy, liệu có bị chửi không?"

Tôi không đưa ra ý kiến, cảm thấy mẫu thuẫn này chỉ có thể tháo gỡ trong quá trình điều tra vụ án. Nhưng thông qua nghiệm thi, tôi kết luận rằng lời của Đinh Húc không thể tin hoàn toàn, chuyện hắn kể có rất nhiều chủ quan.

Tôi móc một xấp giấy vàng ra, đốt, đọc một đoạn văng sinh chú, Vương Đại Lý chen vào nói: "Ngươi nên đốt trước mặt Đinh Húc."

Tôi lườm hắn một cái: "Đừng có nhảm nhí như vậy!"

Rời khỏi lều khám cốt, chúng tôi qua gặp Tiểu Đào, nói kết luận cho nàng biết. Tiểu Đào nói: "Vừa hay tôi định đi tìm nguồn gốc cái nhẫn vàng này, có đi cùng không?"

Tôi gật đầu: "Được!"

Trên đường đi, tôi hỏi về tình hình của Đinh Húc, Tiểu Đào nói cả ngày nay hắn lượn phố mua sắm, một tên nam sinh thô kệch lại diện váy đi tới đi lui, nghênh ngang shopping, vào quán cà phê ca

nhạc, vô cùng kệch cỡm. Đã có người quay video up lên mạng, thậm chí có người còn gọi điện cho bệnh viện tâm thần.

Vương Đại Lý nói: "Tôi cũng muốn xem, theo tôi nghĩ sau khi vụ này kết thúc, tên mập chẳng có mặt mũi mà làm người nữa."

Tôi nói: "Biết đâu lúc đó người ta lại nổi tiếng."

Hoàng Tiểu Đào cười: "Tống Dương, nhìn anh trắng trẻo thư sinh, mặc đồ con gái chắc xinh lắm."

Vương Đại Lý hào hứng la lên: "Đúng vậy đúng vậy, ta cũng muốn xem thử, hiện nay trend giả gái đang hot đấy."

Tôi xua tay lia lịa: "Đừng có cố bôi nhọ hình ảnh nam tử hán của ta như vậy, thích đồ con gái thì tự ngươi đi mà mặc."

Đột nhiên tôi nghĩ tới một chuyện, nói: "Phải rồi, dặn cảnh sát theo dõi Đinh Húc, nếu hắn đi đâu mà phải ký tên, nhớ chụp bút tích của hắn về."

Tiểu Đào nói: "Được thôi, anh có dụng ý gì à?"

Tôi đáp: "Tôi muốn đuổi tâm ma của hắn đi, cũng không thể để hắn trong bộ dạng đó được."

Chiếc nhẫn do tiệm vàng Chu Thái Phúc làm ra, ở Nam Giang tổng cộng có ba cửa hàng, chúng tôi tới hai cửa hàng đầu tiên không có manh mối gì, tới cửa hàng thứ ba, rõ ràng là cảm thấy khí phái hơn hai cửa hàng còn lại.

Chúng tôi tìm quản lý, nhờ tìm lại xem chiếc nhẫn này bán cho ai, quản lý mở máy tính, tìm một lúc rồi đưa cho chúng tôi một danh sách.

Loại nhẫn này tổng cộng đã bán sáu chiếc, tôi xem ngày tháng, sớm nhất là tháng ba năm 2016, liền hỏi: "Không có năm 2015

sao?"

Quản lý áy náy: "Xin lỗi, do làm ăn bết bát, hai năm trước cửa hàng đã bị bán lại, số liệu ngày trước đều bị xóa hết."

Tôi hỏi: "Người sở hữu hiện giờ là ai?"

Quản lý đáp: "Giám đốc Hứa."

"Giám đốc Hứa? Giám đốc Từ? (Từ Hứa với từ Từ trong tiếng Trung phát âm giống nhau.)

Chẳng lẽ người này chính là Từ tổng mà Đinh Húc nói? Thủ đoạn này cũng thật bá đạo, mua lại toàn bộ tiệm vàng để xóa dấu vết, nhưng làm quá như vậy lại thành giấu đầu hở đuôi.

Đúng lúc này một chiếc Roll Royce màu đen đỗ xịch ở cửa, một gã bụng phệ trên xe bước xuống, quản lý vội vàng đi ra, nhân viên trong tiệm cũng đồng thời cúi đầu chào: "Hứa tổng!"

Tôi với Tiểu Đào nhìn nhau, nhắc Tào Tháo cái Tào Tháo tới liền, manh mối tự tìm đến cửa!

Chương 323: Gián điệp thương mại

Tôi nói: "Tới hỏi luôn hay sao?"

Tiểu Đào kéo khóa áo khoác da, sau đó rút cái ghim cài tóc, buông xõa xuống vai, lập tức khí chất sắc sảo liền giảm đi đôi chút, nàng nói: "Đừng đánh rắn động cỏ vội, nhìn tôi đây."

Nàng bảo Đại Lý lên xe chờ, ba người ở một chỗ khó giải thích, sau đó chìa tay ra phía tôi. Tôi chợt hiểu ra, liền khoác tay nàng, cả hai đi tới chỗ Hứa tổng, nàng tươi cười: "Chào Hứa thúc thúc."

Hứa tổng híp mắt quan sát Tiểu Đào: "Cô là..."

Hoàng Tiểu Đào nhắc nhở: "Hứa thúc thúc đúng là quý nhân bận rộn hay quên, cha tôi là Hoàng Vận Hồng, hôm đại thọ 60 tuổi thúc còn tới nhà tôi làm khách mà."

Hứa tổng bừng tỉnh: "A, thì ra là thiên kim của Hoàng tổng. Xem trí nhớ của ta này, đây là bạn trai của cô à?"

Hoàng Tiểu Đào đáp: "Đúng vậy, chúng tôi đang đi dạo phố, không ngờ lại gặp Hứa thúc thúc ở đây."

Hứa tổng phất tay: "Ha ha, đúng là tình cờ, Hoàng tiểu thư đúng là gái lớn 18 thay đổi, ngay cả ta cũng không nhận ra. Hai người cứ tùy ý lựa chọn trang sức đi, để ta nói với quản lý một tiếng, coi như ta tặng quà."

Hoàng Tiểu Đào giả vờ tò mò: "Hứa thúc thúc, ông đổi sang

kinh doanh tiệm vàng từ khi nào vậy, không làm nghề cũ nữa à?"

Hứa tổng cười: "Ha ha, đùa giỡn, không bằng gia sản nhà cha cô đâu, ta vẫn kinh doanh thiết bị liên lạc, tiệm vàng này chỉ là đầu tư thêm mà thôi."

Hoàng Tiểu Đào kinh ngạc: "Thiết bị liên lạc, nghề này dễ kinh doanh chứ?"

Hứa tổng thở dài: "Cũng không dễ, hai năm qua Xiaomi và Samsung phát triển mạnh quá, đấy là còn chưa tính đến Apple, điện thoại trong nước giờ cạnh tranh khó lắm."

Hoàng Tiểu Đào nói: "Có điều ở Nam Giang, chỉ có một nhà phân phối, ông coi như cũng là độc quyền mà."

Hứa tổng xua tay: "Nói quá lời rồi, thị trường Nam Giang cạnh tranh cũng khốc liệt không kém đâu."

Hoàng Tiểu Đào tỏ ra tò mò: "Ở đây mà Hứa thúc thúc vẫn có đối thủ cạnh tranh sao?"

Hứa tổng vội đánh trống lảng: "À thôi, ta còn có chút chuyện riêng phải giải quyết, bữa khác ghé nhà cha cô, chúng ta cùng nhau uống trà, được không?"

Tiểu Đào mỉm cười gật đầu: "Được, hẹn gặp Hứa thúc thúc sau!"

Ra khỏi cửa, tôi hỏi Tiểu Đào: "Cô quen ông ta à?"

Nàng phì cười: "Chưa gặp bao giờ."

Tôi thất kinh: "Mẹ ơi, không quen biết mà nói chuyện cứ như bạn cũ."

Hoàng Tiểu Đào giải thích: "Doanh nhân lớn trong Nam Giang này hầu hết đều quen biết cha tôi, ít nhất cũng nghe qua tên, có

điều người này khá kín kẽ, chẳng moi ra được gì."

Tôi nói: "Dù sao cũng là doanh nhân, chắc cũng sẽ điều tra được gì đó."

Tiểu Đào thở dài: "Để tối nay tôi về nói chuyện với cha, anh có muốn đi cùng không?"

Tôi đáp: "Tôi với cha cô chưa từng nói chuyện, sợ ngồi chung sẽ lúng túng."

"Thực ra mấy hôm trước cha còn hỏi thăm anh đấy." Tiểu Đào cố làm ra vẻ thần bí, cười nói.

"Hỏi thăm tôi vấn đề gì?" hai má tôi đỏ bừng.

"Cha hỏi tôi đang qua lại với ai, tôi liền nói là anh, từ đợt Vương công tử dính vào án cưỡng dâm, ông ấy không thấy đề cập tới chuyện gả tôi cho hắn nữa, cũng không tự tìm đối tượng cho tôi. Ông bảo, lúc nào rảnh gọi anh về ăn cơm một bữa." Hoàng Tiểu Đào cười.

Tới nhà ăn cơm, rõ ràng là tới để Hoàng lão gia kiểm tra, tôi gãi gãi đầu: "Quan hệ của chúng ta cũng chưa tới mức gặp mặt phụ huynh hai bên mà."

Hoàng Tiểu Đào vênh mặt lên: "Vậy anh không thể tăng tốc được rồi!"

Hai chúng tôi nhìn nhau rồi bật cười, lúc này Đại Lý chạy tới nói: "Chẳng phải chúng ta đang điều tra vụ án sao, sao hai người hở ra là phát cẩu lương vậy? Nhìn xem tia điện hai người phát ra đầy đường kia kìa!"

Tôi đỏ mặt giải thích: "Cái gì mà phát cẩu lương, chúng ta cũng đang thảo luận vụ án đây."

Vương Đại Lý nhăn mặt chua xót: "Đúng vậy, thảo luận tới mức tình tình ý ý, mặt mày hớn hở."

Hoàng Tiểu Đào làm một động tác dập cầu giao, tôi hỏi nàng làm gì vậy, nàng nói: "Tắt cái bóng đèn đáng ghét này đi!"

Vương Đại Lý đau thương ôm ngực nói: "Các người bắt đầu cảm thấy ta dư thừa rồi đúng không? Đừng có cản ta, để ta từ từ tan biến khỏi cõi đời đau khổ này đi.."

Hoàng Tiểu Đào cười: "Được rồi, trông cái bộ dạng đáng thương của ngươi kìa. Tỷ mời ngươi ăn bún cay vậy."

Chúng tôi ra bên ngoài ăn trưa, sau đó tôi và Đại Lý quay về trường. Sáng hôm sau, Tiểu Đào triệu tập một cuộc họp về vụ án, nàng đã hỏi cha mình được lai lịch của Hứa tổng - Hứa Chí Bằng.

Hứa Chí Bằng năm nay 57 tuổi, trước năm 55 tuổi vẫn còn đi làm thuê cho người khác. Hai năm trước mới bắt đầu mở công ty của riêng mình. Điện thoại Aiguo do ông ta sản xuất mặc dù chẳng có danh tiếng gì, nhưng vì làm nhái iphone, hàng rẻ chất lượng ổn nên rất được hoan nghênh, biến ông ta thành một đại gia ở Nam Giang.

Có một từ để hình dung về con người này, đó chính là cáo già. Hai năm gần đây ông ta đã thâu tóm rất nhiều doanh nghiệp vừa và nhỏ bằng cách mua cổ phần. Thủ đoạn của ông ta là bồi dưỡng gián điệp kinh tế, đánh vào công ty đối thủ, cướp danh sách khách hàng và bí mật thương mại, chờ khi đối thủ trọng thương liền vung tiền ra mua lại cổ phần.

Hiện tại, hoạt động kinh doanh của Hứa Chí Bằng bao gồm điện tử, truyền thông, hóa chất gia dụng và những lĩnh vực khác.

Nghe tới đây, tôi nói: "Giấn điệp kinh tế, hai năm trước, những điểm này trùng khớp với Từ tổng mà Đinh Húc nhắc tới, vậy đối

thủ cạnh tranh của ông ta hai năm trước là ai?

Hoàng Tiểu Đào nói: "Việc này thì không rõ, dù sao ông ta cũng không phải là hung thủ, chúng ta không thể điều tra công khai được."

Lúc này Vương Nguyên Thạch lấy ra một tập tài liệu, ném lên bàn: "Đây là giấy cam kết phẫu thuật của Thu Văn Hà ở bệnh viện, người ký giấy là Lang Tuấn, bạn trai của cô ta. Bác sĩ nói rất có ấn tượng về người này."

Tôi hỏi: "Tại sao lại như vậy?"

Ban đầu, Thu Văn Hà được bệnh viện chẩn đoán là khối u lành tính, chỉ định phẫu thuật cắt bỏ, sau đó mới phát hiện là ung thư, hơn nữa đi di căn vào gan. Lúc đó Lang Tuấn đã thiếu bệnh viện rất nhiều tiền thuốc thang, phía bệnh viện kiên quyết không đồng ý phẫu thuật tiếp. Cuối cùng Lang Tuấn tới dập đầu cầu xin viện trưởng, viện trưởng nói: "Bệnh viện không phải cơ quan từ thiện, chúng ta cũng phải sống nhờ tiền viện phí. Nếu ngươi trong vòng 1 tiếng có thể đưa ra 1 vạn, chứng minh được năng lực trả nợ, ta sẽ giải phẫu cho cô ta, nếu không thì miễn bàn."

Kết quả Lang Tuấn không có nổi 1 vạn tệ, chỉ có thể mang Thu Văn Hà về, không lâu sau thì cô ấy qua đời.

Hoàng Tiểu Đào nhanh chóng mở điện thoại ra search một chút, cười nói: "Ha ha, manh mối này quá trọng yếu, năm đó Lang Tuấn cũng làm thiết bị liên lạc, hai năm trước thì đột nhiên biến mất khỏi Nam Giang, công ty của hắn..."

Hoàng Tiểu Đào nhìn một vòng xung quanh mọi người, rồi dừng lại, tiếp tục nói: "Chính là công ty hiện nay của Hứa Chí Bằng!"

Tôi cũng không ngờ vụ án lại tiến triển thuận lợi như vậy. Từ

manh mối đang nắm giữ cho thấy, hai năm trước Hứa Chí Bằng muốn thôn tính công ty của Lang Tuấn, cho một cô gái phẫu thuật giống Thu Vãn Hà tới làm gián điệp, sau khi chuyện vỡ lở, Lang Tuấn nổi giận sát hại cô gái.

Nhưng trong đó có một điểm nghi vấn, tôi hỏi: "Sao trong tay người chết lại có một cái nhẫn vàng?"

Tiểu Đào nói: "Đã tìm ra người trong cuộc, trên tay chúng ta lại có chứng cứ, vậy thì tấn công trực diện thôi."

Tôi lắc đầu: "Không, thực ra chúng ta chẳng có chứng cớ nào cả!"

Chương 324: Vụ án tiến triển

Mọi người đều kinh ngạc nhìn tôi, tôi chậm rãi giải thích: "Hiện chúng ta có ba loại chứng cứ đó là chiếc nhẫn, tàn thuốc và vết bánh xe. Số liệu của tiệm vàng đã thay đổi, chúng ta không chứng minh được chiếc nhẫn là của Hứa Chí Bằng; trên tàn thuốc có ADN của Lang Tuấn thì cũng chỉ có thể chứng minh tối hôm trước hắn có mặt ở đó mà thôi, vết bánh xe cũng tương tự như vậy. Huống hồ như đã nói, những gì chúng ta thảo luận đều hoàn toàn dựa trên lời kể của Đinh Húc, hoàn toàn không có cơ sở pháp lý."

Câu nói này của tôi như hắt một gáo nước lạnh vào ý chí chiến đấu của tổ chuyên án. Vụ án hai năm trước này chẳng khác nào nhìn đốm lửa ngoài bờ biển, khoảng cách phá án còn rất xa.

Hoàng Tiểu Đào hít sâu một hơi: "Vậy trước mắt án binh bất động, điều tra nơi ở hiện nay của Lang Tuấn, từ từ tìm kiếm chứng cứ chứng minh vụ mưu sát."

Tan cuộc họp, Hoàng Tiểu Đào hỏi tôi tính toán tới đâu rồi, tôi đáp: "Chẳng có việc gì làm, về trường chơi mấy ván LOL rồi ngủ trưa."

Tiểu Đào ghen tị nói: "Tiểu tử nhà anh thật nhàn hạ, tôi muốn đổi chỗ cho anh rồi đấy."

Tôi cười: "Trêu cô đấy, tôi là người vô tâm vậy ư? Hôm qua tôi nhờ Lão Yêu điều tra lịch sử chat QQ của Đinh Húc, chắc hôm nay có kết quả rồi..."

Vừa nghĩ tới sẽ phải một mình đi gặp Lão Yêu, tôi liền cảm thấy đau đầu. Nhưng chỉ chút chuyện cỏn con này mà cũng nhờ tới

Tiểu Đào thì chẳng ra làm sao.

Tiểu Đào hỏi: "Anh có cao chiêu gì cho vụ này không?"

Tôi đáp: "Cởi chuông thì phải cần người buộc chuông, theo tôi hay là chúng ta bắt đầu từ Đinh Húc, tìm ra đột phá."

Tiểu Đào hỏi: "Chẳng phải anh bảo lời nói của hắn không có căn cứ pháp lý sao?"

Tôi cười: "Chính vì vậy nên tôi mới đang tìm mọi cách để hợp thức hóa lời nói của hắn. Ví dụ như những lời nói của hắn không phải do bị ma nhập, mà là hai năm trước hắn chứng kiến tận mắt chẳng hạn."

Sau đó chúng tôi tạm biệt, tôi quay về trường. Không biết Vương Đại Lý chạy đâu mất, tôi gọi điện, chủ yếu là không muốn đi gặp Lão Yêu một mình, ở cùng một phòng với hắn còn khó chịu hơn bị lột da.

Đại Lý quay về, mặt mày hớn hở nói: "Đoán xem ta vừa đi ăn sáng với ai về?"

Tôi hỏi: "Lạc Ưu Ưu?"

Vương Đại Lý cười ha hả: "Chính xác, ta nói chuyện với nàng đến tận trưa. Mặc dù chủ đề chỉ xoay quanh ngươi, nhưng dù sao cũng gọi là có điểm chung."

Tôi nhướn mày: "Trời, ngươi không nói bậy bạ chuyện phá án của ta đấy chứ?"

Vương Đại Lý trả lời một câu khiến tôi muốn ói máu: "Không hề nói bậy bạ, mà là hoàn toàn nói trên tinh thần cầu thị."

Gáy tôi bốc khói đen: "Đã dặn đi dặn lại ngươi bao nhiêu lần rồi, không được tự tiện tiết lộ chuyện phá án, ngươi không thể nói

về chuyện thi từ ca phú gì à?"

Cái miệng ba hoa bốc phét của Đại Lý chính là tâm bệnh trong lòng tôi, không ít câu truyện truyền kỳ phá án trong trường đều từ hắn mà ra. Ví như tôi dùng mỹ nam kế dụ nữ sát thủ vào tròng, hay tôi đỡ phát đạn SMG thay cảnh sát, rồi là tôi phá tan băng nhóm buôn ma túy, vân vân.

Trên đời này không có bức tường nào kín gió, cho dù vụ án có bảo mật tới đâu thì trong dân tình đều có những lời đồn đại cùng phỏng đoán. Nhưng thân là người trong cuộc của những truyền kỳ này, tôi thật dở khóc dở cười.

Chúng tôi tới phòng Lão Yêu, vẫn như thường lệ, hắn đang ngồi xổm trên ghế chơi PUBG, tôi hỏi: "Lịch sử chat QQ ngươi điều tra tới đâu rồi?"

Lão Yêu nhàn nhạt nói: "Tra được một cái, không biết có phải thứ ngươi cần tìm không."

Tôi nói: "Cho ta xem thử."

Lão Yêu xua tay: "Chờ chút, để ta cho đám người này bay màu."

Dứt lời, hắn nhấn phím F1, lập tức màn hình xuất hiện một vụ nổ, giết chết toàn bộ nhân vật trong game. Thì ra Lão Yêu tự viết phần mềm hack game PUBG, đang ở giai đoạn thử nghiệm. Tôi khinh bỉ nói: "Thì ra những bản hack là do loại người như ngươi tung ra."

Lão Yêu cười hề hề: "Dùng sở học tạo phúc cho xã hội thôi mà, bản chất đều giống nhau, tự ngươi xem đi."

Lão Yêu mở tệp tin lưu trữ cuộc trò chuyện, đó là cuộc hội thoại giữa Đinh Húc và một cô gái có nickname Bàn Nhược. Thời gian hội thoại là hai năm trước, lần cuối họ chat với nhau là một

ngày trước khi vụ án xảy ra, vừa vặn trùng hợp.

Tôi lướt lướt đọc qua, ban đầu hai người nói chuyện về mấy ngôi sao giải trí, món ăn nổi tiếng...sau đó Bàn Nhược bắt đầu tiết lộ cuộc sống cá nhân của chính mình. Cô ta nói mình được một đại gia gọi là Bá đạo ca ca bao nuôi, cô ấy cũng rất thích hắn, nhưng thân phận của cô đã quyết định từ trước rằng cô phải phản bội hắn. Những câu chữ thể hiện sự mâu thuẫn giằng xé trong lòng của Bàn Nhược.

Sau nữa, Bàn Nhược lại tự xưng là Thu Vãn Hà, nói chẳng mấy chốc mình sẽ hoàn thành nhiệm vụ, rời khỏi bá đạo ca ca nhưng cô ta có chút không nỡ, muốn thú nhận tất cả với bá đạo ca ca. Đinh Húc hết lời khuyên cô ta đừng làm chuyện dại dột.

Sau đó, Đinh Húc thổ lộ tình cảm, nói muốn làm chỗ dựa cho cô ta, không để cô phải làm những chuyện mạo hiểm như trước, nhưng bị Bàn Nhược cự tuyệt.

Lần cuối nói chuyện, Bàn Nhược nói: "Vĩnh biệt!" Đinh Húc gửi hàng loạt tin nhắn: "Cô ở đâu, tôi tới tìm cô!"

Tôi thử suy đoán chuyện xảy ra tiếp theo, Thu Vãn Hà thú nhận tất cả với Lang Tuấn, Lang Tuấn thẹn quá hóa giận, hành hạ cô ta, thậm chí giết chết cô ta. Đứng trên lập trường của Đinh Húc, hắn cho rằng chuyện như vậy là tất lẽ dĩ ngẫu.

Tôi hỏi Lão Yêu: "Có thể tra ra vị trí của một người qua QQ không?"

Lão Yêu suy nghĩ một chút, đáp: "Nếu là bản cập nhật sau năm 2014 thì có thể."

Tôi cảm ơn một tiếng, Lão Yêu giơ tay nói: "Chỉ cám ơn suông bằng miệng, không có vật chất gì sao?" nói xong hắn đê tiện nhướn nhướn lông mày.

Tôi đáp: "Bán cho ta một bản hack ngươi vừa viết đi."

Lão Yêu vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ: "Ngươi cũng chơi trò này à? Coi như ta để giá ưu đãi, 200 tệ."

Bắt đầu tiền trao cháo múc, tôi đưa hắn 200 tệ, đồng thời nhận lại cái USB chứa bản hack, bất chợt tôi cười lạnh: "Căn cứ vào luật pháp nước cộng hòa nhân dân Trung Hoa, mua bán bản hack là hành động phạm tội, bây giờ nhân chứng vật chứng đầy đủ, ngươi có còn muốn nhận quà cám ơn bằng vật chất nữa không?"

Lão Yêu không ngờ bị tôi chơi vố này, há hốc mồm nói: "Được, cứ coi như ngươi lợi hại!"

Lần nào cũng bị hắn bỡn cợt, lần này chơi lại được một chiêu, trong lòng tôi thỏa mãn hơn nhiều.

Đoạn chat này chứng minh Đinh Húc là người biết rõ mọi chuyện, cho nên lời nói của hắn sẽ có căn cứ pháp lý. Bên kia Tiểu Đào cũng rất thuận lợi trong việc điều tra, lúc chiều tôi tới cục, nàng đã nắm trong tay mấy manh mối quan trọng. Thì ra hai năm trước Lang Tuấn và Hứa Chí Bằng là bạn cùng nhau lập nghiệp, Lang Tuấn nắm 40% cổ phần công ty, Hứa Chí Bằng nắm giữ 20%. Sau đó đột nhiên Lang Tuấn nhượng toàn bộ cổ phần của mình cho Hứa Chí Bằng, quan trọng là ngày ký hợp đồng chính là ngày vụ án xảy ra.

Vụ án tới lúc này gần như đã có một định hình khá rõ ràng, hai năm trước Hứa Chí Bằng phái một gián điệp kinh tế đi thăm dò bí mật của Lang Tuấn. Cô gái đó lại đem lòng yêu Lang Tuấn, thú nhận tất cả, hắn liền nổi giận giết chết cô ta.

Sau đó Hứa Chí Bằng dùng việc này để uy hiếp Lang Tuấn phải nhượng tất cả cổ phần của mình, vì vậy Hứa Chí Bằng liền trở thành chủ sở hữu công ty.

Nhưng trong đó vẫn có một chỗ chưa giải thích được, đó là nạn nhân nắm trong tay chiếc nhẫn của Hứa Chí Bằng, tôi mơ hồ cảm thấy khả năng chính chiếc nhẫn này là mấu chốt sáng tỏ vụ án.

Hoàng Tiểu Đào hỏi: "Phải rồi, tối nay Hứa Chí Bằng có tham gia một buổi tiệc từ thiện, chúng ta lại đi gặp ông ta chứ?"

Vừa nghe tới tiệc từ thiện tôi liền đau đầu: "Có cần phải có thiếp mời không?"

Hoàng Tiểu Đào lấy ra một tờ giấy hỗ trợ điều tra do cục trưởng ký, nói: "Thiếp mời này đã đủ chưa?"

Chương 325: Cố sự

Nói chuyện với Tiểu Đào xong, tôi liền vào phòng làm việc của nàng đóng cửa ngồi suy nghĩ, cơm tối cũng chẳng buồn ăn.

20h, Vương Đại Lý và Tiểu Đào đi vào, Tiểu Đào nói: "Tống Dương, một mình anh ngồi đây suy ngẫm gì vậy, đến đèn cũng không bật?"

Nàng tiện tay bật công tắc, trông thấy Đại Lý mặc đồ tây, đi giày da, tôi hỏi: "Đại Lý, ngươi đi phỏng vấn à?"

Tiểu Đào bật cười: "Anh nhanh quên thế, chẳng phải đã hẹn tối nay đi gặp Hứa Chí Bằng sao? Vương Đại Lý muốn đi theo để tiếp xúc với giới doanh nhân."

Tôi vỗ gáy một cái, suýt nữa thì quên mất chuyện quan trọng, liền đứng dậy nói: "Đi!"

Vương Đại Lý hỏi tôi không cần thay quần áo ư, tôi đáp: "Có giấy yêu cầu hỗ trợ điều tra đây rồi, cần gì thay quần áo."

Vương Đại Lý la lên: "Vậy quần áo của ta có cần nữa không, mượn mãi lão đại mới cho đấy."

Tiểu Đào vỗ vai hắn: "Khỏi đi, mặc quần áo này cũng được, biết đâu lại kiếm được phú bà nào đó."

Ba người chúng tôi lái xe tới bữa tiệc, tiệc hôm nay là do tổ chức bảo vệ động vật hoang dã đứng ra tiến hành, chủ đề là bảo vệ môi trường, bảo vệ động vật, mà nói gì đi nữa, đám nhà giàu mở tiệc thì bất kể lí do gì cũng được.

Khung cảnh của bữa tiệc tất nhiên là trang trí hòa nhã, Vương Đại Lý tay bưng ly Champagne đi tới đi lui giữa đám doanh nhân, khá là có phong cách. Tuy nhiên chưa quen lắm nên vẫn khá vụng về, kết quả một phú bà gọi hắn: "Phục vụ, mang khăn mặt tới đây!"

Tôi với Tiểu Đào cười muốn chết, Vương Đại Lý xụ mặt nói: "Trông tôi giống bồi bàn sao?"

Hoàng Tiểu Đào nói: "Ngươi cứ đàng hoàng mà ăn buffet đi."

Vương Đại Lý cắn răng nói: "Sao có thể lâm trận rút lui được, cơ hội tốt như vậy tôi không thể bỏ lỡ, phải tìm người nói chuyện kết nối quan hệ một chút."

Hoàng Tiểu Đào giơ ngón tay: "Chúc ngươi may mắn!"

Kết quả Vương Đại Lý đi một vòng, trở về thất bại tan tác, vẫn sĩ diện nói: "Đám nhà giàu này đúng là nói chuyện nhạt như nước ốc."

Hoàng Tiểu Đào khuyên nhủ: "Cũng không cần kết giao với đám người này đâu, cứ tự làm nên sự nghiệp, khi nào có tiền rồi, ngươi đánh rắm người ta cũng khen thơm."

Vương Đại Lý gật đầu: "Tiểu Đào tỷ tỷ nói rất đúng."

Tiểu Đào hỏi: "À phải rồi, nghe nói ngươi gây dựng sự nghiệp, rốt cuộc là định kinh doanh cái gì? Có cần tỷ hỗ trợ không?"

Vương Đại Lý ấp úng: "Tạm thời bí mật, mọi người sẽ biết sớm thôi."

Đúng lúc này, chợt Tiểu Đào nhìn chăm chăm về một phía, miệng nói: "Chú ý, mục tiêu xuất hiện!"

Hướng theo tầm mắt của Tiểu Đào, chúng tôi thấy Hứa Chí

Bằng đang ưỡn cái bụng phệ, trò chuyện với mấy người. Chúng tôi làm bộ đi xuyên đám người, lướt qua trước mặt ông ta. Hứa Chí Bằng trông thấy cười to: "Ha ha, đây chẳng phải Hoàng tiểu thư sao, hân hạnh, hân hạnh!"

Hoàng Tiểu Đào cười: "Hứa tiên sinh, lần trước gặp nhau tôi chưa giới thiệu nghề nghiệp của mình."

Hứa Chí Bằng nói: "Dám hỏi tiểu thư làm việc ở đâu?"

Hoàng Tiểu Đào giơ thẻ cảnh sát ra, sắc mặt Hứa Chí Bằng chợt biến đổi, khẽ cau mày: "Thì ra Hoàng tiểu thư là cảnh sát, thất lễ thất lễ. Xin hỏi mấy người tìm ta có việc gì?"

Tôi nói: "Hứa tiên sinh, xin dời bước nói chuyện."

Chúng tôi tới một góc vắng, Hoàng Tiểu Đào đưa ra tờ yêu cầu hỗ trợ phá án, đi thẳng vào vấn đề chính. Hứa Chí Bằng trầm ngâm nói: "Ta hiểu rồi, các người phát hiện một xác nữ giới ở ngoại ô, liền nghi ngờ có liên quan đến ta. Nhưng ta có thể lấy tư cách ra đảm bảo, trước giờ Hứa mỗ này chưa hề làm chuyện gì thương thiên hại lý."

Tôi chăm chăm quan sát mấy ngón tay mập mạp của ông ta, sau đó lôi chiếc nhẫn ra, nói: "Ông biết cái nhẫn này không?"

Hứa Chí Bằng thoáng biến sắc: "Không biết."

Tôi lấy điện thoại ra, cho ông ta xem một bức ảnh, trên ảnh là ba bộ xương chuột, hỏi tiếp: "Vậy còn cái này?"

Ngoài miệng ông ta vẫn cứng rắn chối, nhưng biểu hiện trên nét mặt lại bán đứng mình, cả hai thứ này ông ta đều biết!

Tôi cho ông ta xem hai thứ này là có dụng ý, chính là thăm dò phản ứng của ông ta. Cả buổi hôm nay tôi đã suy nghĩ rất kỹ, chiếc nhẫn có tác dụng gì trong vụ án chứ? Cho tới bây giờ, tất cả suy

đoán của chúng tôi đều chỉ dựa trên lời kể của Đinh Húc.

Tôi thử sắp xếp lại toàn bộ chi tiết một lần nữa, phát hiện ra vụ án này có thể có một bộ mặt khác, mà phản ứng của Hứa Chí Bằng chính là mảnh ghép cuối cùng tôi còn thiếu.

Tôi nhìn thẳng vào mắt ông ta, nói: "Hứa tiên sinh, tôi muốn nói tới một chuyện cũ, một câu chuyện về âm mưu và sự tính toán. Có một đôi bạn làm ăn, phân biệt tên là A và B. Hai năm trước công ty của họ chế tạo được một sản phẩm điện thoại di động rất được người dân ưa chuộng. Công ty từ đó thuận lợi lên sàn chứng khoán, hai người cũng bắt đầu xảy ra mâu thuẫn, ai cũng muốn chiếm cổ phần của đối phương về tay mình.

Qua điều tra, A phát hiện B từng có một mối tình đầu sâu đậm, vì vậy hắn liền tìm một cô gái có gương mặt rất giống với mối tình đầu đó của B, hơn nữa còn phẫu thuật thẩm mỹ sao cho giống hệt. Sau đó hắn cài cô gái vào bên cạnh B, để cô ta ăn cắp bí mật thương mại. Không ngờ cô điệp viên kinh tế này lại đem lòng yêu đại gia B trẻ trung, hơn nữa còn bán đứng A, A là một kẻ đa mưu túc trí, đương nhiên sẽ không bỏ qua, liền bắt cóc cô gái, dùng đủ loại thủ đoạn để hành hạ, ép B phải ký giấy nhượng cổ phần.

Có được cổ phần trong tay, giữ cô gái lại sẽ chỉ mang họa, cho nên A liền giết người diệt khẩu, nhưng không ngờ ông trời có mắt, nạn nhân trước khi chết lại ăn trộm chiếc nhẫn của hắn, chính chiếc nhẫn này đã dẫn chúng tôi tìm ra hung thủ."

Nói xong, tôi cười lạnh: "Hứa tiên sinh, chuyện tôi kể có xuất sắc không?"

Vương Đại Lý và Hoàng Tiểu Đào đồng thời kinh ngạc nhìn tôi, bọn họ chắc hẳn không ngờ được hung thủ từ Lang Tuấn lại biến thành Hứa Chí Bằng.

Nghe xong, Hứa Chí Bằng trán đầy mồ hôi, tay run tới nỗi

không cầm chắc ly rượu, phản ứng này đúng như tôi dự đoán, rốt cuộc tảng đá trong lòng tôi cũng được gỡ bỏ.

Hứa Chí Bằng cưỡng từ đoạt lý nói: "Lời nói..phiến..diện, nói bậy nói bạ, ta căn bản không biết ngươi đang nói gì."

Tôi châm chọc: "Vậy thì ông căng thẳng làm gì, tôi cũng đâu có nói nhân vật chính là ông?"

Hứa Chí Bằng như bị táng một bạt tai, trán đẫm mồ hôi, miệng há hốc, hô hấp dồn dập.

Hoàng Tiểu Đào tấn công ngay khi địch còn hoang mang: "Hứa tiên sinh, đừng đấu tranh vô ích, thành khẩn khai báo đi!"

Đột nhiên Hứa Chí Bằng ném vỡ tan ly rượu, dữ dằn nói: "Ta không giết người, cô ta chết không có liên quan gì tới ta!"

Tôi nói: "Vậy còn việc dùng cô ấy để ép Lang Tuấn ký giấy thì sao?"

Hứa Chí Bằng đáp: "Cùng lắm là tội cố ý gây thương tích thôi, hợp đồng là do Lang Tuấn tự nguyện ký..."

Đột nhiên ông ta á khẩu không nói tiếp được, tôi cười lạnh: "Như vậy là ông thừa nhận?"

Hứa Chí Bằng chợt lớn tiếng: "Đừng có dùng thủ đoạn mồm này, có bản lĩnh thì đưa chứng cứ ra, không có chứng cứ ta sẽ kiện các ngươi tội vu khống."

Dứt lời Hứa Chí Bằng xoay người rời đi, Đại Lý hỏi: "Có cần bắt ông ta không?"

Hoàng Tiểu Đào giải thích: "Thứ chúng ta có chỉ là giấy yêu cầu hợp tác điều tra chứ không phải lệnh bắt giữ, không có quyền. Phải rồi Tống Dương, vì sao anh lại nghĩ được Hứa Chí Bằng là

hung thủ?"

Tôi cười: "Rất đơn giản, bởi vì trong toàn bộ chuyện này, Hứa Chí Bằng là kẻ duy nhất được lợi, còn có mấu chốt đó là chiếc nhẫn vàng này."

Hoàng Tiểu Đào gọi điện, cử người giám sát chặt chẽ Hứa Chí Bằng, chúng tôi thì chuẩn bị rời khỏi bữa tiệc. Lúc sắp đi, Vương Đại Lý còn cố lấy một túi chocolate nhập khẩu mang đi, tôi mắng: "Xem tiền đồ của ngươi kìa."

Đúng lúc này đột nhiên trong đám người có tiếng hét: "Chết người rồi, chết người rồi!"

Chương 326: Lại một câu chuyện khác

Chúng tôi quay đầu lại, chỉ thấy Hứa Chí Bằng ngã trong vũng máu, người đầy vết xước mảnh thủy tinh, kế bên là một gã đàn ông với chai Champagne vỡ.

Liếc mắt tôi liền nhận ra người đàn ông này chính là Lang Tuấn mà chúng tôi đang tìm. So với hình ảnh hai năm trước, hắn tiều tụy đi khá nhiều, mặc dù tuổi tác chỉ chừng gần 40, nhưng trên đầu đã đầy tóc trắng.

Chúng tôi lập tức tiến tới, Hoàng Tiểu Đào giơ thẻ cảnh sát ra hô: "Cảnh sát đây, bỏ hung khí xuống!"

Đột nhiên ánh mắt của Lang Tuấn thay đổi, một tay kéo Hứa Chí Bằng dưới đất dậy, tay kia kề chai rượu vỡ vào cổ ông ta, hét: "Đừng có nhúng tay, ta phải giết tên ngụy quân tử này!"

Hứa Chí Bằng chỉ là bị đập chai rượu mà ngất, lúc này tỉnh lại, sợ hãi nói: "Lang ca, có gì từ từ nói, đừng manh động, cảnh sát vẫn còn đây."

Lang Tuấn nghiến răng nghiến lợi nói: "Tên tiểu nhân hèn hạ này, năm đó hại ta thật thê thảm. Đã thế ngươi còn giết người con gái ta yêu, hôm nay nợ máu phải trả bằng máu!"

Hứa Chí Bằng lắp bắp: "Nghe ta giải thích, ta không hề hạ lệnh giết cô ấy, tất cả đều là do đám thủ hạ ngu dốt kia gây ra. Mà tối hôm đó chẳng phải ngươi cũng chạy tới hiện trường sao?"

Lang Tuấn bạo hống một tiếng: "Câm mồm! Lúc ta đến thì

nàng đã tắt thở."

Nói xong, chai rượu trong tay Lang Tuấn ghì mạnh vào một chút, cằm Hứa Chỉ Bằng rỉ ra một ít máu. Tôi nói: "Lang Tuấn, tất cả mọi chuyện chúng tôi đều biết rõ, ông ta sẽ phải chịu sự trừng phạt của pháp luật, ông cần gì phải tự làm mất thời gian quý báu của mình?"

Lang Tuấn cười lạnh: "Thời gian quý báu ư? Từ sau đêm đó ta đã trở thành cái xác biết đi, ngày nào cũng mơ tưởng tới khoái cảm được tự tay đâm chết kẻ thù."

Kẻ thù gặp nhau, vô cùng căng thẳng, nếu như lúc này Đinh Húc ở đây, có lẽ sẽ khuyên nhủ được hắn. Tôi nói nhỏ với Tiểu Đào: "Có gọi được Đinh Húc đến đây không?"

Hoàng Tiểu Đào hít sâu một hơi: "Không kịp, để tôi!" rồi đột nhiên nàng trợn trắng hai mắt, ngã ngửa ra đất, khiến Vương Đại Lý giật nảy mình. Giờ tôi mới ý thức được kế hoạch của nàng, Thu Vãn Hà có thể nhập vào Đinh Húc được, sao lại không nhập vào nàng được. Nàng định sẽ đóng vai Thu Vãn Hà.

Tôi ôm lấy Tiểu Đào, lay gọi mấy câu, bỗng nhiên nàng mở mắt, đầy hoang mang nhìn xung quanh bốn phía. Cuối cùng ánh mắt nàng dừng lại ở người Lang Tuấn, nức nở: "Bá đạo ca ca, là người sao?"

Lang Tuấn trợn tròn mắt, hồi lâu không nói nên lời: "Trên đời này chỉ có một người duy nhất gọi ta như vậy, cô là..."

Hoàng Tiểu Đào bi thương nói: "Đêm đó là em báo mộng cho anh!"

Lang Tuấn cả kinh: "A, nàng đúng là Tiểu Hà, sao nàng này nhập vào người này?"

Hoàng Tiểu Đào đáp: "Bởi vì em rất muốn gặp anh!" Vừa nói

nàng vừa lại gần Lang Tuấn, trái ngược với vẻ mặt vui mừng của Lang Tuấn chính là vẻ mặt kinh hoàng của Hứa Chí Bằng. Hoàng Tiểu Đào diễn xuất dựa theo Đinh Húc, mà còn có phần chân thật hơn, đến cả tôi còn có mấy phần tin.

Đột nhiên Lang Tuấn lùi về sau mấy bước, tay nắm chặt tóc Hứa Chí Bằng, hét: "Hứa Chí Bằng, người đang làm, trời đang nhìn. Trước mặt vong linh tiểu Hà, ta muốn ngươi phải thú nhận tất cả!"

Hứa Chí Bằng ấp úng: "Ta...ta không có giết người!"

Lang Tuấn hung hăng siết chặt tóc ông ta một chút Hứa Chí Bằng kêu ái một tiếng, run rẩy nói: "Ta khai, ta khai. Hai năm trước ta từng dùng tính mạng của một cô gái để uy hiếp Lang ca, bắt hắn phải ký giấy nhượng lại cổ phần. Sau đó ta vứt cô ấy ra vùng hoang dã, ta thật không ngờ cô ấy sẽ chết!"

Nghe ông ta nói câu này, tôi ngẩn người một chút, cứ cảm giác có chỗ nào đó không được tự nhiên. Lang Tuấn đột nhiên xuất hiện, Hứa Chí Bằng chính miệng thú nhận, tất cả những điều này quá hoàn hảo, hoàn hảo tới mức không giống thật.

Lang Tuấn ném Hứa Chí Bằng xuống đất, với tay ôm lấy Tiểu Đào, tôi vô cùng hoang mang, chỉ sợ hắn sẽ hôn nàng. Thật may đúng lúc này Tiểu Đào lại co giật một cái, ngất xỉu đi.

Chờ nàng tỉnh dậy, mặt đầy ngu ngơ, hỏi tôi: "Tôi vừa bị làm sao vậy?" vừa nói vừa nháy mắt.

Tiểu Đào gọi điện cho cảnh sát tới thu dọn hiện trường, Lang Tuấn có hành vi bạo lực, Hứa Chí Bằng thì thú nhận tội bắt cóc, tất nhiên cả hai đều phải về cục lấy lời khai. Trong khi chờ cảnh sát tới, tôi tranh thủ hỏi Lang Tuấn mấy vấn đề: "Hai năm qua ông làm gì?"

Hắn trả lời: "Vật vờ cho qua ngày."

Tôi nói: "Cụ thể một chút."

Hắn nói hai năm qua đi quyên vốn khắp nơi, muốn quay lại thị trường, nhưng Hứa Chí Bằng đã chặn đứng mọi đường tiến của hắn khiến hắn căn bản là không bò dậy nổi. Cho nên hắn luôn nuôi ý chí báo thù, cho tới mấy hôm trước, hắn mơ thấy người yêu toàn thân thối rữa quay về báo mộng, liền chạy tới nơi chôn cô ta, kết quả lại gặp mấy người lạ mặt ở đó, hoảng hốt bỏ chạy.

Cũng chính vì chuyện này mà hôm nay hắn mới tìm đến báo thù Hứa Chí Bằng, tình cờ chúng tôi có mặt ở đây, cho nên mới không xảy ra án mạng.

Tôi rất muốn nghe câu chuyện qua lời kể của hắn, cho nên hắn nói, hai năm trước hắn đang ở đỉnh cao danh vọng, công việc vô cùng bận rộn thì đột nhiên có một cô gái giống hệt mối tình đầu đến bên hắn, tự xưng là tiểu Hà.

Hắn với tiểu Hà rất tâm đầu ý hợp, chung sống trong ngọt ngào, cũng bắt đầu nảy sinh tình cảm với cô ta. Nhưng nét mặt và cử chỉ của tiểu Hà luôn cho thấy, hình như có điều gì giấu hắn.

Hắn bèn phái người bí mật điều tra, phát hiện tiểu Hà lại là gián điệp do Hứa Chí Bằng bồi dưỡng, nhất thời có một cảm giác bị lừa dối. Hắn gọi tiểu Hà tới, chất vấn tất cả, tiểu Hà khóc lóc thừa nhận, Lang Tuấn liền ném cho cô ta hai triệu rồi chia tay, đường ai nấy đi.

Biết Hứa Chí Bằng lòng lang dạ sói, hắn bắt đầu thu thập chứng cứ, lôi kéo phe cánh, định trong lần đại hội cổ đông tới này sẽ vạch tội Hứa Chí Bằng. Ai ngờ Hứa Chí Bằng lại tung chiêu hiểm trước.

Một buổi tối, Hứa Chí Bằng gọi video call, trong hình là mấy tên côn đồ đang hành hạ tiểu Hà. Lang Tuấn giận dữ hét lên hỏi hắn muốn làm gì.

Mặc dù tiểu Hà chỉ là ảo ảnh của Thu Vãn Hà, nhưng Lang Tuấn lại có tình cảm thật sự với cô ta, Hứa Chí Bằng biết điều này nên lợi dụng để ép Lang Tuấn ký giấy nhượng lại cổ phần.

Tâm huyết lăn lộn cả chục năm, đương nhiên Lang Tuấn sẽ không đồng ý. Thủ hạ của Hứa Chí Bằng lại dùng chuột nhét vào vùng kín của tiểu Hà, khiến Lang Tuấn tan nát cõi lòng, rốt cuộc hắn cũng sụp đổ, ký tên vào giấy chuyển nhượng.

Hứa Chí Bằng lấy được tờ cam kết, lạnh lùng ném cho Lang Tuấn một câu: "Ta vứt cô ta ở abcxyz, ngươi mau tới cứu đi, trễ quá trời sẽ lạnh đấy."

Lang Tuấn chạy như điên tới địa điểm Hứa Chí Bằng nói, tới nơi, tiểu Hà đang nằm trong một cái hố, nửa người bị lấp đất, đã không còn hơi thở. Lang Tuấn đau thương khóc lóc rất lâu, sau đó thì đắp đất chôn tiểu Hà.

Nghe tới đây, tôi có một nghi ngờ rất lớn: "Sao lúc đó ông không báo cảnh sát?"

Lang Tuấn thâm sâu nói: "Báo cảnh sát thì quá dễ dàng cho hắn rồi, hắn sẽ tìm một luật sư giỏi, bác bỏ tội danh của mình. Quân tử báo thù mười năm chưa muộn, ta phải khiến cho hắn mất tất cả, thân bại danh liệt mới thỏa nỗi hận trong lòng."

Tôi nói: "Ông có biết trước khi chết, tiểu Hà còn nắm chặt chiếc nhẫn của Hứa Chí Bằng trong tay? Cô ta làm vậy chính là hy vọng có người minh oan cho mình, ông thì lại mù quáng."

Lang Tuấn ngạc nhiên nắm chặt vai tôi: "Ngươi nói cái gì?"

Tôi lắc đầu thở dài: "Vụ án đã kết thúc, nói những điều này cũng vô ích, tóm lại là chúc ông may mắn!"

Ngay khi tôi nói ra từ vụ án kết thúc, đột nhiên khóe miệng Lang Tuấn hơi nhếch lên một chút. Tôi chợt có linh cảm, sự việc sợ

rằng không đơn giản như vậy!

Chương 327: Chân tướng chuyện ma nhập

Vụ án bước vào giai đoạn cuối, chúng tôi cũng tìm hiểu được rất nhiều điều về Lang Tuấn. Người này là một điển hình về tính cách của chòm sao Thiên Yết, mười năm trước hắn không trả nổi tiền phẫu thuật mà mất đi người yêu, sau đó liền liều mạng làm nên sự nghiệp, rồi bắt đầu trả thù những người từng đắc tội với mình.

Viện trưởng năm xưa làm khó dễ hắn, bị hắn thuê người chặn đường chặt đứt một chân. Mấy người bạn không chịu cho hắn mượn tiền thì hắn dùng thủ đoạn gài bẫy khiến họ thân bại danh liệt, thậm chí có người còn tự sát.

Những thứ này đều đã là án cũ, mặc dù có hoài nghi hắn, nhưng không có chứng cứ, cho nên chỉ tạm giữ hắn một ngày rồi thả về.

Dựa trên cái tính cách cực đoan này của hắn, hai năm trước lựa chọn không báo cảnh sát mà tự mình tìm cách báo thù là có khả năng.

Hứa Chí Bằng thú nhận những gì ông ta làm hai năm trước, nhưng có hai điều khác với những gì chúng tôi suy đoán, một là ông ta không hạ lệnh giết tiểu Hà, việc mang tiểu Hà tới vùng hoang dã là do đám thủ hạ làm. Mấy tên thủ hạ là giang hồ được ông ta thuê, sau cũng dính vào án mạng mà bị xử bắn, nên chuyện này không thể nào điều tra tiếp được.

Còn điều thứ hai đó là, chiếc nhẫn vàng trong tay tiểu Hà, ông ta sống chết không thừa nhận mình có chiếc nhẫn này, việc mua

lại tiệm vàng cũng không liên quan, chỉ là chủ cũ bán lại với giá thấp cho ông ta.

Ông ta phủ nhận hai điều này, đồng nghĩa với việc không thừa nhận chuyện giết người. Mặc dù thái độ của cảnh sát rất cứng rắn, nhưng trong tay chúng tôi không có bằng chứng trọng yếu, nên rất khó định tội.

Hoàng Tiểu Đào đề nghị điều tra sâu về Hứa Chí Bằng cho tới khi tìm ra bằng chứng mới thôi, tôi xua tay: "Trước mắt không cần nóng vội, vụ án này tạm gác lại đi. Hai ngày tới cô cứ xả hơi một chút, đi làm lại tóc, hoặc là đi ăn với tiểu cố vấn đẹp trai."

Hoàng Tiểu Đào hiếu kỳ hỏi: "Tống Dương, từ lúc trở về, anh cứ có gì đó là lạ, rốt cuộc đang có tính toán gì?"

Tôi cười: "Muốn biết không? Chúng ta tới một nơi, dẫn theo một người."

Tôi định sẽ dẫn Đinh Húc quay lại nơi phát hiện cái xác. Đinh Húc vẫn ăn mặc như con gái, hai ngày qua được dao chơi dương gian khiến tâm trạng hắn có vẻ khá hơn, dọc đường đi cứ lải nhải không ngừng về mỹ phẩm và làm đẹp.

Chúng tôi tới khu đất hoang kia, Đinh Húc sống chết không chịu xuống xe, miệng kêu la: "Cho ta về, cho ta về!"

Tôi nghiêm mặt nói: "Ngươi hãy ngoan ngoãn hợp tác, chúng ta chỉ ở đây 5 phút, lúc về ta mua cho ngươi một bộ váy, được không?"

Đinh Húc rung đùi bĩu môi: "Thôi đi, trông một điểu ti như ngươi, lấy đâu ra tiền."

Tôi nhất thời có một kích động muốn chửi người, nhưng cố nhẫn nhịn. Xuống xe, Đinh Húc hái mấy nhành hoa dại ven đường cài lên đầu, xoay người hỏi: "Tỷ tỷ, ta đẹp không?"

Hoàng Tiểu Đào đáp: "Đẹp lắm!" sau đó nói nhỏ với tôi: "Dẫn hắn tới đây làm gì?"

Tôi cười, nháy mắt: "Trừ ma."

Tôi gọi Đinh Húc lại: "Chúng ta đã điều tra ra danh tính của cô, cô là một phục vụ viên khách sạn, bởi vì gương mặt khá giống mối tình đầu của Lang Tuấn nên Hứa Chí Bằng nhắm trúng, đưa đi làm gián điệp. Cả ngày phải nói dối khiến tâm lý bị áp lực, cho nên cô đã giãi bày với một người bạn trên mạng xã hội, đó chính là người mà cô đang nhập vào, Đinh Húc này!"

Đinh Húc chớp chớp đôi mi giả: "Đúng thế thì sao?"

Tôi nói: "Vụ án do các người tường thuật lại, mỗi người đều có một cách hùng biện khác nhau, đều rất mang tính chủ quan. Câu chuyện do cô kể lại mang tới ấn tượng ban đầu giữ vai trò chủ đạo, nhưng bây giờ tìm hiểu kỹ thì nó quá nhiều sơ hở."

Đinh Húc có vẻ bực mình: "Nói bậy nói bạ, ta nói đều là sự thật."

Tôi cười lạnh một tiếng: "Có phải là thế này không, cô nói Lang Tuấn mổ bụng cô nhét chuột vào, người đánh cô là hắn, còn nữa cô tự nói là mình mang thai của hắn, nhưng hắn bị vô sinh nên mới nổi giận?"

Đinh Húc cắn môi không nói, tôi tiếp tục: "Tất cả những thứ này đều chỉ là do ngươi nhớ lại, xây dựng trên một phần vụ án mà ngươi được chứng kiến, ngươi căn bản không có bị ma nhập, mà ngươi chính là Đinh Húc!"

Đinh Húc dậm chân la lên: "Ngươi đừng có ở đây nói nhảm, nếu ta không phải tiểu Hà, làm sao có thể..."

Tôi giơ hai tờ giấy lên, một là chữ ký của hắn, một là bảo Tiểu Đào tùy tiện ký, nói: "Hai bút tích này lần lượt là của ngươi và

Tiểu Hà, bút tích thì rất khó giả mạo!"

Đinh Húc trợn tròn hai mắt, cơ thể run lên bần bật, tôi gằn từng chữ, nói: "Tối hôm đó ngươi tận mắt nhìn thấy Tiểu Hà chết, nhưng vì nhát gan nên không ra tay cứu người. Sau đó ngươi áy náy, chạy tới bới đất lên thì thấy trong bụng cô ta có chuột, nhưng ngươi vẫn sợ hãi không dám báo cảnh sát sợ bị người ta trả thù.

Bản thân ngươi thống hận với sự vô năng của mình tới cực điểm, vì vậy dần dần sinh ra một nhân cách khác, ngươi biến thành tiểu Hà chính là để hóa giải sự áy náy trong lòng!"

Môi Đinh Húc run lên, đột nhiên quỳ mọp xuống đất ôm mặt khóc lóc, giọng điệu của hắn cũng dần trở nên bình thường, vừa khóc vừa nói: "Ta là một kẻ hèn hạ yếu đuối, ta hận chính mình, tha thứ cho ta, tiểu Hà!"

Hoàng Tiểu Đào kinh ngạc tới không nói nên lời, tôi mỉm cười nói: "Là tâm ma." rồi đi tới trước mặt Đinh Húc: "Tại sao ngươi lại nghĩ rằng Lang Tuấn hành hạ tiểu Hà, bởi vì ngươi nhìn thấy hắn giết tiểu Hà, đúng không?"

Đinh Húc nước mắt giàn dụa, gật đầu.

Tôi thở dài: "Việc đã tới nước này, kể lại toàn bộ sự việc ngươi chứng kiến đi!"

Đinh Húc ấp úng kể lại, hai năm trước hắn quen tiểu Hà trên mạng, hai người nói chuyện rất hợp nhau. Dần dần Đinh Húc có cảm tình với tiểu Hà, nhưng từ trước tới nay hắn luôn tự ti, biết rằng tiểu Hà gặp hắn ngoài đời chắc chắn sẽ không thích mình.

Sau đó tiểu Hà nói mình bị ông chủ phái đi tiếp cận ai đó, làm gián điệp kinh tế. Đinh Húc rất lo lắng cho cô ta, đã hơn một lần khuyên cô ấy đừng lựa chọn cuộc sống như vậy.

Nhưng tiểu Hà đã không thể quay đầu, cô ta đã quen với việc

hàng ngày có quần áo đẹp, có đồ ăn ngon, có tổng tài đẹp trai đi cùng, đây cũng là hình ảnh một Marry Sue mà bất cứ cô gái nào cũng mơ tưởng tới.

Tiểu Hà dần yêu chính đối tượng mình phải lừa dối, còn ngu ngốc thú nhận tất cả, trong lúc nóng giận, Lang Tuấn ném cho cô một khoản tiền chia tay rồi đuổi đi.

Tiểu Hà mất hết ý chí, tâm sự chuyện này với Đinh Húc rất nhiều, hắn tưởng mình có cơ hội, liền lấy dũng khí bày tỏ tình cảm, kết quả là bị từ chối.

Ngay buổi tối Đinh Húc định xóa tên tiểu Hà trong danh sách bạn bè, thì đột nhiên cô ấy nhắn một tin: "Vĩnh biệt!". Đinh Húc phát điên hỏi cô ấy đang ở đâu, kết quả thông qua QQ tìm được vị trí của tiểu Hà. Nhưng khi tới thì hắn trông thấy một người đàn ông dùng chân giẫm lên cổ họng của tiểu Hà, hắn rất sợ hãi, núp trong bụi cây không dám thở mạnh. Hắn tận mắt chứng kiến tiểu Hà trút hơi thở cuối cùng.

Người đàn ông kia nhét một thứ vào tay tiểu Hà rồi lấp đất chôn. Chờ hắn đi khỏi, Đinh Húc khóc rất lâu, bấm số gọi 110, có tiếng trả lời lại tắt máy không dám nói. Hắn không dám đắc tội với một đại gia lắm tiền.

Một thời gian dài sau đó, Đinh Húc sống trong sự dằn vặt. Một năm sau, hắn chạy tới đào thi thể Tiểu Hà lên, phát hiện thi thể thối rữa nghiêm trọng, lại sợ hãi mà chôn xuống, tiếp tục chui vào vỏ bọc hèn yếu, trốn tránh thực tại.

Trong sự dằn vặt tự trách, hắn bắt đầu có những giấc mơ kỳ lạ, thấy tiểu Hà toàn thân thối rữa tới tìm hắn, càng ngày càng mơ thấy thường xuyên hơn. Cho tới một ngày hắn lúc tỉnh cũng nghe thấy giọng tiểu Hà, trông thấy bóng dáng cô ta.

Sau đó thì hắn biến thành chính tiểu Hà!

Chương 328: Rửa oan

Nghe xong câu chuyện, tôi đã đoán được người giết tiểu Hà đêm đó chính là Lang Tuấn, nhưng để chính xác hơn, tôi vẫn đưa bức ảnh chụp Lang Tuấn ra cho hắn xem: "Có phải người này không?"

Đinh Húc khóc, gật đầu một cái. Hoàng Tiểu Đào sững người nhìn tôi, lắp bắp: "Tống Dương, rốt cuộc đây là chuyện gì, sao nhân vật đảo lộn hết cả."

Tôi cười: "Nghe tôi giải thích ở đây, chi bằng quay về bảo tự Lang Tuấn giải thích sẽ hay hơn."

Hoàng Tiểu Đào hỏi: "Đi ngay bây giờ ư?"

Tôi lắc đầu: "Kiên nhẫn một chút, hắn có thể chờ hai năm được, thì chúng ta cũng chờ hắn được, chờ tới lúc hắn tự nghĩ mình đã tự do ngoài vòng pháp luật chúng ta sẽ vạch trần hắn."

Tôi an ủi Đinh Húc mấy câu, thành thật mà nói thì đối với loại đàn ông con trai hèn nhát như hắn, tôi vừa cảm thông lại vừa khinh thường, có điều tâm bệnh hắn mới khỏi, tôi cũng không nỡ đả kích hắn.

Đinh Húc là nhân chứng vô cùng quan trọng của vụ án này, có thể định tội Lang Tuấn được hay không hoàn toàn dựa vào lời khai của hắn.

Đưa Đinh Húc về trường xong xuôi, Tiểu Đào vội vã đòi đi tìm Lang Tuấn ngay, với tính cách của nàng làm sao có thể dễ dàng bỏ qua một tên tội phạm nhơn nhơn ngoài vòng pháp luật, cho dù là một ngày cũng không.

Tôi nói: "Ngài mai chúng ta hãy đi tìm hắn, dù gì cô cũng tới trường rồi, tôi phải mời cô đi ăn bữa cơm chứ."

Hoàng Tiểu Đào cau mày: "Trong lòng có khúc mắc, kiểu gì tối nay cũng mất ngủ."

Tôi bước tới nói: "Thì tôi xin lỗi cô còn không được sao?"

Hoàng Tiểu Đào cười: "Xin lỗi chẳng có thành ý gì cả."

Tôi liền hôn nhẹ lên môi nàng một cái: "Vậy được chưa?"

Tiểu Đào gay gắt: "Tiểu tử này được lắm, giờ còn học được cả chiêu đánh lén à, có biết tôi vẫn là tiểu Shota nhút nhát không?" Sau đó nàng liền ngả ghế ngồi xuống, nghiêng người đè lên tôi, hương thơm thoang thoảng quyến rũ cũng bộ ngực mềm mại áp chặt vào người khiến con tim tôi nhảy cẫng lên.

Đúng lúc này có hai nam sinh đi qua bên ngoài, một trong hai ngó ngó qua cửa kính, cũng may là kính dán màng cách nhiệt nên không thấy gì bên trong, hắn hỏi: "Có người đang chơi trò 'xe đụng' à?"

Nam sinh đi cùng la lên: "Cẩn thận người ta ra đánh cho một trận bây giờ, đi mau đi!"

Sự cố này khiến chúng tôi nằm im thin thít, không dám động đậy. Chờ khi hai tên nam sinh đi khỏi, Tiểu Đào cười hi hi, hỏi: "Tiếp tục chứ?"

Tôi đáp: "Why not?"

Hoàng Tiểu Đào áp tới, khiến tôi chìm đắm trong đê mê ngọt ngào....

Sáng hôm sau, tôi với Tiểu Đào tới công ty của Lang Tuấn, thực ra tôi muốn tìm hắn trễ một chút xuất phát từ ích kỷ cá nhân

của mình. Sau buổi tiệc từ thiện hôm đó, trên các trang báo lớn của Nam Giang đều đưa tin về chuyện xảy ra, Lang Tuấn lại chễm chệ ngồi vào ghế tổng giám đốc, tôi muốn để cho hắn nghĩ rằng mình đã thắng, sau đó mới đột ngột kéo hắn xuống mặt đất, đối với kẻ tâm địa độc ác như hắn thì đây mới là sự đả kích xứng đáng.

Nhưng Tiểu Đào thì ngược lại, một ngày cũng không muốn chờ thêm. Thư ký dẫn chúng tôi vào gặp Lang Tuấn, hắn mặc một bộ vest hàng hiệu, nét mặt cũng vô cùng hồng hào rạng rỡ, toát ra phong thái của một nam nhân thành đạt. Trông thấy chúng tôi, hắn vòng hai tay trên bàn, hỏi: "Nhị vị tìm ta có việc gì? Có phải là nhờ ta ra tòa làm chứng?"

Từ ngôn ngữ cơ thể, vòng hai tay trên bàn cho thấy đây là một tư thế phòng ngự. Tôi nói: "Đúng là yêu cầu ông ra tòa, nhưng là ngồi ở ghế bị cáo!"

Lang Tuấn nhướn mày, đổi sang một tư thế phòng ngự khác, hai tay khoanh trước ngực cười một tiếng: "Ngươi đang nói đùa đấy à?"

Tôi lạnh lùng: "Có cần tôi nói toàn bộ sự việc từ đầu tới cuối không?"

Lang Tuấn nhún vai một cái, mặc dù động tác tay chân rất khoan thai, nhưng ánh mắt thì lại vô cùng căng thẳng: "Rửa tai lắng nghe."

Tôi bắt đầu kể, toàn bộ phần trước của vụ án cũng giống như lời hắn nói, cho tới lúc Hứa Chí Bằng vứt tiểu Hà ở vùng hoang dã, Lang Tuấn liền chạy tới, phát hiện cô ta vẫn còn sống, mà đâu chỉ là còn sống không thôi, thực ra là không hề nguy hiểm tới tính mạng.

Nhìn tiểu Hà bị người ta hành hạ khổ sở, đột nhiên trong đầu

Lang Tuấn nảy sinh một ý nghĩ, tiểu Hà còn sống chẳng mang lại ý nghĩa gì lớn, nhưng nếu cô ta chết thì lại có lợi cho mình hơn. Vì vậy hắn hạ quyết tâm giết chết tiểu Hà, sau đó nhét chiếc nhẫn vào trong tay cô ấy.

Sau đó hắn âm thầm sắp xếp, dùng mọi thủ đoạn để tiệm vàng kia rơi vào tay Hứa Chí Bằng, như vậy thứ nhất, nếu ngày nào đó cảnh sát điều tra ra được manh mối chiếc nhẫn, tự nhiên sẽ nghĩ Hứa Chí Bằng mua lại tiệm vàng để hủy chứng cứ.

Hai năm sau, Lang Tuấn phát hiện cảnh sát bắt đầu điều tra vụ án, liền từ từ hái thành quả thắng lợi, diễn một màn kịch ở buổi tiệc từ thiện, để cho tất cả mọi người đều biết việc Hứa Chí Bằng năm xưa đã làm, ngay cả bản thân Hứa Chí Bằng cũng cho rằng đám thủ hạ lỡ tay giết chết tiểu Hà.

Hai năm chờ đợi không phải vô nghĩa, công ty dưới sự lèo lái của Hứa Chí Bằng đã trở thành một tập đoàn lớn, khéo léo nhất là giấy nhượng lại cổ phần lại do Hứa Chí Bằng ép Lang Tuấn ký, giờ đã không còn giá trị pháp lý, Lang Tuấn nghiễm nhiên chiếm lại cổ phần của mình, hơn nữa còn thu về gia sản lớn hơn xưa nhiều lần.

Hứa Chí Bằng là một con cáo già, là một tiểu nhân hèn hạ, nhưng còn lâu hắn mới thâm hiểm được bằng Lang Tuấn. Lang Tuấn mới là một ngụy quân tử vô tình bạc nghĩa, vì lợi ích có thể giết chết người con gái mình yêu, sau đó lợi dụng thời cơ để trở thành kẻ thắng lợi chung cuộc.

Nghe tôi nói xong, Lang Tuấn chậm rãi giơ ngón tay cái lên: "Chuyện ngươi kể rất xuất sắc, nhưng đây đều là do ngươi suy đoán, có chứng cứ không?"

Tôi với Tiểu Đào nhìn nhau, cười một tiếng, việc này không nằm ngoài dự đoán, tôi nói: "Chúng tôi có nhân chứng đã chứng kiến tận mắt toàn bộ việc ông làm!"

Lang Tuấn nghiến răng: "Điều này không thể nào, đêm đó..."

Tôi nói tiếp: "Chắc ông không biết tiểu Hà có một người bạn trên mạng. Đêm đó chính hắn chạy tới cứu tiểu Hà, tình cờ chứng kiến việc ông làm."

Lang Tuấn trợn tròn mắt: "Không, không thể có khả năng này, các ngươi lừa ta!"

Hoàng Tiểu Đào lôi lệnh bắt ra: "Đừng nói nhảm nữa, theo chúng ta đi một chuyến!"

Sau khi bị bắt giữ, Lang Tuấn phó thác hoàn toàn trách nhiệm cho luật sư bào chữa, Đinh Húc đã đồng ý ra tòa làm chứng. Tuy công tác đấu tranh xử án tốn khá nhiều thời gian, nhưng cuối cùng sau đó cũng đã kết tội được Lang Tuấn.

Tôi đã cố gắng định hình quá trình diễn biến tâm lý của Lang Tuấn. Sau cái chết của Thu Vãn Hà, hắn đã hoàn toàn trở thành một kẻ máu lạnh, không từ bất cứ thủ đoạn nào để thành công. Tiểu Hà cũng chẳng quan trọng đối với hắn, cô ta chỉ là một quân cờ mà thôi.

Đứng trên lập trường của tiểu Hà, đây thực sự là một bi kịch. Cô ta nghĩ mình yêu được một tổng tài, sẽ như một Marry Sue vậy, mặc dù có sóng gió nhưng cuối cùng sẽ hạnh phúc viên mãn. Thế nhưng cả hai bên đều chỉ đang lợi dụng cô mà thôi, mấy phút cuối cùng trong đời, thấy người yêu chạy tới tìm mình, cô nghĩ tất cả đã qua rồi. Thế nhưng tiếp theo chỉ thấy một gương mặt nham hiểm cùng bàn chân đạp chặn cứng cổ mình.

Sau khi vụ án kết thúc, tôi với Tiểu Đào ra ngoài đi dạo, trong lòng của cả hai đều có quá nhiều cảm xúc lẫn lộn. Tiểu Đào nói: "Phải rồi, còn một chuyện tôi thắc mắc."

Tôi hỏi: "Chuyện gì?"

Nàng trả lời: "Chuyện ma nhập thì giải thích được rồi, nhưng chuyện tiểu Hà báo mộng cho Lang Tuấn thì thế bào, chẳng lẽ oan hồn cô ta thật sự có tồn tại?"

Tôi lắc đầu nói: "Tôi nghĩ đây chỉ là sự trùng hợp, dù sao thì tôi cũng rất mong oan hồn vô ta tồn tại, biết mình đã được rửa oan, có thể an tâm đi đầu thai!"

Hoàng Tiểu Đào thở dài: "Phụ nữ coi tình yêu là quan trọng nhất đời, nhưng đàn ông thì vĩnh viễn lại đặt sự nghiệp lên hàng đầu, có lẽ đây mới là căn nguyên của bi kịch! Ở trong lòng anh, không biết tôi chiếm bao nhiêu phần đây?"

Hỏi xong, nàng lập tức hối hận, lắc đầu : "Thôi, tôi không muốn nghe câu trả lời, đàn ông luôn là loài động vật máu lạnh."

Tôi nâng cằm nàng lên, cọ cọ mũi vào mũi nàng, ngọt ngào: "Không, em thì chiếm hết toàn bộ trái tim anh!"

Chương 329: Băng vệ sinh Talent

Sau khi vụ án Lang Tuấn kết thúc, Vương Đại Lý với Lạc Ưu Ưu cũng phát triển rất thuận lợi, thường rủ nhau đi ăn, đi dạo, cứ cái đà này thì chẳng mấy mà thoát kiếp cẩu độc thân, tôi là huynh đệ cũng cảm thấy mừng cho hắn.

Chỉ còn một tuần nữa là chúng tôi tốt nghiệp, bốn người cùng phòng đi thuê bốn bộ lễ phục, cũng xuống sân chụp hình lưu niệm như người ta. Cả lớp tổ chức một bữa nhậu liên hoan chia tay, rượu vào lời ra bắt đầu ôm nhau khóc lóc. Mặc dù trong lớp cũng có nhiều khúc mắc, nhưng giờ phút này thì bỏ qua hết, bốn năm đại học đều là quãng thanh xuân quý giá nhất trong cuộc đời chúng tôi, in hằn mãi không quên.

Hôm sau, Vương Đại Lý ra vẻ bí ẩn, nói muốn dắt tôi tới một nơi. Trông cái bộ dạng hí hửng của hắn, có vẻ là một tin tốt.

Hắn lái xe đưa tôi tới một cửa hàng Daily Store, chủ yếu bán đồ dùng cá nhân cho con gái. Trông thấy trên giá bày toàn là băng vệ sinh, tôi hỏi: "Đi chọn quà tặng cho Lạc Ưu Ưu à, cần gì lôi ta đi, ta đâu có biết mấy thứ này."

Vương Đại Lý cười hề hề: "Ngươi thấy ai tặng băng vệ sinh bao giờ chưa, vào rồi nói."

Hắn lôi tôi xềnh xệch vào trong tiệm, mấy nhân viên bán hàng trông thấy, đồng thanh chào: "Ông chủ!"

Tôi kinh ngạc há hốc mồm: "Chuyện này...Đây là cửa hàng của ngươi à?"

Vương Đại Lý nói: "Biểu hiện của ngươi là có ý gì vậy? Ta đâu có phạm pháp, buôn bán đàng hoàng đứng đắn ai ngờ ngươi lại tỏ ra như vậy."

Tôi liền thấy xấu hổ, điều này có hơi khác so với tưởng tượng của tôi. Tiền tay cầm lên một gói băng vệ sinh Little Bear, đột nhiên tôi có cảm giác đã từng thấy ở đâu rồi. Vỗ trán một cái, tôi nói: "Đây chẳng phải là do công ty của cha Diệp Thi Văn sản xuất sao?"

Vương Đại Lý cười: "Đúng vậy, tiệm này mở được cũng là nhờ có hắn hỗ trợ. Đi ăn cơm đi, vừa đi vừa nói."

Vương Đại Lý kể cho tôi về quá trình mở tiệm, năm ngoái Diệp Thi Văn nghỉ học, về làm việc cho công ty gia đình. Hắn rất quyết tâm làm nên thành công, chạy ngược chạy xuôi kiếm đơn đặt hàng, đợt tết có lên mạng tán gẫu với Đại Lý, nói muốn mở một chi nhánh ở Nam Giang. Vừa hay Vương Đại Lý cũng đang tính gây dựng sự nghiệp, hai người liền bàn nhau hợp tác.

Vương Đại Lý dùng khoản tiền của tôi để thuê cửa hàng, sửa sang lại, thuê nhân viên tốn khá nhiều tâm huyết, hôm qua mới chính thức khai trương. Hàng hóa trong tiệm toàn bộ là của Diệp Thi Văn, giá nhập gốc từ nhà máy, lợi nhuận kiếm được thì Diệp Thi Văn lấy 10%, 40% thuộc về tôi, còn 50% thì thuộc về cửa hàng. Không bán được cũng không sợ lỗ vốn, có phú nhị đại Diệp Thi Văn đỡ dưới đáy, bảo đảm nguồn cung.

Đừng nghĩ băng vệ sinh là món hàng tầm thường, cô gái nào là không cần tới nó? Có thể nói đây là sản phẩm thiết yếu.

Hơn nữa chi phí sản xuất của thứ này rất thấp, chỉ cần đóng gói đẹp mắt một chút là có thể bán với giá hời, như lời Vương Đại Lý nói thì nó chính là vàng mềm.

Nghe hắn miệng lưỡi lưu loát trình bày về sản phẩm mà tôi há

hốc mồm: "Được lắm, tiểu tử ngươi tẩm ngẩm tầm ngầm bấy lâu nay, đã khiến ta nhìn với ánh mắt khác xưa!"

Vương Đại Lý cười: "Đều dựa vào vốn khởi nghiệp của ngươi cả. Phải rồi, chúng ta có cần làm hợp đồng cổ phần không?"

Tôi xua tay: "Ký cái cọng lông, ta biết câu nói khai trương ba tháng thua lỗ, gây dựng sự nghiệp không hề dễ dàng, khỏi cần để ý tới chuyện chia chác cho ta, cứ ổn định cửa hàng trước đã."

Vương Đại Lý chỉ một quán ăn, nói: "Tới rồi!"

Tôi đáp: "Tùy tiện kiếm quán McDonald's nào không được sao, cần gì phải lãng phí như vậy?"

Vương Đại Lý cười ha hả: "Bữa cơm này không mất tiền, cứ vào đi!"

Chúng tôi bước vào một phòng ăn, Diệp Thi Văn đã chờ sẵn bên trong. Hắn mặc một bộ vest trang nhã, lăn lộn một năm trời ngoài thương trường, hắn đã bớt đi vẻ kiêu ngạo, thay vào đó là sự trưởng thành đĩnh đạc, thuận mắt hơn lúc đầu gặp rất nhiều.

Xa cách gặp lại, không thể thiếu tiết mục hàn huyên tâm sự, Diệp Thi Văn gọi phục vụ mang đồ ăn lên, uống cạn một chai rượu, hốc mắt bắt đầu rưng rưng: "Tống ca, nghe Đại Lý kể năm qua ngươi phá không ít vụ án lớn, sự từng trải còn hơn cả ta. Mà hình như các ngươi cũng sắp tốt nghiệp, haiz ta thật muốn được chụp ảnh kỷ yếu cùng các ngươi."

Tôi nói: "Nếu đã chọn con đường này thì cần gì phải hối hận. Trong khi ngươi hâm mộ người khác thì cũng đầy người hâm mộ ngươi."

Diệp Thi Văn thở dài nói: "Dù gì tiếc nuối cuối cùng vẫn là nuối tiếc, hôm qua nhân dịp quay lại Nam Giang, ta đã tới mộ A Quyên, đứng lặng rất lâu, chuyện cũ lại hiện về rõ mồm một, nhìn

di ảnh của nàng mà khóc.

Vương Đại Lý an ủi: "Diệp ca, hôm nay là khai trương đại cát, đừng nhắc tới đề tài thương cảm này. Nào, ba chúng ta cạn ly!"

Diệp Thi Văn quệt nước mắt, nâng ly rượu lên nói: "Được, không đề cập vấn đề này nữa. Chúc chúng ta hợp tác thành công!"

Tiếp đó, chúng tôi bàn về chuyện kinh doanh, tôi thì chẳng biết mẹ gì vấn đề này, chủ yếu là ngồi nghe hai người nói.

Cửa hàng của Vương Đại Lý không chỉ bán lẻ, mà còn là một nhà phân phối cho khắp thành phố. Nhưng hiện tại còn chưa có đối tác, nói cách khác tôi và Đại Lý phải đi các cửa hàng tiện lợi chào hàng, để thiết lập một mạng lưới buôn bán. Có như vậy thì mới kiếm được tiền, chứ chỉ dựa vào bán lẻ tại cửa hàng thì không thể duy trì doanh số.

Vương Đại Lý nói: "Dương tử, tốt nghiệp xong không được ở ký túc nữa, ta tính thuê một căn nhà hai ta ở chung, rảnh thì đi tiếp thị băng vệ sinh. Dù sao chúng ta cũng là chủ, không cần quẹt thẻ chấm công, tự do thời gian, khi nào Tiểu Đào tỷ tỷ gọi, người liền có thể tới."

Nghĩ tới cuộc sống sắp tới, tôi thoáng chút lo lắng: "Mặt hàng này dễ tiêu thụ lắm không? Bảo ta đi tiếp thị cũng không phải sở trường."

Diệp Thi Văn đáp: "Ta tin với IQ của Tống ca, làm gì cũng không thành vấn đề."

Tôi xấu hổ cúi đầu: "Đời ta trước giờ chưa từng buôn bán cái gì, đừng nói là đi tiếp thị, thậm chí phát tờ rơi còn chẳng có kinh nghiệm."

Vương Đại Lý nói: "Ngươi không buôn bán, nhưng số tiền thưởng kiếm được từ việc phá án nhiều hơn bất cứ bạn học nào

kinh doanh, hơn nữa còn kết giao cả hai giới hắc bạch, đơn giản là sẽ không tới mức dốt nát."

Diệp Thi Văn giải thích: "Bán hàng cũng dễ thôi, ăn cơm xong ta dạy các ngươi thực hành."

Ăn cơm xong, chúng tôi tới một cửa hàng tiện lợi, Diệp Thi Văn cầm một gói băng vệ sinh tìm ông chủ cửa hàng, thao thao bất tuyệt giới thiệu, ông chủ nhận sẽ bán thử một thời gian, nếu khả quan thì sẽ cân nhắc hợp tác.

Diệp Thi Văn vỗ ngực la lên: "Không thành vấn đề, tôi gửi ông trước 100 thùng."

Ra khỏi cửa hàng, Vương Đại Lý nhao nhao muốn thử, định kiếm các cửa hàng khác chào bán, đúng lúc này thì có điện thoại của Tiểu Đào, trao đổi mấy câu, tôi nói: "Xin lỗi, ta phải tới cục cảnh sát."

Vương Đại Lý gật đầu: "Ngươi đi đi, ta chào hàng cho quen rồi sẽ về dạy ngươi."

Lúc đi, tôi tiện tay cầm theo một bọc băng vệ sinh, trong lòng nghĩ cũng chẳng mất mặt gì, đằng nào sau này chính mình cũng kiếm ăn từ nó.

Vào cục, Tiểu Đào thấy tôi xách một bọc nilon, hiếu kỳ hỏi: "Tiểu tử, tới tặng quà cho tỷ à?"

Tôi lôi bịch băng vệ sinh ra: "Một chút tâm ý!"

Hoàng Tiểu Đào trông thấy món quà 'đặc biệt' này thì sững sờ một hồi, sau khi nghe tôi trình bày lý do, nàng ôm bụng cười ngặt nghẽo: "Tuổi trẻ các anh đúng là dám nghĩ dám làm, kinh doanh cái này mà cũng nghĩ ra. Được, tôi vui vẻ nhận, dùng thử rồi sẽ cho các anh biết cảm tưởng."

Tôi hỏi có vụ án gì, nụ cười trên môi Tiểu Đào chợt thu lại, dẫn tôi ra lều khám cốt, chính là nhà kho đặc biệt dành cho tôi.

Từ sau vụ án lần trước, tôi để hết dụng cụ ở đây, chìa khóa thì chỉ tôi với Tiểu Đào có, đỡ cho mỗi lần phải chạy đi chạy lại.

Chỉ thấy trên giường sắt có một thi thể nam giới, cổ họng có một vết cắt, trên môi ngậm một điếu thuốc, tôi đeo găng tay vào gỡ ra nhìn thì là một điếu Hồng Tháp Sơn.

Ký hiệu đặc thù này lập tức khiến tôi liên tưởng tới một người - Đặng Siêu!

Chương 330: Một dao cắt cổ

Tôi nói với Hoàng Tiểu Đào: "Có còn nhớ lần tới trại giam, tôi đã mua cho Đặng Siêu một bao Hồng Tháp Sơn không?"

Hoàng Tiểu Đào gật đầu nói: "Lúc trông thấy thi thể này, người đầu tiên tôi nghĩ tới là hắn, cái dấu hiệu này cứ như tự tay ký tên vậy, sẽ không sai!"

Đặng Siêu mất tích mấy tháng, lại có dấu hiệu trở lại, hơn nữa lại chọn đúng thời điểm tôi sắp tốt nghiệp, trong lòng tôi có một dự cảm chẳng lành.

Tôi gạt những ý nghĩ đó sang một bên, bắt đầu nghiệm thi. Nạn nhân là nam giới trung niên, râu ria xồm xoàm tạo cho người ta một cảm giác lôi thôi lếch thếch, người vẫn còn nồng nặc mùi rượu, có vẻ là một gã độc thân thu nhập thấp.

Trên quần áo nạn nhân dính đầy bùn đất, quần có vết xước, có lẽ là sau khi chết bị người ta kéo lê. Cổ áo, tay áo và cổ họng đều nồng nặc mùi rượu, mặt cũng hơi đỏ, đại khái là trước khi chết đang ở trạng thái say.

Ngón trỏ và ngón cái tay phải có đất, tôi dùng động u chi đồng quan sát, trong đó không có lẫn máu, đây là trước khi chết lưu lại.

Sau đó tôi lục túi trên quần áo nạn nhân, tìm được một smartphone, một chùm chìa khóa, nửa bao thuốc Thất Lang, một cái khăn tay bẩn thỉu, còn có một xấp giấy, mở ra xem thì là lệnh triệu tập của tòa án.

Tôi đưa cho Tiểu Đào xem, nàng bảo để mình đi gọi điện hỏi bên tòa án. Sau khi nàng đi, tôi cẩn thận cởi quần áo nạn nhân ra,

dùng tay cử động các khớp xương, sờ để biết độ cứng của cơ, vạch đồng tử ra quan sát, dự đoán thời gian tử vong là 10 tiếng trước.

Lúc để quần áo sang một bên, tôi phát hiện phía sau có mấy vệt nước loang lổ nhẹ, nhất thời cũng không nghĩ ra nó là gì, tạm thời bỏ qua.

Tôi dùng thính cốt mộc nghe cơ thể nạn nhân, nội tạng bên trong nguyên vẹn, chỉ có một nhanh khí quản bị tắc đầy máu đông.

Vết cắt trên cổ họng vô cùng gọn gàng sắc bén, tựa như một dao mất mạng. Hầu hết máu đều chảy ngược vào khí quản, xung quanh vết thương có một mảng máu đông lớn, hiện lên một hình bàn tay mờ mờ, trên bàn tay nạn nhân cũng dính máu.

Con người lúc bị cắt cổ sẽ không lập tức chết ngay, trên thực tế cắt yết hầu dẫn tới ngạt thở mới là nguyên nhân thực sự của cái chết. Sau khi bị cắt cổ, theo bản năng, nạn nhân đã dùng tay ôm cổ để cầm máu.

Nhìn thủ pháp chuyên nghiệp này, tôi không kìm lòng được mà tự nói: "Đặng Siêu, mấy tháng nay rốt cuộc ngươi đã trải qua những gì?"

Tiếp theo tôi mở ô đỏ ra, hướng về phía mặt trời chiếu qua cửa sổ, từ từ điểu chỉnh bóng ô, phát hiện một ít dấu vết. Lúc này Tiểu Đào đi vào: "Đã xác định được danh tính người chết, là một nhân viên quản lý kho, ngày mai hắn phải ra tòa bởi là nhân chứng chủ chốt trong một vụ án giết người."

Tôi lắc đầu thở dài: "Xem ra phiên tòa ngày mai sẽ không diễn ra, lại có một hung thủ nhơn nhơn ngoài vòng pháp luật."

Tiểu Đào hỏi: "Bên này anh có phát hiện gì không?"

Tôi thu ô lại, nói: "Nạn nhân hẳn là tối qua đi uống rượu, lúc trên đường về nhà, trông thấy dưới đất có một vật gì đó hoặc là

tiền, liền cúi đầu nhặt. Hung thủ nhân cơ hội từ phía sau tóm bả vai hắn, nhanh chóng một dao cắt cổ, toàn bộ quá trình mưu sát không hề có bất cứ cảm xúc cá nhân nào trong đó, giống như một sát thủ chuyên nghiệp."

Hoàng Tiểu Đào gật đầu: "Cho nên anh muốn nói, Đặng Siêu đã trở thành một sát thủ nhà nghề?"

Tôi nói: "Có nhớ lúc hắn vượt ngục không? Lúc đó chúng ta mới diệt xong trang web livestream, trang web này có liên quan mật thiết tới tổ chức bí ẩn, triệt tiêu nó đồng nghĩa với cắt mất một nguồn cung tiền cho tổ chức. Cho nên tôi đoán, tổ chức bí ẩn đó đã coi tôi là cái gai trong mắt, bởi vậy cứu Đặng Siêu có thù oán với tôi ra, dự định sẽ dùng hắn đối phó tôi. Nhưng trước tiên, Đặng Siêu phải hoàn thành mấy nhiệm vụ đã."

Tôi chỉ điếu Hồng Tháp Sơn kia nói: "Đặng Siêu thực hiện nhiệm vụ tổ chức giao cho, vẫn không quên khiêu khích chúng ta!".

Hoàng Tiểu Đào cau mày: "Điều này rất phù hợp với thủ đoạn của tổ chức bí ẩn đó. Tôi có cảm giác giông bão lại sắp tới."

Tôi phất tay: "Đúng, đi xem xét hiện trường phát hiện thi thể chút đi."

Tôi và Tiểu Đào lái xe tới hiện trường, nơi phát hiện thi thể là gần một ngôi nhà gỗ lụp xụp bên bờ sông, nghĩ tới vết nước loang lổ trên lưng áo nạn nhân, tôi nói: "Mùa này không có sương mù chứ?"

Hoàng Tiểu Đào nhìn lên trời: "Cũng chưa chắc, nếu trời muốn mưa, bờ sông cũng sẽ xuất hiện sương mù."

Sáng nay tổ kỹ thuật đã lấy hết vật chứng đi, dùng dây cảnh giới vây lại. Tôi mở ô đỏ ra, từ từ điều chỉnh góc độ, trên đất dần hiện ra một đám dấu chân, cùng một vết kéo lê rất rõ.

Cơ thể Đặng Siêu không phải cường tráng lắm, kéo lê một cái xác chắc hẳn phải cố hết sức. Tôi men theo vết kéo đi thẳng, tới một góc tường, nhìn chằm chằm lên trên. Tiểu Đào hỏi tôi có phát hiện gì, tôi móc túi bột rong biển ra, thổi một cái lên mặt tường, phía trên xuất hiện một bàn tay rất rõ ràng.

Tiểu Đào ngạc nhiên: "Của hung thủ để lại sao? May có anh phát hiện, chứ tổ kỹ thuật có để ý gì đâu."

Tôi nói: "Cô xem, vân tay rất mờ, có vẻ như bị phá."

Mặc dù vậy, nhưng vẫn là một manh mối quan trọng, Tiểu Đào định cho người qua chụp lại, tôi lắc đầu: "Không cần." Rồi lấy một tờ giấy phủ lên trên, in cái hình bàn tay lại, bỏ vào túi vật chứng.

Chúng tôi tiếp tục lần ngược theo vết kéo, cuối cùng nó mất dấu ở đường cái, nơi đó có vết bánh xe. Tôi quan sát kỹ vết bánh xe, nói: "Là một chiếc xe tải hạng nhẹ, lốp đã bị mòn quá độ, có thể là một chiếc xe cũ. Từ độ nông sâu của vết lốp cho thấy lúc đó rất có thể xe không chở gì."

Đột nhiên nghĩ tới một chuyện, tôi hưng phấn la lên: "Là một chiếc xe đông lạnh!"

Hoàng Tiểu Đào nói: "Tống Dương, suy nghĩ của anh ngày càng nhạy bén, sao anh biết là xe đông lạnh?"

Tôi giải thích: "Sau lưng áo nạn nhân có nước đọng loang lổ, tôi vẫn luôn thắc mắc là tại sao lại có, giờ thì tôi đã hiểu, là đá lạnh, nạn nhân nằm trên một khối đá lạnh tạo nên những vết nước đọng."

Hoàng Tiểu Đào búng tay: "Phân tích rất có lý."

Tôi tiếp tục suy đoán: "Đương nhiên chiếc xe này đóng kín hoàn toàn, thi thể không có dấu hiệu bị gấp lại, cho thấy không gian bên trong xe hoàn toàn đủ chỗ cho một người lớn cao 1m80,

chắc là xe hắn trộm được. Điều tra xem gần đây có ai báo mất xe không."

Tiểu Đào nói: "Được, để tôi lập tức cho người đi điều tra."

Nàng gọi điện thoại, sau đó cúp máy, nói: "Tạm thời không còn việc gì làm, hay là tôi tới thăm cửa hàng của anh và Đại Lý chút nhỉ?"

Tôi gãi đầu gãi tai: "Cửa hàng nhỏ như cái bàn tay, chẳng đẹp đẽ gì đâu."

Tiểu Đào cười nói: "Hai người khởi nghiệp, dù sao thì tôi cũng phải tới ủng hộ chứ, đúng không?"

Tôi gật đầu: "Vậy cũng phải."

Chúng tôi tới cửa hàng Daily Store, Vương Đại Lý đang giới thiệu băng vệ sinh cho một phụ nữ trung niên, sau khi tiễn khách, trông thấy Tiểu Đào hắn niềm nở nói: "Tiểu Đào tỷ tỷ, sao lại tới đây. Xem một chút thành tựu của chúng tôi đi!"

Tiểu Đào ngắm nghía cửa hàng: "Không tệ à nha, tỷ thật bội phục hai người, nói làm là làm."

Tôi nói: "Chủ yếu là một tai Đại Lý làm, tôi chẳng có thời gian giúp được gì."

Hoàng Tiểu Đào tiền tay cầm một bịch băng vệ sinh lên: "Vừa rồi nghe ngươi nói trên trời dưới biển cái gì mà thoáng khí, ngăn mùi hôi. Ngươi đã dùng thử chưa mà dám nói bừa?"

Vương Đại Lý mặt đầy tự hào nói: "Mỗi một loại tôi đều đã thử qua, vô cùng thoáng mát, chất lượng có thể đảm bảo 100%."

Hoàng Tiểu Đào kinh ngạc há hốc mồm: "Lợi hại như vậy ư? Ngươi đúng là chuyên nghiệp!"

Chương 331: Phản hồn hương - Tuyệt học Tống gia

Vừa nhắc tới băng vệ sinh, Vương Đại Lý liền thao thao bất tuyệt, nói với tôi loại ban đêm mỏng dính dùng mà cứ như không dùng, rất thoải mái, bảo tôi rảnh thì dùng thử để có lòng tin với sản phẩm của mình.

Dĩ nhiên là tôi từ chối hắn rồi, có điều nghĩ lại, hắn có tinh thần bán hàng rất chuyên nghiệp, loại người như hắn không phát tài thì ai phát tài nữa.

Tiểu Đào về cục trước, tôi ở lại cửa hàng, học Vương Đại Lý mấy nghiệp vụ bán hàng, tôi hỏi: "Diệp Thi Văn về rồi à?"

Vương Đại Lý đáp: "Đâu có, tối nay hắn còn định mời chúng ta đi ăn, xong chuyện thì tới mấy chỗ ăn chơi của người lớn, ngươi có muốn đi không?" Vừa nói hắn vừa nháy nháy mắt.

Tôi mắng: "Thôi đi, ta không tới mấy chỗ ô nhiễm đó đâu, ngươi cũng bớt dính vào mấy chuyện đó đi."

Vương Đại Lý ra vẻ ngây thơ: "Đi chơi Bowling thì có gì sai sao?"

Tôi cười mắng một tiếng, tiểu tử này cố ý đánh lạc hướng suy nghĩ của tôi. Cũng định nói cho hắn Đặng Siêu đã trở lại, nhưng lời ra đến miệng lại thôi. Lúc đó tôi cho rằng Đặng Siêu chỉ đơn giản là muốn tạo ra mấy vụ án liên hoàn trong thành phố, nhưng chuyện xảy ra sau đó đã chứng minh tôi nhầm to.

Quay về trường lấy mấy thứ lặt vặt, chạng vạng tối Tiểu Đào

gọi điện cho tôi nói đã tìm thấy chiếc xe kia, tôi liền bắt xe tới.

Nơi phát hiện chiếc xe là sân của một khu dân cư cũ, người dân báo cảnh sát là chiếc xe đậu ở đây từ chiều gây cản trở đi lại cho mọi người, mà tới giờ chẳng thấy chủ xe đâu.

Giữa sân là một chiếc xe đông lạnh nhỏ đã được độ lại, qua cục quản lý phương tiện được biết, chiếc xe này là của một người bán cá bị mất trộm hai ngày trước.

Thùng xe chưa được mở ra, tôi nhìn người dân đứng vây quanh, nói: "Lấy bạt che lại, đừng để người dân nhìn thấy."

Hoàng Tiểu Đào hỏi: "Anh nghi ngờ bên trong có thứ gì?"

Tôi đáp: "Để phòng ngừa vạn nhất. Ngộ nhỡ gây hoang mang dư luận cũng không hay."

Tiểu Đào cười: "Anh càng ngày càng chu đáo rồi!"

Một cảnh sát trèo lên nóc xe, phủ một cái bạt chống nước xuống, tôi chui vào trong, dùng dây kẽm mở khóa thùng xe. Kéo cửa thùng xe ra, bất ngờ bên trong xuất hiện một xác chết, mấy nhân viên cảnh sát khẽ kêu lên kinh ngạc.

Hoàng Tiểu Đào ngạc nhiên: "Sao anh lại đoán được?"

Tôi giải thích: "Chỗ này có nhiều điểm tương đồng với nơi vứt xác đầu tiên, lộn xộn, cũ kỹ, xung quanh không có camera an ninh. Tôi nghĩ nếu chỉ để phi tang cái xe thì cần gì tốn công phu như vậy, hơn nữa tôi có một ấn tượng với Đặng Siêu..."

Hoàng Tiểu Đào nhướn mày: "Anh có ấn tượng với hắn? Anh nghĩ hắn là một tên tội phạm rất thông minh?"

Tôi lắc đầu: "Không phải, trong tôi ấn tượng về hắn vẫn là một người có lòng tự ái rất cao, có đôi chút giống tính cách của tôi, tôi

thì không làm cho người khác kinh ngạc muốn chết thì không thôi, còn hắn thì không làm người khác kinh ngạc không chịu ngừng, cho nên tôi nghĩ hắn còn có một chước này."

Tôi bảo mấy cảnh sát đứng ngoài, chỉ mình với Tiểu Đào vào trong thùng xe, đóng cửa lại. Hoàng Tiểu Đào khó hiểu nhìn tôi, tôi lôi ra ba thứ, hai viên thuốc bọc sáp và một lư hương nhỏ cầm tay.

Nạn nhân cũng giống nạn nhân trước, trong miệng ngậm một điếu Hồng Tháp Sơn, cổ họng bị cắt đứt, chỉ có điều trên người có mấy lớp băng được hình thành.

Tôi bỏ viên thuốc thứ nhất vào trong lư hương, đốt lên rồi thổi xung quanh, một ít khó màu đỏ tím bốc ra. Theo bản năng Tiểu Đào che mũi lại, sau đó lại bỏ ra: "Không hề bị sặc, còn có mùi hương hoa thoang thoảng."

Tôi nói: "Đây là một loại hương xay từ gốc của cây Thạch Nam, rất thơm."

Tiểu Đào hỏi: "Nó có tác dụng gì?"

Tôi cười khổ: "Bản thân nó chẳng có tác dụng gì."

Chờ thùng xe tràn đầy khói, tôi bỏ tiếp viên thuốc thứ hai vào, bảo Tiểu Đào quan sát kỹ. Chỉ thấy lư hương bốc lên một làn khói đen, như vết mực tan dần trong nước, giữa không gian chật hẹp đầy hương thơm, lúc đầu thì phiêu hốt bất định, sau đó giữa không trung dần hình thành một dáng người.

Hoàng Tiểu Đào kinh ngạc la một tiếng, tôi vội ra hiệu nàng đừng nói, loại khói này rất nhẹ, tiếng nói sẽ làm nó biến dạng.

Lúc này hình người chia ra làm hai, một người quỳ dưới đất hai tay ôm đầu, dáng vẻ giống với cái xác trong xe, một hình người khác thì đứng trước mặt, hình dáng giống như Đặng Siêu. Hai cái bóng duy trì tư thế này năm phút, có vẻ đang nói gì đó, rồi đột

nhiên người đưng vung tay lên, người quỳ liền ngã ra đất.

Đoạn hình ảnh kỳ lạ này tới đây kết thúc, đám khói đen dần dần chui lại vào trong lư hương. Lúc này Tiểu Đào mới dám nói: "Quá thần kỳ, cứ như đang xem phim vậy, đây là tuyệt chiêu gì?"

Tôi giải thích, khói đen thực chất là một loại nấm vô hại với cơ thể người, với khả năng nắm bắt cực kỳ nhạy bén. Tổ tiên của tôi đã phát hiện ra những đặc tính kỳ diệu của nó, đặt tên nó là Phản hồn hương. Bình thường phản hồn hương ở trạng thái ngủ đông, chỉ có hương của cây thạch nam mới có thể đánh thức chúng. Ngày trước để truy lùng giang bắc tàn đao, ông nội tôi đã sử dụng nó một lần.

Phản hồn hương có thể tái hiện hiện trường phạm tội trong khoảnh khắc, có điều hạn chế là chỉ có thể sử dụng trong không gian phòng kín, tôi nghi ngờ tối nay phải dùng đến nên mới về trường chuẩn bị.

Hoàng Tiểu Đào khen ngợi không ngớt giơ ngón tay cái lên: "Đúng là thần thám!"

Tôi nói: "Tiếp theo chúng ta phân tích hiện trường."

Ban nãy rõ ràng chúng tôi thấy, nạn nhân và hung thủ đã nói chuyện gì đó chừng 5 phút, có thể suy đoán là hung thủ hỏi nạn nhân gì đó, sau khi có được câu trả lời liền một dao kết liễu.

Nạn nhân là nam giới, chừng 30 tuổi, ăn mặc lịch sự, từ quần áo có thể phỏng đoán là một người có học thức.

Tôi nhấc tay phải nạn nhân lên, thấy móng tay có vết ăn mòn hóa học, lòng bàn tay có một vết lằn, có vẻ như là do xách cặp táp để lại.

Tiếp theo lục túi nạn nhân, tìm được một cardvisit, trên đó viết 'Giám đốc viện hóa sinh Tinh Hải XXX."

Hoàng Tiểu Đào nói: "Một nghiên cứu viên cao cấp như vậy rất ít khả năng gây thù chuốc oán với Đặng Siêu, có thể đoán lại là do tổ chức ra lệnh."

Trong lòng tôi nhen nhóm một nỗi ngờ vực, có đúng như vậy không, hay Đặng Siêu đang thực hiện một âm mưu lớn?

Không còn gì đáng giá để khám nghiệm, chúng tôi xuống xe. Tiểu Đào gọi điện vào số điện thoại trên Cardvisit, không ngờ viện nghiên cứu này lại rất bảo mật, không muốn tiết lộ dự án mà nạn nhân đang tham gia.

Tiểu Đào nói: "Xem ra cần phải đích thân tới đó một chuyến, tìm người phụ trách."

Tôi vẫn đang chìm đắm trong suy nghĩ về động cơ của Đặng Siêu, Tiểu Đào hỏi tôi có muốn đi cùng không, tôi chỉ nhàn nhạt đáp: "Không, tôi muốn một mình yên tĩnh để sắp xếp lại suy nghĩ."

Trở về cục, tôi vào nhà kho làm một lần Bặc Hung Thuật, lại chẳng tìm ra được gì.

Sáng hôm sau, Tiểu Đào gọi điện cho tôi, nói nạn nhân thứ hai là một nhà nghiên cứu hóa học hữu cơ, sau khi hắn bị giết thì hệ thống của viện nghiên cứu đã bị xâm nhập, Đặng Siêu đã tra hỏi mật khẩu của nạn nhân, nội dung bị đánh cắp là chất độc thần kinh do họ mới nghiên cứu.

Vừa nghe thấy mấy chữ chất độc thần kinh, tôi liền lo lắng: "Đặng Siêu sẽ không tính làm một cuộc khủng bố quy mô lớn đấy chứ? Khoan đã, ba hôm nữa chính là buổi lễ tốt nghiệp, hắn trở lại ở giờ phút quan trọng này tuyệt đối không phải ngẫu nhiên."

Hoàng Tiểu Đào hít sâu một hơi: "Anh nghĩ hắn sẽ báo thù mình trong buổi lễ tốt nghiệp?"

Tôi đáp: "Đứng trên lập trường của hắn mà nói, một tay tôi

hủy đi tiền đồ của hắn, hại hắn không thể tốt nghiệp, chắc chắn hắn sẽ không muốn tôi tốt nghiệp thuận lợi!"

Chương 332: Đặng Siêu trở lại

Hai ngày tiếp theo tôi sống trong lo lắng, dưới tình huống địch trong tối, tôi ngoài sáng này, chẳng biết phải phòng ngự thế nào. Hoàng Tiểu Đào định sẽ phái mấy cảnh sát mặc thường phục tới dự buổi lễ tốt nghiệp, tôi từ chối. Nếu thực sự Đặng Siêu định đầu độc bằng khí, thì một trung đội cũng chẳng chống đỡ được.

Đương nhiên tôi vẫn phải có sự chuẩn bị của riêng mình, nhờ Tiểu Đào kiếm cho mấy cái mặt nạ chống độc và bộ đàm nhét tai, tới lúc đó nàng sẽ phái người tuần tra xung quanh trường để đảm bảo không có ai lạ mặt đi vào.

Chớp mắt đã tới buổi lễ tốt nghiệp, tất cả sinh viên năm cuối đều tập trung ở hội trường. Chương trình của buổi lễ sẽ là, đầu tiên đại diện ban sinh viên lên phát biểu, sau đó hiệu trưởng đọc diễn văn, cuối cùng mọi người sẽ nhận bằng từ tay hiệu trưởng.

Tám giờ sáng, trong hội trường đã chật kín sinh viên, mọi người ai nấy hân hoan, tán gẫu ồn ào, tôi nhìn căn phòng kín này, tâm lý lại càng lo âu.

Đột nhiên lớp tôi nhao nhao lên, nhìn một cái thì có một người quen thuộc xuất hiện trước mắt, là Hoàng Tiểu Đào.

Nàng ăn mặc như một nữ sinh viên trẻ trung, quần áo thể thao, cột tóc đuôi gà, đeo kính không gọng, chỉ có điều khí chất của một chị đại vẫn không thể che giấu được.

Các nam sinh châu đầu bàn tán: "Ôi, đúng giờ quá!" "Sao ta chưa nhìn thấy bao giờ nhỉ, sinh viên lớp nào thế?" "Có phải bạn gái của ai không?"

Hoàng Tiểu Đào từ từ đi tới trước mặt tôi, nói với nam sinh bên cạnh: "Ngại quá, tôi có chuyện quan trọng muốn nói với Tống Dương."

Nam sinh ngượng ngùng nhường ghế, Tiểu Đào cám ơn, ngồi xuống sau đó huých vào vai tôi: "Sao thế, ngoài ý muốn à?"

Cử chỉ thân mật này khiến đám nam sinh ngồi phía sau nhốn nháo cả lên, dù sao cũng sắp tốt nghiệp, tôi chẳng việc gì phải ngại, cười với nàng: "Ai có ngờ cảnh sát mặc thường phục lại đẹp đến thế."

Vương Đại Lý nói: "Dương tử, ghen tỵ với ngươi quá, giá mà bạn gái ta cũng tham gia cùng thì tốt biết mấy."

Hoàng Tiểu Đào khá bất ngờ hỏi: "Bạn gái ngươi?"

Tôi châm chọc: "Đừng nghe hắn nói bừa, còn chưa xác lập quan hệ chính thức đâu."

Vương Đại Lý vỗ ngực: "Mặc dù chưa xác lập quan hệ chính thức, nhưng lần này ta chắc chắn 90%, lát nữa nhận bằng xong ta với nàng còn đi ăn với nhau đấy. Cuối cùng thì ta cũng không còn phải ăn cẩu lương của hai ngươi nữa."

Hoàng Tiểu Đào nói: "Chúc mừng chúc mừng, tỷ chờ ăn kẹo cưới của ngươi!"

Nói mấy câu bông đùa, sau đó Tiểu Đào thấp giọng nói với tôi: "Hôm nay có tôi hộ giá, anh yên tâm mà tốt nghiệp đi, tôi đã cho người kiểm tra hội trường, tất cả đều bình thường."

Nàng chỉ ra một tầng lầu bên ngoài cửa sổ, nói: "Chúng tôi đã thiết lập một ban chỉ huy tạm thời, trong trường hợp xảy ra chuyện có thể tùy cơ ứng biến. Ngoài ra sắp xếp một đội đặc nhiệm và đội phản ứng nhanh đợi lệnh, chỉ cần 10 phút là có thể tới chi viện."

Tôi kinh ngạc: "Giờ cô có quyền lực lớn như vậy à?"

Nàng cười nói: "Tôi nói chuyện này cho Tôn Lão Hổ, vừa nghe có người muốn phá hỏng lễ tốt nghiệp của anh, ông ta không nói nhiều, lập tức sai tôi dẫn đội bảo vệ."

Tôi hỏi: "Vụ án có tiến triển gì không?".

Hoàng Tiểu Đào lắc đầu: "Sáng nay lại phát hiện thêm một nạn nhân, thủ pháp ra tay giống nhau như đúc, chưa điều tra được danh tính. Bởi hôm nay anh phải dự lễ tốt nghiệp nên chưa thông báo cho anh."

Lúc này phía sau ầm ầm lên tiếng của đám nam sinh: "Tống Dương, ngươi ích kỷ quá vậy, không giới thiệu bạn gái của ngươi với chúng ta à?"

Tôi quay đầu lại nói: "Chẳng có phẩm chất gì nổi bật, chỉ là một người bình thường trong xã hội."

Đám nam sinh nhất thời la ó. Tiểu Đào xúc động nói: "Thật là nhớ thời tôi tốt nghiệp. À phải, hôm nay Băng Tâm cũng muốn tới nhưng Tôn Hổ không cho, tuần sau cô ấy cũng tốt nghiệp."

Tôi gật đầu: "Tôi cũng biết trước rồi, tới lúc đó đi thăm cô ấy một chút." Nói xong sợ Tiểu Đào phật ý, tôi bổ sung thêm: "Nếu cô không đồng ý thì thôi."

Hoàng Tiểu Đào phì cười: "Tôi cũng không phải cọp cái mà quản lý quan hệ bạn bè của anh, muốn tới thì cứ tới thôi."

Lúc này trên khán đài, một đại biểu ban sinh viên đi ra, phía dưới lập tức trật tự. Đại biểu sinh viên phát biểu xong, một ông lão bước lên, cúi đầu chào mọi người. Tiểu Đào hỏi: "Hiệu trưởng trường các anh?"

Vương Đại Lý nhanh nhẩu: "Không phải hiệu trưởng, mà là

cựu sinh viên danh dự, chủ tịch công ty nổi tiếng cả nước Bạch Gia, người sáng lập ra Easy to buy net."

Hoàng Tiểu Đào chỉ ông ta, nói: "Chắc không lâu nữa anh cũng là cựu sinh viên danh dự."

Tôi cười nói: "Tới lúc đó tôi nhất định nói với các sinh viên, năm xưa mình cúp học bao nhiêu lần."

Bạch Lôi phát biểu ngắn gọc xúc tích, cả hội trường vỗ tay hoan hô, sau đó tới hiệu trưởng đọc diễn văn. Toàn bộ quá trình, tôi luôn canh cánh lo âu, sợ phát sinh cái gì ngoài ý muốn, ví như micro phát nổ, đột nhiên khí độc tràn ra.

Nhưng chẳng có bất kỳ chuyện gì xảy ra, buổi lễ tốt nghiệp thuận lợi tiến vào khâu cuối cùng, mọi người lần lượt đi lên khán đài, nhận bằng tốt nghiệp do chính tay hiệu trưởng ký, tôi thở phào một hơi.

Sắp tới lượt lớp tôi, chúng tôi xếp thành một hàng dài đi lên, bàn tay hư đốn của Tiểu Đào vỗ vào mông tôi, nhẹ nói: "Cố lên!"

Tôi cười khổ: "Cái này có gì mà phải cố gắng?"

Vương Đại Lý thì thầm phía sau tôi: "Có phải hai người đã abcxyz rồi không?"

Tôi mắng: "Cút, tên xấu xa!"

Sinh viên lớp tôi lần lượt bước lên khán đài, cúi người cám ơn hiệu trưởng và giáo viên chủ nhiệm có người thì khóc, có người lại quay xuống giậm chân hét to: "Tôi tốt nghiệp rồi!" đúng là mọi cung bậc cảm xúc.

Hầu hết lúc bước xuống, ai cũng hí hửng gọi điện báo cho người thân là mình đã tốt nghiệp. Hàng người càng lúc càng ngắn, lúc một nữ sinh đi lên, đột nhiên trên trần rớt xuống một giọt chất

lỏng, cô ta và hiệu trưởng đồng thời ngước lên nhìn, nữ sinh tức thì hét lên: "Á, có người chết!"

Tiếng hét này làm đám người nhất thời vỡ tổ, hiệu trưởng sợ hãi ngồi bệt ra đất, mấy giảng viên phải đi lên đỡ.

Hoàng Tiểu Đào rẽ đám người đi lên, tay giơ cao thẻ cảnh sát: "Cảnh sát đây, cho ta qua!"

Nhân lúc đám người rẽ ra một khe hở, tôi cũng lao theo lên khán đài, ngẩng đầu nhìn lên, phía trên lờ mờ có ba đôi chân. Thì ra trên trần treo ba xác chết, tấm bằng tốt nghiệp của nữ sinh kia rơi dưới đất, có một giọt máu đỏ tươi.

Trên khán đài có một rèm che kéo lên kéo xuống, thi thể được buộc trên dây rèm, rèm che màu đỏ nhạt, cộng thêm trên đó rất tối, nếu không nhìn kỹ thì không phát hiện có xác người bị treo.

Hoàng Tiểu Đào gọi nhân viên quản lý lễ đường kéo rèm xuống. Ba cái xác dần dần rõ ràng, là ba nam sinh. Nhìn qua thì đã chết hơn 24h trước, cả ba bị dây treo quấn cổ, đầu lưỡi không lè ra, hẳn là bị giết trước sau đó quấn cổ treo lên.

Lúc nhìn rõ mặt họ, tôi với Tiểu Đào đều có một cảm giác hình như đã gặp ở đâu đó, Tiểu Đào hỏi: "Có phải chúng ta từng gặp họ rồi không?"

Tôi nói: "Họ là ba người bạn cùng phòng với Đặng Siêu!"

Hoàng Tiểu Đào cau mày: "Tên khốn này, ngay cả bạn cùng phòng cũng không tha?"

Tôi biết lý do mà Đặng Siêu giết họ, lúc điều tra vụ án đàn dương cầm giết người, mấy sinh viên cùng phòng đã cung cấp không ít manh mối, với nội tâm đã bị bôi đen như Đặng Siêu, hắn đương nhiên nghĩ mấy người này cũng góp tay đẩy hắn vào tù.

Tiểu Đào định gọi cảnh sát tới, đúng lúc lấy điện thoại ra thì đột nhiên trong hội trường vang lên một giọng nói: "Tống Dương, đã lâu không gặp, có nhớ ta không? Mặc dù ta rất muốn chúc mừng ngươi tốt nghiệp thuận lời, nhưng tiếc là tối nay e rằng ngươi không được toại nguyện rồi."

Vừa nghe thấy giọng nói này, máu trong người tôi lập tức vọt tới đỉnh đầu, là hắn - Đặng Siêu!

Chương 333: Buổi lễ tốt nghiệp đẫm máu

Tôi vén tấm rèm che lên, đi về phía micro, nói lớn: "Có bản lĩnh thì ló mặt ra, đừng chơi trò giấu mặt hèn hạ này!"

Đột nhiên có một ánh sáng trắng tới, chiếu lên tấm màn trắng trên khán đài, mọi người cùng hoảng loạn. Tôi với Tiểu Đào lùi về phía sau để nhìn rõ màn chiếu, trong hình là một đám trẻ em bị trói trên chiếc xe bus của trường, trong buồng xe gắn một trái bom có ăng ten, đó là bom điều khiển từ xa.

Giọng nói của Đặng Siêu vang lên trong loa: "Mọi người cũng thấy đấy, đám con nít này là con tin của ta, tiếp theo ta muốn cùng mọi người chơi một trò chơi thú vị. Tất cả bạn học và giảng viên đều phải tham gia, nếu như có bất cứ ai phá hỏng quy tắc, ta sẽ kích hoạt quả bom, đưa những đứa trẻ dễ thương này lên trời!"

Trong lễ đường nhất thời ầm ĩ, hầu hết đều không biết Đặng Siêu là ai, lớn tiếng chửi mắng hắn là kẻ độc ác vô lương tâm.

Giọng nói của Đặng Siêu lấn át tiếng ồn: "Quy tắc thứ nhất, trong lúc tiến hành trò chơi, không ai được tự ý rời khỏi trường học. Tống Dương, bây giờ ta cho ngươi 10 phút, bảo đám cảnh sát bên ngoài giải tán, ta không muốn nhìn thấy trong sân bất kỳ cảnh sát nào, hay những ai không liên quan. Bắt đầu đếm ngược!"

Hình ảnh trên phông màn chiếu đột nhiên biến thành đồng hồ đếm ngược, Tiểu Đào trợn tròn mắt: "Tôi phải đi giải tán những sinh viên và giáo viên còn lại."

Tôi nói: "Cô rời đi cùng họ luôn đi!"

Tiểu Đào do dự: "Nhưng..."

Tôi nói: "Cô vừa nãy đã lộ rõ thân phận, không thể ở lại, bây giờ chúng ta chỉ có thể tạm thời làm theo lời hắn."

Tiểu Đào cắn môi gật đầu một cái, chỉ chỉ vào tai, ý nói là liên lạc qua bộ đàm.

Sau khi Tiểu Đào rời khỏi, tôi bảo người phụ trách hội trường dẫn mình tới phòng điều khiển. Phòng điều khiển ở lầu hai phía sau hội trường, tôi nghi Đặng Siêu trốn ở đây để phát ra âm thanh. Lúc chúng tôi chạy đến, cửa phòng điều khiển mở toang, một nhân viên đang nằm trên bàn điều khiển với con dao găm cắm vào lưng.

Người phụ trách hoảng sợ hét lên, nói: "Sinh viên, chuyện quái gì đang xảy ra vậy, tại sao lại biến thành như vậy?"

Tôi hỏi: "Ông biết bật cái này?"

Người phụ trách gật đầu, tôi bảo ông ta mở loa phóng thanh, nói vào micro: "Các vị bạn học, đừng nên rối loạn. Ta là sinh viên lớp 13 khoa điện tử, Tống Dương, cũng là cố vấn cảnh sát Nam Giang. Kẻ vừa nói lúc nãy là cựu sinh viên năm ngoái gây ra án mạng trong trường, mấy tháng trước hắn đã vượt ngục, bây giờ tiến hành trả thù ta và nhà trường."

Nói tới đây, tôi nghe thấy phía dưới vang lên tiếng ồn ào, biết rằng không ít người đang trách tội lên đầu tôi, nhưng tôi chẳng còn cách nào khác, cứ để mọi người không biết gì thì cục diện càng khó kiểm soát.

Tôi nói tiếp: "Trước mắt cách sát đang ráo riết lựa chọn phương án hành động. Xin mọi người đợi lát nữa nghe ta chỉ huy, chúng ta cố gắng chiều theo kẻ phạm tôi càng nhiều càng tốt, ta đảm bảo sẽ không ai bị thương tổn!"

Nói xong, tiếng huyên náo càng lớn hơn, người phụ trách ngơ

ngác nhìn tôi, hỏi: "Sinh viên, hắn là nhắm vào ngươi à? Ngươi có thể thỏa hiệp được với hắn không?"

Tôi cười khổ một tiếng, đừng nói là thỏa hiệp, cho dù bây giờ Đặng Siêu có bắt tôi quỳ xuống liếm giày hắn thì tôi cũng đồng ý, chỉ cần hắn tha cho những người khác.

Tôi quay về hội trường, đám sinh viên tốt nghiệp lập tức ùa lên, không ít người tỏ ra giận dữ, nhao nhao chửi mắng: "Ân oán cá nhân của ngươi và hắn, dựa vào đâu mà cuốn chúng ta vào?"

"Ngươi nghĩ trường học là nơi nào? Là nơi ngươi tỷ đấu cá nhân ư?"

"Chúng ta dựa vào cái gì phải nghe theo ngươi, chẳng lẽ chúng ta không được tự lựa chọn sao?"

Nhìn những khuôn mặt phẫn nộ này, thâm tâm tôi dấy lên một cảm giác tuyệt vọng, kết quả này là Đặng Siêu rất mong nhìn thấy. Năm đó hắn bị cảnh sát giải đi trong ánh mắt kỳ thị và xa lánh của bạn học cũng như giảng viên toàn trường, bây giờ chính tôi cũng cảm nhận được tình huống ấy.

Thấy tôi không nói gì, có mấy nam sinh còn xông lên định đánh, Vương Đại Lý và mấy bạn cùng lớp xông lên ngăn trước mặt, Đại Lý lớn tiếng nói: "Các ngươi có thể lý trí một chút không? Là Đặng Siêu gây ra tất cả, sao lại trút lên đầu Tống Dương?"

Một nam sinh mặt đỏ tía tai nói: "Hắn không ở đây, làm sao chúng ta bị cuốn vào chuyện này? Hắn chính là nguyên nhân!"

Mọi người rối ríu hùa theo, muốn xông lên phía trước, đám người Đại Lý đẩy họ lại, hai bên vô cùng căng thẳng. Tôi siết chặt nắm đấm, cảm giác khó chịu khi không thể ngăn cản những điều này. Đúng lúc đó thì một giọng nói phía sau vang lên: "Dừng tất cả lại cho ta! Hôm nay ai ra tay đánh người thì đừng mong được tốt

nghiệp."

Nghe câu này, lập tức đám người dừng tay, trông thấy mặt Vương Đại Lý bị cáo rách, trong lòng tôi rất chua xót.

Người vừa đứng ra duy trì trật tự là một trưởng khoa, ông ta cầm loa phóng thanh trong tay, vẫy vẫy tôi nói: "Sinh viên Tống Dương, có thể tới đây nói mấy câu không?"

Tôi lên trên lễ đài, vào sau cánh gà, một nhóm giảng viên ngồi trong đó, trưởng khoa nói với tôi: "Tình hình trước mắt chúng ta đã tương đối hiểu rõ, đơn giản là một phần tử tội phạm đang trả thù cậu, chuyện này nếu đổ hết lên đầu cậu thì không công bằng. Chỉ có điều sinh viên Tống Dương này, cậu xem, hiệu trưởng đã ngoài 70, không biết tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì, cậu có thể thương lượng với bên cảnh sát cho mấy vị giảng viên lớn tuổi ra trước?"

Tôi cau mày nói: "Ngài không nghe hắn nói sao, có ai rời đi hắn sẽ giết chết con tin."

Trưởng khoa cười khanh khách: "Chỉ một hai người, chắc không đến nỗi đâu."

Tôi thất vọng: "Chuyện này tôi không quyết định được, thật lòng xin lỗi."

Một giảng viên khác nói: "Đã đến mức này rồi, ta nói trắng ra vậy, con tin trong tai hắn chẳng phải chỉ là mấy đứa trẻ sao? Mạng người không thể so sánh bằng con số, nhưng cậu cho rằng hắn sẽ thả bọn trẻ ra ư? Đám trẻ khẳng định là không cứu được, việc cướp đi thêm những mạng người khác chẳng phải là thỏa mãn chủ ý của hung thủ ư?"

Trưởng khoa phụ họa: "Nói không sai, theo ta thấy thì đối phó với tội phạm không được mềm yếu, chúng ta tuyệt đối không được

thỏa mãn yêu cầu của hắn, sẽ là dung túng hắn. Nếu hắn dám giết con tin, tự nhiên sẽ có chế tài pháp luật xử lý."

Lúc này tôi đã ngậm đầy một bụng tức giận, nghe những lời nói vô tình vô nghĩa của bọn họ, tôi không nhịn nổi, hét lên: "Đủ rồi! Các người nói một hồi, đơn giản là lo cho tính mạng chính mình, tính mạng các ông thì quan trọng, còn của người khác thì không đáng giá? Các vị giảng viên, lãnh đạo, tôi khẩn thiết cầu xin mọi người phối hợp với cảnh sát, tôi nhất định sẽ bảo vệ tất cả!"

Giảng viên kia bực tức nói: "Bảo vệ chúng ta? Nói cứ như cậu có bản lĩnh đó vậy, cậu nghĩ trường học là nhà mình ư? Hiệu trưởng, mặc kệ, chúng ta đi luôn đi."

Vừa nói, ban giám hiệu liền đứng dậy rời đi, đám sinh viên thấy vậy cũng đi theo. Tôi mất hết ý chí, nhân tính quả nhiên quá ích kỷ, chỉ là mấy đứa trẻ không có quan hệ nên không thể ngăn họ được.

Mọi người kéo nhau rời khỏi hội trường, đột nhiên trên màn hình lại sáng lên, xuất hiện cảnh cựu sinh viên Bạch Lôi bị trói.

Giọng nói của Đặng Siêu lại vang lên trong loa: "Các vị, quên nói, trong tay ta còn một con tin nữa!"

Chương 334: Đếm ngược tới tử vong

Trông thấy hình ảnh này, ai nấy đều thất kinh. Ban giám hiệu và những giảng viên vốn định rời khỏi hội trường đột nhiên xoay người nói: "Mọi người đừng ra ngoài vội, bình tĩnh một chút, không nên chọc giận tội phạm, tránh xảy ra thương vong."

Hiển nhiên trong mắt ban lãnh đạo, mạng sống của doanh nhân nổi tiếng Bạch Lôi quan trọng hơn những đứa bé kia. Giữa giáo viên và sinh viên lại nảy ra tranh cãi kịch liệt, hôm nay tôi đã được thấy quá đủ thứ nhân tính xấu xa, đứng chết lặng.

Một giảng viên đột nhiên đứng ra nói lớn: "Đặng Siêu, ta là giảng viên phụ đạo của cậu, đừng chấp mê bất ngộ nữa, như vậy chỉ tăng thêm tội nghiệt. Nghe thầy khuyên một câu, quay đầu là bờ, suy nghĩ một chút cho cha mẹ và người thân, cậu làm những việc này bảo họ làm sao còn mặt mũi gặp ai?"

Có vẻ Đặng Siêu nghe được lời nói của ông ta, nói qua loa phóng thanh: "Xin chào giảng viên Chu!"

Dứt lời, một tiếng nổ vang lên, trên người Chu giảng viên tóe máu, đám người lập tức tản ra. Chu giảng viên đổ sập xuống đất, ngực bị khoan một lỗ, máu văng tung tóe khắp nơi. Đặng Siêu cười gằn nói: "Giảng viên Chu, tạm biệt!"

Một giảng viên vội la lên: "A, mau giật thẻ tên trên ngực xuống."

Hôm nay là lễ tốt nghiệp, giảng viên nào cũng đeo thẻ ghi tên và chức vụ trên ngực, hiển nhiên Đặng Siêu đã cài loại bom nhỏ

vào đó, tất cả vội vàng giật thẻ ném xuống đất, đám sinh viên sợ hãi lui lại phía sau.

Tôi tiện tay nhặt một cái thẻ lên quan sát, không có gì bất thường, xem ra chỉ giảng viên phụ đạo của Đặng Siêu mới bị gài bom. Đặng siêu tiếp tục nói: "Đã hết 10 phút, toàn bộ hội trường chỉ còn lại các người, trò chơi cũng sắp chính thức bât đầu. Trước tiên là ta sẽ nói rõ thêm một chút mấy quy tắc. Quy tắc thứ hai, hôm nay Tống Dương là nhân vật chính, bất luận kẻ nào trong các người cũng không được làm hắn bị thương nếu không ta sẽ giết con tin, hoặc giết một số người trong các ngươi..."

Ánh mắt mọi người tập trung lên người tôi, Đặng Siêu tiếp tục nói: "Quy tắc thứ ba, mặc dù các ngươi có thể tự do hoạt động trong trường, nhưng có mấy nơi cấm được bước vào, đó là lầu thí nghiệm, trung tâm hoạt động sinh viên, và thư viện."

Trung tâm hoạt động sinh viên là nơi phát loa truyền tin cho toàn trường, rất có thể hắn ẩn thân ở đó, lầu thí nghiệm và thư viện chỉ là tung hỏa mù mà thôi.

Lúc này, giọng nói của Tiểu Đào vang lên trong bộ đàm nhét tai: "Tống Dương, trụ sở mới thông báo một tin, danh tính nạn nhân sáng nay đã được xác định, đó là tài xế xe bus của trường mầm non. Trường mầm non đã báo cáo có mấy chục bé mất tích, hiển nhiên là Đặng Siêu đã giả làm tài xế bắt cóc. Thân phận của nạn nhân đầu tiên cũng có tin mới, anh còn nhớ hắn là một thủ kho chứ? Cảnh sát phát hiện trong kho hàng của hắn có một số thiết bị kích nổ cũng như thuốc nổ, tất cả đã bị đánh cắp."

Tôi chợt hiểu ra vấn đề: "Thì ra hắn làm tất cả là để chuẩn bị cho ngày hôm nay."

Hoàng Tiểu Đào hỏi: "Tình hình bên đó của anh ra sao rồi?"

Tôi cười khổ: "Cục diện vừa rồi suýt nữa thì mất khống chế,

giờ đã khá hơn một chút, trò chơi sắp sửa bắt đầu."

Hoàng Tiểu Đào nói: "Tôi ở tầng lầu đối diện cửa sổ, anh có thể nhìn thấy cửa sổ phòng tôi từ hội trường. Cảnh sát đặc nhiệm đã được huy động tới phong tỏa toàn bộ trường học."

Tôi liếc nhìn qua cửa sổ, quả nhiên trông thấy Tiểu Đào đang vẫy vẫy tay ra hiệu. Lúc này giọng nói của Đặng Siêu lại vang lên: "Tống Dương, còn nhớ lúc trước ta đã nói gì không? Một ngày nào đó ta muốn cùng ngươi tỷ đấu một phen, ta khổ cực chờ đợi, cuối cùng cũng đợi được tới ngày này."

Trong hội trường thoáng cái yên tĩnh lại, tôi cũng chẳng phí hơi mà la hét, chờ cho hắn nói hết. Đặng Siêu nói: "Ta đã chuẩn bị cho ngươi mấy bài kiểm tra, chỉ cần ngươi vượt qua được những bài kiểm tra này ta sẽ để ngươi và con tin bình an vô sự. Dưới đây là bài kiểm tra thứ nhất, hãy dùng thành ngữ để mô tả về những gì ngươi đã làm với ta. Trong trường ta có giấu những chữ cái ý, ngươi phải tìm ra chúng, điền nó vào câu thành ngữ, thời gian là 5 phút!"

Tôi vội vàng bật đếm ngược trên điện thoại, hô: "Mọi người cùng hỗ trợ tìm một chút!"

Đám người lập tức tản ra, nửa phút sau có một nam sinh giơ lên một tấm bảng hiệu, hô lớn: "Ta tìm được chữ 'Lạc'."

Lạc? Phản ứng đầu tiên của tôi là câu 'bỏ đá xuống giếng'(Tỉnh lạc hạ thạch). Tôi tạm thời không muốn bình luận về nội tâm méo mó của Đặng Siêu, trước mắt chỉ muốn nhanh chóng vượt qua kiểm tra này. Hắn nói còn ba chữ trong hội trường, chẳng lẽ ý hắn là hắn viết mấy chữ 'Tỉnh', 'Hạ', 'Thạch' giấu ở ba góc hội trường?

Không đúng! Tôi lập tức phản ứng, nếu như giấu mấy tấm bảng, chỉ cần mọi người cùng nhau tìm kiếm sẽ đủ, như vậy không có ý nghĩa kiểm tra tôi.

Hắn nói là tìm những từ còn thiếu 'ở trong trường học', có nghĩa những chữ này vốn nằm trong đó. Tôi vội bảo Đại Lý và mấy bạn cùng lớp: "Mau đi xem xét những cột thông báo, bảng hiệu phòng học, bất cứ nơi nào có chữ viết, tìm ba chữ Tỉnh, Hạ, Thạch về đây."

Vương Đại Lý la lên: "Trong ít phút ngắn ngủi này làm sao mà tìm, hơn nữa trong trường tìm đâu ra chữ tỉnh?"

Tôi suy nghĩ, nói: "Từ Tỉnh có trong bảng hiểu của giảng đường, dù sao hắn cũng không quy định rằng không được chơi chữ. Hạ, ta nhớ ở hồ nhân tạo có biển cấm xuống hồ bơi lội. Thạch..."

Một nam sinh xen vào: "Tầng bốn nhà ăn có một nhà hàng kimbap Hàn Quốc."

Tôi vội phân công nhiệm vụ, tôi đi lấy chữ Hạ, Đại Lý đi lấy chữ Tỉnh, còn nam sinh kia đi lấy chữ Thạch.

Nói xong chúng tôi liền chạy ra ngoài, lúc này giọng Tiểu Đào lại vang lên: "Vừa mới xảy ra một vấn đề, Tống Tinh Thần cứ nhất quyết xông vào, hắn đả thương cả mấy cảnh sát đặc nhiệm, cũng may tôi có mặt, hắn mới không bị tình nghi là đồng phạm."

Tôi nói: "Tôi có thể nói chuyện với hắn không?"

Hoàng Tiểu Đào đáp: "Chờ một chút."

Mấy giây sau, một giọng nói vang lên trong tai nghe: "Tiểu Thiếu Gia, cho ta vào, ta phải bảo vệ mạng sống của ngươi!"

Tôi trả lời: "Tạm thời mạng của ta không cần lo lắng, hung thủ tất nhiên muốn chơi ta đến cùng, chưa xong sẽ chưa để ta chết, hơn nữa còn nghiêm cấm những người khác làm ta bị thương."

Tống Tinh Thần nghiêm túc nói: "Vậy cũng không được, ta ở

bên ngoài làm sao mà yên tâm?"

Hoàng Tiểu Đào nói: "Đại hiệp, ngươi đừng gây thêm rắc rối được không?"

Tôi suy nghĩ, bảo hắn đưa bộ đàm cho Tiểu Đào, sau đó dặn dò: "Để cho Tống Tinh Thần lẻn vào, việc này cố gắng đừng để ai biết. Rất có thể hiện giờ Đặng Siêu đang ở phòng phát thanh của trung tâm hoạt động sinh viên, với thân thủ của Tinh Thần có thể sẽ lọt vào mà không gây ra tiếng động."

Tiểu Đào nói: "Việc này quá mạo hiểm, hiện giờ chúng ta còn chưa biết rõ Đặng Siêu dùng phương thức gì để theo dõi, ngộ nhỡ bị hắn phát hiện..."

Tôi cười lạnh: "Đặng Siêu không có siêu năng lực, cùng lắm là hắn giám sát chúng tôi qua camera trong trường. Với thân thủ của Tống Tinh Thần, việc né camera dễ như bỡn, chúng ta không thể cứ để hắn dắt mũi được, phải tìm cách chiếm thế chủ động."

Tiểu Đào suy nghĩ một lát rồi nói: "Được, cứ như vậy đi, tôi đi sắp xếp."

Trong khi nói, tôi đã chạy tới bờ hồ, nhìn mặt nước chợt tôi nghĩ ra, đây là nơi khởi nguồn tất cả, mua thu năm ngoái, con nghé non không sợ chết là tôi đã chỉ ra cái sai trong kết luận của pháp y Tần, sau đó bắt được Đặng Siêu giả ma giết người, cuối cùng tống hắn vào tù.

Tôi gạt bỏ những ý nghĩ này, gỡ cái biển cấm xuống, chạy về hội trường.

Chương 335: Ba đề kiểm tra

Tôi chạy về hội trường, thời gian chỉ còn lại hai phút Vương Đại Lý đã mang chữ Tỉnh về, trên màn chiếu xuất hiện bốn khoảng trống. Tôi mượn con dao nhỏ, rọc chữ Hạ xuống, dùng băng keo dán ba chữ lên màn hình.

Chỉ còn chờ một chữ cuối cùng, nửa phút sau nam sinh kia mới hổn hển chạy về, mặt như đưa đám nói: "Tống Dương, xin lỗi, chữ Thạch trên bảng hiệu của quán kimbap không biết đã bị ai giấu đi, ta tìm một vòng mà không thấy..."

Tôi trợn mắt, chửi một câu: "Khốn kiếp, con mẹ nó hắn cố tình gài bẫy!"

Tôi liều mạng suy nghĩ, bỗng nhiên nghĩ tới một nơi: "Nhà ăn có một chỗ lấy bát đũa." nhưng nhìn đồng hồ đã không còn đủ thời gian, chỉ còn mười giây cuối cùng. Khoảng trống trên phông chiếu biến mất, Đặng Siêu nói qua loa: "Thật đáng tiếc, ngươi đã thất bại, tới chính nơi mà ngươi thất bại tìm bài kiểm tra thứ hai đi."

Mọi người trố mắt nhìn nhau, tôi nói: "Tới nhà ăn."

Chúng tôi chạy tới nhà ăn, từ xa đã thấy xác của hai sinh viên nằm dưới đất, là ngã từ trên cao xuống. Mọi người lập tức nhốn nháo, tôi ấn tai nghe, nói: "Bài kiểm tra thứ nhất thất bại, Đặng Siêu giết hai sinh viên."

Hoàng Tiểu Đào mắng: "Tôi đều nghe thấy hết rồi, hắn ăn gian, thật hèn hạ!"

Không ít người quy trách nhiệm cái chết của hai sinh viên này lên đầu tôi, tôi chẳng nói chẳng rằng đi lên lầu.

Tầng cao nhất của nhà ăn là mấy cửa hàng nhỏ ký hợp đồng với trường, biển hiệu của quán kimbap đang yên đang lành lại thiếu một chữ kia, tôi giận đến nghiến răng nghiến lợi.

Hiển nhiên Đặng Siêu đã đoán trước tôi sẽ tới đây, biết rằng tôi sẽ thất bại nên chuẩn bị sẵn người hi sinh.

Tôi để ý hình như sau tấm bảng hiệu đó có vật gì, liền đứng lên ghế mò tay lấy ra. Đó là một tấm bìa, viết mấy dòng chữ: "Đây là bài thi thứ hai của ngươi, ta biết ngươi rất giỏi phá án. Dưới đây là một vụ án chân thực ta được nghe trong tù, chắc sẽ không làm khó Tống đại thần thám chứ? Một mùa hè nóng bức, hai nữ sinh ngồi trong quán đồ uống, cả hai không biết trong đồ uống đã bị hạ độc, người thứ nhất uống nhanh, người thứ hai uống chậm. Kết quả người thứ hai trúng độc mà chết, nữ sinh thứ nhất lại may mắn còn sống, xin hỏi là vì sao? Trả lời câu hỏi trong vòng 5 phút, viết ra giơ về phía cửa sổ hướng nam."

Vương Đại Lý xem xong, nói: 'Nhất định là cô gái thứ nhất uống thuốc giải từ trước."

Những người khác cũng nhốn nháo bàn tán, hoàn cảnh này khiến tôi rất khó tập trung suy nghĩ. Tôi đi tới một chỗ vắng người để tìm nguyên nhân thì đột nhiên phía sau ầm ĩ, Vương Đại Lý hét: "Không ổn, có người trúng độc!"

Tôi chạy tới nhìn, có ba nam sinh ngã ra đất, trong tay là ba chai nước. Thì ra thấy quán không có ai, tiện tay lấy nước uống, không ngờ bên trong lại có độc.

Ba nam sinh miệng sùi bọt mép, lăn lộn, tay không ngừng cào vào cổ họng. Một giảng viên la lên: "Đây đều là sinh viên lớp ta, cậu mau nghĩ biện pháp đi, liệu có thể thương lượng với tội phạm, cho bác sĩ vào không?"

Tôi nói: "Không thể nào cho bác sĩ vào đâu, bởi mấy người

trúng độc này là nhóm con tin thứ hai của hắn."

Giảng viên chỉ vào mặt tôi, nói: "Đây chỉ là suy đoán cá nhân của cậu, trước mắt mạng người quan trọng, hãy để cảnh sát nghĩ cách, các người thấy chết mà không cứu sao?"

Những người khác cũng rối rít phụ họa theo, có vẻ như sự bất mãn đối với tôi sắp bùng nổ. Tôi cắn răng, lấy một cái bút dạ trong quán, viết lên câu trả lời: "Chất độc nằm trong đá."

Trước đó hắn nói vụ án xảy ra vào mùa hè nóng bức, hai cô gái uống nước hắn là sẽ bỏ đá, cô gái uống chậm, đá tan hết vào nước nên mới trúng độc, cô còn lại may mắn thoát chết. Đây là nguyên nhân duy nhất tôi có thể nghĩ ra được.

Tôi tới cửa sổ hướng Nam, giơ cao tấm bảng. Bên phía đối diện có một tia sáng thoáng qua, hình như người bên đó đang dùng ống nhòm quan sát.

Nửa phút sau, trên trời vang lên tiếng phạch phạch, chỉ thấy một chiếc máy bay trực thăng điều khiển từ xa bay tới, phía dưới có treo mấy lọ nhỏ màu xanh, hình như là thuốc giải.

Tôi nhìn cái máy bay từ từ đến gần mà gấp gáp, sau đó nó lại bay lên phía trên, tôi nói với mọi người: "Mau chạy lên sân thượng!"

Mấy chục người cùng vọt lên sân thượng, chỉ thấy cái máy bay cứ lượn lờ xung quanh, không chịu tới gần. Tôi bảo Vương Đại Lý giữ tay để mình nhoài người ra lan can, hắn nói: "Vậy quá nguy hiểm!"

Tôi la lên: "Không kịp, Đặng Siêu chỉ cho ta 5 phút, hết thời gian chất độc phát tác sẽ chết người."

Vương Đại Lý cùng mấy nam sinh túm lấy tôi, gần như cả người tôi nhoài ra ngoài lan can, tôi hơi sợ độ cao, nhìn xuống

dưới mà mồ hôi đầm đìa. Khi ngón tay tôi vừa chạm vào cái máy bay, đột nhiên nó mất động cơ, rơi thẳng xuống dưới sân, lòng tôi trùng xuống.

Trong loa lại vang lên tiếng Đặng Siêu: "Tiếc quá, ngươi đã vượt qua bài kiểm tra, nhưng lại không bắt được phần thưởng. Tiếp theo ngươi phải tới một nơi mà có ý nghĩa với cả ta lẫn ngươi, đó là nơi lần đầu tiên chúng ta đối đầu."

Răng tôi cắn chặt đến muốn vỡ ra, đấm lia lịa xuống mặt bê tông, mồm chửi: "Khốn kiếp! Khốn kiếp! Khốn kiếp!"

Thấy nắm tay tôi rướm máu, Vương Đại Lý cũng hoảng, vội trấn an tôi: "Tống Dương, ngươi đừng tự trách mình, ngàn vạn lần không được sụp đổ!"

Lúc chúng tôi đi xuống, ba nam sinh đã tắt thở, giảng viên gào vào mặt tôi: "Cậu hại chết họ rồi, ba tính mạng, ba gia đình, trách nhiệm này sao cậu gánh nổi, cậu coi mạng người là trò đùa sao?"

Tôi chẳng nói chẳng rằng đi xuống dưới, giảng viên kia đuổi theo túm áo tôi lại: "Chẳng phải cậu nói sẽ bảo vệ chúng ta sao? Kết quả thì thế nào? Ngoài chính bản thân thì cậu bảo vệ được ai?"

Đám Vương Đại Lý cũng chạy theo khuyên nhủ giảng viên: "Giảng viên, ngài bình tĩnh một chút." Lúc này tôi đầy bụng lửa giận, quay lại trừng mắt lườm một cái, giảng viên bị dọa sợ, bất giác lùi lại mấy bước.

Đặng Siêu sắp xếp một màn này vô cùng kín kẽ, đoán trước được từng bước hành động của chúng tôi. Nếu đàng hoàng làm theo lời hắn, chỉ có thể lại tiếp tục rơi vào bẫy của hắn, muốn đoạt được tiên cơ, tôi phải đoán được hành động tiếp theo của Đặng Siêu.

Xuống dưới lầu, Đại Lý hỏi tôi: "Lần đầu tiên đối đầu, có phải

giảng đường kia không?"

Tôi lắc đầu: "Hắn ám chỉ là bờ hồ."

Chúng tôi tới hồ nước nhân tạo, ban nãy tôi thấy hình như trong bụi cỏ có thứ gì đó, nhưng vì vội vã nên không chú ý kỹ. Tôi tới lật thứ kia ra, một nữ sinh hét lên: "A, có người chết!"

Đây là một mô hình cơ thể người, nhưng bên trong đã bị moi sạch, bỏ một lá thư. Tôi mở lá thư ra đọc, nó viết: "Đây là đề thi thứ ba, ngươi am hiểu cấu tạo cơ thể người, trước mắt ngươi là một mô hình cơ thể trống rỗng, ngươi phải tìm nội tạng phù hợp lắp vào, sau đó đặt dưới camera an ninh gần nhất, thời hạn 5 phút."

Tôi lập tức la lên: "Vương Đại Lý, bấm số gọi cho ta, đừng gác máy. Ngươi với mọi người đi tìm xung quanh, ta có việc phải làm!".

Vương Đại Lý sững sờ: "Ngươi phải làm chuyện gì?"

Tôi đáp: "Đừng hỏi, nhanh lên!"

Chương 336: Ngũ tạng hoàn vị

Tôi vội vàng chạy về hội trường, với đầu óc của Đặng Siêu, nhất định hắn sẽ không cho tôi đủ nội tạng, kiểu gì cũng thiếu một bộ phận nào đó.

Trên đường, Hoàng Tiểu Đào nói: "Tống Dương, chúng tôi bên này đang có trợ giúp, sẽ lần ngược vị trí của Đặng Siêu."

Tôi hỏi: "Ai vậy?"

Một giọng nhừa nhựa vang lên: "Hello, Tiểu Tống Tống!"

Tôi đáp: "Mẹ, ngươi không dự lễ tốt nghiệp à?"

Lão Yêu nói: "Năm nay ta không được ra trường, liền ngủ cả ngày trong phòng. Sau đó cùng những người khác đều bị giải tán, xem ra không tốt nghiệp cũng có cái hay ha ha!"

Chẳng trách lúc nãy chẳng thấy bóng dáng hắn đâu. Lão Yêu nói đài phát thanh của trường bị máy tính khống chế, hắn xâm nhập vào hệ thống, phát hiện có một điểm từ xa điều khiển tín hiệu âm thanh trong trường. Nói cách khác, Đặng Siêu có thể ở bất cứ ngóc ngách nào trong trường mà phát thanh.

Lão Yêu hỏi: "Có cần ta ngắt tín hiệu của hắn không?"

Tôi đáp: "Tạm thời chưa cần, chúng ta còn chưa biết hắn cầm bài gì trên tay, cứ làm theo ý hắn đã."

Lão Yêu nói: "Tiểu Đào tỷ tỷ cho ta tạm thời được toàn quyền sử dụng hệ thống máy tính của cảnh sát, cái đồ chơi này thật hiện đại, giờ ta giống như đứng ở trên cao nhìn xuống sân trường vậy."

Tôi hỏi: "Có gì khác thường không?"

Lão Yêu nói: "Có một chấm đen đang di động, ồ...đây chẳng phải là ngươi sao? Ngươi đang làm gì vậy?"

Tôi đáp: "Đừng giám sát ta, tìm tung tích Đặng Siêu đi."

Lúc này trong điện thoại vang lên tiếng kêu của Đại Lý, tôi hỏi: "Các ngươi tìm thấy bộ phận nào?"

Giọng nói của Đại Lý ồm ồm, chắc là đang che miệng: "Thật kinh tởm, chúng ta tìm được một cái túi, bên trong là bộ ruột đầm đìa máu me, quá độc ác!"

Tôi đã chạy tới hội trường, la: "Nói mau, là cơ quan nào?"

Vương Đại Lý đáp: "Híc, để ta xem một chút...có dạ dày...ruột...tim...thứ này là thận à. Cái này ta biết, là phổi..."

Vương Đại Lý đọc tên một đống nội tạng, chỉ duy nhất thiếu lá gan, quả nhiên tôi đoán không sai, Đặng Siêu lại ăn gian. Tôi nói với Đại Lý: "Đặt mô hình và nội tạng dưới camera đi, ta quay về ngay đây."

Tôi cúp máy, chỗ tôi đứng là xác của giang viên phụ đạo Đặng Siêu, trong tay không có dao, nhưng không sao, ngực của ông ta cũng đã bị nổ một lỗ lớn. Tôi dùng sức xé mở lồng ngực ông ta, lộ ra một đống nội tạng bê bết máu, lấy tay dứt bỏ những ống nối, tách lớp mỡ ra rồi cẩn thận gói bộ gan vào áo.

Tôi mang theo lá gan chạy về, thời gian chỉ còn một phút, Vương Đại Lý đứng đó gọi: "Tống Dương, mau lên một chút!"

Tôi gần như chạy hết tốc lực, tới bên mô hình cơ thể người, nhét từng nội tạng một về đúng vị trí cuối cùng còn 5 giây, tôi đã hoàn thành xong.

Hết giờ!

Trong loa phóng thanh vang lên tiếng vỗ tay, Đặng Siêu kinh ngạc nói: "Vô cùng xuất sắc, ta rất bội phục trí tuệ và sự quyết đoán của ngươi, ngươi vừa cứu mạng một đám cảnh sát đấy!"

Nghe câu này tôi sững người, thì ra hắn vốn định giết cả cảnh sát. Đặng Siêu nói tiếp: "Kế tiếp, tới nơi mà cả ta và ngươi đều không thể quên, ta đợi ngươi ở đó."

Tôi nhìn khu giảng đường bỏ hoang, hắn nói chỉ có thể là nơi này. Hoàng Tiểu Đào nói qua bộ đàm, giọng vẫn còn sợ hãi: "Tống Dương, chúng tôi phát hiện một quả bom điều khiển từ xa trong bộ chỉ huy tạm thời. Bên chuyên gia đang cấp tốc chạy tới tháo gỡ."

Tôi nói: "Mau rút lui đi!"

Đặng Siêu vậy mà đoán được cảnh sát sẽ sử dụng căn phòng kia, suýt nữa thì Tiểu Đào đã tan xương nát thịt, trong lòng tôi sợ hãi, bắt đầu từ bây giờ nhất định không thể để hắn toại nguyện!

Có một chuyện tôi chú ý tới, đó là Đặng Siêu vẫn chưa đả động tới con tin trong tay, điều này cho thấy hắn bố trí rất nhiều ở trường học, con tin không chỉ có nhóm trẻ mẫu giáo, Bạch Lôi mà còn là tất cả chúng tôi.

Đoàn người chúng tôi tiến vào khu giảng đường bỏ hoang, tôi trông thấy hành lang kê một cái bàn, trên bàn có một cái hộp lớn, khoét một lỗ vừa đủ để nhét tay vào.

Trước mặt cái hộp có một lá thư, tôi mở ra đọc: "Tống Dương, chúc mừng ngươi đã tìm được đề thi thứ 4. Trong cái hộp trên bàn có một bộ bài, trong bộ bài có mười lá bài úp ngược, ngươi không được nhìn, phải chia bộ bài thành hai nửa, sao cho số lượng lá bài úp ngược là bằng nhau. Bất kỳ phương thức nào dùng để nhìn vào

trong hộp đều tính là phạm luật, thời hạn 5 phút."

Xem xong đề thi này, tôi thở phào một cái, thực ra đây là một đề toán học, tôi học khoa tự nhiên, tư duy lo gic cũng không tồi.

Vương Đại Lý cau mày: "Không được nhìn, phải chia bộ bài thế nào đây?"

Tôi nói: "Hắn không có nói số lượng hai nửa phải bằng nhau, giả sử bây giờ ta lấy đi một phần, bên trong sẽ có N lá bài úp ngược, bên nửa còn lại sẽ có 10 - N lá bài úp ngược. Vậy phải làm sao cho số bài úp ngược hai bên bằng nhau? Cách làm rất đơn giản, cứ rút 10 lá bài ra, sau đó lật hết chúng lên, như vậy hai bên đều sẽ có số lượng bài úp ngược bằng nhau."

Vương Đại Lý lẩm bẩm: "10 trừ 10 cộng N...mẹ ơi, sao ngươi có thể nghĩ ra được?"

Tôi định cho tay vào trong hộp, đột nhiên Đại Lý nói: "Chờ đã, liệu tiểu tử này có bỏ rắn độc bên trong không?"

Lời của Vương Đại Lý nhắc nhở tôi, Đặng Siêu này giảo hoạt, không thể không đề phòng. Tôi áp tai vào cái hộp, gõ nhè nhẹ nghe tiếng vọng bên trong, có vẻ không có vật sống, lúc này mới yên tâm thò tay vào. Giải xong đề tôi mới ý thức được, lần này Đặng Siêu không nói cách đưa câu trả lời cho hắn.

Một câu hỏi đơn giản như vậy, tôi không thể nào bó tay, hẳn Đặng Siêu cũng biết điều này.

Tôi nhìn đồng hồ, đã hết giờ, vẫn chưa có nhắc nhở nào xuất hiện. Tôi liền mở cái hộp ra, nhìn bên trong. Ngoại trừ bộ bài thì chẳng có vật gì khác, nhưng có một hàng chữ: "Tống Đại Thần Thám, khi nhìn thấy hàng chữ này, hẳn ngươi đã nhận ra, bài thi thứ 4 còn chưa kết thúc. Đây là nơi đầy kỷ niệm của hai chúng ta, sao ta có thể cho ngươi một câu đố trẻ con như vậy? Câu hỏi vừa

rồi chỉ là khởi động thôi, câu đố đích thực đang chờ ngươi ở đó, nhắc ngươi một chút, thời gian không nhiều nha!"

Hắn đang đùa bỡn tôi, nhất thời tôi nổi giận, xông lên lầu 4. Lúc chạy lên, tôi để ý thấy cửa sổ trên hành lang viết một dãy số từ 0 đến 9. Trong một gian phòng học, có một sinh viên đang ngồi, đầu lệch sang một bên, hướng ra cửa sổ, toàn bộ rèm cửa đều kéo xuống, bên trong u ám lạ thường.

Dưới chân sinh viên kia là một bãi máu cũ, tựa như đã chết từ lâu. Tôi đi tới cửa chính, phía trên dán một đồng hồ đếm ngược, thời gian chỉ còn 4 phút 30 giây, ngoài ra còn có một tờ giấy...

Chương 337: Hồi âm định vị

Trên tờ giấy viết: "Tống Dương, đây là bài thi thứ 4 của ngươi. Ngươi từng thể hiện khả năng trinh thám xuất sắc tại giảng đường này, chỉ tiếc lúc đó ta không được chứng kiến, giờ ta muốn bù đắp nỗi tiếc nuối này. Như ngươi thấy, tên sinh viên trong phòng bị đâm một số nhát dao dẫn tới tử vong. Ngươi không được đi vào trong phòng, cũng không được cho thứ gì vào, phải trinh thám bên ngoài cửa sổ xem hắn bị đâm bao nhiêu nhát. Sau đó đập vỡ cửa kính tương ứng với câu trả lời, thời hạn 5 phút."

Đọc hết câu hỏi, đồng tử tôi co giật, điều này cơ bản là không thể làm được.

Trước mắt thời gian không có nhiều, tôi vội lấy điện thoại ra chụp ảnh tờ giấy rồi gửi cho Tiểu Đào.

Sau đó cố gắng suy nghĩ, đảo qua toàn bộ tuyệt học của tổ tiên trong đầu một lần. Lúc này, Vương Đại Lý cùng mấy sinh viên chạy tới, đọc được tờ giấy, hắn nói: "Mẹ nó, cái này mà trinh thám quái gì, đơn giản là đoán mò!'

Tôi hít sâu một hơi: "Đây là một không gian kín, ta có thể dùng phản hồn hương để tái hiện quá trình gây án, nhưng thứ nhất không đủ thời gian, thứ hai là dùng cách này có thể cũng coi là ăn gian."

Vương Đại Lý ngơ ngác: "Phản hồn hương là gì?"

Tôi làm gì có thời gian giải thích cho hắn. Đúng lúc này có tiếng bộ đàm tít tít, ấn nút thì giọng Tiểu Đào vang lên: "Tống Dương, tôi đọc được câu hỏi rồi, cửa sổ phía đối diện có mở không? Tôi có thể bảo Lão Yêu dùng vệ tinh quan sát giùm."

Tôi nhìn vào trong phòng học, cười khổ nói: "Hắn đã tính toán đến khả năng này, toàn bộ rèm cửa đều kéo xuống, hơn nữa còn là vải không phản quang, muốn nhìn bóng phản chiếu ở cửa kính cũng không làm được."

Nhắc tới từ 'phản chiếu', tôi liếc nhìn vết máu dưới đất, mặc dù hình như nó có phản chiếu gì đó, nhưng đứng ở góc này không thể thấy.

Tiểu Đào mắng: "Khốn kiếp, đúng là quán gian xảo!"

Vương Đại Lý bảo mọi người xuống gọi mấy giảng viên ngành khoa học lên, gọi hết. Đám nam sinh liền ào ào chạy xuống, chục giây sau các giảng viên đi lên, kết quả trông thấy tử thi thì hét toáng lên, chẳng giúp được gì ngoài việc khiến tôi thêm phân tâm.

Có mấy giảng viên thảo luận nghiêm túc rằng dùng laser để quét, có người thì nói dùng phương pháp Sonar, nhưng ở đây không có thiết bị.

Sonar? Mắt tôi sáng lên: "Đúng rồi, dùng âm thanh!"

Tôi gọi một nam sinh tới bảo hắn và Đại Lý lần lượt tới cửa trước và cửa sau của phòng học, mỗi giây gõ cửa một lần, so le nhau.

Vương Đại Lý thắc mắc, chỉ còn hai phút lấy đâu thời gian giải thích cho hắn. Tôi áp tai vào kính cửa sổ nghe ngóng.

Thực ra đây là cách vận dụng linh hoạt của thính cốt biện âm. Thính cốt biện âm là dùng tay gõ vào xương sườn, thông qua tiếng vọng để hình dung ra hình dáng 3D của nội tạng trong khoang bụng.

Hiện giờ có thể coi phòng học đóng kín là một khoang bụng cỡ lớn, coi cái xác là một nội tạng, với thính lực của tôi có thể hình dung ra bề mặt 3D của nó.

Nhưng căn phòng quả thực quá lớn, sóng phản hồi trở nên rất nhỏ, khó mà nắm bắt được, hơn nữa người xung quanh xì xào bàn tán rất ảnh hưởng, tôi nói: "Mọi người im lặng một chút, kể cả hít thở cũng nhẹ thôi."

Một giảng viên ngành vật lý học nói: "Tống Dương, ý tưởng của cậu quá hão huyền, cậu đâu phải là con dơi mà dùng tiếng vang xác định vị trí vật thể?"

Tôi cười khổ một tiếng chắp tay hành lễ: "Cầu xin mọi người yên lặng cho!"

Lúc này mới không ai lên tiếng nữa. Tôi áp tai vào cửa kính lần nữa, ban đầu trong óc tôi trống rỗng, sau đó dần xuất hiện một người đang ngồi, khuôn mặt, dáng vóc cùng vết thương trên người hiện lên rõ mồn một trong đầu.

Thời gian cứ tích tắc trôi qua, tôi cố hết sức tập trung, sau lưng mồ hôi ướt đầm cả áo. Sau đó tôi dần để tâm tĩnh lặng, bắt đầu mơ hồ như chính mình đang đi lại trong căn phòng, quan sát tất cả.

Tiếng gõ đột nhiên dừng lại, Vương Đại Lý nhắc nhở: "Còn 20 giây."

Tôi gật đầu một cái, trong lòng đã có kết quả, đi tới dãy cửa sổ viết số. Tôi chợt sững người, nạn nhân bị đâm 11 nhát dao, nhưng trên cửa sổ chỉ viết số từ 0 đến 9, tên khốn này lại gài bẫy.

Vương Đại Lý nói: "Còn 10 giây, nhanh lên một chút!"

Tôi cắn răng, bọc áo vào tay, đấm vỡ cửa kính viết số 2 và số 9.

Hết giờ!

Loa phóng thanh bên ngoài vang lên tiếng Đặng Siêu: "Ha ha,

Tống Dương, lần này ngươi sai, sai vô cùng. Nạn nhân bị đâm 11 nhát, thật đáng tiếc ngươi đã không vượt qua bài thi!"

Tôi phẫn nộ, không kìm chế được nữa, hướng ra ngoài hét lên: "Tiểu nhân hèn hạ, ngươi tự cho mình là rất thông minh đúng không? Có bản lĩnh thì lộ diện, đừng có ẩn nấp nữa!"

Đặng Siêu không thèm để ý, nói tiếp: "Sai lầm của ngươi đã hại chết hai sinh viên, số lượng oan hồn ở tòa giảng đường này lại tăng thêm."

Một tiếng nổ đinh tai nhức óc vang lên, sau đó một luồng khói đen ùa ra hành lang. Bộ đàm có tín hiệu, tôi ấn nút nghe, Tiểu Đào nói: "Tôi nghe có tiếng nổ, anh không sao chứ?"

Tôi thở dài: "Sợ rằng hắn vừa giết thêm người, giờ tôi đi qua xác nhận."

Tiểu Đào thở phào: "Anh không sao là tốt rồi!"

Trong hành lang mịt mù bụi cát, xen lẫn mùi da thịt cháy khét. Đi tới cuối hành lang, tôi phát hiện nhà vệ sinh bị vỡ một mảng tường, bên trong đống gạch vỡ là hai thi thể một nam, một nữ sinh viên, gương mặt đã bị cháy đen.

Thi thể hai người có dấu vết bị trói, ngay từ đầu đã bị nhốt ở đây, Đặng Siêu căn bản đã tính ngay từ đầu là không để tôi vượt qua bài kiểm tra thứ 4, hắn muốn tôi phải trơ mắt đứng nhìn từng người xung quạn chết đi.

Tôi giận tới cắn môi rướm máu, lúc này trong bộ đàm có tiếng Tiểu Đào: "Tống Tinh Thần muốn nói chuyện với anh."

Sau đó, giọng Tống Tinh Thần vang lên: "Tiểu thiếu gia, ta đã phát hiện chỗ hắn giấu con tin..."

Tôi hít thở sâu mấy cái lấy lại bình tĩnh, nói: "Ngươi tạm thời

đừng hành động, rất có thể hắn sẽ gài bom hoặc camera bên trong. Để ta liên lạc với Tiểu Đào đã."

Tống Tinh Thần đáp: "Vậy ngươi cẩn thận."

Tôi chuyển qua sóng Tiểu Đào, hỏi: "Dời trung tâm chỉ huy đi rồi à?"

Tiểu Đào đáp: "Đã dời đi."

Tôi nói: "Bảo Lão Yêu phối hợp với Tống Tinh Thần giải cứu con tin ra trước, bên đó tự nghĩ biện pháp, đừng đánh rắn động cỏ là được."

Tiểu Đào nói: "Được, việc này cứ giao cho chúng tôi!"

Lúc này, một đám giảng viên ồn ào chạy tới, la lên: "Không ổn rồi, hiệu trưởng mất tích, rất có thể đã bị hung thủ bắt cóc!"

Tôi kinh ngạc, hỏi họ xảy ra chuyện gì. Họ nói, vừa rồi hiệu trưởng đi tiểu, trong lúc họ được Vương Đại Lý gọi tới hỗ trợ đã không để ý đến ông ấy. Quay về thì không thấy hiệu trưởng đâu, gọi điện cũng không được, có thể là đã bị Đặng Siêu bắt đi.

Chương 338: Đề thi trí tuệ

Chúng tôi chia nhau ra đi tìm tung tích hiệu trưởng thì đột nhiên có người nói tìm được rồi. Một giảng viên đang đỡ hiệu trưởng từ tòa giảng đường đối diện đi ra, thì ra ông ấy sang bên đó đi vệ sinh, thật là thót tim.

Nhìn hiệu trưởng tóc bạc hoa râm, trong đầu tôi xẹt qua một ý niệm, cố ý quan sát tay của ông ta, thấy bàn tay già nua, nhăn nheo như vỏ cây, liền gạt bỏ ý nghĩ đi.

Giọng nói của Đặng Siêu lại vang lên: "Tiếp theo là bài thi thứ 5, ta giấu gợi ý trong thi thể, ngươi có 15 phút để tìm ra địa điểm và đáp án. Chúc ngươi may mắn!"

Tôi quay lại trên lầu, vọt vào phòng học, phát hiện bên hông cái xác có treo một chùm chìa khóa, trông rất quen. Tôi sờ sờ túi quần mình, thì ra là chính chùm chìa khóa của tôi.

Rút chùm chìa khóa, tôi chạy ra bên ngoài, Đại Lý hỏi: "Tên khốn lại bắt chúng ta đi đâu?"

Tôi giơ chùm chìa khóa lên nói: "Bài kiểm tra lần này là ở trong phòng ký túc của chúng ta. Hắn cố ý thị uy rằng đã có thời điểm hắn tiếp cận, trộm chùm chìa khóa mà ta không hay biết. Lúc chúng ta bị cầm chân ở đây, hẳn là hắn đã bố trí gì đó trong phòng."

Vương Đại Lý hoảng sợ: "Cái gì? Hắn từng tiếp cận ngươi? Trước hết phải xác định rõ, ta là Vương Đại Lý thật. Ngươi có thể hỏi mấy câu để kiểm tra ta."

Tôi cười, đương nhiên tôi biết Đại Lý này là thật, tôi cũng biết

luôn Đặng Siêu dùng cách nào để tiếp cận mình.

Ban nãy ở hội trường, lúc phát hiện thi thể bị cắm con dao trên lưng, do thời gian cấp bách nên tôi không kiểm tra cẩn thận, thi thể đó chính là Đặng Siêu đóng giả, hắn nhân lúc tôi phát thanh, đã trộm chùm chìa khóa.

Tôi không thể không công nhận hắn rất can đảm, nhưng đồng thời cũng có thể nhìn ra, lòng tự ái méo mó của hắn giờ giờ phút phút đều muốn chứng minh hắn mạnh hơn tôi.

Chúng tôi chạy về ký túc, do hôm nay tất cả đều đi dự lễ tốt nghiệp nên ký túc vắng tanh. Tôi mở cửa phòng, trông thấy bốn hình nhân đang ngồi, bốn cái đầu lần lượt sơn màu đỏ, vàng, lam, lục nhe răng trợn mắt vô cùng quỷ dị.

Vương Đại Lý hít một hơi sâu: "Quá con mẹ nó dọa người, tên khốn lại tới phòng ta làm bậy bạ."

Tôi để ý trên bàn có một máy nghe nhạc, có lẽ là lời gợi ý của hắn. Bấm nút play, giọng nói Đặng Siêu chậm rãi phát ra: "Tống Dương, ngươi đã từng tới phòng của ta khám xét, giờ để trả lễ lại ta cũng thăm phòng ngươi một chút, hơn nữa còn để lại một câu hỏi kiểm tra trí thông minh của ngươi. Bốn hình nhân này lần lượt gọi là hồng đầu, hoàng đầu, lam đầu và lục đầu. Thường ngày mỗi người chỉ hút một loại thuốc lá, uống một loại nước uống, 20h một ngày nọ họ làm một việc, một người trong số họ ra khỏi phòng, không may gặp phải tên sát thủ liên hoàn. Ngươi hãy căn cứ vào những dữ liệu mà suy đoán xem ai là người bị hại. Ta chỉ nói một lần, hãy nhớ cho kỹ. Tìm ra thì ném cái đầu của người bị hại ra ngoài cửa sổ."

Dừng lại mấy giây, Đặng Siêu bắt đầu đọc dữ liệu: "Người đọc sách hút thuốc Hồng Tháp Sơn, 20h lam đầu đang chơi game. Người uống coca và người uống nước lọc ngồi cùng nhau, người rời phòng là người hút thuốc Hoàng Hạc Lâu. Người xem phim và

người đọc sách cách xa nhất, bên phải người uống sữa tươi không có ai, người hút Hồng Song Hỷ và người hút Hoàng Hạc Lâu ngồi cùng nhau. Lục đầu thường ngày chỉ uống nước lọc, bên cạnh người chơi game là người đọc sách. Giữa người uống nước suối với người uống nước lúa mạch có một người, Hoàng đầu chỉ hút Hồng Song Hỷ, người chơi game hút Ngọc Khê, người xem phim uống sữa tươi. Vậy ai là người bị hại?"

Sau đó cái máy nghe nhạc tự động bốc cháy, Vương Đại Lý cả giận mắng: "Mẹ nó, dữ liệu rối rắm thế, đầu ta sắp nổ tung rồi!"

Tôi cười lạnh: "Chỉ là một đề toán quy nạp đơn giản mà thôi. Nó thậm chí chỉ là một bài khái quát, chẳng có tính lý luận phức tạp."

Vương Đại Lý lè lưỡi: "Đơn giản? Đầu của ngươi làm bằng gì vậy?"

Lúc nghe, trong đầu tôi đã có đáp án, tôi ôm lấy cái đầu màu lục, chuẩn bị ném thì Đại Lý nói: "Dương tử, ngươi xác định là cái này ư? Đừng tính sai nhé!"

Tôi đáp: "Không sai được đâu."

Lúc tôi kéo cái đầu lên, thì có một sợi dây thép nhỏ bị dứt đứt, khói bắt đầu xì ra, tôi vọt ra ban công, nhắm khoảng sân cỏ không có người vội vàng ném xuống rồi ngồi xổm bịt tai.

Ầm một tiếng, cả ký túc cũng lay động, bụi đất rơi xuống như mưa xuống gáy tôi. Vương Đại Lý sợ hãi nằm rạp dưới đất ôm đầu, những sinh viên trong hành lang cũng hốt hoảng không thôi.

Tôi ngó đầu nhìn một cái, mảnh sân cỏ đã bị lõm một khoảng lớn. Thì ra trong câu trả lời đúng có chứa bom, nếu tôi đoán sai, quả bom sẽ nằm lại trong phòng, và được kích nổ bằng cách khác.

Nhưng cái đề này quá đơn giản, khả năng tôi đoán sai là rất

thấp, theo tính cách chó má của Đặng Siêu nhất định đây cũng chỉ là khởi động mà thôi. Dù sao lần này hắn cho tôi tận 15 phút, giờ còn hơn 10 phút nữa.

Tôi nói với Đại Lý: "Loa phóng thanh không phát ra tiếng nói, có nghĩa bài kiểm tra chưa kết thúc, mau tìm gợi ý trong phòng."

Vương Đại Lý gọi lão đại với lão nhị vào giúp đỡ, mỗi người tự kiểm tra đồ đạc của chính mình xem có thừa ra thứ gì không.

Lúc này Tiểu Đào lại nói qua bộ đàm: "Tống Dương, tôi vừa nghe tiếng nổ, có xảy ra thương vong không?"

Tôi đáp: "Không ai bị thương!"

Tiểu Đào nói: "Chúng tôi đang tiến hành giải cứu con tin. Theo Lão Yêu nói thì người bị nhốt trong phòng là Bạch Lôi, Lão Yêu đang phong tỏa tín hiệu, Tống Tinh Thần ở bên ngoài đợi lệnh."

Tôi định ngắt máy thì chợt nghĩ tới một chuyện: "Đặng Siêu rất thành thạo việc hoán đổi thân phận, cô kiểm tra kỹ một chút xem Bạch Lôi này là thật hay giả."

Tiểu Đào nói: "Ngộ nhỡ là giả thì sao, có phải báo cho Tống Tinh Thần không?"

Tôi đáp: "Không, chỉ cần báo cho tôi là được, kế hoạch giải cứu cứ tiến hành bình thường."

Hoàng Tiểu Đào ok một tiếng, ngắt kết nối bộ đàm. Lúc này lão đại la lên: "Tống Dương, trên giường ngươi có một tấm thẻ."

Tôi cầm lên quan sát, lập tức nói: "Đến thư viện!" Vương Đại Lý nói: "Chẳng phải hắn không cho phép chúng ta tới thư viện sao?"

Tôi cười lạnh: "Tên này rất xảo quyệt, hắn không cho chúng ta

tới thư viện, nhất định là để tranh thủ thời gian sắp xếp bên trong, sợ chúng ta vào trước thời hạn."

Chúng tôi chạy tới thư viện, ngoài cửa treo tấm bảng 'Hôm nay đóng cửa'. Tôi bỏ qua, bảo mọi người chia nhau ra tìm. Một phút sau, Đại Lý gọi điện tới: "Tống Dương, mau lên lầu 3, rất nhiều sinh viên bị mắc kẹt ở đây."

Tôi lập tức chạy lên thì thấy cửa phòng đọc sách cổ điển bị khóa chặt, khe cửa bịt bằng keo cường lực, bên trong có không ít sinh viên bị trói tay chân ngồi dưới đất, trông thấy chúng tôi đến thì kêu lên ầm ĩ.

Trông thấy không gian bị bịt kín toàn bộ, tôi đã lờ mờ đoán được lât nữa Đặng Siêu định làm gì, liền bảo Đại Lý chạy về hội trường lấy cho tôi túi đồ.

Chương 339: Tỷ thí IQ

Cửa phòng đọc sách có một xe đẩy nhỏ chất đầy sách, trên cùng là một cái điện thoại di động.

Tôi mở điện thoại đó ra, bên trong chỉ có một đoạn ghi âm, giọng nói của Đăng Siêu vang lên: "Tống Dương, xem ra lần này ngươi đã rút được kinh nghiệm. Không sai, câu đố ban nãy chỉ là khởi động mà thôi, đây mới là bài kiểm tra thứ 5 chính thức. Ngươi thấy đấy, bây giờ có một đám sinh viên vô tội bị nhốt bên trong, trước mặt ngươi có một đống sách, ta bỏ câu hỏi vào trong mỗi quyển sách đó. Nếu giải được tất cả các câu hỏi thì đám sinh viên sẽ được cứu. Gửi câu trả lời cho ta qua wechat, đáp sai một câu cũng thất bại, ngươi phải tự mình trả lời tất cả các câu hỏi, bất cứ yêu cầu giúp đỡ nào hoặc tìm cách cứu con tin đều coi là phạm luật, sẽ bị nghiêm trị!"

Tôi đưa điện thoại di động cho một sinh viên, bảo hắn gõ phím gửi câu trả lời, còn một sinh viên khác thì nhắc nhở thời gian. Sau đó vội vàng nhặt một quyển sách lên, nhanh chóng lật giở, bên trong kẹp một cái thẻ, có viết: "Số thứ thự 09, ngươi ở nhà nghỉ ngơi, nhận được một cuộc điện thoại của người lạ, hẹn tới thăm. Đối phương muốn thứ sau tuần sau sẽ tới, ngươi lại không muốn gặp hắn nên nói: Thứ sáu tuần sau ta rất bận, sáng phải họp, chiều thì phải đi dự lễ cưới của sinh viên, bốn giờ chiều dự đám tang của con một người bạn, sau đó là lễ mừng thọ 70 của ông nội ta. Bởi vậy ta không có thời gian để tiếp ngươi. Xin hỏi ngươi, câu nói nào của ngươi là sơ hở nhất?"

Tôi cắn ngón tay suy nghĩ, mấy giây sau hét lên: "Viết câu trả lời câu hỏi số 09, đám tang là câu sơ hở nhất, không ai dự trù tang lễ trước một tuần cả."

Ném quyển sách qua một bên, tôi nhanh chóng nhặt quyển tiếp theo lên, lần này vấn đề là: "Số thứ tự 02, ngươi phải phẫu thuật ở bệnh viện, sau đó bình phục xuất viện, người nhà tổ chức một bữa tiệc ăn mừng thịnh soạn. Trong bữa tiệc phát hiện bánh ngọt có mùi vị lạ, nhưng những người khác đều khăng khăng bánh có vị rất bình thường. Tối hôm đó, lúc ở nhà một mình, ngươi đột nhiên lăn ra chết, nguyên nhân vì sao?"

Phản ứng đầu tiên của tôi là trúng độc, nhưng loại câu hỏi này không thể quá phức tạp, tôi nhìn lại một lượt rồi nhanh chóng nói: "Câu trả lời 02, qua phẫu thuật nhân vật chính bị tổn thương khứu giác, không ngửi được mùi khí gas rò rỉ."

Một sinh viên nhắc nhở: "Tống Dương, còn 5 phút 30 giây, tranh thủ thời gian."

Tôi gật đầu: "Biết rồi!"

Nhặt quyển sách thứ 3 lên, vấn đề lần này là: "Số thứ tự 07, sáng sớm ở bãi đất trống trong công viên, ngươi phát hiện một nam thanh niên nằm ngửa mặt lên trời, trên ngực cắm một thanh kiếm nhật không có vỏ. Bán kính 30m quanh thi thể không có dấu chân người khác hay bất kỳ dấu vết gì khả nghi. Hỏi nam thanh niên này bị giết hay tự sát, nếu bị giết thì hung thủ ra tay bằng cách nào?"

Tôi không chút nghĩ ngợi, nói: "Hắn bị giết, hung thủ dùng cung lớn bắn thanh kiếm về phía nạn nhân."

Tôi nhặt quyển sách thư 4 lên, vấn đề là: "Số thứ tự 01, một bệnh nhân bị người ta đâm chết bằng dao gọt hoa quả trong viện, hung khí tìm thấy trong vườn hoa, trên chuôi dao không có vân tay nhưng có rất nhiều kiến. Qua điều tra ngươi xác định có ba bệnh nhân là nghi phạm, theo thứ tự là bệnh nhân lao ruột ở phòng bệnh số 5, bệnh nhân tiểu đường phòng số 7, và bệnh nhân viêm thận phòng số 9, hỏi hung thủ là ai?"

Tôi không đợi đọc xong, hét: "Câu trả lời 01, bệnh nhân tiểu đường là hung thủ." Bởi người tiểu đường trong mồ hôi có đường sẽ thu hút kiến.

Vấn đề thứ 5: "Số thứ tự 03, ngươi đang thẩm vấn một nghi phạm, phát hiện hắn bị câm điếc, chỉ có thể hỏi bằng chữ viết. Kết thúc buổi thẩm vấn, ngươi nói với hắn một câu, chờ hắn đi ra khỏi phòng đột nhiên ngươi nói hắn là hung thủ. Xin hỏi ngươi nói với hắn câu gì?"

Tôi lập tức nói: "Câu trả lời 03: ngươi có thể đi."

Sinh viên cầm điện thoại a lên một tiếng, tưởng tôi bảo hắn đi, tôi cười khổ giải thích: "Ý ta đó là câu trả lời." Sinh viên bên cạnh nhắc: "Tống Dương, còn ba phút."

Vấn đề thứ 6: "Số thứ tự 06, ngươi và Vương Đại Lý tới nhà Hoàng cảnh quan, lúc tới cửa, Vương Đại Lý nhảy lên bậc tam cấp bấm chuông phát hiện không có ai trả lời. Sau đó nhìn qua cửa sổ, nói với ngươi: Hoàng cảnh quan bị giết! Ngươi đi lên bậc tam cấp phát hiện vết sơn bậc thang còn chưa khô, lập tức khẳng định Vương Đại Lý là hung thủ, tại sao?"

Vấn đề này rất đơn giản, tôi nói: "Câu trả lời 06, bởi vì Đại Lý biết sơn chưa khô nên nhảy lên bậc tam cấp, cho thấy hắn đã từng tới hiện trường trước đó."

Vấn đề thứ 7: "Số thứ tự 08, ngươi ở vùng núi hoang phát hiện một thi thể, chết chưa đầy nửa giờ. Sau đó bắt gặp ba người hiềm nghi, là diễn viên quần chúng quay phim võ thuật gần đó, theo thứ tự là kỹ nữ, hiệp khách và ăn mày. Trên người họ đều có vết bầm tím, cả ba đều nói đang trong thời gian diễn, và đều mới thay quần áo mới. Ngươi nhận định một trong ba có hiềm nghi lớn nhất, xin hỏi là ai, tại sao?"

Tôi tính toán nửa giây, nói: "Câu trả lời 08, là người ăn mày,

bởi quần áo ăn mày rất bẩn, không cần thay, có đầy đủ thời gian gây án."

Lúc này chỉ còn lại hơn 1 phút, tôi bắt đầu nôn nóng, mồ hôi thấm đầy trán, ngay cả tay cũng run rẩy.

Tôi hít thở sâu mấy cái, nhặt tiếp một quyển sách, vấn đề thứ 8: "Số thứ tự 05, không lâu sau khi một sản phụ sinh hạ em bé, đêm đó y tá tới phòng trẻ sơ sinh kiểm tra, phát hiện đứa trẻ đã lạnh ngắt, không còn hô hấp. Để giấu diếm chuyện này, bệnh viện quyết định dùng một cô nhi mới sinh khác thay thế vào. Sản phụ chưa từng nhìn thấy con mình từ lúc sinh, theo lý thuyết là không có sơ hở. Nhưng khi trông thấy đứa bé, sản phụ lại hét lên đây không phải con mình, tại sao?"

Tôi vừa day huyệt thái dương vừa nói: "Câu trả lời 05: Bởi vì chính tay sản phụ đã giết đứa bé."

Chỉ còn lại hai quyển sách, tôi nhặt một quyển lên, vấn đề thứ 9: "Số thứ tự 00, trong một nhà nghỉ phát hiện một thi thể, đèn điện, máy tính trong phòng vẫn bật, trên bàn có một cái đèn pin đang sáng. Quản lý nhà nghỉ nói, tối qua ở đây bị mất điện khoảng 30 phút, hẳn là nạn nhân bị hại trong 30 phút này. Điều tra hiện trường xong, ngươi kết luận, trong lúc nạn nhân gọi điện thì bị giết, chỉ là hung thủ cố ý bật đèn pin để ngụy tạo thời gian bị hại là trong lúc mất điện. Hỏi chứng cứ là gì?"

Sinh viên bên cạnh nhắc nhở: "Tống Dương, còn chưa đầy một phút, nhanh lên!"

Tôi gật đầu, câu hỏi này cũng đơn giản: "Câu trả lời 00: Bởi vì máy tính không tự khởi động."

Vấn đề cuối cùng: "Số thứ tự 04: Một hôm khoảng 22h, trên quốc lộ có người đi xe đạp bị đụng chết, kẻ gây tai nạn bỏ trốn. Người đi đường trông thấy xe gây tại nạn là một xe hơi nhỏ,

nhưng không rõ biển số, liền báo cảnh sát. Cảnh sát tới đuổi theo hướng hắn chạy khoảng 15km không thu hoạch được gì. Trong 15km đó không có ngã ba, không có chỗ ẩn nấp, hỏi chiếc xe gây tai nạn trốn đi đâu?"

Tôi nói: "Câu trả lời 04, xe gây tại nạn quay lại theo hướng ngược chiều cảnh sát, trên đường có gặp thoáng qua."

Trả lời xong câu hỏi cuối cùng, thời gian chỉ còn lại 10 giây, tôi căng thẳng chờ đợi. Hết giờ, không có chuyện gì xảy ra. Đúng lúc tôi định thở phào thì loa phóng thanh bên ngoài vang lên tiếng Đặng Siêu: "Thật đáng tiếc, ngươi đã không vượt qua bài kiểm tra..."

Chương 340: Cơ quan khí độc

Tôi trợn tròn mắt, hắn lại giờ trỏ gian lận sao? Đặng Siêu tiếp tục nói: "Ta không nhận được một câu theo thứ tự trả lời. Cho nên bài kiểm tra thất bại!"

Sinh viên cầm điện thoại la lên: "Chết rồi, ta ghi sai một số thứ tự, Tống Dương, thật xin lỗi!"

Tôi nghiến răng kèn kẹt, rõ ràng hắn cố tình soi mói, bới lông tìm vết. Đúng lúc này trong căn phòng bị bít kín bốc ra một làn khói màu vàng, đám sinh viên bị trói ho khan kịch liệt, tôi hô: "Đây là khí độc, mọi người tản ra!"

Sau đó nhặt một cây gậy, đập thật lực vào cửa kính cường lực. Cửa kính của phòng đọc sách là thủy tinh công nghiệp, đập mấy lần mới nứt, bên trong đã có vài người không chịu được, đổ ập xuống.

Xoảng một tiếng, kính vỡ, mùi khí độc tràn ra ngoài. Rất may lúc này Vương Đại Lý cũng vừa quay lại, trên tay cầm túi mặt nạ chống độc ném cho tôi, hét lớn: "Tống Dương, đón lấy!"

Tôi nhận lấy cái túi, đeo một cái mặt nạ lên, sau đó từ lỗ hổng chui vào trong phòng. Bên trong tầm nhìn rất hạn chế, tôi phải dùng động u chi đồng tìm kiếm con tin, đeo mặt nạ cho họ, sau đó tới mở cửa sổ.

Chờ khí độc loãng bớt, tôi dùng kéo cắt dây trói cho bọn họ, thì phát hiện trên lưng họ có những con số có vẻ là để chuẩn bị cho bài kiểm tra tiếp theo.

Tôi lần lượt hỏi mọi người: "Có tự đi được không?"

Bọn họ bị trói quá lâu, chân tay đã tê dại, cộng thêm tinh thần hoảng loạn, tôi chỉ có thể đỡ từng người ra ngoài. Trong số đó, 4 sinh viên hít phải quá nhiều khí độc, đã vô phương cứu chữa.

Lúc đưa tất cả ra ngoài, Vương Đại Lý hỏi: "Trên lưng họ có sơn mấy con số, là mật mã à?"

Tôi liếc qua một lượt, có mấy nhóm người sơn những con số giống nhau, thống kê một chút tổng cộng có các số 4,7,0,2.

Hỏi qua năm học của họ, tôi lập tức hiểu ra, sinh viên năm nhất sơn số 2, năm thứ hai là 4, năm thứ ba là 0, năm thứ tư là 7, tổng hợp lại là 2047. Tôi nói: "Là số thứ tự một phòng học. Đại Lý, ngươi ở lại chăm sóc bọn họ, ta qua đó."

Vương Đại Lý lo lắng: "Dương tử, ngươi cẩn thận một chút!"

Tôi để lại một hộp ích uế đan, bảo Đại Lý cho mọi người ngậm, mặc dù không thể bốc thuốc đúng bệnh, nhưng nó có công dụng giải độc nhất định, sẽ cầm cự được tới khi bác sĩ đến.

Đám người bên ngoài không biết xảy ra chuyện gì, thấy tôi chạy đi thì cũng bám theo. Bọn họ mặc dù có oán hận với tôi, nhưng chuyện xảy ra từ sáng đã khiến họ như chim sợ súng, không dám rời tôi nửa bước.

Trên đường đi, Tiểu Đào báo cho tôi một tin: "Có hai việc, thứ nhất Bạch Lôi đã được Tống Tinh Thần giải cứu. Thứ hai, tôi đã liên lạc với thư ký của Bạch Lôi, lúc đầu cô ta nhất định không chịu tiết lộ lịch trình hôm nay của ông ấy, tôi phải nói rõ mình là ai, cô ta mới chịu nói hôm nay Bạch Lôi đang ở Australia ký hợp đồng."

Tôi cười lạnh: "Bạch Lôi con tin này quả nhiên có vấn đề."

Hoàng Tiểu Đào hỏi: "Có cần bắt lại không?"

Tôi đáp: "Không cần, bảo Tống Tinh Thần đưa ông ta tới giảng đường A2, bây giờ tôi cũng đang tới đó."

Hoàng Tiểu Đào hỏi: "Tống Tinh Thần sẽ không gặp nguy hiểm chứ?"

Tôi đáp: "Tôi vẫn chưa chắc chắn Bạch Lôi này là chính Đặng Siêu hay đồng phạm của hắn. Nếu hắn đã chọn cách đống giả, sẽ không dễ để bị lộ, chỉ cần Tống Tinh Thần không biết thì không sao. Đưa hắn đến bên chúng ta chẳng phải là sự an bài hợp lý?"

Hoàng Tiểu Đào nói: "Được, để tôi thông báo cho hắn."

Tôi nói: "Đúng rồi, sắp xếp mấy chiếc xe cứu thương bên ngoài trường đợi lệnh, có mấy sinh viên bị trúng độc, đợi lát nữa bắt được Đặng Siêu thì lập tức phi vào thư viện đón người. Hiện giờ họ đã có Đại Lý chăm sóc."

Tôi tới giảng đường A2, phòng 407, cửa phòng khép hờ. Vừa đẩy cửa, loa trong phòng đã vang, giọng nói của Đặng Siêu lần nữa cất lên: "Tống Dương, đây là bài kiểm tra thứ 6 của ngươi. Câu hỏi ta viết trên bảng, ngươi có 10 phút trả lời."

Tôi nhìn lên bảng đen, có một hàng các con số, đây là đề thi số học sao? Lần này hắn nói vắn tắt như thế, chắc chắn là có hậu chước.

Tôi tiến tới tấm bảng đen, trên đó viết các con số: 1,2,3,6,7,8,14,15,30, bên dưới có một hàng chữ nhỏ: "Xóa bỏ một số để dãy số trở thành một tập hợp có nghĩa."

Tôi cau mày suy nghĩ, đây không phải sở trường của tôi, thời cấp ba môn số học của tôi rất kém. Thấy tôi đứng ngẩn người, một sinh viên đi tới nói: "Cái này cũng không nhìn ra được à? Xóa số 8 đi là xong!"

Vừa nói hắn vừa tự mình cầm cái giẻ lau lên, tôi vội la to:

"Đừng đụng vào!"

Nhưng đã quá muộn, hắn vừa nắm tay vào cái giẻ lau, một mũi kim từ bên trong xuyên ra đâm vào tay hắn. Nam sinh viên kêu lên một tiếng, đưa tay lên miệng định hút máu.

Thì ra trên giẻ lau bảng có một cơ quan nhỏ, khi có áp lực tác động vào, một mũi kim sẽ đâm ra, tôi biết thứ này không hề đơn giản là dằn mặt, bởi vì máu trên mũi kim chuyển màu đen, là có độc.

Tôi túm lấy tay của nam sinh viên, nói: "Ngươi trúng độc rồi, đừng hút!"

Hắn hoảng sợ: "Ngươi nhất định phải cứu ta!"

Tôi bảo hắn cởi áo ra, xắn tay áo lên, tôi xé áo của hắn thành sợi nhỏ, dùng sức buộc garo. Sau đó rút trong túi ra một cái kim bạc, bảo hắn cởi giày, dùng kim bạc châm vào hai huyệt dũng tuyền và huyết hải, việc này sẽ khiến máu chảy chậm.

Năm phút sau, giọng của Đặng Siêu trong loa lại vang lên: "Tống Dương, giờ ngươi đã bị trúng độc, có điều đừng sợ, ta sẽ không để ngươi chết dễ dàng như vậy đâu. Trong ngăn kéo bàn giáo viên có hai quả cầu nhỏ, màu lam đại diện cho Bạch Lôi, màu đỏ đại diện cho đám trẻ mầm non kia. Ngươi hãy lựa chọn một quả ném qua cửa sổ, con tin tương ứng với quả cầu đó sẽ chết, ngươi cũng sẽ có thuốc giải. Nếu trong năm phút ngươi không đưa ra lựa chọn, như vậy toàn bộ con tin sẽ chết, mà ngươi cũng độc phát thân vong. Rốt cuộc ta muốn xem ngươi sẽ dùng tính mạng của tổng giám đốc tập đoàn lớn hay những đứa trẻ để đổi lấy mạng mình?"

Đoạn nói chuyện này đương nhiên là được ghi âm từ trước, Đặng Siêu không nghĩ tới tôi sẽ tránh được một kiếp nạn, càng không nghĩ tới con tin Bạch Lôi trong tay hắn đã không còn hiệu

lực.

Tôi cầm quả cầu lam lên, định ném ra bên ngoài, đám giảng viên chạy vào nói: "Sinh viên Tống Dương, không thể làm như vậy! Nếu như Bạch Lôi chết, toàn bộ hệ thống kinh tế Hoa Đông sẽ bị ảnh hưởng..."

Không chờ ông ta nói hết, tôi liền ném trái cầu ra ngoài, nháy mắt sắc mặt đám giảng viên tái như trái cà.

Hiệu trưởng nghiêm mặt chỉ trích tôi: "Tại sao cậu có thể quyết định thiếu suy nghĩ như vậy? Cậu có biết quyết định của mình mang tới hậu quả thế nào không? Chẳng lẽ nhân mạng lại dùng số lượng để tính toán sao?"

Đến lúc này, tâm trạng tôi đã vô cùng tồi tệ, lạnh lùng đáp lại: "Không dùng số lượng tính toán mà dùng tiền để tính toán? Bạch Lôi là cựu sinh viên danh dự, ông ta quyên góp cho nhà trường bằng tiền triệu, cho nên so với nam sinh viên đang trúng độc này thì quan trọng hơn nhiều, tôi nói đúng chứ?"

Chương 341: Bắt sống Đặng Siêu

Hiệu trưởng giận run lên, chỉ thẳng tay vào mặt tôi, chỉ nói được một câu: "Cậu..." mà không thốt nên lời. Một giảng viên đứng cạnh chỉ trích: "Tống Dương, cậu làm sao dám ăn nói với hiệu trưởng như vậy? Đừng quên cậu vẫn chưa chính thức tốt nghiệp đâu đấy!"

Tôi căn bản chẳng quan tâm, trải qua sự việc hôm nay, trong lòng tôi đã chuẩn bị sẵn tâm lý không được tốt nghiệp. Hiệu trưởng lo lắng nói với người chung quanh: "Mau ra nhặt trái cầu lại, Bạch Lôi tuyệt đối không thể chết được!"

Lúc này, Hoàng Tiểu Đào thông báo một tin tức. Nghe xong, tôi nói: "Chờ đã, bên này xảy ra chút chuyện, cô nói lại một lần tin tức vừa rồi đi." sau đó mở volume bộ đàm lên mức tối đa, Hoàng Tiểu Đào nói: "Bạch Lôi đã được cứu, đang ở ngay dưới lầu mọi người đứng."

Tất cả lập tức chuyển giận thành vui, hồ hởi xuống dưới để đón ông ta. Tôi thở dài, không phải là cảm thấy đám giảng viên này tồi tệ, họ chỉ sợ phải lãnh trách nhiệm, thực ra quy tắc đối nhân xử thế của phần lớn người ta là không mong lập công, chỉ mong không mắc lỗi.

Tôi tháo một cái chân ghế giấu sau lưng, nói với sinh viên trúng độc: "Có thể thuốc giải sẽ không có, nhưng yên tâm, ta nhất định cứu được ngươi!"

Mặt hắn như đưa đám nói: "Cái gì? Không có thuốc giải chẳng phải ta sẽ chết sao?"

Tôi cười: "Hiện nay y học đã hiện đại lắm rồi, cùng lắm là lọc máu toàn cơ thể, giờ ngươi đừng xúc động, cũng đừng cử động mạnh."

Hắn gật đầu, nhưng vẫn không yên tâm, hỏi: "Liệu có tốn nhiều tiền không?"

Tôi nói: "Phía cảnh sát sẽ trả tiền chữa bệnh cho ngươi."

Nói xong tôi đi ra ngoài, vừa đi vừa nói với Tiểu Đào: "Bảo xe cứu thương vào trường đi, ở giảng đường A2 cũng có một sinh viên trúng độc, cho một chiếc tới đây luôn."

Nàng hỏi: "Bây giờ vào được sao?"

Tôi trả lời: "Yên tâm, sắp kết thúc rồi!"

Khi xuống dưới cầu thang, trông thấy đám người đang vây quanh Bạch Lôi, Tống Tinh Thần đứng phía sau. Tôi dùng động u chi đồng quan sát, Bạch Lôi này quả nhiên là giả, phía sau vành tai ông ta có một đường viền rõ ràng, có vẻ là đeo mặt nạ da người.

Khi ánh mắt chúng tôi giao nhau, mắt ông ta có vẻ hơi lóe lên, tôi sải bước tới, ông ta nói: "Cậu sinh viên, cậu có ân cứu mạng ta, đa tạ. Sau chuyện này nhất định phải cảm ơn cậu thật tốt!"

Đám giảng viên lại nhao nhao lên nói cái gì mà họ luôn ủng hộ tôi đấu tranh với tội phạm, cái gì mà thái độ của nhà trường đối với tội phạm luôn cương quyết, v...v..

Nếu như theo kế hoạch của Đặng Siêu thì giờ tôi đã trúng kịch độc, lúc này hắn dùng thân phận Bạch Lôi để xuất hiện, chắc hẳn cũng đã chuẩn bị sẵn hậu chước. Có điều thật đáng tiếc là màn kịch của hắn đến đây đã chấm dứt!

Tôi chìa tay ra nói: "Bạch tiên sinh, hân hạnh, hân hạnh!"

Bạch lôi cũng chìa tay ra, tôi đột ngột rút cái chân ghế sau lưng, đập một phát thật mạnh vào mặt ông ta. Bạch Lôi lảo đảo lùi về sau một bước, suýt thì ngã xuống cầu thang. Mọi người đều sợ tới ngây người, hiệu trưởng la lên: "Cậu..cậu làm cái gì vậy?"

Không đợi Bạch Lôi đứng vững, tôi lại vung liên tiếp chân ghế vào mặt khiến ông ta ngã trái ngã phải, tôi chỉ chỉ, nói: "Mọi người nhìn kỹ mặt hắn xem!"

Da mặt Bạch Lôi xộc xệch, mắt lệch ra cứ như không có con ngươi. Giọng nói của hắn cũng biến đổi, dần dần trở về giọng của Đặng Siêu, hắn thất kinh hỏi: "Làm sao ngươi phát hiện ra?"

Tôi lạnh lùng: "Ngươi cho rằng kế hoạch của mình rất hoàn mỹ ư? Một năm qua ngươi ngồi bó gối trong tù, còn ta ở ngoài đối phó với hàng tá tội phạm càng ngày càng giảo hoạt, hung hiểm. Chênh lệch giữa ta và ngươi không thể dùng ba cái bài kiểm tra ngu xuẩn là có thể bù đắp được!"

Vẫn còn chưa hả giận, chân ghế trong tay tôi lại vung ra, đánh bay cả mặt nạ của Đặng Siêu, hai lỗ múi hắn tứa máu.

Tôi nghiến răng quát: "Giết nhiều người như vậy, rốt cuộc ngươi muốn chứng minh cái gì? Cứ cho là chứng minh được ngươi thông minh hơn ta thì sao, trong mắt những người ở đây ngươi cũng chỉ là một kẻ tội phạm cùng hung cực ác, một kẻ thất bại, một tên biến thái!"

Miệng Đặng Siêu đầy máu, hai mắt hắn đỏ ngàu như bốc lửa, hung tợn hét: "Tống Dương, là chính ngươi đã bức ta thành ma quỷ. Những người chết hôm nay, tất cả là trách nhiệm của ngươi!"

Tôi cười lạnh nói: "Ta bức ngươi thành ma quỷ? Rõ ràng là tự ngươi không muốn làm người, có trách thì trách chính bản thân ngươi!"

Đặng Siêu gầm lên một tiếng, đột ngột rút dao găm trong ngực ra, động tác hắn rất nhanh, chỉ thấy hàn quang lóe lên, lùi về phía sau đã không kịp. Rất may là Tống Tinh Thần đã kịp thời chụp cánh tay hắn lại, quật ngã rầm xuống đất, con dao cũng văng ra xa.

Tống Tinh Thần đạp chân lên ngực hắn, Đặng Siêu vẫn không cam tâm hét lớn: "Ta phải giết ngươi, ta phải giết ngươi!"

Đúng là một con chó điên!

Tôi nói với Tiểu Đào, đã bắt được Đặng Siêu, mau cho cảnh sát và bác sĩ vào trường. Lúc này Đặng Siêu chợt cười gằn: "Tống Dương, ngươi nghĩ ta không còn kế hoạch B sao?"

Tôi lạnh lùng liếc Đặng Siêu một cái, hắn nói: "Ngươi nhìn thời gian xem."

Tôi nhìn đồng hồ đeo tay: "12h55p!"

Hắn cười: "Đám trẻ mầm non kia bị ta giấu ở một nơi không ai biết, có quả bom trên xe, cứ một khoảng thời gian lại phải điều chỉnh lại bộ đếm ngược, nếu không sẽ phát nổ. Bọn trẻ chính là bảo hiểm của ta, chỉ chưa đầy 5 phút nữa, thì thần tiên cũng không cứu được chúng!"

Tôi nói: "Ngươi nói láo!"

Hắn hung tợn: "Ngươi nhìn biểu hiện nét mặt ta xem, có giống nói láo không?"

Hắn quả thật là không nói láo, tôi siết chặt nắm đấm, chỉ hận không thể ngay lập tức ném hắn xuống dưới sân, nhưng cân nhắc tình hình, đành nói: "Ngươi muốn thế nào?"

Hắn nói: "Ta hoàn toàn có thể yêu cầu các ngươi thả ta đi. Nhưng giờ ta đổi ý rồi, bây giờ ngươi tự chặt một tay của mình, ta sẽ lập tức gọi điện bảo người chỉnh lại đồng hồ, cứ như vậy cho

tới khi ngươi chặt hết tứ chi của mình, tổng cộng có bốn tiếng để tìm ra bọn chúng."

Tôi nghiến răng, uy hiếp: "Nếu ngươi không nói, ta sẽ dùng cách hành hạ thê thảm nhất để tra tấn ngươi đến chết!"

Đặng Siêu cười nói: "Không thành vấn đề!"

Tôi hít sâu một hơi, nghĩ tới việc sẽ phải làm theo ý hắn, cho nên bảo Tiểu Đào bảo bác sĩ mang dụng cụ băng bó tới, chuẩn bị cầm máu cho mình. Hoàng Tiểu Đào không hiểu chuyện gì, chưa đợi nàng hỏi tôi đã ngắt bộ đàm.

Tôi vén tay áo lên, hô: "Tống Tinh Thần, ra tay!"

Tống Tinh Thần lạnh lùng lắc đầu: "Không được!"

Tôi nói: "Không còn kịp nữa, kiếm pháp của ngươi rất gọn, sẽ nối lại dễ dàng."

Thấy hắn vẫn bất động, tôi nhặt con dao găm dưới đất lên, chuẩn bị tự cắt tay mình, đột nhiên dao trong tay tôi văng ra ngoài. Tống Tinh Thần cầm thanh đao chưa tuốt khỏi vỏ, nhàn nhạt nói: "Đối với Tống gia mà nói, kiểu hi sinh này căn bản không có ý nghĩa!"

Tôi nói: "Ta lệnh cho ngươi lập tức chặt tay ta, nếu không thì mau cút đi!"

Mọi người bị dọa đến sững sờ, đứng ngây ra như tượng. Tiếng cười điên cuồng của Đặng Siêu thì cứ vang vọng bên tai, Tống Tình Thần có vẻ đã hạ quyết tâm, gật đầu: "Được, tiểu thiếu gia nhắm mắt lại!"

Tống Tinh Thần từ từ rút đao ra, nghĩ tới một cánh ray sắp lìa khỏi cơ thể mà tôi không có can đảm nhìn tiếp. Một tiếng xé gió phát ra, tiếp theo là tiếng máu phun trào như suối. Đao pháp của

Tống Tinh Thần vô cùng nhanh, ngoại trừ cảm giác toàn thân lạnh giá, tôi không hề cảm thấy đau đớn.

Hai giây sau, một tiếng hét chói tai vang lên trong hành lang: "Á!!!! Tay của ta!"

Chương 342: Thực cốt đoạn cân tán

Tiếng hét không phải của tôi, mà là của Đặng Siêu. Tôi mở mắt ra nhìn, cánh tay mình vẫn nguyên vẹn, tay trái của Đặng Siêu thì đã rơi dưới đất, vết cắt vô cùng sắc bén, máu phun đầy ra sàn.

Tôi kinh ngạc nhìn Tống Tinh Thần: "Ngươi làm gì vậy?"

Hắn không trả lời, nhanh chóng lôi một lọ sứ nhỏ trong ngực ra, dùng răng giật cái nắp bọc vải đỏ, rắc toàn bộ số thuốc bột lên vết thương của Đặng Siêu.

Đây chẳng lẽ là thực cốt đoạn cân tán?

Nghe nói Tống gia chúng tôi thời cổ đại có hai nhánh Văn Tống và Võ Tống. Mỗi đứa bé khi được sinh ra sẽ phải trải qua một bài kiểm tra để quyết định nó là Văn Tống hay Võ Tống.

Văn Tống lớn lên sẽ làm quan đề hình hoặc tới Đại Lý tự làm Tự Khanh, còn Võ Tống thì vào cung làm bộ khoái, hoặc làm vệ sĩ cho gia tộc. Tuyệt kỹ của hai nhánh được học từ nhỏ cũng khác nhau một trời một vực, ví như tôi thì học Bặc Hung Thuật, còn Tống Tinh Thần không được biết, mà hắn sẽ được học điều chế thuốc, những thứ thuốc này tôi căn bản cũng không có cơ hội tiếp xúc.

Thực cốt đoạn cân tán là thứ Bộ khoái dùng để đối phó với đám tội phạm. Nó ngấm theo máu vào cơ thể, nghe nói sẽ khiến người ta lúc nóng lúc lạnh, kích thích dây thần kinh cảm giác đau đớn, giống như gân cốt bị đứt rời từng đoạn, ngũ tạng kim châm, việc này còn thống khổ hơn lăng trì cả ngàn lần.

Thuốc ngấm vào người, mấy giây sau Đặng Siêu đột nhiên lăn lộn dưới đất kêu gào, hai tay cào cấu, tự giựt tóc mình khiến đầu lộ ra từng mảng tróc đầy máu. Đặng Siêu điên cuồng gào lên: "Giết ta đi, giết ta đi!"

Cảnh tượng này khiến tôi nhìn cũng có chút không nỡ, Tống Tinh Thần lại lôi ra một cái lọ nhỏ, nói: "Nói cách chỉnh lại đồng hồ, ta cho ngươi thuốc giải."

Đặng Siêu cố sức rút điện thoại ra ném dưới đất: "Gọi số cuối cùng trong danh bạ, nói ám hiệu 'Cầu nguyện' là được. Mau đưa ta thuốc giải."

Tôi quát hỏi: "Đám trẻ ở đâu?"

Đặng Siêu vừa lăn lộn vừa gào: "Đưa ta thuốc giải trước, ta không chịu được, khốn chịu được nữa!"

Tôi lặp lại câu hỏi: "Đám trẻ ở đâu?"

Giọng hắn đã lạc đi: "Phòng ngầm ở số 44 đường Đại Hưng."

Tôi nhìn Tống Tinh Thần: "Cho hắn đi."

Tống Tinh Thần nhếch môi, cất cái lọ vào trong ngực, nói: "Thực cân đoạn cốt không có thuốc giải, nhưng ngoài việc khiến cơ thể cảm giác đau đớn, nó không gây hại gì cả."

Đặng Siêu trợn ngược hai mắt, đã hôn mê, Tống Tinh Thần nói tiếp: "Đau quá mà ngất, một tiếng sau thuốc sẽ hết tác dụng."

Tôi thật là phục sát đất tuyệt chiêu cũng như tính toán của Tống Tinh Thần, nhặt điện thoại lên làm theo lời Đặng Siêu chỉ. Lát sau một nhóm bác sĩ chạy tới, mang theo dụng cụ cầm máu, hỏi người bị thương đâu, tôi ra hiệu đang nằm dưới đất, nhân tiện dặn dò: "Tiêm cho hắn ít thuốc giảm đau."

Tôi vỗ vai Tống Tinh Thần, cười: "Hôm nay mời ngươi đi ăn."

Hắn nhàn nhạt nói: "Khỏi rườm rà, mời ta ly trà sữa trân châu là được, loại đắt tiền nhất."

Lúc này cả Hoàng Tiểu Đào và Lão Yêu cũn chạy tới, trông thấy sàn nhà đầy máu, Lão Yêu hoảng hốt thốt lên: "Tiểu Tống Tống, ngươi không sao chứ?"

Hoàng Tiểu Đào nói: "Vừa rồi thật hù chết tôi, còn nghĩ anh sẽ bị làm sao."

Tôi nói: "Phải rồi, đã biết vị trí hắn giấu mấy đứa nhỏ, mau đi cứu đi!"

Tiểu Đào kinh ngạc: "Làm sao các anh biết?"

Tôi liếc Tống Tinh Thần, nói: "Dùng một chút thủ đoạn phạm pháp, cô có muốn bắt hắn về không?"

Nàng cười cười: "Có, đợi lát nữa tôi muốn bắt cả anh và Tống Tinh Thần tới quán ăn, dùng thịt cá thật ngon để tra khảo hai anh một trận!"

Sự việc cuối cùng cũng kết thúc, toàn thân tôi mệt mỏi rã rời, bây giờ chỉ muốn tắm một cái, ngủ một giấc đã đời. Hoàng Tiểu Đào quan tâm, đưa một chai nước lọc, tôi đón lấy tu một hơi dài.

Mấy người chúng tôi rời khỏi giảng đường, Tiểu Đào nói: "Chuyện này gây ảnh hưởng quá lớn, cảnh sát chắc sẽ không bưng bít được, có điều không thành vấn đề, hôm nay đừng suy nghĩ gì nữa, buông lỏng một chút đi."

Tôi nhìn sân trường thân quen, nói: "Ngày cuối đời sinh viên lại xảy ra chuyện như vậy, có lẽ tôi đúng là một ngôi sao xấu."

Chợt có một giọng nói gọi tôi lại, quay đầu lại thấy nhóm

giảng viên đang đứng dưới giảng đường, hiệu trưởng vẫy vẫy tay cười nói: "Sinh viên Tống, cậu lại đây một chút."

Tôi thấy tay ông ta cầm gì đó, liền đoán được có chuyện gì, đi tới hỏi: "Hiệu trưởng, có gì dạy bảo?"

Hiệu trưởng đưa một tấm bằng tốt nghiệp dúi vào tay tôi, trên đó viết: "Sinh viên Tống Dương đã hoàn thành tốt 4 năm học, đạt tư cách tốt nghiệp." phía dưới là chữ ký rồng bay phượng múa của hiệu trưởng.

Nhận tấm bằng trọng đại này, tâm trạng tôi vẫn vô cùng phấn khởi, chỉ muốn hét lên cho ông nội dưới suối vàng biết, con đã tốt nghiệp đại học, từ này đã có thể lăn lộn kiếm ăn.

Mặc dù đây không phải là hội trường buổi lễ tốt nghiệp, nhưng tôi vẫn cúi đầu: "Tạ tạ hiệu trưởng!"

Hiệu trưởng vỗ vỗ tay tôi, nói: "Tống Dương, ta cảm ơn cậu đã anh dũng bảo vệ sân trường này, trường mẫu giáo cũng thiếu cậu một ân tình, thực ra ta cảm thấy cậu là một sinh viên ưu tú..."

Ánh mắt hiệu trưởng đột nhiên biến đổi, nói: "Đi chết đi!"

Ngực tôi chợt lạnh buốt, một thứ sắc bén đâm tới, do hai tay đang cầm tấm bằng nên tôi không chú ý tới động tác của hiệu trưởng.

Theo bản năng tôi lùi về phía sau, nhìn xuống ngực trái cắm một cao dao găm sáng loáng, tôi gần như nghe thấy mạch máu trong người vỡ ra, có tiếng máu tràn vào khoang bụng. Mọi người xung quanh tức thì hoảng loạn, đám Hoàng Tiểu Đào hét lên xông về phía tôi, nhưng âm thanh cứ như xa dần, xa dần.

Hiệu trưởng cười lạnh, từ từ lột da mặt mình, lộ ra một gương mặt quên thuộc - bác sĩ Khổng Huy!

Hắn nói: "Tổ chức lệnh phải cho ngươi chết. Đặng Siêu đã thất bại, cho nên để ta hoàn thành mệnh lệnh!"

Hai chân tôi mềm nhũn ngã ra đất, ý thức chìm vào bóng đêm. Không biết mê man bao lâu, có cảm giác mình đang lãng du ở một không gian tăm tối. Đang cho rằng mình đã chết thì bỗng nhiên một vệt sáng xuất hiện khiến mắt tôi đau nhói, mở mắt, một gương mặt xa lạ hiện ra trước mặt tôi. Người đó bỗng xoay người chạy đi, vừa chạy vừa gọi to: "Bác sĩ bác sĩ, bệnh nhân tỉnh rồi!"

Tôi còn chưa hiểu chuyện gì thì một đám người chạy vào, một người đàn ông giơ ngón tay trước mặt tôi, hỏi: "Có thấy ngón tay của tôi không?"

Cơ thể tôi không cử động được, chỉ có thể chớp chớp mắt một cái. Người đàn ông nói: "Mọi dấu hiệu sinh tồn đều bình thường, tiếp tục truyền thuốc, theo dõi chặt chẽ nhịp tim của bệnh nhân. Tiểu Trương, cậu đi thông báo cho người nhà anh ta một câu."

Sau đó đám người rời đi, trong căn phòng chỉ còn lại một mình tôi. Bên ngoài bỗng vang lên mấy giọng nói quen thuộc, có Hoàng Tiểu Đào, Vương Đại Lý, Lão Yêu, Tôn Băng Tâm, họ đang nháo nhào hỏi bác sĩ tình hình của tôi, bác sĩ nói tất cả đều bình thường, giờ phải theo dõi thêm.

Hoàng Tiểu Đào bật khóc, nghe tiếng khóc này mà tâm can tôi xót xa, rốt cuộc tôi đã hiểu rõ chuyện gì xảy ra, tôi vừa trở về từ Quỷ Môn Quan.

Nhưng không biết vì sao, trên trần nhà trắng tinh lại xuất hiện một khuôn mặt người!

Chương 343: Minh vương chi đồng

Từ sau khi trở về từ cõi chết, mắt tôi nhìn vật gì cũng bị lưu lại tàn ảnh. Vừa rồi gương mặt trên trần nhà là của bác sĩ nam lưu lại mấy giây. Đây không phải là tàn ảnh bình thường, tôi rõ ràng thấy cả râu cùng với lông mũi ông ta, ra sức nháy mắt mấy lần, tàn ảnh mới biến mất.

Hiện tượng quái lạ này ban đầu khiến tôi không tài nào thích nghi, nhìn cái gì cũng bị lưu lại một thời gian, khiến đầu óc tôi cũng loạn cả lên.

Trong phòng chăm sóc đặc biệt vô cùng yên tĩnh, chỉ có tiếng tí tách của nước truyền nhỏ giọt, tôi nằm bất động trên giường, miệng đeo miếng chụp oxy, ngủ rồi lại tỉnh, tỉnh rồi lại ngủ cứu như vậy cả một ngày.

Ngày hôm sau, lúc tỉnh dậy, trông thấy đôi mắt ngấn nước của Băng Tâm, nàng vui mừng nói: "Tống Dương ca ca tỉnh rồi!"

Sau đó Vương Đại Lý lại gần, nói: "Tống Dương, ngươi cảm thấy thế nào rồi? Ngươi đúng là phúc lớn, bác sĩ nói con dao chỉ chệch 2mm nữa là đâm trúng tim, chúng ta cũng bị dọa chết, suýt nữa thì Tống Tinh Thần băm vằm tên hiệu trưởng giả kia, may mà mọi người ngăn lại kịp thời. Hiện giờ hai kẻ đó đều đã bị giam giữ, nhiều người mang hoa cho ngươi lắm, nhưng bác sĩ nói đây là phòng chăm sóc đặc biệt, không được mang vào trong nên để hết bên ngoài, cứ như là tiệm hoa mini vậy."

Băng Tâm nói: "Đại Lý, anh bớt nói nhiều một chút đi, để cho Tống Dương ca ca nghỉ ngơi."

Tôi miễn cưỡng cười cười, hai người tới ngồi bên cạnh chơi Arena of Valor, nghe họ tán gẫu tôi cũng thấy bớt nhàm chán.

Thì ra là sáng nay hai người tới trông nom tôi, Tiểu Đào đã ở cạnh tôi suốt cả đêm qua, sáng nay khá mệt mỏi, Băng Tâm bảo nàng về nghỉ ngơi trước.

Không mở mồm nói chuyện được thật là buồn chán, tôi muốn bảo Đại Lý bật TV xem chút tin tức hoặc nghe nhạc, liền cố gâng dùng mắt ra hiệu để biểu đạt ý muốn. Kết quả Vương Đại Lý nhìn nửa ngày lại nghĩ rằng tôi muốn đi tiểu, tôi đành gạt bỏ ý nghĩ.

Tới trưa, hai người bàn bạc ra ngoài kiếm gì ăn, Tôn Băng Tâm bảo Vương Đại Lý đi ăn trước, hắn cười hề hề rủ Băng Tâm đi cùng. Tôi nghĩ thầm chẳng phải ngươi sắp có bạn gái rồi sao? Tại sao còn bám lấy Băng Tâm, ngươi là 'tra nam' ư?

Cuối cùng cả hai ra ngoài, sau đó liền có một ý tá vào tiếp thuốc cho tôi. Tôi để ý thấy cô ta cầm một xilanh trên tay, bên trong chẳng có gì, không nói không rằng chích kim vào ống truyền, bơm không khí vào!

Tôi ư ư kêu lên, cố gắng giãy dụa khiến mũi kim trên tay rơi ra, y tá lại cầm lên chuẩn bị chọc lại, tôi chẳng thể làm gì, chỉ có thể dùng ánh mắt hung hãn lườm trừng trừng.

Kỳ tích xảy ra! Y tá đột nhiên như gặp ma, kêu lên một tiếng, không ngừng lùi lại, toàn thân run rẩy. Tôi cũng không hiểu ánh mắt mình có gì dọa người, nhưng trong lúc này thì vớ được cái gì bám cái đó, cho nên tiếp tục trừng mắt với cô ta. Y tá lại tông cửa xông ra, sau đó có tiếng đánh nhau ngoài hành lang, chợt y tá hét thảm.

Tống Tinh Thần ở bên ngoài lạnh lùng nói: "Ai phái ngươi tới?"

Lại có tiếng gì đó, tiếp theo là tiếng ngã uỵch xuống đất, có

người hét lên: "Á!!! Giết người rồi!"

Tôi cảm thấy đau đầu, chóng mặt, Tống Tinh Thần liền lao vào hỏi: "Tiểu thiếu gia, ngươi không sao chứ?"

Hắn trông thấy ánh mắt của tôi, hơi ngẩn người, rồi nói tiếp: "Kẻ mặc đồng phục y tá định giết ngươi đã cắn thuốc độc tự sát, đợi ta đi xử lý xong sẽ quay lại tìm ngươi."

Hắn đi khỏi chẳng bao lâu, tôi lại mê man ra ngủ, cũng không biết sau đó xảy ra chuyện gì.

Nằm đại khái khoảng ba ngày, cuối cùng tôi cũng có thể ngồi dậy ăn chút cháo loang, dĩ nhiên là Tiểu Đào và Băng Tâm phải đút từng thìa. Từ sau chuyện y tá giả, họ chẳng dám rời tôi nửa bước.

Tiểu Đào nói với tôi, Khổng Huy và Đặng Siêu đang tiếp tục phải thẩm vấn, chúng không chịu hé răng. Từ những đầu mối hiện có xem xét, hành động báo thù của Đặng Siêu là có kẻ đứng sau giật dây, Khổng Huy chịu trách nhiệm đảm bảo thành công.

Hiệu trưởng bị bắt cóc giữa chừng và số trẻ mầm non đã được giải cứu. Hôm đó là Khổng Huy đã chu toàn tính trước, hắn thậm chí còn ngụy trang cả da tay, cho nên mới qua mặt được tôi.

Tôi nói: "Hình như cơ thể tôi có biến hóa gì đó."

Tiểu Đào hỏi: "Sao vậy, anh khó chịu chỗ nào à?"

Tôi cười: "Không phải thế. À, chúng ta làm một thí nghiệm xem."

Tôi bảo Tiểu Đào tìm một đoạn văn bất kỳ trên điện thoại, để trước mặt tôi 1 giây, sau đó tôi nhắm mắt, đọc hoàn chỉnh nội dung không sót một chữ nào. Hoàng Tiểu Đào thất kinh: "Trời ạ, anh có thể nhìn qua liền nhớ?"

Tôi cười lắc đầu: "Là hai mắt của tôi. Giờ nhìn cái gì trong mắt cũng lưu lại tàn ảnh, giống như hình ảnh bị đọng trên võng mạc mấy giây vậy."

Hoàng Tiểu Đào nhìn chằm chằm vào mắt tôi, nói: "Thật không thể tưởng tượng được, chẳng lẽ sau khi từ cõi chết trở về, con mắt kỳ quái của anh đã được nâng cấp?"

Tôi nói: "Phải rồi, tôi còn cần làm một thí nghiệm nữa."

Tôi muốn xem thử có phải ảnh mắt mình mang theo lực uy hiếp không? Hôm trước có thể dọa sợ một sát thủ, có thể thấy lực uy hiếp này không tầm thường.

Đúng lúc tôi định chuẩn bị, thì Tống Tinh Thần đẩy cửa bước vào: "Dùng minh vương chi đồng với Hoàng tiểu thư, sợ rằng sẽ làm hỏng mối quan hệ của hai người.".

Tôi kinh ngạc: "Ngươi nói gì?"

Tống Tinh Thần nghiêm nghị nói: "Hoàng tiểu thư có thể tránh ra ngoài một lát được không? Ta có chuyện muốn nói với tiểu thiếu gia."

Tôi thỉnh cầu: "Cho nàng ở lại đi."

Tống Tinh Thần hỏi: "Hai người sẽ kết hôn chứ?"

Tôi với Tiểu Đào đồng thanh: "Cái gì?" Gò má của nàng hơi đỏ lên.

Tống Tinh Thần nhàn nhạt nói: "Bí mật gia truyền của Tống gia tuyệt đối không được cho người ngoài biết, đây là tổ huấn. Trừ khi bây giờ ngươi cầu hôn với Hoàng tiểu thư, đồng thời cô ta phải đồng ý, nếu không thì phải ra ngoài. Còn cố tình ở lại nghe, ta sẽ phải diệt khẩu!"

Tôi nhìn Tiểu Đào, mặt nàng đã đỏ ửng đến mang tai, tôi nói: "Tiểu Đào, tôi..."

Trong hoàn cảnh này làm sao có thể cầu hôn? Hơn nữa mối quan hệ của chúng tôi cũng vừa mới bắt đầu mà thôi, lời ra đến miệng lại nuốt vào, tôi đổi lời: "Chờ sau này thời cơ thích hợp tôi sẽ kể cho cô biết."

Hoàng Tiểu Đào cười nói: "Không sao, tôi tin mình sẽ được biết."

Nàng hôn khẽ lên má tôi một cái, đi ra ngoài.

Sau khi Tiểu Đào đi, Tống Tinh Thần liền khóa cửa lại, lôi trong ngực ra một cây nến, đặt lên tủ giường bệnh, châm lửa. Hắn nói: "Tập trung nhìn vào ngọn lửa, tưởng tượng nó là kẻ thù của mình, trừng mắt với nó!"

Tôi hỏi: "Ngươi đùa à?"

Tống Tinh Thần mặt lạnh như băng: "Ngươi thấy ta giống đang đùa?"

Tôi làm theo lời hắn nói, lúc trừng mắt nhìn ngọn lửa, nó đột nhiên lóe lên rồi vụt tắt. Tôi kinh ngạc không thôi: "Chuyện này không thể nào, làm sao ánh mắt ta lại làm tắt lửa được, nhất định là gió thổi."

Tống Tinh Thần lại quẹt một que diêm khác lên, châm nến: "Nếu ngươi chưa tin, thử lại lần nữa xem!"

Tôi thử lại một lần, quả thật nến lại bị tôi làm tắt, thử xong chợt cảm thấy đầu óc choáng váng, ý thức mơ hồ. Tống Tinh Thần nói: "Giờ cơ thể người còn rất yếu, nếu dùng lần nữa sẽ hôn mê bất tỉnh. Nhớ kỹ, một ngày chỉ được dùng tối đa 3 lần."

Tôi nói: "Đưa gương cho ta."

Tống Tinh Thần đưa tới một cái gương, tôi nhìn vào, phát động động u chi đồng, thì chợt nhận thấy đồng tử của tôi chia thành bốn tầng, tất cả đều là màu đỏ, càng bên trong màu càng đậm.

Tống Tinh Thần nói: "Hiện giờ ngươi đã sở hữu con mắt cao cấp nhất của Tống gia - minh vương chi đồng."

Tôi thắc mắc: "Minh vương chi đồng? Sao trước giờ ta chưa từng nghe tới?"

Tống Tinh Thần nói: "Bởi vì từ trước đến nay, chỉ có một mình ngươi là Văn Tống thức tỉnh được nó. Mà nói đúng ra thì, động u chi đồng của gia tộc ta, chỉ là một sản phẩm lỗi!"

Chương 344: Hổ mục nhiếp quần lang (Mắt hổ dọa bầy sói)

Tống Tinh Thần nói tiếp, người sáng lập ra động u chi đồng là một lão bộ đầu tinh thông y thuật. Một lần trong lúc tình cờ, ông phát hiện loài hổ Đông Bắc sau khi chết ánh mắt vẫn có một lực uy hiếp, có thể khiến bầy sói chùn bước. Ông liền nghĩ, liệu có thể khiến nó xuất hiện trên con người không?

Vì vậy ông ta liền dùng dược liệu kết hợp với châm cứu để kích thích đôi mắt của mình, kết quả thất bại, hai mât ông ta hóa mù lòa.

Vị tiền bối này không cam lòng, quyết định tiếp tục thí nghiệm trên cơ thể con mình, liên tiếp trong một tháng trời dùng dược liệu rửa mắt hàng ngày cho con. Cuối cùng trời xui đất khiến thế nào, con trai ông ta lại có được động u chi đồng, có thể nhìn rõ mọi thứ trong bóng tối, còn nhìn vật gì cũng như kính hiển vi. Cách thức điều chế dược liệu sơ khai của ông là rất nguy hiểm, dễ khiến đôi mắt mù lòa, sau đó trải qua mấy đời sau không ngừng nghiên cứu cải tiến mới hoàn chỉnh ra loại minh đồng tán, để con cháu Tống gia có thêm một công cụ bảo vệ mình.

Cho tới thời đệ nhất bộ đầu Tống Bất Bình, động u chi đồng mới được hiểu rõ hoàn toàn. Trong một lần làm nhiệm vụ, Tống Bất Bình bị người ta đâm trọng thương, tính mạng bị đe dọa, sau đó bình phục. Trở về từ cõi chết, đôi mắt xảy ra kỳ biến, có thể 'Hổ mục nhiếp quần lang'. Kể cả người có tư chất mạnh mẽ đến mấy cũng không dám nhìn thẳng vào mắt ông ta lúc nổi giận.

Tống Bất Bình gọi đôi mắt này là minh vương chi đồng, bởi

theo quan niệm người Trung Quốc cổ đại, minh vương là minh giới thập điện diêm la, chỉ có con mắt của minh vương mới có thể chấn nhiếp tất cả sinh linh trên cõi đời.

Lúc ấy người nhà Tống gia mới hiểu được, động u chi đồng có thể nâng cấp, chỉ có điều nó cần một điều kiện quá khắc nghiệt, đó là phải cận kề với cái chết. Sau đó có người từng thử nghiệm, nhưng lại uổng mạng, bởi giới hạn sinh tử là rất khó nắm bắt, căn bản không phải là thứ con người có thể thao túng.

Từ đó về sau, để phòng ngừa con cháu Tống gia tự hủy hoại mà truy cầu minh vương chi đồng, toàn bộ ghi chép liên quan tới nó đều bị thiêu hủy, vị tiền bối sáng tạo ra cũng không ghi lại tên họ. Minh vương chi đồng gần như chỉ là một câu chuyện truyền thuyết trong nhánh Võ Tống, thực ra lúc Tống Tinh Thần nhìn thấy ánh mắt của tôi, hắn cũng không tin là nó có tồn tại.

Trong lịch sử Tống gia trước giờ chỉ có hai người sở hữu minh vương chi đồng, đều là người nhánh Võ Tống, tôi là người thứ ba, cũng là một Văn Tống duy nhất sở hữu.

Minh vương chi đồng trong truyền thuyết lại xuất hiện trên người tôi, theo lời Tống Tinh Thần nói thì nó là một kỳ tích!

Tôi nhìn ngọn nến lượn lờ khói trong phòng, nói: "Dùng ánh mắt làm tắt nến, rốt cuộc đây là nguyên lý gì?"

Tống Tinh Thần nhún vai: "Ta không rõ, bởi làm gì có nhiều để mà nghiên cứu?"

Tôi suy nghĩ một lát rồi nói: "Theo ta nghĩ chắc là sóng xung động sinh học. Sóng xung động sinh học là phương tiện truyền dẫn thông tin trong não người, tổng điện lượng mà nó tạo ra có thể bằng một viên pin tiểu. Người có đặc dị công năng thông linh, đọc được hình ảnh trong mắt người khác. Có chuyên gia nói hắn bị đột biến Gene, con mắt trở thành một ăng ten thu tín hiệu xung động

sinh học, có thể nói, ánh mắt của ta phát ra xung động sinh học lớn, nhất là lúc tức giận, sóng xung động này sẽ ảnh hưởng tới trung khu thần kinh của đối phương, khiến đối phương sợ hãi."

Tống Tinh Thần khoanh tay ngáp dài, nói chẳng rõ lời, qua loa: "Ừ ừ, có lý!"

Tên này hình như chẳng có chút hứng thú nào đối với khoa học, nãy giờ lời tôi nói hoàn toàn là đàn gảy tai trâu, khiến tôi bất giác bực mình. Tống Tinh Thần vội nói luôn miệng: "Đừng dùng nó với ta, ta sợ ngươi lại hôn mê, không nói rõ được."

Tôi hỏi: "Ngươi còn điều gì muốn nói?"

Hắn đáp: "Minh vương chi đồng của ngươi dùng càng ít càng tốt. Tống Bất Bình đã từng khiến một phạm nhân phát điên, hơn nữa tác dụng phụ với ngươi là sẽ lăn ra ngất."

Tôi nói: "Vậy có lẽ là do máu cung cấp lên não không đủ nên mới gây ra hôn mê? À, mà từ hôm tỉnh lại, mắt ta nhìn vật gì cũng có tàn ảnh, đây là công hiệu của minh vương chi đồng sao?"

Tống Tinh Thần nhún vai: "Cái này ta không biết, sư phụ không đề cập với ta, ngươi tự mình tìm hiểu đi!"

Đôi mắt này có lẽ cần thời gian mới thích nghi được, nhưng nói gì thì nói, trong lòng tôi vẫn khá cao hứng, lại có chút tiếc nuối, tiếc nuối là ông nội không được biết chuyện này.

Tống Tinh Thần nghiêm túc nói: "Bắt đầu từ bây giờ, ta sẽ càng phải bảo vệ ngươi nghiêm ngặt hơn. Một mặt vì mạng ngươi càng ngày càng đáng giá, mặt khác Giang Bắc Tàn Đao đã để mắt tới ngươi."

Tôi kinh ngạc: "Ngươi nói gì? Hắn mới là kẻ chủ mưu đứng sau ư?"

Tống Tinh thần lắc đầu: "Có một chuyện ta trước giờ vẫn giấu ngươi, bởi mấy vị thúc công không cho ta nói. Thực ra Giang Bắc Tàn Đao không phải là một cá nhân, mà nó là một tổ chức. Ông nội ngươi đối phó với ám hiệu hung thủ để lại, không phải là chỉ cá nhân hắn, mà là chỉ chính tổ chức này!"

Tôi bừng tỉnh đại ngộ, chẳng trách lúc trước Khổng Huy giữ kín như bưng đối với bốn chữ Giang Bắc Tàn Đao này. Thì ra là tôi đã lầm, trong mắt hắn Giang Bắc Tàn Đao là tên của tổ chức chứ không phải một cá nhân nào cả.

Tống Tinh Thần nói tiếp: "Tống gia chúng ta và Giang Bắc Tàn Đao đã đấu tranh qua nhiều thế hệ, lâu tới mức ngươi không tưởng tượng nổi. Thậm chí một ngôi sao lóe sáng trong Tống gia là Tống Từ, cũng chỉ có thể đồng quy vu tận với thế hệ đầu của Giang Bắc Tàn Đao trong vụ án cuối cùng của cuộc đời mình. Năm đó ông nội ngươi khư khư cố chấp muốn quật ngã con quái vật này, mấy vị thúc công đã hạ lệnh cho ông ta không được điều tra tiếp, cho nên ta cũng khuyên ngươi hãy biết tự lượng sức mình. Mỗi một thời đại, Tống gia đều có người muốn quật ngã nó, nhưng không làm được, nó giống như bệnh ung thư không ngừng di căn, xâm lấn các tế bào mới, trở nên vô cùng to lớn. Tống gia chúng ta đã từng bị thương nặng, thiếu chút nữa thì tuyệt tử tuyệt tông, cho nên mới có tổ huấn 'không quan không sĩ, bo bo giữ mình'. Những lời vừa rồi ngươi tuyệt đối không được nói cho người thứ 3 biết, nếu không từ nay sẽ không còn thấy mặt ta..."

Nói tới đây đột nhiên Tống Tinh Thần quỳ mọp xuống dưới chân tôi. Tôi kinh ngạc: "Ngươi làm gì vậy?"

Hắn đáp: "Tiểu thiếu gia, lần này là ta bất lực trong việc bảo vệ ngươi, ngươi có quyền thi hành gia pháp."

Tôi hiếu kỳ: "Gia pháp gì?"

Hắn rút cây Đường đao ra: "Cắt đứt một ngón tay, hoặc tai ta,

ngươi chỉ cần hạ lệnh một tiếng, ta lập tức động thủ!"

Tôi cười khổ một hồi, Tống gia lại còn có gia pháp nghiêm khắc như vậy. Nhìn thái độ nghiêm túc của Tống Tinh Thần, tôi e là không phạt hắn sẽ không chịu, liền nói: "Tống Tinh Thần nghe đây. Lần này ngươi bảo vệ ta bất thành, phải chấp hành gia pháp!"

Tống Tinh Thần cúi đầu thấp hơn một chút, tôi nói tiếp: "Cười một tiếng cho ta!"

Hắn kinh ngạc ngẩng đầu, tôi nói: "Từ lúc biết nhau tới giờ, ta chưa từng trông thấy ngươi cười. Mau cười một cái cho ta, nếu không tức là không chấp hành gia pháp!"

Tống Tinh Thần từ từ vận dụng cơ mặt, cố nặn ra một nụ cười gượng gạo. Tôi không khỏi thừa nhận, gương mặt của hắn sinh ra vốn không có chức năng cười.

Tôi phất tay một cái: "Được rồi, đi ra ngoài đi!"

Tống Tinh Thần nói: "Tiểu thiếu gia, ngươi nghỉ ngơi cho khỏe."

Hắn vừa ra tới cửa, tôi lại gọi: "À phải, để số điện thoại lại."

Hắn đáp: "Bị mất điện thoại rồi."

Tôi nói: "Ta lệnh cho ngươi mua một Iphone X mới nhất, sau này ta còn dễ bề tìm ngươi. Chờ khi ta xuất viện cũng phải gọi ngươi tới ăn mừng."

Hắn cười nói: "Biết rồi!"

Tôi cũng cười: "Lần này ngươi cười trông dễ coi hơn nhiều."

Theo như gia phả Tống gia, có lẽ Tống Tinh Thần là anh họ của tôi, nhưng quan hệ của chúng tôi vốn là như vậy, tôi hiếm khi nói nhiều với hắn. Thực ra trong vô thức, tôi đã coi hắn là một

người bạn!

Chương 345: Tiểu Đào và Băng Tâm

Ngày xuất viện, Vương Đại Lý lái xe tới đón tôi, thấy hắn chạy xe về hướng thành phố, tôi thắc mắc: "Không về trường à?"

Vương Đại Lý đáp: "Dương tử, ngươi nằm viện nhiều quá ngơ rồi à? Chúng ta tốt nghiệp rồi còn đâu. Ta thuê một căn phòng gần cửa hàng, sau này chúng ta sẽ ở đó."

Nhìn ra ngoài cửa xe, trong lòng tôi chợt bồi hồi, bây giờ mình đã chính thức bươn chải ra ngoài xã hội.

Đi tới cửa hàng băng vệ sinh, Vương Đại Lý nói với tôi, mấy ngày tôi nằm viện, hắn đã thiết lập được một mạng lưới tiêu thụ cho các cửa hàng đại lý, một phần do miệng lưỡi hắn ngọt nhạt, một phần cũng do chất lượng hàng tốt, tiếng tăm kéo theo lượng tiêu thụ. Hắn bảo tôi lát nữa đi mở thẻ tín dụng đi, hắn gửi tôi tháng lương đầu tiên.

Tôi từ chối: "Thôi, xấu hổ lắm, ta chẳng cống hiến chút công sức nào, lại ngồi một chỗ hưởng thành quả."

Vương Đại Lý đáp: "Ngươi đừng nói mấy lời khách sáo như vậy được không? Không có vốn start up của ngươi ta đâu có làm nổi. Có điều như đã nói, băng vệ sinh này thật đúng là bán chạy, chẳng lo ế hàng, bây giờ ta cũng ít phải chạy đi tiếp thị, cả ngày chỉ lo giao dịch với các đại lý."

Hiện giờ Vương Đại Lý cứ mở mồm là băng vệ sinh, ngậm miệng cũng băng vệ sinh, ba câu chẳng rời được mặt hàng kinh doanh của mình.

Chúng tôi tới căn phòng hắn thuê, đồ đạc trong ký túc của tôi được mang hết tới đây. Ngoài lan can có một khoảng sân nhỏ, đứng đó quan sát được đường phố bên dưới. Trong phòng mặc dù hơi bừa bộn, nhưng có cảm giác rất ấm cúng. Trên bàn có vài vỏ hộp đồ ăn nhanh, Lạc Ưu Ưu đang ngồi vọc máy tính, trông thấy tôi đi vào vội đứng dậy cúi người: "Chào Tống học trưởng!"

Tôi hiếu kỳ: "Cô cũng tới giúp đỡ à?"

Lạc Ưu Ưu cười, giơ ba ngón tay lên: "Em hết năm 3 rồi, nghỉ hè tới chỗ Đại Lý ca vừa học vừa làm."

Tôi gật đầu: "Tốt quá!"

Con người một khi đổi vận thì không ai cản được. Một tháng trước Vương Đại Lý vẫn còn là một sinh viên nghèo, ăn cơm còn phải nhìn giá tiền vậy mà giờ đã có cửa hàng của riêng mình, lại có cả bạn gái dễ thương, di nhiên cả hai chưa chính thức công khai.

Vương Đại Lý mở ngăn kéo lôi ra một tấm bằng tốt nghiệp dính máu, đưa cho tôi: "Dương tử, là của ngươi, hôm đó ta nhặt giúp!"

Tôi mở ra xem, tấm bằng dính máu của chính tôi, chữ viết mờ đi, máu bao quanh hai chữ Tống Dương, tựa hồ có một ý nghĩa nào đó. Trong lòng tôi chợt xúc động, tấm bằng tốt nghiệp này quả là nặng nề.

Lạc Ưu Ưu hưng phấn nói: "Tống Dương học trưởng, chuyện xảy ra tháng trước, giờ trong trường ai cũng bàn tán, mọi người nói ngày đó anh thật dũng cảm. Một mình đấu trí đấu dũng với tội phạm bảo vệ toàn trường, thật tiếc là lúc đó em không được chứng kiến."

Giờ ngồi đây nhớ lại chuyện đó, tôi có cảm giác đã trải qua

mấy đời, lập tức lắc đầu: "Đáng tiếc là đã có rất nhiều người không cứu được, có điều giờ tên ôn thần Tống Dương này đã rời trường, chắc sẽ không xảy ra chuyện gì nghiêm trọng nữa đâu."

Lạc Ưu Ưu lại nói: "Đúng rồi, nhờ có ảnh hưởng của anh, trong trường giờ thành lập ra mấy hội nhóm trinh thám: Hội nhóm Sherlock Holmes, rồi hội nhóm nghiên cứu pháp y cổ đại. Em có bạn học làm quản lý hội trinh thám, muốn xin anh lên thuyết trình một buổi."

Tôi xua tay lia lịa: "Không tới có được không, hiện giờ trường học đã để lại cho ta bóng ma trong lòng, tạm thời chưa muốn quay lại."

Câu nói của tôi dĩ nhiên chỉ là mượn cớ, Lạc Ưu Ưu ân cần hỏi: "Thật vậy sao? Anh có cần mời bác sĩ tâm lý không?"

Sau đó chúng tôi đi ra ngoài ăn cơm, Vương Đại Lý coi tôi là con bệnh nặng, chẳng dám gọi món gì có dầu mỡ. Mặc dù tôi bị thương rất đáng sợ, nhưng cũng không để lại di chứng gì, cùng lắm là vết sẹo như ngón tay út trên ngực trái mà thôi.

Cơm nước xong, tôi muốn tới thị cục, bởi vì hôm nay là tôi xuất viện trước thời hạn, nên Tiểu Đào không biết, không tới đón tôi. Tôi định qua đó chào hỏi.

Vương Đại Lý chuẩn bị lấy xe đưa tôi tới đó, tôi ngăn lại: "Ngươi bận công chuyện, để tự ta đi."

Vương Đại Lý nói: "Như vậy sao được, xe vốn là của ngươi, lúc đó còn phân công ta làm tài xế mà."

Tôi lắc đầu: "Ta nằm viện gần tháng nay rồi, muốn đi tản bộ một chút."

Từ đây đến thị cục chỉ hai mươi phút đi bộ, vừa bước vào trong cục, mọi người đều ngạc nhiên, xông tới ân cần hỏi thăm

trong khi những cảnh sát có thâm niên đứng thẳng hành lễ chào tôi.

Tôi cười, chào hỏi từng người một, tự nhiên trở thành tâm điểm chú ý khiến tôi khá mất tự nhiên. Lúc này chợt có một giọng nói lanh lảnh như oanh vàng cất lên, một người đẹp mặc áo Blouse trắng chạy tới, miệng không ngớt: "Tống Dương ca ca, Tống Dương ca ca!"

Tôi kinh ngạc, thì ra là Tôn Băng Tâm, hình ảnh nữ sinh mới lớn ăn mặc đơn giản đã biến mất, thay vào đó là áo sơ mi trắng, zip đen, đôi giày da màu hồng cùng với chiếc áo khoác blouse, trưởng thành hơn trước rất nhiều.

Trên ngực nàng có đeo bảng tên, hẳn là đang thực tập, trong cục có quy định ăn mặc nghiêm khắc, không được mặc váy lụa và denim.

Băng Tâm chạy nhanh về phía tôi, gót giày gõ lên sàn nhà lạch cạch, cuối cùng còn một khoảng cách thì dứt khoát chìa hai tay ra, nhào vào lòng tôi. Băng Tâm ngổn ngang cảm xúc, nói: "Tốt quá rồi, rốt cuộc huynh cũng bình an vô sự!"

Tôi ôm ngực, giả vờ rất đau, nhăn nhó: "A, tim ta. Băng Tâm muội muội, muội định tông chết ta vào phòng giữ xác luôn sao?"

Băng Tâm bị dọa sợ trợn tròn mắt, xấu hổ nói: "Thật xin lỗi, muội kích động quá!"

Tôi nói: "Không sao, có điều giờ muội sắp là pháp y chính thức, sao lại lỗ mãng như trẻ con thế?"

Nàng lè lưỡi: "Trước mặt huynh, muội vĩnh viễn là như thế. Phải rồi, tim huynh có còn khó chịu không?"

Tôi nói không sao, nàng cứ nhất định phải áp tai vào ngực nghe ngóng. Đúng lúc đang duy trì tư thế này thì Tiểu Đào đi ra từ

một cánh cửa, trông thấy cảnh này thì hai mắt trừng lớn, miệng từ từ mở ra.

Tôi nhất thời lúng túng, Hoàng Tiểu Đào đi tới cầm tập tài liệu trong tay đập vào đầu Băng Tâm một cái: "Trong giờ làm việc, chú ý tác phong của cảnh sát nhân dân, có được hay không?"

Băng Tâm ôm đầu nói: "Tống Dương ca ca trở lại mà!"

Hoàng Tiểu Đào buồn cười không nhịn được: "Ta không nhìn thấy sao, còn cần cô nhắc?" Rồi quay qua cười với tôi: "Ở bệnh viện nhàn rỗi quá khó sống à?"

Tôi đáp: "Còn phải nói, cả ngày chỉ ăn với ngủ, nhàm chán đến ngọn cỏ cũng dài. Cô không thấy tôi béo lên à."

Một bàn tay thon dài của Tiểu Đào áp lên má tôi: "Đâu có, vẫn đẹp trai, vẫn đáng yêu."

Tôn Băng Tâm hươ hươ nắm đấm, ấm ức nói: "Trong giờ làm việc, chú ý tác phong cảnh sát nhân dân có được hay không?"

Hoàng Tiểu Đào nói: "Ta đây chỉ là quan tâm đồng nghiệp bình thường mà thôi."

Băng Tâm cũng giơ tay áp lên bên má còn lại của tôi: "Cấp trên làm, cấp dưới theo, vậy tôi cũng làm được."

"Không được!" Tiểu Đào quát lớn.

"Sao lại không được?" Băng Tâm bĩu môi.

Hoàng Tiểu Đào chỉ chỉ bảng tên trên ngực Băng Tâm: Pháp y thực tập Tôn Băng Tâm, nói: "Bởi vì cha cô bảo ta quản cô!"

Hai người giơ hai nắm đấm lên trên mặt tôi, trợn mắt nhìn nhau, ánh mắt như sắp bốc lửa, tôi cười khổ: "Gì vậy...hàng triển lãm quý giá, xin chớ động thủ.'

Cả hai phì cười, cuối cùng cuộc chiến tranh cũng kết thúc, Băng Tâm nói: "Tống Dương ca ca, muội ở trong phòng thí nghiệm, lát tới tìm muội nha."

Tôi gật đầu một cái: "Được thôi!"

Nhìn Băng Tâm rời đi, Tiểu Đào thở dài: "Coi thị cục như nhà mình, thật đúng là tự do phóng khoáng dính vào tính khí đại tiểu thư!"

Tôi cười cười, hỏi tình hình gần đây của Tiểu Đào, nàng nói vẫn như cũ, bận rộn. Tôi nói: "À phải, giờ tôi muốn gặp Khổng Huy và Đặng Siêu, họ có còn ở đây không?"

Hoàng Tiểu Đào lắc đầu: "Hai kẻ này vì phạm tội đặc biệt nghiêm trọng, cộng thêm bối cảnh phức tạp nên đã bị chuyển tới trại giam, do chuyên viên trên tỉnh phái tới trông coi, trước khi phiên tòa diễn ra, không ai được phép tiếp xúc. Có điều tôi có thể cho anh xem báo cáo thẩm vấn.

Chương 346: Tổ chức cường đại

Sau khi Đặng Siêu và Khổng Huy bị bắt, cảnh sât tiến hành thẩm vấnq bọn chúng trong 48 tiếng mệt nhọc.

Đặng Siêu bị mất một tay, thêm việc kế hoạch báo thù bị phá sản, nên cứ như kẻ điên, luôn tìm cách tự hủy hoại mình hoặc đả thương cảnh sát thẩm vấn cho nên tin tức lấy được từ hắn không nhiều.

Phần lớn khẩu cung đều do Khổng Huy cung cấp. Thì ra là do tôi mấy lần đã làm ảnh hưởng đến lợi ích của tổ chức, hơn nữa còn là cháu nội của Tống Triệu Lâm, cho nên chúng đã bắt đầu để mât tới tôi. Nhưng tổ chức không muốn tự mình ra tay, mà mua chuộc một tử tù, lên kế hoạch cứu Đặng Siêu ra khỏi trại Báo Tử sơn. Sau đó huấn luyện hắn ba tháng ròng rã, biến hắn thành một sát thủ chuyên nghiệp, dùng để diệt trừ tôi.

Vốn kế hoạch chỉ là một vụ ám sát thông thường, nhưng chẳng ngờ Đặng Siêu bị thù hận che mắt, biến vụ ám sát thành một buổi lễ tốt nghiệp đẫm máu.

Tổ chức cảm thấy Đặng Siêu đã mất khống chế, mới phái Khổng Huy đi đoạn hậu. Bản thân Khổng Huy không tình nguyện đi, nhưng là mệnh lệnh của tổ chức, hắn không có quyền từ chối.

Đặng Siêu cũng không biết đến sự tồn tại của Khổng Huy, hôm đó hắn cải trang trà trộn trong đám người, khi Đặng Siêu hành động, thì âm thầm bắt cóc hiệu trưởng, đóng giả hòng nhân lúc rối loạn sẽ sát hại tôi, không ngờ rằng đột nhiên Đặng Siêu lại bị bắt.

Hắn ý thức được nếu lúc đó không động thủ thì sẽ không còn cơ hội, mà tổ chức xử phạt kẻ thất bại vô cùng tàn nhẫn, cho nên mới giả đưa bằng tốt nghiệp, rồi đâm tôi một dao.

Khổng Huy khai rằng, hệ thống phân cấp trong nội bổ của tổ chức rất nghiêm ngặt, liên lạc theo kiểu mạng lưới đa cấp, và họ chỉ là những thành viên đơn lẻ ngoài rìa. Mỗi lần hành động, hắn nhận chỉ thị của người liên lạc, lĩnh tiền thưởng mà không hề biết cấp trên là ai.

Cảnh sát không quản mệt mỏi thẩm vấn Khổng Huy, cuối cùng tra hỏi được một cái tên Huấn Cẩu Nhân, là người trực tiếp liên lạc với hắn, trước mắt cảnh sát đang tiến hành điều tra cái tên này.

Đọc xong bản ghi chép, trong lòng tôi vẫn có chút tiếc nuối. Thực ra lần này là tôi có ý định riêng, định dùng hai kẻ này để thử nghiệm minh vương chi đồng một phen, nhưng không nói cho Tiểu Đào biết.

Tôi hỏi: "Chắc lần này Đặng Siêu sẽ phải chết?"

Tiểu Đào gật đầu: "Giết nhiều người như vậy, tử hình là không tránh khỏi, còn Khổng Huy giết người bất thành, cộng thêm tôi bắt cóc, có thể sẽ bị xử vài chục năm."

Tốn biết bao công sức bắt tội phạm mà cũng chỉ bắt được thứ bỏ đi của tổ chức, trong lòng tôi cảm thấy hoang mang, tổ chức đứng sau bóng tối này còn kinh khủng tới mức nào?

Tôi hỏi: "À, gần đây có vụ án nào cần tôi giúp một tay không?"

Tiểu Đào cười nói: "Nam Giang gần đây sóng yên gió lặng, quốc thái dân an, chẳng có vụ án nào lớn. Hôm qua mới bắt một gã đàn ông giết vợ, bằng chứng đầy đủ, tạm thời hết việc!"

Đang nói chuyện thì có một người đàn ông bị giải ra từ phòng

thẩm vấn, trông thấy tôi với Tiểu Đào đứng ở hành lang, hắn la lớn: "Cảnh quan, tôi bị oan, tôi bị oan!"

Tôi chỉ người đàn ông, nói: "Anh ta chính là người giết vợ?"

Hoàng Tiểu Đào đáp: "Đúng, đừng nghe hắn nói bừa, 10 người vào đây thì có tới 9 người kêu oan!"

Hơi hiếu kỳ, tôi dùng động u chi đồng quan sát biểu hiện nét mặt của hắn ta. Ở bệnh viện tôi đã thử đi thử lại mấy lần, chỉ cần tâm trạng tôi không kích động, thì vẫn dùng được động u chi đồng bình thường. Kết quả tôi nhận ra hắn không hề nói láo.

Thấy tôi đứng im chăm chú nhìn nghi phạm, Tiểu Đào nói: "Yên tâm, qua tay tôi không có án oan được đâu, đi ăn đi."

Tôi đáp: "Tôi vừa ăn rồi. Cho tôi xem qua hồ sơ vụ này đi."

Hoàng Tiểu Đào cười nói: "Nghi ngờ tỷ đây bắt nhầm người à? Đến giờ vẫn còn chưa tin tôi, thật là tổn thương quá!"

Tôi vội nói: "Cô đừng nghĩ gì nhiều, cứ coi như tôi nhàn rỗi không có việc gì làm đi. Nếu quả thật vụ án này không có gì khả nghi, tôi mời cô đi uống cà phê để xin lỗi."

Hoàng Tiểu Đào bĩu môi: "Uống cà phê thì có gì to tát, tôi muốn anh phải mặc quần áo theo quy định của tôi, phục vụ tôi một đêm."

Tôi nghĩ thầm, cái gì là quần áo theo quy định, chẳng lẽ là trần truồng mặc tạp dề? Vụ đánh cược này có vẻ hơi lớn rồi. Thấy tôi do dự, Tiểu Đào khích tướng: "Sao thế, Tống Đại Thần Thám nhát chết à?"

Tôi nhìn thẳng vào mắt nàng, nói: "Ngộ nhỡ vụ án này có điểm khả nghi thì sao?"

Hoàng Tiểu Đào tự tin vênh mặt lên: "Theo anh thì thế nào?"

Tôi suy nghĩ, nói: "Cô cũng phải mặc quần áo tôi chỉ định, làm việc tôi yêu cầu."

"Được, tôi sẽ lấy hồ sơ cho anh đọc ngay, anh có thể gọi điện cho Vương trợ lý của anh được rồi, nói tối nay sẽ không về."

Tôi theo Tiểu Đào tới phòng làm việc của nàng, Tiểu Đào đưa cho tôi một xấp hồ sơ dày, hồ sơ chưa được sửa sang, tất cả đều là hồ sơ trực tiếp, ảnh chụp hiện trường, danh sách vật chứng, ghi chép lời khai...nhân lúc tôi ngồi xem hồ sơ, Tiểu Đào gọi điện kêu đồ ăn bên ngoài.

Tôi nhanh chóng xem xét một chút, vụ án này khá đơn giản, khoảng 19h tối hôm qua, hai vợ chồng trở về nhà, hàng xóm trông thấy họ cãi nhau dưới lầu rồi vào tận trong nhà, sau đó có tiếng đập phá đồ đạc. Theo lời khai của nghi phạm, nguyên nhân cãi nhau là do vợ anh ta phát hiện một cái quần lót 'nữ thức tình thú' trên xe nên chất vấn chồng mình là có chuyện gì.

Khoảng 20h, hàng xóm nghe tiếng đóng cửa, mười phút sau, hàng xóm ra ngoài vứt rác thì ngửi thấy mùi máu tanh, vội gõ cửa nhưng không có ai trả lời. Cho rằng người vợ nghĩ quẩn tự sát, hàng xóm liền gọi điện cho nghi phạm.

Hai mươi phút sau, người chồng chạy về, vào nhà thì trước tiên là đóng cửa lại, sau đó 5 phút mới mở ra, kinh hoàng la lên vợ mình tự sát, nhờ hàng xóm báo cảnh sát.

Thời gian 5 phút này, quả thật có rất nhiều ý nghĩa.

Trong lúc thẩm vấn, người chồng nói rằng lúc đó chỉ giấu đi mấy thứ có thể gây bất lợi cho mình, chứ hoàn toàn không liên quan tới vụ án. Anh ta quả thật có ngoại tình, người tình lại là đồng nghiệp ở cơ quan, nếu chuyện này bị phanh phui thì khó giữ

được công việc, nên mới không muốn cảnh sát biết.

Nhưng cảnh sát tìn thấy một tấm vải bị cháy giấu trong bồn cầu, trên đó có vết mồ hôi và dầu mỡ. Trên hung khí là con dao gọi hoa quả cũng bị lau chùi vân tay, nhưng lau không hết, chính là giấu đầu hở đuôi.

Nạn nhân bị con dao cắt đứt cổ họng, bò lê trên đất một quãng, muốn bấm điện thoại báo cảnh sát, quơ tay làm đổ hết đồ đạc trên bàn uống trà.

Trên tấm thảm trải nhà bị máu tươi thấm đẫm có hai dấu chân, trùng khớp với dấu dép của người chồng. Trên dép có dấu hiệu bị tẩy rửa, nhưng qua xét nghiệm, ở các kẽ có vết máu của người vợ.

Khi bị hỏi sau lúc 20h làm gì, người chồng nói rằng ra ngoài uống rượu giải sầu, nhưng bị chứng minh là nói dối, thực ra hắn ra ngoài gọi điện cho nhân tình, có nói một câu: "Thoát được mụ già rồi!"

Ngoài ra còn có một chứng cứ quan trọng, đó là lúc khoảng 19h50, hàng xóm nghe người chồng hét lạc cả giọng: "Tôi giết cô!"

Đọc xong, tôi ngồi suy nghĩ hồi lâu, Hoàng Tiểu Đào vừa xúc cơm ăn vừa nói: "Còn cảm thấy gì khả nghi không? Tôi nói cho anh biết một chuyện, cái quần lót bị cháy chính là thứ tố cáo tiểu tam."

Tôi cau mày: "Tất cả đều hợp tình hợp lý, nhưng tôi vẫn cảm thấy có điều gì đó không đúng lắm!"

Hoàng Tiểu Đào cười to: "Anh cũng đừng cứng đầu như vậy, không phải vụ án nào cũng đều phức tạp, cái đầu thông minh của anh chỉ muốn phức tạp hóa vấn đề, thực ra loại tội phạm thiếu kinh nghiệm, thiếu thông minh này ở đâu cũng có."

Sau đó nàng nói với vẻ tức giận: "Bao nuôi tiểu tam, sát hại vợ

hiền, thứ cặn bã như vậy căn bản không thể thông cảm!"

Tôi lại lật hồ sơ xem một lần nữa, lúc này Tiểu Đào đã ăn xong, cầm điện thoại lên đặt quần áo: "Số đo ba vòng của anh ta là...Đồ quản gia tối nay có thể mang tới không...được, của tôi chỉ là..."

Tôi trợn mắt nhìn nàng, Tiểu Đào cúp điện thoại nói: "Nhận thua đi, tối nay mặc đồ quản gia vào cho tôi!"

Chương 347: Vu oan giá họa

Tôi suy tư một lát, bỗng nhiên mở miệng hỏi: "Đây là phản ứng tự nhiên bình thường của một kẻ giết người ư?"

Tiểu Đào nhướn mày: "Có ý gì?"

"Một dao cắt đứt cổ họng, động cơ giết người rõ ràng, thủ đoạn gọn ghẽ, cùng với biểu hiện sau đó của hắn thì như hai người hoàn toàn khác nhau. Tại sao lúc đó hắn không thu dọn hiện trường ngay, còn phải chạy ra ngoài, tới khi hàng xóm phát hiện, gọi điện thoại mới bắt đầu thực hiện việc che giấu?"

Hoàng Tiểu Đào giải thích: "Lần đầu tiên hắn giết người, cũng có thể lúc đó hoảng loạn quá, đi ra ngoài tĩnh tâm lại mới nhớ là phải thủ tiêu chứng cứ."

Tôi trầm giọng: "Nhìn bức ảnh này, dao cắt một phát gọn gàng như vậy, là một kẻ tay mơ làm sao?"

Tiểu Đào nói: "Lúc con người tức giận, chuyện gì cũng có thể làm, hắn là một người đàn ông khỏe mạnh, hoàn toàn có thể cắt một dao này."

Tôi thở dài: "Mọi thứ đều có điểm khả nghi, cô có thể dùng lời giải thích miễn cưỡng để hợp lý hóa nó, nhưng đây không phải là việc một cảnh sát nên làm. Cảnh sát là phải nắm bắt từng điểm khả nghi một để tìm ra sự thật cuối cùng."

Hoàng Tiểu Đào xuýt xoa: "Ai yu, lại còn dạy đời tôi nữa, anh chính là không muốn mặc đồ quản gia pha trà rót nước cho tôi đúng không? Yên tâm đi, bộ đồ quản gia này rất đẹp, đảm bảo anh mặc vào là không muốn cởi ra đâu."

Tôi cười: "Tôi cũng có sĩ diện, nhưng tôi yêu sự thật hơn!"

Hoàng Tiểu Đào cũng cười: "Câu nói lộn xộn này là của vị thánh nhân nào từng nói, có phải anh nhớ nhầm không? Tôi nhớ nguyên văn phải là 'Dù tôi yêu em, nhưng tôi yêu chân lý hơn' mới đúng chứ?"

Tôi đỏ mặt lên: "Thôi thì coi như thỏa mãn lòng hiếu kỳ của tôi, cho tôi gặp nghi phạm đi. Nếu đúng là tôi nhiều chuyện, đêm nay nguyện làm trâu ngựa phục vụ cô!"

Tiểu Đào gật đầu một cái, nói: "Được rồi, giờ tôi liền sắp xếp thẩm vấn hắn."

Tôi xua tay: "Không cần chính thức như vậy, tôi đến phòng tạm giam nói với hắn mấy câu là đủ."

Tôi cùng Tiểu Đào tới phòng tạm giam, nghi phạm Đinh mỗ đang uể oải ngồi bất động bên trong, có lẽ do tính chất công việc nên bụng hắn khá to, mặt mũi hồng hào, vừa thấy chúng tôi tới thì kích động lao tới song sắt la lớn: "Đồng chí cảnh quan, tôi bị oan. Tôi quả thật không có giết vợ!"

Tôi trấn an: "Ngươi bình tĩnh một chút, ta tới chính là để hỏi chuyện này."

Đinh mỗ liều mạng gật đầu, mắt ngân ngấn nước. Tiểu Đào lấy cho tôi một cái ghế, tôi nhỏ giọng cảm ơn, ngồi xuống nói: "Nói lại toàn bộ chuyện xảy ra tối hôm qua một lần, nếu chỉ có nửa lời nói dối ta sẽ lập tức rời đi, tự ngươi tìm luật sư mà giúp đỡ."

Đinh mỗ run rẩy: "Không dám không dám, ta đảm bảo từng chữ đều là thật!"

Mặc dù trông hắn rất căng thẳng, nhưng không có vẻ che giấu. Đinh mỗ bắt đầu kể, hôm qua là lễ kỷ niệm 10 năm ngày cưới của hai vợ chồng, sau khi tan việc, họ chọn một nhà hàng khá sang

trọng để ăn tối. Vốn ban đầu không khí rất vui vẻ, thì trên đường về vợ hắn phát hiện có chiếc quần lót lạ trên xe, hai người bắt đầu cãi nhau to.

Nói tới cái quần lót, Đinh mỗ liếc mắt liền nhận ra đó là của tình nhân, nhưng hắn thường ngày ăn vụng chùi mép rất cẩn thận, trước giờ chưa từng làm bậy trên xe, có trời mà biết tại sao cái quần lót lại xuất hiện ở đây.

Chung sống bao nhiêu năm, một chút gió thổi lay ngọn cỏ cũng có thể cảm nhận được. Người vợ sớm đã nghi ngờ hắn không đứng đắn, cái quần lót không phải căn nguyên mâu thuẫn, nó chỉ là giọt nước tràn ly khiến tranh cãi bùng nổ.

Nói đến chuyện ngoại tình, Đinh mỗ cũng ấm ức, trong nhà hắn không có tiếng nói gì, mấy năm trước công việc cũng không suôn sẻ, tiền mua nhà cũng là do nhà vợ trợ giúp. Thường ngày người vợ luôn hất hàm sai khiến, hắn đã phải kìm chế rất lâu. Sau đó có một người phụ nữ mới vào cơ quan đặc biệt ngưỡng mộ hắn, hai người lửa gần rơm lâu ngày cũng bén...

Tôi nhíu mày: "Ai muốn nghe mấy chuyện ngoại tình này của ngươi, nói chuyện chính!"

"Ok, ok!" Đinh mỗ liều mạng gật đầu, tiếp tục kể lể, tối qua hai vợ chồng cãi nhau từ dưới lầu lên tận phòng, làm ảnh hưởng tới hàng xóm, người vợ lôi chuyện cũ ra chửi mắng hắn. Đinh mỗ không nhin được, vớ mấy món đồ đập phá, vợ hắn cũng đập, sau đó Đinh mỗ hét một tiếng: "Tôi giết cô!"

Người vợ gân cổ lên gào: "Anh thử xem!"

Đinh mỗ liền đạp cửa ra ngoài, muốn đi uống rượu giải khuây, lại phát hiện quên mang ví, liền gọi điện cho tiểu tam, nói rằng nhịn đủ rồi, sớm muộn cũng ly hôn với mụ già này. Vừa cúp máy thì hàng xóm gọi điện tới, hắn lập tức chạy về nhà.

Chỗ này tôi cắt lời hắn: "Ngươi không lập tức chạy về nhà, hàng xóm 20h10 ngửi thấy mùi máu, ngươi mất 20 phút mới về đến nhà, đừng có nói láo."

Đinh mỗ liều mạng chối: "Đồng chí cảnh quan, lúc đó tôi lập tức chạy về, không hề kéo dài thời gian."

Tôi hỏi: "Lúc đó ngươi đi đâu?"

Đinh mỗ đáp: "Công viên nhỏ gần đó."

"Trên đường có gặp chuyện gì trễ nải không?" tôi hỏi.

"Không có, tuyệt đối không có, dù gì cô ấy cũng là vợ ta, nghe cô ấy xảy ra chuyện, ta liền lập tức chạy về." Đinh mỗ thành thực đáp.

Tôi trầm ngâm một lát, để cho hắn nói tiếp.

Sau khi Đinh mỗ chạy về nhà, đập vào mắt là xác chết của vợ mình thì vô cùng hoảng sợ, sau đó phát hiện trên đất rơi mấy tờ hóa đơn, không biết của vợ hay ai làm rơi. Đó là những khoản tiền mua túi xách với quần áo cho tiểu tam, hơn nữa những khoản chi phí này là rút từ tiền của khách hàng. Đinh mỗ nghĩ trong đầu, nếu chuyện này bị bại lộ, kiểu gì cũng bị đuổi việc, cho nên vội vàng xử lý đống hóa đơn.

Hắn xé nát đống hóa đơn, ném vào bồn rửa mặt, giội nước, sau đó mới mở cửa nhờ hàng xóm báo cảnh sát. Nhưng không ngờ cảnh sát tới xem xét hiện trường, lại chẳng nói hai lời còng tay hắn lại, trên đường về cục hắn luôn miệng kêu oan nhưng chẳng một ai để ý.

Nói xong, Đinh mỗ giơ hai tay lên: "Đồng chí cảnh quan, những lời tôi nói đều là sự thật, nếu có nửa câu nói láo sẽ bị trời đánh!"

Chẳng cần hắn phải thề, tôi quan sát bằng động u chi đồng nãy

giờ cũng biết hắn đang nói thật. Tôi nói: "Ta sẽ đi điều tra lại một lần."

Rồi đứng dậy rời đi, Đinh mỗ ở phía sau kích động nói: "Cám ơn cám ơn, ngài đúng là thanh thiên tái thế!" Rồi nghe tiếng phịch một cái, quay đầu lại thì thấy hắn quỳ phục xuống trong phòng tạm giam.

Sau khi ra ngoài, Tiểu Đào nói: "Những lời khai này không có căn cứ pháp lý. Luật pháp của chúng ta coi trọng bằng chứng hơn lời khai của nghi phạm, trước những bằng chứng đanh thép thì dù hắn có nói gì cũng vô dụng."

Tôi gật đầu nói: "Kẻ giá họa cũng hiểu rất rõ điều này!"

Tiểu Đào hơi ngạc nhiên: "Có ý gì?"

Tôi nhếch mép: "Tôi cảm thấy đây là một vụ giá họa được thiết kế rất tỉ mỉ."

Tiểu Đào lắc đầu phủ nhận: "Hắn chẳng qua chỉ là một nhân viên quèn, giá họa hắn thì có ích gì, hơn nữa suy đoán của anh chỉ là dựa trên sự tin tưởng đối với lời khai của hắn, không hề có chứng cứ nào chống đỡ."

Tôi nói: "Nhưng quả thật là hắn không nói láo."

Hoàng Tiểu Đào nói: "Đôi mắt của anh cũng không phải vạn năng, đừng quên tội phạm từng nói láo trước mặt anh không chỉ có một hai người."

Tôi phải thừa nhận Tiểu Đào có lý, liền nói: "Giờ chúng ta điều tra từng người có hoài nghi, chân lý sẽ càng sáng tỏ."

Tiểu Đào nhắc nhở: "Nhưng vụ này đã kết thúc giai đoạn điều tra, sẽ phải chuyển qua bên tư pháp, thời gian của anh là có hạn, tối đa ba ngày."

Thoáng cái tôi lại cảm thấy hào hứng: "Quy tắc cũ, xem qua thi thể trước!"

Chương 348: Trinh thám tâm lý học

Tôi và Tiểu Đào đi tới phòng thí nghiệm pháp y, chỉ thấy trên giường sắt có một thi thể được phủ vải trắng, bên cạnh là chiếc chậu nhôm đựng nội tạng. Ngoài mùi thối rữa, tôi còn ngửi thấy thoang thoảng mùi trà. Băng Tâm đang nằm soài ra cái bàn bên cạnh, viết lách. Trên bàn vẫn còn nửa cái bánh Donut, và bình giữ nhiệt, bên trong có trà hoa nhài mật ong.

Hoàng Tiểu Đào la lên: "Tôn đại tiểu thư, trong giờ làm việc mà lại ăn uống, cô tới đây để đi chơi à?" Tôi cảm thấy đây không phải vấn đề chính, vấn đề chính là Băng Tâm lại ăn trong cái hoàn cảnh này.

Băng Tâm xoay cái ghế, hoạt động bả vai một chút, nói: "Buồn chán quá mà, thì ra làm pháp y là ngày nào cũng phải viết báo cáo, viết đến mệt chết đi được. Sớm biết vậy tôi đi làm Ngỗ Tác thì tốt biết bao."

Tôi cười nói: "Ngỗ Tác không nhận đệ tử nữ!"

Băng Tâm chạy tới, móc trong túi ra một cặp kính đeo lên, mắt kính rất lớn, gần như bao trùm nửa gương mặt, nàng nói: "Tống Dương ca ca, ai cũng nói muội như con nít mặt dài, đeo kính lên có phải nhìn trưởng thành hơn không?"

Tôi gật đầu: "Hoàn toàn giống như biến thành người khác."

Tôn Băng Tâm mặt đầy vẻ hưởng thụ, Tiểu Đào lại ghen mà nói: "Đeo cái gì cũng không che giấu được bộ mặt ngây thơ!"

"Cô mới ngây thơ!" Băng Tâm bĩu môi.

"Ta ngây thơ chỗ nào?" Tiểu Đào vặn hỏi.

"Nói người khác ngây thơ, mình mới là ngây thơ nhất."

"Kẻ không biết mình ngây thơ, mới là ngây thơ nhất!"

Hai người cứ như dế mèn, gặp nhau là phải đấu đá, tôi cắt lời, nói: "Hai cô chú ý hình tượng một chút. Phải rồi, ta sang đây để xem thi thể trong vụ án giết vợ."

Tôn Băng Tâm ngạc nhiên há hốc mồm: "Nhưng thi thể muội đã giải phẫu rồi."

Tôi xua tay: "Không sao, tùy tiện nhìn qua một chút."

Băng Tâm kéo tấm vải trắng, phía dưới là một thi thể nữ giới đã bị mổ phanh lồng ngực. Có vẻ Tiểu Đào đã lâu không thấy cảnh này, bất giác đưa tay che miệng, Băng Tâm hỏi: "Tiểu Đào tỷ tỷ, uống trà không?"

Hoàng Tiểu Đào lườm Băng Tâm, bởi nhìn cái điệu cười đểu của Băng Tâm là biết nàng cố ý nói như vậy.

Tôi hỏi: "Muội có phát hiện gì?"

Tôn Băng Tâm đút hai tay vào túi áo Blouse, rất có phong thái của một bác sĩ pháp y, đi vòng quanh cái giường, nói: "Thời gian tử vong vào khoảng 19h30 đến 20h tối qua, nguyên nhân cái chết là cổ họng bị cắt đứt, dẫn tới máu chảy ngược vào khí quản gây ngạt thở, cùng với bị choáng. Trên người nạn nhân không có dấu vết vật lộn, cũng không xét nghiệm ra thuốc kích thích gì, trừ những vết bầm do tự mình bò, thì cũng không có ngoại thương."

Tôn Băng Tâm chỉ một cái túi nylon đựng tạp chất, nói: "Kia là nhưng thứ trong dạ dày nạn nhân, có bữa tối cuối cùng, toàn là

hải sản, thông qua mức độ tiêu hóa thức ăn có thể xác định thời gian tử vong chuẩn hơn mấy phút."

Tôi nói: "Nói tóm lại, là nạn nhân chết trước 20h, đúng không?"

Băng Tâm gật đầu.

Tôi đeo găng tay cao su lên, kiểm tra vết thương. Mặt cắt rất bằng phẳng, đi từ phải qua trái, nhìn từ góc độ này thì hung thủ hẳn là thuận tay trái. Tôi nhớ lại một chút, nghi phạm Đinh mỗ cũng là người thuận tay trái. Băng Tâm lại lấy ra một con dao gọt hoa quả đựng trong túi vật chứng, trên lưỡi dính máu, nói: "Đây là hung khí tìm được ở hiện trường, hoàn toàn ăn khớp với vết thương."

Hung khí không có gì khả nghi, tôi đẩy vết thương ra nhìn một chút: "Một ít máu chảy ngược vào dây thanh quản."

"Hả" Băng Tâm tới gần nhìn: "Đúng nhỉ!"

Dây thanh quản của con người nằm chính giữa cổ họng và bao gồm ba phần: cơ dây thanh, dây chằng và màng nhầy, tốc độ khép mở rất nhanh, có bao giờ nghe thấy thanh quản bị sặc nước chưa? Gần như là không có."

Dây thanh quản có máu nghĩa là trong khoảnh khắc nạn nhân kêu lên, hung thủ liền cắt một dao đứt cổ, thủ pháp này chỉ có cao thủ được huấn luyện nghiêm chỉnh mới làm được.

Đồng tử nạn nhân giãn rất to, nét mặt vô cùng khiếp sợ, tôi thử hoạt động tứ chi nạn nhân một chút, rồi bảo Băng Tâm qua lều khám cốt lấy mấy thứ.

Tôi với Tiểu Đào nói mấy vấn đề liên quan tới vụ án, lát sau thì Băng Tâm quay lại, tay cầm thính cốt mộc, một chai nước thuốc cùng maya cây kim bạc. Tôi dùng kim bạc nhúng vào nước

thuốc, rồi châm mấy cái vào chân nạn nhân.

Hoàng Tiểu Đào hỏi: "Anh làm gì vậy?"

Tôi nói: "Đo độ PH."

"PH?" Tiểu Đào không hiểu, quả thật là Ngỗ Tác có dùng độ PH để nghiệm độc, nhưng lần này tôi không dùng nó để thử độc.

Chờ khoảng 5 phút sau, tôi rút kim ra, hai người kinh ngạc kêu lên: "Đổi màu rồi!" "Đây là trúng độc ư?"

Tôi cười: "Không phải vậy, chỉ là cơ bắp của người lúc chết sẽ giải phóng một lượng axit, nên kim bạc nhúng nước kiềm mới đổi màu."

Thứ cơ bắp giải phóng ra là acid lactic, dưới tình huống cơ bắp căng thẳng cao độ cũng sinh ra, người bình thường vận động nhiều sinh ra đau nhức cơ bắp chính là nguyên nhân này.

Tiểu Đào hỏi tôi điều này chứng minh cái gì, tôi không trả lời ngay mà cầm thính cốt mộc nghe ngóng các khớp xương của thi thể, một tay từ từ điều chỉnh vị trí của tứ chi, trả lại tư thế lúc chết của cô ta.

Do người chết nằm ngửa nên nhìn không rõ lắm, tôi tái hiện một chút tư thế lúc chết của nạn nhân. Lúc đó cô ta hai tay duỗi thẳng về phía trước, chân co lên và eo vẹo sang trái. Tiểu Đào nói: "Động tác này,... Tựa như lúc đó nạn nhân cố chống đỡ cái gì, nhưng cũng không lạ, trông thấy người khác cầm dao muốn hại mình thì ai cũng có động tác này cả."

Tôi nói: "Không phải người khác, mà là người chồng chung sống với mình nhiều năm. Đinh mỗ có nói, trong nhà hắn chẳng có tiếng nói gì, vậy nếu một người như vậy cầm dao muốn làm vợ mình bị thương, phản ứng của người vợ sẽ là gì?"

Tôn Băng Tâm nhanh miệng: "Phản kháng!"

Tôi khẽ mỉm cười: "Không sai!"

Tiểu Đào lắc đầu: "Tôi cảm thấy cái này đơn thuần là gượng ép, bất kể quan hệ thường ngày thế nào, trong hoàn cảnh bị đe dọa đến tính mạng, con người theo bản năng đều sẽ chống đỡ."

Tôi nói: "Ví dụ như..."

Rồi đột nhiên tới sát trước mặt Tiểu Đào, gần như là mặt đối mặt với nàng, nàng tò mò hỏi: "Anh làm gì vậy?"

Tôi nói: "Sao cô không tránh né?"

Hoàng Tiểu Đào bật cười một tiếng: "Tôi với anh rất thân thiết, anh sẽ không làm tôi bị thương, sao phải tránh?"

Băng Tâm có vẻ khó chịu, nhíu mày. Thí nghiệm này có vẻ bất thình lình, nhưng là để nói rõ một chuyện, tôi giải thích: "Trong tâm lý học có một khái niệm gọi là khoảng cách an toàn. Khoảng cách xã giao thông thường là 1m, bạn bè thì từ nửa m đến 1m, còn quan hệ cực kỳ thân mật, khoảng cách là 0 đến nửa m. Nếu một người lạ vượt quá phạm vi an toàn, người bị xâm phạm sẽ theo bản năng mà cảm thấy căng thẳng, bất an. Nạn nhân thì lại không có biểu hiện giống như đang đối mặt với chồng mình, mà giống như đối mặt với một người xa lạ!"

Hoàng Tiểu Đào chậm rãi nói: "Tôi nghĩ là..."

Đúng lúc này, tôi thấy cái bóng dưới đất của Băng Tâm từ từ đến gần mình, đột nhiên nàng chồm lên, kề một vật cứng vào cổ tôi, nói: "Nếu một người thân thiết muốn làm hại huynh thì sao?"

Bởi tôi đã sớm phát hiện ra nên chẳng giật mình, Băng Tâm thất vọng nói: "Sao phản ứng của huynh lại chậm như vậy?"

Tôi cười nói: "Bởi vì ta biết muội sẽ không làm thật." trên tay Băng Tâm là cái kính của nàng.

Tôi giải thích tiếp: "Hành động của con người tuyệt đối sẽ không xâm phạm tính cách, trong lòng nạn nhân, một người chồng hèn yếu sẽ không bao giờ dám làm chuyện này, cho dù anh ta có cầm dao xông tới, cô ta cũng sẽ không tỏ ra hoảng hốt, không có chút phản kháng nào!"

Chương 349: Dao gọt hoa quả

Hoàng Tiểu Đào nói: "Chỉ dựa vào những thứ này mà bảo tôi phục thì không được."

Tôi gật đầu: "Tôi cũng không hy vọng sẽ thuyết phục được cô, tôi chỉ đang nắm bắt những dấu vết có thể lật ngược vụ án."

Tiểu Đào nói: "Nói câu này có thể sẽ xúc phạm anh, trước khi vào phòng anh đã có kết luận, sau đó tìm mọi cách để chứng minh chứ không phải là nhìn thấy thi thể rồi mới kết luận."

Tôi chẳng ngần ngại mà thừa nhận: "Lần này đúng là tôi bị ấn tượng ban đầu giữ vai trò chủ đạo. Tôi nói ra một giả thuyết Đinh mỗ vô tội, sau đó chứng minh nó, nhưng tôi quan sât thì tuyệt đối trên tinh thần khách quan."

Hoàng Tiểu Đào nói: "Nếu đã bị ấn tượng ban đầu giữ vai trò chủ đạo, làm sao anh có thể đảm bảo tính khách quan của mình được?"

Tôi im lặng một hồi, có thể là do vừa mới xuất viện, tinh thần còn chưa hồi phục. Thú thực mà nói, vừa rồi mới động não suy nghĩ tôi liền cảm thấy choáng váng, sau này mới biết đó là tác dụng phụ của minh vương chi đồng.

Tôi lắc đầu thở dài: "Bây giờ quả thật tôi không có cách nào thuyết phục được cô. Xuất phát điểm của tôi rất đơn giản, chẳng qua tôi cho rằng hắn không giết người, hắn không giống một tội phạm giết người."

Tiểu Đào nói: "Được, để cho anh thất vọng toàn tập, giờ chúng ta tới hiện trường nhìn một chút."

Băng Tâm la lên: "Tôi cũng đi!"

Hoàng Tiểu Đào lạnh lùng: "Viết cho xong báo cáo đi."

Tôi với Tiểu Đào thuần túy chỉ là tranh luận tuyệt đối sẽ không dẫn đến tranh cai gay gắt, ra đến ngoài nàng vẫn còn hỏi Vương Đại Lý dạo này làm ăn thế nào rồi? Lần trước băng vệ sinh tôi mang cho nàng chất lượng cũng không tệ, nàng đã tranh thủ tuyên truyền với đồng nghiệp, kiếm thêm ít mối khách.

Tôi nói: "Được, lần sau tới tôi mang cho các cô một lô, lấy giá sỉ thôi."

Tiểu Đào từ chối: "Không cần, các anh cũng phải kiếm tiền mà, giá bán lẻ thế nào thì lấy từng đó đi."

Chúng tôi tới nhà xe lấy xe, vừa lái xe ra khỏi bãi thì thấy Băng Tâm xách cái túi nhỏ đứng ở cửa, nàng đã thay quần áo để tiện đi ra ngoài, Tiểu Đào cau mày nói: "Hôm nay xuất hành không xem giờ, gặp ngay đứa ăn vạ!"

Sau đó nàng thò đầu ra ngoài quát: "Cút về viết báo cáo ngay, không ta báo với cha cô."

Tôn Băng Tâm bĩu cái môi xinh xăn: "Không, tôi phải đi. Cứ ở lì trong cục mốc hết cả người rồi, thường ngày tỷ lại chẳng cho tôi tới hiện trường, hôm nay là cơ hội hiếm có."

Tiểu Đào lạnh mặt: "Phục tùng mệnh lệnh cho ta!"

Băng Tâm gay gắt: "Tỷ cũng đâu phải là cấp trên trực tiếp của tôi, sao tôi phải nghe lệnh của tỷ? Giảng viên pháp y của tôi cũng đã nói, Băng Tâm à, con ở nơi này đừng quậy phá là được."

Tiểu Đào bất đắc dĩ mở cửa xe: "Cầm lông gà mà hiệu lệnh mũi tên, ta phục cô, lên xe đi!"

Băng Tâm mừng rỡ nhảy cẫng lên: "Tiểu Đào tỷ tỷ là tốt nhất!"

Tiểu Đào cười khổ: "Thật đúng là đại tiểu thư này không quản nổi, Tôn Lão Hổ lại quẳng nó cho tôi, khác gì bảo tôi làm vú em đâu."

Tôi cũng cười cười, bình thương Băng Tâm cứ lẽo nhẽo làm nũng, ăn vạ tôi cũng không vừa ý, nhưng đây đồng thời là điểm dễ thương của con bé.

Ba người chúng tôi ngồi xe tới hiện trường vụ án, bởi đây là khu dân cư, cộng với giai đoạn điều tra đã kết thúc nên không có ai bảo vệ hiện trường. Lên trên lầu, Tiểu Đào định dùng chìa khóa mở cửa, tôi ngăn lại: "Chờ đã!" Sau đó cúi người kiểm tra ổ khóa, không có vết tích bị cạy phá.

Đẩy cửa đi vào, Băng Tâm khẽ kêu một tiếng, trong phòng chỗ nào cũng có máu, một mớ lộn xộn, một sợi dây quấn quanh hình người chết, trên đất cắm vài biển báo, là vị trí của vật chứng, dĩ nhiên vật chứng đã bị lấy đi.

Tiểu Đào chỉ tay một cái: "Anh nhìn đi, không sót một manh mối nào."

Tôi đáp: "Manh mối sẽ không nằm ở nơi dễ nhìn, Đinh mỗ nói hắn vứt hóa đơn vào bồn cầu, chúng ta tìm thử xem hắn có nói láo hay không."

Chúng tôi bọc nilon lên giày rồi vào phòng bếp, đường ống dẫn nước dưới bồn rửa mặt có hình chữ U, giống như hầu hết các hộ gia đình khác. Tôi đeo găng tay cao su, vặn nắp dưới đáy đường ống thì nước thải bắn tung tóe khắp người. Trong đống nước thải có vỏ trứng, lá rau, gạo cùng một ít dầu mỡ bẩn thỉu, trông rất lợm giọng. Tôi nhìn kỹ thì thấy mấy mẩu giấy nhỏ lẫn trong đó, liền bảo Băng Tâm đưa cho mình cái nhíp, gắp từng mảnh giấy lên. Nhưng những mẩu giấy này chỉ là một phần, không thể ghép lại

thành nội dung hoàn chỉnh. Tôi giơ một mảnh lên ánh đèn, nhận xét: "Đây đúng là giấy in nhiệt thermal, hẳn đúng là hóa đơn."

Hoàng Tiểu Đào nói: "Dù vậy cũng đâu kết luận được là do hắn vứt xuống vào tối qua."

Tôi ngẩng đầu nói: "Vấn đề này rất đơn giản. Băng Tâm muội muội, thời gian giấy ngâm dưới nước có thể kiểm tra được không?"

Băng Tâm gật đầu: "Mặc dù không có phương pháp xét nghiệm cái này, nhưng chúng ta có thể dùng cùng loại giấy giống nhau để làm thí nghiệm, chắc sẽ được thôi."

Tôi cười: "Chính là như vậy, cuối cùng có có cái có thể coi là vật chứng."

Hoàng Tiểu Đào lập tức giội cho tôi một gáo nước lạnh: "Nhưng cái này không phải chứng cứ tuyệt đối, việc đống hóa đơn có phải là bị thủ tiêu sau khi vụ án xảy ra hay không, không thể trực tiếp chứng minh Đinh mỗ không giết người được."

Tôi nói: "Vậy thì chúng ta lại tiếp tục tìm."

Quay ra phòng khách, tôi quan sát bốn phía, đột nhiên trợn tròn mắt: "Chờ chút, trong phòng khách có một sơ hở rất lớn! Các cô đã nhìn thấy chưa?"

Băng Tâm nhìn xung quanh một chút: "Là vị trí nằm của nạn nhân?"

Tiểu Đào thẳng thắn mà nói: "Tống Dương, anh đừng vòng vo, tôi chẳng thấy gì cả."

Tôi chỉ đống hoa quả rơi trên đất: "Những thứ này hẳn là ở trên bàn trà rơi xuống? Các cô nhìn kỹ xem là những loại quả gì?"

Đó là chuối, quýt và vải. Băng Tâm chợt hiểu ra: "Không có quả nào cần phải gọt vỏ cả!"

Tôi nói: "Không sai, cho nên con dao gọt hoa quả không nên có mặt trên bàn mới đúng."

Hoàng Tiểu Đào lắc đầu: "Quá gượng ép, thường ngày gia đình để dao gọt hoa quả trên bàn trà là rất tự nhiên, cha tôi còn treo kiếm nhật trong phòng ngủ cơ."

Tôi cười nói: "Cha cô định giết người trong mộng?"

Tiểu Đào cũng cười: "Đừng đánh trống lảng, tập trung vụ án đi."

Tôi chỉ kệ sách và đĩa CD: "Toàn bộ CD được sắp xếp theo thứ tự, sách vở cũng phân ra từng loại riêng, điều này chứng tỏ nữ chủ nhân là một người vô cùng ngăn nắp, thậm chí có hơi bị ám ảnh cưỡng chế. Người như vậy thường thích cất dọn những đồ đã dùng xong đi, chúng ta vào lại bếp xem."

Chúng tôi vào bếp, trên giá dao quả nhiên thiếu một con, tôi nói: "Con dao này là có người lấy ở đây ra."

Hoàng Tiểu Đào vẫn có vẻ không phục, tôi rút từng con dao lên, ngửi ngửi: "Con dao này để thái thịt, con này chặt xương, con này thái đồ ăn chín,.." Lúc cầm lên một con dao nhỏ nhất, trên đó có mùi táo, tôi liền mở thùng rác ra kiểm tra, rác bên trong chưa được dọn dẹp quả nhiên có vỏ táo, tôi giơ con dao lên nói: "Con dao này mới đúng là dao gọt hoa quả."

Nghe câu này, Hoàng Tiểu Đào kinh ngạc trợn tròn hai mắt.

Chương 350: Đồng hồ báo thức bị chỉnh chậm lại

Hoàng Tiểu Đào không nói lời nào, có vẻ nội tâm bị đả kích, tôi với Băng Tâm thì tiếp tục tìm kiếm trong bếp. Mấy phút sau, Tiểu Đào đi tới cười nói: "Tống Dương, lần này anh sai rồi!"

Trên tay nàng là một bức ảnh, là nữ chủ nhân chụp ở phòng khách, có một con dao gọt trái cây trên bàn, chính là hung khí kia. Tiểu Đào nói: "Đây là tôi tìm được trong album ảnh, xem ra cái mũi của anh không linh rồi, hung khí đúng là con dao gọt hoa quả."

Tôi nhìn chằm chằm bức ảnh, nói: "Nhưng lúc đó trên bàn có táo."

Hoàng Tiểu Đào lắc đầu: "Cũng không quan trọng, quan trọng nó là dao gọt hoa quả, nói như vậy thì dao trong nhà sẽ không dùng lẫn lộn, nhất là dao gọt hoa quả."

Tức thì tôi á khẩu không nói được gì. Tôi với Tiểu Đào đang phản bác quan điểm cá nhân của lẫn nhau, mục đích của cuộc đấu này là để chứng minh Đinh mỗ vô tội hay có tôi. Hiện giờ thì đúng là nàng đang dẫn trước tôi một bàn.

Tôn Băng Tâm đột nhiên kêu lên một tiếng, tôi cho rằng nàng có phát hiện gì, không ngờ chỉ là chuyện vặt: "Bộ dao này trước nhà muội cũng có, nó được đổi bằng điểm tích lũy ở chuỗi siêu thị Wanda, rất khó mua được!"

Hoàng Tiểu Đào đắc ý: "Còn gì để nói nữa. Đã bảo bất kể con dao này có phải dao gọt hoa quả hay không, vân tay trên đó đúng là của Đinh mỗ."

Tôi cố suy nghĩ, đầu óc liền cảm thấy choáng váng, liền nói tôi ra ban công hít thở chút không khí.

Ra ngoài ban công, tôi để ý thấy cửa sổ đối diện kéo rèm, ngoài ban công chẳng có gì cả. Khu này vị trí đắc địa, dân cư khá đông gần như không còn nhà trống, điều này làm tôi nổi lên chút nghi ngờ.

Hoàng Tiểu Đào đi tới vỗ vỗ vai tôi: "Tống Dương, đây là tầng 6. Nếu là một vụ giá họa như anh nói, vụ án vừa xảy ra hàng xóm đã phát hiện, hung thủ làm sao mà trốn đi được?"

Tôi nhíu mày: "20h Đinh mỗ ra khỏi nhà, 20h10 hàng xóm mới phát hiện điều lạ, hung thủ có 10 phút."

Hoàng Tiểu Đào chỉ xuống dưới lầu, nói: "Có nhìn thấy bãi đậu xe dưới kia không? Bãi đậu xe có một ông già, lúc đó đang xem TV, mặt quay về hướng này, theo lời khai của ông ấy thì từ 20h đến 20h30 không có ai đi xuống từ tòa nhà này."

Hoàng Tiểu Đào lại vừa đưa ra cho tôi một vấn đề khó khăn. Tôi đang suy tư thì bên kia tường có tiếng một đôi nam nữ nói chuyện.

"Thật xui xẻo, hôm nay đi làm trễ 10 phút, bị ông chủ trừ lương."

"Đã bảo em đi sớm một chút mà không nghe."

"Em biết đâu, vẫn ra đường 7h30 như mọi ngày, cũng không bị kẹt xe, cứ như ma ám."

Nghe đoạn đối thoại này, tức thì tôi hưng phấn, 10 phút là một điểm khả nghi mấu chốt của vụ án. Tôi hỏi Tiểu Đào: "Là nhà bên cạnh này báo án sao?"

Tiểu Đào gật đầu: "Đúng!"

"Đi, qua hỏi thăm một chút." Tôi nói.

Ra bên ngoài, tôi để ý tầng này có sáu hộ, hai bên hai hộ, ở giữa là thang máy. Hai phía trái phải cách nhau rất xa, cho nên chỉ có thể ở sát vách mới nghe được động tĩnh trong này.

Hoàng Tiểu Đào định gõ cửa, tôi nói chờ đã sau đó quan sát chăm chú ổ khóa. Tiểu Đào cười: "Anh nhìn gì vậy, chẳng lẽ anh nghi ngờ hàng xóm hay sao?"

Tôi nhàn nhạt nói: "Có dấu vết cạy phá, hơn nữa còn rất mới."

Hoàng Tiểu Đào ngẩn người một chút: "Như vậy thì nói lên điều gì, có lẽ gần đây nhà họ bị trộm thì sao."

Trong đầu tôi đã có phương hướng rõ ràng, dựa vào đoạn nói chuyện vừa nghe, cộng với ổ khóa bị cạy này, tôi đã có thể chắc chắn Đinh mỗ không phải là hung thủ.

Chúng tôi gõ cửa, nữ chủ nhân thấy chúng tôi thì ngạc nhiên: "Mấy vị cảnh quan, chẳng phải vụ án điều tra xong rồi sao? Tìm tôi có việc gì?"

Tôi nói: "Hỏi một chuyện, đồng hồ nhà cô có chuẩn không?"

Nữ chủ nhân có vẻ khó hiểu: "Chuẩn, tôi chỉnh theo TV mà."

Tôi liếc điện thoại: "Giờ là 13h46, đồng hồ nhà cô mấy giờ?"

Nữ chủ nhân đi vào ngó một cái, sau đó đi ra gãi đầu: "Kỳ lạ, sao đồng hồ nhà tôi lại chậm, là 13h36."

Tôi khẽ mỉm cười: "Cảm ơn!"

Nữ chủ nhân chẳng hiểu gì, nói vài câu xã giao rồi đóng cửa lại. Nhìn nét mặt của Tiểu Đào thì có vẻ nàng đã ý thức được điều gì đó, tôi hỏi: "Tối hôm qua ba mốc thời gian là từ đâu mà có? 20h Đinh mỗ rời khỏi nhà, 20h10 hàng xóm phát hiện bất thường,

20h30 Đinh mỗ về tới nhà."

Hoàng Tiểu Đào đáp: "20h là Đinh mỗ với hàng xóm nhất trí, 20h10 là lời khai của hàng xóm, 20h30 là tất cả mọi người đều nhất trí, bởi có án mạng xảy ra, ai cũng bị kinh động."

Tôi la lên một tiếng: "Vậy thì ra rồi! Vụ án là thế này, hôm qua trước khu xảy ra vụ án, hung thủ vào nhà hàng xóm, vặn đồng hồ của họ chậm lại. 20h Đinh mỗ rời nhà, lúc này đồng hồ nhà hàng xóm là 19h50p, hung thủ lập tức xông vào nhà , giết vợ Đinh mỗ, sau đó đạp cửa rời đi. Lúc này là 20h10 tức là 20h bên nhà hàng xóm, tới 20h20 hàng xóm phát hiện điều bất thường, gọi điện cho Đinh mỗ, hắn chạy về mất 10p nhưng về đến nhà nhìn đồng hồ đã 20h30, như vậy đã có lời giải hoàn chỉnh, tại sao Đinh mỗ đi ra công viên mất 10p mà chạy về lại mất tới 20p."

Tôn Băng Tâm nheo mắt: "Thật là rối rắm!"

Tôi khoát tay, chỉ: "Cũng không rối rắm lắm, thực ra lúc hàng xóm nghe tiếng đạp cửa rời đi, tưởng là Đinh mỗ, nhưng đó chính là hung thủ."

Hoàng Tiểu Đào cau mày: "Giết người còn cố gây tiếng động lớn như vậy, sao không âm thầm rời đi?"

Tôi cười: "Dĩ nhiên là để giá họa rồi."

Hoàng Tiểu Đào bỗng nhiên nói một điểm nghi vấn: "Không đúng, cụ ông dưới bãi đậu xe nói từ 20h đến 20h30 không có ai đi xuống mà."

"Vấn đề này thì đơn giản, chờ tôi một chút."

Tôi nhanh chóng xuống lầu, lấy ô đỏ lên. Chờ thang máy chạy tới tầng 6, tôi gọi hai người vào, Băng Tâm và Tiểu Đào chẳng hiểu gì, bước vào. Tôi bấm thang lên tầng thượng, sau đó nói: "Từ sân thượng có thể đi sang tòa nhà bên cạnh!"

Đẩy cửa sân thượng ra, ánh nắng hắt vào, tôi mở ô, quả nhiên trên cầu thang xuất hiện một hàng dấu chân.

Dấu chân di chuyển thẳng về phía trước, size là 39, vân đế giày cũng rất rõ ràng. Hoàng Tiểu Đào dùng điện thoại chụp lại, cuối cùng dấu chân đi tới một tòa nhà sát bên, rồi xuống dưới.

Với tính cách cẩn thận của hung thủ, ắt sẽ không đi thang máy, nên cầu thang bộ tòa nhà bên cạnh không cần soi dấu chân nữa, thứ nhất là không có ánh mặt trời, thứ hai là người ta đi lại đã sớm phá hỏng.

Đến đây tôi đã hình dung ra được hung thủ. Lúc Đinh mỗ cãi nhau với vợ, hung thủ trốn trong hành lang phía trên, chờ Đinh mỗ đi ra ngoài hắn liền lẻn vào nhà giết người vợ, sau đó trốn thoát qua sân thượng.

Tôn Băng Tâm vỗ tay lia lịa: "Tống Dương ca ca lợi hại quá, thoáng cái đã lật ngược được vụ án."

Hoàng Tiểu Đào nói: "Chờ một chút, tôi vừa bảo thị cục gửi tới một bức ảnh."

Nàng đưa điện thoại ra, nàng gạt qua gạt lại giữ hai bức ảnh, một là dấu giày của Đinh mỗ, một là ảnh dấu giày vừa chụp được, kết quả lại hoàn toàn trùng khớp. Mà đâu chỉ có trùng khớp không thôi, mỗi người khi bước đi đều có những điểm bất đồng nho nhỏ, vài người trọng tâm dồn về phía sau, vài người thì lại nhón chân.

Qua hai bức ảnh này, tôi không thừa nhận cũng không được, đây là cùng một người lưu lại.

Hoàng Tiểu Đào nói: "Thủ pháp của hung thủ quả thật cao tay, nhưng dấu giày đã bán đứng hắn. Là chính Đinh mỗ tự mình rời khỏi nhà lúc 20h, rồi nhanh chóng đi vòng lại, giết vợ mình."

Tôi cười mỉm, nhìn Tiểu Đào: "Sau đó giá họa cho chính

mình?"

Hoàng Tiểu Đào liền bị làm khó, nếu quả thật Đinh mỗ thông minh như vậy, hắn sẽ lập tức bị bắt dễ dàng thế sao?

Tôi đưa ra câu trả lời: "Dấu giày là của một người khác, có điều người đó có thói quen đi lại giống hệt Đinh mỗ mà thôi!"

Chương 351: Chứng cứ quan trọng

Hoàng Tiểu Đào đã có vẻ hoàn toàn tin vào suy luận của tôi, nàng nói: "Vậy anh kết luận, mục đích chính của hung thủ không phải là giết chết người vợ, mà là để giá họa cho Đinh mỗ?"

Tôi xua tay: "Bây giờ chưa thể nói như vậy, việc giá họa là một mũi tên trúng hai đích, vừa có thể hãm hại người khác, vừa có thể để bản thân mình thoát tội. Hiện tại chúng ta chưa thể nhận định mục đích của hung thủ là gì, chỉ có thể nói rằng giai đoạn điều tra của vụ án này giờ mới bắt đầu!"

Tôn Băng Tâm nói: "Đứng trên góc độ hung thủ mà nói, nếu trong quá trình gây án, nhỡ xảy ra điều ngoài ý muốn thì sao? Vú dụ như hàng xóm phát hiện đồng hồ bị trễ chẳng hạn?"

Tôi cười: "Thì hắn sẽ hoãn việc gây án lại, tìm cơ hội khác. Việc đồng hồ bị trễ chẳng ai điên mà đi báo cảnh sát."

Hoàng Tiểu Đào đấm nhẹ vào đầu mấy cái, giống như đang sắp xếp lại suy nghĩ, chừng nửa phút sau mới lên tiếng: "Vụ án này phải chuyển sang bên tư pháp ngay lập tức rồi, nếu như anh muốn lật lại vụ án, thì với những chứng cứ này chưa đủ. Bởi tất cả nhân chứng vật chứng tìm được đã tạo thành chứng cứ liên hoàn, hoàn toàn có thể phán tội Đinh mỗ. Viện kiểm sát cũng sẽ không kiên nhẫn nghe anh trình bày, anh phải đưa ra được chứng cứ quan trọng mới xong."

Băng Tâm nói: "Có thể tìm luật sư của Đinh mỗ, nói cho ông ấy những điều này, để ông ta bào chưa vô tội cho hắn."

Tôi lắc đầu: "Vậy thì ý nghĩa không lớn, mục đích của chúng ta không chỉ chứng minh Đinh mỗ vô tội, mà còn phải bắt được hung thủ. Căn cứ vào nguyên tắc án đã xử rồi của bên tư pháp, dù cho Đinh mỗ có được xử trắng án thì hung thủ vẫn sẽ nhơn nhơn ngoài vòng pháp luật."

Hoàng Tiểu Đào cười: "Mấy chữ 'nhơn nhơn ngoài vòng pháp luật, đối với anh mà nói là một sự sỉ nhục lớn nhất, đúng không?"

Tôi cũng cười: "Chỉ cô hiểu tôi."

Băng Tâm nói: "Tống Dương ca ca hiểu biết thật nhiều. Trước đây muội có xem một bộ phim của Mỹ, có người đàn ông bị cáo buộc tội giết con gái, hắn liền dùng chính sự thật mình từng giết vợ để chứng minh mình không giết con. Nhưng vụ án giết vợ lần trước đã được xử trắng án, sau đó hắn liền nghênh ngang rời khỏi tòa."

Tôi nói: "Đó là hư cấu thôi. Có điều tư pháp thì quả thật có lúc hơi cứng nhắc."

Băng Tâm thở dài: "Vậy mà hồi trước cha cứ hi vọng muội làm luật sư, muội nói luật sư thì có gì tốt, biết thân thủ là kẻ bại hoại mà vẫn phải giúp người ta bào chữa, trong lòng áy náy lắm."

Hoàng Tiểu Đào chen ngang: "Tán gẫu tới đây chấm dứt, làm việc thôi. Chúng ta có cần về hiện trường nhìn lại một chút không?"

Tôi suy tư, vậy thì thử về nhìn kỹ lại xem. Chúng tôi vòng quanh căn nhà một lượt, tỉ mỉ xem xét, hoàn toàn chẳng thu được gì, hung thủ ra tay quá sạch sẽ.

Từ hiện trường đi về đã là 4h chiều, Băng Tâm nghe nói Vương Đại Lý khởi nghiệp đã có thành quả thì rất hào hứng, muốn đến thăm một chút, tôi nói cho nàng biết: "Vương Đại Lý đã có bạn

gái rồi, là một tiểu học muội dễ thương."

Băng Tâm hiếu kỳ: "Thật sao? Dẫn muội đi gặp thử xem."

Từ phản ứng này có thể thấy Băng Tâm coi Vương Đại Lý là bạn bình thường, tiểu tử này hồi chưa tốt nghiệp vẫn còn lăn tăn xem chọn ai giữa hai người, xem ra đã không phải lo nữa.

Hai người dự định quay về thị cục quẹt thẻ, rồi cùng tôi đến chỗ Vương Đại Lý. Vừa về tới cục, một cảnh sát viên báo cáo: "Hoàng đội trưởng, nghi phạm Đinh mỗ chiều này không đàng hoàng, hắn lén nhận một cú điện thoại, tôi hỏi là ai gọi nhưng hắn nói không biết."

Hoàng Tiểu Đào kinh ngạc: "Chẳng phải đã tịch thu điện thoại di động rồi sao?"

Cảnh sát viên nói: "Hắn có hai cái, giao nộp một cái còn một cái giấu trong người."

Tôi thoáng có chút lưu ý tới vấn đề này, liền muốn xem cái điện thoại. Điện thoại di động được bỏ trong túi vật chứng, số chiều nay gọi tới là một số lạ, Tiểu Đào cho người điều tra một chút thì ra một cái tên chưa từng nghe qua.

Nàng lấy điện thoại của mình gọi vào số đó, vừa kết nối thì một giọng nói vang lên: "Ta đang ở dưới lầu khu số 4, mau xuống!"

Chúng tôi ngớ người một chút, sau đó kịp thời có phản ứng, đây là một nhân viên shipper. Tiểu Đào hỏi: "Xin chào, chúng tôi là thị cục cảnh sát Nam Giang. Xin hỏi một chút, trưa nay anh có gọi vào số điện thoại đuôi 1014, là muốn giao thứ gì?"

Nhân viên shipper chửi một câu: "Quân lừa đảo khốn kiếp, cút!" Sau đó ngắt máy.

Hoàng Tiểu Đào giận đến trợn mắt, bảo cảnh sát viên bên

cạnh: "Đi nói bên tổng đài gọi lại cho hắn!"

Băng Tâm hỏi: "Tổng đài gọi tới là số 110 sao?"

Tôi nói: "Làm gì có chuyện đó, 110 không thể gọi đi được."

Dùng số tổng đài gọi lại, lúc này nhân viên giao hàng mới tin chúng tôi là cảnh sát thật, nói rằng trưa nay tới khu dân cư kia để giao hàng cho vợ của Đinh mỗ. Do không liên lạc được nên gọi số dự phòng, chính là số của Đinh mỗ. Hàng được giao là một cái hộp dài, mảnh không biết bên trong đựng cái gì.

Tiểu Đào nói: "Ngươi qua đây một chuyến."

Nhân viên giao hàng có vẻ không tình nguyện: "Ta còn vài món đồ phải giao, muộn một chút được không?"

Tiểu Đào nói: "Ngươi qua đây, ta trả cho ngươi 200 tệ tiền lộ phí."

"Được, được, ta đến ngay." Thái độ của nhân viên giao hàng lập tức quay ngoắt 180°.

Mười lăm phút sau, một tiểu ca chạy xe máy điện tới, giao một cái hộp cho chúng tôi. Bên trong lại là một con dao giống hung khí như đúc, bên ngoài bọc bằng nilon rất căng.

Hoàng Tiểu Đào cả kinh: "Mang đi xét nghiệm vân tay!"

Tôi nói: "Không cần, đây là một con dao mới, hơn nữa còn là chứng cứ quan trọng!"

"Sao lại thế?" Tiểu Đào không khỏi thắc mắc.

Tôi lật lên lật xuống cái hộp, cười nói: "Mọi người không hiểu ra à? Tại sao vợ của Đinh mỗ lại muốn mua một con dao giống hệt dao nhà mình?"

Hai người suy nghĩ một hồi, chợt Băng Tâm vỗ tay nói: "Muội biết rồi, vì con dao bị mất."

Hoàng Tiểu Đào kinh ngạc nhìn Băng Tâm, mặc dù Băng Tâm trí tưởng tượng rất phong phú, nhưng lần này lại nói đúng trọng tâm. Tôi gật đầu: "Không sai, con dao này đã giải quyết được vấn đề."

Đầu tiên là thừa ra một con dao gọt táo, là do con dao gọt hoa quả bị mất, nên mới dùng nó để gọt tạm. Sau đó là vân tay trên hung khí, bởi vì bị lấy cắp trước khi vụ án xảy ra, nên trên đó vốn có sẵn vân tay của Đinh mỗ, mà vì bị mất dao nên vợ hắn mới mua một con dao mới.

Nói cách khác, hung khí vốn không có sẵn ở hiện trường, mà được hung thủ mang vào. Hoàng Tiểu Đào ngoắc ngoắc ngón tay nói: "Đi thủng thiết hài không tìm ra, ngồi yên một chỗ có thành quả, không ngờ chứng cứ lại tự tìm đến cửa. Để tôi lập tức báo cáo cấp trên xin lập lại án điều tra!"

Nhân lúc Hoàng Tiểu Đào đi làm thủ tục tái điều tra, tôi đến phòng tạm giam. Đinh mỗ vẫn uể oải ngồi bất động bên trong, nhìn thấy tôi thì thoáng có chút khởi sắc: "Tiểu cảnh quan, cậu điều tra được manh mối gì sao?"

Tôi tránh né câu trả lời, hỏi: "Ở bên ngoài anh có thù hằn gì với ai không?"

Đinh mỗ suy nghĩ một lúc, ảo não nói: "Ta chỉ là một nhân viên bình thường, ai mà thù hằn chứ?"

"Vậy còn vợ của anh?" Tôi hỏi tiếp.

"Cô ấy? Cô ấy cũng là một người nội trợ bình thường, có thể gây thù chuốc oán với ai được." Đinh mỗ lắc đầu.

Tôi thấy tốt hơn nên tìm hiểu cặn kẽ quan hệ xã hội của hai vợ

chồng, nói: "Anh yên tâm, vụ án đã có một chút chuyển biến, chúng tôi nhất định sẽ bắt hung thủ, trả lại sự trong sạch cho anh."

Đinh mỗ xúc động lau hai hàng nước mắt: "Cám ơn, cám ơn! Có thể gặp được cậu là ơn trên ban cho, còn chưa biết xưng hô thế nào?"

Tôi sợ nhất là người ta đề cập tới chuyện trả ơn, cười nói: "Tôi chỉ là một cố vấn hình sự nhỏ thôi, không có biên chế."

Đinh mỗ khóc không thành tiếng, nói: "Cậu đừng gạt ta, hồi trưa cô đội trưởng kia bưng ghế cho cậu, còn đối với cậu nói gì nghe nấy, nhất định là quan lớn. Phải rồi, giờ ta được về nhà chưa?"

Chuyện này tôi không có quyền quyết định, lúc này Tiểu Đào đi tới nói: "Chưa được, anh còn phải ở đây mấy ngày nữa!"

Chương 352: Hai người đẹp trên giường

Tiểu Đào giải thích: "Thân phận nghi phạm vẫn chưa được xóa bỏ hoàn toàn. Có điều anh yên tâm, chúng tôi sẽ cố gắng chứng minh anh vô tội."

Đinh mỗ kích động: "Chỉ cần ta không phải chịu oan ức, bảo ta hợp tác như thế nào cũng được. Nhưng có một việc, đó là ta phải ngồi tạm giam mấy ngày, chuyện này nói thì dễ mà nghe thì khó, chờ sau khi kết thúc có thể phiền cảnh sát các người gửi một tờ giấy chứng minh sự trong sạch cho cơ quan của ta không?"

Hoàng Tiểu Đào gật đầu nói có thể, Đinh mỗ lại vô cùng cảm kích. Người giống như Đinh mỗ thực ra rất nhiều, cả đời cẩn trọng, nếu mất đi việc làm ổn định thì đồng nghĩa với trời sập. Cho nên việc hắn quan tâm đầu tiên sau khi vợ mình chết không phải là ôm xác vợ khóc lóc thảm thiết, mà là vội vàng xử lý những hóa đơn có thể gây bất lợi cho công việc của mình.

Dây dưa tới tận hơn 17h, Hoàng Tiểu Đào và Băng Tâm tan việc, dự định tới chỗ Vương Đại Lý, tôi trêu nàng: "Tiểu Đào, có nghĩ tới một ngày nào đó sẽ cùng Băng Tâm muội muội tan việc cùng nhau?"

"Chưa từng nghĩ tới!" Tiểu Đào cười nói: "Tôi chưa bao giờ nghĩ mình có thể tan ca đúng giờ."

Băng Tâm thở dài: "Tan ca, rồi cùng Tống Dương ca ca ra ngoài ăn cơm, đi dạo, ngày nào cũng như vậy thì thật hạnh phúc!"

Hoàng Tiểu Đào chế giễu: "Tôn đại tiểu thư, cứ nằm mơ tiếp

đi."

Chúng tôi tới cửa hàng của Đại Lý, giờ tan ca thể hiện ra một không khí làm ăn thịnh vượng, khách hàng ngoại trừ một số nam thanh niên đi cùng bạn gái thì tất cả đều là nữ giới.

Hoàng Tiểu Đào chéo miệng nói: "Làm ăn tốt như vậy, tới lúc về hưu tôi cũng chuyển qua nghề này."

Tôi chỉ Lạc Ưu Ưu đang đứng thu ngân, giới thiệu: "Cô bé kia là bạn gái Vương Đại Lý."

Băng Tâm che miệng thốt lên: "Oa, đáng yêu quá, cứ như học sinh trung học vậy, là vị thành niên à?"

Tôi xạm mặt nói: "Tuyệt đối không phải!"

Vương Đại Lý bận rộn như vậy, giờ tìm hắn cũng không tiện, tôi đề nghị ra ngoài đi ăn trước, tôi mời, Tiểu Đào nói: "Hay là qua thăm phòng anh chút đã."

Băng Tâm cũng giơ hai tay hưởng ứng.

Tôi dẫn hai người về phòng, lúc vào cửa, lúng túng nói: "Trong nhà bừa bộn...ơ?"

Kết quả đẩy cửa vào, bên trong lại vô cùng gọn gàng ngăn nắp, có lẽ là Lạc Ưu Ưu dọn dẹp, cô bé này thật siêng năng, Tiểu Đào ghẹo tôi: "Như thế này còn kêu bừa bộn, vợ anh sau này chắc sẽ rất khổ đây."

Băng Tâm liền vội vàng nói: "Không sao, muội không ngại khổ!"

Hoàng Tiểu Đào mắng: "Không biết xấu hổ!"

Vương Đại Lý kê trong nhà một cái giường hai tầng, rất có cảm giác phòng ký túc, giường này tôi còn chưa được nằm lần

nào, Băng Tâm đã giang hai tay ngã xuống: "Cảm giác thật giống như ở trường."

Nàng lăn lộn trên giường nói: "Giường thật là êm, ngủ chắc thoải mái lắm. Tống Dương ca ca, muội có thể ngả lưng một lát không?"

Tôi chẳng biết nói gì cho phải, khoát tay: "Cứ tùy tiện."

Băng Tâm liền cởi áo khoác, tháo giày, Tiểu Đào nói: "Tiểu cô nương, vô ý thức thế, quên rằng là ký túc nam không được tự tiện đi vào sao?"

Tôn Băng Tâm ôm lấy chăn lè lưỡi: "Thì tỷ cắn tôi à?"

"Tưởng ta không dám?"

Hoàng Tiểu Đào cũng cởi áo khoác, bỏ giày, nhảy lên người Băng Tâm, chọc léc nàng. Băng Tâm cười ầm ĩ, không ngừng giãy giụa cầu xin tha thứ, hai người cứ như muốn phá cái giường của tôi vậy.

Tôi nói: "Hay tôi gọi đồ ăn bên ngoài nhé?"

Cả hai vẫn đang đùa giỡn, chẳng thèm ngoái đầu, nói: "Tùy anh."

Mấy quán xung quanh bên ngoài là lần đầu tôi ăn, nửa ngày mới chọn được món, quay đầu nhìn lại thì hai cô gái đã im phăng phắc. Thì ra họ đã lăn ra ngủ, tiếng ngáy nhè nhẹ, chắc do công việc ban ngày quá mệt mỏi.

Nhìn cảnh yên bình này, tôi bất giác mỉm cười.

Chỉ lát sau đã có người gõ cửa, cho rằng người giao đồ ăn đến, tôi ra mở thì lại là Vương Đại Lý. Hắn hiếu kỳ nói: "Dương tử, sao ngươi lại về rồi...ớ!"

Trông thấy hai cô gái nằm trên giường, hắn nhìn tôi dò xét: "Ta có lỡ mất cái gì không?"

Tôi cười mắng: "Đầu óc đen tối."

Vương Đại Lý ghen tỵ nói: "Thật là một bức tranh đẹp hiếm có, để ta chụp ảnh lại làm kỷ niệm."

Tôi vội ngăn: "Không được!"

Vương Đại Lý la lên: "Thì ra tiểu tử ngươi muốn chiếm làm của riêng, lại còn ra vẻ!"

Nguyên nhân thực ra là do ảnh ngủ khỏa thân của tôi bị Lão Yêu dùng để uy hiếp khiến tôi rất nhạy cảm với vấn đề này, không muốn chuyện xảy ra với người khác.

Lát sau đồ ăn giao tới, tôi gọi hai nàng dậy, tùy tiện ăn một bữa cơm. Tối đến Vương Đại Lý và Lạc Ưu Ưu dẫn chúng tôi tới KTV gần đó hát karaoke, Tiểu Đào và Băng Tâm được ngủ một giấc đã lấy lại tinh thần, Tiểu Đào đứng lên bất chước ca sỹ nổi tiếng giống như đúc. Băng Tâm thì thích mấy bài của Nhị thứ Nguyên, cái gì mà 'Quyền ngự thiên hạ' hay 'cẩm lý sao' tôi nghe mà não ruột.

Dưới sự dụ dỗ của mấy người, tôi cũng thể hiện giọng ca. Tài năng ca hát có hạn, chỉ biết bêu xấu hát một bài mới của Jay Chou 'Đợi Em Tan Học'.

Buổi tối nay chơi thật vui vẻ, lúc sắp về, không biết Đại Lý lôi đâu ra được một cặp kính râm đeo lên, miệng ngậm tăm xỉa răng, đưa cho Tiểu Đào một gói đồ, kín đáo nói: "Hoàng cảnh quan, đây là một chút tâm ý của tiểu đệ!"

Sau đó cũng đưa cho Tôn Băng Tâm một phần, đương nhiên là băng vệ sinh. Hoàng Tiểu Đào cũng phối hợp diễn rất ăn ý: "Tiểu tử ngươi hiểu chuyện lắm, tỷ vui vẻ nhận, sau này có chuyện gì

khó cứ tới tìm ta."

Ra ngoài, Tiểu Đào lái xe chở Băng Tâm về nhà, bảo chúng tôi không cần tiễn, tôi vẫy tay: "Ngày mai gặp!"

Hai người ngồi trên xe cũng vẫy vẫy: "Ngày mai gặp!"

Vương Đại Lý nói: "Thật khó có dịp mọi người được cùng nhau đi chơi, Dương tử, không có ta làm trợ lý, có thấy quen không?"

Tôi đáp: "Không thành vấn đề, thoáng cái hiệu suất tăng cao."

Vương Đại Lý tỏ ra bi thương: "Thật sao, thì ra ta chỉ làm vướng chân vướng cẳng ngươi."

Tôi vỗ vỗ vai hắn: "Ta trêu ngươi đấy, không có ngươi, ta càng phải quý trọng chính mình hơn."

Vương Đại Lý tiếp lời: "Những ngày không có ta, ngươi phải tự chăm sóc bản thân đấy...thôi ta đưa Ưu Ưu về trước nha."

Lạc Ưu Ưu đứng gần đó, Vương Đại Lý tới đưa cô bé đi, còn mình tôi đứng tại chỗ, không phải là trường học thân quen, không có bạn cùng phòng ồn ào, có cảm giác gì đó rất tịch mịch, cảm giác không thích ứng này có khi còn phải kéo dài một thời gian nữa.

Sáng hôm sau tôi đến thị cục, vừa trải qua cuộc thảo luận về vụ án, phần lớn cảnh sát không biết vụ này đã có biến hóa, nghe mấy suy luận cùng manh mối đều có vẻ ngoài ý muốn.

Hoàng Tiểu Đào liếc mắt nhìn tôi, nói: "Điểm khả nghi của vụ án là do Tống Dương phát hiện đầu tiên, sau đó lúc tới hiện trường điều tra lại, tìm được manh mối đã hoàn toàn thuyết phục ta. Chúng ta đưa ra kết luận ban đầu, vụ án này có hung thủ khác, phải điều tra lại, mở rộng phạm vi một chút."

Có người đặt câu hỏi: "Mở rộng phạm vi tới đâu đây?"

Tiểu Đào nói: "Trước mắt điều tra quan hệ xã hội của Đinh mỗ và vợ mình, xem họ có thù oán với ai, ngoài ra tìm những nhân chứng trong khu nhà, xem một tuần nay có ai khả nghi qua lại hay không."

Người khác lại hỏi: "Có phương hướng cụ thể không?"

Tiểu Đào ném cái vấn đề này cho tôi, tôi chợt nhớ ra một chuyện: "Có thể tới điều tra căn phòng trống đối diện hiện trường, ngoài ra tới lầu đan nguyên 4 để tìm nhân chứng, hỏi họ xem sau lúc 20h10 tối xảy ra vụ án, có thấy người đàn ông nào đi xuống lầu không."

Tôi miêu tả một chút đặc điểm của người đàn ông này, chiều cao và diện mạo tôi không đoán được nhưng dám khẳng định cách bước đi và thói quen động tác rất giống Đinh mỗ.

Chương 353: Imitator

Hoàng Tiểu Đào đại khái triển khai nhiệm vụ rồi giải tán.

Trong lúc chờ đợi, tôi trở về tiệm. Buổi sáng khách không nhiều, Vương Đại Lý chạy ra ngoài tiếp thị, Lạc Ưu Ưu đang ngồi máy thu ngân chơi Plants vs Zombies, thấy tôi đi vào thì có vẻ căng thẳng, nói gì thì nói tôi cũng một nửa là ông chủ.

Tôi xua tay: "Không sao đâu, chơi tiếp đi."

Lạc Ưu Ưu hỏi: "Tống Dương học trưởng, hôm nay anh không đi phá án sao?"

Tôi nói: "Do phân công khác nhau mà, ta phụ trách giai đoạn kết thúc vụ án, thực ra làm cố vấn như ta cũng dễ dàng lắm."

Lạc Ưu Ưu cười: "Anh cảm thấy dễ dàng chẳng qua do anh thích thôi, em nghe Đại Lý nói phá án rất cực khổ."

Tôi cười cười, cô bé tiếp tục chơi trò chơi trong máy, trò này tôi ít chơi, rất nhiều màn tôi chưa từng thấy. Chỉ hai cái cây bắn đậu trong vườn của Ưu Ưu, một trong số đó có màu xám xịt, tôi hỏi: "Đây là thực vật mới à?"

Lạc Ưu Ưu giải thích: "Không phải, cái này gọi là Imitator, có thể bắt chước thực vật khác, đây là năng lực đặc biệt của nó...ai da, tệ hại, mải nói chuyện, hướng dương của em bị ăn sạch rồi."

Lời nói của cô bé tựa hồ như có chút khai sáng cho tôi, tôi vừa suy nghĩ vừa đi sang bên cạnh làm mất việc vặt, sắp xếp lại hàng hóa. Tôi nhận thấy, thì ra làm việc vặt cũng giúp ích cho suy nghĩ.

Tôi ở trong tiệm tới tận trưa, cũng giới thiệu hàng hóa cho khách, nhưng tôi rất đần trong việc này, mấy cô gái nghe tôi lắp bắp giới thiệu sản phẩm mà cứ cười ngặt nghẽo.

Buổi trưa, Vương Đại Lý quay về, thấy tôi đang bán hàng thì ngạc nhiên nói: "Dương tử, sao ngươi lại chạy về tiệm làm việc?"

Tôi đáp: "Làm quen nghiệp vụ một chút ấy mà. Cửa hàng cũng không thể bắt ngươi một mình gánh vác chứ. Lúc nào không phá án ta sẽ đến đây, giúp một tay làm những việc trong khả năng."

Vương Đại Ký nói: "Được đấy, để ta lên kế hoạch đào tạo ngươi."

Cả ngày tôi ở cửa hàng học nghiệp vụ, khoảng 16h, Tiểu Đào gọi điện tới: "Tống Dương, chúng tôi đã điều tra ra ít manh mối, căn phòng đối diện nhà Đinh mỗ đúng là đã có người thuê, nhưng trước giờ chủ nhà chưa từng thấy người thuê nhà. Người kia thấy quảng cáo cho thuê phòng, liền trực tiếp gọi điện rồi thanh toán qua Wechat tiền phòng một quý, bảo chủ nhà để chìa khóa ở thùng đựng sữa trước cửa."

Tôi nói: "Đúng là rất khả nghi!"

Tiểu Đào nói: "Anh thử tới xem sao."

Tôi đáp: "Được, giờ tôi đang ở cửa hàng."

Lát sau Tiểu Đào chạy xe tới, tôi lên xe, cả hai đến khu nhà kia, cảnh sát đang hỏi thăm mấy hộ dân. Theo hàng xóm phản ảnh, căn nhà kia giống như là chẳng có ai ở, cửa sổ không mở, cửa chính cũng không, thậm chí còn chẳng bao giờ nghe thấy tiếng xả nước toilet.

Có lần hàng xóm sát vách buổi tối ra ban công, nhìn thấy trong cửa kính căn phòng có ánh lửa chợt lóe chợt tắt, sợ hãi tưởng là có trộm liền báo bảo vệ. Sau khi bảo vệ tới nghe ngóng, thì ra là

người thuê nhà.

Đêm hôm khuya khoắt không bật đèn, ngậm điếu thuốc đứng bất động ở cửa sổ, hàng xóm còn nghi ngờ người này có bệnh tâm thần.

Tôi với Tiểu Đào lên tới căn phòng kia, cửa chính khóa chặt, liếc cái hộp đựng sữa cạnh cửa, quả nhiên bên trong có chìa khía. Tôi lấy chìa khóa mở cửa, đẩy ra một cái, khói bụi bốc lên sặc mùi thuốc lá, không biết đã bao lâu rồi phòng không được thông gió.

Trong phòng khách có ghế sofa và TV, nhiều tàn thuốc và gói thức ăn thừa nén lộn xộn, trên ghế có vài quyển tạp chí và báo hàng ngày.

Tôi nhặt mẩu thuốc quan sát, nói: "Là người thuận tay trái...chờ đã, tôi nhớ trong nhà Đinh mỗ cũng có loại thuốc này, hắn và Đinh mỗ hút cùng một loại. Tiểu Đào, giờ cô sang nhà Đinh mỗ ở phía đối diện đi, tôi cần xác minh mấy vấn đề."

Tiểu Đào ừ một tiếng đi xuống, lát sau gọi điện cho tôi, tôi liền mở loa ngoài để điện thoại lên TV.

Tiếp theo, nhặt mấy gói đồ ăn trên đất lần lượt ngửi, nói: "Mì ăn liền dưa muối, trà xanh, đậu phộng, bia bông tuyết, bánh rán trái cây...trong nhà Đinh mỗ có những loại đồ ăn này không?"

Một lát, Tiểu Đào hưng phấn trả lời: "Tìm thấy mì ăn liền giống vậy, cả bia và đậu phộng. Những thứ khác không xác định."

Tôi nhặt mấy cuốn tạp chí lên, đọc tên: "Total soccer kỳ 12; financial news kỳ 6; tờ Nam Giang nhật báo tuần trước, bên cô có không?"

Im lặng một lát, Tiểu Đào kinh ngạc nói: "Tất cả đều có!"

Tôi mở TV, internet TV có lịch sử những kênh từng xem, tôi

đọc lên cho Tiểu Đào nghe, nàng ở bên kia xác nhận Đinh mỗ cũng từng xem những kênh này.

Ngoài ra tôi còn tìm thấy một chai thuốc trĩ, và hai hạt óc chó Wenwan cầm tay, không ngoài dự đoán, Đinh mỗ cũng bị trĩ và có hai hạt óc chó Wenwan này.

Người này thuê một căn phòng đối điện nhà Đinh mỗ, hút cùng loại thuốc, ăn cùng loại đồ ăn, xem cùng kênh TV, sách báo, là hắn bắt chước Đinh mỗ hoàn toàn. Tôi không khỏi nghĩ tới cái cây imitator trong trò Plants vs Zombies, hắn chính là một imitator, một kẻ cao thủ giả họa chuyên nghiệp. Tôi nói: "Cô qua đây đi."

Chờ Tiểu Đào sang, tôi mở ô đỏ ra, để ánh chiều ta chiếu qua cửa sổ xuyên qua lớp ô, dưới đất đầy dấu chân, trùng khớp với cỡ giày của Đinh mỗ, tôi để ý cách thức bước đi của hắn càng ngày càng giống với Đinh mỗ.

Điều này cho thấy, hắn ở đây, không ngừng thay đổi chính bản thân mình sao cho thật giống với Đinh mỗ, Tiểu Đào nói: "Người này mà đi làm diễn viên, nhất định sẽ là một diễn viên giỏi!"

Tôi nói: "Đáng tiếc là hắn lại chọn làm sát thủ."

"Sát thủ?" Tiểu Đào giật mình.

Tôi giải thích: "Đây là một sát thủ rất đặc biệt, thủ đoạn của hắn là quan sát mục tiêu trong thời gian dài, bắt chước y hệt người đó, biến mình thành chính mục tiêu sau đó dùng vật dụng trong nhà mục tiêu để gây án, khiến toàn bộ chứng cứ đều chống lại mục tiêu."

Tiểu Đào la lên: "Vậy quả là đáng sợ. Tại sao trước giờ chưa có vụ nào như vậy xảy ra?"

Tôi đáp: "Không phải không có, mà có lẽ đã sớm có rất nhiều, chẳng qua là thủ pháp của hắn quá hoàn mỹ, lừa gạt cảnh sát

khiến người vô tội phải chịu oan sai. Chúng ta nhất định phải bắt được hắn, ngăn chặn việc tương tự tái diễn!'

Hoàng Tiểu Đào gật đầu: "Có cần mang những mẩu thuốc với giấy gói này về không?"

Tôi nói: "Mang một ít về, trên đó chắc sẽ có ADN."

Hung thủ đã xác định là một sát thủ chuyên nghiệp, phương án điều tra sau đó liền chuyển sang ai muốn cố ý hãm hại Đinh mỗ. Nhưng điều tra đi điều tra lại, hoàn toàn chẳng có bất kỳ manh mối nào, vụ án lâm vào bế tắc.

Khoảng thời gian này, ngoài những lúc tới giúp Đại Lý, tôi bảo Tiểu Đào mang toàn bộ án gần đây trong Nam Giang tới cho tôi xem, đặc biệt là những vụ án đã kết, và là những vụ chết người đơn giản, chuyện này rất mất thời gian.

Kết quả trong lúc chúng tôi điều tra, vụ án tương tự thứ 2 lại xuất hiện, lần này cũng là một vụ giết vợ thông thường.

Chương 354: Vụ án giết người thứ 2

Một tuần sau, buổi tối Tiểu Đào gọi điện tới, nói có vụ án như vậy xảy ra, và cho tôi địa chỉ.

Vương Đại Lý bị tiếng chuông điện thoại đánh thức, mơ mơ màng màng nói: "Dương tử, để ta chở ngươi."

Tôi đáp: "Được, ta chuẩn bị xong sẽ gọi."

Tôi đương nhiên là không gọi hắn dậy, mà lặng lẽ đi ra ngoài. Vương Đại Lý thì lại lăn ra ngủ quên trời đất, tôi xuống lầu dùng DiDi gọi taxi.

Hiện trường là một hầm đậu xe, bên ngoài đã giăng một vòng dây cảnh giới, xung quanh có mấy xe cảnh sát cùng xe cứu thương, có mấy người đi làm ca đêm đang đứng xem. Tôi vén dây cảnh giới lên đi vào, xuyên qua đám người tổ kỹ thuật, nhìn thấy hiện trường vụ án.

Hiện trường lần này phải nói là thê thảm. Nạn nhân nửa thân trên máu thịt be bét, gương mặt khó nhận dạng, giống như cái bánh áp chảo bị đập vào trụ bê tông, xung quanh là máu văng tung tóe, thân dưới mặc một chân váy, một bên chân đi dép sandal nữ.

Bên cạnh nạn nhân có mấy vết bánh xe song song.

Vụ án xảy ra vào khoảng 22h, một đôi vợ chồng xảy ra tranh cãi kịch liệt ở bãi đậu xe, cả hai đều rất hung hăng, lúc ấy xung quanh không có người, nhưng có camera an ninh ghi lại.

Người vợ xoay người bỏ đi, đột nhiên người chồng nhấn ga tăng tốc, xe tông mạnh vào người vợ, ép cô ta vào tường. Tông một lần chưa đủ, hắn lại lùi xe, tông tiếp cho tới khi nửa thân trên người vợ biến thành một đống thịt nát mới thôi.

Sau đó người chồng lái chiếc xe đã biến dạng phần đầu thoát đi, tới một tiệm rửa xe tự động cách đó 5km, bị nhân viên trong tiệm nhìn thấy, báo cảnh sát.

12h đêm hôm đó, nghi phạm xuất hiện trên xa lộ rời thành phố thì bị đặc nhiệm ngăn lại, bắt giữ tại chỗ.

Tôi nhìn thi thể thì thấy, nửa thân trên đã biến dạng quả thật có dấu vết va đập bởi cản trước. Tôi hỏi Tiểu Đào: "Tại sao cô lại nghĩ rằng vụ này liên quan tới tên kia?"

Nàng trả lời: "Trực giác. Chứng cứ xác thực, không thể chối cãi, rất giống vụ án ta đang điều tra, dù gì tôi nghĩ cũng nên gọi anh tới xem cho an tâm, đỡ vu oan cho người ta."

Tôi gật đầu nói: "Đúng trẻ nhỏ dễ dạy!"

Tôi đeo găng tay lên kiểm tra thi thể một chút, nạn nhân là nữ giới, tuổi chừng 30, đột nhiên tôi nhận ra, nạn nhân trong vụ trước tuổi tác cũng tương đương. Thời gian tử vong không có gì phải bàn cãi, là 4 tiếng trước, nguyên nhân chết là nội tạng bị dập nát.

Trên tay nạn nhân đeo một chiếc nhẫn cưới bạch kim, bàn tay như đang nắm chặt thứ gì đó, là một cái điện thoại di động. Tiểu Đào nói với tôi, cuộc gọi cuối cùng là của người chồng gọi tới.

Mặc dù thi thể tương đối thê thảm, nhưng bản thân cũng không có điểm khả nghi nào lớn, bởi vì không phải bị người khác trực tiếp giết chết.

Tôi tới bên cạnh quan sát vết bánh xe trên đất, có một chỗ

bánh xe cọ xát mạnh nhất, hỏi: "Khoảng cách ngắn như thế, phải làm thế nào gia tốc đến mức trong nháy mắt tông chết người?"

Hoàng Tiểu Đào giải thích: "Anh không lái xe nên không biết, có một kỹ thuật đó là đồng thời đạp mạnh chân phanh cùng chân ga, sau đó buông phanh đột ngột, nháy mắt sẽ đẩy gia tốc lên cực nhanh, có điều sẽ làm hại động cơ mà thôi."

Tôi hỏi: "Cô nghĩ tài nghệ lái xe của người này ra sao?"

Tiểu Đào nhìn vết phanh trên đất, nói: "Tông, lùi xe rồi lại tông liền một mạch, xe đằng sau và bên cạnh đỗ sát như vậy mà cũng không quệt phải, tuyệt đối là một cao thủ!"

Tôi hỏi tiếp: "Nghi phạm có đặc điểm phù hợp với điều này không?"

Tiểu Đào cười nói: "Nghi phạm là thầy dạy lái xe, kỹ năng lái xe nhất định rất giỏi, có thể nói là phù hợp."

Tôi phất tay một cái: "Đi xem camera giám sát xem."

Chúng tôi tới phòng giám sát, bảo nhân viên bảo an mở video quay lại lúc đó lên. Video được chia làm hai đoạn, do hai camera khác nhau quay lại. Đoạn thứ nhất quay cảnh hai vợ chồng nghi phạm Lý mỗ cãi nhau, có thể thấy rõ mặt. Đoạn video thứ hai quay cảnh Lý mỗ lái xe tông vào vợ, từ góc quay này lại trùng hợp không nhìn thấy buồng lái.

Tôi tua đi tua lại mấy lần, cầm một cái bút chì lên chỉ vào một bức hình, nói: "Tại sao lại thiếu một góc?"

Bảo an đáp: "Chắc do bị bẩn, camera tương đối phức tạp, định kỳ sẽ do nhân viên chuyên nghiệp tới bảo trì, không thuộc trách nhiệm của bọn ta."

Tiểu Đào lấy điện thoại ra gọi người tới kiểm tra một chút,

một góc bị thiếu này tôi cảm thấy rất khả nghi, nó vừa vặn che đi phần sau của chiếc xe. Mất một lúc, cảnh sát kiểm tra gọi điện báo cáo: "Hoàng đội trưởng, trên kính camera có dính một mảnh giấy kẹo cao su."

Tôi với Tiểu Đào nhìn nhau, nếu có người cố ý che giấu thì dán kín ống kính có phải dễ hơn không? Hiển nhiên mục đích không đơn giản như vậy, mà hắn muốn camera quay được cái gì đó, nhưng không phải là tất cả.

Tôi nói: "Nhìn đoạn khác xem."

Bảo an ngẩn người một chút: "Chỉ có hai đoạn này thôi!"

Tôi bổ sung: "Là nhìn camera khác."

Bảo an a một tiếng, mở tất cả camera khác lên, tôi để ý thấy ít nhất có ba camera bị tác động hoặc che đi một phần.

Tôi nhìn thấy trên tường có một hình ảnh bãi đậu xe, tôi dùng bút chì khoanh nó và nói với Tiểu Đào: "Đây là chỗ camera thứ nhất quay lại, đây là cái thứ hai, giữa hai camera có một khu vực không người chừng 5m."

Hoàng Tiểu Đào nghiêm túc nhìn một hồi rồi gật đầu.

Tôi lấy điện thoại ra chụp lại bức hình này, sau khi ra cửa, tôi nói: "Bãi đậu xe này kiểm soát không tốt lắm, bởi vì lái xe vào trong có thể đỗ ở bất cứ chỗ nào. Cho nên trước đó hung thủ đã bố trí sẵn mấy điểm, chuẩn bị cả mấy phương án."

Tôi nói tiếp: "Tôi mới để ý, giữa hai đoạn video cũng có thời gian bị chênh, chừng khoảng 2 phút."

Hoàng Tiểu Đào nhướn mày: "2 phút? Quá ngắn."

Tôi chỉ khoảng trống trước mặt, nói: "Từ chỗ này tới chỗ đó

đại khái khoảng 5m, đừng nói là một phụ nữ đang nổi giận đùng đùng, cho dù là một ông già đi đứng bất tiện cũng có thể đi hết đoạn này trong 2 phút. Vậy mà nạn nhân lại không, chẳng lẽ có chuyện gì níu cô ta lại, đúng lúc camera không quay được?"

Tôi bước nhanh về hiện trường án mạng, mượn điện thoại di động của nạn nhân, điện thoại bọc trong túi vật chứng, màn hình đã vỡ. Tôi mở máy ra xem, lần cuối nói chuyện điện thoại là hai phút trước khi án mạng xảy ra.

Tôi gọi Tiểu Đào tới vị trí hai người cãi nhau, nói: "Khoảng 22h30, hai người đứng đây cãi nhau!"

Sau đó bước tới trước, đến vị trí đoạn camera không quay được: "Hai người cãi nhau chừng 5 phút, người vợ đi tới đây, nhận một cú điện thoại, là của người chồng gọi tới. Cô ta trời xui đất khiến thế nào lại đứng đúng chỗ camera không lia tới, lúc này người chồng lái xe xông tới, đâm vào vợ mình."

Hoàng Tiểu Đào đứng chỗ tôi quay đầu lại, nói: "Nếu không phải người chồng tông chết cô ta, mà là kẻ mô phỏng, thì người vợ đứng đây sẽ nhìn thấy, lúc đó đèn trong bãi đậu xe cũng sáng như bây giờ."

Tôi trầm ngâm, Tiểu Đào lại nói lên một nghi ngờ: "Còn có một điểm, kẻ mô phỏng làm cách nào để hoán đổi với người chồng trong xe?"

Tôi giải thích: "Camera không quay lại được phần sau thân xe, kẻ mô phỏng có thể vào bằng cửa xe, dùng thủ đoạn nào đó chuốc thuốc mê người chồng, người chồng vẫn còn trong buồng lái, từ góc nhìn này thì người vợ vẫn có thể nhìn thấy."

Hoàng Tiểu Đào nói lên một nghi vấn khác: "Hôn mê hoặc trong trạng thái tỉnh táo, chẳng lẽ với khoảng cách 5m người vợ cũng không nhìn ra?"

Tôi suy đoán: "Có lẽ là mắt bị cận thị..." Chuyện này tới giờ chưa xác định được, vì đầu của nạn nhân đã bị bẹp nát.

Tôi lại hỏi: "Lời khai của nghi phạm như thế nào?"

Tiểu Đào cười khổ: "Thật trùng hợp, hắn cũng khai mình mới bị người ta đánh thuốc mê, nhưng kiểm tra nước tiểu thì không có dư lượng thuốc gây mê!"

Chương 355: Thần thám Lý Xương Ngọc

"Trong cơ thể không có dư lượng thuốc gây mê?" Tôi suy tư, nếu như vậy làm cách nào mà tráo người bên trong xe được?

Tất nhiên những suy luận hiện giờ của chúng tôi chỉ căn cứ trên việc hung thủ là kẻ mô phỏng, toàn bộ vụ án đúng là có tồn tại một khả năng khác, đó là nó chỉ là một vụ chồng giết vợ thông thường.

Nếu nói là một vụ giết vợ thông thường, thì chứng cứ xác thực, gần như có thể định tội ngay lập tức. Nhưng điều khả nghi là nó quá hoàn hảo. Tôi phất tay một cái, nói: "Đi tìm nhân chứng xem, nhân viên rửa xe kia còn làm việc không?"

Hoàng Tiểu Đào gật đầu: "Nhân viên đó trực ca đêm, chắc vẫn còn."

"À, giúp tôi làm một chuyện!" Tôi bảo nàng phái người đi quay lại một đoạn về nghi phạn trong phòng tạm giam. Hoàng Tiểu Đào không hiểu ý tôi, tôi thần bí nháy mắt: "Khắc có chỗ cần dùng."

Chúng tôi lái xe tới tiệm rửa xe kia, toàn bộ hệ thống ở đây là tự động, xe đi vào rồi ra liền sáng bóng hẳn lên. Tôi nhớ thần thám người Hoa Lý Xương Ngọc đã từng phá một vụ án vừa đơn giản lại vừa phức tạp. Một nhân viên quán rượu gây gổ với người dân, sau đó túm đối phương ra ngoài đường, đánh trọng thương, rồi lái xe chèn lên người, cuối cùng mang xe đi rửa nhiều lần.

Đương nhiên mặc dù có một nhóm người chứng kiến, nhưng cái chính là không có bằng chứng quan trọng. Xe của nghi phạm

gần như sạch bong, tới khi tìm được một vết máu nhỏ trong sàn xe, lúc này mới định được tội.

Rất nhiều vụ án của Lý Xương Ngọc thực ra khá đơn giản, hoàn toàn không có nội dung cốt truyện ly kỳ khúc chiết như trong phim điện ảnh. Nhưng tinh thần kiên trì và không bao giờ bỏ cuộc của ông ta là điều đáng học hỏi cho mọi điều tra viên.

Lúc này, một anh chàng mặt đầy mụn trứng cá tới hỏi tôi có phải đến rửa xe không? Hoàng Tiểu Đào giơ thẻ ra, anh ta kinh ngạc nói: "Thì ra là cảnh sát à, chẳng phải lúc nãy các người đã tới rồi sao, còn muốn hỏi gì nữa?"

Tôi xuống xe, hỏi: "Lúc trước nghi phạm đến tiệm, sao anh lại để ý tới hắn?"

Nhân viên nói: "Làm sao không để ý được, phần đầu xe hắn biến dạng, trên cản trước toàn là máu, nhìn đã thấy rất khả nghi."

Tôi hỏi: "Nghi phạm có xuống xe không?"

Nhân viên gật đầu: "Có xuống xe, rửa xe xong hắn còn sang bên tiệm đối diện mua thuốc lá."

Tôi bảo anh ta mô tả một chút đặc điểm nhận dạng của nghi phạm, rồi lấy điện thoại của Tiểu Đào cho anh ta xem ảnh, hỏi: "Là hắn phải không?"

Nhân viên rửa xe gãi đầu, nhìn một hồi rồi lắc đầu: "Không giống lắm."

Sau đó tôi lại cho anh ta xem đoạn video quay cảnh đi lại của nghi phạm trong phòng tạm giam. Nhân viên rửa xe nhìn một cái, liền khẳng định chắc nịch: "Đúng đúng, chính là cái dáng đi này, tôi nhớ rõ ràng."

Nhân viên rửa xe không hề ý thức được, ảnh chụp và video

anh ta xem là cùng một người. Hoàng Tiểu Đào kinh ngạc nhướn mày, tôi cảm ơn một tiếng, sau khi lên xe nàng hỏi: "Chẳng lẽ người này mắc chứng mù mặt?"

Tôi cười nói: "Mặc dù người ta cứ hay trêu nhau rằng bị mắc chứng mù mặt, nhưng thực ra tỉ lệ mắc bệnh này cực thấp, tôi nghĩ năng lực nhận thức của anh ta là hoàn toàn bình thường."

Tiểu Đào kinh ngạc nói: "Vậy sao anh ta xem ảnh không nhận ra, nhưng xem video lại nhận ra?"

Tôi giải thích: "Thực ra một người nhận ra người khác, khuôn mặt chỉ chiếm 8%, còn lại toàn bộ là tứ chi, lời nói, hành động, cử chỉ. Kẻ mô phỏng rất nắm rõ điều này, cho nên hắn căn bản không cần hóa trang, chỉ cần nhân bản người khác một cách hoàn mỹ về cử chỉ, chân tay, cách thức nói chuyện, cũng đủ để đánh tráo trước mặt người lạ."

Hoàng Tiểu Đào hỏi: "Như vậy anh kết luận, lần này đúng là kẻ mô phỏng có liên quan?"

Tôi đáp: "Còn chưa chắc chắn hoàn toàn, chỉ có thể nói là 80% hắn có liên quan."

"Vậy giờ anh có phải đi gặp nghi phạm không?" Tiểu Đào hỏi.

Tôi trầm ngâm nói: "Chuyện này không cần gấp, trước hết chúng ta cần giải quyết một chuyện, đó là tìm hiểu rõ cách đánh tráo của kẻ mô phỏng."

Tiểu Đào lái xe về phòng tôi, tới nơi đã là 3h sáng, chúng tôi rón rén mở cửa, Vương Đại Lý đang ngủ say, ngáy ầm ầm. Tiểu Đào nhỏ giọng hỏi: "Anh dẫn tôi về đây làm gì, ngắm dáng ngủ của Đại Lý à?"

Tôi lắc đầu một cái: "Không, tôi muốn cho cô xem kỹ thuật thôi miên."

Hoàng Tiểu Đào kinh ngạc: "Anh biết thôi miên?"

Tôi đến trước mặt Vương Đại Lý, lấy điện thoại di động mở một bản nhạc tương đối êm dịu, bắt đầu ám thị: "Vương Đại Lý, lắng nghe cẩn thận lời ta nói, bây giờ ngươi cảm thấy rất thư giãn..."

Lời hướng dẫn thôi miên không có quy chuẩn nhất định, nói tím lại, để thôi miên chỉ cần đối phương trong trạng thái thư giãn về thể chất và tinh thần là được. Sau vụ án giảng viên Lý, tôi đã đọc một ít sách liên quan tới phạm trù thôi miên. Lý thuyết về thôi miên thì rất phức tạp, nhưng phương pháp thì lại đơn giản, cũng chẳng cần lý luận cao siêu gì, chỉ cần hoàn cảnh thích hợp, thủ pháp thích hợp thôi miên đối tượng thì cho dù một kẻ nghiệp dư cũng có thể thành công.

Không ít người nông dân chẳng học hành gì cũng biết một trò vui nhỏ, đó là đặt một con gà nằm soài ra đất, lấy tay che mắt nó lại, một lát sau nó sẽ nằm im bất động, dù làm gì cũng không phản ứng, đây thực ra là một loại thôi miên đơn giản.

Nói một cách dễ hiểu, thôi miên thực chất là bị mê hoặc bởi một thứ hoặc một người. Ví như học sinh chăm chú nghe lời giảng của giáo viên, khán giả lặng im lắng nghe màn trình diễn của ngôi sao, những trạng thái quên mình này đều là tầng thấp nhất của thôi miên.

Tôi kiên nhẫn nói những lời dẫn dụ, ban đầu Vương Đại Lý không có phản ứng, nhưng sau đó đã ngừng ngáy. Bây giờ hắn đang đứng ở ranh giới giữa ngủ và thức, có thể nghe thấy lời tôi nói.

Để kiểm tra xem có thành công hay không, tôi giơ một cánh tay hắn lên, nói: "Ngươi có cảm giác tay mình rất cứng, hoàn toàn không buông xuống được."

Vương Đại Lý mơ màng nói theo: "Tay...rất cứng."

Tôi buông tay ra, kỳ tích phát sinh, cánh tay của Vương Đại Lý giữ nguyên tư thế giơ lên trời. Hoàng Tiểu Đào vô cùng kinh ngạc, nói: "Sao anh làm được vậy?"

Tôi ra hiệu cho nàng chớ lên tiếng, cầm chai nước lọc trên bàn: "Há miệng ra, ở đây ra có một chai Liệt tửu đầy, ngươi phải uống cạn nó!"

Vương Đại Lý há miệng, tôi bắt đầu rót nước vào mồm hắn, vừa rót vừa nói: "Ngươi cảm thấy cổ họng đầy vị cồn cay nóng, rượu nóng chảy qua thực quản, dạ dày như bốc cháy, đầu cũng có chút choáng váng."

Lúc uống được 1/3, đột nhiên Vương Đại Lý ho sặc sụa, mí mắt động đậy. Hoàng Tiểu Đào sợ hãi che miệng, nhưng thực ra bây giờ Vương Đại Lý đã bước vào tầng sâu bị thôi miên, cho dù tôi có bạt tai hắn cũng không tỉnh.

Vương Đại Lý lè nhè nói: "Không uống được nữa, say rồi."

Tôi cứng miệng: "Ngươi phải uống hết!"

Hắn vẫn còn tự mâu thuẫn: "Đau đầu, buồn nôn."

Tôi nói: "Uống cho hết đi, há mồm!"

Mặc dù ngoài miệng nói không muốn, nhưng cơ thể Vương Đại Lý lại rất nghe theo tôi, như Lão Yêu nói thì giờ tôi đã hack vào đại não của hắn, có thể tùy ý định đoạt. Dĩ nhiên chỉ có thể bắt hắn làm những chuyện trong giới hạn nhận thức, nếu tôi bảo hắn cởi truồng chạy ra ngoài đường, hắn sẽ tỉnh ngay.

Một lát, tôi rót hết chai nước, Hoàng Tiểu Đào kinh ngạc đến trợn tròn mắt. Chờ hắn nuốt hết, tôi hỏi: "Ngươi cảm thấy thế nào?"

Vương Đại Lý mơ màng trả lời: "Đầu óc choáng váng, bụng nhộn nhạo, buồn nôn."

Tôi nói: "Giờ ta đếm đến 3, ngươi sẽ quên hết chuyện vừa xảy ra, sau đó tỉnh lại."

Tôi vẫy tay ra hiệu cho Tiểu Đào mau rút lui, miệng đếm: "Một, hai, ba!" Vừa đếm cũng vừa lui ra khỏi phòng, đóng cửa lại. Bên trong vang lên tiếng ghế đổ, sau đó là một loạt tiếng nôn mửa.

Hoàng Tiểu Đào cười, nói nhỏ: "Anh đúng là người khó nắm bắt!"

Chương 356: Thôi miên ám thị

Nghe tiếng động này, tôi và Tiểu Đào vội xông vào trong, Vương Đại Lý nửa người còn ở trong chăn, đang chống tay dưới đất, nôn đầy nước. Tôi cố làm ra vẻ kinh ngạc nói: "Đại Lý, ngươi ăn gì bậy bạ à?"

Vương Đại Lý mặt đỏ tía tai, nói không rõ lời: "Ta uống nhiều rượu quá, rót cho ta ly nước nóng."

Tôi bưng cho hắn một ly nước, nhúng thêm một cái khăn ướt. Da thịt Vương Đại Lý nóng ran, hai má đỏ bừng, hoàn toàn là bộ dạng của người say. Hắn uống hớp nước, lấy khăn lau mặt, nói: "Rượu bia đúng là hại người."

Tôi an ủi: "Ngươi bàn chuyện làm ăn với khách hàng cũng không cần liều mạng như thế. Uống nhiều hại cơ thể, không đáng để đánh đổi."

Vương Đại Lý thở dài: "Chẳng có cách nào, họ cứ rót cho ta..." Nói đến đây, Đại Lý chợt sửng sốt, cau mày cố gắng nhớ lại: "Dương tử, tối qua ta uống rượu với ai nhỉ?"

Tôi xòe hai tay: "Ta đâu có biết?"

Vương Đại Lý vỗ trán: "Trí nhớ giảm sút, ta chưa già mà đã lẫn sao? Đáng chết, một chút ấn tượng cũng không có."

Tôi nói: "Thôi đừng nghĩ nữa, ngươi nằm nghỉ đi, để ta pha cho chút giấm loãng, có thể giải rượu."

Một lát sau, tôi bê ly giấm nhỏ tới, chờ Đại Lý uống xong tôi hỏi: "Có cảm thấy đỡ hơn không?"

Vương Đại Lý gật đầu lia lịa: "Đỡ hơn nhiều."

Bởi hắn vừa bị tôi thôi miên, tiềm thức vẫn ghi nhớ giọng nói của tôi, cho nên những gì tôi vừa nói với hắn vẫn có ám thị nhất định.

Tôi bảo Vương Đại Lý nằm nghỉ đi, hắn cảm động nói: "Dương tử, cũng may có ngươi, không ta thật không biết sẽ thế nào."

Tôi xua tay một cái: "Khách khí cái gì, ta đi trước đây, ngươi cứ nghỉ ngơi cho khỏe đi."

Sau khi ra ngoài, Hoàng Tiểu Đào nín cười nãy giờ đã hết chịu nổi, vỗ vai tôi cười sằng sặc: "Ha ha, anh thật quá xấu xa!"

Tôi cười: "Tôi chỉ làm mẫu một chút thôi."

Thí nghiệm hôm nay đối với tôi mà nói tương đối có ý nghĩa, nó chứng minh hai việc, một là người không ở trạng thái tỉnh táo cực kỳ dễ bị ám thị. Hai là dưới tác dụng của ám thị, nước có thể biến thành rượu, thì cũng hoàn toàn có thể biến thành thuốc mê.

Hoàng Tiểu Đào nói: "Ý anh là, kẻ mô phỏng cũng sử dụng thôi miên, khiến nghi phạm cho rằng mình bị trúng thuốc mê, hơn nữa còn hôn mê thực sự?"

Tôi đáp: "Đây là khả năng duy nhất tôi có thể nghĩ tới."

Tiểu Đào nói: "Vậy kẻ mô phỏng làm cách nào trong thời gian ngắn ngủi có thể thôi miên? Hắn cũng đâu có con mắt của Lý Vân Gia?"

Tôi suy nghĩ một lát, nói: "Đi, tới gặp nghi phạm xem."

Chúng tôi chạy xe tới cục, bởi vì nửa đêm xảy ra vụ án, nên giờ cả lầu đèn đuốc sáng trưng, ai cũng đang bận rộn. Tôi với Tiểu Đào đến phòng tạm giam, nghi phạm Lý mỗ vừa trông thấy chúng

tôi thì la lên: "Các người phải làm chủ cho tôi, tôi thật sự không giết vợ mình, tôi đã nói cả ngàn lần, lúc đó tôi bị đánh thuốc mê!"

Tôi trấn an: "Anh yên tâm, chúng tôi tới chính là để điều tra chuyện này, anh theo tôi tới phòng thẩm vấn đi."

Lý mỗ kinh ngạc: "Sao phải thẩm vấn? Cái ghế đó ngồi thật sự khó chịu, cảnh sát thẩm vấn tôi lúc nãy còn dùng đèn chiếu vào mắt tôi, tôi có thể nói ở đây được không?"

Tiểu Đào cười: "Chúng tôi không chiếu đèn vào mắt anh đâu. Đói chứ, tôi gọi cơm cho anh, vừa ăn vừa nói chuyện."

Lúc này Lý mỗ mới có chút bình tĩnh lại, cảnh sát bên cạnh mở cửa phòng ra, lúc đi ra, tôi chú ý thấy trên cổ anh ta có hai vết bầm, dựa vào độ lớn nhỏ và khoảng cách có vẻ như là do ngón cái và ngón trỏ lưu lại.

Tôi hỏi: "Đây là chuyện gì xảy ra?"

"Cái gì?" Lý mỗ không tự nhìn thấy được nên không biết.

Tôi dùng tay đo một chút, nói không có gì. Tiểu Đào bảo cảnh sát dẫn anh ta qua phòng thẩn vấn trước, rồi gọi một phần cơm hộp bên ngoài.

Chúng tôi khồn vào ngay, mà đợi cơm hộp tới, Lý mỗ bắt đầu ăn cơm mới vào. Ngồi xuống trước mặt anh ta, Lý mỗ thành thật khai: "Tôi tên là Lý Đại Chí, giới tính nam, năm nay 34 tuổi, nghề nghiệp là..."

Tiểu Đào xua tay nói: "Thôi thôi, những thứ này đều đã hỏi qua rồi, anh không cần nhắc lại."

Tôi bổ sung một câu: "Bởi vì chúng tôi tin rằng anh vô tội."

"Ai da, muôn năm!" Lý mỗ đưa tay đinh bắt tay tôi, tôi không

để ý đến anh ta, dù gì đi nữa, thẩm vấn viên và nghi phạm cũng phải giữ khoảng cách nhất định.

Tôi nói: "Nói chuyện xảy ra tối nay một lần, từ đầu tới cuối đi!"

Lý mỗ nói, bình thường anh ta đi làm dạy lái, một tuần mới về nhà một lần, hai người đi siêu thị mua chút đồ ăn, trên đường nói chuyện trong nhà, lúc này có mấy cuộc điện thoại gọi tới, vợ anh ta có chút hơi nhạy cảm thái quá, thường ngày ghét nhất là đang nói chuyện cứ bị cắt ngang.

Những cuộc điện thoại đều là của học viên gọi tới, hỏi cái này hỏi cái kia, mặc dù cảm thấy rất phiền nhưng Lý mỗ vẫn phải kiên trì giải đáp. Cúp điện thoại, sắc mặt vợ anh ta đại biến, lôi chuyện này ra cự cãi, cho rằng căn bản Lý mỗ không tôn trọng mình, hai người liền cãi nhau rùm beng.

Nghe tới đây, tôi nghĩ đó rất có thể là kế hoạch của kẻ mô phỏng. Người vợ có tính cách này, Lý mỗ lại là thày dạy lái xe, mồi dẫn lửa này gần như là hoàn mỹ. Hai người cãi nhau ra tận bãi đậu xe, người vợ nổi giận bỏ đi trước, Lý mỗ còn cất đồ lên xe, đột nhiên có người dùng vải bịt miệng anh ta, Lý mỗ giãy dụa một hồi, dần dần bất tỉnh nhân sự.

Tôi ngắt lời anh ta, hỏi: "Có còn nhớ cái mùi vải không?"

Lý mỗ đáp: "Mùi ngòn ngọt, có vẻ hăng."

Đặc điểm này giống với ê te, nhưng cách nói của anh ta lại có điểm khả nghi, bởi vì anh ta miêu tả ê te y như trong sách vở.

Như vậy có thể thấy, trí nhớ này là bị cấy vào sau khi thôi miên, tự cho rằng mình chỉ ngửi thấy mùi thuốc mê, nhưng thực ra cái gì anh ta cũng ngửi được.

Tôi gật đầu ra hiệu cho anh ta nói tiếp, sau khi Lý mỗ hôn mê

mấy tiếng, đột nhiên thấy đau nhói ở chân, anh ta hét lên một tiếng, tỉnh dậy, phát hiện mình đang ở trên xa lộ, tay nắm vô lăng. Lý mỗ sợ hãi, chẳng suy nghĩ được gì, cứ tiếp tục lái xe.

Vừa lái xe anh ta vừa suy nghĩ, tại sao mình lại đột nhiên ở đây? Bản thân là thầy dạy lái, cho nên anh ta biết có vài tài xế quả thật sẽ ngủ khi đang lái xe.

Anh ta nhớ lại từng đoạn ngắt quãng, nhưng lúc đó hoàn toàn không biết vợ mình đã chết, điện thoại thì không gọi được. Mà quốc lộ này là đường một chiều, anh ta cũng không quay xe được, chỉ có thể cứ thế lái xe.

Đúng lúc này thì phía sau có xe cảnh sát đuổi theo, ban đầu Lý mỗ không biết là cảnh sát đuổi theo mình cho đến khi xe cảnh sát vượt lên, từ từ ép, anh ta mới tấp xe vào lề, Lý mỗ cũng tỏ ra rất hợp tác.

Kết quả, một nhóm đặc nhiệm xông tới, không nói nhiều liền còng tay anh ta lại, sau đó nang về cục thẩm vấn. Thẩm vấn một nửa, Lý mỗ mới biết chuyện gì xảy ra, tức thì khóc rống lên.

Nói tới đây Lý mỗ lại xúc động lau mấy giọt nước mắt: "Không biết kẻ vô nhân tính nào sát hại vợ tôi, tôi nhất định sẽ không tha cho hắn!"

Chờ Lý mỗ bình tĩnh lại, tôi hỏi: "Trong khoảnh khắc tỉnh lại, anh có ấn tượng gì đặc biệt sâu không?"

Lý mỗ không chút nghĩ ngợi, trả lời: "Đương nhiên là hốt hoảng! Đổi lại là cậu, đột nhiên tỉnh lại phát hiện mình ở km60 trên xa lộ, cậu có thể không sợ ư?"

Tôi hỏi: "Trừ việc đó ra?"

Lý mỗ nhíu chặt lông mày, khó khăn lắm mới nhớ lại được: "Tôi phát hiện cửa xe bên cạnh không đóng chặt."

Chương 357: Kẻ thù mơ hồ

"Cửa xe không đóng chặt?" Tôi lẩm bẩm.

"Đúng vậy, tôi tiện tay đóng lại, lúc đó đang lái xe nên cũng không nghĩ nhiều." Lý mỗ đáp.

Tôi hỏi tiếp: "Chân anh thấy đau nhói, là chuyện gì xảy ra, bị người ta véo à?"

Lý mỗ trả lời: "Không, mà là bị châm."

Tôi muốn xem một chút, Lý mỗ thấy Tiểu Đào ngồi đây thì có vẻ miễn cưỡng, tôi cười nói: "Để tôi sang bàn đó nhìn, cô ta không thấy đâu."

Lúc này Lý mỗ mới từ từ cởi quần, vạch phần đùi ra, trên đó quả thật có một nốt đỏ, hình như là bị cái dùi đâm vào. Lý mỗ không an tâm, hỏi: "Đồng chí cảnh sát, không biết vết đâm này có virus không, liệu các cậu có thể giúp tôi xét nghiệm?"

Tiểu Đào gật đầu: "Đợi lát nữa tôi bảo pháp y lấy mẫu máu anh đi xét nghiệm."

Đây chỉ là lời nói trấn an Lý mỗ, rất nhiều loại virus có thời gian ủ bệnh dài, nếu chỉ mới xâm nhập cơ thể sẽ không xét nghiệm ra. Lần này kẻ mô phỏng đâm vào đùi mục đích chỉ là để anh ta tỉnh lại, nên có lẽ sạch sẽ.

Tôi lại nghĩ đến một chuyện, hỏi: "Thị lực của vợ anh thế nào?"

Lý mỗ đáp: "Rất tốt!"

Tôi cau mày, vừa rồi tất cả lời của anh ta đều là nói thật, chỉ riêng câu này lại nói dối, tôi liền gằn giọng: "Nói thật!"

Lý mỗ đột nhiên ôm mặt khóc, nghẹn ngào nói: "Người đã chết rồi, cũng chẳng cần giấu diếm, đồng chí cảnh sát, thực ra cô ấy bị cận thị."

Tôi thắc mắc: "Chỉ chuyện nhỏ này, tại sao lại phải nói dối?"

Lý mỗ nói là do có liên quan tới công việc của bà xã, bà xã anh ta làm việc ở sân bay, luôn muốn vào đội phục vụ trong khoang hay nói cách khác là làm nữ tiếp viên hàng không. Nhưng nghề này yêu cầu thị lực cực tốt, cho nên việc cô ta bị cận thị phải giấu với tất cả mọi người.

Tôi cau mày: "Việc vợ anh bị cận thị, có ai biết không?"

Lý mỗ lần này đáp rất dứt khoát: "Ngoài tôi ta, không có ai biết cả."

Chúng tôi bảo cảnh sát giải Lý mỗ về phòng trước, toàn bộ vụ án xảy ra tôi đã hiểu rõ, lần này có thể nói là hơi có chút kỳ diệu.

Kẻ mô phỏng lẻn vào bãi đậu xe, chui vào trong xe, sau đó dùng một tấm vải thấm nước chụp lên mặt Lý mỗ, đồng thời dùng ngón tay bấm vào tĩnh mạch cảnh, khiến não bộ anh ta thiếu oxy tạm thời, rơi vào hôn mê.

Lúc này kẻ mô phỏng cũng không thôi miên ngay lập tức, vì thời gian không còn, hắn ngồi vào ghế lái, gọi điện thoại cho vợ Lý mỗ đứng lại. Mắt cô ta bị cận nên không nhìn rõ người ngồi trong xe, tôi nghĩ lúc đó kẻ mô phỏng cũng mặc quần áo giống hệt Lý mỗ.

Thế rồi hắn đột nhiên tăng tốc, đâm chết người vợ sau đó bỏ trốn...

Mục đích của hắn là giá họa, giết chết người còn chưa đủ, hắn còn cần người chứng kiến. Vì vậy hắn lái xe tới tiệm rửa xe, cố ý để cho nhân viên nhìn thấy rồi lái xe ra xa lộ.

Chắc hẳn trên đường đi, hắn tiến hành thôi miên Lý mỗ, con người ở trạng thái hôn mê, ý thức tự vệ sẽ vô cùng yếu, rất dễ bị ám thị, điều này tôi mới chứng thực trên người Đại Lý xong.

Mấy giờ sau, kẻ mô phỏng bê Lý mỗ sang ghế lái, đặt tay anh ta lên vô lăng, chân đạp vào ga, rồi đột ngột dùng dùi đâm vào đùi khiến anh ta tỉnh lại, đồng thời chính mình nhảy ra khỏi xe bỏ trốn. Tất cả những việc này đều thực hiện trên xe hơi đang chạy tốc độ cao.

Hắn biết rõ nghề nghiệp của Lý mỗ, cùng thói quen, hành vi của anh ta, cho dù có tỉnh lại cũng sẽ tiếp tục lái xe, vì vậy liền thiết kế một vụ giết người bỏ trốn giả, chiêu ve sầu thoát xác này vừa liều lĩnh lại vừa hoàn hảo.

Hung khí lần này là chiếc xe, tổ kỹ thuật chỉ tìm thấy trên xe vân tay hai vợ chồng Lý mỗ, vô lăng và ghế tài xế chỉ có vân tay với tóc Lý mỗ, kết hợp với camera ở bãi đậu xe, có thể nói bằng chứng như thép. Nếu không phải vụ án trước cho chúng tôi nhắc nhở đề phòng, vụ này cũng chỉ có thể coi là một vụ giết vợ thông thường.

Nghe xong tôi phân tích, Tiểu Đào lim dim nói: "Đứng ở vị trí kẻ mô phỏng, lần này hắn có vẻ hơi mạo hiểm."

Tôi gật đầu: "Đại khái là vì hai vợ chồng này một tuần mới gặp nhau 1 lần, cơ hội ra tay của hắn không nhiều. Có vẻ chu kỳ gây án của kẻ mô phỏng là 7 ngày, trong vụ án trước chúng ta phát hiện những tờ báo của một tuần trước, cho thấy hắn đã ở đó 7 ngày."

Hoàng Tiểu Đào hỏi: "Nếu mục đích là giá họa, Lý mỗ chỉ là

một thày giáo dạy lái, hàng ngày đều lái xe, tìm một học viên giết rồi giá họa có phải dễ không? Tại sao còn muốn tạo ra thảm kịch anh ta giết vợ?"

Tôi suy nghĩ đến ngẩn người, thủ pháp của kẻ mô phỏng vô cùng bình tĩnh, động cơ rất rõ ràng, không có nhiều cảm xúc cá nhân ở trong đó, lần trước là án giết vợ, lần này cũng là án giết vợ, ắt hẳn phải có sự liên hệ gì đó.

Tôi nói: "Thử tìm hiểu liên hệ giữa hai người bị hại xem."

Tiểu Đào đáp: "Công việc điều tra cứ giao cho tôi, anh mau về nghỉ đi, cũng hơn 4h sáng rồi."

Tôi vỗ vỗ cánh tay nàng: "Cô cũng nghỉ sớm một chút."

Vừa đi chưa được mấy bước, Tiểu Đào bỗng nói với theo: "Trời vẫn chưa sáng, hay để tôi tiễn anh?"

Tôi lắc đầu cười cười: "Khỏi cần."

Một mình tôi quay về, từ lúc sở hữu minh vương chi đồng, tôi có vẻ càng thích nghi hơn với bóng tối. Trong bóng tối tôi hoàn toàn không có chút cảm giác bất an nào, thậm chí rất hưởng thụ cảm giác một mình lặng bước trong đêm.

Có lẽ đây chính là hàm ý của minh vương chi đồng - bóng đêm tôn ta làm chúa tể!

Sáng hôm sau, Tiểu Đào mở một cuộc thảo luận về vụ án. Ngoài những manh mối đã có, nàng còn tìm ra nơi kẻ mô phỏng nhảy xe, đó là điểm mù giữa hai tramh camera giám sát giao thông.

Tổ kỹ thuật so sánh nhiều lần hai đoạn camera, phát hiện người ngồi trong khoang lái có khác biệt rất nhỏ. Kẻ mô phỏng vô cùng cẩn trọng, ở những nơi có camera đều không lộ mặt, dùng mũ để che cho nên không có cách nào làm bằng chứng cụ thể.

Ngoài ra, cũng giống vụ trước, kẻ mô phỏng cũng thuê một căn phòng trống cạnh nhà Lý mỗ, ở trong đó chừng một tuần lễ, hiện vẫn đang điều tra.

Về mối liên hệ giữa hai nạn nhân, do tính chất công việc và mối giao thiệp, cả hai không xuất hiện cùng lúc, nên việc này vẫn đang do Vương Nguyên Thạch tìm hiểu.

Sau cuộc họp, tôi dự định sẽ đến nơi kẻ mô phỏng nhảy xe, những nơi hắn đi qua sẽ luôn để lại dấu vết gì đó.

Tới đoạn xa lộ kia, ngoài rìa đường cái là đất hoang, bởi vì giờ đã là đầu Hè, bãi cỏ vô cùng tươi tốt. Tôi thấy Băng Tâm cũng bước xuống xe, tay che cái ô nhỏ, Tiểu Đào cười khổ nói: "Tôn đại tiểu thư nhất định đòi đi, không ai cản được!"

Tôi nói: "Có tinh thần tích cực là tốt, dù sao cũng hơn là chẳng biết gì ngoài khám nghiệm tử thi."

Chúng tôi chia nhau ra tìm kiếm, lát sau có cảnh sát nói tìm được, chúng tôi chạy tới. Chỉ thấy trên đất cỏ bị dẫm đạp, lưu lại dấu giày, vết rất rõ, không cần ô đỏ cũng có thể quan sát. Tôi ngắm kỹ dấu vết, muốn tả lại hình dáng kẻ mô phỏng, nheo mắt nói: "Người này đi giày cỡ 38, người hơi mập, tính cách cẩn thận, rụt rè. Hắn ta thuận tay phải, lúc bước đi có thói quen nhấc chân sau...không đúng!"

Tiểu Đào hỏi: "Không đúng chỗ nào?"

Giờ tôi mới ý thức được, những thứ tôi nói đều là đặc điểm của Lý mỗ, sau khi nhảy khỏi xe, kẻ mô phỏng vẫn duy trì hành vi bắt chước Lý mỗ.

Hoàng Tiểu Đào tò mò: "Chiều cao, dáng người cũng tương đồng?"

Tôi nói: "Chưa chắc, hắn chỉ bắt chước người bị giá họa, có

thể sẽ đi giày đệm gót, để giảm bớt lực tác động khi nhảy xe, cũng có thể đệm gì đó trong quần áo."

Lần đầu tôi gặp phải loại này, hoàn toàn không không hề có đặc điểm của riêng tội phạm nào, hắn chỉ là một màn sương mơ hồ!

Chương 358: Tạ đập vỡ đầu

Dựa theo chu kỳ gây án của kẻ mô phỏng, lần kế tiếp chắc hẳn sẽ là một tuần nữa. Mấy ngày này mọi người điều tra khắp nơi, nhưng đối mặt với một tên tội phạm mơ hồ như vậy, càng điều tra thì chúng tôi càng cảm thấy hắn cách mình càng xa.

Tôi thì vẫn tiếp tục kiểm tra các vụ án gần đây ở Nam Giang, đến ngày thứ 3 thì phát hiện ở phân cục Đào Nguyên có một vụ án rất khả nghi. Vụ này xảy ra cách đây ba tuần, những tình tiết đều giống như có liên quan tới kẻ mô phỏng.

Bởi thời gian đã tương đối lâu, nghi phạm Cổ mỗ đã được đưa tới trại giam chờ ngày xét xử. Hoàng Tiểu Đào gọi điện cho phân cục, bảo gửi tất cả tài liệu của vụ án lên.

Một lát sau tài liệu được mang tới, cả một chồng lớn, tôi bắt đầu cầm lên nhìn. Vụ án xảy ra như thế này, một buổi tối vào ba tuần trước, nhà mẹ vợ của Cổ mỗ đột nhiên nhận được một cú điện thoại của cô ta, nói Cổ mỗ muốn giết mình, giọng điệu đặc biệt hoảng hốt, sau đó điện thoại lập tức bị ngắt.

Cha mẹ vợ Cổ mỗ cuống quít chạy tới nhà Cổ mỗ, phát hiện cửa phòng khép hờ, bên trong có mùi máu tanh.

Hai ông bà đẩy cửa một cái thì phát hiện con gái mình nằm dưới đất, cái đầu đã bị đập nát, hung khí là một cái tạ, trên cửa còn có dấu chân Cổ mỗ đạp lên.

Trên hung khí và hiện trường, cảnh sát tìm thấy rất nhiều dấu vân tay của Cổ mỗ cùng với dấu vết. Nghi phạm Cổ mỗ không rõ tung tích, vài ngày sau cảnh sát tìm thấy Cổ mỗ trốn trong một căn nhà cho thuê và bắt giữ anh ta.

Lời khai của Cổ mỗ có rất nhiều sơ hở, anh ta nói mình và bà xã sắp ly hôn, tối hôm đó người vợ gọi điện cho anh ta về ký giấy. Sau khi về đến nhà, anh ta nghe thấy tiếng vợ mình và một người đàn ông có vẻ như đang làm trò chim chuột.

Cổ mỗ nộ khí xung thiên, hai vợ chồng còn chưa chính thức ly hôn mà cô ta đã dám dẫn trai về nhà, hơn nữa căn nhà này do chính tay anh ta mua.

Cổ mỗ lấy chìa khóa mở cửa thì phát hiện ổ khóa đã bị thay, lớn tiếng gọi cũng không ai ra mở, vì vậy đạp cửa xông vào. Vừa vào trong, anh ta lập tức sợ ngây người, vợ mình nằm trong vũng máu, não văng đầy đất.

Cổ mỗ lúng túng không biết vấp phải cái gì trượt chân, ngã nhào vào đống máu, anh ta hốt hoảng bò dậy chạy ra ngoài cửa.

Cảnh sát hỏi Cổ mỗ, tại sao lúc đó không báo án? Cổ mỗ nói sợ bị hoài nghi, sau đó lại lật lại khẩu cung của chính mình, nói mình làm chuyện trái với lương tâm, trong lúc quan hệ giữa hai vợ chồng căng thẳng nhất, đã lên mạng đăng tìm một sát thủ. Đối phương đã chủ động liên lạc với anh ta, dĩ nhiên cuối cùng giao dịch bất thành, bởi vì cái giá quá cao so với khả năng của Cổ mỗ. Cổ mỗ sợ chuyện này lộ ra ngoài, sẽ bị nghi ngờ, cho nên dứt khoát làm ra vẻ như không có mặt ở hiện trường.

Xem xong hồ sơ, tôi suy tư một lúc, Tiểu Đào hỏi: "Có phát hiện gì không?"

Tôi nói: "Có thể gặp nghi phạm chứ?"

Tiểu Đào có vẻ khó xử: "Vụ án này đã chuyển qua trình tự tư pháp, theo nguyên tắc thì có chút khó khăn, nhưng có thể thăm tù nhân, có điều hôm nay thì không được."

Tôi gật đầu: "Vậy trước tiên tới hiện trường xem một chút đi."

Chúng tôi tới hiện trường vụ án, căn nhà của Cổ mỗ đã bị dán niêm phong, mặc dù chỉ là một tờ giấy mỏng nhưng xé bỏ thì đồng nghĩa với vượt quyền. Tiểu Đào vênh mặt nói: "Sợ cái gì, xảy ra chuyện thì tỷ đây chịu trách nhiệm cho."

Nói xong nàng đưa tay định xé giấy, tôi chợt vung tay lên cản: "Chờ đã."

Tôi chạy xuống siêu thị nhỏ dưới lầu, mua mấy miếng dán tạo nhiệt và một chai nước lọc. Lấy miếng dán tạo nhiệt dán vào chai nước, nước rất nhanh đã ấm lên, sau đó làm mềm keo của giấy niêm phong, nhẹ nhàng gỡ ra, rồi dùng dây kẽm mở khóa.

Hoàng Tiểu Đào kinh ngạc nói: "Anh thật là nhiều ý tưởng xấu xa, sau này ngàn vạn lần đừng làm trộm nhé."

Tôi cười: "Làm trộm thì nào có ý nghĩa, lại không có cảnh hoa xinh đẹp thế này làm bạn."

Tiểu Đào ra vẻ nghiêm túc nói: "Vì sự bình yên của Nam Giang, tôi phải tiếp tục duy trì sự xinh đẹp này vậy!"

Chúng tôi đẩy cửa đi vào, hiện trường đã được dọn dẹp sạch sẽ, một vết máu cũng chẳng còn. Tôi liếc mắt, để ý thấy bên cạnh cửa chính là nhà vệ sinh, đẩy cửa ra thì thấy mặc dù bên trong không rộng lắm, nhưng để giấu một người thì dư sức.

Tôi trầm ngâm nói: "Đúng là táo bạo!"

Tiểu Đào hỏi: "Phát hiện cái gì?"

Tôi lắc đầu: "Hiện giờ chỉ là phỏng đoán, vẫn chưa thể chắc chắn rằng có liên quan tới kẻ mô phỏng, dù sao trong vụ án này quan hệ vợ chồng rất kém, có lẽ là án giết vợ thật."

Hoàng Tiểu Đào nói: "Có thể đặt giả thiết không?"

Tôi cười: "Được rồi, chúng ta đặt giả thiết một chút, đây cũng là do kẻ mô phỏng gây ra."

Nếu vụ án này cũng do hắn làm, thì có thể nói lần này tương đối cao tay. Kẻ mô phỏng không bắt chước người chồng mà bắt chước người vợ. Bản thân vụ án rất đơn giản, kẻ mô phỏng đi vào trong nhà, giết chết người vợ. Sau đó hắn gọi điện cho người chồng, có lẽ là dùng giọng giả, bảo anh ta về ký đơn ly dị. Chờ khi người chồng về tới, hung thủ cùng lúc đóng vai hai người trong phòng làm chuyện bại hoại, hắn đã dự tính được với tính cách nóng nảy của Cổ mỗ, sẽ hành động quá khích.

Lúc Cổ mỗ nóng giận đạp cửa, kẻ mô phỏng trốn trong phòng vệ sinh bên cạnh, khi Cổ mỗ vào, gặp cảnh kinh hoàng trước mắt, âm thầm thò chân ra ngáng một cái để Cổ mỗ ngã vào vũng máu.

Kẻ sát thủ trước đó chủ động liên lạc với Cổ mỗ cũng là kẻ mô phỏng đóng vai, không vì cái gì khác, mà là khiến trong lòng Cổ mỗ có quỷ, không dám báo cảnh sát. Như vậy thì có thể làm sự hoài nghi trên người Cổ mỗ tăng lên gấp nhiều lần.

Sau khi người chồng bỏ chạy, kẻ mô phỏng tiếp tục giả giọng gọi điện về cho bố mẹ vợ của anh ta, nói rằng Cổ mỗ muốn giết mình, rồi ung dung rời đi.

Lần này không những chỉ giá họa, mà còn biến những lời nói của Cổ mỗ trước cảnh sát đều thành nói dối.

Tất nhiên đây chỉ là suy luận, tôi không cách nào kiểm chứng được. Thực ra trừ vụ Đinh mỗ có thể tìm được chứng cứ quan trọng, thì kể cả vụ Lý mỗ cũng chẳng có cách nào chứng minh, cả anh ta và Cổ mỗ đều phải ngồi tù.

Đồ đạc trong nhà cũng bị dán niêm phong, tôi không cần bóc, mà trực tiếp áp tai lên, dùng tay gõ xung quanh liền biết bên trong đại khái có thứ gì.

Trong ngăn kéo bàn trang điểm hình như có đồ, tôi dùng cách cũ, nhẹ nhàng bóc giấy niêm phong ra. Trong ngăn kéo là một chút đồ dùng trang điểm, còn có một cái điện thoại di động. Điện thoại không bật nguồn, tôi hỏi Tiểu Đào: "Có mang sạc dự phòng không?"

Tiểu Đào nói: "Để tôi tháo pin máy mình ra vậy."

Nàng tháo pin máy mình, dùng dây điện nhỏ kết nối đơn giản vào điện thoại kia. Do đã lâu không bật máy, thoáng cái nhảy ra cả đống tin nhắn, tôi xem qua một chút, không có manh mối quan trọng gì, sau đó mở wechat của nạn nhân lên.

Đại khái xem qua một chút, tôi để ý tới một tin, là nạn nhân nhắn với bạn mình: "Cám ơn trời đất, rốt cuộc mình cũng cũng thi được bằng lái rồi. Chồng của bạn học mình là thày dạy lái xe, nhờ anh ấy chiếu cố, phần thi thực hành mình mới đạt tiêu chuẩn."

Tôi với Hoàng Tiểu Đào kinh ngạc nhìn nhau, liền mở danh bạ trong điện thoại, quả nhiên trong đó có 'Thầy Lý dạy lái xe', tôi hỏi: "Cô có số của nghi phạm Lý mỗ không?"

Tiểu Đào nói: "Có...nhưng điện thoại tôi không có pin."

Tôi lấy điện thoại ra gọi về cục hỏi một chút, quả nhiên 'Thầy Lý dạy lái xe' chính là nghi phạm Lý mỗ. Nói cách khác, hai nạn nhân là bạn học...không, ba nạn nhân đều tương đồng về tuổi tác, chỉ e tất cả đều là bạn học với nhau.

Rốt cuộc tôi đã nắm được mối liên hệ giữa ba vụ án!

Chương 359: Chuyện bắt nạt ở trường học

Tôi gọi điện cho Vương Nguyên Thạch, nói nhanh: "Vương thúc, ông tìm những trường mà hai nạn nhân tốt nghiệp, nói cho tôi nghe."

Vương Nguyên Thạch nói một lượt, quả nhiên họ cùng học chung cấp 3, tôi hỏi: "Họ có học cùng lớp không?"

Vương Nguyên Thạch đáp: "Không biết, giờ ta đang ở trường đó đây, nhưng không tìm được hồ sơ của họ..."

Tôi nói: "Đọc địa chỉ cho tôi, tôi lập tức tới ngay."

Tôi với Tiểu Đào vội chạy tới ngôi trường cấp ba kia, Vương Nguyên Thạch đang ở trong phòng lưu trữ hồ sơ, trên bàn chất đống tài liệu, xem ra đã tìm khá lâu. Tôi nói tên ba nạn nhân cho người phụ trách, hỏi: "Không có tên ba người này sao?"

Người phụ trách nói: "Khóa nào?"

Tôi suy nghĩ, nói suy đoán: "Đại khái là khóa 95, 96."

Người phụ trách tìm một chút, thắc mắc lẩm bẩm: "Kỳ lạ, sao không thấy đâu nhỉ?"

Tìm nữa ngày vẫn như cũ, chẳng thu được gì, Tiểu Đào nói: "Gọi hiệu trưởng tới hỏi một chút đi."

Người phụ trách gọi điện cho hiệu trưởng, qua lời kể của ông ta biết được nửa năm trước trong trường xảy ra hỏa hoạn, thiêu hủy mất một phần hồ sơ trong đó có niên khóa 95, 96, cho nên bị

thiếu.

Chẳng trách Vương thúc tra mãi không ra, lý do là hồ sơ không còn. Tôi vội nói: "Hồ sơ của nhà trường không được nhập lên cơ sở dữ liệu à?"

Vẻ mặt hiệu trưởng có vẻ lúng túng: "Tỉ lệ lên lớp hàng năm của chúng tôi bình thường, mỗi năm cũng chẳng chiêu được bao nhiêu học sinh, cho nên cậu xem, kinh phí không đủ, cũng chẳng nhập lên cơ sở dữ liệu."

Tôi thầm nghĩ, liệu vụ hỏa hoạn nửa năm trước có phải cũng liên quan tới kẻ mô phỏng hay không? Nếu đúng là như vậy, thì vụ án giết người liên hoàn này được lên kế hoạch cực kỳ công phu.

Không có hồ sơ, chúng tôi chỉ có thể tìm từng giáo viên chủ nhiệm khóa đó đến để hỏi. Rất nhanh hiệu trưởng đã gọi tới một nhóm giáo viên, nhắc tới tên ba nữ sinh này, hầu hết các giáo viên chủ nhiệm đều không có ấn tượng sâu lắm, dù gì thì họ cũng đã chủ nhiệm rất nhiều lớp rồi. Chỉ duy nhất có một người nhớ ra.

Giáo viên kia nói: "Tôi nhớ ba nữ sinh này thành tích đều không tốt, thường chơi chung với nhau, hình như cũng ở cùng phòng ký túc."

"Ở cùng phòng ký túc?" Tôi vội la lên: "Phòng ký túc không chỉ ở ba người, còn một người nữa tên gì?" Tôi mơ hồ có một linh cảm, người thứ tư sẽ là nạn nhân tiếp theo, hoặc chính là hung thủ.

Giáo viên kia gõ gõ trán mình, suy nghĩ một lúc: "Tên gì nhỉ...Hiểu Lam...Kỷ Hiểu Lam? Không đúng không đúng...A, tôi nhớ ra rồi Lâm Hiểu Lam."

Tôi hỏi: "Thầy chắc chứ?"

Giáo viên chủ nhiệm gật đầu: "Chắc chắn, bởi vì học sinh này

đã đạt được giải thưởng ý tưởng sáng tạo mới năm đó, tôi rất có ấn tượng."

Một giáo viên ngữ văn đứng cạnh cũng nói theo, quả thật có chuyện này. Tôi hỏi quan hệ giữa mấy người như thế nào, chủ nhiệm lớp nói rất tốt. Là giáo viên thì đại khái cũng không biết chuyện trong ký túc.

Manh mối tra được ở đây cũng chỉ có vậy, chúng tôi ra ngoài sân, Tiểu Đào lấy điện thoại ra search, tôi hỏi nàng search cái gì, Tiểu Đào nói: "Giải thưởng ý tưởng sáng tạo mới do tạp chí Manh Nha Xã tổ chức, có thể search trên mạng."

Tôi hưng phấn: "Ừ nhỉ, sao tôi không nghĩ ra."

Tiểu Đào giễu cợt liếc mắt tôi: "Chắc lúc đi học anh không để ý đến cái này chứ gì?"

Tôi xấu hổ thừa nhận: "Điểm thi vào cấp 3 chỉ đạt có 30."

Quả nhiên Tiểu Đào tìm được bài văn đạt giải năm đó, tình cảm dạt dào đọc lên, đọc được một đoạn thì dừng lại, nói: "Dài quá, không đọc hết, để tôi gọi điện trực tiếp cho tòa soạn tìm người này."

Nàng liên lạc với tòa soạn báo Manh Nha Xã, nói chuyện khoảng 20 phút, rốt cuộc bên kia gửi tới địa chỉ Lâm Hiểu Lam lúc ghi danh.

Địa chỉ này là 10 năm trước, khả năng bây giờ đã chuyển nhà, Tiểu Đào bảo Vương thúc lập tức đi tìm hiểu, Vương thúc không nói câu nào liền đi.

Tôi với Tiểu Đào lên xe, nàng nói: "Chúng ta đọc bài báo do Lâm Hiểu Lam viết đi."

Tôi lấy điện thoại bảo nàng gửi link cho mình, thì ra Lâm Hiểu

Lam viết một cuốn tự truyện, chủ yếu là miêu tả về sự bất đầu của tình yêu. Có lẽ do EQ quá thấp, tôi đọc rất ghê răng, liền lướt thật nhanh.

Hoàng Tiểu Đào thì lại xem rất chăm chú, vừa đọc vừa khen: "Viết thật hay, nhất định là một cô gái tinh tế có nội tâm nhạy cảm."

Tôi nói: "Tôi rất khâm phục những tiểu thuyết gia này, sao có thể nặn được nhiều chữ như vậy cơ chứ?"

Tiểu Đào lườm tôi: "Đó là bởi vì thần kinh anh không ổn định, năng lực cảm thụ đã kém, năng lực biểu hiện còn kém hơn."

Gáy tôi bốc một luồng khói đen, Tiểu Đào vỗ vỗ vai nói: "Sao thế, tổn thương à? Anh cũng không thể chỗ nào cũng là ưu điểm chứ."

Tôi tỏ ra ảm đamh, nói: "Không sao, tôi hoàn toàn không để trong lòng."

Đọc cái này đối với tôi mà nói thật là khổ sở, lại còn buồn ngủ, Tiểu Đào chợt kêu lên: "Mau nhìn bản này!"

Tôi nghiêng tới nhìn, đó là một bài phản ánh nạn bắt nạt học đường. Nhân vật chính tự xưng là Tiểu Tĩnh, bởi vì nhà nghèo, vẻ ngoài lại không dễ nhìn, liền trở thành đối tượng bắt nạt của ba bạn cùng phòng ký túc. Ba nữ sinh kia khạc đờm vào giày của cô, dính kẹo cao su lên tóc cô, lôi nhật ký của cô ra đọc to, hoặc cố ý làm mất đồ dùng cá nhân của cô.

Tiểu Tĩnh đối mặt với sự bắt nạt chỉ biết im lặng, ba nữ sinh cùng phòng lại càng được đà lấn tới, đè cô xuống đất bạt tai, ấn đầu cô vào bồn cầu, hắt nước vào người lúc cô ngủ, đốt áo lông mẹ cô gửi cho ngay trước mặt.

Những lời văn bình tĩnh miêu tả sự bắt nạt điên cuồng của ba

nữ sinh khiến tôi giật mình, không khỏi cắn móng tay.

Sau đó, Tiểu Tĩnh quen một nam sinh, tình yêu đã làm cô tạm thời quên đi cái gọi là căn phòng địa ngục. Nhưng sau đó xảy ra một chuyện khiến cho cô vĩnh viễn không thể tha thứ cho ba nữ sinh kia được.

Đó là vào một đêm mưa, ba nữ sinh cùng phòng cướp điện thoại của cô, đọc những đoạn tin nhắn của cô và bạn trai, dùng nó để trêu đùa, Tiểu Tĩnh liều mạng hét: "Trả lại cho tôi, trả lại cho tôi!" Nhưng ba nữ sinh lại chẳng hề để ý tới.

Ba nữ sinh nghĩ ra một trò quái ác, nhắn tin cho bạn trai Tiểu Tĩnh, nói cô bị sốt cao 40°, kết quả nam sinh kia hấp tấp chạy tới, trên đường bị một chiếc xe tải va chạm, chèn qua người...

Sau khi sự việc xảy ra, ba nữ sinh nói lời xin lỗi, nhưng trong lời nói lại chứa đựng sự uy hiếp, không cho cô được nói sự thật ra, nếu không sẽ biết tay. Tiểu Tĩnh vẫn lựa chọn im lặng, sau đó trong một đêm, dùng dao đâm chết ba nữ sinh cùng phòng.

Tiểu Tĩnh quỳ xuống trong vũng máu, chờ bị phán xử, nhưng nội tâm của cô đã trống rỗng.

Một kết cục bi kịch như vậy, sau khi đọc xong, ngực tôi như có một tảng đá đè nặng, khó khăn lắm mới hô hấp được. Phản ứng của Tiểu Đào còn dữ dội hơn tôi, nước mắt lã chã rơi xuống ướt cả màn hình điện thoại.

Tôi không biết nên nói gì, chỉ an ủi: "Muốn khóc thì cứ khóc thoải mái đi, ở đây không có người ngoài."

Như được mở cõi lòng, Tiểu Đào nhào vào ngực tôi mà khóc, tôi vỗ nhẹ lưng nàng: "Nhớ đến chuyện buồn gì à?"

Tiểu Đào gật đầu, khóc một hồi mới thút thít nói: "Hồi còn bé...tôi cũng bị một nữ sinh lớn hơn...bắt nạt...nghĩ tới thật là khổ

sở..."

Chương 360: Nữ nhà văn

Tôi thở dài một tiếng, nạn bắt nạt học đường này gần như trường nào cũng có, ẩn náu ở những nơi mà giáo viên không nhìn thấy. Thậm chí có thể nói, phần lớn học sinh không là người bắt nạt thì cũng là nạn nhân.

Mặc dù tôi có thể không thẹn với lương tâm mà nói, trước giờ chưa từng làm tổn thương tới bạn học nào, nhưng cũng không hoàn toàn vô tội. Lúc còn nhỏ chưa biết gì, thấy đám bạn cùng lớp chế giễu bạn nào đó xấu xí hoặc quần áo rách rưới, dưới sự ảnh hưởng của không khí chung, tôi cũng nhếch mép cười theo.

Hoàng Tiểu Đào khóc tới lạnh người, sợ nàng bị cảm tôi cởi áo khoác trùm cho nàng. Tiểu Đào nhỏ giọng nói cảm ơn, lau sạch nước mắt cười gượng: "Con người của tôi thật quá dễ xúc động."

Tôi nói: "Tôi nghĩ người giàu cảm xúc thì dễ thương mà."

Tiểu Đào đỏ mặt ngượng ngùng nói: "Nói bậy nói bạ!"

Chúng tôi tiếp tục thảo luận vụ án, câu chuyện này viết rất chân thực, tới mức người đọc tức lộn ruột, và đã giành được giải thưởng năm đó. Nhưng chỉ bằng một bài văn không thể khẳng định Lâm Hiểu Lam chính là hung thủ được, cũng không thể quy kết động cơ giết người của cô ta.

Chúng tôi lại lướt qua các tác phẩm khác của Lâm Hiểu Lam, phát hiện chủ đề bắt nạt học đường này xuất hiện tới vài chục lần, như vậy có thể đoán quả thật thời học sinh, Lâm Hiểu Lam có thể đã bị bắt nạt.

Tôi tò mò hỏi: "Hiện cô ta làm nghề gì?"

Tiểu Đào tra một chút trên mạng: "Hình như là một nhà văn có tiếng, năm ngoái còn có một tiểu thuyết được chuyển thể thành phim."

Tôi gật đầu: "Vậy hẳn là một người có tiền. Cô gái này rất đáng để tới thăm một chút."

Hoàng Tiểu Đào gõ mấy chữ trên điện thoại, nói: "Tôi gửi tin cho weibo của cô ta trước, xem có hẹn gặp được không."

Không biết có phải do bận rộn, hay không tin Tiểu Đào là cảnh sát, mà Lâm Hiểu Lam không phản hồi tin nhắn. Đến tận sáng ngày thứ năm, Vương Nguyên Thạch mới tìm được chỗ ở hiện nay của cô ta.

Hôm nay tôi đang làm việc trong cửa hàng thì Tiểu Đào đến đón, chúng tôi tới một khu chung cư, tới trước máy nói chuyện, ấn xuống, một giọng nữ lãnh đạm cất lên: "Tìm ai?"

Hoàng Tiểu Đào nói rõ thân phận, đối phương lại lập tức cự tuyệt: "Xin lỗi, hiện giờ tôi không rảnh, cô hẹn trước một thời gian cụ thể đi."

Hoàng Tiểu Đào cứng rắn nói: "Lâm tiểu thư, chúng tôi có lệnh khám xét, tốt nhất cô nên phối hợp với cảnh sát."

Hoàng Tiểu Đào chỉ là nói bừa, chúng tôi chẳng có lệnh khán xét nào cả. Một hồi im lặng, đối phương mới đáp: "Cho các người nửa giờ, lên đây đi!"

Cửa mở ra, tôi cười lạnh: "Vẫn còn kiêu ngạo lắm."

Tiểu Đào nói: "Nữ tác giả nổi tiếng mà, ai chẳng kiêu ngạo, nghe nói còn chưa kết hôn, mà lại là một người đẹp nữa chứ."

Tôi nói: "Cô nói những thứ này với tôi làm gì, tôi cũng có phải trang web hẹn hò đâu."

Chúng tôi lên lầu, một người giúp việc ra mở cửa, tôi quan sát kỹ người giúp việc này, dáng người mập mạp, cử chỉ tự nhiên, không có điểm gì khả nghi.

Nhà Lâm Hiểu Lam trang trí rất tao nhã, mang một phong cách thư phòng. Lúc này Lâm Hiểu Lam đang ngồi trên ghế nằm ngoài ban công, trên người mặc váy trắng, dáng dấp thon thả, đúng là một người đẹp, mặt đeo kính râm, một khay hồng trà để trên bàn.

Tôi với Tiểu Đào ngồi xuống, bà giúp việc rót cho chúng tôi hai ly hồng trà, Lâm Hiểu Lam bưng ly, ung dung hỏi: "Tìm tôi có chuyện gì?"

Tôi khẽ cau mày, đồ vật mà tôi ghét nhất là kính râm, hoàn toàn không nhìn thấy được biểu hiện ánh mắt, theo tôi khi nói chuyện với người khác mà đeo kính râm là hành động bất lịch sự và cần được lên án.

Tiểu Đào vào thẳng vấn đề: "May mắn có vinh dự được đọc tác phẩm của cô, có một câu chuyện nói đến cô bị ba nữ sinh cùng phòng bắt nạt. Tôi muốn hỏi, chuyện này có dựa theo đời thật hay không?"

Lâm Hiểu Lam chậm rãi trả lời: "Những độc giả như các cô thật quá thô tục, đọc được bất cứ chuyện gì cũng muốn hỏi có thật hay không, thật hay giả quan trọng đến vậy sao? Chẳng lẽ Alexandre Dumas cũng vượt ngục, Hermingway từng đi bắt cá, Kim Dung từng là hiệp khách sao? Bản thân tác phẩm văn học thì bất luận thật giả, đều có mang ý nghĩa hội nhất định."

Hoàng Tiểu Đào nói: "Chúng tôi không phải đến đề bàn luận về văn học, chúng tôi là cảnh sát, cảnh sát chỉ quan tâm tới thực tế, chuyện ngày đó có thật không?"

Lâm Hiểu Lam hừ một tiếng, quay mặt sang một bên: "Là sự thật, tôi còn giết chết ba đứa nó."

Tôi không nhìn thấy mắt cô ta, chỉ có thể quan sát cử chỉ chân tay, nhưng ngôn ngữ và cử chỉ của cô ta vô cùng tự nhiên, không có chút căng thẳng nào. Trong lòng tôi không khỏi tò mò, tư chất trong tim cô ta tốt như vậy ư?

Yên lặng một lát, Tiểu Đào mới nói: "Tốt nhất cô không nên lấy chuyện này ra đùa giỡn, bởi vì ba người bạn cùng phòng của cô đều không còn nữa."

Lâm Hiểu Lam hơi giật mình, phản ứng của cô ta không giống như là giả vờ, ngẩng mặt lên hỏi: "Chết một cách tự nhiên? Hay là ngoài ý muốn?"

Đột nhiên Tiểu Đào đưa tay gỡ cặp kính rân của cô ta xuống, hỏi ngược lại: "Theo cô nghĩ thì thế nào?"

Tôi thầm hoan hô với hành động này của Tiểu Đào, cuối cùng thì cũng có thể nhìn thấy gương mặt thật của Lâm Hiểu Lam. Ánh mắt cô ta đầy vẻ kinh ngạc, rất tự nhiên, tôi càng khó hiểu, liệu cô ta có phải là hung thủ không?

Tiểu Đào lại nói: "Tôi hỏi lại lần nữa, năm đó có phải ba người họ bắt nạt cô không?"

Ánh mắt của Lâm Hiểu Lam ảm đạm, cô ta gật đầu: "Phải, những chuyện đó tôi đều đích thân trải qua."

Tiểu Đào hỏi tiếp: "Bao gồm cả những chuyện được cô nhắc tới như ấn đầu cô vào bồn cầu, bạt tai, tạt nước....?"

Lâm Hiểu Lam có vẻ vô cùng khổ sở, im lặng gật đầu, nhưng tôi lại phát hiện cử chỉ của cô ta lại có một sự mất tự nhiên.

Tiểu Đào lại hỏi: "Bạn trai cô cũng là bị họ gián tiếp hại chết?"

Lâm Hiểu Lam gật đầu: "Tôi vĩnh viễn không quên ngày hôm đó, chính là ngày 14 tháng 11, kể từ ngày đó trở đi tôi không còn

rung động trước bất cứ người đàn ông nào, nội tâm của tôi đã trống rỗng, tôi hận chết bọn họ, hận không được tự tay giết chết từng người một. Nghe tin họ bị giết, trong lòng tôi nửa ngạc nhiên lại một nửa là vui sướng, bọn họ là đáng đời, nhưng tôi thề với trời, chuyện này không có liên quan gì tới tôi."

Hoàng Tiểu Đào liếc mắt sang tôi, tôi lạnh lùng nói: "Lâm tiểu thư, cô đang nói láo."

Lâm Hiểu Lam kích động: "Tôi trong sạch, thực sự không có giết bọn họ."

Tôi lắc đầu: "Tôi không nói cái này, mà là lúc cô thừa nhận bị họ bắt nạt, vẻ mặt rất không tự nhiên, đầu mũi toát mồ hôi, gò má ửng đỏ, hai tay xoa vào nhau, chân chụm lại, đây đều là những ngôn ngữ cơ thể khi nói dối, câu chuyện bắt nạt rốt cuộc là như thế nào?"

Lâm Hiểu Lam tức giận lườm tôi một cái: "Cậu đừng có phô trương tâm lý học trước mặt tôi, tôi am hiểu tâm lý học hơn cậy đấy. Tôi để ý từ lúc bước vào, cặp mắt của cậu cứ nhìn chằm chằm vào chân tôi, chân tôi đẹp lắm sao? Có muốn tôi cho cậu một bức ảnh chân ký tên không?"

Tôi không hề bị hù dọa bởi ba cái tiểu xảo vặt vãnh này, hơn nữa hàng ngày tiếp xúc với Tiểu Đào, sức miễn dịch với người đẹp của tôi đã tăng lên, cô ta chẳng có gì đặc biệt trong mắt tôi cả, liền lạnh lùng nói: "Tôi không có hứng thú với chữ ký của cô, nói về vấn đề bắt nạt đi!"

Lâm Hiểu Lam đột nhiên kích động: "Đám cảnh sát các người thật quá chó má! Đến nhà chẳng chào hỏi một câu đã chọc vào vết thương cũ của tôi, những vết thương đó đều là đích thân tôi trải qua, chẳng lẽ cậu cho rằng tôi bịa ra sao? Ai bị bệnh não lại bịa ra chuyện từng trải qua như vậy? Các người nhất định là loài động vật máu lạnh!"

Dứt lời, cô ta bưng mặt khóc nấc lên, tôi nhíu chặt lông mày, người phụ nữ này quá khó đối phó!

Chương 361: Cái chết của Lâm Hiểu Lam

Lâm Hiểu Lam khóc rất lâu mới dần bình tĩnh lại, tôi suy nghĩ những điều cô ta vừa nói, nhận ra những từ 'đích thân trải qua' được cô ta lặp đi lặp lại, sự nhấn mạnh này càng khả nghi hơn.

Vốn là một vụ án rõ ràng, đột nhiên lại trở nên mơ hồ. Tôi với Tiểu Đào nhìn nhau, ở lại đây cũng chẳng có ý nghĩa, liền đứng dậy nói: "Lâm tiểu thư, cáo từ!"

Cô ta lau sạch nước mắt, lại khôi phục dáng vẻ cô tịch cao ngạo, ngẩng mặt nhìn ra cửa sổ, cũng không thèm đoái hoài tới chúng tôi.

Lúc sắp đi, tôi hỏi: "À phải, người giúp việc nhà cô thuê từ bao giờ?"

Cô ta tức giận đáp: "Năm ngoái, mau đi nhanh lên, tôi còn làm việc!"

Lúc rời đi, tôi lại quan sát bà cô giúp việc mấy lần, có vẻ bà ta cho rằng tôi có ý tứ với mình, liền liếc mắt đưa tình, tôi sợ quá vội vàng quay đi chỗ khác.

Xuống bên dưới, Tiểu Đào nói: "Người phụ nữ này quả thật khó đối phó, chẳng trách không ai thèm lấy."

Tôi phân tích: "Có thể việc bắt nạt không xảy ra trực tiếp trên người của Lâm Hiểu Lam, có điều cô ta nhất định có liên quan tới chuyện đó."

Tiểu Đào nói: "Cho dù là thế nào, tôi cứ phái cảnh sát mặc thường phục theo dõi, à mà cô ta sẽ không lên weibo chửi chúng ta chứ?"

Tôi cười nói: "Chắc không đến mức đó đâu."

Hoàng Tiểu Đào mở weibo của cô ta xem qua một cái, trên newfeeds vừa có tin mới, nội dung là: "Lợi dụng danh nghĩa việc công, tới nhà người khác xát muối vết thương cũ, một câu xin lỗi cũng không có, loại người xấu xa này thật đáng chết!"

Hoàng Tiểu Đào nhảy cỡn lên: "Khinh thường tôi không có Weibo đúng không, tôi mắng chết cô ta!"

Tôi ngăn lại: "Đừng kích động, đừng kích động, cẩn thận chuyện bé xé ra to."

Tiểu Đào gọi điện, phái hai cảnh sát mặc thường phục tới giám sát Lâm Hiểu Lam, sau đó chúng tôi đi ăn, rồi nàng về cục, còn tôi về cửa hàng.

Dạo này làm việc chung với Lạc Ưu Ưu, cô bé cũng hay nói chuyện với tôi. Hôm nay tới cửa hàng đột nhiên thấy cô bé cứ buồn buồn, tôi tò mò hỏi: "Sao thế, cãi nhau với Vương Đại Lý à?"

Lạc Ưu Ưu bĩu môi nói: "Tối qua em xem trộm điện thoại Đại Lý, phát hiện anh ta gửi rất nhiều tin nhắn cho cái tên là 'Băng Tâm muội muội', trò chuyện rất vui vẻ, mà em không dám hỏi trực tiếp cô ta là ai."

Trời ạ, cái tên Vương Đại Lý này, ăn cơm trong bát mà còn ngó nồi, vẫn nhớ không quên Băng Tâm.

Tôi vội giải thích nói: "Chỉ là cô bé ngày trước đi hát cùng chúng ta, coi như là thanh mãi trúc mã của ta thôi. Mấy người chúng ta chỉ là bằng hữu, Vương Đại Lý tuyệt đối toàn tâm toàn ý với cô!"

Lạc Ưu Ưu mặt đỏ lên, cúi đầu nói: "Anh đang nói vớ vẩn gì vậy, Tống Dương học trưởng?"

Tôi ý thức được mìn vừa lỡ lời, cả hai còn chưa công khai quan hệ chính thức, tiến độ thật là chậm chạp, khi nào về phải mắng hắn một trận mới được.

Cả ngày hôm đó không có gì xảy ra, nhưng trong lòng tôi cứ canh cánh không yên, nếu như Lâm Hiểu Lam không phải hung thủ, rất có thể cô ta sẽ là nạn nhân tiếp theo, và nếu vậy sẽ có khả năng gặp nạn trong hai ngày này.

Tôi hôm đó, đột nhiên Tiểu Đào gọi điện tới, giọng gấp rút la lên: "Tống Dương, không ổn rồi, hai cảnh sát mặc thường phục tôi phái ra ngoài đã mất dấu Lâm Hiểu Lam."

Tôi hỏi: "Xảy ra chuyện gì?"

Thì ra tối nay Lâm Hiểu Lam ra ngoài ký hợp động với người đại diện, sau khi ra khỏi quán ăn, cảnh sát mặc thường phục vẫn luôn bám theo chiếc xe kia, kết quả lại phát hiện Lâm Hiểu Lam không có trên xe. Quay trở về quán ăn cũng không tìm được, về nhà cô ta cũng không có ai.

Tôi trầm mặt nói: "Cảnh sát giám sát vẫn ở đó ư?"

Tiểu Đào gật đầu: "Còn chưa ra lệnh rút lui."

Tôi lập tức nói: "Tới nhà cô ta, xem người giúp việc có còn ở đó không!"

Người tôi để ý nhất là bà giúp việc này, bởi vì bên cạnh Lâm Hiểu Lam không có ai khác, dựa theo thói quen của kẻ mô phỏng thì người giúp việc là khả nghi nhất.

Một lát sau, Tiểu Đào lái xe đến đón tôi, nàng định tới nhà Lâm Hiểu Lam, tôi nói: "Chờ một chút, chúng ta đi trường học trước

đã."

Tiểu Đào hỏi: "Anh chắc chứ?"

"Trực giác mách bảo! Dù sao cũng phải đi tìm cô ta."

Trên đường đi, tôi lấy điện thoại gọi vào số Lâm Hiểu Lam, bên kia đã tắt máy, xem ra manh mối có gì đó không đúng.

Hoàng Tiểu Đào cũng gọi điện phân công những cảnh sát khác tới những nơi Lâm Hiểu Lam thường đi kiểm tra một chút, còn một bộ phận thì theo chúng tôi tới trường học.

Chúng tôi tới trường, chia nhau ra tìm. Bởi vì đang là nghỉ lễ nên cả trường vắng tanh, tôi đề nghị lên ký túc xá nữ. Dưới sự hướng dẫn của nhân viên quản lý, tôi với Tiểu Đào tới ký túc mà học sinh khóa 95,96 đã từng ơ qua.

Cả đường đi, nhân viên quản lý cứ hỏi chuyện chúng tôi, người bình thường hễ thấy cảnh sát huy động tới đông đều muốn nghe ngóng về vụ án, hai chúng tôi trong lòng nôn nóng, cũng đáp qua loa cho qua chuyện.

Tới một tầng lầu, chợt tôi ngửi thấy mùi máu tanh nồng, vội chạy thục mạng. Mùi phát ra từ nhà vệ sinh công cộng, tôi chạy vào thì phát hiện Lâm Hiểu Lam ngã dưới đất, trên đầu toàn là máu.

Sau đó nhân viên quản lý ký túc cũng chạy tới, sợ quá hét ầm lên, tôi để ý máu vẫn đang chảy, chưa đông đặc, còn có chút hơi ấm, quát lơn: "Hung thủ vẫn còn ở quanh đây, mau tìm!"

Hoàng Tiểu Đào dùng bộ đàm triệu tập toàn bộ cảnh sát, hỏi từng người đi lại trong trường, kẻ mô phỏng có thể là bất cứ ai.

Lúc chúng tôi rời ký túc, ánh mắt tôi xoáy lên người nhân viên quản lý, Tiểu Đào hiểu ý, tiến tới nói: "A di, thất lễ!"

Nàng nhanh chóng lục soát cơ thể của nhân viên quản lý, xác nhận trên người bà ta không có vật gì khả nghi, cũng không cải trang.

Người trong trường không nhiều, chỉ có mấy lao công cùng giáo viên chấm thi, rất nhanh đã được tập hợp đến. Một cảnh sát nói: "Tất cả đều ở đây!"

Tôi liếc một cái, ra lệnh: "Tìm kiếm bên ngoài trường một chút!"

Cảnh sát kia nói vào bộ đàm mấy câu liền rời đi. Chúng tôi lần lượt tra hỏi từng lao công và giáo viên, ai tôi cũng dùng động u chi đồng quan sát, tất cả họ đều không phải kẻ mô phỏng.

Cảnh sát được phái ra ngoài cũng quay lại, tìm được mấy người bán hàng rong, người đi đường, cũng đều không phải mục tiêu.

Tôi mất hết ý chí, chẳng lẽ kẻ mô phỏng có thể tan biến vào không trung? Tiểu Đào hỏi: "Có cần đi xem thi thể trước không?"

Tôi thở dài một tiếng, đang chuẩn bị quay lên thì đột nhiên xoay người hét: "Toàn bộ cảnh sát tập hợp, một người cũng không được thiếu!"

Rất nhanh đám cảnh sát đã tới trước mặt tôi, tôi lần lượt quan sát mặt từng người, xem xong tôi toát mồ hôi lạnh, sợ mình bỏ sót nên nhìn lại một lần. Tiểu Đào hỏi: "Sao vậy Tống Dương, anh nghi ngờ kẻ mô phỏng trà trộn vào đội ngũ cảnh sát?"

Tôi hoảng hốt nói: "Không phải nghi ngờ, mà là sự thật. Hơn nữa vừa rồi hắn còn mới nói chuyện với tôi, tôi bảo hắn ra bên ngoài trường, chắc chắn hắn đã chạy thoát..."

Tôi cảm thấy khó chịu, kẻ này thật to gan, hắn mười phần tự tin vào tài diễn xuất của mình, không hề có chút hành vi che giấu.

Hoàng Tiểu Đào lập tức hạ lệnh: "Kẻ mô phỏng nhất định chưa chạy xa, mau đuổi theo!"

Tôi lắc đầu thở dài: "Không đuổi kịp, dựa theo thói quen của hắn, rời khỏi trường nhất định sẽ lập tức thay hình đổi dạng, giờ đã biến mất trong đám người rồi."

Sau đó quả nhiên cảnh sát tìm thấy một bộ cảnh phục trong thùng rác cạnh trường!

Chương 362: Tra tấn dã man

Tôi và Tiểu Đào trở về ký túc xá để kiểm tra thì thể của Lâm Hiểu Lam. Bởi vì tối nay đi gặp người đại diện nên cô ta mặc quần áo tương đối đẹp, nhìn cảnh máu tươi đầy đất cùng xác người đẹp mơ hồ, tôi không khỏi có cảm giác thương hoa tiếc ngọc.

Đeo găng tay cao su vào, tôi bắt đầu khám nghiệm. Thời gian chết chưa được nửa giờ, nguyên nhân cái chết là vỡ não, máu chảy nhiều. Từ vết tích dưới đất cho thấy trước khi chết, cô ta co giật rất kinh khủng.

Bên cạnh có một chiếc bàn xi măng bị hư hại đôi chút, dính cả máu tươi và một ít thịt vụn.

Tôi kiểm tra tóc của Lâm Hiểu Lam, có dấu hiệu bị rụng, hiển nhiên là hung thủ lôi cô ta từ phía sau, rồi dùng sức đập đầu cô vào cái bàn.

Ngoài những thứ trên, tôi còn để ý gò má nạn nhân sưng tấy, có vẻ như bị ai đó bạt tai. Những cái tát này rất mạnh, mạnh đến mức khóe miệng rỉ máu, một bên mắt bị xung huyết đỏ ngàu, mồm đầy máu, thậm chí tôi còn ngửi thấy mùi nước tiểu.

Đầu gối nạn nhân có vết trầy xước, tôi lật thi thể lại, phát hiện thắt lưng có dấu giày rõ ràng, Tiểu Đào liền lấy điện thoại ra chụp lại, có điều chẳng có ý nghĩa mấy.

Có vẻ như hung thủ đã dùng chân đạp vào lưng nạn nhân, bắt cô quỳ xuống đất. Bỗng nhiên Tiểu Đào nói: "Tống Dương, dưới đất có gì kìa."

Tôi quay đầu nhìn, trong góc tường có một chai nước lọc, bên

trong là chất lỏng màu vàng đục, tôi nhặt lên, vừa mở ra đã ngửi thấy mùi nước tiểu khai nồng.

Tôi đứng dậy nói: "Có vẻ lần này kẻ mô phỏng cực kỳ mất bình tĩnh, bắt nạn nhân uống nước tiểu, bạt tai nạn nhân, sau đó đập đầu vào thành xi măng, hành hạ tới chết."

Hoàng Tiểu Đào cau mày nói: "Tái hiện việc bắt nạt học đường?"

Tôi kiểm tra thi thể tiếp, muốn tìm dấu vết khác. Quái lạ là trên người cô ta chẳng hề có vết thương nào khác cả, nếu như nói rằng kẻ mô phỏng đang phát tiết cảm xúc nào lên người cô, thì ít nhất trên người cũng phải có vết đấm đá, nhưng lại không hề.

Còn có một điểm khả nghi, Lâm Hiểu Lam bị bắt tới đây, người lại không hề có vết trói, chẳng lẽ cô ta tự mình đi tới?

Tôi nói: "Rút lại lời vừa rồi, lần này kẻ mô phỏng vẫn rất bình tĩnh."

Hoàng Tiểu Đào dở khóc dở cười: "Hành hạ như vậy mà vẫn còn gọi là bình tĩnh?"

Tôi ngẩng đầu lên, ánh mắt xoáy vào một nơi, bảo Tiểu Đào qua đây xem. Chỉ thấy trên bức tường gạch men sứ trong cùng có băng dính hai mặt dính đầy bụi. Tôi dùng tay đo đạc một chút, nói: "Cái này có vẻ là một cái điện thoại di động."

Sau đó quay đầu liếc nhìn hiện trường: "Kẻ mô phỏng là đang thi hành mệnh lệnh của người khác, hắn dán điện thoại di động ở đây để người phía sau có thể thưởng thức quá trình Lâm Hiểu Lam bị tra tấn, còn bản thân kẻ mô phỏng thì chỉ làm như một cái máy."

Tiểu Đào cau mày: "Nhưng tại sao lại phải tra tấn Lâm Hiểu Lam, chẳng lẽ cô ta cũng là một kẻ bắt nạt năm xưa?"

Tôi lắc đầu nói: "Ba cô gái bắt nạt đều tan cửa nát nhà, còn Lâm Hiểu Lam dường như lại là một ngoại lệ, hung thủ có vẻ có 'tình cảm' đặc biệt với cô ấy. Lúc Lâm Hiểu Lam nói mình là nạn nhân của bắt nạt học đường là nói điêu, tôi đã đọc mất hồ sơ phỏng vấn về cô ấy, cô ấy đã từng nhận mình là nạn nhân bị bắt nạt trong trường và giành được thiện cảm của mọi người."

Hoàng Tiểu Đào bừng tỉnh đại ngộ: "Tôi hiểu rồi, việc bắt nạt không xảy ra trên chính Lâm Hiểu Lam, mà trên một người khác, cô ta là người chứng kiến. Cô ta đặt những trải nghiệm bi thương này vào bản thân mình, dùng nó làm cảm xúc, từ đó trở thành nhà văn nổi tiếng."

Tôi tiếp lời: "Có vẻ hung thủ rất căm ghét việc cô ta lừa đời để được nổi tiếng, cho nên dùng phương pháp này để giết cô, cho cô ta nếm trải một chút mùi vị bị bắt nạt."

Tôi nói hết rồi bảo đi thôi, Tiểu Đào hỏi: "Không kiểm tra dấu chân à?"

Tôi lắc đầu nói: "Hắn sẽ không để lại dấu chân của chính mình đâu, hơn nữa tôi cũng không mang theo ô nghiệm thi."

Vì hiện trường án mạng này tổ kỹ thuật còn phải tới phân tích, cho nên tôi không hóa vàng mã, chờ về cục rồi mới đốt.

Ra khỏi cửa, cảnh sát tìm được một nhân chứng, người qua đường kia nói ban nãy thấy một chiếc xe đỗ gần đó, một cặp nam nữ, người nữ rất xinh đẹp xuống xe tiến vào trong trường. Anh ta nghĩ rằng chỉ là tình nhân hẹn hò nhau nên không để tâm lắm.

Hoàng Tiểu Đào hỏi: "Người nam dáng vẻ thế nào?"

Nhân chứng nhớ lại hồi lâu, đáp: "Rất phổ thông, gương mặt cũng vậy, tôi không nhớ được."

Không chỉ có anh ta không nhớ được, thậm chí đến cả tôi cũng

không thể nhớ, vừa rồi kẻ mô phỏng còn nói chuyện trực tiếp với tôi, giờ có bảo tôi tả lại gương mặt đó tôi cũng chịu chết. Hắn ta có một gương mặt cực kỳ phổ thông, phổ thông tới nỗi vừa quay mặt đi là có thể quên mất.

Tôi hỏi: "Hai người họ đi song song với nhau?"

Nhân chứng trả lời: "Đúng vậy."

Hoàng Tiểu Đào hỏi tiếp: "Sau đó thì chiếc xe đi đâu?"

Nhân chứng lắc đầu: "Cái này thì tôi không rõ."

Chiếc xe hẳn là bị kẻ giả dạng cảnh sát lái đi, Tiểu Đào bảo người đi xem xét camera xung quanh, kết quả đầu đường, cuối đường đều có camera an ninh, nhưng nơi hắn đỗ xe thì camera không quay tới được.

Biển số xe thì quay lại được, qua việc kiểm tra thì đó là biển giả. Tên này thật giống như u hồn, luôn có thể tìm được những góc khuất của camera an ninh trong thành phố, đến vô hình, đi vô dạng, đến cả tôi cũng thầm thán phục.

Trên đường về, tôi cứ chăm chăm xem những tác phẩm của Lâm Hiểu Lam, Tiểu Đào hỏi: "Anh còn xem những thứ này làm gì?"

Tôi nói: "Đang xem ngày tháng của từng tác phẩm."

Tôi để ý thấy, tác phẩm có liên quan tới nạn bắt nạt học đường đạt giải thưởng là xuất bản sớm nhất, sau đó cũng có mấy tác phẩm lồng ghép đề tài này, nhưng không nổi tiếng bằng tác phẩm đầu tiên. Về sau, Lâm Hiểu Lam có viết một tiểu thuyết tên là "Vỡ tan tuổi 17", đọc qua tóm tắt, cũng là chủ đề này.

Tôi nghĩ ban đầu Lâm Hiểu Lam cũng chỉ là vô tình viết ra, không có suy nghĩ gì, sau đó trải qua nhiều yếu tố tác động, từng

bước từng bước áp đặt chính những bi kịch này lên người mình, trở thành nhân vật chính trong cốt truyện.

Cũng không phải ngay từ đầu cô ta đã định đánh lừa miệng đời, mà là từng chút từng chút tiến tới như ngày hôm nay, trở thành kẻ lừa gạt trong mắt hung thủ.

Có lẽ chính cô cũng không ý thức được, chính mình đã gây biết bao tổn thương cho hung thủ, cho nên lúc kẻ mô phỏng tìm tới, bảo cô ta đi gặp hung thủ, Lâm Hiểu Lam không hề cự tuyệt, mà còn nghĩ sẽ nói gì đó thật tốt trước mặt người ta.

Không ngờ lúc lên tới nơi, chỉ nhìn thấy một cái điện thoại di động, sau đó kẻ mô phỏng đột nhiên bắt đầu hành hạ cô, còn người bị cô ấy đánh cắp trải nghiệm thì xem màn này một cách thờ ơ, vô tình.

Phân tích xong, tôi xúc động nói: "Một người đã lỡ nói dối, thì sẽ phải tiếp tục nói dối để hợp thức hóa nó, cuối cùng ngay cả mình cũng không phân định được đâu là thật, đâu là giả."

Trên đường đi, chúng tôi ngang qua một đám đông náo nhiệt, tôi vô thức nhìn ra cửa xe, cảm thấy một một người ngoài kia đều có thể là kẻ mô phỏng. Dĩ nhiên, người này không khinh địch tới mức bị tìm thấy dễ dàng như vậy.

Hoàng Tiểu Đào thở dài: "Manh mối lại đứt đoạn, thậm chí lần này là đứt hoàn toàn. Hung thủ đã giết hết người cần giết, hắn là ai chúng ta cũng không biết, vụ án này xem ra..."

Tôi nói: "Không, chúng ta vẫn còn một manh mối, manh mối này có thể ngay cả bản thân hung thủ cũng không để ý đến, ta đánh cược một lần xem sao!"

Chương 363: Hỏa tuyến truy hung

Tiểu Đào hỏi tôi manh mối là gì, tôi không trả lời mà hỏi: "Có thể triệu tập toàn bộ cảnh sát trong cục lại không?"

Tiểu Đào nhìn đồng hồ: "Giờ là 21h, nhiều người tan ca rồi, để mai đi."

Tôi gật đầu: "Vậy thì sáng mai."

Tiểu Đào vẫn không yên tâm, nói: "Anh muốn triệu tập toàn bộ cảnh sát làm gì, định tiến hành hành động gì lớn sao? Tôi phải báo cáo với Tôn Lão Hổ một tiếng trước."

Tôi cười: "Chẳng có hành động gì lớn, chỉ là muốn gặp mặt họ thôi."

Tiểu Đào cau mày: "Đáng ghét, lại vòng vo tam quốc."

Sáng hôm sau, tôi dậy thật sớm chạy tới thị cục, Tiểu Đào dẫn tôi vào một gian phòng họp, bên trong là rất nhiều cảnh sát, tôi liếc qua hỏi: "Toàn bộ cảnh sát đây?"

Hoàng Tiểu Đào đáp: "1 phần 3."

Tôi đóng cửa lại, nghiêm túc nói: "Xin mọi người phối hợp cùng tôi làm một chuyện, việc này có liên quan tới vụ án chúng ta đang điều tra. Chi tiết cụ thể không tiện tiết lộ, nhưng mọi người yên tâm, tuyệt đối không phải chuyện khó khăn gì."

Tất cả đều là cảnh sát, tư chất cao, nên nghe tôi nói vậy cũng không ai có nghi ngờ gì. Tôi bảo từng người tới trước mặt mình,

dùng ngữ điệu bình thường nói một câu: "Trong trường học điều tra, không tìm được phần tử khả nghi."

Câu nói này chính là tối qua kẻ mô phỏng nói với tôi, lúc tôi nói chuyện với hắn, chẳng hề mảy may nghi ngờ, thậm chí còn cảm thấy khá quen, giống như trước đây đã từng tiếp xúc.

Kẻ mô phỏng có thể nhân bản hoàn hảo tính cách hành vi của một người nào đó, cho nên tôi nghĩ hôm qua hắn đã mô phỏng một cảnh sát trong số chúng tôi.

Từng người lần lượt lên nói rồi đi ra cửa sau, toàn bộ tốp đầu tiên đều không có người tôi cần tìm. Tốp thứ hai đi vào, tới một cảnh sát nói mấy câu này, đột nhiên tôi cảm thấy rất quen, hét lớn: "Xin anh lặp lại một lần nữa!"

Cảnh sát kia ngẩn người một chút, sau đó chậm rãi lặp lại, tôi gật đầu: "Được rồi, cảm ơn mọi người đã phối hợp, tất cả có thể giải tán, làm phiền anh ở lại."

Cảnh sát kia có vẻ khó hiểu, tôi nói cho anh ta biết chuyện đã xảy ra, cảnh sát viên kinh ngạc nói: "Tại sao hung thủ chỉ bắt chước mình tôi?"

Tôi nhớ tối qua người này không tham gia hành động, cười nói: "Nguyên nhân rất đơn giản, điều này chứng tỏ hắn có thể nhìn thấy anh hàng ngày, cho tôi địa chỉ nhà của anh và những nơi anh hay lui tới đi."

Anh ta cho tôi mấy địa chỉ, một là nhà mình, một quán cơm anh ta thường ăn, và nhà bố mẹ đẻ. Tôi cảm ơn, Tiểu Đào đã hiểu ý, nói: "Tôi lập tức cho người tới điều tra xung quanh ba địa chỉ này."

Tôi xua tay: "Không, hiện giờ chúng ta chỉ có duy nhất một manh mối nhạy cảm này, ngàn vạn lần đừng đánh rắn động cỏ, hai

ta thay quần áo bình dân một chút rồi trực tiếp ghé thăm."

Hoàng Tiểu Đào gật đầu: "Quần áo của anh quá bình dân rồi, chờ tôi đi thay đồ."

Tôi đứng đợi ngoài cổng, lát sau Tiểu Đào đi ra, mặc quần short, áo phông trắng trễ ngực, đầu đội mũ lưỡi trai, nhìn khe ngực sâu hun hút của nàng, tôi hỏi: "Chẳng phải là nói mặc đồ bình dân chút sao?"

Tiểu Đào dùng ngón tay chọc vào đầu tôi: "Toàn là quần áo vỉa hè chưa tới 300 tệ, còn chưa đủ bình dân sao?"

Sau đó để ý thấy tầm mắt của tôi, nàng nói: "Nhìn cái gì, tỷ cũng hết cách rồi, tỷ đây mặc áo lót cỡ nào thì ngực cũng bị đẩy lên cao. Haiz, to quá cũng phiền phức, tôi đang suy nghĩ xem có nên làm phẫu thuật thu nhỏ đi không."

Tôi nói: "Không cần đâu, đây là kiệt tác thiên thiên, nếu như cô là màn hình phẳng thì chắc chắn tinh thần của đội hình sự sẽ đi xuống."

Hoàng Tiểu Đào cười véo tai tôi: "Tiểu tử nhà anh giờ cũng học thói hư tật xấu rồi, miệng lưỡi trơn tru!"

Tôi luôn miệng xin tha, đánh trống lảng: "Xe tới rồi kìa!"

Nhà của cảnh sát kia gần đây nhất, chúng tôi tới đó đầu tiên. Tôi nắm tay Tiểu Đào đi quanh tiểu khu, không ít người để mắt tới nàng, Tiểu Đào nhỏ giọng hỏi: "Tôi ăn mặc thế này mà vẫn giống cảnh sát ư?"

Tôi đáp: "Khí chất không thay đổi được."

Tiểu Đào thở dài: "Có lẽ phải học tập kẻ mô phỏng một chút, rốt cuộc hắn làm cách nào che giấu mình hoàn hảo như vậy?"

"Tôi nghĩ hắn chỉ là một người lúc nào cũng cảm thấy bất an, tự ghét bản thân mình, là một người luôn sống trong sự đánh giá của mọi người, rất có thể mắc bệnh tâm lý." Tôi phân tích.

Hoàng Tiểu Đào ngạc nhiên: "Anh đang phác họa tâm lý học về hắn?"

Tôi gật đầu: "Đấu tranh nhiều lần như vậy, mặc dù hắn luôn biến ảo nhưng trong đầu tôi đã có một hình ảnh đại khái."

Tôi không thể đặt tên cho chứng bệnh tâm lý này, có thể kẻ mô phỏng từ bé đã vô cùng tự ti, nhưng lại khao khát được người khác công nhận, cho nên mới đi bắt chước người ta. Việc bắt chước này mang lại cho hắn một cảm giác an toàn, nhưng lâu dài chính bản thân hắn cũng bị lạc trong đó...

Các triết học gia luôn muốn giải quyết một vấn đề cuối cùng, đó là 'Tôi' rốt cuộc là cái gì, là ý thức, là giác quan, là cơ thể? Cái tôi không phải bẩm sinh mà có, nó là một khái niệm được hình thành dần dần.

Trẻ em lúc mới biết nói, chưa biết sử dụng khái niệm 'Tôi' này, ví như nó sẽ nói 'Dương Dương khát, hay Dương Dương muốn đi chơi', cho thấy trẻ em không hề có khái niệm cái tôi.

Cùng với sự nhận thức và phát triển của não bộ, trẻ em sẽ ý thức được một chuyện, đó là khi người khác gọi Dương Dương thì chính là gọi nó, dần dần nó sẽ học được cách sử dụng chữ 'Tôi', và nắm giữ ý thức của 'Tôi'.

Mà kẻ mô phỏng là một người không có bản ngã, hắn giống như một cái máy tính không được lập trình, có thể dễ dàng nhập xuất tính cách người khác.

Chúng tôi đi một vòng quanh tiểu khu, tới hỏi bảo vệ sơ bộ về người thuê nhà ở đây, sau đó còn 'tự tiện xông vào' nhà mấy hộ

dân, cũng không tìm thấy nơi trú thân của kẻ mô phỏng.

Chúng tôi không nản lòng, tiếp tục đi tới điểm tiếp theo, trên con phố này toàn là tiệm cơm, Tiểu Đào nói: "Đói rồi, mời tôi ăn bữa canh thịt bò đi."

Tôi nhìn đồng hồ: "Mới mấy giờ mà đã đói?"

Tiểu Đào nũng nịu: "Người ta đang giảm cân, buổi sáng uống mỗi ly sữa đậu nành."

Tôi nói: "Vậy thì đi."

Chúng tôi tới quán mà cảnh sát kia hay ăn, ăn một bữa. Lúc tính tiền, tôi hỏi ông chủ: "Có cảnh sát nào thường ngày hay tới đây không?"

Ông chủ đáp: "Cậu nói tiểu Vương à? Anh ta ngày nào chẳng tới."

Tôi hỏi: "Có ai lạ hay quan sát anh ta không?"

Ông chủ kinh ngạc dừng bước: "Câu hỏi của cậu lạ thế, rốt cuộc cậu là ai?"

Tiểu Đào liền vội vàng kéo tay tôi đi, nói: "Ai lại đi hỏi như vậy, còn nói tôi dễ bị lộ, chính anh cũng không buông bỏ thân phận cố vấn được."

Tôi ngường ngùng cười cười, đi ra khỏi cửa, đột nhiên tôi để ý trên tầng 2 khu nhà đối diện có mấy cái cửa sổ, ồ lên một tiếng, lập tức quay vào hỏi ông chủ: "Đối diện là khu nhà cho thuê sao?"

Ông chủ nói: "Đúng vậy, cô cậu muốn thuê nhà à?"

Tôi hỏi: "Ông có số điện thoại của chủ cho thuê không?"

Tôi ghi lại số điện thoại, nhưng không bấm gọi, mà cùng Tiểu

Đào đi thẳng lên trên lầu đối diện. Lầu một là khu buôn bán, lầu hai là nhà ở, đằng sau có cầu thang đi lên, một dãy cửa dài thật dài.

Tôi lần lượt kiểm tra, rồi chợt dừng lại trước một cánh cửa, trên đó dán đầy quảng cáo, tờ rơi. Tôi có cảm giác chính là căn phòng này, nhìn xung quanh rồi lấy dụng cụ ra chuẩn bị cạy khóa.

Đẩy cửa vào, thấy bên trong bày biện đơn sơ, tôi lập tức có một cảm giác quen thuộc, không sai được, nhất định kẻ mô phỏng ở đây!

Chương 364: Phát động minh vương chi đồng

Trong phòng bày biện đơn giản, chỉ có một ghế sofa, một TV, dưới đất có ít rác, rèm cửa sổ đều kéo kín.

Tôi với Tiểu Đào vào trong, phát hiện trên tường dán rất nhiều ảnh, đều là ảnh chụp lén, bao gồm bốn nạn nhân cùng chồng của họ, cảnh sát tiểu Vương bị bắt chước, và một vài người lạ mặt.

Hoàng Tiểu Đào chỉ một bức ảnh trong đó nói: "Chủ quán cơm vừa nãy cũng có ở đây."

"Người này đúng là rất chuyên nghiệp!" Tôi tiện tay mở một cánh tủ, phát hiện bên trong toàn là tóc giả, râu giả, cùng với đồng phục các ngành, giầy dép, còn có một máy đổi giọng nói.

Ngoài những thứ đó, còn có silicon dùng trong phẫu thuật thẩm mỹ, có lẽ là hắn đắp những thứ này lên người để thay đổi hình dáng.

Kiểm tra xong, tôi nói: "Tạm thời rút lui, gọi người tới giám sát nơi này."

Lúc ra cửa tôi bỗng để ý thấy dưới đất rơi một ruột bút bi bị gập làm đôi, hẳn là kẹp ở trên cánh cửa, lúc đẩy cửa vào làm rơi nói, tôi nói: "Tên này quá cẩn trọng, cô ở đây gọi người, tôi xuống mua cái ruột bút tương tự."

Tôi vội vã xuống lầu, xung quanh không có cửa hàng tiện lợi, đang tìm thì đột nhiên Tiểu Đào gọi điện, nói rất nhỏ: "Tống Dương, vừa có một gã đàn ông lên lầu, nhìn thấy tôi thì lập tức

xoay người đi."

Tôi hỏi: "Có đặc điểm gì?"

Nàng đáp: "Quần áo lem luốc, trông giống một công nhân, trên tay xách một cái hộp dụng cụ."

Trong lòng tôi liền cảm thấy không ổn: "Rất có thể chính là hắn, chúng ta đuổi theo!"

Tôi lập tức quay đầu trở lại, dùng động u chi đồng tìm dấu vết trong đám người đi đường. Tới đầu một con hẻm, trên đất có một bãi nước đọng, tôi thấy dấu chân kéo dài một mạch tới bên trong, vội vọt vào nhìn, trên đất là một bộ đồng phục công nhân lao động.

Kẻ mô phỏng đã thay đổi hình dạng ở đây, giờ hắn có thể là bất cứ người nào, tôi gọi điện cho Tiểu Đào, nói: "Không kịp gọi chi viện, kẻ ban nãy chính là hắn, cô xuống đây tìm cùng tôi đi, tôi ở hẻm đối diện xéo với chỗ cô đứng."

Một lát sau, Tiểu Đào chạy tới, dẫn theo mấy cảnh sát, nàng cũng nhanh trí, đã gọi cảnh sát trật tự ở gần đó trợ giúp.

Hoàng Tiểu Đào nói: "Làm phiền mọi người, bắt được nghi phạm sẽ lập công lớn, còn được nhận tiền thưởng."

Một cảnh sát trật tự nói: "Cô có thể miêu tả đặc điểm của nghi phạm không?"

Tôi xen vào nói: "Là một người cao khoảng 1m75, nam giới trung niên, có điều hắn sẽ cải trang, mọi người nhớ để ý ông già, ăn mày, hay công nhân bốc vác, những người mà ít ai để ý."

Sau khi mọi người tản ra, tôi và Tiểu Đào đi dọc theo con hẻm, ra tới đường chính, nhìn đám người đi đi lại lại, tôi thật sự vô kế khả thi.

Tiểu Đào hỏi: "Liệu hắn có cải trang thành cảnh sát trật tự không?"

Tôi nói: "Tôi mới quan sát cẩn thận từng người một, hung thủ không có trong số họ."

Tôi nói chia nhau ra tìm đi, điện thoại kết nối đừng tắt máy. Rồi bắt đầu nhìn thật cẩn thận từng người đi đường. Ven đường có một gã ăn mày, tôi nhìn mấy lần hắn đều không tránh né ánh mắt tôi, cầm cái bát vỡ trước đung đưa trước mặt tôi: "Thương hại, thương hại!"

Tôi rảo bước đi, đột nhiên ý thức được có gì đó là lạ, lập tức quay người lại tới trước mặt gã, nhặt một đồng tiền trong cái bát vỡ ngửi qua, cười lạnh: "Ngươi đóng giả rất hoàn hảo, nhưng tiếc là lại có sơ hở."

Hắn vờ như điếc, tiếp tục đung đưa cái bát. Tôi lạnh lùng: "Đối diện chỗ ngươi là một quán gà chiên rất đắt hàng, người đi ra từ đó sẽ cho ngươi tiền lẻ, theo lý thuyết thì tiền trong bát của ngươi phải rất nặng mùi dầu mỡ, nhưng lại không có!"

Câu này không phải tôi nói cho hắn nghe, mà là cho Tiểu Đào nghe, để qua điện thoại nàng biết vị trí tôi đang đứng.

Gã ăn mày nhướn đôi mắt vô hồn lên: "Tôi không biết cậu đang nói gì."

Tôi nói: "Cứ tiếp tục giả bộ đi."

Đột nhiên hắn ném cái bát vào mặt tôi, tiền xu vung ra tung tóe, vùng dậy bỏ chạy. Tôi theo bản năng đưa tay ra đỡ, lúc định thần lại thì hắn đã lẫn vào đám người. Vừa đuổi theo, tôi vừa hét lớn: "Hắn chạy về phía đông, mau đánh chặn!"

Tôi vừa chạy vừa gạt đám người đi đường, đuổi theo một đoạn thì tên ăn mày mất dấu, tôi phát hiện có bộ quần áo rách

rưới ném dưới đất.

Tâm trạng tôi đang ảo não thì Tiểu Đào nói: "Tống Dương, có một cảnh sát trật tự nhìn thấy hắn vọt vào trong con hẻm hướng Tây."

Nhìn sang trái có một con hẻm, tôi lập tức lao vào, qua mấy khúc quanh thì phát hiện trong hẻm trống không, ngẩng đầu lên thì thấy kẻ mô phỏng mặc một bộ đồ shipper, hai tay chống vào vách tường, leo lên.

Bởi vì lần này hắn hóa trang trong cấp bách nên khuôn mặt chưa tẩy trang.

Mắt thấy hắn muốn leo lên cao, tôi liền tập trung phát động minh vương chi đồng, kẻ mô phỏng hét lên một tiếng, cứ như gặp ma, ngã từ trên xuống.

Tôi vẫn nhìn chằm chằm vào mắt hắn, kẻ mô phỏng ngã dưới đất lăn lộn khổ sở, hai mắt ngấn nước, nét mặt hoảng hốt như nhìn thấy thứ đáng sợ nhất trên đời, gào lạc cả giọng: "Đừng tới đây! Đừng tới đây!"

Đây là lần đầu tiên tôi sử dụng minh vương chi đồng trong thực chiến, thời gian cũng dài hơn so với lúc tập luyện. Phát động đôi mắt này thời gian dài sẽ khiến máu thiếu oxy cục bộ, trước mặt là một màu đen, đầu óc choáng váng, tác dụng phụ này có thể nói là phản phệ.

Kẻ mô phỏng bị ép bức tới gần như sụp đổ tôi mới thu hồi minh vương chi đồng. Hắn run lẩy bẩy cuộn người lại một góc, có vẻ như đã không còn ý định bỏ chạy, tôi cũng ôm đầu vì choáng váng.

Lúc này Hoàng Tiểu Đào và nhóm cảnh sát từ hai đầu chạy tới, nàng bập còng vào tay kẻ mô phỏng, thấy tôi ôm đầu liền hỏi:

"Hắn đánh anh?"

Tôi nói: "Không có, chắc là di chứng sau phẫu thuật."

Tiểu Đào ân cần: "Hai ngày nay anh vất vả quá rồi, chiều nay về nghỉ ngơi đi."

Tôi lắc đầu: "Không sao."

Rồi liếc nhìn kẻ mô phỏng, gương mặt hắn quả rất phổ thông, chẳng có đặc điểm nào dễ nhận, đôi mắt vô hồn khiến người ta có cảm giác hắn là một người không có cảm xúc.

Tiểu Đào nói: "Mọi người vất vả rồi, báo lại số hiệu cảnh sát cho tôi để tôi ghi công về cục."

Mọi người hân hoan vỗ tay, tôi bước tới trước mặt nghi phạm, nói: "Rốt cuộc chúng ta đã gặp mặt."

Hắn cũng cười nhìn tôi: "Rốt cuộc chúng ta đã gặp mặt."

Tôi cau mày: "Ngươi đàng hoàng một chút cho ta!"

Hắn cũng quát: "Ngươi đàng hoàng một chút cho ta!"

Tôi hoảng hồn, hắn lại đang bắt chước tôi, hơn nữa còn bắt chước rất giống, tôi nói: "Thu chiêu của ngươi lại đi, lát nữa về cục rồi gặp."

Hắn cười lạnh: "Thu chiêu của ngươi lại đi, lát nữa về cục rồi gặp."

Lát sau xe cảnh sát tới, giải kẻ mô phỏng lên xe. Vừa dùng minh vương chi đồng xong, tôi cảm thấy rất mệt, lên xe dựa đầu vào ghế, tay xoa bóp sống mũi liên tục. Tiểu Đào lo lắng hỏi: "Tống Dương, có cần ngủ một lát không?"

Tôi lắc đầu, không chỉ mệt mỏi mà tôi còn cảm thấy choáng

váng, lúc xe đi ngang qua một cửa hàng tiện lợi, trông thấy sữa bò để ở tủ mát, tôi thèm không chịu nổi, nhất định đòi xuống xe mua một chai.

Hoàng Tiểu Đào mua cho tôi một chai sữa bò lớn, dòng sữa mát lạnh chảy vào bụng, cảm giác vô cùng sảng khoái, bấy giờ sự khó chịu mới dần dần giảm bớt.

Chương 365: Giết người vì tình

Hai giờ chiều, chúng tôi bắt đầu thẩm vấn kẻ mô phỏng. Đầu tiên Tiểu Đào cho hai cảnh sát vào thăm dò một chút, kết quả là kẻ mô phỏng bắt chước hoàn toàn một trong hai, khiến họ muốn phát điên, Tiểu Đào đành gọi họ ra ngoài.

Nàng nhìn tôi, cười: "Đây không phải là phòng thẩm vấn nữa rồi, cứ như phòng hỗ trợ bệnh viện tâm thần vậy, Tống Dương, anh chuẩn bị xong chưa?"

Tôi gật đầu: "Chuẩn bị xong rồi, ta vào gặp hắn đi."

Chúng tôi vào phòng thẩm vấn, nghi phạm đột nhiên đứng dậy, chờ chúng tôi ngồi hắn cũng mới ngồi, xem ra màn biểu diễn lại sắp bắt đầu.

Tiểu Đào nói: "Khai thật đi, tên họ, tuổi tác, nghề nghiệp."

Kẻ mô phỏng cũng làm ra thần thái như nàng, nói: "Khai thật đi, tên họ, tuổi tác, nghề nghiệp."

Hoàng Tiểu Đào chẳng hề cáu mà còn cười, nháy mắt với tôi: "Đừng nói là rất giống nhé."

Kẻ mô phỏng cũng cười, nháy mắt: "Đừng nói là rất giống nhé."

"Ngươi cho rằng ta không có biện pháp bắt ngươi?"

"Ngươi cho rằng ta không có biện pháp bắt ngươi?"

Tiểu Đào lôi ra một cái máy ghi âm, nói: "Ta tên Vương Nhị, 34 tuổi, là một sát thủ chuyên nghiệp."

Kẻ mô phỏng cũng nói: "Ta tên Vương Nhị, 34 tuổi, là một sát thủ chuyên nghiệp."

Hoàng Tiểu Đào lắc lắc cái máy ghi âm: "Những câu này đều là chính miệng ngươi nói đó nha, ngươi định cứ bắt chước câu nói của ta, ta sẽ cho ngươi nói những câu vô cùng bất lợi cho mình!"

Kẻ mô phỏng cũng lắc lư cái tay: "Những câu này đều là chính miệng ngươi nói đó nha, ngươi định cứ bắt chước câu nói của ta, ta sẽ cho ngươi nói những câu vô cùng bất lợi cho mình!"

Chiêu này lại vô tác dụng, kẻ mô phỏng căn bản chẳng quan tâm, hắn lấy việc bắt chước người khác làm thú vui.

Tiểu Đào ôm hai nắm tay, nói lớn: "Thật là phục!"

Hắn cũng làm động tác tương tự: "Thật là phục!"

Nhìn kẻ mô phỏng lặp lại động tác của Tiểu Đào, tôi có một cảm giác đặc biệt hài hước, không nín được cười, Tiểu Đào gắt giọng: "Còn cười được, đồ vô lương tâm."

Những câu này kẻ mô phỏng lại không bắt chước, Tiểu Đào kinh ngạc: "Ồ, bình thường lại rồi?"

Nàng bắt đầu đọc câu hỏi, kẻ mô phỏng ngạo mạn trả lời: "Ta không giết người, ta là một cảnh sát đương chức, các ngươi không có quyền thẩm vấn ta."

Hoàng Tiểu Đào cả giận, vỗ bàn mắng: "Ngươi là cảnh sát chó má!"

Sao thần thái của kẻ mô phỏng lại quen thế nhỉ, tôi đột nhiên la lên: "Không đúng, giờ hắn biến hắn thành cô rồi, đây là bắt chước ở tầng sâu."

Kẻ mô phỏng ngoẹo đầu cười với tôi, ánh mắt mang theo sự

thưởng thức và ái mộ: "Ngươi thật thông minh, sao ta không để ý nhỉ."

Mẹ nó, thật là giống Tiểu Đào thường ngày như đúc, người này là một diễn viên trời sinh. Không, cho dù là diễn viên cũng sẽ có tình cảm cá nhân, còn hắn là một cái thùng trống trơn, có thể đựng bất cứ nhân cách nào trong đó.

Hoàng Tiểu Đào hoàn toàn bó tay, ngồi xuống ôm đầu, vô cùng ảo não.

Tôi chỉ vào mắt mình, rồi chỉ vào mắt hắn: "Ngươi thử nghĩ lại lần nữa xem nào."

Kẻ mô phỏng hoảng sợ khoát tay lia lia: "Tống Dương, ngươi định làm gì ta?"

Tôi bảo Tiểu Đào còng tay hắn lại, kẻ mô phỏng lập tức run lẩy bẩy, tôi tập trung tinh thần phát động minh vương chi đồng. Kẻ mô phỏng cứ như bị hai cái dùi ghim vào mắt, thống khổ hét toáng lên, cầu xin tha thứ: "Dịch Thiên Nhân khai, Dịch Thiên Nhân khai."

Tôi thu hồi minh vương chi đồng, lần này chỉ dùng 3 giây, cảm giác khó chịu tương đối nhẹ. Tiểu Đào hỏi: "Ngươi tên gì?"

"Dịch Thiên Nhân tên là Dịch Thiên Nhân." Hắn trả lời.

Tôi cùng Hoàng Tiểu Đào kinh ngạc nhìn nhau, thì ra hắn không có bản ngã của riêng mình, không biết sử dụng khái niệm 'Tôi'.

Mặc dù toàn bộ quy trình thẩm vấn diễn ra bình thường, nhưng hắn khai cứ như là đang kể về một người khác vậy.

Dịch Thiên Nhân từ khi còn nhỏ gia cảnh nghèo khó, nhưng cha mẹ hắn lại muốn con mình hóa rồng, nhịn ăn nhịn mặc cho

con vào trường tốt nhất đi học. Ở đó, hắn mặc nhiên trở thành đối tượng bị kỳ thị, xa lánh. Nhưng Dịch Thiên Nhân rất khao khát được hòa nhập với tập thể, vì vậy hắn bắt đầu mô phỏng những học sinh được hoan nghênh.

Việc bắt chước này không khiến hắn được chào đón, ngược lại càng bị xa lánh hơn, nhưng từ trong thâm tâm, Dịch Thiên Nhân lại cảm thấy một niềm vui to lớn.

Hắn bắt đầu quan sát từng người xung quanh mình, bắt chước bọn họ. Hắn chẳng cần suy đoán diễn biến nội tâm, chỉ cần sao chép hoàn hảo cách thức nói chuyện và cử chỉ hành động của đối phương là có thể biến mình thành chính họ, đây là thiên phú dị bẩm của hắn.

Không có bản ngã, phần lớn thời gian hắn chọn sống trong tính cách của một người khác. Lớn lên, hắn sống một mình, có lần trong lúc vô tình bắt gặp bên nhà đối diện, có một cô gái bị bạo hành thường xuyên.

Hắn bắt đầu mô phỏng cô gái này, dần dần giống như cảm nhận được nỗi thống khổ của cô, nên hắn thay cô giết chết người chồng. Sau đó cảnh sát tới điều tra, nhận định người vợ là hung thủ, bắt cô ta đi.

Dịch Thiên Nhân chẳng có chút áy náy nào với người vợ, bởi vì hắn ra tay tương trợ không phải xuất phát từ lòng tốt, mà chỉ là nội tâm, khát vọng của cô gái kia được hắn biến thành hiện thực mà thôi.

Hắn phát hiện ra đây là một trò chơi thú vị, bắt đầu giá họa những người tiếp theo, đều lựa chọn những gia đình có mâu thuẫn gay gắt, lần nào cũng thành công. Sau đó, tình cờ hắn quen biết một tên xã hội đen, người này nhìn trúng năng lực của hắn, thuê hắn đi giết người.

Dịch Thiên Nhân chẳng cần suy nghĩ, đồng ý, bước vào con đường làm sát thủ chuyên nghiệp. Thủ đoạn giết người của hắn rất tinh vi, lần nào cũng có thể toàn thân trở về, nhân tiện giá họa cho ai đó.

Nhưng đi đêm lắm có ngày gặp ma, trong một lần hành động, hắn bị người ta bắt gặp, bị đâm trọng thương, hoảng hốt chạy bừa hòng thoát thân. Đúng lúc đó có một nữ công nhân tan ca đêm đã cứu hắn, đưa hắn về nhà mình.

Trong lúc dưỡng thương ở nhà cô gái, Dịch Thiên Nhân vô tình có đọc trộm nhật ký của cô, là một cuốn nhật ký do một nam thanh niên trẻ tuổi viết. Dịch Thiên Nhân buồn chán, bắt đầu tiêu khiển bằng cách bắt chước thanh niên này.

Cô gái kia thấy như vậy, sững sờ, rồi la lớn: "Là anh thật sao?" Sau đó lao vào ôm chầm lấy hắn.

Từ trước tới giờ không bị coi là quái thai thì cũng bị dùng làm công cụ, đây là lần đầu tiên Dịch Thiên Nhân cảm nhận được hơi nóng của tình yêu. Mặc dù người mà cô gái yêu là nam thanh niên hắn bắt chước, nhưng chủ thể tiếp nhận tình yêu lại là hắn.

Tình yêu có thể thay đổi một con người, dù cho đó là một kẻ băng lãnh vô tình!

Hai người dần dần qua lại, Dịch Thiên Nhất biết được quá khứ bi thảm mà cô gái phải trải qua, cô từng bị bốn nữ sinh bắt nạt. Một buổi tối, bốn nữ sinh kia còn cướp điện thoại của cô, gửi tin nhắn cho bạn trai cô nói dối bị bệnh, khiến bạn trai cô chạy tới, trên đường xảy ra tai nạn, không qua khỏi.

Sau chuyện này mấy nữ sinh kia chỉ nói qua loa vài câu xin lỗi, nhà trường cũng ém nhẹm việc đó lại, cô gái mềm yếu chỉ có thể im lặng.

Dịch Thiên Nhân quyết định làm một việc, giết chết bốn nữ sinh này, làm tan nát gia đình họ, coi như lễ vật tặng người yêu.

Nghe đến đây, tôi với Hoàng Tiểu Đào trao đổi ánh mắt một chút: "Bốn nữ sinh? Nói như vậy Lâm Hiểu Lam cũng là kẻ bắt nạt?"

Tôi chợt hiểu ra: "Chẳng những tham gia bắt nạt, còn dùng trải nghiệm của nạn nhân viết thành sách, chẳng trách cô ta lại căm ghét Lâm Hiểu Lam như vậy!"

Tôi hỏi: "Người yêu ngươi tên gì?"

Kẻ mô phỏng bình tĩnh đáp: "Cho tới bây giờ, Dịch Thiên Nhân chưa từng hỏi tên nàng, tên không quan trọng, chỉ cần Dịch Thiên Nhân yêu nàng là đủ!"

Chương 366: Nam thần báo thù

Hoàng Tiểu Đào vỗ bàn đứng dậy mắng: "Còn lãng mạn như vậy? Ngươi cho rằng ngươi không nói thì chúng ta không tra được sao?"

Kẻ mô phỏng chẳng chút động lòng, tôi nói nhỏ với Tiểu Đào: "Ra ngoài một chút."

Tiểu Đào theo tôi ra ngoài, tôi nói: "Trông hắn không giống như đang nói dối, tôi có đề nghị thế này, đăng vụ án lên báo, dẫn dụ cô gái kia ra."

Tiểu Đào cau mày: "Án này sẽ khiến xã hội hoang mang."

Tôi nói: "Không, cô chỉ đăng đơn giản một chút, rằng đã phá được vụ án giết người liên hoàn là ok, không cần chi tiết. Chỉ cần cô gái này đọc được, 90% có thể sẽ tới."

Hoàng Tiểu Đào nhướn mày: "Anh tự tin vậy ư? Hung thủ sẽ đến tự thú?"

Tôi cười: "Cô nói sai hai ý, thứ nhất cô ta không phải hung thủ, thứ hai là cô ta chỉ tới chứ không gọi là tự thú."

Tiểu Đào suy nghĩ một chút: "Ừ nhỉ, vụ án này coi như đã kết thúc."

Chúng tôi vốn nghĩ rằng đây là một vụ thuê sát thủ, nhưng qua lời khai của kẻ mô phỏng, cô gái kia không cho hắn tiền, cũng không chủ động bày mưu giết người, tất cả những việc này là ý chí chủ quan của Dịch Thiên Nhân.

Hung thủ là kẻ mô phỏng, cô gái kia không tham gia hành vi phạm tội. Giờ chúng tôi tìm cô gái, chỉ là muốn biết toàn cảnh vụ án, Tiểu Đào nói: "Haiz, đột nhiên biết đã kết được án, thật là nhẹ nhõm, làm việc không nghỉ suốt hai tuần lễ cũng không uổng phí."

Tôi nhếch môi: "Hình như có người thua cược."

Tiểu Đào mân mê cái miệng: "Biết rồi, tôi chịu thua. Anh cũng đừng bắt tôi mặc quần áo gì quái dị đấy."

Tôi cười nói: "Cho cô một bộ trang bị hoàng đế mới."

Hoàng Tiểu Đào nhất thời không hiểu, rồi phì cười đá tôi một cước: "Cái đồ nhà anh ngày càng xấu xa!"

Kẻ mô phỏng tạm thời bị bắt giữ, những nghi phạm khác được phóng thích, riêng nghi phạm bên Đào Nguyên thì vẫn đang trong trại giam nên phải chờ làm thủ tục.

Lúc Lý mỗ và Đinh mỗ rời đi, nắm bàn tay tôi cảm tạ ân đức, quỳ xuống: "Đồng chí cảnh sát, cậu đúng là ân nhân cứu mạng, là cha mẹ tái tạo chúng tôi. Lúc đeo còng lên tay tôi đã nghĩ đời này coi như bỏ, không ngờ có thể thấy mặt trời lần nữa, cảm ơn, thật cảm ơn!"

Tôi nói: "Chúng tôi cũng không làm gì, chỉ là trả lại sự thật mà thôi, còn nữa, tôi chỉ là một cố vấn, muốn cám ơn thì cám ơn vị Hoàng cảnh quan này này."

Hai người quay qua Tiểu Đào rối rít cảm ơn, rồi rời đi.

Việc đăng báo chỉ là phương án trước mắt, nếu cô gái không tới, chúng tôi đã có hậu chước. Cảnh sát đã tiến hành lục soát triệt để chỗ ở của kẻ mô phỏng, tìm được một điện thoại di động, trên danh bạ có số của cô gái đó.

Sáng hôm sau, Tiểu Đào gọi tôi tới cục, vào phòng thẩm vấn

thì thấy một cô gái ngồi ở ghế nghi phạm, cúi đầu.

Cô ta ăn mặc rất giản dị, nghề nghiệp là một công nhân bình thường, dáng người gầy gò, da dẻ tái nhợt, ánh mắt đề phòng, tựa như đối với tất cả xung quanh đều cảm thấy không an toàn.

Tôi nói: "Chúng ta chưa từng gặp nhau, nhưng tôi biết chuyện đã từng xảy ra với cô, cũng rất đồng cảm."

Cô gái không trả lời tôi, mà hỏi: "Anh ta ở đâu?"

Tôi nói: "Trong buồng tạm giam, đợi lát nữa tôi sẽ cho hai người gặp nhau, có điều cô phải kể rõ sự tình trước đã."

Cô gái thở dài một tiếng: "Chuyện của tôi thì có gì đáng kể, cũng chẳng phải chuyện gì đáng tự hào."

Cô gái từ từ kể lại, cô tên là Đào Tĩnh, năm đó lúc còn đi học, vì gương mặt xấu xí, tính cách lại nhút nhát, cho nên trở thành đối tượng bị bắt nạt.

Những người bắt nạt thậm tệ nhất chính là ba nữ sinh kia, Lâm Hiểu Lam không động thủ đánh cô, nhưng việc cô ta làm so với bắt nạt còn buồn nôn hơn.

Việc bắt nạt kéo dài cho tới khi việc ngoài ý muốn xảy ra, ba người đùa dai khiến nam sinh mà Đào Tĩnh yêu bị chết, nhưng ba nữ sinh này nhà có quyền thế nên không bị kỷ luật gì. Lãnh đạo nhà trường còn tới khuyên nhủ cô, bảo cô thoáng hơn một chút, quên chuyện thương tâm này đi.

Lúc đó Đào Tĩnh hận thấu tâm can, hận từng người một trong ngôi trường đó, nếu như có một cái nút có thể hủy diệt toàn bộ ngôi trường trong chớp mắt, cô sẽ không do dự mà ấn xuống.

Việc bạo lực học đường vẫn luôn như một cơn ác mộng quấn vào cô, khiến cho sau này ra ngoài xã hội, cô vẫn sầu não uất ức,

xa lạ với xung quanh. Ấy vậy mà những kẻ đã hủy đi cuộc sống của cô lại ăn sung mặc sướng, cô thống hận sự bất công xã hội.

Trong một lần tình cờ, cô xem được chương trình tọa đàm do Lâm Hiểu Lam làm khách mời, Lâm Hiểu Lam mặc quần áo sang trọng, xinh đẹp đang giới thiệu sách mới của mình, chính là cuốn tiểu thuyết "Vỡ tan tuổi 17", xúc động dạt dào kể lể mình năm xưa bị người ta bắt nạt, cả trường quay và MC đều bị chạm vào cảm xúc, rớt nước mắt thương cảm cô ta.

Đào Tĩnh hận đến thấu xương, chính quãng thời gian không muốn nhắc lại của mình lại bị Lâm Hiểu Lam dệt thành huy chương đeo trên ngực, khoe khoang khắp nơi, còn chẳng biết xấu hổ nói rằng do chính cô ta trải qua.

Đào Tĩnh lên weibo mắng Lâm Hiểu Lam, nhưng Lâm Hiểu Lam chẳng những không trả lời, mà còn bảo luật sư gửi cho cô một thư cảnh cáo, nếu cô còn tung tin đồn nhảm sẽ kiện cô ra tòa.

Lúc đó thật sự Đào Tĩnh chỉ muốn giết chết Lâm Hiểu Lam, thậm chí đã mua sẵn dao và thuốc độc, nhưng cô chỉ là một người sống ở tầng đáy xã hội, căn bản không có cơ hội tiếp xúc với một tác giả đang ăn khách.

Việc cô có thể làm chỉ là im lặng, cứ như ngọn cỏ nhỏ nhoi cố gắng sống qua ngày.

Một lần tan ca đêm, trên đường về cô gặp một đám người đang đuổi đánh một người đàn ông, không đắn đo, lập tức bảo nạn nhân trốn vào trong hẻm, sau đó chỉ đám người kia chạy về hướng khác.

Động cơ của cô rất đơn giản, cô không thể nhìn nổi việc người khác bị bắt nạt, cảm thấy người đàn ông này rất đáng thương.

Người đàn ông bị thương rất nặng, lại từ chối tới bệnh viện,

Đào Tĩnh chẳng thể làm gì khác hơn là đem anh ta về nhà dưỡng thương. Nhà cô có một quyển nhật ký của bạn trai năm xưa, đó là nơi duy nhất để cô gửi gắm tinh thần.

Một lần về nhà, cô chợt phát hiện người đàn ông kia đang đọc trộm, giận tím mặt mày, lập tức lao tới giật lại.

Đột nhiên người đàn ông lại mở miệng: "Đào Tĩnh, là em sao?"

Đào Tĩnh ngây người, ngữ khí, thần thái, cử chỉ của người này lại giống y hệt mối tình đầu của cô, cô không thể tin vào mắt mình, thậm chú còn cho rằng anh ta đang đùa bỡn nên rất tức giận.

Nhưng người đàn ông không ngừng mô phỏng bạn trai năm xưa, dần dần Đào Tĩnh đã thực sự coi hắn là người kia, hơn nữa còn đem lòng yêu hắn, thổ lộ hết tâm tình của mình.

Ngày hắn khỏi bệnh, đột nhiên nói với cô rằng: "Anh phải giết sạch đám người đã hành hạ em!" Sau đó bỏ đi không quay đầu lại.

Đào Tĩnh vô cùng lo lắng bất an, rất sợ hắn gặp điều gì bất trắc. Nhưng khi nghe tin ba người bạn học bị giết, chồng họ còn bị coi là nghi phạm, bắt giam, mới ý thức được người đàn ông này bản lĩnh cao thế nào.

Dựa theo kế hoạch của người đàn ông, hắn cũng định dùng thủ pháp tương tự để giết Lâm Hiểu Lam thì Đào Tĩnh lại góp ý, con tiện nhân Lâm Hiểu Lam này lừa đời lấy danh tiếng, phải chết đặc biệt một chút.

Đào Tĩnh nói muốn mang Lâm Hiểu Lam về trường cũ, dùng cách thức bắt nạt năm xưa hành hạ tới chết, hơn nữa còn muốn được chứng kiến toàn bộ quá trình.

Người đàn ông đáp ứng yêu cầu, hôm đó nhân lúc Lâm Hiểu Lam ra ngoài liền tới tìm cô ta. Buồn cười là, Lâm Hiểu Lam lại

chẳng hề ý thức được mình đã đẩy sự việc tới nghiệm trọng thế nào, còn muốn gặp Đào Tĩnh để nói cho ra nhẽ.

Vì vậy cô ta theo kẻ mô phỏng tới ký túc trường cũ, đi đến nhà vệ sinh chung, hắn gọi video call để cho hai bạn cũ gặp mặt. Lâm Hiểu Lam lại nói kiểu ban ơn: "Tôi làm như vậy là muốn cho tất cả mọi người biết đến chuyện cũ của cô, làm cho vấn nạn này trong học đường vĩnh viễn chấm dứt."

Đào Tĩnh vô cùng ghê tởm gương mặt khả ái cố làm ra vẻ điềm đạm, lạnh lùng nói: "Ngươi là tác giả, không đích thân trải qua thì làm sao viết hết được sách."

Lập tức kẻ mô phỏng bắt đầu dùng đủ loại thủ đoạn hành hạ Lâm Hiểu Lam, toàn bộ quá trình vô cùng tàn nhẫn, nhưng Đào Tĩnh lại cực kỳ thống khoái. Nghe Lâm Hiểu Lam kêu la thất thanh cầu xin tha thứ, nhìn cô ta lăn lộn trong vũng máu của chính mình, cái cảm giác thỏa mãn báo thù này còn hơn tất cả khoái cảm trên cõi đời!

Chương 367: Thế giới quan bi thảm

Kể xong, Đào Tĩnh vẫn còn lưu vẻ cười gằn, tựa hồ vẫn đang hưởng thụ khoái cảm trả thù ngày hôm đó.

Tôi hỏi: "Tôi muốn hiểu rõ một chuyện, cô ám chỉ hoặc bày mưu để hung thủ đi giết người sao?"

Đào Tĩnh ngẩn người một lát, đáp: "Đúng là tôi ra lệnh."

Tôi để ý biểu hiện nhỏ trên nét mặt cô ta: "Nhưng biểu hiện của cô lại nói rằng cô đang bịa chuyện, toàn bộ vụ án là ý chí cá nhân của kẻ mô phỏng, cô cùng lắm chỉ làm thay đổi cách chết của nạn nhân cuối cùng, thậm chí còn chẳng được coi là xúi giục."

Đào Tĩnh lạnh lùng nói: "Cậu sai rồi, đây là tôi thuê anh ta giết người."

Tôi hỏi: "Tiền thù lao đâu?"

Cô ta đáp: "Tối hôm qua tôi gửi cho anh ấy."

Hoàng Tiểu Đào lập tức cho người đi điều tra, kẻ mô phỏng không có thẻ tín dụng, không có tài khoản ngân hàng, chẳng tìm được gì, cuối cùng trên wechat của hắn phát hiện Đào Tĩnh tối qua gửi 4 tệ tiền lì xì cho hắn.

Đào Tĩnh làm như vậy chính là để nhận tội danh về mình, tôi nói: "Cô việc gì phải tự dày vò như vậy? Hắn chắc chắn không thoát được chế tài pháp luật, nhưng cô không giống hắn, hoàn toàn có thể vô sự bước ra khỏi nơi này."

Đào Tĩnh tỏ ra khinh bỉ: "Nhìn bộ dạng nói phải trái của cậu, chẳng khác nào đám lãnh đạo tới thuyết phục tôi năm xưa. Trong mắt loại người như các cậu, việc sống chết của người khác vĩnh viễn chẳng liên quan, lợi ích của chính mình mới là trên hết."

Nghe cô ta quy mình với đám người kia làm một, tôi hơi khó chịu. Hơn nữa cô ta chẳng chịu nói một chút đạo lý nào, điều này chẳng có nửa xu quan hệ với lợi ích của tôi, có điều tôi nhanh chóng nhận ra, cô ta đang cố chọc giận mình.

Đào Tĩnh có tội hay không, hoàn toàn được quyết định bởi cái báo cáo này chúng tôi viết như thế nào. Có lẽ giờ cô ta đã nhìn thấu sinh tử, chỉ muốn cùng kẻ mô phỏng ngồi tù.

Tôi nói: "Tôi không nói phải trái với cô, mà là tôi nói sự thật. Cô đừng ngây thơ nữa, 4 tệ mà cũng thuê được sát thủ? Tôi cho cô 10 tệ, cô giúp tôi giết 10 người nhé, được không?"

Đào Tĩnh nói: "Chẳng cần biết là 4 tệ hay 4 triệu tệ, nói tóm lại đều là thuê người sát nhân."

Tôi lắc đầu cười to: "Giữa hai người không có giao dịch thật sự, bao tiền lì xì hắn còn chưa có nhận, cũng không có lời nói hay văn bản hợp đồng nào. Nếu đây cũng gọi là thuê sát thủ, vậy tôi không cẩn thận gửi nhầm mấy đồng lẻ cho người lạ, sau đó hắn đi giết người thì tôi cũng phạm tội?"

Đào Tĩnh cau mày, màn thẩm vấn này đúng là trước giờ chưa từng có, cảnh sát tìm mọi cách chứng minh nghi phạm vô tội, nghi phạm lại tìm mọi cách chứng minh mình có tội.

Ánh mắt của Đào Tĩnh buồn bã, cúi đầu nói: "Sau khi bạn trai đầu đời của tôi chết đi, chưa có một ai đối tốt với tôi như vậy, tôi không muốn bỏ lỡ anh ta, với tôi mà nói, anh ta là tất cả. Anh ấy bị bắt, cả thế giới của tôi cũng chấm hết..."

Tôi nói: "Trại giam cũng đâu phải là giam chung nam nữ, cô vào tù một chút ý nghĩa cũng không có, cô ở bên ngoài thì ít nhất còn được vào thăm hắn."

Đào Tĩnh hét: "Các người nhất định phải xử tử hình anh ấy sao? Những kẻ bị giết đều đáng chết, nếu cậu là tôi, cậu cũng sẽ làm như vậy."

Tôi trả lời: "Luật pháp là vô tình, báo thù có rất nhiều cách, sao nhất định cứ phải giết chết?"

Tôi và Hoàng Tiểu Đào nói nhỏ với nhau mấy câu, cuộc thẩm vấn tới đây coi như kết thúc, tôi đứng dậy nói: "Đừng ngu ngốc nữa, tôi sẽ không để cô vào tù, đi thôi, tôi dẫn cô đi gặp hắn một lần."

Đào Tĩnh nhìn tôi bằng ánh mắt khó hiểu, rưng rưng nước mắt, cắn môi hỏi: "Tại sao cậu lại giúp tôi?"

Tôi thở dài một tiếng, nhìn vào mắt cô ta: "Tôi không có giúp cô, tôi chỉ đang làm việc nên làm, hy vọng cô sớm bước ra được khỏi bóng tối."

Đào Tĩnh chợt òa khóc, nói không rõ lời: "Cậu nói thì nghe dễ lắm, tôi làm sao bước ra? Hàng ngày thậm chí trong mơ cũng nhìn thấy đoạn cuộc sống kia, tôi không dám tin bất kỳ một ai, chẳng có nơi lui tới, bốn người bọn họ đã biến tôi thành một kẻ thất bại triệt để."

Tôi vỗ nhẹ vào vai Đào Tĩnh: "Chẳng phải bây giờ cô đã dám lớn tiếng nói lên nỗi lòng của bản thân sao? Cô đừng biến mình thành cái giá cho việc bốn kẻ cặn bã làm ra. Họ đã chết, nhà tan cửa nát, cô lại còn sống, chẳng lẽ không nên nắm chặt lấy cuộc đời của mình ư?"

Với tư cách nhân viên tham gia phá án, những câu vừa rồi của

tôi không quá thích hợp. Nhưng trong thâm tâm mình, tôi hy vọng Đào Tĩnh có thể trở nên sáng sủa hơn, không bị tiếp tục hành hạ.

Đào Tĩnh vừa khóc vừa gật đầu: "Cám ơn!"

Tôi và Tiểu Đào rời đi trước, để cho cô ta bình tĩnh lại, nhìn qua tấm gương phòng thẩm vấn, Tiểu Đào thở dài thườn thượt: "Thật là một cô gái đáng thương!"

Tâm lý tôi vô cùng hỗn loạn, cuộc sống bất công thì chẳng thể nào thay đổi, muốn hủy đi cuộc sống của một người thường rất đơn giản, nhiều khi chỉ cần một câu nói. Trên đời có rất nhiều người đang phải sống trong cảnh bị tổn thương, những những kẻ gây ra tổn thương ấy lại sống rất tốt.

Đối mặt với sự bất công ấy, điều chúng ta có thể làm chỉ là cố gắng tự hoàn thiện bản thân, tiếp tục tiến lên.

Sau khi vụ án kết thúc, cảnh sát mở một cuộc họp báo, chỉ là thông cáo với bên ngoài rằng đã phá được vụ án giết người liên hoàn, cũng không nhắc tới sự việc năm xưa ở trường cấp 3 để bảo vệ sự riêng tư của Đào Tĩnh.

Kẻ mô phỏng rất nhanh đã được giải tới trại giam để chờ phiên tòa xét xử. Toàn bộ vụ án có một điểm khiến tôi bất ngờ, đó là thực lực kinh người của kẻ mô phỏng lại làm việc một mình, chứ không thuộc về bất kỳ tổ chức tội phạm nào.

Ngày kết án, tôi với Tiểu Đào ra ngoài cửa, nàng hướng lên bầu trời duỗi vai một cái: "Cuối cùng cũng được nghỉ ngơi cho thật khỏe!"

Tôi cười đểu: "Đừng vui mừng quá sớm, cô còn phải mặc quần áo do tôi chọn, làm việc tôi yêu cầu, quên à?"

Tiểu Đào bĩu môi: "Ừ phải, anh nói đi, yêu cầu gì tôi cũng đồng ý, đừng quá mức là được."

Tôi nói: "Chờ tôi một lát!"

Tôi nhanh chóng chạy vào trong phòng làm việc của nàng, lấy một cái hộp để sẵn trên bàn ra. Nàng mở hộp, mặt lập tức đỏ lên, bên trong là một chiếc váy Locked mà có lần nàng vô tình nói muốn mua.

Tiểu Đào mỉm cười bẽn lẽn: "Tôi chỉ tình cờ nhắc đến thôi, anh lại tưởng thật, tôi từng này tuổi còn mặc cái váy teen này, bị đồng nghiệp nhìn thấy thì mất mặt lắm, làm gì còn uy tín của đội trưởng nữa."

Tôi nói: "Cô hết cơ hội đổi ý rồi, phải mặc!"

Tiểu Đào gật đầu: "Biết rồi, thế việc anh yêu cầu là gì?"

Tôi đáp: "....." Độc giả tự đoán nhé, e không dịch được đoạn này, khó quá, chắc do không học tiếng Trung tới nơi tới chốn!

Hoàng Tiểu Đào đỏ mặt: "Được, vậy mai tới đón tôi!"

Chương 368: Oan hồn trên xe bus

Gần đây Nam Giang cũng không có án lớn, hôm nay Tiểu Đào với tôi rủ nhau đi dạo phố, xem phim rồi vào trung tâm thương mại lượn cả buổi chiều. Cả ngày mặc dù mệt nhưng lại thấy rất vui vẻ, hạnh phúc.

Nghỉ ngơi một ngày ngắn ngủi, Tiểu Đào lại tiếp tục công việc, tôi thì vẫn bán hàng ở tiệm. Tôi cũng có công mang về một đơn đặt hàng của đội cảnh sát, bán được hơn mười thùng, Vương Đại Lý vui lắm, cứ đòi chia hoa hồng cho tôi, nhưng tôi từ chối.

Gần đây Đại Lý và Lạc Ưu Ưu thường ở cùng nhau, trò chuyện, ăn cơm, đi dạo, trong mắt người khác đã là một đôi tình nhân. Ấy vậy mà cả hai vẫn chưa công khai quan hệ chính thức, tôi quở trách hắn: "Sao ngươi vẫn còn chạy marathon chậm chạp vậy? Không tăng tốc độ tiến triển đi, khó khăn mới có một cô gái tốt mà mắt mù lại để ý đến ngươi, không chịu nắm lấy cơ hội, bị người khác hớt tay trên là ta cười vào mặt đấy."

Vương Đại Lý mắng trả: "Ngươi còn dám nói ta? Chẳng phải chính ngươi cũng vậy sao? Quấn quít với Tiểu Đào tỷ tỷ gần năm nay rồi, đã nắm tay chưa, hôn nhau chưa, đi nhà nghỉ chưa?"

Tôi đỏ mặt: "Hoàn cảnh của ta đặc biệt, ngươi không thể học theo được."

Vương Đại Lý khinh bỉ: "Ngươi đặc biệt chỗ nào, gần như ngày nào cũng gặp nhau mà vẫn cố tình không công khai quan hệ?"

Thôi, ta hết lời để nói, ngươi muốn làm thế nào thì làm!

Lạc Ưu Ưu mách lẻo với tôi, Vương Đại Lý hàng ngày vẫn nhắn tin với Băng Tâm, một khi đã thân quen với ai, Băng Tâm liền chẳng giấu diếm điều gì. Nhưng Vương Đại Lý hắn lại đa tình, nghĩ rằng Băng Tâm như vậy là có tình ý với mình, cho nên vẫn lưu luyến không quên.

Tôi mơ hồ cảm thấy, mối tình đầu này của Vương Đại Lý sẽ lâm vào bi kịch...

Chiều hôm đó, tôi với Lạc Ưu Ưu trông coi cửa hàng, Vương Đại Lý thì đi về công ty lấy hàng. Trông coi cửa tiệm thật buồn chán, tôi liền lấy sách ra đọc, đột nhiên Lạc Ưu Ưu gọi: "Tống Dương học trưởng, anh xem bài báo này này!"

Tôi hỏi: "Sao vậy?"

"Anh đã từng nghe oan hồn xe bus ở Nam Giang chưa?" Lạc Ưu Ưu hỏi.

"Chưa nghe, cô đọc cho ta xem nào!" Tôi hiếu kỳ nhấp nháy mắt.

Lạc Ưu Ưu đại khái đọc một chút, bào post là một tuần trước, có không ít người đã chứng kiến đoạn đường từ Hoa Đông đến Tử Kinh có một chiếc xe bus bí ẩn qua lại. Chiếc xe cũ kỹ rách rưới, là loại xe mà Nam Giang đã đào thải từ 10 năm trước. Mỗi khi nó xuất hiện, sẽ có một trận sương mù dày đặc, sương mù vô cùng kỳ quái, rất đậm, gió ngừng thổi, cây ngừng lay, từ từ lầm lũi đi trên đường nhìn vô cùng quỷ dị.

Chiếc xe di chuyển rất chậm, đi một quãng sẽ dừng, dừng một lát rồi lại đi. Có người phát hiện ra quy luật, những nơi nó dừng đều là trạm dừng xe bus từ 10 năm trước.

Trên xe có một tài xế mặt mũi âm u, mặc đồng phục của những năm về trước, đội mũ, không ai nhìn rõ biểu hiện. Mọi

người đồn, anh ta cũng không phải là người sống, từng có người đã thấy mặt ở khoảng cách gần, mặt anh ta nát bấy, con người lòi ra ngoài, giòi bò nhung nhúc.

Chiếc xe này không ai dám lên, nghe nói chỉ cần bước lên sẽ đưa tới âm tào địa phủ. Từng có người gan dạ bám theo đuôi chiếc xe xem rốt cuộc nó đi đâu. Cuối cùng lại thấy nó đâm thẳng xuống một cái hồ ở ngoại ô.

Cư dân mạng nhiệt tình search baidu, phát hiện 10 năm trước có một vụ tai nạn xe nghiêm trọng ở Nam Giang. Một chiếc xe bus đi trên cầu, vì đánh lái tránh chiếc xe con đi ngược chiều mà lao thẳng xuống sông. Thời tiết lúc đó là mùa đông, nước vô cùng lạnh, xe bus lao xuống thì chìm tận xuống đáy, toàn bộ hành khách trên xe đều không qua khỏi.

Cư dân mạng tìm được bản tin năm xưa, kinh ngạc phát hiện, biển số xe của chiếc xe bus tai nạn chính là của chiếc xe oan hồn này.

Nghe xong, tôi nhún vai: "Lời nói vô căn cứ!"

Lạc Ưu Ưu bất phục, nói: "Nhưng có nhiều người chứng kiến tận mắt mà."

Tôi trả lời: "Trong đó có một số người nói láo để gây sự chú ý, một số khác thì chỉ thấy một chút bề ngoài, lại được lời đồn trên internet ảnh hưởng nên tự cho rằng mình chứng kiến, trí nhớ của con người là thứ khó tin nhất."

Tôi lấy một ví dụ, trên toàn cầu, hàng năm có không biết bao nhiêu vụ người ngoài hành tinh bắt cóc, nhưng từ trước khi phát hiện ra UFO lại không có vụ nào, điều này cho thấy phần lớn những vụ bị người ngoài hành tinh bắt cóc là giả.

Lạc Ưu Ưu la lên: "Vũ trụ rộng lớn như vậy, nhất định là có

người ngoài hành tinh."

Tôi cười: "Người ngoài hành tinh có hay không ta không biết, dù sao thì ta cũng không tin chuyện chiếc xe bus này, ít nhất thì phải có ảnh chụp hoặc video làm bằng chứng mới được."

Lạc Ưu Ưu nói: "Ở trên này còn nói, có một người nghiên cứu linh dị uy tín cũng chứng thực chuyện này."

Tôi cười: "Lời xác nhận của một cá nhân thì có ích lợi gì?"

Đúng lúc này Vương Đại Lý trở về, hỏi: "Nói chuyện gì mà hăng say vậy?"

Lạc Ưu Ưu chỉ chỉ màn hình: "Em đọc được một post linh dị trên mạng, Tống Dương học trưởng lại không tin."

Vương Đại Lý giải thích: "Cái tên Dương tử này là như vậy đấy, cái gì hắn cũng hoài nghi, dù 100 người nói phía trước có bẫy hắn cũng không tin, phải tự bản thân rơi vào thì mới tin."

Tôi há hốc mồm: "Tinh thần cầu thị thực sự, sao qua miệng ngươi lại trở nên khó nghe như vậy?'

Lạc Ưu Ưu kể cho Đại Lý nghe chuyện oan hồn xe bus, cả hai thảo luận rất sôi nổi, Vương Đại Lý đột nhiên đề nghị: "Đường Tử Kinh cách đây có ba phố, hay là chúng ta lát nữa qua đó kiểm nghiệm xem?"

Lạc Ưu Ưu vỗ tay: "Được đó, được đó!"

Vương Đại Lý lại bổ sung một câu: "Dương tử, gọi cả Tôn Băng Tâm tới đi, cô ấy là hứng thú với loại chuyện này nhất!"

Lạc Ưu Ưu tức thì xụ mặt xuống, tôi thầm chửi sao Đại Lý ngươi lại ngu ngốc như vậy. Hắn còn vô liêm sỉ gọi điện cho Băng Tâm, nói tối nay có hoạt động, có muốn tham gia không. Băng Tâm

hỏi: "Tống Dương ca ca có đi không?"

Tôi lườm hắn một cái ra hiệu không đồng ý, hắn lại nói: "Hắn có đi."

Băng Tâm lập tức đồng ý: "Được rồi, lát nữa tôi tới cửa hàng của các anh."

Lạc Ưu Ưu cau mày, tôi bị ép buộc kéo vào cũng chán nản không vui, chỉ có mỗi Vương Đại Lý là hào hứng như tên điên.

Một lát sau, Băng Tâm bắt xe tới, tay bắt mặt mừng, tôi hỏi: "Cha muội đồng ý cho muội ra ngoài buổi tối?"

Nàng cười nói: "Làm sao mà đồng ý được, ông ấy chưa về nhà, muội lén chạy ra ngoài. Đúng rồi, lúc nãy Vương Đại Lý nói oan hồn xe bus là chuyện gì xảy ra?"

Vương Đại Lý hấp tấp trả lời: "Ta cho muội xem bài post này, Lạc Ưu Ưu, em ra cửa hàng tiện lợi mua hai chai nước ngọt đi."

Lần này thì tôi thật sự hết lời, Lạc Ưu Ưu mặt tối sầm, cứ như sắp khóc, tôi liền đứng dậy nói: "Để ta đi, để ta đi."

Băng Tâm lắc đầu: "Khỏi cần, uống nước lọc là được rồi."

Hai người ngồi ở quầy hào hứng nghiên cứu bài post, thường thì hầu hết phụ nữ rất hứng thú với mấy sự kiện linh dị, vừa nghe tối nay sẽ đi thám hiểm, Băng Tâm liền nhảy cẫng lên háo hức, so với vẻ mặt u ám của Lạc Ưu Ưu bên cạnh thật là tương phản.

Lòng tôi thầm mắng, Vương Đại Lý ngươi cứ tiếp tục như vậy, cuối cùng chắc chắn là lấy quần lót múc canh, công dã tràng.

Với tư cách là huynh đệ, tôi vẫn phải giúp hắn trong khả năng của mình, liền nhắn wechat cho Lạc Ưu Ưu: "Chờ lát nữa ta sẽ khuyên bảo Đại Lý một chút."

Lạc Ưu Ưu trả lời: "Khỏi cần, em không có hứng, tối nay mọi người đi vui vẻ đi."

Tôi nhắn: "Nể mặt ta đi mà."

Lạc Ưu Ưu trả lời: "Được, nể mặt học trưởng, nhưng ngay ngày mai em sẽ xin nghỉ ở đây."

Tôi chẳng biết nói gì thêm, nếu có thể có EQ của Tiểu Đào thì hay biết mấy, đành âm thầm ra quyết định, tối nay phải tìm cơ hội nói chuyện thẳng thắn với Vương Đại Lý.

Chương 369: Xe ma xuất hiện

Khoảng 10h tối, chúng tôi đóng cửa hàng, dọn dẹp một chút chuẩn bị xuất phát. Vương Đại Lý đề nghị giờ đã muộn rồi, hay đi ăn khuya trước, có Băng Tâm ở đây, hắn cứ như bị làm sao ấy.

Tôi nói: "Còn ăn uống cái gì, đi nhanh về nhanh, mau chóng chứng minh chuyện này là giả, ngươi nghĩ ta muốn đi lắm à?"

Vương Đại Lý nói: "Hiếm khi mới có hoạt động tập thể mà."

Hắn cứ nhất định đòi đi ăn, tìm một quán cháo hải sản, nhân lúc hắn đi chọn món, tôi nói mấy lời với Băng Tâm về tình hình của Đại Lý. EQ của Băng Tâm cũng không thấp, rất nhanh đã hiểu ra, che miệng cười khúc khích: "Làm chia rẽ tình cảm người ta, muội không thể làm kỹ nữ như vậy được, sau này tuyệt đối sẽ không nhắn tin với Đại Lý nữa."

Tôi gật đầu: "Mấy chuyện tình cảm rối rắm này, ta nhìn mà đau cả đầu."

Tôn Băng Tâm chọc vào má tôi nói: "Chó chê mèo lắm lông, thực ra phần lớn thời gian nhắn tin cho Đại Lý, muội đều nói về huynh."

Băng Tâm lôi điện thoại ra nói: "Tống Dương ca ca, cùng chơi Arena of Valor đi."

Tôi hỏi: "Bây giờ chơi luôn?"

Băng Tân nháy mắt: "Đây chẳng phải là cách để phớt lờ Vương Đại Lý à?"

"Được rồi." Tôi gật đầu.

Hai chúng tôi bắt đầu mở game lên, lát sau Đại Lý quay lại thấy chúng tôi chơi rất vui vẻ, nói: "Chơi game à, cho ta chơi với."

Băng Tâm hờ hững đáp: "Không cho anh chơi, anh gà lắm."

Vương Đại Lý không cam lòng, nhất quyết đòi chơi chung, Băng Tăm chẳng thèm ngẩng đầu, nói: "Đừng quấy rầy tôi được không, đi mà nói chuyện với Lạc Ưu Ưu nhà anh ấy."

Vương Đại Lý chẳng có việc gì làm, liền cùng Lạc Ưu Ưu tán gẫu về phim ảnh.

Ăn đêm xong, chúng tôi bắt đầu đi về hướng đường Tử Kinh, trên đường chẳng có bóng người, Đại Lý và Lạc Ưu Ưu đi trước, tôi với Băng Tâm đi sau. Băng Tâm cứ bám lấy tay tôi, tôi hỏi: "Trời nóng quá, muội không thấy nóng à, tay ta đầy mồ hôi rồi này."

Băng Tâm hớn hở nói: "Chẳng phải huynh bảo muội vạch rõ giới hạn với Đại Lý sao, muội phải thể hiện ngay chứ, phải rồi, huynh xem bộ đồ của muội tối nay có đẹp không?"

Hôm nay Băng Tâm mặc một bộ váy màu sắc nhã nhặn, tay đeo túi xách nhỏ, tóc cài một cái kẹp hình quả cầu rất dễ thương, tôi đáp: "Đẹp!"

Băng Tâm mân mê cái miệng nhỏ xinh, nói: "Tiểu Đào tỷ tỷ mấy ngày nay lên mặt với muội lắm, nói là huynh tặng tỷ ấy một bộ váy."

Tôi cười hì hì: "Đó không phải là tặng, mà là thua cược."

"Huynh thua?" Băng Tâm ngạc nhiên.

"Tiểu Đào thua." Tôi đáp.

"Cái gì? Tỷ ấy thua mà được tặng váy, không được, muội cũng muốn cá cược với huynh." Băng Tâm giật cánh tay tôi.

Gáy tôi bốc khói đen: "Đánh cược cái gì chứ?"

Băng Tâm nói: "Muội cá là oan hồn xe bus này thực sự tồn tại."

Tôi trước giờ không bao giờ tin những chuyện bảo sao nghe vậy, trực tiếp đáp: "Tuyệt đối không thể nào, nhất định là giả."

Tôn Băng Tâm nhướn mày: "Được, nếu huynh thua thì phải tặng muội một bồ đồ theo ý muội."

"Thế nếu muội thua thì sao?" Tôi hỏi.

"Tùy huynh định đoạt." Băng Tâm ưỡn ưỡn bộ ngực nhỏ.

Tôi thì không cần quần áo, suy nghĩ một chút rồi nói: "Cửa hàng đang tuyển người phát tờ rơi, cuối tuần muội tới phát tờ rơi một buổi, thế nào?"

Băng Tâm khinh thường đáp: "Nghe thật khô khan, có điều muội đồng ý."

Sau đó nàng ngoắc ngón tay với tôi.

Bốn người đi tới đường Tử Kinh, ban đêm gần như chẳng có cái xe nào, chúng tôi cứ như bốn tên đần đứng trên vỉa hè, được khoảng 20 phút tôi đề nghị: "Quay về đi, làm gì có oan hồn xe bus nào, tất cả đều là mấy chuyện bịa đặt trên mạng."

Vương Đại Lý nói: "Chờ một lát nữa xem sao."

Tôn Băng Tâm ngáp dài một cái, tựa vào người tôi. Vương Đại Lý thấy vậy liền nói: "Hay thôi bỏ đi, đưa Băng Tâm muội muội về nghỉ trước."

Băng Tâm nghiêm mặt nói: "Tôi không buồn ngủ."

Sắc mặt Lạc Ưu Ưu vừa mới khá lên đôi chút, thoáng cái lại tối sầm. Đột nhiên có một giọng nói phía sau cất lên: "Mấy vị, làm phiền một chút, mọi người cũng tới để xem oan hồn xe bus à?"

Quay đầu lại, đó là một nam thanh niên đeo máy ảnh, ăn mặc kiểu hip hop, đội mũ lưỡi trai lệch, quần cạp trễ, cậu ta nói: "Tôi tự giới thiệu mình một chút, tôi tên Chu Dương, ở nơi khác tới kiểm chứng lời đồn này, chắc weibo của tôi mọi người đã từng nghe qua, là Đêm Nay Gặp Ma."

Lạc Ưu Ưu kích động nhảy cỡn lên: "Anh chính là chủ nhân của weibo linh dị đó hả, tôi theo dõi anh mấy năm nay rồi, anh viết bài phân tích linh dị thật quá xuất sắc."

Chu Dương gãi đầu, ngượng ngùng cười: "Quá khen quá khen, có thể viết ra những bài phân tích chân thật đó, chủ yếu là bởi vì mỗi một sự kiện linh dị, tôi đều đích thân tới trải nghiệm."

Lạc Ưu Ưu la lên: "Oa, thật sao? Lão già mặt mèo, căn nhà ma số 81, nữ cương thi tàu điện ngầm đều là do anh đích thân điều tra? Thật tuyệt!"

Hai người trò chuyện rất sôi nổi, Vương Đại Lý tỏ ra khó chịu, Băng Tâm nói nhỏ với tôi: "Lạc Ưu Ưu cố ý đấy, là để chọc tức Đại Lý."

Tôi kinh ngạc: "Làm sao muội lại biết được?"

Băng Tâm ôm bụng cười ngặt nghẽo, chỉ tay vào trán: "Bởi vì muội có xúc giác ẩn trên đầu, có thể đọc được nội tâm người khác."

Tôi hiểu ý này của nàng, chính là đang kháy đểu việc tôi có EQ thấp.

Tôi để ý Chu Dương có vẻ không đứng đắn lắm, vòng vo hỏi thăm Lạc Ưu Ưu về sự việc, đôi mắt híp híp cứ dán vào ngực và

phần bụng dưới cô bé.

Vương Đại Lý không nhìn nổi cảnh này, cuối cùng đi tới, tán gẫu cùng Chu Dương, cố ý dời hỏa lực đi.

Băng Tâm lấy điện thoại ra, nghiêm mặt nói: "Bảo Lạc Ưu Ưu cẩn thận một chút, tư cách người này không tốt lắm, có nhiều lời đồn trên mạng nói hắn thích lừa Fan nữ."

Tôi nói: "Ta thì luôn không có cảm tình với những hot boy trên mạng."

Nửa tiếng sau, tôi nhìn đồng hồ, đã sắp 12h đêm, trên đường đến một chiếc xe cũng không có, tôi cảm thấy đang lãng phí thời gian vô ích, Băng Tâm thì có vẻ mệt mỏi, tựa vào tay tôi bất động.

Tôi nhỏ giọng nói: "Ta đưa muội về nhé."

Băng Tâm nhắm mắt lắc đầu: "Không mà, muội còn muốn có váy mới, chờ đến 12h đi."

Mấy phút sau, đột nhiên Băng Tâm run lên một chút, ôm hai bả vai, nói: "Tống Dương ca ca, sao lạnh thế?"

Quần áo nàng mặc quả là quá phong phanh, tôi cởi áo khoác ra khoác cho nàng, Băng Tâm lí nhí nói cảm ơn. Đột nhiên Chu Dương la lên: "Mọi người, mau nhìn hướng kia kìa!"

Hắn vọt tới và chụp một cách điên cuồng, tôi bước tới nhìn, chẳng có gì ngoài một ít sương mù...

Chờ đã, trong sương mù đúng là có gì đó!

Lúc này, đèn đường trên đầu tôi lóe lên mấy cái, trong sương mù từ từ xuất hiện một cái bóng hình xe bus, Lạc Ưu Ưu hưng phấn la lên: "Em đã nói là có thật mà!"

Tôi trợn tròn mắt, thật là không thể tin được.

Đây là một chiếc xe cũ, loại mà Nam Giang đã sớm đào thải, sườn xe rách nát, đi khá chậm. Toàn bộ phần dưới của xe đều chìm trong sương mù, không nhìn thấy bánh xe chuyển động, thật cứ như vô thanh vô tức lướt đi.

Trong xe ánh đèn ảm đamh, chẳng có một bóng người. Ghế lái không có ánh đèn, chỉ có thể nhìn thấy một người đàn ông đội mũ đang chậm rãi chuyển động vô lăng, động tác của hắn cứng ngắc, mặt vô cảm, cứ như một người đã chết...

Chương 370: Trạm xe quỷ ảnh

Mắt thấy chiếc xe oan hồn ngày càng tới gần, Chu Dương đột nhiên nhấc chân chạy, vừa chạy vừa hướng về phía chúng tôi, gọi: "Nó không dừng ở trạm này, mau tới trạm kế tiếp đi!"

"Cái gì? Còn phải lên xe?" Tôi nói mà lòng miễn cưỡng.

Mấy người chúng tôi biểu quyết, ngoại trừ tôi thì ai cũng đồng ý lên xe, tôi chỉ có thể tuân theo số đông.

Chúng tôi vội chạy về phía trạm dừng kế tiếp, chờ xe chạy tới gần mới phát hiện thực ra tốc độ cũng không chậm, hai chân rất khó chạy vượt nó. Tôn Băng Tâm đi đôi sandal, phải rất cố sức mới chạy được, Vườn Đại Lý lập tức nắm lấy cơ hội: "Ta cõng muội!"

Băng Tâm liền tháo dép cầm lên tay, nói: "Không sao, tôi chạy chân đất."

Trên đường nhỡ giẫm phải thủy tinh cục đá thì làm sao, tôi không đành lòng, khom người nói: "Lên đây."

Băng Tâm do dự mấy giây rồi nhảy lên lưng tôi, nhỏ giọng hỏi: "Có nặng không?"

"Nhẹ hơn Tiểu Đào!" Tôi đáp.

"Bại hoại!" Băng Tâm véo lỗ tai tôi.

Chúng tôi chạy tới trạm dừng kế tiếp, xe bus đỗ lại, rào một cái mở cửa xe, mấy người lập tức nối đuôi nhau mà lên.

Trên xe trống không, Chu Dương rướn cổ lên: "Sao không có nhân viên bán vé?"

Vương Đại Lý giọng u ám nói: "Chắc sẽ lấy linh hồn anh để làm tiền vé."

Chu Dương xạm mặt lườm hắn: "Đừng nói lung tung được không, chuyện này mà cũng dám tùy tiện đùa giỡn?"

Vương Đại Lý cười lạnh: "Chút can đảm cũng không có, còn tưởng là chủ nhân weibo linh dị, tôi thật thấy mất mặt thay anh."

Xem Vương Đại Lý phất cờ phản công, tôi với Băng Tâm bật cười. Bốn người chúng tôi xếp hàng phía sau tìm chỗ ngồi, Chu Dương cầm điện thoại chụp lia lịa khắp nơi, tôi cảnh cáo: "Đừng chụp bọn tôi, cẩn thận tôi kiện anh tội xâm phạm hình ảnh đấy.""

Chu Dương cười hì hì: "Tôi chụp anh làm gì, anh cũng chẳng ưa nhìn, tôi chụp hai người đẹp kìa."

Tôn Băng Tâm nói: "Tống Dương ca ca, đập điện thoại của anh ta đi!"

Tôi làm bộ đứng lên, Chu Dương liền giấu điền thoại ra phía sau: "Này này, sao mấy người đến đùa giỡn cũng không biết vậy?"

Chu Dương chạy lên đầu xe ngồi, hình như hắn muốn tìm tài xế nói chuyện, nhưng tài xế nhìn quá dọa người, hắn ậm ừ mãi không có dũng khí bắt chuyện. Xe vẫn chạy, tôi quan sát một lát, nói: "Cái này thì có gì to tát đâu, cũng chỉ là một chiếc xe bus bình thường."

Vương Đại Lý ngồi phía sau đột nhiên hét lên một tiếng đinh tai nhức óc, tôi hỏi: "Ngươi làm gì vậy?"

Vương Đại Lý thụt cả lưỡi vào trong, chỉ ra ngoài cửa sổ lắp bắp: "Dương tử, mau nhìn cái bóng."

Chúng tôi nhìn theo hướng hắn chỉ, ban đầu chỉ thấy mặt đường đen thui, lúc xe bus đi qua một bức tường thì trên tường

xuất hiện một cái bóng, từ cái bóng lại có thể thấy cửa sổ bên cạnh chúng tôi có bóng một người ngồi.

Tôn Băng Tâm sợ hãi hét lên một tiếng: "Trên xe thật có ma!" Sau đó ôm chặt lấy tôi.

Vương Đại Lý, Lạc Ưu Ưu và Chu Dương đều hoảng sợ hét toáng lên, tôi thì lại thờ ơ chẳng động lòng, là ma thì có sao?

Tôi nói: "Ta chỉ không hiểu một chuyện, bình thường có chuyện linh dị nói ma không có bóng, một số chuyện khác thì nói ảnh chụp được người không tồn tại, vậy rốt cuộc ma quỷ có bóng hay không, ai cho một câu trả lời chính xác đây?"

Chu Dương nói: "Anh đừng có mà không hiểu rồi nói càn, trên xe có 'người', chỉ là chúng ta không nhìn thấy mà thôi."

Tôi phản bác: "Vật thể không nhìn thấy có nghĩa là không phản xạ ánh sáng, nếu không phản xạ ánh sáng thì tại sao lại có bóng?"

Chu Dương giải thích một cách gượng ép: "Ma quỷ tồn tại ở một không gian khác, những cái bóng chính là từ không gian khác đó chiếu ra."

Tôi cười: "Lại có liên quan tới không gian đa chiều, vậy cái gì là không gian đa chiều, làm phiền anh cùng tôi tán dóc một chút..."

Chu Dương trong nháy mắt cứng họng không trả lời được: "Vậy anh giải thích xem tại sao vừa rồi lại xuất hiện bóng ma?"

Tôi nói: "Nhất định sẽ có các giải thích khoa học, nhưng tôi không cho rằng đó là ma quỷ."

Chu Dương mắng: "Đám người tôn thờ khoa học như các anh thật hết thuốc chữa!"

Nói xong, hắn tức giận ngồi phịch xuống. Lòng tôi lẩm nhẩm

"tôn thờ khoa học", mấy chữ này là lần đầu tôi nghe thấy, chẳng lẽ là hắn cố ý mượn cớ bẻ măng, quy chuyện linh dị là sự việc bình thường?

Chúng tôi tranh cãi om sòm làm không khí ma quái trên xe cũng giảm bớt, lúc xe bus chạy qua một cái đèn đường, chúng tôi lại lần nữa nhìn thấy cái bóng trên cửa sổ xe.

Tôi chỉ cái bóng trên mặt đất nói: "Những cái bóng này không động đậy, có chút khả nghi."

Vương Đại Lý xen vào: "Ma quỷ đương nhiên bất động rồi."

Tôi lạnh lùng nói: "Lấy đâu ra cái gọi là oan hồn xe bus, để ta tìm tài xế hỏi cho ra nhẽ."

Lúc này đột nhiên xe dừng lại, có ba người, hai nữ một nam lên xe, nữ đều trang điểm rất đậm, quần áo hở hang, nam thì cao lớn thô kệch, mặt đầy thô bỉ không ngừng nháy mât với hai cô gái: "Hai cô suy nghĩ thêm một chút đi, theo tôi một đêm, các cô đâu có lỗ, còn kiếm được tiền."

Người đàn ông sặc mùi rượu, hình như là đại thúc dâm dê theo tới đây từ quán bar.

Ba người lên phía trước ngồi xuống, một cô gái nói: "Ông cứ quấn lấy chúng tôi như vậy không xấu hổ à? Chúng tôi đi làm ở hộp đêm, không phải là đi bán thân, ông muốn chơi gái thì đi tìm cave đi."

Gã đàn ông xoa tay cười nói: "Lời nói thật khó nghe, tôi không phải là thấy hứng thú với hai cô thì đã không đi theo tới đây. Thế nào, tính toán một chút chứ?"

Tôn Băng Tâm nhỏ giọng mắng: "Thật ghê tởm!"

Đột nhiên gã đàn ông phục hồi tinh thần: "Ai da, đây là chuyến

xe đi đâu?" Sau đó hỏi Chu Dương ngồi bên cạnh: "Tiểu ca, đây là xe số bao nhiêu?"

Chu Dương lạnh lùng nói không biết.

Hóa ra ba người này không biết vì sao mà lên nhầm xe, gã đàn ông vẫn tiếp tục gạ gẫm hai cô gái qua đêm cùng hắn, tôi nói với mọi người: "Trạm kế tiếp ta xuống xe đi."

Vương Đại Lý nhỏ giọng nói: "Vất vả lắm mới lên xe được, hay là ngồi đến cuối bên xem."

Tôi cố ý hù dọa hắn: "Trên mạng nói, chuyến xe này chạy tới Âm tào địa phủ, hay là ngươi ở lại một mình trải nghiệm đi."

Chiêu rung cây dọa khỉ này quả nhiên hiệu quả, Vương Đại Lý sợ đến rùng mình: "Thôi thôi, tới trạm kế tiếp xuống đi."

Xe chạy qua một trạm dừng, nhưng lại không đỗ, gã dê già đột nhiên đứng dậy, đi tới cạnh ghế tài xế gõ vào chỗ dựa lưng: "Người anh em, sao không dừng lại, xe này có đi Tân Hương không?"

Tài xế không trả lời, gã dê già gõ mạnh hơn: "Ngươi câm à, sao không nói gì?"

Vương Đại Lý run lẩy bẩy nói: "Gã sẽ chết, tuyệt đối sẽ chết!"

Tôi khinh khỉnh nói: "Thật sao? Ta cũng đang mỏi mắt mong chờ đây."

Gã dê già cáu, lại bám vào tay tài xế mà rung khiến cho một sự việc không tưởng tượng được xảy ra. Cánh tay của tài xế đột nhiên rụng ra, rơi xuống lăn đến cạnh gã. Gã dê già hét lên một tiếng: "Ma, ma!"

Bầu không khí kinh khủng bât đầu lan truyền, mọi người hét

inh ỏi trong xe, chỉ duy có tôi không bị ảnh hưởng, tôi nhìn thấy rõ ràng rơi dưới đất chỉ là cánh ray giả.

Tài xế không nói không rằng, nhặt cánh tay lên lắp lại, tiếp tục lái xe. Gã dê già hoảng sợ, liều mạng đập vào cửa xe, hết lên như heo chọc tiết: "Cho ta xuống! Cho ta xuống!"

Xe dừng lại, gã dê già bị cửa xe kẹp chân, kêu gào, túm chặt lấy chân không ngừng xin chúng tôi giúp đỡ, tôi đứng lên nói với tài xế: "Bác tài, làm ơn đóng cửa xe lại một chút."

Tài xế cứ như không nghe được âm thanh bên ngoài, nửa phút sau mới đóng cửa, nhưng không mở lại mà tiếp tục cho xe chạy.

Chương 371: Một đêm ấm áp

Gã dê già run lẩy bẩy nói: "Xe này rốt cuộc là chuyện gì, sao ta vừa lên xe đã cảm thấy lạnh buốt, cứ có gì đó sai sai."

Chu Dương nghiêm túc nói: "Đây là một chuyến xe bus không tồn tại trên thế gian, chỉ xuất hiện trên dương gian vào những khoảng thời gian nhất định, ba người trước khi lên xe không nhìn rõ sao?"

Gã dê già sợ hãi: "Ngươi là ai, tại sao lại biết những điều này?"

Chu Dương đáp: "Tôi chính là người nghiên cứu những thứ này, ông có thể follow weibo của tôi - Đêm Nay Gặp Ma."

Tôi ngồi về ghế, Băng Tâm cười nói: "Nói cho cùng thì đêm nay vẫn rất giá trị, thú vị hơn so với nhà ma nhiều."

Tôi hiếu kỳ: "Muội không sợ à?"

Băng Tâm nói: "Có Tống Dương ca ca ở đây, muội chẳng sợ cái gì cả."

Xe đã lái tới phía Nam thành phố, cái tốc độ chậm rãi này cũng không biết lúc nào sẽ dừng, tôi đứng lên định hỏi tài xế mấy câu, bởi chắc chắn 100% tài xế là một người sống, quỷ chẳng lẽ lại biết lái xe?

Tôi đi lên buồng xe phía trước, Chu Dương liền ngăn lại: "Anh làm gì vậy?"

Tôi nói: "Trò chuyện với bác tài mấy câu."

Chu Dương la lên: "Anh đừng có phá vỡ cân bằng nơi này, nếu

chọc giận tài xế, chúng ta rất có thể sẽ không về lại dương gian được đâu."

Tôi thầm nghĩ đúng là nhắm mắt nói bừa, ngó đầu ra bên ngoài, nói: "Anh nhìn xem kìa, đèn đuốc bên ngoài sáng trưng, đây mà là âm phủ ư? Âm Phủ cũng phồn hoa nhỉ."

Chu Dương cau mày: "Anh không hiểu rồi! Âm phủ là một thế giới song song do phản vật chất tạo thành, bên ngoài chỉ là hình chiếu của dương gian, giờ chúng ta giống như ở dưới mặt nước, có thể nhìn thấy không có nghĩa là chúng ta tới đó được. Nếu không thì tại sao dọc đường này không còn ai lên xe nữa?"

Tôi thật là phục sát đất, các tác giả trên internet cũng không ba hoa như hắn được, cười nói: "Không có số hiệu, xe thì rách nát, ai dám lên? Thôi thôi, không tranh cãi với anh nữa, tôi trở về vậy."

Xe dần dần dừng lại, hai nam một nữ phía trước chạy chối chết xuống xe, chúng tôi cũng vội vàng nhảy xuống, chân chạm đất cảm giác thực tế hơn rất nhiều, chiếc xe thì vẫn lướt trong sương trắng, từ từ biến mất khỏi tầm mắt.

Tôi đề nghị mau gọi taxi về, Chu Dương cảnh cáo: "Hành vi hôm nay của anh đã chọc giận quỷ thần, tôi dám chắc trong vòng 3 ngày nữa anh nhất định có họa sát thân!"

Tôi khẽ mỉm cười: "Cảm ơn anh!"

Chúng tôi bắt xe về, tới nhà Băng Tâm, nàng nhìn cửa sổ trên lầu nói: "Hì hì, cha muội còn chưa có về, huynh vào nhà đi."

Tôi lắc đầu: "Muộn quá rồi, ta về thôi."

Băng Tâm làm nũng: "Huynh phải vào ngủ nhà muội, muội sợ ngủ một mình lắm."

Tôi bất đắc dĩ trả lời: "Đi thôi!"

Vương Đại Lý phía sau cũng hào hứng: "Chúng ta cùng vào!"

Tôi lấy tay đẩy mặt hắn vào trong xe.

Nhà của Băng Tâm dĩ nhiên tôi rất quen thuộc, nhưng từ khi lớn, tới đây buổi tối lại là lần đầu. Vào trong, Băng Tâm bật hết đèn điện lên, tôi hỏi: "Không sợ tốn điện à?"

Nàng nói: "Muội sợ ma lắm."

Tôi cười, việc như thế này đúng là càng nghĩ càng thấy sợ. Băng Tâm hỏi tôi có muốn tắm không, tôi lắc đầu một cái: "Không cần!"

Băng Tâm bật cười: "Người hôi như cú mà ngủ trên giường nhà muội à?"

Tôi đáp: "Ngủ sofa không được sao?"

"Không được không được, phải tắm." Băng Tâm dùng sức đẩy tôi.

Tôi xua tay: "Vậy muội tắm trước đi."

Băng Tâm vào phòng tắm, bên trong vang lên tiếng nước chảy, tôi chẳng có việc gì làm bèn mở TV lên xem. Lát sau, Băng Tâm mặc một bộ đồ thun rộng thùng thình đi ra, lục lọi trong tủ quần áo rồi ném ra một bộ đồ cộc và một cái chăn lông: "Huynh mặc đồ của cha muội đi."

"Được." Tôi lại chẳng để ý đối với mấy thứ này.

"Tối nay huynh ngủ sofa nhé." Băng Tâm nói.

"Được." Tôi gật đầu.

"Muội muốn vào phòng ngủ..."

"Đi đi đi đi." Tôi xua tay liên tục.

Kết quả tắm xong đi ra lại thấy Băng Tâm ngồi ở ghế sofa ăn trái cây xem TV, tôi ngạc nhiên: "Chẳng phải muội nói là vào phòng ngủ sao?"

Băng Tâm bĩu môi: "Hiếm khi huynh mới qua đêm ở nhà muội, cứ ngủ nhiều chẳng có ý nghĩa, chúng là làm gì khác đi."

Tôi ngồi xuống sofa: "Làm gì khác?"

Băng Tâm cười hì hì nhìn tôi: "Tống Dương ca ca có muốn chơi trò gì không?"

Tôi nói: "Ta chỉ buồn ngủ thôi."

Băng Tâm la lên: "Không, muội muốn huynh cùng muội làm một trận vận động hai người cơ."

Tôi biết nàng khẳng định không có gì đen tối, cho nên cũng không suy nghĩ lệch lạc, cười: "Làm gì?"

"Chờ muội một lát."

Băng Tâm chân đất tăng tăng chạy vào phòng ngủ, sau đó đi ra, tay cầm bộ máy chơi game PS.

Tôi nói: "Tha cho ta đi, buồn ngủ lắm."

Băng tâm nói: "Không được, huynh phải cùng muội đại chiến 300 hiệp sau đó mới được đi ngủ."

Tôi chẳng còn cách nào khác, đành cùng nàng chơi mấy game đối kháng, ai thua sẽ bị tét mũi, Băng Tâm cứ cười khanh khách. Mặc dù tôi không hay chơi game, nhưng một khi đã chơi thì cũng rất lợi hại, phải cố ý nhường thì Băng Tâm mới thắng được mấy ván.

Chơi cả tiếng đồng hồ, Băng Tâm bắt đầu dụi mắt, ngáp dài nói: "Chơi ván cuối đi."

Tôi đáp: "Muội mệt rồi, ngủ đi, ngoan!"

Băng Tâm mới bèn đồng ý, vào trong phòng chợt nàng kêu lên, tôi hỏi sao vậy, Băng Tâm nói: "Phòng ngủ tối thui, muội sợ lắm."

Tôi nói: "Thì bật đèn lên."

"Bật đèn sao muội ngủ được, huynh phải vào trông cho muội ngủ cơ."

Tôi cười khổ một tiếng đi vào, Băng Tâm nằm trên giường ngủ như đứa trẻ con khiến trong lòng tôi cảm thấy trìu mến. Trong mắt tôi, Băng Tâm giống như chưa hề lớn lên vậy.

Băng Tâm thì thào nói: "Chờ muội ngủ huynh hãy đi được không?"

Tôi gật đầu: "Được, ta trông cho muội ngủ."

Băng Tâm gối đầu vào chân tôi, dần dần hơi thở điều hòa, tôi nhẹ nhàng bê đầu nàng xuống gối. Lúc vừa định đứng lên thì nàng chợt ôm chầm lấy tôi, nói mớ: "Tống Dương ca ca!"

Tôi cúi người, tư thế này duy trì rất khó chịu, lại sợ làm nàng tỉnh giấc, từ từ tách tay Băng Tâm ra, kéo chăn đắp cho nàng rồi nhẹ nhàng đi ra ngoài.

Tôi nằm sofa ngủ một mạch tới gần 7h sáng, đột nhiên bị một giọng nói oang oang đánh thức. Tôn Lão Hổ hỏi: "Đại chất tử, ngươi tới lúc nào vậy?"

Tôi đáp: "Tối qua. Tôn thúc thúc mới tan việc à?"

Tôn Lão Hổ ai oán nói: "Khỏi phải nói, thẩm vấn một đám cầm đầu đường dây buôn ma túy, tên nào cũng cứng đầu, một mạch tới

tận trời sáng. Mà sao ngươi ngủ sofa, không vào phòng ta mà ngủ?"

Tôi nói: "Vậy lúc thúc về thì ngủ đâu?"

Ông ta cười ha hả: "Còn khách sáo với ta! Đến đây không giống như nhà mình sao?"

Tôn Lão Hổ rửa mặt mũi chân tay rồi vào phòng ngủ, tiếng ngáy ầm ầm lập tức vang lên, tôi cũng chẳng ngủ được nữa, liền mặc quần áo vào, để lại tờ giấy nói rằng về cửa hàng rồi lẻn ra ngoài.

Tôi ăn sáng, sau đó về trông coi cửa hàng, Lạc Ưu Ưu phụ trách thu ngân nhưng chẳng thấy tới, đành cử nhân viên khác làm thay.

Tôi rất lo cô bé nghỉ việc thật, quay về phòng tìm Vương Đại Lý. Nhưng về chưa tới phòng đã nghe thấy tiếng hai người cãi nhau...

Chương 372: Chết đuối kỳ lạ

Tôi nghe thấy Vương Đại Lý hét rất lớn: "Cô lại gửi tin nhắn cho tên kia?"

Lạc Ưu Ưu đáp trả: "Ai cần anh lo, anh là cái gì của tôi?"

Vương Đại Lý nói: "Tên kia có phải loại tốt đẹp gì, trên mạng đều nói hắn thích lừa Fan, cô có bị ngốc không mà lại cho hắn wechat?"

"Anh thì tốt đẹp lắm, thấy cô gái khác liền hồn siêu phách tán."

Hai người cãi nhau tôi cũng không tiện can thiệp, liền âm thầm quay bước đi, chưa được bao xa thì nghe thấy giọng Lạc Ưu Ưu: "Tôi nghỉ việc, gặp lại sau!"

Vừa quay đầu lại thì thấy Lạc Ưu Ưu đang nổi giận đùng đùng đi xuống: "Tống Dương học trưởng, em nghỉ việc, về nhà đây."

Tôi vội khuyên nhủ: "Cô bình tĩnh một chút được không?"

Lạc Ưu Ưu đỏ hoe mắt, khóc lên thành tiếng: "Em vốn nghĩ rằng anh ta có tình ý với mình, nào biết chỉ là loại tra nam, anh ta căn bản cũng chẳng quan tâm đến em."

Tôi nói: "Để ta đi dạy dỗ hắn."

"Không cần, cảm ơn anh đã luôn chiếu cố em!" Nói xong, cô bé đi sượt qua người tôi.

Tôi đi vào phòng, Vương Đại Lý đang mặt hằm hằm, tôi tự nghĩ sao lại dính vào chuyện này, nghiêm mặt nói với hắn: "Ngươi có bị ngu không? Mau đuổi theo, ngày lễ trường học đóng cửa, một

cô gái như Ưu Ưu có thể đi đâu?"

Vương Đại Lý hừ một tiếng: "Tự cô ta muốn nghỉ, ta không cản được."

Thật trong lòng tôi chỉ muốn đánh cho hắn một trận, nhưng vẫn phải đấy hắn ra ngoài bắt hắn nhất định phải đi gọi Lạc Ưu Ưu về.

Đúng lúc này thì Tiểu Đào gọi điện, nói: "Tống Dương, anh có ở cửa hàng không?"

Tôi đáp: "Có."

Nàng nói: "Lát nữa gặp nhau, chúng ta đi hiện trường vụ án, tôi mới nhận được báo án, hình như là một vụ khá phức tạp."

Tôi lấy dụng cụ nghiệm thi trong phòng, lát sau Tiểu Đào chạy xe tới, tôi lên xe, câu đầu tiên là: "Có chuyện phải nói luôn cho cô, đỡ gây hiểu lầm, tối hôm qua tôi ngủ nhà Tôn Băng Tâm."

"Thành thật khai báo!" Tiểu Đào hung hăng đập mạnh tay vào vô lăng. Tôi kể hết sự việc, Tiểu Đào lườm tôi: "Không làm việc gì bất thường chứ?"

Tôi cười: "Cái gì thì coi là bất thường?"

Hoàng Tiểu Đào gõ vào trán tôi: "Biết rõ còn hỏi!"

Rồi nói tiếp: "Oan hồn xe bus, mấy người bọn anh cũng rảnh quá mà, có phát hiện quan trọng gì không?"

Tôi suy nghĩ, nói: "Theo tôi nghĩ thì tài xế bị bệnh tâm thần. À phải, vụ án này là thế nào?"

"Tới rồi anh sẽ biết."

Chúng tôi tới một khu nhà trọ cũ kỹ, bên ngoài đã chăng dây

cảnh giới, những cư dân đang vây quanh dưới lầu, xôn xao bàn tán. Tiểu Đào dẫn tôi tới giới thiệu: "Người báo án là chủ nhà, sáng nay ông ta phát hiện cửa phòng khép hờ, nghĩ rằng có trộm, liền tới xem một chút. Kết quả phát hiện, người chết nằm trên giường, toàn thân không có ngoại thương, sắc mặt bình thản, và..."

Tiểu Đào chợt dừng lại, nhìn tôi nói: "Hình như bị chết đuối."

Tôi biến sắc: "Chết đuối trong nhà? Có bồn tắm không?"

"Không có, xung quanh cũng không có hoàn cảnh thích hợp cho việc chết đuối." Tiểu Đào trả lời.

Chúng tôi đi vào trong nhà, liếc mắt liền trông thấy một người đàn ông nằm trên giường, mặc áo thụng, quần ống rộng, da dẻ xanh xao. Lúc nhìn rõ mặt ông ta, tôi chợt sững sờ, đây chẳng phải là gã dê già tối qua trên xe bus sao?

Thấy tôi nhìn chằm chằm vào người chết, Tiểu Đào hỏi: "Sao vậy, anh quen ông ta?"

Tôi hít một hơi khí lạnh: "Không quen, nhưng đã gặp một lần, tối qua ông ta lên nhầm xe bus oan hồn, còn nói chuyện với chúng tôi mấy câu."

Bất kể thế nào tôi cũng phải nghiệm thi cái đã, đeo găng tay vào bắt đầu kiểm tra. Người chết khoảng 45 tuổi, dáng hơi mập, cao 1m7, thời gian tử vong vào tầm 5 tiếng trước. Toàn thân ông ta da dẻ tái nhợt, nhiều nếp nhăn, chính là là thứ mà người ta hay gọi "Tay phụ nữ giặt đồ." Chỉ có ngâm nước một thời gian nhất định mới có hiện tượng này.

Trong móng tay ông ta có một ít bùn cát, người cũng dính bèo tấm, tôi lấy thính cốt mộc ra nghe lồng ngực, lại đẩy miệng ra kiểm tra, nói: "Phổi ứ đầy nước, trong miệng có bong bóng máu tràn ra, dạ dày đầy nước và chất bẩn, là điển hình của chết đuối."

Lúc di chuyển thính cốt mộc xuống bụng, nghe lá lách có dấu hiệu bị dập, có vẻ như bị đánh.

Tôi kiểm tra toàn thân người chết, phát hiện dưới da có vết bầm, xương sườn nứt gãy. Tiếp đến thì tay xuống gáy người chết, sờ thấy xương sọ có chỗ bị lõm, liền lật lại, phát hiện phía sau có máu tụ, giống như bị vật tù đánh vào. Gõ gõ vào vết thương cũng thấy không có vết rách rõ ràng, có vẻ như hung khí là một vật tròn trơn hoặc được bọc vật liệu mềm bên ngoài.

Tôi cắt quần áo người chết, khi nhìn thấy hạ bộ, nói: "Có xảy ra quan hệ tình dục trước khi chết."

Nhìn chằm chằm thi thể một lúc, tôi nói: "Bụng giống như bị đạp một cước, nhưng ngâm nước một thời gian nên dấu vết không rõ ràng, dù sao tôi cũng thử một chút xem."

Tôi mở ô nghiệm thi, bảo Tiểu Đào mở cửa sổ ra, dưới bóng ô, vị trí phần bụng quả nhiên xuất hiện một dấu chân mờ mờ, hung thủ hẳn là một người đàn ông trưởng thành cao từ 1m75 trở lên.

Hoàng Tiểu Đào băn khoăn: "Vấn đề không nhỏ trước mắt là tại sao ông ta lại chết đuối trong nhà?"

Tôi cười nhạt: "Vấn đề này không khó!"

Tôi di chuyển bóng ô xuống đất, mặt đất xuất hiện một ít dấu chân tương tự, những dấu chân này khá đậm, có vẻ như là khiêng vật nặng đi tới. Tôi ra cửa, đi men theo dấu chân, cuối cùng nó biến mất trên đường cái, nơi đó có vết bánh xe không rõ ràng lắm. Tôi giải thích: "Nạn nhân bị tập kích, ngã xuống nước chết đuối, sau đó bị chở tới đây."

Tiểu Đào trầm ngâm: "Nạn nhân nhìn có vẻ nặng, sao hung thủ phải mất công sức vớt ông ta từ dưới nước lên, rồi mang về nhà trọ?"

Tôi nói: "Đây mới là chỗ khả nghi, có lẽ nơi đó rất gần chỗ ở của hung thủ, hoặc là hiện trường có những dấu vết dọn dẹp không sạch được."

Tiểu Đào hỏi: "Có thể biết chắc chắn địa điểm đầu tiên không?"

Tôi đáp: "Hung thủ lái xe tới đây, bán kính quá rộng, tìm rất tốn công, chúng ta cứ tìm manh mối trên thi thể đã."

Chúng tôi quay trở lại phòng trọ, tôi kiểm tra bên trong một chút. Có một xấp tiền mặt trong ngăn kéo bàn, một con dao, trong ngăn khác tìm được mấy tấm card quảng cáo dịch vụ thư giãn hay có trong các khách sạn.

Trừ những thứ đó ra, trong phòng tương đối bề bộn, người này có vẻ thích uống rượu, vỏ chai vứt bừa bãi khắp nơi, tôi có cảm giác ông ta cũng chẳng làm ăn đứng đắn gì.

Chợt nhớ ra một chuyện, tôi hỏi: "Điện thoại của nạn nhân đâu?"

Tiểu Đào nói: "Không tìm thấy."

Tôi nhớ tới quần áo ông ta mặc tối qua, nếu như vụ án xảy ra vào khoảng 4 tiếng trước, hẳn là ông ấy không có thời gian thay quần áo, đây là hung thủ mặc lên, điều này chứng tỏ trên quần áo cũ có manh mối gì đó.

Tiếp tục quan sát thi thể, tôi phát hiện phía sau gót chân có một vệt trầy da song song, là lúc còn sống lưu lại. Tôi hình dung vị trí đứng của nạn nhân và hung thủ trong đầu, hiển nhiên là hung thủ một cước đạp nạn nhân xuống nước.

Vết thương trên đầu rất có thể là do lúc nổi lên mặt nước kêu cứu, bị hung thủ đưa tay ra đập, trực tiếp tạo thành co giật toàn thân, liền chìm xuống đáy chết đuối.

Nói như vậy, từ bờ tới mặt nước khoảng cách không quá lớn, tối đa chỉ một cánh tay, hơn nữa nước rất sâu, đủ để toàn thân một người trưởng thành chìm vào.

Tôi suy nghĩ rất lâu, cuối cùng mở mắt ra nói: "Hiện trường đầu tiên là một bồn chứa nước nhân tạo, xung quanh là bê tông, điểm rơi xuống nước chỉ cách bờ 30 đến 50cm."

Chương 373: Kim qua tiểu chuy

Hoàng Tiểu Đào lập tức cho người đi tìm dựa trên những đặc điểm này. Một cảnh sát đi tới, tay cầm tờ giấy: "Hoàng đội trưởng, đã tìm ra danh tính người chết."

Nạn nhân tên là Trương Binh, năm nay 46 tuổi, là một kẻ thất nghiệp. Thủ đoạn kiếm sống của ông ta khiến người khác khinh thường, chính là dụ một số phụ nữ đàng hoàng đi bán dâm, sau đó lấy tiền hoa hồng. Gã cũng đã có tiền án môi giới mại dâm, từng ngồi tù mấy năm.

Hoàng Tiểu Đào nhướn mày: "Thì ra là một ma cô à?"

Tôi nhớ lại buổi tối hôm qua, có thể lúc đó ông ta đang 'làm việc', nói: "Người làm nghề này chắc hẳn không ít kẻ thù."

Biết được danh tính và nghề nghiệp của người chết, tôi thở phào nhẹ nhõm, bởi ban đầu còn cho rằng liệu có liên quan tới chiếc xe bus oan hồn kia không? Giờ nhìn lại có lẽ chỉ là một vụ án mạng thông thường.

Tôi bổ sung một câu: "Đặc biệt điều tra những khoản nợ của ông ta, xem có thiếu lãi cao hay gì không."

Chúng tôi ra ngoài, Tiểu Đào xua tay: "Được rồi, vụ án này không cần tới anh, chắc chỉ là một vụ án thông thường."

Tôi lắc đầu: "Tôi cứ tới trợ giúp, chứ hai ngày nay trông tiệm buồn lắm."

Tiểu Đào hỏi tôi sao vậy, tôi kể chuyện tình cảm của Vương Đại Lý cho nàng nghe, nàng cười to: "Để về tôi phê bình Tôn Băng

Tâm một chút, con bé này với ai cũng làm quen thân thiết, khiến người khác hiểu lầm."

Tôi bất đắc dĩ thở dài: "Chủ yếu vẫn là do Đại Lý quá đa tình."

Lúc này một giọng nói cất lên: "Phê bình tôi cái gì? Tôi sai chỗ nào?"

Thì ra là Băng Tâm đang cười hì hì, vừa đi vừa nói: "Tới hiện trường mà không gọi tôi."

Hoàng Tiểu Đào nghiêm mặt: "Sáng nay cô đi làm trễ?"

"Trách tôi? Tối qua tôi ngủ muộn, muốn trừ tiền thưởng thì cứ trừ đi, dù sao tháng này tôi cũng không được thưởng chuyên cần." Tôn Băng Tâm lè lưỡi.

Tiểu Đào mắng: "Da mặt dày như tường thành!"

Chúng tôi thu đội về cục, lúc đi qua một trung tâm thương mại, Băng Tâm cứ nằng nặc đòi tôi dẫn vào mua quần áo, Hoàng Tiểu Đào nói: "Đang giờ hành chính, cô quá tự do ngạo mạn rồi đấy."

Tôn Băng Tâm xụ mặt, nói với tôi: "Chờ tan việc chúng ta tới đây nha."

Tôi xuống xe ở gần cửa hàng, Vương Đại Lý đang ảo não đứng ở trước cửa, tôi hỏi: "Lạc Ưu Ưu đâu?"

Vương Đại Lý nói: "Không tìm thấy, ta gọi điện, nàng nói ngồi xe lửa về nhà, sau đó liền tắt máy."

Tôi định nói một câu đáng đời, lời ra đến miệng lại thôi, thở dài: "Mau chóng tìm cô bé về đi, giải thích cho rõ ràng, rất nhiều thứ trên đời nếu đã vuột mất sẽ vĩnh viễn không lấy lại được, có thú vị không khi lúc nào cũng nhớ về Băng Tâm?"

Vương Đại Lý chối: "Ta không lúc nào cũng nhớ về Băng Tâm."

Buổi sáng nhà phân phối tới giao hàng, chúng tôi bốc xếp đến bở hơi tai, chiều đến tôi ngồi trong cửa hàng đọc sách, Tiểu Đào lại gọi điện: "Tống Dương, lại có án mạng."

Tôi dở khóc dở cười: "Tần suất có hơi cao nhỉ."

Hoàng Tiểu Đào nói: "Vụ án này phải nói thế nào nhỉ, cũng có chút thông thường, có điều tôi nghĩ anh cũng nên tới xem một chút."

Tôi đáp: "Tới liền đây."

Chào Vương Đại Lý một tiếng, tôi vội chạy tới thị cục, thi thể được đặt trong lều khám cốt. Băng Tâm và Tiểu Đào đều ở đây, lần đầu Băng Tâm vào phòng này cảm thấy vô cùng hứng thú.

Trên giường nằm song song hai cái thi thể, hình như là nữ giới, tôi hỏi: "Phát hiện ở đâu?"

Tiểu Đào đáp: "Trong một khách sạn, lễ tân nhận được điện thoại từ trên phòng, đối phương không nói gì, liền dập máy. Trên phòng gọi tới lần thứ hai thì lễ tân nhận thấy có điều bất thường, đi lên kiểm tra thì thấy hai xác chết nằm trên giường, liền báo cảnh sát..."

Tôi vén tấm vải trắng lên, nhận ra người chết có chút quen mặt, nhưng không nhớ nổi là đã gặp ở đâu. Tôn Băng Tâm cũng thấy vậy, đột nhiên ồ lên một tiếng, chỉ người chết, định nói rồi lại thôi.

Khi vén tấm vải trắng thứ hai lên, tôi và Băng Tâm cùng đồng thanh: "Tại sao lại là hai cô ấy?"

Hoàng Tiểu Đào kinh ngạc: "Hai người quen họ?"

Tôi nói: "Tối hôm qua hai cô gái này lên xe bus cùng với Trương Binh."

Hai người không trang điểm, nên lúc nhìn thấy người thứ nhất, tôi với Băng Tâm chỉ ngờ ngợ chứ không nhận ra ngay. Nhưng người chết thứ hai thì gò má tương đối cao, đặc điểm rõ ràng, nên thoáng cái chúng tôi liền ý thức được.

Nạn nhân toàn thân trần truồng, da dẻ tái nhợt, trên người có nước đọng lấm tấm, tóc dính bèo, Băng Tâm hoảng sợ nói: "Chẳng lẽ ba án mạng có liên quan đến oan hồn xe bus, người xuống xe theo thứ tự tối qua đều bị giết..."

Tôi xua tay: "Đừng để ấn tượng ban đầu giữ vai trò chủ đạo, vụ án sáng nay nhìn qua là biết do người làm, vụ này cũng vậy."

Tôi bảo Băng Tâm làm giám định sơ bộ, nàng quan sát thi thể, nói: "Nạn nhân thứ nhất khoảng 25 tuổi, từ độ đục của đồng tử và độ thi cương cho thấy, thời gian tử vong khoảng 5 tiếng trước, trên người không có ngoại thương rõ rệt hay dấu hiệu bị xâm hại, khóe miệng có máu dưới dạng bọt, tay chân xuất hiện nhăn nheo, nguyên nhân cái chết hẳn là chết đuối. Có điều, nếu là chết đuối thì thời gian tử vong phải kéo dài thêm 3 giờ nữa."

Tôi nói: "Đừng vội kết luận, thi thể thứ hai thì sao?"

Tuổi của nạn nhân thứ hai lớn hơn, khoảng trên dưới 30, thời gian chết cũng là khoảng 5 tiếng trước, nguyên nhân tử vong cũng là chết đuối. Bụng có một vết cháy đen, dạng hai chấm, hình như bị thứ gì đó làm bỏng và có phản ứng sống, là bị lưu lại trước khi chết. Ngoại trừ đó, trên người không có ngoại thương rõ ràng, hay dấu hiệu bị xâm hại.

Nhớ tới thi thể Trương Binh, tôi thò tay xuống gáy hai thi thể, quả nhiên phát hiện có dấu hiệu vỡ xương, dưới da có một khối mâu bầm mềm nhũn. Vị trí và diện tích vết thương sau gáy của họ

không khác nhau là bao, điều này chỉ rõ hung thủ dùng một vật đầu tù, bọc vải mềm hoặc gì đó đập vài gáy người chết, gây ra hiện tượng co giật rồi chết đuối.

Tôn Băng Tâm trầm ngâm: "Hung khí có đầu bọc, là gì chứ? Thùng sắt? Gậy bóng chày?...phải rồi, gậy bóng chày là gần gũi nhất."

Tôi lấy một cây gậy ngắn trên giá dụng cụ, dùng mô hình nửa thân người trên lần trước mua để diễn tả lại quá trình gây án. Tôi đưa cây gậy vào phần gáy, lắc đầu: "Không có khả năng lớn, gậy bóng chày rất thẳng, không thể nào đánh trúng một điểm, kiểu gì cũng sẽ gây ra một viết thương dài, lỗ tai, gò má cũng dễ bị thương."

Hoàng Tiểu Đào đi tới nói: "Mặt đối mặt, lại đánh trúng phần gáy, người này không đơn giản, tôi nghĩ là có tập luyện."

Tôi phân tích: "Từ hình dáng vết thương, hung khí có vẻ là một cái búa nhỏ, bên ngoài bọc da hoặc vải."

Hoàng Tiểu Đào hỏi: "Anh nói là kim qua tiểu chuy?"

Tôi nói: "Đúng, loại búa làm binh khí thời xưa dùng để phá vỡ, bất kể mặc khôi giáp dày đến đâu cũng không thể chống đỡ được. Một búa đập vào đầu gần như là chí mạng, hiệu quả hơn so với đao kiếm, bị dao đâm người ta vẫn còn có thể giãy dụa phản kháng, nhưng bị búa đập trúng đầu thì toàn thân sẽ co cứng ngay lập tức, ngã ra đất, miệng chảy dãi, hoàn toàn mất năng lực chiến đấu. Hung thủ có vẻ khá hiểu rõ về giải phẫu cơ thể người, hoặc có kinh nghiệm giết người, tủy đồ sau gáy con người điều khiển toàn bộ thần kinh vận động của cơ thể, mà phần xương sọ chỗ này yếu hơn trán rất nhiều.

Tiểu Đào nói: "Mặc dù tôi chưa từng luyện loại vũ khí này, nhưng đã được thấy người khác sử dụng nó, một chiêu đánh trúng

gáy thì độ khó rất cao, trừ khi dùng lưu tinh chùy, nhưng trong phòng nhỏ như khách sạn thì không thi triển được. Chẳng lẽ nạn nhân thấy hung thủ rút búa ra lại không phản kháng hay kêu cứu? Cho dù là người quen gây án, hai nạn nhân ở chung một phòng, người thứ nhất bị đập, chẳng lẽ người còn lại vẫn ngoan ngoãn đưa gáy ra cho hung thủ đánh?"

Không phải Tiểu Đào đang chất vấn tôi, mà là nàng đang nói lên nghi ngờ của bản thân. Một điểm này tôi lờ mờ có suy đoán, nhưng chưa nắm chắc, liền ra lệnh: "Băng Tâm, muội đi xét nghiệm nồng độ bạch cầu của người chết thứ hai!"

Chương 374: Lạc Ưu Ưu mất tích

Tôn Băng Tâm lấy vài mẫu máu đi làm hóa nghiệm, tôi lấy thính cốt mộc ra nghe phần ngực và bụng người chết. Hai nạn nhân này nội tạng tương đối lành lặn, phổi ứ đầy nước, nhưng kỳ lạ là trong dạ dày lại không có nước.

Kiểm tra móng tay, trong móng tay nạn nhân có một ít bùn cát, nhưng chỉ có một ít, theo lý thuyết thì chết đuối trong móng tay phải đầy bùn đất mới đúng chứ? Hơn nữa các ngón tay phải co quắp tạo thành hình ưng trảo.

Tôi đẩy miệng người chết, lung lay răng của họ, răng không có dấu hiệu bị lỏng, trong mũi nạn nhân thứ nhất có một số sợi giấy bị hít vào.

Tôi thắc mắc: "Vụ chết đuối này rất kỳ lạ, một số đặc điểm thì phù hợp, một số lại không. Trước khi chết liệu nạn nhân có ở trong phòng khách sạn?"

Tiểu Đào nói: "Điều này nhân viên khách sạn có thể làm chứng, bọn họ thuê phòng vào lúc 8h sáng, không hề ra ngoài, trong lúc đó có gọi một lần cơm trưa, người đưa cơm cũng làm chứng là lúc đó hai người ở trong phòng. Khoảng 2h chiều thì phát hiện thi thể, từ giữa trưa đến 2h chiều, lễ rân vẫn không đổi người."

Tôi gật đầu, cẩn thận cúi người ngửi mùi trên thi thể, cũng không có mùi gì cụ thể.

Giả sử trưa nay hai người họ đi ra ngoài, vừa ra khỏi cửa liền bị người ta đánh ngất xỉu rồi ném vào trong nước, thời gian ngắn

ngủi đó cũng không thể ngâm thành như thế này.

Nhặt mấy cánh bèo trên tóc nạn nhân, tôi nói: "Bèo này và bèo trên người Trương Binh là cùng một loại, một số người sẽ thả trong hồ cá làm trang trí."

Tiểu Đào nhớ lại: "Đại sảnh khách sạn có một cái hồ cá, nhưng không nhiều khả năng là nơi chết đuối."

Tôi lắc đầu: "Bèo này là do người ta thả lên, cô xem, thả rất đều. Tôi nghĩ rằng hung thủ cố sức ngụy tạo ra màn chết đuối, nhưng làm rất thất bại. Hắn muốn truyền đạt gì đó hoặc là che giấu gì đó."

Hoàng Tiểu Đào chợt hỏi: "Tôi nghe Tôn Băng Tâm nói oan hồn xe bus có liên quan tới nước, anh kể cho tôi xem nào."

Tôi không muốn gán vụ án liên quan vào sự kiện linh dị, nhưng cả ba nạn nhân tối qua đều lên chiếc xe bus đó, xem ra có thể đã xem nhẹ manh mối này, liền kể về nó cho Tiểu Đào nghe.

Tiểu Đào hít sâu một hơi: "Tôi nghĩ hay là điều tra chiếc xe bus không biết đường về này chút đi."

Tôi thở dài: "Điều tra đi."

Hoàng Tiểu Đào gọi điện thoại một chút, lúc này Băng Tâm đẩy cửa đi vào, hào hứng nói: "Tống Dương ca ca, nạn nhân thứ hai nồng độ bạch cầu cao, cao hơn giá trị trung bình nhiều."

Tôi hỏi: "Điều này có ý nghĩa gì?"

Băng Tâm suy nghĩ một chút: "Theo muội nhớ thì người chạm vào điện, bạch cầu sẽ tăng cao."

Tôi nhíu mày, rốt cuộc đã có giải thích: "Xem ra đã rõ, vết cháy xém trên bụng nạn nhân thứ hai là súng điện gây ra, chúng ta có

thể tái hiện một chút quá trình vụ án xảy ra..."

Tôi đi tới một chỗ đất trống, chỉ tay: "Giả sử đây là cánh cửa, hung thủ gõ cửa, nạn nhân thứ hai ra mở, hắn bất ngờ dùng súng điện giật ngã cô ta, sau đó lao vào trong. Người chết thứ nhất chắc chắn vô cùng hoảng sợ, hung thủ bắt cô ta quay người lại, cô ta làm theo thì bị hung thủ rút cái búa nhỏ đập vào gáy, rồi quay ra đập nốt vào gái cô gái thứ hai."

Tôi đổi vị trí, tiếp tục nói: "Hai người này đã bị tổn thương tủy đồ, ý thức không rõ, cũng không động đậy được, hung thủ bê hai người lên giường, cởi quần áo ra. Ban nãy muội nói không có dấu hiệu xâm hại, ta đính chính một chút, đó là chỉ có thể nói không hãm hiếp thôi. Hung thủ tại sao phải cởi hết quần áo của nạn nhân? Ta nghĩ là để ngụy tạo chết đuối, hắn đổ chất lỏng nào đó lên người nạn nhân khiến cơ thể xuất hiện dấu vết bị ngâm, sau đó làm giống như tra tấn thời xưa, đắp một tờ giấy lên mặt nạn nhân rồi không ngừng rót nước, nạn nhân hít vào một lượng lớn nước, cuối cùng ngạt thở mà chết."

Hoàng Tiểu Đào hỏi: "Sao anh khẳng định là dùng giấy?"

Tôi giải thích: "Trong mũi người chết thứ nhất có vụn giấy sợi, tôi quan sát một chút, có thể là loại giấy A4."

Tôn Băng Tâm hỏi: "Ngụy tạo da bị ngâm lâu trong nước bằng cách nào?"

Tôi lắc đầu: "Xét nghiệm là khuyết điểm của ta, cái này giao cho muội đi."

"Được, huynh nói người chết chỉ không bị hãm hiếp, vậy họ vẫn bị xâm hại?" Băng Tâm hỏi.

Tôi nói: "Gần như là vậy."

Tôi mở ô nghiệm thi ra, điều chỉnh ánh sáng để cho bóng ô

chiếu vào nạn nhân, trên da nạn nhân rất nhanh hiện lên vài dấu tay, nhất là vị trí bộ ngực, Băng Tâm và Tiểu Đào kinh ngạc kêu lên.

Trên dấu tay không có vân tay, xem ra hung thủ khá là cẩn thận, đeo găng tay khi gây án.

Tôi so sánh kích cỡ, bàn tay người này rất rộng, giống như người lao động chân tay, tuổi tác chừng bốn, năm mươi. Hành vi xâm hại là bộc phát nhất thời, hung thủ nhìn thấy dáng dấp nạn nhân rất khá, cho nên mới sờ ngực, tôi không tin có kẻ giết người chỉ nhằm mục đích sờ ngực."

Tôi định hình đặc điểm của hung thủ, nói nhanh: "Hung thủ khả năng từng có tiền án, tính cách lầm lì, trình độ văn hóa thấp, có thể hắn là thợ mộc, thợ may hoặc đốc công. Đốc công có khả năng lớn nhất."

Tiểu Đào kinh ngạc trợn mắt: "Sao anh đoán được, hắn sự dụng búa mà?"

Tôi cười: "Không phải, hung thủ là một người có tính cách cầu toàn, vạch ra một kế hoạch có thể biến thành hiện thực hoàn hảo. Mục tiêu của hắn là ngụy tạo vụ án thành chết đuối, mặc dù từ con mắt nghiệp vụ của chúng ta nhìn ra sơ hở rất nhiều, nhưng tổng thể mà nói thì kế hoạch của hắn vẫn rất thành công. Cho nên tôi nghĩ rằng hắn hẳn là thợ mộc, thợ may hoặc đốc công. Đốc công thường có thể lực tốt nhất, cho nên khả năng lớn nhất."

Hoàng Tiểu Đào cười nói: "Anh phân tích rất có lý."

Nghiệm thi xong, theo thường lệ tôi đốt hai xấp giấy vàng, Băng Tâm thì lấy mẫu da nạn nhân đi xét nghiệm, lúc chuẩn bị đi, tôi hỏi: "Phải rồi, đồ dùng tùy thân của nạn nhân đâu?"

Hoàng Tiểu Đào nói: "Quần áo bị hung thủ giấu dưới gầm

giường, một điện thoại Huawei bị ném vào bồn cầu, đã không thể khởi động, một cái Iphone thì bị lấy đi, sim bị hủy."

Tôi nói: "Xem ra kinh tế của hung thủ cũng không khá giả."

Hoàng Tiểu Đào gật đầu: "Tôi đã cho người đi dò la chợ đen, xem gần đây có kẻ nào bán Iphone không."

Tôi mờ hồ có chút lo lắng, nếu vụ án giết người hàng loạt này thật có liên quan với oan hồn xe bus, vậy giờ người nguy hiểm nhất không ai khác ngoài Lạc Ưu Ưu đã biến mất. Tôi chỉ biết âm thầm cầu nguyện, ngàn vạn lần cô bé đừng xảy ra chuyện gì.

Đột nhiên tôi la lên: "Giúp tôi kiểm tra một số điện thoại."

Tôi nhờ Tiểu Đào kiểm tra số của Lạc Ưu Ưu, giờ cô bé đã tắt máy, hoàn toàn không xác định được vị trí. Hoàng Tiểu Đào gọi về cục nhờ kiểm tra list nói chuyện điện thoại của cô bé, có ba số, một là Vương Đại Lý, một số của trạm xe lửa, có vẻ là gọi để mua vé.

Số cuối cùng là của Chu Dương, số này vừa mới gọi cho Lạc Ưu Ưu.

Tôi không nghĩ rằng Lạc Ưu Ưu sẽ đi gặp Chu Dương, cô bé không phải loại con gái như vậy, chỉ là lo lắng sẽ dính vào vụ án này, liền chỉ số của Chu Dương, nói: "Kiểm tra số này."

Cảnh sát kỹ thuật gõ bàn phím lạch cạch, nói cho tôi: "Cũng tắt máy!"

Hoàng Tiểu Đào nghi ngờ: "Xảy ra chuyện gì, cũng tắt máy?"

Tôi có hai suy đoán, thứ nhất là hai người hiện nay đang ở cùng nhau, Lạc Ưu Ưu đã biến Đại Lý thành con bò. Thứ hai là cả hai người đang gặp nguy hiểm. Tôi thà tin vào khả năng thứ nhất còn hơn!

Chương 375: Dideuterium Monoxide

Tôi gọi điện cho Vương Đại Lý tới, hắn lại có vẻ khó chịu trả lời: "Công việc bề bộn, không có thời gian!"

Tôi cả giận: "Không được, mau tới đây, có việc hết sức khẩn cấp!"

Trong lúc chờ đợi, tôi dùng máy tính search một chút, nhà Lạc Ưu Ưu ở Dư Châu, tới đó chỉ có chuyến xe lửa rạng sáng mai, nói cách khác là rất có thể bây giờ cô bé vẫn còn ở Nam Giang.

Lúc này Băng Tâm chạy tới nói: "Tống Dương ca ca, muội xét nghiệm ra rồi, vật chất trên da nạn nhân là nước nặng (Deuterium Monoxide)."

Tôi lập tức có phản ứng: "Nước nặng?"

Nước nặng là một hóa chất không màu không mùi, nặng hơn nước rất nhiều cho nên mới có cái tên này. Da người có đặc tính thẩm thấu nước, sau khi hấp thu lượng lớn nước nặng sẽ ép hết nước trong tế bào ra ngoài, tạo nên hiện tượng ngâm nước giả.

Hoàng Tiểu Đào kinh ngạc nói: "Cái này ngay cả tôi cũng không biết, trình độ văn hóa thấp như hung thủ sao lại biết sử dụng? Hơn nữa nước nặng chúng ta không có cơ hội tiếp xúc thường xuyên."

Băng Tâm giải thích: "Nước nặng rất khó bốc hơi, là một loại chất lỏng ngưng tụ trong lò phản ứng hạt nhân."

Hoàng Tiểu Đào nói: "Nam Giang cũng không có nhà máy điện nguyên tử nào."

Tôi nói: "Nhà máy điện nguyên tử không tự mình chế tạo được nước nặng, mà phải là nhà máy hóa chất. Khả năng hung thủ từng àm việc trong nhà máy hóa chất, hoặc là hiện giờ vẫn đang làm. Hắn biết da người tiếp xúc với nước nặng sẽ bị nhăn nheo, liền nghĩ tới dùng nó để ngụy tạo chết đuối giả, gán với truyền thuyết oan hồn xe bus..."

Hoàng Tiểu Đào nói: "Tống Dương phân tích có lý, chúng ta lại có thêm manh mối quan trọng, tôi lập tức cho người đi điều tra."

Đúng lúc này thì Vương Đại Lý tới, trông thấy ba người chúng tôi thì hai mắt sáng lên: "Trùng hợp như vậy, tất cả đều ở đây. Đã lâu rồi bốn người chúng ta chưa gặp nhau cùng lúc."

Nhìn thấy hắn tôi lại tức điên lên, chửi: "Còn ở đó mà cười được, hiện giờ rất có thể Lạc Ưu Ưu đang gặp nguy hiểm đấy, tên khốn!"

Vương Đại Lý kinh hãi: "Chẳng phải cô ta ngồi xe lửa đi sao?"

Tôi mắng: "Ngươi là bạn trai tương lai của cô bé, cô bé đi tàu mấy giờ ngươi cũng không biết?"

Tôi giảng giải sơ qua cho hắn, hoài nghi hung thủ muốn giết những người có mặt trên xe tối qua, tôi hy vọng là chỉ lo lắng vô cớ, nhưng cho tới giờ Lạc Ưu Ưu với Chu Dương đều mất liên lạc, nên rất đáng nghi ngại.

Vương Đại Lý hỏi: "Hôm qua chỉ có mấy người chúng ta trên xe, liệu có liên quan tới Chu Dương không?"

Tôn Băng Tâm nói: "Còn có gã tài xế khả nghi nữa."

Tôi lắc đầu, cả hai đều không có đặc điểm phù hợp với hung

thủ. Tài xế thì càng không phải nói, ông ta tối qua từ đầu tới cuối chưa thèm nhìn chúng tôi lấy một cái, lại là một người tàn tật, tôi nghĩ ông ta không có năng lực gây án.

Tiểu Đào nói: "Tóm lại, hung thủ bằng cách nào đó biết mọi người đã lên chiếc xe kia, chúng ta chia binh hai đường, mọi người đi tìm người còn tôi đi điều tra chiếc xe."

Sau khi Tiểu Đào đi, Đại Lý hỏi tôi: "Dương tử, bặc hung thuật của ngươi có dùng được không?"

Tôi lắc đầu: "Không có mục đích gây án, bói không ra được, ngươi nghĩ thật kỹ xem Lạc Ưu Ưu có thể đi đâu?"

"Nàng có thể đi đâu được, ở Nam Giang nàng không có người quen...chờ đã, hình như nàng có một bạn học ở Nam Giang, liệu có tới đó tìm bạn không?" Đại Lý vỗ trán một cái.

Tôi nói: "Ngựa chết chữa thành ngựa sống, mau liên lạc xem!"

Vương Đại Lý không có số của bạn học Ưu Ưu, liên lạc với cô ta qua QQ, một lát có tin hồi âm: "Ưu Ưu không tới nhà tôi, nhưng chiều nay cô ấy có nói chuyện với tôi mấy câu."

Vương Đại Lý hỏi: "Nói chuyện về cái gì?"

Chờ mãi không thấy trả lời, chúng tôi sốt ruột, tôi giục: "Gọi vào số QQ."

Vương Đại Lý gọi tới, người bạn học kia tiếp máy, nói: "Xin lỗi, vừa đi tắm."

Vương Đại Lý lẩm bẩm: "Đám nữ sinh các cô đúng là có tật giống nhau, đang nói chuyện thì bỏ đi tắm."

Bạn học kia trả lời: "Thái độ của anh là sao? Hai ta cũng không quen biết, tôi nghe Ưu Ưu nói anh là loại tra nam, cả ngày ở bên

ngoài trêu hoa ghẹo nguyệt, cô ấy tức lắm, chỉ mong loại người như anh ra ngoài bị xe đụng."

Vương Đại Lý mặt như đưa đám, nói: "Bây giờ tôi có việc gấp, cho tôi xem lịch sửu nói chuyện đi."

"Không được, đó là riêng tư, tôi ngắt máy đây."

Tôi đoạt lấy điện thoại di động: "Xin chào, tôi là Tống Dương bạn cùng phòng với Vương Đại Lý, chúng tôi bây giờ thật có việc gấp tìm Lạc Ưu Ưu, phiền cô cho chúng tôi xem lịch sử nói chuyện."

Giọng nói bên kia lập tức cao tới quãng tám: "Oa, Tống Dương học trưởng đích thân tìm em à? Em có thể xin QQ của anh không, nếu không làm sao mà gửi lịch sử nói chuyện cho anh được?"

Tôi bất đắc dĩ cho cô ta QQ, rất nhanh thì đã gửi lịch sử nói chuyện cho tôi. Trưa nay Lạc Ưu Ưu chat với cô ta, nói rằng mình thôi việc, cô ta hỏi Ưu Ưu có chuyện gì, Ưu Ưu liền nói qua loa rằng Đại Lý không quan tâm tới mình, con gái ai cũng giống nhau, ít khi muốn nói về phiền phức của bản thân.

Vương Đại Lý xúc động nói: "Chờ tìm được nàng về, ta nhất định phải đối tốt với nàng."

Băng Tâm an ủi: "Yên tâm đi, nhất định sẽ tìm được."

Tôi lướt nhanh qua những câu chuyện phiếm, có một khoảng thời gian cỡ 5 phút Lạc Ưu Ưu không trả lời đối phương, sau đó nói vừa nghe điện thoại, thời điểm này chính là lúc mà Chu Dương gọi cho cô bé.

Lạc Ưu Ưu nói có chút việc phải đi. Vương Đại Lý la lên: "Trời ạ, nàng đi gặp cái tên Chu Dương kia thật."

Tôi khẽ cau mày, khả năng Lạc Ưu Ưu gặp nguy hiểm lại tăng

lên, liền gọi điện cho Lão Yêu. Lão Yêu phải học lại một năm, lúc nghỉ hè được thuê làm nhân viên trông coi ký túc trong trường, hai hôm trước vẫn than vãn với tôi rằng trong trường chẳng có ai, tự do tự tại, kêu tôi về chơi.

Điện thoại vừa kết nối, cái giọng mai mái giống như rắn nước phát ra từ loa nghe: "Tiểu Tống Tống, ngươi là kẻ vô lương tâm, lâu như thế mà không tìm ta!"

Tôi nói: "Trước mắt có việc gấp cần ngươi giúp, chi phí 2000 tệ, xác định một cái địa chỉ giúp ta."

Lão Yêu liền hề hề mà nói: "Tiền nong gì, việc ngươi nhờ chẳng lẽ ta còn từ chối, nói đi."

Tôi bảo hắn xác định vị trí cuối cùng của điện thoại Chu Dương và QQ của Ưu Ưu, Lão Yêu 'ok' một tiếng liền cúp máy. Một lát sau, hắn gửi vị trí hai nơi cho tôi, rất gần, là ở ngoại ô.

Vương Đại Lý như phát điên nói: "Chắc hai người họ hẹn hò ở nhà nghỉ ngoại ô rồi, ta thật không dám tưởng tượng chuyện xảy ra tiếp theo."

Tôi nói: "Đừng tự huyễn hoặc, nếu họ cắm sừng ngươi thật, tùy tiện tìm một khách sạn là được, cần gì ra ngoại ô?"

Tôn Băng Tâm chen vào: "Anh và người ta cũng chưa công khai quan hệ chính thức, cái này cũng không tính là cắm sừng."

Vương Đại Lý nghe thấy thì giãy nảy lên: "Thật không có lương tâm, các người còn giễu cợt ta, bây giờ trong lòng ta lạnh như băng biết không?"

Lạc Ưu Ưu sớm mai còn phải lên xe lửa, cô bé không thể nào vô duyên vô cớ chạy ra tận ngoại ô, cho dù là con gái thì một chút phòng bị cũng không có sao? Tôi rất sợ rằng cô bé bị người ta uy hiếp!

Chương 376: Xác trôi

Tôi lập tức gọi điện cho Tống Tinh Thần, bảo hắn chờ tôi bên ngoài thị cục, sau đó nói cùng đi tìm Lạc Ưu Ưu.

Băng Tâm hoài nghi: "Cận vệ của huynh có thể tới nhanh như vậy sao?"

Kết quả vừa ra cổng đã thấy Tống Tinh Thần đứng cách đó không xa, tay cầm ly trà sữa, người này trong mắt tôi đúng là một oan hồn, lúc nào cũng có thể bất chợt hiện thân.

Tôi ra lề đường bắt xe, Tống Tinh Thần chui vào ghế phụ, trông thấy thanh Đường Đao trên tay hắn, tài xế cả đường đi cứ nem nép không dám nói câu nào. Ba người chúng tôi chen chúc phía sau, để vạch rõ giới hạn với Đại Lý, Tôn Băng Tâm ngồi sát bên trong, cả đường đi cứ khoác tay tôi.

Dọc đường Vương Đại Lý cứ lải nhà lải nhải, lo lắng Lạc Ưu Ưu xảy ra chuyện gì, nói rằng sau khi tìm được cô bé về, nhất định sẽ nhường nhịn, không bao giờ cãi nhau với cô bé nữa.

Tôi trấn an hắn: "Người hiền ắt có thiên tướng, ta tin cô bé hiện giờ không sao."

Câu nói này chính tôi cũng không dám chắc, nhưng trước mắt chúng tôi tuyệt đối không được đánh mất lòng tin.

Tới vị trí Lão Yêu gửi, đó là một khu nhà cũ, nơi này thuộc về vùng ven đô thị - nông thôn. Vị trí địa lý ở đây không tốt lắm, có lẽ là được phát triển theo cơn sốt nhà đất mấy năm trước, nhưng xây lên không bán được.

Chúng tôi xuống xe đi bộ, vừa đi vừa xác định vị trí trên điện thoại. Tới địa điểm Lạc Ưu Ưu xuất hiện cuối cùng, tôi quan sát bốn phía, phát hiện dưới đất có một vệt bánh xe, dùng động u chi đồng nhìn kỹ thì thấy có hai vật thể nhỏ màu trắng.

Quan sát kỹ hơn thì nhận ra đó là hai nửa của sim điện thoại, Tôn Băng Tâm la lên: "Tống Dương ca ca, bên này cũng có một cái sim bị người ta bẻ gãy."

Tôi nói: "Đừng dùng tay để nhặt, trên đó khả năng có vân tay của hung thủ."

Tôn Băng Tâm lấy túi vật chứng, dùng nhíp gắp thẻ sim bỏ vào, chúng tôi lần theo vết bánh xe đi về phía trước, cuối cùng nó biến mất ở đường nhựa, Vương Đại Lý bứt đầu bứt tai nói: "Rồi xong, hung thủ bỏ chạy, nhất định xảy ra chuyện!"

Tôi nói: "Chia nhau ra tìm, liên lạc qua điện thoại."

Chúng tôi chia nhau ra leo lên khu nhà tìm một vòng, tôi phát hiện trong một tòa nhà có mấy vỏ hộp cơm, góc tường có nước tiểu, dưới đất là bốn viên gạch bị đốt xém, giống như một cái bếp đơn giản.

Có vẻ như ai đó đã ở nơi này một thời gian, chẳng lẽ là chỗ ẩn thân của hung thủ? Có điều không loại trừ là chỗ ở của người vô gia cư.

Đúng lúc này Băng Tâm gọi điện tới: "Tống Dương ca ca, muội phát hiện ra thi thể."

Tôi lo lắng hỏi: "Ai?"

Băng Tâm nói: "Không biết, chỉ có thể nhìn thấy phần lưng, huynh đi về hướng Nam đi."

Tôi đi tới phía nam tầng lầu, nhìn từ phía xa chỉ thấy một cái

móng đã đào, tích nước mưa lâu ngày đã tạo thành một đầm nước nhỏ, trong đầm nước có một xác người.

Từ hình dáng thi thể, đó là một nam giới, tôi thở phào, nói: "Hai ta xuống nhìn một chút."

Chúng tôi xuống lầu, đi về phía cái đầm, Băng Tâm gọi điện về thị cục, nhưng cảnh sát tới đây cũng phải mất chút thời gian. Đi tới bên cạnh cái đầm nước, vừa nhìn thấy mép be tông và khoảng cách nước với mặt đất, rôi đột nhiên khựng lại, sau đó la lên: "Đây là hiện trường đầu tiên!"

Tôn Băng Tâm nói: "Đây chẳng phải rõ rành rành rồi sao?"

Tôi đáp: "Không phải, ý ta là nơi đầu tiên Trương Binh bị hại, xem ra chúng ta đã tìm đúng, kẻ uy hiếp Lạc Ưu Ưu là hung thủ."

Tôi đưa tay định vớt thi thể lên, Băng Tâm hỏi: "Không đợi cảnh sát tới sao?"

Tôi nói: "Chờ không được, mà dù sao thì công việc khám nghiệm cũng là của hai ta."

Tôi tóm cổ áo thi thể kéo về bờ, lật đầu lên nhìn một cái, hóa ra là Chu Dương. Tôi bảo Băng Tâm phụ một tay nhấc thi thể Chu Dương lên.

Chúng tôi đặt thi thể cạnh đó, giống như mấy vụ trước, Chu Dương cũng bị đập vào đầu, sau đó ném xuống đầm nước, thời gian tử vong vào khoảng 4 tiếng trước. Nếu hắn và Lạc Ưu Ưu cùng bị ép buộc tới đây, giờ này rất có thể cô bé đã lành ít dữ nhiều.

Tôn Băng Tâm nói: "Trừ vết sau gáy này không có thêm vết thương hở nào khác, xem ra kinh nghiệm gây án của hung thủ khá phong phú, hắn biết càng để lại nhiều manh mối càng dễ bị tìm ra."

Tôi lắc đầu: "Muội bỏ sót một chỗ, đây này."

Tôi vén áo phông của Chu Dương lên, thắt lưng hắn có một vết kim châm, xung quanh tấy đỏ, có vẻ hung thủ đã tiêm thứ gì đó vào người hắn, mũi kim không rút ra. Giờ chưa thể xét nghiệm thành phần dược vật, chỉ có thể chờ về cục mới rõ.

Trên cổ Chu Dương còn có một vết máu bầm không quá bắt mắt, hình dạng giống như bị lòng bàn tay rộng và mạnh chèn ép. Tôi phân tích: "Có thể Chu Dương bị người ta tóm chặt cổ từ phía sau, cắm kim tiêm vào thắt lưng, đe dọa nếu phản kháng sẽ bơm thuốc vào cơ thể, đây là thủ pháp uy hiếp thường gặp."

Tôn Băng Tâm nói: "Khả năng trong xilanh chỉ là nước bình thường."

Tôi phát hiện dây thắt lưng của Chu Dương có một chỗ bị nới ra, chỗ này người bình thường hay treo chìa khóa, hung thủ hẳn là lấy chìa khóa của hắn, cướp xe đi.

Trên người không có dụng cụ, tôi không thể khám nghiệm sâu cái xác, chỉ đành tìm một miếng nylon đặt cái xác lên. Sau đó đứng bên bờ cái đầm, nhìn xuống phía dưới, nước đục ngàu không biết bên trong còn có vật gì không. Theo lý thuyết người chết đuối thi thể sẽ nổi lên rất nhanh, để xác định Lạc Ưu Ưu không có trong đó, tôi tháo cây gậy trên giàn giáo chọc vào nước khuấy mấy vòng.

Gậy trúc hình như vướng vào cái gì đó khá nặng, trong lòng tôi bất an, chỉ e nổi lên sẽ là Lạc Ưu Ưu.

Băng Tâm hỏi tôi sao vậy, tôi ra hiệu chớ lên tiếng, áp tai vào gậy trúc, dùng ngón tay gõ chầm chậm, đây cũng là công dụng của thính cốt biện âm, có điều nước chảy không ổn định, nghe không rõ lắm.

Cẩn thận nghe ngóng một hồi, tôi mới xác nhận: "Dưới đó

không phải xác người. Đợi lát nữa cảnh sát tới thì vớt lên."

Băng Tâm cũng thở phào: "Vậy thì tốt rồi."

Lúc này Vương Đại Lý gọi điện tới, hốt hoảng nói: "Dương tử, mau tới đây, ta phát hiện Lạc Ưu Ưu..."

Tôi thoáng căng thẳng, Vương Đại Lý lấy hơi nói tiếp: "...túi hành lý!"

Tôi bực mình gắt: "Định hù chết ta à, ở đâu ta tới đây."

Vương Đại Lý nói phương hướng, tôi và Băng Tâm vội chạy tới đó, Tống Tinh Thần cũng đang ở đây. Vương Đại Lý không đợi tôi tới đã đổ hết đồ trong túi hành lý ra, nói: "Không thiếu thứ gì."

Một vài bộ quần áo cùng đồ dùng cá nhân hàng ngày, có cả ít tiền mặt, rõ ràng hung thủ không động tới cái ba lô này.

Vương Đại Lý nhấc cái quai đeo lên nói: "Dây đeo bị thắt chặt, Lạc Ưu Ưu có một thói quen, khi căng thẳng sẽ nắm chặt đầu dây mà kéo, chắc chắn nàng gặp phải nguy hiểm gì đó."

Tôi nói: "Chờ đã, có thể cô bé còn sống!"

Chương 377: Minh vương chi đồng phát uy

Vương Đại Lý không hiểu, nhìn tôi, trong mắt dâng lên một ánh hy vọng, tôi chỉ mặt đất nói: "Dưới đất có một số dấu chân, mặc dù đã bị gió thổi bớt nhưng vẫn có thể suy đoán được phần nào chuyện xảy ra lúc đó."

Tôi chỉ vào một dấu chân trong số đó: "Nhìn này, dấu chân của hung thủ và Lạc Ưu Ưu đạp chung một chỗ, Lạc Ưu Ưu đạp lên trước, sau đó hung thủ giẫm đè lên, phương hướng giống nhau, điều này nói lên cái gì?"

Băng Tâm hưng phấn la lên: "Lạc Ưu Ưu đang chạy thục mạng."

Tôi gật đầu nói: "Không sai! Chỗ phát hiện cái ba lô cách vết bánh xe không xa, cho thấy Lạc Ưu Ưu là đi xuống từ trên xe. Cô ta có thể nắm chặt dây đeo, tức là lúc đó hai tay tự do, rất có thể là ngồi ở ghế sau. Lúc hung thủ dừng xe, chuẩn bị gây án thì Lạc Ưu Ưu đẩy cửa xe bỏ chạy, trên đường còn vứt bỏ ba lô để giảm bớt sức nặng."

Vương Đại Lý nói: "Vậy còn chờ gì nữa, chúng ta mau đi tìm đi."

Tôi nói: "Đi thôi, vừa đi vừa gọi thật to lên."

Chúng tôi đi tìm dọc theo dấu chân, trên đường gọi lớn tên Lạc Ưu Ưu, khu nhà này khá rộng, dấu chân dần dần không còn thấy, chúng tôi liền chia nhau ra tìm, tôi với Băng Tâm rẽ bên trái, Đại Lý với Tống Tinh Thần rẽ bên phải.

Vừa đi vừa gọi, chúng tôi tới một nơi âm u, xung quanh đều là các tòa nhà cũ kỹ, che hết ánh sáng mặt trời. Đột nhiên phía sau có tiếng xé gió, tôi không kịp suy nghĩ vội đẩy Băng Tâm ra.

Rầm một tiếng, cả cái bao xi măng rơi xuống chỗ chúng tôi vừa đứng, bụi tung lên mù mịt. Cái bao xi măng cỡ 4-50 kg, nếu vừa rồi rơi trúng người thì thật khó tưởng tượng.

Tôn Băng Tâm thất kinh, tôi nói: "Người ở phía trên, đuổi theo!"

Để đề phòng đối phương ném cái gì nữa xuống, tôi kéo Băng Tâm mau chóng chui vào trong tòa nhà, Băng Tâm sợ hãi nói: "Không gọi Tống Tinh Thần tới sao?"

Tôi lắc đầu: "Không sao, một người ta có thể đối phó được!"

Toàn nhà cũ trống không, bất cứ tiếng động nào cũng có thể nghe rõ ràng, tôi bảo Băng Tâm giữ im lặng, cẩn thận lắng nghe. Đi lên lầu 7, đột nhiên chúng tôi nghe có tiếng kêu cứu, là giọng của một cô gái.

Ngay sau đó là tiếng đập cửa vang lên, một người đàn ông hung hãn mắng: "Kêu nữa, kêu nữa lão tử sẽ ném ngươi xuống!"

Đúng lúc này, từ đầu cầu thang lao ra một người đàn ông lực lưỡng, trên tay là bao xi măng, động tác đang muốn ném xuống, tôi với Băng Tâm đứng giữa cầu thang, căn bản là hết đường né tránh. Trong tình thế khẩn cấp tôi tập trung nhìn thẳng vào mắt hắn.

Gã đàn ông bị dọa sợ đến rùng mình, đồng tử co rúm lại, đây là phản ứng bản năng của con người lúc gặp mãnh thú đáng sợ. Sau đó bao xi măng trên tay rơi xuống, đập trúng vào chân gã.

Gã đàn ông đau đớn gào lên, tôi nhân cơ hội bước thật nhanh lên, dùng hết toàn lực tung cước đá mạnh vào háng, gã đàn ông lập tức ôm bộ hạ ngã xuống, ước chừng nhất thời không đứng lên

nổi.

Tôn Băng Tâm chạy lên hỏi: "Tống Dương ca ca, huynh dùng phép thuật gì vậy?"

Tôi đưa tay cản nàng lại: "Đi phía sau, nhớ đừng có nhìn vào mắt ta."

Tôn Băng Tâm ừ một tiếng, dùng minh vương chi đồng rất tiêu hao thể lực, hiện giờ máu lên não tôi đã không đủ, mắt nảy đom đóm, nhưng mỗi lần đóng mở minh vương chi đồng còn hao tổn thể lực hơn, tôi muốn một lần đánh ngã tất cả đám người trên đó đã.

Vọt lên lầu 8, trông thấy một nhóm phụ nữ ngồi trong góc, quần áo xộc xệch, bị trói chặt hai tay. Vừa trông thấy tôi thì nhốn nháo sợ hãi hét lên, cố nhích người về phía sau.

Cùng ở với nhóm phụ nữ có một gã đàn ông, thấy chúng tôi đi lên, hắn hằm hằm móc ra một con dao bướm, bước nhanh tới. Tôi lườm hắn, gã đàn ông hét lên một tiếng, dao rơi xuống đất, ôm đầu ngồi xuống run rẩy.

Băng Tâm chợt hô: "Bên phải có người!"

Tôi quay đầu nhìn lại, có một tên tóc dài đang móc súng, bị chạm vào ánh mắt của tôi, hắn nhất thời hoảng loạn, hét lên: "Ngươi là cái gì vậy?" Rồi vô thức lùi về phía sau. Tòa nhà chưa có tường, bốn bề trống không, kết quả hắn trượt chân ngã từ lầu 8 xuống, a một tiếng dài sau đó là tiếng va chạm với đất.

Trời, tôi đã dùng minh vương chi đồng giết người!

Tôi thu hồi đôi mắt, đầu choáng váng như say rượu, trước mắt toàn một màu đen, có một dòng chất lỏng âm ấm chảy ra từ mũi, Băng Tâm sợ hãi nói: "Tống Dương ca ca, huynh chảy máu cam!"

Tôi không có thì giờ để ý, lấy tay áo quệt máu, chạy tới chỗ gã đàn ông đang ngồi xổm. Toàn bộ trước mắt tối om, chỉ có thể nhìn thấy bóng dáng mờ mờ của hắn, minh vương chi đồng phản phệ quả đáng sợ, chẳng trách Tống Tinh Thần cảnh báo tôi một ngày chỉ được dùng tối đa ba lần, nếu không sẽ bị mù.

Chờ khoảng cách gần hơn, tôi bất chấp đúng sai, tung một cước. Một cước này của tôi tương đối hiểm, nhắm vào mạng sườn của hắn, xương sườn vị trí này mà gãy sẽ đâm vào phổi, có thể quật ngã một người to khỏe.

Gã đàn ông kêu lên một tiếng đau đớn, ôm vết thương, chống đầu xuống đất. Chính tôi cũng không chịu được mà quỳ xuống, Băng Tâm lo lắng chạy tới hỏi: "Tống Dương ca ca, huynh sao vậy?"

Tôi xua tay: "Mau tìm sợi dây, trói hai tên này lại."

"Được!"

Băng Tâm đáp một tiếng rồi đi, não của tôi dần dần được bơm máu lên, tầm nhìn cũng khôi phục, đám phụ nữ bị bắt giữ kia nhìn tôi cứ như thấy quỷ, ai cũng tỏ ra hoảng sợ.

Một lát sau, Băng Tâm trói hai gã đàn ông lại, nàng còn thắt nơ con bướm, bĩu môi nói: "Muội không biết thắt nút nào phức tạp hơn."

Tôi hỏi: "Muội có sữa bò không, cho ta một hộp, đầu ta choáng váng quá."

"Sữa bò?" Băng Tâm nhìn bốn phía rồi chạy về một hướng, lúc về trên tay cầm một chai nước dinh dưỡng: "Chỉ có cái này, được không?"

Tôi nhận lấy, vặn nắp tu một hơi, mặc dù vị không được như sữa, nhưng cũng làm giảm bớt cảm giác quay cuồng đầu óc, sau

này nhất định lúc nào cũng phải mang theo sữa bên người đề phòng bất trắc.

Tôn Băng Tâm lấy khắn giấy cuộn lại thành cuộn nhỏ nhét vào mũi tôi, hỏi: "Vừa rồi huynh sao vậy? Cứ như bị ác ma nhập thân, ai cũng sợ?"

Tôi nói: "Sẽ giải thích cho muội sau."

Băng Tâm cười: "Có điều huynh thật lợi hại đó, trong nháy mắt liền chế ngự được hai tên, giết chết một tên. Huynh có đứng dậy được không, hay cần muội đỡ?"

Băng Tâm dìu tôi đứng dậy, hai chân vẫn còn hơi run, tôi đạp vào một tên nằm trên đất, nói: "Các ngươi là ai? Mau khai báo thành khẩn!"

Gã đàn ông bị gãy xương sườn, đau đến toát mồ hôi, cố tỏ ra vui vẻ: "Huynh đệ, huynh đệ, đắc tội rồi, chúng tôi cũng chỉ là kiếm miếng cơm mà thôi, không biết là xâm phạm địa bàn của anh."

Tôi ghét nhất là lũ buôn người, lấy giấy chứng nhận ra nói: "Ai huynh đệ với ngươi?"

Gã đàn ông cả kinh, trợn mắt: "Đồng chí cảnh sát, tôi...tôi..chỉ là một tay sai, những chuyện này không liên quan gì tới tôi, đám phụ nữ kia đều do đại ca tôi bắt về, tôi chỉ phụ trách trông coi thôi."

Tôi hỏi: "Ai là đại ca của các ngươi?"

Hắn chỉ xuống dưới lầu: "Là người mới nhảy lầu đó."

Tôi cười lạnh, đúng là tên xảo quyệt!

Chương 378: Tống Tinh Thần bị thương

Tôi với Băng Tâm cởi trói cho những cô gái bị bắt, thì ra bọn họ đều là từ tỉnh khác bị tập trung tới. Lúc đó tôi cho rằng chỉ tình cờ gặp đám buôn người này, sau đó mới biết thực ra nó có liên quan tới vụ án.

Tôi miêu tả đặc điểm của Lạc Ưu Ưu cho họ, mấy cô gái đều nói chưa từng nhìn thấy, lúc này xa xa lại vang lên tiếng va chạm dữ dội, sau đó là tiếng đổ rầm rầm.

Tôi với Băng Tâm nhìn nhau, nói: "Đi, tới xem một chút!"

Tôi bảo mấy người phụ nữ ở lại trông coi hai tên buôn người, lát nữa cảnh sát sẽ tới, biết họ hận thấu xương hai tên này nên đặc biệt dặn dò đừng động thủ.

Tôi và Băng Tâm xuống dưới lầu chạy về hướng tiếng động phát ra, từ xa đã nghe thấy Vương Đại Lý kêu khóc: "Ưu Ưu, em sao rồi?"

Chạy tới nơi, thì thấy Vương Đại Lý đang ôm Lạc Ưu Ưu trong lòng, rơi lệ. Tống Tinh Thần đứng cạnh đó, tay phải vô lực rủ xuống, trên đất có mấy dấu bánh xe rất dài, một bức tường bị sụp đổ.

Tôi hỏi Tống Tinh Thần xảy ra chuyện gì? Thì ra Lạc Ưu Ưu nghe thấy tiếng họ gọi, chạy đến, Vương Đại Lý mừng tới chảy nước mắt, lao ra ôm lấy cô, ai ngờ một chiếc xe đột ngột từ đâu lao ra, phóng hết tốc lực về phía họ.

Cả hai sợ đến sững sờ, căn bản không thể nhấc chân, Tống Tinh Thần phản xạ tức thì lao vào đẩy bọn họ ra, chính mình thì bị xe quệt phải. Sau đó chiếc xe tông đổ một bức tường bỏ chạy thật nhanh.

Lạc Ưu Ưu không bị làm sao, cả người lấm lem, có lẽ vì tinh thần căng thẳng quá mức, cộng thêm bị giật mình nên ngất đi.

Cám ơn trời đất, không sao là tốt rồi, tôi thở phào!

Tôi đi tới xem xét cánh tay của Tống Tinh Thần, hắn nói: "Không sao, chỉ bị thương nhẹ."

Cánh tay hắn vô lực rủ xuống, nhìn cũng biết gãy xương, tôi ân cần: "Còn cậy khỏe, để ta xem nào!"

Tôi vừa chạm vào, Tống Tinh Thần đã khẽ nhíu mày, trên trán toát mồ hôi hột, xương tay của hắn chính xác là đã gãy, tôi nói: "Mau sơ cứu, nếu để xương bị lệch sẽ rất khó xử lý."

Xung quanh không có dụng cụ gì, tôi cởi áo khoác ra, Băng Tâm đưa tôi một cái kéo nhỏ, tôi cắt hai ống tay áo xuống, còn Băng Tâm đi nhặt về hai thanh trúc.

Tôi nẹp cố định tay cho Tống Tinh Thần, hắn có vẻ không giỏi trong việc biểu đạt tình cảm, dùng một giọng thấp không ngửi nổi, nói: "Cảm ơn!"

Tôi cười: "Khỏi khách khí, về nghỉ ngơi mấy ngày đi."

Tống Tinh Thần lắc đầu: "Không được, ta còn phải bảo vệ ngươi."

Tôi chỉ vào mắt của mình, nói nhỏ: "Có đôi mắt này đủ rồi, ta vừa dùng nó giết một người, ngay đến chính ta cũng không tin được."

Tống Tinh Thần thoáng kinh ngạc, nhưng cũng không hỏi thêm, hắn chỉ quan tâm tới an toàn của tôi, chứ đối với tiến triển phá án không hề có chút hứng thú.

Chúng tôi qua kiểm tra tình trạng của Lạc Ưu Ưu một chút, Vương Đại Lý bấm huyệt nhân trung, cô bé nhất thời tỉnh lại, thì thào: "Đại Lý, em khát nước."

Vương Đại Lý nói: "Để anh đi tìm nước ngay đây."

Tôi lôi chai nước dinh dưỡng còn lại một nửa ra: "Có nửa chai nước ta mới uống này."

Lạc Ưu Ưu đã khát khô cổ, uống một hớp dài thần sắc mới có chút tiến triển, tôi hỏi cô bé bị ai bắt tới đây.

Lạc Ưu Ưu nói sáng nay cãi nhau với Vương Đại Lý liền bỏ đi, mua vé tàu chuẩn bị rạng sáng mai về quê, trưa ra quán cơm ăn, rồi nói chuyện với bạn học. Đúng lúc đó Chu Dương đột nhiên gọi điện tới, bảo cô ra ngoài một chút.

Chu Dương từ tối qua tới giờ cứ làm phiền cô bé, Lạc Ưu Ưu rất khó chịu, bảo chẳng có việc gì để nói liền chuẩn bị ngắt máy. Giọng Chu Dương rất gấp, nói có chuyện quan trọng, hỏi cô ở đâu, cũng không cần tới tìm, chỉ đứng ven đường nói mấy câu là được.

Lạc Ưu Ưu liền nói địa chỉ cho hắn, chỉ một lát sau Chu Dương tới, hắn ngồi ở ghế phụ, lái xe là một nam giới lạ mặt, Chu Dương có vẻ sợ hãi, cứ nháy mắt với cô.

Lạc Ưu Ưu ý thức được có điều gì đó không ổn, định bỏ chạy, gã đàn ông lái xe liền hung hãn nói: "Lên xe, nếu không ta giết hắn!"

Thì ra hắn cầm một xi lanh trên tay, không biết bên trong chứa thuốc gì, đâm vào thắt lưng Chu Dương, cuộc điện thoại Chu Dương gọi cho cô là bị ép buộc.

Tôi ngắt lời cô bé, hỏi: "Hình dáng của gã trông thế nào?"

Lạc Ưu Ưu nói: "Hắn đội mũ, đeo khẩu trang, chỉ có thể nhìn thấy đôi mắt, vành mắt tương đối nhiều nếp nhăn, có vẻ tuổi tác lớn, em ấn tượng nhất chính là tay hắn, tất cả móng tay của hắn đều bị ăn mòn."

Tôi gật đầu, ra hiệu cho cô bé nói tiếp.

Lạc Ưu Ưu nào dám lên xe, gã đàn ông lạnh lùng dọa dẫm, nói hiện Vương Đại Lý cũng nằm trong tay hắn, nếu cô bé không lên xe, hắn sẽ giết nốt cả Vương Đại Lý.

Lạc Ưu Ưu lúc đó vô cùng sợ hãi, dưới sự hăm dọa của gã đàn ông và sự cầu xin của Chu Dương liền bước lên xe, vừa lên đã bị cướp điện thoại di động. Cả đường đi Lạc Ưu Ưu sợ muốn chết, cứ có xe đi bên cạnh là giơ tay ra dấu cầu cứu, nhưng có người trông thấy lại vờ không biết gì.

Sau đó xe chạy tới đây, gã đàn ông mở cửa xe, bảo Chu Dương xuống. Rồi bất thình linh hắn rút ra một cái búa nhỏ, đập mạnh vào gáy Chu Dương, anh ta lập tức co cứng ngã ra đất.

Vốn dĩ Lạc Ưu Ưu vẫn nuôi một hy vọng mong manh rằng đây chỉ là vụ bắt cóc, cô bé tin với thực lực của tôi nhất định sẽ tìm ra mình, nhưng không ngờ hung thủ lại ra tay giết người.

Lạc Ưu Ưu đạp cửa xe bỏ chạy, gã đàn ông đuổi theo sau, một đoạn đường này cô bé sợ đến hồn phi phách tán. Cô bé chạy vọt vào một tòa nhà cũ, góc tường có chất một đống vật liệu xây dựng, liền chui xuống phía dưới, không dám cử động, cũng không dám thở mạnh.

Gã đàn ông tìm kiếm hồi lâu không thấy, tiếng bước chân đi xa dần, nhưng cô bé như chim sợ súng, căn bản không dám ra ngoài.

Trốn ở đó không biết bao lâu, bỗng nhiên cô nghe thấy tiếng

Vương Đại Lý gọi, vui mừng khôn xiết lao ra, không ngờ gã đàn ông kia vẫn chưa rời đi, đột ngột lái xe xông về phía họ.

Nếu không có Tống Tinh thần ra tay kịp thời, cả hai đã sang bên kia thế giới.

Nghe xong, tôi thầm cảm ơn chính mình đã bảo Tống Tinh thần đi theo Đại Lý, nếu không bây giờ đã là một cảnh tượng tang thương, tôi hỏi: "Cô chắc chắn hung thủ là người lái xe đâm Tống Tinh Thần?"

Lạc Ưu Ưu gật đầu: "Em nhớ chiếc xe đó, màu trắng, trên thân còn dán hình con báo."

"Biển số xe bao nhiêu?" Tôi hỏi.

Lạc Ưu Ưu lắc đầu, tôi gọi điện cho Tiểu Đào, hỏi nàng đang tới đâu rồi, Tiểu Đào nói còn khoảng 30p nữa mới tới, mặc dù lần tôi không quá ôm hy vọng nhưng vẫn dặn nàng trên đường đi chú ý một chiếc SUV có đặc điểm như trên.

Vương Đại Lý vuốt đầu Lạc Ưu Ưu, ân cần nói: "Ưu Ưu, anh thề sau này mà còn làm em tức giận, anh sẽ bị chết chìm trong băng vệ sinh đã qua sử dụng!"

Lạc Ưu Ưu mỉm cười, cứ như chim non nép vào lòng Đại Lý, hai người ôm nhau rất lâu, Băng Tâm giật dây nói: "Nói miệng không bằng chứng, hành động mới đáng tin!"

Lạc Ưu Ưu thoáng cái mặt đỏ bừng, đẩy thẹn thùng vòng tay ra sau lưng Đại Lý.

Băng Tâm kéo tôi quay ra chỗ khác, để cho hai người có không gian riêng, Tống Tinh Thần cũng biết điều quay đi.

Băng Tâm len lén liếc trộm, đúng là tầm mắt con gái rộng hơn con trai thì phải. Một lát sau tôi hỏi nhỏ: "Hôn nhau chưa?"

Băng Tâm nhỏ giọng xuýt xoa: "Trời ạ, bọn họ định hôn đến ngạt thở sao?"

Chương 379: Băng nhóm buôn người

Trong khi chờ Hoàng Tiểu Đào tới, Đại Lý và Ưu Ưu cứ ngồi cạnh nhau, anh anh em em tâm tình, khiến người xung quanh ghen tị.

Tiểu tử này lúc trước còn nói tôi bán cẩu lương, giờ đến lượt hắn bán sỉ luôn, có điều thấy bạn tốt thoát cảnh ế, tôi cũng thấy mừng cho hắn.

Băng Tâm cười hì hì nói: "Nhìn bọn họ mà muội thèm yêu quá."

Tôi lập tức nói: "Muội cũng mau tìm lấy một người yêu đi, với điệu kiện của muội chắc không thiếu kẻ theo đuổi."

Băng Tâm bĩu môi nói: "Những đám con trai đó nhạt nhẽo lắm, còn chưa bằng 10% của huynh." Dứt lời liền nhu mì liếc tôi một cái: "Tống Dương ca ca, muội chỉ thích cảm giác như lúc này."

Tôi nói: "Muội định cả đời không lớn lên à?"

Nàng ngẩng đầu nhìn lên trời: "Muội mặc kệ, tới đâu hay tới đó. Nếu sau này huynh cưới Tiểu Đào tỷ tỷ, muội sẽ gả cho người khác, nhưng ít nhất những năm tháng tuổi trẻ tươi đẹp được trải qua cùng huynh, như vậy muội cũng thỏa mãn rồi."

Tôi nghe mà xúc động, nhưng cũng chỉ cười cười, giới hạn thanh mai trúc mã tôi sẽ không vượt qua.

Xe cảnh sát đến, Hoàng Tiểu Đào dẫn một đội cảnh sát tới,

trông thấy Vương Đại Lý và Lạc Ưu Ưu thì kinh ngạc nói: "Cái gì xảy ra vậy?"

Tôi đáp: "Nói ra dài dòng lắm, vừa đi vừa kể."

Tôi bảo Tiểu Đào phái một chiếc xe đưa Tống Tinh thần đi bệnh viện trước, sau đó mấy người chúng tôi quay lại tòa nhà cũ, trông thấy thi thể ngã nát bét dưới sàn, Tiểu Đào hỏi: "Ai làm?"

Tôi chỉ vào mình: "Tự vệ, Băng Tâm có thể làm chứng."

Băng Tâm khoa chân múa tay nói: "Tống Dương ca ca lúc ấy siêu cấp thần dũng, hét lớn một tiếng giống Như Lai Thần Chưởng, một chiêu cách sơn đả ngưu đẩy hắn xuống..."

Hoàng Tiểu Đào bật cười: "Tôn đại tiểu thư, làm chứng giả là phải chịu trách nhiệm trước pháp luật đấy."

Tôn Băng Tâm nói: "A, muội nhớ sai, Tống Dương ca ca dùng là Lục Mạch Thần Kiếm!"

Tôi gật đầu một cái: "Không sai, là Lục Mạch Thần Kiếm!"

Hoàng Tiểu Đào nói với mấy cảnh sát phía sau: "Đợi lát nữa bắt hai người này lại, trực tiếp đưa vào trại tâm thần."

Đi lên trên lầu, tôi phát hiện tên bị mình đá gãy xương sườn đang nằm rên rỉ trên đất, mặt đầy vết thương, nhìn sang mấy cô gái mặt đầy vô tội, tôi lập tức hiểu ra, nhất định là họ hận hắn thấu xương, ban cho hắn chút phần thưởng tạ lễ.

Chỉ có thể nói hắn bị vậy là đáng đời, chuyện này tôi liền vờ như không biết, nói với Tiểu Đào là hắn bị tôi đánh, nàng tán dương: "Được đấy, giờ anh căn bản không cần Tống Tinh Thần bảo vệ nữa à? Hay là tôi giới thiệu Tống Tinh Thần vào đội cảnh sát vũ trang để hắn làm huấn luyện viên đi!"

Tôi bật cười: "Đoán chừng tất cả ai mà hắn huấn luyện đều sẽ tàn tật suốt đời đấy."

Mấy cô gái này, nhỏ nhất mới có 12 tuổi, ai cũng chửi mắng đám buôn người thật là bất nhân, bọn họ bị giam giữ đã lâu, ăn không đủ no, mặc không đủ ấm, cản sát dẫn bọn họ xuống lấy đồ ăn cho họ, nhiều cảnh sát còn cởi áo của mình khoác lên cho.

Tôn Băng Tâm lấy điện thoại ra chụp mấy bức ảnh, nói có thể đăng lên weibo, tuyên dương tinh thần của cảnh sát nhân dân, hành động này rất được Tiểu Đào tán thưởng.

Hai gã bị bắt lời khai mâu thuẫn nhau, một kẻ nói tên nhảy lầu là đại ca, kẻ còn lại thì nói tên bị đá gãy xương là đại ca. Việc buôn người tôi không hỏi tới, trong cục có bộ phân chuyên quản lý vấn đề này.

Chúng tôi tới đầm nước đọng, cảnh sát mang thi thể Chu Dương đi, tôi nói: "Trong đầm có đồ, tìm cách vớt lên được không?"

Hoàng Tiểu Đào ngắm nghía một chút: "Nước ở đây rất sâu, có khi phải dùng tới máy bơm nước."

Tôi nói: "Quá mất thời gian, tôi thử xem có vớt được không, sau đó các cô rút hết nước xem có sót thứ gì."

Tôi nhặt cây gậy trúc lên, buộc một móc câu bằng dây kẽm vào đầu, rồi khua khoắng. Cuối cùng cũng câu được, lôi lên nhìn, thì ra là một cái túi vải màu xanh của quân đội, loại túi này gần đây rất hiếm thấy, bên ngoài đã bạc màu tương đối nhiều, có vẻ là dùng rất lâu rồi.

Chúng tôi tìm chỗ đất trống, đổ hết đồ đạc bên trong ra. Trong túi toàn là ảnh, còn có một cuốn sổ đã bị ướt, phải chờ làm khô mới mở ra đọc được.

Các bức ảnh đều là hình các cô gái, tôi so sánh một chút, nhìn những cô gái bị bắt kia nói: "Là bọn họ."

Hoàng Tiểu Đào hỏi: "Túi này theo anh thì là của ai?"

Tôi nói: "Còn ai vào đây, mười phần thì đến tám chín phần là của Trương Binh, ta qua hỏi một chút."

Tôi xách cái túi qua hỏi tên buôn người đây là của ai, hắn không chút nghĩ ngợi nói: "Trương Binh!"

Quả nhiên là như vậy!

Thì ra đám người này là một đường dây buôn người xuyên Trung, mỗi một tỉnh đều có một đầu xà làm trung gian để tiêu thụ 'hàng', cho nên ở đây mới liên lạc với Trương Binh. Tối qua Trương Binh chụp ảnh từng cô gái sau đó đi tìm khách hàng, không ngoài dự đoán, những cô gái này sẽ bị bán ra làm gái mại dâm, giang hồ. Trương Binh sẽ thu phế từ tiền bán họ.

Trương Binh bảo hôm nay sẽ tới, nhưng mãi mà chẳng thấy đâu, đám người này cũng chỉ có thể tiếp tục nằm chờ.

Dĩ nhiên bọn chúng không biết Trương Binh đã chết, tôi đoán thì sự việc là thế này: Trương Binh hôm qua ra khỏi khu nhà cũ này thì gặp hung thủ, bị hung thủ đạp ngã xuống nước, rồi đập búa vào gáy cho chết đuối.

Có điều tôi vẫn không thể nghĩ ra, động cơ của hung thủ là gì, ý muốn giết người nhất thời hay là có liên quan thật với oan hồn xe bus? Hay chỉ đơn thuần là hắn trả thù?

Hoàng Tiểu Đào nghiêm túc nói: "Người trên oan hồn xe bus tối qua đã chết một nửa, bốn người bọn anh phải cẩn thận, có cần tạm giữ các anh để bảo vệ không?"

Tôi nói: "Khỏi cần, từ giờ tôi, Vương Đại Lý và Lạc Ưu Ưu sẽ ở

yên trong cửa hàng, về tôi sẽ lắp còi báo động cùng camera an ninh, còn Băng Tâm thì nhờ cô giám sát."

Hoàng Tiểu Đào nhìn Băng Tâm nói: "Tôn đại tiểu thư, cha cô gần đây rất bận, cô ở nhà một mình không an tâm, tối nay tới nhà tôi ngủ đi."

Băng Tâm nói: "Muội có một biện pháp lưỡng toàn, đó là Đại Lý cùng Ưu Ưu ở cửa hàng, còn Tống Dương ca ca thì tới ở nhà muội."

Hoàng Tiểu Đào cả giận, chống nạnh nói: "Cô còn được voi đòi tiên?"

Hai người lại bắt đầu muốn gây chuyện, trừng mắt lẫn nhau, tôi không thể không xen vào: "Đừng thảo luận vấn đề này vội, có lẽ đêm nay chúng ta không được ngủ đâu, oan hồn xe bus sẽ xuất hiện lúc 24h."

Hoàng Tiểu Đào nói: "Tôi không điều tra được quá nhiều manh mối liên quan đến chiếc xe này, Nam Giang cũng chưa từng có tai nạn mà xe bus rơi xuống sông. Mười năm trước chỉ có một tài xế xe bus say rượu, gây ra va chạm, lật xe, sau đó bình xăng bốc cháy khiến hơn 20 hành khách thiệt mạng. Vì sợ tội, trước khi phiên tòa diễn ra, tài xế đã nhảy lầu tự sát."

Tôi nói: "Uống rượu mà còn dám lái xe bus? Thật chưa nghe thấy bao giờ."

Hoàng Tiểu Đào gật đầu: "Đúng vậy, cho nên lúc đó tất cả xã hội đều chửi mắng ông ta, tài xế không chịu được áp lực nên mới tự sát."

Tôi hỏi: "Tên ông ta là gì?"

Hoàng Tiểu Đào mở điện thoại lướt một hồi, rồi cho tôi xem một trang tài liệu, tài xê tên là Tô Quân Đình, lúc chết là 24 tuổi,

mặt rất xa lạ, cũng không giống tài xế tối qua.

Chương 380: Weibo đoạt mạng

Sau khi trở về, việc đầu tiên là lắp còi báo động và camera an ninh trong cửa hàng. Giờ đã là 4h chiều, thợ lắp đặt nói để ngày mai, tôi phải trả gấp đôi tiền công, thợ mới lắp ngay, tới gần tối thì xong.

Tôi tiện ghé qua thị cục, cảnh sát đã tan việc, Tiểu Đào với Băng Tâm thì vẫn đang xem phim trong phòng họp, trên bàn đầy đồ ăn, tôi cười: "Hai cô cũng thật biết hưởng thụ!"

Tiểu Đào nói: "Tối nay lại phải thức đêm, ngồi chơi không thì chán lắm."

Tôi ăn qua loa mấy thứ, phim thì mặc dù hay nhưng trong đầu tôi toàn là vụ án, từ đầu tới giờ tôi vẫn không tin bốn người chết là do lên chiếc xe bus oan hồn, bởi vì căn bản là không có lợi ích khi gây án.

Nhưng hung thủ cố ý tạo dựng nên bốn vụ chết đuối, mục đích là để ngụy tạo ra oan hồn xe bus giết người. Còn nữa, tại sao hắn lại biết tên của Vương Đại Lý, lại còn tìm tới chúng tôi chỉ trong một ngày?

Xem xong hai bộ phim, Băng Tâm nói: "Mỏi mắt rồi, chúng ta làm gì khác đi." Sau đó chạy ra ngoài.

Hoàng Tiểu Đào kêu lên: "Đừng đi ra ngoài một mình, hành lang bây giờ không có ai!"

Tôi cười cười, gọi điện cho Vương Đại Lý xác nhận một chút xem giờ hắn đang ở đâu, Vương Đại Lý đáp: "Mới vừa đóng cửa hàng, đang định đưa Ưu Ưu đi ăn kem."

Tôi không khỏi nổi giận: "Ở yên trong tiệm đàng hoàng một đêm cho ta, không được đi đâu hết. Các ngươi nằm trong danh sách triệt hạ của hung thủ, không biết sao?"

Vương Đại Lý ai oán nói: "Phải ngủ luôn ở đây?"

Tôi hét: "Trải chiếu ra đất mà ngủ."

Suy nghĩ một chút vẫn thấy không ổn, tôi nói: "Hay là các ngươi tới đây đi, thôi để ta về đón."

Tôi ra ngoài, thấy Băng Tâm đang xách một túi quà vặt to đùng, Tiểu Đào nói: "Thật là phục, con bé lại cất quà vặt trong tủ lạnh ở phòng pháp y..."

Tôi nói: "Tôi đi đón Đại Lý với Lạc Ưu Ưu đây, để hai người họ trong cửa hàng tôi không yên tâm."

Tiểu Đào nói: "Không được không được, một mình anh ra ngoài quá nguy hiểm, tôi đi cùng anh."

Tôi cười khổ: "Vậy Tôn Băng Tâm ở đây một mình sao?"

Tôn Băng Tâm nói: "Vậy chúng ta cùng tới cửa hàng đi, không ai lạc đàn."

Tôi nói: "Thế đêm nay thì sao?"

Tiểu Đào đáp: "Thuê khách sạn qua đêm, tìm khách sạn nào có camera an ninh."

Chuyện này chưa từng xảy ra trước đây, mấy người chúng tôi lại trở thành mục tiêu của hung thủ, không ai dám tách khỏi nhóm.

Chúng tôi rời thị cục về cửa hàng, Lạc Ưu Ưu đã thay một bộ váy mới, mặt cũng hồng hào lên nhiều, trông đặc biệt dễ thương. Tiểu Đào nói với Đại Lý: "Lạc Ưu Ưu đẹp như một đóa hoa, đống

phân trâu nhà cậu phải biết quý trọng giữ gìn!"

Băng Tâm cũng vỗ vai Ưu Ưu: "Thay đổi thật xinh đẹp mà, đúng là được tình yêu nuôi dưỡng."

Lạc Ưu Ưu thoáng chốc liền đỏ bừng mặt, hai cô tiểu thư này trêu đùa người khác cũng thật ăn ý. Vương Đại Lý nói: "Rốt cuộc mấy người tới đây làm gì?"

Chúng tôi ở lì trong cửa hàng, Băng Tâm đổ hết đống quà vặt ra cho mọi người cùng ăn, còn mang thêm một bàn cờ tỷ phú, mấy người chời rất vui vẻ.

Tiểu Đào liếc đồng hồ, đã hơn 11h đêm, nàng nói: "Đi thôi, đi gặp oan hồn xe bus trong truyền thuyết."

Chúng tôi cùng nhau tới đường Tử Kinh, bỗng Đại Lý cảnh giác nói: "Ta có cảm giác hình như ai đó đang theo dõi chúng ta."

Lạc Ưu Ưu bị dọa sợ đến run lên, tôi mắng: "Nói bậy nói bạ, năng lực nhìn ban đêm của ngươi tốt hơn cả ta à? Đừng nghi ngờ vớ vẩn."

Chúng tôi đứng ở lề đường chờ tới 12h, oan hồn xe bus vẫn không xuất hiện, Băng Tâm đã buồn ngủ ngáp lên ngáp xuống. Tiểu Đào đề nghị chờ thêm 1 tiếng, qua 1h sáng mà vẫn không thấy gì xuất hiện.

Hoàng Tiểu Đào hoài nghi, nói: "Mọi người tối qua không nhìn lầm thật chứ?"

Ba người đều rối rít thanh minh rằng đúng là có chuyện như vậy. Tôi nói: "Cũng không thể cứ đứng đây tới sáng, hay là tối nay tạm thời rút lui đi, mai lại quay lại."

Tiểu Đào lấy điện thoại ra: "Dế tôi đặt phòng khách sạn."

Băng Tâm nói: "Tới khách sạn làm gì, nhà muội ở ngay gần đây, đến nhà muội đi, bà chúng ta ngủ giường lớn của cha muội, Tống Dương ca ca với Đại Lý ngủ giường của muội."

Tôi hỏi: "Thế cha muội về thì sao?"

"Cho ông ấy ngủ sofa."

Chúng tôi biểu quyết, cuối cùng quyết định về nhà Băng Tâm ngủ. Tôn Lão Hổ hôm nay lại trực đêm, đến sáng vẫn chưa trở về, gần đây ông ấy đang phụ trách một vụ án lớn, thường xuyên vắng nhà ban đêm.

Sáng hôm sau, tôi với Đại Lý bị tiếng cười đùa trong nhà vệ sinh đánh thức, Vương Đại Lý nói: "Ba cô gái chung một chỗ, vừa sáng sớm đã làm loạn cả lên."

Lúc này trong phòng vệ sinh vang lên giọng của Lạc Ưu Ưu: "Đừng mà đừng mà, tỷ tha cho tôi đi!"

Tôi bật cười, nói: "Ngươi mau giải cứu đi, hai nàng đang bắt nạt người yêu ngươi kìa."

Vương Đại Lý lật chăn nhảy xuống đất: "Cảnh sát cũng phải tôn trọng nhân quyền chứ!"

Thì ra sáng sớm Băng Tâm với Tiểu Đào đã bắt đầu 'đùa bỡn' Lạc Ưu Ưu, trang điểm với mặc đồ cho cô bé, dáng người loli của Ưu Ưu đã đánh thức tình mẫu tử biến thái của hai tỷ tỷ.

Vương Đại Lý chạy đến toilet gõ cửa: "Mấy người ở bên trong làm gì vậy, mau thả người!"

Hoàng Tiểu Đào nói: "Đừng quấy rầy chúng ta!"

Băng Tâm cũng nói: "Xong ngay đây."

Vương Đại Lý nóng ruột như kiến bò chảo mỡ, cứ đi đi lại lại

trong phòng khách. Một lát sau, rốt cuộc cửa toilet cũng mở, Băng Tâm đẩy Lạc Ưu Ưu ra: "Tăng tăng tăng tẳng, có nhận ra đây là ai không?"

Vương Đại Lý nhìn muốn rớt con mắt, hai cô gái uốn tóc Lạc Ưu Ưu xoăn tít, đánh phấn lên mí mắt khiến đôi mắt to và long lanh hơn, trên mặt cũng trang điểm đôi chút nhưng rất khó nhận ra.

Lạc Ưu Ưu bị hai tỷ tỷ trang điểm thành một Barbie dễ thương, dưới ánh mắt ngây ngốc của Đại Lý, mặt cô bé đỏ bừng, ngượng ngùng cúi đầu, nhưng khóe miệng lại nở nụ cười mãn nguyện, con gái trước mặt người yêu có lẽ đều như vậy.

Hoàng Tiểu Đào nói: "Trang điểm không phải sở trường của ta, chỉ là thử tay nghề một chút, thành quả cũng không tệ, có phải rất loli không?"

Tôn Băng Tâm cười ngặt nghẽo: "Ha ha, đúng là đáng yêu hóa!"

Lạc Ưu Ưu ngại ngùng hỏi: "Anh thích không?"

Vương Đại Lý gật đầu như bổ củi: "Thích, rất thích, em trang điểm thế nào cũng đều xinh đẹp."

Kết thúc cuộc vui đùa, chúng tôi ra ngoài ăn sáng, Tiểu Đào xúc động nói: "Nếu không làm cảnh sát, mấy người chúng ta đi làm thám tử tư đi, ngày ngày cãi nhau ầm ĩ, cười đùa vui vẻ, như vậy cũng tốt."

Tôi nói: "Hình như ở Trung Quốc không thịnh hành nghề này lắm, những người mang danh thám tử tư đa phần đều là đi điều tra kẻ cắm sừng."

"Nói cũng phải." Tiểu Đào gật đầu.

Lạc Ưu Ưu nói: "Phải rồi, Tống học trưởng, tối qua em lướt

weibo, phát hiện một chuyện."

Cô bé tìm trên điện thoại một chút rồi đưa cho tôi xem. Thì ra tối trước Chu Dương có đăng một clip, đó là đoạn quay lén trên xe bus oan hồn, trong đó có mặt tất cả chúng tôi, tôi suy tư nói: "Rất có thể hung thủ đã nhìn thấy cái này trên weibo!"

Chương 381: Sự thật về oan hồn xe bus

Tôi nhớ tối hôm đó, Chu Dương bảo Trương Binh follow mình trên weibo, lúc Trương Binh chết, điện thoại không tìm thấy, hiển nhiên là bị hung thủ lấy đi.

Hung thủ xem đoạn clip trên weibo, không biết là sinh ra ý định gì, quyết định giết sạch từng người có mặt trên xe. Người hắn tìm thấy đầu tiên là hai cô gái làm phục vụ ở quán bar. Trong điện thoại của Trương Binh chắc là có số liên lạc của hai người, nên hắn dễ dàng tìm ra.

Lúc đó tôi nghĩ hung thủ lấy điện thoại của một trong hai cô gái là vì ham tiền, nhưng giờ lại thấy có nguyên nhân khác, trong đó lưu lại lịch sử nói chuyện của hắn, cho nên hắn không muốn ai phát hiện ra.

Người dễ tiếp cận tiếp theo chính là Chu Dương. Hung thủ bịa ra một lý do để dụ Chu Dương ra ngoài, rồi uy hiếp hắn gọi Lạc Ưu Ưu tới, còn tên của Vương Đại Lý, hẳn là hắn nhìn được trong điện thoại của Chu Dương.

Xem ra hung thủ không thần thông quảng đại như vẫn nghĩ, người bị giết là có thứ tự đàng hoàng, hiện giờ con đường của hắn đã đứt, nhưng kéo theo manh mối của chúng tôi cũng đứt đoạn.

Nghe tôi phân tích xong, Hoàng Tiểu Đào nói: "Tôi nghĩ trước mắt việc quan trọng là bắt đầu từ Trương Binh, hẳn là hung thủ phải có thù với hắn."

Tôn Băng Tâm hỏi: "Trương Binh đã bị giết, sao hung thủ còn

phải tiếp tục ra tay?"

Tôi giải thích: "Có thể hắn là một tên khát máu, nhìn từ thủ pháp gây án lão luyện và tâm tư cẩn mật của hắn, người này chắc chắn đã có kinh nghiệm trong việc giết người. Những người như hắn coi giết người là trò tiêu khiển, hoặc dùng để khiêu chiến."

Băng Tâm nói: "Nói như vậy thì vụ án không có liên quan tới oan hồn xe bus rồi?"

Hoàng Tiểu Đào đáp: "Hay là tiến hành điều tra song song đi. Tốt nhất là tiện tìm hiểu về cái oan hồn xe bus này một chút, đêm khuya qua lại ở Nam Giang, gây hoang mang không cần thiết cho người dân, nhân cơ hội phá bỏ lời đồn."

Vương Đại Lý và Lạc Ưu Ưu về cửa hàng, ba người chúng tôi quay lại thị cục, mở một cuộc thảo luận về vụ án, bảo mọi người trình những manh mối tìm được ra.

Kẻ thù của Trương Binh rất nhiều, cũng thiếu nợ rất nhiều, cứ vài ngày lại có người đến đòi, cả ngày chạy đi chạy lại không có nơi ở cố định. Có lẽ vì lý do này nên hắn mới hợp tác với đám buôn người.

Một danh sách những chủ nợ của Trương Binh đã được cảnh sát liệt kê, chuẩn bị kiểm tra từng người một. Từng nhà máy hóa chất trong thành phó cũng được điều tra, địa điểm gặp nạn đầu tiên của Trương Binh cũng được thăm hỏi, cả những xe cộ lúc đó đi ngang qua, nhưng vì khu vực đó quá hẻo lánh cho nên cũng không có nhân chứng nào.

Nói thì dài mà không nói thì ngắn, tối hôm đó chúng tôi lại đi chờ oan hồn xe bus, nhưng vẫn không thu hoạch được gì. Phía cảnh sát thì tìm được một nhóm người có va chạm xã hội với Trương Binh, đưa về lấy khẩu cung, cũng không có ai có đặc điểm phù hợp với hung thủ.

Tối ngày thứ ba, năm người chúng tôi lại tới đường Tử Kinh đón xe bus, hôm nay đã hoàn toàn không còn tâm trạng nhiệt tình như buổi đầu, mọi người đã làm việc không nghỉ suốt hai ngày, mệt mỏi rã rời. Gần đến 12h, Tiểu Đào thở dài nói: "Xem ra hôm nay lại công cốc."

Tôn Băng Tâm nói: "Đứng chờ thật buồn chán, chúng ta chơi trò đô mi nô thành ngữ đi, muội nói trước nhé...Vĩ Đại Bất Điệu (đuôi to khó vẫy - đầu to khó chui)."

Hoàng Tiểu Đào châm chọc: "Ngây thơ, Điệu Hổ Ly Sơn."

Hai người cứ thế chơi, cho đến lúc chẳng còn từ nào để nói thì đột nhiên Lạc Ưu Ưu chỉ phía xa kêu lên: "Nhìn kìa!"

Chỉ thấy trên đường xuất hiện một đám sương mù, trong làn sương mơ hồ hiện ra một cái xe bus, lần đầu chứng kiến tận mắt, Tiểu Đào kinh ngạc: "Thật là khó tin!"

Lần này chúng tôi đứng đúng trạm dừng chờ chiếc xe đỗ lại, mấy người chúng tôi nối đuôi nhau lên xe, tôi tiện tay lấy ra một chai nhỏ, múc một ít sương mù.

Sau khi lên xe, chúng tôi tìm chỗ ngồi, tôi quan sát chai sương mù, Băng Tâm kinh ngạc hỏi: "Sương mù mà cũng múc được?"

Tôi nói: "Muội nhìn kỹ xem nó là gì?"

Băng Tâm quan sát một lát, nói: "Giống như một loại khí nặng hơn so với không khí." Nói xong đưa tay sờ cái chai: "Lạnh...là CO2!"

Tôi gật đầu: "Đúng, là băng khô, cho nên sương mới ngưng đọng như vậy, hơn nữa người đứng gần sẽ cảm thấy lạnh toát."

Lời vừa nói ra, tất cả mọi người đều cảm thấy kinh ngạc, vô hình trung cái không khí ma quỷ cũng giảm bớt, thực ra mục đích

của chúng tôi tối nay cũng là phơi bày ma thuật của nó, chứng minh oan hồn xe bus là giả.

Vương Đại Lý hỏi: "Vậy bóng ma ngồi trên xe là thế nào?"

Tôi cười lạnh: "Cái gì mà bóng ma, chẳng phải chỉ là bóng cái đầu trên đất thôi sao? Thực ra thì từ hôm đó trở về, ta đã suy nghĩ rất kỹ, cuối cũng cũng biết cách làm nó xuất hiện."

Tôi tới hàng ghế trước cạnh cửa sổ ngồi xuống, lấy ra một cái máy chiếu lazer nhỏ chiếu về phía cửa sổ. Theo điểm sáng di động trên cánh cửa, mọi người lập tức hiểu ra vấn đề, lúc ánh lazer chiếu vào trung tâm cửa kính, ánh sáng xuyên qua sẽ yếu đi.

Tôi gõ cửa kính và nói: "Đây là một loại thủy tinh quang học, nhìn bề ngoài không có gì, thực ra ánh sáng xuyên qua có chỗ bất đồng, có thể đã được người ta sắp xếp. Khi ánh sáng rọi xuống đường, trên đất sẽ nhìn giống như có một người vô hình."

Lạc Ưu Ưu thất vọng: "Thì ra tất cả đều là giả?"

Tôi gật đầu: "Từ lúc bước lên xe tối hôm đó, ta đã giữ thái độ hoài nghi. Mặc dù ta không theo chủ nghĩa vô thần, nhưng nhìn thấy thứ gì khác thường thì đều theo thói quen kiểm tra thật giả, chứ không tin ngay lập tức."

Vương Đại Lý nói: "Tinh thần cầu thị của Tống Dương rất đáng cho chúng ta học tập."

Tiểu Đào nói: "Nếu tất cả những thứ này đều là giả, vậy chúng ta đi nói chuyện với tài xế mấy câu đi."

Nàng đứng lên đi tới bên cạnh ghế lái, giơ thẻ cảnh sát ra nói: "Dừng xe, chúng tôi có mấy câu muốn hỏi ông!"

Nhưng bất kể Tiểu Đào nói gì, tài xế cũng không có phản ứng. Tôi đi tới cạnh nàng, nhìn trong kính chắn gió phản chiếu một đôi

mắt trống rỗng vô hồn, cứ như của một người chết.

Tôi nói: "Có thể người này có vấn đề về thần kinh, hôm nay chúng ta dứt khoát ngồi tới cuối bến để tìm ra kết quả."

Đúng lúc này, có một tiếng cạch phát lên, Vương Đại Lý đang nghịch chiếc Zippo mới mua, ánh lửa lóe lên tài xế đột nhiên hét ầm ĩ: "Lửa, nhiều lửa quá, cứu mạng!"

Xe chợt bị lệch đi một cái, tôi vịn chặt tay vào ghế ngồi, Tiểu Đào thì ngã nhào vào tôi. Sau đó thân xe lại nghiêng về bên kia, khiến chúng tôi lảo đảo, quay cuồng trời đất. Vương Đại Lý, Băng Tâm và Ưu Ưu sợ hãi la toáng lên, cửa xe rung bần bật, ánh đèn trong xe cũng chập chờn.

Chiếc xe đánh võng hình chữ S, mấy vòng mới miễn cưỡng ổn định, lúc này tôi tê liệt ngồi trên ghế, Tiểu Đào đè lên người tôi, tay ôm đầu, hình như mới đụng phải gì đó.

Tôi xoa xoa đầu nàng hỏi: "Có đau không?"

"Vẫn ổn." Tiểu Đào cả giận mắng: "Người này muốn giết chúng ta sao?"

Nàng đứng lên, bước nhanh tới ghế lái, dứt khoát vặn chìa khóa một cái, rút ra, xe lập tức chết máy.

Tiểu Đào quát: "Đi ra cho tôi!"

Tài xế không trả lời, tay vẫn ôm vô lăng đánh lái, mắt nhìn thẳng về phía trước, cứ như tất cả xảy ra trên thế gian đều chẳng liên quan gì tới ông ta.

Chương 382: Tấm lòng phụ mẫu đáng thương trong thiên hạ.

Hoàng Tiểu Đào không nhịn được, lay cánh tay ông ta: "Ông bị điếc à?"

Cánh tay giả của tài xế rơi ra, chuyện này tôi không kể cho Tiểu Đào nên nàng sợ hãi giật nảy mình. Tôi nói: "Cô đừng kích động, để tôi."

Tôi đi tới giơ tay huơ huơ trước mặt tài xế, ông ta không có phản ứng, liền sáp mặt lại gần. Lần trước không có nhìn kỹ mặt ông ta, lần này đã phát hiện hình như có chút quen quen. Tôi lấy điện thoại ra, so sánh với tài xế nhảy lầu mười năm trước, có rất nhiều điểm tương đồng.

Mặc dù mặt hai người không phải là một, nhưng những nét thì rất giống nhau. Tôi để ý màu da ở cổ và mặt tài xế có màu khác nhau, thoáng chốc tôi hiểu ra, la lên: "Chính là người trong hình này, mười năm trước tai nạn xe đã cháy hỏng khuôn mặt, sau đó phải cấy da và thẩm mỹ lại."

Tiểu Đào kinh ngạc: "Chẳng phải ông ta đã sợ tội tự sát rồi sao?"

Tôi lắc đầu: "Xem ra là giả chết."

Đúng lúc này một chiếc xe con đằng sau đi tới, dừng lại bên cạnh, một ông già mập mạp bước xuống, gõ cửa xe bus, chắp hai tay như cầu xin chúng tôi.

Tôi với Tiểu Đào nhìn nhau, không hiểu ý ông ta muốn gì, Tiểu Đào cắm chìa khóa vào, mở cửa xe.

Ông lão lên xe, mặt đầy vẻ bi thương nói: "Mấy vị, mấy vị, cầu xin mấy vị thương xót, bỏ qua cho con trai của lão, chỗ này của nó có vấn đề." Vừa nói ông lão vừa chỉ vào đầu của mình.

Tôi trấn an: "Lão bá, ông hiểu lầm rồi, chúng tôi không phải muốn làm khó dễ ông ta."

Hoàng Tiểu Đào giơ thẻ cảnh sát ra, ông lão nhìn một cái liền biến sắc: "Chẳng lẽ con của ta đụng chết người?"

Tiểu Đào nói: "Không, nhưng đêm hôm khuya khoắt ông ta đi lại trong thành phố, đã ảnh hưởng nghiêm trọng tới trị an, hãy nói rõ cho chúng tôi chuyện này."

Ông lão thở phào: "Mấy vị, mọi người xuống xe đi, lão sẽ nói rõ ràng."

Chúng tôi đi xuống, ông lão thở dài một tiếng, bắt đầu kể.

Con trai ông ta tên là Tô Quân Đình, chính là tài xế xe bus gây tai nạn năm đó, trước đây ông lão cũng làm nghề lái xe bus, mẹ của Tô Quân Đình mất khá sớm, hai cha con sống nương tựa vào nhau. Ông lão khi đi làm thường mang con trai theo.

Tô Quân Đình từ bé đã tiếp xúc, cũng đặc biệt thích xe bus, nói sau khi lớn lên cũng lái cái này.

Về sau ông lão lên làm trưởng trạm xe bus, lúc này Tô Quân Đình cũng đã lớn, năm 19 tuổi thì đi thi bằng lái, muốn lái thử xe bus một chút, ông lão liền đồng ý.

Có lẽ do được nuông chiều từ bé, Tô Quân Đình lái xe rất tùy tiện, chạy trên tuyến rất hay bắt khách dọc đường, ông lão bởi quá cưng chiều nên nhắm một mắt mở một mắt, chỉ cần không gây ra

sai lầm quá đáng là được. Nào ngờ có một ngày Tô Quân Đình uống rượu với mấy người bạn, rồi lại lái xe trong lúc say.

Sau đó thì gây ra vụ tai nạn nghiêm trọng kia, đúng lúc chiếc xe sắp bốc cháy thành quả cầu lửa thì Tô Quân Đình đập kính thoát ra được.

Sau chuyện đó, đúng là Tô Quân Đình bị xã hội, thân nhân hành khách chửi rủa rất nhiều, bản thân cũng bị cháy hỏng cả mặt, tổn thương tinh thần nặng nề, cả ngày trốn trong nhà. Nhưng trốn được miệng lưỡi người đời chứ không trốn được phán quyết của tòa án, tội ngộ sát phải xử 10 năm tù.

Không chịu nổi áp lực, Tô Quân Đình đã nhảy lầu tự sát trong bệnh viện, may mắn là lúc rơi xuống va chạm vào thân cây giảm tốc độ, nên tính mạng được bảo toàn, cánh tay phải thì bị gãy nát.

Ông lão không muốn con trai phải vào tù, cho nên đã mua chuộc bác sĩ, nói dối là Tô Quân Đình đã chết, đồng thời dùng một thi thể nhảy lầu khác để đánh lừa pháp y.

Vì vậy việc con trai tự sát, ông lão một mình gánh trách nhiệm, bồi thường nạn nhân rất nhiều tiền, gần như khánh kiệt, nhưng đối với ông, cái gì cũng không quý bằng tính mạng con mình.

Thế nhưng họa vô đơn chí, Tô Quân Đình từ đó mắc bệnh tâm thần nặng, mỗi khi phát bệnh đều tự hủy hoại cơ thể hoặc làm bị thương người khác, uống thuốc gì cũng không đỡ.

Bác sĩ nói ông ta mắc một chứng bệnh tâm thần hiếm thấy, gọi là rối loạn nhân cách khép kín, mỗi khi tái phát sẽ đưa ông ta trở lại ngày xảy ra chuyện, muốn bù đắp những sai lầm của mình. Để chữa trị, chỉ có một cách, chính là cắt bỏ thùy trán của não, cũng đồng nghĩa từ này biến thành kẻ ngớ ngẩn.

Ông lão hỏi bác sĩ, không có cách nào khác sao? Bác sĩ nói còn

có một chiêu, đó chính là thỏa mãn nguyện vọng của Tô Quân Đình.

Ông lão lợi dụng chức vụ, mượn một chiếc xe bus phế liệu, đêm khuya cho con trai lái một vòng như vậy, tinh thần sẽ ổn định lại. Trong mắt người mắc chứng rối loạn nhân cách khép kín, tất cả sự việc xung quanh đều không tồn tại, chỉ có thể lặp đi lặp lại chuyển xảy ra ngày hôm đó.

Có điều mặc dù là đêm khuya, nhưng thỉnh thoảng vẫn có người lên xe, ông lão sợ sự việc bại lộ, ban đầu ngồi sẵn ở trên, không cho bất cứ ai lên. Nhưng giấy không thể gói được lửa, cứ như vậy sớm muộn cũng sẽ bị lộ.

Ông lão nghĩ ra một chiêu, biến chiếc xe thành thứ mà không ai dám lên. Vì vậy ông ta hàn mấy hộp sắt ở gầm xe, bên trong chứa băng khô, lại đặc biệt thiết kế cửa kính xe bằng thủy tinh quang học, chiếc xe nhìn từ xa đã thấy âm u như vậy, còn ai dám lên?

Mấy năm trước cũng còn khá, con trai nửa đêm lái xe một vòng thì quay lại, thỉnh thoảng có người nhìn thấy cũng chẳng gấp gáp. Nhưng hai năm trở lại đây, internet bắt đầu phát triển, sự kiện oan hồn xe bus liền bị đồn thổi lên, ông lão không yên tâm, vì vậy buổi tối phải lái xe đi phía sau.

Vừa rồi ông lão cho rằng chúng tôi là người gây khó dễ cho con mình, không nghĩ chúng tôi lại là cảnh sát.

Sau khi nghe xong, ai trong chúng tôi cũng bàng hoàng, không ngờ phía sau chuyện oan hồn xe bus lại ẩn chứa một câu chuyện như vậy, ông lão này là điển hình của tình thương con cái mù quáng.

Hoàng Tiểu Đào khó có thể tin, hỏi: "Chiếc xe bus oan hồn này đã chạy ở thành phố 10 năm nay?"

"Không không!" Ông lão khoát tay: "Cũng chỉ 5, 6 năm đổ lại đây, hơn nữa bệnh tình của con lão cũng phát tác theo chu kỳ, không phải ngày nào cũng ra ngoài dọa người."

Tôi chợt hiểu ra: "Chẳng trách mấy ngày chúng ta mới gặp."

Ông lão cầu xin: "Các vị thương xót, con trai là nơi ký thác tinh thần duy nhất của lão, cầu xin các vị đừng bắt nó, nếu không lão già này chẳng sống nổi."

Tôi với Tiểu Đào nhìn nhau, nàng nói: "Với tình trạng của ông ta, cùng lắm là vào viện tâm thần thôi."

Tôi nói: "Vào viện tâm thần có khi sẽ phải cắt bỏ thùy trán, biến thành ngớ ngẩn."

Tiểu Đào thở dài: "Khó nhỉ, như vậy đi, chúng ta về nghiên cứu đối sách một chút, nhưng chiếc xe bus này tuyệt đối không được tiếp tục xuất hiện ở Nam Giang, ban đêm một người tâm thần ra ngoài rất nguy hiểm, huống chi lại còn là một người tâm thần lái xe."

Ông lão bất đắc dĩ lau nước mắt: "Nếu như có cách khác, lão cũng không phải ra hạ sách này... Mấy vị, tối nay xin nương tay cho, nếu không bệnh của nó phát tác, lão cũng không biết làm sao."

Tiểu Đào nói: "Để lại số liên lạc, hai người đi trước đi."

Ông lão rối rít cảm tạ, sau đó để lại số liên lạc, rồi hai chiếc xe lần lượt rời đi. Băng Tâm nói: "Tiểu Đào tỷ tỷ, tỷ thật hiền lành!"

Tiểu Đào thở dài: "Tấm lòng cha mẹ đáng thương, dù sao cũng không phải kẻ đại hung đại ác gì, nếu ta bắt người tâm thần này lại, có khi sẽ hại chết cha con nhà họ!'

Chương 383: Ác ma búa sắt

Chúng tôi dự định ngày mai sẽ nghiên cứu đối sách để xử lý oan hồn xe bus, hôm nay đã quá muộn rồi, phải về nghỉ ngơi.

Tối nay có lẽ lại tới nhà Băng Tâm qua đêm, do chỉ cách chỗ xe bus này không xa. Mấy người bắt một cái taxi, đột nhiên Băng Tâm là lên: "Ai da, điện thoại của muội đâu mất rồi?"

Tôi hỏi: "Có phải để quên trong cửa hàng không?"

Băng Tâm nói: "Qua lấy đi, không có điện thoại khó chịu lắm."

Tiểu Đào liền bảo tài xế quẹo trái ở ngã tư trước mặt, dến gần cửa hàng , Băng Tâm nói: "Mọi người chờ đây đi, để muội vào lấy."

Tôi không yên tâm để nàng đi một mình: "Để ta đi với muội."

Chúng tôi đi vào cửa hàng, mở cửa xếp rồi cửa chính, bật đèn. Bàn cờ tỷ phú mọi người chơi hồi tối còn chưa có cất, Băng Tâm tìm một chút: "Đây rồi."

Lúc này, đột nhiên tôi nhận ra trên cái giá thiếu một thứ gì đó, trong cửa hàng bán chủ yếu là đồ dùng phụ nữ, còn có một ít quà vặt, bình thường tôi hay sắp xếp hàng nên rất rõ, thiếu hụt liền phát hiện ngay.

Trên sàn nhà lại có một dấu chân mờ mờ, rất giống dấu chân chúng tôi thấy ở hiện trường. Rất có thể hung thủ thừa lúc chúng tôi đi ra ngoài đã cạy khóa vào cửa hàng, định phục kích ở đây. Hiện giờ hẳn là hắn đang ngồi trong một góc nào đó.

Tôi ra hiệu cho Băng Tâm chớ lên tiếng, dùng khẩu hình miệng

nói: "Có người!"

Băng Tâm sợ hãi, tôi ra hiệu nàng chạy lại đây, chúng ta khóa cửa để ra báo với Tiểu Đào.

Kết quả, Băng Tâm vừa định nhón chân chạy thì đột nhiên một người có thân hình to lớn chui ra từ giá hàng phía sau, đội mũ lưỡi trai, đeo khẩu trang, hai mắt hằm hằm sát khí. Trên tay hắn còn cầm một chiếc búa bọc da, có một đầu nhọn.

Băng Tâm giật mình hét lên một tiếng, gã đàn ông rất nhanh xông về phía nàng, mắt hắn lại không nhìn vào tôi, cho nên minh vương chi đồng khả năng không tác dụng được, mà sử dụng bừa tôi sẽ bị cắn trả mà mất sức chiến đấu.

Trong tình thế cấp bách, tôi dùng sức đẩy đổ giá hàng, những cái giá như quân domino đổ hàng loạt, tốc độ rất nhanh khiến hung thủ cả kinh lui về phía sau một bước, nhảy vào khe giữa hai hàng.

Tôi hét lên: "Chạy mau!"

Đột nhiên đèn tắt tối om, thì ra hắn đã đóng cầu giao điện, Băng Tâm không thấy đường ngã vào giá hàng, kêu lên: "Tống Dương ca ca."

Tôi đỡ nàng lên, lúc này hung thủ từ phía sau đuổi theo, trong lòng tôi thầm nghĩ ngươi tìm chết sao, lại dám tỉ thí trong bóng tối với ta? Ngẩng đầu lên thì mới nhận ra, hắn đã có chuẩn bị trước, đeo một cái kính nhìn ban đêm, vật này có thể mua được trên mạng.

Hung thủ cho rằng tôi không nhìn thấy gì, cố ý bước nhẹ, tay vuốt vuốt cái búa nhỏ. Tôi căng thẳng tới mức tim đập loạn, dùng tay gõ vào Băng Tâm, ra hiệu nàng đừng cử động.

Tới khi hung thủ còn cách chúng tôi ba bước chân, tôi hét một

tiếng: "Chạy!" Rồi kéo nàng lao về phía cửa.

Sau lưng chợt có tiếng xé gió vun vút, ý thức được không ổn, tôi mau chóng tránh sang một bên, thì ra hắn ném cái búa về phía chúng tôi. Cái búa đập vào cửa xếp, lõm cả một mảng, tôi kéo Băng Tâm rướn lên một chút, định nhặt lại cái búa.

Đúng lúc này hung thủ sải bước xông tới, rút từ trong tay áo ra một cái búa y hệt, hướng vào đầu tôi bổ xuống.

Tôi nhanh chóng né sang bên phải, chiếc búa sượt qua mặt, tôi sợ đến mồ hôi đầm đìa. Hung thủ lại giơ tay lên chuẩn bị bổ nhát thứ hai, nhưng vị trí của tôi không được thuận lợi, đã bị ép đến góc chết giữa tường và cửa xếp, căn bản không thể né.

Trong thế ngàn cân treo sợi tóc, tôi lấy hết dũng khí dùng toàn lực lao vào hắn. Hung thủ lảo đảo lùi về phía sau, nếu sơ hở này mà rơi vào tay Tống Tinh Thần chắc chắn hắn sẽ nháy mắt kết kiễu đối phương, nhưng tôi chẳng có chút võ vẽ nào, giờ phút này trong đầu chỉ có một chữ duy nhất: trốn!

Tôi kéo Băng Tâm lao ra ngoài cửa, nàng nói: "Chờ đã!"

Sau đó quay người đóng cửa lại, không ngờ hung thủ đột nhiên đạp một cước thật mạnh từ phía trong, Băng Tâm kêu lên một tiếng ngã ngửa vào người tôi. Hung thủ lừ lừ xuất hiện đằng sau cánh cửa, đằng đằng sát khí, tay xoay xoay cái búa.

Hắn gằn giọng: "Tìm được các ngươi thật khó!"

Tôi hỏi: "Tại sao ông muốn giết chúng tôi?"

"Giết người còn cần có lý do sao? Lão tử muốn giết thì giết."

Động tác của hắn rất nhanh, chuyển người tiến tới, tay trái giấu sau lưng. Từ tình huống ném búa vừa nãy, tôi đã nhìn thấu mánh khóe của hắn, chỉ cần đối phương quay lưng hắn sẽ ném cái

búa ra, rất có khả năng Trương Binh cũng chết như vậy.

Tôi đẩy Băng Tâm ra: "Có giỏi thì tới đây!"

"Ha ha, ngươi cũng dũng cảm đấy!" Hung thủ cười lạnh.

Tôi sợ hãi lùi về sau một bước, hung thủ cũng từng bước tiến gần, tôi cứ thế lùi về tận đầu đường, không dám quay đầu lại. Đúng lúc này chợt vang lên ba tiếng súng, Hoàng Tiểu Đào hét lớn: "Đứng im, cảnh sát đây!"

Hung thủ ngớ người rồi quay đầu bỏ chạy, Hoàng Tiểu Đào giơ súng lên ngắm, bắn một phát. Hung thủ hơi loạng choạng, rồi vọt thật nhanh vào hẻm nhỏ.

Tiểu Đào chạy tới hỏi: "Hai người không sao chứ?"

Tôi nói: "Không thể để hắn thoát, cô bảo vệ Băng tâm, tôi đuổi theo!"

Vừa chạy được mấy bước thì hai người cũng đuổi theo, Băng Tâm nói: "Tống Dương ca ca, cùng đuổi đi."

Có vẻ hung thủ đã trúng đạn, trên mặt đất cứ cách mất bước lại có vài giọt máu, chúng tôi lần theo dấu máu đuổi theo không biết bao xa, tới bờ sông thì biến mất.

Trên bờ có một cái áo khoác và cặp kính nhìn ban đêm, nhìn sông nước mênh mông tôi đoán được hung thủ đã nhảy xuống bơi để tẩu thoát, nước có thể giấu mùi, ý thức phản trinh sát rất cao.

Hoàng Tiểu Đào lấy điện thoại ra: "Tôi lập tức cử đặc nhiệm tới truy lùng."

Tôi ngăn lại: "Chờ đã, bên kia sông có mấy khu nhà, phải đến hơn ngàn căn hộ, chỗ để ẩn náu là quá nhiều, vạn nhất hung thủ bị ép buộc, lưỡng bại câu thương liền uy hiếp con tin thì sẽ vô

cùng phức tạp. Cô cứ phái cảnh sát canh gác trên đường chính, chúng ta bao vây hắn lại đã."

Tiểu Đào nói: "Chỉ bao vây cũng vô dụng."

Tôi nói: "Chúng ta về cục trước, tôi có kế hoạch vạn toàn có thể bắt hắn."

Tiểu Đào giậm chân: "Giờ là lúc nào rồi còn vòng vo, nói luôn ở đây không được sao?"

Tôi lắc đầu: "Phải xem bản đồ khu vực này đã."

Ba người chúng tôi quay về, Băng Tâm cũng không bị thương, chỉ bị lật cái móng tay, do lúc hung thủ đạp cửa làm gãy. Tiểu Đào mắng: "Tên này thật to gan lớn mật, lại dám tìm tới tận cửa hàng."

Tôi giải thích: "Là chúng ta chủ quan, nghĩ rằng hắn sẽ ẩn náu một thời gian."

Chúng tôi quay về cửa hàng, Vương Đại Lý đang sững sờ nhìn đống lộn xộn, kinh ngạc hỏi: "Vừa xảy ra chuyện gì vậy, có phải ban nãy Tiểu Đào tỷ tỷ nổ súng không, có kẻ xấu vào đây à?"

Tôi nói: "Ta với Băng Tâm suýt nữa mất mạng đấy!"

Chương 384: Diệu kế của Tống Liệt Dương

Chúng tôi vội vã quay về thị cục, trên đường đi Lạc Ưu Ưu nói: "Tống Dương học trưởng, thật xin lỗi, địa chỉ cửa hàng có lẽ do em để lộ ra."

Cô bé nói hẳn là hung thủ nhìn được từ điện thoại của mình, trên điện thoại của Ưu Ưu có taobao và meituan, địa chỉ đều ghi là ở đây, tôi xua tay nói: "Không sao, cô đừng tự trách mình, dù gì hung thủ chủ động xuất hiện lại là chuyện tốt."

Tôi hỏi Đại Lý: "Cửa hàng có tổn thất nhiều lắm không?"

Đại Lý đáp: "Bị đổ mấy giá hàng, có điều không sao, chúng ta bán băng vệ sinh mà, có rơi cũng chẳng vỡ được."

Chúng tôi về thị cục, mở bản đồ khu công nghệ cao thành phố Nam Giang ra, đây chính là khu đối diện bờ sông mà hung thủ chạy thoát.

Tôi nhìn qua một chút, khu vực này có hai trục đường chính xuyên qua, phía sau là sông, Tiểu Đào nói: "Muốn bao vây thì cũng dễ, phái cảnh sát giám sát hai trục đường, cùng với tàu tuần tra trên sông."

Tôi trả lời: "Hung thủ đã bị thương, cô phái thêm người tới bệnh viện duy nhất trong khu này cố thủ."

Tiểu Đào nói: "Hung thủ giảo hoạt như thế, không thể nào chạy vào bệnh viện để lấy đạn ra, trừ khi hắn bị điên."

Tôi cười: "Tôi đương nhiên biết, đây chỉ là giả vờ thôi, hung thủ trúng đạn, đầu tiên hắn sẽ phải cầm máu, nhưng qua đêm nay nhất định sẽ sốt cao, nhiễm trùng. Bởi vậy hắn cần phải có thuốc giảm đau, cô phái mấy cảnh sát trẻ tới các tiệm thuốc ở đó, mặc đồ dược sĩ vào."

Tiểu Đào nhướn mày: "Hảo tiểu tử, gậy ông đập lưng ông, anh cũng chơi trò há miệng chờ sung?"

Tôi cười: "Cái này là chim ở trong lồng!"

Hoàng Tiểu Đào nói: "Phái cảnh sát đi có lẽ sẽ bị nhận ra, để tôi liên lạc với học viện cản sát, cử mấy sinh viên tới."

Tôi gật đầu: "Trơ mắt nhìn người vô tội bị hại, cô cũng bắt đầu giống tên Vương Đại Lý này rồi đấy."

Vương Đại Lý chép miệng một cái: "Đừng có lôi ta vào để nói."

Hoàng Tiểu Đào gọi điện, những sinh viên ở trường vừa nghe thấy có thể tham dự hành động bắt tội phạm liền kích động, tranh nhau xung phong tới chấp hành, huấn luyện viên liền tuyển chọn 20 người trong số đó. Lát sau đám sinh viên chạy tới, Tiểu Đào sang lọc một chút, giữ lại 4 người, những người không được chọn thì ủ rũ cúi đầu, tôi an ủi: "Không sao, lần sau có nhiệm vụ sẽ gọi mấy cậu."

Chúng tôi phải tranh thủ từng giây từng phút, lập tức liên lạc với mất tiệm thuốc, nhờ họ phối hợp với cảnh sát, tập huấn bây giờ thì quá muộn, mấy sinh viên chỉ có thể tới tiệm vừa học vừa bán.

Sắp xếp xong xuôi đã là 3h sáng, mặc dù mọi người đều rất mệt mỏi, nhưng chẳng ai muốn đi ngủ, tôi nói: "Chúng ta tiến hành song song, phân tích lại một chút thân phận của hung thủ."

Kết hợp với hình dáng, chiều cao của hung thủ không khác

lắm so với suy đoán của tôi, hắn nói chuyện có khẩu âm của tỉnh Giang Cống, khả năng có tiền án, có thể dùng hai đặc điểm này để rà soát nhân viên trong nhà máy hóa chất.

Hoàng Tiểu Đào dẫn theo mấy cảnh sát thứ đêm làm tăng ca, mấy người chúng tôi chờ đợi trong phòng họp, ai cũng tâm sự nặng nề, không nói tiếng nào.

Sau đó quả thực là rất mệt mỏi, liền gục xuống bàn ngủ, mở mắt ra trời đã sáng rõ, hai chân tê cứng như đá, Băng Tâm nói chuyện có vẻ nghẹt mũi, tôi hỏi: "Có phải muội bị cảm rồi không?"

Băng Tâm hắt xì một cái: "Khả năng là cảm rồi."

Tôi nói: "Để ta đi mua thuốc cho."

Tôi ra tiệm thuốc bên ngoài mua mấy liều cảm mạo, nhìn thấy trên giá hàng có nước suối với túi đựng nước đá, tâm trí tôi chợt chuyển động.

Đến 8h sáng, Vương Đại Lý nói: "Ta về cửa hàng đây, trong tiệm lộn xộn hết lên rồi, phải sắp xếp lại."

Tôi nói: "Ngươi về đi, giờ ta không qua được."

Đại Lý phất tay "Cứ tùy tiện, bắt được hung thủ nhớ báo cho ta, ta thế nào cũng phải cho hắn một đấm."

Ở nguyên trong cục tới xế chiều, rốt cuộc cảnh sát cũng điều tra được một kẻ khả nghi, người này tên là Tiếu Đại Vĩ, 47 tuổi, trước đây là nhân viên nhà máy hóa chất, quê ở tỉnh Giang Cống, đã từng ngồi tù do đánh người, sau khi ra tù thì thất nghiệp, là một kẻ lông bông.

Trông thấy gương mặt này, tôi khẳng định 100% chính là hắn, chỉ là tiền án của hắn như vậy chắc chưa đủ. Hoàng Tiểu Đào nói: "Tên này chắc chắn không chỉ gây ra một vụ án."

Cả ngày chờ đợi trong sự nóng ruột, phía tiệm thuốc vẫn chưa có tin tức gì, Tiểu Đào hỏi: "Hắn đoán được kế hoạch của anh chăng?"

Tôi xua tay: "Không, mà là hắn rất cẩn thận, chịu đau đến mấy cũng không ra mua thuốc."

Tiểu Đào hơi gấp gáp: "Vậy phải làm sao bây giờ?"

Tôi cười: "Không sao, chọn phương án hành động thứ hai, giải quyết tận gốc."

Tôi khoanh một vùng trên bản đồ: "Liên lạc với nhà máy nước, ngày mai cắt nước khu vực này, không cần báo trước."

Hoàng Tiểu Đào cười: "Tính toán không gì nhẫn tâm bằng tuyệt lương, chiêu này của anh thật ác, nhưng tôi thích!"

Băng Tâm uống hớp nước nói: "Nếu như là muội, dứt khoát sẽ chết."

Một người bị nhiễm trùng sốt cao lại không có nước uống, sự khổ sở này thật không cách nào tưởng tượng được, nhưng như vậy chưa đủ, tôi hạ lệnh: "Gọi những sinh viên trả về hôm qua tới đây, thêm mấy người nữa, phái đến từng cửa hàng tiện lợi, quán internet, quán thuốc lá, tất cả những nơi có thể mua được nước."

Hoàng Tiểu Đào gật đầu: "Được, giờ tôi đi sắp xếp."

Lần này sinh viên tới nhiều hơn, vừa nghe có nhiệm vụ liền hưng phấn như đám chim sẻ. Nhiệm vụ lần này độ khó tương đối thấp, đi nhiều người thì dễ bại lộ, cho nên Tiểu Đào bảo họ chia từng nhóm nhỏ tới đó.

8h sáng hôm sau, các cảnh sát bắt đầu vào vị trí, Tiểu Đào liền gọi điện cho nhà máy nước, cắt nước một ngày. Chúng tôi chờ đợi, một ngày cứ như thế trôi qua, đến khi trời tối, tôi nhìn đồng hồ

một cái: "Sắp được rồi, theo tôi đoán thì trong vòng 3 tiếng nữa hắn sẽ sa lưới."

Tiểu Đào kinh ngạc: "Anh khẳng định như vậy?"

Tôi đáp: "Bản tính con người là sợ bóng tối, ban đêm sẽ mang lại cho hung thủ cảm giác an toàn, cộng thêm sốt cả ngày nay, nhất định tối hắn sẽ ra ngoài."

8h30 tối, một cú điện thoại gọi tới, một sinh viên hưng phấn nói: "Đội trưởng, chúng tôi bắt được hắn rồi! Giống hệt trong ảnh."

Tiểu Đào liền la lên: "Báo cáo vị trí!"

Chúng tôi hỏa tốc chạy tới, bắt nghi phạm. Lúc trông thấy Tiếu Đại Vĩ, hắn nhìn đã vô cùng thê thảm, không còn một chút tinh thần nào, môi nứt nẻ, mí mắt sưng vù, đi đứng loạng chà loạng choạng, hai cảnh sát xốc nách hắn mới có thể miễn cưỡng đứng được.

Lúc bắt được hung thủ, chẳng tốn một giọt mồ hôi nào, hắn vừa bò ra ngoài thì ngã ngay trên bậc cầu thang.

Tiếu Đại Vĩ mấp máy đôi môi khô nứt, thều thào: "Cho ta nước! Cho ta nước!"

Tôi đi mua hai chai nước suối, đưa cho hắn, Tiếu Đại Vĩ cứ như người lạc trong sa mạc mấy ngày, tay run run mở nắp, rót điên cuồng vào cổ họng, sau đó ho sặc sụa.

Hiền lành như Tôn Băng Tâm mà nhìn thấy hắn như vậy cũng chẳng động lòng chút nào, mắng: "Đáng đời!"

Nghi phạm được đưa thẳng tới bệnh viện, Tiểu Đào nói: "Gọi tất cả những sinh viên tham gia hành động về đi, tôi nay tỷ mời cơm!"

Mọi người nhiệt liệt hoan hô, tôi lén đẩy đẩy tay nàng: "Hơn 100 người, cô định chi hết à?"

Tiểu Đào bĩu môi: "Tỷ đang cao hứng, hơn 1000 người cũng sẽ mời!"

Chương 385: Mười bước ném búa

Sau khi Tiếu Đại Vĩ được đưa tới bệnh viện chữa trị, cảnh sát tìm tới chỗ trốn của hắn mới phát hiện, tên này đúng là một hãn phỉ.

Chính hắn dùng diêm đốt miệng vết thương để cầm máu, định trốn tránh mấy ngày nhưng không ngờ tới tôi lại dùng độc chiêu. Hắn biết đây là cái bẫy, liền nhắm mắt uống nước bẩn trong bồn cầu, nhưng sau đó không thể chịu đựng được, nuôi một tia hy vọng ra tiệm thuốc mua nước, liền bị bắt.

Ba ngày sau, chúng tôi gặp Tiếu Đại Vĩ ở phòng thẩm vấn. Hắn ngồi đĩnh đạc trên ghế, khóe miệng nhếch nụ cười lạnh, tôi ngồi xuống hỏi: "Lấy lại tinh thần rồi?"

Tiếu Đại Vĩ khinh thường đáp: "Cảnh sát các ngươi thật không có bản lĩnh, lại dùng tới âm chiêu này, không phải là ta mạnh miệng chứ các ngươi 1 chọi 1 với ta, chẳng ai là đối thủ."

Tiểu Đào giễu cợt: "Đêm hôm đó chạy mất dép, bị bắt vì một hớp nước, ngươi đúng là hảo hán!"

Tiếu Đại Vĩ chửi: "Con đàn bà thúi, nếu không phải ngươi mặc bộ đồ này trên người, lão tử sẽ chơi ngươi cho đủ, sau đó..."

Đột nhiên Tiếu Đại Vĩ hét ầm lên, cứ như bị giật điện, toàn thân run rẩy, liều mạng lui về phía sau. Tôi dùng Minh Vương Chi Đồng lườm hắn 5 giây, cho tới khi hắn xin tha mới thu hồi. Lạnh lùng vặn một chai sữa bò uống, dám sỉ nhục người yêu trước mặt tôi, đúng là chán sống!

Minh Vương Chi Đồng dùng ở đây có một điểm hay, đó là không tính thành ép cung, nhưng cái cảm giác sợ hãi mãnh liệt này còn khổ sở hơn cơ thể bị đau đớn.

Tôi đắc ý lau sữa dính trên khóe miệng: "Hảo hán, cứ cứng đầu nữa đi!"

Tiếu Đại Vĩ cũng không biết vừa xảy ra chuyện gì, nhìn tôi cứ như khắc tinh, không nói nên lời.

Tiểu Đào nói: "Khai mau, tại sao lại giết người?"

Thật không ngờ hắn lại rất thoải mái khai nhận, hắn nói thời còn trẻ rất dễ tức giận, đánh người bị thương nên phải ngồi tù. Ở trong tù hắn quen một số tội phạm, dạy cho hắn khá nhiều tiểu xảo, ví dụ như dùng búa giết người là do một cao thủ võ lâm sa ngã dạy hắn.

Mãn hạn ra tù, do trên người có án tích nên chẳng công ty nào nhận hắn, chỉ có thể lăn lộn xã hội kiếm sống. Hắn làm bất cứ chuyện gì để kiếm tiền, như con chuột trong cống ngầm, không được thấy ánh mặt trời.

Nhiều lúc nhìn thấy những người có tiền hắn tức điên lên, cảm thấy thế giới này thật bất công.

Mùa đông năm 99, hắn bám theo một phú bà về tận nhà, hiếp dâm bà ta sau đó giết chết. Nhìn người khác trước mặt mình khóc lóc xin tha, giãy dụa như con chó, cảm giác áp đảo khiến hắn thấy rất thoải mái.

Từ đó hắn trở nên nghiện cái cảm giác ấy, nghiện giết người, cứ cách một thời gian lại gây ra một vụ án.

Những nạn nhân bị hắn giết đều là tùy hứng, chẳng có dự tính gì trước, ví như có một lần hắn bị bệnh nhưng không có tiền đi bệnh viện, sau khi khỏi ốm tâm lý khó chịu, trên đường gặp một

bác sĩ tan việc, liền giết luôn.

Mấy năm nay hắn chạy đông chạy tây, không có chỗ ở cố định, cũng quen biết vài người coi là bạn. Có một lần bạn bè ngồi uống rượu với nhau tán gẫu, một người bạn khoác lác rằng vụ giết người mới xảy ra là do hắn gây ra, thành phố tới bây giờ vẫn còn hoang mang.

Người khác thì nói vậy đã là gì, vụ án lúc trước hắn gây ra còn được dựng thành phim, ai ai cũng xem, chính hắn xem đi xem lại bộ phim mà lòng thỏa mãn.

Đám tội phạm giết người cũng có tự tôn, cũng có cạnh tranh, nếu so sánh lại, Tiếu Đại Vĩ chính là loại 'điếu ti' (thấp kém) trong đám. Mặc dù hắn đã giết không ít người, nhưng toàn là nhỏ lẻ, cho tới giờ chưa từng gây ra vụ án oanh động nào, không được 'lưu danh sử sách' như hai người kia.

Tiếu Đại Vĩ kìm nén bực tức, quyết tâm phải gây ra một vụ án chấn động thế giới. Sau đó hắn trở lại Nam Giang, ở đây hắn có quan hệ rất tốt với một cô gái, không ngờ mấy năm mình đi, cô gái đã bị Trương Binh ma cô lừa gạt đi bán dâm, sau đó mắc bệnh tình dục mà chết.

Tiếu Đại Vĩ giận đến bốc hỏa, đi tìm Trương Binh, quyết làm thịt hắn. Trương Binh liều mạng xin tha, nói sẽ bồi thường tiền, cho nên hai người đã có một giao kèo, Trương Binh nợ Tiếu Đại Vĩ một triệu, lãi hàng năm 3%.

Nhưng Trương Binh lại rất lươn lẹo, cứ chây ì không chịu trả tiền lãi, chuyện này kéo dài tận 5 năm. Mấy ngày trước Tiếu Đại Vĩ tới tìm Trương Binh để đòi tiền, vừa hay lúc đó Trương Binh đang hợp tác với bọn buôn người. Hai người nói chuyện ở tòa nhà bỏ hoang, Trương Binh khóc lóc kể lể mình không có tiền thật, có điều bây giờ có một đám con gái, hay là Tiếu Đại Vĩ tùy ý chọn một cô, chuyện này coi như xóa bỏ.

Tiếu Đại Vĩ nổi trận lôi đình, giương mắt bấy lâu chờ đợi số tiền này, cả mấy năm trời mà hắn nói một hai câu liền đòi xóa bỏ?

Hắn đá Trương Binh ngã xuống đầm, Trương Binh ngoi lên kêu cứu, Tiếu Đại Vĩ lấy búa ra đập vào gáy hắn, Trương Binh liền chìm xuống.

Lúc đó điện thoại của Trương Binh rơi ra đất, weibo đang mở, Tiếu Đại Vĩ ngồi đó đọc truyền thuyết oan hồn xe bus, lại thấy Chu Dương up video, tâm niệm liền động, đây chẳng phải là một cơ hội tốt để 'lưu danh sử sách' sao?

Nếu như giết toàn bộ số người kia, kết hợp với truyền thuyết oan hồn xe bus, đừng nói chỉ thành phố Nam Giang mà toàn bộ Trung Quốc cũng sẽ bị chấn động. Nói không chừng còn được biên kịch thành phim cũng nên, vậy sau này chính mình sẽ trở thành ngôi sao tội phạm giết người!

Nghĩ ra kế hoạch tốt, hắn vớt Trương Binh lên, mang về chỗ ở, ném lên giường.

Ngày hôm sau, hắn chuẩn bị xong mọi thứ, giả làm Trương Binh hẹn hai cô gái phục vụ quán bar ra ngoài, sau đó thì gây án ở khách sạn.

Còn mấy người khác thì hơi phiền toái, dễ tìm nhất chỉ có chủ nhân video kia, thông qua hắn có lẽ sẽ tìm được những người còn lại. Vì vậy hắn tìm một chút, biết được Chu Dương háo sắc, liền giả làm Fan nữ dụ dỗ.

Sau khi uy hiếp được Chu Dương, hắn tìm ra được Lạc Ưu Ưu, Chu Dương lúc này không còn giá trị lợi dụng, liền bị giết. Lạc Ưu Ưu sở dĩ còn sống là hắn muốn lợi dụng cô bé để dụ ba người bọn tôi ra, chứ với kỹ xảo mười bước ném búa của hắn, làm sao cô bé chạy được.

Không ngờ tiểu nha đầu này chạy cũng nhanh, Tiếu Đại Vĩ mai phục gần đó há miệng chờ sung, tiện mở điện thoại của Lạc Ưu Ưu biết được nơi làm việc của cô.

Sau đó chúng tôi tìm tới, tâm lý của Tiếu Đại Vĩ rất thỏa mãn, đơn giản là ông trời giúp mình, hắn dự định sẽ giết Lạc Ưu Ưu cùng Đại Lý trước, sau đó tới tôi và Băng Tâm. Vạn lần không nghĩ tới là đúng lúc đó Tống Tinh Thần lại xuất hiện, khiến kế hoạch của hắn phá sản, đành bỏ chạy...

Nửa đường Tiếu Đại Vĩ vứt xe, quay lại thành phố. Thực ra hắn đã sớm tới cửa hàng nghiên cứu địa hình, cũng đã nhìn thấy Đại Lý và Ưu Ưu nhưng ban ngày thì khó hành động, cho nên liền lén chui vào trong mai phục.

Nói tới đây, Tiếu Đại Vĩ cười cười: "Có điều không sao, vụ án này ta quá hài lòng rồi, chờ báo chí đưa tin nhất định sẽ chấn động, nhớ nhất định phải viết tên thật của ta, không cần tên giả, tiện khoe luôn tuyệt kỹ mười bước ném búa của ta nữa."

Hoàng Tiểu Đào cười lạnh: "Ngươi đang nằm mơ giữa ban ngày rồi, vụ án này căn bản sẽ không đăng báo, chẳng ai biết, tự ngươi vào khoác lác với bạn tù đi!"

Tiếu Đại Vĩ trợn tròn mắt: "Cảnh sát các ngươi tại sao lại như vậy, vụ án lớn như thế mà không đăng báo, không dát vàng lên mặt một chút ư?"

Tôi nói: "Có muốn ta viết thành truyện, đăng lên mạng không?"

Tiếu Đại Vĩ còn tưởng là thật: "Được đó được đó, nhớ dùng tên thật của ta!"

Tôi vốn chỉ định trêu hắn một chút, đột nhiên nghĩ tại sao không thuận tiện moi tin tức những kẻ khác trong đám tội phạm từ hắn, liền cố ý nói: "Chỉ mỗi vụ án này thì viết khó quá, ngươi kể

về quãng thời gian với đám bạn được chứ?"

Chương 386: Giải mộng lão tài xế

Tiếu Đại Vĩ nói: "Không, ta muốn để bao giờ vào trại giam mới nói."

Tiểu Đào hỏi: "Ở đây không nói được ư?"

Tiếu Đại Vĩ chỉ 8 chữ lớn trên tường phía sau tôi: Thành khẩn được khoan hồng, ngoan cố sẽ nghiêm trị. Hắn nói: "Tám chữ này chỉ để lòe người, với tình hình của ta còn khoan hồng làm sao? Đơn giản chính là bắn chết, ta muốn giữ lại vào trại giam, từ từ khai, như vậy còn được giám ngục chiếu cố."

Hoàng Tiểu Đào cười: "Ngươi cũng biết nhiều đấy."

Tiếu Đại Vĩ dương dương đắc ý: "Lại còn không? Ta đã tiếp xúc với biết bao bằng hữu cùng phạm tội, nếu như có phân trình độ học vấn của tội phạm, ta phải cỡ tiến sĩ."

Hoàng Tiểu Đào gõ nhẹ vào bàn ba cái, đây là ám hiệu thu binh, tôi nói với Tiếu Đại Vĩ: "Đói rồi chứ? Ta đi lấy chút gì đó cho ngươi ăn."

Tiếu Đại Vĩ gật đầu: "Được, mang thêm bao thuốc lá."

Hai chúng tôi tạm rời khỏi phòng thẩm vấn, Tiểu Đào nói: "Tên này nhất định còn giấu nhiều điều, một là những vụ hắn gây ra, hai là những vụ hắn biết, tôi muốn hỏi ra thêm những tên khác, còn của bản thân hắn sớm muộn hắn cũng sẽ khai."

Tôi lắc đầu: "Tính chất hai việc này không giống nhau, bạn bè

hắn quen biết trên đường rất rộng, lập công cũng là cảnh sát tỉnh khác, còn nếu hắn khai nhận chính những vụ của bản thân, công lao là của cô hết."

Tiểu Đào cười: "Có anh ở đây tôi còn sợ thiếu cơ hội lập công ư? Tôi còn đang cảm thấy mình thăng chức quá nhanh ấy, để tôi đi chuẩn bị ít đồ cạy miệng Tiếu Đại Vĩ."

Tôi nói: "Tôi đi mua đồ ăn cho hắn."

Nửa tiếng sau chúng tôi quay lại, tôi mua cho Tiếu Đại Vĩ hộp cơm thịt trâu, một bao hồng tháp sơn, một chai nước lọc, hắn cười nói: "Tiểu tử thật biết điều, đêm đó đã đắc tội rồi."

Chúng tôi ngồi xuống, Tiếu Đại Vĩ ăn ngấu nghiến, hiếu kỳ hỏi: "Hai ngươi không ăn?"

Tiểu Đào nói: "Thẩm vấn xong chúng ta mới ăn."

Tiếu Đại Vĩ gật đầu: "Các ngươi cũng thật vất vả!" Sau đó lại cúi đầu lùa cơm.

Chờ hắn ăn đủ, Tiểu Đào lấy ra hai bản giấy in, có ảnh chụp hai nhà tù, nàng cầm tấm bên trái lên nói: "Đây là nhà tù Tiêu Sơn, lâu đời nhất tỉnh Nam Giang, vô cùng cẩn mật, tù nhân đều là tội phạm nguy hiểm, thường xuyên gây rối hoặc đánh chết người. Nghe nói phạm nhân trong đó gay rất nhiều, mỗi ngày phải lao động 12 tiếng, ăn uống cũng kém cỏi nhất."

Tiếu Đại Vĩ nhướn mày, Tiểu Đào cầm tấm giấy còn lại lên: "Còn đây là nhà tù Đồng Sơn mới được xây dựng, là một khu nhà tù thí điểm kiểu mới, toàn bộ quản lý bằng tự động hóa, hai người giam một phòng, thậm chí có người một mình một phòng, đồ ăn tương đối tốt, đầu bếp đều được thuê từ các quán cơm bên ngoài, hàng ngày được ăn thịt, còn có cả trái cây. Trong nhà tù có sân bóng rổ, phòng thể dục, thư viện..những phạm nhân có biểu hiện

tốt còn được tham gia sát hạch kỹ năng nghề, và thậm chí còn được cho phép người thân gửi ly máy bay vào."

Tiểu Đào đẩy hai tờ giấy ra trước mặt hắn, nói: "Suy nghĩ một chút đi, dù sao ngươi cũng phải ngồi tù một thời gian, sống có thoải mái hay không đều phụ thuộc vào thái độ của ngươi."

Tiếu Đại Vĩ nuốt nước bọt một cái: "Ta khai, ta cái gì cũng khai hết!"

Tiểu Đào đạt được mục đích, khẽ cười: "Trước tiên chúng ta muốn nghe chuyện về những người bạn của ngươi."

Cả một buổi chiều hôm đó, Tiếu Đại Vĩ nói liên mồm, khai ra tất cả những tội phạm mà hắn biết, bán đứng bạn bè không chút do dự, thông qua hắn chúng tôi nắm giữ được ít nhất năm sáu vụ đại án ở các tỉnh.

Tới tối thẩm vấn xong, tôi với Tiểu Đào đã mệt rũ người, nhưng tâm lý lại rất thoải mái, Tiểu Đào lập tức gọi điện cho những tỉnh kia, bảo họ căn cứ vào những manh mối thu được để điều tra.

Một tháng sau, có mười mấy vụ án lớn trong các tỉnh được phá, Tiểu Đào nhận được cả đống công văn cảm ơn từ các thị cục.

Sau khi Tiếu Đại Vĩ được chuyển qua bên tư pháp, chúng tôi vẫn còn một vấn đề phải giải quyết, đó là oan hồn xe bus, Tiểu Đào gọi tất cả mọi người tới, xin ý kiến, suy nghĩ cách thức.

Thảo luận một hồi tôi đưa một ý tưởng, đó là có thể làm một chiếc xe bus giả, mô phỏng một chút để cho Tô Quân Đình ngồi trên đó được thỏa nguyện, cũng không cần phải mỗi tối ra đường dọa người.

Nói thì dễ, thực hiện mới khó, Lão Yêu nói: "Sao phải tốn công tốn sức, giờ đã là thế kỷ 21 rồi, các người không biết đến kỹ thuật

VR sao?"

Lão Yêu nói có thể quay lại toàn bộ quãng đường xe bus di chuyển, rồi lập trình một phần mềm tương tác, mua mô hình điều khiển xe bus, để Tô Quân Đình ngồi trên đó, đeo kính VR là xong.

Để thực tế hơn, có thể lắp bộ chấn động giả, khi lái sẽ có cảm giác lắc lư.

Hoàng Tiểu Đào la lên: "Chủ ý rất hay! Lão Yêu, chuyện này giao cho ngươi toàn quyền phụ trách, cứ viết phần mềm đi, ta xin kinh phí nghiên cứu cho."

Lão Yêu vui lắm, rung đùi đắc ý nói: "Một mình làm không xuể, ta yêu cầu một người trợ giúp."

Hắn nhìn quanh một vòng, các nam cảnh sát ai cũng hoang mang, cuối cùng tầm mắt hắn rơi vào tôi: "Ta không muốn ai khác ngoài Tống Dương, nếu không thì chịu thôi."

Tôi ra sức nháy mắt với Tiểu Đào đừng đáp ứng, nhưng nàng lại vờ như không biết, nói: "Tống Dương, vì trị an của Nam Giang, anh chịu khó một chút thôi."

Tôi đau khổ, cúi đầu nửa ngày không ngẩng lên được, bên cạnh là hàng loạt tiếng thở phào.

Bởi chuyện này tương đối thú vị nên Vương Đại Lý cũng xung phong tham gia, tiện dẫn theo luôn cả Lạc Ưu Ưu. Hai người này gần đây cứ như cặp song sinh, đi đâu cũng có nhau, có hai người họ ở đây giảm bớt được rất nhiều sự quấy rối của Lão Yêu đối với tôi.

Loay hoay nửa tháng mới xong, chúng tôi về nhà Tô Quân Đình lắp đặt, nói cách sử dụng cho cha ông ta. Món đồ này nhìn cũng buồn cười, cứ như đồ chơi ở siêu thị cho trẻ em, ban đầu Tô Quân Đình sống chết cũng không chịu lên, cha ông ta phải năn nỉ mãi

mới chịu.

Thử qua một lần, Tô Quân Đình liền si mê, không buông tay, từ đó về sau, Nam Giang không còn ai trông thấy oan hồn xe bus nữa.

Vương Đại Lý đề nghị chúng tôi viết chuyện này thành một cuốn truyện, tựa đề là 'Vạch trần tin đồn nhảm oan hồn xe bus."

Tôi xua tay: "Muốn viết tự ngươi đi mà viết, hai ngày nay ta quá mệt mỏi rồi, cần được nghỉ ngơi."

Vương Đại Lý trách: "Ngươi đúng là không có đầu óc kinh doanh, nếu chịu đầu tư chất xám đã sớm trở thành hot net."

Tôi bật cười: "Không thấy một hot net vừa chết trước mắt chúng ta à, giờ ta chẳng có chút ý tưởng nào về cái này, muốn làm tự ngươi làm đi."

Hai ngày nghỉ ngơi trông cửa hàng, Băng Tâm tới tìm, cứ nằng nặc đòi tôi dẫn đi mua quần áo. Tôi đã quên chuyện đánh cược này, hơn nữa kết quả ai thắng cũng chẳng rõ ràng, mặc dù oan hồn xe bus có xuất hiện nhưng tôi đã chứng minh nó là giả, cho nên nó thực chất không tồn tại.

Hai chúng tôi tranh cãi không ai chịu ai, Lạc Ưu Ưu đứng ở quầy giật giây nói: "Giằng co, cứ dứt khoát hôn một cái là xong."

Tôi nói: "Nói bậy nói bạ, hai ta chỉ là..."

Chưa kịp nói hết câu, đột nhiên má tôi có cảm giác mềm mại, ươn ướt, quay đầu lại thì Băng Tâm cười khanh khách nhìn tôi: "Lần này cho huynh được lợi, muội đi trước!"

Nhìn bóng lưng nàng chạy đi, hai má tôi nóng ran, tâm lý không sao bình tĩnh lại được.

Chương 387: Thông điệp của tử thần

Hai ngày này Vương Đại Lý với Lạc Ưu Ưu cứ quấn lấy nhau, thể hiện đủ loại tình cảm khiến cho người xung quanh tức lộn ruột, nhân viên trong tiệm cũng nhai đi nhai lại câu 'Lolicon, tù từ ba năm đến tử hình' để trêu Vương Đại Lý.

Cửa hàng dạo này cũng dần vào guồng, có thu nhập ổn định, công việc chào hàng buôn bán đều do Đại Lý làm, tôi trên cơ bản chỉ giúp việc vặt trong tiệm, nhân viên ai cũng gọi tôi một tiếng 'Tống ca'.

Nửa tháng trôi qua trong sự yên bình, hôm nay Tiểu Đào gọi điện cho tôi, nói trong nhà tù xảy ra chuyện, tối qua kẻ mô phỏng đã bị giết.

Tôi kinh ngạc vô cùng, hoàn toàn không hiểu vì sao hắn lại chết?

Hoàng Tiểu Đào lái xe tới đón tôi, cả hai chạy tới nhà tù Báo Tử Sơn, thi thể hắn được đặt trong phòng khám của nhà tù. Vết thương rất nhỏ, đâm từ mạng sườn, trên người cũng không có nhiều máu, tôi phát hiện hình dạng vết thương không được gọn gàng, có vẻ là hung khí tự chế.

Phim Mỹ thường có chuyện này, phạm nhân mài miếng sắt nhỏ thành dao đâm người, trên thực tế chuyện này rất ít xảy ra, cho dù là phim cũng chỉ là mô ni phê, nhà tù ngoài đời thực không hề hỗn loạn như vậy.

Theo giám ngục kể lại, kẻ mô phỏng hôm qua đang hóng gió

thì đột nhiên quỳ xuống lưới sắt, cho rằng hắn bị bệnh, giám ngục đi tới thì thì thấy miệng và người hắn chảy máu, lập tức đưa vào phòng cấp cứu nhưng vô ích, đến tối liền không qua khỏi...

Lúc đó trong sân có không ít phạm nhân, phía trên có lính canh giám sát, toàn bộ không phát hiện ai khả nghi.

Tôi suy tư giây lát, nói: "Gọi phạm nhân cùng phòng hắn tới đây."

Giám ngục dẫn mấy tên phạm nhân theo thứ tự đến, tôi hỏi từng người một, nhìn mặt mà nói chuyện, bọn họ đều nói mấy ngày nay không có gì bất thường. Cho đến khi người cuối cùng bước vào, tôi chợt để ý ánh mắt của hắn lóe lên.

Hỏi mấy vấn đề giống như trước, hắn cũng trả lời y như mấy phạm nhân kia. Nhưng tôi chú ý hắn rất căng thẳng, cười lạnh nói: "Anh không nói thật!"

Phạm nhân kia liền hoang mang rối rít nói: "Tôi nói câu nào cũng là thật, người này thường ngày rất lạ, cứ bắt chước chúng tôi, ai cũng xa lánh hắn."

Tôi hỏi: "Thường ngày có bắt nạt hắn không?"

"Bắt nạt hắn?" Phạm nhân dở khóc dở cười: "Hắn tha không bắt nạt chúng tôi thì thôi. Lúc hắn vừa vào, chúng tôi định dạy dỗ hắn một trận, ai dè bị hắn quật ngã từng người một, sau đó nước sông không phạm nước giếng, chúng tôi không để ý tới hắn, hắn cũng không làm gì chúng tôi."

Tôi hỏi: "Một ngày trước khi xảy ra chuyện, ngươi có thấy hắn không?"

Phạm nhân không ngờ tôi lại đột ngột chuyển chủ đề, toàn thân toát mồ hôi lạnh, ấp úng trả lời: "Không...không có!"

Tiểu Đào lạnh lùng nói: "Khai báo thành khẩn, chúng ta có thể xem xét giảm án cho ngươi!"

Phạm nhân không tin: "Đừng gạt tôi, các người không phải cùng ngành dọc, hỏi xong kiểu gì chả phủi mông đi mất."

Tiểu Đào nghiêm túc: "Vẫn có quyền giảm nửa năm ngồi tù, ngươi yên tâm ta nói được làm được."

Phạm nhân nhìn trái nhìn phải, cứ như bên cạnh có người, cuối cùng nhỏ giọng nói: "Các người phải giữ bí mật, tôi sợ lộ ra ngoài thì cái mạng nhỏ này cũng chẳng giữ được."

Hắn nói đêm đo không ngủ được, ở trên giường cứ trằn trọc, đột nhiên ngửi thấy một mùi thơm từ bên ngoài bay vào. Hắn ngóc đầu nhìn thì thấy bên ngoài có một người đang đứng, tay cầm một nén hương.

Tôi ngắt lời hắn: "Là giám ngục hay tù nhân?"

Hắn đáp: "Tù nhân, mặc đồng phục giống của tôi, tôi không biết sao hắn lại mò ra được."

Tôi hỏi tiếp: "Hình dáng thế nào?"

Hắn lắc đầu: "Trời tối quá tôi không nhìn rõ, nhưng có vẻ rất khỏe mạnh."

Hắn kể tiếp, mùi hương kia khi hít vào thì đầu óc cảm thấy mơ màng. Chính bản thân lúc trước là kẻ chuyên đi lừa gạt, hắn biết trên giang hồ có một loại mê hồn hương, vì vậy lén tiểu vào tất chân, bịt lên mũi cho nên mới không bị hôn mê. Những người còn lại trong phòng hít phải mùi hương thì liền ngủ như chết.

Trong lòng hắn bấn loạn, cho rằng tên kia muốn giết tất cả người trong phòng. Kết quả đối phương lôi ra một cái ống nhỏ, thổi phốc một cái, cây kim cắm vào cổ kẻ mô phỏng, kẻ mô phỏng

liền tỉnh dậy.

Người bên ngoài nói nhỏ: "Dịch Thiên Nhân, qua đây ta có chuyện muốn nói với ngươi."

Dịch Thiên Nhân từ từ đi tới, hắn chui ở trong chăn vểnh tai lắng nghe. Hai người nói chuyện đại khái là, người kia bảo Dịch Thiên Nhân gia nhập một tổ chức, tổ chức đã nhìn trúng năng lực của hắn, nếu hắn đồng ý, chỉ trong vòng một tháng sẽ cứu hắn ra ngoài.

Kẻ mô phỏng từ chối, người kia cười lạnh: "Ngươi có thể suy nghĩ thêm, thông điệp cuối cùng là chiều mai, nếu ngươi đồng ý thì dứt một cái cúc áo trên người xuống, nếu không..."

Câu nói sau đó hắn không nghe rõ, người kia liền bỏ đi.

Bởi vì thường ngày hắn và kẻ mô phỏng chẳng nói với nhau câu nào, nên cũng không dám hỏi, hơn nữa bản thân là phạm nhân, dĩ nhiên là bớt một chuyện còn hơn là thêm một chuyện, cố gắng không quan tâm đến việc của người khác.

Kẻ mô phỏng nhất quyết không dứt cúc áo của mình, ai ngờ chiều hôm sau lúc hóng gió thì bị giết.

Tôi hỏi: "Đối phương có nói tên tổ chức không?"

Phạm nhân lắc đầu: "Không, hắn chỉ nói tổ chức rất to lớn, có thể cứu bất cứ ai ra ngoài, mấy tháng trước đã cứu một phạm nhân ra làm một vụ lớn."

Tôi hiểu ra, khách nửa đêm viếng thăm kia chính là người của Giang Bắc Tàn Đao, xem ra chúng cái người trong nhà tù, nếu phạm nhân nào có năng lực xuất chúng sẽ lôi kéo gia nhập, không đồng ý thì liền giết bỏ.

Hoàng Tiểu Đào bảo phạm nhân về phòng hắn cứ nhắc đi nhắc

lại chuyện giảm hình phạt, bảo chúng tôi đừng nuốt lời.

Tiểu Đào thở dài: "Tổ chức này đúng là chỗ nào cũng nhúng tay, thật là đáng sợ!"

Tôi chẳng có tình cảm gì với kẻ mô phỏng, nhưng trong lòng tôi trước giờ không quy hắn cùng một ruộc với các ác nhân, hắn chỉ là một kẻ bất thiện, giống như quỷ hồn trên thế gian này.

Hắn chết trong tay Giang Bắc Tàn Đao vừa khiến tôi tiếc nuối, vừa khiến tôi vui mừng vì ít nhất hắn không trở thành kẻ thù.

Tiểu Đào cắn răng nói: "Bây giờ triệu tập toàn bộ phạm nhân lại, bắt tên kia!"

Tôi từ chối: "Không được, ở đây có hơn ngàn phạm nhân, tôi dám khẳng định nằm vùng của tổ chức không chỉ có một người, hơn nữa nếu hành động lỗ mãng sẽ khiến chúng cảnh giác."

Tiểu Đào hỏi: "Chẳng lẽ cứ bỏ mặc không quan tâm?"

Tôi đáp: "Nếu sau này gặp phạm nhân có năng lực đặc biệt chúng ta nhất định phải biệt giam, không cho họ tiếp xúc với bất kỳ ai."

Tiểu Đào thở dài: "Tôi chợt có một cảm giác bất lực từ sâu trong đáy lòng, mỗi lần ra tay tổ chức đó đều thành công, mà hình dáng tổ chức như thế nào chúng ta vẫn còn chưa biết."

Tôi nói: "Cũng không cần tự hạ thấp mình, chẳng phải chúng ta đã phá tan âm mưu của chúng mấy lần rồi sao?"

Hoàng Tiểu Đào chỉ chỉ vào ngực tôi, chỗ lần trước bị dao đâm, cười nói: "Chỉ là cái giá phải trả không nhỏ."

Chương 388: Xác chết ven đường

Sau khi từ nhà tù đi ra, tôi cứ buồn buồn không vui, Tiểu Đào huých tôi, nói: "Vẫn đang suy nghĩ chuyện đó à?"

Tôi gật đầu: "Tổ chức muốn có năng lực của kẻ mô phỏng, cho thấy bọn chúng đang định giá họa người khác, tôi lo chúng sẽ hành động nhanh thôi. Tiểu Đào, bắt đầu từ bây giờ hai chúng ta bất kể đi đâu dù là mua một chai nước lọc cũng phải nhớ lấy hóa đơn bán lẻ, cố gắng không ở một mình, địch trong tối, ta ngoài sáng, ngộ nhỡ có việc gì không hay phát sinh chúng ta còn trình ra được chứng cứ ngoại phạm. Còn có một điểm quan trọng, giá họa cho cảnh sát, đơn giản chỉ có một chữ 'Súng', cô nhất định phải giữ gìn thật kỹ!"

Hoàng Tiểu Đào vỗ vỗ thắt lưng, cười: "Yên tâm, về mặt này tôi rất cẩn thận."

Tôi nhướn mày: "Nói khoác không biết ngượng mồm, cô vẫn hay mang súng về nhà đấy thôi? Bắt đầu từ bây giờ, hàng ngày tan việc đều phải gửi súng vào kho, khi cần sử dụng mới lấy ra."

"Rồi, rồi, biết rồi!" Tiểu Đào như một đứa trẻ vừa bị dạy dỗ gật đầu: "Chính anh cũng phải cẩn thận hơn!"

Tôi nói: "Tôi thì không sao, cô mới phải đặc biệt chú ý, mặc dù tôi quen với cảnh sát, nhưng cũng chỉ là dạng cáo mượn oai hùm, tôi bị giá họa thì còn có cô minh oan, chứ nếu cô bị làm sao, sẽ như rắn mất đầu, cô quan trọng hơn so với tôi!"

Hoàng Tiểu Đào cười cười, nắm chặt bàn tay tôi...

Hôm sau, 12h đêm Tiểu Đào lại gọi tới: "Tống Dương, có án mạng, anh muốn tới xem chút không?"

Tôi hỏi địa chỉ, sau đó liền tới, xuống lầu gọi xe. Hiện trường lần này ở cách lề đường vài mét, tới nơi tôi thấy ở đó chất đống mấy ống xi măng bỏ hoang, bên trong có một thi thể nữ trần truồng, cách đó bui cỏ khoảng 3,4 mét có một xác nam giới cởi trần mặc quần.

Tiểu Đào đi tới giải thích: "Chúng tôi cũng vừa mới nhận được báo có, người phát hiện thi thể là một người bán hàng rong đi ngang qua."

Tôi gật đầu, đeo găng tay vào đi tới bên thi thể nam kiểm tra. Người chết chừng 30 tuổi, vóc người hơi gầy, cao khoảng 1m75, toàn thân bầm dập, có chỗ gãy xương rất rõ, sơ qua là toàn thân đầy thương tích.

Tôi cau mày nói: "Đây là bị người ta lái xe tông chết!"

Tiểu Đào kinh ngạc nói: "Anh chưa cần động vào cũng biết?"

Tôi đưa tay chỉ một cái: "Cô xem, xương ống hai chân gãy gập, tạo thành khớp xương giả, độ cao này khớp với cản trước xe con. Trên người xước xát bầm dập nhiều chỗ, hiển nhiên là lăn lộn trên đất mà ra, cũng phù hợp với đặc điểm bị xe tông."

Hoàng Tiểu Đào kinh ngạc nói: "Thì ra là gây tai nạn bỏ trốn à?"

Tôi lắc đầu: "Đừng kết luận vội, tôi xem kỹ một chút đã."

Tôi ngồi xuống, phát hiện nạn nhân vì bị tông mạnh nên hai mắt đầy máu, một bên giác mạc còn rụng mất. Sống mũi bị gãy, lợi giãn ra, răng thiếu 5, 6 cái. Tôi sờ vào cánh tay và cổ nạn nhân phát hiện chưa có hiện tượng cứng vì vậy lấy lấy nhiệt kế ra đo.

Mặc dù thân nhiệt người chết đã giảm mạnh, nhưng vẫn còn khoảng 10°C, tôi phân tích: "Người này mới chết chưa lâu, chỉ khoảng 2 tiếng đổ lại."

Tôi lấy thính cốt mộc ra nghe nội tạng, trong khoang bụng ứ đầy máu, cơ hoành bị rách, cho nên máu bên trong chảy tuột xuống, tích hết trong khoang bụng.

Nguyên nhân trực tiếp dẫn đến cái chết là phần đầu bị va chạm mạnh, nội tạng cũng gần như không còn nguyên vẹn, xương sườn gãy mười mấy cái, xương sống cũng gãy hai chỗ.

Phổi có gì đó bất thường, nhưng do nội tạng bị tổn thương nghiêm trọng nên không biết là có phải hình thành trước khi bị tông xe hay không.

Lúc thính cốt biện âm, tôi chú ý thấy trên da nạn nhân có những hạt lấm tấm màu trắng li ti, nhặt lên vê vê một chút, ngửi ngửi nói: "Là muối mồ hôi!"

"Cái gì, mồ hôi?" Tiểu Đào sững người.

Tôi giải thích: "Lúc còn sống nạn nhân đổ một lượng mồ hơi quá lớn, mồ hôi ngoài da bay hơi ngưng kết muối thành hạt nhỏ, lượng mồ hôi này thật sự nhiều, có khi là cả người ướt đẫm như mới bước ra từ dưới nước vậy."

Tôi lục túi nạn nhân, bên trong chẳng có gì ngoài vài sợi tóc đen, tôi bỏ vào túi vật chứng giao cho Tiểu Đào.

Sau đó dùng một cái kéo cắt quần nạn nhân ra, mồ hôi trên quần lót vẫn chưa khô hết. Một chuyện khiến tôi chú ý, kỳ quái là xương ống chân bị gãy gập ra phía trước, tức là xe tông vào nạn nhân từ phía sau.

Tôi liếc nhìn lòng đường trống rỗng, Hoàng Tiểu Đào lập tức phản ứng: "Con đường này không có xe qua lại do gần đây mới xây

đường mới, đường cũ này không ai đi, ủy ban đang lên phương án hủy nó đi."

Tôi nói: "Tình cờ giờ nạn nhân bị hại là 22h, trong 2 tiếng mà vứt xác có chút hơi gấp, tôi nghĩ hiện trường đầu tiên ở trên chính đường này, mà lại là phía sau đâm vào, theo tôi thì không phải là ngoài ý muốn!"

Tôi chỉ cơ thể nạn nhân nói: "Da bị trầy nghiêm trọng như thế cho thấy lúc đó không có áo bảo vệ, lúc đó chính là bộ dạng như bây giờ."

Hoàng Tiểu Đào kinh ngạc: "Cởi trần?"

Tôi nắn bắp chân nạn nhân, nói: "Đúng, hơn nữa còn đang chạy nhanh, chạy tới toàn thân nóng bừng. Thể lực tiêu hao gấp gáp khiến phổi bị tổn thương."

"Phổi bị thương?" Tiểu Đào chớp chớp mắt.

Tôi giải thích: "Nếu vận động quá sức trong thời gian ngắn, cơ co bóp của phổi sẽ bị tổn thương, chính là hụt hơi. Người bình thường khi hụt hơi sẽ lập tức dừng lại, ấy vậy nhưng nạn nhân vẫn cố duy trì, cho nên tổn thương khá nghiêm trọng."

Hoàng Tiểu Đào đột nhiên nhìn thấy một thứ, la lên: "A, anh nhìn bàn chân nạn nhân kìa!"

Tôi nhìn qua một cái, dưới lòng bàn chân nạn nhân đều là máu với da rách nát, gần như cả một lớp da bị lột ra, nhìn rất sợ, suy đoán nói: "Người chết chân đất chạy như điên trên đường, từ thân hình anh ta chắc thường ngày ít vận động, việc làm này đã vượt quá giới hạn chịu đựng, tôi đoán là anh ta bị cái gì đuổi theo đằng sau...thôi đúng rồi, là chiếc xe!"

Hoàng Tiểu Đào tiếp lời: "Ý anh là có một chiếc xe đuổi theo phía sau nạn nhân, đến lúc không còn chạy nổi thì tông chết anh

ta?"

"Gần như là vậy."

Tôi lấy một chai cồn ra, dùng tăm bông rửa bùn đất trên thân thể nạn nhân, vết thương liền hiện ra rõ ràng. Tiểu Đào đứng nhìn trong bóng tối căng hết cả mắt, hỏi: "Có cần soi đèn không?"

Tôi nói: "Không cần, tôi nhìn rất rõ..." nhưng liền ý thức được thì ra là nàng không nhìn được, bèn nói: "Bật đèn lên đi."

Hoàng Tiểu Đào bảo cảnh sát chiếu đèn pha, dưới ánh sáng mạnh, da dẻ nạn nhân tái nhợt, hai con mắt trợn trừng trừng như tỏ vẻ phẫn nộ, khiến người ta có cảm giác anh ta chết mà không nhắm được mắt.

Tôi chỉ vết thương trên ngực nói: "Những vết thương này không phải do kéo lê trên đường, nhất là chỗ này, có dấu giày rất rõ ràng, đây là loại giày đinh đá bóng."

Hoàng Tiểu Đào nheo mắt nhìn hồi lâu mới gật đầu.

Tôi nhìn kỹ một chút, phát hiện vết thương do bị đạp không chỉ một chỗ, mà phương hướng cũng khác nhau, liền suy luận: "Đánh nạn nhân không chỉ có một người. Hẳn là bốn người đi giày không giống nhau."

Hoàng Tiểu Đào cả kinh: "Là một nhóm tội phạm?"

Chương 389: Thiếu nữ chết thảm

Hoàng Tiểu Đào hỏi: "Có thể chụp dấu giày bốn người này lại không?"

Tôi gật đầu: "Cái này lúc về sẽ làm, cũng có thể trích xuất từ những vết khác nhau. Đúng rồi, phái cảnh sát tìm dọc đường, hiện trường đầu tiên hẳn sẽ có vết bánh xe kéo lê, còn có răng của nạn nhân, cùng với máu."

Hoàng Tiểu Đào lập tức hạ lệnh.

Tôi nhấc tay nạn nhân lên xem một chút, bàn tay mịn màng, móng tay cắt gọn, hình như là làm công việc văn phòng. Tôi nhìn phần mặt, để ý sống mũi có vết hằn do đeo kính lâu ngày.

Sờ tay dọc xương sống nạn nhân, lại vạch mí mắt ra quan sát, phân tích nhanh: "Người chết hẳn là một nhân viên văn phòng, làm việc với máy tính trong thời gian dài, thường ngày có đeo kính."

Hoàng Tiểu Đào hiếu kỳ: "À mà dao trong túi anh ta lại có mấy sợi tóc? Theo anh nghĩ là từ đâu ra?"

Tôi nói: "Trông giống lông động vật hơn, tôi vừa ngửi thử, có mùi hôi, nếu là mèo sợi lông tương đối mềm mại, hơn nữa mèo thích sạch sẽ, cho nên đây có thể là lông chó, có thể mang về xét nghiệm."

Nhắc tới chó, tôi tìm kỹ trên người nạn nhân thì không có vết cắn. Tiểu Đào phân tích: "Chó? Điều này cho thấy rất có thể anh ta đã bị nhốt một thời gian."

Tôi gật đầu: "Mai bảo Băng Tâm giải phẫu, xem có gì trong dạ dày."

Tiểu Đào trợn tròn mắt: "Thật lạ, anh lại chủ động yêu cầu giải phẫu?"

Tôi thở dài: "Nạn nhân xuất huyết quá nghiêm trọng, khả năng máu đã trộn lẫn với những thứ trong dạ dày, cái này tôi không làm được, để Băng Tâm làm đi."

Tôi đứng dậy, do ngồi xổm quá lâu, trước mắt tối sầm, nổi đom đóm, hoạt động bả vai một chút, nói: "Thi thể này mang về trước đi."

Tôi với Tiểu Đào đi tới cạnh đống xi măng phía sau, gần đó là thi thể nữ giới. Tôi mở ô nghiệm thi ra, bảo Tiểu Đào soi đèn tử ngoại, tìm dấu chân xung quanh. Không ngờ là, xung quanh đầy dấu chân lộn xộn, trên ống xi măng còn có hai dấu chân rõ ràng, có vẻ như có người đã ngồi xổm ở đây.

Tôi cười lạnh: "Đám người này cũng chẳng thèm che giấu, lấy chứng cứ trước đi."

Hoàng Tiểu Đào gọi một cảnh sát tới chụp lại dấu chân, ông xi măng tương đối hẹp, Tiểu Đào đề nghị mang thi thể ra, tôi lắc đầu: "Không, để tôi vào trong khám nghiệm."

Hoàng Tiểu Đào nói: "Vậy không khó chịu à? Còn chẳng đứng thẳng được."

Tôi đáp: "Đây rất có thể là hiện trường đầu tiên mà cô gái này bị hại. Nếu như chỉ là vứt xác, tại sao bọn chúng còn phải đi đi lại lại xung quanh? Còn đứng lên trên đó nữa, chứng tỏ bọn chúng ở lại đây một thời gian tương đối dài."

Tiểu Đào ân cần nói: "Vậy anh cẩn thận, đừng để đụng đầu."

Tôi chui vào bên trong đường ống, thành ống bên trong rất thô ráp, lần tới bên cạnh thi thể, tôi phát hiện hai chân cô ta bị dang ra, phía dưới chảy ra một đống chất lỏng cùng với máu, bộ phận sinh dục bị xé toạc.

Mặc dù đối mặt với thi thể tôi vẫn luôn giữ được bình tĩnh, nhưng trông thấy cảnh này trong lòng vẫn không nén được sự phẫn nộ.

Tôi không chạm tay vào ngay, mà bảo Tiểu Đào đưa đèn tử ngoại cho mình, rồi lấy ra một tấm vải cùng chất liệu với ô nghiệm thi, chiếu vào thi thể. Trên người nạn nhân, nhất là phần ngực cùng xương chậu có rất nhiều dấu tay, chồng lên nhau không phân biệt được. Kết hợp với tư thế của nạn nhân, hiển nhiên là bị người khác luân phiên nhau hãm hiếp.

Tôi tắt đèn, bắt đầu khám nghiệm. Nạn nhân tuổi khoảng 25, dáng người thon gọn, với tình trạng thi cương và đồng tử, cô gái chết sau một tiếng so với nạn nhân nam, đại khái là tử vong khoảng 1 tiếng trước đây.

Trên người nạn nhân có những vết bị đánh, chân tóc trên da đầu có độ giãn, giống như từng bị người khác túm tóc, dùng lực giật mạnh. Do trần truồng nằm trong lòng ống xi măng, dưới áp lực hung bạo của hung thủ, da thịt bên ngoài va chạm với xi măng nên sau lưng và đùi chảy đầy máu, máu thấm hết lên thành ống.

Tôi để ý trên bụng nạn nhân có chỗ nhô lên, liền bảo Tiểu Đào đưa mình cái nhíp. Giọng nói của Tiểu Đào vang lên từ đầu kia cái ống, tay cầm cái gậy tự sướng kẹp cái nhíp đưa tới cho tôi. Nếu là bình thường tôi có lẽ đã khen nàng một câu thật biết cách làm trò, nhưng giờ phút này đối mặt với cái xác cô gái, tôi lại không cười nổi...

Nhận lấy cái nhíp, tôi cẩn thận nhét vào trong vùng kín của nạn nhân, từ từ gắp ra một vật lớn, là một cái đầu búp bê đồ chơi,

đường kính phải đến 5 cm.

Cái đầu búp bê dính đầy dịch nhờn, là bị nhét vào từ trước, một khoảng thời gian tương đối dài.

Thấy Tiểu Đào đang đứng ở đầu bên kia, tôi nói: "Thò tay vào, túm lấy tóc nạn nhân, chỉ cần tạo thành dáng là đủ."

Hoàng Tiểu Đào vươn tay, từ đầu kia của đường ống dễ dàng túm vào tóc nạn nhân, tôi hỏi: "Bên cạnh cô có dấu chân không?"

Tiểu Đào gật đầu: "Có, mắt thường cũng có thể nhìn thấy."

Tôi nhất thời hiểu được: "Bốn người bọn chúng chắc là để tăng phần thú vị cho việc hãm hiếp nạn nhân, nhét một cái đầu búp bê vào vùng kín, hơn nữa trong quá trình hãm hiếp, một tên đứng ở đầu kia túm tóc khiến nạn nhân không thể giãy giụa."

Hoàng Tiểu Đào cau mày: "Mấy tên khốn này thật biến thái!"

Mặc dù những vết thương trên người nạn nhân nhìn mà lạnh sống lưng, nhưng chưa đủ để gây nên cái chết. Tôi dùng thính cốt mộc nghe ngóng nội tạng, đa phần cũng nguyên vẹn, xương không bị gãy, dạ dày tương đối trống, có lẽ là bị đói một thời gian dài.

Nạn nhân cũng không giống tử vong do ngạt thở, tôi kiểm tra gốc lưỡi, dùng tay lung lay răng, xác nhận nạn nhân không bị bóp cổ hay bịt miệng mũi.

Tôi lui xuống kiểm tra nửa thân dưới, từ vết xước trong vách tường mà suy đoán, số lần hung thủ bạo dâm phải trên 4 lần. Âm hộ có vết tách ra cân đối, giống như bị thứ gì đó nong giãn, bởi vì động tác quá thô bạo nên đã rách toạc.

Tôi nhét một cái tăm bông vào, vốn là muốn tìm xem có tinh dịch lưu lại không, thì phát hiện trên bông dính một chút xíu máu tươi, màu sắc rõ ràng khác so với máu chảy ra từ vết rách, điều

này chứng tỏ trước khi bị hãm hiếp, nạn nhân vẫn còn trinh tiết.

Trên bông tăm chỉ dính thêm ít dịch nhờn, không có tinh dịch, tôi đưa lại ần mũi ngửi thử, hình như còn có chất bôi trơn, cho thấy đám hung thủ đều mang bao cao su.

Khám nghiệm xong tôi bò lùi ra bên ngoài, đứng hít thở sâu một hồi mới bình tĩnh lại được. Tiểu Đào hỏi: "Tống Dương, nguyên nhân cái chết là gì?"

Tôi đáp: "Xuất khí đến chết!"

Tiểu Đào kinh ngạc nói: "Xuất khí? Trước giờ tôi chỉ nghe thấy xuất tinh!"

Tôi giải thích: "Bị hãm hiếp thô bạo đúng là có khả năng dẫn tới cái chết, chuyện này tùy thể trạng từng người. Có nhiều phụ nữ một ngày có thể quan hệ tình dục vài chục lần cũng không sao, nhưng nạn nhân lại là xử nữ, hạ thể bị hung thủ dùng vật dụng nong rộng, nhét dị vật vào, rồi hãm hiếp với tần suất cao dẫn tới rách cùng đồ. Dưới tình trạng hưng phấn trong thời gian dài, bộ phận sinh dục bài tiết quá nhiều dịch khí, những thứ này đều vượt xa giới hạn chịu đựng của nạn nhân, công thêm thể xác và tinh thần sợ hãi cực độ, mệt mỏi tột cùng, cho nên đột ngột tử vong."

Tiểu Đào cũng là phụ nữ, nghe nạn nhân chết theo cách này, không nhịn được mà cắn môi, im lặng một hồi mới thốt lên: "Tôi nhất định phải bắt đám cặn bã này lại, chúng phải bị tử hình!"

Chương 390: Full House

Hai thi thể được đưa lên xe, cảnh sát ra ngoài điều tra gọi điện về nói đã tìm được hiện trường đầu tiên, tôi và Tiểu Đào lập tức lái xe tới nơi.

Hiện trường đầu tiên cách nơi vứt xác khoảng 2 km, trên đất có một vũng máu, vài cái răng, mấy vệt bánh xe, trong đó có một vết phanh rõ ràng. Điều này cho thấy mặc dù đường này thưa thớt, nhưng vẫn có xe đi qua, sau khi vụ án xảy ra thì xe đi qua đã chèn lên dấu vết.

Hoàng Tiểu Đào bảo người chụp lại tất cả những vết bánh xe để làm chứng, mang về sàng lọc lại, ngoài ra liên lạc với bộ phận giao thông, lập tức kiểm tra camera theo dõi trên đoạn đường này.

Tôi ngồi xổm dưới lòng đường suy nghĩ chốc lát: "Chắc chắn camera theo dõi không ghi lại được."

"Câu này phải hiểu thế nào?" Tiểu Đào hỏi.

Tôi mở điện thoại di động ra, máy tôi có một app gọi là chó cảnh sát, do các tài xế chuyên dùng, có thể xem camera giao thông trên các con đường, tôi cài để phục vụ việc phá án. Tôi nói: "Con đường này tương đối vắng vẻ, chỉ có camera ở hai ngã tư, hung thủ đã tránh xa những địa điểm này, đi xuyên qua từ còn đường nhỏ bên cạnh."

Chỉ vết phanh có lẫn bùn cát và vài cọng cỏ, tôi nói: "Đây chính là bánh xe của chúng, lúc va chạm đã bị kéo lê theo quán tính."

Tôi vẫn quan sát xung quanh, suy tư một hồi rồi nói tiếp: "Ngoài ra, hung thủ có hai chiếc xe."

"Anh nhìn ra từ đâu?" Tiểu Đào hỏi.

Tôi đáp: "Không phải là nhìn ra mà là suy đoán, bao gồm cả nạn nhân nữ thì có 5 người, ban nãy tôi khám nghiệm thì thời điểm bị hãm hiếp là hai tiếng trước, nói cách khác là lúc đó đang ở trên đường. Năm người trong một chiếc xe nhỏ, lại còn phải luân phiên hãm hiếp thì quá chật chội, tôi nghĩ khả năng có hai chiếc xe là khá cao. Hai chiếc hẳn là một trước một sau nạn nhân nam, ép anh ta chạy thục mạng, cuối cùng không chịu nổi bị tông chết."

Tiểu Đào gật đầu: "Có lý!"

Tôi đi dọc theo vết phanh, đi tới bên lề đường, phát hiện cỏ nơi đó có dấu hiệu bị chèn, cho thấy lúc đó chiếc xe dừng lại ở đây, hẳn là xuống xe để xử lý thi thể. Trên đất có dấu chân trùng khớp với dâu chân ở nơi vứt xác.

Nhắm mắt lại, tôi thậm chí có thể tưởng tượng ra hình ảnh lúc đó, bốn tên trẻ tuổi, rất có thể đang phê thuốc, điên cuồng hành hạ, đùa bỡn hai nạn nhân, rồi vội vàng vứt thi thể ở đó, bỏ trốn.

Đây là phạm tội với tính chất ngẫu nhiên, không có động cơ rõ ràng cùng mục đích gây án, nạn nhân hẳn là không quen biết gì chúng, thành thật mà nói khả năng này là án khó điều tra nhất.

Hoàng Tiểu Đào đề nghị lập tức về cục, điều tra cả đêm, tôi lắc đầu: "Giờ muộn quá rồi, làm thêm giờ không có ý nghĩa quá lớn. Tối nay cứ nghỉ ngơi cho khỏe, sáng mai lại tiếp tục."

Hoàng Tiểu Đào cau mày: "Nhưng giờ trong đầu tôi không thể xua đi bộ dạng của cô gái bị hành hạ, hận không được lập tức bắt chúng."

Tôi vỗ nhẹ vai nàng: "Trong lòng tôi cũng phẫn uất như cô thôi."

Tiểu Đào nói: "Giờ tâm trạng tôi rất xấu, tối nay tới chăm sóc

tôi ngủ đi."

"Được!" Tôi gật đầu.

Hoàng Tiểu Đào sắp xếp cho mọi người thu đội, tôi về nhà nàng. Lúc Tiểu Đào cởi áo khoác, tôi phát hiện bao súng treo ngang hông nàng vẫn có súng bên trong, lập tức nghiêm nghị nói: "Chẳng phải tôi đã nhắc nhở cô rồi sao?"

Hoàng Tiểu Đào vỗ vỗ trán: "Quên mất, đây là lần cuối, từ mai nhất định không mang về nhà nữa."

Hoàng Tiểu Đào đi tắm, nhà nàng tôi đã quá quen thuộc, tự mở TV lên xem. Tiểu Đào tắm xong đi ra, mặc một bộ đồ ngủ rộng thùng thình, ngực lại bị nhô lên rất cao.

Nàng chẳng nói chẳng rằng ngồi phịch xuống sofa, sau đó ngả đầu vào ngực tôi, bộ ngực mềm mại đè chặt vào vai, trên cơ thể nàng vẫn còn tỏa ra hơi nước và hơi ấm, một mùi hương thoang thoảng toát ra từ mái tóc mới gội.

Tim tôi bắt đầu tăng tốc đập, cả hai duy trì tư thế như vậy khoảng 10s, nàng nói: "Tôi làm cảnh sát lâu như vậy, cũng gặp qua rất nhiều, mỗi lần nhìn thấy một vụ tàn nhẫn đều nghĩ có lẽ nó là kinh khủng nhất rồi. Nhưng lại luôn gặp những vụ tiếp theo kinh khủng hơn, không có nhân tính hơn. Tại sao con người có thể tha hóa tới mức này chứ? Rõ ràng là đồng loại với nhau, tại sao phải nhẫn tâm tàn sát?"

Xem ra tối nay nàng thật sự bị vụ án ảnh hưởng, vấn đề của nàng tôi không trả lời được, chỉ có thể an ủi: "Chờ bắt được bốn tên cầm thú kia, tôi dùng mắt trừng trị chúng 10 giây, để cho chúng nếm trải một chút gọi là thống khổ."

Tiểu Đào ngẩng mặt lên cười nói: "Mà đã nói rồi, ánh mắt anh rốt cuộc là xảy ra cái gì, cứ chẳng chịu nói cho tôi."

Tôi đã hứa với Tống Tinh Thần không tiết lộ minh vương chi đồng với người ngoài, chỉ có thể giải thích qua loa: "Có thêm nhiều chức năng thôi, không có gì đặc biệt."

Tiểu Đào sáp mặt lại gần: "Sao tôi không thấy có gì khác trước nhỉ?"

Trong ánh mắt long lanh của nàng mang theo nụ cười, mặt cũng càng ngày càng áp lại gần, chúng tôi ngầm hiểu lẫn nhau, hôn một chút, nàng cứ kéo cổ tôi mỏi ơi là mỏi, tôi nói: "Đừng buồn, xem TV đi."

"Em không thích xem cái này." (Từ giờ đổi xưng hô nhé, vì TQ đại từ nhân xưng chỉ có wo với ni thôi nên e đổi luôn cho máu, he he).

Nàng bắt đầu làm nũng, tôi đang xem một chương trình tạp kỹ có tên 'Bộ óc khỏe nhất'

Tôi chuyển kênh, hỏi: "Xem không?"

Tiểu Đào lắc đầu cứ như đứa trẻ, tôi chuyển qua kênh thiếu nhi đang chiếu 'Chú gấu Boonie', nghĩ chắc nàng cũng chẳng thích đâu nhưng vẫn hỏi, thế mà Tiểu Đào trong ngực tôi lại gật gật.

Hai chúng tôi ôm nhau xem hoạt hình, đôi lúc nàng còn cười khúc khích. Tôi với nàng chỉ cách nhau một lớp áo ngủ mỏng tang, mỗi lần nàng cười, ngực rung lên làm cánh tay tôi cảm nhận rõ ràng, hơn nữa tôi lại mặc áo sát nách, không có tay áo.

Gò má tôi đỏ bừng, tới lúc nàng không cười nữa thì lại nguội đi, cứ lặp đi lặp lại như thế, thằng nhỏ của tôi đã có phản ứng.

Liếc nhìn Tiểu Đào đang cười, đột nhiên tôi có một ham muốn đè nàng ra, nhưng nghĩ lại, làm chuyện đó trong lúc nàng đang có tâm trạng không tốt, sẽ bị nghĩ là lợi dụng. Hơn nữa tôi lại thích cái cảm giác như bây giờ hơn.

Xem xong hai tập phim hoạt hình, Tiểu Đào không thấy động đậy nữa, nàng đã ngủ thiếp trong lòng tôi, phát ra tiếng thở đều đều. Tôi nhẹ nhàng điều chỉnh tư thế, dùng cách bế công chúa, bế nàng vào phòng ngủ.

Quay lại phòng khách, ghế sofa vẫn còn lưu lại mùi hương cơ thể Tiểu Đào, TV thì vẫn đang phát phim chú gấu Boonie, tôi ngồi xem nốt một tập, thấy cũng hay hay.

Xem xong, tôi đi tắm, bất ngờ phát hiện trên giá để băng vệ sinh có một hộp quần xì đàn ông mới, Tiểu Đào còn dán tờ giấy: "Mua ở siêu thị, không biết có vừa không, mỗi lần anh tắm xong đỡ phải ở truồng."

Tờ giấy nhàu nhĩ, là do bị ngấm hơi nước rồi lại phơi khô tạo thành, cho thấy Tiểu Đào đã chuẩn bị nó từ lâu, trong lòng tôi không khỏi bồi hồi.

Hóa ra là chưa có gì, lão tác giả vớ vẩn thật, cứ tưởng Tống Liệt Dương mất tờ rinh rồi chứ, haizzzzz

Chương 391: "Tuyệt học Tống Gia, Hóa huyết thần tửu.

Sáng hôm sau tỉnh dậy, tôi hắt hơi mấy cái liền, chắc do tối qua tắm xong không lau người kỹ, nên bị cảm nhẹ.

Rút hai tờ giấy ăn trên bàn ra lau nước mũi, nhìn đồng hồ mới 5 rưỡi sáng, thầm nghĩ chi bằng làm bữa sáng cho Tiểu Đào.

Đối với chuyện bếp núc, tôi một chữ cũng chẳng biết, vào trong bếp nhìn thì Tiểu Đào thường ngày cũng ít nấu ăn, chỉ có ít trứng gà với mì tôm, cũng may tôi biết rán trứng.

Tôi liền đun sôi dầu, đập trứng vào, tưới nước tương lên, cẩn thận lật trứng, sau đó bỏ lên đĩa, trông thành quả khá hài lòng, vượt xa thường ngày.

Tiếp đến tôi bắc nồi nước chuẩn bị nấu mì thì nghe tiếng mở cửa phòng ngủ. Tiểu Đào dậy mà không nói gì, tôi đi ra ngoài nhìn một cái thì thấy nàng đang cúi người quan sát cuộn giấy tôi lau nước mũi trên bàn, cười đểu: "Thanh niên đúng là hỏa khí hừng hực, không có chỗ phát tiết à, he he!"

Tôi vội vàng giải thích: "Không phải như em nghĩ đâu!"

Tiểu Đào híp mắt nói: "Ai da, lúc làm chuyện đó anh nghĩ đến em, hay nghĩ đến thanh mai trúc mã của mình?"

Sau gáy tôi liền bốc khói đen, sáng sớm đã bị trêu, có điều nhìn qua thì thấy tâm trạng nàng đã khôi phục, nói: "Hắt hơi cũng phải nghĩ đến người khác à? Đây là tập tục của nước nào vậy?"

Tiểu Đào lại nhếch mép cười đểu: "Thôi, cứ coi như là anh hắt hơi vậy, hơ!"

"Cái gì gọi là coi như, anh không làm mấy chuyện trái lương tâm vậy đâu." Tôi khóc không ra nước mắt, nhăn mặt nói.

"Thanh niên trẻ mà, rất bình thường, tỷ đây có thể hiểu được." Tiểu Đào vẫn giữ nụ cười đểu, gật đầu một cái đầy hàm ý.

Tôi cười khổ, đúng lúc này trong bếp có tiếng nước sôi, tôi vội vào trong nấu mì, Tiểu Đào ló đầu vào vui mừng nói: "Anh đang nấu bữa sáng à?"

Tôi xấu hổ: "Chỉ biết nấu mỗi mì với trứng rán."

Trông thấy trứng trong đĩa, Tiểu Đào nói: "Oa, tay nghề không tệ, so với em thì đã là tốt lắm rồi, có được nếm thử không?"

Tôi ngăn lại: "Chờ chút đi, xong liền đây."

Tiểu Đào nũng nịu: "Em ra phòng khách chờ anh nhé."

Tiểu Đào khá hài lòng về món trứng rán của tôi, bữa điểm tâm thật vui vẻ. Ăn xong hai chúng tôi lên xe đến thị cục, vừa bước vào, Băng Tâm trông thấy, kinh ngạc nói: "Tống Dương ca ca, chẳng lẽ tối qua..."

Tiểu Đào đắc ý ưỡn ngực: "Đúng, qua đêm ở nhà ta."

Tôn Băng Tâm khinh bỉ nói: "Đúng là dục vọng nữ nhân."

Tiểu Đào đáp trả: "Chuyện người lớn, con nít không hiểu đâu."

Băng Tâm mặt hằm hằm xoay người đi vào phòng pháp y, Tiểu Đào còn gọi với theo: "Có hai thi thể cần cô giải phẫu đấy."

"Tới liền!" Băng Tâm gật đầu một cái.

Một lúc sau, chúng tôi gặp nhau ở lều khám cốt. Băng Tâm bắt đầu giải phẫu, tôi dùng bột rong biển thổi lên cơ thể người chết để lấy dấu tay, chụp hình lại làm bằng chứng, sau đó Băng Tâm bắt đầu động dao.

Quy trình giải phẫu thông thường là bắt đầu từ lồng ngực, nhưng lần này chúng tôi chỉ cần xem xét thứ có trong dạ dày là đủ, thủ pháp của Băng Tâm đã nhuần nhuyễn hơn trước rất nhiều, lấy dạ dày của nạn nhân ra vô cùng hoàn hảo, đặt trên đĩa nhôm, mổ ra.

Bên trong quả nhiên có mấy cục máu đông, tôi lấy một chai nước nhỏ rót lên, máu đông từ từ tan ra, Băng Tâm kinh ngạc hỏi: "Đây là thứ thuốc thần kỳ gì vậy?"

Tôi giải thích: "Nước bọt của con đỉa, nước ép từ cây hắc mai, và rượu, có thể phân hủy huyết sắc tố, chúng ta gọi nó là Hóa huyết thần tửu."

Thứ này có thể dùng để uống, chữa nội thương, thực ra là của bên Võ Tống điều chế ra, nhưng vì cũng có tác dụng trong nghiệm thi, cách điều chế lại đơn giản nên Văn Tống cũng dùng.

Sau khi máu đông tan hết, lộ ra thức ăn mà nạn nhân ăn trước khi chết, là những hạt nhỏ. Tôi dùng nhíp gắp lên ngửi thử, Băng Tâm cũng ngửi, la lên: "Có mùi tanh, là thức ăn dạng viên cho chó!"

Tôi nói: "Không sai, hiển nhiên là hung thủ nuôi chó."

Thức ăn chó trong dạ dày nạn nhân khá nhiều, đám hung thủ này hoàn toàn không coi nạn nhân là con người, từ mức độ tiêu hóa thức ăn, bữa cuối cùng mà nạn nhân được ăn hẳn là 10 tiếng trước khi chết.

Băng Tâm hỏi han về vụ án, tôi qua loa nói chỉ là một vụ án thông thường, Băng Tâm không tin: "Tống Dương ca ca, qua tay

huynh làm sao là vụ án thông thường được? Hàng ngày phòng pháp y của muội tiếp nhận mấy vụ đánh nhau, nhảy lầu, tai nạn xe cộ, đó mới là vụ án thông thường."

Tiểu Đào chen vào: "Một vụ báo thù thông thường thôi, chỉ là có một số điểm khả nghi nên mới bảo Tống Dương kiểm tra."

Băng Tâm bấy giờ mới tin, tôi không muốn nói cho nàng biết bởi vụ án này có dấu hiệu nguy hiểm. Lần trước Băng Tâm bị thương, Tôn Lão Hổ còn chưa biết, nếu biết chắc sẽ nổi điên cho nên tôi cố hết sức không để nàng tham gia phá án.

Băng Tâm hỏi có cần giải phẫu thi thể thứ hai không, tôi nói: "Đừng vội! Những thứ trong dạ dày cũng chỉ là đồ ăn gần đây, mở tiếp phần ruột già và ruột non xem thức ăn trước đó là gì."

Băng Tâm hỏi: "Điều này có quan trọng không?"

Tôi cười: "Chẳng lẽ nạn nhân ở nhà cũng ăn thức ăn chó?"

Băng Tâm bừng tỉnh đại ngộ, nếu hung thủ ép nạn nhân ăn thức ăn chó, vậy trước khi bị bắt cóc chắc chắn đã ăn đồ ăn khác, nhờ đó chúng tôi sẽ xác định được thời điểm nạn nhân bị bắt cóc.

Bên trong phần ruột, nhất là ruột non, mùi sẽ tương đối nặng, vô cùng kinh tởm nhưng Băng Tâm chẳng hề than phiền nửa lời, chuẩn bị động thủ thì tôi nói: "Chờ đã!"

Tôi lấy ra một viên ích uế đan, Băng Tâm đang đeo găng tay, mặt bịt khẩu trang nên tôi phải bón cho nàng. Tiểu Đào đứng ngay bên cạnh, hành động này có phần thân mật thái quá, nhưng nếu bảo Tiểu Đào bón thì lại có vẻ gượng ép, không đủ tự nhiên. Tôi khẽ cắn răng, không suy nghĩ, bón cho Băng Tâm một viên, nàng khẽ cám ơn.

Sau đó quay qua đưa một viên cho Tiểu Đào, nàng chẳng thèm giơ tay, há miệng a một tiếng, tôi bật cười bón cho nàng rồi tự

mình ngậm một viên.

Tôn Băng Tâm hỏi: "Sao không thắp huân hương?"

Tôi giải thích: "Huân hương không phải là thắp trong lúc nghiệm thi, mà là thắp sau khi nghiệm thi. Lát nữa còn cần dùng mũi để ngửi, nên không thắp."

Vai Băng Tâm run lên: "Ý, dùng mũi ngửi?"

Nàng không biết rằng đôi lúc Ngỗ Tác còn phải nếm bằng miệng, việc đó chính tôi cũng không chấp nhận được, nên chưa từng dùng qua.

Băng Tâm gọn gàng tách phần ruột ra, do có ích uế đan nên mùi thối trong ruột không đến mức đánh ngất người ta, tôi nhìn chằm chằm vào trong ruột, tới đoạn thứ ba thì nói: "Dừng!"

Tôi trông thấy một vỏ thuốc con nhộng gần như đã tan hết, Băng Tâm gắp nó ra, bỏ vào ống nghiệm.

Tôi lại chỉ vào ruột: "Có một thứ màu trăng trắng."

Băng Tâm ngạc nhiên: "Là sán ư?"

Tôi lấy cái nhíp gẩy nỏ lên, lắc đầu nói: "Không phải, là nấm kim châm."

Trên sợi nấm còn dính một chút gì đó màu vàng, Tiểu Đào mặt đầy ghê tởm nói: "Được rồi, anh đã thành công tiêu diệt món mà em thường ăn."

Nếu so sánh thì tư chất Băng Tâm tương đối khá hơn, hoặc cũng có thể là cố ý, nói: "Nấm kim châm không dễ tiêu hóa, hai ngày trước muội ăn lẩu cũng từng ăn."

Tôi cười khổ: "Đâu chỉ không dễ tiêu hóa thôi, kết cấu của nó là chất sơ dạng sợi, ăn vào thế nào, thải ra thế đó cho nên nhiều

người còn gọi nó là nấm See You Tomorrow."

Chương 392: Trại nuôi Ngao Tây Tạng

Tìm được nấm kim châm trong ruột nạn nhân là một việc tương đối may mắn, có thể phán đoán chính xác được thời gian nạn nhân bị bắt cóc. Tôi lấy tay đo khoảng cách từ đoạn ruột lên tới dạ dày, nói: "Thức ăn đi hết đoạn khoảng cách này mất chừng hai ngày, cho nên nạn nhân bị bắt cóc hai ngày trước, vỏ viên nén con nhộng kia có thể xác định chính xác hơn."

Băng Tâm gật đầu: "Đợi lát muội đi xét nghiệm."

Tôi phất tay: "Được, nhét dạ dày vào lại đi, chúng ta xem xét thi thể nữ."

Lúc tôi vén tấm vải trắng lên, bộ dạng của nữ nạn nhân không thê thảm như trước, chắc là do dáng nằm trên giường không như lúc ở hiện trường. Mặc dù vậy, Băng Tâm vẫn nhíu chặt lông mày: "Cô ấy bị hãm hiếp ư?"

Tôi gật đầu, Băng Tâm mắng: "Muội ghét nhất loại cặn bã này, giao hợp vốn là một việc thiêng liêng, lại bị bọn chúng làm thành như vậy!"

Tôi lấy xong dấu tay, sau đó bảo Băng Tâm bắt đầu. Trong dạ dày nạn nhân nữ gần như trống không, tôi suy đoán rằng hung thủ cố ý làm cho cô mất hết sức phản kháng, nên đã bỏ đói cô một thời gian. Điều này tôi cũng không nói ra tránh hai nàng càng thêm phẫn nộ. Tôi nói: "Phẫu thuật ruột tiếp."

Tôn Băng Tâm mở đến phần tá tràng, tôi hô: "Dừng lại!"

Tiếp đến, tôi dùng nhíp gẩy gẩy, ở đây có một số hạt cơm chưa tiêu hóa hoàn toàn, gắp một vài hạt nguyên vẹn lên phân tích: "Hạt dài nhỏ, khoảng 7mm, hẳn là gạo thơm Thái Lan."

Tiểu Đào xen vào: "Gạo này đắt lắm, nhà em cũng không ăn."

Băng Tâm nói: "Thường ngày nhà muội cũng chỉ ăn gạo Đông Bắc."

Tôi cười lạnh: "Cho người bị bắt cóc ăn gạo thơm Thái Lan, thì hoặc là hung thủ bán gạo này, hoặc là hắn rất giàu có."

Băng Tâm lại gẩy gẩy phần tá tràng, cầm lên một thứ, hỏi: "Đây là cái gì?"

Đây hẳn là mẩu thịt, từ kết cấu thì nó không giống thịt động vật trên cạn, Tiểu Đào nheo mắt nói: "Ốc? Không đúng, ốc không to như vậy."

Tôn Băng Tâm xen vào: "Có một loại ốc sên rất lớn."

Tiểu Đào cẩn thận suy nghĩ: "Màu sắc khá đặc biệt, chờ đã, đây là ốc sên, ốc sên Pháp!" Nói xong nàng ảo não: "Sau này em cũng không ăn nó nữa."

"Ốc sên Pháp?" Tôi giật mình: "Xem ra hung thủ rất có gia thế!"

Băng Tâm khinh bỉ: "Loại nhà giàu bất nhân biến thái. Tống Dương ca ca, có cần phẫu thuật tiếp không?"

Tôi lắc đầu: "Manh mối đã đủ rồi, thôi đi."

Tôi lấy huân hương trên giá xuống đốt một bó, đảo xung quanh để trục đi mùi hôi thối, sau đó bỏ giấy tiền vào chậu sắt, đốt cho hai nạn nhân, chắp tay hành lễ, nhỏ giọng nói: "Hai người yên tâm lên đường đi, tôi thề trên danh dự của đề hình quan Tống Từ, nhất định sẽ vì hai người minh oan trừ bạo!"

Băng Tâm và Tiểu Đào cũng đứng cạnh hai bên, chắp tay hành lễ, mắt lim dim. Cả hai đều theo chủ nghĩa vô thần, làm như vậy có lẽ chỉ là để tìm chút an ủi trong lòng.

Tôn Băng Tâm đi làm xét nghiệm, Tiểu Đào thì đi thu thập ít manh mối, trước mắt manh mối không nhiều, cảnh sát đi thăm dò xung quanh hiện trường cũng không tìm được nhân chứng, camera giám sát trên đường thật sự không quay được xe hung thủ, tôi hỏi: "Từ chủng loại xe có suy ra được vết bánh xe không?"

Tiểu Đào đáp: "Có thể, đợi lát nữa em bảo chuyên gia giám định xe cộ."

Tôi lẩm bẩm: "Chẳng phải chúng ta tìm được không ít dấu bánh xe ở hiện trường sao? Xe hung thủ camera không ghi lại được, vậy thì loại bỏ toàn bộ những xe mà camera ghi lại, còn lại hai vết bánh xe dĩ nhiên là của hung thủ."

Hoàng Tiểu Đào cười ha hả: "Anh thật lắm mưu mẹo, em đi làm ngay đây."

Tôi chờ ở đây cũng chẳng biết làm gì, liền hỏi: "Đã xét nghiệm lông chó tối qua chưa?"

Hoàng Tiểu Đào đáp: "Mấy cọng lông không có DNA, em đang định đi hỏi chuyên gia động vật về loài chó."

Tôi nói: "Để anh làm việc này cho."

Tôi lấy túi vật chứng, chẳng đi tìm chuyên gia nào hết, mà tới chợ thú cảnh gần đó, hỏi thăm lần lượt các gian hàng bán chó. Phần lớn người bán đều không phân biệt được loại lông này, chỉ có một ông già cầm kính lúp soi nửa ngày, nói: "Cậu xem màu sắc lông này, mặt trước tối, mặt sau sáng, chó này tương đối ít thấy, tên thường gọi là thiết mã vàng, cũng chính là loài ngao tây tạng."

Tôi rất kinh ngạc, nhưng điều này cũng không quá xa so với

trong lòng tôi nghĩ, hung thủ là người giàu có, nuôi loại chó này không có gì là lạ.

Tôi hỏi: "Ở Nam Giang có trại nuôi có Ngao Tây Tạng không?"

Ông già lắc đầu, một nam trung niên bên cạnh nói: "Cha, chẳng phải năm ngoái có người lập một cái sao? Kết quả là chó này đắt quá, chẳng ai nuôi nên phải đóng cửa."

Tôi chợt vui mừng: "Anh cho hỏi, trại đó ở đâu?"

Nam trung niên nói địa chỉ cho tôi, sau đó hiếu kỳ hỏi: "Cậu cũng muốn nuôi loại chó này?"

Tôi không muốn lộ thân phận, liền đáp lấy lệ: "Tôi hỏi hộ một người bạn, cảm ơn!"

Rời khỏi chợ thú cảnh, tôi lập tức gọi điện cho Tiểu Đào, nói đã tìm ra được địa chỉ trại chó, nàng ngạc nhiên: "Tốc độ của anh thật nhanh, anh đi hỏi chuyên gia nào vậy?"

Tôi cười nói: "Cao thủ trong dân gian, anh hỏi người bán chó."

"Lợi hại, lợi hại! Em tới liền đây."

Tiểu Đào lái xe tới, chúng tôi đi ra vùng ngoại ô, trại chó kia chính là một khoảng sân rộng vắng vẻ, cổng khóa chặt, ổ khóa đã rỉ sét, có vẻ rất lâu không có người ghé qua.

Tôi nhìn thấy trên bức tường bên cạnh có những vết xước, vài mảng rêu trên bờ tường cũng bị lau sạch, nói: "Có người trèo từ đây vào trong."

Tiểu Đào hỏi: "Chúng ta đi cổng chính hay cũng trèo tường vào?"

Tôi nói: "Khóa rỉ sét rồi, anh không mở được, nếu cứ cố sẽ làm hỏng, khiến người khác nghi ngờ. Trèo vào đi!"

Tôi đẩy Tiểu Đào lên, nàng ở trên kéo tôi, cả hai nhảy vào trong. Sân bên trong rất rộng, bên cạnh là dãy chuồng xi măng dùng để nhốt chó, trong một cái chuồng tôi thấy có cọng lông giống vật chứng như đúc, miệng nói: "Tìm đúng nơi rồi..."

Nơi nạn nhân bị giam giữ chắc là ở đây, trước đó tôi còn phân vân tại sao trong túi nạn nhân lại có lông chó, câu trả lời có tính thuyết phục nhất là do chính nạn nhân cố ý bỏ vào. Lúc đó anh ta bị nhốt ở đây, biết mình lành ít dữ nhiều cho nên đã bỏ vào túi một ít thứ có ở hiện trường để người khác có thể tìm ra.

Cũng may là chúng tôi đã không phụ sự kỳ vọng của anh ấy.

Phía tây của sân là một căn nhà hai tầng nhỏ, dưới tầng trệt không có gì, trên tường là vài cái xích sắt, trong phòng đầy mùi hôi của chó, chỗ này chắc là dùng để huấn luyện.

Chúng tôi lên tầng 2, có một dãy phòng, hình như là để cho nhân viên nghỉ ngơi. Tôi đẩy cửa gian phòng thứ nhất, bên trong có một cái giường lớn.

Tôi thổi tro rong biển lên cửa, lắc đầu: "Hung thủ rất cẩn thận, không để lại vân tay."

Tôi ngồi xổm quan sát cái đệm một lát, trên đó vẫn còn lưu lại ít dịch nhờn, la lên: "Bọn chúng cũng cưỡng hiếp nạn nhân ở đây."

Trên lớp bụi dưới đất có dấu chân ghế và dấu giày, có thể suy đoán vị trí của bọn chúng lúc đó, một kẻ hãm hiếp nạn nhân, ba kẻ còn lại vừa đứng vừa ngồi thưởng thức 'phim'.

Hoàng Tiểu Đào cau chặt lông mày, mắng một câu cặn bã, định gọi cảnh sát tới thu thập chứng cứ. Vừa mới cầm điện thoại lên, mắt nàng lại nhìn chằm chằm ra cửa sổ: "Tống Dương, anh nhìn bên kia kìa!"

Chương 393: Phú nhị đại cuồng loạn

Tôi nhìn ra bên ngoài cửa sổ, góc tây nam trong chuồng có mấy con chó đã chết, dáng to lớn hơn Alaska, lông vàng xám, có vẻ là mấy con ngao Tây Tạng.

Hoàng Tiểu Đào định đi qua xem xét, tôi níu vai nàng lại: "Chờ chút nữa hãy qua."

Tôi đẩy cửa căn phòng thứ hai, trên đất có một dấu vết người nằm rõ ràng, tư thế giống như bị trói chặt hai tay, trên thi thể nạn nhân không có vết trói rõ lắm, có thể chỉ trói bằng loại vải mềm nào đó.

Quan sát bốn phía, trong góc có mấy hạt thức ăn chó, tôi cầm lên nhìn, Tiểu Đào còn đưa hẳn một viên vào miệng nhai. Tôi há hốc mồm nhìn nàng, nàng nhai mấy cái thì nhổ ra: "Lúc còn bé em nhà em cũng có nuôi chó, thức ăn cho chó chất lượng tương đối khá, không có tinh bột, hình như toàn là thịt, gần như không có mảnh xương vụn luôn. Thứ hung thủ cho nạn nhân ăn là thức ăn chó nhập khẩu."

Tôi nói: "Em đúng là không câu nệ gì."

Tiểu Đào cười: "Gần đèn thì sáng mà, mang đi xét nghiệm mất thời gian lắm, thứ chúng ta thiếu nhất lại là thời gian."

Trong góc phòng có một ít lông chó, tôi cầm lên so sánh, màu sắc, chiều dài hoàn toàn trùng khớp với vật chứng, đây chính là nơi nhốt nạn nhân nam.

Sau khi ra khỏi cửa, tôi thổi ít tro rong biển lên chốt cửa, cũng không tìm được vân tay. Tiểu Đào nói: "Những tên khốn này cũng thật cẩn thận, một ngón tay cũng không lưu lại."

Tôi cười thần bí nói: "Vừa cẩn thận vừa bất cẩn."

Tiểu Đào hỏi: "Là sao?"

"Bọn chúng khá cẩn thận trong những chi tiết nhỏ, ví dụ như vân tay, hay biết rằng sợi dây trói sẽ bị nhìn thấy. Nhưng lại có nhiều chỗ rất bất cẩn, ví như dấu giày ở hiện trường, hay đồ ăn bón cho nạn nhân."

Tôi thử phác họa bức tranh tâm lý học: "Bốn tên này tuổi tác trung bình không vượt quá 26, có tiền, tự do phóng khoáng, là bốn tên phú nhị đại. Chúng thích tìm kiếm sự kích thích, nội tâm vô cảm, coi mạng người như cỏ rác. Trong bọn chúng ít nhất có một kẻ tuổi khá lớn, khá cẩn thận, còn ba tên kia không được như vậy, cho nên mới có sự tương phản này."

Tôi đẩy cửa những căn phòng khác, không có thêm manh mối gì, xuống dưới lầu tôi đi vòng một vòng xung quanh, Tiểu Đào hỏi: "Tìm gì vậy?"

Tôi nói: "Tìm toilet."

"Anh có gấp lắm không? Nếu không đợi lát nữa tìm trạm xăng dầu nào rồi đi." Tiểu Đào nói.

Tôi cười: "Không phải anh muốn đi toilet, mà bọn chúng ở đây hai ngày kiểu gì cũng phải đi toilet chứ?"

Tiểu Đào cau mày: "Anh muốn khám nghiệm 'thứ đó'?"

Tôi nói: "Phân và nước tiểu là manh mối vô cùng quan trọng, có thể phân tích ra rất nhiều đặc điểm thân thể, đôi khi còn có ADN, năm đó quân đội Mỹ tìm ra Bin Laden cũng nhờ phân và

nước tiểu ở cống thoát nước."

Tôi ngửi thấy một mùi thối thoang thoảng, đi về phía trước một bước, quẹo phải quả nhiên thấy ở góc đông nam có một nhà cầu đơn giản lợp ngói amiăng. Tôi ngó vào trong phát hiện phân và nước tiểu đã bị xúc đi, chỉ còn lại một chút xíu.

Hoàng Tiểu Đào kinh ngạc nói: "Thật là cẩn trọng, còn biết xử lý phân và nước tiểu. Theo anh thì họ xử lý bằng cách nào?"

Tôi nói: "Ở đây là trại chó, chẳng phải là có một cách vô cùng tiện sao?"

Tiểu Đào méo mặt, đối với một người yêu chó như nàng mà nói, việc này hơi mâu thuẫn, tôi nói: "Đây là bản năng của chó, cuộc sống hoang dã của chúng tương đối khan hiếm thức ăn, ruột của động vật thì khá ngắn, thức ăn tồn tại bên trong không lâu, lại không thể nhai lại giống như động vật móng guốc, cho nên cách để hấp thu tối đa dinh dưỡng chính là ăn phân..."

Tiểu Đào cười khổ: "Anh đừng nói nữa, trưa nay có muốn ăn cơm không đây."

Chúng tôi tới mấy chuồng chó góc tây nam, có 7 con ngao Tây Tạng bị chết, tôi xáp lại gần quan sát, phát hiện trên mép và lông ngực của chúng có dính phân người, mũi và khoé miệng của chúng sùi bọt, có mùi thuốc chuột.

Hung thủ làm như vậy quả là ngu hết nói, cho chó ăn chính phân của mình, sau đó đầu độc, chứng cứ chẳng phải vẫn còn nguyên trong bụng sao? Chỉ có thể nói bọn chúng tự cho là mình thông minh."

Tôi đẩy mắt chó nhìn độ giãn đồng tử, kiểm tra độ cứng của xác, do không am hiểu về chó lắm nên chỉ có thể bước đầu kết luận là bị chết khoảng 12 tiếng trước. Ơ, mà 12 tiếng trước chẳng

phải là lúc chúng vừa mới giết người xong sao?

Nói cách khác sau khi giết người, bọn chúng quay lại giết mấy con chó mà có thể khiến mình bại lộ thân phận, bởi vì ngao Tây Tạng là loài rất trung thành, cả đời chỉ nhận một chủ.

Hành động này có thể dùng bốn chữ giấu đầu hở đuôi để hình dung, cứ như cắm một tấm bảng ở đây nói cho tôi biết, bọn chúng là chủ của mấy con chó này vậy.

Tôi bảo Tiểu Đào gọi cảnh sát hình sự tới đây, gọi cả Băng Tâm đến giải phẫu xác chó, và kiểm tra chủ nhân của chiếc chuồng này, khả năng sẽ là manh mối khá quan trọng.

Cảnh sát tới đây phải mất chút thời gian tôi với Tiểu Đào nhảy tường ra ngoài, đi xung quanh một vòng xem có đầu mối nào thất lạc không. Đối diện hơn 100m với trại chó là một con đường, phía sau là ngọn núi nhỏ. Chúng tôi đi một đoạn về phía ngọn núi, đột nhiên ngửi thấy mùi xăng, tiến tới nhìn thì thấy một cái hố trên đất, bên trong là những thứ bị đốt, đã được tưới nước.

Đó là vài hộp cơm, vỏ chai rượu, quần áo. Tôi phát hiện thấy một thẻ căn cước bị cháy, nói: "Khả năng đây là do hung thủ tiêu hủy chứng cứ, trong đó có quần áo của hai nạn nhân."

Tôi quay đầu, bất chợt trông thấy trên cúc áo của Tiểu Đào có phản chiếu ánh sáng lóa mắt, giật mình nhìn về hướng đối diện, xa xa có một bóng người, tay cầm một vật phản quang, hình như là ống nhòm.

Tiểu Đào cũng trông thấy, người này đứng ở đó rình chúng tôi rõ ràng là không có ý tốt, nang rút súng ra định bắn uy hiếp, tôi đè cánh tay nàng xuống: "Đừng, khoảng cách quá xa."

Người kia ý thức được đã bị lộ, liền đi xuống chân núi. Hắn mặc một bộ áo khoác, với thời tiết này thì khá khác thường, lúc

bước đi, đùi phải có hơi khập khiễng.

Hoàng Tiểu Đào liền gọi điện về cục, phái người đi xung quanh thăm dò một chút.

Lát sau xe cảnh sát đã tới, Băng Tâm xách một túi đồ nghề, hào hứng hỏi: "Lại phát hiện thi thể ư?"

Tôi nói: "Đúng, có bảy cái xác đấy."

Băng Tâm rất kinh sợ, đến khi thấy xác chó trong chuồng, nàng cau mày: "Tàn nhẫn quá!"

Tôi nói: "Giải phẫu đi."

"Nhưng muội không hiểu về cấu tạo cơ thể chó đâu." Băng Tâm nói.

Tôi nói: "Ta cũng không hiểu, chỉ xem một chút thức ăn bên trong dạ dày thôi. Có điều báo trước cho muội một câu, những thứ này có thể sẽ rất kinh tởm."

Chúng tôi kéo một con chó chết ra, ngửa bụng lên, Băng Tâm dùng cồn sát trùng phần bụng, cẩn thận cạo lông, tôi để ý bụng nó có vú, chắc là chó mẹ.

Băng Tâm nói: "Phải rồi, Tiểu Đào tỷ tỷ, trong túi muội có báo cáo xét nghiệm, là vỏ viên nén trong trực tràng nạn nhân."

Hoàng Tiểu Đào rút tờ báo cáo ra đọc, những thứ trong báo cáo nàng không hiểu, đưa cho tôi xem. Toàn là thuật ngữ chuyên môn, tôi cũng không hiểu lắm, Băng Tâm giải thích: "Chỉ có thể xét nghiệm ra các thành phần của thuốc, không biết được tên thuốc, thuốc này muội chưa từng thấy qua không biết nó là thứ gì."

Tôi gật đầu: "Để đó đi, lát nữa ta mang về tìm hiểu."

Chương 394: Mổ bụng nghiệm phân

Băng Tâm mổ bụng con chó ra, rạch dạ dày, những thứ bên trong đều lộ ra.

Nàng cau mày nói: "Đây là thứ gì?"

Tôi đáp: "Phân và nước tiểu của người; thức ăn cho chó, còn có một miếng thịt tươi."

Phân và nước tiểu sau khi bị tiêu hóa thì thải ra lượng khí amin lớn, chua tơi mức mắt tôi cay xè không thể chịu được. Cũng may là đã ngậm trước ích uế đan nên chúng tôi không tới mức ngất xỉu. Việc ghê tởm thì tùy mỗi người, nếu trong lòng không cảm thấy có gì về sinh lý thì cũng sẽ không quá ghê tởm. Tâm lý Băng Tâm giống tôi, tương đối vững, chẳng qua là thấy hôi thối mà thôi, còn Tiểu Đào thì có vẻ không chịu nổi, bịt mũi lùi ra mấy bước, tôi xua tay: "Em đi làm việc khác trước đi, không cần để mắt tới chỗ này."

Tiểu Đào dặn dò: "Các anh làm xong nhớ dọn thật sạch nhé."

Tôi nói: "Được, chúng ta cùng nghiệm phân nào."

Băng Tâm cười: "Đừng nói mấy lời khó nghe như vậy."

Miếng thịt trong dạ dày con chó gần như không bị tiêu hóa, răng chó không có chức năng nhai, chủ yếu là cắt. Thịt bị nuốt chửng cả miếng vào bụng, trên đó có ít bột màu trắng có lẽ là thuốc chuột. Tôi bỏ miếng thịt vào túi vật chứng mang về cho tổ kỹ thuật xử lý.

Sau đó trọng điểm chính là phân và nước tiểu, tôi dùng bông tăm thấm một chút, nói: "Màu hơi thâm, tương đối xốp, không có hạt gì. Có vẻ người này nội hỏa yếu, gan kém do hút thuốc và uống rượu lâu ngày."

Băng Tâm xúc một ít lên, nói theo: "Trong này còn có tôm chưa tiêu hóa, gạo và ớt xanh."

Tôi nói: "Người này bị táo bón, hẳn là thức đêm thời gian dài, dạ dày hoạt động không giờ giấc, thức ăn này hình như là tôm chiên."

Băng Tâm gật đầu: "Tôm khá lớn."

Chúng tôi lấy thêm mấy con chó ra mổ xẻ, toàn bộ quá trình tôi để ý Băng tâm chẳng hề động lòng, có chút ngạc nhiên: "Tư chất tâm lý của muội tốt vậy à? Tập luyện sao?"

Băng Tâm cười: "Chẳng phải Tống Dương ca ca cũng vậy sao?"

Tôi cười: "Động vật chết trong mắt ta chỉ là đồ vật, đồ vật thì có gì ghê tởm đâu."

Băng Tâm nói: "Lớp giải phẫu của muội thường phải thực hành chung với các khóa trên, đám học tỷ thất đức kia thường mang khối hôi, đủ các loại trò đùa ghê tởm đến lớp. Ban đầu muội cũng ghê lắm, ói nhiều, sau đó thì quen dần..."

Tôi hỏi: "Trò đùa ghê tởm kiểu gì?"

Băng Tâm kể ra một loạt, tôi chỉ cười cười, nàng thấy tôi không bị ảnh hưởng liền sử dụng tới pháp bảo: "Tống Dương ca ca, huynh có biết phân chữa được bệnh không?"

Tôi suy nghĩ nói: "Trong cuốn Bản Thảo Cương Mục có viết, phân của vài loài động vật và nước tiểu có thể làm thuốc."

Băng Tâm lắc đầu nói không phải là ý đó, có vài người trong ruột không có men vi sinh nên không thể tiêu hóa thức ăn. Cho nên có một phương pháp chữa bệnh đó là nghiền nát phân của người khỏe mạnh, sau đó cho bệnh nhân uống. Không phải uống bằng đường miệng, mà là dùng ống dẫn cắm từ mũi xuống cổ họng, thông tới tận ruột, sau đó rót mấy kg phân vào, có thể bảo đảm men vi sinh sẽ sống sót, hơn nữa còn âm ấm.

Nói tới đây, Băng Tâm cười ha hả, cười tới chảy nước mắt, tôi xua xua tay: "Đừng nói nữa, nói nữa ta chịu không nổi đâu."

Sau đó chúng tôi phát hiện trên một đống phân có chất lỏng màu đỏ sẫm, Băng Tâm liền sáng mắt lên: "Là máu!" Sau đó lập tức lấy bông tăm thấm lên, bỏ vào túi vật chứng. Cuối cùng chúng tôi cũng có ADN của một trong số những hung thủ.

Công việc này chẳng đòi hỏi kỹ thuật cao siêu gì, chủ yếu là tỉ mỉ. Sau khi đứng dậy, chúng tôi đều mỏi rã rời, Băng Tâm nũng nịu nói: "Tống Dương ca ca, bóp vai giúp muội đi."

Tôi nói: "Lát nữa đã, trước tiên xử lý đống xác chó này, muội không để ý thấy người xung quanh tản hết đi rồi à?"

Xác chó ngao khá nặng, tôi bỏ vào túi, gọi mấy cảnh sát tới kéo ra bên ngoài, cứ đào hố chôn ở nơi nào đó cũng được. Sau đó lấy ra cái lư hương nhỏ, đốt huân hương lượn một vòng để khử mùi thối..

Tôi lấy điện thoại ra lướt lướt, Băng Tâm xoay lưng về phía tôi: "Giúp muội bóp vai đi."

Tôi đáp: "Chờ chút đã, ta đang tìm xem quanh đây có hàng ăn nào không."

Băng Tâm kinh ngạc la lên: "Huynh định gọi đồ ăn ở đây?"

Tôi cười: "Hung thủ có ăn tôm chiên, khả năng là đồ bán bên

ngoài, có điều ở cái nơi khỉ ho cò gáy này tiệm nào mà giao hàng chứ?"

Tôi chọn toàn bộ những tiệm có tôm chiên, bấm xác nhận thanh toán, sau đó cất điện thoại đi, la lên: "Xoay ra đây!"

Băng Tâm như con thỏ bật tới cạnh tôi, tôi đưa tay ra xoa bóp vai cho nàng, Băng Tâm nhắm mắt lại rên khe khẽ. Đúng lúc này thì Tiểu Đào đi tới, trông thấy liền ra hiệu cho tôi chớ lên tiếng, bảo tôi tránh ra, còn nàng thay tôi xoa bóp.

Bóp được hai cái, Băng Tâm cảm thấy sai sai liền quay đầu nhìn: "Sao lại đổi người thế?"

Tiểu Đào hừ lạnh: "Có ý kiến gì không? Cô cũng rất biết hưởng thụ đấy, trong lúc làm việc mà lại như vậy!"

Băng Tâm nói: "Bọn muội nghiệm thi xong rồi, còn tìm được ADN của hung thủ."

Lúc này điện thoại tôi rung lên, có mười mấy quán ăn báo vị trí quá heo hút không ship được, hủy đơn. Chỉ có duy nhất một quán chịu nhận đơn, là quán ăn kiểu Pháp, có shipper của chính quán mình.

Tôi nói: "Ngại quá, anh chỉ gọi một suất."

Tiểu Đào thì nhăn mặt: "Anh tự ăn đi, giờ em không thấy đói."

Điện thoại lại rung, là quán ăn gọi tới, nói với tôi vị trí xa quá khó tìm, bảo tôi tới một trạm nghỉ chân gần đó đợi shipper, 20p nữa sẽ tới.

Chúng tôi cùng đi, Tiểu Đào sắp xếp những người khác thu dọn hiện trường, mang vật chứng về xét nghiệm, sau đó ba người lên xe.

Tới trạm dừng chân kia, lát sau thì có một shipper chạy xe điện đến hỏi: "Ai gọi cơm tôm chiên?"

Tôi nói là tôi, Tiểu Đào giơ thẻ cảnh sát ra nói: "Chúng tôi là cảnh sát, đang điều tra vụ án, muốn hỏi có phải anh đã từng giao cơm tới địa chỉ này không?"

Shipper gật đầu: "Đã từng."

Tôi hỏi: "Có thể tả một chút đặc điểm của người nhận không?"

Shipper nhớ lại, nói người kia bịt mặt rất kín, trời thì tối nên không có nhìn rõ, nhưng qua bàn tay và đôi mắt có thể đoán được tuổi tác khá lớn, chừng 40. Nghe câu này tôi hơi giật mình, điều đó không quá giống so với suy đoán lúc trước của tôi.

Tôi hỏi: "Người ấy gọi mấy suất?"

Shipper lấy điện thoại ra lướt một cái, đưa chúng tôi xem, người kia gọi sáu suất, có cơm chiên, ốc sên, bia, và sáu phần chén đĩa.

Xem ra lấy đồ ăn là một người khác ngoài 4 hung thủ. Shipper càu nhàu nói lúc đó trời đã rất tối, lại phải giao đồ đến nơi khỉ ho cò gáy này, cả đường đi đều lo lắng đề phòng.

Bắt anh ta giao một phần cơm mà chạy xa như vậy, tôi cũng thấy áy náy, lấy ra 100 tệ đưa cho anh ấy: "Anh vất vả rồi, đây là chút phí tình báo."

Shipper vui vẻ nói: "Còn có phí tình báo sao? Cảm ơn, tôi đi trước!"

Anh ta vừa nhảy lên xe điện, Tiểu Đào chợt nhận được một tin nhắn, đưa lên đọc, đột nhiên gọi Shipper lại.

Chương 395: Ông chủ trại chó

Hoàng Tiểu Đào đưa bức ảnh trên điện thoại cho Shipper xem rồi hỏi: "Có nhận ra không?"

Shipper nhìn một hồi, lắc đầu, Tiểu Đào liền dùng ngón tay che mũi miệng và trán người kia, chỉ lộ ra đôi mắt bảo anh ta xem lại. Shipper đột nhiên hai mắt sáng lên: "Đúng rồi, chính là ông ta, người nhận cơm hôm đó."

"Cảm ơn!" Tiểu Đào gật đầu. Shipper liền chạy xe quay về, tôi hỏi Tiểu Đào người trong ảnh là ai, nàng trả lời: "Vương Nguyên Thạch vừa tới sở công thương điều tra, đây chính là chủ nhân trại tró này, tên là Hoàng Húc Thăng."

Tôi nói: "Xem ra Hoàng Húc Thăng có quen biết với hung thủ, hơn nữa còn khá thân, không ngờ manh mối lại tới sớm như vậy."

Tiểu Đào vung tay: "Còn chờ gì nữa, tìm ông ta thôi."

Kết quả là chúng tôi đã vui mừng quá sớm, tới nơi ở của Hoàng Húc Thăng lại tốn công vô ích, ông ta đã sớm bán nhà. Qua bên tiểu khu công nghiệp cùng hội dân phố hỏi thăn thì được biết địa chỉ mới của ông ta, chúng tôi lại chạy tới đó. Đến cửa nhà, phát hiện trên cửa và tường sơn đỏ mấy chữ lớn: "Thiếu nợ thì trả tiền, giết người thì đền mạng!"

Tôn Băng Tâm bĩu môi: "Muội thật không hiểu những tên đòi nợ này, chỉ cần viết 'Thiếu nợ thì trả tiền' không đủ ư? Sao còn phải vẽ rắn thêm chân cái câu Giết người thì đền mạng?"

Tôi cười: "Như vậy sẽ tạo sự thu hút thị giác, chỉ có bốn chữ thì đơn giản quá."

Tôi gõ cửa, quả nhiên không có ai trả lời, bèn lấy dụng cụ ra mở khóa. Đẩy cửa nhìn một cái, trong phòng bừa bộn, đệm kê dưới đất, ngoại trừ không gian đủ cho một người nằm, còn lại xung quanh chất đầy rác rưởi sinh hoạt.

Hoàng Tiểu Đào bịt mũi: "Người này thật bừa bộn quá đi."

Trên bàn có laptop, tôi bảo Băng Tâm mở ra xem một chút, còn mình thì đi vào trong bếp, trông thấy trên bếp có một ấm nhôm đầy nước, trên nắp đọng hơi, cho thấy là vừa mới đun nước. Rõ ràng Hoàng Húc Thăng đã vội vã rời đi.

Đi ra phòng khách, Băng Tâm nói: "Laptop của ông ta toàn là phim khiêu dâm, chẳng có manh mối gì, trên QQ cũng toàn là những nội dung phản cảm."

Tôi đi qua kiểm tra một chút, quả thật là chẳng có manh mối gì quan trọng, mà cái này là tài sản công dân, không được tự ý lấy đi.

Tiểu Đào ra ngoài, gõ cửa hàng xóm hỏi thăm về gia đình này. Hàng xóm nói đó là một người đàn ông độc thân, hình như vay nợ rất nhiều, thường có chủ nợ đến đòi, gây ảnh hưởng tới hàng xóm xung quanh.

Chúng tôi đi ra, Tiểu Đào thở dài nói: "Xem ra manh mối lại đứt đoạn."

Tôi quan sát trên bức tường: "Trên này có mấy quảng cáo nhỏ cho vay lãi, gọi điện hỏi chút xem."

Tôi lấy điện thoại ra gọi số quảng cáo, nghe máy là một giọng nữ khá nhẹ nhàng, tôi không tiết lộ thân phận, chỉ nói là kinh tế tương đối eo hẹp, muốn vay tiền, hỏi có thể gặp mặt trực tiếp không. Đối phương liền cho tôi một địa chỉ.

Ba người chúng tôi đi bộ qua, tới một căn có treo tấm biển 'Tín

Dụng Chính Hưng', cô gái lễ tân bảo chúng tôi chờ một chút, cô ta sắp xếp cho vào gặp giám đốc.

Giám đốc là một người đàn ông thô kệch, đeo dây chuyền vàng, cổ lộ ra hình xăm, vừa bước vào trông thấy Tiểu Đào thì huýt sáo. Tiểu Đào lườm hắn một cái, gã đàn ông chễm chệ ngồi xuống ghế giám đốc, tay vuốt vuốt điếu xì gà, hỏi: "Tiểu ca, định vay bao nhiêu tiền nhỉ?"

Tôi nói: "Có thể vay tối đa bao nhiêu?"

Gã cười hềnh hệch: "Chỉ cần cậu trả được, thì vay bao nhiêu không thành vấn đề."

Tôi nói: "Vậy vay 100 ngàn trước đi."

Gã gật đầu: "Được, đưa căn cước ta xem nào...ra ngoài dẫn theo hai mỹ nữ, xem ra cậu là làm ăn lớn, ai là bạn gái của cậu thế?"

Lúc này Tiểu Đào lôi thẻ cảnh sát ra ném lên bàn, gã đàn ông cúi đầu nhìn, hét lên một tiếng: "Chạy!", rồi đứng lên định bỏ chạy, đột nhiên lại ngồi về chỗ cũ, gãi đầu nói: "Khiến các vị chê cười rồi, tôi là phản xạ có điều kiện."

Hai năm trước nhà nước đã hợp pháp hóa việc tư nhân cho vay, có vẻ gã này trước đó đã phải chạy cảnh sát nhiều lần.

Gã đàn ông thu hồi bộ mặt nham nhở, cười nói: "Đồng chí cảnh sát, tôi kinh doanh hợp pháp, tuyệt đối không có vi phạm pháp luật, có thể dùng danh dự bảo đảm."

Tiểu Đào khoanh tay nói: "Chúng tôi đến không phải để điều tra việc kinh doanh của anh, mà muốn hỏi thăm một người, Hoàng Húc Thăng."

Gã không chút suy nghĩ đáp: "Hắn à, đúng là hắn có vay tiền

chỗ tôi."

Không ngờ tới lại thuận lợi như vậy, gã đàn ông nói Hoàng Húc Thăng đã vay hắn một số tiền lớn để kinh doanh trại chó, ôm mộng làm ông chủ ngao Tây Tạng ở Nam Giang, kết quả không có đầu ra, liền phá sản.

Lãi suất cao giống như quả cầu tuyết, càng lăn càng lớn, Hoàng Húc Thăng bán nhà cũng chỉ trả được một phần, người của công ty thường đến thúc nợ, nhưng ông ta luôn tránh né, cứ như đánh du kích.

Hoàng Húc Thăng là một kẻ độc thân, vợ và con đã sớm bỏ đi đâu mất, người đứng ra bảo lãnh cũng sợ phiền phức mà bỏ trốn. Bọn họ chỉ có thể tới nhà ông ta ném sơn, đổ dầu, mà chẳng biết có phải ông ta trúng số hay không, đột nhiên lại có tiền, nhoắng cái chi ra một khoản lớn để thanh toán nợ.

Gã đàn ông nói: "Xem ra khoản tiền này của hắn là bất minh, nếu sớm biết từ đầu chúng tôi tuyệt đối không nhận."

Tiểu Đào cười lạnh: "Thôi đừng giả mù sa mưa, các anh là người như thế nào tôi còn không rõ ư?"

Chúng tôi cáo từ, ra khỏi cửa tôi nói: "Tiền mà Hoàng Húc Thăng trả nợ hẳn là của bốn tên phú nhị đại cho, có lẽ trại chó đã âm thầm đổi chủ, chỉ là không chính thức sang tên."

Tiểu Đào hừ một tiếng: "Trại chó đó hoang vu heo hút, gây án quả thật khó bị phát hiện, cố ý mua địa điểm để giết người, đám phú nhị đại này cũng thật biết chơi!"

Hoàng Húc Thăng đột nhiên biến mất, chuyện này có thể thấy hung thủ khả năng đã ý thức được mình bị lộ, bảo ông ta chạy trốn.

Trên tay chúng tôi hiện giờ có một ít manh mối, còn cần thời

gian để điều tra, nhưng trên tổng thể mà nói tiến triển của vụ án coi như thuận lợi, chỉ cần có một manh mối đột phá lập tức sẽ bắt được hung thủ.

Hoàng Tiểu Đào và Băng Tâm về thị cục còn tôi về cửa hàng, có gì mới sẽ liên lạc sau.

Trở về, tôi tìm ra một cuốn bách khoa dược họ dày cộm, tìm công thức viên thuốc trong dạ dày nạn nhân nam, mất ba tiếng đồng hồ cuối cùng cũng tìm được, thì ra đây không phải là thuốc mà là thực phẩm chức năng có tên Rhodiola Essence.

Người bán loại thực phẩm chức năng này không nhiều, nạn nhân hoặc là mua ở hiệu thuốc, hoặc là mua trên mạng.

Vụ án lần này, do tính chất có thể là giết người ngẫu nhiên, nên danh tính nạn nhân cũng không quan trọng, tôi định một mình điều tra manh mối về viên thuốc này. Tôi tìm kiến trên mạng các gian hàng bán Rhodiola Essence, đọc đánh giá phía dưới, ghi lại những đánh giá từ Nam Giang, sau đó chuyển danh sách này qua QQ cho Lão Yêu, bổ sung thêm bức ảnh nạn nhân, bảo hắn tìm kiếm tin tức.

Chương 396: Giải thưởng chết chóc

Tôi ngồi trong phòng nghỉ ngơi một lát, Lão Yêu nhắn qua wechat: "Tiểu Tống Tống, ta tra được thứ ngươi muốn rồi, cảm ơn ta đi chứ, một phong bao lì xì 520 tệ nhé." Phía sau còn kèm theo một icon cười ha ha.

Nếu không nhân cơ hội kiếm tiền của tôi thì không phải là Lão Yêu, tôi gửi cho hắn bao lì xì, kèm theo mật mã mở bao là đọc ba lần: "Tôi là gay!"

Xem tài liệu Lão Yêu tra được, có địa chỉ cụ thể nhà nạn nhân, tôi lập tức gọi điện cho Tiểu Đào: "Anh bảo Lão yêu tra ra được địa chỉ nạn nhân rồi, bây giờ anh qua đó điều tra."

Tiểu Đào hỏi: "Có cần em qua không?"

Tôi đáp: "Nếu em bận thì mình anh qua cũng được."

Tiểu Đào nói: "Để em cử người đi cùng anh."

Tôi ra cửa hàng ngồi chờ, còn tưởng rằng Tiểu Đào phái Vương thúc đến, ai ngờ lại là Băng Tâm, nàng còn nhắn một tin: "Có phải tỷ rất xông xênh không?"

Tôi với Băng Tâm đón xe tới nhà nạn nhân, gõ cửa, xác nhận là không có ai. Kiểm tra ổ khóa không có dấu vết cạy phá, tôi liền lấy dụng cụ ra mở.

Đẩy cửa vào, bên trong lộn xộn, hiển nhiên là bị người xông vào bắt cóc, nhìn kệ giày bên cạnh cửa có thể đoán ở đây là một

nam một nữ, chính là nhà của hai nạn nhân.

Rút hai đôi giày nilon trên máy tự động của kệ giày, tôi với Băng Tâm đi vào trong phòng.

Băng Tâm chỉ vách tường bên cạnh cửa phòng, nói: "Ở đây có vết gì đó phun lên."

Tôi nhìn một chút, Băng Tâm định dùng thuốc thử để kiểm tra, tôi ngửi ngửi nói: "Là ê te, người đứng ở chỗ này hắt lên."

Băng Tâm có chiều cao tương đương với nạn nhân nữ, vết tích trên tường ngang với mặt nàng, tôi suy đoán là hung thủ đứng ở cửa dùng bình xịt phun ete, bắn lên tường.

Hung thủ đột ngột xông vào, dưới kệ giày còn có một cái dép bị hất văng, bên trên có dấu chân rõ ràng, tôi bèn chụp ảnh lại.

Xung quanh vị trí nạn nhân đứng không có dấu vết bị ngã xuống, hiển nhiên là lúc nạn nhân nữ hôn mê, hung thủ đã dùng tay đỡ lấy.

Tôi quan sát trong phòng, có dấu vết vật lộn rất tõ ràng, dưới đất có ít mảnh kính vỡ, một mảng cà phê trên tường nằm ngang cửa ra vào, và mảnh cốc vỡ ở góc tường.

Tôi suy đoán, lúc đó nạn nhân trông thấy hung thủ xông vào liền ném ly cà phê trong tay tới, đập vào tường. Vị trí đứng đầu tiên của nạn nhân nam là bên cạnh bàn máy tính, có khả năng anh ta đang sử dụng máy, hoàn toàn không ngờ tới đám hung thủ lại đột nhiên xông vào. Tôi tới bên cạnh bàn, trông thấy một hộp Rhodiola Essence, máy tính thì đang ở trạng thái chờ, đèn đỏ nhấp nháy.

Băng Tâm nói: "Thời gian tập kích hẳn là ban ngày, máy tính không tắt, đèn trong phòng không bật."

Đi một vòng trong phòng, tôi lắc đầu: "Không đúng, là chạng vạng tối, lúc mới tan việc."

Băng Tâm nhìn xung quanh, hỏi: "Ý huynh nói là có áo ngực ném trên sofa sao? Việc đầu tiên phụ nữ về nhà là ném áo ngực."

Tôi giải thích: "Đây chỉ là một nguyên nhân, trên bàn có nửa cốc nước, thực phẩm chức năng của nạn nhân nam đặt bên cạnh, trên đó viết uống một viên vào sáng sớm và bữa tối. Trong phòng tắm bật nước nóng, thùng rác có hộp cơm dính đầy dầu mỡ, sáng sớm người ta ít khi ăn đồ dầu mỡ."

Băng Tâm liền vỗ tay: "Huynh quan sát thật tỉ mỉ."

Tôi để ý trên sofa có vết bị ép, gối tựa rơi dưới đất, hình như có hai người nằm trên đó, chẳng lẽ hung thủ cưỡng hiếp nạn nhân ngay tại đây? Tôi nghĩ không hẳn là như vậy.

Phòng này ở tầng tương đối cao, đối diện không có lầu, tại sao hung thủ phải tắt đèn mà không quan tâm tới các thiết bị điện khác?

Câu trả lời hẳn là lúc đó có người đi ngoài hành lang, hung thủ sợ lộ vội tắt đèn, đè nạn nhân xuống ghế sofa bịt miệng, người bị đè hẳn là nạn nhân nữ.

Nạn nhân nam thì bị đè xuống đất từ trên lưng, bởi dưới bàn trà có một cái kính bị vỡ, cái đệm nhỏ ở bàn trà cũng rơi xuống, có vẻ là do nạn nhân giãy dụa.

Điều tôi tương đối quan tâm là, hung thủ làm cách nào xông vào nhà nạn nhân?

Trên giá có một số sách hướng dẫn cho kỳ thi tuyển sinh sau đại học cùng một số tài liệu giải trí. Kẹp trong sách là biên lai thuê nhà, tôi đoán nạn nhân hẳn là người từ nơi khác đến, cô gái đi học còn người đàn ông đi làm. Họ vốn dĩ là một đôi tình nhân rất hạnh

phúc, lại bị bốn tên cầm thú để mắt tới.

Tôi mở máy tính ra, Băng Tâm cũng kéo cái ghế bên cạnh ngồi xuống.

QQ vẫn còn mở, nạn nhân nam gửi tin cuối cùng lúc 7h tối, anh ta khoe trong một group là mình mới trúng giải.

Mở trình duyệt web lên xem lịch sử truy cập của nạn nhân, trên đó có một diễn đàn mà nạn nhân thường truy cập, comment cuối cùng nạn nhân đăng là ảnh chụp chung với bạn gái, kèm trích dẫn phía dưới: "Đây là vợ tôi, vẫn đang đi học, đẹp không?"

Bên dưới rất nhiều người khen cô gái xinh đẹp, khen anh ta có diễm phúc.

Băng Tâm nói: "Hẳn là hung thủ biết anh ta từ diễn đàn này, bảo Lão Yêu điều tra thử?"

Tôi xua tay: "Đừng nóng vội, để kiểm tra thêm chút đã."

Tôi mở hộp thư trên diễn đàn, có một cái tên gọi là Trung Tâm Rút Thăm Diễn Đàn gửi đường link cho anh ta. Mở ra xem thì là một vòng quay may mắn, tôi thử một chút thì lần nào cũng trúng giải nhất, ai có chút kiến thức lập trình cơ bản cũng biết là bất thường.

Nạn nhân nam bị mắc lừa, hỏi cách thức nhận thưởng, đối phương bảo anh ta để lại địa chỉ nhà và phương thức liên lạc.

Xem tới đây, tôi thở dài, dĩ nhiên là nạn nhân không hề ngờ được, đưa tới cửa là một tai họa. Một người sinh sống bên ngoài, tuyệt đối không nên tiết lộ địa chỉ nhà cho người xa lạ.

Tôi nhìn qua diễn đàn, ở đây căn bản đều là những người dân bản địa Nam Giang, hung thủ hẳn là thấy ảnh hai người họ, nảy sinh ý đồ xấu, tạo ra một cái cớ để hỏi thăm địa chỉ.

Tôi gọi điện cho Lão Yêu, bảo hắn tra địa chỉ của ID kia, sau đó đứng dậy chuẩn bị rời đi. Băng Tâm nói: "Muội gọi người tới lấy bằng chứng nhé."

"Được!" Tôi gật đầu.

Sau đó tôi xuống dưới, đi thẳng tới phòng bảo vệ, xin trích xuất camera hôm vụ án xảy ra. Trong video xuất hiện một chiếc SUV màu đen, đỗ ở tiểu khu khoảng nửa canh giờ rồi đi.

Tôi copy đoạn video này rồi cảm ơn bảo vệ.

Công việc điều tra sau đó không có gì để kể, Lão Yêu tra được địa chỉ IP của trung tâm trao thưởng là một nhà hàng fast food, hung thủ dùng wifi ở đó, không thể biết được danh tính thực sự.

Chiếc SUV đỗ ở tiểu khu thì đã bị tráo biển số, loại xe cũng rất phổ thông, nhất thời chưa tìm ra được.

Cảnh sát điều tra quan hệ xã hội của Hoàng Húc Thăng cũng không tìm thấy người có đặc điểm của hung thủ, trong danh sách liên lạc của ông ta cũng không có manh mối gì.

Vụ án dang lúc lâm vào bế tắc thì vụ án thứ 2 lại xảy ra...

Chương 397: Nấm ăn xác

Vụ án xảy ra vào đêm ngày thứ 5 tính từ hôm vụ án trước phát sinh, Tiểu Đào gọi điện cho tôi, giọng nghiêm trọng: "Tống Dương, đám súc vật này lại gây án!"

Tôi hỏi địa chỉ, đón xe tới. Lần này vụ án xảy ra trong nội thành, là một tòa cao ốc mới xây, bảo vệ phát hiện trong lúc tuần tra, do tuổi tác đã lớn, ông ta suýt nữa thì sợ đến vỡ tim.

Đi tới hiện trường, tôi trông thấy hai cái xác đặt dưới đất, lại là một nam một nữ. Lúc nhìn rõ mặt nạn nhân tôi không khỏi hít một hơi khí lạnh, gương mặt của họ giống như sáp nến bị nóng chảy, đã ăn mòn tới biến dạng.

Không chỉ có mặt, tay cũng bị ăn mòn hết, chẳng còn lại dù chỉ một dấu vân tay. Tiểu Đào nói: "Không giống bị tạt axit, tác dụng ăn mòn lớn hơn axit nhiều, khiến bắp thịt bên trong cũng bị tan ra."

Tôi lấy tăm bông thấm dịch trên người nạn nhân, quan sát một hồi đột nhiên bôi lên gan bàn tay mình. Tiểu Đào hoảng sợ la lên: "Anh làm gì vậy?"

Tôi xòe bàn tay ra: "Không có phản ứng đối với người sống, chỉ phản ứng với xác chết. Thực ra đây là một loại vi khuẩn, gọi là nấm ăn xác, khi phân hủy protein, chúng thải ra nhiệt lượng, khiến cho da thịt sẽ như bị ăn mòn."

Tiểu Đào trách móc: "Tự tiện lấy thân mình làm thí nghiệm, nhỡ anh xảy ra chuyện thì làm sao?"

Tôi trầm mặc, nấm ăn xác hay còn gọi hóa thi khuẩn là một bí

dược được lưu truyền từ thời cổ đại, người thường ít biết tới, Hóa Thi Phấn trong truyện kiếm hiệp chính là dựa trên cái này mà ra, rốt cuộc hung thủ kiếm được nó từ đâu?

Tư thế chết của hai nạn nhân có vẻ quái dị, nạn nhân nam mặc áo sơmi, trên áo dính đầy máu, hai chân co về phía trước như đang ngồi.

Nạn nhân nữ thì hai chận dạng ra, trên cổ và tứ chi có dấu dây rõ ràng, cũng giống như lần trước, bị hãm hiếp tàn bạo, vùng kín đầy máu và chất thải, vô cùng thê thảm.

Hai nạn nhân nằm chồng lên nhau, tôi bảo người đặt thi thể nam lên một tấm nylon, bắt đầu khám nghiệm.

Nạn nhân khoảng 25 tuổi, hơi đậm người, thời gian chết tầm 24h trước. Nguyên nhân cái chết hết sức rõ ràng, là bị đập vào hai bên thái dương khiến vỡ sọ, một vệt máu dài chảy xuống hai bên má.

Trên tay chân anh ta đều có dấu vết bị trói, trong túi chẳng có thứ gì, liền dùng kéo cắt quần áo ra, dùng thính cốt mộc nghe ngóng. Nội tạng gần như nguyên vẹn, ngoại trừ phổi bị đâm thủng, tôi dùng tay sờ thì thấy nạn nhân bị gãy ba xương sườn. Tôi cẩn thận nghe vị trí bị thương, trong phổi không có máu tụ, cạy miệng ra nhìn cũng không có dấu hiệu ho ra máu.

Điều này cho thấy xương sườn gãy và phổi bị đâm là tạo thành sau khi chết.

Tôi xoay xoay cổ tay nạn nhân, cả hai cổ tay đều bị trật khớp, vị trí trật khớp lệch 30° so với cánh tay, nhất thời tôi chưa biết là vì sao bị như vậy.

Chân nạn nhân thì không bị thương, nhưng bên đùi trái có một vết hằn ngay ngắn, giống như bị lực tác động lớn đập vào, cũng

được tạo thành sau khi chết.

Tôi đứng dậy suy tư, Tiểu Đào hỏi: "Có tra ra được chết thế nào chưa?"

Tôi gật đầu: "Bị người ta dùng gậy bóng chày đập nhiều lần vào hai bên thái dương đến chết."

Tiểu Đào cắn chặt môi: "Thật độc ác!"

Tôi nói: "Lấy cái ghế tới đây."

Sau đó lấy thính cốt mộc đặt lên khớp chân tay nạn nhân, từ từ điều chỉnh. Một lát sau cảnh sát mang ghế tới, tôi ngẩng đầu nhìn lên, Tiểu Đào hỏi nhìn gì, tôi nói: "Mang đèn pin tới đây."

Tôi chiếu đèn pin lên trần nhà, tập trung vào một chỗ trên xà, nói: "Ở đây từng buộc một sợi dây."

Tiểu Đào cau mày: "Sao em không thấy?"

Tôi đặt cái ghế ở ngay dưới xà nhà, tựa lưng vào đó, bắt chước dáng vẻ của nạn nhân, phân tích: "Nạn nhân ngồi trên ghế, chân tay bị trói nhưng dáng ngồi không thẳng."

Sau đó tôi đứng dậy, giơ cái ghế lên điều chỉnh một góc độ, nói: "Hung thủ dòng một sợi dây từ trên xà nhà, một đầu buộc vào lưng ghế, một đầu thắt ở tay nạn nhân, khiến cho thân thể anh ta bị treo một góc 30° so với mặt đất."

Nghe tới đó, đám cảnh sát cau mày. Tôi điều chỉnh độ cao của cái ghế, nói tiếp: "Căn cứ vào vị trí mà hung tủ đập, lúc đó nạn nhân bị treo ở khoảng này."

Tôi buông cái ghế xuống, nhìn ra phía bên cạnh, quả nhiên có một dấu chân: "Lúc đó hai tên hung thủ cầm gậy bóng chày, phân biệt đứng ở hai bên trái phải, đập vào thái dương nạn nhân khiến

đầu anh ta quay sang, rồi đối phương bên kia lại đập cho quay trở lại... Đây quả thực là trần truồng treo lên đánh! Nạn nhân tổng cộng bị đập khoảng 14 cái, khiến vỡ sọ mà chết. Sau đó hung thủ cởi dây, nạn nhân rơi thẳng xuống đất tạo nên vết hằn và gãy xương sườn, cắm vào phổi."

Tiểu Đào càng nhíu chặt lông mày: "Thật quá vô nhân tính!"

Tất cả mọi người đều chửi mắng hung thủ, tôi không muốn bầu không khí trở nên quá nặng nề, liền nói: "Tôi khám nghiệm thi thể tiếp."

Lần này không sử dụng ô đỏ, bởi trên cơ thể nạn nhân cũng không bị đánh. Tôi thổi bột rong biển lên người anh ta, không có vân tay, ngửi trên mặt, không có mùi thuốc mê.

Tìm đi tìm lại, cuối cùng tôi tìm thấy một vết kim ở ngang hông. Vết kim có chút sưng tấy, hơi đỏ lên, dã xung quanh hơi hồng, mạch máu gồ lên như con giun, có vẻ là dị ứng thuốc.

Tôi suy đoán thời gian tiêm thuốc vào khoảng 36 tiếng trước, cụ thể thì còn phải xét nghiệm, nên lấy một ít mẫu bỏ vào túi vật chứng, tiếp theo kiểm tra đến nạn nhân nữ.

Nạn nhân tuổi cũng chừng 25, hơi gầy, thời gian chết gần như đồng thời với nạn nhân nam, nguyên nhân tử vong không quá rõ ràng bởi vì trên người không có ngoại thương. Cô ta trần truồng, tay chân đều có vết trói, dấu vết dưới cổ tay phải khá chặt, ở trên thì lỏng, có vẻ như cũng bị treo lơ lửng, tay chân đỏ tím, mạch máu gồ lên cho thấy đã bị treo một thời gian khá dài.

Tôi để ý vết trói trên cổ cô ta, từ hình dáng hình như là một nút thắt, siết tương đối chặt khiến máu tụ lại.

Tiểu Đào hỏi: "Cô ấy bị thắt cổ chết?"

Tôi lắc đầu: "Chưa xác định được."

Tôi dùng thính cốt mộc nghe nội tạng nạn nhân, tất cả nguyên vẹn, chỉ có tim hơi khác thường, có vẻ như ở trạng thái hoạt động mạnh dài, nhưng trên người lại không có nhiều mồ hôi.

Phổi nạn nhân không bị ứ máu, nhưng xương cổ gãy, cột sống có dấu hiệu bị kéo giãn và trật khớp. Đẩy miệng nạn nhân ra quan sát thì trong khí quản không có máu, chứng tỏ nạn nhân không chết vì ngạt thở, xương sống và xương vổ gãy là tạo thành sau khi chết.

Da dẻ nạn nhân không bị trầy xước nghiêm trọng lắm, tôi không khỏi nghi hoặc, nạn nhân nam sau khi bị hành hạ, thì hung thủ thả thô bạo xuống, tại sao nạn nhân nữ lại đặt xuống một cách nhẹ nhàng?

Tôi không khỏi có một cảm giác bốn tên cầm thú này tương đối nhẹ nhàng với nữ giới.

Chương 398: Căm thù tình yêu

Tôi nhìn chằm chằm vào thi thể ngẩn người, Tiểu Đào huých tay tôi, nói: "Em phát hiện mấy vết kim."

Nàng chỉ cho tôi, thì ra trên tay nạn nhân có mấy vết kim, chỉ một vết đâm trúng mạch máu, những vết còn lại đâm trượt khiến da bị sưng tấy, xem ra đám người này không quen tiêm tĩnh mạch, làm đi làm lại mới xong.

Tiểu Đào hỏi: "Anh nghĩ đây là nguyên nhân cái chết không?"

Theo bản năng tôi liếc mắt nhìn lên mặt nạn nhân, đáng tiếc hai mắt đã bị ăn mòn, chẳng nhìn ra được gì. Chẳng nói câu nào, tôi đặt thính cốt mộc lên ngực nạn nhân nghe cẩn thận, sau đó nhấc cánh tay bị tiêm lên, quan sát mạch máu, nói: "Đúng nó là nguyên nhân chết! Hung thủ chích cho nạn nhân một liều ma túy lớn, khiến nạn nhân ở trạng thái phấn khích quá mức, cuối cùng tim không chịu nổi áp lực mà ngưng đập. Lúc đó chưa chết hẳn, còn mấy phút để cấp cứu, có điều đương nhiên lũ hung thủ chả thèm quan tâm."

Lần này Tiểu Đào không còn mắng hung thủ nữa, chỉ nói bằng giọng vô lực: "Ít nhất cũng chết không quá khổ sở!"

Tiếp đến kiểm tra vùng kín của nạn nhân, không nghi ngờ chút nào cô ấy cũng bị hãm hiếp bạo lực, hung thủ cũng không để lại tinh dịch, giữa hai má đùi nạn nhân có dấu tay rất rõ, tôi đại khái có thể suy đoán được tư thế của nạn nhân và hung thủ lúc đó.

Tôi dùng thính cốt mộc nghe khớp xương nạn nhân, vừa hoạt động tứ chi vừa lắng nghe cẩn thận, sau đó lấy đèn pin chiếu lên trần nhà nói: "Nạn nhân bị treo ở đây."

Tiểu Đào nghiêng đầu quan sát: "Em còn chưa nhìn ra...không, chỗ này cách nạn nhân nam chỉ hai bước chân."

Tôi giải thích: "Đúng, hai nạn nhân có thể là một đôi tình nhân, hung thủ treo cô gái ở đây rồi hãm hiếp, ép buộc nạn nhân nam chứng kiến. Nạn nhân nữ chết trước mặt nạn nhân nan, sau đó chúng mới giết người đàn ông đó."

Tiểu Đào lắc đầu: "Hiện giờ từ sâu tâm khảm em chỉ có một cảm giác có tội, chính mình không bắt được hung thủ sớm hại tiếp hai mạng người."

Tôi an ủi: "Đó không phải lỗi của em, án giết người ngẫu nhiên vốn là án khó phá nhất!"

Tôi tiếp tục tái hiện hiện trường, nạn nhân nữ bị treo tứ chi lên, hai tay dang lên đầu, hai chân dạng ra, sợi dây trên cổ thắt rất chặt, nếu như không có người đỡ ở dưới thì nạn nhân sẽ chết vì ngạt thở.

Để tăng phần kích thích, bốn tên hung thủ tiêm ma túy cho nạn nhân, có lẽ kế hoạch ban đầu của chúng là để nạn nhân bị treo cổ chết, nhưng không ngờ ma túy lại trở thành nguyên nhân trước.

Bốn tên thay phiên nhau đỡ, dùng hai tay nâng chân nạn nhân nữ mà hãm hiếp, nạn nhân nam bị treo ở phía trước, miệng chắc là bị bịt lại, chỉ có thể phát ra tiếng kêu ư ư, nhìn bạn gái bị làm nhục mà tim như bị dao cắt...

Tôi đứng dậy, ra cửa sổ nhìn vào quanh không gian rộng rãi, cảnh sát trước mặt như biến mất, thay vào đó là cảnh bốn tên hung thủ đang tiến hành hành vi thú tính.

Tôi chắp vá những mảnh ghép trong đầu, muốn tái hiện đặc điểm của chúng, đi đi lại lại, nói: "Kẻ cầm đầu gần 30 tuổi, cao khoảng 1m75, dáng gầy gò, tính cách lầm lì, nói năng cẩn trọng,

khá có uy trong đám này, nói một là một! Có khả năng hắn bị tổn thương về mặt tình cảm cho nên rất căm ghét những tình yêu đẹp."

"Kẻ tiếp theo cao khoảng 1m80, dáng người cường tráng, tràn đầy sức lực, gặp ai cũng hùng hùng hổ hổ, đầy vẻ uy hiếp. Hắn là tên điên cuồng nhất trong bọn, làm việc không suy tính."

"Kẻ thứ 3 cao khoảng 1m70, tuổi tác tương đương với tên thứ 2, cẩn thận dè dặt, luôn cảm thấy bất an, có những ý kiến bàn lùi, nhưng trong lòng lại sùng bái hai tên kia."

"Tên thứ 4 cao dưới 1m70, khả năng chưa tới 20 tuổi, tính cách ngỗ ngược, thay đổi thất thường, không giỏi giao tiếp, thích tìm sự kích thích."

Tôi bổ sung thêm một câu: "Bốn tên này có một đặc điểm chung, đó là chúng không phải con cả trong gia đình, không có địa vị trong gia tộc. Tuy là phú nhị đại nhưng nội tâm vừa kiêu ngạo lại vừa tự ti, chúng không giỏi giao tiếp với người khác, tự khép kín bản thân, nội tâm trống rỗng, cho nên phải dùng hành vi cực đoan này để bù đắp sự thiếu sót trong nội tâm đó, tìm tới một cảm giác áp đảo người khác.".

Tiểu Đào nói: "Thực ra em cũng đang điều tra những người có tiền tầm tuổi này ở Nam Giang, ngoài ý muốn phát hiện phú nhị đại trong Nam Giang quả thật không ít."

Tôi hỏi: "Bao nhiêu?"

"Chừng vài trăm người, còn chưa kể tới con riêng và du học sinh nước ngoài." Tiểu Đào đáp.

Lúc này có một cảnh sát đi tới, nói có phát hiện. Hai chúng tôi qua đó nhìn, trong góc tường có dấu vết cháy, dưới đám tro có một chân ghế và một ít mảnh thủy tinh.

Tôi ngửi ngửi, hung thủ dùng xăng, đốt lửa rất lớn, khói ám cả vào trần nhà, nói: "Hung thủ lại nghĩ ra cách tập trung tiêu hủy vật chứng, điều này không logic."

Tiểu Đào hỏi: "Thế nào là không logic?"

Bởi vì điều này không phù hợp với bức họa về bọn chúng, tính cách của chúng đều là nông nổi, làm việc không quan tâm tới hậu quả. Hơn nữa lúc gây án, rất có thể chúng đang phê thuốc, đầu óc không tỉnh táo, tôi không nghĩ chúng sẽ cẩn thận tới mức tiêu hủy chứng cứ.

Tôi bới đám tro, phát hiện bao cao su bị cháy, chân ghế, găng tay, dây thừng, ống tiêm. Tiểu Đào hỏi: "Tinh dịch trong bao cao su còn lấy được không?"

Tôi lắc đầu: "Sợ rằng không, nếu em muốn yên tâm thì cứ xét nghiệm."

Thứ tôi quan tâm nhất không phải bao cao su, mà là chai rượu bị vỡ. Tìm nửa ngày thì được hai mảnh có thể ghép lại, quan sát cẩn thận mặt cắt, còn ghé mũi vào ngửi, hình như là Whiskey khá tinh khiết. Cuối cùng tìm được toàn bộ mảnh vỡ của chai rượu, bày trên mặt đất quan sát.

Hoàng Tiểu Đào hỏi: "Anh đang nhìn gì vậy?"

Tôi đáp: "Những mảnh vỡ này rất lớn, không giống như bị đập, cũng không phải nổ do nhiệt độ cao, mà giống như rơi từ độ cao khoảng 2m xuống. Hơn nữa lúc rơi, phần đáy chạm đất đầu tiên nên đáy vỡ gần như hoàn toàn."

Hoàng Tiểu Đào nhăn mặt: "Chai rượu này có huyền cơ gì ư?"

Tôi cười: "Có huyền cơ rất lớn!" Sau đó quay lại hiện trường, nằm rạp xuống đất ra sức ngửi. Tiểu Đào không biết tôi đang tìm cái gì, nói: "Bảo tổ kỹ thuật đến tìm đi."

Tôi không trả lời, vẫn cố gắng ngửi, ngửi đến mức hít cả bụi vào mũi, làm tôi ho sặc sụa. Rốt cuộc thì tôi cũng ngửi được một vị trí có mùi rượu, chỗ này cách không xa vị trí của cô gái, bên cạnh là một cái cột. Tôi đứng dậy chỉ cái cột và nói: "Một đầu của sợi dây buộc vào đây, lúc đó có một người đứng đây, không biết có chuyện gì mà chai rượu trong tay rơi xuống đất."

Hoàng Tiểu Đào nhún vai: "Có lẽ là quá say, hoặc là...quá vui vẻ!"

Tôi đứng ở đó nhìn ra cửa, lắc đầu nói: "Không, là đúng lúc đó thì có người đi tới!"

Chương 399: Đồng phạm

Hoàng Tiểu Đào có vẻ rất kinh ngạc, nhưng tôi chưa giải thích cặn kẽ ngay, mà cầm ô nghiệm thi lên, bảo nàng soi đèn tử ngoại.

Tuy nhiên lối vào đã bị cảnh sát giẫm đạp, dấu chân đã bị chồng lên nhau, chẳng thấy được gì. Tôi nói: "Hãy giả sử, lúc đó bọn chúng đang trong cảnh hoan lạc thì có người bước vào, bốn tên phú nhị đại đều hoảng hốt."

Tiểu Đào hỏi: "Chẳng lẽ bọn chúng không giết người này bịt miệng sao?"

Tôi lắc đầu: "Chúng không hề dữ tợn như chúng ta tưởng tượng, thậm chí còn có thể nói là yếu đuối, hơn nữa lúc đang hãm hiếp nạn nhân, quần áo xộc xệch mà đột nhiên bị phát hiện nhất định sẽ hoảng sợ."

Tiểu Đào hỏi tiếp: "Người này cũng không báo cảnh sát, chẳng lẽ bị bọn chúng mua chuộc?"

"Không, hắn là đồng phạm." Tôi đáp.

Tiểu Đào không khỏi trợn tròn mắt: "Đồng lõa??"

Vụ án có một chút phương hướng khác thường, nạn nhân nữ thì được từ từ đỡ xuống, nạn nhân nam lại bị thả thô bạo xuống, một hành vi cá nhân trong thời gian ngắn ngủi sao lại bất đồng như vậy?

Câu trả lời chính là, người đỡ nạn nhân nữ xuống là một người khác, đó là người mới bước vào. Không biết hắn đã nói gì với bốn hung thủ, nhưng tóm lại là chúng tin hắn, vì vậy mới để

cho hắn xử lý hiện trường. Kẻ đồng phạm này là một tay lão luyện, đầu tiên hắn hủy dung nhan nạn nhân khiến danh tính khó xác nhận, sau đó thiêu hủy toàn bộ vật chứng.

Tiểu Đào thở dài: "Sao vụ án thoáng cái lại thêm phức tạp, từ đâu nhảy ra một người trợ giúp bọn chúng?"

Tôi chợt nghĩ tới lúc ở trại chó, la lên: "Phải rồi, người lạ mặt dùng ống nhòm theo dõi chúng ta, tìm ra chưa?"

Tiểu Đào nói: "Tìm được thì gặp quỷ, em phái cấp dưới chạy tới đó chẳng tìm thấy cái gì, ngay cả dấu chân cũng không, bọn họ còn tưởng chúng ta nhìn lầm."

Tôi im lặng một hồi, Tiểu Đào lại nói: "Chúng ta có cần quay lại ngọn núi kia điều tra không?"

Tôi xua tay: "Tạm thời không cần, dù sao người này không phải hung thủ, không nên đặt trọng tâm. Có lẽ hắn là cha chú của bốn tên phú nhị đại cho nên chúng mới tin hắn, chúng ta còn phải tiếp tục điều tra hung thủ."

Tiểu Đào cương nghị nói: "Đúng, tuyết đối không thể để xảy ra vụ án thứ 3!"

Tôi hỏi: "Chung cư này có camera không?"

Tiểu Đào đáp: "Không có, cũng chỉ có một bảo vệ do đội xây dựng thuê, chủ yếu đề phòng trộm cắp vật liệu hoặc người lang thang vào ngủ."

Tôi đề nghị xuống hỏi một chút. Dưới lầu là hiện trường xây dựng được quây bằng tôn, phòng an ninh ở ngay lối ra vào. Tiểu Đào nhìn một cái lắc đầu nói: "Tường tôn này thì vào dễ lắm."

Tôi nói: "Không, chúng mang theo ý định giết người, căn bản sẽ không nhảy tường. Chúng ta đi dọc theo xem sao."

Nhưng đi hết một vòng cũng không phát hiện chỗ nào có lỗ hổng, sau đó chúng tôi tới phòng bảo vệ, người bảo vệ khá lớn tuổi, hỏi: "Đồng chí cảnh sát, hiện trường án mạng điều tra xong rồi à?"

Tôi đáp: "Vẫn chưa, à chúng tôi muốn hỏi thăm giờ làm việc của ông."

Bảo vệ nói thẳng là ban ngày không cần tới, 6h tối mới đi làm, trực đến 8h sáng hôm sau. Cứ 12h đêm sẽ đi tuần tra mọi nơi, Tiểu Đào hỏi: "Ông nhiều tuổi như vậy, thức đêm cũng chịu được sao?"

Bảo vệ cười khổ: "Cũng chẳng có cách nào, tôi phải kiếm tiền đóng học phí cho con, mà thực ra công việc này của tôi cũng tương đối nhàn nhã, không vất vả như bảo vệ các khu dân cư."

Tôi hỏi: "Vậy hôm nay không thi công sao?"

Bảo vệ đáp: "Hôm nay nghỉ, nhân viên tạp vụ cũng không đi làm, chứ không sao tận hôm nay mới phát hiện trên lầu có án mạng."

Tôi hỏi: "Vậy tối qua ông có thấy ai khả nghi đi vào không?"

Bảo vệ nói: "Nếu trông thấy tôi đã báo án từ sáng sớm rồi, cả đêm qua ngồi trực, nếu có ai đi vào thì không thể qua mắt tôi được."

Đột nhiên tôi đổi giọng nghiêm nghị: "Đại thúc, ông nói thật cũng không trừ tiền của ông, tối qua ông ngủ đúng không?"

Bảo vệ hốt hoảng lắc đầu: "Không...không có!"

Tôi chẳng cần dùng động u chi đồng, chỉ một thứ trên ghế, nói: "Đó là một cái túi ngủ. Ông tối nào cũng ngủ hết, dù sao nơi này chẳng có ai quản ông cả, đúng không?"

Bảo vệ ngượng ngùng thừa nhận, ông ta nói ban đêm sẽ khóa cổng chính lại, dù sao cũng chẳng có ai tới trộm đồ, còn mình thì ngủ, chứ với tuổi tác này làm sao đêm nào cũng thức nổi.

Tôi bảo ông ta khóa cổng lại, muốn thử nhìn một chút. Bảo vệ kéo hai cánh cổng vào, chốt một cái khóa dài, tôi quan sát ổ khóa, không có dấu vết bị cạy.

Tôi kéo thanh then sắt, một đường liền kéo luôn cả ổ khóa ra, bảo vệ sợ hãi vô cùng, tôi nhắc: "Đổi một cái khóa ngắn hơn đi, loại khóa dài này vô dụng lắm, ông ngủ trong phòng bảo vệ cũng chả khác nào ngủ ngoài đường, như vậy rất mất an toàn."

Bảo vệ gật đầu lia lịa: "Tối nay tôi sẽ thức, mai đổi khóa khác."

Tôi đi sang bên đường đối diện quan sát bốn phía, Tiểu Đào hỏi tôi đang nhìn gì, tôi nói: "Anh đang nghĩ làm sao hung thủ biết nơi này?"

"Nghiên cứu địa hình từ trước?" Tiểu Đào nói.

Tôi lắc đầu: "Bốn tên này mặc dù gây chuyện không bằng cầm thú, nhưng thủ đoạn không hề tinh vi, chuyện nghiên cứu địa hình theo anh chúng không làm được. Chắc hẳn chúng thường qua lại khu vực này."

Tôi quay đầu nhìn lại, cuối đường có một cơ sở massage: "Có khả năng chúng từng tới đó, ta đi hỏi thăm xem sao."

Chúng tôi tới cơ sở massage, giờ đang là thời điểm làm ăn, Tiểu Đào giơ thẻ cảnh sát, bảo lễ tân gọi quản lý xuống. Quản lý là một phụ nữ, vừa bước xuống đã oán giận nói: "Ai da, cảnh sát các người làm cái gì vậy, điều tra manh mối mà dẫn người của chúng tôi đi, đến giờ vẫn chưa liên lạc được."

Tôi với Tiểu Đào sững người, Tiểu Đào hỏi: "Cô nói gì cơ?"

Quản lý nói sáng nay có một cảnh sát tới hỏi giám đốc mấy chuyện, còn gọi hai kỹ thuật viên tới, bốn người vừa nói vừa đi ra ngoài, tới giờ vẫn chưa liên lạc được.

Tiểu Đào hỏi: "Cô gọi điện cho bên cảnh sát chưa?"

Quản lý đáp: "Chưa, chẳng phải là mất tích hơn 48 tiếng mới được báo án sao?"

Tiểu Đào nghiêm túc: "Phải chăng cơ sở này có gì mờ ám, cho nên không dám báo án?"

Quản lý liều mạng xua tay: "Không có không có, chúng tôi tuyệt đối là làm ăn đàng hoàng."

"Trông người cảnh sát kia như thế nào?" Tiểu Đào hỏi.

Cô ta tả lại, là đang ông, mặt đầy râu quai nón, gương mặt bình thường, cao khoảng 1m8, chừng 4-50 tuổi."

Tôi đột nhiên xen vào một câu: "Có phải lúc đi, chân hơi khập khiễng?"

Hai mắt cô ta sáng lên: "Đúng đúng, hai người biết ông ta à, có thể bảo giám đốc mau trở về không?"

Tôi với Tiểu Đào nhìn nhau, tên này thật quá to gan, lại giám giả mạo cảnh sát, bắt cóc giám đốc!

Chương 400: Nhờ Hoàng lão gia giúp đỡ

Không nghi ngờ gì nữa, kẻ đưa giám đốc cơ sở massage cũng hai kỹ thuật viên đi chính là người theo dõi chúng tôi ở trại chó.

Hoàng Tiểu Đào gõ bàn nói: "Chúng tôi còn muốn hỏi một việc."

Quản lý gật đầu: "Hỏi thì được, nhưng đừng mang người đi nữa."

Tôi miêu tả một chút đặc điểm bên ngoài của bốn hung thủ, quản lý có chút ấn tượng nhưng không biết tên, bởi vì mỗi ngày có quá nhiều khách lui tới. Tôi bảo cô ta gọi hết kỹ thuật viên tới, tất cả đều nói chưa từng gặp qua.

Tôi nhỏ giọng nói với Tiểu Đào: "Hai kỹ thuật viên biết manh mối cùng với giám đốc đã bị tên kia mang đi, hắn lại đang xử lý thay hung thủ."

Tiểu Đào cắn chặt môi dưới không nói nên lời. Chúng tôi bèn cáo từ, lúc đi quản lý vẫn cố hỏi thăm tung tích của giám đốc, chúng tôi không thể nói thật chỉ dặn là sẽ sớm tìm người về.

Ra khỏi cửa, Tiểu Đào nhăn mặt nói: "Chúng ta đã đánh giá thấp người này, chủ trại chó mất tích khả năng cũng liên quan tới hắn, cố gắng chặt đứt đầu mối. Từ sau khi vụ án đầu tiên xảy ra, hắn đã bắt đầu thay hung thủ chùi đít, theo anh thì hắn có mưu đồ gì?"

Tôi mơ hồ có cảm giác lai lịch của người này không nhỏ, có

thể liên quan tới Giang Bắc Tàn Đao, bao che tội phạm chẳng phải là sở trường của tổ chức này sao? Nhưng trước mắt vẫn còn một suy đoán khác nên tôi không nói với Tiểu Đào.

Cả đường về, hai chúng tôi tâm trạng rất xấu nên chẳng ai nói với ai câu nào. Hung thủ lưu lại nhiều dấu vết như vậy, tôi thậm chí đã có cảm giác gần chúng trong gang tấc, nhưng từ đâu lại nhảy ra một kẻ khiến chúng tôi không thể bắt được.

Tôi hỏi: "Có thể dùng biện pháp đần độn nhất, đó là điều tra từng phú nhị đại ở Nam Giang không?"

Hoàng Tiểu Đào nói: "Điều này sợ rằng rất khó, anh cũng biết tính khí của người lắm tiền rồi đấy, bọn họ nhất định không chịu hợp tác."

Tôi cố gắng suy nghĩ xem có đầu mối nào thất lạc, khổ sở hồi lâu bỗng la lên: "Phải rồi, hắn che giấu sự việc bằng cách không cho chúng ta biết danh tính người chết. Nếu như có thể xác định được thân phận của nạn nhân, nhất định sẽ có đột phá."

Tiểu Đào nói: "Khám nghiệm cũng khám nghiệm rồi, còn phải tra xét thế nào đây? Trừ khi chờ được báo cáo mất tích của từng quận, nhưng như vậy phải mất đến hai ngày."

Tôi nói: "Hai ngày thì lâu quá, sợ rằng sẽ có thêm người chết mới, dùng chưng cốt tam nghiệm đi. Em gọi Băng Tâm tới, nếu cách này không hữu dụng thì sẽ giải phẫu."

Tiểu Đào gật đầu: "Em đi đón cô ấy liền."

Chúng tôi lên xe, Tiểu Đào sai người mang thi thể về lều khám cốt, sau đó tôi gọi điện cho Băng Tâm. Nghe giọng nàng có vẻ khó nghe, hình như đang nằm trong chăn nói chuyện, tôi còn mơ hồ nghe thấy tiếng ngáy như sấm của Lão Hổ bên cạnh.

Băng Tâm nhỏ giọng nói: "Cha đang ở nhà, muội không tiện ra

ngoài."

Tôi nói: "Vậy thôi đi."

Băng Tâm vội đáp: "Không không, để muội thử lẻn ra xem."

"Muội đừng..."

Kết quả còn chưa nói hết câu Băng Tâm đã cúp máy, năm phút sau thì gọi lại: "Hì hì, muội trốn ra được rồi, tự do muôn năm. Muội chờ hai người dưới lầu nhé."

Tiểu Đào bật cười: "Cái con bé này!"

Chúng tôi đón Băng Tâm rồi trở về cục, trông thấy thi thể, Băng Tâm a một tiếng, hỏi chúng tôi vụ án như thế nào. Tôi nói sơ qua cho nàng, lược bớt những chi tiết tàn nhẫn.

Trong lều khám cốt có đủ dụng cụ, tôi lót một lớp than xuống hố, đốt. Chờ cho cháy hết thì tưới giấm trắng lên. Băng Tâm bị sặc, hât hơi liên tục, tôi bảo nàng tới giúp khiên xác nạn nhân nam xuống rồi phủ một cái chiếu lên.

Lần đầu tiên nghiệm chỉ ra một ít vết thường nhỏ, không có ý nghĩa lắm. Lần thứ hai dùng nước kiềm, phát hiện sườn nạn nhân có vết thương cũ, miệng vết thương tương đối bằng phẳng, có vẻ như là vết dao.

Tôi nói: "Vị trí này, hình như là từng giải phẫu."

Băng Tâm tiếp lời: "Vết cắt tương đối hẹp, hẳn chỉ là giải phẫu cắt thịt thừa hoặc khối u nhỏ."

Tôi phấn chấn tinh thần, cuối cùng cũng có chút tiến triển. Tiếp theo tới nạn nhân nữ, mũi của cô ta cũng từng bị đụng dao kéo, hình như là nâng mũi.

Hoàng Tiểu Đào búng tay: "Quá tốt, hai manh mối đủ để xác

định danh tính nạn nhân."

Băng Tâm xấu hổ nói: "Kết quả muội đến chẳng giúp được gì, có cần giải phẫu không?'

Tôi nói: "Khỏi cần, để ta đưa muội về nhà."

Về tới nhà, Băng Tâm lén lút chui vào phòng, tôi thầm nghĩ nếu Tôn Lão Hổ mà biết có khi mắng chết con bé.

Bên kia Tiểu Đào tạm dừng hết công việc, tập trung điều tra danh tính nạn nhân. Chiều hôm sau nàng gọi điện nói cho tôi, cảnh sát điều tra các trung tâm phẫu thuật chỉnh hình trong thành phố, đã tìm được danh tính nạn nhân.

Tôi bắt một chiếc xe tới hiện trường đầu tiên, có không ít cảnh sát đang ở đó thu thập bằng chứng. Thủ đoạn của hung thủ cũng giống lần trước, xịt thuốc mê vào nạn nhân rồi bắt đi.

Hiện trường lần này có phần nguyên vẹn hơn, dựa vào đồ dùng cá nhân chúng tôi biết được thân phận nạn nhân. Người nam đi làm ở một công ty nhà nước, người nữ thì bán trang sức trong siêu thị, cả hai đã qua lại rất lâu, dự định sẽ tổ chức lễ cưới.

Hoàng Tiểu Đào nói: "Cô gái đi làm ở siêu thị Thịnh Thế, hàng ngày tiếp xúc với không ít người, liệu có phải hung thủ vô tình nhìn thấy, bám theo về đây?"

Tôi hỏi: "Hiện trường có mất thứ gì không?"

Tiểu Đào gọi một cảnh sát tới hỏi, không tìm thấy điện thoại di động ở hiện trường. Tôi gật đầu: "Siêu thị Thịnh Thế cách đây khá xa, giữa chừng còn phải đổi xe, hung thủ là bốn tên tội phạm non nớt, một đường theo dõi tới đây là không làm được, rất có thể chúng tìm tới bằng internet."

Lần trước hung thủ dùng phương thức giả báo tin trúng

thưởng, thủ đoạn này vừa hiệu quả, vừa an toàn, bọn chúng ắt sẽ dùng nhiều lần. Theo tôi đoán thì chúng gửi tin trúng thưởng qua điện thoại, rồi hỏi thăm địa chỉ.

Hơn nữa, wechat trên điện thoại có thể kiểm tra người xung quanh, cũng có thể thấy được vị trí của bạn bè trong list, có lẽ chúng tìm con mồi chính bằng còn đường này.

Tôi hỏi số điện thoại của nạn nhân nữ, mở wechat ra xem, quả nhiên có rất nhiều ảnh tình tứ của cô và bạn trai đăng trên tường. Tiểu Đào hơi giật mình: "Vậy mà anh đoán được!"

Tôi nói: "Mục đích che giấu thân phận nạn nhân là đây, hung thủ đang ở gần nơi này, em có điều tra được những phú nhị đại quanh đây không?"

Tiểu Đào suy nghĩ một chút, nói: "Việc này phải nhờ cha em."

Nàng gọi điện cho Hoàng lão gia, vừa bắt máy ông ta liền hỏi sao không dẫn bạn trai về ăn cơm, Tiểu Đào liếc tôi một cái rồi đưa điện thoại tới.

Tôi đầy lúng túng, nói: "Hoàng bá bá, chờ vụ án này kết thúc con nhất định tới thăm nhà!"

Hoàng lão gia ngạc nhiên: "Hai ngươi đang làm việc à, thôi ta không quấy rầy, ngày khác nhất định phải tới đấy. Bây giờ ta rất đồng ý với quan điểm người trẻ tuổi tự do yêu đương."

Bấy giờ Tiểu Đào mới nói về vấn đề chính, nói xong Hoàng lão gia liền đồng ý.

Chương 401: Tìm hung thủ trong thành phố

Mạng lưới giao thiệp của Hoàng lão gia quả nhiên không thể coi thường, chỉ vài cú điện thoại là tìm được những phú nhị đại khu vực này. Thế nhưng như thế nào mới thực sự là phú nhị đại đây, tiêu chuẩn này thật quá mơ hồ.

Có vài người ăn mặc sang trọng, đi xe đắt tiền, ở nhà đẹp nhưng lại đang mắc nợ cả mấy trăm triệu. Hoàng lão gia dựa vào kinh nghiệm của mình, nói ra những hậu nhân của mấy người tương đối thành công.

Sau khi có được danh sách, Tiểu Đào liền thông qua hệ thống hộ tịch điều tra cặn kẽ, trong vòng bán kính 5km có tới hơn 100 phú nhị đại. Tôi xem xét từng tài liệu, đem một vài người về chiều cao và tuổi tác loại đi, sau đó loại trừ tiếp con trưởng, và những người đã có sự nghiệp riêng, cuối cùng còn sót lại một nhóm người, trong đó có một người tên là Triệu Đại Bằng cho tôi một cảm giác giống như đã từng quen.

Trực giác mách bảo tôi, người này là một trong bốn hung thủ!

Tôi nói: "Không cần để ý những người khác, chúng ta đi điều tra Triệu Đại Bằng này trước."

Tiểu Đào hỏi: "Trực tiếp tìm hắn hay là tới nhà?"

Tôi suy nghĩ một hồi, nói: "Gặp cha hắn một lát, nhân tiện giải thích qua tình hình, tốt nhất là gặp hắn một cách bất ngờ."

Cha của Triệu Đại Bằng kinh doanh mảng ăn uống, nắm giữ

mười mấy quán ăn trong thành phố, số điện thoại có thể tìm thấy dễ dàng. Hoàng Tiểu Đào gọi cho ông ta bằng số của cục, đối phương cương quyết cự tuyệt, nói mình đang công tác nước ngoài.

Hoàng Tiểu Đào cúp máy, cười lạnh một tiếng rồi lấy điện thoại của mình ra gọi, giọng rất ngọt: "Chào Triệu thúc thúc!"

"Ai đó?" đầu dây bên kia tò mò.

Tiểu Đào nói: "Chắc thúc không nhớ con, con là Hoàng Tiểu Đào con gái của Hoàng Vận Hồng, con có việc muốn gặp thúc một lát, không biết thúc có thời gian không?"

"Chờ một chút, ta đang có khách, lát nữa gọi lại."

Ông chủ Triệu gác máy, tôi cau mày: "Hai thân phận đều vô dụng?"

Tiểu Đào cười: "Đừng nóng, cứ chờ đã."

Năm phút sau, ông chủ Triệu gọi lại, nhiệt tình nói: "Hoàng tiểu thư, ta đang ở tầng 10 khách sạn Hilton, cô qua đây đi. Thứ cho ta hỏi một câu, lão gia cũng đi cùng chứ?"

Tiểu Đào đáp: "Hôm nay ông ấy chưa tới, con đi cùng một người bạn."

Tôi để ý cách chọn lời của Tiểu Đào rất tinh vi, dùng từ 'chưa tới' thay vì 'không tới'. Ngụ ý chính là Hoàng lão gia ngày khác có thể sẽ tới, gieo cho đối phương hy vọng hão huyền.

Ông chủ Triệu cười nói: "Thật tốt, ta cung kính chờ!"

Cúp máy, Tiểu Đào đắc ý nhìn tôi, nháy mắt: "Anh có biết tại sao vừa rồi ông ta phải cúp máy không?"

Tôi suy đoán, nói: "Ông ta hỏi thử xem Hoàng lão gia có người con là em không?"

Tiểu Đào cười nói: "Không sai! Loại người như ông ta giảo hoạt tựa quỷ, rất sợ bị lừa đảo, sau khi điều tra được thân phận của em, thái độ liền thay đổi."

Theo tôi được biết, trong bảng nhà giàu ở Nam Giang, cha của Tiểu Đào nằm ở top 3, có thể nói là cá mập trong giới thương nhân. Con gái ông ta muốn đích thân tới thăm, một thương nhân dưới màu như ông ta dĩ nhiên là vô cùng vinh hạnh.

Nếu như phú nhị đại cũng phân chia đẳng cấp, Tiểu Đào ắt là bạch phú mỹ trong đám bạch phú mỹ. Nhưng mấy từ này dùng để gọi nàng có lẽ lại là một lời chê cười, vị trí hiện tại của nàng đều hoàn toàn dựa vào sự cố gắng của bản thân, trong mắt người khác nàng chỉ là Hoàng cảnh quan hay Hoàng đội trưởng, chứ không phải Hoàng đại tiểu thư của Hoàng Vận Hồng.

Chúng tôi tới khách sạn Hilton gặp ông chủ Triệu, vừa gặp Tiểu Đào, không thể thiếu một phen nịnh nọt tâng bốc của ông ta. Còn thuận tiện hỏi sau này có được diện kiến Hoàng lão gia hay không.

Tiểu Đào vào thẳng vấn đề: "Thật không dám giấu diếm, tôi là cảnh sát, chúng tôi tới đây là muốn hỏi thăm về công tử nhà ông."

Ông chủ Triệu như bị giội gáo nước lạnh, ấp úng: "Các người tới không phải bàn chuyện hợp tác?"

Tiểu Đào cười: "Đây cũng coi như là hợp tác, xin ông hợp tác điều tra với cảnh sát."

Ông chủ Triệu bối rối, ngồi xuống lấy giấy lau trán, nói: "Có phải Triệu Đại Bằng lại ở bên ngoài gây chuyện..."

Hoàng Tiểu Đào nói: "Không có, Triệu thúc cứ yên tâm, Triệu công tử không làm gì phạm pháp, chỉ là có liên quan tới một vụ án mạng."

Tôi ngồi bên cạnh thầm cười lạnh, Triệu Đại Bằng đúng là không làm gì phạm pháp, mà hắn là trực tiếp xúc phạm hình pháp của nước cộng hòa nhân dân Trung Hoa.

Ông chủ Triệu uống một viên thuốc an thần, rồi mới bắt đầu kể về Triệu Đại Bằng. Ông ta nói cha mẹ ly dị từ khi Đại Bằng còn nhỏ, bản thân ông ta không có thời gian chăm sóc con, chỉ có thể bù đắp bằng cách cho tiền.

Từ nhỏ quan hệ của ông ta với con mình rất không tốt, một tiếng cha Triệu Đại Bằng cũng không hề gọi, nói chuyện với nhau chỉ vài câu là cãi vã.

Lớn lên Triệu Đại Bằng cả ngày lêu lổng bên ngoài với đám bạn xấu, 20 tuổi cũng chưa có công việc đàng hoàng, ngoại trừ những lần xin tiền thì hai cha con rất ít khi gặp nhau.

Tổi hỏi: "Ông có gặp đám bạn của anh ta chưa?"

Ông chủ Triệu lắc đầu: "Ta với Đại Bằng còn ít gặp nhau, nói chi đến đám bạn của nó. Có người nói với ta, đám bạn xấu dẫn nó đi đủ nơi xấu xa chơi bời, haiz, đáng thương tấm lòng cha mẹ, ta buồn tới bạc cả tóc mà có cách nào đâu."

Trong lòng tôi khinh thường, rõ ràng tự tay đẩy con mình vào bước đường như vậy, rồi lại tỏ ra đáng thương, tất cả những tên tội phạm tôi từng gặp đều chẳng ai có một gia đình hoàn hảo cả.

Hoàng Tiểu Đào hỏi: "Có thể gặp cậu ta được không?"

Ông chủ Triệu gật đầu: "Có thì có, nhưng ta phải hỏi rõ, có đúng là hai người không tới để bắt nó chứ? Nếu nó làm chuyện gì phạm pháp ta sẽ liên hệ luật sư giải quyết."

Tiểu Đào vén áo khoác lên: "Ông xem, hiện giờ tôi không mang cả súng lẫn còng tay, lại viếng thăm với tư cách cá nhân, tuyệt đối không phải tới để bắt người."

Tôi thầm bật cười, lúc lên thang máy Tiểu Đào đã giấu hết súng và còng tay ra sau lưng, đúng là một diễn viên nhà nghề.

Ông chủ Triệu thở phào: "Vậy thì được, để ta gọi điện cho nó."

Ông chủ Triệu gọi điện thoại, quả nhiên hai cha con chỉ một hai câu liền nổi nóng, Triệu Đại Bằng la lên trong điện thoại: "Cái gì mà khách quan trọng, tôi không gặp! Tôi không muốn thừa kế mấy tiệm cơm của ông, việc riêng của ông đừng tìm tới tôi!"

Ông chủ Triệu trả lời: "Không gặp thì không gặp, con qua đây, ta cho con tiền tiêu vặt tháng sau."

Triệu Đại Bằng nói: "Ông đừng có gạt tôi, ông gửi vào thẻ của tôi là được mà, cái lão bất tử cả ngày chẳng biết tính toán cái gì."

Tôi với Tiểu Đào ngán ngẩm nhìn nhau, tiểu tử này đúng là hỗn hào. Ông chủ Triệu nổi giận hét: "Thằng nhóc con, hôm nay ngươi không tới ta đóng băng thẻ tín dụng, ngươi tự suy nghĩ đi!" Sau đó cúp máy, thay đổi thái độ nói với Tiểu Đào: "Để cho hai vị chê cười rồi!"

Chúng tôi uống mấy ly trà, Tiểu Đào nói chuyện với ông chủ Triệu về mấy vấn đề làm ăn, mặc dù nàng không kinh doanh nhưng được nghe thấy hàng ngày, nên đối với phương diện này cũng biết nhiều. Ông chủ Triệu vừa nghe vừa gật đầu khen đúng, có cơ hội muốn được hợp tác với Hoàng gia.

Một tiếng sau, cửa bị đẩy mạnh, một nam thanh niên khôi ngô bước vào. Hắn mặc một chiếc quần jeans rách, áo phông theo phong cách nổi loạn, vừa nhìn thấy hắn, chúng tôi chắc chắn hắn là người cần tìm.

Chương 402: Bắt Triệu Đại Bằng

Triệu Đại Bằng lạnh lùng quét qua chúng tôi, không thèm chào hỏi mà nói với ông chủ Triệu: "Lão bất tử, ông thử động vào thẻ tín dụng xem!"

Lòng tôi nói, tiểu tử này không những không lễ phép mà căn bản là sự giáo dục tối thiểu cũng không có. Ông chủ Triệu quát lên: "Đại Bằng ngồi xuống, có chuyện muốn nói với ngươi!"

Triệu Đại Bằng chẳng để ý, nói: "Ngồi cái con mẹ nhà ông, ông gọi tôi tới thì tôi tới rồi, mau đưa tiền tôi còn đi có việc."

Ông chủ Triệu đập bàn hét: "Có việc cái rắm, còn chẳng phải là đi lêu lổng với đám bạn chó?"

Triệu Đại Bằng hét trả: "Ông không được sỉ nhục bạn bè của tôi!"

Quan hệ của hai cha con này đã đến mức ngoại trừ quát tháo thì không có cách nói chuyện khác, tôi để ý thấy Tiểu Đào khẽ cởi cúc áo trên cùng, hé lộ viền ngực, sau đó đứng dậy cười: "Đại Bằng, tỷ đây muốn tìm cậu hỏi chút chuyện."

Một hung thần ác sát như Triệu Đại Bằng lại bất chợt ủ rũ như con mèo, đỏ mặt không dám nhìn thẳng Tiểu Đào, ấp úng hỏi: "Cô là ai?"

Mặc dù gia cảnh hắn giàu có, nhưng theo tôi thì giao tiếp với con gái, nhất là người kiều diễm như Tiểu Đào thì hắn còn không bằng Vương Đại Lý, không, nói đúng ra thì Vương Đại Lý còn bỏ

xa hắn cả mấy con phố.

Hoàng Tiểu Đào dịu giọng nói: "Triệu Đại Bằng, ngồi xuống đã, tỷ từ từ nói với cậu."

"Một lát thôi nhé, tôi có việc thật, xe còn đang chờ dưới lầu." Triệu Đại Bằng e thẹn chỉ bên cạnh, ngồi xuống.

Tiểu Đào nói với tôi: "Tống Dương, đi rót nước đi." Vừa nói vừa nháy mắt. Tôi hiểu ý nàng, đứng dậy đi rót nước, thuận tay khóa của lại.

Sau khi ngồi xuống, giọng điệu của Tiểu Đào trở lại bình thường, ném thẻ cảnh sát xuống bàn, lạnh lùng nói: "Thấy rõ rồi chứ, chúng ta là cảnh sát, Triệu công tử, gặp anh cũng thật khó khăn."

Đột nhiên đồng tử của Triệu Đại Bằng co rúm lại, yết hầu di chuyển lên xuống, hai tay theo bản năng túm chặt lấy ghế, cố tỏ ra bình tĩnh nói: "Tìm...tìm tôi có việc gì?"

Tiểu Đào nói: "Buổi tối ngày 12 tháng 7 anh ở đâu?"

Ông chủ Triệu cả kinh: "Hoàng tiểu thư, chẳng phải cô nói không có chuyện gì quan trọng ư?"

Tiểu Đào lạnh lùng: "Ông chủ Triệu, đừng nên xen vào, chúng tôi hiện tại nghi ngờ con của ông dính líu tới một vụ án mạng hình sự."

Ông chủ Triệu trợn mắt ôm ngực, Tiểu Đào lại dùng hoa chiêu, giơ hai ngón tay lên, nhìn chằm chằm vào Triệu Đại Bằng, gằn giọng: "Không, là hai vụ, tôi nói đúng chứ?"

Dưới sự đe dọa của Tiểu Đào, Triệu Đại Bằng vô cùng hốt hoảng, ngay cả những tên tội phạm thông thường nhất tôi gặp cũng có tư chất hơn hắn. Nhưng nghĩ tới sự việc táng tận lương

tâm mà hắn làm, tôi không hề cảm thông chút nào.

Đột nhiên Triệu Đại Bằng cứng giọng: "Các người dựa vào cái gì mà điều tra tôi, có lệnh khám xét của tòa án không?"

Ông chủ Triệu cũng hùa theo: "Đúng, trình lệnh khám xét ra."

Tôi cười lạnh: "Lời này là ai dạy cho cậu?"

Triệu Đại Bằng vừa mới gồng lên được một chút liền đã xẹp như quả bóng bay bị thủng, lắp bắp: "Không...không ai dạy ta."

Hoàng Tiểu Đào phẫn nộ hét: "Trả lời câu hỏi, tối ngày 12 tháng 7 và tối 15 tháng 7 ngươi ở đâu, làm gì, cùng với ai?"

Triệu Đại Bằng bật khóc nức nở: "Ta không biết."

"Ngươi nghĩ bây giờ nói láo còn có ý nghĩa sao?" Tiểu Đào rút còng tay sau lưng ra đặt lên bàn.

"Ta...ta thật không biết." Triệu Đại Bằng run rẩy.

"Ngươi mất trí nhớ? Có cần ta nhắc một chút không, khuya ngày hôm kia ngươi đang làm gì?" Tiểu Đào hỏi tiếp.

"Uống...uống rượu." Triệu Đại Bằng nói.

"Ở đâu, cùng ai, mấy giờ cho đến mấy giờ?"

Con mắt của Tiểu Đào giống như đinh đóng chặt Triệu Đại Bằng lên sofa, lòng hắn đã rối như tơ vò. Bỗng tôi để ý thấy bắp thịt bả vai hắn hơi động một cái, hình như có ý định lật bàn chạy trốn, liền phát động minh vương chi đồng, Triệu Đại Bằng hét lên một tiếng ôm mặt, ngay cả ghế cũng lật đổ.

Thu hồi minh vương chi đồng lại, trước mắt tối sầm, tôi lấy ra bịch sữa tươi đã chuẩn bị trước tu một hơi, xua tay: "Bắt hắn trước đi!"

Mục đích tới đây lần này của chúng tôi là bắt Triệu Đại Bằng về, cho dù lạm quyền cũng chấp nhận, trước hết phải khống chế một trong bốn tên cầm thú lại, để ba tên kia không gây chuyện nữa.

Hoàng Tiểu Đào cầm còng tay lên, ông chủ Triệu liền đứng ra ngăn cản, lời nói không mạch lạc: "Các người không có quyền bắt con của ta, rốt cuộc nó phạm tội gì, giết người hay phóng hỏa sao? Bây giờ ta gọi cho luật sư ngay."

Tiểu Đào nói: "Ông có thể tìm cấp trên để kiện tôi, mặc kệ thế nào tôi cũng phải mang người đi!"

"Cô...cô đây là phạm pháp!" ông chủ Triệu trợn to hai mắt.

Hoàng Tiểu Đào hừ lạnh: "Nếu ông biết những chuyện con mình làm, ông sẽ cảm thấy có bắn chết tại chỗ cũng không quá đáng."

Ông chủ Triệu sững sờ nhìn Hoàng Tiểu Đào, đột nhiên bật khóc lao tới ôm Triệu Đại Bằng: "Đại Bằng, rốt cuộc con đã làm chuyện ngốc nghếch gì? Con cứ sống đàng hoàng không được à, sao phải chơi với đám bạn giang hồ chó má, ta biết con vẫn luôn là đứa trẻ ngoan, chỉ là bị người ta dụ dỗ..."

Đột nhiên Triệu Đại Bằng vùng dậy, rút sau lưng ra một con dap gấp, kề vào cổ ông chủ Triệu, sắc mặt hoàn toàn thay đổi, hung hăng quát: "Các ngươi tiến lên một bước ta giết chết ông ta."

Tiểu Đào cau mày: "Triệu Đại Bằng, ngươi còn là con người sao?"

Không ngờ ông chủ Triệu lại còn hồ đồ giúp hắn: "Các người đi nhanh đi, nếu không ta chết, các người phải chịu hoàn toàn trách nhiệm."

Hoàng Tiểu Đào nhếch miệng cười, tôi cũng cười. Vốn dĩ

chúng tôi không có cớ bắt hắn hợp pháp, giờ lại đưa cớ tới trước miệng, tôi thở dài nói: "Haiz, sữa bò uống hết mất rồi."

Tiểu Đào nói: "Đợi lát xuống lầu em mua nữa cho."

Tôi nhìn chằm chằm vào Triệu Đại Bằng: "Ba người bạn kia của ngươi đâu?"

Triệu Đại Bằng đáp theo bản năng: "Cái gì mà ba người bạn, tất cả đều do mình ta làm."

Tôi cười lạnh: "Nói như vậy là ngươi thừa nhận?"

Triệu Đại Bằng trợn to hai mắt: "Thừa nhận cái con mẹ nhà ngươi, ta không làm gì, các ngươi đừng hù dọa ta...aaaa."

Tôi phát động minh vương chi đồng, Triệu Đại Bằng buông con dao gấp, ôm đầu hét ầm lên. Tiểu Đào rất nhanh nhảy tới còng tay hắn lại, Triệu Đại Bằng vẫn còn run rẩy chỉ vào tôi: "Người kia thật đáng sợ, không phải là người, hắn không phải là người!"

Trong lòng tôi thầm nói: chúng ta cũng giống nhau thôi!

Lúc giải Triệu Đại Bằng ra ngoài, ông chủ Triệu lao theo cầu khẩn: "Đồng chí cảnh sát, chuyện vừa rồi là ta tự nguyện, không liên quan gì tới nó. Ta chỉ có nó là con trai, mong các người nương tay cho."

Tôi thở dài: "Cha không dạy con đàng hoàng, tốt hơn ông nên tỉnh táo lại đi."

Triệu Đại Bằng về tuổi tác, vóc dáng, tính cách đều cơ bản trùng khớp với suy đoán của tôi về tên thứ hai trong bọn, kẻ hữu dũng vô mưu nhất hội, chính là điểm đột phá tốt nhất.

Minh vương chi đồng phản phệ quả là khổ sở, ra khỏi cửa tôi cứ như kẻ nghiện ma túy, lao vào cửa hàng tiện lợi gần đó mua

sữa tươi, chưa thanh toán đã uống hết. Lên xe Tiểu Đào hỏi: "Sao gần đây anh nghiện sữa tươi ghê thế?"

Bắt được một hung thủ, tâm trạng tôi khá tốt, đáp: "Đại khái là đang dậy thì."

Tiểu Đào đẩy nhẹ tôi một cái: "Anh không phải đang dậy thì, anh là thiếu protein."

Chương 403: Dục cầm cố túng (Muốn bắt thì phải thả)

Chúng tôi áp giải Triệu Đại Bằng về cục cảnh sát, các cảnh sát viên đều rất bất ngờ. Tiểu Đào bảo người làm thủ tục tạm giữ, lý do là sử dụng hung khí và cố ý gây thương tích.

Trong bộ luật hình sự, bắt giữ con tin thuộc về tội bắt cóc, nhưng ông chủ Triệu chắc chắn không đâm đơn kiện, cho nên sẽ không tính. Tiếp đó Tiểu Đào phái hai cảnh sát lão luyện vào thẩm vấn Triệu Đại Bằng.

Toàn bộ quá trình thẩm vấn, tôi và Tiểu Đào đều đứng ngoài quan sát. Mặc dù nhân cách yếu đuối, nhưng miệng Triệu Đại Bằng vẫn còn rất cứng, sống chết không chịu thừa nhận việc giết người. Tên tiểu tử này dù là kẻ hồ đồ thì cũng biết, một khi thừa nhận sẽ không còn cơ hội nhìn thấy ánh sáng.

Một cảnh sát đi ra, nói: "Hoàng đội trưởng, chuyện này e là không dễ. Trên tay chúng ta không có chứng cứ, hắn thì một mực không chịu mở miệng, cứ giằng co cũng chẳng ích gì."

Tôi mới dùng hai lần minh vương chi đồng, đầu óc vẫn còn hơi choáng váng, tốt nhất là hôm nay không nên dùng tới nữa, liền nói: "Hay là chúng ta tới chỗ ở của hắn lục soát một chút?"

Tiểu Đào nói: "Được, hai anh tiếp tục cùng hắn uống trà đi, tôi với Tống Dương đi tìm chứng cứ."

Vừa ra cửa thì đụng mặt một gã mặc âu phục, tay xách cặp táp đi vào, tôi vội lôi Tiểu Đào sang một bên, nàng hỏi: "Sao vậy?"

Tôi cười nói: "Trông thấy người kia không, nhất định là luật sư do ông chủ Triệu gọi tới, chớ dây dưa với hắn."

Hiện giờ trên hành động thì chúng tôi là chủ động, nhưng trên danh nghĩa pháp lý thì là bị động, một khi có sự tham gia của luật sư chỉ sợ quyền chủ động sẽ mất. Như phó cục trưởng đã từng nói, phá án có lúc giống như đánh trận, phải hư hư thực thực mới thành công.

Tiểu Đào cười nói: "Tiểu tử nhà anh ngày càng giảo hoạt, để em tắt luôn điện thoại, đỡ bị quấy rầy."

Triệu Đại Bằng có khai ra chỗ ở của mình, chúng tôi tới đó, là một khu nhà ở hạng sang, Triệu Đại Bằng mua nhà trên tầng cao nhất. Tôi dùng dây kẽm mở khóa cửa, trong phòng đồ gia dụng rất đắt tiền nhưng bày biện thì lại bừa bãi. Trên ghế có một chiếc quần lót nữ khả nghi màu hồng, Tiểu Đào bị mùi rượu và thuốc lá làm cho khó chịu, tôi bước tới mở cửa sổ ra.

Nàng bịt mũi nói: "Em ghét nhất là loại người thế này, tuổi còn trẻ mà sinh hoạt như sâu mọt."

Tôi đáp: "Có phải ý em là, thứ người như vậy phải bị bắt rồi bắn chết?"

"Bắn chết thì uổng quá, ném tới nông thôn ven biên giới cho chúng lao động cưỡng chế, trải nghiệm cuộc sống vất vả khổ cực." Tiểu Đào nói.

Chúng tôi đeo găng tay, bắt đầu lục soát, nhưng chẳng có bất cứ manh mối gì. Mở máy tính của hắn lên, QQ tự động đăng nhập, trong một group có lịch sử nói chuyện của Triệu Đại Bằng và mấy người khác. Tôi nhìn phần ngày tháng, trong hai lần xảy ra vụ án, chúng đều bàn nhau ra ngoài chơi. Tôi vốn định gọi Lão Yêu hỗ trợ, suy nghĩ thế nào lại tắt máy, chủ động cầm đi. Hành động này của tôi về bản chất là trộm cắp, Tiểu Đào hắng giọng một cái quay

đi: "Em không nhìn thấy gì cả nhé!"

Sau đó tôi tiếp tục kiểm tra trong ngoài căn phòng một lượt, tìm manh mối thất lạc, nhìn tới nhìn lui tôi chợt nói: "Quái lạ!"

"Sao thế?" Tiểu Đào hỏi.

"Em không thấy có gì khác thường sao?"

Tiểu Đào ngắm nhìn bốn phía, sau đó lắc đầu. Tôi nói: "Trên bàn có một chai rượu đã mở nắp, nhưng ly lại rất sạch sẽ cất trong ngăn kéo; dưới đất rõ ràng vứt đầy quà vặt nhưng gạt tàn thuốc lại đặc biệt trống trơn; trên giá bám đầy bụi, nhưng chốt cửa, bàn ghế lại được lau chùi tới sạch bóng."

Tiểu Đào giật mình: "Có người đã tới đây xử lý vân tay và ADN?"

Tôi đáp: "Đúng, hẳn là một tên tội phạm lão luyện, làm việc tới giọt nước không lọt, nếu không nhìn kỹ thì căn bản không phát hiện. Nhưng có câu giấu đầu thì hở đuôi, những dấu hiệu này nói rõ Triệu Đại Bằng cùng ba kẻ đồng phạm đã từng ở đây khá lâu."

Tiểu Đào cau mày suy tư một hồi, đột nhiên chân mày giãn ra: "Còn có một manh mối!"

Nàng cầm cái quần lót trên ghế lên: "Có một cô gái đã từng tới đây, chúng ta có thể tìm manh mối từ chiếc quần lót này."

Đối với lần này tôi chẳng có chút hy vọng nào, đối phương cẩn trọng như vậy làm sao lại xem nhẹ cái này, nhưng cũng không đành làm nhụt chí Tiểu Đào, nói: "Vậy thì thử một chút."

Hoàng Tiểu Đào bật máy lên chuẩn bị gọi điện, thì phát hiện có mấy cuộc gọi nhỡ. Nàng gọi lại hỏi tình hình, một cảnh sát viên nói rằng vừa có luật sư tới làm thủ tục bảo lãnh Triệu Đại Bằng, nhưng không gọi được cho nàng nên thủ tục chưa xong.

Tiểu Đào kiên quyết nói: "Không cho bảo lãnh!"

"Nhưng Hoàng đội trưởng, thái độ của luật sư kia rất cứng rắn, luôn miệng nói phải tìm cô." Cảnh sát viên khổ sở nói.

"Có gì tôi chịu trách nhiệm, nói tóm lại là không thể thả Triệu Đại Bằng ra, bắt hắn lại đâu phải dễ dàng." Tiểu Đào nói.

Tôi ra hiệu cho Tiểu Đào đừng lên tiếng, sau đó gọi điện cho Tống Tinh Thần, hỏi: "Cánh tay của ngươi sao rồi?"

"Tạ tiểu thiếu gia quan tâm, không còn phải đeo nẹp nữa, có gì giao phó?" Hắn lạnh như băng trả lời.

"Trình độ theo dõi của ngươi thế nào?" Tôi hỏi.

"Cũng bình thường."

Câu này lại đồng thời vang lên trong điện thoại lẫn sau lưng tôi, Tống Tinh Thần cứ như u linh đi vào trong phòng, chẳng hề phát ra tiếng động. Thì ra hắn luôn ở ngay gần mà tôi không hề hay biết.

Cười một tiếng, tôi ngắt điện thoại: "Chẳng phải đã bảo ngươi nghỉ ngơi ít bữa sao?"

Tống Tinh Thần nhàn nhạt nói: "Đi đâu là quyền tự do của ta.""

Tới cũng tới rồi, tôi trực tiếp vào vấn đề: "Vụ án hiện tại khá là phiền toái, đối phương tử thủ nghiêm ngặt không lộ ra chút sơ hở nào, giờ luật sư lại bảo lãnh nghi phạm, ta muốn ngươi đi theo dõi hắn."

"Nhiệm vụ thiết yếu của ta chỉ là..."

Tôi ngắt lời: "Ngươi giám sát hung thủ chặt chẽ, chẳng phải ta sẽ an toàn sao?"

Có vẻ cảm thấy tôi nói có lý, Tống Tinh Thần không nói gì thêm. Tôi bảo hắn lát nữa tới bên ngoài thị cục, mô tả sơ qua về Triệu Đại Bằng, đặc biệt căn dặn hắn phải chú ý an toàn, gặp tình huống bất thường phải chủ động tự vệ. Tống Tinh Thần trả lời, câu nói chẳng hề mang theo chút cảm xúc nào: "Ngươi yên tâm, hắn không cảm giác được sự tồn tại của ta."

Tôi dùng mắt ra hiệu cho Tiểu Đào, nàng gọi về cục giao phó: "Mọi người tìm các kéo dài thời gian, chờ tôi về cục thì hoàn thành thủ tục bảo lãnh."

Xuống lầu, chúng tôi chia nhau ra hành động, tôi đi tìm Lão Yêu nhờ kiểm tra máy tính, còn Tiểu Đào và Tống Tinh Thần quay về cục. Trước khi Triệu Đại Bằng được bảo lãnh, tôi phải trả cái máy tính về, nếu không sẽ để lại điểm yếu.

Trong lòng tôi thầm cầu nguyện, chỉ mong một chiêu dục cầm cố túng này thành công, Tống Tinh Thần cũng đừng xảy ra chuyện gì.

Tôi bắt xe quay về trường, trình thẻ sinh viên đã quá hạn cho bảo vệ xem, nói mình vừa tốt nghiệp, về tìm thầy giáo để làm nốt thủ tục.

Trở lại trường sau một thời gian dài, trong lòng tôi vẫn trào dâng cảm xúc, sự việc quyết đấu với Đặng Siêu cứ như mới xảy ra, tựa hồ còn có thể trông thấy vết máu và thi thể. Đặng Siêu thì đã phải trả giá, tháng trước bị tử hình, nghe nói trước khi chết vẫn còn gọi tên tôi.

Tôi tới phòng ký túc của Lão Yêu, bình thường cửa vẫn luôn mở nay lại thấy đóng. Tôi định gõ cửa thì nghe thấy tiếng hắn thở dốc bên trong, trong lòng chột dạ, mẹ ơi đến không đúng lúc rồi?

Chương 404: Tứ đại ác nhân

Nhưng trước khi trời tối tôi phải trả cái máy tính lại, cho nên quả thực không có thời gian, bèn nhắm mắt gõ cửa. Không ngờ rất nhanh thì Lão Yêu ra mở cửa, vừa trông thấy tôi liền hề hề nhướn mày hỏi: "Tiểu Tống Tống, ngọn gió nào đưa ngươi tới đây?"

Trông quần áo hắn chỉnh tề, có vẻ như không phải làm chuyện gì mờ ám, thì ra là hiểu lầm, tôi thuận miệng nói: "Ngươi mới làm gì ở trong vậy?"

"Chơi game ấy mà, ta mới xin việc, nhận làm tester cho một công ty game." Lão Yêu trả lời.

Trong lòng tôi thầm nói, điều này chẳng đúng với tính cách của hắn gì cả, cái công việc chẳng yêu cầu kỹ thuật này mà hắn cũng nhận? Tôi vào trong phòng, trông thấy trên bàn có một cái kính VR, còn có một hộp đĩa in hình anh trai tập gym lực lưỡng nháy mắt, tôi thoáng liền hiểu ra đây là trò chơi gì.

Lão Yêu hỏi: "Tiểu Tống Tống, muốn trải nghiệm một chút cảm giác bị anh trai cơ bắp đẩy ngã không?"

Tôi vội vàng xua tay: "Không không, ta không có nhiều thời gian, tìm ngươi là vì muốn giúp ta tra cái case này."

Nhận cái ổ cứng từ tay tôi, Lão Yêu trợn mắt: "Mẹ ơi!"

Tôi cho rằng hắn phát hiện ra cái gì, đang định hỏi thì Lão Yêu bỏ cái case lên bàn, động tác như muốn cạy vỏ bên ngoài, tôi vội ngăn cản: "Này này, đừng cạy ra!"

Lão Yêu cứ như nhìn thấy bảo bối, tham lam nói: "Cái máy này

hay quá! CPU, Card đồ họa mainboard đều là loại thượng hạng, chơi pubg bằng cái này thì đúng là đỉnh cao!"

Tôi hỏi: "Đắt lắm à?"

"Không có 100 ngàn tệ thì đừng hòng sờ vào." Vừa nói Lão Yêu vừa cắm điện vào, kết nối với màn hình bắt đầu kiểm tra. Liếc một cái hiển thị của hệ thống, Lão Yêu nói: "Hệ điều hành mới được cài lại hôm qua."

Lòng tôi trùng xuống một chút, khả năng chẳng có manh mối gì. Trong máy gần như sạch sẽ, chỉ có vài hình nền phong cảnh. Như vậy xem ra đoạn hội thoại lưu giữ trên QQ có vẻ khả nghi, tôi hỏi: "Lịch sử hội thoại trên QQ có giả mạo được không?"

"Được chứ!" Lão Yêu thờ ơ đáp: "Đổi thời gian hệ thống một chút là được, hacker nhập môn cũng biết làm."

"Tra xem có cái gì bị xóa khôi phục được không?" Tôi cau mày nói.

Lão Yêu kiểm tra một hồi, lắc đầu nói: "Trống không, cái máy này mới được ráp gần đây."

"Lại bị hắn đi trước một bước!" Tôi thầm cắn răng. Tiếp đó cảm ơn Lão Yêu rồi mang cái case về trước Triệu Đại Bằng, trên đường đi gọi điện cho Tiểu Đào biết để nàng tùy cơ hành động.

Về tới khu nhà ở, tôi trông thấy ba tên đứng dưới cổng, tuổi cao nhất là khoảng 30, tên thứ nhất mặc áo phông trắng quần jeans, phờ phạc một tay đút túi quần, tay còn lại chơi điện thoại; tên thứ hai vẻ ngoài có chút hầm hố, tóc nhuộm high light, môi xỏ mấy cái khuyên, mặc quần jeans rộng thùng thình, tạo cho người ta cảm giác khó gần. Tên thứ 3 thì đeo kính, ăn mặc lích sự nhưng có vẻ bất an, cứ lấm la lấm lét nhìn bên này bên kia. Mặc dù tôi chưa từng gặp mấy người này nhưng lại có một cảm giác giống

như từng quen biết, trực giác mách bảo tôi, chúng chính là ba tên đồng phạm của Triệu Đại Bằng.

Tự nhiên tới hỏi sẽ chỉ đánh rắn động cỏ, bởi vậy tôi tạm nấp sau một cái bồn hoa, dùng điện thoại chụp mấy bức hình. Tên lớn tuổi nhất nhận một cú điện thoại, sau đó nói mấy câu với hai tên còn lại, rồi cả ba rời đi.

Tôi gọi điện cho Tiểu Đào nói cho nàng phát hiện ngoài ý muốn của mình, hỏi: "Có phải Triệu Đại Bằng vừa rời đi?"

"Đúng vậy, mới đi khỏi cục 10p trước." Tiểu Đào đáp.

Xem ra tên kia nghe điện thoại có thể là của Triệu Đại Bằng, tôi nói: "Thử tra xem lịch sử cuộc gọi cuối cùng của hắn là ai."

"Được, cũng không còn sớm nữa, anh về cửa hàng đi, tra được em nhắn tin cho." Tiểu Đào trả lời.

Kết quả tối đó Tiểu Đào nhắn tin báo cho tôi, Triệu Đại Bằng có một thời gian không dùng điện thoại, trên thực tế một tháng gần đây những người có liên lạc với hắn cũng không quá đáng chú ý, chắc hắn phải có một cái sim khác.

Vụ án thoáng cái bước vào giai đoạn giằng co, những manh mối chúng tôi có chỉ là hiện trường và một vài vật chứng cùng với cái quần lót, nhưng cả hai đều không đi tới đâu.

Tống Tinh Thần thì vẫn báo cáo phương hướng của Triệu Đại Bằng hàng ngày. Tiểu tử này rất cảnh giác, từ sau khi ra khỏi cục hắn gần như không gặp gỡ bất kỳ ai.

Nhưng nghĩ theo cách tích cực thì ít nhất hành động của tôi và Tiểu Đào đã khiến bọn Triệu Đại Bằng cảnh giác, không tiếp tục gây án, khoảng thời gian này Nam Giang không có án lớn xảy ra, cho thấy bốn người bọn chúng đúng là hung thủ.

Một buổi chiều mấy ngày sau, Tống Tinh Thần gọi điện về báo: "Có tình huống mới, mục tiêu vừa gặp gỡ một người đàn ông trung niên."

Tôi liền hưng phấn: "Chắc chắn chứ?"

Tống Tinh Thần nói Triệu Đại Bằng vào một cửa hàng đồ ăn nhanh, ngồi đối diện xéo một người đàn ông trung niên. Cả hai mặc dù có vẻ như chẳng quen biết nhưng không qua mặt được Tống Tinh Thần, hắn trông thấy Triệu Đại Bằng đưa đồ ăn lên miệng để che việc nói chuyện, phương thức gặp mặt này thật vô cùng cẩn thận.

Tống Tinh Thần còn gửi cho tôi một bức ảnh, do chụp lén qua tấm kính cho nên không rõ nét lắm, tôi gửi cho Tiểu Đào nhờ xem tổ kỹ thuật có chỉnh sửa được không.

Sốt ruột chờ đợi cả buổi chiều, Tiểu Đào họi điện tới, giọng khá hưng phấn: "Tống Dương, anh biết người trung niên kia là ai không?"

Tôi nói: "Đừng vòng vo, nói thẳng đi."

Tiểu Đào cười hì hì: "Em nhờ tổ kỹ thuật làm rõ bức ảnh, sau đó cho người đi tới cơ sở massgae kia hỏi thăm, quản lý cho biết người này chính là kẻ đã giả mạo cảnh sát hôm đó."

Tôi nhất thời hiểu ra: "Người này chính là kẻ âm thầm trợ giúp bốn tên phú nhị đại!"

"Không sai!" Hoàng Tiểu Đào không giấu được vui mừng. Tôi thì suy tư: "Có thể lựa chọn hành động không?"

Tiểu Đào nói: "Chỉ riêng tội mạo danh cảnh sát đã đủ cho hắn uống một bình, anh bảo Tống Tinh Thần báo địa chỉ cho em, chúng ta khống chế người này lại trước."

Tôi bảo Tống Tinh Thần trực tiếp liên lạc với Tiểu Đào, một lát sau nàng lái xe tới cửa hàng, vẫy vẫy tay: "Mau lên xe!"

Chúng tôi lập tức chạy tới nơi cuối cùng mà Tống Tinh Thần nhìn thấy Triệu Đại Bằng, đó là một khu dân cư cũ, Tống Tinh Thần tận mắt thấy hai người một trước một sau bước vào một tòa nhà.

Chúng tôi lên lầu, tôi và Tống Tinh Thần cùng dùng động u chi đồng kiểm tra dấu chân, cuối cùng dừng lại trước một cánh cửa. Gõ gõ mấy cái, không có ai trả lời, tôi liền lấy dây kẽm ra mở khóa.

Đẩy cửa ra, mùi thuốc lá nồng nặc xộc vào mũi, mùi bay ra từ một phòng ngủ. Bước vào trong, chúng tôi không khỏi giật mình. Bốn tên phú nhị đại cùng với hai cô gái quần áo xộc xệch nằm ngổn ngang trên giường và sàn nhà, trên bàn có một túi đồ, hình như là ma túy.

Triệu Đại Bằng tay cầm điếu thuốc, ngồi ở mép giường đang phì phèo đốt, trông thấy chúng tôi, hắn phản ứng chậm chạp nói: "Ai cho ngươi vào đây?"

Hắn muốn đứng dậy nhưng loạng choạng không được, suýt nữa ngã cả ra đất. Trên giường, tên tuổi tác lớn nhất đang ôm một cô gái, nói không nhanh không chậm: "Láo toét, cút ra ngoài cho ta, biết lão tử là ai không?"

Tôi với Tiểu Đào trố mắt nhìn nhau, hôm nay là đại lễ trao thưởng sao, lại chẳng tốn công sức một mẻ bắt hết tứ đại ác nhân?

Chương 405: Trúng kế

Đúng lúc này đột nhiên Tống Tinh Thần không nói không rằng chạy ra ngoài, tôi đuổi theo hỏi: "Làm gì?"

"Trúng kế!" Tống Tinh Thần chỉ dấu chân trên cầu thang, nói: "Lúc chúng ta vừa vào trong phòng, gã trung niên kia đã đi."

Chỉ nghe phía dưới có tiếng xe chạy, muốn đuổi theo là bất khả thi. Nhưng tôi không hiểu, việc thí tốt giữ xe này có ý nghĩa gì? Chẳng phải 4 tên phú nhị đại là mục tiêu bảo vệ của hắn ư? Liệu trong này có âm mưu gì không?

Trở vào phòng, Tiểu Đào đang quát tháo đám nam nữ kia, bảo bọn chúng đàng hoàng một chút, ngồi dậy. Mấy tên đang phê thuốc này cơ thể không được lanh lợi, tên tuổi tác lớn nhất còn đang nói: "Đám cảnh sát thối, biết cha ta là ai không, nói ra tên ông ấy các ngươi sẽ sợ mất mật đấy."

Hoàng Tiểu Đào bất đắc dĩ buông tay: "Ngươi nói ra thử xem."

"Nghe cho kỹ! Cha ta là người giàu nhất Nam Giang." Hắn ngóc đầu lên.

Hoàng Tiểu Đào khinh thường nói: "Vậy ngươi chính là anh em ruột thất lạc nhiều năm của ta?"

Hắn chỉ tay vào mũi mình nói: "Đừng có thấy người sang bắt quàng làm họ, cha ta chính là Tần Quốc Trụ, ngươi ra ngoài hỏi thử có ai là không biết ông ấy?"

Hình như cái tên này tôi đã từng nghe qua, là một chủ tịch có danh tiếng, tôi nhỏ giọng hỏi Tiểu Đào: "Ông ta là người giàu nhất

Nam Giang?"

Tiểu Đào nói: "Trước kia là vậy, nhưng ba năm trở lại đây, giàu nhất là Hoàng lão gia."

Tôi cười nói: "Ai da, nếu như tôi được làm quen với con gái ông ấy thì tốt biết mấy."

Lát sau, cảnh sát chi viện tới, giải toàn bộ đám người đi. Chúng tôi theo xe trở về cục, hỏi tên một chút. Người lớn nhất tên là Tần Ngạo Nam, cha là chủ tịch tập đoàn dầu mỏ Tần Quốc Trụ, tên đeo kính tên Hoành Siêu, cha là ông chủ chuỗi cửa hàng Auto Repair, tiếp theo là Triệu Đại Bằng, cuối cùng tên nhỏ tuổi nhất là Bạch Tiểu Uy, cha là giám đốc ngân hàng.

Hai cô gái là gái phục vụ quán bar.

Bốn tên này, giá trị của cha họ gộp lại có thể mua được nửa thành phố Nam Giang, bốn phú nhị đại nức tiếng. Bởi bốn người có họ lần lượt là Tần, Hoành, Triệu, Bạch nên cảnh sát gọi đùa chúng là Thanh Hồng Tạo Bạch tứ thiếu.

Sử dụng ma túy không phải tội hình sự, chỉ là cái cớ tạm giữ bọn chúng. Bốn tên vào phòng thẩm vấn với thái độ khác nhau, Tần Ngạo Nam thì gây rối ầm ĩ, còn dọa tìm người tính sổ với chúng tôi; Hoành Siêu thì rụt rè e sợ, nói ma túy mình hút là do bọn chúng dụ dỗ, trước giờ chưa từng dính qua; Triệu Đại Bằng không nói câu nào, đá bàn đá ghế, ném vỡ mấy cái ly; Bạch Tiểu Uy thì lại một mực nhìn điều tra viên bằng ánh mắt âm trầm.

Tôi và Tiểu Đào ở bên ngoài quan sát, có cảm giác hôm nay bắt người thuận lợi tới mức bất ngờ, ắt bên trong có cạm bẫy. Bốn tên đều không thừa nhận việc gây án, chúng tôi cũng không có chứng cứ, chẳng thể đột phá, chỉ có thể dùng dằng như vậy. 7h tối, Băng Tâm chạy tới, trên tay là một tờ kết quả xét nghiệm, hào hứng nói: "Tống Dương ca ca, muội có phát hiện quan trọng."

Tôi hỏi: "Cái gì?"

Thì ra Băng Tâm lấy từng ly nước bốn tên uống mang đi xét nghiệm, một trong số đó có ADN trùng khớp với ADN tìn được ở trại chó, chính là Tần Ngạo Nam.

Chuyện này nhìn qua đã biết không phải một mình Băng Tâm làm, mà do Tiểu Đào bày mưu, tôi hỏi: "Sao em không nói với anh?"

Tiểu Đào cười: "Ha ha, nói ra mất linh. Đi thôi, chúng ta ra ngoài ăn bữa cơm mừng, đợi lát nữa về thẩm vấn thật tốt Tần Ngạo Nam, xem hắn còn gì để nói."

Ba người chúng tôi ra ngoài, bỗng nghe thấy tiếng huyên náo ngoài hành lang, mấy cảnh sát đang ngăn một ông già, ông ta không ngừng la hét: "Tôi muốn gặp con gái tôi! Để tôi vào!"

Ông già khoảng chừng 60 tuổi, cơ thể vẫn còn rất cường tráng, nét mặt lạnh lùng như lưỡi dao, cặp lông mày trắng sắc như kiếm. Hoàng Tiểu Đào hỏi có chuyện gì, ông ta tự xưng là cha của nạn nhân nữ trong vụ thứ hai. Lúc chưa xác định được danh tính, cảnh sát phát một thông báo nhận xác trên mạng, ông ta vừa trông thấy liền chạy tới, cảnh sát bảo báo danh cũng không chịu hợp tác.

Tiểu Đào hỏi: "Ông tên gì?"

Ông già đáp: "Tôi tên Vương Học Binh, nạn nhân các người đăng trên mạng là con gái tôi, Vương Lộ Lộ, năm nay nó mới 24 tuổi, vừa mới đi làm, tại sao lại..." vừa nói, hai mắt ông ta đỏ hoe, rơi lệ.

Hoàng Tiểu Đào dẫn ông ta vào phòng giữ xác, cũng may thi thể không bị giải phẫu, người cha vẫn được nhìn con mình lần cuối. Sau khi trông thấy thi thể, bao nhiêu cảm xúc liền bộc phát, ông già ngồi bên cạnh con mình khóc hồi lâu. Chúng tôi cố nói

mấy câu an ủi nhưng thật ra cũng vô ích.

Sau khi ra ngoài, ông già nói với Tiểu Đào: "Đồng chí cảnh quan, cô có thể nói cho tôi biết tên cầm thú nào đã sát hại con gái tôi không?"

Tiểu Đào nói: "Ông ngàn vạn lần chớ kích động, vụ án này chúng tôi đang toàn lực điều tra, nhất định sẽ minh oan cho con gái ông."

Ông già mắt đỏ hoe nói: "Tôi không muốn nghe những thứ này, cô mau nói cho tôi biết hung thủ là ai!"

Tiểu Đào bất đắc dĩ cúi đầu: "Xin lỗi, chi tiết vụ án không thêt tiết lộ."

Đột nhiên ông già cởi áo khoác ra, tôi cho là ông ta định làm gì, chỉ thấy bên trong ông ta mặc một bộ quân phục lục quân cũ, ngực treo đầy huy chương, nói: "Tôi là cựu chiến binh Tiêm Đao Doanh thuộc quân khu 3 Vân Nam, đã từng tham gia bảo vệ tổ quốc, chiến đấu đều xông lên phía trước, vì quốc gia mà không tiếc máu cũng như sinh mạng! Lộ Lộ là giọt máu duy nhất của tôi, là đứa con tôi nhìn thấy lớn lên hàng ngày, cũng là tất cả của lão già này. Đồng chí cảnh quan, đặt cô vào hoàn cảnh của tôi, nếu con gái cô cũng bị như vậy, cô có nguyện ý nghe những lời nói qua loa lấy lệ vừa rồi không?"

Hoàng Tiểu Đào thở dài một tiếng, nắm lấy tay ông ta, nói: "Tôi hiểu tâm trạng của ông, nhưng..."

Băng Tâm nhanh nhẩu chen một câu: "Lão anh hùng, ông yên tâm đi, thực ra hung thủ chúng tôi đã bắt được, giờ đang thẩm vấn."

Tiểu Đào trừng mắt lườm Băng Tâm, ông già hỏi: "Có thể cho tôi biết mặt hung thủ được không?"

Ông ta cứ nhất quyết đòi xem mặt hung thủ, còn quỳ xuống cầu xin chúng tôi. Tiểu Đào làm mọi cách xoa dịu, thậm chí phải dùng đến tội danh gây rối trụ sở cảnh sát mới đưa được ông ta đi. Tôi biết với lập trường của nàng, việc tình cảm cá nhân và công việc tuyệt đối không thể dây dưa với nhau.

Sau khi Vương Học Binh đi, Tiểu Đào lập tức nổi giận, hét lên với Băng Tâm: "Tôn đại tiểu thư, cục cảnh sát là nhà của cô à? Sao cô dám tùy tiện tiết lộ tin tức quan trọng như vậy cho người ngoài? Ngộ nhỡ ông ta làm ra chuyện gì quá khích, gây hậu quả nghiêm trọng, trách nhiệm này cô gánh nổi sao?"

Băng Tâm oan ức nói: "Muội thấy vị lão anh hùng kia rất đáng thương mà."

Tiểu Đào nói: "Cô có còn chút lập trường của nhân viên thực thi pháp luật không? Tư pháp và tư tình không thể nhập nhằng, tối về viết một bản kiểm điểm cho ta, nếu còn tái phạm đừng mong ở lại đội hình sự, về phòng thí nghiệm mà giải phẫu khỉ!"

Nói xong Tiểu Đào sải bước quay đi, Băng Tâm ấm ức cúi đầu khóc, tôi cũng chẳng biết nói gì, vỗ vỗ vai nàng: "Đừng buồn, ai cũng có lúc sai lầm mà."

Băng Tâm càng khóc lớn hơn, ôm lấy vai tôi mà khóc, tôi nhẹ nhàng vỗ lưng an ủi. Tiểu Đào vừa ra tới cửa, đột nhiên quay đầu, có chút mềm lòng nói: "Làm gì vậy, cút nhanh lên ra ăn cơm, ăn xong còn phải làm việc."

Băng Tâm lau nước mắt nói: "Muội không ăn, muội phải tự kiểm điểm bản thân."

Tôi cười: "Không ăn mà cũng tính à, hay là đổi một cách kiểm điểm khác đi, bữa này muội mời."

Băng Tâm ngúng nguẩy đuôi tóc nói: "Vậy muội mời hai người

một bữa, biểu đạt sự áy náy của mình."

Tiểu Đào cũng cười: "Cô yên tâm, tối nay ta còn phải làm thịt cô một bữa mới hả tâm trạng bực tức của ta!"

Chương 406: Danh hiệu Thuần Cẩu Sư (Thày dạy chó)

Cơm nước xong chúng tôi quay về cục, giờ đã là hơn 20h, Tần Ngạo Nam cả tối bị bỏ đói, đang mắng chửi trong phòng thẩm vấn: "Đồ chết tiệt, thả ta ra, nếu không hậu quả các ngươi tự gánh lấy!"

Tôi với Tiểu Đào đi vào, trên tay cầm một hộp cơm, Tần Ngạo Nam nhìn thấy không nhịn không nổi, nuốt nước bọt. Tôi nói: "Thành khẩn khai báo liền có cơm ăn, cứ cứng đầu thì nhịn đói tiếp."

"Khai báo cái con mẹ nhà ngươi!" Tần Ngạo Nam hét: "Ta cũng chả biết các ngươi đang nói gì, việc hít ma túy lão tử nhận, còn chuyện khác đừng hòng đổ lên đầu lão tử!"

Tôi dùng mắt ra hiệu cho Tiểu Đào, nàng mở một bức ảnh trong điện thoại ra, đó là ông chủ trại chó, hỏi: "Ngươi có quen người này không?"

Đồng tử của Tần Ngạo Nam tức thì co lại: "Ta không biết đại thúc này."

Tiểu Đào nói: "Ngươi không biết ông ta, vậy mà ông ta lại biết ngươi. Có phải ngươi trả nợ giúp ông ta không?"

Tần Ngạo Nam hừ một tiếng: "Ta không ăn no dửng mỡ."

Tôi nói: "Tối ngày 12 tháng 7, Nam Giang có một vụ án giết người man rợ xảy ra, chúng ta tìm hiểu được nó bắt nguồn từ trại chó này. Trong ảnh là ông chủ trại chó, nơi này cũng đã được xác minh là hiện trường phạm tội."

Tôi nói là hiện trường phạm tội, thực ra chỉ là hai tội danh bắt cóc và hãm hiếp, nói lấp lửng như vậy sẽ tương đối có tính uy hiếp hơn. Tôi nói tiếp: "Ngoài ra ta tìm được ở hiện trường ADN của ngươi, chuyện này phải giải thích thế nào?"

Tần Ngạo Nam cả kinh: "Không thể nào, các ngươi đang lừa ta!"

Tiểu Đào vỗ bàn một cái khiến cốc nước văng tung tóe: "Tần Ngạo Nam, tốt nhất là ngươi nên khai thật, ADN của ngươi có ở hiện trường, việc này đã được chứng thực, trừ khi ngươi có anh em sinh đôi, nếu không thì mau giải thích rõ ràng cho ta."

Tần Ngạo Nam cúi đầu, con ngươi không ngừng chuyển động, rõ ràng đang tìm cách nói dối, hắn chậm rãi: "Người trong bức ảnh vừa rồi ta biết."

Tiểu Đào cười lạnh: "Sao lại thay đổi lời nói?"

"Ta cũng chỉ là vừa mới nhớ ra, vốn ta định mua ngao Tây Tạng về nuôi chơi, nên có gặp một lần. Hôm đó khả năng ăn uống linh tinh nên đau bụng đi ngoài, điều này thì có gì?" Tần Ngạo Nam nói.

Tiểu Đào hất hàm: "Làm gì có chuyện trùng hợp như vậy?"

"Bất kể ngươi có tin hay không thì đây vẫn là sự thật." Tần Ngạo Nam quay mặt đi hướng khác.

Tôi nhếch mép: "Ta cũng không nói ADN của ngươi tìm thấy trong phân, sao ngươi lại khẳng định như vậy?"

Trán Tần Ngạo Nam lấm tấm mồ hôi hột, trân trân nhìn tôi. Tôi nói: "Khai thật đi, tối ngày 12 tháng 7, ngươi và đồng bọn làm gì?"

"Cũng như thường ngày, uống rượu với nhau."

Lời giải thích rất giống với Triệu Đại Bằng, hiển nhiên là bọn chúng ngầm mặc định với nhau từ trước. Trong anh mắt của Tần Ngạo Nam lóe lên một tia tự tin, hắn biết chúng tôi không có bằng chứng, ADN tìm được trong bụng chó chỉ là chứng cứ gián tiếp, không đủ để định tội.

Tôi mở chức năng ghi âm trên điện thoại, quyết định dùng chút thủ đoạn, hít sâu một hơi rồi đột ngột phát động minh vương chi đồng, quát lên: "Khai báo thành khẩn!"

Tần Ngạo Nam hét lên một tiếng, dựa về phía sau, quán tính khiến cái ghế bị đẩy đi một đoạn. Hành hạ hắn chừng 30 giây, tôi thu hồi minh vương chi đồng lại, vội cắn một túi sữa tươi để uống.

Tần Ngạo Nam như vừa trải qua quá trình vận động dữ dội, lồng ngực phập phồng, toàn thân ướt đẫm mồ hôi, run lẩy bẩy nói: "Đêm đó chúng ta uống rượu ở quán Hỏa Tinh Tửu."

Tôi lạnh lùng: "Ai có thể chứng minh?"

"Bồi bàn, chủ quán đều có thể chứng minh." Tần Ngạo Nam đáp.

"Uống rượu gì?" Tôi tăng tốc.

"Cocktail." Tần Ngạo Nam trả lời.

"Mấy loại?"

"Ta uống Love of Hiroshima, bốn mắt uống Blues, lão Triệu uống Depth Charge, tiểu Bạch uống Peach..."

Tôi hét lớn một tiếng: "Lặp lại lần nữa, Triệu Đại Bằng uống cái gì?"

Hắn trả lời không chút nghĩ ngợi: "Depth Charge."

"Bạch Tiểu Uy uống gì?"

"Peach."

"Uống từ mấy giờ tới mấy giờ?" Tốc độ của tôi càng dồn dập, không cho hắn thời gian suy nghĩ.

"Bảy rưỡi tới 11h, sau đó về nhà." Tần Ngạo Nam trả lời.

"Chỉ một ly rượu uống 3 tiếng rưỡi?" Tôi mỉa mai.

"Sau đó ta còn uống Whiskey, gọi một đĩa hoa quả, tiểu Bạch say tới ói." Tần Ngạo Nam đáp trôi chảy.

Tôi thầm nghiến răng, những lời nói của hắn rõ ràng là bịa đặt, chuyện này đã được huấn luyện từ trước. Phần lớn người ta hôm qua ăn sáng với gì còn không nhớ kỹ, làm sao có thể nhớ chi tiết buối tối tận nhiều ngày như vậy.

Tôi có chút bất lực, Tiểu Đào hỏi: "Tại sao ông chủ trại chó mất tích?"

"Điều này làm sao ta biết? Có thể là trốn nợ." Tần Ngạo Nam tự cho rằng mình đã vượt qua bài tra khảo, tỏ ra thoải mái hơn nhiều.

Tôi lạnh lùng hỏi: "Ai dạy ngươi nói như vậy?"

Tần Ngạo Nam xua tay: "Không ai dạy ta cả."

"Ai dạy ngươi nói như vậy?!!!"

"Không ai dạy ta!"

"Ai dạy ngươi nói như vậy?!!!" Tôi đập bàn một cái, phát động minh vương chi đồng, một tiếng thét chói tai vang lên, lần này tôi hành hạ hắn hẳn 1 phút, nghe tiếng hét của hắn mà hả lòng hả dạ.

Cho đến khi Tiểu Đào giật tay áo tôi: "Đủ rồi Tống dương, hắn sắp bị anh làm cho phát điên rồi." Tôi mới thu hồi minh vương chi đồng. Tần Ngạo Nam ôm đầu run lẩy bẩy, đũng quần ướt sũng, chất lỏng chảy cả ra ghế, tôi không bỏ lỡ cơ hội quát: "Hắn tên gì?"

"Ta không biết, hắn tự xưng là Thuần..."

Biết mình lỡ lời, Tần Ngạo Nam đột nhiên mím môi không nói nữa, tôi nhớ tới lời khai của Khổng Huy, nhìn thẳng vào mắt hắn, nói: "Thuần Cẩu Sư?"

Yết hầu Tần Ngạo Nam di chuyển lên xuống một cái, xem ra tôi đã đoán đúng. Theo như Khổng Huy nói, Thuần Cẩu Sư là lãnh đạo trung cấp của Giang Bắc Tàn Đao ở Nam Giang, cũng là người liên lạc duy nhất của hắn. Người này xuất quỷ nhập thần, việc thành thạo nhất chính là khiến người ta biến mất vô tung vô tích, càng không bao giờ để lại vân tay, DNA hay đầu mối gì.

Tôi chẳng bao giờ nghĩ tổ chức này lại phái một lãnh đạo tới để giúp bốn tên phú nhị đại ngu dốt thoát tội, chẳng trách lần nào chúng tôi cũng bị đi trước một bước. Nghĩ tới đây, tôi chợt có một linh cảm chẳng lành, liền gõ gõ bàn mấy cái ra hiệu cho Tiểu Đào ra ngoài.

Tàn Ngạo Nam có vẻ đã đói muốn chết, đưa tay định với hộp cơm trên bàn. Thấy vậy, tôi khoát tay hất văng xuống đất, hắn trợn tròn mắt nhưng không dám đối mặt trực diện với tôi.

Ra ngoài, Tiểu Đào trấn an: "Anh cũng đừng kích động quá."

Tôi lắc đầu: "Cứ nghĩ tới những chuyện hắn gây ra là anh lại thấy căm ghét. Nói thật, từ trước tới giờ anh chưa gặp tên tội phạm nào đáng ghét như hắn."

Tiểu Đào nói: "Chuyện này có thể hiểu được."

Tôi hỏi: "Hỏi em chuyện này, sau khi bốn tên này bị tạm giữ,

chúng có nói muốn gọi điện về nhà hay cho luật sư không?"

Tiểu Đào đáp: "Không hề."

Quả nhiên như tôi dự đoán, bốn tên này bị bắt vốn dĩ có chút quá khéo, tôi nhíu chặt lông mày hét lên: "Chúng muốn giữ chân chúng ta! Tối nay khẳng định sẽ có án mạng!"

Hoàng Tiểu Đào hỏi sao vậy, tôi nói: "Giải thích không kịp, gọi điện cho các quận phái cảnh sát tuần tra các ngõ ngách, nhất là những nơi ít người qua lại, những tòa nhà vắng vẻ, nếu như vận khí tốt có thể chúng ta sẽ ngăn được án mạng xảy ra."

Tiểu Đào gật đầu: "Em sẽ đi thông báo ngay!"

Chương 407: Đêm nay có vụ án giết người

Trong lúc cảnh sát các chi cục đi tuần tra ngõ ngách, chúng tôi chỉ biết chờ đợi trong sự nôn nóng, mỗi lần có chuông điện thoại vang lên đều vô cùng căng thẳng.

Chớp mắt đã tới 11h đêm, Tiểu Đào tò mò hỏi: "Tống Dương, sao anh lại khẳng định tối nay có vụ án xảy ra, chẳng phải bốn nghi phạm đã đang bị tạm giữ sao?"

Tôi cười khổ nói: "Chính bởi vì chúng đang bị tạm giữ, cho nên nếu án mạng xảy ra vào lúc này sẽ đồng nghĩa với tuyên cáo chúng vô tội. Riêng việc bốn tên đại ác này bị bắt đã rất kỳ lạ, anh thử đặt mình vào vai Thuần Cẩu Sư, liền đoán được âm mưu của hắn."

Đúng lúc này thì điện thoại reo, Tiểu Đào nghe máy rồi đứng bật dậy, mắt trợn tròn hỏi: "Ở đâu?"

Cúp máy, nàng ảo não nói: "Anh đoán đúng rồi, dưới một cây cầu lớn ở chi cục Đào Nguyên mới phát hiện hai thi thể."

Tôi thở dài một tiếng, cảm giác bất lực ùa tới, nói: "Đi thôi."

Chúng tôi vội vàng chạy tới nơi phát hiện thi thể, đó là chân cầu bê tông tiếp giáp với mặt nước, có hai thi thể nữ bê bết máu nằm sõng soài, cảnh sát khu vực phát hiện thi thể đang trông coi.

Chúng tôi không lập tức tới bên cạnh thi thể, mà bật thiết bị chiếu sáng lên, tổ kỹ thuật thu thập từng dấu chân, vết máu, chụp hình lại lấy chứng. Tôi liếc mắt liền nhận ra, dấu chân ở đây so với hai vụ trước giống y hết nhau.

Chiêu dùng mận thay đào này là Thuần Cẩu Sư đã dắt mũi chúng tôi, biến tất cả cảnh sát thành nhân chứng chứng minh bốn tên phú nhị đại vô tội!

Tôi đeo găng tay bắt đầu khám nghiệm, hai cô gái nạn nhân tuổi tác tương đương nhau, chừng 25 tuổi. Cả hai đều mặc áo sơ mi mỏng manh, thân dưới trần truồng, mặt và chân tay nhiều vết bầm, cũng có dấu hiệu bị xâm hại.

Một nạn nhân bị ném ở gần bờ nước, tóc dài xõa xuống nươc phiêu động như lá bèo, nạn nhân còn lại thì ở gần trụ cầu.

Thời gian tử vong bước đầu xác định là 4 tiếng trước, tôi nhấc tay nạn nhân lên kiểm tra, một nạn nhân cắt móng tay rất gọn gàng, sơn đủ loại màu sắc, người còn lại thì tay có mùi nước hoa, hơn nữa không chỉ có một loại. Tôi để ý trên eo nạn nhân có vết lằn của dây đai, đoán rằng họ là những chuyên viên tư vấn bán đồ trang điểm.

Cả hai cô gái đều có vết trói ở chân tay, có vẻ như đã bị bắt giữ một thời gian, là bao lâu thì phải chờ xem xét bên trong dạ dày mới biết.

Dùng kéo cắt áo hai nạn nhân, tôi phát hiện ở xương quai xanh nạn nhân thứ nhất và thắt lưng nạn nhân thứ hai có vết kim, nguyên nhân chết có lẽ giống lần trước, đều là bị tiêm quá liều ma túy, sau đó bị hãm hiếp dẫn tới đột tử.

Để xác nhận, tôi dùng thính cốt mộc nghe một chút, phát hiện trong phổi nạn nhân nằm sát mép nước có ứ lượng chất lỏng lớn. Quan sát kỹ một chút thì cổ cô ta có dấu vết bị bóp, có vẻ thể lực cô tương đối khá, sau khi bị hãm hiếp vẫn không chết, hung thủ liền ấn đầu cô xuống nước khiến cho ngạt thở.

Tiểu Đào đứng bên cạnh hỏi: "Phát hiện được gì không?"

Tôi ủ rũ đáp: "Phát hiện thì rất nhiều nhưng đều không quan trọng, nhiệm vụ thiết yếu trước mắt là phải chứng minh được vụ án này do kẻ khác bắt chước bốn tên phú nhị đại làm."

Tôi lấy một cái bông tăm cắm vào vùng kín nạn nhân, rút ra được một ích dịch nhờn cùng máu chưa đông. Ngửi ngửi một chút, quả nhiên hung thủ dùng bao cao su, tôi nhìn kỹ thân thể nạn nhân lần nữa, nói: "Những vết thương gây ra này rõ ràng không giống với phong cách của tứ đại ác kia."

Hoàng Tiểu Đào hỏi: "Khác nhau ở chỗ nào?"

Tôi nói: "Ấn tượng đầu tiên của em với hai thi thể này là gì?"

"Thương tích đầy mình." Tiểu Đào trả lời.

Tôi gật đầu: "Đúng, chấn thương rất đều, hơn nữa cũng không hạ thủ quá nặng tay. Không phải là ngược đãi nạn nhân, mà muốn biến họ thành bộ dạng này mới đúng, lần này là hung thủ cố tình bắt chước cho giống."

Tôi nói tiếp: "Hung thủ cũng là 4 tên, mặc dù chúng đi giày giống hệt 4 phú nhị đại, nhưng độ nông sâu của bước chân lại không giống, thậm chí 1 trong số đó là phụ nữ."

"Phụ nữ?" Tiểu Đào giật mình: "Ngay cả nam hay nữ mà anh cũng biết?"

Tôi mở ô nghiệm thi ra, bảo Tiểu Đào soi đèn tử ngoại, trên thi thể xuất hiện một đám dấu tay, chủ yếu ở vùng chân và xương chậu, mặc dù rất lộn xộn nhưng có thể nhận ra, hãm hiếp nạn nhân chỉ có ba người.

Tại sao người còn lại không tham gia cưỡng hiếp? Hoặc là không được tham gia hoặc là không thể tham gia.

Tôi di chuyển bóng ô, khi tới một mặt ô, vết thương trên thi

thể hiện ra màu sắc bất đồng, dĩ nhiên không phải màu sắc đủ loại, mà chỉ là độ đậm nhạt mà thôi. Tiểu Đào kinh ngạc hỏi: "Cái ô của anh còn có chức năng này?"

Tôi nói: "Màu sắc vết thương càng đậm cho thấy thời gian lưu lại càng dài, ngược lại thì là thời gian ngắn, có thể thấy có bốn loại hung khí gây ra vết thương."

Hoàng Tiểu Đào gật đầu.

Tôi chỉ những vết thương kia, phân tích: "Trong đó ba loại tạo nên bề mặt vết thương khá lớn, chỉ có một loại là vết thương nhỏ, có thể lý giải do hắn sức yếu hoặc không nỡ xuống tay. Hơn nữa ở đây có một chi tiết, người yếu nhất này không đánh vào mặt nạn nhân."

Chuyển qua thi thể thứ hai, việc tương tự vẫn xảy ra, một trong số hung thủ không đánh vào mặt nạn nhân, cho nên tôi suy đoán trong số chúng có một phụ nữ.

Bọn họ được Thuần Cẩu Sư hạ lệnh tạo ra án mạng, bản thân không có ác ý với nạn nhân, chỉ là đang thi hành nhiệm vụ. Đối với phụ nữ mà nói, gương mặt là quan trọng nhất, từ sự đồng cảm này mà hung thủ nữ không đánh vào mặt người bị hại.

Tiểu Đào chợt thấy vui: "Có chứng cứ này thì dễ rồi, đủ để chứng minh đây là một vụ án sao chép."

Tôi lắc đầu nói: "Những điều này chỉ là căn cứ vào suy luận gián tiếp, trên tòa án có đứng vững được không?"

Tiểu Đào nói: "Luận cứ đầy đủ là có thể quyết định chiều hướng vụ án."

Tôi lắc đầu, bốn hung thủ đều là phú nhị đại, bọn chúng sẽ tìm luật sư giỏi nhất trong cả nước tới bào chữa, nếu chúng tôi không đưa ra được bằng chứng đanh thép, chỉ e sẽ phải trơ mắt nhìn bọn

chúng rời tòa.

"Huống hồ..." Tôi nói: "Trong bốn người này có một phụ nữ chỉ là sự suy luận, có lẽ hắn chỉ là một kẻ sai lệch giới tính, dạng như bán nam bán nữ."

Tôi cẩn thận quan sát kỹ lưỡng, chăm chú nhìn một dấu tay khá rõ nét, phát hiện có gì đó không ổn định. Tôi nhặt cái áo mới cắt lên, đặt xuống một tấm nylon rồi chiếu bóng ô nghiệm thi vào, cũng xuất hiện dấu tay.

Tiểu Đào kinh ngạc: "Ô của anh soi được cả vết dương trên vải?"

Tôi hưng phấn: "Dĩ nhiên là soi không ra, đây không phải vết dương, mà là dấu tay hoàn chỉnh."

Tôi thu ô lại, dùng tro rong biển thổi lên cái áo, quả nhiên có một dấu bàn tay hoàn chỉnh hiện ra, đường chỉ tay rất rõ ràng, duy chỉ năm đầu ngón tay là không có vân.

Hoàng Tiểu Đào giật mình nói: "Tại sao lại như vậy, hung thủ không có vân tay???"

Chương 408: Thất bại thê thảm

Tôi nhìn cái dấu bàn tay kia, năm ngón tay khá mờ, có hai khả năng, một là dùng keo 502 phủ lên ngón tay, hai là dùng chất hóa học ăn mòn, cần phải xét nghiệm dầu mồ hôi mới có thể biết được.

Chuyện đó giao cho tổ kỹ thuật làm, Tiểu Đào mang tới một cái máy tính bảng, cho tôi xem những dấu chân mới chụp, nói: "Kích cỡ và loại giày giống hệt của bốn tên phú nhị đại."

Tôi nói: "Đúng vậy, gần như không đoán được chiều cao và trọng lượng cơ thể của chúng...nhưng vẫn có một ít bất đồng, dù sao đi giày người khác không thể vừa vặn hoàn toàn được."

Tôi chỉ một vết dấu chân, nói: "Em xem dấu chân này rõ ràng chân lớn hơn giày, khiến hai bên mép bè ra...còn cái này, chân lại nhỏ hơn giày, cho nên chân trước có lực, chân sau lại nhẹ tênh."

Nói xong tôi thở dài: "Nhưng những thứ này đều chẳng thể là chứng cứ quyết định."

Muốn chứng minh đây là mô phỏng gây án, ít nhất chúng tôi phải đưa ra được ADN và vân tay, nhưng hung thủ vô cùng cẩn thận, chẳng lưu lại bất cứ chút ít nào.

Hoàng Tiểu Đào cười khổ: "Đôi khi luật pháp cứng nhắc ở chỗ đó, rõ ràng biết đích xác hung thủ là ai, nhưng không chứng minh được cũng chỉ có thể giương mắt nhìn. Thật sự trong lòng em bây giờ chỉ muốn chạy về bắn chết từng tên cặn bã trong đám phú nhị đại kia."

Chợt điện thoại reo, Tiểu Đào nghe máy rồi quay qua nói: "Luật

sư của bốn tên ác thú đã tới, hiện đang làm ầm ĩ trong cục, đòi bảo lãnh người ra ngoài."

Tôi mắng một tiếng: "Khốn kiếp! Thời gian lại chuẩn xác như vậy!"

Hiện trường để cho tổ kỹ thuật xử lý, tôi với Tiểu Đào tức tốc chạy về cục, bốn người mặc âu phục đang chờ sẵn trong hành lang, một người trong số đó đứng ra giới thiệu rồi không khách khí nói: "Hiện giờ chúng tôi toàn quyền đại diện cho thân chủ, căn cứ vào luật pháp nước nhà, các người tạm giữ thân chủ chúng tôi lại không hề thông báo cho người nhà, là vi phạm pháp luật nghiêm trọng, chúng tôi sẽ cân nhắc gửi đơn kiện. Giờ chúng tôi phải mang thân chủ của mình đi!"

Hoàng Tiểu Đào nghiến răng kèn kẹt: "Nhận tiền của người, trừ tai họa cho người. Bất kể loại người cặn bã nào, chỉ cần trả đủ tiền, các người cũng sẽ đứng ra bảo vệ, đúng không?"

Luật sư kia chỉ Tiểu Đào nói: "Đồng chí cảnh sát, tôi cảnh báo cô, lời cô vừa nói có thể cấu thành tội phỉ báng, vu khống hãm hại!"

Tôi vỗ vai Tiểu Đào bảo nàng đừng kích động. Nàng vẫn còn rất tức giận, hất tay một cái: "Mang theo thân chủ của mấy người cút đi!"

Luật sư lạnh lùng trừng mắt lườm Tiểu Đào, quay đi làm thủ tục. Tôi cảm thấy toàn thân vô lực, so với những tên tội phạn từng đối đầu, Thuần Cẩu Sư quả là cẩn mật đến đáng sợ.

Tôi cố vắt óc suy nghĩ tìm ra sơ hở, chỉ cần là tội phạm, không thể nào không để lại sơ hở cả.

Một lát sau, bốn tên ác nhân được luật sư đưa ra ngoài, Tần Ngạo Nam vênh váo đi lướt qua tôi, nghoẹo đầu cười khẩy: "Cảnh

quan tiên sinh, ta về trước nhé, lần sau có rảnh rỗi lại cùng nhau uống trà."

Triệu Đại Bằng cũng ỷ thế huýt sáo với Tiểu Đào: "Mỹ nữ, dung mạo cô xinh đẹp như vậy, đừng có làm cảnh sát nữa, tới phục vụ chúng ta đi, bảo đảm một đêm còn kiếm được hơn lương một năm."

Hoàng Tiểu Đào siết chặt nắm đấm nổi giận, tôi ngăn lại, nhìn chằm chằm vào mắt Tần Ngạo Nam nói: "Ngươi nghĩ rằng Thuần Cẩu Sư có thể bảo vệ ngươi cả đời?"

Tần Ngạo Nam có chút sợ hãi ánh mắt của tôi, lui về phía sau một bước: "Can hệ gì tới ngươi?"

Tôi lộ ra một tia thâm hiểm: "Ngươi đã từng thấy đập nước nào ngăn được đại hồng thủy chưa?"

"Ngươi đang nói gì, ta hoàn toàn nghe không hiểu." Hắn cố ra vẻ trấn tĩnh, cười với đồng bọn: "Tên này đầu óc có vấn đề rồi."

Tôi chẳng để ý, tiếp tục nói: "Dùng một đập nước yếu ớt để ngăn đại hồng thủy ngút trời, các ngươi đứng ở dưới tự cho là không có chút sơ hở nào. Nhưng ta nói cho ngươi biết, chỉ cần cái đập nước nói dối này xuất hiện lỗ hổng, dù là một lỗ hổng nhỏ nhất, nó cũng sẽ khiến các ngươi vạn kiếp bất phục!"

Tần Ngạo Nam cười lạnh một tiếng, nói: "Loại quỷ nghèo mạt hạng như ngươi không hiểu được thế giới của lão tử đâu. Lão tử chẳng có gì ngoài tiền, mà có tiền lại có tất cả, muốn làm gì được nấy!"

Một tên luật sư hắng giọng, nhắc nhở Tần Ngạo Nam không nên nói lung tung.

Tần Ngạo Nam huých vai tôi đi ra, bốn tên ác nhân vừa đi vừa cười nói, phách lối ra bên ngoài trụ sở. Tiểu Đào tức giận cực độ,

tay đè vào báng súng, hét lên: "Làm một cảnh sát, lại trơ mắt nhìn hung thủ nhơn nhơn ngoài vòng pháp luật, liệu còn ý nghĩa gì nữa!"

Tôi giữ tay nàng lại, lắc đầu tỏ ý đừng kích động. Tiểu Đào ấm ức như muốn khóc: "Em không cam lòng, thật không cam lòng!"

Tôi khuyên nhủ: "Chúng ta chưa có thua, hắn vừa nãy đã nhắc chúng ta một manh mối trọng yếu."

Hoàng Tiểu Đào sửng sốt: "Ý anh là..."

"Thuê Thuần Cẩu Sư giúp chúng hóa giải mọi chuyện, chắc chắn cần số tiền rất lớn, đi điều tra tài khoản chi tiêu của chúng gần đây xem." Tôi nói.

Hai mắt Tiểu Đào sáng lên, cứ như nhìn thấy ánh sáng trong đường hầm. Đột nhiên bên ngoài có tiếng ồn ào, Tần Ngạo Nam hét to: "Đánh người...cảnh sát chết đâu hết rồi?"

Chúng tôi chạy ra bên ngoài xem xét, thì ra là cựu chiến binh Vương Học Binh chẳng biết từ đâu xông tới, đang dùng hai tay túm chặt cổ áo Tần Ngạo Nam: "Có phải ngươi giết con gái ta không? Có phải ngươi giết con gái ta không?"

Bàn tay ông ta như hai gọng kìm, mấy tên phú nhị đại bên cạnh gỡ thế nào cũng không ra. Hoàng Tiểu Đào bước tới trấn an: "Lão nhân gia, ông bình tĩnh một chút!"

Vương Học Binh hét lớn: "Cô bảo tôi làm sao bình tĩnh? Lúc trước nói với tôi đã bắt được người, bây giờ tại sao bọn chúng lại bình an vô sự đi ra, cảnh sát các người có phải là vô năng không? Năm đó ta ở chiến trường xông pha tới giọt máu cuối cùng, đổi lại quốc gia đối xử với ta như thế này đây!"

Luật sư của Tần Ngạo Nam lạnh lùng nói: "Lão già này đang bạo hành thân chủ của ta, chẳng lẽ các người để mặc sao?"

Hoàng Tiểu Đào đáp: "Xin anh tôn trọng anh hùng đã từng chiến đầu vì tổ quốc, anh có biết tại sao ông ta nổi giận không? Bởi vì con gái ông ấy bị bốn tên cầm thú sát hại tàn nhẫn!"

Sau đó nàng từ từ đọc tên bốn nạn nhân, nói: "Mong các ngươi nhớ kỹ bốn cái tên này, bọn họ nhất định sẽ bám dai như đỉa, tìm các ngươi tính sổ!"

Có tật giật mình, nghe tên bốn nạn nhân, những tên cầm thú ánh mắt hơi hốt hoảng, Tần Ngạo Nam gượng cười một tiếng: "Ta hoàn toàn chưa nghe qua 4 người này."

"Bốp!" Một cái bạt tai dữ dội văng lên mặt Tần Ngạo Nam, một bên má của hắn tức thì sưng lên. Hai mắt của Vương Học Binh như phát ra lửa, kích động hét: "Là ngươi giết Lộ Lộ, ta muốn ngươi đền mạng, ta muốn ngươi đền mạng!"

Luật sư nghiêm giọng quát lên: "Đồng chí cảnh sát, xin cô lập tức bắt gã côn đồ này lại."

Hoàng Tiểu Đào rút còng tay ra, tôi giật lấy: "Để anh làm người xấu!"

Bước tới còng tay Vương Học Binh, tôi nhỏ giọng: "Lão nhân gia, xin lỗi."

Tần Ngạo Nam ăn một cái tát, tức không nhịn nổi, thừa dịp tôi lôi Vương Học Binh ra, định nhấc chân đá, hắn bị luật sư cản lại. Luật sư nhìn hắn lắc đầu, sau đó nói với chúng tôi: "Việc này xảy ra ở ngay trước cửa trụ sở công an, trách nhiệm hoàn toàn thuộc về hành vi dung túng hành hung của các người, ta sẽ cân nhắc viết đơn kiện, các ngươi cứ chờ trát hầu tòa đi!"

Dứt lời bọn chúng nghênh ngang bỏ đi.

Vương Học Binh ôm mặt ngồi xổm dưới đất mà khóc: "Lộ Lộ của tôi chẳng lẽ phải chết vô ích sao? Trên đời này có còn công

đạo hay không?"

Đối mặt với tình cảnh này, tôi và Tiểu Đào đều khổ tâm, nàng an ủi: "Lão nhân gia, tôi lấy danh dự đảm bảo, tuyệt đối không để đám nghi phạm tự do, chỉ là tạm thua chúng một kèo. Nhưng ông yên tâm, nhất định chúng tôi sẽ mang chúng ra công lý. Chính nghĩa có thể tới trễ, nhưng tuyệt đối sẽ không vắng mặt!"

Chương 409: Cao thủ huấn luyện

Sáng hôm sau tôi tới cục tìm Hoàng Tiểu Đào, thì ra cả đêm nàng không ngủ, thức để điều tra sao kê tài khoản ngân hàng của bốn tên phú nhị đại, rạng sáng mới ngủ gục trên bàn làm việc.

Tôi ra ngoài mua một ly cà phê và bữa sáng, sau đó mới đánh thức Tiểu Đào dậy, nàng dụi mắt nói: "Tống Dương, anh tới rồi?"

Tôi xót xa nói: "Em có cần liều mạng như vậy không?"

Tiểu Đào xé gói Sandwich cắn một miếng: "Cả đêm qua ông lão cứ khóc con gái trong phòng tạm giam, em làm sao yên tâm mà về ngủ? Chuyện hôm qua làm cả tổ chuyên án như sôi sục, tất cả đều làm việc không nghỉ, ai cũng nói nếu không bắt được hung thủ đền tội thì thật có lỗi với huy hiệu trên mũ."

Tôi hỏi: "Tra được không?"

Tiểu Đào liền gọi điện, lát sau một cảnh sát mang tài liều lên, báo cáo: "Hoàng đội trưởng, tất cả tài khoản ngân hàng, thẻ tín dụng, sổ tiết kiệm của bốn tên chúng tôi đã điều tra kỹ, số tiền chi tiêu lớn nhất là 200 ngàn."

Tôi lắc đầu: "Hai trăm ngàn, anh nghĩ số tiền này không đủ để thuê Thuần Cẩu Sư."

Tiểu Đào giở tập hồ sơ liếc một cái, đưa cho tôi, trên đó là chi tiết các khoản chi tiêu của chúng. Tiêu pha hàng ngày của phú nhị đại thật khiến người ta chép miệng, khoản chi kia là chuyển cho một cửa hàng rượu vang, bọn chúng bỏ 200 ngàn chỉ để mua một

chai.

Tổng số tiền 4 tên chi cộng lại ước chừng hơn 2 triệu tệ, là chi trong một tuần, hơn nữa đều là những khoảng lặt vặt, có vẻ không phải thứ chúng tôi cần tìm.

Đột nhiên tôi nghĩ tới một chuyện: "Những luật sư hôm qua tới đây, là do chúng gọi ?"

Tiểu Đào đáp: "Không phải, mà là luật sư tự tới."

Tôi cười khổ: "Chúng ta lại xem nhẹ cái tình tiết này rồi, người thuê Thuần Cẩu Sư chùi đít cho chúng không phải bản thân chúng, mà là cha của bọn chúng!"

Hoàng Tiểu Đào lập tức nói với cảnh sát kia: "Lập tức đi tìm hiểu các khoản chi của bốn người cha."

Cảnh sát viên rời đi không lâu thì bên ngoài có tiếng náo loạn, chúng tôi đi ra xem, thì ra là Vương Nguyên Thạch giải bốn người vào. Chuyện là sau vụ án xảy ra hôm qua, Tiểu Đào phái Vương Nguyên Thạch đi điều tra mấy khu dân cư xung quanh, trích xuất camera lại quay được biển số xe, tìm được nguồn gốc liền bắt bốn người về đây.

Bốn người này theo thứ tự là một người đàn ông khỏe mạnh tầm 40 tuổi, một nam trung niên gầy yếu đeo kính, một ông già 60 tuổi và một tên thư sinh điệu đà, da dẻ được chăm sóc rất tốt, có cảm giác giống như một người mẫu hoặc thợ trang điểm.

Tôi đi tới nhấc tay từng người lên xem, phát hiện tất cả vân tay của họ đều bị hóa chất ăn mòn hết. Nhìn một lượt bốn người, tôi hỏi: "Bốn người làm nghề gì?"

Bọn họ lần lượt trả lời, theo thứ tự là đầu bếp, giáo viên, công chức về hưu và người mẫu. Bốn người làm bốn công việc khác nhau một trời một vực lại tụ tập gây án một chỗ, khiến tôi không

khỏi giật mình, hỏi: "Thuần cẩu sư cho các người bao nhiêu tiền để tự nguyện dính vào?"

Tên ẻo lả nói: "Ta căn bản nghe không hiểu ngươi đang nói gì, mấy vụ án kia là do chúng ta làm, giờ đã rơi vào tay các ngươi, chúng ta thừa nhận!"

Tiểu Đào phất tay: "Được, mang đi thẩm vấn."

Cả bốn đều khai rất trôi chảy, điều này không nghi ngờ chút nào lại là do Thuần cẩu sư an bài, hắn đã tìm được bốn người cam tâm tình nguyện chết thay.

Cả quá trình thẩn vấn tôi chỉ đứng xem, Tiểu Đào hỏi tôi có phát hiện gì không, tôi nói: "Biểu hiện của họ rất kỳ lạ, lúc khai nhận tội danh rất bình thản, cứ như đang nói về người khác, hoàn toàn không để ý tới sinh tử của chính bản thân."

Tiểu Đào kinh ngạc: "Chẳng lẽ họ bị thôi miên?"

Tôi lắc đầu: "Bọn họ đều tỉnh táo, đây không phải là thôi miên mà giống như tự nguyện hy sinh. Anh có điều khó hiểu, làm sao Thuần Cẩu Sư lại thuyết phục được bọn họ. Cho dù có trả nhiều tiền đến mấy, sinh mạng của bản thân vẫn đáng quý hơn chứ?"

Hoàng Tiểu Đào bỗng nói: "Anh có còn nhớ tên giả mạo trong vụ án người heo không?"

Tôi a một tiếng, nhớ ra, tên Khổng Huy giả hồi đó cũng có biểu hiện bình thản y như thế này, hỏi: "Tên đó hiện giờ đang ở đâu?"

"Lúc đó bắt giam hắn với tội gây nhiễu loạn tư pháp, nhưng dù sao hắn không trực tiếp giết người, không lâu lắm đã thả ra. Nhưng theo hồ sơ lưu trữ thì người này không có vân tay, chẳng thể nào xác định được danh tính thật sự."

"Thuần cẩu sư..." Tôi lẩm bẩm: "Xem ra đám chó mà hắn dạy

này chính là những kẻ chết thay, bản lĩnh của hắn thật lớn."

Mặc dù án được kết, nhưng tôi với Tiểu Đào chẳng thể vui nổi, lúc chuẩn bị kết thúc thẩm vấn tôi nói: "Chúng ta vào hỏi mấy câu đi."

Tiểu Đào gọi điều tra viên bên trong, bảo họ đổi người. Chúng tôi bước vào, tên ẻo lả ngồi trước mặt không nhịn được, nói: "Còn thẩm vấn cái gì nữa, chẳng phải bọn ta đã thú nhận hết rồi sao, hiệu suất làm việc của cảnh sát lại kém như vậy?"

Tôi hỏi liền ba vấn đề: "Ngươi tên gì? Nghề nghiệp? Cả ba vụ án ngươi đều tham gia?"

Đây là một kỹ xảo thăm dò nói dối, trộn lẫn những vấn đề quan trọng và không quan trọng vào với nhau. Tên ẻo lả trả lời từng vấn đề một, nhưng nét mặt chẳng hề có chút gợn sóng nào, ánh mắt hắn cứ như vô hồn, ảm đạm vô quang, cũng rất ít khi nhìn thẳng vào mắt tôi.

Tôi hỏi tiếp: "Tại sao phải bán mạng thay Thuần Cẩu Sư?"

Tên ẻo lả cười: "Ta không biết ngươi đang nói gì.

Hoàng Tiểu Đào đặt một túi sữa tươi lên bàn, tôi phát động minh vương chi đồng, tên ẻo lả chợt hét ầm lên một tiếng chói tai. Sau khi tôi thu hồi đôi mắt, nét mặt hắn đại biến, nói bằng giọng khủng hoảng: "Chủ nhân, chủ nhân, tôi vĩnh viễn là con chó trung thành nhất, tôi sẽ không phản bội ngài, gâu gâu gâu!"

Tối với Tiểu Đào nhìn nhau, người này lại phát điên? Tôi định đi qua xác nhận một chút thì Tiểu Đào ngăn lại nói: "Đừng động vào hắn, camera vẫn đang mở, anh đụng đến hắn thì khó mà ăn nói."

Tôi bất lực vỗ trán, minh vương chi đồng tôi đã dùng qua nhiều lần, mặc dù ánh mắt của tôi khiến người ta cảm nhận được

nỗi sợ hãi tột độ, nhưng tâm trí người bình thường hoàn toàn có thể cản lại, làm một người phát điên là lần đầu tôi gặp.

Nhìn động tác cứ như con chó của tên ẻo lả, tôi đột nhiên hiểu ra, la lên: "Hắn bị thuần cẩu sư tẩy não!"

"Cái gì?" Tiểu Đào cả kinh.

Đây chính là bản lĩnh của Thuần Cẩu Sư, hắn nhốt người ta lại, dùng đủ loại thủ đoạn cưỡng ép họ phục tùng, thủ đoạn này gọi là huấn luyện. Mỗi con người chúng ta đều có một lớp tường tâm lý bảo vệ, gọi là lực ý chí, lực ý chí này mạnh yếu tùy theo từng người. Kẻ huấn luyện sẽ dùng mọi thủ đoạn để phá vỡ bức tường tâm lý này, khiến họ dần dần mất đi nhân cách, biến thành những con chó nghe lời.

Ý thức bản thân được tạo thành thông qua hành vi, người sáng lập nên liệu pháp hành vi là nhà tâm lý học người Mỹ Watson từng nói: "Cho tôi một chục đứa trẻ sơ sinh khỏe mạnh, một môi trường theo ý tôi để nuôi dạy chúng. Tôi đảm bảo có thể tùy ý huấn luyện chúng thành bất cứ một con người nào, bác sĩ, luật sư, nhà nghệ thuật, thương nhân lớn hay thậm chí ăn mày hoặc tướng cướp."

Thuần cẩu sư không nghi ngờ gì là một kẻ cao thủ huấn luyện, giờ thì rốt cuộc tôi đã hiểu ra vì sao hắn có thể khiến một người biến mất vô tung vô tích mà không cần giết, đó là biến họ thành chó.

Việc này so với thôi miên còn kinh khủng hơn, một người khi đã bị huấn luyện thành công thì coi như là phế bỏ!

Chương 410: Hội chứng Stockholm

Hoàng Tiểu Đào che miệng nói: "Sự việc đáng sợ như vậy thật sao?"

Tôi gật đầu: "Em đã nghe hội chứng Stockholm bao giờ chưa?"

Tiểu Đào cau mày: "Hình như đã nghe qua đâu đó."

Năm 1973, có hai tên cướp xông vào ngân hàng lớn nhất thành phố Stockholm, bắt giữ bốn nhân viên làm con tin, giằng co với cảnh sát hơn 100 tiếng đồng hồ, sau đó chúng đầu hàng.

Nhưng bốn con tin lại nảy sinh lòng thương hại với hai tên cướp, chẳng những từ chối tố cáo chúng tại tòa án, mà còn bào chữa cho chúng. Một nhân viên nữ trong số đó thậm chí đính hôn với một tên cướp trong khi chờ xét xử.

Chuyện này đã gây chấn động với giới tâm lý học, nó được mệnh danh là hội chứng Stockholm, sau đó đã được nghiên cứu tìm ra nguyên nhân. Trong đầu mỗi người đều có một cái van tâm lý hướng tốt bỏ xấu, một khi gặp trường hợp bị đặt vào hoàn cảnh vượt quá giới hạn chịu đựng của con người, mà kẻ gây án lại ban cho họ một chút ân huệ nhỏ ví dụ như một bát cơm hay một cốc nước, cái van này sẽ bị mở ra. Người bị bắt giữ sẽ sinh ra cảm kích đối với hung thủ, lệ thuộc hung thủ, tin tưởng và tuân theo răm rắp.

Đó là một quy trình đảm bảo an toàn của chính mình, bất cứ ai kể cả tôi, Tiểu Đào hay người có ý chí kiên cường như Vương Nguyên Thạch một khi rơi vào hoàn cảnh như vậy, dưới sự huấn

luyện kiên trì và lâu dài đều sẽ có ngày bị khuất phục.

Các tổ chức MLM (kinh doanh đa cấp) trá hình hay tà giáo thường sử dụng thủ đoạn này để tẩy não con người, nhốt người ta lại, bắt họ làm đủ chuyện, hàng ngày ra rả truyền bá một mớ lý thuyết hão huyền, lâu ngày những người đó sẽ bị sợi chỉ vô hình siết chặt suy nghĩ. Cho nên thường có chuyện thành viên đa cấp được giải cứu lại quay về tổ chức, thậm chí còn tự thành lập ra một tổ chức đa cấp để đi hại người khác.

Tiểu Đào thất kinh: "Thật đáng sợ, nói cách khác người bị Thuần cẩu sư mang đi thì dù có quay về cũng sẽ không đứng ra làm chứng..."

Có điều thật ra vẫn còn biện pháp cứu vãn, chính là lấy độc trị độc. Dùng phương pháp huấn luyện để biến người đó trở lại bình thường, nhưng việc này hiển nhiên là phạm pháp, nếu quả thật tới lúc vạn bất đắc dĩ tôi mới cân nhắc tới nó.

Lúc đó tôi không ngờ tới, Tiểu Đào giống tôi, cũng đang lên một kế hoạch lớn trong đầu, hơn nữa cùng là thủ đoạn không hợp pháp.

Bốn kẻ chết thay bị giam, Tiểu Đào tiếp tục dẫn tổ chuyên án đi điều tra phụ huynh của tứ đại ác, lúc sắp đi nàng bảo tôi: "Anh yên tâm, em sẽ dốc toàn lực điều tra, mang tứ đại ác này về quy án!"

Tôi nhắc nhở: "Em phải chú ý giữ gìn sức khỏe, tận dụng thời gian mà nghỉ ngơi, đừng quá liều mạng. Còn trẻ mà đã chết sớm, hàng năm anh lại tốn tiền mua hoa viếng."

Tiểu Đào bật cười: "Em biết mà, còn phải cố sống để nhận hoa của anh chứ."

Tôi trở về cửa hàng, hiện giờ công việc kinh doanh đã khá

vững, căn bản không cần quá phí tâm. Vương Đại Lý và Lạc Ưu Ưu ngày nào cũng quấn quýt, tôi giao phó qua loa công việc cho nhân viên, tự mình chạy tới siêu thị mua một con gà ác và ít thuốc bắc để tẩm bổ cho Tiểu Đào.

Quay về phòng, bất ngờ phát hiện Vương Đại Lý đang ở trong, nằm trên giường tay cầm cuốn sách nổi tiếng, cố giả vờ ngạc nhiên nói: "Ồ, hôm nay ngươi không phải đi phá án sao?"

Tôi nhìn xung quanh phòng, nói: "Ra đây đi, Lạc Ưu Ưu."

Một cánh cửa tủ quần áo mở ra, Lạc Ưu Ưu đứng bên trong lè lưỡi: "Tống học trưởng, sao mắt anh cú vọ thế, lại biết em ở đây?"

Tôi cười: "Họ Vương kia cầm sách còn ngược, bày đặt gì chứ?"

Vương Đại Lý lúng túng giải thích, nói hai người chỉ ở trong phòng tán gẫu, tôi cũng chẳng rảnh vạch trần họ, đi vào bếp nấu thuốc. Tài nấu ăn của tôi quả thực không ổn, tất cả quá trình đều dựa trên baidu, cuối cùng bỏ hết nguyên liệu vào nồi đun lên.

Lạc Ưu Ưu ngửi thấy mùi thơm, đi vào nói: "Tống Dương học trưởng thật chu đáo, còn hầm canh thuốc bắc cho bạn gái ăn, Đại Lý trước giờ chưa hề nghĩ tới."

Vương Đại Lý cau mày: "Dương tử, ngươi cố tình gây khó dễ cho ta đúng không?"

Tôi khoát tay: "Tình cờ mà thôi, ta đâu có biết hai người hôm nay lại ở đây."

Vương Đại Lý nói: "Ưu Ưu, ta ra ngoài đi dạo đi."

Họ đang định đi, tôi gọi lại: "Phải rồi, tới đây các ngươi cẩn thận một chút, đừng đi một mình ra ngoài. Tốt nhất là nên mua dùi cui điện hay bình xịt hơi cay mà phòng thân."

Vương Đại Lý hỏi: "Ngươi lại đụng vào ai à?"

Tôi không nói cho hắn biết, chỉ mở hồ có một dự cảm Thuần cẩu sư tới sẽ là một trận đánh ác liệt. Bốn tên phú nhị đại chỉ là khởi động trận chiến mà thôi, tôi không muốn vì mình lại ảnh hưởng tới người thân xung quanh, như vậy sẽ vô cùng áy náy.

4h chiều, tôi xách một bình giữ nhiệt tới cục cảnh sát, Tiểu Đào vừa kết thúc một cuộc họp, thấy tôi xách canh gà tới thì vừa mừng vừa lo, che miệng: "Cố ý làm cho em?"

Tôi lúng túng gãi đầu: "Lỡ tay nấu nhiều quá, mang một ít cho em nếm thử."

Tiểu Đào cười hì hì, chọc chọc tôi: "Đàng hoàng thừa nhận cũng được mà. Em lại chẳng biết thừa hàng ngày anh toàn ăn đồ mua sẵn."

Nàng quay vào phòng làm việc thưởng thức canh, tôi hỏi mùi vị thế nào, Tiểu Đào xúc một thìa đưa tới: "Tự anh nếm thử thì biết."

Tôi rất lo có người đột nhiên đi vào, nhìn trái nhìn phải một hồi mới dám uống một ngụm.

Tôi nói: "Có vẻ hơi nhạt, lần sau anh sẽ chú ý hơn."

Tiểu Đào cười nói: "Được anh tự tay hầm canh, em cảm thấy ngon hơn sơn hào hải vị."

Uống xong, Tiểu Đào nháy mắt: "Phải rồi, có tin tốt nói cho anh biết, hiện giờ trên tay em đã có một đầu mối, có thể trở thành then chốt để vặn ngã tứ đại ác nhân."

Tôi hỏi: "Đầu mối gì vậy?"

Nàng tinh nghịch: "Không nói cho anh biết, giờ em cũng phải

học cách vòng vo của anh."

Mấy ngày tiếp theo, tổ chuyên án vẫn dốc sức điều tra, tôi thì thi thoảng ghé thăm Tiểu Đào. Điều tra chi tiêu là một công việc khá rườm rà, nhất là đám người có tiền, mỗi người có tới mấy tài khoản thanh toán, phải kiểm tra từng cái một cho nên thường thường bên kiểm toán muốn điều tra một tham quan phải tốn mấy tháng trời. Trong quá trình điều tra, ngoài ý muốn còn phát hiện một số khoản hối lộ, nhưng để tránh đánh rắn động cỏ, những chuyện này tạm thời chưa tung ra.

Sáng hôm sau, Tiểu Đào gọi điện cho tôi, hưng phấn nói: "Tống Dương, chúng ta có nhân chứng rồi!"

Tôi lập tức chạy tới cục, Tiểu Đào mang một tập tài liệu cho tôi xem: "Đây là điều tra của tổ về chi tiêu một tháng nay của Tần Quốc Trụ." Nàng chỉ vài khoản chi: "Những khoản này đều chuyển cho một công ty nước ngoài, tổng số lên tới 16 triệu, nhưng qua điều tra, công ty này không hề tồn tại."

Tôi nói: "Làm một công ty ma, lấy danh nghĩa đầu tư để nhận tiền, đây chính là thủ đoạn mà tổ chức này hay sử dụng. 16 triệu chia hết cho 4, thì ra giá bảo kê của tổ chức cho 1 người là 4 triệu, thật đúng là công khai."

Quan hệ giữa tứ đại ác nhân là lợi ích tập thể, một kẻ bị bắt thì những kẻ còn lại cũng sẽ sa lưới. Tần Quốc Trụ để bảo vệ con mình mới cắn răng chi ra số tiền lớn như vậy.

Tiểu Đào cười nham hiểm: "Chỉ riêng chi tiêu chưa đủ, tới lúc đó hắn có thể sẽ nói đó là tiền mình nuôi tiểu tam hoặc tiền hối lộ. Chúng ta còn cần có nhân chứng, thư ký của Tần Quốc Trụ đã đồng ý hợp tác, tố cáo ông chủ bao che tội phạm, tiêu hủy chứng cứ và thuê sát thủ."

Chương 411: Hoàng Tiểu Đào bị gài bẫy

Tiểu Đào dẫn tôi đi gặp nhân chứng, thư ký của Tần Quốc Trụ là một người đàn ông cao gầy, tóc bóng mượt, hành vi hơi có chút bất thường.

Theo anh ta kể, sáng ngày 13 tháng 7, và tối ngày 17 tháng 7, Tần Quốc Trụ đã gặp gỡ một người đàn ông thần bí. Anh ta nghe lén được cuộc nói chuyện giữa họ, đại khái nội dung là con của Tần Quốc Trụ giết người, đối phương là cao thủ chuyên xóa dấu vết, ra giá 4 triệu cho một người.

Lần gặp mặt thứ hai, người thần bí nói chuyện khó giải quyết, hắn định tìm mấy người thế tội, tiền thù lao phải tăng, Tần Quốc Trụ lại phải móc ra 10 triệu. Tần Quốc Trụ cho rằng số tiền quá lớn, nổi giận đùng đùng, sau đó người thần bí nói nhỏ gì đó, Tần Quốc Trụ đột nhiên đồng ý.

Tôi hỏi: "Có ghi âm lại không?"

Thư ký cười khổ: "Tôi nào dám, chuyện đáng sợ như vậy mà tôi thu âm, bị phát hiện chắc chắn sẽ mất mạng."

Tôi tìm bức ảnh Tống Tinh Thần chụp được, đưa cho anh ta xem, hỏi có phải người này không? Thư ký nhìn hồi lâu, nói: "Tôi không rõ, lần nào ông ta cũng đeo khẩu trang kín mặt."

Tôi không khỏi hoài nghi: "Những lời này liệu có được chấp nhận ở tòa án không?"

Hoàng Tiểu Đào nói: "Án này vô cùng man rợ, em nghĩ phiên

tòa sẽ diễn ra rất thận trọng, chứng cứ gián tiếp trên tay chúng ta cộng với lời khai của anh ấy có lẽ là đủ."

Tôi hỏi thư ký: "Tại sao anh tình nguyện đứng ra làm chứng? Lương tâm trỗi dậy à?"

Thư ký lén liếc Tiểu Đào một cái, động tác nhỏ này đã làm lộ ra một số điều, anh ta chống chế: "Tố giác tội phạm, chẳng phải là bổn phận của công dân sao?"

Tôi nói: "Cám ơn anh!"

Sau khi ra ngoài, tôi nhỏ giọng nói với Tiểu Đào: "Em dám dùng tiền thuê người giả làm nhân chứng?"

Thấy ngữ khí của tôi nghiêm nghị, Tiểu Đào cười: "Anh hiểu lầm rồi, em có bỏ tiền, nhưng tuyệt đối không phải là làm chứng giả."

Thì ra là Tiểu Đào gọi điện cho Hoàng lão gia, tiết lộ vụ án cho ông ấy. Tần Quốc Trụ là đối thủ cạnh tranh của Hoàng gia, vừa nghe thấy có cơ hội đánh bật đối thủ liền vui mừng khôn xiết, dùng quạn hệ của bản thân âm thần trợ giúp con gái, cuối cùng bỏ tiền mua chuộc được thư ký của Tần Quốc Trụ.

Hoàng Tiểu Đào cười lạnh: "Có tiền thì xui khiến được ma quỷ, đây là Tần Ngạo Nam dạy em, em chỉ dùng gậy ông đập ông thôi."

Tôi thở dài: "Việc này mà bại lộ, em đừng hòng làm cảnh sát nữa."

Tiểu Đào nói: "Lấy thủ đoạn phi thường đối phó kẻ bất thường, chúng ta cứ bị động như vậy, tiếp tục tới một ngày bốn tên chết thay ra tòa, chúng ta thật chỉ có thể nhìn hung thủ nhơn nhơn ngoài vòng pháp luật."

Tôi bất đắc dĩ gật đầu: "Anh ủng hộ em, cũng sẽ giữ bí mật

cho em!"

Tiến triển sau đó vô cùng thuận lợi, Tiểu Đào xin được lệnh bắt, bắt bốn tên phú nhị đại và Tần Quốc Trụ về, đồng thời còn mở họp báo, công bố vụ án cho toàn xã hội để tạo áp lức dư luận.

So với một Tiểu Đào lúc mới quen, nàng đã trưởng thành hơn rất nhiều, nhưng mặc dù lần này dùng thủ đoạn âm hiểm thì vẫn xuất phát từ trái tim ghét ác như thù, giống y như lúc đầu, khiến tôi vô cùng khâm phục.

Dưới sự lên án của xã hội, bốn tên phú nhị đại như chuột chạy qua đường, công ty của cha chúng cũng bị liên lụy, cổ phiếu tụt dốc, nhân viên nghỉ việc, doanh nghiệp cung ứng ngừng hợp tác.

Bên cạnh đó, rất nhiều người đã quyên góp từ thiện trên Sina Weibo cho sáu nạn nhân, chỉ mấy ngày đã gom được vài triệu tệ, tất cả xã hội đều biểu đạt một phần chính nghĩa!

Chúng tôi cũng thấy vui mừng, thế giới này vẫn còn chính nghĩa, cái ác cuối cùng đã bị trừng phạt. Ngày 15 tháng 8, phiên tòa xử vụ án tứ đại ác nhân chính thức diễn ra, tôi và Tiểu Đào tới dự khán. Đại diện viện kiểm sát là bạn cũ của Trịnh cục phó, nổi tiếng cương trực trong giới tư pháp, miệng lưỡi đanh thép bác bỏ từng lời bào chữa của luật sư.

Quan tòa gọi nhân chứng tới, nhưng không có phản hồi, đúng lúc này một cảnh sát đi tới nói nhỏ với thẩm phán mấy câu, tòa án tuyên bố tạm thời hoãn xét xử.

Không khí vốn đang cao trào bỗng nhiên lắng xuống, mọi người bàn tán xôn xao không biết đã xảy ra chuyện gì. Hoàng Tiểu Đào gọi mấy cuộc điện thoại, cũng không hiểu chuyện gì xảy ra, tôi phát hiện Tần Ngạo Nam ngồi chỗ bị cáo nhếch mép cười, trong lòng có linh cảm không tốt.

Tiểu Đào nhận được một cú điện thoại, nghe mấy câu rồi quay qua nói: "Tống Dương, xảy ra chuyện rồi, xe chở nhân chứng trên đường bị xe tải gây tai nạn, nhân chứng và mấy cảnh sát chết tại chỗ."

Tôi thật không thể tin vào tai mình, hét: "Lại là tên chó Thuần cẩu sư!"

Giờ tới hiện trường cũng chẳng có ý nghĩa, Hoàng Tiểu Đào mắng: "Đáng chết, thất bại trong gang tấc."

Nhân chứng trong vụ án không thể có mặt, vụ án bị kéo dài vô thời hạn. Bốn tên phú nhị đại và Tần Quốc Trụ phách lối đi ra ngoài, đối mặt với một đám phóng viên, Tần Ngạo Nam còn giơ ngón tay thối.

Hoàng Tiểu Đào nhìn mà ứa gan, siết chặt nắm đấm.

Đột nhiên có một thứ ném ra từ đám đông, đập vào mặt Tần Quốc Trụ, thì ra là một quả trứng thối, một người đàn ông tức giận mắng: "Các ngươi sớm muộn sẽ gặp quả báo!"

Tần Quốc Trụ hét: "Cảnh sát đâu rồi, có còn vương pháp không vậy?"

Quần chúng phẫn nộ liên tục ném đồ vào người bọn chúng, mấy tên bị bức lùi vào trong tòa, chợt tôi phát hiện có một quả bom xăng ném tới.

Phừng một tiếng, quả bom xăng vỡ ra trên bậc thang, lửa bốc hừng hực, khiến mọi người sợ hãi né tránh.

"Giết con gái của ta, ta liều mạng với các ngươi!" Một giọng nói oang oang vang lên, chỉ thấy Vương Học Binh lao ra từ trong đám đông, hai tay cầm hai lưỡi lê 63, đằng đằng sát khí nhảy qua ngọn lửa, đâm tới.

Tần Quốc Trụ hét lên một tiếng, ôm chặt cánh tay chảy máu, gào: "Giết người, giết người!"

Vương Học Binh giơ chân đạp Tần Quốc Trụ sang một bên, mục tiêu của ông ta là bốn tên phú nhị đại. Tiểu Đào đứng một bên nhìn, không có dấu hiệu gọi điện thoại, tôi nói: "Mau gọi người, chẳng lẽ em muốn trơ mắt nhìn chuyện này xảy ra ngay trước cửa tòa án, đây là sự sỉ nhục với ngành tư pháp đấy."

Tiểu Đào cắn răng nói: "Đáng đời bọn chúng!"

Tôi nói: "Đổi mạng bốn tên cặn bã lấy mạng một lão anh hùng, có xứng đáng không?"

Hoàng Tiểu Đào bất đắc dĩ thở dài một tiếng, rồi rút điện thoại ra gọi người tới chi viện.

Đối mặt với người cha một lòng báo thù, bốn tên phú nhị đại như gà con gặp cắt, chạy tán loạn. Cảnh sát của tòa án chạy tới muốn khống chế Vương Học Binh, nhưng ông ta như hung thần ác sát, chẳng ai dám lại gần. Tần Ngạo Nam lảo đảo lao xuống bậc thang, Vương Học Binh một lòng muốn giết hắn, giơ lưỡi lê xông tới, Tần Ngạo Nam hét lên một tiếng chạy xuống đường.

Người đi đường hốt hoảng tản ra, tôi với Tiểu Đào đuổi theo sát nút. Vương Học Binh không hổ là cựu chiến binh bảo vệ tổ quốc, chạy rất nhanh khiến tôi không theo kịp, chỉ thấy Tiểu Đào rút súng ra hô: "Bỏ vũ khí xuống!"

Ba người biến mất trong một con hẻm nhỏ, đột nhiên vang lên tiếng súng đinh tai, tôi chợt có một linh cảm chẳng lành. Khi tôi chạy tới nơi, trông thấy Vương Học Binh ngã dưới đất, ôm ngực thở dốc, Tần Ngạo Nam thì ngồi dựa vào tường, đầu vẹo sang một bên giữa trán có vết đạn đen ngòm, da thịt xung quanh cháy xém.

Hoàng Tiểu Đào thì cầm súng trong tay, nòng súng vẫn còn bốc

khói, kinh hoảng nói: "Tống Dương, người không phải em giết, anh phải tin em!"

Đối mặt với tình cảnh này đầu óc tôi hỗn loạn, nói: "Đừng xung động, anh hỏi em, có phải em nổ súng không?"

Hoàng Tiểu Đào run rẩy nói: "Không, em có thể thề, phát súng kia là em bắn chỉ thiên, hắn lại đột nhiên ngã xuống."

Tôi như bị đấm một cú mạnh vào mặt, đây là cái bẫy Thuần cẩu sư sắp đặt từ trước, hắn đã chính thức tuyên chiến với chúng tôi!

Tôi nhìn thẳng vào mắt Tiểu Đào, nói: "Anh nhất định sẽ minh oan cho em!"

Chương 412: Hoàng Tiểu Đào bị bắt

Sau khi Tiểu Đào bị tạm giam, tôi và Vương Học Binh cũng phải về cục lấy lời khai. Điều tra viên lấy khẩu cung khá quen với tôi, cười khổ: "Tống ca, chẳng ai ngờ lại có chuyện này xảy ra, đắc tội rồi."

Tôi thở dài: "Không sao, cứ theo trức trách mà làm việc, tôi sẽ hết sức phối hợp."

Tôi khai rõ tình huống lúc ấy, cảnh sát hỏi: "Lúc anh chạy tới, ngoài người chết, Vương Học Binh và Hoàng Tiểu Đào, không nhìn thấy ai khác?"

Tôi gật đầu: "Tôi không nhìn thấy."

Tôi cố nhấn mạnh hai chữ nhìn thấy, đây là một vụ giá họa được thiết kế tịn xảo, hiện trường nhất định là có người thứ 5.

Điều tra viên hỏi tiếp: "Súng của Hoàng Tiểu Đào lúc đó ở trạng thái vừa khai nòng?"

Tôi lại bất đắc dĩ gật đầu: "Đúng!"

"Thật tốt, cám ơn anh đã hợp tác." Điều tra viên đóng cuốn sổ ghi chép lại.

Tôi vội hỏi: "Vụ án này..."

"Vụ này bây giờ do Hình đội trưởng tiếp quản, hơn nữa Tôn cục trưởng còn đặc biệt dặn dò không cho anh tham gia!" Điều tra viên nói.

Tôi cảm thấy mất hết ý chí, bày tỏ nguyện vọng được gặp Tiểu Đào, điều tra viên từ chối, bởi tôi là nhân chứng quan trọng, cộng thêm mối quan hệ thân thiết giữa tôi với nàng, trong thời gian nhạy cảm này tuyệt đối không được gặp.

Không chỉ có tôi, Băng Tâm và Vương Nguyên Thạch cũng không được gặp Tiểu Đào.

Tôi định đi tìm Tôn Lão Hổ, tới cửa phòng làm việc thì có người gọi lại, quay đầu nhìn thì là Hình đội trưởng, ông ta nói: "Tống Dương, hiện giờ cục trưởng không có trong phòng."

"Ông ấy đi đâu, tới hiện trường ư?"

Hình đội trưởng nhíu mày: "Xin lỗi, cái này bất tiện tiết lộ, vụ án xảy ra trong hệ thống công an, vụ xét xử bốn phú nhị đại chính là xử trên đầu sóng ngọn gió, cậu không thấy lời khen trên weibo sao? Càng như vậy chúng ta càng phải công bằng và cởi mở, cho nên lần này xin cậu hãy lánh mặt một chút đi."

"Tôi hiểu rồi."

Hình đội trưởng vỗ vỗ vai tôi: "Cậu yên tâm, tối nhất định sẽ điều tra được manh mối."

Cáo từ Hình đội trưởng, tôi gọi điện cho Tôn Lão Hổ thì thấy tắt máy, chạy tới phòng thí nghiệm tìm Băng Tâm thì một pháp y nói nàng vừa mới nghỉ, gọi điện cũng không được.

Xem ra là Tôn Lão Hổ đã sắp xếp để loại tôi khỏi vụ án, mặc dù có thể thông cảm với dụng ý của họ, nhưng bản thân không làm được gì khiến tôi như đưa đám.

Ra khỏi thị cục, bên ngoài có một nhóm phóng viên, trông thấy có người đi ra liền vây lại hỏi này hỏi kia, tôi nói: "Xin lỗi, tôi không phải là cảnh sát, chỉ tới đây có công chuyện." Rất may là phóng viên không biết, nên mới buông tha cho tôi.

Trở về cửa hàng, Lạc Ưu Ưu đang lướt weibo, do hôm nay là ngày xét xử bốn phú nhị đại, gần như tất cả mọi người đều chú ý theo dõi chiều hướng vụ án, cô bé hỏi tôi: "Tống Dương học trưởng, trên weibo nói bốn tên phú nhị đại được phán vô tội, thả ra. Có cản sát nhất thời kích động bắn chết một tên trong số đó, là thật à?"

Tôi không biết trả lời như thế nào, liền xua tay: "Đều là tin đồn nhảm, không có chuyện đó đâu."

Cả ngày đầu óc tôi chẳng thể tập trung, cứ ngồi ngẩn ngơ trong cửa hàng, tối cũng không ngủ được, cứ nghĩ tới giờ này Tiểu Đào đang phải mang còng tay ngồi trong phòng giam lạnh ngắt là không tài nào chợp mắt.

Cứ thao thức tới tận 4h sáng, tôi quyết định mặc kệ tất cả, tự mình đơn độc điều tra, liền mặc quần áo đi tới hiện trường.

Chạy tới cửa tòa án, trời mới tờ mờ sáng, trên đường không một bóng người, nơi bị ném bom xăng hôm qua vẫn còn lưu lại một mảng cháy đen. Tôi đứng đó nhớ lại tình cảnh hôm qua, đối diện tòa án là một trục đường chính, nếu như nói đây là một vụ giá họa có tính toán từ trước, hung thủ phải làm sao để thao túng Tần Ngạo Nam và Vương Học Binh chạy tới địa điểm gây án?

Tôi đi đi lại lại trên đường, vẫn không nghĩ thông được vấn đề này.

Đi tới hiện trường vụ án, con hẻm đã bị chăng dây cảnh giới, nhưng giờ này vẫn chữa có ai, tôi bọc giày cẩn thận, đeo găng tay rồi chui vào.

Nơi Tần Ngạo Nam bị bắn chết là cuối hẻm, tôi đứng đó nhìn về bốn phía, trên lầu 2 có một cửa sổ lồi ra. Đây hẳn là bếp của một hộ dân sinh, cửa sổ đã bị vỡ, dán lại bằng lớp giấy ny lon, khói dầu bám đầy.

Lúc đó vị trí của Tiểu Đào gần như là chính dưới cửa sổ, nếu phải giá họa, cửa sổ lồi ra này là nơi mai phục tốt nhất. Lúc đó tôi chắc chắn chỉ nghe thấy một tiếng súng vang lên, cho nên hẳn là hung thủ đã dùng nòng giảm thanh.

Nhưng có một điều tôi không nghĩ ra, đó chính là rãnh nòng súng, mỗi cây súng có một rãnh nòng khác nhau, tương tự như vân tay, đạn từ súng nào bắn ra hoàn toàn có thể kiểm tra được.

Bây giờ tôi không được xem biên bản giám định của cảnh sát, nhưng theo tôi nghĩ, thuần cẩu sư cao minh như thế, nhất định sẽ không bỏ qua chi tiết này, chắc chắn hẳn phải có thủ đoạn nào đó đánh tráo.

Hiện trường không có quá nhiều manh mối, tôi định lên lầu 2 xem xét, nếu như đó là điểm mai phục của hung thủ, nhất định là nó sẽ trống.

Tôi đi vòng qua khu nhà bên cạnh, tới trước mặt khu dân cư, hết sức nhẹ nhàng cạy mở khóa cửa, lẻn vào. Điều làm tôi thất kinh là căn nhà này lại có người ở, trong phòng phát ra tiếng hai người ngáy, trên bàn có hộp đồ ăn cùng với trái cây.

Hành vi này của tôi đã cấu thành tội tự tiện xâm nhập gia cư bất hợp pháp, liền lôi một cái khăn tay ra che mặt, rón rén đóng cửa lại.

Cảm giác làm trộm quả nhiên rất bất an đề phòng, mỗi bước chân tôi cũng không dám thở mạnh, trong đầu thầm quyết định, nếu chủ nhà thức giấc, sẽ dùng minh vương chi đồng dọa họ, sau đó chạy trốn.

Tôi vô cùng chậm rãi đi xuyên qua phòng khách, lúc ngang qua phòng ngủ, thấy một đôi nam nữ nằm ôm nhau trên giường, tường còn treo ảnh cưới.

Trong phòng rất tối nhưng không ảnh hưởng tới sức nhìn của tôi, trong phòng quả thật giống như một môi trường sống lâu dài của cặp vợ chồng. Sau đó tôi tiến vào bếp, cũng chính là nới có thể nhìn xuống hiện trường vụ án, nhìn tấm nylon che cửa sổ, ngửi ngửi cũng không có mùi thuốc súng.

Kiểm trả một lượt trong bếp, không có nơi nào đặc biệt gây chú ý, dầu mỡ bám cả mảng lớn trên tấm nylon, nếu như xé ra dán lại ắt sẽ biết.

Vì vậy liền lặng lẽ ra khỏi phòng, khép cửa lại, định lên lầu 3 xem xét một chút. Ban công lầu 3 cũng là một nơi có thể mai phục, mặc dù hiệu quả không được như căn bếp.

Vừa cạy cửa phòng trên lầu 3 thì đột nhiên có tiếng nói của người già: "Huệ Trân, về rồi à?"

Tôi giữ im tư thế không dám động đậy, tim đập thình thịch. Trong phòng là một loạt đồ gia dụng Hồng Mộc kiểu xưa, có vẻ là một người già neo đơn, tiếng nói vừa rồi khá hàm hồ, tôi cũng không biết là người tỉnh hay nói mớ.

Do dự một hồi, tôi vẫn quyết định đi vào. Ra ban công kiểm tra một lượt cũng không có gì đặc biệt, trong phòng ngủ phát ra tiếng ngủ say, nghiến răng của ông lão.

Nhưng vừa quay trở vào, đột nhiên một bóng người đen sì xuất hiện ở cửa, trong tay cầm một vật. Tách một tiếng, ánh sáng flash lóe lên, thì ra là một cái điện thoại di động, hắn chụp lại cảnh tôi tự ý xông vào nhà dân.

Nhược điểm lớn nhất của động u chi đồng là sợ ánh sáng chói, hai mắt tôi hoàn toàn mờ tịt, lơ mơ nhìn thấy người kia mặc một bộ áo choàng dài, hai tay đút vào túi, không nói tiếng nào quay đi.

Tôi vội vàng đuổi theo, ra đến cửa khu nhà quan sát xung

quanh, đột nhiên một giọng nói trầm thấp vang lên từ phía sau: "Xin chào Tống Dương, ta là Thuần cẩu sư!"

Chương 413: Thuần cẩu sư ra mặt

Tôi vội quay đầu nhìn, một gã đàn ông trung niên đang đứng tựa vào tường, miệng ngậm điếu thuốc. Gương mặt của hắn cực kỳ phổ thông, giống như một người bán hàng có thể tùy tiện gặp ở chợ, duy chỉ có ánh mắt là rất lạnh lùng.

Tôi không ngờ tới Thuần cẩu sư lại khinh địch như vậy, dám xuất hiện trước mặt mình, liền nói: "Tại sao phải giá họa Hoàng Tiểu Đào?"

Thuần cẩu sư cười lạnh: "Ta giá họa cô ta? Rõ ràng tự cô ta xung động nhất thời giết chết thân chủ của ta, ngươi thử nghĩ mà xem, sao tự nhiên ta lại đi giết thân chủ của mình, như vậy tổn thất biết bao nhiêu tiền?"

Lúc nói, biểu hiện của hắn vô cùng điềm tĩnh, không có dấu hiệu nói dối, nhưng tôi lại không cho rằng hắn nói thật, tên này hẳn đã trải qua huấn luyện đặc biệt, nói dối mà không biến sắc.

Tôi hỏi: "Nói như vậy là ngươi thừa nhận đang ở đây để rửa tội thay cho bốn tên phú nhị đại?" Vừa nói tay tôi vừa thò tay vài túi, lén mở ghi âm.

Thuần cẩu sư liếc mắt liền đoán được mánh khóe của tôi: "Tiểu tử, vì thưởng thức ngươi mà ta mới đích thân gặp mặt, ngươi lại mở ghi âm, như vậy quá không có thành ý!"

Tôi thở dài một tiếng, lôi điện thoại ra tắt đi trước mặt hắn. Thuần cẩu sư cười lạnh: "Vậy còn tạm được."

"Nói tiếp chuyện vừa rồi!" Tôi nghiêm mặt.

"Xin lỗi, ta không có nghĩa vụ trả lời ngươi. Nhưng ta có thể tiết lộ cho ngươi một chuyện, tổ chức giao mệnh lệnh cho ta không tiếc bất cứ giá nào diệt trừ ngươi, có điều ngươi biết đấy, ta là người trọng nhân tài, nếu ngươi chịu gia nhập tổ chức..."

"Đừng nằm mơ!" Không đợi hắn nói hết câu, tôi hét lên.

Thuần cẩu sư đút tay vào túi, nói: "Người trẻ tuổi đừng quá vọng động, gia nhập chúng ta, Hoàng Tiểu Đào liền có thể vô tội, hơn nữa chuyện này đối với ngươi mà nói, chỉ có lợi."

Tôi cười lạnh: "Nói nghe thử?"

"Ta đã tốn khá nhiều thời gian để giải quyết ngươi, thậm chí không tiếc vứt bỏ mấy quân cờ..." thuần cẩu sư tiếp lời.

Nghe hắn nói vậy, trong lòng tôi cả kinh, thì ra việc Đặng Siêu tập kích cũng là do hắn sắp xếp.

Thuần cẩu sư lại nói: "Càng hiểu ngươi, ta lại càng thưởng thức ngươi. Ngươi là một kỳ tài hiếm có, nếu ta nói sẽ cho ngươi tiền tài vật chất thì đồng nghĩa với sỉ nhục ngươi. Thực ra sâu trong nội tâm, ta với ngươi đều là người giống nhau, cả hai đều không chịu sự trói buộc của những quy tắc, khát vọng hắc ám, chỉ có điều chúng ta không chọn cùng một con đường, hiện giờ ngươi làm tất cả cũng chỉ là giúp người khác mặc váy, như vậy có đáng không? Chắc hẳn ngươi đã sớm cảm nhận được sự mềm yếu của luật pháp, chính nghĩa chỉ là tự mình nói dối để an ủi, cái thế giới này cần bàn tay bạo lực sửa chữa."

Tôi nghiến răng: "Cất cái mớ lý thuyết biến thái của ngươi lại, ta không có nhiều kiên nhẫn như vậy."

Thuần cẩu sư chậm rãi lấy điếu thuốc trong miệng xuống: "Ngươi có thể dùng thân phận bí mật gia nhập tổ chức, chuyện này

sẽ không có người thứ 3 biết, ngươi vẫn sẽ là cố vấn hình sự, tổ chức có thể cung cấp cho ngươi rất nhiều tài nguyên, biến ngươi thành trinh thám suất xắc nhất lịch sử, án ngươi phá còn nhiều hơn trước gấp bội. Cái quan trọng hơn là, ngươi có thể tự tay nắm giữ vận mệnh người khác trong tay mình, cảm giác của một vị thần đó, trải qua sẽ trở nên nghiện."

Trong lòng tôi lửa giận bốc lên ngùn ngụt, la lớn: "Đừng có ở đây khua môi múa mép, trong mắt của ta, các ngươi mới là ung nhọt lớn nhất cõi đời, ta sẽ không bao giờ cùng các ngươi làm bậy!"

"Lời nói này, Tống gia không phải chỉ có mình ngươi từng nói, ta cho ngươi biết một bí mật, thực ra Tống gia các ngươi sớm đã có người gia nhập tổ chức, bằng không làm sao Tống gia tồn tại được tới ngày nay." Thuần cẩu sư nở một nụ cười trào phúng.

Tôi kích động hét: "Ngươi nói láo!"

"Tại sao ta phải lừa ngươi chứ, thực ra người đó chính là..."

Đúng lúc này, một bàn tay từ phía sau bịt lấy miệng tôi, ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy gương mặt lạnh như băng của Tống Tinh thần, tôi như bị sét đánh ngang tai, điều này làm sao có thể???

Trên tay Tống Tinh Thần có bột mịn, tôi liều mạng giãy dụa, biết rằng một khi rơi vào tay Thuần cẩu sư sẽ vạn kiếp bất phục.

Tống Tinh Thần lạnh lùng ra lệnh: "Hít vào đi, ngươi trúng độc rồi."

Tôi sững sờ, hít sâu một hơi, một luồng khí mát lạnh xông thẳng lên não, lúc này mới ý thức được vừa rồi tinh thần có chút mơ hồ khác thường. Tống Tinh Thần đẩy tôi ra sau lưng, Đường Đao bên hông hắn đã rút ra mấy cm, nói: "Trong túi hắn có Táng Hồn Hương!"

Tôi đã đọc được thứ này trong sách, nó là một loại hương không vị không mùi, người hít phải tim sẽ đập nhanh hơn, tâm tình kích động, dẫn tới mất đi lý trí và năng lực phán đoán.

Thuần cẩu sư móc ra một cái ống trúc nhỏ, đang tỏa khói trắng, cười: "Võ Tống nhất mạch quả nhiên danh bất hư truyền." Sau đó bịt cái ống trúc lại.

Tống Tinh Thần rút đao ra, lạnh như băng nói: "Ta rất bội phục sự dũng cảm của ngươi. Hy vọng thân thủ của ngươi cũng tốt như vậy."

Thuần cẩu sư lắc lắc ngón tay: "Ngươi không thể giết ta, bởi trong tay ta có con tin!"

Tôi nói: "Ta không tin."

Thuần cẩu sư mở miệng đếm: "Một, hai, ba!"

Đột nhiên điện thoại của tôi vang lên, không phải cuộc gọi thường mà là video call từ QQ. Mở ra xem, trên máy là cảnh Vương Đại Lý đang ngủ say, một con dao kề vào cổ hắn chỉ cách mấy cm.

Hình ảnh nhảy một cái, chiếu tới Tôn Băng Tâm, nàng cũng đang ngủ, một tia hồng ngoại chiếu thẳng vào trán.

Hình ảnh lại tiếp tục chuyển tới Tôn Lão Hổ, ông ta đang ngồi ở bàn làm việc, vừa hút thuốc vừa uống trà đặc, trên tay là mấy phần tài liệu, hoàn toàn không để ý tới điểm sáng hồng ngoại trên thái dương.

Tôi hít một hơi khí lạnh, người này quả là thâm sâu khó lường. Hắn đoán trước được tôi sẽ tới hiện trường, bố trí tất cả từ trước.

Thuần cầu sư đắc ý: "Biết tại sao những kẻ tự xưng là chính nghĩa đều không đấu lại chúng ta không? Bởi vì các ngươi quá

mềm lòng, thực ra ngươi hoàn toàn có thể giết ta ngay tại đây, ba mạng đổi lấy một mạng thuần cẩu sư này, cũng coi như xứng đáng."

Tôi siết chặt nắm đấm: "Ngươi muốn dùng tính mạng bạn bè ta để ép ta? Nhưng ta cảnh cáo ngươi, giá trị của những con tin này chỉ có thể sử dụng một lần. Nếu như họ chết, ta sẽ không từ thủ đoạn nào hủy diệt các ngươi."

Thuần cẩu sư cười nói: "Ngươi hiểu lầm rồi, ta không phải loại tội phạm cấp thấp như vậy, ta có phong cách hành sự của riêng mình, hơn nữa như ta đã nói, ta rất thưởng thức ngươi, hy vọng ngươi gia nhập chúng ta bằng chính ý chí của bản thân."

Tôi không nhịn được, nói: "Ta đã nói rồi, khả năng đó không thể xảy ra."

"Tống Dương, chi bằng ngươi làm giúp ta một chuyện đi!" Thuần cẩu sư bỗng dưng nói.

Tôi nhíu mày, hắn giải thích: "Hiện ta có một khách hàng, người này cứ cách 7 ngày nhất định phải gây ra một vụ án, ta đã chùi đít cho hắn hết sức rồi. Tối qua hắn lại ra ngoài 'tìm thú vui', hiện có một thi thể đang nằm trong công viên Tụ Bảo Sơn, ta muốn ngươi đi hủy chứng cứ trước cảnh sát, để hắn khỏi bị bắt.

"Tại sao ta phải đáp ứng?" Tôi cự tuyệt.

"Bởi trong ba người bạn của ngươi sẽ chết một người nếu ngươi từ chối, ngươi hoàn thành nhiệm vụ thay ta, họ sẽ được sống, mà ngươi cũng sẽ được nhận thù lao. Ta cho ngươi một ngày, ngoài ra ta đã chuẩn bị cho ngươi một chiếc xe, một tài xế, trên xe có dụng cụ ngươi cần dùng, còn có cái này."

Thuẩn cẩu sư bước tới nhét một tấm thẻ phòng khách sạn vào tay tôi, vỗ vai: "Đừng để ta thất vọng, Tống đại thần thám!"

Nghe tiếng bước chân hắn xa dần, tâm lý tôi vô cùng phức tạp, nhưng bây giờ tôi chẳng có đường lựa chọn, chỉ có thể đi về hướng bên ngoài khu nhà. Tống Tinh Thần ở phía sau la lên: "Ngươi tuyệt đối không thể đáp ứng, ngươi biết việc này có ý nghĩa gì không?"

Tôi gật đầu, nói bằng giọng mất mát: "Biết, có nghĩa là ta đã bước vào cạm bẫy của hắn!"

Chương 414: Sát nhân xuyên giới tính

Sau khi thuần cẩu sư đi khỏi, tôi không rời khu nhà ngay mà dùng điện thoại chụp lại dấu chân của hắn, dùng găng tay cao su thấm một chút đất mà giày hắn lưu lại, tháo ra bỏ vào túi nylon.

Tôi với Tống Tinh Thần đi ra bên ngoài, trông thấy một chiếc merc đỗ ven đường tài xế bên trong ngồi im như khúc gỗ, cũng không có phản ứng gì, có lẽ đây cũng là một 'con chó' của thuần cẩu sư.

Tôi định bước vào xe, Tống Tinh Thần chụp lấy vai khuyên bảo: "Nghĩ kỹ lại đi."

Tôi thở dài, nói nhỏ: "Ngươi yên tâm, ta tuyệt đối sẽ không vượt quá giới hạn của mình!"

Tôi biết tại sao thuần cẩu sư lại phải ép tôi đi làm công việc này, hắn là cao thủ tẩy não, tẩy nào phải bắt đầu từ hành động, khi tôi từng bước tiếp nhận những công việc bẩn thỉu này, dần dần lập trường sẽ bị thay đổi.

Hồi còn bé, nghe 'Kim tiêu Hoàng Thiên Bá', ban đầu Hoàng Thiên Bá là một hảo hán, nhưng sau khi bị quan phủ bắt được, quan phủ sử dụng chiêu vừa đấm vừa xoa, dục cầm cố túng, dần dần biến Hoàng Thiên Bá trở thành một ưng khuyển của triều đình hai tay dính đầy máu huynh đệ mình.

Con người một khi vượt qua ranh giới cuối cùng, sẽ nhanh chóng bị bôi đen, cho nên trong cuộc tỷ thí với Thuần cẩu sư tôi luôn phải bảo vệ ranh giới đó, ranh giới cuối cùng của tôi là lương

tri.

Chúng tôi lên xe, tài xế bắt đầu lên đường, đi qua một cửa hàng gần đó, tôi nói: "Dừng một chút."

Tài xế dừng lại, tôi đang định xuống xe thì hắn rút súng ra, chĩa vào tôi, nói: "Chủ nhân đã lệnh, ngươi không được xuống xe giữa đường."

Tống Tinh Thần lạnh lùng: "Muốn ta chém đứt tay ngươi không?"

Tôi nói: "Thôi, Tống Tinh Thần, ngươi đi lấy dụng cụ cho ta, lát nữa gặp nhau ở công viên Tụ Bảo Sơn." Vừa nói tôi vừa đưa vật chứng mới thu thập được cho hắn, đồng thời gõ một dòng chữ trên điện thoại cho hắn nhìn: "Thông báo cho ba người họ, có thể họ sẽ bị ám sát!"

Tống Tinh Thần nhận lấy bọc nylon, không cảm xúc dặn dọ: "Cẩn thận!" Rồi xuống xe.

Tôi được tài xế chở tới công viên, giờ này còn chưa có ai, sương mù giăng dầy đặc. Mở cốp xe, bên trong có xăng, một cái xẻng, nước amin và các công cụ hủy thi diệt tích. Nước amin có thể tẩy xóa vân tay, và là lựa chọn tốt nhất để xóa vết máu.

Tôi lấy số dụng cụ, đi vào trong công viên, tài xế luôn bám theo phía sau. Công viên rất rộng, tôi tìm một chỗ cao nhìn xuống, ghi nhớ từng địa điểm có khả năng vứt xác.

Tìm một hồi, tôi chợt ngửi thấy mùi máu thoang thoảng, nhìn kỹ xung quanh thì phát hiện một thi thể dưới gốc cây bị lấp bằng lá rụng.

Bới đám lá ra, nạn nhân nhìn qua giống một cô gái trẻ, nhưng xương yết hầu trên cổ họng và hình dáng xương chậu lại là đàn ông. Chân tay và cổ nạn nhân đều có dấu vết bị trói, người mặc

váy màu hồng, đầu đội tóc giả, mặt trang điểm đậm. Chợt để ý giữa hai chân nạn nhân có vết máu, tôi vén váy lên nhìn thì phát hiện bộ phận sinh dục đã bị cắt tận gốc.

Một luồng nhiệt huyết nhất thời vọt lên trong đầu tôi, tên hung thủ này chính là kẻ sát nhân xuyên giới tính đã ẩn tích nhiều năm. Hắn là một tên đồng tính luyến ái, đặc biệt chọn những nam thanh niên tương đối điển trai, thậm chí là cả thiếu niên, mặc đồ phụ nữ vào, hãm hiếp rồi sát hại.

Mấy năm trước người này gây một vụ án man rợ, sau đó trốn biệt tăm, không rõ tung tích, nghe nói vụ án nổi tiếng bé trai mặc váy đỏ chính là do hắn gây ra. Ngàn vạn lần tôi cũng không nghĩ tới hắn lại chạy tới Nam Giang, ngông cuồng gây án dưới sự che chở của tổ chức.

Hít sâu mấy hơi ép tinh thần tỉnh táo lại, tôi bắt đầu kiểm tra thi thể. Nạn nhân chết được khoảng 4 tiếng, nguyên nhân tử vong là ngạt thở. Hung thủ cố định tư thế nạn nhân một cách đặc biệt, ví như ép chung tay chân ra phía sau, cưỡng ép tạo thành ngạt thở mà chết.

Trước khi chết nạn nhân bị hành hạ một thời gian rất dài, bị xâm hại tình dục, từ vết thương cũ nhất cho thấy, có lẽ đã bị giam giữ khoảng 5, 6 tiếng. Cằm nạn nhân có thứ gì đó màu trắng, quệt lên ngửi, là bọt cạo râu.

Vén váy lên, bộ phận sinh dục bị cắt mất bê bết máu, mà khiến cho người ta tức ngực đó là, bên trong lại có tinh trùng, xung quanh có mùi rượu, hình như là rượu vang. Chất tanin trong rượu vang có thể làm mạch máu co lại, hiệu quả cầm máu nhất định, xem ra hung thủ đã dùng rượu vang để rửa xung quanh vết thương.

Tôi chăm chú khám nghiệm tử thi, bất giác quên đi hoàn cảnh của chính mình. Đột nhiên một cú đá văng vào sườn tôi, tài xế

hung tợn la lên: "Đừng có lề mề, thu dọn nhanh lên!"

Tôi ôm sườn, cắn răng nói: "Bảo ta tới hủy thu diệt tích, thì phải làm theo cách của ta."

Tài xế trừng mắt: "Đừng gạt ta, ta nhìn thấy ngươi đang kéo dài thời gian thì có, nhanh lên, sắp có người tới đây rồi."

Chợt có người đi tới, tài xế lập tức rút súng ra, người kia lại gần mới nhận ra đó là Tống Tinh Thần, hắn ném túi dụng cụ của tôi dưới đất, bất thình lình đấm thẳng vào mặt tài xế.

Tài xế dùng báng súng đánh trả, Tống Tinh thần bẻ quặt tay, dùng lưng hất hắn ngã xuống, tiếp đến đấm liên tiếp vào xương sườn tài xế, khiến hắn khóc thét.

Tôi nói: "Đủ rồi!"

Tống Tinh Thần vẫn cố bồi thêm hai cú, tôi nghe thấy tiếng xương sườn gãy răng rắc, rồi mới đạp tài xế văng qua một bên. Tống Tinh Thần trừng mắt: "Chạm vào tiểu thiếu gia một ngón tay nữa, ta sẽ làm thịt ngươi!"

Tài xế tức giận, giơ súng lên nhắm thẳng vào Tống Tinh Thần, Tống Tinh Thần chẳng hề biến sắc nhìn hắn, cả hai giằng co tới cả phút, tôi không khỏi lo thay cho Tống Tinh Thần.

Chợt phía xa vọng tới tiếng nói của mấy ông lão đi tập thể dục buổi sáng, sương mù vẫn còn dày, họ không trông thấy gì nhưng nếu có tiếng súng, tuyệt đối có thể nghe, tài xế lúc này mới thu súng lại.

Tôi dùng xẻng đào một cái hố, bỏ thi thể vào, đổ nước amin lên cơ thể nạn nhân sau đó lấp đất, tỉ mỉ khôi phục nguyên trạng thảm cỏ, cuối cùng mở ô nghiệm thi ra, xóa sạch dấu chân.

Tôi phủi phủi tay: "Tới gặp hắn đi!"

Thuần cẩu sư cho tôi tấm thẻ khách sạn gần đó, đây là thẻ nội bộ của nhân viên, phòng nào cũng mở được, trên đó có một dãy số.

Chúng tôi tới khách sạn, lần này tài xế chờ ở bên ngoài. Tôi tìm tới căn phòng theo số ghi trên thẻ, mở cửa ra. Một gã đàn ông bên trong hét lên: "A, sao các ngươi vào được?"

Gã đàn ông nhìn qua chừng hơn 30 tuổi, hai mắt thâm sì, có vẻ như thức trắng cả đêm qua. Trong phòng không có gì đáng chú ý, trên bàn là cái cặp táp, hình như hắn đang đi công tác.

Người này nhìn không quá giống hung thủ, trên người không có lệ khí như vậy. Để khách sáo, tôi giơ giấy chứng nhận ra nói: "Đừng sợ, tôi là cảnh sát."

Gã đàn ông sững sờ: "Làm sao anh biết? Tôi rõ ràng không báo cảnh sát mà."

"Cái gì?" Lại đến lượt tôi sững sờ.

Gã hốt hoảng nói: "Đồng chí cảnh sát, tôi biết sai, được rồi tôi thừa nhận, tối qua quả thật có nhìn thấy việc không tầm thường."

Tôi bước nhanh tới cửa sổ, từ nơi này có thể dễ dàng nhìn xuống hiện trường vụ án, hỏi dò: "2h rạng sáng nay, anh không ngủ?"

Gã đáp: "Không, không có, lúc đó tôi nhìn thấy một người đàn ông đang hành hạ một cô gái trong công viên, tôi rất sợ hãi."

Tôi thoáng cái liền hiểu ra, Thuần cẩu sư bảo tôi tới gặp không phải là hung thủ, mà là nhân chứng, hắn muốn tôi giết người diệt khẩu!

Chương 415: Phế bỏ hắn!

Tôi bảo anh ta nói thật chi tiết tình hình cho mình nghe. Anh ta nói, gã đàn ông kia khoảng 4, 50 tuổi, khá cao, tầm 1m8. Lúc đó trong công viên chỉ có đèn đường, nhìn không rõ ràng lắm, đối phương hình như đè một cô gái mặc váy đỏ xuống làm chuyện đồi bại, khoảng cách quá xa nên không nghe thấy gì.

Anh ta là người tương đối nhát gan, sợ phiền phức nên không báo cảnh sát, tự lừa dối mình là tình nhân cãi nhau, khoảng hơn 1 tiếng sau, anh ta nhìn qua cửa sổ, hai người đó đã không thấy đâu nữa.

Tống Tinh Thần liếc tôi một cái, tôi biết chỉ cần mình gật đầu, hắn sẽ giết chết người đàn ông này, nhưng nếu như vậy thì vĩnh viễn tôi không thể quay đầu.

Im lặng một lát, tôi hỏi: "Còn có manh mối gì nữa không?"

Người đàn ông suy nghĩ, đáp: "Hình như hắn lái xe tới bởi tôi thấy bên cạnh có chiếc SUV màu đen."

Tôi dặn dò: "Cám ơn anh đã phối hợp, không cần báo cảnh sát, cũng không cần lộ ra, vụ án này là chúng tôi đang bí mật điều tra, biết chứ?"

Người đàn ông gật đầu liên tục: "Thật tốt...tuyệt đối đừng nhắc đến tôi, tôi chỉ là một công chức nhỏ đang đi công tác, không muốn dính vào rắc rối."

Tôi với Tống Tinh Thần rời khỏi khách sạn, câu đầu tiên tài xế nói khi thấy tôi là: "Xử lý xong chưa?"

Tôi đáp: "Xong!"

"Vậy về báo cáo với chủ nhân đi." Tài xế nói xong chuẩn bị lái xe.

"Không, ta còn phải tới một nơi." Tôi nói.

"Không được, chủ nhân đã dặn, không cho phép ngươi làm chuyện dư thừa." Tài xế từ chối.

Tôi giải thích: "Vừa nãy tra hỏi tên kia, hắn nói tối qua hắn còn ở chung với một người khác, ta phải giải quyết nốt nếu không thân chủ sẽ không an toàn."

Tài xế đảo con ngươi một chút, nói: "Ta phải xin phép chủ nhân cái đã." Sau đó lấy điện thoại ra, tôi nhanh chóng cho tay vào túi, dựa theo động tác hắn bấm số, ghi lại số điện thoại của Thuần cẩu sư.

Tài xế nói chuyện mấy câu sau đó ngắt máy, nói: "Chủ nhân nói có thể."

Tôi cười lạnh: "Đầu óc chó của ngươi cần linh động một chút mới làm vui lòng chủ nhân, hiểu không?"

Tài xế nói: "Ta một lòng trung thành với chủ nhân, không quan tâm báo đáp."

Sau khi lên xe, tôi liếc qua dãy số mình vừa bấm, mắt tôi có thể lưu lại tàn ảnh cho nên liếc một cái, 10s sau vẫn có thể đọc được. Tiếp đó tôi mở bản đồ trên điện thoại, tìm kiếm mấy quán rượu quanh đó, bảo tài xế tới một trong số đó.

Hung thủ rót một chai rượu vang nho lên người nạn nhân, cho thấy ở hiện trường có rượu, hơn nữa nạn nhân không bị bịt miệng chứng tỏ nơi đó hẳn phải là một nơi cách âm rất tốt, theo tôi nghĩ thì hầm rượu vang là một nơi tương đối phù hợp để gây án.

Hung thủ có thể thuê tổ chức bảo vệ hắn lâu dài, hiển nhiên là phải có tiềm lực kinh tế, hẳn là một chủ cơ sở rượu.

Cho tới trưa, chạy tới nhiều quán rượu cũng không tìm được người có đặc điểm phù hợp. Đúng lúc này thì Băng Tâm gọi điện tới: "Tống Dương ca ca, huynh đang làm gì vậy?"

Tài xế liếc tôi một cái qua kính chiếu hậu, tôi lập tức nói: "Không làm gì cả, lang thang trên đường thôi."

Băng Tâm nói: "Muội cũng vừa được nghỉ, đi chơi đi, huynh tới cửa thị cục chờ muội nhé."

Tôi vô cùng khó xử: "Hic..hôm nay..."

Băng Tâm nói: "Ai da, huynh nhất định phải tới mà, không đưa muội đi chơi huynh sẽ hối hận đấy!"

Tôi nghe ra có hàm ý trong lời nói của nàng, liền đáp: "Được rồi, quá trưa ta sẽ đến tìm muội."

Cúp điện thoại, tài xế cảnh cáo: "Đừng có làm trò."

Tôi mắng: "Ngươi là cẩu hay hồ ly vậy, sao đa nghi thế, ta với thanh mai trúc mã đi chơi cũng không được?"

Xe dừng, chúng tôi tới một cơ sở rượu đắt tiền có tên là Tụ Phong. Vào trong cửa hàng, nhân viên phục vụ hồ hởi chào đón, tôi phủ đầu: "Hai ngày trước có mua một chai rượu ở đây, cảm giác mùi vị không được bình thường, ta muốn gặp ông chủ."

Nhân viên bán hàng ngẩn người một chút, đáp: "Được, để tôi đi gọi ông chủ, anh ngồi chờ một lát."

Một lát sau, nhân viên dẫn tới một nam trung niên cao ráo, chừng 50 tuổi. Vừa nhìn thấy gương mặt này, trực giác của tôi mách bảo đây chính là hung thủ.

Để xác nhận, tôi dùng động u chi đồng quan sát hắn từ trên xuống dưới, quần áo toàn thân hắn đều là mới thay, móng tay có bụi bẩn chưa rửa sạch, trên mũi giày có cát, tinh thần cũng khá tiều tụy, giống như chơi bời lâu dài tạo thành. Còn có một đặc điểm nhỏ không tính là trinh thám, đó là cái mũi ưng của hắn. Trong một cuốn sách về dân tộc học có nói, trong số những đồng tính công, đa phần có mũi ưng, Lão Yêu không có đặc điểm này, theo tôi thì Lão Yêu là thụ.

Ông chủ ngồi xuống, không thoải mái lắm với ánh mắt của tôi, hắn cười hỏi: "Khách quan, tìm ta có chuyện gì?"

Tôi nhỏ giọng: "Thuần cẩu sư bảo tôi tới."

Ông chủ a một tiếng, cố ý lớn giọng: "Được rồi, ta dẫn cậu đi thăm hầm rượu một chút."

Tài xế nhỏ giọng mắng: "Ngươi gạt ta, chẳng phải ngươi nói đi gặp nhân chứng sao?"

Tôi đáp: "Ta có cách làm việc của riêng mình, một con chó không nên xen vào."

Bốn người chúng tôi đi vào hầm rượu, ở đây toàn là thùng lớn rượu nho, rượu nho chính hãng này đắt muốn chết, chẳng trách kẻ này có tiền như vậy, lại trả được thù lao cho Thuần cẩu sư.

Ông chủ cười nói: "Sao thuần cẩu sư hôm nay không đích thân tới? Chẳng lẽ là rất yêu thích ta, cho nên cố ý đổi tới một tiểu soái ca..."

Nói xong, hắn không đàng hoàng đưa cánh tay ra, Tống Tinh Thần bẻ ngược ngón tay hắn lại, ông chủ đau đớn kêu lên, tài xế vội nói: "Không được làm tổn thương thân chủ!"

Tôi nói: "Chúng tôi tẩy trắng thay ông, nhưng không cung cấp dịch vụ khác, tốt nhất ông hãy tôn trọng một chút!"

Ông chủ luôn miệng xin tha: "Đã hiểu, đã hiểu!"

Tôi nháy mắt cho Tống Tinh Thần buông tay ra, ông chủ chảy nước mât ôm lấy ngón tay bị đau. Tôi hỏi: "Xưng hô thế nào?"

Ông chủ khôi phục vẻ kiêu ngạo: "Đối với người ngoài ta chỉ là một ông chủ cơ sở rượu, còn trong giới ta có một cái têm vang dội: Dịch trang sát nhân ma!"

Tôi cố làm ra vẻ kinh ngạc: "Vụ bé trai mặc váy đỏ năm đó là do ông gây ra?"

Hắn lắc đầu: "Không, không, vụ đó ta không làm, có điều thủ pháp gây án của ta là dựa vào đó mà ra. Phải rồi, ngươi xử lý xong thi thể và nhân chứng tối qua chưa?"

Tôi đáp: "Làm sạch sẽ rồi."

"Tốt tốt tốt, hợp tác với các ngươi đúng là yên tâm, tiền ta sẽ chuyển vào tài khoản Thuần cẩu sư." Vừa nói hắn vừa lấy một chai rượu nho trên giá xuống: "Ta mời các ngươi uống một ly, hy vọng sau này tiếp tục hợp tác vui vẻ."

Tôi xua tay: "Không uống rượu vội, tôi sợ bỏ sót dấu vết, hỏi một câu, nơi này chính là hiện trường gây án?"

Ông chủ nói: "Ừ."

Tôi ngắm nhìn bốn phía, quả nhiên bụi dưới đất có vết tích giãy dụa, hỏi: "Người chết là ai?"

"Một soái ca tới mua rượu, ta phải giăng bẫy hắn mấy ngày, cuối cùng mới lừa được hắn tới đây để thịt." Vừa nói hắn vừa cười khoái trá, giọng nói cứ như đang khoe khoang chiến tích bản thân.

Tôi gật đầu: "Thú vui không tệ!"

"Nói ra không sợ làm trò cười, ta có chứng bất lực, chỉ có

khoái cảm lúc giết người mới khiến nó cương cứng lên được, cho nên mỗi lần nhìn thấy soái tiểu tử, nội tâm của ta xung động sẽ nảy ra ý đồ xấu, mức độ nghiện ngập này so với thèm rượu còn mãnh liệt hơn gấp trăm lần!" Hắn giải thích.

Tôi cười: "Ông ngàn vạn lần con mẹ nó đừng có loại xung động này đối với tôi."

Hắn cũng cười: "Không có không có, ta tôn trọng ngươi cũng như tôn trọng thuần cẩu sư, phải rồi còn chưa được biết tên?"

Tôi không trả lời mà nói: "Ông từng giết bao nhiêu người rồi?"

"Không nhiều lắm, đại khái là bốn đứa." Hắn suy nghĩ rồi đáp.

"Sau khi giết người, 'vật kỷ niêm' mà ông giữ lại đâu, tôi rất có hứng thú thưởng thức một chút." Tôi nói.

Ông chủ liền biến sắc, tài xế đứng sau âm u nói: "Rốt cuộc ngươi có tính toán gì, việc riêng tư của thân chủ chúng ta không hỏi tới."

Ông chủ khôi phục nụ cười rất nhanh: "Không sao không sao, có thể hiểu, tiểu ca lần đầu làm chuyện này, sau này nên chú ý một chút."

Tôi hỏi: "Phải rồi, tính cách âm của nơi này thế nào? Nhân viên phía trên liệu có nghe thấy gì không?"

Hắn đáp: "Đại khái ngươi cũng yên tâm đi, hầm này là ta đặc biệt thiết kế, có tới 5, 6 tầng cách âm, cho dù bên trong có lựu đạn nổ, bên ngoài cũng không nghe được."

Tôi thu lại nét mặt vui vẻ, lạnh lùng ra lệnh: "Vậy thật cảm tạ ông, Tống Tình Thần, phế bỏ hắn!"

Chương 416: Liên minh rửa oan

Vừa dứt lời, Tống Tinh Thần liền đạp gã hung thủ ngã xuống đất, sau đó đá liên tục vào người hắn. Ông chủ bò lê dưới đất, không biết lôi đâu ra một con dao, Tống Tinh Thần một cước đá văng đi, rồi cứ nhắm giữa háng của hắn mà đạp túi bụi.

Tống Tinh Thần ra sức đạp, ông chủ hầm rượu rống lên như heo chọc tiết, tài xế vội kéo tay tôi la lên: "Dừng tay, mau dừng tay, không được làm bị thương thân chủ."

Tôi gật đầu: "Được!"

Tống Tinh Thần ngưng chân, tên hung thủ không ngừng giãy dụa, máu chảy ra từ đũng quần, xen lẫn là chất lỏng màu trắng. Hắn trợn ngược hai mắt, miệng sùi bọt mép, thì ra vùng kín bị đạp sẽ khiến người ta ngất xỉu.

Nhìn tên biến thái này bị hành hạ, tâm lý tôi bất giác cảm thấy sảng khoái, nói: "Để hắn cho ta!"

Tài xế vội móc súng ra, bị Tống Tinh Thần dùng đao đánh bay, sau đó ghì chặt cổ lại. Tôi bước tới chỗ tên hung thủ, vỗ vỗ mặt, ấn huyệt nhân trung cho hắn tỉnh lại. Hắn mở mắt, kêu khóc nói: "Các ngươi muốn làm gì?"

"Cho ngươi khỏi đi giết người nữa!" Tôi cười lạnh, đẩy mí mắt hắn lên, phát động minh vương chi đồng, hung thủ như phát điên, không ngừng giãy dụa, la hét ầm ĩ. Hành hạ hắn chừng nửa phút, cho tới khi hắn không thấy la hét nữa, tôi mới thu hồi, trước mắt biến thành màu đen.

Chịu đủ loại tàn phá tinh thần, vẻ mặt tên hung thủ trở nên ngơ ngác, đột nhiên hắn ngồi dậy, cuộn người vào sát thùng rượu phía sau, nói bằng giọng điên dại: "Các ngươi là ai? Mau cút ra!"

Tôi rút điện thoại của ông chủ ra, gọi điện cho bệnh viện tâm thần, báo địa chỉ, sau đó nói: "Ở đây có một người bị bệnh thần kinh, mọi người mau tới đi."

Đầu dây bên kia hỏi: "Tiên sinh, có thể để lại cách thức liên lạc và tên họ không?"

Tôi cười: "Không cần, tôi chỉ là một người dân thôi." Nói rồi ném điện thoại vào ngực hung thủ, phất tay với Tống Tinh Thần: "Rút lui đi."

Sau khi ra ngoài, tài xế rất ấm ức, uy hiếp tôi: "Sao ngươi dám làm như vậy, ta phải báo cáo chủ nhân, ngươi và bạn ngươi nhất định sẽ chết."

Tôi ơ hờ: "Ta đã thay hắn rửa tội, tức là đã hoàn thành nhiệm vụ."

Tài xế nghiến răng nghiến lợi: "Chủ nhân đã dặn, không cho phép ngươi làm việc dư thừa."

Tôi cười: "Đó là hắn nói với ngươi, không phải nói với ta. Ngươi muốn báo cáo thì cứ tùy ý."

Tài xế hận không ăn tươi nuốt sống được tôi, liền bấm số gọi cho thuần cẩu sư. Nói chuyện với nhau mấy câu, tài xế quay qua tôi: "Chủ nhân nói các ngươi có thể đi, ngày mai có nhiệm vụ mới ngài sẽ đến tìm."

Tôi gật đầu với Tống Tinh Thần: "Đi thôi."

Hai chúng tôi bắt taxi tới thị cục, Băng Tâm mặc một chiếc váy xinh xắn đang đứng chờ tôi ở cổng, tôi hiếu kỳ hỏi: "Tìm ta có

chuyện gì?"

"Đi dạo phố thôi." Băng Tâm đáp.

Tôi cười: "Muội thật quá vô tâm đi, giờ này vẫn có tâm trạng đi chơi?"

Băng Tâm bĩu môi: "Cha cấm muội không được tham gia vụ này, có gấp cũng vô ích." Sau đó kéo tay tôi: "Đi thôi, chúng ta đi dạo."

Tôi tự nhủ, chẳng lẽ mình đã nghĩ quá nhiều, Băng Tâm tìm mình chỉ đơn thuần là đi chơi? Đúng lúc này thì nàng chợt lục túi, rồi cố tình giả bộ nói: "Ai da, muội quên đem tiền, chờ chút để muội đi xin cha." Vừa nói vừa nháy mắt.

Tôi hiểu ý, quả nhiên đi dạo chỉ là ngụy trang, liền bảo Tống Tinh Thần chờ bên ngoài.

Hai chúng tôi lên phòng làm việc của Tôn Lão Hổ, cửa đang khép hờ, Băng Tâm vào trong, giả vờ nói: "Ồ, cha muội không ở đây."

Chỉ thấy trên bàn làm việc có mấy tập hồ sơ, thì ra là hai cha con họ thông đồng với nhau, dùng cách này để giúp tôi, di nhiên là tôi không khách khí, đóng cửa lại bât đầu xem tài liệu.

Trong đó là báo cáo khám nghiệm tử thi, báo cáo giám định đầu đạn cùng với mấy lời khai.

Báo cáo khám nghiệm tử thi chứng thực, người chết Tần Ngạo Nam là bị đạn bắn xuyên đầu, nhưng có một điểm khả nghi, đó là trước khi chết điện thoại của hắn vẫn đang trong trạng thái kết nối với một số nào đó, nhưng đã bị mã hóa nên không tra được số người gọi cũng như nội dung cuộc nói chuyện.

Lời khai của Vương Học Binh thì là ông ta bị bệnh tim, do

chạy quá nhanh, tim đập mạnh dẫn tới ngã ra đất, sau đó nghe thấy tiếng súng, ngẩng đầu nhìn thì thấy Tiểu Đào đang có động tác ngắm bắn, còn Tần Ngạo Nam ngã ra đất.

Vương Học Binh và Tiểu Đào trước đó chỉ gặp nhau một lần, tên nàng ông ta cũng không biết, lại có mặt ở hiện trường cho nên phần lớn lời khai cũng giống như của tôi. Vương Học Binh đã bị tạm giam với tội danh giết người không thành.

Giám định đầu đạn lại càng bất lợi hơn đối với Tiểu Đào, phản ứng với thuốc súng trên tay chứng minh nàng có nổ súng, mặc dù nàng khai rằng mình bắn chỉ thiên, nhưng đầu đạn không tìm thấy.

Mà giám định vết rãnh nòng súng trên đầu đạn bắn Tần Ngạo Nam chỉ ra là từ nòng súng của Tiểu Đào bắn, trên lý thuyết kỹ thuật thì cái này không thể làm giả.

Dưới cuối báo cáo có một chữ ký, viết "Giám định viên Lê Dũng Cương", tôi hỏi: "Người làm giám định này tay nghề thế nào?"

Băng Tâm cố giả vờ kinh ngạc: "Á, huynh dám nhìn trộm tài liệu của cha muội."

Tôi cười, mắng: "Còn diễn kịch, nói đi."

Lúc này Băng Tâm mới nói: "Giáo sư Lê là chuyên gia đạn đạo nổi tiếng toàn tỉnh, giám định do ông ta làm không bao giờ sai."

"Gần đây ông ta có đi du lịch bên ngoài, hoặc đi nghỉ dưỡng không?" Tôi hỏi.

"Cái này muội không biết." Băng Tâm lắc đầu.

Tôi tin Tiểu Đào không giết người, cho nên nhất định có một khâu nào đó là sai lệch, bao gồm cả chuyên gia giám định này, rất

có thể cũng là thủ hạ của Thuần cẩu sư.

Tôi lấy ảnh Tần Ngạo Nam ra xem, phát hiện có điểm khả nghi, con mắt Tần Ngạo Nam liếc sang trái, theo như lẽ thường, đối mặt với uy hiếp tính mạng, đáng lẽ hắn phải nhìn thẳng vào người cầm súng chứ?

Lúc đó bên trái hắn là ai? Chính là người đuổi giết hắn - Vương Học Binh!

Tôi nghĩ tới một khả năng thứ hai đó là Vương Học Binh đang nói láo, nhưng một cựu chiến binh 60 tuổi, con gái lại bị giết, chỉ hận không được uống mau hung thủ, tại sao phải nói láo?

Tình thế trước mắt cực kỳ bất lợi đối với Tiểu Đào, cộng thêm đối thủ là Thuần cẩu sư, tôi phải nghi ngờ tất cả.

Tôi thở dài: "Nếu có thể tra ra Vương Học Binh này thì tốt quá, xem ông ta có phải cha của nạn nhân thật không." Lời này dĩ nhiên là nói cho Băng Tâm nghe, nàng là tiểu gián điệp liên lạc giữa tôi và Tôn Lão Hổ.

Tôn Băng Tâm thúc giục: "Tống Dương ca ca, đã xem xong chưa, cha muội mà quay về sẽ mắng chết đấy."

Tôi nói: "Xong rồi xong rồi. Mau chuồn thôi."

Cất tài liệu trở lại, ra ngoài, Băng Tâm đề nghị: "Chúng ta đi uống sinh tố đi."

Tôi đoán nàng lại có hoa chiêu gì, liền gật đầu.

Ba người chúng tôi vào một quán nước, ở một bàn trong góc khuất đã có Vương Đại Lý và Vương Nguyên Thạch đợi sẵn, tôi ngồi xuống cười: "Anh em lại đụng đầu."

Vương Đại Lý hỏi: "Dương tử, sáng nay Tống Tinh Thần bảo

ta, có người muốn giết bọn ta, là thật sao?"

"Thật." Tôi gật đầu.

Trong bàn tất cả đều là người không được tham gia vụ án, chúng tôi trao đổi tin tức cho nhau, việc thuần cẩu sư sai tôi đi tẩy trắng cho hung thủ tôi không nói thẳng ra, chỉ nói là đang cùng hắn hoãn binh.

Băng Tâm nhận được vết đất trên đế giày, đang nghĩ cách xét nghiệm.

Vương Nguyên Thạch thì hôm qua tìm đủ mọi cách để gặp Tiểu Đào, tinh thần nàng vẫn còn khá, qua mấy lần thẩm vẫn vẫn giữ nguyên lời khai rằng mình không bắn Tần Ngạo Nam.

Tôi hỏi: "Lúc đó Tiểu Đào có để ý được chuyện gì khác thường không?"

Vương Nguyên Thạch suy nghĩ một chút, nói: "Hiện trường không có gì đặc biệt, cô ta chỉ nói lúc đuổi theo có một người đeo khẩu trang va phải mình, lúc đó tình thế khẩn cấp nên cũng không suy nghĩ nhiều."

Chương 417: Cao thủ trộm cắp

"Có người va phải nàng?" Tôi lẩm bẩm

Tống Tinh Thần chợt buột miệng: "Liệu có khả năng hắn trộm súng của cô ấy?"

Tôi lập tức phản ứng, dùng hai lọ đường làm ví dụ: "Ý ngươi là, trộm súng đồng thời nhét một khẩu súng khác vào bao súng của Tiểu Đào, hình dáng, sức nặng và chữ khắc trên thân súng giống hệt nhau. Hoàng Tiểu Đào cầm cây súng bị tráo bắn chỉ thiên, còn hung thủ thì dùng súng cô ấy bắn chết Tần Ngạo Nam, rồi bằng cách nào đó đổi lại súng?"

Vương Đại Lý trợn mắt hốc mồm: "Vậy tốc độ quá nhanh, có thể làm được không?"

Tống Tinh Thần giải thích: "Cao thủ trộm cắp thời kỳ dân quốc có thể thiểm điện luân châm, tức là trong nháy mắt trên trời xuất hiện tia chớp, có thể xỏ xong kim. Còn có một môn tuyệt kỹ đó là ném một nắm đậu nành trong đó lẫn một hạt đậu xanh, hắn có thể dùng hai ngón tay chộp được hạt đậu xanh. Nhưng đó đều là chuyện cũ trên giang hồ, hiện giờ trộm cắp đã sớm không còn chân truyền, nếu quả thật Nam Giang có cao thủ như vậy, ta nghĩ không vượt quá 2, 3 người."

Vương Nguyên Thạch gật đầu: "Nói như vậy phạm vi liền thu hẹp hơn rất nhiều, ta có thể bảo người chỉ điểm đi dò hỏi một chút."

Tôi nói: "Kẻ này bán mạng cho thuần cẩu sư, chắc chắn đã bị tẩy não, ông chú ý những tên trộm mất tích bí ẩn."

Vương Đại Lý chen vào: "Có thể nói thêm về việc có người ám sát chúng ta không, liệu có nguy hiểm tới tính mạng?"

Tôi lắc đầu: "Tạm thời sẽ không nguy hiểm, ta đã hoãn binh với thuần cẩu sư. Phải rồi, điện thoại của mọi người đều là hai sim chứ?"

Ngoại trừ Vương Nguyên Thạch dùng điện thoại cổ, những người khác đều dùng hai sim, tôi bảo ông ta lát nữa đi mua cái điện thoại khác, tiền tôi chi, mọi người chuẩn bị một cái sim để liên lạc riêng.

Năm người chúng tôi ngồi không nãy giờ, nhân viên tới hỏi mấy lần, Băng Tâm bèn gọi mấy ly cà phê.

Nhân viên đi khỏi, tôi nói tiếp: "À, trừ trên người Tiểu Đào, còn chỗ nào có phản ứng với thuốc súng không?"

Vương Nguyên Thạch nói: "Không, ta có nghe lén, chỉ trên người cô ta có thôi."

Tôi nói: "Sáng nay tôi có tới hiện trường, ở đó có mấy cái cửa sổ lồi ra rất thích hợp mai phục..."

Vương Nguyên Thạch thở dài: "Điều tra hết rồi, đó đều là những căn nhà dân sinh cũ."

Tôi không nghĩ ra được rốt cuộc hung thủ nổ súng bằng cách nào? Tầm bắn hiệu quả của súng lục chỉ khoảng 100m, cho dù đối phương có là cao thủ bắn súng, thì hoàn cảnh hiện trường cũng không cho phép hắn đứng quá xa.

Vấn đề này tạm thời bàn bạc không ra kết quả, tôi hỏi: "Mọi người nghĩ súng bị đổi lại vào lúc nào? Lúc đó tôi có mặt ở hiện trường, không có ai đến quá gần Tiểu Đào, sau đó cảnh sát đến tước súng của nàng đi. Nhóm cảnh sát đó tôi đều quen mặt, không thể nào là tay sai của thuần cẩu sư, theo tôi thì chỉ có thể đánh

tráo trên đường mang đi giám định. Hoặc có thể người giám định chính là tay sai của thuần cẩu sư, tôi định tranh thủ thời gian đi gặp ông ta xem thử."

Vương Nguyên Thạch nói: "Ta biết địa chỉ nhà ông ta." Rồi viết mấy dòng lên giấy bạc bao thuốc đưa cho tôi.

Tôi sắp xếp hành động, trước mắt tôi và Tống Tinh Thần tiếp tục hoãn binh với thuần cẩu sư; Băng Tâm thì về cục huy động nguồn lực của cảnh sát để điều tra thuần cẩu sư; Vương Nguyên Thạch sẽ có hai nhiệm vụ, thứ nhất là tìm kẻ tráo súng, thư hai là điều tra thân phận của Vương Học Binh.

Riêng Vương Đại Lý không phải làm gì, hắn chỉ vào mũi mình, nói: "Tống Dương, ta làm gì được?"

Tôi nói: "Đừng làm gì cả, cứ ở yên trong nhà."

Hắn thất vọng buông tay: "Nhưng ta cũng muốn góp chút công sức."

Tôi suy nghĩ rồi nói: "Ta giao cho ngươi một việc, tìm Quang trọc đến đây, ta muốn bắt cóc một người!"

Vừa nói xong, ai ai cũng giật mình, tôi giải thích: "Gậy ông đập lưng ông, tôi muốn bắt cóc một con chó của thuần cẩu sư, tẩy não hắn trở lại bình thường, để hỏi manh mối về thuần cẩu sư từ miệng hắn, việc này chỉ có Quang trọc mới làm được."

Vương Đại Lý cau mày: "Chuyện này...chẳng phải là phạm pháp sao?"

Tôi thở dài: "Trước mắt không quan tâm được nhiều như vậy."

Tôi cẩn thận dặn dò, gần đây cũng xem một ít sách liên quan tới huấn luyện, bảo Vương Đại Lý phải làm thế nào, thế nào...

Cuộc họp nhỏ kết thúc, tôi nói: "Mọi người, hôm nay tất cả những chuyện ở đây đừng cho bất kỳ ai biết, hiện giờ chúng ta đều đang vượt qua giới hạn luật pháp, nhất định phải hết sức cẩn thận!"

Tất cả gật đầu, Vương Đại Lý còn vỗ ngực: "Vì sự trong sạch của Tiểu Đào tỷ tỷ, cho dù ta có phải đeo còng vào tay, cũng không thẹn với lương tâm."

Từ biệt, Băng Tâm còn dặn dò: "Tống Dương ca ca, huynh nhất định phải cẩn thận!"

Trời vẫn còn sớm, bây giờ đi gặp giáo sư Lê thì chưa phải lúc, tôi cũng chưa ăn gì từ sáng tới giờ, liền bảo Tống Tinh Thần: "Đi, ta mời ngươi ăn một bữa, quen biết lâu như vậy còn chưa biết ngươi thích ăn gì."

Hắn nhàn nhạt đáp: "Ớt xanh xào khoai tây."

Tôi cho là hắn nói đùa, vào tới quán cơm, hắn lại gọi món đó thật, tôi cũng không tiện gọi thịt cá, vì vậy cũng gọi một phần cơm giống hắn, sau đó mua hai ly trà sữa trân châu.

Ăn xong, ra ngoài tôi nói: "Ngươi làm cho ta một vật phòng thân đi."

Hắn đáp: "Khỏi cần, đã có ta bảo vệ ngươi!"

"Cứ làm một cái đi, ta không thể lúc nào cũng dùng minh vương chi đồng, gần đây ta uống sữa tươi tới nóng trong luôn rồi." Tôi nhăn mặt.

"Được, sáng mai ta mang cho một cái." Tống Tinh Thần cuối cùng cũng đồng ý.

Chúng tôi bắt xe tới gần nhà giáo sư Lê, tôi hỏi thăm người bán tạp hóa ở đó về vẻ ngoài của ông ta. Chạng vạng 6h tối, giáo

sư Lê xách cặp táp về, tôi ngăn ông ta lại nói: "Chào giáo sư Lê, tôi có một số việc muốn hỏi ông."

Giáo sư lê cau mày: "Cậu là..."

Thường ngày bên trung tâm vật chứng không tiếp xúc nhiều với tôi, cho nên không nhận ra, tôi chìa giấy chứng nhận, ông ta liền an tâm. Tôi hỏi về kết quả giám định, đột nhiên giáo sư lại cự tuyệt luôn: "Những thứ này đều là cơ mật, không thể tiết lộ cho người ngoài, trừ khi cậu là thành viên tổ chuyên án."

Tôi cười: "Không nói được thì thôi vậy, tôi muốn hỏi vài tin tức cá nhân, cả năm nay ông vẫn làm ở trung tâm vật chứng?"

"Đúng vậy, có chuyện gì?" Giáo sư Lê có vẻ hồ nghi.

"Ông có từng nghe qua cái tên Thuần cẩu sư bao giờ chưa?" Tôi hỏi.

"Đó là cái gì, người bán chó à?" Giáo sư Lê mơ hồ.

Xem xét nét mặt, ông ta không nói láo, có lẽ không phải tay sai của thuần cẩu sư, tôi hỏi tiếp: "Trên đường khẩu súng được đưa tới giám định, có những ai tiếp xúc?"

"Điều này không nói được. Tiểu đồng chí, rốt cuộc cậu có chuyện gì, không tin vào kết quả giám định của ta ư? Cậu hỏi lung tung như vậy đã vượt quyền nghiêm trọng, ta cũng là nhân viên trong ngành, cậu không có quyền nghi ngờ ta." Giáo sư Lê tức giận.

Tôi thành khẩn: "Tôi biết việc làm của tôi trái quy định, nhưng cầu xin ông hỗ trợ một chút, bởi nghi phạm lần này là bạn tôi, tôi đang tìm cách minh oan cho cô ấy."

"Tiểu tử, ta rất hiểu nỗi khổ tâm của cậu, nhưng thứ lỗi, có một số việc ta không thể tiết lộ."

Nói xong giáo sư Lê liền bỏ đi, Tống Tinh Thần nói nhỏ: "Cần ta ra tay không?"

Tôi vội xua tay: "Không không không, người ta đã không muốn nói cũng đừng miễn cưỡng."

Tôi ảo não đi ra ngoài tiểu khu, Tống Tinh Thần khẽ chọc tay tôi. Quay đầu nhìn lại, giáo sư Lê đang móc chìa khóa mở cửa, mấy tờ tài liệu trong cặp rơi ra, ông ta lại vờ như không nhìn thấy, cứ thế đi vào trong.

Tôi bước tới nhặt lên, đó là cách thức liên lạc cùng địa chỉ của mấy trợ lý trung tâm vật chứng, tôi cười, chắp tay bái cánh cửa một cái thành tâm: "Đa tạ, giáo sư!"

Chương 418: Tống Tinh Thần bị bắn

Tôi và Tống Tinh Thần đi không ngừng nghỉ, tới tìm các trợ lý trong danh sách, thông qua chất vấn từng người, tôi loại bỏ việc họ là nội gián. Nhưng tôi vẫn muốn kiểm tra máy móc giám định trong trung tâm, xem có sự gian lận nào ở đó không.

Chuyện này thì mấy người trợ lý cũng không giúp được, tôi chỉ có thể tìm Băng Tâm nhờ vả. Gọi điện nói qua cho Băng Tâm, nàng nói: "Tống Dương ca ca, muội đang ở phòng thí nghiệm của trường, mẫu đất đã phân tích được, có một ít than đá và vôi."

"Than đá và vôi?" Tôi lẩm bẩm, phạm vi này quá rộng, nhà máy công nghiệp nặng trong thành phố không ít. Cũng không còn sớm nữa, tôi với Tống Tinh Thần từ biệt, hẹn nhau sáng mai ở cửa hàng.

Sáng sớm hôm sau, tôi bị đánh thức bởi cuộc gọi từ một số lạ, số này đã được mã hóa, không hiện lên, đầu dây bên kia là giọng thuần cẩu sư: "Tiểu thần thám, ra ngoài ăn sáng chứ, ta chờ ngươi ở gần tiệm sữa đậu nành Vĩnh Hòa."

Tôi lập tức mặc quần áo, nhân tiện đánh thức Vương Đại Lý bảo hắn đi làm nhiệm vụ.

Xuống dưới lầu, Tống Tinh Thần đã đứng dựa vào cột điện chờ sẵn, trên tay là ly trà sữa, lôi một cây gậy ngắn trong túi ra đưa cho tôi, thì ra là một cây gậy ba khúc inox. Tôi vung thử mấy cái, rất vừa tay, bèn cất vào túi.

Tôi nói: "Đi thôi!" Rồi hai người đi tới tiệm sữa đậu nành. Giờ

này chưa có khách, Thuần cẩu sư đang đứng trước quầy, gọi sữa đậu nành, bánh tiêu và bánh bao. Hắn còn tinh tế nhắc nhân viên thu ngân chưa cài cúc ngực, cô gái nhỏ giọng cảm ơn. Tôi nghĩ nếu bình thường gặp một người tướng mạo phổ thông như hắn trên đường, sẽ chẳng ai có thể nghĩ hắn là một tên tội phạm đại ác.

Thuần cẩu sư xách bữa sáng, nói với tôi: "Đi thôi, chúng ta đi dạo một vòng."

Hắn đi trước, chúng tôi theo sau, tới một công viên, hắn dùng khăn giấy lau ghế đá, ngồi xuống, lỉnh kỉnh mở túi đồ ăn ra, nói: "Cũng không biết ngươi thích ăn gì, cho nên mua mỗi thứ một ít."

Tôi nghiêm giọng: "Đừng khách sáo, nói chuyện chính đi!"

Hắn cắn miếng bánh bao, khẽ mỉm cười: "Hà, bánh bao nhân thịt heo dưa muối, mùi vị rất ngon, ngươi có muốn nếm thử không?"

Hai chúng tôi cứ đứng như vậy chờ hắn ăn sáng xong, Thuần cẩu sư lấy khăn giấy lau miệng, nói: "Ngày hôm qua ngươi gây làm ta mất một khách hàng quan trọng, tổn thất về tiền thật không thể tính."

Tôi đáp: "Dù sao ta cũng đã hoàn thành nhiệm vụ ngươi giao phó."

"Tiểu thần thám, thái độ này của ngươi thật không đủ thành tâm, ngươi đùa bỡn thông minh vặt với ta, ta cũng phải cho ngươi một trừng phạt nho nhỏ."

Nói xong, thuần cẩu sư phất tay ra hiệu, đột nhiên Tống Tinh Thần đẩy tôi qua một bên, còn hắn thì như bị ai đấm mạnh, khom người, hai tay ôm bụng rỉ máu, từ từ khụy xuống.

"Tinh Thần!!!" Tôi hét lên, lao tới kiểm tra vết thương, thì ra là một phát đạn súng bắn tỉa. Đối phương dùng nòng giảm thanh, tôi

ngẩng đầu lên nhìn, trên một tòa nhà phía xa có ánh phản chiếu, có lẽ là một tay súng bắn tỉa mai phục ở đó.

Tống Tinh Thần chống đao xuống đất, trán đầy mồ hôi lạnh, miệng vẫn cứng rắn: "Ta...ta không sao."

Tôi nghiến răng nghiến lợi nhìn thuần cẩu sư, hắn từ từ nói: "Ăn gian thì phải bị phạt, một phát súng này là cảnh cáo, nhiệm vụ hôm nay mà nói tương đối đơn giản, ta yêu cầu ngươi hộ tống một khách hàng rời khỏi Nam Giang, không được động tới một sợi lông chân của hắn, rõ chưa?"

Thuần cẩu sư đứng dậy, cầm bịch sữa đậu nành nói: "Được rồi, đưa bạn ngươi tới bệnh viện trước đi, 8h chúng ta chờ ngươi ở đây."

Nhìn theo bóng lưng hắn đi xa dần, tôi nghiến răng ken két, lấy điện thoại ra gọi 120. Một phát bắn này không làm tổn thương xương sống, đạn xuyên qua phần mềm ở bụng, kỹ năng bắn súng của đối phương rất tốt, mục đích không phải giết Tống Tinh Thần mà là cô lập tôi.

Một lúc sau xe cứu thương tới, lúc đưa Tống Tinh Thần lên xe, hắn còn nắm tay tôi cố nói: "Tiểu thiếu gia, đợi lát nữa ta đi cùng ngươi."

Tôi lắc đầu: "Không, ngươi cứ dưỡng thương cho tốt, thuần cẩu sư không giết ta đâu, hắn còn muốn lợi dụng ta. Lần này là ta nợ ngươi, sau này nhất định sẽ trả!"

Tống Tinh Thần đáp: "Ngươi không nợ ta gì cả, đây là bổn phận của ta."

Y tá thúc giục: "Đừng nói chuyện với người bệnh nữa, anh muốn anh ta chết à?" Sau đó chụp ống thở vào miệng Tống Tinh Thần.

Tôi theo xe tới bệnh viện, sau khi đưa hắn vào phòng cấp cứu, một bác sĩ tìm tôi, nói: "Cậu thanh niên, vừa rồi có phải là vết đạn bắn không? Chúng tôi phải báo với bên cản sát."

Tôi lấy giấy chứng nhận ra: "Không cần, tôi là cảnh sát đây, anh ta là cảnh sát nằm vùng, không cẩn thận bị thương."

Bác sĩ yên tâm: "À, vậy làm phiền cậu ký tên vào biên bản đồng ý giải phẫu."

Tôi hỏi: "Nguy hiểm tới tính mạng không?"

"Không có gì đáng ngại, đạn không xuyên vào nội tạng nào, chủ yếu là mất máu quá nhiều thôi." Bác sĩ đáp.

Ký tên xong, tôi đóng tiền phẫu thuật và viện phí, ra cửa gọi điện cho Quang trọc, dùng sim mới mua.

Quang trọc nghe thấy giọng tôi thì rất kích động: "Tống ca, có gì giao phó?"

Tôi hỏi: "Vương Đại Lý có ở cùng ngươi không?"

"Có, bọn đệ đang ăn sáng."

Tôi nói sơ qua việc muốn nhờ hắn làm, cuối cùng dặn dò: "Chuyện này là phạm pháp, không bắt buộc, nếu ngươi từ chối ta cũng không có trách."

Quang trọc phỉ một câu, nói: "Phây, Tống ca đang mắng đệ đó sao? Cái mạng này của đệ thuộc về đại ca, chỉ cần đại ca nói một câu, cho dù phải ra ngoài chém người đệ cũng không chớp mắt."

Quang trọc nói với giọng chân tình, tôi không khỏi cảm thấy ấm áp: "Huynh đệ, ân tình này nhất định sẽ báo đáp!"

Tôi đón xe quay lại công viên, trông thấy một chiếc xe đỗ ngay cổng, liền mở điện thoại dự phòng bấm gọi cho Vương Đại Lý, giữ

kết nối rồi giấu vào trong túi ở tay áo, cái túi này cũng là tự tay tôi may tối qua.

Lúc này, một gương mặt quen thuộc bước xuống, lại là Vương Nguyên Thạch, ông ta nói: "Lên xe đi, chủ nhân đã thống báo, trước 10h phải đưa người đi."

Tôi sững sờ một chút, giọng nói của Vương Nguyên Thạch này có phần khang khác, nhìn kỹ thì nét mặt hắn rất cứng nhắc, thì ra là đeo mặt nạ da người.

Trong xe còn có một cảnh sát, tất nhiên cũng là giả, một gã trung niên mập ngồi đằng sau, nét mặt hung ác. Tôi thoáng hiểu ra, Thuần cẩu sư thật là tinh quái, giả mạo cảnh sát đưa tội phạm chạy trốn.

Hai cảnh sát giả là chưa đủ, còn cần cố vấn là tôi để làm lá bùa hộ mệnh cho tội phạm.

Trước khi lên xe, Vương Nguyên Thạch giả lục soát người tôi từ trên xuống dưới, lấy ra gậy ba khúc và điện thoại, hắn cầm cái gậy, lạnh lùng hỏi: "Cái này để làm gì?"

Tôi nói: "Ngươi không yên tâm thì giữ nó đi, trả điện thoại lại cho ta, nếu không ta biết làm gì để giết thời gian trên đường?"

"Không được!" Hắn lạnh lùng đáp, sau đó cất gậy và điện thoại vào túi mình. Tôi lên xe, gã trung niên béo gật đầu với tôi một cái: "Ngưỡng mộ đại danh đã lâu, một người bạn của ta đã bị ngươi bắt đấy."

Tôi hỏi: "Ngươi có sự tích vang dội nào?"

Gã trung niên cười ha hả: "Ta đâu có ngu đến mức khai lai lịch với ngươi, ta chỉ muốn nói không rơi vào tay ngươi đã là may mắn, lại được ngươi hộ tống bỏ trốn, đúng là vinh hạnh lớn lao."

Tôi cười cười, suy đoán từ lời nói của hắn, chắc chắn là một kẻ sát nhân!

Chương 419: Tay súng bắn tỉa thời chiến

Cả đường đi, tôi cứ ngâm nga hát nhỏ, đây là ám hiệu định sẵn giữa tôi với Vương Đại Lý, mỗi lần xe chuyển hướng tôi sẽ hát một bài khác nhau. Tám hướng, mỗi hướng tương ứng với một bài hát, sợ hắn nhầm lẫn tôi còn viết ra giấy.

Do luôn có kẻ giám sát, nên ở trong thành phố còn đỡ, chứ khi ra ngoài ngoại ô sẽ rất dễ bị phát hiện.

Khoảng 10h, chúng tôi ra tới ngoại ô, phía trước là trạm thu phí, có một cảnh sát giao thông chặn xe lại hỏi, tôi đưa giấy chứng nhận ra nói: "Chúng tôi là người bên thị cục, đang áp giải nghi phạm ra khỏi thành phố.

Cảnh sát giao thông không yên tâm, nói: "Tôi phải gọi điện xác nhận lại đã."

Tôi nghiêm mặt: "Lần này là hành động mật, chỉ có cục trưởng Tôn Hổ biết, anh có thể gọi trực tiếp cho ông ta." Sau đó đọc làu làu số điện thoại của Tôn Lão Hổ.

Cảnh sát giao thông lấy điện thoại ra, Vương Nguyên Thạch giả đút tay vào túi, biểu hiện rất căng thẳng, tôi từ tốn nói: "Nhưng nếu anh hỏi, thì là người biết bí mật, để tránh tin tức bị lộ, anh phải chịu tạm giữ 3 ngày."

Tôi đã đối mặt với quá nhiều lời nói dối, tự bản thân cũng hiểu rõ mười phần kỹ xảo nói dối này. Càng nói dối càng phải cương quyết, không được để tạo ra sơ hở, cho nên đại đa số trường hợp, lời nói dối nghe rất hợp lý, còn lời nói thật lại có vẻ

hoang đường.

Tôi vẫn nhìn thẳng vào mắt tay cảnh sát giao thông, quả nhiên anh ta nhượng bộ: "Vậy được, mấy người đi đi."

Tôi gật đầu: "Cám ơn đồng chí đã phối hợp."

Ra khỏi trạm thu phí là hết mốc địa giới thành phố, tôi nói: "Dừng xe!"

Vương Nguyên Thạch giả nói: "Không được, chủ nhân đã căn dặn, phải đưa tới..."

Tôi đạp một phát vào ghế: "Dừng xe, ta muốn đi tiểu."

Gã trung niên nói: "Đúng lúc ta cũng đang mót, dừng xe một chút đi."

Xe đỗ vào rìa đường, xuống xe gã trung niên tìm chỗ khuất để đi cầu, Vương Nguyên Thạch giả cũng xuống hút thuốc, liếc tôi: "Sao ngươi không đi tiểu?"

Tôi giãn gân giãn cốt một chút: "Hóng mát cái đã rồi đi."

"Đừng giở trò, chủ nhân đã nói..."

"Ngươi thật trung thành với chủ nhân đấy, thử sủa tiếng chó nghe chút xem." Tôi châm chọc.

Vương Nguyên Thạch giả trừng mắt lườm, tôi chợt thấy có mấy chiếc xe vừa đi qua trạm thu phí, liền yên tâm nói: "Ta đi tiểu vậy."

Mấy chiếc xe kia chạy thẳng tới hướng chúng tôi, Vương Nguyên Thạch giả ném đầu thuốc xuống đất mắng: "Mẹ kiếp, ngươi gọi người tới. Tiên sinh, mau lên xe!"

Thân chủ vừa xách quần vừa chạy về, Vương Nguyên Thạch

giả thô bạo ném tôi vào trong xe, thét tài xế chạy. Mấy chiếc xe lao tới rất nhanh, tôi dùng chân tì vào ghế ngồi, xe vừa đi được một đoạn thì bị một xe khác tông ngang hông, lực va chạm lớn khiến chiếc xe văng ra.

May là tôi có chuẩn bị trước nên không bị va đầu vào đâu, đạp cửa xe nhảy ra. Vương Nguyên Thạch giả cũng lảo đảo bước xuống, móc súng.

Tôi phát động minh vương chi đồng, hắn hét lên một tiếng, tôi nhân cơ hội lấy lại điện thoại và gậy inox, giũ gậy ra đập thẳng vào mang tai hắn.

"Con mẹ nó, ngươi dám giở trò!" Gã trung niên rút ra một con dao, từ trên xe lao xuống. Cùng lúc đó, một đám bặm trợn cũng nhảy xuống từ mấy chiếc xe kia, Quang trọc cầm đầu xông tới đạp ngã gã trung niên, giẫm mạnh lên tay cầm dao, hắn gào khóc đau đớn.

Còn tên tài xế bị khống chế dễ như trở bàn tay.

Quang trọc cười: "Tống ca, vẫn khỏe chứ!"

Tôi đáp: "Làm việc thật nhanh gọn, mau dọn dẹp hiện trường một chút tránh bị cảnh sát giao thông trông thấy, mang hai con chó này về nhốt lại, bỏ đói một ngày."

Quang trọc đá đá gã trung niên nằm dưới đất: "Còn tên này?"

Tôi nhận yêu cầu của thuần cẩu sư, không làm bị thương thân chủ mà mang hắn ra khỏi thành phố, giờ đã hoàn thành, liền nói: "Đưa hắn tới cục cảnh sát Võ Khúc, lát nữa ta sẽ điện cho Liêu tổ trưởng, bảo bên đó thu giữ."

Quang trọc vẫy tay bảo đám đàn em: "Làm việc đi!"

Đám đàn em đi tới trói hai 'con chó' lại, nhét giẻ vào miệng

ném vào cốp xe. Tên thân chủ thì bị đưa lên một xe khác, trước khi lên xe còn hung tợn hét: "Biết lão tử là ai không? Chờ ta ra ngoài nhất định sẽ giết chết ngươi!"

Tôi cười lạnh: "Chờ kiếp sau đi."

Chúng tôi nhanh chóng dọn sạch hiện trường, tôi lên một xe, Vương Đại Lý và Lạc Ưu Ưu cũng ngồi trên đó, Vương Đại Lý bị màn vừa rồi dọa sợ, nói: "Dương tử, ngươi quá can đảm, chuyện này mà là ta chắc không làm nổi."

Tôi cau mày: "Ngươi mang Ưu Ưu tới làm gì?"

Vương Đại Lý giải thích: "Để nàng một mình ở cửa hàng ta không an tâm."

Lạc Ưu Ưu đầy ngạc nhiên: "Tống Dương học trưởng, sao anh quen mấy đại ca giang hồ này?"

Tôi thở dài: "Nói ra dài dòng lắm."

Chúng tôi ngồi xe trở lại thành phố, Quang trọc định mời tôi ăn trưa, tôi từ chối: "Hôm nay sợ rằng không được, ta còn nhiều việc phải làm lắm."

Quang trọc cười: "Tống ca, lần nào mà ca chẳng bận rộn."

Tôi nói: "Chờ vụ án này kết thúc, ta đảm bảo sẽ đi tìm ngươi, mời tất cả huynh đệ này ăn một bữa, được không?"

Quang trọc vung tay: "Sao có thể để ca phải bỏ tiền, tới lúc đó cứ đến khách sạn Hải Thiên tìm đệ là được, giờ đệ không lăn lộn mù quáng nữa, lão đại cho đệ quản lý khách sạn rồi.

Tôi cười: "Được đó! Mà không làm chuyện gì khuất tất đấy chứ?"

Quang trọc xua tay lia lịa: "Không có không có, tuyệt đối không

có, bọn đệ kinh doanh là đứng đắn."

Chúng tôi chia tay nhau tại một ngã tư, trước khi đi tôi đưa cho Quang trọc một tờ giấy, bảo hắn dựa vào đó huấn luyện hai tên chó. Huấn luyện thực ra rất đơn giản, nhưng lại tốn thời gian, hàng ngày nhốt chúng, dùng roi đánh, bắt hát quốc tế ca, không cho ăn cơm, chỉ khi nói một câu : ta là người bình thường mới được ăn một thìa.

Dùng độc trị độc không phải là cách thức tự tôi sáng tạo ra, thực ra bên Mỹ có một tổ chức gọi là 'giải độc tư tưởng' chuyên dùng các thức cực đoan tẩy não những đứa trẻ bị các giáo phái tà giáo bắt cóc, biến chúng trở lại bình thường, trả về cho gia đình.

Hai tên chó này trung thành nhất mực với thuần cẩu sư, chắc hẳn đã bị tẩy não rất sâu, có lẽ phải mất một thời gian tương đối dài mới có thể trở về bình thường, chắc phải tới khi án phá xong. Nhưng cũng không cần phải gấp, chỉ cần lúc đó họ ra tòa làm chứng chống lại thuần cẩu sư là được.

Quang trọc cười: "Đây là lần đầu đệ làm công tác tư tưởng, rất có tính kích thích, cứ giao cho đệ đi!"

Tôi lại lần nữa đùa bỡn thuần cẩu sư, hắn nhất định sẽ trừng phạt người nào đó bên cạnh tôi. Sau khi từ biệt Quang trọc, tôi nói với Đại Lý: "Tạm thời đóng cửa tiệm đi, các ngươi tìm chỗ an toàn trốn, về ta sẽ bảo Băng Tâm cũng tới đó, phải đảm bảo 24/24 có người canh gác, ta cũng sẽ nghĩ cách báo cho Tôn Lão Hổ."

Vương Đại Lý cười khổ: "Rốt cuộc ta đã tạo nghiệt gì?"

Tôi nói: "Ngươi không tạo nghiệt, chỉ là vì quen biết ta mà thôi."

Vương Đại Lý lập tức nhoẻn miệng cười: "Nhưng ta không hối hận!"

Đúng lúc này Vương Nguyên Thạch gọi điện tới: "Tống Dương, ta đã điều tra được về thân phận Vương Học Binh. Ông ta căn bản không kết hôn, cũng không có con. Nhưng việc đi lính là thật, đã từng là lính bắn tỉa tham gia chiến tranh biên giới với Ấn Độ, từng giết 50 lính biên phòng, còn có..."

Vương Nguyên Thạch bỗng dừng lại rồi nói tiếp: "Năm ngoái ông ta mất tích bí ẩn 6 tháng."

Tất cả đã được giải thích, Vương Học Binh mới là người bắn Tần Ngạo nam, từ lúc ông ta đóng giả là cha nạn nhân tìm tới cục, kế hoạch giá họa của thuần cẩu sư đã bắt đầu...

Chương 420: Lão Yêu ra tay

Nghe được cái tin này, dĩ nhiên tôi rất hoang mang, nói: "Gặp nhau bàn bạc chút đi."

"Quán cà phê hôm qua." Vương Nguyên Thạch nói ngắn gọn.

Tôi báo cho Băng Tâm rồi cùng Vương Đại Lý tới quán cà phê, bảo Lạc Ưu Ưu hôm nay tạm thời thuê khách sạn nghỉ, tốt nhất là chọn khách sạn nào có camera an ninh đầy đủ cả dưới tầng ngầm, làm cứ điểm tạm thời.

Tới quán, Băng Tâm vẫn chưa thấy đâu, tôi lo lắng gọi điện, thì ra vẫn đang trên đường. Uống hết một ly cà phê, Băng Tâm mới lững thững tới, đưa cho tôi một phong bì. Bên trong là bộ định vị hình cúc áo, biết mấy ngày nay tôi hoãn binh với Thuần cẩu sư, Tôn Lão Hổ bảo tôi phải cẩn thận.

Băng Tâm hỏi: "À mà sao hôm nay Tống Tinh Thần không tới?"

Tôi nói: "Sáng nay Tống Tinh Thần bị thuần cẩu sư bắn bị thương, có điều không nguy hiểm tới tính mạng."

Nghe tôi nói, mọi người đều giật mình, chúng tôi chia sẻ tin tức điều tra được cho nhau. Băng Tâm nhờ một cảnh sát viên đi tra xét số của thuần cẩu sư, nhưng chủ sở hữu là một người khác, với lại mỗi lần gọi điện hắn đều dưới 30s là ngắt máy, không thể tra được vị trí.

Vương Nguyên Thạch nói, Vương Học Binh hiện đã bị giam, tương đương với được sự bảo vệ của cảnh sát, chúng tôi căn bản không tiếp xúc được với ông ta, mà dù có tiếp xúc cũng không biết phải chứng minh ông ta là thủ hạ của thuần cẩu sư bằng cách nào.

Tôi suy nghĩ theo chiều hướng đã định sẵn, lúc đó Vương Học Binh cầm súng của Tiểu Đào, ông ta giả vờ bị bệnh tim tái phát, động tác quỳ dưới đất, hướng về phía Tần Ngạo Nam nổ một phát súng, cho nên lúc chết, Tần Ngạo Nam liếc về bên trái.

Lúc đó tôi và Tiểu Đào quá sững sờ, cũng không để ý tới hành động của Vương Học Binh, khả năng ông ta vứt súng lại hiện trường, tôi nhớ cạnh đó có một thùng rác, sau đó người khác tới lấy súng đánh tráo.

Băng Tâm chợt nói: "À phải, hôm nay muội có nhờ cha copy cho một ít tài liệu, cho mọi người xem qua."

Nàng lấy ra một cái usb, lấy laptop trong túi xách, cắm usb vào, trong đó là mấy video clip, là camera an ninh tại trung tâm giám định. Tôn Băng Tâm tua nhanh một đoạn, trong hình xuất hiện mấy cảnh sát, Vương Nguyên Thạch nói: "Ta biết mấy người này, cùng là đồng nghiệp."

Tôn Băng Tâm chỉ vào màn hình: "Cái túi họ cầm trên tay chính là súng của Tiểu Đào tỷ tỷ."

Chúng tôi chăm chú theo dõi màn hình, một người mặc áo choàng trắng đi từ đối diện tới, ngực ôm một đống tài liệu, không cẩn thận va vào cảnh sát cầm túi vật chứng, tài liệu rơi đầy ra sàn, cảnh sát giúp nhặt lên một chút, rồi người kia rời đi.

Tôi bảo Băng Tâm phát từng khung hình, chúng tôi không chớp mắt theo dõi, không nhìn thấy gì. Cuối cùng tôi phóng to hình ảnh lên xem lại từ đầu.

Xem tới lần thứ 3, tôi đột nhiên hét lên: "Dừng!"

Hình ảnh dừng lại ở cảnh người mặc áo choàng trắng khom người, trên tay anh ta là một cái vật gì đó mờ mờ khá giống túi vật chứng. Nháy sang khung hình tiếp theo, thứ đó đã biến mất.

Tôn Băng Tâm ưu tư nói: "Chẳng lẽ đây là đánh tráo trong chớp mắt? Không khỏi quá nhanh đi, vieo là 24 hình / giây, hắn chỉ cần một khoảng thời gian bằng 1/24 giây để làm chuyện đó."

Vương Đại Lý nói: "Có đầy ảo thuật gia, tốc độ tay khiến máy quay không ghi lại được."

Tôi gật đầu: "Xem ra chính là hắn, có thể nhìn rõ khuôn mặt được không?"

Băng Tâm chỉnh video về bình thường, người này nuôi ria con kiến, đeo kính, hiển nhiên là ngụy trang, hơn nữa với sự giảo hoạt của mình, tất cả những vị trí có camera hắn đều không lộ thẳng mặt.

Vương Nguyên Thạch nói: "Ta đã phái người chỉ điểm đi nghe ngóng, một hai ngày nữa hắn sẽ có kết quả về hắn."

Tôi gật đầu: "Chỉ cần bắt được hắn, chúng ta sẽ có nhân chứng quan trọng, có thể lật lại bản án của Tiểu Đào. À, Hình đội trưởng điều tra tới đâu rồi?"

Băng Tâm dở khóc dở cười: "Cha nói với muội, Hình đội trưởng đã nhận định Tiểu Đào là hung thủ, bây giờ phương hướng điều tra của ông ta chỉ là cố gắng thu thập chứng cứ có lợi để giảm nhẹ tội danh. Cha nói, thời gian có lẽ chỉ còn chưa đầy ba bốn ngày, Tiểu Đào tỷ tỷ sẽ bị chuyển vào trại giam."

Tôi thở dài: "Thời gian của chúng ta quả thật không nhiều." Gõ gõ ngón tay xuống bàn, tôi suy nghĩ một hồi rồi nói: "Ta muốn đi gặp Vương Học Binh một lần."

Băng Tâm nói: "Điều này rất khó, nhưng muội có thể thử xem sao."

Nàng gọi điện cho Tôn Lão Hổ nói rõ yêu cầu, ông ta hạ thấp giọng nói: "Không được, âm thầm giúp các ngươi là ta đã gánh

nguy hiểm rất lớn, các ngươi tuyệt đối không được tiếp xúc với nhân chứng."

Băng Tâm tìm mọi cách nũng nịu xin xỏ, Tôn Lão Hổ đều không đồng ý, tôi giơ tay ra hiệu Băng Tâm đưa điện thoại cho mình. Tôi nói: "Tôn thúc thúc, cám ơn thúc mấy ngày hôm nay."

Tôn Lão Hổ nói: "Không có gì, Tiểu Đào là một ái tướng trong tay, ta cũng không muốn cô ấy chịu oan ức. Cũng bởi vì quan hệ giữa ta với cô ấy nên vụ án này ta cũng chỉ có thể lánh mặt, haiz cái chức cục trưởng thật khó làm."

Tôi nói: "Bọn con đã điều tra được một số chuyện."

Tôi nói sơ qua vấn đề, Tôn Lão Hổ nghe xong thì giật mình: "Người nổ súng là Vương Học Binh, ngươi chắc chứ?"

Trước mắt tôi chưa dám khẳng định: "Hiện mới chỉ là suy đoán."

Tôn Lão Hổ yên lặng mấy giây rồi nói: "Suy đoán của ngươi rất mạo hiểm, nhưng ta tin vào trực giác của ngươi. Có điều nếu không có chứng cứ thì tất cả đều là công cốc."

Tôi nói: "Bất luận là án đang treo của bốn phú nhị đại hay án oan của Hoàng Tiểu Đào, câu trả lời đều nằm trên người thuần cẩu sư. Cho nên con muốn gặp Vương Học Binh một lần, cạy manh mối từ miệng ông ta."

Tôn Lão Hổ suy nghĩ nửa phút, mới miễn cưỡng nói: "Hai chúng ta bấm đồng hồ giống nhau, 3h chiều ngươi tự nghĩ cách lẻn vào, ta cho ngươi 15 phút, tuyệt đối không hơn. Thị cục ngươi đã tới nhiều lần, phải chắc chắn không bị camera ghi lại."

Tôi đáp: "Thúc yên tâm!"

Cúp máy, tôi lập tức gọi cho Lão Yêu, hắn lười biếng nói: "Ta

đang ngủ, lại có tiền à?"

Tôi cố ý khích: "Có một việc đặc biệt kích thích, ngươi có muốn tham gia không?"

"Nói!" Nháy mắt Lão Yêu liền lên tinh thần.

"Hack vào hệ thống camera an ninh thị cục, giả mạo hình ảnh từ 3h đến 3h15 chiều nay!"

Tôi nghe có tiếng bật dậy của Lão Yêu, hắn nói: "Con mẹ nó, cái này quá kích thích, có điều đây là phạm pháp mà?"

Tôi cười khổ: "Thật không dám giấu, chúng ta hiện giờ có chút phiền toái, hành động tự ý, nếu không đồng ý thì thôi."

Lão Yêu liền cao giọng: "Ta là người như thế nào chứ? Hoạn nạn mới thấy chân tình, giờ phút này mà vứt bỏ ngươi thì còn gì là chân ái? Tới lúc đó liên lạc qua điện thoại."

Tôi mỉm cười, trong lúc nguy cấp, những bằng hữu có bản lĩnh này mới lộ ra trân quý.

Tôi nhìn đồng hồ, chỉ còn nửa tiếng, Băng Tâm nói: "Tống Dương ca ca, huynh định lẻn vào thì cục thế nào đây? Hơn nửa mọi người trong cục đều biết mặt huynh."

Tôi thở dài: "Thật không dễ, ta thay quần áo khác, đeo khẩu trang được không?"

Vương Nguyên Thạch lắc đầu: "Cách này không được, quá dễ bị phát hiện. Như thế này đi, ta bắt giữ cậu vào, dù không được phép tham gia vụ án, nhưng ta vẫn có thể ra vào thị cục."

Tôi gật đầu: "Ok!"

Chúng tôi tới cửa hàng quần áo gần đó, mua một bộ trái ngược với phong cách của tôi, trông như một tên giang hồ vặt. Vương

Nguyên Thạch còn lấy bộ tóc giả của ma nơ canh đội lên đầu tôi, Băng Tâm vỗ tay cười: "Ha ha, hoàn toàn không giống huynh."

Vương Nguyên Thạch lôi còng tay ra, tôi nói: "Vương cảnh quan, hạ thủ lưu tình."

"Quá khách khí sẽ không giống thật!" Dứt lời ông ta bẻ quặt tay tôi ra sau lưng, bập còng số 8 vào, quát: "Đi, theo ta về thị cục!"

Chương 421: Tẩy não

Vương Nguyên Thạch giải tôi vào thị cục, dọc đường không có ai nghi ngờ. Tới buồng tạm giam, trông thấy Tiểu Đào ngồi trong, đang cúi đầu đọc sách, tôi gõ nhẹ vào song sắt, nàng nhìn thấy tôi ngẩn người một chút, rồi chợt ý thức được, định mở mồm nói chuyện thì tôi ra hiệu đừng lên tiếng.

Nét mặt Tiểu Đào cũng không tệ lắm, tôi nói nhỏ: "Đừng gấp, bọn anh đang tìm cách rửa oan cho em!"

Tiểu Đào cười: "Em không gấp, mấy ngày nay coi như nghỉ ngơi thư giãn, chỉ có cha là sốt ruột, còn đình tìm lãnh đạo thành phố xin giúp đỡ. Em đã bảo ông ngàn vạn lần đừng đi cửa sau, nếu không em sẽ trở thành nghi phạm thật..."

Tôi nói: "Giữ gìn sức khỏe, hai ngày nữa là có thể gặp nhau."

Tiểu Đào nháy mắt: "Anh cũng thế!"

Vương Nguyên Thạch dẫn tôi tới gian phòng tạm giam trong cùng, mình thì đứng ngoài trông chừng. Vương Học Binh đang ngồi xếp bằng dưới đất, miệng lẩm nhẩm đọc kinh phật, tôi gõ vào song sắt: "Khỏe chứ, lão gia tử."

Vương Học Binh mở mắt ra, kinh ngạc nói: "Không phải là ngươi..."

"Là tôi, tôi tìm ông có chuyện muốn nói."

Ông ta từ từ đi tới: "Ta không có gì để nói, tất cả đã khai trong khẩu cung, ngươi có nghi vấn gì thì đi tìm Hình đội trưởng đi."

Tôi lạnh lùng: "Tôi muốn hỏi ông mấy chuyện khác, chủ nhân của ông là ai?"

Đồng tử của Vương Học Binh đột nhiên co lại, từ phản ứng này tôi có thể nhận định ông ta chính là tay sai của Thuần cẩu sư. Vương Học Binh cố tỏ ra bình tĩnh nói: "Ta không biết ngươi đang nói gì."

Tôi cười lạnh: "Không làm chuyện trái lương tâm thì không sợ quỷ gõ cửa. Tôi đã điều tra rõ, ông căn bản chẳng có con gái, người là do ông giết, ông tham gia vụ giá họa!"

"Làm sao mà ngươi..." Vương Học Binh nhất thời lỡ miệng, lập tức phản ứng: "Ngươi đừng có ngậm máu phun người."

Thời gian không có nhiều, không thể thẩm vấn một cách từ từ, tôi cố ý kích: "Ông đã từng tham gia chiến tranh biên giới Ấn Độ, trên tiền tuyến đã khiến quân đội Ấn sợ hãi, là một anh hùng chiến công hiển hách, không ngờ ra quân không giữ được phẩm chất, lại đi làm con chó cho kẻ khác."

Vương Học Binh cắn môi không đáp, tôi hỏi: "Làm chó có mùi vị thế nào? Chủ nhân của ông cho ông phần thưởng gì?"

Vương Học Binh thấp giọng: "Ta không cho phép ngươi sỉ nhục ta như vậy."

"Thừa nhận?" Tôi hỏi.

Vương Học Binh kích động tới hai môi run rẩy: "Nếu như ngươi trải qua những thứ kia, ngươi sẽ biết bị khuất phục có mùi vị gì, cũng chẳng thể đứng đây nói loại lời lẽ lạnh lẽo này."

Tôi không ngờ ông ta lại nói như vậy, xem ra thuần cẩu sư chưa tẩy não sâu được Vương Học Binh, vì nôn nóng giá họa mới phái ông ấy ra tay.

Tôi hỏi: "Hắn làm gì ông?"

Vương Học Binh im lặng hồi lâu, trán thấm ra mồ hôi lạnh, giống như đang đấu tránh: "Ta...ta sẽ không phản bội chủ nhân, tuyệt đối không!"

Người từng bị tẩy não, trong đầu cũng sẽ có một sợi dây bảo hiểm nhất định, 'dây cầu chì' của Vương Học Binh chính là sự trung thành với Thuần cẩu sư.

Vương Nguyên Thạch chỉ chỉ cổ tay, ý nói thời gian không còn nhiều, tôi thở dài: "Lão gia tử, gặp lại sau."

Những lời này tôi cũng ghi âm, mặc dù không thể làm chứng cứ, nhưng có thể chứng thực suy đoán của mình.

Vương Nguyên Thạch giải tôi ra ngoài, vừa ra tới cửa thì đột nhiên bị một người gọi lại, quay đầu thì ra là Hình đội trưởng. Phía sau ông ta còn có hai cảnh sát đi theo, Hình đội trưởng liếc nhìn tôi, bảo hai cảnh sát đi trước, sau đó nói: "Nguyên Thạch, vào đây một chút, mang cả nghi phạm này theo."

Chúng tôi tới một phòng họp, Hình đội trưởng cả giận mắng: "Tống cố vấn, sao cậu có thể làm chuyện này, ai cho phép cậu vào đây?"

Tôi đương nhiên không thể khai Tôn Lão Hổ ra, vì vậy đáp: "Là chủ ý của tôi, không có liên can gì tới Vương Nguyên Thạch."

Hình đội trưởng lắc đầu thở dài: "Cậu không tin tôi ư? Tôi đã thu thập được khá nhiều chứng cứ, có thể chứng minh lúc đó Tiểu Đào giết người trong trạng thái kích động, án chỉ khoảng 5,6 năm, cộng thêm sự ủng hộ từ truyền thông, có lẽ còn xin được giảm án."

Tôi nói: "Ông biết năm sáu năm trong tù đối với một cảnh sát có ý nghĩa như thế nào không? Sau khi ra tù nàng có thể làm được gì? Hơn nữa nhốt chung với những tội phạm nàng từng bắt, có lẽ

còn chẳng có cơ hội sống sót mà ra tù."

Hình đội trưởng gõ bàn: "Tôi còn có thể làm gì hơn? Giúp cô ta vượt ngục chắc, hiện giờ tất cả chứng cứ đều chứng minh cô ta giết người, đây là những gì tốt nhất ta có thể làm! Xin cậu đừng khuấy dòng nước đục nữa, tôi hiểu tâm tình của cậu, biết cậu không cam tâm, nhưng vụ án này thực sự ván đã đóng thuyền!"

Tôi biết Hình đội trưởng đã làm hết chức trách của mình, chỉ là bị chứng cứ giả che mắt, liền lấy điện thoại ra nói: "Xin ông nghe một đoạn ghi âm này."

Tôi mở đoạn ghi âm cuộc nói chuyện giữa tôi và Vương Học Binh, nghe xong Hình đội trưởng cả kinh: "Đây là giả mạo."

Tôi nói: "Ông nhìn thời gian ghi âm xem, năm phút trước mới bắt đầu, tôi có khả năng làm giả ư?"

Hình đội trưởng có vẻ bị sốc, không ngừng lẩm bẩm: "Không thể nào...không thể nào..."

Tôi nói toàn bộ chân tướng một lượt cho ông ta nghe, sau đó kết: "Tất cả đều là do thuần cẩu sư sắp xếp, chỉ cần chúng ta tìm ra kẻ đánh tráo khẩu súng là có thể chứng minh Hoàng Tiểu Đào trong sạch!"

Ông ta cúi đầu không nói, tôi hỏi: "Các ông đã điều tra Thuần cẩu sư chưa?"

"Đã điều tra từ lúc vụ án Đặng Siêu, nhưng hắn không có tiền án, cũng không trực tiếp tham gia phạm tội, tôi có thể nói với cậu, dù giờ hắn có đứng trước mặt cũng không có lý do để bắt hắn." Hình đội trưởng đáp.

Thuần cẩu sư đúng là một tên tội phạm đặc biệt nhất, hai tay hắn không dính máu tươi, lại giống như con nhện nấp trong bóng tôi dùng sợi tơ điều khiển tất cả, chẳng trách hắn có thể trấn giữ

thành phố Nam Giang cho tổ chức.

Hình đội trưởng nói tiếp: "Chiếu theo cậu nói, hắn thích huấn luyện người khác thành nô lệ, thay hắn làm việc, chỉ cần những nô lệ này không chịu tố cáo hắn, thì hắn vô tội."

Tôi nói: "Không, hắn không vô tội, thực ra tôi có một ý nghĩ thế này. Thuần cẩu sư làm một việc dơ bẩn đó là tẩy trắng giúp người khác. Những kẻ giao thiệp với hắn đều là tội phạm cùng hung cực ác, giữa hắn và thân chủ không có hợp đồng, vậy hắn phải làm sao để đảm bảo chúng sẽ trả tiền cho hắn sau khi xong chuyện? Tôi đoán hắn phải nắm nhược điểm nào đó của chúng."

"Nghĩa là sao?" Hình đội trưởng hiếu kỳ liếc tôi.

Tôi giải thích: "Thuần cẩu sư nắm giữ số lượng lớn chứng cứ tội phạm của chúng, nếu như có thể bẻ gãy hắn, toàn bộ những khách hàng này cũng sẽ sa lưới, bao gồm cả 4 tên phú nhị đại. Ngược lại, những chứng cứ này đủ để quy cho hắn tội tống tiền, có thể đưa hắn vào ngục."

Hình đội trưởng nhướn mày: "Nói như vậy, vụ bốn phú nhị đại hay vụ Tiểu Đào, mấu chốt đều nằm trên người hắn?"

"Chính là ý này!" Tôi gật đầu.

Hình đội trưởng trầm ngâm một lát, nói: "Nhưng chúng ta không lập án được."

Tôi nói: "Cái này giao cho tôi, tôi sẽ tìm được chứng cứ đủ để lập án." Lúc nói lời này, tôi rất vui vì mình chỉ là một cố vấn chứ không phải cảnh sát.

Hình đội trưởng gật đầu: "Vậy cậu bảo trọng, vụ án Hoàng Tiểu Đào tôi sẽ điều tra lại một lượt, ít nhất cũng có thể kéo dài thời gian."

Thay đổi được suy nghĩ của Hình đội trưởng là thu hoạch lớn nhất ngoài ý muốn hôm nay, tôi nói cảm ơn, Hình đội trưởng xua tay: "Không cần cám ơn tôi, những việc này đều là công lao của các cậu tự cố gắng, thực ra biết Tiểu Đào trong sạch, tôi cũng thở phào. Nhưng có điều này, trước khi vụ án kết thúc, đừng tới thị cục nữa, hiện giờ bên ngoài đầy phóng viên túc trực, ngộ nhỡ chuyện bại lộ, tính công bằng nghiêm minh của cảnh sát sẽ bị mất."

Tôi cam kết: "Yên tâm, tuyệt đối tôi sẽ không quay lại."

Hình đội trưởng đứng dậy bắt tay tôi: "Hy vọng lần tới gặp mặt, chúng ta là quang minh chính đại ở tiệc ăn mừng, tới lúc đó tôi sẽ đích thân tạ tội với Hoàng Tiểu Đào!"

Chương 422: Vương Đại Lý bị vu oan

Ra khỏi cục, Vương Nguyên Thạch nói: "Ta tiếp tục truy tìm tên siêu trộm kia."

Tôi đáp: "Được, vậy tôi đi về trước."

Từ biệt, tôi quay về cửa hàng, không thấy Đại Lý và Ưu Ưu đâu, gọi điện hỏi, thì ra Ưu Ưu đã thuê được phòng, cô bé nói địa chỉ cho tôi biết.

Tôi tới tiểu khu gần đó, vào một phòng ngầm dưới đất. Đẩy cửa ra, Tôn Băng Tâm, Vương Đại Lý và Lạc Ưu Ưu đều ở trong, trên bàn là một ít quà vặt với một bàn cờ tỷ phú. Ngoài ra còn vài cái túi ngủ cùng bộ dụng cụ xét nghiệm do Băng Tâm mang tới.

Tôi kinh ngạc: "Muội kiếm đâu ra vậy?"

Bănh Tâm nói: "Mượn ở phòng thí nghiệm của trường đại học đấy, huynh mau thu thập manh mối để cho muội xét nghiệm đi, không muội ở đây rảnh rỗi mà chết mất."

Tôi cười, kể chuyện vừa xảy ra cho mọi người nghe.

Buổi chiều ở đây chẳng có gì làm, Băng Tâm đề nghị tới bệnh viện thăm Tống Tinh Thần, tôi nói không cần, tai mắt của thuần cẩu sư ở khắp nơi, nếu như đi lại tùy tiện sẽ chính là điều hắn mong muốn.

Mấy người họ tiếp tục chơi cờ tỷ phú, tôi thì chẳng có hứng thú, đi đi lại lại trong phòng, sắp xếp lại những manh mối hiện có,

suy tính bước hành động tiếp theo của thuần cẩu sư, tôi mơ hồ cảm thấy hắn đang lên một âm mưu trọng đại.

Từ khi bắt đầu bước vào kinh doanh, Vương Đại Lý đã có thói quen hút thuốc, một buổi chiều hút ba điếu, trong phòng sặc sụa mùi thuốc lá, Băng Tâm không chịu được mắng: "Học cái gì không học, lại học cái thói hút thuốc!"

Vương Đại Lý nói: "Đàn ông không rượu không thuốc, thì có khác gì thái giám?"

Tôi cau mày: "Mẹ, ngươi mắng ai đó?"

Vương Đại Lý xua tay: "Không không, ta không có ý đó, ta nói là nói người khác."

Băng Tâm hậm hực: "Được, mặc kệ ngươi, Tống Dương ca ca, chúng ta ra ngoài đi dạo đi."

Tôi đồng ý, hai chúng tôi ra ngoài lượn lờ một lát, Vương Nguyên Thạch gọi điện báo cho tôi: "Tống Dương, có một người chỉ điểm nói đã gặp siêu trộm kia, hắn từ Cửu Giang tới, học trò của cao thủ Vân Trung Hạc thời Dân Quốc, giang hồ gọi hắn là Thiểm Điện Thủ. Những vụ hắn trộm đều phải có giá trị 10 triệu trở lên, vụ nhỏ không có hứng thú, hắn còn được mệnh danh là Bạch Bích Vô Hạ bởi cho tới giờ hắn chưa từng bị bắt. Quan trọng hơn là năm ngoái hắn mất tích một khoảng thời gian."

Tôi hỏi: "Có thể tìm được hắn không?"

"Hơi khó, người này thần long thấy đầu không thấy đuôi, cứ để ta nghe ngóng xem đã." Vương Nguyên Thạch đáp.

"Ông vất vả rồi." Tôi miễn cưỡng một tiếng, sau đó cúp máy.

Băng Tâm hỏi thế nào, tôi nói lại cho nàng biết, sau đó nàng hưng phấn nhảy cẫng lên: "Tìm được nhânh chứng, Tiểu Đào tỷ tỷ

sắp được trả lại sự trong sạch rồi!"

Tôi lắc đầu: "Đừng vui mừng quá sớm, thực lực của địch với ta chênh lệch khá xa, thuần cẩu sư chỉ cần một tính toán nhỏ, chúng ta liền phải dốc hết vốn liếng ra hóa giải. Trong trường hợp hắn nghiêm túc đối phó, chỉ e chúng ta sẽ vô cùng nguy hiểm."

Băng Tâm hỏi: "Theo huynh nghĩ thì hắn rốt cuộc có mục đích gì?"

Tôi không trả lời trực tiếp, mà nói: "À phải, dặn dò muội một chuyện, bắt đầu từ bây giờ, cứ cách 1 tiếng phải nhắn cho ta một tin, ta nhận được sẽ hồi âm, nếu như ta mất tích, muội phải đi tìm Tôn Lão Hổ ngay."

Băng Tâm kinh ngạc: "Tại sao huynh sẽ mất tích?"

Tôi cười: "Không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất ấy mà."

Băng Tâm nắm lấy tay tôi: "Tống Dương ca ca, huynh ngàn vạn lần đừng xảy ra chuyện gì nha, nếu không cuộc sống của muội sẽ thật cô độc."

Tôi an ủi: "Sẽ không đâu, yên tâm!"

Chúng tôi đi bộ một vòng, ăn tối xong thì quay về phòng thuê, lại không thấy Vương Đại Lý với Lạc Ưu Ưu đâu. Mở cửa, trong phòng vẫn còn quà vặt hai người ăn thừa, gọi điện thì lại thấy tắt máy.

Tôi với Băng Tâm kinh ngạc nhìn nhau, lập tức chạy về cửa hàng, hỏi nhân viên, bọn họ cũng không biết hai người đi đâu.

Tôi sốt ruột, hai người mất tích chắc chắn có liên quan tới thuần cẩu sư, liền gọi điện cho Vương Nguyên Thạch và Tôn Lão Hổ nhờ hỗ trợ đi tìm, mình và Băng Tâm thì tới những nơi Vương Đại Lực hay đến.

Tìm khắp nơi tới tận 7h, Vương Nguyên Thạch gọi điện tới: "Một đồng nghiệp bên đội cảnh sát ma túy nói, 4h chiều có bắt một cặp nam nữ tàng trữ heroin, ngoại hình rất giống Vương Đại Lý."

Tôi giật mình: "Cái gì?"

Vương Nguyên Thạch nói: "Theo như đồng nghiệp ta nói, thì trên người hắn có nửa kg ma túy, đủ cho hắn ngồi tù 10 năm."

Tôi hỏi: "Làm sao cảnh sát ma túy lại biết?"

"Nhận được cuộc gọi nặc danh báo cảnh." Ông ta trả lời.

Tôi thầm chửi, đây cũng là do thuần cẩu sư bày trò, Vương Nguyên Thạch nói: "Hai người đang ở đâu, ta tới đón."

Lát sau, Vương Nguyên Thạch tới đón chúng tôi đến trụ sở đội cảnh sát phòng chống ma túy, mặc dù đây cũng thuộc hệ thống công an, nhưng thường ngày tôi không đến bao giờ.

Trong sân có mấy cảnh khuyển đang được huấn luyện, nhìn thật dữ tợn, Băng Tâm sợ hãi níu chặt tay tôi. Sau khi Vương Nguyên Thạch liên hệ, chúng tôi được đưa tới phòng tạm giam, trông thấy Vương Đại Lý và Lạc Ưu Ưu. Vương Đại Lý khóc toáng lên: "Dương tử, đây rốt cuộc là chuyện gì? Chiều nay ta đi ra ngoài ăn cơm, đột nhiên một nhóm cảnh sát xồ ra, đè ta xuống đất, sau đó tìm được một gói màu trắng, ta nào biết là cái gì."

Tôi hỏi: "Chuyện xảy ra lúc nào?"

"Khoảng bốn rưỡi." Đại Lý đáp.

Tôi thở dài: "Chẳng phải ta đã dặn ngươi ở yên trong phòng, sao lại chạy ra ngoài?"

Lạc Ưu Ưu vân vê đuôi tóc nói: "Thật xin lỗi Tống Dương học trưởng, là em đòi ăn bún ốc, Đại Lý ca mới dẫn em đi."

Tôi bất đắc dĩ nhìn hai đồng đội heo này: "Ai nhét ma tuy vào người các ngươi?"

Vương Đại Lý nhăn mặt: "Không biết, bọn ta đi dạo tán gẫu, căn bản cũng không để ý ai tới gần."

Tôi tức giận mắng: "Thứ đồng đội ngu như heo, ngươi ở lại đây mấy ngày đi, nơi này coi như an toàn."

Sau khi ra ngoài, Vương Nguyên Thạch chào hỏi đồng nghiệp, nói rõ tình huống cho ông ta. Người đồng nghiệp cũng cảm thấy chuyện này rất kỳ lạ, tìm được nhiều ma túy như vậy trên người một thanh niên trẻ, những tên buôn ma túy cũng chẳng có gan lớn như vậy, họ đồng ý sẽ chiếu cố.

Ra khỏi trụ sở, tôi nhận được một cú điện thoại, không có số hiển thị, quả nhiên là thuần cẩu sư, hắn nói: "Có hài lòng với món quà bất ngờ không?"

Tôi lạnh lùng đáp: "Ngươi đúng là một cao thủ giá họa."

Hắn từ tốn: "Đây là do một tay ngươi gây ra cả, ngươi không thành khẩn đối với ta, cho nên ta phải phạt ngươi. 8h sáng mai gặp nhau ở trung tâm thương mại Kim Long, hy vọng lần này ngươi có thái độ tốt hơn."

Tôi hỏi: "Ngươi định chơi trò này tới khi nào?"

Thuần cẩu sư cười: "Ta là người có quy tắc, tiếng nói của ta là cuối cùng. Sáng mai chỉ cần ngươi hơi có một động tác nhỏ mà để ta phát hiện, thì súng ngắm vào đầu bạn ngươi sẽ khai hỏa. Nhớ lấy, thành tâm mới đổi lại thành tâm."

Nói xong hắn lập tức cúp máy, thời gian kết nối vừa đúng 29 giây, tên này đúng là quá cẩn trọng. Vương Nguyên Thạch nói: "Sáng mai ta đi cùng với cậu."

Tôi lắc đầu: "Không, tôi đi một mình, Thuần cẩu sư tạm thời chưa làm gì tôi đâu, tôi sẽ mang theo bộ định vị."

Chương 423: Khảo nghiệm của Thuần cẩu sư

Sáng hôm sau tôi dậy thật sớm, mang theo những gì cần thiết tới trung tâm thương mại Kim Long, thuần cẩu sư đứng đó, mặc một bộ áo khoác dài, tay chắp sau lưng.

Trông thấy tôi hắn cười, tôi thận trọng nói: "Nói đi, hôm nay muốn chơi trò gì."

"Không cần căng thẳng như thế, mau già lắm, chắc chưa ăn sáng?"

Bốn người bạn bị hắn hại, tôi không có tâm tư nói cười, thuần cẩu sư xoay người đi tới một cửa hàng nhỏ, mua một phần bánh Quan Đông, đưa cho tôi: "Ăn!"

Tôi không đưa tay ra lấy, mà cau mày nói: "Ta không thích vòng vo."

Thuần cẩu sư ra lệnh: "Nói năng cho đàng hoàng."

Tôi nói: "Không lẽ chuyện cỏn con này ngươi cũng định lấy bằng hữu để uy hiếp ta?"

Tôi nhận lấy bịch bánh, tiện tay định ném vào thùng rác, ánh mắt của thuần cẩu sư thoáng cái trở nên thâm độc: "Có biết cái giá cho việc cãi lại ta không? Chó càng khó thuần càng kích thích dục vọng nội tâm của ta, ta không hy vọng lộ ra bộ mặt thật trước ngươi đâu."

Tôi nghiến răng, dùng tăm xiên vào một cái bánh, bỏ vào

miệng nhai, nhạt nhẽo. Bị người khác ép buộc làm chuyện gì đó khiến tôi cảm thấy nhục nhã, cũng đồng thời ý thức được tên này có ham muốn khống chế tới biến thái.

Sau khi ăn mấy cái bánh, thần sắc của thuần cẩu sư khôi phục bình thường, lại trở lại dáng vẻ một đại thúc nhân từ, hắn hài lòng nói: "Như vậy mới là biết nghe lời."

Tôi ném hộp bánh vào thùng rác, nói nhanh: "Ngươi sinh ra trong một gia đình trung lưu, từ nhỏ là một người tự ti, cha ngươi vô cùng nghiêm khắc, mẹ thì đã ly hôn hoặc mất sớm."

Thuần cẩu sư ngẩn người một chút, vẻ mặt khó hiểu.

Tôi tiếp tục nói: "Thời niên thiếu của ngươi cũng không thuận lợi, là một tên mọt sách hay bị trêu đùa, ngươi có thói quen ngụy trang một bộ mặt khác để phục vụ. Ngươi thích mọi thứ đều phải ngay ngắn rõ ràng, nhưng thực tế lại không được như mong đợi, điều này khiến cho ngươi oán hận với mọi thứ xung quanh. Hôn nhân của ngươi cũng vô cùng tồi tệ, có thể ngươi cũng có con, nhưng lại rất phản nghịch, cho nên từ cảm giác không khống chế được ai ngươi tìm tới một sự bồi thường, khiến mình giống như chúa tể của tất cả."

Thuần cẩu sư lạnh lùng: "Ngươi đang phác họa tâm lý ta?"

Tôi nói: "Đáp lễ, ngươi thích khống chế người khác, ta thì thích phân tích người khác."

Thuần cẩu sư cười: "Tống Dương, hãy hy vọng biểu hiện tự tin này có thể mãi ở trên gương mặt ngươi, để tới một ngày nào đó ngươi sẽ không chỉ còn biết hoài niệm sự ngông cuồng một thời của mình."

Tôi nghe ra trong lời nói có hàm ý sâu xa, nhiệm vụ hôm nay tuyệt đối không đơn giản, liền nói: "Chúng ta vào thẳng vấn đề đi."

Thuần cẩu sư lấy ra một bức ảnh đưa cho tôi, trong ảnh là một người đàn ông gầy yếu: "Nhiệm vụ hôm nay rất đơn giản, thay ta giết một nhân chứng, người đã bị ta giam lại, súng cũng đã chuẩn bị cho ngươi."

Tôi hỏi: "Chẳng phải ngươi không giết người ư?"

Hắn đáp: "Không phải ai cũng có tư chất trở thành chó, tên này không có tài cán gì, giết đi thì coi như bảo vệ môi trường, ngươi thấy sao?"

Tôi giễu cợt: "Ta thấy phá tan tổ chức của các ngươi mới là bảo vệ môi trường."

Hắn cười ha hả, lấy ra một bức ảnh khác, trên đó là một khẩu súng cùng viên đạn: "Nếu như ngươi hoàn thành nhiệm vụ, nó sẽ là phần thưởng."

Tôi lập tức có phản ứng, đây là khẩu súng lúc đó Tiểu Đào đã cầm cùng viên đạn nàng bắn ra, trên đó chắc hẳn có vân tay của nàng, đây là chứng cứ quan trọng để lật lại vụ án.

Tôi nói: "Nếu thất bại?"

"Một người bạn của ngươi sẽ chết. Ta nói đủ hiểu chứ? Sau bức ảnh có ghi địa chỉ, làm cho sạch sẽ một chút."

Nói xong, hắn quay người nói với chủ quán bánh Quan Đông: "Làm phiền cho thêm một phần."

Tôi nhìn chằm chằm vào người trong ảnh, nhiệm vụ hôm nay rất ít cơ hội ăn gian, nhưng nếu tôi giết người sẽ để lại nhược điểm, sau này càng không thoát khỏi sự khống chế của thuần cẩu sư.

Thuần cẩu sư căn dặn: "Không được gọi điện, đừng hòng giở trò."

Tôi siết chặt nắm đấm, quyết định trước tiên đi xem xét tình huống một chút, trên đường nhắn một tin cho ba người Băng Tâm, Vương Nguyên Thạch và Tôn Lão Hổ nói rằng họ có thể gặp nguy hiểm.

Tới địa chỉ viết sau bức ảnh, là một tòa nhà cũ, đi lên tới tầng 6 tôi phát hiện người kia bị giấu đằng sau tấm ván, hai tay bị trói chặt ngồi trên một chiếc ghế dựa, bên cạnh treo cái túi, trong túi là một khẩu súng lục bán tự động.

Người đàn ông trông thấy tôi thì kêu lên ư ư, tôi gỡ khăn bịt miệng anh ta ra, hỏi: "Anh là ai?"

Người đàn ông khóc lóc: "Tôi chỉ là một kẻ buôn bán bình thường, không biết vì sao lại bị bắt cóc."

Tôi hỏi: "Anh đã nghe cái tên Thuần cẩu sư bao giờ chưa?"

"Chưa hề." Anh ta trả lời.

"Có phải anh dính líu vào vụ án nào không?" Tôi hỏi tiếp.

Anh ta không trả lời, tôi đưa giấy chứng nhận ra: "Đừng sợ, tôi là cảnh sát!"

Anh ta lập tức vỡ òa: "Đồng chí cảnh sát, anh tới đúng lúc quá. Thực ra buổi tối mấy hôm trước tôi đi ra ngoài, trên đường bị đau bụng nên đỗ xe vào vệ đường giải quyết. Đúng lúc đó thì trông thấy hai chiếc xe đi ngang qua, ở giữa là một người thanh niên không mặc quần áo, chân trần chạy thục mạng. Tôi liền cảm thấy quái lạ, đây là chuyện gì, vì vậy liền len lén đi theo, sau đó...sau đó...tôi nhìn thấy bốn thanh niên lôi một cô gái trên xe xuống, kéo vào cái ống bê tông, cô gái vùng vẫy gào thét ầm ĩ, họ hành hạ chán cô ta thì quay ra đấm đá người nam thanh niên."

Tôi cả kinh, thì ra là nhân chứng trong vụ tứ đại thiếu gia. Tôi đỏ mắt mắng: "Lúc đó tại sao không báo cảnh sát?"

Anh ta khóc lóc: "Tôi sợ quá, bốn thanh niên kia có vẻ rất giàu có, tôi sợ bị họ trả thù. Nhưng sau đó vẫn có một cảnh sát tới tìm tôi, hỏi có trông thấy sự việc không, tôi kể lại sau đó liền bị anh ta đánh thuốc mê mang đi."

Tôi hỏi: "Hình dáng cảnh sát kia thế nào?"

Anh ta miêu tả một chút, thì ra là thuần cẩu sư đóng giả, tôi lại hỏi: "Bốn nam thanh niên, anh có thấy rõ mặt không?"

Anh ta liều mạng gật đầu: "Nhớ vô cùng rõ."

"Nếu như gặp lại họ, có nhận ra được không?"

"Có."

Người này là một mấu chốt quan trọng đối với vụ án bốn tên phú nhị đại, tôi đột nhiên hiểu ra, đây là một câu hỏi trắc nghiệm để thuần cẩu sư khảo nghiệm tôi. Hắn bắt tôi phải lựa chọn giữa cứu Tiểu Đào với việc định tội bốn tên phú nhị đại, nếu tôi không giết anh ta thì Vương Nguyên Thạch, Băng Tâm hoặc là Lão Hổ sẽ chết, cái giá này có đáng không?

Tôi liều mạng lắc đầu, bất kể như thế nào, tôi tuyệt đối không thể giết người, đây là giới hạn cuối cùng!

Thấy tôi đứng bất động hồi lâu, người đàn ông khóc nói: "Đồng chí cảnh sát, anh mau thả tôi ra đi, ngồi đây cả đêm, chân tay tê dại hết cả rồi."

Tôi nói: "Anh đừng nôn nóng, tôi gọi điện trước đã."

Tôi định gọi điện cho Tôn Lão Hổ bảo ông ta phái người tới, đúng lúc này đột nhiên có tiếng súng vang lên, tiếng nổ vang vọng trong tòa nhà trống. Tôi quay đầu nhìn lại, trên trán nhân chứng đã có một lỗ thủng, anh ta ngoẹo đầu bất động, máu chảy từ cái lỗ dọc theo sống mũi xuống tận cằm.

Thuần cẩu sư đứng ở phía sau, đeo găng tay cầm một khẩu súng, nói: "Ta đã nói trước, không được ăn gian. Ngươi đã thất bại!"

Chương 424: Ta lệnh cho ngươi phải sống!

Tôi tức giận siết chặt nắm đấm: "Ngươi cố ý gài bẫy!"

Thuần cẩu sư nói: "Thực ra ta đã sớm đoán được ngươi sẽ không giết người, nhất lại là nhân chứng quan trọng như vậy. Tính cách của ngươi giống như nhà tù, trói buộc nội tâm của chính mình, vốn dĩ ngươi có rất nhiều đất dụng võ, lại bị cái tinh thần trọng nghĩa chán chết bó tay bó chân."

Tôi nghiến chặt răng, nhặt khẩu súng cạnh mình lên, nhắm thẳng vào thuần cẩu sư bóp cò, nhưng trong súng không có đạn.

Thuần cẩu sư nhún vai cười: "Chà chà, rốt cuộc ngươi cũng đã có bước tiến."

Tôi ném khẩu súng đi, tức đến phát run: "Có gì thì cứ đổ lên đầu ta, đừng mang bạn bè ta ra để uy hiếp."

Thuần cẩu sư nói: "Ngươi đã không còn tư cách để nói những lời này nữa. Nhược điểm của ngươi chính là sự tự tin, ngươi có biết ba bài khảo nghiệm vừa rồi có mục đích thực sự là gì không? Mục đích chính là để khiến ngươi nghĩ rằng ta sẽ không làm tổn thương đến ngươi, hôm nay ngươi một mình đến đây, không có ai đi cùng, mục đích của ta đã đạt được."

Thoáng cái tôi toát mồ hôi ướt sũng cả người, hắn đã nói đúng hoàn toàn suy nghĩ của tôi, liền hỏi: "Ngươi định làm gì?"

"Ta muốn biến ngươi thành nô lệ!" Ánh mắt Thuần cẩu sư trở nên thâm hiểm: "Thực ra ta vốn không muốn vội vã dùng bạo lực,

bởi giá trị của ngươi có hai mặt, một là tài năng của ngươi, hai là thân phận. Nếu như ngươi vô duyên vô cớ mất tích, tất cả mọi người sẽ biết ngươi bị biến thành chó, vậy thì thân phận của ngươi sẽ không còn ý nghĩa. Nhưng đây là ngươi ép ta, ngươi năm lần bảy lượt phá vỡ quy tắc, cho nên phải chịu trừng phạt."

Hắn bước tới một bước, tôi hít thở thật sâu, chuẩn bị phát động minh vương chi đồng. Thuần cẩu sư nói: "Ta căn bản chẳng quan tâm sống chết của một cảnh sát, thực ra thứ ta muốn có được nhất là ngươi đó, Tống Dương. Vụ án kia chẳng qua là ta để cho ngươi phân tâm, cho ngươi có việc để làm. Giờ tuy ngươi coi ta là kẻ thù, nhưng sau khi tiếp nhận lễ rửa tội ngươi sẽ có một bản ngã mới, đến lúc đó sẽ cảm ơn ta, sẽ yêu quý ta, sẽ dùng tính mạng để thực hiện mệnh lệnh của tổ chức! Kẻ càng kiên cường thì sau khi khuất phục lại càng trung thành, ta thật không thể chờ tới lúc nghe ngươi gọi hai tiếng chủ nhân..."

Mắt hắn lóe lên một tia sáng khác thường, nở một nụ cười bệnh hoạn, cả người phát ra khí tức giống như một ác ma tới từ địa ngục.

Cho dù đối mặt với tội phạm nguy hiểm nhất đi nữa, hay đối mặt với thứ không thể giải thích được gọi là vật tà âm, tôi cũng không sợ hãi như lúc này. Bởi tôi biết, một khi rơi vào tay hắn, tôi mãi mãi sẽ không thể quay đầu, thậm chí sẽ trở thành đồng lõa, thay hắn sát hại những người đã từng là bằng hữu của mình!

Tôi nhắm mắt, sau đó mở ra, sợ hãi khiến cho uy lực của minh vương chi đồng tăng lên gấp bội, thuần cẩu sư hét lên một tiếng, một tay che mắt ngã ra đất, tay kia nổ súng bắn bừa mấy phát.

Tôi vội chạy xuống dưới lầu, vừa tới cầu thang thì một cây gậy từ đâu vụt tới, tôi không kịp chuẩn bị, né người ngã nhào lăn xuống.

"Không được làm chủ nhân bị thương!" Một tên đại hán hai tay

nắm gậy quật tới phía tôi.

Không ngờ lại có mai phục phía dưới, trong lúc nguy cấp lại lần nữa dùng minh vương chi đồng, gã đại hán giống như gặp quỷ hét lên, ngã từ cầu thang xuống, phía dưới vang lên tiếng bịch nặng nề.

Liên tục sử dụng hai lần minh vương chi đồng, phản phệ khiên đại não tôi choáng váng, tuyệt đối không thể sử dụng tiếp lần thứ ba, bởi như vậy ngay cả cơ hội thoát thân cũng sẽ không có. Tôi loạng choạng bò dậy, vừa mới từ từ đi đến giữa nhà, đột nhiên một cái lưới tung ra.

Một tên cầm cái lưới kéo lại, tôi liền ngã ra đất, bị hắn kéo lê trên sàn, đá vào người tôi mấy cái.

Đột nhiên ánh sáng kim loại lóe lên, trên cổ gã cầm lưới xuất hiện một vệt máu, từ từ khuếch tán. Hắn theo bản năng lấy tay ôm vết thương, nhưng máu cứ không ngừng phun ra, cuối cùng đổ gục xuống đất.

Giết hắn không ai khác mà chính là Tống Tinh Thần, hắn dùng đao cắt lưới, tôi liền thoát được ra. Đúng lúc này thì có tiếng súng vang, Tống Tinh Thần ngồi sụp xuống, Đường Đao trong tay xé gió phi ra. Quay đầu nhìn lại, hướng đó có một tên cầm súng, Đường Đao cắm giữa mặt, từ từ quỵ sụp xuống đất.

Do động tác quá mạnh nên vết thương cũ rách toạc, Tống Tinh Thần dùng tay ôm bụng, kẽ tay có máu trào ra, hắn thúc giục: "Chạy!"

Tôi nói: "Cùng chạy!"

Tống Tinh Thần gần như hét lên: "Chạy mau!"

Lúc này có tiếng xé gió lao tới, Tống Tinh Thần xoay nửa vòng đá văng một vật ra. Vật kia cắm phập vào tường, thì ra là một cái

phi đao.

Người ném phi đao là một gã to lớn, đằng đằng sát khí, cởi trần, đeo một cái đai, trên đai đều là phi đao, hắn rút ra hai cái, nắm chặt trên tay. Tôi lập tức lao tới cái xác tên cầm súng, rút thanh đao ra, ném cho Tông Tinh Thần. Tống Tinh Thần bắt đao, rất nhanh múa một vòng, tia lửa tóe lên giữ không trung, đánh bật hai con dao.

"Ta không sao, chạy mau!" Tống Tinh Thần hô to.

Tôi nghiến răng: "Không được chết!" Sau đó vọt xuống dưới lầu, phía trên vang lên tiếng đánh nhau.

Tôi chạy một mạch xuống lầu 1, minh vương chi đồng phản phệ khiến trước mắt tôi biến thành màu đen, vừa chạy ra sảnh thì phát hiện một nhóm người nhảy xuống từ mấy chiếc xe, tay ai cũng lăm lăm hung khí.

"Chủ nhân có lệnh, bắt sống hắn!" Tên đi đầu hô.

Tôi cắn răng, muốn xông ra từ chính giữa, nhưng chúng quá đông, bất luận chạy về hướng nào cũng không thoát, vòng vây càng ngày càng thu hẹp.

Tôi tuyệt đối không thể tiếp tục dùng minh vương chi đồng, minh vương chi đồng không đối phó được với nhiều người như vậy, hơn nữa nó là lá bài tẩy để cứu mạng tôi.

Chợt có tiếng va chạm lớn, Tống Tinh Thần đè trên người gã phi đao rơi xuống một chiếc xe, khiến nóc xe bẹp dúm. Bản thân Tống Tinh Thần cũng bị thương, người đầy máu, ánh mắt lạnh lẽo như một con sói đơn độc.

Mọi người đều thất kinh, Tống Tinh Thần lộn một vòng nhảy từ trên xe xuống, đao trong tay chém thẳng vào tên gần nhất. Đám người đồng loạt lao lên, Tống Tinh Thân múa đao một cái, ba bốn

tên trúng thương, máu văng tung tóe.

Nhưng đám người bị tẩy não này hoàn toàn không biết sợ hãi hay đau đớn, Tống Tinh Thần giết liền mấy tên vậy mà chúng vẫn lớp lớp xông vào. Tống Tinh Thần dần dận cạn kiệt thể lực, chống đỡ không nổi, bước chân đã mất đi sự vững chắc.

Hai gã bị thương máu me be bét lao vào ôm chặt lấy chân Tống Tinh Thần khiến hắn không thể cựa quậy. Một tên cầm dao găm xông tới, đâm phập vào bả vai hắn, bản thân thì bị Tống Tinh Thần chém bay đầu. Cái thi thể không đầu lại cứ thế ôm chặt lấy Tống Tinh Thần, ba cái xác cùng một người sống ngã lăn ra đất.

Đám người phía sau nhân cơ hội nhào tới, tôi hét lên: "Dừng tay!"

Bọn chúng dừng lại, tôi nói: "Tha cho hắn một con đường sống, ta đi cùng các ngươi."

Trên lầu vang lên tiếng vỗ tay, chỉ thấy thuần cẩu sư hiên ngang đứng đó, đám người thấy vậy thì đồng loạt quỳ xuống, thuần cẩu sư nói: "Ta đã nói rồi, ngươi quá mềm yếu, sớm như vậy có phải hay không?"

Tống Tinh Thần bị cái xác đè dưới đất, cuồng loạn hét: "Không, ngươi đi theo hắn, ta sẽ tự sát!"

Tôi nói: "Ta ra lệnh cho ngươi phải sống! Ngươi sống mới có hy vọng."

Bàn tay dính đầy máu của Tống Tinh Thần từ từ siết lại, lúc này một tên xông tới, chụp vải có thuốc mê vào miệng tôi, tôi dần mất đi ý thức...

Chương 425: Căn cứ dạy chó

Trong mơ hồ, chợt tôi có cảm giác nước lạnh ập vào phổi, khí quản đau đớn, lập tức ho sặc sụa.

Mở mắt ra, tôi phát hiện mình bị trói hai tay, ngồi ở sau một chiếc xe, một tên mặt vô cảm đang dội nước lọc vào mặt tôi.

Tôi giãy dụa, hắn đè lại, nói: "Không được nhúc nhích!"

Xe dừng, tôi bị hắn kéo xuống, bên cạnh còn có hai chiếc xe đi cùng. Thuần cẩu sư bước xuống từ một cái xe khác, một thủ hạ khoác áo cho hắn, ở đây có vẻ đã là ngoại ô, trước mặt là một nhà máy, nhưng không phải nhà máy bỏ hoang mà bên trong vẫn đang hoạt động, tiếng máy móc ầm ĩ. Thuần cẩu sư ra hiệu, mấy tên thủ hạ liền đẩy tôi đi về phía trước.

Vào bên trong, lính gác cửa cung kính cúi đầu chào. Vào bên trong, các công nhân phân xưởng đang làm việc cũng ngừng hoạt động, rối rít đứng thành hai hàng, cúi đầu chào Thuần cẩu sư.

Tất cả ở đây đều là thủ hạ của thuần cẩu sư, hắn mua một nhà máy chế biến làm nơi ẩn náu của chính mình, bất kể cảnh sát có điều tra thế nào cũng không ngờ tới người ở đây đều là chó của hắn.

Đám chúng tôi đi xuyên qua phân xưởng, tới trước một cánh cửa, bên dưới là một cầu thang đi xuống lòng đất, tôi bị đẩy xuống, dưới đó là một nhà kho, bên trong không phải cất giữ hàng hóa mà là cất giữ người!

Hai bên rất nhiều căn phòng nhỏ ngăn bằng vách bê tông, mặt trước là song sắt, diện tích rất hẹp, người trong đó không thể đứng

dậyq, chỉ có thể quỳ như con chó.

Trong mỗi cái cũi đó đều có một người trần truồng, cả nam và nữ, cả không gian tràn ngập mùi hôi thối, khi chúng tôi đi ngang qua, vài người trong cũi hét to: "Chủ nhân, thả tôi ra đi!" "Ta muốn giết ngươi, ta muốn giết ngươi!" "Ngài bắt tôi làm gì cũng được, thả tôi ra ngoài đi, cầu xin ngài!" "Tôi đói, cho tôi ăn đi, van xin ngài!"

Tiếng cầu xin tan nát cõi lòng cùng tiếng chửi rủa khiến tôi nghe mà phát run, thuần cẩu sư lại giống như đang say mê hưởng thụ, phảng phất đang nghe một khúc nhạc động lòng người, hắn nói: "Âm thanh thật êm tai, không có gì có thể so sánh được với tiếng của đám cẩu nô."

"Biến thái!" Tôi nghiến răng mắng.

Thuần cẩu sư dừng lại ở một cái cũi, trong đó có một cô gái, máu chảy ròng ròng. Động mạch nơi cổ tay cô ta máu thịt be bét, miệng cũng đầy máu, thì ra là dùng răng tự cắn cổ tay.

Thuần cẩu sư hỏi: "Xảy ra chuyện gì?"

Một ông già lưng gù cúi người nói: "Chủ nhân, thật xin lỗi, là tôi giám sát bất lực."

Ánh mắt của thuần cẩu sư lạnh như băng: "Mau mang cái xác đi xử lý, đừng để ảnh hưởng tới những con chó khỏe mạnh, còn về phần ngươi...hại ta mất một con chó, tự đi chịu phạt đi."

Lãi già co rúm người lại, đáp: "Dạ, chủ nhân!"

Nhìn cái xác này thậm chí tôi còn nghĩ đây chính là mình ít lâu sau, cho dù có chết tôi cũng không muốn khuất phục hắn.

Chúng tôi vào trong một cánh cửa, đi dọc hành lang dài bên phải, sau đó vào một căn phòng sơn trắng toát. Trên tường đều ốp

gạch sứ, không khí lạnh lẽo, cũng có tấm kính một mặt giống như ở phòng thẩm vấn.

Thuần cẩu sư hất hàm về phía tôi: "Tắm rửa sạch sẽ cho nó!"

Thủ hạ của hắn cưỡng ép tôi đẩy vào, bắt đầu cởi quần áo, tôi cảm thấy xấu hổ vô cùng, đập mạnh trán vào mặt một tên. Hắn chảy máu mũi, giơ tay đấm vào mặt tôi một cái. Tôi bị đánh quỳ sụp xuống đất, răng đập vào môi bật máu.

Chợt một tiếng nổ vang lên, tiếng vọng trong phòng hồi lâu mới tiêu tan, tên vừa đánh tôi mềm nhũn ngã xuống đất, trán xuất hiện một cái lỗ, hai mắt trợn trừng, đồng tử dần giãn.

Những người còn lại sợ hãi, người nổ súng là thuần cẩu sư đứng ở cửa, hắn lạnh lùng cảnh cáo: "Không được làm Tống Dương bị thương, một ngón tay của hắn còn quan trọng hơn mạng sống của các ngươi, hiểu chưa?"

Đám thủ hạ gật đầu lia lịa, thuần cẩu sư nói: "Tống Dương, nếu như ngươi còn có một chút nhân tình, thì đừng phản kháng nữa, bởi những kẻ này đều sẽ là nạn nhân của ngươi."

Tôi cắn răng hét lên: "Thuần cẩu sư, ngươi sẽ không còn ngông cuồng được lâu nữa đâu!"

Thuần cẩu sư cười: "Ngươi cứ mắng chửi tùy thích, ta đã quen rồi, tiếp tục làm việc đi!"

Bọn họ tiếp tục cởi quần áo của tôi, vừa cởi gần hết tôi vội bỏ một vật vào miệng, tên bên cạnh phát hiện, túm chặt tay tôi, đánh rơi vật kia ra.

Thuần cẩu sư nhìn thấy bộ định vị hình cúc áo rơi dưới đất, cười lạnh: "Thật không đứng đắn!" Sau đó giẫm nát nó.

Bọn chúng tiếp tục cởi sạch quần áo tôi, sau đó kéo thi thể

dưới đất đi. Trần truồng đứng trước mặt thuần cẩu sư khiến tôi vô cùng xấu hổ, tôi biết đây chỉ là bước đầu tiên để giẫm nát tôn nghiêm của một người, phía sau còn có những thứ khó chịu hơn nhiều chờ đón.

Một tên thủ hạ mở vòi nước cao áp, luồng nước mạnh phun thẳng vào người tôi, giống như một cú đấm đẩy tôi ngã xuống đất. Tôi cố sức giơ hay tay che chắn, nước lạnh rất nhanh khiến tôi ướt sũng, cả người phát run.

"Ngươi giết ta đi!" Tôi bi phẫn la lên.

"Ha ha ha, chó thì cho ra chó, ngươi đã thấy chó mặc quần áo bao giờ chưa?"

Cọ rửa cho tôi xong, một cô gái tóc ngắn đi tới, cầm khăn lau toàn thân cho tôi, cuối cùng đeo một cái vòng có dây xích vào cổ. Tôi cố giãy dụa, cô gái kia rất lợi hại, bẻ quặt khớp tay khiến tôi đau chảy nước mắt.

Sau đó cô ta đưa sợi xích cho thuần cẩu sư, thuần cẩu sư vỗ vỗ vai cô ta, hỏi tôi: "Biết nó là ai không?"

Tôi tức giận nhìn hắn, không nói một lời. Thuần cẩu sư giải thích: "Đoàn Vân Khiết từng là một cảnh sát, trong một lần hành động bắt ta thất bại, giờ nó lại hoàn toàn trung thành với ta, đây chính là ngươi trong tương lai!"

Tôi nhìn vào gương mặt lạnh như băng của Đoàn Vân Khiết, loáng thoáng trông thấy hình bóng của Tiểu Đào, nếu Tiểu Đào phải ở đây chịu nhục, tôi sẽ lập tức sụp đổ.

Thuần cẩu sư nói: "Ta là người thích cho kẻ khác cơ hội, giờ ngươi quỳ xuống, bò đến trước mặt ta gọi một tiếng chủ nhân, ta sẽ để cho ngươi thoải mái một chút. Nếu như ngươi cự tuyệt, sẽ chịu hành hạ thống khổ hơn, ta biết nhiều cách để phá vỡ ý chí

con người lắm."

Tôi lạnh lùng chửi: "Con mẹ nhà ngươi!"

Thuần cẩu sư cười lạnh: "Kiêu căng khó thuần, ta thích. Đây là tự ngươi lựa chọn đấy nhé."

Hắn giật mạnh sợi xích khiến tôi lảo đảo về phía trước, sau đó kéo tôi ra ngoài. Ra khỏi cửa, tôi như con chó bị hắn dắt đi, tôi biết hiện giờ không có bất kỳ ai có thể bảo vệ tôi ngoại trừ ý chí của chính mình.

Tôi liều mạng lẩm nhẩm trong đầu: "Ta là Tống Dương, là chủ nhân chính mình, ta là Tống Dương, là chủ nhân chính mình!"

Thuần cẩu sư dắt tôi tới một gian phòng nhỏ tối tăm, bên trong có một thập tự giá bằng gỗ, trên đó có những dây da để trói tay chân, toàn thân cọc gỗ đều có một lớp mồ hôi, dầu mỡ của con người.

Thuần cẩu sư ra lệnh: "Trói nó lại, mấy tiếng tiếp theo sẽ là chuyện cả đời ngươi không thể quên!"

Chương 426: Chạy thoát khỏi động quỷ

Thủ hạ của hắn trói tứ chi tôi lên thập tự giá, Đoàn Vân Khiết cầm một cái xi lanh rất lớn đi tới, tôi không thể phản kháng, chỉ có thể trơ mắt nhìn cô ta tiêm thuốc vào người mình.

Thuần cẩu sư lắc vai, thủ hạ liền cởi áo khoác cho hắn, một tên mang tới cái roi da, thuần cẩu sư phất tay: "Các ngươi lui ra đi."

Mọi người rời đi, trong phòng chỉ còn lại tôi và Thuần cẩu sư, hắn nói: "Biến con người thành nô lệ là một môn nghệ thuật. So với chuyện bỏ đói thì ta thích phương thức cổ xưa hơn, đau đớn! Thuốc vừa rồi là để tăng độ nhạy cảm các dây thần kinh của ngươi, cảm nhận đau đớn sẽ gấp bội người thường, chỉ cần có gió thổi lên người cũng giống như bị bỏng."

Tôi cắn chặt môi, thuốc đang phát huy tác dụng, cảm giác như có hàng ngàn con kiến đang bò dưới da, toàn thân âm ỉ, ngứa ngáy.

Thuần cẩu sư nói tiếp: "Ngươi nên vui vì đã rơi vào tay ta. Nếu như là người khác, họ sẽ tìm mọi cách biến thái hành hạ ngươi tới chết. Nhưng ta thì không, ta thưởng thức ngươi hơn bất kỳ ai, muốn dung nạp ngươi vào dưới trướng."

Tôi hít thật sâu, cố làm mình tỉnh táo, nói: "Ta là người họ Tống đầu tiên bị trói ở đây sao?"

"Đúng, nhưng tuyệt đối không phải người cuối cùng. Được rồi, đã tới lúc nên bắt đầu."

Thuần cẩu sư vung roi đánh vào sườn tôi, cảm giác như bị một thanh sắt nung đỏ ép vào, nỗi đau xâm nhập xương tủy, tôi hét lên, toàn thân đổ mồ hôi.

"Gọi chủ nhân một tiếng, ta sẽ dừng lại."

"Đừng nằm mơ!" Tôi thở hổn hển.

"Phản kháng của ngươi không có bất kỳ ý nghĩa nào đâu, ý chí tan vỡ chỉ là vấn đề thời gian. Ngươi nghĩ ngươi đặc biệt hơn biết bao người ta từng thuần phục ư?" Thuần cẩu sư hỏi.

Tôi nhếch mép: "Cứ việc hành hạ ta đi!"

Thuần cẩu sư thu hồi nụ cười trên môi, quất một roi. Sự đau đớn xông lên đại não khiến tôi muốn ngất xỉu, trong miệng phát ra tiếng hét không phải giọng của mình, vang vọng trong căn phòng nhỏ làm mãng nhĩ tôi đau buốt.

Thứ hắn dùng là loại roi da nhỏ cỡ S, đánh vào người tuy tiếng động lớn, nhưng không quá đau, cũng sẽ không để lại vết thương, ấy vậy mà tôi có cảm giác như da thịt bị cắt xé, đau tới thấu trời.

Đau đớn đã đi tới giới hạn chịu đựng của tôi, chỉ hai roi mà mồ hôi ướt đẫm toàn thân, cứ như vớt từ dưới hồ lên vậy. Tôi thở hổn hển, đau đớn khiến tôi sắp mất đi lý trí, thuần cẩu sư ra lệnh: "Gọi chủ nhân!"

"Ngươi nằm mơ!" Tôi thở hồng hộc, thều thào.

Chát, chát, hai roi liên tiếp, tôi ngửa mặt lên trời kêu lên thảm thiết, toàn thân nổi da gà. Cảm giác xấu hổ mãnh liệt trỗi dậy, bởi nội tâm tôi đang đấu tranh, ý chí cầu sinh đánh thắng vào, thuyết phục tôi đầu hàng, thứ duy nhất chống đỡ chỉ có một tia tin tưởng - nhất định sẽ có người tới cứu tôi!

"Không tồi, người bình thường chỉ ba roi cũng không chịu nổi."

Thuần cẩu sư tán thưởng.

Trán tôi đẫm mồ hôi, ngẩng đầu lên, nói cũng khiến cổ họng đau rát, vừa rồi hét quá lớn khiến dây thanh quản đã bị tổn thương.

Tôi nghiến răng: "Ngươi sẽ chỉ thu được một cái xác thôi!"

"Không, ta sẽ có một con chó trung thành!" Thuần cẩu sư nhếch mép, lại quất một roi, đau đớn đã vượt qua cực hạn chịu đựng. Tôi cảm giác ý thức bắt đầu mơ hồ, xung quanh trở nên hư ảo, đại não vì bảo vệ cơ thể mà sắp đưa tôi vào trạng thái bất tỉnh.

Thần cẩu sư mở vòi nước, dòng nước tưới lên người tôi, có cảm giác như nước thép nóng bỏng, toàn thẩn sưng đỏ lên, tôi run rẩy, răng va lập cập vào nhau, nói cũng không ra hơi.

Thuần cẩu sư siết roi trong tay, ba tiếng vút vút vang lên, nghe tiếng này tôi như chim sợ súng, nhắm mắt lại.

"Gọi chủ nhân!" Thuần cẩu sư nói.

"Ngươi...nằm...mơ!" Tôi thoi thóp.

Một roi quất tới người của tôi, lần này có vẻ thuần cẩu sư tức giận, tôi có cảm giác đau đớn như vỡ tan thân thể, chuyện xảy ra là không thể ngăn cản, nôn mửa một hồi. Trừ thức ăn và nước dịch dạ dày, tôi còn nôn ra một cái cúc áo sáng lóa. Đó là bộ đinh vị mà Băng Tâm đưa cho tôi, từ lúc ở tòa nhà cũ tôi đã nuốt, thứ bị chúng phá nát ban nãy chỉ là một viên pin điện tử, là tôi cố ý diễn cho chúng xem.

Thuần cẩu sư cả kinh nhặt nó lên, sau đó ném vỡ, nổi giận gầm lên một tiếng: "Khốn kiếp!"

Hắn đẩy cửa đi ra ngoài, tôi nở một nụ cười thắng lợi, sau đó liền hôn mê.

Tôi đang bất tỉnh thì đột nhiên cảm giác có một mũi kim lớn cắm vào cơ thể, hét lên tỉnh dậy, trông thấy Đoàn Vân Khiết đang tiêm thứ gì đó cho mình.

Tôi hung tợn mắng: "Ngươi, con chó này!"

Đoàn Vân Khiết nói: "Đừng hiểu lầm, tôi đang tiêm thuốc giải cho anh, tôi không bị tẩy não, chỉ giả vờ khuất phục hắn thôi."

Tôi lạnh giọng: "Ta không tin!"

Đoàn Vân Khiết cởi trói cho tôi: "Anh không cần phải tin tôi, bây giờ tôi đưa anh đi trốn."

Rơi xuống đất, tôi dùng hai tay chống xuống, nôn liên tục, cảm giác như nôn cả dạ dày ra ngoài. Đoàn Vân Khiết đưa tới một chai nước và quần áo, tôi không suy nghĩ nhiều vặn ra uống.

Nhưng hai tay vô lực, căn bản không thể mặc quần áo, Đoàn Vân Khiết nói: "Để tôi giúp anh!"

Cô ta mặc quần áo cho tôi, giờ không phải lúc để xấu hổ, dù sao cũng đã như vậy rồi. Đoàn Vân Khiết nói: "Tôi tốt nghiệp khóa 13 trường cảnh sát, là đồng môn của Hoàng Tiểu Đào bạn gái anh. Năm đó tôi được cấp trên giao nhiệm vụ nằm vùng để tiếp cận thuần cẩu sư, không ngờ bị hắn đoán được, tôi chỉ có thể giả vờ xu nịnh, bảo toàn chính mình."

Tôi thất kinh: "Phía cảnh sát đã điều tra hắn từ lâu?"

Cô ta trả lời: "Thuần cẩu sư tới Nam Giang đã ngót nghét 10 năm, chỉ có điều trước đây hắn dùng biệt danh khác. Có bằng chứng cho thấy, không ít đại án trong 10 năm qua đều do hắn âm thầm đứng sau, tôi đã thu thập được rất nhiều tội chứng, chỉ cần liên lạc được với cấp trên liền có thể định tội hắn."

Giải dược bắt đầu phát huy tác dụng, cơ thể tôi dần khôi phục

cảm giác, Đoàn Vân Khiết đưa tôi ra khỏi căn phòng, trên đường gặp hai tên đi ngược lại, hỏi: "Đoàn Vân Khiết, ngươi dẫn hắn đi đâu?"

"Chủ nhân ra lệnh cho ta mang hắn tới nơi an toàn." Cô đáp.

Đối phương buông lỏng cảnh giác, Đoàn Vân Khiết đột nhiên vung chân kẹp cổ một tên quật ngã ra đất. Tên còn lại rút dao, Đoàn Vân Khiết một chiêu liên thủ đẻ chặt hắn xuống, sau đó một cước đá mạnh vào gáy, cả hai tên liền hôn mê.

Đoàn Vân Khiết ra dấu: "Đi theo tôi!"

Phía xa vọng lại mấy tiếng súng, tôi hỏi: "Cảnh sát tới à?"

"Không." Đoàn Vân Khiết trả lời: "Thuần cẩu sư chuẩn bị di dời hết nô lệ của mình đi, những ai chưa được huấn luyện xong chỉ có thể bị bắn chết."

Tôi cắn chặt răng, tên ma đầu này, ta nhất định phải đưa ngươi ra công lý!

Chương 427: Tử sỹ

Đoàn Vân Khiết dẫn tôi đi ra bên ngoài, leo theo cầu thang thoát hiểm lên trên tầng thượng. Lúc này trời đã tối, phía xa vang lên tiếng còi xe cảnh sát, Đoàn Vân Khiết nói: "Rất có thể sẽ xảy ra đấu súng, ở đây tương đối an toàn."

Tôi hỏi: "Thuần cẩu sư có súng?"

Vân Khiết nói: "Đâu chỉ là có súng không thôi, hắn còn có một đội quân, một đội quân không sợ chết!"

Tôi trông thấy một loạt thủ hạ của thuần cẩu sư đứng thành hàng, lúc xe bọc thép của đặc nhiệm chạy tới, chúng đồng loạt giơ súng lên, giống như quân đội đã được huấn luyện. Đội đặc nhiệm nhảy khỏi xe, chống lá chắn, gác súng QBZ-95 lên, tôi thấy Tôn Lão Hổ đứng đằng sau.

Một đội trưởng cầm loa kêu gọi đầu hàng: "Thuần cẩu sư, ngươi dính líu tới việc bắt cóc và cố ý làm tổn thương người khác, mau bảo thủ hạ buông vũ khí đầu hàng, nếu không chúng ta sẽ đáp trả bằng vũ lực!"

Hai bên giằng co bất động, tiếng gió gào thét giữa trời đêm, tôi siết chặt nắm đấm, hỏi Vân Khiết: "Có điện thoại di động không?"

Đoàn Vân Khiết lấy ra một cái điện thoại, tôi gọi cho Tôn Lão Hổ, ông ta kinh ngạc la lên: "Đại chất tử, ngươi đang ở trong nhà máy sao?"

Tôi đáp: "Con ở trên lầu tòa nhà hướng Tây Nam, thúc có nhìn thấy không?"

Đoạn, tôi vẫy vẫy tay, nói tiếp: "Có một cảnh sát nằm vùng đã cứu con, cô ta tên là Đoàn Vân Khiết, thúc có ấn tượng không?"

Tôn Lão Hổ suy nghĩ một chút, nói: "Ta có nhớ cô ta, cô ta mất tích đã ba năm rồi!"

Xem ra Đoàn Vân Khiết không lừa gạt, tôi liền nói: "Tôn thúc thúc, những người này đều đã bị tẩy não, mọi người cố gắng đừng làm họ tổn thương tính mạng."

Tôn Lão Hổ đáp: "Được, ta biết rồi, để ta bảo đội đặc nhiệm thay đạn cao su."

Tôn Lão Hổ quay đi giao phó, tôi đứng trên cao nhìn được tình hình bên dưới rất rõ ràng. Chỉ thấy Thuần cẩu sư được mấy thủ hạ yểm trợ đi ra khỏi phân xưởng, tôi nói: "Thuần cẩu sư ra rồi."

Tôn Lão Hổ nói: "Cứ giữ kết nối, đừng tắt máy."

Thuần cẩu sư bước ra cửa, hô một tiếng: "Đám chó ngoan, đã đến giờ biểu diễn cho khách quan xem."

Chỉ thấy sau người đứng phía trước đột nhiên kê súng vào thái dương mình, không hề do dự, nổ súng tự sát, tiếng súng xé toạc trời đêm, tất cả mọi người đều kinh ngạc đến sững sờ.

Sáu người đồng loạt ngã lăn ra đất, máu và dịch não từ vết thương trên thái dương chảy ồ ra.

Những 'con chó' khác nhìn đồng bọn chết, thờ ơ như không, nhiều đặc nhiệm bị sốc, vô thức hạ súng xuống.

Trong lịch sử, Việt Vương Câu Tiễn mỗi lần đánh trận sẽ phái một nhóm tử sỹ đi tới trước mặt kẻ địch để tự sát, dùng cái này mà chấn nhiếp kẻ địch. Một người trung thành tới cực đoan sẽ coi mạng mình như cỏ rác, đây chính là thuần cẩu sư muốn trình diễn cho cảnh sát xem, những người bị hắn thuần phục đã trở thành

binh lính dưới tay, lại vừa là con tin.

Sáu tên khác đứng cạnh cũng chĩa súng vào thái dương mình, Thuần cẩu sư từ giữa đám người đi ra, lắc đầu nói: "Ha ha ha, các đồng chí cảnh sát, mọi người cũng thấy đấy, là bọn chúng tự sát, ta chẳng hề làm gì cả."

Tôn Lão Hổ mắng: "Tên khốn kiếp thuần cẩu sư này!"

Thuần cẩu sư nham hiểm nói: "Chỉ cần các ngươi tiến lên một bước, bọn chúng sẽ lại chết cho các ngươi xem. Nếu như các ngươi cảm thấy đánh đổi hàng trăm mạng người để bắt ta cũng không vấn đề gì thì xin cứ tự nhiên."

Hắn đưa hai tay ra nói tiếp: "Có điều phải nói trước, ta là một công dân tuân thủ luật pháp, không phạm bất kỳ một tội nào, có phải các người đang tìm một tên cố vấn, việc này ta căn bản là không biết..."

Một thủ hạ đứng cạnh hắn giơ tay: "Tống Dương là do ta bắt cóc!"

Tên thủ hạ tự nguyện đi về phía trước, giơ hai tay chịu còng, thuần cẩu sư vô tay cười: "Hung thủ đã đền tội. Chúc mừng, chúc mừng, hiệu suất làm việc của cảnh sát thật là cao."

Màn biểu diễn này của hắn khiến tôi ghê tởm, nhưng thực lực mà hắn thể hiện, so với Lý Vân Gia còn kinh khủng hơn. Tôi nghe thấy Tôn Lão Hổ đang nhỏ giọng phân công: "Đợi lát nữa làm theo hiệu lệnh của ta, trước tiên dùng khói cay ngăn chặn, sau đó dùng đạn cao su bắn vào tay họ."

Một người nói: "Không được, cục trưởng. Việc này quá mạo hiểm, đám người này còn trung thành hơn những gì ta nghĩ."

Một người khác nói: "Vừa rồi chúng tôi đã dùng máy bay không người lái chiếu tia hồng ngoại để thăm dò bên trong, trong

xưởng số người đông gấp chúng ta mấy lần, nếu đánh ngay bây giờ thì khó mà chống đỡ, phải kéo dài thời gian chờ đội cảnh sát vũ trang tới."

Tôn Lão Hổ cắn răng: "Vậy thì kéo dài thời gian trước."

Rồi ông mắng to: "Thuần cẩu sư, ngươi định đùa cợt cảnh sát ư? Đừng có mặc cả với chúng ta, giao Tống Dương ra đây."

Thuần cẩu sư nói: "Ta đồng ý, nhưng sau khi nhận được người, các ngươi phải rút lui."

Tôn Lão Hổ nói: "Không thương lượng, nếu như ngươi tự coi là mình trong sạch, thì đám ngươi kia tụ tập gây rối phải bị bắt."

Thuần cẩu sư cười ha hả: "Tụ tập gây rối, Tôn cục trưởng, ngươi nói đùa sao? Nhà máy này là tài sản riêng của ta, đây chỉ là những công nhân mà thôi."

Tôn Lão Hổ cười lạnh: "Công nhân? Trên tay họ cầm là cái gì? Đây căn bản là một nhóm tội phạm có vũ trang."

Lúc này thủ hạ của thuần cẩu sư chạy tới báo: "Chủ nhân, Tống Dương trốn rồi."

Đoàn Vân Khiết nhỏ giọng nói: "Bây giờ chúng ta xuống đi, thuần cẩu sư không dám lỗ mãng trước mặt cảnh sát đâu, nhược điểm của hắn chính là sợ tạo ra nhược điểm."

Tôi cân nhắc một hồi, rồi đồng ý, nói qua điện thoại: "Tôn thúc thúc, bây giờ con sẽ xuống."

Tôi và Đoàn Vân Khiết đi xuống, nghe tiếng bước chân, Thuần cẩu sư quay mặt lại, nháy mắt trở nên âm trầm: "Thì ra một con chó bên người ta là chó sói, Đòan Vân Khiết, tại sao lại phản bội ta?"

Tôi nói: "Cô ấy cũng bị bắt cóc giống như ta, thuần cẩu sư, ngươi định bắt người trước mặt cảnh sát ư?"

Thuần cẩu sư nhăn mặt: "Được lắm, các ngươi đi đi!"

Chúng tôi từ từ lướt qua người thuần cẩu sư, hắn thấp giọng nói: "Tống Dương, đáng tiếc lần này không thể giao tâm, lần sau hữu duyên gặp lại!"

Nghĩ đến mấy tiếng vừa trải qua, tôi có một suy nghĩ muốn giết chết hắn, nhưng cố kìm nén được, bây giờ là thời khắc sống còn, một khi động thủ, tôi và những cảnh sát có mặt sẽ không thể sống mà rời đi.

Có một điều khiến tôi nghi ngờ đó là biểu hiện của thuần cẩu sư đối với việc Đoàn Vân Khiết phản bội rất ơ hờ, tôi nghĩ Vân Khiết này rất có thể là một âm mưu của hắn.

Đi tới bên cảnh sát, Tôn Lão Hổ nghiêm túc nói: "Xin lỗi đại chất tử." Sau đó lấy ra hai cái còng tay. Tôi biết dụng ý của ông ấy, mình mất tích mấy tiếng đồng hồ, khả năng đã bị tẩy não, đương nhiên Đoàn Vân Khiết càng không thể tín nhiệm.

Tôi đưa tay ra cho ông ấy bập còng vào, thuần cẩu sư bên kia châm chọc: "Đây chính là cách làm việc của cảnh sát nhân dân sao? Lạnh như băng đối với đồng đội, với kẻ địch lại nhiệt tình như lửa."

Tôi nhỏ giọng nói: "Bây giờ không thể đánh nhau, rút lui đi."

Tôn Lão Hổ nói: "Hắn đã làm gì ngươi?"

Tôi đáp: "Không có gì, nhưng thủ hạ của hắn quá đông, kết cấu bên trong nhà xưởng lại phức tạp, phía cảnh sát không phải đối thủ."

Tôn Lão Hổ chửi một câu khốn kiếp, sau đó hạ lệnh: "Rút lui!"

Tôi xoay người lườm chằm chằm thuần cẩu sư, hắn cười nhìn tôi, tôi lạnh lùng nói: "Thuần cẩu sư, lần gặp tới sẽ là hạn chết của ngươi!"

Chương 428: Bắt giặc bắt tướng.

Tôi và Đoàn Vân Khiết lên một xe cảnh sát, nhớ lại quãng thời guan vừa trải qua, nội tâm tôi vẫn chưa thể nào bình tĩnh. Trước đây tôi gọi đám thủ hạ của Thuần cẩu sư là chó, nhưng giờ thì rất cảm thông với họ, mỗi người họ đều đã từng trải qua hành hạ như tôi mà biến thành nô lệ.

Tôn Lão Hổ lên xe, ngồi quay xuống đối diện tôi, đột nhiên cả kinh nói: "Đại chất tử, ngươi không sao chứ?"

Tôi lắc đầu: "Không sao."

"Sao lại không sao được, ngươi tự xem mình đi." Lão Hổ đưa tay xoay kính chiếu hậu lại, tôi nhìn vào gương một cái, nhất thời ngây người, tôi đang rơi lệ! Lúc này thì tâm tình không khống chế được nữa rồi, tôi ôm mặt khóc to.

Tôn Lão Hổ thở dài một tiếng: "Tên khốn kiếp này, ta nhất định phải giết chết hắn!"

Ông ta vươn tay nắm lấy vai tôi, Tôn Lão Hổ cũng là người không biết cách an ủi, chỉ là nắm chặt bả vai, nói: "Tối nay đừng về nữa, qua nhà ta đi." Sau đó đưa cho tôi một cái khăn giấy.

Tôi lau nước mắt, Tôn Lão Hổ nói: "Có một tin tốt..."

"Là gì?" Tôi hỏi.

Tôn Lão Hổ định nói lại thôi, mắt liếc về phía Đoàn Vân Khiết, có chút không an tâm: "Cô cấp bậc là gì, thượng cấp là ai?"

Đoàn Vân Khiết trả lời rành rọt, thì ra cô ta trực thuộc đội đặc nhiệm, vừa tốt nghiệp đã nhận nhiệm vụ nằm vùng, có điều thượng cấp đã hi sinh. Tôn Lão Hổ nghiêm nghị nói: "Đồng chí Đoàn Vân Khiết, không phải tôi không tin cô, nhưng cô mất tích đã ba năm, đổi thành bất kỳ ai cũng sẽ hoài nghi."

Đoàn Vân Khiết nói: "Trong tay tôi có một bản danh sách những khách hàng mà thuần cẩu sư từng giúp tẩy trắng, là chứng cứ quan trọng để khởi tố hắn, điều này có thể chứng minh tôi không bị tẩy não."

Tôn Lão Hổ nói: "Danh sách đâu?"

Đoàn Vân Khiết chỉ vào đầu mình: "Tôi không thể giở trò trước mặt hắn, danh sách đã ghi nhớ trong đầu."

Tôi hỏi: "Danh hiệu lúc trước của thuần cẩu sư là gì?"

"Lúc trước hắn gọi là Dạ Hành Giả, thực ra từ đầu hắn không phải người của tổ chức mà là một tên chuyên bắt cóc tống tiền, sau đó tổ chức nhìn ra năng lực của hắn, mới thu nhận." Đoàn Vân Khiết giải thích.

Tôi gật đầu: "Xem ra Bộ công an đã sớm điều tra cái tổ chức này..."

Tôn Lão Hổ nói tiếp: "Ngay từ lúc ông nội ngươi hợp tác với chúng ta đã bắt đầu rồi, chỉ là lần nào cũng tay trắng trở về, hoặc là người tham gia nhiệm vụ mất tích bí ẩn, hoặc là phạm tội một cách khó hiểu."

Tôi ngẩn người một chút, xem ra những việc mà Tôn Lão Hổ biết nhiều hơn so với tưởng tượng của tôi.

Tôn Lão Hổ nói: "Đoàn Vân Khiết, tôi sẽ sắp xếp bác sĩ tâm lý làm bài test cho cô, xác nhận nếu tâm trí cô bình thường sẽ làm thủ tục khôi phục chức, cho cô trở về hàng ngũ."

Đoàn Vân Khiết định giơ tay chào, sực nhớ hai tay đang bị còng, chỉ có thể mỉm cười: "Cám ơn Tôn cục trưởng!"

Tôn Lão Hổ nói: "Cả Tống Dương nữa, ngươi cũng phải được điều trị toàn diện về tinh thần."

Vừa nghĩ tới phải kể với bác sĩ về những chuyện đã trải qua, thâm tâm tôi liền phản kháng, lắc đầu nói: "Con không sao!"

Tôn Lão Hổ nói: "Phải nghe lời!"

Mấy chữ này thật giống như kim châm, kích thích tôi, tôi hét lên: "Con đã nói con không sao, đừng có đánh đồng con với bọn chúng!"

Sự giận dữ của tôi khiến ai nấy trong xe sợ hãi, ý thức được mình đã thất thố, tôi lẳng lặng cúi đầu: "Con biết rồi, con sẽ chấp nhận chữa trị tinh thần!"

Chúng tôi về tới thị cục, trông thấy Tiểu Đào, Băng Tâm, Đại Lý và Nguyên Thạch đứng ở cổng. Nhìn tôi mang còng tay, Vương Đại Lý thất kinh hỏi: "Xảy ra chuyện gì?"

Tôn Lão Hổ đáp: "Đây chỉ là để bảo vệ nó thôi, chúng ta vào trong nói đi."

Đã lâu mới được nhìn thấy Tiểu Đào, tôi mỉm cười, biết bao nhiêu lời muốn nói lại nghẹn ở cổ, chỉ thốt ra được một câu: "Anh về rồi!"

Hoàng Tiểu Đào xông tới ôm tôi, ghì thật chặt: "Tống Dương, em lo cho anh muốn chết!"

Tôi nhỏ giọng hỏi: "Tống Tinh Thần đâu?"

"Anh ta không có gì đáng ngại, đang nằm ở bệnh viện." Tiểu Đào đáp.

Chúng tôi lên lầu, vào một gian phòng họp, bên ngoài có lính gác trang bị súng trường, xem ra là một cuộc họp cơ mật.

Trước khi vào, Tôn Lão Hổ tháo còng cho tôi, bên trong có rất nhiều người, có cả Hình đội trưởng và những đội trưởng khác.

Mọi người yên vị, Tôn Lão Hổ hắng giọng nói: "Hôm nay Nam Giang xảy ra một vụ bắt cóc ác ý, trên tay chúng ta có chứng cứ chứng minh một kẻ có tên là thuần cẩu sư đang huấn luyện tội phạm để đối đầu với cảnh sát."

Tôn Lão Hổ nói khá nhiều, nội dung chủ yếu là hiện giờ Sở công an Tỉnh đã thành lập tổ chuyên án đặc biệt điều tra thuần cẩu sư. Những vụ đã bị thuần cẩu sư gài tang vật tạm gác lại, tập trung toàn bộ lực lượng chiến đấu, quật ngã Thuần cẩu sư, cho nên Tiểu Đào và Đại Lý hiện giờ được tại ngoại.

Theo manh mối hiện có, thân phận thật sự của Thuần cẩu sư không rõ, hắn không có mặt trong hệ thống hộ tịch, rất có thể đã phẫu thuật thay đổi diện mạo. Công việc chủ yếu của hắn là tẩy trắng cho tội phạm, cùng với việc sắp xếp người gánh tội thay. Hiện đã có ít nhất 40 vụ án đã điều tra rõ có liên quan tới Thuần cẩu sư, nhưng chưa có bằng chứng trực tiếp.

Trước đây cảnh sát cứ điều tra từng vụ án riêng lẻ, lực lượng bị phân tán cho nên cũng giống như việc chúng tôi điều tra bốn tên phú nhị đại, bị thuần cẩu sư đùa bỡn.

Lần này Tôn Lão Hổ định thay đổi phương châm, bắt giặc phải bắt tướng, giải quyết tận gốc, tập trung toàn bộ lực lượng nhằm quật ngã Thuần cẩu sư.

Tôn Lão Hổ nói: "Các đồng chí, lần này tuy nói là phá án nhưng chẳng khác nào một cuộc chiến tranh. Đây là lần đầu tiên cảnh sát tuyên chiến với cái tổ chức này, mỗi người chúng ta đều phải chuẩn bị thật tốt cả thể chất lẫn tinh thần, cùng với tâm lý sẵn

sàng hy sinh, mọi người có lòng tin không?"

Tất cả đều đồng thanh: "Đảm bảo hoàn thành nhiệm vụ!"

Cuộc họp kết thúc, tôi cùng mọi người ra ngoài, chẳng ai yên tâm để cho tôi về nhà, Tiểu Đào nói: "Tống Dương, anh có muốn tới nhà em không?"

Băng Tâm kéo tay tôi: "Hay là tới nhà muội đi."

Tôi nhàn nhạt đáp: "Không đi đâu cả, tới thăm Tống Tinh Thần."

Mọi người quyết định cùng đi, tới bệnh viện, vừa vào phòng đã nghe tiếng nhốn nháo, một y tá giọng ngăn cản nói: "Không được, giờ anh chưa thể xuất viện."

Tống Tinh Thần hừ nhẹ: "Đừng có cản tôi!"

Tôi đi vào, Tống Tinh Thần trông thấy thì ngẩn người một chút, đột nhiên quỳ xuống: "Tiểu thiếu gia, lần này là ta hộ vệ bất lực, xin ngươi trừng phạt ta đi!"

Tôi lắc đầu: "Không cần, ta về rồi, ngươi đã cố hết sức."

Tống Tinh Thần cố chấp quỳ, tôi đột nhiên có một cảm xúc phiền não, hét: "Đứng dậy, cút lên giường cho ta!"

Mọi người xung quanh đều nhìn tôi bằng ánh mắt khác thường, bây giờ tôi đặc biệt sợ ánh mắt này, gò má giật giật nói: "Tôi không sao, tôi rất bình thường, đừng nhìn tôi như kẻ tâm thần."

Hoàng Tiểu Đào nói: "Tống Dương, anh có đói không, hay là chúng ta ra ngoài ăn gì đó?"

Tôi lắc đầu: "Không đói, anh chỉ muốn ở đây yên tĩnh một lát."

Tiểu Đào xua những người khác đi về trước, tôi ngồi bên cạnh giường Tống Tinh Thần, khả năng bây giờ tôi đã mắc tâm bệnh, không dám ở một mình, sẽ cảm thấy rất bất an. Tiểu Đào biết hiện tinh thần tôi không quá ổn định, ngồi tán gẫu cùng mình, tôi rất biết ơn nàng.

Quả thật đã quá mệt mỏi, khoảng 10h hơn tôi liền gục xuống ghế ngủ thiếp đi, trong giấc mơ lại trông thấy Thuần cẩu sư, tay cầm thanh sắt nung đỏ đang dí vào người mình...

Chương 429: Hắn quay lại!

Tôi giật mình tỉn giấc, toàn thân ướt đẫm mồ hôi, trong bóng tối chợt có một cặp mắt tiến lại gần, hỏi: "Tống Dương, có khỏe không?"

Tôi giật mình hét lên một tiếng, thì ra là Hoàng Tiểu Đào. Quay người nhìn lại tôi đang nằm trên giường bệnh, lo lắng nói: "Bật đèn lên!"

Tiểu Đào đi bật đèn, tôi nhìn xung quanh, đây không phải là phòng bệnh của Tống Tinh Thần, lập tức hỏi: "Tại sao anh lại ở đây?"

Tiểu Đào cười nói: "Em mượn y tá một căn phòng đặc biệt cho anh nghỉ ngơi, điều kiện không tệ lắm nhỉ, có muốn xem TV không?"

Tôi nói không cần, sau đó áy náy nói: "Để em phải chứng kiến việc anh nổi nóng, thật ngại quá."

Tiểu Đào nói: "Anh không cần xin lỗi, dù là ai khi trải qua những chuyện đó cũng không thể tỉnh táo, anh không sụp đổ là đã rất kiên cường. Thực ra em cũng đã từng có trải nghiệm gần giống với của anh, đó là lúc em vừa mới vào ngành, trong một lần hành động em đã tự tay bắn chết một tên xã hội đen. Sau đó khoảng thời guan rất dài, chỉ cần em nhắm mắt lại là hình ảnh hắn chết không nhắm mắt lại hiện ra trong đầu, tối nào đi ngủ cũng phải bật đèn và TV suốt đêm."

Tôi nắm tay nàng nói: "Tiểu Đào, em phải tin anh, hiện giờ anh là chính Tống Dương chứ không phải bị tẩy não."

Hoàng Tiểu Đào mỉm cười vỗ vào mu bàn tay tôi: "Em tin anh, giống như anh đã tin em vậy!"

Nàng leo lên giường, ôm lấy tôi từ phía sau, nhẹ nhàng hát bài Three little Bear, nghe giọng hát êm ái, tôi dần dần chìm vào giấc ngủ, không gặp ác mộng nữa.

Sáng hôm sau tỉnh dậy, nhìn thấy ánh mặt trời ngoài cửa sổ, tâm trạng của tôi đã khá hơn rất nhiều. Hoàng Tiểu Đào vẫn mặc nguyên cảnh phục, gối tay ngủ bên cạnh tôi, tôi nhẹ nhàng hôn lên trán nàng.

Lúc này, Tống Tinh Thần đẩy cửa bước vào, tôi kinh ngạc hỏi: "Ngươi đi lại được rồi?"

Tống Tinh Thần nói: "Kim sang dược của Tống gia tương đối hữu hiệu, vết thương đã ngừng chảy máu. Bắt đầu từ bây giờ, nửa bước ta cũng không rời ngươi."

Tôi nói: "Hôm nay ngươi tạm nghỉ ngơi đi, ta phải đi chữa bệnh tâm lý. Tối qua nổi nóng với ngươi, thật ngại."

"Vốn là ta sai mà!" Tống Tinh Thần nói.

Một lát sau Tiểu Đào dậy, chúng tôi ra ngoài ăn sáng, tản bộ. Đường phố tấp nập, Tiểu Đào nói: "Mấy ngày nay ở trong buồng tạm giam mới ý thức được, việc hàng ngày thông thường thì ra cũng quý giá như vậy."

Tôi đáp: "Hy vọng sau này sáng nào cũng được đi dạo cùng em."

Tiểu Đào cười: "Đi, em chở anh đến phòng khám."

Chúng tôi tới phòng khám mà Tôn Lão Hổ đặt trước, Tiểu Đào giao tôi cho bác sĩ rồi rời đi. Bác sĩ là một người trung niên hiền lành, nói chuyện rất từ tốn. Ông ta dẫn tôi vào một gian phòng,

bảo tôi làm mấy bài kiểm tra.

Sau khi kiểm tra, ông ấy nói tôi có chút vấn đề về tâm lý, bị PSTD (Rối loạn stress sau sang chấn), cần phải điều trị một thời gian.

Tôi nói: "Sách về tâm lý học tôi cũng đã đọc qua một ít, triệu chứng nhỏ này tôi có thể tự điều trị."

Bác sĩ cười: "Tôi biết cậu rất thông minh, nhưng vấn đề về tâm lý cũng giống như ốm đau, cần hốt thuốc đúng bệnh. Thực ra những bác sĩ tâm lý như chúng tôi do tiếp xúc với bệnh nhân lâu ngày cũng có vấn đề về tâm lý, cũng cần phải điều trị, chuyện này không có gì đáng xấu hổ cả."

Bác sĩ cho tôi làm liệu pháp thôi miên, lần này tâm lý tôi tương đối kháng cự, bác sĩ phải kiên nhẫn lắn mới dần dần tiến vào trạng thái vô thức. Sau hai tiếng điều trị, quả nhiên tôi cảm thấy thoải mái hơn nhiều.

Đi ra bên ngoài, tôi nghe thấy tiếng ném đồ vật ở phòng bên cạnh, một giọng phụ nữ gào lên: "Cút ngay, tôi không cần chữa trị!"

Sau đó Đoàn Vân Khiết đẩy cửa đi ra, trông thấy tôi thì ngẩn người một chút, thì ra cô ta cũng tới đây điều trị. Đoàn Vân Khiết lườm tôi rồi đi ra ngoài, bác sĩ lập tức gọi điện thoại, tôi nghe thấy đầu dây bên kia là Tôn Lão Hổ.

Đặt vào hoàn cảnh của mình, tôi chỉ bị hành hạ mấy tiếng đã có vấn đề tâm lý lớn, Đoàn Vân Khiết ở đó ba năm, nếu nói cô ta bình thường thì có quỷ mới tin. Nhưng cái cảm giác bị người xung quanh nghi ngờ rất khó chịu.

Mấy ngày sau đó, cứ sáng là tôi tới điều trị, chiều thì quay về cục. Tổ chuyên án đặc biệt đang làm hai chuyện, thứ nhất là thu

thập chứng cứ phạm tội của cá nhân Thuần cẩu sư; thứ hai là điều tra những người mất tích ở Nam Giang trong vòng 10 năm đổ lại, thăm dò con tin trong tay hắn để chuẩn bị tấn công.

Chiều hôm đó, tôi vừa tới cục thì thấy Tiểu Đào đang chuẩn bị tới hiện trường, tôi ngạc nhiên hỏi: "Thuần cẩu sư lại gây án?"

Tiểu Đào đáp: "Vừa nhận được điện của Tôn Lão Hổ, nói phân cục Đào Nguyên có một vụ án mạng, bảo anh nhất định phải mau tới hiện trường, em đang định tìm anh đây."

Tôi nói: "Anh không mang dụng cụ! Mà thôi, tới xem đã rồi tính, cần thì bảo Đại Lý mang đồ tới."

Chúng tôi lái xe tới hiện trường, đó là một quán bar, nhân viên đã được sơ tán hết, mấy cảnh sát đang lấy lời khai nhân chứng. Tôn Lão Hổ đang đứng đó, đi ra nói: "Tống Dương, đúng lúc lắm, mau lên."

Quán bar chia làm hai tầng, bên trên là phòng riêng, Tôn Lão Hổ vừa đi vừa nói: "Vụ này có lẽ không liên quan tới Thuần cẩu sư, nhưng ta đã hứa từ trước, lúc nào có vụ án tương tự xảy ra sẽ báo cho ngươi."

Nghe câu này một cái, trong lòng tôi lập tức kích động, vội sải bước nhanh hơn.

Chỉ thấy trong một căn phòng có hai xác chết, cả hai đều ở độ tuổi chừng 40, trước mặt là một chai rượu cùng hai cái ly, điếu thuốc gác trên gạt tàn đã cháy sạch, tto thuốc còn chưa rớt xuống.

Mặt nạn nhân đỏ bừng, giống như uống say, ngồi ngoẹo đầu trên ghế sofa, hai mắt trắng dã.

Thoạt nhìn, toàn thân không có ngoại thương, thủ pháp giết người này quá quen thuộc, tôi trợn mắt nói: "Xác định chính là hắn?"

Tôn Lão Hổ đáp: "Chắc vậy."

Tôi nhờ Tiểu Đào giúp đẩy một trong hai thi thể ra, áp tai vào ngực nghe, phát hiện trong lồng ngực thiếu một bộ phận, chính là quả tim!

Để xác nhận, tôi cần một cái kéo, mặc dù rất sốt ruột nhưng tôi cũng không quên kiểm tra quần áo nạn nhân, tìm xem có thứ gì để xác định danh tính hay không. Trong túi nạn nhân có ví tiền và điện thoại di động, trong ví có căn cước công dân, phía dưới ống tay áo đã sờn, giống như là do lái xe lâu ngày gây ra.

Tôi cắt quần áo của nạn nhân ra, trước mắt mình là một cái xác hoàn toàn không có bất kỳ thương tổn nào, nguyên vẹn giống như ông tôi năm đó. Không hiểu là do kích động hay là sợ hãi, tôi ngẩng đầu lên trần la to: "Hung thủ sát hại ông tôi đã trở lại!"

Hoàng Tiểu Đào kinh ngạc: "Làm sao anh biết, Giang Bắc Tàn Đao lại trở lại trong thời điểm mấu chốt này?"

Tôi giải thích: "Thực ra hắn không phải tên là Giang Bắc Tàn Đao, mà đó là tên cút tổ chức kia, năm đó trên tường có để lại mấy chữ 'Giang Bắc Tàn Đao, Thay Trời Hành Đạo.' Ý muốn nói hắn là người của tổ chức.

Tôn Lão Hổ cũng giật mình: "Thì ra chuyện là như thế."

Hoàng Tiểu Đào nói: "Nói như vậy, hắn và Thuần cẩu sư đều thuộc tổ chức Giang Bắc Tàn Đao, tổ chức này ý thức được việc Thuần cẩu sư gặp nguy hiểm nên phái hắn tới chi viện."

Tôn Lão Hổ thở dài: "Xem ra Nam Giang sắp có một trận gió tanh mưa máu!"

Chương 430: Giang Bắc Tàn Đao, thay trời hành đạo.

Hung thủ sát hại ông nội bỗng nhiên trở lại, lại chọn đúng thời điểm này, nhất thời tôi không thể nào bình tĩnh. Hít sâu một hơi, tôi nói: "Tiểu Đào, tới quầy lấy một chai rượu Vermouth và đồ pha rượu đến đây."

Tiểu Đào rất nhanh lấy hai thứ tới, hiện trong tay tôi không có cây ngải đành dùng cái này thay thế. Tôi đổ một ít rượu vào đồ pha chế bằng kim loại, bọc một cái khăn lên trên rồi mượn Tôn Lão Hổ cái bật lửa để hơ bên dưới.

Rượu trong bình dần bị bay hơi ra ngoài, tôi cầm lấy, xông lên bức tường bên cạnh, quả nhiên trên tường dần hiện ra tám chữ quen thuộc - Giang Bắc Tàn Đao, thay trời hành đạo.

Hoàng Tiểu Đào cười lạnh một tiếng: "Rõ ràng là tội phạm giết người, lại làm như mình là chúa tể chính nghĩa."

Vụ án này Tôn Lão Hổ bảo tôi tạm thời đừng điều tra vội, nếu kẻ này đã trở lại, chắc chắn sẽ có hành động lớn, ông ta trước mắt phái cảnh sát điều tra đã.

Tôn Lão Hổ nói: "Tôi nay chúng ta dự định sẽ bất ngờ đánh úp hang ổ của Thuần cẩu sư."

Tôi và Tiểu Đào đều giật mình: "Tối nay ư?"

Tôn Lão Hổ gật đầu: "Binh trọng thần tốc, chúng ta phải cho hắn trở tay không kịp. Thuần cẩu sư nắm giữ mấy trăm người, nhất định là một tổ chức khủng bố, tuyệt đối không thể mặc kệ,

hôm nay quân số không đủ, Tiểu Đào và mọi người trong tổ cũng phải tới."

Tiểu Đào giơ tay chào: "Yes, sir!"

Tôn Lão Hổ bảo chúng tôi 5h hơn tới tập trung cùng đội đặc nhiệm, sau đó rời đi. Bây giờ mới là 12h trưa, tôi tương đối quan tâm tới vụ án này, dự định sẽ xem xét một chút, coi như là giết thời gian.

Lát sau cảnh sát phân cục Đào Nguyên tới, có cả Mã cảnh quan trong vụ Dịch Tỳ, trông thấy chúng tôi, Mã cảnh quan hỏi: "Đã khám nghiệm tử thi chưa?"

Tôi nói: "Hai nạn nhân chết khoảng 2 tiếng trước, nguyên nhân chết là bị mất tim. Toàn thân không có ngoại thương."

Mã cảnh quan kinh ngạc há hốc mồm: "Điều này sao có thể?"

Ông ta không biết tên hung thủ này, để phân biệt với tổ chức Giang Bắc Tàn Đao, tôi gọi hắn là Đao Thần. Tôi nói qua vụ án Đao Thần một chút, Mã cảnh quan ngẩng đầu nhìn thấy tám chữ trên tường, có vẻ không tưởng tượng nổi.

Mã cảnh quan nói: "Có điều này không biết có nên nói, vụ án này thị cục cũng không phá được, chúng ta há chẳng phải càng..."

Tôi nói: "Làm thế nào để điều tra, hay điều tra như thế nào, động cơ giết người của Đao Thần từ trước giờ rất rõ ràng, hắn tự xưng mình là sứ giả của chính nghĩa, đi điều tra danh tính người chết đi, chúng ta phải xác nhận lần này hắn quay lại rốt cuộc là để giúp Thuần cẩu sư, hay chỉ là thuần túy đơn độc gây án."

Sau khi vạch rõ phương hướng, Mã cảnh quan liền đi làm việc, tôi với Tiểu Đào ở lại cũng chẳng có ý nghĩa gì, liền đi xuống dưới. Nhìn quầy pha chế trống không, tôi tới trước quầy nói: "Anh pha cho em ly rượu nhé?"

Tiểu Đào cười: "Anh có nhầm không vậy, đang trong giờ làm việc, em còn phải lái xe đấy."

Tôi nói: "Yên tâm đi, uống không say đâu."

Nguyên liệu trên giá rất đầy đủ, tôi lướt weibo xem cách pha chế mojito không cồn, khá đơn giản, chỉ bao gồm soda, chanh và bạc hà. Tôi pha rồi rót vào hai chén, Tiểu Đào uống một ngụm, khen: "Không ngờ anh còn có tài này."

Tôi cười: "Quá khen!"

Tiểu Đào nói: "Thấy anh khôi phục tinh thần, em vui lắm."

Tôi chợt nhớ tới một chuyện, hỏi: "À quên hỏi em điều này, em có ấn tượng gì về cái tên Đoàn Vân Khiết không?"

"Đoàn Vân Khiết?" Tiểu Đào nhớ lại một chút, nói Đoàn Vân Khiết là sinh viên khóa 13, tốt nghiệp loại xuất sắc, nhưng vừa tốt nghiệp xong thì không có tin tức, mọi người đoán là đi nằm vùng bởi chuyện này không phải là hiếm. Trong một lần diễn tập, Tiểu Đào đã có duyên gặp mặt một lần.

Nghe Tiểu Đào nói có biết cô ta, trong lòng tôi dần yên tâm.

Thực ra cũng không nên quá nghi ngờ Đoàn Vân Khiết, dù sao cô ấy cũng trải qua nhiều thứ, thượng cấp lại hy sinh, gần đây còn phải chữa trị tâm lý, bao giờ bình phục mới được phục chức.

Chúng tôi tán gẫu một lát, dĩ nhiên rượu thì phải trả tiền, tôi để tiền thanh toán lại trên bàn.

Khoảng 3h, Mã cảnh quan quay lại nói: "Đã điều tra được danh tính nạn nhân, là một giám đốc công ty điện ảnh, lai lịch tương đối sạch sẽ, không có hoài nghi."

Tôi hỏi: "Người còn lại thì sao?"

"Người còn lại tương đối kỳ quái, không có vân tay, chúng tôi đang so sánh gương mặt trong sổ hộ tịch, cái này cần thời gian." Mã cảnh quan trả lời.

"Không có vân tay?" Tôi kinh ngạc, thủ hạ của Thuần cẩu sư đều dùng chất hóa học để ăn mòn vân tay, chẳng lẽ người này cũng là...

Tôi hỏi địa chỉ rồi tới nhà nạn nhân xem xét một chút. Tới nơi, tất nhiên là tôi phải phá khóa, bên trong phòng thật lớn, trang trí rất xa hoa, trên tường có ảnh chụp chung của hai vợ chồng.

Tiểu Đào buột miệng khen: "Phòng này đẹp quá."

Tôi hỏi: "Không thấy có gì bất thường sao?"

Sau đó chỉ vào bộ ấm chén trên bàn uống nước, nói: "Bộ ấm chén này có hai cái chén mới đổi."

Tôi nằm sát xuống sàn nhà quan sát thảm, rồi dùng tay chà sát lên bàn, khẽ cười: "Thảm trải sàn có vẻ hơi lạ mắt, một bên bám bụi nhiều hơn mặt còn lại, cho thấy nó vốn là một tấm thảm treo tường, không biết vì sao lại chuyển tới đây. Ngoài ra trên bàn lúc trước còn có một vật nặng, nhưng giờ đã không thấy."

Hoàng Tiểu Đào lập tức có phản ứng: "Hiện trường án mạng?"

Tôi nói: "Chưa thể chắc chắn, có thể chỉ là vợ chồng gây lộn, chúng ta vào toilet một chút xem sao."

Do không mang dụng cụ, tôi vào bếp lấy một chai dầu thực vật, rồi vào toilet, ghé sát mặt xuống sàn quan sát. Sàn toilet không có vấn đề, nhưng mùi thì lại có, rõ ràng là dùng dung dịch tẩy rửa 84 lau đi lau lại.

Tôi xả hết nước trong bồn cầu, đổ dầu vào, khi dầu chạm đến vạch nước, phía dưới liền có những váng màu đỏ nổi lên. Tiểu Đào

liền nhận ra, la lớn: "Là vết máu đông!"

"Xem ra ông chủ này có vấn đề, điều tra thử xem vợ ông ta có mất tích không." Tôi nói.

Hoàng Tiểu Đào gọi điện thoại, sau đó cúo máy, giơ ngón cái lên: "Anh đoán đúng rồi, mấy ngày trước ông ta có tới phân cục báo cáo vợ mình mất tích."

Tôi nói: "Thật trớ trêu! Ông chủ này giết vợ mình, đang bàn chuyện 'làm ăn' với người khác, rất có thể là thủ hạ của Thuần cẩu sư thì Đao Thần xông vào, giết cả hai."

Trước giờ tôi đều cho rằng Đao Thần là người của Giang Bắc Tàn Đao, nhưng hắn lại đối nghịch với tổ chức, không thể không nghiên cứu lại lập trường của kẻ này.

Đương nhiên trước mắt vụ án chỉ là do chúng tôi suy đoán, vẫn chưa thể kết luận. Mà cũng không có thời gian để điều tra tiếp, Tiểu Đào nhing đồng hồ, nói: "Chúng ta phải đi tập hợp!"

Tôi gọi điện nói những phát hiện cho Mã cảnh quan, sau đó cũng Tiểu Đào tới trụ sở đội đặc nhiệm.

Tới nơi, tôi bất ngờ không thôi, trong sân lớn có mười mấy chiếc SUV bọc thép, xe chống bạo động, hai chiếc trực thăng vũ trang, và hai trung đội đặc nhiệm đang trực chiến, đứng thành 4 hàng, trên tay là súng chống bạo động cùng với lá chắn cường lực.

Tôn Lão Hổ hăm hở bước tới: "Tối nay ta phải cho Thuần cẩu sư cùng lũ quân đội ô hợp kia biết thế nào gọi là quân đội chính quy!"

Chương 431: Đột kích nhà máy.

Tôn Lão Hổ dẫn chúng tôi thăm thú một chút, ông ta tiện tay cầm lên một khẩu súng có nòng lớn, nói: "Đại chất tử, chơi cái này bao giờ chưa? Đến đây, ngươi bắn thử một phát xem nào."

"Đạn tín hiệu?" Tôi cầm trong tay, chĩa xuống đất bóp cò, chỉ thấy từ nòng súng bắn ra một tấm lưới lớn.

Tôn Lão Hổ cười ha hả, Tiểu Đào nói: "Lão Tôn, ông đúng là rảnh quá mà!"

Tôn Lão Hổ có chút căng thẳng chỉnh lại sống áo: "Ta cũng là lần đầu chỉ huy trận đánh lớn như vậy!" Rồi quay ra nói với các đặc cảnh: "Mọi người nghỉ ngơi một lát, đừng di tản, đúng 7h chúng ta lên đường!"

Tất cả đồng thanh một tiếng rồi nghỉ ngơi.

Tôn Lão Hổ nói: "Tiểu Đào, mang đội của cô tới làm quen với trang bị đi. Tối nay cảnh sát đặc nhiệm công thành, còn hình sự sẽ phụ trách truy quét những tên lạc đàn, cảnh sát vũ trang thì phụ trách tiếp viện vòng ngoài."

Hoàng Tiểu Đào gọi cấp dưới, trong vòng nửa tiếng phải tới đây. Rất nhanh mấy chiếc xe chạy tới, có cả Vương Nguyên Thạch bên trong. Có không ít hình cảnh lần đầu tham gia nhiệm vụ thế này, cảm thấy rất hào hứng.

So với những đặc nhiệm được huấn luyện theo quy chế quân đội, hình cảnh có vẻ hơi tự do hơn, Tiểu Đào hô đứng nghiêm mà mãi không sắp xếp được trật tự, vung tay nói: "Vương Nguyên Thạch, ông lên chỉ huy đi!"

Vương Nguyên Thạch bước lên trước, hét một tiếng: "Tất cả đứng ngay ngắn cho ta!"

Mọi người răm rắp làm theo, ánh mắt Vương Nguyên Thạch quét một lượt, bắt gặp hai người đứng không nghiêm túc, chỉ một bãi đất trống bên cạnh, nói: "Qua đây chống đẩy 100 cái."

Hai cảnh sát viên cười khổ nói: "Nguyên Thạch lão ca, anh đùa à, tối nay chúng ta chỉ là tham gia một chút thôi mà."

Vương Nguyên Thạch lạnh lùng: "Phục tùng mệnh lệnh!"

Hai người hậm hực đi qua chống đẩy, một chiêu giết gà dọa khỉ này khiến mọi người lập tức đứng chỉnh tề, Vương Nguyên Thạch quả đúng là cựu huấn luyện viên.

Sau này Tiểu Đào có nói với tôi, từ khi thay đổi huấn luyện viên, 15 năm nay lãnh đạo đội võ cảnh từng mấy lần muốn mời Vương Nguyên Thạch quay lại, nhưng ông ta nói thích làm hình cảnh hơn, nể lắm thì chỉ quay lại giúp đỡ huấn luyện tân binh vài tháng.

Đúng 19h, Tôn Lão Hổ vẫn chần chừ chưa chịu xuất phát, Hoàng Tiểu Đào đi tìm thì thấy ông ta đang liên tục bấm điện thoại, nàng hỏi: "Tôc cục trưởng, có chuyện à?"

Tôn Lão Hổ nói: "Bốn cảnh sát ta phái đi giám sát nhà máy đã mất liên lạc."

Tôi với Tiểu Đào kinh ngạc nhìn nhau, Tôn Lão Hổ tắt máy: "Khả năng xảy ra chuyện rồi, mau lên đường!"

Hoàng Tiểu Đào và Tôn Lão Hổ đi gọi người tập hợp, năm phút sau chúng tôi lên đường. Quay trở lại cái nhà máy này, tôi không khỏi có một cảm giác khủng hoảng, lần trước bị bắt tới đây đã để lại ám ảnh nặng trong lòng, nhớ lại là điều không thể tránh khỏi.

Toàn bộ nhà máy không có một bóng người, ai nấy đều thấy kỳ lạ, Tôn Lão Hổ quyết định phái một tiểu đội đi vào thăm dò. Vương Nguyên Thạch chủ động xin dẫn đội, máy bay không người lái cũng được triển khai.

Vương Nguyên Thạch mặc áo chống đạn, dẫn theo mấy người xông vào. Bọn họ biến mất khỏi tầm mắt thì bộ đàm vang lên tiếng Vương Nguyên Thạch: "Khu A an toàn!"

"Khu B an toàn!"

"Khu C an toàn!"

Người trong tòa nhà thật giống như bốc hơi trong nháy mắt. Đúng lúc này đột nhiên có người hét lên: "Mau quay lại, có bom!"

Thì ra máy bay không người lái phát hiện được trên xà nhà có gắn bom hẹn giờ, đồng hồ đang đếm ngược 1 phút cuối cùng. Chuyên gia gỡ bom không tới kịp, Tôn Lão Hổ lệnh cho Vương Nguyên Thạch mau chóng rút lui. Ai ai cũng lo lắng chờ đợi, đột nhiên một tiếng nổ rất lớn vang lên, chỉ thấy ánh lửa ngút trời, mấy khu nhà từ từ đổ sập xuống, bốc lên khói đen ngùn ngụt.

"Nguyên Thạch lão đệ!!!" Tôn Lão Hổ cầm bộ đàm hét lên, bên trong chỉ có tiếng nổ mạnh. Chúng tôi lo lắng không thôi, chạy tới trước khu cửa chờ đợi, từng giây từng phút trôi qua, tim ai cũng nín chặt.

Tôn Lão Hổ la lên: "Phái một đội khác vào trong giải cứu."

Một trung đội trưởng nói: "Không được, bên trong quá nguy hiểm, còn có một bộ phận kiến trúc đang trong tình trạng hư hại, chỉ cần hơi có động tĩnh sẽ có thể sụp đổ bất cứ lúc nào, không thể để anh em hi sinh thêm nữa."

Tôn Lão Hổ nóng ruột tới mức đi tới đi lui, đột nhiên có người chỉ về phía trước nói: "Nhìn kìa!"

Chỉ thấy Vương Nguyên Thạch và đồng đội đầu đầy bụi đất đi ra từ đám khói, trong tay còn dìu theo bốn cảnh sát mặc thường phục, chúng tôi đều thở phào. Thì ra Vương Nguyên Thạch tìm được bốn cảnh sát mất tích, quyết đoán phải cứu ra, sau đó radio bị vụ nổ làm mất liên lạc.

Tôn Lão Hổ đấm một phát vào ngực Vương thúc: "Cậu hù chết tôi rồi, lần sau cấm làm thế!"

Vương Nguyên Thạch nói: "Họ có chuyện muốn báo cáo."

Một cảnh sát mặc thường phục nói, tầm 4h chiều, đám người kia kéo nhau rời đi, bọn họ hoàn toàn không ngờ Thuần cẩu sư lại có hành động này, căn bản không kịp báo cáo liền bị bắt. Sau đó chúng trói họ vào trong nhà máy, gài bom, thời gian bom nổ là 7h30, chính là lúc mọi người xông vào.

Thuần cẩu sư sắp đặt thời gian quá hoàn hảo, khiến chúng tôi không thể không nghi ngờ có nội gián. Tôn Lão Hổ trầm ngâm một lát, nói: "Về cục trước đã!"

Chúng tôi chia binh hai đường, Tiểu Đào dẫn đội hình sự, Tôn Lão Hổ thì chỉ huy đặc nhiệm. Chúng tôi tới một gian phòng họp, Tiểu Đào nói: "Các đồng chí, không phải là tôi không tin tưởng mọi người, nhưng để bảo đảm an toàn, mọi người hãy giao điện thoại di động ra."

Tất cả lục tục mang điện thoại để lên bàn, tôi cũng không ngoại lệ. Hoàng Tiểu Đào kiểm tra một lượt, chiều nay có mấy cảnh sát gọi điện thoại, nàng sai người đi tra những số này, đột nhiên một cảnh sát trẻ nói: "Chiều này tôi có thấy một người trong cục."

Tiểu Đào hỏi: "Ai?"

"Chính là Đoàn Vân Khiết được giải cứu cùng với Tống cố vấn

lần trước, cô ta ở phòng hồ sơ, nói là muốn tìm hồ sơ của chính mình." Cảnh sát trẻ đáp.

Tôi với Tiểu Đào đều giật mình, Tiểu Đào cả giận nói: "Sao cậu không báo cáo sớm?"

Cảnh sát trẻ nói: "Tôi cho rằng cô ta đã phục chức, cho nên không suy nghĩ nhiều..."

Tôi nhanh chóng ra ngoài, chạy tới phòng hồ sơ. Bởi vì trong năm tôi đã ở đây một thời gian, khá quen thuộc với vị trí sắp xếp hồ sơ. Liếc nhìn tập hồ sơ án hình sự, phát hiện thiếu một tập. Tôi nói cho Tiểu Đào, nàng hỏi: "Anh có nhớ là vụ nào không?"

Tôi cười khổ: "Làm sao mà nhớ được, hồ sơ ở đây cả ngàn tập."

"Anh có số của Đoàn Vân Khiết không?"

Tôi lấy điện thoại ra, bấm số của Vân Khiết, không ngờ lại có tín hiệu, có điều bên kia không bắt máy. Trong tòa nhà yên tĩnh vang lên tiếng chuông điện thoại, tôi giơ tay ra hiệu, cùng Tiểu Đào ra ngoài, lần theo tiếng chuông kia.

Tới một toilet nữ cuối hành lang lầu 3, chúng tôi tìm thấy Đoàn Vân Khiết đang ngồi bệt dưới đất ôm đầu, trước mặt là tập hồ sơ bị xé nát, nhìn thấy chúng tôi cô ta vô cùng hoảng hốt.

"A, các người là ai?" Đoàn Vân Khiết hét lên một tiếng, âm thanh không giống thường ngày.

"Còn giả bộ?" Tiểu Đào rút còng tay ra: "Đoàn Vân Khiết, cô đã bị bắt!"

Tôi ra hiệu cho Tiểu Đào từ từ, nhìn thẳng vào mắt của Đoàn Vân Khiết, nói: "Cô chưa gặp tôi sao?"

"Chưa hề." Cô ta trả lời.

"Cô ta thì sao?" Tôi chỉ Tiểu Đào.

"Trước đây tôi có gặp, cô ta tên Hoàng Tiểu Đào, là sinh viên khóa dưới trong trường cảnh sát!"

Hoàng Tiểu Đào nói: "Nhìn một cái là biết nói láo, nhất định là cô ta tiết lộ kế hoạch hành động, còng tay lại rồi nói."

Tôi lắc đầu: "Không, cô ta không nói láo, rất có thể cô ta có hai nhân cách song song!"

Chương 432: Lửa thiêu thành Nam Giang

Hồ sơ dưới đất rõ ràng bị cô ta xé, Hoàng Tiểu Đào lục soát tìm được điện thoại di động, quả nhiên có gọi qua hai cuộc điện thoại.

Nhờ người tra hai số đó, không tìm ra chủ nhân, tôi nói: "Gọi lại thử xem."

Tiểu Đào bấm gọi lại, đầu bên kia có giọng nói cất lên: "Đoàn Vân Khiết, hoàn thành nhiệm vụ chưa?"

Tiểu Đào cúp máy, mắng: "Quả nhiên cô ta là nội gián!"

Tôi đáp: "Phải nói nội gián là một nhân cách của cô ta mới đúng."

Đoàn Vân Khiết trước mặt tôi và Đoàn Vân Khiết lúc trong nhà máy như hai người khác nhau, trước đo tôi vẫn luôn hoài nghi, cô ta mất tích ba năm, phải làm cách nào mới giữ được tính cách độc lập? Từ việc đồng cảm với tâm lý, tôi cũng không nghi ngờ cô ta nhiều quá.

Việc làm vừa rồi của cô ta cho thấy lúc trong nhà máy chỉ là cô ta diễn kịch. Thuần cẩu sư giao cho Đoàn Vân Khiết một nhiệm vụ bí mật, bảo cô ta quay lại nằm vùng, đồng thời tiêu hủy phần hồ sơ này, có thể thấy hồ sơ này vô cùng quan trọng với Thuần cẩu sư.

Chỉ có điều chính Thuần cẩu sư cũng không biết, trong đầu cô ta có một nhân cách khác, được chia ra ttong quá trình tẩy não

thống khổ, coi như cất giữ phần lương tri cảnh sát của cô ấy. Trong lúc tiêu hủy hồ sơ, nhân cách này đột nhiên trỗi dậy khiến cô ta thất bại trong gang tấc. Hai nhân cách độc lập với nhau, không chung trí nhớ bởi vậy nên hiện giờ cô ấy không nhận ra tôi.

Tôi hỏi Đoàn Vân Khiết: "Thuần cẩu sư có giao nhiệm vụ gì cho cô không?"

Đoàn Vân Khiết lắc đầu lia lịa: "Tôi không biết, cũng không quen ai tên là thuần cẩu sư."

"Vậy cô có biết trong cơ thể mình có một 'chị em gái' khác không?" Tôi hỏi.

Đoàn Vân Khiết gật đầu: "Người kia rất mạnh, phần lớn thời gian chiếm giữ cơ thể tôi, chỉ có nửa đêm tôi mới dám lén trỗi dậy."

Tiểu Đào thở dài: "Sư tỷ, tôi tạm giam cô lại trước đã, chờ tối nay đi gặp bác sĩ rồi nói."

Đoàn Vân Khiết liều mạng kháng cự: "Tôi không cần gặp bác sĩ, tôi không cần gặp bác sĩ..."

Tiểu Đào nói: "Cô yên tâm, chúng tôi sẽ không ném cô vào bệnh viện tâm thần đâu mà sẽ tìm bác sĩ giỏi, 'giết chết' người chị em hung ác kia của cô. Giờ cô hợp tác với chúng tôi một chút, được không?"

Đoàn Vân Khiết gật đầu.

Cũng may mà có nhân cách thứ hai của Đoàn Vân Khiết, chúng tôi mới được biết bí mật của Thuần cẩu sư. Tiểu Đào nói: "Xem thử hồ sơ này là cái gì đi."

Tôi cười khổ: "Đã xé nát như vậy, xem bằng cách nào?"

"Nhiều người thì nhiều sức, cố ghép lại thôi."

Hoàng Tiểu Đào cầm những mảnh vụn hồ sơ tới một phòng họp, bảo mọi người cùng nhau ghép lại. Mất hơn nửa tiếng chúng tôi mới khôi phục được như cũ, trên đó ghi chép vụ án mười năm trước, nghi phạm tên là Lưu Tuấn Trình, cảnh sát nghi ngờ hắn bất đồng với người nhà, sát hại sau đó bỏ trốn.

Đây chỉ là một vụ án rất bình thường, không biết tại sao thuần cẩu sư lại muốn tiêu hủy nó. Tôi nhìn kỹ ảnh nghi phạm trong hồ sơ, đột nhiên phát hiện mặt hắn rất quen, mấy giây sau tôi la lên: "Lưu Tuấn Trình chính là Thuần cẩu sư, đây là hắn gây án hồi còn trẻ."

"Thì ra là như vậy, thứ một người muốn che giấu nhất chính là vết nhơ của mình, Thuần cẩu sư ngông cuồng gây án, hai tay lại không dính máu, gần như không có chứng cứ để cảnh sát khởi tố, nhưng hồ sơ này là tử huyệt của hắn." Hoàng Tiểu Đào cười: "Cảm tạ Đoàn sư tỷ đã trợ công cho chúng ta!"

Tôi thì lại không cười nổi, Thuần cẩu sư dẫn theo vài trăm người biến mất, tôi nay nhất định hắn sẽ có hành động lớn. Đúng lúc tôi đang suy nghĩ thì điều không mong muốn đã tới, phía xa đột nhiên có tiếng nổ lớn, âm thanh chấn động bầu trời đêm.

Chúng tôi lao ra cửa sổ nhìn, xa xa có một quầng lửa, Tiểu Đào lập tức gọi điện cho cảnh sát khu vực, bên kia nói đang điều tra.

Vừa cúp máy, Tôn Lão Hổ lại gọi tới, ông ta nói: "Có chuyện rồi, có chuyện rồi! Trên đường phố xuất hiện một đám côn đồ, đang điên cuồng đập phá các cửa hàng buôn bán, Tiểu Đào, mau phái người ra ngoài tuần tra, ta nghi ngờ việc này có liên quan tới Thuần cẩu sư."

Tiểu Đào lập tức giao phó, tôi thì gọi điện cho Vương Đại Lý, bảo hắn mau đóng cửa hàng, thông báo cho các cửa hàng xung

quanh cũng mau đóng cửa.

Người vừa phái ra ngoài thì có điện thoại vang, người dân báo khu Giang Hưng có kẻ cầm dao chém người, tiếng kêu la lang cả một con phố.

Tiếp đó là liên tiếp những cuộc điện thoại báo cảnh sát.

"Đồng chí cảnh sát, gần khu nhà tôi có một chiếc xe tải đột nhiên lao vào, tông bị thương hai bảo vệ, mau cho xe cứu thương tới..."

"Tôi muốn báo cảnh sát, đường Viễn Dương đang cháy lớn, có nhiều người ném bom xăng..."

"A a a cảnh sát cứu mạng, có kẻ côn đồ xông vào tiệm bánh bao của tôi, muốn giết tôi!"

Hoàng Tiểu Đào kinh ngạc trợn mắt, chỉ trong vài phút, rất nhiều quận trong thành phố đều xảy ra bạo động, lúc này một cảnh sát chạy tới, hổn hển nói: "Hoàng đội trưởng, bên ngoài có người đòi gặp đích danh cô."

Tiểu Đào nói: "Giờ này làm gì có thời gian, mau ra ngoài bảo vệ trị an."

Cảnh sát nói: "Nhưng hắn là...Thuần cẩu sư."

Chúng tôi đi xuống dưới, trông thấy thuần cẩu sư đang đứng trước cổng thị cục, hắn mỉm cười nói: "Tống Dương, chẳng phải ngươi nói lần gặp kế là hạn chết của ta sao? Giờ ta đã tự dẫn xác tới, đã chuẩn bị xong cớ bắt ta chưa?"

Phía sau hắn, toàn bộ thành phố Nam Giang đều đang cháy, ánh lửa sáng rực trời đêm, đường phố đầy tiếng la hết thất thanh, phía xa còn có tiếng đập phá.

Hoàng Tiểu Đào giận giữ không kìm được, rút súng ra hét: "Ngươi muốn gì?"

Thuần cẩu sư lắc lắc ngón tay: "Đừng kích động, Hoàng đội trưởng. Ta dùng một hơi lật toàn bộ bài có trong tay, nếu như ta chết, cả thành phố cũng sẽ chôn theo ta, trách nhiệm này cô gánh nổi không?"

Tôi gằn giọng hỏi: "Ngươi cho người bạo động khắp thành phố? Ngươi muốn ra điều kiện gì?"

Thuần cẩu sư cười nói: "Cũng là Tống cố vấn đầu óc nhanh nhạy, như các người thấy đấy, chó của ta đang phát tiết cơn giận khắp nơi, bây giờ ta trịnh trọng tuyên bố ba yêu cầu với cảnh sát. Thứ nhất, ta cần một hộ chiếu cùng với lệnh miễn tội của bộ công an; thứ hai, các người phải hộ tống ta ra sân bay; thứ ba, chuẩn bị cho ta một chuyên cơ để rời khỏi đất nước này, hơn nữa vĩnh viễn không được truy bắt. Thời gian không giới hạn, cứ mỗi lần hoàn thành một yêu cầu, ta sẽ ra một chỉ thị cho đám chó, bảo chúng giảm bớt một phần ngọn lửa. Hoàn thành toàn bộ ba yêu cầu, tất cả tội phạm trên đường phố sẽ dừng lại, thúc thủ chịu trói, một đêm các ngươi có thể phá cả trăm vụ án, thật là đáng chúc mừng."

"Khốn kiếp, ngươi đang ra điều kiện với cảnh sát sao?" Tiểu Đào mắng.

"Cô có thể hiểu như vậy, luật pháp định nghĩa tội phạm bao gồm người gây ra hành vi và nạn nhân, ta không thuộc về bất kỳ bên nào trong đó, vì vậy dưới góc độ luật pháp mà nói, một loạt bạo động tối nay chẳng có chút liên quan nào với ta. Nhưng chắc hẳn trong lòng các người đều rõ, ta quyết định toàn bộ sinh tử của thành phố, hoặc là đồng ý điều kiện của ta, hoặc là trơ mắt đứng nhìn Nam Giang bị thiêu rụi."

Hắn đi thẳng về phía chúng tôi, có người muốn ngăn lại, Tiểu Đào lắc đầu một cái, một nhóm cảnh sát lại nhường một con

đường cho tội phạm.

Thuần cẩu sư nghênh ngang bước vào thị cục, duỗi vai nói: "Ta vào uống ly trà nóng, nghỉ ngơi cái đã. Hoàng đội trưởng, báo với cấp trên của cô một câu đi."

Nói xong hắn quay đầu cười: "Tống Dương, luật pháp quả là thứ đồ chơi thú vị, phải không?"

Chương 433: Điều sỉ nhục to lớn

Nghe tiếng gào khóc như ở địa ngục phát ra từ hướng xa, nhìn theo ánh lửa giữa bầu trời đêm, chúng tôi ai cũng im lặng, Tiểu Đào cắn môi nói: "Không có thời gian trì hoãn, bảo vệ người dân là tối quan trọng, tôi gọi Tôn Lão Hổ tới."

Vương Đại Lý gọi điện cho tôi, hắn nói mà hai răng va lập cập vào nhau: "Tống Dương, ngoài đường có nhiều kẻ xấu quá, thật là đáng sợ."

Tôi nói: "Xin lỗi, tối nay không chiếu cố ngươi được, Lạc Ưu Ưu có ở cùng ngươi không?"

"Có, chúng ta lấy hết đồ đạc chắn cửa rồi."

"Hết sức cẩn thận!" Tôi dặn dò.

Tôi lên lầu, tới một gian phòng họp, Thuần cẩu sư đang ngang tàng gác chân lên bàn, tay bê tách trà nóng: "Tống Dương, nhớ ta à?"

Tôi cắn răng: "Nhớ, ta chỉ muốn băm vằm ngươi ra!"

"Bất kể ngươi có chối thế nào, giữa chúng ta có tồn tại một mối liên hệ sâu thẳm, mối liên hệ này còn trên cả tình yêu, tình hữu nghị, cho dù tối nay ta có thành công hay không, thì ta cũng vẫn mãi mãi là tâm ma trong lòng ngươi!" Thuần cẩu sư nhếch mép.

Tôi nói: "Ta cũng sẽ là tâm ma của ngươi!"

Sự căm ghét mãnh liệt thúc đẩy minh vương chi đồng, thuần cẩu sư hét lên một tiếng ngã xuống đất, trà nóng đổ hết lên người. Hắn giống như trông thấy ma quỷ, bò bằng cả hai tay hai chân, vừa sợ hãi vừa cười điên dại: "Đúng như tình báo nói...quả nhiên ngươi đã giác ngộ minh vương chi đồng..."

Tôi cảm giác toàn thân tản ra năng lượng sợ hãi, sải bước về phía hắn, trừng mắt hét lên: "Ra lệnh cho chúng ngừng tay!"

Thuần cẩu sư lùi đến chân tường, chật vật nói: "Ngươi quên một chuyện...dù có cường đại hơn đi nữa cũng không thể thắng được ý chí cầu sinh, ta không thể nào giao lá bài tẩy ra..."

"Vậy thì ngươi đi chết đi!"

Tôi bộc phát năng lượng mãnh kiệt, thuần cẩu sư hét lên, dùng hai tay che mắt, đúng lúc này thì tôi bị ai đó đẩy mạnh từ phía sau, Tiểu Đào la: "Dừng tay!"

Tôi thu hồi minh vương chi đồng, cả người cảm thấy vô lực, Tiểu Đào nói: "Anh điên à? Nếu hắn bị mất đi lý trí, cả thành phố sẽ tổn thất nặng nề."

Tôi ôm trán ảo não: "Chẳng lẽ chúng ta giương mắt nhìn hắn toại nguyện?"

Tiểu Đào bất lực nói: "Đây là một thế cờ không có cách giải, chúng ta chỉ có thể đáp ứng."

Thuần cẩu sư cười nham hiểm, lồm cồm bò dậy: "Cảnh sát đúng là biết nghe lời hơn ta tưởng."

Hoàng Tiểu Đào siết chặt nắm đấm: "Chúng ta chỉ là bị buộc phải đáp ứng với yêu cầu của ngươi, nó không đồng nghĩa với việc cá nhân ta sẽ dễ dàng bỏ qua, nắm đấm của ta sẽ không tha thứ cho ngươi."

Thuần cẩu sư ngồi xuống, ra lệnh: "Hoàng tiểu thư, đi rót trà cho ta."

Tiểu Đào cau mày, kéo tôi ra ngoài rồi nhỏ giọng nói: "Anh yên tâm, chúng ta chỉ là tạm thời đáp ứng hắn thôi, sau này sẽ đòi cả gốc lẫn lãi."

Lát sau Tôn Lão Hổ tới, ông ta cố đè nén lửa giận nói: "Để xảy ra việc này là do ta không làm tròn bổn phận, ta vào nói với hắn một chút."

Tôn Lão Hổ bước vào, thuần cẩu sư chậm rãi hỏi thăm một tiếng: "Tôn cục trưởng, khỏe chứ?"

Tôn Lão Hổ nói mà giọng run lên vì tức: "Thủ đoạn của ngươi cao minh lắm, khiến cục trưởng ta đây cũng không khỏi không phục. Giờ ta tới bàn điều kiện với ngươi, hộ chiếu thì lập tức có thể làm, nhưng lệnh đặc xá thì không thể ký nhanh như vậy được, ngươi bảo thủ hạ dừng tay trước đã."

Thuần cẩu sư nhún vai: "Không thương lượng, ông tự nghĩ cách đi."

Rầm một tiếng ghế đổ, chúng tôi nghĩ rằng Tôn Lão Hổ nổi giận, xông vào thì thấy ông ta đang quỳ trước mặt Thuần cẩu sư, nói: "Ta cầu xin ngươi! Mục đích của ngươi đã đạt được rồi, nếu như ngươi muốn giết thì giết ta đi, cầu xin ngươi bỏ qua cho người dân vô tội!"

Thuần cẩu sư cười cười: "Vinh dự lớn thế này, ta nhận thì thật ngại quá."

Hắn lấy điện thoại ra, nói ngắn gọn một câu, cúp máy rồi nói: "Xét tới cái quỳ này của Tôn cục trưởng, ta đã ra chỉ thị thứ nhất, nửa giờ tới sẽ có một trăm tội phạm tới đây đầu thú."

Tôi nghiến răng, mạng người đối với hắn chính là cỏ rác, đồng

thời cũng cảm nhận sâu sắc được, hắn là một con quái vật trong đám tội phạm tôi đã từng gặp trước đây!

Ấy vậy mà hắn chỉ là một cán bộ trong tổ chức, cái tổ chức này rốt cuộc to lớn cỡ nào, sợ rằng đã vượt qua tầm hiểu biết của tôi.

Tôn Lão Hổ đứng dậy cảm ơn một tiếng, rồi lập tức bảo người đi chuẩn bị chuyên cơ cùng xe đặc biệt.

Nửa tiếng sau, có một đám đông đi tới cổng thị cục, ai cũng dính máu trên người, mặt không cảm xúc, trông thấy cảnh sát thì giơ tay chịu trói, không nói nửa lời.

Phòng tạm giam không chưa được nhiều người như vậy, Tôn Lão Hổ phái một đội trang bị vũ khí canh chừng tại chỗ.

Chúng tôi lo lắng chờ đợi, Tôn Lão Hổ không ngừng gọi điện cho sân bay xác nhận, bên kia nói sớm nhất phải tới rạng sáng mới có chuyên cơ, Tôn Lão Hổ giận tới mức ném điện thoại.

Tôi nói với Tiểu Đào: "Lệnh đặc xá chỉ là một cái ngụy trang của hắn, thực ra từ đầu hắn không hề cần thứ này, hắn luôn cho rằng mình làm rất hoàn hảo, không để lộ bất kỳ sơ hở nào!"

Tiểu Đào nhìn ra ngoài cửa sổ: "Nếu giờ chúng ta giết hắn, cái giá phải trả cũng quá lớn. Em thật không ngờ mọi chuyện lại đến nước này, tôi nay có vô số cửa hàng trong thành phố bị phá hoại, chúng ta cũng coi như là đồng phạm."

Tôi không nói được gì, không có bất kỳ lý do nào có thể thoái thác trách nhiệm của chúng tôi. Có lẽ sau đêm nay, Tôn Lão Hổ, Hoàng Tiểu Đào và rất nhiều cảnh sát sẽ nhận trách nhiệm, từ chức.

Nhưng tôi sẽ vẫn phải làm cố vấn hình sự, cái tế bào ung thư Giang Bắc Tàn Đao này nhất định phải diệt trừ, tôi thầm thề độc

trong lòng.

Một cảnh sát tới nói với chúng tôi, xe hộ tống thuần cẩu sư đã đến, chúng tôi ra bên ngoài, Tôn Lão Hổ khúm núm trước mặt Thuần cẩu sư nói: "Ta đã sắp xếp với bên sân bay, 00h30 sáng chuyên cơ tới Mỹ sẽ cất cánh, giờ chúng ta tới sân bay."

Thuần cẩu sư khẽ mỉm cười, lấy điện thoại ra nói mấy câu, sau đó nói với chúng tôi: "Ta đã hạ chỉ thị thứ hai, các vị chờ lập công đi."

Đám cảnh sát ai cũng siết chặt nắm đấm, chỉ muốn xé xác hắn ra thành trăm mảnh.

Chúng tôi lên xe, Tôn Lão Hổ đích thân cầm lái, tôi với Tiểu Đào ngồi ghế sau, xung quanh có bốn xe bọc thép hộ tống. Năm chiếc xe đi qua cảnh hoang tàn khắp nơi trong thành phố, đâu đâu cũng có xe hơi bị đập, còi tín hiệu của đội chữa cháy vang dội, những chiến sĩ ướt đẫm mồ hôi đang quyết bảo vệ nhân dân.

Tất cả người dân đã được thông báo qua radio, truyền hình rằng về nhà khóa chặt cửa, ở yên bên trong, trên đường trống không, cả thành phố trở bên vắng lặng lạ thường.

Hoàng Tiểu Đào nhếch môi châm chọc: "Vinh dự lớn nhỉ, Thuần cẩu sư!"

Hắn cười nhạt: "Ta đâu có theo đuổi những thứ vặt vãnh như vậy, sở dĩ các người thất bại là vì coi nhẹ ta, thực ra ta rất khác biệt so với đám tội phạm tục tằn."

Tiểu Đào lạnh lùng: "Ngươi nghĩ mình có phong cách thanh cao?"

Thuần cẩu sư lắc đầu: "Cô cảnh sát trẻ tuổi này không hiểu được ta, trong xe này chỉ có một người hiểu ta mà thôi."

Ánh mắt của thuần cẩu sư trong gương chiếu hậu nhìn vào tôi, nói tiếp: "Tống Dương, đáng tiếc là cuộc chơi của chúng ta không cách nào tiếp tục, có lúc đối thủ mới thực sự là tri âm, ngươi chính là tri âm của ta!"

Tôi khinh bỉ: "Ta không thấy chúng ta giống nhau chỗ nào!"

"Ngươi phá án không ngừng, là vì cái gì? Vinh dự, tiền tài, hay là thỏa mãn chính mình?" Thuần cẩu sư liên tiếp đưa ra ba vấn đề.

Tôi không đắn đo nói: "Là sứ mệnh."

"Với ta mà nói, cũng là sứ mệnh." Thuần cẩu sư cười.

Chương 434: Bắt đầu càn quét

Tôi chế nhạo: "Ngươi mà cũng có sứ mệnh?"

Thuần cẩu sư giải thích: "Trong thần thoại Ấn Độ có ba vị thần chủ quản, Brahma phụ trách sáng tạo, Shiva phụ trách hủu diệt, còn Vishnu là thần bảo hộ. Như vậy có thể thấy sáng tạo, hủy diệt và bảo hộ là nền tảng tạo nên thế giới này. Có người sáng tạo và bảo vệ thì tất nhiên phải có kẻ hủy diệt, mới có thể duy trì cân bằng. Bất kể các người có giương cao cái bảng chính nghĩa, thì cũng không thể phủ nhận một sự thật, đó là thúc đẩy sự phát triển củ loài người chính là lòng tham và tàn ác, chứ không phải là lương thiện và hiền lành."

Tôi không thể đồng tình với mớ lý thuyết tà đạo của hắn, nói: "Ngươi tẩy não người khác đã quá lâu, vô tình cũng đã tẩy luôn suy nghĩ của mình. Ngươi nhìn những của hàng bị thiêu đốt kia xem, mỗi cửa hàng là gia tài cả đời một người, giờ lại bị ngươi hủy diệt dễ dàng, lại còn ngồi đây nói ba hoa. Nếu ngươi nói cái chết của họ có giá trị, vậy chuyện này xảy ra trên người của ngươi thì thế nào?"

Thuần cẩu sư nói: "Cá lớn nuốt cá bé là quy luật của tự nhiên, Tống Dương, ngươi có một cái tim thương dân thay trời, điều này rất tốt, nhưng nó đồng thời cũng là thứ trói buộc ánh mắt và năng lực của ngươi, ngươi vốn có nhiều đất dụng võ hơn."

"Làm một con chuột chạy qua đường giống như ngươi?" Tôi thấy ghê tởm cái quan điểm này của hắn: "Đã từng nghe câu chuyện này chưa, có một vị sư phụ bảo đồ đệ đi tìm một người có khả năng tuyệt vời, đồ đệ tới chợ trông thấy một con lừa đạp vỡ mấy cái chum, nghĩ thầm, làm một cái chum tốn rất nhiều thời

gian, nhưng con lừa này chỉ phút chốc liền phá hủy nhiều như vậy, nó có năng lực hơn người làm chum. Vì vậy đồ đệ liền dắt con lừa về, sư phụ liền mắng hắn một trận, nói với hắn, cho dù con lừa ngu ngốc này có làm hỏng một trăm cái chum cũng không thể so sánh với một người thợ làm ra một cái chum. Phá hỏng luôn luôn đơn giản hơn sáng tạo và bảo hộ, bất kể ngươi có biện hộ cho việc mình làm thế nào, thì trong mắt ta, ngươi cùng con lừa chỉ là một."

Trong mắt Thuần cẩu sư lộ ra vẻ bối rối, hắn cưỡng từ đoạt lý nói: "Hủy diệt chân chính là một nghệ thuật!"

Tôi nhếch mép, chẳng thèm để ý tới hắn. Trong lúc này tâm lý tôi đang kìm nén một ngọn lửa, nếu như có thể được quay về lúc ban đầu, tôi sẽ lựa chọn giết hắn ngay lần đầu gặp mặt.

23h hơn, chúng tôi tới hầm đậu xe sân bay, các đặc cảnh xuống xe hộ tống thuần cẩu sư tới phòng chờ, đối với mỗi cảnh sát mà nói đây đều là một sự sỉ nhục.

Vừa đi được hai bước, tôi đột nhiên đứng khựng lại, Tiểu Đào hỏi: "Sao thế?"

Tôi nhìn xung quanh một lượt, thắc mắc: "Trên mỗi xe có 4 đặc nhiệm, sao bây giờ lại có 17 người?"

Trong khi hành động, đặc nhiệm đều đeo mặt nạ, Tôn Lão Hổ lập tức ra lệnh: "Tất cả bỏ mặt nạ xuống!"

Vừa dứt lời thì một đặc nhiệm ném ra hai cái lon kim loại bốc khói ngùn ngụt, mọi người hốt hoảng lấy mặt nạ chống độc trên xe ra đeo, nhưng khói này vừa hít vào một chút, toàn thân đã mềm nhũn, chúng tôi ngã lăn ra đất.

"Nếu như các ngươi không chủ trì được chính nghĩa, thì để kẻ hèn này tới làm thay!" Đặc nhiệm kia nói bằng giọng khàn khàn.

Đồng tử tôi thoáng chốc mở lớn, cái giọng nói này cả đời tôi không quên, hắn là người đã giết ông tôi!

Thuần cẩu sư hét lên một tiếng: "Ngươi...sao ngươi lại ở đây?"

Nhưng hắn cũng không thể cử động, chỉ tuyệt vọng bò về phía trước. Đao Thần từ từ rút ra một con dao ngắn, mỏng dính, sắc lẹm, nhìn như trong suốt, lạnh giọng nói: "Thuần cẩu sư...không, ta nên gọi ngươi là Lưu Tuấn Trình mới đúng, ông trời phái ta tới diệt trừ ngươi."

Sự bình tĩnh của Thuần cẩu sư hoàn toàn tan vỡ, hắn hét lên: "Phản đồ! Phản đồ! Tổ chức sẽ không bỏ qua cho ngươi."

Đao Thần kéo thuần cẩu sư ra sau một cái cột, Tôn Lão Hổ la lên: "Dừng tay!"

Tôi cắn chặt răng cố lết về phía trước, từng cm một lê tới, Thuần cẩu sư hừ một tiếng, như say rượu đi ra từ sau cái cột, rồi khụy người xuống đất. Giống như những nạn nhân trước, trên mặt hắn có hai vết đỏ không tự nhiên, mắt trợn trừng, toàn thân không có ngoại thương.

Đao Thần đi ra, trên tay là một thứ máu me đầm đìa, không biết có phải tôi hoa mắt không, tim của Thuần cẩu sư vẫn còn đập một cái.

Giờ phút này tôi căn bản chẳng để tâm tới sống chết của Thuần cẩu sư, chỉ muốn biết người trước mặt rốt cuộc là ai, dùng hết sức la lên: "Đứng lại..."

Đao Thần từ từ quay đầu, ẩn ý nhìn tôi một cái: "Tống Dương, ngươi đã lớn."

Tôi nghiến răng nghiến lợi: "Tại sao phải giết ông nội ta?"

"Dao của ta chưa bao giờ sát hại người vô tội, lý do ta giết ông

của ngươi cũng giống lý do ta giết con chó này!"

Lời nói của hắn như một mũi tên bắn vào ngực tôi, chính mình không biết mình đang rơi lệ, hét lên: "Ngươi nói láo, nói láo, ông nội ta là người tốt, tuyệt đối không phải người xấu!"

"Tống Dương, hoàn cảnh của một người sẽ quyết định điều hắn tin tưởng. Bây giờ có lẽ ngươi không chịu tin, nhưng rồi sẽ có một ngày ngươi hiểu ra, người ông đáng kính của mình rốt cuộc là một kẻ bại hoại dường nào, chúng ta sẽ gặp nhau sớm thôi!"

Nói xong hắn quay người bỏ đi, mặc cho tôi gọi thế nào cũng không dừng bước.

Chúng tôi nằm ở đó rất lâu, tới tận khi bảo vệ sân bay phát hiện. Nghĩ rằng chúng tôi bị ngộ độc khí ga, bảo vệ hỏi Tôn Lão Hổ có cần gọi xe cấp cứu không, Tôn Lão Hổ bảo anh ta mau gọi điện, trước mắt còn có hơn trăm tội phạm đang gây án khắp Nam Giang.

Chuyện xảy ra sau đó tôi ấn tượng rất mơ hồ, bởi lời nói của Đao Thần giống như một cái búa tạ, cứ đập liên tục vào lòng tôi.

Cả đêm hôm đó toàn bộ thành phố không ngủ, tất cả cảnh sát vũ trang và đặc nhiệm đều được điều động, lãnh đạo Thành Ủy không quản nguy hiểm đích thân xuống tuyến đầu chỉ huy, lục soát khắp nơi truy quét dư đảng của thuần cẩu sư.

Tới lúc mặt trời mọc, lần nữa chiếu sáng trên mảnh đất này, chúng tôi mới thấy một thành phố đang dần dần hồi phục, cảnh sát đang an ủi những đứa trẻ sợ hãi, chủ tịch thành phố đích thân thăm hỏi những nạn nhân bị thương, các lãnh đạo cũng tới từng nhà kiểm kê tài sản tổn thất.

Một đêm này, chúng tôi cảm nhận được sự đáng sợ của tội phạm, đồng thời cũng cảm nhận được sự quan tâm của chính

quyền.

Tôi với Tiểu Đào đứng ngoài cục, nhìn cảnh sát giải từng tốp tội phạm về, nàng thở dài: "Trận đánh này, nhìn như có vẻ thắng lợi, nhưng lại là thua đến triệt để!"

Tôi im lặng, Tiểu Đào hỏi: "Anh vẫn suy nghĩ chuyện kia à? Đó chỉ là những lời nói của kẻ tội phạm, anh đừng tin là thật."

Tôi tự nhủ: "Ông mình làm sao có thể là thứ bại hoại giống thuần cẩu sư, làm sao có thể!"

Lúc này Tôn Lão Hổ từ phía sau đi tới, thở dài: "Một đêm này thật là dài đằng đẵng!"

"Tôn cục trưởng, ông có tính toán gì không?" Tiểu Đào hỏi.

Lão Hổ cười khổ: "Theo suy đoán cẩn thận trước mắt, tối qua Nam Giang có gần trăm người dân bị thương, mấy chục nơi bị thiêu rụi, tài sản tổn thất lên tới cả trăm triệu, hiện giờ phòng tạm giam và bên trại đã chật kín người. Để xảy ra mất an ninh toàn diện như vậy, cục trưởng như ta còn có tính toán gì được nữa, tự nhận trách nhiệm từ chức thôi! Nhưng trước đó, ta có một chuyện quan trọng phải nói cho hai người..."

Dừng lại đôi chút, Tôn Lão Hổ nghiêm túc nói: "Bộ công an vừa ra chỉ thị, cấp trên chính thức ban bố đấu tranh đặc biệt với tội phạm, không bao giờ khuất phục trước kẻ xấu, tuyệt đối không nhân nhượng với các tổ chức khủng bố, bảo đảm an toàn tính mạng cho nhân dân và tài sản. Lệnh cho toàn thể cảnh sát chờ xuất phát, giờ khai chiến với Giang Bắc Tàn Đao đã điểm!"

Chương 435: Thành lập tổ chuyên án đặc biệt.

Tôn Lão Hổ dẫn tôi và Tiểu Đào tới phòng làm việc, bảo Tiểu Đào đóng cửa lại, sau đó mở ngăn kéo ra, đưa cho chúng tôi một tập giấy.

Đó là một phần kế hoạch đối phó với Giang Bắc Tàn Đao, nhưng chỉ là một bản nháp. Tôn Lão Hổ bói muốn lập ra một tổ linh hoạt cơ động, xóa bỏ hạn chế, thu thập nhân tài ngoài ngành, hơn nữa còn được điều động nhân lực nhất định, có quyền hạn xử trí tội phạm tương đương với cán bộ cấp cao.

Tôn Lão Hổ nói: "Kế hoạch này do ta và giám đốc Trình nghĩ ra, nhưng bị bác bỏ nhiều lần, cấp trên ở bộ chưa ý thức được sự nghiêm trọng của vấn đề. Nhiều lần chúng ta tỷ đấu với Giang Bắc Tàn Đao đều chuốc về thất bại, thậm chí còn chẳng điều tra được lai lịch của nó. Vụ tập kích khinh khủng tối qua như một cái tát vào mặt, bây giờ tên của ngươi và Thuần cẩu sư đã truyền tới bộ, cùng với chính phủ. Vừa rồi ta nhận được điện thoại trên bộ, cấp trên đã phê chuẩn bản kế hoạch này, lấy Nam Giang làm cứ điểm, thành lập tổ chuyên án đặc biệt, có quyền hạn tương đương với thị cục, cho dù là cục trưởng cũng không được can thiệp hành động của các ngươi, đây là hoàn toàn tin tưởng vào các ngươi."

Tôi kinh ngạc há mồm: "Trách nhiệm quá lớn! Con chỉ là một sinh viên mới ra trường thôi mà."

Tôn Lão Hổ lắc đầu: "Trừ ngươi, không ai có thể gánh trách nhiệm nặng nề này, ngươi thừa kế tài nghệ của ông nội, lại có kinh nghiệm phá án, bới cả hệ thống công an cũng không tìm ra

được Tống Dương thứ hai. Vụ tập kích vừa qua quá nghiêm trọng, ta khó tránh việc từ chức, có khi còn phải hầu tòa. Ta hy vọng trước khi từ chức còn làm được việc gì đó để không phụ lòng nhà nước và nhân dân."

Tôi hỏi: "Tổ chuyên án đặc biệt cần bao nhiêu người?"

Tôn Lão Hổ cười nói: "Ta nhắm được 6 người, nhưng ta nghĩ chắc trong lòng ngươi đã có sẵn danh sách thích hợp rồi chứ? Kể cả ngươi có bảo Băng Tâm gia nhập ta cũng không ý kiến, nó đã lớn rồi, chỉ cần các ngươi cẩn thận là được."

Tôi suy nghĩ chốc lát, nói: "Tôn thúc thúc, con không phải là cảnh sát, không hành lễ trước thúc. Nhưng tóm lại con sẽ dùng toàn lực để đập nát âm mưu của Giang Bắc Tàn Đao."

"Đây chính là lời ta muốn nghe, chuyện này phải tuyệt đối bí mật, không được để người ngoài biết sự tồn tại của tổ chuyên án, sau ta sẽ cho ngươi một giấy chứng nhận. Dĩ nhiên ta vẫn sẽ tôn trọng nguyện vọng của ông ngươi, không bắt ngươi gia nhập ngành công an." Tôn Lão Hổ hài lòng gật đầu.

Vừa nhắc tới ông, tâm trạng của tôi đột nhiên trùng xuống, hỏi: "Con có một chuyện muốn hỏi thúc."

"Là câu kẻ tối qua nói?"" Tôn Lão Hổ cười.

Tôi gật đầu: "Thúc nói, ông con thật sự đã làm chuyện trái lương tâm sao?"

Tôn Lão Hổ đăm chiêu: "Theo ta thấy, ông ngươi là một người tối chính trực, thiện lương nhất, cả đời phá vô số án, cũng là bạn thân của ta, ta có thể lấy tư cách bảo đảm, đời này của ông ấy cũng giống đề hình quan Tống Từ, không thẹn với lương tâm!"

Tôi cảm ơn rồi cùng Tiểu Đào ra ngoài.

Việc sau đó còn rất nhiều, chúng tôi giải quyết đến cuối tháng 8 mới xong. Mặc dù Tôn Lão Hổ đệ đơn xin từ chức nhưng cấp trên không đồng ý, bắt ông ta lập công chuộc tội, mau chóng khôi phục trị an và ổn định cho Nam Giang.

Đám thủ hạ của thuần cẩu sư có một bộ phận phải nhận phán quyết của tòa án, nhưng đa số còn lại là đưa vào trung tâm phục hồi để chữa trị. Muốn đưa người bị tẩy não trở về bình thường phải mất rất lâu. Nếu so sánh, thì thủ đoạn của tôi có nhanh hơn một chút, qua sự bắt cóc và huấn luyện của Quang trọc thì hai phạm nhân kia nửa tháng đã hồi phục. Vốn dĩ tôi định dùng họ để tố cáo Thuần cẩu sư nhưng giờ thì không cần nữa.

Đám người dần khôi phục cũng cung cấp không ít manh mối, ví dụ như danh sách khách hàng của thuần cẩu sư. Cảnh sát sau đó đã bắt một lượng lớn hung thủ giết người, phá hơn 40 vụ án cũ, bao gồm cả vụ bốn phú nhị đại.

Khoảng thời gian này, cảnh sát, viện kiểm sát và tòa án bận đến sứt đầu mẻ trán, giám đốc Trình đặc biệt phái một nhóm cảnh sát dày dặn kinh nghiệm xuống để hỗ trợ công việc. Trung tuần tháng 9, cuối cùng Nam Giang mới lập lại trật tự, nhưng tai họa mà Thuần cẩu sư gây ra như một vết sẹo, phải có thời gian mới khiến nó từ từ khép lại.

Thời gian này tôi cũng không nhàn rỗi, giúp Tiểu Đào giải quyết mấy vụ án, sáu vị trí trong tổ chuyên án tôi đã cân nhắc qua, theo thứ tự là tôi, Tiểu Đào, Vương Nguyên Thạch, Tôn Băng Tâm, Tống Tinh Thần và Lão Yêu.

Năng lực lãnh đạo của Tiểu Đào là không thể thiếu, năng lực điều tra của Vương thúc là nhất lưu, hơn nữa trong tay còn có rất nhiều chỉ điểm, bản thân lại là cựu huấn luyện viên trưởng của cảnh sát vũ trang. Băng Tâm tinh thông phân tích chất độc, kiến thức pháp y, là sự bổ sung cho Ngỗ Tác. Tống Tinh Thần thân thủ cao cường, biết nhiều chuyện trong giang hồ, Lão Yêu thì tôi chưa

thấy ai có kỹ thuật cao hơn hắn, trong thời đại công nghệ thông tin này, hắn là một trợ thủ đắc lực.

Tôi lần lượt nói cho mọi người, Tiểu Đào và Vương thúc đương nhiên không ý kiến gì, Băng Tâm vừa nghe được gia nhập tổ chuyên án thì vui khỏi nói. Lão Yêu thì bảo chỉ cần không nguy hiểm, có tiền là được.

Chỉ không ngờ người say No với tôi lại là Tống Tâm Thần. Nơi tôi gặp hắn là ở bệnh viện, hắn cơ bản đã hồi phục, sau khi nghe đề nghị của tôi, Tống Tinh Thần nói: "Việc tồn tại của ta chỉ là để bảo vệ ngươi, hơn nữa ta cảnh cáo lại một lần, không được tiếp xúc quá nhiều với cái tổ chức này, chẳng những ta không gia nhập mà còn không cho ngươi gia nhập."

Tôi nói: "Đây đều là tình thế cấp bách, Thuần cẩu sư đã dám tập kích diện rộng, ngươi nghĩ ta có thể ngồi yên được ư?"

Tống Tinh Thần lắc đầu thở dài: "Tống gia mấy trăm năm qua đều không thể bẻ gãy được Giang Bắc Tàn Đao, thậm chí còn suýt bị nó tiêu diệt. Ngươi đối với Tống gia mà nói là đặc biệt quan trọng, mạng ngươi không thuộc về một mình ngươi, cho dù ta đồng ý thì người nhà họ Tống cũng sẽ cự tuyệt."

Cho tới giờ tôi vẫn nghi ngờ, chẳng lẽ Tống gia còn có một nhánh khác ư? Sau đó nói: "Ta không biết người nhà họ Tống mà ngươi nói rốt cuộc là ai, nếu bọn họ thật sự tồn tại, xin cho phép ta gặp họ một lần..."

Tống Tinh Thần thở dài một tiếng, đọc tổ huấn: "Tiểu thiếu gia, không quan không sĩ, bo bo giữ mình!"

Tôi nói: "Ta không làm được, hơn nữa tại sao mọi người đều nghĩ rằng chỉ cần ta có dính líu tới cái tổ chức này thì nhất định sẽ mất mạng?"

Tống Tinh Thần nói chắc như đinh đóng cột: "Phàm là người bị chúng để mắt tới, chắc chắn phải chết. Ngươi hãy suy nghĩ cho kỹ lại, hai lần giao tranh với chúng, lần trước thì suýt nữa mất mạng, lần này thì so với mất mạng còn nguy hiểm hơn, mỗi người nhà họ Tống từng thời đại muốn bẻ gãy nó đều khó thoát khỏi cái chết. Ông ngươi cũng vậy, chỉ trừ một người có may mắn đánh bại Giang Bắc Tàn Đao, nhưng chúng ta không tài nào gặp được, đó chính là tổ tiên Tống Từ."

Tôi đứng lên nói: "Cứ cho là ta ngựa non háu đá, tuổi trẻ không biết gì, tóm lại ta sẽ không bị những lời của ngươi làm chùn bước. Dẫn ta đi gặp người nhà họ Tống, ta tự mình nói với họ một chút!"

Tống Tinh Thần phẩy tay: "Ta sẽ chuyển lời, nếu ngươi có thể thuyết phục bọn họ, ta liền gia nhập cái tổ chuyên án này."

"Một lời đã định!" Tôi nhìn bóng lưng của hắn, hô to.

Chương 436: Mồ chôn Tống Từ

Một buổi tối mấy hôm sau, tôi tới thì cục làm một số chuyện, lúc quay về tiệm, Lạc Ưu Ưu thần bí nói: "Tống Dương học trưởng, có khách tới tìm anh."

Vào trong cửa hàng, Tống Tinh Thần đang ngồi ngay đó, thấy tôi vào hắn đứng lên nói: "Người nhà họ Tống đã có câu trả lời."

"Họ nói sao?" Tôi hỏi.

Tống Tinh Thần rút ra hai cái vé xe lửa, để xuống bàn: "Mấy tộc trưởng bảo chúng ta qua đó một chuyến."

Vé xe lửa là đi Kiến Dương, Phúc Kiến, quãng đường rất xa, tôi kinh ngạc nói: "Sao ngươi không mua vé máy bay?"

Tông Tính Thần nhàn nhạt đáp: "Máy bay không an toàn."

Tôi cười, tư tưởng của tên này thật bảo thủ, gật đầu nói: "Vậy ta chuẩn bị đồ đạc một chút."

Tôi báo cho Tiểu Đào tới đây phải đi xa một chuyến, xử lý chút chuyện trong nhà, nàng kinh ngạc hỏi: "Anh thì có chuyện trong nhà gì? Về thừa kế tài sản à?"

Tôi trách: "Sao nói chuyện khó nghe như vậy chứ, yên tâm đi, không có chuyện gì to tát đâu, sẽ về nhanh thôi."

Lúc đó, có nằm mơ tôi cũng không nghĩ tới, chuyến đi gặp người nhà họ Tống lần này suýt nữa thì đã không thể trở về.

Hôm khởi hành, sáng sớm Tống Tinh Thần đã bắt taxi tới đón tôi, Tiểu Đào thì quá bận nên không tới, Băng Tâm xách một túi đồ

ăn lớn mang đến tiệm, ngoài những thứ hàng ngày tôi thích ăn, còn có mười mấy ly trà sữa trân châu dạng khô cho Tống Tinh Thần. Tôi cảm ơn, Băng Tâm nói: "Không cần cám ơn muội, đây là muội và Tiểu Đài tỷ tỷ cùng chuẩn bị, hai huynh lên đường cẩn thận nha!"

Sau khi lên tàu, tôi nhắn một tin cảm ơn Tiểu Đào, nàng ngạc nhiên nhắn lại: "Không phải em chuẩn bị đâu, tất cả đều là Băng Tâm muội muội của anh mua đấy."

Băng Tâm lại nói dối chuyện này khiến tôi thật cảm động.

Hôm sau, chúng tôi tới Kiến Dương, ngồi xe bus tới một thị trấn tên là Huệ Phụ Hương, Tống Tinh Thần nói với tôi: "Đây chính là nơi chôn cất tổ tiên đề hình quan Tống Từ."

Tôi bỗng nói: "Thì ra Tống gia có một nhánh khác ở đây, ngươi lớn lên cũng ở đây à?"

Tống Tinh Thần gật đầu.

Một đường khó nhọc, chúng tôi vào sâu trong núi Huệ Phụ Hương, từ đằng xa nhìn lại, sơn cốc trong màn sương mù có một dãy nhà cổ mang phong cách Minh Thanh, gạch trắng ngói đen, đầy vẻ cổ xưa. Từng thửa ruộng bậc thang trên núi có nông dân đang xua trâu chậm rãi đi bừa, phảng phất như xuyên qua thời gian và không gian.

Hai chúng tôi xuống xe đi bộ, vào cửa thôn, tôi có cảm giác rất quen thuộc. Khi trông thấy nhà của dòng họ, đột nhiên hiểu ta, ở đây bố cục phong thủy, kiểu cách kiến trúc giống hệt với nhà tôi dưới quê. Hai ngôi nhà cách nhau cả ngàn dặm giống như có một mối liên hệ máu mủ vi diệu nào đó.

Tới cửa trước, cổng cót két mở ra, đi tới là một nam một nữ, người nam chừng bốn, năm mươi tuổi, tóc đã điểm bạc, ánh mắt

hiền từ; người nữ thì mảnh mai, hai mắt sáng quắc, trông có vẻ giống với cô tôi.

Người phụ nữ cười tươi, nói: "Tiểu Tống Dương, đã lâu không gặp!"

Tôi kinh ngạc: "Bà từng gặp tôi?"

"Lúc con mới sinh, ta đã từng bế, ta tự giới thiệu, ta tên Tống Hạc Đình, đây là chồng ta, Đich Dịch An, theo vai vế thì con phải gọi ta bằng cô."

Tôi không khỏi trợn mắt: "Cô của con cũng tên là Hạc Đình!"

Tống Hạc Đình cười: "Trùng hợp vậy sao? Chắc là đều dùng chung chữ đệm Hạc."

Lúc này, một cô bé chứng 17, 18 tuổi đột nhiên chạy ra, làm nũng nói: "Mẹ, có khách tới chơi à?"

Tống Hạc Đình giới thiệu: "Đây là con gái ta, Tống Khiết. Còn đây là anh họ của con, Tống Dương."

Con gái bà ấy họ Tống, cho thấy Địch Dịch An là ở rể, Tống Khiết cắn ngón tay, nhỏ giọng nói: "Ồ, sao lại có hai anh họ tên là Tống Dương?"

Nghe câu này tôi giật mình, Tống Hạc Đình vội nói tránh đi: "Tàu xe vất vả, hai người vào nghỉ ngơi chút đi."

Tôi với Tống Tinh Thần đi vào, bên trong nhà quả nhiên bày biện rất giống nhà tôi. Giờ đã là buổi trưa, trên bàn có mấy món nguội, Tống Hạc Đình mời tôi ngồi, hỏi có muốn uống rượu không, tôi giơ tay từ chối.

Sau đó Tống Hạc Đình vào bếp làm đồ ăn, Địch Dịch An là một người hiền lành, có vẻ như địa vị trong nhà không cao, nói vài câu

khách sáo. Tống Khiết thì lại là một cô bé lanh lợi, hỏi lung tung này kia, hỏi tôi có chơi Arena of Valor không, lát nữa cùng chơi với cô bé.

Trong bếp vang lên tiếng xào nấu, Tống Hạc Đình luôn miệng gọi chồng vào bưng đồ ăn, tôi khách khí nói: "Cô cô đừng bày vẽ, những đồ này đủ ăn rồi."

"Không sao không sao, như cơm hàng ngày thôi mà." Tống Hạc Đình đáp.

Tống Khiết chớp chớp đôi mắt to, nói: "Tay nghề của mẹ em khéo lắm, bình thường ít khi xuống bếp, hôm nay làm một lèo nhiều đồ ăn như vậy, xem ra anh là khách quý. À phải, Tống Dương, anh có luyện võ không?"

Tôi cười khổ: "Chưa hề, anh là loại cặn bã chiến ngũ."

"Vậy anh là Văn Tống rồi, oa, nhất định là phá án rất lợi hại, thể hiện tài năng cho em coi chút đi." Tống Khiết bám lấy tay tôi, nũng nịu.

Lúc này Tống Hạc Đình bưng một bát canh đi lên, mắng: "Tống Khiết, sao nhiều lời thế, hàng ngày mẹ dạy con thế nào? Ăn không nói, ngủ không nói cơ mà?"

Tống Khiết bĩu môi: "Nhưng bữa ăn đã bắt đầu đâu."

Mấy bát canh có màu trắng như tuyết, Tống Hạc Định cười khả ái, giới thiệu: "Nào, nếm thử canh rắn gia truyền nhà ta đi, năm xưa tổ tiên Tống Từ rất thích món này. Mà nhắc mới nhớ, con và Tống Từ khá giống nhau đấy, phải không ông xã?"

Địch Dịch An phụ họa: "Đúng đúng, nhà chúng ta có bức họa Tống Từ, nếu cậu để râu dài, thì giống như một khuôn đúc ra."

Tống Hạc Đình cười nói: "Chẳng những diện mạo giống, bản

lĩnh cũng rất giống, tộc trưởng cũng khoe, con là người mạnh nhất Văn Tống từ thời sau Tống Từ đến nay!"

Mặc dù trong lòng biết đây là mấy lời tâng bốc, nhưng tôi nghe cũng cảm thấy vui, Tống Tinh Thần đột nhiên hỏi: "Cô cô, việc này là tộc trưởng quyết định sao?"

Tống Hạc Đình nghiêm mặt nói: "Không cần hỏi nhiều!"

Tôi chẳng biết hai người đang nói về chuyện gì, nếm một thìa canh rắn, quả nhiên rất ngon, Tống Hạc Đình bảo tôi cứ ăn thoải mái, đây là bà đặc biệt làm cho tôi.

Đang ăn, tôi dò hỏi: "Cô cô, ở đây chỉ có mình nhà mình họ Tống thôi sao?"

Tôn Hạc Đình cười giải thích: "Thôn này 10 nhà thì 9 nhà họ Tống."

"Nói như vậy thì là một nhánh họ Tống thủ mộ của Tống Từ?" Mắt tôi sáng lên.

"Ban đầu là như vậy, sau này việc bảo vệ lăng mộ cũng không quá gắt gao nữa, dần dần tạo thành một cái thôn. Thời chiến loạn, một nhánh Tống gia cũng dời tới đây, nơi này biệt lập với huyên náo, là một nơi thế ngoại đào nguyên, càng là chỗ tốt để tu hành." Tống Hạc Đình giải thích.

Tống Khiết bĩu môi: "Hứ, không có truyền hình cáp, không có hiệu sách, không có chỗ nghe nhạc, thật là chỗ tốt."

Tống Hạc Đình lườm: "Lắm mồm!"

Tôi hỏi: "Tộc trưởng cũng ở đây sao?"

Tống Hạc Đình nói: "Trên núi có một tòa Đạo Quán, là nơi ở của mấy vị tộc trưởng, nhưng họ rất ít hỏi tới việc của gia tộc, con

khỏi cần gặp, ba ông già lẩm cẩm."

"Vậy lần này con tới..." tôi muốn nói lại thôi.

"Việc con làm bên ngoài, tộc trưởng đã biết. Họ quyết định cho con một bài kiểm tra, nếu vượt qua, liền có thể làm việc theo ý mình. Nhưng nếu con không vượt qua được, thì nhất định phải nghe theo sự sắp xếp của gia tộc, từ nay không được quay lại thế gian." Tống Hạc Đình bất chợt trở nên vô cùng nghiêm nghị.

Tôi giật mình: "Cái gì?"

Tống Hạc Đình cười nói: "Đừng quá kích động, bài kiểm tra này với con mà nói rất đơn giản, thực ra thôn này không yên ả như vẻ ngoài của nó, ở đây có một vụ án cũ. Chỉ cần con phá được vụ án này, coi như vượt qua."

Chương 437: Bài kiểm tra của Tống gia

Tôi nhíu mày: "Phá án thì đúng sở trường, nhưng con không mang theo dụng cụ."

Tống Hạc Đình cười ha hả: "Lần này không được phép vận dụng bất cứ công cụ gì, đây là một quy tắc trong bài kiểm tra."

Tôi nhìn ra bên ngoài cửa sổ, hỏi: "Ở đây không có trụ sở công an?"

"Không có, cách xử trí tội phạm cho chính Tống gia quyết định, con chỉ cần tìm ra hung thủ là được." Tống Hạc Đình đáp.

Không ngờ phong tục ở đây rất cổ xưa, cứ như thời trước giải phóng, tôi hỏi: "Phải điều tra từ đâu?"

"Không nói nữa, ăn cơm trước đã." Tống Hạc Đình phất tay một cái.

Ăn cơm xong, Tống Hạc Đình dẫn tôi tới từ đường của Tống Gia, bảo tôi thắp ba nén nhang cho liệt tổ liệt tông. Trong những bài vị trên ban thờ có cả của ông nội, tôi thắp ba nén nhang, thành kính dâng lên.

Tiếp đó tôi đề nghị bắt đầu làm bài kiểm tra, Tống Hạc Đình nói: "Không, hôm nay con đi đường mệt mỏi, nghỉ ngơi trước đã."

Thái độ của bà vừa dịu dàng vừa cương quyết, tôi chẳng nói được gì, đành nghe theo.

Mọi người trong thôn sống theo quy tắc mặt trời mọc thì làm

việc, mặt trời lặn thì nghỉ ngơi, trời vừa tối cả thôn cũng đen kịt một màu, trong nhà không có TV, không máy tính, căn phòng tôi ở cũng rất đơn giản, trên giá chỉ có mấy cuốn sách cũ để xem.

Nhưng từ nhỏ tôi sống trong cảnh tương tự thế này, cho nên cũng không quá bất tiện. Tôi nằm trên giường, sóng điện thoại rất kém, tôi nhắn tin cho mấy người Tiểu Đào, nói đã tới nơi an toàn, họ hàng cũng rất nhiệt tình.

Lúc này bên ngoài có người gõ cửa, Tống Hạc Đình ở bên ngoài nói: "Tiểu Tống Dương, ta có đun nước nóng, đi tắm đi."

Bà dẫn tôi tới phòng tắm, bên trong có một thùng gỗ lớn, nước nóng bốc hơi nghi ngút, tỏa ra mùi thuốc. Tống Hạc Đình giải thích: "Đây là thuốc nước bí truyền của Võ Tống, có tác dụng chữa thương giảm đau, hóa giải mệt nhọc, con thử một chút đi, rất thoải mái."

Tống Hạc Đình nói xong thì cứ đứng nguyên ở đó, tôi đỏ mặt: "Cô cô, con tự tắm một mình được rồi."

Tống Hạc Đình cười: "Cái thằng bé này, lại còn xấu hổ. Bên cạnh là nước nóng, tự thêm nước lạnh vào, có gì thì gọi ta."

Sau khi bà đi, tôi cởi quần áo nhảy vào thùng nứ thuốc, mặc dù nước rất ấm nhưng lại có gì đó lành lạnh tựa như bạc hà chui vào lỗ chân lông, khiến toàn thân vô cùng thoải mái, ngâm mình trong nước, toàn bộ mệt nhọc tan biến hết.

Tắm rửa xong, tôi trùm khắn tắm quay về phòng, sàn nhã cũ vang kên cót két, đột nhiên đèn lóe lên hai cái rồi vụt tắt, chẳng lẽ công tắc bị lỏng?

Đúng lúc này sau lưng tôi có tiếng bước chân rất nhẹ, tôi quay vụt đầu lại, ánh mắt bắt gặp một người vọt qua khúc quanh, mặc một bộ quan phục thời xưa. Tôi cả kinh, chẳng lẽ là tổ tiên hiển

linh?

Có điều chỉ là bất ngờ chứ tôi không sợ hãi, dù gì thì cũng không phải lần đầu gặp ma. Nhìn vòng quanh một vòng, tôi tiếp tục bước về phòng, đột nhiên sau lưng có giọng nói khàn khàn cất lên: "Tống Dương tại sao thấy ta không quỳ xuống?"

Một luồng gió lạnh toát bốc lên gáy, tôi hỏi: "Người là ai?"

"Không được vô lễ, ta là Đề Hình quan Tống Từ!"

Tôi quay đầu nhìn lại, trong bóng tối quả nhiên có một người đang đứng, trên người mặc quan phục triều Tống, nhưng với động u chi đồng, tôi nhìn rõ khuôn mặt trắng trẻo cùng với đôi mắt to đen láy.

Lúc này đột nhiên đèn bật sáng, Tống Hạc Đình sải bước đi tới, tay cầm cái chổi lông gà, vừa đánh Tống Từ vừa nói: "Nha đầu thối, nha đầu thối, nửa đêm chạy ra ngoài hù dọa người ta!"

Tống Khiết mặc quan phục cười xin tha: "Mẹ tha mạng, con chỉ đùa một chút thôi mà!"

"Đùa giỡn như vậy mà coi được sao?"

Tống Khiết lè lưỡi: "Chẳng phải mọi người nói anh Tống Dương có minh vương chi đồng sao? Con muốn dọa anh ấy một chút, xem minh vương chi đồng thế nào thôi mà."

"Nghịch ngợm! Cút về ngủ!" Tống Hạc Đình cả giận mắng.

Bọn họ biết tôi có minh vương chi đồng, xem ra Tống gia rất để ý đến tôi.

Trò đùa chấm dứt, tôi quay về phòng đi ngủ, một đêm yên bình, sáng hôm sau Tống Tinh Thần tìm tới, hỏi tôi ngủ ngon không?

Tôi đáp: "Rất ngon, tối qua cô cô làm cho ta một thùng nước thuốc, tắm xong rất thoải mái, xem ra Võ Tống các ngươi rất biết chăm sóc thân thể."

"Thuốc gì?" Tống Tinh Thần vội hỏi, nét mặt có vẻ căng thẳng.

Tôi miêu tả một chút, Tống Tinh Thần im lặng không nói gì.

Có lẽ do ngủ quá ngon, tôi cảm thấy toàn thân mềm nhũn, muốn về ngủ một giấc nữa, nhưng dù sao cũng ở nhà người ta, không thể tự do quá mức như vậy được.

Bữa sáng là cháo, dưa muối và bánh kếp, ăn xong Tống Hạc Đình nói: "Tiểu Khiết, con dẫn anh Tống Dương đi loanh quanh trong thôn một chút đi."

Tôi không khỏi thắc mắc: "Vậy chuyện bài kiểm tra..."

"Tống Khiết sẽ dẫn con đi." Bà nói.

Tôi và Tống Khiết cùng Tống Tinh Thần ra ngoài, cả đường Tống Khiết cứ lải nhải không ngừng, hỏi thành phố có gì vui, hỏi tôi có bạn gái chưa,... tôi cũng hỏi con bé: "Em không học tiếp lên à?"

Tống Khiết cười khúc khích: "Em sắp học năm 3 đại học rồi, mới được nghỉ nên em về được hai ngày nay."

Tống Khiết nhìn cùng lắm chỉ 17, 18 tuổi, mà đã học năm 3, thì ra con bé được học vượt cấp, chỉ học bốn năm đã hoàn thành chương trình cấp 2 và cấp 3, 15 tuổi thì vào đại học, tôi thật sự bội phục.

Đi tới một chỗ, Tống Khiết nhặt một viên đá dưới đất lên nói với Tống Tinh Thần: "Chúng ta chơi trò kia đi."

Tống Tinh Thần nhàn nhạt nói: "Bại tướng dưới tay, ta không

chơi với ngươi."

Tống Khiết bĩu môi cả giận nói: "Đừng xem thường người khác, muội bây giờ lợi hại hơn trước nhiều rồi."

"Thật?"

Tôi nghĩ là hai người chơi trò ném nhau, thì Tống Tinh Thần đột nhiên giơ tay ném lên trời một viên, Tống Khiết cũng ném theo. Bụp một tiếng, viên đá của Tống Tinh Thần bị ném vỡ, động tâc của hai người giống như ném phi tiêu, tựa võ lâm cao thủ.

Sau đó Tống Khiết ném một viên khác lên trời, Tống Tinh Thần cũng ném vỡ viên của cô bé.

Cả hai đấu 10 hiệp, cuối cùng Tống Tinh Thần thắng suýt sao, tôi thì được chứng kiến đủ. Võ Tống quả là lợi hại, Tống Tinh Thần lúc trước đã từng dùng ống hút làm ám khí, tôi nghĩ đó là tuyệt kỹ của hắn, thì ra đây chỉ là kỹ năng cơ bản của Võ Tống.

Tống Tinh Thần nói: "Ngươi lại thua rồi."

Tống Khiết không phục, chống nạnh: "Là do đá của muội quá trơn, không được không được, so tài lại lần nữa đi."

"Không rảnh quan tâm ngươi, về luyện thêm mấy năm nữa đi!" Tống Tinh Thần quay đầu đi chỗ khác.

"Đừng mà đừng mà, thường ngày huynh không ở nhà, chẳng có ai chơi với muội." Tống Khiết nũng nịu.

"Mới sáng sớm ngày ra, ai làm ầm ĩ ngoài đó vậy?" Lúc này một giọng nói già nua cất lên.

Quay đầu lại, một bà lão lưng còng tay chống quải trượng bước tới, Tống Khiết cung kính hành lễ: "Con chào Diêm bà bà!"

Tống Tinh Thần cũng khẽ gật đầu, một con mắt bà lão đã bị

mù, con mắt còn lại chăm chăm đánh giá tôi: "Cậu này là..."

Tống Khiết giới thiệu một chút, thì ra bà lão này là bà cốt trong thôn, họ Diêm, tới đây từ vài chục năm trước. Sau đó Tống Khiết nói với tôi, trong thôn có một truyền kỳ thần bí, mỗi một thời đều có một bà cốt, bà cốt đời trước chết đi, lập tức sẽ có một quả phụ trong thôn sốt cao, hôn mê, khi tỉnh dậy sẽ tự xưng là bà cốt chuyển thế. Bà cốt có thể trò chuyện với người chết, nhà ai có tang sự cũng sẽ mời bà cốt làm chủ trì.

Bà cốt có một tín vật truyền từ đời này sang đời khác, là một hạt đào bằng sắt, to bằng nắm đấm trẻ con, ai được chọn làm bà cốt thì nuốt nó vào bụng, không bị bất cứ thương tổn gì, hạt đào sắt cũng sẽ cứ ở yên trong bụng của họ. Sau khi chết, thi thể được hỏa táng, còn lại cái hạt đào mới lấy ra để truyền cho người kế vị.

Nếu bà cốt là giả mạo, khi nuốt hạt đào vào thì hoặc là sẽ tắc ruột, hoặc là nghẹn ở cổ dẫn tới ngạt thở mà chết. Chỉ cần là bà cốt nhất định có thể thông qua cái khảo nghiệm kinh người này, cho nên họ rất được thôn dân kính trọng, là người rất có tiếng nói.

Chương 438: Giấu xác trong cây

Tống Khiết và Diêm bà bà chào hỏi qua loa, sau đó bà lão chậm rãi đi qua sườn núi, Tống Khiết kéo tay tôi, nói: "Chúng ta đi chậm một chút, đừng đi song song với bà ta."

Tôi hỏi: "Tại sao?"

"Anh cứ nghe em đi." Tống Khiết không giải thích. Diêm bà bà đi quá chậm, để không đi vượt mặt bà ta, Tống Khiết dẫn chúng tôi vòng qua bên cạnh.

Chúng tôi lên một đỉnh núi, từ đây có thể quan sát toàn bộ sơn thôn, kiến trúc cổ san sát gối đầu kên nhau trông rất đẹp mắt, chính giữa thôn có một cây đa lớn, là cây che khuất bầu trời, cành cây có buộc những sợi vải đầy màu sắc. Tống Khiết chỉ cái cây, nói: "Mẹ em nói, vụ án anh phải điều tra nằm trong thân cây."

"Vụ án trong thân cây?" Tôi kinh ngạc.

"Nguyên văn mẹ em nói như vậy, em cũng không hiểu rõ, có điều cây này là thần thụ trong thôn, lúc điều tra anh tốt nhất đừng để ai nhìn thấy, đặc biệt là bà cốt ban nãy." Tống Khiết dặn dò.

Chờ Diêm Bà Bà đi vào một ngôi nhà, chúng tôi mới chạy xuống thôn. Buổi sáng sương mù rất lớn, không sợ có người nhìn thấy, tôi đi một vòng quanh gốc cây, Tống Khiết thì ngồi trên cái cối xay lớn bên cạnh, ăn trái cây rừng hái được.

Tôi nhờ Tống Tinh Thần dùng vỏ đao gõ gõ vào thân cây, mình thì áp tai vào lắng nghe, xoay mấy góc độ, tôi phát hiện bên trong

thân cây có dị vật. Tốc độ vọng của âm thanh không đồng nhất với nhau, dị vật kia hình dáng giống như là...một cái xác!

Tôi la lên: "Trong thân cây có một thi thể!"

Tống Khiết kinh ngạc nói: "Lợi hại như vậy? Dùng tai cũng nghe được, anh là cá heo à?"

Tôi nói: "Thính cốt biện âm là kỹ năng cơ bản của Văn Tống."

Tống Khiết suýt xoa nói: "Quá hay! Nếu em mà có kỹ năng này thì tốt biết mấy, lúc thi sẽ có thể quay cóp, he he."

Tôi cười khổ một tiếng, trước giờ tôi chưa từng làm chuyện này.

Điều khó khăn bây giờ là làm sao để lấy cái xác ra? Cây đa là một loại cây có sức sống cực kỳ mãnh liệt, dù chỉ một cành cây gãy rơi cắm xuống đất, cũng sẽ dần lớn thành một thân cây. Ở khu vực Đông Nam Á, có rất nhiều ngôi miếu bị cây đa bao phủ hoàn toàn.

Ngắm nghía thân cây nửa ngày, tôi cau mày nói: "Ta cần một vật sắc bén!"

Tống Tinh Thần hỏi: "Đao của ta được không?"

"Đao của ngươi có chịu được lửa nung không?" Tôi hỏi.

"Được chứ." Tống Tinh Thần gật đầu. Nhưng trên người chúng tôi không có bật lửa, đành về một chuyến đã. Đúng lúc này trong thôn vang lên tiếng ồn ào, chỉ thấy một tốp người đi ra, ai cũng quấn thắt lưng trắng, có tiếng khóc của phụ nữ, Diêm bà bà đi đầu, vừa đi vừa rải giấy tiền, miệng đọc lẩm bẩm: "Hồn đã về! Trở về nơi cũ, thiên hạ muôn nơi, lắm kẻ trộm cướp!" Hình như là một đoạn trong 'Sở từ - chiêu hồn.'

Tôi nhỏ giọng hỏi Tống Khiết: "Đây là đám tang trong thôn à?"

"Không phải." Tống Khiết tinh nghịch nói: "Đây gọi là lấy cốt táng (tương tự như bốc mộ), chắc anh ở thành phố chưa nghe thấy bao giờ, đi, qua xem náo nhiệt chút."

Chúng tôi đi theo đoàn người tới bãi tha ma lớn bên ngoài thôn, chỉ thấy có hai thanh niên trẻ khỏe bước ra, đào một ngôi mộ lên. Diêm bà bà quỳ xuống, vừa đọc bài kinh An Hồn, vừa lấy bộ xương ra, đặt lên một tấm chiếu, dùng rượu trắng rửa sạch, sau đó bỏ vào một cái chum.

Thì ra phong tục ở đây, người chết chôn được ba năm sẽ đào lên, lấy xương chôn sang một ngôi mộ mới, lúc đó mới được coi là nhập thổ vi an.

Nghi thức vẫn chưa xong, Diêm bà bà ôm cái bình tới một ngôi mộ khác, lấy bộ xương thứ hai ra. Thả hai bộ hài cốt vào trong cái bình, sau đó giết một con gà trống, lấy máu tươi lên bình, dùng vải đỏ bịt miệng bình, rồi trịnh trọng giao cho người nhà.

Tống Khiết nói nhỏ với tôi, đây là lấy cốt táng kết hợp với phối minh hôn, người chết là một đôi nam nữ trẻ, lúc sống không phải là người yêu của nhau, quan niệm của người ở đây, người chết mà chưa lập gia đình có thể cùng chôn chung, cho nên hai nhà mới thương lượng tổ chức cuộc minh hôn này để cho linh hồn đôi trai gái có bạn dưới hoàng tuyền.

Tống Khiết lim dim nói: "Làm thế này, nếu họ đầu thai chắc sẽ trở thành anh em một nhà, anh có nghĩ thế không Tống Dương?"

Tôi gật đầu: "Có lẽ vậy."

Tống Khiết đỏ mặt: "Anh đừng hiểu lầm nha, em chỉ là tùy tiện đặt giả thuyết thôi."

Không hiểu sao con bé lại có phản ứng như vậy, tôi đâu hiểu lầm thành cái gì?

Tôi hỏi Tống Khiết, trưởng thôn có trong đoàn người này không? Tống Khiết chỉ chỉ một ông già. Đợi nghi lễ kết thúc, tôi đi qua nói: "Xin chào trưởng thôn, tôi là họ hàng của Tống gia, có chuyện muốn hỏi thăm ngài."

Trưởng thôn ngạc nhiên nói: "Cậu là họ hàng nhà ai?"

Tôi quên mất Tống gia ở đây không chỉ có một nhà, Tống Khiết kéo cánh tay tôi, nói: "Tống bá, anh ấy là anh họ con từ thành phố tới, ở bên ngoài là một nhà trinh thám đại danh vang dội, quen biết rất nhiều cảnh sát và quan lớn!"

Trưởng thôn lập tức tỏ ra kính nể: "À, ta có nghe Hạc Đình nói về cậu, cậu chính là cháu của Tống Triệu Lân?"

Tôi đáp: "Phải!"

Trưởng thôn cười nói: "Thực ra chúng ta đều là người cùng gia tộc, họ Tống trong thôn này cũng vậy, có chuyện gì cứ nói."

Tôi liền hỏi: "Mười năm đổ lại đây, trong thôn có ai mất tích không?"

Trưởng thôn cau mày: "Mười năm? Phạm vi này quá rộng, ta không nhớ rõ được."

"Ở nhà ngài có hộ tịch toàn thôn không?" Tôi hỏi tiếp.

"Có, cậu có thể tới tra." Trưởng thôn rất hợp tác.

"Vậy tối nay tôi tới thăm ngài." Tôi hành lễ cười nói.

Tống Khiết đứng bên cạnh chép miệng: "Buổi tối người ta ngủ hết rồi, ở đây là nông thôn, không giống ở thành phố các anh đâu, hay là để sáng mai đi. Tống bá, sáng mai bọn con tới tìm bá nha!"

Trưởng thôn nói: "Tốt thôi, mọi người có thể tới vào buổi trưa, ta bảo người làm bữa cơm tiếp đãi."

Tôi thầm nghĩ, sinh hoạt ở nông thôn cũng thật quá chậm rãi, chỉ chuyện này mà cũng kéo được hẳn một ngày, nhưng nhập gia thì tùy tục, tôi chẳng có cách nào khác.

Tống Khiết kéo tay áo tôi nói: "Anh Tống Dương, giờ vẫn còn sớm, chúng ta đi pháo đài chơi đi."

Tôi tò mò: "Pháo đài gì?"

Tống Khiết lại đỏ mặt: "Là pháo đài khi xưa để chống thổ phỉ đó, lúc trước em với anh Tống Tinh Thần thường tới đó chơi, trên đó vẫn còn một khẩu pháo đấy."

Chúng tôi đi đường nhỏ trên núi tới pháo đài, thực ra chỉ là một cái lầu nhỏ bằng gạch đất, không có gì ngạc nhiên. Đằng trước là một con sông nhỏ, nước rất trong, có thể nhìn thấy cá bơi lội.

Tôi với Tống Tinh Thần đứng bên bờ sông, thở dài nói: "Ở đây không khí thật trong lành, đúng là thiên nhiên ưu đãi."

Đột nhiên Tống Tinh Thần quay người, thì ra Tống Khiết đang định đánh lén hắn từ phía sau, muốn đạp hắn bay xuống sông. Tống Tinh Thần mắng: "Lớn tướng rồi còn nghịch ngợm!"

Tống Khiết lè lưỡi, đột nhiên giơ tay đẩy Tống Tinh Thần một cái, Tống Tinh Thần lảo đảo mấy bước, nhẩy lộn một cái sát bờ sông. Tống Khiết ném ra mấy viên sỏi nhỏ, la lên: "Cẩn thận ám khí!"

Sỏi ném xuống nước bắn tung lên, Tông Tinh Thần cầm đao hua mấy cái, nước bật hết ra, một giọt cũng không dính vào quần áo.

Cả hai cứ đùa nghịch ầm ĩ như vậy bên bờ sông, tôi phải đứng xa một chút, sợ bị dính chưởng. Tôi cũng không ngờ Tống Tinh Thần còn có một mặt khác như vậy, hắn và Tống Khiết có lẽ là

cùng nhau lớn lên từ nhỏ, giống như thanh mai trúc mã.

Chương 439: Tuyệt học Tống gia, đốt đao nghiệm thi

Cả hai chơi đùa một hồi, Tống Khiết chợt nói: "Anh họ, bên kia có đóa hoa đẹp quá, anh hái cho em đi!"

Tống Tinh Thần cười nói: "Ngươi là con nít à?"

Tống Khiết chống nạnh: "Em là con nít đấy thì sao? Mau hái cho em."

Tống Tinh Thần hái đóa hoa đẹp, Tống Khiết bảo hắn cài lên tóc cho mình. Tôi chợt để ý thấy bông hoa đó có gì không đúng, nhất thời la lên: "Chờ đã, đưa ta xem nào."

Tôi nhận lấy bông hoa, quan sát một chút nói: "Đây là hoa Huyết Anh Túc, sao ở đây lại có?"

"Sao anh biết?" Tống Khiết lúc đầu thất kinh, sau tự biết mình lỡ lời, che miệng lại.

Tôi nói: "Bây giờ là cuối hè, đầu thu, chính là ngày mùa. Nhưng ta để ý ruộng chẳng có ai canh tác, có phải trong thôn có bí mật gì không?"

Tống Khiết lè lưỡi: "Bị anh phát hiện ra rồi."

Tôi nói: "Trong thôn có người trồng loại cây cấm này?"

Tống Khiết cài bông hoa lên tóc, nói: "Được rồi được rồi, em dẫn anh đi xem một chút, nhưng không được nói cho mẹ biết nha."

Tống Khiết dẫn chúng tôi đi qua một ngọn núi, phóng tầm mắt

nhìn tới, trong ruộng một mảng đổ thẫm và một mảng trắng bông. Bên trái là hoa huyết anh túc, bên phải là mandala, xa xa còn có một mảnh trồng benladon, tôi cau mày: "Có biết đây đều là những thực vật luật pháp cấm trồng không?"

Tống Khiết nói: "Cái gì mà cấm hay không cấm, những thứ này chúng ta đã trồng nhiều năm, bình thường các anh điều chế nhập mộng tán, đoạn tràng cao, tục cân đoạn cốt tán, nguyên liệu là từ đâu mà có, biết không?"

Một phần nguyên liệu là ông nội cho tôi, một phần thì nhờ Tiểu Đào lấy, bởi vì có vài nguyên liệu là chất cấm. Tôi lập tức hiểu ra: "Ý em là, tất cả đều do Tống gia tự trồng?"

Tống Khiết đáp: "Đúng vậy, nhu cầu của Tống gia đối với những loại dược thảo này rất lớn, ở đây đất lại tốt, nên tự trồng thôi."

Tôi hỏi: "Trừ anh ra, còn có ai dùng những thứ này?"

Tống Khiết cười ha ha: "Anh cũng quá tự đại đi. Đệ tử Tống gia ra ngoài xã hội không chỉ có mình anh, hiện giờ Văn Tống đã suy tàn, nhưng có một bộ phận Võ Tống cũng giống anh, hợp tác với quốc gia, giải quyết những chuyện khó khăn. Anh không biết đấy thôi, mẹ em trước đây là vệ sĩ của Trung Nam Hải, năm 97 từng cứu một vị tổng thống ngoại quốc khỏi tay bọn khủng bố, cha em cũng là đồng nghiệp trước kia của mẹ."

Tôi kinh ngạc, không ngờ Tống Hạc Đình lại có một quá khứ như vậy. Thì ra Võ Tống vẫn luôn tích cực ra ngoài xã hội, dĩ nhiên họ cũng giống tôi, dùng thân phận cố vấn để hợp tác với các cơ quan nhà nước.

Huyết anh túc là loại anh túc hiếm, tinh luyện nhựa cây và hoa có thể chiết xuất ra ma túy có độ tinh khiết cực cao, tôi hỏi: "Em chắc chắn những cây này chỉ dùng làm thuốc, chứ không bán lấy

tiền?"

Tống Khiết cười nói: "Anh đúng là mắc bệnh nghề nghiệp, đường đường Tống gia sao có thể làm chuyện này, lão tổ tông còn chôn ở trên núi đấy."

Tống Tinh Thần cũng nói: "Tống Dương ngươi yên tâm đi, Tống gia không làm chuyện đó đâu. Ngoài tám chữ tổ huấn, Võ Tống còn có tám chữ tộc huấn riêng..."

Tống Khiết tiếp lời: "Tu la thủ đoạn, bồ đề tâm tràng!" (Thủ đoạn ma quỷ nhưng tâm thì như bồ tát).

Tống Khiết xem thời gian, đã không còn sớm, nói về ăn trưa đi. Trưa nay Tống Hạc Đình lại làm cho tôi một bát canh rắn, từ hôm qua uống thử, tôi như bị nghiện, không khỏi hoài nghi liệu bà có cho gì vào súp hay không.

Tống Hạc Đình cười hỏi: "Vụ án điều tra tới đâu rồi?"

Tôi nói: "Cô cô, sao cô biết trong thân cây đa có giấu thi thể, người chết rốt cuộc là ai?"

Tống Hạc Đình gật đầu: "Quả thật chúng ta biết một chút nội tình, nhưng không nói cho con được."

"Tại sao?" tôi thắc mắc.

"Bởi vì đây là bài kiểm tra, con phải chứng minh mình có năng lực phá án!" Tống Hạc Đình đáp.

Tôi tự nhủ, một mình phá án thì không thành vấn đề, nhưng không nói ra. Ăn cơm xong, không việc gì để làm, Tống Khiết tới sảnh tập võ để luyện công. Ở đây thiết kế giống nhà tôi y hệt, chỗ này ở nhà tôi là sân, còn ở đây là sảnh tập võ, hai bên bày đầy đủ 18 loại binh khí.

Tống Khiết mặc võ phục, luyện quyền với một người gỗ, tư thế rất chắc chắn, động tác đâu ra đấy. Tống Tinh Thần cảm khái nói: "Ta đúng là trưởng thành từ đây mà ra."

Tôi nói: "Quan hệ của ngươi và Tống Khiết không tệ nha."

"Đáng tiếc lại là anh em họ." Hắn đáp.

Tôi nghe câu này, cứ có cảm giác trong đó có ẩn chứa hàm ý gì.

Liên quan tới việc sinh ra Võ Tống, tôi từng nghe ông nội kể, là do tổ tiên ý thức được nếu con cháu Tống gia chỉ biết phá án thì rất dễ bị ám hại, cho nên chia Tống gia ra làm hai. Một nhánh học văn còn một nhánh luyện võ, hai nhánh đối xứng nhau, giống như hai mặt của một bộ quần áo vậy.

Võ Tống cũng sản sinh ra khá nhiều danh nhân, ví như Lưỡng Quảng đệ nhất bộ đầu Tống Bất Bình; Tống Thế Vinh sáng lập ra Tống thị Hình Ý Quyền và Tống Thế Đức thời dân quốc.

Tống Khiết đi xong một bộ hình ý quyền, toàn thân nhễ nhại mồ hôi, chẳng biết Tống Tinh Thần từ đâu lấy ra một cái khăn mặt, đưa cho Tống Khiết lau, con bé cười khanh khách nói: "Cám ơn biểu ca!"

Thời gian buổi chiều còn lại, Tống Khiết đề nghị cả ba chơi Arena of Valor, thường ngày chẳng có ai chơi cùng con bé. Mặc dù Tống Tinh Thần chưa từng chơi, những cũng cứng rắn đồng ý, tôi có cảm giác ở trước mặt Tống Khiết, hắn như biến thành một người khác.

Cả ngày hôm đó chẳng có chuyện gì để nói, sáng hôm sau chúng tôi lại tới chỗ gốc cây đa, Tống Tinh Thần rút Đường đao ra, cắm vào cây. Tôi áp tai vào thân đao nghe ngóng, Tống Tinh Thần nhắc: "Đao sắc lắm đấy, ngươi cẩn thận đứt tai."

"Không sao!" Tôi đáp.

Có vẻ như đao cắm trúng bộ hài cốt, tôi lấy ra một cái đèn cồn, bắt đầu nung thân đao, tới khi cảm giác đã đủ liền bảo Tống Tinh Thần rút đao ra.

Chỉ thấy trên thân đao dính một ít nhựa cây, màu sắc bất đồng, liếc mắt một cái tôi nói nhanh: "Thi thể này đã ở trong thân cây 5 năm rồi."

Tống Khiết giật mình: "Làm sao anh biết?"

Tôi giải thích: "Anh vừa mới nung thanh đao, là để cho nhựa cây dính vào, em xem, rất rõ ràng có thể thấy đường vân tuổi cây 5 vòng, cho thấy nó bị bọc ở trong đã 5 năm."

Tống Khiết nhướn mày, suy tư nói: "Sao anh nghĩ ra cách này, trong sách dạy ư?"

Tôi cười: "Đây là cảnh giới tối cao của Ngỗ Tác, có thể trong những hoàn cảnh khác nhau, nghĩ ra cách nghiệm thi hữu hiệu nhất."

Sau đó chúng tôi đi tìm trưởng thôn, vừa thấy chúng tôi thì trưởng thôn liền rất niềm nở, đưa ra hộ tịch của cả thôn. Trong năm năm đổ lại đây không có ai mất tích, tôi mở rộng phạm vi ra 7 năm, kinh ngạc nhận ra cũng không hề có ai mất tích.

Thi thể bên trong cây đa rõ ràng là một người trưởng thành, một người trưởng thành nhất định phải có hồ sơ, tôi hỏi trưởng thôn: "Mấy năm gần đây trong thôn không có ai mất tích sao?"

Trưởng thôn không hiểu, nói: "Không có, mọi người trong thôn ngẩng đầu thấy mặt, cúi đầu thấy chân, ai mất tích ta còn không biết? Cũng có một số người trẻ tuổi ra bên ngoài làm việc, nhưng năm nào chúng cũng về."

Tôi lại hỏi: "Vậy người ngoài tới đây thì sao?"

"Thật không dám giấu diếm, thôn này rất ít khi có người ngoài tới, cho dù có người ngoài thì cũng giống cậu, là họ hàng trong thôn." Trưởng thôn giải thích.

Tôi vô cùng kinh ngạc, điều này cũng thật quái lạ, vậy chẳng nhẽ bộ xương kia tự nhiên xuất hiện trong thân cây?

Chương 440: Khai quan

Tôi suy nghĩ một lát, hỏi trưởng thôn: "Cây đa kia được coi là thần thụ từ bao giờ?"

"Ta không biết, thực ra ta cũng coi như là một cán bộ thôn, đối với loại mê tín dị đoan này vẫn giữ thái độ mâu thuẫn. Nhưng tất cả mọi người đều tin nó là thần thụ, ta chỉ có thể tôn trọng, mặc dù chẳng tin thần thụ cái gì cái gì." Trưởng thôn bất đắc dĩ nói.

Con dâu trưởng thôn đang khâu đế giày bên cạnh, nói: "Cha, cha quên rồi sao, cái năm đó tự nhiên buổi tối cây đa sáng lên, tất cả mọi người đều nói Thụ Thần hiển linh."

Trưởng thôn nhớ ra: "Ừ nhỉ, là sự việc năm năm 2013."

"Năm 2013?" Tôi trầm ngâm chốc lát, chẳng phải năm năm trước? Cái gọi là cây đa phát sáng hẳn là phốt pho trong thi thể phát tán ra ngoài, có cùng nguyên lý với lửa ma chơi, điều này cho thấy có người giấu xác bên trong thân cây từ trước đó.

Trưởng thôn nói: "Mà cậu thanh niên, sao cậu lại có hứng thú với cái cây này như vậy?"

Tôi nghĩ tạm thời chưa nên tiết lộ, bèn nói: "Không có gì, chỉ là tôi tò mò thôi."

Trưởng thôn cứ nhất định giữ chúng tôi ở lại ăn cơm, vất vả lắm mới từ chối được. Ra bên ngoài, tôi thấy rất mờ mịt, vụ án này có chút bó tay, thi thể không chạm vào được, danh tính người chết cũng không rõ ràng.

Trong đầu chất chứa suy tư, tôi im lặng đi đi lại lại ở bờ

ruộng, Tống Khiết cười hì hì ở phía sau nói: "Anh ấy sao vậy, điên rồi à?"

Tống Tinh Thần giải thích: "Đang suy nghĩ vụ án đấy."

Tống Khiết đề nghị: "Anh họ, đi lên núi bắt chim sẻ với em đi."

Tôi nói: "Hai người đi đi, ta loanh quanh ở đây một lát, trưa nay gặp ở nhà cô cô."

Tống Khiết hoan hô một tiếng: "Trưa nay gặp lại." Sau đó lôi Tống Tinh Thần đi.

Tôi suy nghĩ mất một tiếng, đột nhiên nhìn thấy mấy ngôi mộ hoang trên bãi đất mà hôm qua tổ chức minh hôn. Chợt tôi thông suốt, năm năm qua trong thôn không có ai mất tích nhưng nhất định có người qua đời, liệu thi thể trong thân cây có phải là một trong số đó? Nếu như vậy tất nhiên sẽ có một ngôi mộ rỗng.

Sau khi nghĩ thông suốt chuyện này, tôi rảo bước nhanh về nhà cô cô, Tống Hạc Đình đang hái rau trước cửa, nhìn thấy tôi bà hỏi: "Tiểu Khiết và Tống Tinh Thần không đi cùng con à?"

Tôi nói: "Cô cô, muốn tra vụ án này, con cần phải làm một việc, đó là tối nay con cần lên núi khai quan!"

Động tác tay của Tống Hạc Đình dừng một chút, nhướn mày: "Nếu bị thôn dân biết sẽ hỏi tội con đấy!"

Tôi giải thích: "Không cần mở quan tài thật, con chỉ cần một cái xẻng Lạc Dương, Ngỗ Tác nghiệm thi sẽ không để lại dấu vết."

Tống Hạc Đình nói: "Tự con cẩn thận một chút, ngàn vạn lần đừng để ai nhìn thấy. Ta không có xẻng Lạc Dương, nhưng sân sau có ít tôn và sắt, con tự làm đi."

Tôi rất vui vì cô cô ủng hộ hành động của mình, lập tức ra sân

sau, dùng tôn, sắt và gậy trúc tự làm một cái xẻng, thử đâm mấy cái xuống đất, rất ok.

Nháy mắt trời đã tối, ăn cơm xong, vừa nghe nói tôi muốn lên núi nghiệm thi, Tống Khiết hào hứng đòi đi theo.

Ba chúng tôi lần mò ra ngoài, ai cũng có động u chi đồng, chẳng cần đèn pin. Tới nghĩa địa, Tống Khiết có vẻ hơi sợ, nói: "Sẽ không có ma chứ?"

Tôi cười: "Em sợ ma? Có phải người nhà họ Tống không vậy?"

Tống Khiết bĩu môi: "Em đâu có giống anh, ngày nào cũng tiếp xúc thi thể, Tống Dương, anh đã gặp ma bao giờ chưa?"

Tôi gật đầu: "Gặp rồi."

"Kể nghe một chút...mà thôi, về rồi hãy nói...không không, sáng mai nói đi!" Tống Khiết sợ hãi bịt tai.

Tôi dùng xẻng bắt đầu đâm xuống một mộ phần, lôi đất ra ngửi ngửi, xác nhận có chôn thi thể. Sau đó cứ như vậy thăm dò toàn bộ mộ trong nghĩa địa, cũng không tìm được thứ cần tìm, tôi lẩm bẩm: "Không đúng, sao mộ nào cũng có xác, còn mộ phần nào khác không?"

Tống Khiết nói: "Người trong thôn đều chôn ở đây, đi lên nữa chính là mộ phần của liệt tổ liệt tông, anh muốn đi đào mộ Tống Từ?"

Tống Tinh Thần mắng: "Con bé này không biết giữ mồm giữ miệng, coi chừng thiên lôi đánh trúng đầu đấy."

Tống Khiết cười hì hì: "Em trốn sau lưng anh, muốn đánh thì đánh cả anh luôn!"

Tôi chẳng có tâm trạng đùa cợt, ngồi trên một ngôi mộ, suy

nghĩ, chẳng lẽ còn có điểm mù gì hay sao?

Ngồi không biết bao lâu, Tống Khiết đưa tay hươ hươ trước mặt tôi, nói: "Người suy nghĩ, anh không lạnh sao?"

Tôi nói: "Quay về lấy dụng cụ, chuẩn bị khai quan nghiệm thi!"

Tống Khiết kinh hãi nói: "Chẳng phải anh đã nghiệm rồi sao, còn muốn mở quan tài làm gì?"

Tôi nghiêm túc nói: "Loại trừ tất cả khả năng, chỉ còn lại một khả năng duy nhất, những thi thể trong đám mộ này nhất định thiếu một cỗ, ta dám khẳng định!"

Hai người nhìn nhau, Tống Tinh Thần nói trước: "Tống Dương, ngươi phải suy nghĩ cách xóa dấu vết, chỉ cần sáng mai thôn dân nhìn thấy mộ bị đào, vụ án này sẽ không thể tiếp tục điều tra..."

Tôi gật đầu: "Yên tâm đi, làm thế nào để mở quan tài mà không bị phát hiện, Ngỗ Tác còn giỏi hơn Đạo Mộ tặc đấy, hơn nữa ta chỉ cần mở ba ngôi mộ là đủ."

Tống Khiết hỏi: "Tại sao?"

Tôi nói: "Trước mắt đây chỉ là suy đoán của anh, đợi kiểm chứng rồi nói cũng chưa muộn."

Tống Khiết như phát điên kêu lên: "Anh thật là người thích vòng vo!"

Lúc chúng tôi xuống núi, hai vợ chồng Tống Hạc Đình đi ngủ rồi, để không đánh thức họ, Tống Tinh Thần bay người nhảy qua bờ tường, sau đó ném ra một cái cuốc chim, một cái xẻng. Tống Khiết bắt lấy vô cũng nhẹ nhàng, sau đó Tống Tinh Thần nhảy ra.

Quay lên núi, tôi hỏi Tống Khiết: "Ở đây mọi người có nghi thức lấy cốt táng, chỉ cho anh những mộ nào đã làm qua nghi thức

này."

Tống Khiết chỉ một cái, tôi đi tới nhìn một chút, không hạ xẻng ngay, mà xúc một lớp đất cỏ nguyên vẹn phía sau, rồi đào một cái hố từ đó. Để không làm ngôi mộ biến dạng, tôi làm rất cẩn thận, mất khoảng nửa tiếng mới đào được một cái hố đủ thò tay vào.

Đêm khuya nghĩa địa hoàn toàn tĩnh mịch, khu rừng phía sau bị sương đêm bao phủ, thỉnh thoảng có những tiếng động quỷ dị phát ra, Tống Khiết sợ hãi, kéo áo Tống Tinh Thần, nói: "Cũng may em không phải Văn Tống, không phải làm những chuyện kinh dị này."

Tôi cười nói: "Người chết thì có gì đáng sợ, người chết là trung thực nhất."

Tống Khiết cau mày nói: "Anh thật là lớn mật, em gái bội phục bội phục."

Tôi quỳ xuống, thò tay vào trong cái lỗ, Tống Khiết sợ hãi nhảy ra sau lưng Tống Tinh Thần, nhú đầu ra nói: "Anh Tống Dương, anh không sợ trong đó có bàn tay nắm lấy tay mình sao?"

Tôi thì chẳng sợ bị ma nắm tay, chỉ sợ sờ phải một con rắn trơn tuốt mà thôi. Có điều rắn thì chỉ mùa đông mới chui trong hang.

Chợt tay tôi sờ phải thứ gì đó lông lông, mềm mềm, chít một tiếng chạy trốn, thì ra là chuột đồng. Có chuột thì không có rắn, tôi thở phào.

Rốt cuộc tôi sờ tới một đồ vật thô ráp, thò nốt tay còn lại vào, lôi từ bên trong ra một cái hũ sành.

Gỡ phần miệng hũ ra, tôi đổ đống xương người ra đất trống, quỳ rạp xuống bắt đầu sắp xếp thành hình dáng. Tống Khiết hỏi Tống Tinh Thần: "Thường ngày anh ấy cũng biến thái như vậy à?"

Tống Tinh Thần lắc đầu: "Không, còn biến thái hơn thế này nhiều!"

Chương 441: Bộ xương chắp vá

Rất nhanh tôi đã sắp xếp được bộ xương, bởi vì không phải là ghép cho người khác nhìn, chỉ cần mình nhìn hiểu là được cho nên ghép khá tùy tiện. Tống Khiết ngoẹo đầu hỏi: "Anh ghép thành cái gì vậy, tên người yêu à?"

Tôi phát hiện bộ hài cốt này có chút là lạ, Tống Khiết lại hỏi: "A, anh có bạn gái chưa?"

"Sao em lắm mồm thế?" Tôi gắt.

"Nói chuyện cho đỡ sợ." Tống Khiết chu mỏ.

Tôi bỏ lại bộ xương vào cái hũ, nhét vào trong mộ, lấp đất, sau đó đắp thảm cỏ lên, bằng mắt thường thì gần như không nhận ra dấu vết gì. Tôi tiếp tục đào ngôi mộ thứ hai, Tống Khiết hỏi: "Rốt cuộc anh phát hiện điều gì mà chẳng nói tiếng nào thế?"

Tôi nói: "Im lặng là vàng!"

"Thôi đi, lại vòng vo."

Lặp lại hành động, sau khi nghiệm xong ba bộ xương đã là 12h khuya, tôi phủi đất trên tay, nói: "Ta đã hiểu rõ chân tướng."

"Cái gì chân tướng?" Tống Khiết hỏi.

"Chân tướng là vì sao lại có thêm một thi thể vô căn cứ, hai bộ xương anh vừa mới nghiệm thiếu hai xương sườn, bộ thứ 3 thì thiếu hai đoạn xương sống..." Ngắm nhìn bốn phía, tôi nói tiếp: "Nếu anh đoán không lầm, thì những bộ xương trong các ngôi mộ ở đây cũng thiếu mấy cái xương, những mẩu xương này đủ để

ghép thành một người hoàn chỉnh."

Tống Khiết che miệng nói: "Anh đừng nói chuyện kiểu này được không? Sao em nghe kinh dị quá, việc gì phải ghép thành một người chứ?"

Tôi nói: "Điều này chẳng rõ ràng sao?"

Tống Khiết giậm chân la lên: "Rõ ràng cái gì, em chẳng hiểu gì cả."

Tôi thở dài một tiếng, giải thích cho con bé, trong cây đa có một bộ xương, điều này cho thấy trong những đám mộ ở đây có một mộ rỗng. Hung thủ không muốn bị phát hiện, liền lấy ở mỗi ngôi mộ một mẩu xương, ghép thành một người hoàn chỉnh bỏ vào ngôi mộ rỗng đó.

Tống Khiết kinh hãi: "Ai đã làm chuyện này?"

Tôi cười: "Em phải hỏi là, ai có thể làm được chuyện này mới đúng. Người có thể tiếp xúc với hài cốt trong thôn, mỗi lần lại giấu đi một mẩu xương mà không bị nghi ngờ, chỉ có duy nhất một người, đó chính là..."

Đúng lúc này Tống Tinh Thần nhỏ giọng nói: "Có người tới!"

Tôi kinh ngạc, ai lại lên núi vào đêm hôm khuya khoắt thế này, ba chúng tôi lập tức tìm chỗ trốn. Chỉ thấy xa xa có một điểm sáng, từ từ đi lên trên núi. Người đó đi rất chậm, ánh sáng từ cái đèn pin khiến chúng tôi lóa mắt, không rõ người tới là ai.

Người đó đi tới cạnh một ngôi mộ, quỳ xuống, đèn pin bỏ sang một bên, lấy tiền vàng trong túi ra, bắt đầu đốt, miệng lẩm bẩm: "XX huynh đệ, ta lại tới viếng ngươi, mong ngươi sớm đầu thai, đừng ám ta nữa."

Giọng nói này nghe rất quen, là Diêm bà bà!

Giọng nói của bà ta rất khó nghe, cộng thêm khoảng cách xa, tôi không nghe rõ hai chữ đầu tiên.

Tống Khiết nhỏ giọng, giơ ngón tay cái với tôi: "Anh Tống Dương, anh đúng là liệu sự như thần, hung thủ quả nhiên là bà ta."

Tôi ra sức ra hiệu chớ lên tiếng. Giọng của thiếu nữ rất cao, mặc dù âm lượng của Tống Khiết không lớn, nhưng ở nơi tĩnh mịch này vẫn đủ cho Diêm bà bà nghe thấy loáng thoáng. Diêm bà bà hoảng hốt đứng bật dậy, nhìn xung quanh, nói: "Là ngươi sao? Sự việc năm đó là ta bất đắc dĩ, đừng tìm ta nữa, muốn tìm thì tìm người kia đi."

Xem ra bà ta có nỗi hổ thẹn trong lòng, tôi vốn định nhảy ra chất vấn, nhưng trong hoàn cảnh này, Diêm bà bà đã già, nhỡ bị dọa chết thì manh mối sẽ đứt đoạn cho nên quyết định để mai tới thăm.

Diêm bà bà có vẻ sợ hãi, cầm đèn pin lên từ từ đi xuống núi. Chờ bóng bà ta biến mất, chúng tôi mới ra, tôi nói: "Đi, đến xem cái mộ kia một chút!"

Chúng tôi tới ngôi mộ kia, trên đất còn đầy tro giấy vàng. Tôi lại dùng cách thức ban nãy, lôi hũ sành bên trong ra, đổ hài cốt ra đất. Đúng như tôi dự đoán, bộ hài cốt này là được chắp vá từ những mẫu xương khác nhau, nhưng lại thiếu mất xương sọ, có lẽ do xương sọ quá lớn nên không cách nào lấy đi.

Tôi thầm nói một câu bội phục, lại có thể dùng thủ đoạn này che trời che đất, gượng ép làm ra một bộ thi thể.

Tống Khiết thắc mắc hỏi: "Làm như vậy rốt cuộc có ý nghĩa gì?"

Tôi nói: "Đương nhiên là có ý nghĩa rồi, tới ngày nào đó bộ xương trong thân cây bị phát hiện, nhất định sẽ có người nghĩ tới

đi điều tra các nấm mồ. Khi đào lên, mộ nào cũng có hài cốt, như vậy sẽ không thể đoán được danh tính người chết, dù gì thì bước đầu tiên để phá án là phải xác định được danh tính nạn nhân."

Nghĩ tới đây, tôi lại nói: "Người tôn cây đa lên làm thần thụ chắc cũng là Diêm bà bà chứ?"

Tống Khiết gật đầu một cái: "Đúng vậy, vải trên cây là do bà ta buộc lên, anh nghĩ bà ấy là hung thủ à?"

Tôi lắc đầu: "Chưa chắc chắn, phải rồi, đây là mộ của ai?"

Trước nấm mộ cũng không có bia, Tống Khiết nhìn một hồi mới nói: "Cái này phải hỏi mẹ em, mộ phần trên núi đều sắp xếp theo vai vế và tuổi tác, xem gia phả có thể biết được."

Đúng lúc này có tiếng bước chân dồn tới, người đến không mang đèn pin, Tống Tinh Thần lập tức đặt tay vào chuôi đao. Khi người kia đến gần mới nhận ra, thì ra là Tống Hạc Đình, bà nói: "Mấy đứa trẻ này, cả đêm không về, làm ta lo gần chết."

Tôi nói: "Cô cô, con đã tra được một ít manh mối, cô có biết cái mộ này là của ai không?"

Tống Hạc Đình phất tay một cái: "Để mai rồi nói, giờ này là giờ nào rồi, mau đi về ngủ!"

Tôi vội đắp lại ngôi mộ, còn hũ hài cốt thì cầm đi, Tống Khiết hỏi: "Anh lấy cái này làm gì?"

Tôi nói: "Làm chứng cứ!"

Tống Khiết hốt hoảng: "A, anh định mang người chết về nhà á? Nhỡ ma xồ ra thì sao?"

Tôi bật cười: "Có thể xồ ra hồn ma của ai được? Hài cốt này là của mấy chục người chết ghép lại, chẳng lẽ mấy chục hồn ma

cùng hiện ra sao?"...

Sáng sớm hôm sau, Tống Hạc Đình dẫn chúng tôi tới từ đường, mở gia phả ra xem. Gia phả là một cuốn sổ đã ố vàng, trên đó là những nhánh tên chằng chịt, tất cả người trong thôn đều có tên ở đây.

Tống Hạc Đình tra tìm người nhà họ Tống qua đời mấy năm gần đây, đột nhiên tôi thấy một cái tên quen thuộc: Tống Dương! Tôi kinh ngạc nói: "Sao gia phả này lại có tên con?"

Tống Hạc Đình cười: "Bởi vì con cũng là người nhà họ Tống."

Tôi liếc mắt nhìn Tống Khiết và Tống Tinh Thần, nói: "Không đúng, Tống Dương này không phải là con! Con nhớ lúc Tống Khiết lần đầu gặp con có nói một câu sao lại có hai Tống Dương. Còn có lúc chúng con ra ngoài, Tống Khiết gọi con là "Tống Dương biểu ca", con trả lời thì con bé lại có phản ứng thiếu tự nhiên. Cho nên người có tên Tống Dương trên gia phả này thật ra là..."

Tôi chỉ thẳng vào Tống Tinh Thần: "Hắn!"

Lông mày Tống Tinh Thần khẽ động, biểu hiện này chứng minh tôi nói đúng.

"Không sai, Tống Tinh Thần trên gia phả có tên là Tống Dương, trưởng thành nó mới đổi tên thành bây giờ. Hồi bé tiểu Khiết gọi nó là Tống Dương biểu ca đã thành thói quen." Tống Hạc Đình tán thưởng: "Tống Dương, con quả là một người thông minh nhất Tống gia."

Tôi nói: "Thực ra con đã sớm để ý trên ban thờ có bài vị mang tên ông nội, tên của cô lại giống hệt tên của cô con, trong này ắt có huyền cơ gì đó."

Tống Hạc Đình giải thích: "Thực ra cũng không có huyền cơ gì, mà thực ra nhánh bên này là cái bóng của nhánh bên con."

Chương 442: Ngươi là ánh sáng, còn ta là bóng tối.

Tôi rất kinh ngạc, hỏi: "Lời này là ý làm sao?"

Tống Hạc Đình nói với tôi, do từ thời Nam Tống, vận mệnh của Tống gia bắt đầu có sự suy tàn, một tổ tiên tinh thông dịch lý liền nghĩ ra một biện pháp, chia Tống gia ra làm hai, gia phả hoàn toàn giống nhau, quan hệ giữa hai nhánh là hình với bóng.

Làm như vậy rất có ý nghĩa, giống như trận song long trong binh pháp, hai nhánh có thể trợ giúp lẫn nhau, cho dù có xảy ra tai họa lớn cũng không gây hại tới toàn gia tộc. Hình bộ thị lang Tống Thiết Diện thời Minh bị kẻ gian hãm hại, tru di cửu tộc, toàn bộ Văn Tống gần như bị tiêu diệt, sau đó dưới sự giúp đỡ của Võ Tống mới dần dần đông sơn tái khởi.

Ngoài ra còn có một ý nghĩa khác, đó là để gìn giữ danh tiếng, hai nhánh sẽ đứng về hai phái đối lập trong những chuyển biến của lịch sử. Ví như thời kỳ chiến tranh giải phóng, tộc trưởng Văn Tống lúc đó là một tham mưu trưởng cho quân giải phóng, còn Võ Tống lại gia nhập quốc dân đảng, sau đó Văn Tống giúp Võ Tống phát động khởi nghĩa, mới thuận lợi vượt qua thời kỳ đó.

Tống Hạc Đình thở dài: "Bởi có câu, cứng rắn thì mạnh mẽ, nhưng lại dễ gãy, Tống gia chúng ta bao đời đều liên tục có nhân tài xuất hiện, khó tránh khỏi việc cây to hứng gió, để bảo toàn trong thời loạn thế, Tổ Tiên đã nghĩ ra biện pháp này. Bởi vậy ba vị tộc trưởng dùng cả tính mạng để ngăn cản con đối đầu với Giang Bắc Tàn Đao, không phải vì ghét bỏ, mà là vì đại cuộc, vì cả gia tộc!"

Tôi nói: "Cô cô, không phải con khư khư cố chấp, nhưng cái tổ chức kia đã vô pháp vô thiên..."

Tống Hạc Đình giơ tay ngăn lại, nói: "Chuyện này chưa bàn tới, trước mắt phá án quan trọng hơn!"

Tống Hạc Đình tiếp tục kiểm tra gia phả, đột nhiên bà ồ lên một tiếng, nói: "Chúng ta lên núi xem một chút."

Bốn người chúng tôi lên núi, vẫn còn ít tro tiền vàng rơi vãi trên mộ phần, Tống Hạc Đình xem xét một vòng: "Mộ này là của em trai ta."

Tôi kinh ngạc: "Em của cô cô chết năm nào?"

Tống Hạc Đình đáp: "Tám năm trước bị kẻ thù sát hại, không thể là nó được!"

Tôi trầm tư, đột nhiên hiểu ra, những cái hũ hài cốt cũng đã bị đổi chỗ, nói cách khác ngoại trừ Diêm bà bà thì không ai biết nạn nhân rốt cuộc là ai.

Tôi quyết định đi tìm bà ta một chuyến, Tống Hạc Đình căn dặn: "Con nói chuyện với bà ta lễ độ một chút, mặc dù là người ngoại tộc, nhưng địa vị trong thôn của bà ấy khá cao, không được dùng minh vương chi đồng để đối phó với bà ấy."

Tôi gật đầu, rồi cùng Tống Khiết và Tống Tinh Thần tới nhà Diêm bà bà. Gõ cửa mấy tiếng, một người phụ nữ trung niên đi ra, hỏi chúng tôi tìm ai. Tôi viện đại một cái cớ nói muốn gặp Diêm bà bà, người phụ nữ nói để bà ta vào thông báo.

Tống Khiết nhỏ giọng nói với tôi: "Người phụ nữ này cũng là một quả phụ, bây giờ bà ta chuyên tâm hầu hạ Diêm bà bà, tất cả mọi người đều nói rất có thể bà ấy sẽ là bà cốt đời tiếp theo."

Tôi cười nói: "Việc này mà cũng đoán trước được ư? Biết đâu

lại là em."

Tống Khiết mắng: "Biến, anh nguyền rủa em à, làm bà cốt nhất định là quả phụ, từ thời kỳ Nam Tống đã như vậy rồi, tới nay chưa từng thay đổi."

Tôi biết mình lỡ lời, nhỏ giọng xin lỗi.

Một lát sau, người phụ nữ trung niên ra mời chúng tôi vào. Trong nhà ánh sáng rất kém, đốt đàn hương, trên tường treo mấy đồ vật thần bí, vài lá bùa hộ mạng, hương liệu và cả người giấy. Diêm bà bà ngồi trên một tấm chiếu, tay lần một chuỗi tràng hạt, trước mặt thắp một nén hương.

Tôi đang định mở miệng, đột nhiên Diêm bà bà đột nhiên đưa tay ra như một cái chân gà, túm chặt lấy tay tôi, bóp mạnh. Tôi suýt nữa thì kêu lên thành tiếng, thì ra là bà ấy đang kiểm tra xương cốt tôi.

Diêm bà bà nhắm mắt nói: "Lòng bàn tay có Long Hổ song toàn, là cốt cách ngàn dặm hiếm có, nhưng hỏa khí quá vượng, nhất định trong mệnh sẽ gặp nhiều tai ương. Có điều người hiền ắt có thiên tướng, không tệ không tệ, Hạc Đình có thêm một con rể tốt!"

Tôi lúng túng giải thích: "Diêm bà bà, bà hiểu lầm rồi, tôi cũng là người nhà họ Tống, Tống Hạc Đình là cô của tôi."

Diêm bà bà mở mắt quan sát tôi, nói: "Tìm lão hủ có chuyện gì?"

Tôi muốn nói nhưng lại thôi, mắt liếc nhìn người phụ nữ trung niên đang hầu hạ phía sau. Diêm bà bà phất tay một cái: "Thúy Hoàn, ngươi ra ngoài đi.".

Tôi lúc này mới lên tiếng: "Năm năm trước, trong thôn có một người bị chết."

"Trong thôn năm nào chẳng có người chết." Diêm bà bà trả lời, mặt không cảm xúc.

"Tôi nói là một vụ mưu sát, thi thể người đó hiện đang giấu trong thân cây thần thụ, chuyện này bà không biết đúng không?" Tôi dần dần dẫn dắt câu chuyện.

Diêm bà bà thân phận rất cao, thường ngày có lẽ chưa từng có ai dám mạo phạm bà, cho nên tư chất trong lòng không thể bằng tội phạm thông thường, nghe tôi nói vậy bà ta rất căng thẳng, nhưng cố trấn tĩnh cười: "Hậu sinh, ta già rồi, lỗ tai kém, nghe không hiểu cậu đang nói gì."

Tôi không nhân nhượng, nói: "Diêm bà bà, bà ở thôn này hẳn biết bản lãnh người nhà họ Tống. Xin hỏi tối qua bà đã đi đâu? Nếu như tôi đoán không nhầm thì giầy của bà còn dính đất mộ ở trên núi, có cần tôi phải chứng thực một chút không?"

Diêm bà bà lần tràng hạt, nói: "Người cũng đã chết, cần gì phải lôi nợ cũ năm xưa ra, uổng công lại gây họa mấy tính mạng?"

Tôi cười lạnh một tiếng: "Nếu đúng như bà nói, vậy cảnh sát khỏi cần đi làm, dù gì người chết cũng không thể sống lại, bắt hung thủ là vô nghĩa?"

"Hậu sinh, ăn nói không lựa lời! Mời cậu đi ra ngoài." Diêm bà bà mắng.

Tôi cũng đáp lễ: "Diêm bà bà, thứ cho tôi mạo phạm, tôi biết thân phận bà cao quý, nhưng hiện giờ tôi đang điều tra vụ án này. Bất kể bà là ai thì trước mặt tôi chỉ có một thân phận, đó là nghi phạm!"

Diêm bà bà cúi đầu không nói, tôi hỏi dồn: "Người là do bà giết sao?"

"Ta cả đời ăn chay, đừng nói là người, cả một con gà cũng

chưa từng giết."

Những lời này không phải dối trá, xem ra Diêm bà bà là nhân chứng chứ không phải hung thủ. Để động núi dọa hổ, tôi nói việc đã tra được ra: "Nhưng bà đang giúp hung thủ che giấu chân tướng, bà lợi dụng việc thay rửa xương cốt, lén giấu những mảnh xương nhỏ để ghép thành một bộ xương hoàn chỉnh, khiến cho bộ xương trong thân cây trở thành vô chủ. Lấy thân phận của bà mà nói, xúc phạm thi thể người chết không phải là đại bất kính sao? Tại sao bà phải làm như vậy, chỉ có hai khả năng, thứ nhất hung thủ có quan hệ mật thiết với bà, thứ hai là bà được hưởng lợi trong việc này."

Diêm bà bà lần nhanh chuỗi tràng hạt, tỏ ra bối rối. Tống Khiết trợn tròn mắt, có lẽ là sợ tôi chọc giân Diêm bà bà, bởi giọng nói của tôi rất hùng hổ.

Nhưng càng là loại người cao quý, càng phải áp đảo, đây là kinh nghiệm phá án của tôi.

"Hậu sinh!" Diêm bà bà đột nhiên mở mắt ra, giơ cánh tay xương xẩu, cầm nén hương lên viết vào không trung mấy chữ "Tha được cho người thì nên tha."

"A!" Tống Khiết hô lên một tiếng, kéo tay tôi nói nhỏ: "Tống Dương biểu ca, hay là chúng ta đi thôi. Diêm bà bà, quấy rầy rồi!"

Tôi lấy một cái bình nhỏ dưới đệm của bà ta, chấm ngón tay vào, rồi viết lên làn khói hương, những gì tôi viết là: 'Ngẩng đầu ba thước có thần minh.' Mấy chữ này dừng lại ở giữa không trung mấy giây mới từ từ tan biến.

"Đủ rồi!" Diêm bà bà bạo giận, hét: "Cút ra ngoài cho ta, về học lại lễ phép rồi mới được tìm tới đây!"

Quả phụ kia chạy vào, hạ lệnh đuổi khách, tôi nói bằng giọng

âm hiểm: "Diêm bà bà, bà có tin vào ma quỷ không? Hiện giờ hắn đang ở trong nhà này."

Dứt lời, tôi phát động minh vương chi đồng, không phải nhìn bà ta, mà là nhìn mấy cây nến phía sau, ánh nến vụt tắt...

Chương 443: Vu oan

Diêm bà bà hét lên một tiếng, ngã xuống chiếu, quả phụ nghiêm mặt quát lên: "Các người mau ra ngoài, Diêm bà bà cần nghỉ ngơi!" Bà ta định đưa tay túm lấy tôi, Diêm bà bà chậm rãi nói: "Thúy Hoàn, ngươi lui xuống trước đi."

Quả phụ rời đi, Diêm bà bà ngồi ngay ngắn lại, thở dài nói: "Hậu sinh, ta vốn nghĩ rằng bí mật này có thể mang theo vào trong quan tài, lại không ngờ bị cậu tra ra được. Cậu nói không sai, ngẩng đầu ba thước có thần minh, ta làm chuyện này chỉ e sau khi chết cũng không được yên bình. Giờ Dậu tối nay tới chỗ của ta, ta sẽ nói cho cậu sự tình mình biết."

Tôi thở phào, cúi người chào: "Vừa rồi đã đắc tội!"

"Không, là ta thẹn trong lòng, không phải là cậu sai, các người đi đi!" Diêm bà bà phất tay.

Ra khỏi cửa, Tống Khiết kinh ngạc hỏi tôi: "Mẹ ơi, sao anh làm được vậy?"

Tôi không nói chuyênh minh vương chi đồng, chỉ nói: "Dùng miệng thổi tắt."

"Không phải em nói cây nến, mà là anh viết chữ lên làn khói ấy."

Tôi nói thực ra lúc ấy cũng không biết, nhưng để ý thấy Diêm bà bà chấm que nhang vào cái lọ nhỏ đó, liền đoán được trong đó có huyền cơ, liều mạng thử một lần, quả nhiên thành công.

Sau này tôi có đọc một quyển sách về những tiểu xảo giang hồ,

biết được chiêu này. Đàn hương kia là đặc chế, khi đốt, trong khói sẽ có lẫn hơi nước, trong cái lọ nhỏ có bột bả. Nguyên lý này giống như nước mưa ngưng kết, hơi nước sẽ ngưng đọng vào bột bả, liền có thể viết chữ lên làn khói. Về sau tôi còn áp dụng ngón này đối phó với một tên lừa bịp.

Giờ Dậu là 8h tối, cả ngày chẳng có việc gì làm, chỉ ngồi trong nhà đọc sách, tối ăn cơm xong, Tống Tinh Thần và Tống Khiết định đi cùng, tôi nói: "Bà ta bảo tôi tới một mình."

Tống Tinh Thần nói: "Chúng ta đứng chờ ngươi bên ngoài được mà."

"Vậy cũng tốt!" Tôi gật đầu.

Chúng tôi tới nhà Diêm bà bà, gõ cửa mấy lần không thấy ai trả lời, Tống Khiết hỏi: "Bà ta ngủ quên à?"

Lúc này đột nhiên trong khe cửa có mùi khói bay ra, tôi hét lên một tiếng: "Hỏng rồi!"

Tống Tinh Thần đi tới, một cước đạp tung cửa, bên trong là một mớ lộn xộn. Xông vào phòng quan sát, có một đống rơm lớn đang bốc khói nghi ngút, mắt cay xè không mở ra được.

Tống Tinh Thần cầm một tấm vải đi dập lửa, kết quả lửa bắt vào cháy mất tiêu. Kẻ phóng hỏa rất thâm độc, rải chất dãn cháy bên dưới đống rơm, trên xà nhà cũng tưới một ít, nháy mắt liền bùng cháy, lửa lan tận nóc nhà.

Tống Tinh Thần lôi tôi chạy ra ngoài, quay đầu nhìn lại, Tống Khiết còn chưa ra, tôi hốt hoảng muốn đi cứu, Tống Tinh Thần nhàn nhạt nói: "Cô bé không sao đâu!"

Chỉ thấy Tống Khiết tung người một cái nhảy ra từ cửa sổ, ho khan mấy tiếng.

"A, cháy!!!"

"Là nhà Diêm bà bà!"

Hàng xóm xung quanh bị kinh động, kéo nhau chạy đến, ba người chúng tôi dính đầy tro bụi, có người lớn tiếng chất vấn: "Có phải các người liên quan?"

Tôi đột nhiên hiểu ra, đây là có người cố ý bày trò vu oan.

"Đừng để ý những thứ này, mau cứu hỏa đi!"

"Tống lão nhị, ngươi giám sát chặt ba kẻ phóng hỏa này, đừng để chúng chạy."

Người thì đi lấy nước dập lửa, người thì tới bắt chúng tôi, Tống Tinh Thần giơ tay cản lại, lạnh lùng nói: "Đừng có động chân tay, bọn tôi sẽ không chạy."

Tống Khiết mặt bị hun đen sì, nhăn nhó nói: "Em mà biết kẻ phóng hỏa là ai, con mẹ nó không đánh chết không được..."

Ngẩng đầu nhìn lên, nhà cô cô vẫn sáng đèn, trong thôn ánh lửa ngút trời, Tống Hạc Đình không thể nào không thấy.

Mọi người chuyền nhau từng thùng nước thi nhau dập lửa, tới khi lửa tắt thì nhà của Diêm bà bà cũng chỉ còn lại cái khung giõ bị cháy thành than cùng mấy bức tường đất. Có người đột nhiên rối loạn lên, có người nói: "Trưởng thôn tới!"

Trưởng thôn tới, nhìn thấy ba người chúng tôi, cả kinh nói: "Đây không phải con cháu nhà Tống Hạc Đình sao? Ba đứa đêm hôm tới đây làm gì?"

Bên cạnh lập tức có người bước lên nói: "Trưởng thôn, chính là bọn chúng phóng hỏa. Tiểu tử này hai hôm nay cứ đi đi lại lại trong thôn, nhìn đã thấy không phải người tốt..."

Người kia còn chưa dứt lời đã bị đạp một cước vào mông. Là Tống Khiết đạp, con bé nói: "Tống lão nhị, không được ăn nói lung tung, anh họ của tôi tới đây để tra án."

Người tên Tống lão nhị lập tức im miệng, lúc đó tôi thầm nghĩ liệu Tống Khiết có hỗn láo quá không? Sau đó mới biết, xét về vai vế trong họ, người đàn ông trung niên này còn thấp hơn Tống Khiết, con bé là đang giáo huấn em út.

"Tra án?" Trưởng thôn hỏi: "Tra vụ án gì?"

Tôi vốn không muốn lộ ra, nhưng Tống Khiết đã lỡ mồm nói vậy thì chẳng còn cách nào khác hơn là thành thật: "Các vị, thực ra tôi là nhận lệnh tộc trưởng đến điều tra một vụ án cũ. Cũng không dám giấu, tôi là cố vấn của cảnh sát hình sự Nam Giang, trong thần thụ của thôn kia có giấu một thi thể."

Mọi người bàn tán xôn xao: "Đùa gì thế, sao trong cây thần lại có thể có thi thể?"

"Cho dù là có, làm sao hắn biết?"

"Thôi đi, một tên tiểu tử chưa ráo máu đầu, mở mắt là nói bừa, trong thôn có người chết sao chúng ta không biết?"

Tôi nói: "Các vị đều là người nhà họ Tống, cho dù không ra ngoài xã hội nhưng chắc cũng nghe tuyệt kỹ thính cốt biện âm rồi chứ?"

Mọi người thoáng cái không nói gì, nhưng cũng có người nhỏ giọng xì xào, nghi ngờ tôi đang nói phét, bởi bọn họ là con cháu Võ Tống, cho tới giờ chưa ai học tuyệt kỹ này.

Trưởng thôn hướng lên trên núi làm lễ, giống như bề tôi với thánh thượng, lúc này mới nói: "Nếu là mệnh lệnh của tộc trưởng theo lý chúng ta phải ủng hộ mới đúng. Nhưng việc phóng hỏa phải giải thích sao đây?"

Tôi nói: "Việc phóng hỏa tôi không biết, lúc chúng tôi tới thì lửa đã cháy rồi."

Có người la lên: "Tôi tận mắt thấy ba người bọn chúng đi ra từ trong nhà Diêm bà bà."

Tôi cười khổ: "Nếu là chúng tôi phóng hỏa, sẽ ngu tới mức để người khác trông thấy? Hơn nữa còn suýt mất mạng vì bỏng?"

Người kia nói: "Ai biết ngươi nghĩ thế nào, dù sao thì bắt trộm bắt quả tang, trên người ngươi đầy tro bụi, người cuối cùng rời khỏi ngôi nhà cũng là ba người các ngươi."

Tôi nói: "Từ nhà cô cô tới đây phải mất 15 phút, cô cô Tống Hạc Đình có thể chứng minh lúc 7h45 cả ba chúng tôi đều đang ở nhà."

Trưởng thôn giảng hòa: "Đừng đề cập tới chuyện này vội, tất cả đều là con cháu Tống gia, có chuyện gì thì đàng hoàng nói, đừng gay gắt như vậy. Trước mắt mấu chốt không phải là phóng hỏa, mà là Diêm bà bà đã đi đâu? Chỉ cần gọi bà ta ra đối chất, chẳng phải sẽ rõ sự tình sao? Ba cô cậu có trông thấy bà ấy không?"

Tôi lắc đầu một cái.

Đột nhiên tôi có một ý nghĩ, có khi lửa do chính Diêm bà bà đốt, bà ta không muốn chân tướng vụ án bị lộ, bởi vậy phóng hỏa rồi chạy trốn."

Lúc này đột nhiên có một người phụ nữ la lên: "Trưởng thôn, túi hắn đang rỉ máu."

Tôi cúi đầu nhìn một cái, chính mình cũng chẳng biết túi áo từ lúc nào bị nhuộm đỏ, bên trong hình như có thứ gì đó. Tôi dùng tay áo bọc tay móc ra, là một cái hạt đào sắt đầy máu.

Nhất thời tôi cảm thấy mê muội, chẳng phải đây là tín vật truyền đời của bà cốt mà Tống Khiết nhắc tới sao? Nó vốn phải ở trong bụng Diêm bà bà mới đúng!

Mọi người lập tức như ong vỡ tổ, có người hét lên: "Trời ơi, hắn giết Diêm bà bà rồi!"

Chương 444: Dao giết gà

Đối mặt với sự chỉ trích và mắng chửi của mọi người, tôi nhìn chằm chằm vào hạt đào sắt, đột nhiên cười. Có người la lên: "Hắn lại còn cười được, thật là không còn nhân tính!"

Tống Khiết lay lay cánh tay tôi: "Tống Dương biểu ca, anh sao vậy?"

Tôi cười lạnh một tiếng: "Đúng là giấu đầu lòi đuôi, vốn không có manh mối, nhưng giờ thì có rồi."

Tôi nhìn mọi người xung quanh, không tỏ ra lép vế, nói: "Một người ở đây nghe cho kỹ, ta đã biết thân phận và mục đích của ngươi, rất nhanh ngươi sẽ bị ta bắt !"

Lời nói này của tôi một nửa là hư trương thanh thế, tôi quan sát nét mặt từng người trong bọn họ, có một người giống như có tật giật mình, len lén rời đi, đáng tiếc không nhìn rõ là ai.

Trưởng thôn nói: "Đại chất tử, chuyện này ngày càng phức tạp, sợ rằng phải mời cậu đi một chuyến, nói chuyện cho rõ ràng."

Có người đề nghị: "Mời tộc trưởng tới định đoạt đi."

Trưởng thôn xua tay: "Không không, chuyện này chúng ta tự xử lý, đừng nên quấy rầy tộc trưởng thanh tu, chất tử, theo chúng ta đi!"

Trưởng thôn tới lấy hạt đào trong tay tôi, tôi sợ để lại vân tay, bảo Tống Khiết cho mượn cái khăn, bọc lại cẩn thận.

Một nhóm người tới vây quanh, sợ chúng tôi bỏ chạy, tôi nhỏ

giọng hỏi Tống Khiết: "Phải đi đâu?"

"Đại sảnh trà đạo, là nơi xưa nay dùng để quyết định sự việc trong thôn." Tống Khiết nhíu mày, lo lắng lẩm bẩm: "Gấp muốn chết mà mẹ em sao không thấy đâu?"

Tôi hỏi: "Cô cô tới đây thì làm được gì?"

Tống Khiết giải thích: "Trời, mẹ em là gia chủ của Võ Tống hiện tại đấy, có bà tới chúng ta sẽ không bị động thế này."

Tôi nói với Tống Tinh Thần: "Ngươi không cần đi theo chúng ta, đi điều tra cho ta xem tối nay có nhà ai giết gà không."

Thực ra máu trên hạt đào không phải máu người, mà là máu gà. Thủ pháp vu oan này không cao minh chút nào, bây giờ vừa hay tất cả thôn đều tới sảnh trà đạo, là một thời cơ tốt để điều tra manh mối.

Tống Tinh Thần gật đầu quay đi, tôi cùng đám người tới một tiểu lâu hai tầng phong cách cổ kính. Vừa bước vào cửa đã thấy trong phòng treo tấm bảng 'Vạn Cổ Lưu Danh', trưởng thôn ngồi xuống ghế chính giữa, các con cháu Tống gia đứng hai bên.

Trưởng thôn nói: "Tống Dương, khai báo hôm nay cậu làm gì, tại sao lại có mặt lúc nhà cháy, hạt đào sắt tại sao lại ở trong túi cậu?"

Tôi nói: "Sáng nay tôi và Tống Khiết, Tống Tinh Thần tới gặp Diêm bà bà, hỏi thăm về vụ án mạng mấy năm trước."

"Án mạng nào?" Trưởng thôn hỏi.

Tôi nói ra chuyện thi thể trong cây đa và việc Diêm bà bà che giấu hung thủ, tất cả đều cảm thấy không tưởng tượng nổi, bàn tán ầm ĩ. Trưởng thôn đập bàn: "Đây là nơi nào? Cấm làm ồn! Tống Dương cậu nói tiếp đi."

Tôi nói: "Tám năm trước có một người đàn ông trong thôn giả vờ chết, có lẽ là né tránh cái gì đó. Sau khi trở về, người duy nhất biết chuyện lại sát hại anh ta, giấu thi thể vào trong thân cây. Diêm bà bà và hung thủ có mối liên hệ nào đó, cho nên thay hung thủ làm hai chuyện, một là chắp vá ra một bộ hài cốt, hai là tôn cây đa thành thần thụ khiến người dân không dám tới gần."

Trưởng thôn nói: "Đây chỉ là suy đoán của cậu, cậu làm sao lại nhận định là mưu sát?"

Tôi nghiêm mặt nói: "Nếu không phải là mưu sát, hung thủ hoàn toàn không cần làm chuyện dư thừa này. Hình dáng thỉ thể trong cây đa hiện lên là đang ở tư thế giãy dụa, cho thấy lúc bị nhét vào, anh ta vẫn còn sống."

Vụ án này tộc trưởng ra lệnh cho tôi điều tra, xảy ra hỗn loạn lớn như vậy mà cô cô vẫn không ra mặt, tôi mơ hồ cảm thấy trong lòng tộc trưởng và cô cô đều biết chút ít về vụ án, nhưng bởi vì nguyên nhân gì đó không tiện đứng ra, cho nên mới mượn tay người ngoài như tôi để điều tra.

Cái thôn này nhất định ẩn chứa bí mật gì đó!

Trưởng thôn trầm ngâm không nói, một người bên cạnh lên tiếng: "Đừng đánh trống lảng, Diêm bà bà đi đâu rồi?"

Tôi nói: "Tôi không biết, nhưng nếu để tôi đi điều tra, tôi có thể tìm ra bà ấy."

Người kia mắng: "Ngươi còn giả bộ hồ đồ? Hạt đào sắt rõ ràng là ở trong người ngươi, là ngươi lấy nó trong bụng bà ấy."

"Hạt đào này..."

Tôi đột nhiên cứng họng, người kia càng chiếm thượng phong: "Ngươi nói mau, hạt đào này là thế nào?"

Tống Khiết lay lay cánh tay tôi nói thầm: "Cây ngay không sợ chết đứng, anh cứ nói thật đi."

Tôi lại lạnh nhạt nói: "Tôi không biết."

Người kia còn định nói thêm, trưởng thôn vỗ bàn: "Đủ rồi, Diêm bà bà hiện còn chưa rõ tung tích, bắt trộm phải bắt quả tang, tìm được bà ấy rồi quyết định!"

Lúc này Tống Tinh Thần từ bên ngoài đi vào, trên tay xách một con gà chết, tôi thoáng liền vui mừng. Trưởng thôn tò mò hỏi: "Tống Tinh Thần, đây là ý gì?"

Tôi nói: "Máu trên hạt đào là máu gà, hơn nữa còn khá tươi, cho nên tôi bảo Tống Tinh Thần đi tìm trong thôn xem nhà ai tối nay có giết gà, người giết gà nhất định có hiềm nghi lớn."

Sau đó quay qua hỏi Tống Tinh Thần: "Gà này nhà ai?"

Tống Tinh Thần nhìn một vòng, đưa tay ra, ngón tay chỉ đúng vào người vừa chất vấn tôi, hắn kinh hoàng: "Trưởng thôn, bọn họ ngậm máu phun người, sao tôi có thể làm chuyện này..."

Tôi chất vấn: "Anh tên gì?"

Hắn nói bừa: "Thật là hoang đường, thế nào chất vấn một hồi, tội danh lại đổ lên đầu ta? Đây là gà nhà ta, không sai, nhưng tối nay ta uống rượu ở nhà Đại Tráng, Đại Tráng có thể chứng minh."

Một thôn dân khác bước ra chứng minh hắn không nói dối, thì ra hung thủ cũng rất giảo hoạt, không giết gà của chính nhà mình.

Tôi cầm con gà chết lên, dùng động u chi đồng quan sát, thấy miệng vết thương có dính rỉ sét, bên ngoài có da bị rách thành những vạt nhỏ, có vẻ giết gà là một con dao cùn, đã lâu không sử dụng. Tôi nghĩ con dao này nhất định ở trong nhà ai đó, cho dù đã lau chùi thì vẫn có thể tìm được dấu vết.

Tôi đưa ra đề nghị: "Trưởng thôn, tôi muốn đi kiểm tra từng nhà một chút."

Trưởng thôn cau mày, người bên cạnh lại bắt đầu làm ầm lên: "Tiểu tử này tự nhiên lại mượn đề tài để thoái thác chuyện của mình. Rõ ràng là đang nói chuyện hạt đào, tại sao lại chuyện thành con dao. Trong thôn đều là người một nhà, chỉ có hắn là người ngoài, nhất định hắn có liên quan."

Tôi nhất thời cảm thấy bất lực, tra án sợ nhất chính là tình huống này, một vụ án rất đơn giản lại bị dựa vào đối nhân xử thế để suy xét, biến thành một bãi nước đục.

Trưởng thôn vỗ bàn la: "Im lặng hết! Tống Dương, trước mắt không có chứng cứ chứng minh cậu trong sạch, nếu ta thả cậu đi thì khó làm mọi người an lòng. Ta quyết định sẽ giam lỏng cậu trước, sáng mai đi xin ý kiến tộc trưởng."

Liền có hai thanh niên lực lưỡng sấn tới định bắt tôi, Tống Tinh Thần và Tống Khiết vội ngăn trước mặt, Tống Tinh Thần lạnh lùng nói: "Ai dám động đến hắn?"

Đối phương siết nắm đấm nói: "Tống Tinh Thần, ngươi ăn cây táo rào cây sung, lại giúp người ngoài chứ không giúp người cùng thôn?"

Một người khác hùa theo: "Đừng quên chúng ta là trưởng bối của ngươi, ngươi dám bất kính với trưởng bối sao?"

Tôi tức giận đến nghiến răng, cứ tiếp tục như vậy thì vụ án sẽ vĩnh viễn không tra được, lại còn liên lụy tới mình. Tôi đột ngột phát động minh vương chi đồng, hai người kia trông thấy ánh mắt tôi thì sợ hãi hét lên một tiếng, vội lui về phía sau, run lẩy bẩy nói: "Không, không thể nào...tại sao hắn lại có minh vương chi đồng..."

Mọi người ai cũng kinh ngạc, minh vương chi đồng đã mấy

trăm năm không xuất hiện trên người con cháu của Tống gia, gần như nó đã là một huyền thoại.

Trưởng thôn kinh sợ nói: "Đại chất tử, rốt cuộc cậu có lai lịch gì?"

Tôi nói: "Trưởng thôn, tôi chỉ là một cố vấn hình sự bình thường. Chuyện trước mắt đã loạn như vậy, chi bằng đơn giản một chút đi, gọi điện cho cảnh sát tới điều tra manh mối."

Chương 445: Hung thủ

Vừa nghe thấy gọi cảnh sát đến, trưởng thôn liền hoảng hốt: "Không được, chuyện xấu trong nhà không thể truyền ra ngoài. Bất kể hung thủ là ai, tám chín phần mười là người nhà họ Tống, chuyện này tuyệt đối không thể để người ngoài nhúng tay."

Những người khác cũng rối rít phụ họa theo, phản ứng của trưởng thôn khiến tôi có hứng thú, chẳng lẽ ông ta giấu tôi điều gì?

Lúc này bên ngoài có người lạ chạy vào, chính là quả phụ đã gặp trong nhà Diêm bà bà, Thúy Hoàn, bà ta thở hồng hộc nói: "Trưởng thôn, không ổn rồi, Diêm bà bà bị..."

Trưởng thôn bảo bà ta nói từ từ, Thúy Hoàn bụm mắt khóc lóc: "Diêm bà bà bị người ta giết!"

Mọi người có mặt đều xôn xao, trưởng thôn quát một hồi mới chịu yên tĩnh lại, tôi chất vấn: "Trước 8h tối, bà và Diêm bà bà ở đâu?"

"Ta...ta cùng bà bà hái thảo dược trên núi."

"Diêm bà bà hẹn gặp tôi 8h, tại sao lại đi ra ngoài vào giờ đó?" Tôi hỏi tiếp.

Có người quát một tiếng: "A, tiểu tử, ngươi quên thân phận của mình là gì sao? Sao lại dám tra hỏi người khác?"

Bị chen ngang, tôi phật ý lườm người kia, gằn giọng: "Im miệng!"

Người xung quanh bất giác im tiếng, có thể là lúc đó ánh mắt tôi tương đối đáng sợ, người kia nhờ sự giúp đỡ của trưởng thôn: "Trưởng thôn, ngài nhìn xem, tiểu tử này thật không cuồng quá thể, dùng gia pháp giáo huấn hắn đi!"

Trưởng thôn quát: "Hỗn láo, không có lời nói của tộc trưởng và gia chủ, không được động gia pháp. Thúy Hoàn, cô dẫn chúng ta đi xem thi thể trước đi."

Thúy Hoàn dẫn chúng tôi ra ngoài, tôi nói nhỏ với Tống Tinh Thần mấy câu, hắn không một tiếng động biến mất trong đám người.

Tống Khiết hỏi: "Tống Dương, anh có cao chiêu gì sao?"

Tôi lắc đầu: "Tra vụ án này, nửa bước cũng khó."

Mọi người đi lên đường núi, con cháu Tống gia phần lớn đều có động u chi đồng nên chẳng cần đèn pin, hình ảnh giống như một đoàn người đang du hành xuyên màn đêm. Chúng tôi tới một chỗ trên sườn núi, xa xa đã có người kinh hô, chỉ thấy Diêm bà bà nằm ở đó, người dính đầy máu, dạ dày lộ ra khỏi vết thương ở bụng.

Mọi người như ong vỡ tổ, tôi bước tới định nghiệm thi thì bị ngăn lại: "Ngươi làm gì vậy?"

"Nghiệm thi!" Tôi đáp.

"Không được, ngươi có thể là hung thủ, không được động vào thi thể." Người kia nói.

Tôi liếc một cái: "Vậy các vị chú bác kia sẽ nghiệm thi?"

Ở đây tất cả đều là Võ Tống, do mỗi nhánh chuyên một mảng, bọn họ căn bản không giỏi trong việc nghiệm thi, nhưng nhất quyết vẫn không cho tôi đụng vào. Cái cục diện trở nên rất bị

động, có người nói: "Mọi người ở đây chỉ có trưởng thôn chức trách cao nhất, để ngài nghiệm đi!"

Tôi vừa tức vừa buồn cười, chức trách cao nhất là có thể nghiệm thi sao?

Cũng may mà trưởng thôn lại từ chối, xua tay nói: "Không không, ta không làm chuyện này, hay là mời đại đương gia đi."

Ông ta liền sai mấy thanh niên đi mời Tống Hạc Đình, mấy tiểu tử thi triển khinh công chạy rất nhanh, chỉ 15p sau quay lại, nói: "Đại đương gia nói, chuyện này bà không nhúng tay, toàn quyền do Tống Dương điều tra."

Tống Khiết giậm chân hậm hực: "Mẹ làm cái gì vậy, xảy ra chuyện lớn như thế cũng không thèm ra mặt."

Mọi người kháng nghị, nói tôi là nghi phạm, tuyệt đối không cho đụng vào thi thể, tôi giải thích: "Mọi người có thể giám sát toàn bộ quá trình, tôi tuyệt đối không thể ngụy tạo cái gì được."

Trưởng thôn gật đầu một cái: "Vậy cũng tốt."

Mặc dù vẫn có người chỉ trích, nhưng trưởng thôn bác bỏ hết ý kiến, để cho tôi nghiệm thi. Đây là một lần khám nghiệm đặc biệt nhất của tôi, 360° đều có người giám sát nhất cử nhất động, tôi đẩy mí mắt người chết quan sát, xem tình trạng thi cương, thời gian tử vong vào khoảng 1 tiếng trước.

Tôi xem xét phần dạ dày bị lôi ra, mặc dù máu me đầm đìa, nhưng niêm mạc ruột lại không bị tổn thương, xem ra hung thủ rất nghiệp dư.

Cầm tay người chết lên quan sát, trong kẽ móng tay có một ít mảnh da.

Tôi áp mặt vào ngửi thi thể, động tác này làm dấy lên tiếng

bàn tán xôn xao, không ít người la lên: "Này, ngươi làm gì vậy?"

Tôi không để ý tới họ, ngửi thấy trong mũi người chết có mùi thuốc, trên môi có ít sợi nhỏ, miệng và mũi bị bịt kín, do động tác mạnh bạo khiến lỗ mũi chảy máu.

Tôi kiểm tra tiếp đồng tử và các khớp xương, ở đây không có ai làm hóa nghiệm, cho nên chỉ có thể suy đoán. Đánh giá từ dấu hiệu cơ thể, người chết đã hít phải một loại thuốc gây ảo giác nồng độ cao, bởi các bó cơ tương đối lỏng lẻo, còn mắt thì đang ở trạng thái hưng phấn, theo lý thuyết thì trước khi chết có giãy dụa, cơ bắp phải cứng mới đúng.

Vén cổ áo người chết ra, phát hiện dưới cổ có vết dây trói, chứng minh nạn nhân bị thắt cổ từ phía sau mà chết. Vết dây có mùi thơm thoang thoảng, cùng với mùi gì đó là lạ.

Tôi đứng dậy, nhìn một lượt xung quanh, ai cũng lẩn tránh ánh mắt của tôi, tôi vừa quay đầu lại thì thấy Tống Khiết có buộc băng đô trên đầu, móc ngón tay nói: "Quay người lại!"

"Làm gì?" Tống Khiết vừa nói vừa quay người, tôi ngửi ngửi trên tóc cô bé một chút, Tống Khiết ngượng ngùng hỏi: "Rốt cuộc anh muốn làm gì?"

Tôi nói: "Trên đầu em bôi cái gì mà thơm thế?"

Tống khiết nói: "Dầu dưỡng tóc đấy, tóc em dài quá nên phải dùng mới chải tóc được."

Tôi cười cười, thứ này thời nay đâu có nữa, chuyển sang dùng dầu xả hết rồi. Trưởng thôn nghi ngờ nói: "Chất tử, có tra ra được gì không?"

Tôi nói kết luận nghiệm thi cho trưởng thôn nghe, mọi người nghe đều không hiểu, có người lo lắng hỏi: "Vậy hung thủ là ai?"

Tôi đưa ra một ngón tay, ngón tay chỉ tới chỗ nào, mọi người lui lại chỗ đó, cuối cùng ngón tay dừng lại trên người Thúy Hoàn. Tôi nói lớn: "Là bà!"

Thúy Hoàn kinh ngạc há mồm: "Tiểu tử, cậu đang nói bậy bạ gì vậy? Mấy năm gần đây ta đều cẩn trọng hầu hạ Diêm bà bà, sao có thể làm việc này? Trời đất chứng giám, ta là người như thế nào, cả thôn có thể làm chứng cho ta!"

Tôi nhếch mép: "Động cơ giết người có rất nhiều loại, thấy tài sản động lòng tham, báo thù, kích động giết người...hoặc là che giấu tội chứng năm xưa! Thực ra bà đã tự tay giao chứng cứ cho tôi."

Ai nấy đều kinh ngạc, tôi lấy hạt đào sắt bọc trong khăn tay ra: "Đây chính là chứng cứ!"

Trưởng thôn đầu óc mơ hồ, nói: "Đại chất tử, trong này có gì để nói sao?"

Tôi khẽ chắp tay một cái nói: "Tôi muốn nhờ trưởng thôn nói trước một chút, hạt đào này truyền qua các đời bà cốt bằng cách nào?"

Trưởng thôn từ tốn giải thích: "Môi một bà cốt được lựa chọn sẽ nuốt cả cái hạt này vào bụng, sau khí chết thì nhặt ra từ tro cốt, truyền cho bà cốt đời sau."

Tôi nhẹ giọng nói cảm ơn: "Thứ này là sắt, mà dịch vị trong dạ dày chủ yếu có thành phần là Hydro chloric, sắt bị ngâm trong Hydro chloric vài chục năm sẽ bị rỉ sét nghiêm trọng. Nhưng cái hạt đào này lại bóng loáng trơn nhẵn như vậy, Thúy Hoàn, tôi nghĩ bà biết nguyên nhân chứ?"

Thúy Hoàn cắn môi, thần sắc hoảng hốt.

Tôi đột ngột hét: "Bởi vì cái gọi là nghi thức này căn bản là giả,

từ xưa tới nay chưa từng có ai nuốt nó vào bụng hết!"

Chương 446: Chuyện năm xưa

Lời vừa thốt ra, mọi người đều vô cùng kinh ngạc, không ít người mắng tôi ăn nói bừa bãi, tôi xin mọi người kiên nhẫn, đừng sốt ruột, từ từ giải thích.

Dựa vào kích thước hạt đào này, thực quản con người gần như không có khả năng nuốt trôi, cho dù cố gắng nuốt thì dị vật cũng sẽ gây bệnh biến nghiêm trọng.

Hạt đào sắt chọn bà cốt này là do bà cốt đời đầu bịa ra, nguyên nhân là quả phụ dưới thời phong kiến có địa vị thấp hèn, bà cốt đời thứ nhất vì muốn sau này các bà cốt có thể kiếm sống, cho nên mới biên tạo ra một nghi thức như vậy. Thực ra nó chỉ được đeo ở trong người, nghi thức nuốt hạt đào cũng chỉ là màn ảo thuật che mắt mà thôi.

Bí mất này được bà cốt truyền cho đời kế tiếp, lưu truyền trong các đời bà cốt tiếp sau, nhưng người ngoài lại cho rằng hạt đào nằm trong bụng bà cốt, đây lại chính là thủ đoạn mà hung thủ nghĩ ra để vu oan. Nhưng việc này không qua mắt được tôi, đầu tiên là máu gà trên hạt đào, sau nữa là dạ dày của Diêm bà bà không có dấu vết bị mổ xẻ.

Ai sẽ biết hạt đào được đeo trên người Diêm bà bà? Ai có thể thuận lợi lấy nó trong tay? Chỉ có một, đó chính là Thúy Hoàn!

Thực ra cái huyền cơ này lúc ở sảnh trà đạo tôi đã ý thức được, nhưng lúc đó không nghĩ Thúy Hoàn sẽ giết người để vu oan, không định lật tẩy nghi thức bịa đặt thiện ý này. Nhưng giờ thì bà ta đã là hung thủ, tôi cũng chẳng cần khách khí.

Ánh mắt mọi người đổ dồn vào Thúy Hoàn, tôi nói: "Ngoài

những điều trên, tôi còn phát hiện một manh mối, đó là Diêm bà bà bị thắt cổ bằng sợi băng đô buộc tóc, hung khí chắc vẫn còn trên người hung thủ. Còn nữa, trước khi chết Diêm bà bà giãy dụa đã cào xước tay hung thủ, Thúy Hoàn, xin bà giơ tay lên cho tất cả mọi người cùng xem. Nếu như trên tay không có vết cào, thì bà là trong sạch."

Thúy Hoàn cắn chặt môi, không tự ý thức được là cắn tới nỗi môi bật máu, tôi để ý bà ta cố ý dùng tay áo che mu bàn tay, sự thật đã rõ như ban ngày.

Tôi lạnh giọng: "Người trong cây đa cũng là do bà giết?"

Thúy Hoàn liều mạng lắc đầu: "Không phải là ta!"

Trưởng thôn đột nhiên quát lớn: "Thúy Hoàn, cô thật to gan, lại dám gây tội lớn như vậy, người đâu nhốt cô ta lại, chờ tộc trưởng xử lý."

"Chờ đã!" Một giọng nói cất lên, Tống Tinh Thần từ trong đám người bước tới, tay cầm một quyển sổ.

Trưởng thôn cả kinh: "Đó là..."

Tôi giải thích: "Tôi vừa mới bảo Tống Tinh Thần mang gia phả của Tống gia tới đây!"

Trưởng thôn thất kinh: "Gia phả không được mang ra khỏi từ đường, các cậu làm sao có thể..."

Tôi nói: "Tôi sẽ tạ tội với cô cô sau."

Tôi giở cuốn gia phả ra, bất ngờ là Thúy Hoàn lại có hai đời chồng, hai người chồng lại là anh em với nhau, người chồng thứ nhất tên Tống Thanh Hà, người sau tên Tống Thanh Dương. Tống Thanh Hà chết 8 năm trước, phía trên ghi chú là bị bệnh qua đời, Tống Thanh Dương thì ba năm trước đi đốn củi chết ngoài ý

muốn.

Tôi hỏi: "Thúy Hoàn, người trong thân cây là Tống Thanh Hà, chồng đầu của bà, đúng chứ?"

Thúy Hoàn run lẩy bẩy gật đầu: "Phải."

Trưởng thôn đột nhiên nói: "Sự thật giờ đã rõ ràng, người phụ nữ này đúng là ác độc, đã mưu sát chồng lại còn hại Diêm bà bà. Người đâu, giải cô ta đi!"

Thúy Hoàn hung tợn la lên: "Cùng lắm thì lưỡng bại câu thương, hôm nay ta sẽ nói toàn bộ bí mật của cái thôn này ra!"

Trưởng thôn mắng: "Đừng ngậm máu phun người. Người đâu, giải cô ta đi!"

Hai thanh niên bước tới khống chế Thúy Hoàn, bà ta đột nhiên xoay người đá văng một người ra, thân pháp như con sóc vọt tới trưởng thôn. Trưởng thôn hốt hoảng la lên: "Cô ta điên rồi, mau ngăn lại!"

Một người khác xông tới, giao đấu với Thúy Hoàn mấy chiêu, rồi một quyền đánh bay bà ta. Thúy Hoàn ôm ngực nôn ra một búng máu.

Đám thôn dân tỏ rõ bộ mặt xấu xí, ai cũng là người luyện võ, nháy mắt chen nhau lên. Tống Tinh Thần cầm vỏ đao đánh trúng ngực một người, hắn lùi về phía sau ngã xuống. Tống Tinh Thần liền quét đao phong vạch rõ giới tuyến, không ai dám bước tới.

Trưởng thôn mắng: "Tống Tinh Thần, người một nhà giao thủ không động đao, ngươi quá trớn rồi!"

Tống Tinh Thần nói: "Các vị chú bác, Tinh Thần xin đắc tội, tôi theo lý không theo thân tình, trước khi nghi phạm nói rõ ràng, không ai được động tới bà ta!"

Trưởng thôn trách mắng: "Hỗn láo! Gia có gia pháp, nữ nhân này tội nghiệt ngút trời, phải bị xử tội!".

Đúng lúc này có một giọng nói cất lên: "Nhắc tới gia pháp, còn phải do tộc trưởng quyết định!"

Sắc mặt mọi người chợt biến, chỉ thấy Tống Hạc Đình từ trong núi đi ra, bà không còn mặc bộ đồ nội trợ trong nhà nữa, mà thay vào đó là một bộ hán phục đỏ thắm, tay cầm một cây giáo, Tống Khiết kích động la lên: "Mẹ, cuối cùng mẹ cũng tới!"

Tống Hạc Đình vuốt đầu con gái, nhìn vòng quanh mọi người, nói: "Xin lỗi đã tới chậm, phụ nữ ra ngoài luôn mất thời gian. Sự việc nếu đã tới mức này, chi bằng chúng ta liền mở cuộc đối thoại song phương, rõ ràng nói cho ra lẽ."

Sắc mặt trưởng thôn khó chịu nói: "Đương gia, chuyện này..."

Ánh mắt Tống Hạc Đình lãnh đạm nói: "Nói với tôi vô dụng, vụ án này tộc trưởng giao cho Tống Dương toàn quyền giải quyết, tôi chỉ tới tham gia náo nhiệt, giúp chút thanh thế."

Tôi nhìn Tống Hạc Đình, khẽ mỉm cười, rõ ràng bà biết nhưng giả bộ hồ đồ, trong thôn có bí mật, bà là gia chủ không dễ xử lý, vì vậy mới nhờ đến tôi.

Tôi nói với Thúy Hoàn: "Nói đi, nhưng tôi cảnh báo, mắt của tôi có thể nhìn thấu lời nói dối, bà đừng có nghĩ sẽ lừa được tôi."

Thúy Hoàn thở dài một tiếng rồi nói: "Ta biết ta phạm tội lớn tày trời, người sắp chết thì không cần nói láo."

Bà ta bât đầu kể, thực ra bí mật này cũng không có gì kinh thiên động địa, đại khái là bắt đầu từ 20 năm trước, người trong thôn tự mình mang cao anh túc đi bán lấy tiền, việc này rất nhiều người có mặt ở đây dính vào.

Mặc dù tộc trưởng nghiêm cấm bằng sắc lệnh, nhưng trước lợi ích, những thôn dân này quên mất tổ huấn, chính trưởng thôn lại là người đứng ra liên lạc với đám trùm ma túy, phần lớn cao anh túc mua bán đều phải qua tay ông ta.

Vốn dĩ đây chỉ là một vết nhơ trong thôn, nhưng không ngờ 8 năm trước lại xảy ra một chuyện. Lúc đó Thúy Hoàn tư thông với em chồng là Tống Thanh Dương. Giấy không gói được lửa, Tống Thanh Hà mơ hồ nhận ra, nhưng không biết gian phu là ai, liền đánh đập Thúy Hoàn.

Tống Thanh Dương thấy vậy không nhịn được, nghĩ ra một kế mượn dao giết người. Hắn nói chủ ý này cho Thúy Hoàn, bà ta sợ hãi, như vậy chẳng phải là thành Phan Kim Liên và Tây Môn Khánh trong truyện Thủy Hử sao?

Nhưng dưới sự vận động của Tống Thanh Dương, rốt cuộc bà ta giao động. Bởi vì Tống Thanh Hà tính khí nóng nảy, thường uống rượu say sau đó đánh đập vợ, có lần Thúy Hoàn mang thai, Tống Thanh Hà đạp ngã bà ta xuống đất, khiến bà sinh non, cả đời không thể có con được nữa.

Người em Tống Thanh Dương bịa ra một khách hàng giả người HongKong, mua cao anh túc của Tống Thanh Hà với giá cao, đương nhiên chuyện này trưởng thôn cũng tham gia, hai người lóa mắt trước lợi ích, mang 20kg cao anh túc đưa cho Tống Thanh Dương. Nhưng sau đó hắn nói khách hàng đã bỏ trốn.

20kg cao anh túc này vốn là có người đặt mua từ trước, là một người trong giới xã hội đen. Tống Thanh Hà định bán với giá cao, sau đó mua lại 20kg từ chỗ khác rồi bán cho hắn. Nhưng giờ hàng không có, đến ngày giao hàng mà không giao, đối phương nhất định sẽ tìm tới tính sổ.

Tất nhiên người nhà họ Tống chẳng sợ đụng tay chân, nhưng vấn đề lại ở chỗ, toàn bộ việc buôn bán cao anh túc đều là giấu tộc

trưởng và gia chủ, nếu sự việc bại lộ, tất cả mọi người khó thoát phải chịu gia pháp.

Trưởng thôn liền phủi sạch trách nhiệm, Tống Thanh Hà bị đổ hết lên đầu, Thúy Hoàn bèn ra một kế hoạch giả chết trốn nợ, Tống Thanh Hà không do dự đáp ứng. Thế nhưng hắn có chết cũng không nghĩ tới, mình đã bước vào cạm bẫy do chính vợ và em trai mình thiết kế!

Chương 447: Ép hôn

Tống Thanh Hà uống một lượng cực nhỏ chất độc benladon, giả vờ chết. Người mua hàng đương nhiên không tin trên đời lại có chuyện trùng hợp như vậy, nhưng mở quan tài ra xem, người đúng là đã chết, cũng chỉ có thể tự trách mình xui xẻo.

Tống Thanh Dương dự định đêm đó sẽ giết chết Tống Thanh Hà mà thần không biết quỷ không hay, lại không ngờ dược tính hết tác dụng, Tống Thanh Hà đã tự mình quay lại, vừa đúng lúc bắt gặp em trai và vợ đang gian díu, bộc phát tức giận. Trong tình thế cấp bách, Tống Thanh Dương đã dùng búa giết chết Tống Thanh Hà.

Hai người lúc đó sợ hãi, thi thể phải xử lý thế nào đây? Nếu chôn nhất định sẽ bị phát hiện, vừa hay trong thôn có cây đa lớn, có một hốc kín đáo, trèo lên cao mới nhìn thấy được, lúc còn bé hai anh em bọn họ thường vào đó chơi đùa.

Tống Thanh Dương liền mang anh mình nhét vào, lúc nhét lại phát hiện Tống Thanh Hà chưa chết, Tống Thanh Dương lại bồi tiếp một búa nữa, sau đó dùng đất sét bịt kín miệng cái hốc.

Việc giấu thi thể trong thân cây sớm muộn sẽ bị lộ, huống hồ trong thôn còn có tục bốc mộ, ba năm sau mà khai quan sẽ phát hiện thi thể Tống Thanh Hà không còn.

Lúc đó Tống Thanh Dương có một khối tiền lớn, chính là nhờ bán số cao anh túc kia, cả hai hạ quyết tâm đi tìm Diêm bà bà, nói trắng chuyện này ra, dùng số tiền lớn để mua chuộc, nếu không được thì cả hai sẽ bỏ trốn.

Không ngờ trước lợi ích, Diêm bà bà lại động tâm, đồng ý giúp

họ che giấu chuyện này. Vì vậy bà ta tôn sùng cây đa thành thần thụ, đồng thời chắp vá một bộ hài cốt, để thế chỗ cho Tống Thanh Hà.

Sau khi sóng yên gió lặng, Tống Thanh Dương liền cưới Thúy Hoàn. Vài năm đầu hai người luôn nơm nớp lo sợ bại lộ, nhưng dần dần nhận ra trong thôn không còn ai nhắc tới Tống Thanh Hà, nghĩa là mình đã thành công.

Nhưng có lẽ là trời cao báo ứng, mấy năm trước trong lúc đốn củi Tống Thanh Dương bị tai nạn ngoài ý muốn mà chết, Thúy Hoàn trở thành quả phụ. Để đề phòng Diêm bà bà nói bậy nói bạ, bà ta tình nguyện tới hầu hạ, nhưng thực ra là âm thầm giám sát.

Thúy Hoàn ngàn vạn lần không nghĩ tới, tắm năm trôi qua, chuyện này lại bị tôi phát hiện. Lúc tôi tới tìm Diêm bà bà vào buổi sáng, Thúy Hoàn luôn đứng bên ngoài nghe lén, sợ sự việc bại lộ nên mới nổi sát tâm.

Sau khi nghe hết, tôi thở dài: "Đúng là sai lầm chồng chất sai lầm."

Thúy Hoàn nước mắt ròng ròng nói: "Nếu ông trời cho ta được cơ hội lựa chọn, ta vẫn sẽ làm như vậy, bởi Thanh Dương yêu ta thật lòng, ta cũng yêu anh ấy thật lòng."

Đột nhiên một viên đá ném trúng trán bà ta, rỉ máu, một thôn dân tức giận mắng: "Không biết xấu hổ, đồ gian phu dâm phụ!"

Nhất thời mọi người trở nên mất bình tĩnh, thi nhau nhặt đá lên. Tống Hạc Đình chống mạnh cây giáo, quát: "Ai dám! Không coi đương gia ta là gì trong mắt sao?"

Mọi người sợ hãi, vội buông đá xuống. Tống Hạc Đình quay sang Thúy Hoàn, nói: "Cho dù cô thật lòng yêu Tống Thanh Dương, cũng không thể biện minh cho tội giết người, cô về đi, ta sẽ báo

cáo với tộc trưởng, quyết định xử trí sau."

Thúy Hoàn quỳ xuống, hướng về phía Tống Hạc Đình dập đầu mấy cái, sau đó từ từ đi xuống núi.

Trưởng thôn đứng bên cạnh đã sớm ướt đầm mồ hôi, Tống Hạc Đình khẽ nhếch mép, ánh mắt quét từng khuôn mặt, nói: "Chuyện xấu cô ta vừa nói, những ai dính líu tự đứng ra!"

Trưởng thôn đột ngột quỳ xuống, run rẩy nói: "Xin gia chủ mặc tình xử lý!"

Một nhóm đông sau lưng ông ta cũng quỳ theo, thì ra việc buôn bán cao anh túc là nửa thôn đều có phần. Có câu, một gia tộc không thể thiếu ăn mày, cho dù là Tống gia cũng không thể tránh có những thành phần xấu.

Tống Hạc Đình lạnh lùng nói: "Chuyện này liên quan rất nhiều người, có câu pháp không trách chúng, từ nay ta sẽ không truy cứu chuyện này nữa. Nhưng từ nay về sau, còn ai dám lợi dụng việc này kiếm tiền thì đừng trách ta hạ thủ không lưu tình!"

Mọi người mừng rỡ như điên, khấu đầu liên tục: "Đa tạ đương gia!"

Tống Hạc Đình nói tiếp: "Nhưng các người buôn bán cao anh túc kiếm được không ít tiền, phải kê khai rõ ràng cho ta, tất cả tiền đó sẽ dùng cho việc tu sửa từ đường, trợ cấp cho cô nhi quả mẫu trong thôn, nếu có giấu diếm sẽ xử thep gia pháp."

Trưởng thôn dập đầu lia lịa: "Gia chủ anh minh, tôi nhất định sẽ bù đắp lỗi lầm!"

Tống Hạc Đình cười lạnh một tiếng, ung dung đi xuống núi. Tôi đuổi theo hỏi: "Cô cô, thực ra cô có dụng ý khác?"

"Lời này là ý gì?" Bà cười hỏi tôi.

"Cô đã sớm biết những trò mờ ám này trong thôn, chỉ là bất tiện vạch trần, vụ án chỉ là cái cớ để quét sạch cái tệ nạn lâu năm." Tôi nói.

Tống Hạc Đình nhàn nhạt nói: "Một gia tộc quá nhiều người, khó tránh khỏi những tên quái thai, nhưng cắt tài lộ của một người khác nào giết cha mẹ họ, không ít thôn dân lúc đó đã cải thiện cuộc sống nhờ việc này. Mặc dù ta trong lòng biết rõ, nhưng không tiện vạch trần. Có điều cứ kéo dài như vậy, sự thanh liêm của Tống gia sẽ mất sạch, liệt tổ liệt tông dưới suối vàng sẽ không tha thứ cho ta. Có câu, nước quá trong ắt không có cá, haiz chuyện này quả thực không dễ làm!"

Tống Khiết chen vào một câu: "Mẹ, hay là mẹ về hưu sớm đi, con gánh thay đại kỳ này cho."

Tống Hạc Đình bật cười dúi vào trán con bé: "Để tốt nhất, thì con tìm người tốt mà gả đi, ngàn vạn lần chớ nhảy lại vào vũng nước đục này."

Tống Khiết bĩu môi: "Con không muốn lấy chồng!"

"Con gái lớn thì sớm muộn cũng phải lấy chồng, con thấy Tống Dương ca ca thế nào?" Tống Hạc Đình hỏi.

Tống Khiết nhìn tôi rồi lại nhìn Tống Tinh Thần, u mê nói: "Tống Dương ca ca nào?"

Tống Hạc Đình cười không đáp. Trong lòng tôi giúp Tống Tinh Thần kiểm tra thử mối quan hệ huyết thống của hắn với Tống Khiết có thể kết hôn không, hình như là có.

Lúc này đột nhiên có một thanh niên chạy tới nói: "Gia chủ, Thúy Hoàn treo cổ trong nhà mình rồi!"

Tống Hạc Đình nhàn nhạt đáp: "Biết rồi!"

Thì ra là bà cố ý mở một con đường để cho Thúy Hoàn được chọn cái chết tôn nghiêm, nghe nói gia pháp của Võ Tống tương đối tàn khốc, Tống Hạc Đình lại thông minh giả ngu, khiến tôi bội phục.

Về nhà, tôi chuẩn bị vào phòng ngủ thì Tống Hạc Đình gọi lại, bà bảo tôi ra phòng khách ngồi, nghiêm trang nói: "Tống Dương, ta có một số chuyện muốn nói với con."

Tống Khiết nói: "Mẹ, con về phòng trước nha."

Tống Hạc Đình nói: "Con cũng ở lại."

Tống Hạc Đình nâng ly trà nhài lên, hớp một ngụm rồi nói: "Tống Dương, bài kiểm tra của con đã kết thúc, quả thật con rất có năng lực, hoàn toàn có thể đảm đương một nhánh, không hổ là con cháu Tống Triệu Lân!"

Tôi mừng rỡ: "Không cần đi gặp tộc trưởng sao?"

Bà lắc đầu: "Thực ra tộc trưởng chỉ là một cái danh, bọn họ sớm đã không còn quan tâm thế sự, người phái Tống Tinh Thần đi bảo vệ con là ta, bài kiểm tra lần này cũng là ta ra đề."

Tôi nói: "Như vậy sau này con có thể gia nhập tổ đặc án?"

"Có thể, nhưng..." bà giơ ba ngón tay: "Ta có 3 điều kiện."

"Cô cô cứ nói." Tôi vui vẻ.

"Thứ nhất, con tạm thời không được rời đi, chọn ngày để cưới Tống Khiết; thứ hai, trong vòng một năm hai đứa phải sinh con để kéo dài hương hỏa, sau khi con hai đứa lớn, phải truyền hết kỹ thuật Ngỗ Tác cho nó; thứ ba, Văn Võ Tống thống nhất, từ nay không tách ra nữa. Thỏa mãn ba điều kiện này, ta mới đồng ý cho con làm theo ý mình."

Tôi trợn tròn hai mắt, điều kiện đầu tiên mà bà nói đã như quả pháo nặng ký, Tống Khiết mặt đỏ đến mang tai: "Mẹ, người đang nói gì vậy? Con làm sao có thể kết hôn với Tống Dương biểu ca?"

"Sao mà không thể? Hai đứa đã cách nhau 5 đời, không tính là thân thích, hơn nữa chẳng phải hai đứa rất xứng đôi sao?" Tống Hạc Đình nói.

Tống Khiết la lên: "Giờ là thời đại nào rồi còn sắp đặt chuyện hôn nhân!"

Tống Hạc Đình đặt mạnh chén trà xuống bàn, quát: "Chuyện này liên quan trọng đại, không cho phép con ý kiến!"

Tống Khiết bị dọa sợ đến trợn tròn mắt, mặc dù thường ngày Tống Hạc Đình trước mặt con bé là một người mẹ hiền từ, nhưng lúc này lại đang là một đương gia trang nghiêm.

Tôi nói: "Cô cô, ba điều kiện của cô, trừ điều kiện cuối cùng, hai điều kiện còn lại con không thể đáp ứng."

Tống Hạc Đình cười lạnh: "Chuyện này không do con quyết định, ta đã bỏ thuốc trên cơ thể con, không đáp ứng cũng phải đáp ứng!"

Chương 448: Đường đao VS Lượng ngân thương

Tôi hơi giật mình nói: "Cô bỏ thuốc trên người của con?"

Tống Hạc Đình cười lạnh: "Trong canh rắn con uống, ta bỏ Tương Tư Tán, chỉ cần con dùng não suy nghĩ quá nhiều sẽ đau đầu muốn chết; còn trong nước con tắm ta bỏ Nhuyễn Cốt Cao, nếu có ý định chạy trốn, toàn thân sẽ vô lực, con phải đáp ứng điều kiện của ta, nếu không ta sẽ không giải độc."

Tôi nói: "Đây là cô đang xâm phạm nhân quyền!"

"Đừng có mang luật pháp bên ngoài mà nói chuyện với ta, nơi này có quy tắc của nơi này." Tống Hạc Đình chẳng thèm ngó tới.

Tôi lắc đầu: "Cô cô, thật ngại quá, thực ra buổi tối đầu tiên, Tống Tinh Thần đã nói cho con biết. Canh rắn ăn xong con đều móc họng nôn ra, nước thì chỉ tắm có một lần, sau đó không tắm lại nữa, thuốc cô bỏ căn bản không tác dụng trên người của con."

Tống Hạc Đình trợn tròn mắt: "Tống Tinh Thần, con dám phản bội ta?"

Tống Tinh Thần quỳ một chân xuống, nói: "Cô cô, sứ mệnh của con là bảo vệ Tống Dương khỏi bất cứ thương tổn nào, chuyện này làm sao con có thể vờ như không thấy?"

Tống Hạc Đình cười lớn: "Tống Tinh Thần, con đúng là nắm lông gà mà đương lệnh tiễn, tiểu tử con đã đủ lông đủ cánh, dám phản kháng ta? Con quên khi còn bé, cha mẹ con bị kẻ thù sát hại, là ai nuôi con không lớn? Ai dạy con võ nghệ?"

Tống Tinh Thần cung kính nói: "Cô cô giống như cha mẹ tái thế của Tinh Thần, công ơn nuôi dưỡng Tinh Thần không bao giờ quên, nhưng hành động của cô cô con thấy quá tuyệt tình."

Tống Hạc Đình cắn chặt răng, nói: "Tất cả ta làm đều vì lợi ích Tống gia!"

Tống Tinh Thần từ từ đứng dậy, rút Đường đao ra, dùng lưỡi đao sắc bén bảo vệ tôi: "Vậy xin thứ lỗi cho Tinh Thần vô lễ."

Tống Khiết cũng thủ thế, nói: "Tống Dương biểu ca, mẹ em điên rồi, để bọn em hộ tống anh chạy đi!"

Tống Hạc Đình ngửa mặt lên trời cười lớn, đột nhiên bóp vỡ cái tay vịn ghế: "Từng đứa từng đứa đều dám không nghe lời ta!"

Tống Tinh Thần khom người nói: "Sau chuyện này còn tình nguyện nhận gia pháp xử lý, tự chặt một cánh tay để tạ tội!"

"Khỏi cần, đánh thắng ta thì các người muốn đi đâu cũng được!" Ánh mắt Tống Hạc Đình lóe lên.

Tôi thầm nghĩ, chẳng lẽ Tống Tinh Thần cộng thêm Tống Khiết lại không thắng nổi một người phụ nữ trung niên sao? Lúc đó quả là tôi đã quá coi thường Tống Hạc Đình.

Đột nhiên bà ném chén trà ra, Tống Tinh Thần một đao chém đứt đôi cái chén, nhưng lực bay của hai nửa chén không hề giảm, găm phập vào cột nhà, tôi nhìn mà há hốc mồm.

Chỉ thấy hai tay Tống Hạc Đình nhanh chóng biến ảo giống như lật hoa, hai chân trụ chắc mã bộ, Tống Tinh Thần cố ý lật ngược thanh đao, dùng sống đao nghênh chiến.

Đao Tống Tinh Thần nhanh như chớp chém về phía Tống Hạc đình, bà nhẹ nhàng né ra, đôi chân bà như múa trên mặt đất, bất kể tấn công thế nào cũng không trúng.

Sơ hở! Tống Hạc Đình vọt tới trung tâm, một chưởng đánh vào ngực Tống Tinh Thần, hắn bị đẩy lùi về phía sau mấy bước, đưa tay ôm ngực.

"Mẹ, đắc tội!" Tống Khiết nhảy tới, hai mẹ con giao thủ rất nhanh, đến bóng dáng nhìn cũng không rõ. Nhưng với động u chi đồng tôi vẫn có thể nhận ra Tống Khiết đang ra sức chống đỡ, Tống Hạc Đình thì lại ung dung.

Được mấy hiệp, đột nhiên Tống Hạc Đình một chưởng đánh vào bụng Tống Khiết, con bé kêu thảm một tiếng bật ra, ngã vào cái ghế vỡ tan.

Tống Hạc Đình vẫn ung dung như một tông sư, chầm chậm thủ thế, nhất thời trong lòng tôi dâng lên một ý nghí đối địch mãnh liệt, đồng tử vô thức trở nên sắc bén, Tống Hạc Đình lạnh lùng uy hiếp: "Đừng có dùng nó với ta, cẩn thận ta móc cặp mắt con đấy!"

Thoáng cái tôi bị bắt thóp, nào còn dám sử dụng minh vương chi đồng, nữ nhân này thật quá kinh khủng.

Lúc này Địch Dịch An trong nhà bị kinh động, đi ra trông thấy cảnh này thì sợ hãi, kinh ngạc nói: "Bà xã, xảy ra chuyện gì vậy?

"Quay về phòng!" Tống Hạc Đình trừng mắt.

Tống Khiết nhân cơ hội tố cáo: "Cha, mẹ đánh con nè, cha nói mấy câu đi!"

"Có gì thì từ từ nói, chớ chọc mẹ con tức giận." Nói xong Địch Dịch An ảo não quay về phòng, xem nét mặt của Tống Khiết, giống như sắp tức hộc máu đến nơi.

Tống Hạc Đình lạnh lùng nói: "Tống Tinh Thần, từng chiêu từng thức đều là ta dạy, con không mang quyết tâm giết ta, làm sao mà đánh thắng?"

Tống Tinh Thần ôm quyền nói: "Đắc tội!"

Đao trên tay lật lại, đột nhiên đánh tới, lần này động tác hắn mạnh bạo hơn hẳn, lưỡi đao sắc tới mức cái ghế bên cạnh bị cắt đôi ngọt sớt, cột nhà cũng bị gọt ra từng mảng.

Dưới sự uy hiếp của đao phong, Tống Hạc Đình cũng không khỏi né tránh, hai người một công một thủ, trong phòng khách ánh đao loang loáng, cuối cùng Tống Hạc Đình bị ép tới góc phòng. Đột nhiên Tống Hạc Đình nhảy vọt lên, chân đạp vào cây Lượng Ngân Thương treo trên tường, cây giáo như lò xo bật một cái bắn về hướng Tống Tinh Thần.

Tống Tinh Thần dùng đao đỡ thương, Tống Hạc Đình rất nhanh vọt tới nắm lấy cán, khí thế bức người quét dưới chân, ép Tống Tinh Thần nhảy lên né tránh. Sau đó bà rút thương về, cây thương giống như mãng xà, đâm thẳng vào ngực Tống Tinh Thần.

Choang một tiếng, Tống Tinh Thần ở giữa không trung bật về phía sau. Tôi sợ đến toát mồ hôi, định thần lại nhìn, thì ra trong thế ngàn cân treo sợi tóc, Tinh Thần đã kịp dùng thân đao cản mũi giáo.

Tống Hạc Đình ổn định mã bộ, hai tay giương ngọn giáo, giơ cây giáo cao quá đầu, tư thế rất là quái dị. Sau này tôi mới biết đây gọi là thế Bá Vương Thương Pháp do Hạng Vũ sáng tạo.

Hai người mặt đối mặt mấy giây, không khí vô cùng căng thẳng, đột nhiên Tống Hạc Đình bất ngờ xông tới, thương trong tay múa vun vút thành những vệt sáng bạc, Tống Tinh Thần huơ đao nghênh chiến, ánh lửa tung tóe giữa không trung.

Mặc dù tôi không hiểu về võ học, nhưng vẫn nhận ra, kế sách của Tống Tinh Thần là đang cố gắng rút ngắn khoảng cách.

Tuy nói dài một phân, mạnh một phân, nhưng vế sau của nó

lại là, ngắn một tấc, hiểm một phần.

Tống Tinh Thần nhắm kỹ một sơ hở trong tấn công, lấn người áp sát, một đao bổ tới Tống Hạc Đình. Tống Hạc Đình thu cây thương lại, ngọn thương giống như cánh tay thứ ba, xoay một vòng trên vai bà. Sau đó cán thương từ dưới đánh lên, trúng cổ tay Tống Tinh Thần, khiến đao trong tay bị bật ra.

Không chậm trễ, Tống Hạc Đình một cước đá văng Tống Tinh Thần ra, dùng mũi giáo tiếp lấy cây đao rơi xuống đất, đường đao nhu bị dính chặt vào mũi giáo, xoay tít mấy vòng rồi păng một tiếng ném đi, cắm phập vào cột nhà.

Tống Hạc Đình nhếch mép, mặt không biến sắc, mồ hôi cũng chẳng có một giọt. Bên kia Tống Tinh Thần thì trán đẫm mồ hôi, dáng vẻ chật vật, lúc này tôi mới thấm câu gọi là nhân ngoại hữu nhân, sơn ngoại hữu sơn. Tống Hạc Đình là tài năng xuất chúng trong Võ Tống, tu vi võ học của bà cơ hồ có thể đánh bại bất cứ ai, ngoại trừ một người - thương nhân âm phủ Trương Cửu Lân!

"Mẹ, tiếp chiêu!"

Một tiếng hô, Tống Khiết không biết từ chỗ nào lao ra, trong tay là một đôi câu lưỡi liềm, chiêu tới 10 phần ác liệt, ép lui Tống Hạc Đình mấy bước. Nhưng chỉ chớp mắt, bà đã lấy lại ưu thế, bức Tống Khiết vất vả chống đỡ.

Hai mẹ con tốc độ ánh sáng, giao thủ mấy chục chiêu, đột nhiên cả hai cùng sử ra sát chước, Tống Hạc Đình một thương đâm vào cổ họng Tống Khiết, còn song câu của Tống Khiết thì bắt chéo, chụp xuống cổ tay mẹ mình.

Hổ dữ không ăn thịt con, trong thời khắc mấu chốt, Tống Hạc Đình đã thu tay lại, nhưng Tống Khiết thì không. Có lẽ là do không khống chế được lực của mình, tôi căng thẳng đến khô cả cổ họng, chỉ sợ mẹ con tương tàn, xảy ra bi kịch đổ máu.

Đúng lúc này, Tống Hạc Đình buông ngọn thương ra, song chưởng đẩy về phía trước, bàn tay hoàn toàn không chạm vào, nhưng cơ thể của Tống Khiết lại bật về phía sau, trượt đi một khoảng cách thật dài, trên áo hằn lên vết hai bàn tay.

Tôi kinh ngạc không thôi, đây là chuyện gì?

Một thân tông sư võ học như Tống Hạc Đình, xuất xong chiêu này cũng đầm đìa mồ hôi, bà thở hắt một hơi thật dài, khí tức trong miệng như một luồng khói, điều hòa nội tức xong lại bắt đầu thủ thế.

Tống Tinh Thần trợn tròn hai mắt: "Cô cô, chiêu vừa rồi là..."

Tống Hạc Đình cười lạnh: "Kỹ thuật giết người của Tống gia - Cách Sơn Đả Ngưu!"

Chương 449: Tộc trưởng ra mặt

Ba người chúng tôi bị chiêu này của Tống Hạc Đình chấn nhiếp, không nói nên lời. Đột nhiên Tống Tinh Thần đá mạnh vào cây cột, thanh đao từ trên rơi xuống, hắn dùng tay áo lau thân đao một lượt, lại bắt đầu thủ thế.

Tống Khiết cũng xuống tấn, nói: "Tống Dương biểu ca, em với Tinh Thần cầm chân mẹ, anh mau chạy đi!"

Tống Hạc Đình nhếch mép: "Đừng hòng đắc ý!"

Bà dùng chân hất cây thương lên, nắm chặt trong tay, Tống Tinh Thần hét: "Chạy!"

Tôi gật đầu: "Ta chờ ngươi ở sơn khẩu!"

Tống Tinh Thần nói: "Đừng chờ, chúng ta không tới được đâu!"

Dứt lời, cả hai xông lên giao thủ với Tống Hạc Đình, khắp phòng ánh thép lấp loáng, đằng đằng sát khí.

Tôi cắn răng, chỉ còn cách chạy ra bên ngoài, dựa vào trí nhớ tìm đến đường ra khỏi thôn, chạy tới giữa sườn núi, đột nhiên phía sau oang một tiếng, chỉ thấy căn nhà của Tống Hạc Đình đổ sụp.

Trong đống ngói vụn có ba bóng người thoát ra, vẫn đang chiến đấu kịch liệt, người trong thôn bị kinh động, nhà nhà bật đèn lên.

Tôi không dám dừng lại, cắm đầu chạy, sau lưng chợt vang lên tiếng của Tống Hạc Đình. Tôi cả kinh, cho là bà đuổi tới nơi, chỉ

thấy giọng của bà vang vọng thật lớn, truyền khắp sơn cốc: "Con cháu Tống gia nghe đây, Tống Dương không vâng lời đương gia, lập tức bắt nó, nhớ không được làm nó bị thương!"

Thì ra cái gọi là thiên lý truyền âm chính là phát ra giọng nói có âm lượng lớn từ đan điền, có thể truyền trong không gian rất xa.

Lập tức có một nhóm người lao ra, tốc độ rất nhanh chạy tứ phía. Có người trông thấy tôi, hô to: "Hắn ở trên núi!"

Chỉ thấy vài tên Võ Tống lập tức thi triển khinh công, leo vun vút trên dốc núi, tôi chẳng chạy được mấy bước thì phía sau đã có tiếng bước chân dồn dập, một con cháu Tống gia đã đuổi tới.

Tôi quay đầu lại phát động minh vương chi đồng, người kia hét lên một tiếng, vội vàng lui về phía sau. Đây đã là lần thứ ba tôi thi triển minh vương chi đồng, phản phệ khiến toàn thân vô lực, tuyệt đối không thể sử dụng thêm lần nữa.

Rất nhanh thì một nhóm thôn dân đã đuổi tới, miệng la: "Đứng lại, nếu không đừng trách chúng ta không khách khí!"

Tôi thầm chửi mấy câu, mắt thấy bọn họ đang ngày càng gần, đột nhiên phía sau có tiếng xé gió, ám khí chớp mắt đánh trúng khớp chân, mấy người quỵ gối. Tống Tinh Thần đuổi theo từ phía sau, là hắn mới phi mấy viên đá.

Tống Tinh Thần dùng vỏ đao chọc vào cổ họng hai người khiến họ ngất xỉu, những người khác hô to: "Tinh Thần, ngươi định tạo phản sao?"

Mấy người liền lập tức thủ thế, Tống Tinh Thần không rút đao, giao đấu với bọn họ, chưa đầy mấy chiêu đã đánh ngã hết, nhưng hạ thủ lưu tình, không gây ra thương tích.

Hắn chạy tới nói với tôi: "Tống Dương, thật xin lỗi, ta không

nên mang ngươi về đây mới phải."

Tôi thở dài: "Chuyện đã tới nước này còn nói mấy câu đó làm gì. Tống Khiết đâu?"

Ánh mắt hắn ảo não, nói: "Nàng dùng tính mạng uy hiếp cô cô, nếu không làm sao ta thoát ra được tới đây."

Lúc này sau lưng lại có tiếng người hét: "Đứng lại!"

Tống Tinh Thần phất tay một cái: "Đi!"

Hắn lôi tôi chạy như bay trên sơn đạo, căn bản tôi không theo kịp, gần như là bị kéo đi. Chợt một vật bay vút tới sau lưng, Tống Tinh Thần lập tức đẩy tôi ra, xoay người rút đao, chém một đường, động tác rất đẹp mắt.

Thì ra là Lượng Ngân thương do Tống Hạc Đình ném tới, bị Tống Tinh Thần chẻ làm đôi, mũi giáo cắm trên đất, vẫn còn rung bần bật.

Đột nhiên có người bay trên đỉnh đầu, vọt ra sau lưng chúng tôi, không phải là Tống Hạc Đình thì còn ai vào đây? Bà mặt đầy giận dữ quát: "Tống Dương, con nhất quyết không nghe lời ta?"

Tôi biết đã hết đường trốn, hướng về phía Tống Hạc Đình hành lễ nói: "Cô cô, thật xin lỗi, năm đó sau khi ông nội chết, con đã thề phải báo thù cho ông, đây là sứ mệnh, con không thể không làm!"

Tống Hạc Đình phùng mang trợn má, hai mắt như phát ra lửa, đột nhiên xông tới tát tôi một cái đau điếng.

Má tôi tứ thì bỏng rát như lửa đốt, nhưng một cái tát này bà chỉ dùng sức rất nhỏ, nếu không có lẽ ngay cả đứng vững tôi cũng không làm được.

Tống Hạc Đình khàn cả giọng mà mắng: "Từ sau khi Tống Triệu Lân chết, Văn Tống chỉ còn lại con là độc đinh, kỹ thuật Ngỗ Tác bao đời truyền lại đều nằm trên người con. Mạng con không thuộc về một mình con, vậy mà con cứ khăng khăng không coi tính mạng mình ra gì, con chết, kỹ thuật này sẽ hoàn toàn đứt đoạn, xuống dưới cửu tuyền con làm sao ăn nói với liệt tổ liệt tông, trách nhiệm này con gánh nổi sao?"

Tôi siết chặt nắm đấm, hồi lâu mới thốt nên lời: "Nếu như có thể phá tan Giang Bắc Tàn Đao, cái mạng này của con cũng đáng giá!"

"Cái đồ không biết trời cao đất dày!" Tống Hạc Đình lại tát tôi một cái trời giáng, Tống Tinh Thần vội vọt tới túm lấy cổ tay bà, nói: "Cô cô, Tinh Thần con thề, sẽ lấy mạng mình bảo vệ Tống Dương, tuyệt đối không để hắn gặp nguy hiểm."

Tống Hạc Đình cười ha hả: "Đừng có thề thốt với ta, ta không tin. Cả ngàn năm nay Tống gia gặp biết bao tai họa, nếu không phải các đời gia chủ cầu toàn, các ngươi có thể còn đứng được ở đây sao? Trước mặt đại cuộc của gia tộc, sự hy sinh nhỏ bé này mà các người cũng không làm được?"

Tôi nói: "Cô cô, dù con đáp ứng với điều kiện của cô, cũng không thể ở đây lâu như vậy, Giang Bắc Tàn Đao đã ngày càng phách lối, phải có người đứng ra ngăn chặn!"

Bà thu tay về, nói: "Con có biết tại sao Diêm bà bà lại chết không?"

Tôi sững sờ, sau đó lắc đầu.

Bà nói: "Chính bởi vì con điều tra vụ án này, cho nên bà ấy mới phải chết. Chính Tà giống như hai mặt âm dương, âm càng thịnh dương càng cường, ngược lại cũng vậy. Nếu con không tìm Giang Bắc Tàn Đao tính sổ, chúng cũng sẽ không gây sóng gió."

Tôi cắn môi: "Có lẽ vẫn còn cách khác, chọn mấy người trong đám con cháu Tống gia, con tình nguyện dốc hết trân truyền cho bọn họ, để kỹ thuật này có người kế thừa."

Tống Hạc Đình lắc đầu: "Không phải ai cũng có tư chất, huyết thống và tài năng của Văn Tống đã như ngọn nến trước gió, ta là đại đương gia Võ Tống, há có thể trơ mắt đứng nhìn!"

Tôi kích động nói: "Vậy kiểu gì con cũng phải cưới em họ Tống Khiết sao?"

"Phải cưới, bởi vì cô cô muốn con làm gia chủ tương lai!" Tống Hạc Đình nắm chặt cây thương.

Tôi bật cười ha hả: "Cô cô, sợ rằng Tống Dương không gánh nổi trọng trách này! Con chẳng phải là người có chí lớn gì, trong đầu chỉ suy nghĩ làm sao bắt kẻ xấu, chỉ vậy mà thôi, gia chủ cái gì, con chưa từng nghĩ tới."

Tống Hạc Đình cười lạnh: "Nói tới nói lui, chính là con không đáp ứng?"

Tôi lắc đầu.

"Vậy ta sẽ ép con phải đáp ứng, bắt hai đứa nó lại!"

Tống Hạc Đình ra lệnh một tiếng, đám con cháu Tống gia lập tức tiến lên, định bắt tôi và Tống Tinh Thần. Đúng lúc này thì một giọng nói già nua ung dung cất lên: "Hạc Đình, đủ rồi!"

Mọi người đều đồng loạt quay đầu nhìn về một phía, đột nhiên sắc mặt đại biến, nhất thời quỳ xuống, Tống Hạc Đình cũng quỳ một chân nói: "Tham kiến đại tộc trưởng!"

Tôi quay đầu lại nhìn, chỉ thấy một ông lão tay chống gậy đầu rồng đang đứng, tôi căn bản không biết ông ta xuất hiện lúc nào. Ông lão râu tóc bạc phơ, dáng người nhỏ, râu dài tới ngực, tuổi tác

phải trên dưới 100.

Tống Tinh Thần giật giật tay áo tôi, cả hai vội vàng quỳ một chân xuống.

Chương 450: Hậu thuẫn của tộc trưởng

Đại tộc trưởng từ từ vuốt chòm râu dài, phát ra giọng nói đầy sức lực: "Tiểu Đình, ta vẫn thường nói với con, vạn sự do trời định. Trên đời vốn không có việc gì hoàn hảo, cứ một mực cầu toàn, cuối cùng chỉ dẫn tới lưỡng bại câu thương, sao phải cố chấp?"

Tống Hạc Đình nói: "Nhưng mà tộc trưởng, một nhánh Văn Tống Gần như đứt đoạn, bảo con làm sao không bận tâm cho được?"

Đại tộc trưởng nói: "Giang Bắc Tàn Đao là kẻ thù truyền kiếp của Tống gia, đã nhiều lần suýt khiến gia tộc diệt tuyệt. Cho dù năm đó đề hình quan Tống Từ dốc hết toàn lực cũng không thể nhổ cỏ tận gốc. Tống Dương là hậu duệ thân cận nhất của Tống Từ, có lẽ đây chính là ý trời, muốn Giang Bắc Tàn Đao bị diệt trừ ở thế hệ này. Tiểu Đình, con cũng đừng quá u mê, trên đời này có rất nhiều chuyện quan trọng hơn việc nối dõi tông đường, đừng quên rửa oan trừ bạo mới là tôn chỉ của Tống gia. Nếu cứ bảo toàn trong rừng sâu, giữ gìn hương hỏa, có tài năng xuất chúng lại không nhập thế, vậy chúng ta có khác gì đám chuột rắn?"

Tống Hạc Đình nói: "Tộc trưởng, con không nói là không cho nó đi đối phó Giang Bắc Tàn Đao, chỉ là muốn mua một phần bảo hiểm, kéo dài cho gia tộc."

Đại tộc trưởng khẽ lắc đầu: "Thuận theo tự nhiên là được. Chuyện này cứ để Tống Dương tự lựa chọn. Tống Dương này..."

Nghe gọi tên mình, tôi lập tức đáp: "Đại tộc trưởng!"

Tộc trưởng nói: "Xông pha bên ngoài, phải vạn sự cẩn thận, Giang Bắc Tàn Đao không phải kẻ thù duy nhất của con, mà là kẻ thù của cả Tống gia. Nhớ lấy câu một cây làm chẳng nên non, Tống gia vĩnh viễn là sự hẫu thuẫn mạnh mẽ phía sau con!"

Tôi cung kính trả lời: "Con nhớ kỹ, tộc trưởng!"

Tộc trưởng lãnh đạm gật đầu: "Mọi người đứng dậy đi, ta cũng nên về nghỉ ngơi thôi."

Sau đó ông xoay người bỏ đi, chờ bóng lưng ông khuất sau sườn núi, mọi người mới lục tục đứng dậy. Ánh mắt Tống Hạc Đình có vẻ không cam tâm, nhưng đại tộc trưởng đã có lời, bà chẳng còn cách nào khác, chậm rãi nói: "Tống Dương, tối nay nghỉ sớm đi, sáng mai ta phái người đưa con rời núi."

Tôi nói: "Cô cô, vừa rồi đã đắc tội!"

Bà khoát tay: "Đừng nói vậy, ta cũng không để ý, đi, mọi người về nghỉ ngơi!"

Mọi người giải tán, chúng tôi quay lại nhà cô cô, Tống Khiết đang hôn mê nằm dưới đất, con bé bị mẹ đánh bất tỉnh. Toàn bộ gian phòng khách đã đổ sụp, thì ra ban nãy đánh nhau, cột nhà bị gãy, có thể thấy trận đánh kịch liệt tới mức nào.

Một đêm yên lặng, sáng hôm sau thức dậy, Tống Tinh Thần đang sắp xếp đồ đạc chuẩn bị lên đường. Trưởng thôn sai một người tên là Tống Thế Siêu làm tài xế đưa chúng tôi đi, hắn nhiều tuổi hơn tôi nhưng vai vế lại thấp, gọi tôi là chú, nghe rất khó chịu.

Tống Thế Siêu lái tới một chiếc xe việt dã, đặt hành lý của chúng tôi lên, đồ của chúng tôi thì chẳng có gì, hầu hết là đặc sản của thôn dân, nào măng khô, thịt muối, mứt hoa quả. Tấm lòng mọi người khó từ chối, tôi đành phải nhận, trong lòng suy nghĩ ai

mà bê được đống này lên xe lửa.

Mọi người đi tiễn khá đông, chỉ duy nhất không thấy Tống Hạc Đình, Tống Khiết nói: "Hôm qua mẹ em thức trắng đêm, cứ ngồi thở dài. Ai da, mẹ thật quá vất vả."

Tôi nói: "Bà không tới cũng tốt, anh cũng chẳng biết nên nói gì với bà."

Tống Khiết lè lưỡi cười nói: "May mà em không phải cưới anh, sau này vẫn gọi là biểu ca được, chứ không phải gọi là ông xã, nghĩ tới cứ ngài ngại."

Tôi cạo cạo mũi con bé: "Em sớm đã có ý trung nhân đúng không?"

Hai má Tống Khiết tức thì đỏ bừng, giơ quả đấm: "Nói bậy nói bạ, ai có ý trung nhân." Ngoài miệng thì nói vậy, nhưng ánh mắt lại thẹn thùng liếc trộm Tống Tinh Thần một cái.

Tới nơi từ biệt, Tống Khiết nói: "Hai anh lên đường cẩn thận nha, rảnh rỗi em sẽ tới thành phố thăm các anh, đó là nếu như mẹ cho em đi."

Tôi ừ một tiếng, huých Tống Tinh Thần, nhỏ giọng nói: "Ngươi không có gì muốn nói với con bé sao?"

Tống Tinh Thần cứng rắn trả lời: "Không có!"

Tôi giật dây: "Không có gì để nói thì cũng từ biệt một câu đi, chuyến này trở về không biết bao giờ mới được gặp mặt."

Tống Tinh Thần vẫn tỏ ra thờ ơ không động lòng, nhưng mặc dù mặt có vẻ lạnh lùng, ngón tay lại cứ gõ gõ vào vỏ đao, giống như có ngàn lời nói mà không biết mở miệng thế nào. Tôi phải nghiêm mặt ra lệnh, hắn mới xuống xe từ biệt.

Hai người đứng ở góc đường nói chuyện một hồi, đột nhiên Tống Khiết nhào vào ngực Tinh Thần, giống như con nít làm nũng. Tống Tinh Thần thái độ lúng túng, ngay cả tay cũng không biết để ở đâu, nhỏ giọng nói gì đó.

Từ trong xe nhìn qua kính thấy cảnh này, tôi không khỏi mỉm cười cảm khái, lần trở về này trải qua rất nhiều hiểm trở, nhưng tất cả cũng không sánh bằng thời khắc này.

Kim phong ngọc lộ tương phùng, chiến thắng tất cả khổ ải trong cuộc đời...

Chương 451: Tay súng bắn tỉa

Sau khi rời khỏi thôn, xe việt dã đưa chúng tôi chạy băng băng trên đường núi, Tống Thế Siêu nói: "Tiểu thúc thúc, đến Kiến Dương còn xa, hay là thúc ngủ một lát đi."

Tôi nói: "Vất vả cho anh rồi."

"Ha ha, cũng là người một nhà, khách khí cái gì." Tống Thế Siêu cười.

Tôi ngả ra ghế nhắm mắt nghỉ ngơi, không biết qua bao lâu đột nhiên xe dừng lại. Tôi thoáng bừng tỉnh, cho rằng đã tới ga tàu hỏa, lại phát hiện xe đang đỗ giữa nơi hoang vắng, bên trái là vực sâu, bên phải là vách núi, hỏi: "Sao lại dừng?"

Tống Thế Siêu vỗ vỗ cái đồng hồ công tơ mét, nói: "Quái lạ, sao lại hết xăng? Rõ ràng trước lúc đi tôi đã đổ đầy bình..."

Ba người nhảy xuống xe xem xét, bỗng tôi ngửi thấy mùi xăng nồng nặc, cúi đầu nhìn, nắp bình xăng vẫn nguyên vẹn. Tống Tinh Thần đi vong sang bên kia, nói: "Tiểu thiếu gia, qua đây nhìn này."

Chúng tôi đi vòng sang bên kia, trông thấy bình xăng bị thủng một lỗ nhỏ, hình dạng giống như là đạn bắn xuyên. Trên phim ảnh, xe hơi bị đạn bắn vào bình xăng sẽ lập tức phát nổ, đó chỉ là cường điệu hóa, thực ra nó sẽ chỉ thủng mà thôi.

Người này hiển nhiên là dùng nòng giảm thanh, bắn thủng một lỗ trên bình xăng của xe đang chạy tốc độ cao, hơn nữa còn bắn thủng từ phía bên đối diện, có thể nói là tài bắn súng như thần.

Tôi chợt ớn lạnh sống lưng, nếu như phát súng đó không phải ngắm vào bình xăng mà là đầu tôi thì chỉ e mình đã ngủ một giấc ngàn thu luôn rồi.

Tống Tinh Thần cau mày nói: "Có bất thường, đi mau!"

Tống Thế Siêu hỏi: "Tinh Thần thúc thúc, trên xe nhiều đồ đạc như vậy, phải làm sao, có mang theo không?"

Tống Tinh Thần la lên: "Cần gì đồ đạc, tính mạng quan trọng hơn."

Vừa dứt lời thì sau khúc quanh vang lên tiếng xe lớn, ba người chúng tôi kinh ngạc nhìn nhau, Tống Tinh Thần hét: "Chạy!"

Mật giây tiếp theo, chiếc xe bus to đùng nhanh chóng xông tới, rầm một tiếng đâm bẹp dúm xe việt dã, đẩy văng nó xuống sườn núi, lăn mấy chục vòng mới rơi xuống đáy vực.

Chiếc xe lớn đậu sát ven đường, nữa thân xe trồi ra ngoài, một đám bặm trợn nhảy xuống, tay cầm gậy, rìu, dao bổ dưa, nhìn qua đã thấy bất thiện.

Tống Tinh Thần lặng lẽ đè tay vào chuôi đao, nói: "Bằng hữu tới từ núi nào, báo mạn đi."

Câu nói của Tống Tinh Thần là tiếng lóng giang hồ, gã cầm đầu đám côn đồ hừ lạnh: "Đừng hiểu lầm, chúng ta không phải tới để cướp tiền, chỉ muốn mượn các người một thứ."

Tôi hỏi: "Mượn cái gì?"

Hắn chỉ thẳng vào mặt tôi, nói: "Một cái xương trên người của ngươi."

Hắn nói như vậy, tôi cũng hoài nghi liệu mình nghe lầm không, còn có chuyện mượn thứ này sao?

Tống Tinh Thần nhỏ giọng: "Hai ngươi lui xuống trước đi, để ta đối phó."

Tống Thế Siêu nói: "Không, tôi cũng là Võ Tống mà, tiểu thúc thúc trốn trước đi, tôi với Tinh Thần thúc đối phó bọn chúng."

Tống Tinh Thần từ từ rút nửa thanh đao ra: "Ta không biết các ngươi có mưu đồ gì, hay là đầu óc có bệnh, tóm lại muốn động đến hắn thì phải bước qua xác ta trước."

Tên cầm đầu nhổ bãi nước bọt: "Chó khôn chớ cản đường, đây là tự ngươi tìm chết. Anh em, chơi chúng!"

Hắn hạ lệnh một tiếng, đám người ùa tới, Tống Tinh Thần chém đứt gậy sắt một tên, sau đó một cước đạp vào bụng, hắn lập tức bay về phía sau, ngã vào người đồng bọn.

Hai tay Tống Thế Siêu sử ra xà quyền, áp sát vào giữa đám người, vừa nhanh vừa độc chọc vào cổ họng từng tên.

Hai người như sư tử giữa bầy dê, nháy mắt đã đánh cho đám côn đồ răng rơi đầy đất, Tống Tinh Thần vẫn còn hạ thủ lưu tình, chứ không bọn chúng đã có kẻ lìa chân tay.

Giẫm mạnh lên ngực tên cầm đầu, Tống Tinh Thần quát: "Ai phái các ngươi tới?"

"Ta...chúng ta không biết..."

Vừa dứt lời thì vỏ đao của Tống Tinh Thần đập thẳng vào má hắn, tôi rõ ràng trông thấy hai cái răng bay ra. Tống Tinh Thần lại hỏi, tên kia mồm đầy máu đáp: "Có...có người treo thưởng 10 triệu, đổi lấy một cái xương trên người tiểu ca này."

Tôi đi tới hỏi: "Cái xương nào?"

Hắn chỉ chỉ vào cẳng tay phải của mình, trong đầu tôi nghĩ,

đây cũng quá sáng tạo đi. Người trong xã hội đen thường thích bỏ tiền chặt chân tay người khác, nhưng chưa từng thấy ai chỉ cần một cái xương cổ tay, mà nếu mất xương cổ tay, chẳng phải tay tôi sẽ phế sao?

Tống Tinh Thần đá đá vào mặt tên kia: "Ai đứng sau?"

Tôi rất muốn khuyên Tống Tinh Thần đừng hỏi một câu lại đánh một cái, như vậy người ta sẽ ngất mất. Nhưng trước mắt không nên hạ uy thế người nhà, huống chi tôi thừa hiểu Tống Tinh Thần có xu hướng bạo lực, có nói cũng chưa chắc đã ăn thua.

Tên kia ngẩng đầu mếu máo: "Không, không có ai đứng sau, là..."

Đúng lúc này đột nhiên trên trán hắn xuất hiện một điểm sáng hồng ngoại, tôi hét lên: "Mau tránh ra!"

Phụp một tiếng, trên trán tên cầm đầu xuất hiện một cái lỗ máu, đạn mạnh tới nỗi xuyên từ trán ra sau gáy, hắn co giật mấy cái rồi trợn tròn mắt, máu chảy ra phía sau.

Ba người chúng tôi vội vã lui lại, đạn bắn từ phía trên xuống, nép sát vào chân núi là góc chết của tay súng mai phục.

Mấy tên côn đồ lần lượt rùng mình, ai cũng không ngoại lệ, bị bắn thủng sọ. Tên này kỹ năng bắn súng thượng thừa, nháy mắt giết sạch đám người.

Ba chúng tôi nép sát vách núi, không dám động đậy, Tống Tinh Thần áp tai lắng nghe, tôi thì lấy điện thoại mở bản đồ baidu, tín hiệu quá kém, mở nửa ngày mới ra. Chỗ chúng tôi nấp là khúc quanh đường quốc lộ, tay súng mai phục trên cao, bất kể đi về hướng nào cũng sẽ lọt vào tầm ngắm của hắn.

Chuyện này chẳng có cách nào, chúng tôi chỉ có thể nép sát ở đây, giằng co thể lực với hắn. Chúng tôi đứng im cả tiếng đồng hồ,

Tống Thế Siêu chỉ chiếc xe bus ven đường: "Tôi có ý này, chúng ta có thể chạy vọt tới chiếc xe kia lái đi không?"

Tôi lắc đầu: "Quá nguy hiểm, chưa nói đến vị trí chiếc xe không ổn, cứ coi như chạy vào xe được, thì cũng phải mất mấy chục giây mới đánh được xe lên, thời gian đó đủ để hắn giết chúng ta."

Tay súng này hình như không phải muốn lấy mạng tôi, nếu không hắn đã động thủ từ sớm, chẳng lẽ hắn cũng giống đám người nằm kia, chỉ cần xương của tôi?

Tâm lý tôi cứ như con chó hoang, chẳng biết trêu chọc phải tên tội phạm kỳ lạ nào, lại gặp phải sự tình như thế này.

Đúng lúc này chợt phắc một tiếng, Tống Thế Siêu sợ đến nhảy cẫng lên, vội vàng kiểm tra trên người mình có dính đạn không. Thì ra phát súng kia là bắn vào bình xăng trên chiếc xe bus, lập tức xẳng ồ ạt chảy ra. Hiển nhiên là người trên kia nghe thấy chúng tôi nói chuyện, chặt đứt luôn hy vọng thoát thân cuối cùng.

Tống Thế Siêu vẫn chưa hoàn hồn, rút thuốc trong túi ra, Tống Tinh Thần nắm bật lửa của hắn lại, lắc đầu một cái. Dưới đất toàn là xăng, không cẩn thận sẽ làm bùng lửa.

Tôi đột nhiên có một ý tưởng, chỉ vào mắt mình, sau đó chỉ lên phía trên, rồi làm một động tác ném.

Ý tôi là mình sẽ dùng minh vương chi đồng dọa hắn, sau đó Tống Tinh Thần dùng đá ném, hắn lắc đầu, dùng khẩu hình miệng nói: "Quá nguy hiểm!"

Tôi cầm cái bật lửa của Tống Thế Siêu, chỉ vào bình xăng, nếu tạo ra một vụ nổ xăng, khiến ánh sáng nháy mắt làm tầm mắt hắn bị ảnh hưởng, có lẽ sẽ có hy vọng chạy thoát!

Chương 452: Thiên kim dịch cốt lệnh

Tống Tinh Thần suy nghĩ mấy giây rồi gật đầu. Tôi biết hắn không muốn để tôi mạo hiểm, nhưng tình hình hiện tại, chúng tôi cứ cố chịu trận thì cũng chết, cơ hội này nếu bỏ qua sẽ chẳng còn cách thoát thân.

Tống Tinh Thần cắt một khối đá nhọn từ vách núi, ra hiệu cho tôi có thể hành động.

Tôi bật lửa, ném xuống đất, xăng liền bắt cháy. Ngọn lửa xanh lan rất nhanh tới bình xăng, bùng một tiếng, hơi nóng lập tức ập tới, chúng tôi phải dùng tay áo che mặt.

Nổ bình xăng cũng không cường điệu như trong phim, chỉ là xăng bốc lên một ngọn lửa lớn kèm tiếng nổ. Có điều do chiếc xe dừng ở giữa bờ vực, vụ nổ khiến nó nghiêng hẳn, từ từ lăn xuống phía dưới.

Tôi lập tức lao ra, quả nhiên trên núi có một tên mặc đồ rằn ri, mặt bôi đầy mực ngụy trang, trước mặt là một khẩu sniper, đang dụi mắt. Mắt người bị ánh sáng mạnh kích thích sẽ bị mù tạm thời trong 1-2 giây.

Tôi theo dõi, chờ khi tầm mắt hắn nhìn về phía mình, liền phát động minh vương chi đồng. Tên kia hét lên một tiếng, hốt hoảng đứng dậy định bỏ chạy. Đúng lúc này Tống Tinh Thần ném viên đá trúng vào khớp chân, tay súng kêu thảm một tiếng ngã lăn xuống.

Rất xui xẻo, hắn ngã vào đúng đám xăng đang cháy trên đất, lập tức biến thành một cây đuốc sống, lăn lộn đau đớn. Xem ra

khong thể thẩm vấn được nữa, Tống Tinh Thần phất tay một cái nói: "Đi mau!"

Vừa đi chưa được mấy bước, phía sau lại vang lên tiếng nổ, thì ra là hộp đạn hắn mang theo bên người bị nhiệt độ gây nổ. Hắn lập tức bị nổ chết, năm im bất động trong ngọn lửa hừng hực.

Tôi nhìn đồng hồ nói: "Thôi xong, không kịp lên tàu rồi."

Vé xe là do tôi đặt mua trên mạng từ trước, Tống Tinh Thần thở dài: "Rời khỏi chỗ này trước đã rồi tính."

Chúng tôi đi dọc theo con đường, lúc tới là ngồi xe bus, cũng không cảm giác được đoạn đường núi này có xa không. Bây giờ phải cuốc bộ mới thấy nó rất dài.

Đi bộ hai tiếng đồng hồ mới rời khỏi núi, Tống Thế Siêu khá rành đường ở đây, dẫn chúng tôi đi bằng đường mòn, anh ta nói đi khoảng hơn chục cây số sẽ tới một ngã ba tiếp giáp thành thị và nông thôn, ở đó có thể bắt taxi.

Ven đường có một trạm xăng dầu, cạnh đó là một quán cơm nhỏ, Tống Thế Siêu đề nghị: "Tiểu thúc thúc, đói chưa, hay là chúng ta ăn cái gì đó rồi đi tiếp."

Tôi đúng là đã đói muốn chết, vì vậy cả ba vào quán cơm, ngồi một bàn bên ngoài cửa, gọi bồi bàn tới. Bồi bàn là một cô gái đeo kính, nhìn qua giống một sinh viên làm part time, cô bé đưa thực đơn cho chúng tôi, quán cơm kiểu này chỉ có vài món đơn giản.

Tôi gọi một phần cơm gà trứng chiên, Tống Thế Siêu gọi mỳ, còn Tinh Thần thì không ăn. Tống Thế Siêu nhàn rỗi không có gì làm, cứ đòi tôi kể chuyện phá án cho nghe, Tống Tinh Thần lườm anh ta: "Im miệng!"

Tống Thế Siêu liền làm một động tác kéo dây khóa miệng, sau đó châm thuốc hút. Một lúc sau, bát mỳ anh ta gọi được mang lên,

lúc bồi bàn đặt bát mỳ lên bàn, Tống Thế Siêu nói: "Này này cô bé, ngón tay cô nhúng vào bát mỳ của tôi rồi!"

Bồi bàn áy náy nói: "Xin lỗi, để tôi đổi cho anh bát khác."

Năm phút sau, bồi bàn đi ra, Tống Thế Siêu lại nói: "Cô gái, cô cố tình à, sao ngón tay lại nhúng vào thế kia?"

Bồi bàn cười cười: "Thật ngại quá, tôi không để ý."

Tống Thế Siêu cau mày: "Đổi bát khác đi."

Bồi bàn khổ sở nói: "Trong bếp hết nước dùng rồi, phải nấu đã, anh có thể chờ một lát không?"

Đột nhiên tôi nhận ra trong lúc nói chuyện, mắt của cô bé cứ nháy liên tục, liền nhàn nhạt nói: "Đừng đổi nữa, cứ để đấy đi."

Cô bé nói: "Vậy mọi người ăn chú ý một chút nha."

Ăn chú ý một chút? Tôi cảm giác trong lời nói có hàm ý, có vẻ cô bé muốn nhắn nhủ điều gì đó, lại không tiện nói ra. Tống Thế Siêu cầm đũa lên định ăn thì tôi ngăn lại: "Chờ đã!"

Tôi bưng bát mỳ lên đưa mũi ngửi, chỉ có mùi hành lá và dầu mè. Tôi lấy đũa bới một chút thì phát hiện dưới đáy có một viên thuốc nhỏ đang tan dần.

Tống Thế Siêu thấy vậy thì tức giận nói: "Mẹ nó, hóa ra là một hắc điếm à, tìm ông chủ tính sổ đi!"

Tống Tinh Thần lắc đầu một cái: "Quán này là lạ, đi mau thôi."

Tôi nói: "Chờ chút, cô gái lúc nãy hình như là bị khống chế, chúng ta vào xem sao."

"Tiểu thiếu gia, nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện." Tống Tinh Thần không tán thành.

"Thấy chết mà không cứu sao?" Tôi nói.

Tống Tinh Thần thở dài, đi theo tôi vào bên trong. Trong tiệm ánh sáng rất yếu, bồi bàn vừa rồi không có trong này, nhưng tôi để ý hình như trong bếp có bóng người. Tôi dùng tay ra hiệu, Tống Tinh Thần gật đầu một cái.

Hắn rút đao ra, từ từ đi vào. Người mai phục bên trong đột nhiên hét lên một tiếng, tay cầm chày cán bột đập về phía đầu Tống Tinh Thần. Tống Tinh Thần lùi lại né tránh, dùng vỏ đao chọc thẳng vào cổ họng người kia. Hắn ôm cổ rồi ngã xô đổ một cái bàn.

Tôi lao vào nhìn, một gã đàn ông đang ngồi bệt trong góc, nhăn nhó ôm cổ họng. Góc tường phía sau là cô bé bồi bàn lúc nãy, đang sợ run bần bật, nói: "Tôi không phải đồng bọn của họ, đừng giết tôi!"

"Ở đây xảy ra chuyện gì?" Tôi hỏi bằng giọng nhẹ nhàng.

Cô gái giải thích: "Tôi không biết, một tiếng trước có đám người xông vào, uy hiếp cha mẹ tôi, vừa rồi còn bắt tôi mang bát mỳ có thuốc mê cho mấy anh ăn."

Tôi chợt hiểu ra: "Cho nên cô mới cố tình báo hiệu?"

Cô gái gật đầu: "Đám người kia nói, nếu như tôi tiết lộ sẽ giết cha mẹ tôi, cầu xin các anh cứu họ!"

Lời còn chưa dứt thì phía sau vang lên một loạt tiếng bước chân, thì ra trong quán cơm có cửa ngầm, thông với hầm trú ẩn. Mấy tên mặt lạnh lùng từ trong đi ra, chặn đường lui của chúng tôi. Tên cầm đầu mặt mũi dữ tợn, đầu trọc lốc, một nửa đầu xăm hình con sói, mặc một chiếc áo khoác da vàng sẫm, cổ đeo sợi dây chuyền to như cái xích.

Tên đầu trọc chắp hai tay vào nhau, tay phải luồn vào trong

tay trái, thò ngón út ra. Tôi có xem qua phim về xã hội đen, biết đây là ám hiệu đánh hội đồng.

Tên đầu trọc nói: "Thân trong giang hồ, mọi việc khó tự quyết. Huynh đệ, có người bỏ tiền mua một cái xương trên tay của ngươi, anh em chúng ta gần đây có một chút phiền toái, cần gấp khoản tiền này, giúp đỡ chúng ta một chút."

Tôi cau mày: "Các ngươi cũng tới vì cái này, là ai đứng sau?"

Tên trọc cười nói: "Danh tính của hắn ta cũng không biết, chỉ biết hắn phát hành một Thiên kim dịch cốt lệnh trong toàn giới xã hội đen, công khai treo thưởng. Nói thật với ngươi, trong bán kính vài chục km, không chỉ có mình chúng ta để mắt tới ngươi, sớm muộn ngươi cũng phải giao cái xương ra, chi bằng tặng ta luôn đi."

Thiên kim dịch cốt lệnh? Tôi kinh ngạc, rốt cuộc là tên điên nào lại bỏ 10 triệu chỉ để mua một cái xương tay của tôi?

Một tên đàn em đứng cạnh nói: "Đại ca ta vẫn tương đối nói phải trái, thương lượng với ngươi. Chứ nếu gặp người khác thì không dễ dàng vậy đâu."

Tôi lạnh lùng nói: "Tại sao ta phải cho ngươi?"

Đầu trọc cười: "Huynh đệ, ta đã nói hết lời với ngươi. Nếu như ngươi cự tuyệt, hai vợ chồng chủ quán sẽ chết. Ta biết ngươi là một người lương thiện, dùng một mẩu xương đổi lấy hai mạng người, đúng đắn chứ?"

Chương 453: Lính đánh thuê

Tôi lạnh lùng nói: "Ngươi có biết ta là ai không?"

Đầu trọc dữ dằn: "Ta không biết, nhưng ta biết người mà ngươi đắc tội nhất định rất hận ngươi. Oan có đầu nợ có chủ, ngươi cũng đừng oán trách chúng ta, lão Nhị!"

Đàn em hắn ném tới một cái túi nhỏ, trong đó có một viên thuốc. Tên trọc chỉ viên thuốc, nói: "Thuốc này uống vào sẽ gây mê, không cảm thấy đau đớn, thế nào, Lang Vương ta có tình người chứ?"

"Ngươi là Lang Vương?" Tống Thế Siêu giật mình: "Tên tội phạm giết mười mấy cảnh sát đang bị truy nã?"

Lang Vương cười ha hả: "Ha ha, không ngờ ở nơi này cũng có người nghe thấy đại danh của ta. Hảo hán không kể chuyện quá khứ, đã là chuyện năm xưa rồi."

Thì ra hắn là một tên tội phạm nổi tiếng đang bị truy nã ở Phúc Kiến, dĩ nhiên là tôi chưa từng nghe nói về hắn.

Tôi nói: "Cho ta nhìn con tin!"

Lang Vương vẫy vẫy ngón tay, đám người đứng dạt ra hai bên, chỉ thấy trong hầm trú ẩn có một đôi nam nữ trung niên, đám đàn em phía sau đang kề dao vào cổ họ. Cô gái kích động gọi: "Cha, mẹ!"

Biểu hiện của cô gái cho thấy, cô ta quả thật không diễn trò, con tin là thật. Hai con tin chỉ hé mặt ra rồi bị dẫn đi, tình thế này rất khó khăn, cho dù với thực lực của Tống Tinh Thần cũng không

thể cứu họ.

Tôi trầm mặc một lát rồi nói với Tống Tinh Thần: "Đao của ngươi rất nhanh, lấy xương cổ tay của ta ra, nếu đến bệnh viện kịp thời vẫn có thể giữ được."

Cánh tay của một người có hai xương, theo thứ tự là xương xoay và xương cổ tay, nếu loại bỏ cái xương khớp cổ tay này, cánh tay sẽ vô lực, căn bản là phế.

Tống Tinh Thần mắng: "Không được, ta không cho phép ngươi làm vậy."

Tôi nói: "Chẳng lẽ chúng ta trơ mắt nhìn con tin bị giết?"

Tống Tinh Thần lãnh đạm trả lời: "Ta không quan tâm sống chết của người lạ, bảo vệ an toàn cho ngươi mới là trọng trách của ta."

Hắn đột nhiên chĩa đao ra, quát: "Nghe kỹ đây, lập tức để bọn ta đi, nếu không ta giết hết các ngươi!"

Lang Vương cười nham hiểm: "Cắt một cái tai!"

Phía trong hầm vang lên tiếng phụ nữ hét chói tai, sau đó một cái tai đầm đìa máu ném bich ra sàn nhà, cô gái bồi bàn gào khàn cả giọng: "Mẹ!!!"

Quả nhiên Lang Vương này lòng dạ ác độc, nghe tiếng cô gái kêu gào tôi rất lo lắng, nhưng tôi biết bất kể thế nào Tống Tinh Thần cũng sẽ không để tôi bị thương.

Lang Vương đắc ý giơ 5 ngón tay ra: "Có vẻ ý kiến bất đồng nhỉ, ta cho các ngươi 5 phút thương lượng, hết giờ sẽ cắt một cái lưỡi."

Đột nhiên Tống Tinh Thần rút đao, đám người kia cũng lôi vũ

khí ra, hai tên còn có cả súng, Lang Vương nói: "Thấy rồi chứ? Muốn giết câc ngươi thì chỉ nửa phút là xong, ta đã rất khách khí đấy!"

Đột nhiên tôi nhận ra một điều, tên điên kia muốn một cái xương của mình, những tên côn đồ này và cả tay súng bắn tỉa đều có thể giết chết tôi rồi lấy xương, nhưng chúng đều không làm thế.

Chẳng lẽ tên điên này chỉ muốn một cái xương chứ không muốn giết tôi?

Thời gian cứ từng giây trôi qua, cả tiệm trong không khí căng thẳng, tôi cũng khô cả cổ. Đột nhiên một chiếc xe việt dã đỗ xịch ở cửa, Lang Vương liếc mắt ra nhìn, sắc mặt lập tức đại biến.

Chỉ một giây, ba trái có hình dáng như lựu đạn ném vào, khói bốc nghi ngút, tất cả sợ hãi hốt hoảng. Tống Tinh Thần thừa cơ xông lên, hai tên đàn em cầm súng bị chặt phăng cánh tay, máu phun lên không trung.

"Khốn kiếp!"

Lang Vương mắng một tiếng, rút ra một khẩu súng lục, chĩa vào Tống Tinh Thần. Tống Tinh Thần lăn khỏi chỗ, chui vào trong hầm, bên dưới lên vang lên tiếng đám đàn em kêu thảm.

Khói mù ngày càng lan rộng, xộc vào cổ khiến tất cả ho sặc sụa, thì ra đây không phải lựu đạn mà là bom khói. Tống Thế Siêu la lên: "Tiểu thúc thúc, chạy mau đi!"

Đám đàn em Lang Vương cuống cuồng chạy ra ngoài, lúc này bên ngoài vang lên tiếng súng liên thanh, chỉ thấy một hàng người phía trước ngã xuống, người máu me be bét. Đám vừa tới có cả súng máy hạng nhẹ!

Tôi thất kinh, nước mình quản lý súng vẫn luôn là nghiêm ngặt nhất thế giới, tại sao lại có súng máy? Chẳng lẽ là buôn lậu qua

đường tiểu ngạch từ biên giới về?

Nếu như là buôn lậu vũ khí thì mọi chuyện đã rõ. Nghe nói năm 92, một chiến dịch chống ma túy lớn được triển khai, thời đó có một ngôi làng ở Bình Viễn, Vân Nam ỷ vào ở xa chính quyền nên nhà nhà đều buôn ma túy, kiếm lời bất chính. Để chống lại cảnh sát, bọn họ đào cả địa đạo chiến hào, mua lậu vũ khí qua biên giới để trang bị, trong đó không thiếu súng máy, hỏa tiễn, súng cối và cả vũ khí hạng nặng. Cuối cùng trên bộ phải điều 3000 cảnh sát vũ trang, trải qua hơn 50 ngày đêm chiến đấu mới tiêu diệt được tên cầm đầu. Bình Viễn liền trở nên yên bình, những vẫn có một số ít tàn dư chuyển sang hoạt động bí mật, tiếp tục công việc buôn bán vũ khí. Chiến dịch đó gọi là Sự Kiện Bình Viễn, còn được chuyển thể thành phim truyền hình.

Lúc này tôi cũng không có thời gian suy nghĩ nhiều, nhanh chóng nằm xuống chân tường, tránh đạn lạc.

Đột nhiên trong đám khói mù mịt bay tới một vật, thì ra là một cánh tay. Tống Thế Siêu sợ đến rùng mình, tiếp đó thì thấy Tống Tinh Thần nhảy tới, trên mặt dính máu, nói: "Con tin an toàn, Lang Vương đã chạy mất!"

Tôi vừa hay nghe tiếng kính vỡ, hẳn là Lang Vương đã lao ra ngoài cửa sổ bỏ trốn. Tống Thế Siêu nói: "Lang Vương trước kia là một tay súng của băng nhóm xã hội đen, đấu súng với mười mấy cảnh sát trên đường, gây ra đại án 52 chấn động toàn tỉnh. Sau vụ này nhiều người cho rằng hắn đã chết, không ngờ lại ở đây."

Tôi nói: "Tôi không quan tâm chuyện cũ của Lang Vương, tôi chỉ muốn biết rốt cuộc là ai biến thái như vậy, muốn một cái xương của tôi làm gì, nấu canh ư?"

Tống Tinh Thần nói: "Làm chuyện này, chỉ có người trong Giang Bắc Tàn Đao mà thôi."

Tôi cảm thấy rất có khả năng, đám tội phạm trong tổ chức này phong cách cổ quái, mỗi một tên đều có dấu hiệu đặc biệt riêng, có lẽ kẻ lần này là một tên biến thái thích sưu tầm xương người.

Cuối cùng tiếng súng cũng ngừng, khói trong tiệm cũng đã tan gần hết, khắp nơi là xác chết la liệt. Có ba người bị Tống Tinh Thần cắt cổ, còn lại là trúng đạn, cả tiệm đầy máu và vết đạn bắn, cứ như trong phim hành động Mỹ.

Bên ngoài vang lên một loạt tiếng bước chân, hình như người tới đi ủng da, hắn dừng lại ở cửa. Có tiếng sắt rơi xuống đất, hình như hắn đang thay đạn.

Tống Tinh Thần lập tức lao ra, tiếng va chạm vang lên, ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy một gã đàn ông lực lưỡng đang đánh nhau với Tống Tinh Thần. Hắn trông như nhân vật chính trong phim Kẻ Hủy Diệt, đeo kính đen, người toàn sẹo, mặc cái áo bó sát nách màu đen, tay cầm hai con dao rựa, đánh ngang cơ với Tinh Thần.

Đánh được một hồi, Tống Tinh Thần chém vào cánh tay đối phương, cắt ra một vệt dài, nhưng hắn ngay cả nhíu mày cũng không, động tác vẫn linh hoạt như cũ, giống như hoàn toàn không biết đau.

Gã đàn ông từ từ tiến sát, không hề phòng ngự, rất nhanh trên người xuất hiện thêm mấy vết chém, máu chảy ròng ròng. Nhưng lối đánh liều mạng này khiến Tống Tinh Thần khá rối, bắt đầu lộ sơ hở, hắn hô to: "Hai người đi trước đi, ta sẽ tới ngay!"

Tôi nói: "Ngươi nhớ bảo trọng!"

Nói xong cùng Tống Thế Siêu chạy ra ngoài, lúc sượt qua người tên kia, hắn bất ngờ ném một dao tới, rất may Tống Thế Siêu nhanh mắt đẩy tôi ra, con dao cắm phập vào một thân cây.

Tôi và Tống Thế Siêu cắm đầu chạy, chạy một lúc thì tôi đứng

lại lấy hơi, đột nhiên phát hiện cái cây bên cạnh hình thù kỳ lạ.

Thì ra là một người, hắn không mặc quần áo, sơn ngụy trang màu vỏ cây lên người. Miệng hắn ngậm một cái ống trúc nhỏ, tôi thấy miệng ống lóe lên ánh sáng, vội đẩy Tống Thế Siêu ra.

Cây châm trong ống chỉ vài phân là trúng Tống Thế Siêu, tôi đang thầm nhủ may mắn thì chợt thấy cổ nhói một cái, một cây châm ghim vào!

Chương 454: Phẫn nộ đi! Minh vương chi đồng

Cái kim châm đâm vào mạch máu, lập tức tôi cảm thấy choáng váng. Rút nó ra, mũi kim có bôi chất gì đó, có vẻ như là thuốc mê, bởi nếu là chất độc thần kinh thì khi châm vào cổ chỉ thoáng cái sẽ khó thở, nhưng thuốc mê cần mấy phút mới phát huy tác dụng.

Tống Thế Siêu chửi một câu, lập tức xông tới tên vừa bắn phi tiêu, người kia thấy vậy bỏ chạy như một làn khói.

Tôi gọi một tiếng: "Mau quay lại..." tuy nhiên chợt cảm thấy uể oải, hai chân vô lực như say rượu, mặt đất xung quanh cũng đang xoay tròn.

Tôi cố sức vỗ vào mặt mình, bấm huyệt hợp cốc ở gan bàn tay để giữ tỉnh táo, không biết chờ bao lâu thì Tống Thế Siêu quay về, nói: "Để hắn chạy thoát mất rồi. Tiểu thúc thúc, thúc bị trúng độc à?"

Tôi hít sâu một hơi: "Tôi bị dính thuốc mê, sắp không trụ vững được nữa rồi, mau đi tìm chỗ trốn."

Tống Thế Siêu nhìn xung quanh bốn phía, nói: "Bên kia có căn nhà hoang, chúng ta tới đó trốn tạm."

Hiện giờ đầu óc tôi rất mơ hồ, cứ như bị ai đó chụp tấm vải lên não, căn bản là không suy nghĩ được. Nếu như là bình thường, nhất định tôi sẽ ngăn cản, bởi nơi này hoang vu vắng vẻ, một căn nhà quá dễ trở thành mục tiêu.

Tống Thế Siêu đỡ tôi chạy tới đó, được nửa đường thì chân tôi

không bước được nữa, quỵ xuống đất, Thế Siêu vội la lên: "Tiểu thúc thúc, hay là để tôi cõng thúc."

Tôi xua tay một cái: "Không, đưa cho tôi điếu thuốc."

Anh ta đưa một điếu thuốc, tôi nhận lấy, gập đôi lại nhét vào miệng ra sức nhai. Nicotin trong là thuốc có thể cưỡng chế đầu óc tỉnh táo, hiệu quả đối với người chưa bao giờ hút như tôi là rất rõ rệt.

Thuốc là bị nhai nát, chất lỏng kinh tởm chảy xuống cổ họng khiến tôi tỉnh táo hơn một chút, chỉ là tay chân vẫn mềm như bún, tôi hỏi: "Có dao không?"

"Có." Tống Thế Siêu rút ra một con dao nhỏ, tôi chọc hai nhát vào gần cổ tay, do thuốc mê tác dụng nên không cảm thấy đau lắm, Tống Thế Siêu kinh ngạc hỏi: "Tiểu thúc thúc làm gì vậy, tự hủy hoại bản thân à?"

Tôi lắc đầu: "Tôi làm mình chảy máu."

"Để làm gì?"

Tôi không còn sức giải thích, cơ thể con người khi bị mất máu sẽ cưỡng ép tiết ra adrenalin, giúp tôi chống đỡ một lát, đồng thời cũng kích hoạt hệ thống miễn dịch. Thời trung cổ, liệu pháp chích máu chính là mục đích này.

Thời khắc này, bất kể thế nào tôi cũng không được ngủ, ngủ là sẽ xong đời!

Tống Thế Siêu đỡ tôi đi tiếp, vừa đi vừa khắc mấy ký hiệu lên cây, theo anh ta nói thì đó là ám hiệu liên lạc của Võ Tống, để lát nữa Tống Tinh Thần có thể tìm được chúng tôi.

Rốt cuộc cả hai cũng tới căn nhà hoang kia, căn nhà này ngay cả trần cũng không có, bên trong trống huếch, góc tường còn có

bãi phân chó đã khô.

Tôi ngồi phịch xuống đất, Tống Thế Siêu nói: "Tiểu thúc thúc, tôi lấy nước cho thúc uống nhé."

Tôi cố hết sức lắc đầu một cái. Tôi ngồi im tại chỗ, cơn buồn ngủ ập tới, tinh thần ở trạng thái đấu tranh giữa hôn mê và tỉnh táo. Tôi lại bảo Thế Siêu đưa cho mấy điếu thuốc, nhét vào miệng nhai, dùng cái chất kích thích này cố gắng thanh tỉnh.

Tống Thế Siêu thấy vậy thì nói: "Thúc sao phải khổ sở như vậy, hay là ngủ một lát đi."

Tôi nói: "Thuốc mê chỉ là sự đánh lừa não bộ, vượt qua là được, ngàn vạn lần chớ để tôi ngủ, biết chưa?"

Tống Thế Siêu thở dài: "Ngày hôm đó đương gia không cho thúc quay về, tôi còn tưởng bà ta chuyện bé xe ra to. Xem ra tiểu thúc đúng là nhiều kẻ thù ở bên ngoài."

Lúc này điện thoại của tôi và Thế Siêu cùng lúc vang lên, Thế Siêu lôi điện thoại ra nhìn một cái, mắng: "Mẹ kiếp!"

Tôi hỏi: "Sao vậy?"

Anh ta đưa điện thoại tới, trên đó là một tin nhắn rác, có tiêu đề Thiên kim dịch cốt lệnh. Phía dưới đính kèm ảnh chụp tôi và một bức hình giải phẫu cơ thể người, vị trí xương cổ tay phải được đánh dấu màu đỏ, dưới cùng có một hàng chữ: "Treo giải thưởng 16 triệu, lấy một cái xương của người này, không được làm hại tính mạng, giao hàng ở đường Hắc Long!"

Khả năng có một trạm liên lạc di động gần đó đã gửi tin nhắn cho chúng tôi, Tống Thế Siêu chép miệng: "Ai da, người này cũng thật lắm tiền, thoáng cái liền nâng lên 16 triệu, nếu đổi lại là treo thưởng tôi, tôi dứt khoát sẽ cho hắn luôn, chẳng phải chi là một cái xương thôi sao, 16 triệu, cả đời sau sẽ chẳng phải đi làm."

Tôi thở dài nói: "Sự việc không đơn giản như vậy đâu. Theo anh nghĩ, lấy cái xương này của tôi đơn giản, hay giết tôi thì đơn giản hơn?"

Tống Thế Siêu đáp: "Đương nhiên là...giết tiểu thúc thúc thì đơn giản hơn rồi."

Tôi gật đầu: "Vậy nhưng người này lại bỏ gần cầu xa, chỉ cần xương không cần mạng. Hoặc là hắn cố ý thị uy, hoặc là hắn vì mục đích nào đó mà cố ý vây hãm tôi ở chỗ này."

Tôi cầm điện thoại lên định gọi cho Tiểu Đào, lướt danh bạ thì hai mí mắt cứ cụp xuống, cầm điện thoại mà ngủ lúc nào không hay.

Đến khi tỉnh dậy, trời đã tối, trong phòng không có ai, tác dụng của thuốc mê đã hết. Tôi đứng dậy gọi Tống Thế Siêu, anh ta vừa xách quần vừa đi vào, nói: "Tiểu thúc thúc, thúc tỉnh rồi à, tôi vừa đi tiểu."

Thì ra chỉ là một cảnh báo giả, tôi sợ hãi trách móc: "Sao anh không đánh thức tôi?"

Tống Thế Siêu nói: "Tôi thấy tiểu thúc thúc khổ sở quá, không nỡ nhìn thúc tự hủy hoại mình, liền cứ để cho thúc ngủ một lát. Thúc yên tâm đi, mấy chục km quanh đây toàn là đất hoang, lấy đâu ra nhiều kẻ xấu như vậy."

"Tống Tinh Thần đâu?" Tôi nhíu mày.

"Còn chưa tới." Tống Thế Siêu đáp.

Giờ đã là 6h tối, trời tối hẳn sẽ rất phiền phức, tôi ra bên ngoài nhìn một chút, nói: "Chúng ta đi tìm hắn!"

Tôi và Tống Thế Siêu quay lại đường cũ, đột nhiên trông thấy Tống Tinh Thần đang quỳ cạnh một gốc cây lớn, đao cắm dưới

đất, tay ôm bụng, trên quần áo toàn là máu.

Tống Thế Siêu kinh hô một tiếng: "Tinh Thần thúc!" Sau đó chạy tới.

Tôi bỗng ý thức được có gì đó không đúng. Người trước mặt về quần áo và dáng người đều giống Tống Tinh Thần, nhưng thanh đao lại không phải Đường đao. Tôi hô to: "Đừng tới!"

Vừa dứt lời, người kia đột nhiên bật dậy, tay cầm đao đấm thẳng vào ngực Thế Siêu. Đao xuyên từ ngực ra sau lưng, Thế Siêu đau đớn khom người, hai tay quơ quào túm lấy quần áo đối phương.

Người kia đạp Tống Thế Siêu ngã xuống đất, ngẩng đầu lên, lại là một cô gái.

Tống Thế Siêu giật giật hai cái, nôn ra máu, nói không mạch lạc: "Tiểu thúc thúc...mau...chạy!" Nhưng đồng tử đột nhiên giãn ra, anh ta chết!

Tôi kinh ngạc trợn tròn mắt, cô gái cải trang thành Tống Tinh Thần cười lạnh: "Anh bạn nhỏ, rốt cuộc ngươi có lai lịch gì, lại có người bỏ 30 triệu mua chỉ một cái xương của ngươi, xương ngươi làm bằng vàng chắc?"

Tôi cắn chặt răng, nội tâm phẫn nộ lấn át sợ hãi, giận dữ hét lên: "Có bản lĩnh thì tới đây mà lấy!"

Tôi phát động minh vương chi đồng, giờ phút này đang vô cùng phẫn nộ, uy lực so với những lần trước mạnh hơn rất nhiều. Cô gái hét lên một tiếng, cố sức che mắt, tôi nhặt một viên đá dưới đất, lao tới đập mạnh vào đầu cô ta.

Cô gái ngã ra đất, cả người co giật liên hồi, đầu chảy máu ròng ròng. Tôi vội thu hồi minh vương chi đồng, phản phệ khiến trước mắt tôi biến thành màu đen.

Quay qua xem xét Tống Thế Siêu, anh ta đã tắt thở. Cứ nghĩ tới anh ta bị mình liên lụy, trong lòng tôi vừa dằn vặt vừa xấu hổ, vuốt mắt cho anh ta, ôm xác về căn nhà hoang.

Giờ không có điều kiện để an táng, tôi lấy hết những thứ có thể xác định danh tính trên người anh ta, sau đó cởi áo khoác của mình đắp lên mặt, chắp tay hành lễ: "Huynh đệ, chờ tôi thoát khỏi kiếp nạn này sẽ quay lại an táng anh!"

Chương 455: Vực nhân

Đi ra bên ngoài, nhìn thấy cô gái vừa bị tôi đập nằm trên đất không động đậy, cơ bắp cũng không còn co giật, trong lòng tôi kinh ngạc, chẳng lẽ vừa rôi ra tay quá mạnh, đã đập chết cô ta? Nhưng với sự hiểu biết về cơ thể con người của tôi, nếu muốn đánh ngất một người, tuyệt đối sẽ không chết, ban nãy tôi đập cô ta cũng không dùng hết sức.

Đến gần quan sát, phát hiện mép cô ta sùi bọt trắng, tôi nhất thời ý thức được có gì đó không đúng. Đây rõ ràng là dấu hiệu trúng độc, trên cổ cô ta có một cây kim nhỏ. Ngẩng đầu nhìn lên, trên ngọn cây hình như có người đang ngồi xổm, một đoạn ống trúc nhỏ lộ ra đằng sau tán lá. Tên này chính là người đã hạ thuốc mê tôi, có vẻ hắn đang cố ý chờ tôi tới kiểm tra thi thể để ám toán.

Nhưng có một điều hắn không biết, đó là ánh mắt tôi trong bóng tối có thể thấy rõ như ban ngày. Trước mắt Tống Thế Siêu đã chết, Tinh Thần lại chưa rõ tung tích, tôi chỉ có thể dựa vào chính mình. Nếu lại trúng thuốc mê lần nữa, tôi sẽ mặc cho người khác định đoạt số phận.

Không biến sắc, tôi lặng lẽ nhặt hai viên đá, một viên nhét vào túi, một viên cầm trong tay.

Từ từ tới gần, mắt không hề chớp nhìn chằm chằm vào đầu ống trúc sau tán lá. Lúc gần tới nơi, tôi cố ý giẫm chân mạnh, làm bộ vẫn đang bước tiếp. Trong bóng tối mịt mùng, lá cây xao động, có vẻ như tên kia đang điều chỉnh tư thế.

Hai chân hắn đứng trên cành cây, tôi đại khái có thể hình dung ra hình dáng cơ thể hắn, đầu hắn ở vị trí nào. Tôi chầm chậm giơ

tay, rồi bất thình lình ném thẳng về phía đầu hắn, tên kia cả kinh, có ánh sáng lóe lên từ ống trúc. Lần này tôi đã có chuẩn bị trước, né được mũi kim trong gang tấc, viên đá thì văng trúng cơ thể hắn.

Một người gầy nhẳng như con khỉ rơi xuống, cả người vẽ đầy màu ngụy trang, mặt đeo một cái kính nhìn ban đêm. Thân thủ người này vô cùng nhanh nhẹn, đang rơi giữa chừng thì túm lấy một cành cây, lơ lửng giữa không trung, ngửa cổ, lại thổi một cái phi châm về phía tôi.

Thật may là do khoảng cách khá xa, tôi có đầy đủ thời gian để phản xạ, né dịch một bên, cây kim cắm vào vạt áo, nước thuốc ngấm ra xung quanh.

Gã kia tự biết bị lộ, đầu lưỡi cuộn lại, đẩy ra thêm một cái ống nhỏ trong miệng, trong lòng tôi chửi con mẹ nó, hắn còn mang máy lắp đạn tự động sao?

Ám khí của hắn có vẻ là một đoạn ống trúc nhỏ có chứa phi châm, hai đầu được bọc bằng giấy, giấu trong quai hàm hoặc hốc răng, bắn một phát là gần như có thể bắn tiếp ngay lập tức.

Tôi co chân bỏ chạy theo hình chữ chi, hai cái kim nguy hiểm thoáng sượt qua thân người. Cho rằng chạy ra khỏi rừng cây thì hắn sẽ không đuổi nữa, kết quả quay đầu nhìn lại thì tên kia lưng sơn xanh như thảm cỏ, nằm sấp như một con cóc, dùng tứ chi bò dưới đất, tốc độ lại vô cùng nhanh.

Hắn bò không phát ra tiếng động, ở cái nơi hoang vu yên tĩnh này lại càng thấy quỷ dị.

Tên này rất gầy, tay chân to tương đương nhau, giống như con vượn, có vẻ rất giỏi leo trèo. Tôi nhớ thời phong kiến có một loại sát thủ đặc biệt như vậy, gọi là Vực Nhân. Bọn họ có thể không gây tiếng động lẻn vào bất kỳ nơi nào, dùng kim châm ám sát mục tiêu.

Do hành tung quỷ dị, Vực Nhân không qua lại với ai, thậm chí bị người đời coi là yêu quái, thành ngữ Hàm Sa Xạ Ảnh là từ họ mà ra. Còn có chiêu ẩn nấp dưới mặt nước để ám sát mục tiêu cũng là một tuyệt kỹ của họ, khá giống với ninja nhật bản, nhưng lịch sử của Vực nhân có từ thời đông Hán, lịch sử có ghi lại, Lũ Hoàng Hậu đã từng thuê Vực Nhân ám sát Hàn Tín.

Quả nhiên có tiền thưởng ắt có kẻ liều mạng, loại sát thủ thất truyền đã lâu này, vì tiền thưởng mà cũng rời núi bắt tôi.

Vực nhân cứ bám sát theo tôi, cũng không vội vàng quật ngã, tôi nhanh hắn nhanh, tôi chậm hắn chậm, tỏ rõ ý đồ bám dính không buông. Chờ tới lúc tôi không chạy nổi nữa, hắn đột nhiên chuyển đầu lưỡi, ngồi chồm hổm như con cóc, thổi ra một phi tiêu.

Tôi lập tức né qua một bên, do quán tính quá lớn, chút nữa thì ngã lăn ra đất.

Quay đầu lại nhìn thẳng vào mắt hắn, chuẩn bị phát động minh vương chi chi đồng, nào ngờ hắn lại như làn khói nhảy đi, rút vào giữa một lùm cây ven đường quốc lộ. Màu sắc trên lưng hắn hòa vào cây cỏ, cứ như biến mất trong nháy mắt.

Tôi vội vàng lùi về phía sau, mắt quan sát bụi cây, tai dỏng lên nghe từng động tĩnh gió thổi cỏ lay.

Đúng lúc này, vút một tiếng, tôi căn bản không nhìn thấy phi châm, lòng hoảng hốt, theo bản năng né về một bên. Dưới chân có gì đó hắt vào, giống như bị cát ném trúng, cúi đầu nhìn thì thấy một bên giày có cắm cây kim. Thật may vừa rồi tôi mới nhích đi một chút, chó ngáp phải ruồi mà phi châm chỉ cắm vào mũi giày.

Tôi thầm cảnh cáo bản thân, lúc này nhất định không được hoảng hốt, ngoại trừ thổi phi châm thì Vực nhân không còn tuyệt chiêu nào khác, né được phi châm, tôi sẽ an toàn.

Tôi và hắn giằng co nửa tiếng đồng hồ, có lẽ đạn dược không còn nhiều, Vực nhân chưa bắn tiếp phát nào. Đúng lúc này thì trên đường có một chiếc xe lái tới, có hai người xuống xe, nói chuyện với nhau. Âm thanh trong đêm hoang vắng nghe rất rõ ràng.

"Tên kia đang ở đây sao?"

"Vị trí cuối cùng xác định chính là chỗ này, không sai. Ha ha, chẳng ngờ hai chục triệu lại kiếm được dễ dàng như vậy, thật cao hứng!"

"Rốt cuộc là tên biến thái nào lại bỏ 20 triệu chỉ để mua một cái xương?"

"Có lẽ là thâm cừu đại hận. Mà ngươi quan tâm làm mẹ gì, thế giới của người giàu, chúng ta không hiểu được đâu."

Từ cuộc nói chuyện này tôi biết được mấy tin tức, tiền thưởng tiếp tục tăng, còn có bọn họ định vị chính xác vị trí của tôi là chuyện gì. Chẳng lẽ là điện thoại di động?

Chẳng trách các nhóm tội phạm không ngừng tìm tới đây, thì ra họ có hệ thống định vị điện thoại, tôi quả thực đã đánh giá thấp vấn đề này.

Hai kẻ vừa tới chắc cũng chỉ là dạng cắc ké, vù vù một tiếng, một trong hai kêu lên: "Sao thế nhỉ, mùa này mà cũng có muỗi?"

"Quái lạ, sao đầu ta choáng váng như vậy?"

Hai tiếng bịch bịch ngã ra đất, thì ra Vực nhân không muốn người ngoài lấy được xương tôi, dùng phi châm hạ gục họ. Tôi thầm nghĩ, hóa ra lại hay, hiện giờ coi như tôi an toàn, có vệ sĩ là Vực nhân bảo vệ.

"Cảm ơn nhé, huynh đệ!" Tôi quay đầu nói về hướng bụi cây, nhưng không có ai đáp.

Việc cần kíp trước mắt là phải hủy sim, tôi lui về phía sau mấy bước, lấy điện thoại ra, định mở nắp thì có cuộc gọi tới, là số ẩn.

Tôi do dự, rồi ấn nút nghe, mắt vẫn không dám rời bụi cây trước mặt.

"Xin chào, Tống đại thần thám!" Trong điện thoại vang lên một giọng nói ung dung, giọng của một người đàn ông trung niên nghe rất có sức hút.

"Ông là ai?" Tôi lạnh lùng hỏi.

"Tính từ lúc ta sắp xếp sự bất ngờ này cho ngươi đã hơn 10 tiếng, ngươi chống đỡ được lâu như vậy, ta không thể không nói câu khen ngợi." Trong điện thoại vang lên tiếng vỗ tay: "Để ta tự giới thiệu một chút, ta là người mua xương Hoàng Tuyền."

Tôi cười lạnh: "Lại là một con chó của Giang Bắc Tàn Đao? Xem ra ngươi là một con chó rất thích xương."

"Ngươi rất nhạy bén, không tệ. Ta với Thuần cẩu sư là đồng nghiệp, cũng là bạn bè. Nghe nói ngươi giết chết hắn, nên ở trên phái ta tới gặp gỡ ngươi." Đầu dây bên kia vang lên tiếng cười: "Sau này xin Tống thần thám chiếu cố nhiều hơn!"

Chương 456: Hoàng Tuyền

Quả nhiên không ngoài dự đoán của tôi, lại là người của Giang Bắc Tàn Đao. Cảnh sát không công khai nguyên nhân chết của Thuần cẩu sư, xem ra chúng tính món nợ này lên đầu tôi.

Siết chặt điện thoại, tôi nói: "Chẳng lẽ xương của ta có ý nghĩ quan trọng gì với ngươi sao? Ta cũng chẳng phải loại người hiếm có, xương càng chẳng có giá trị y học, chẳng phải là xương làm bằng chất liệu đặc biệt gì."

Hoàng Tuyền âm trầm nói: "Tống đại thần thám, ngươi hỏi sai rồi, đừng hỏi nó có lợi ích gì, mà phải hỏi là, sau khi có được nó, ta sẽ làm gì ngươi."

Tôi không nhịn được, mắng: "Đừng có vòng vo!"

"Chờ cái xương đầu tiên vào tay, ta sẽ treo thưởng tiếp cái xương thứ hai của ngươi, cứ như vậy cho tới khi ngươi chỉ còn lại cái xác không xương mềm oặt. Ha ha, thật chờ không chờ nổi tới ngày nhìn ngươi trong bộ dạng đó!"

Dứt lời, trong điện thoại lại vang lên một tràng cười điên dại, khiến tôi rợn cả tóc gáy. Tính sơ sơ, tôi phải mất đi mấy chục cái xương mới chết, cực hình này phải xài hết hơn trăm triệu tệ, xem ra tên này bất kể về tiền tài hay biến thái đều hơn người.

Tôi ngắt máy, lấy sim ra bẻ gãy, đúng lúc này từ đầu khác có một chiếc taxi chạy tới, tốc độ không nhanh lắm. Tôi ý thức được, đây chính là một cơ hội để thoát khỏi Vực nhân, vội vàng chạy về phía trước. Bụi cỏ liền phát ra tiếng động, Vực nhân bắt đầu chạy theo, vèo một tiếng, phi châm bắn vọt tới.

Nhưng bởi cả hai đều đang ở trạng thái di động nên một châm này không thể trúng đích. Mắt thấy tôi và Taxi sắp gặp nhau, Vực nhân gấp gáp, nhảy ra từ trong bụi cây, chắn đường, miệng ngậm ống trúc. Tôi dồn sức phát động minh vương chi đồng, Vực nhân giật mình, hít sâu, bất ngờ hít luôn cây châm vào cổ họng, ôm cổ lăn lộn.

Dùng xong minh vương chi đồng, tôi cảm thấy đầu óc quay cuồng, đất dưới chân cũng như đang xoay tròn.

Cả ngày chưa ăn uống gì, cộng thêm việc mất máu, cơ thể đã suy kiệt, bất luận thế nào cũng không thể tiếp tục dùng minh vương chi đồng nữa.

Đi qua người Vực nhân, tôi thò tay lấy một thứ rồi chạy lên đường, ra sức vẫy chiếc taxi kia. Xe nháy đèn hai cái rồi dừng lại, tài xế là một đại thúc có gương mặt phúc hậu, nói bằng giọng Phúc Kiến: "Anh bạn, trễ như vậy rồi còn muốn đi đâu?"

Tôi suy nghĩ, hiện giờ đang mất liên lạc với Tống Tinh Thần, nhưng về tìm hắn thì quá nguy hiểm, dù sao đám tội phạm này cũng chỉ nhắm vào tôi, cho nên phương án tốt nhất là rời khỏi nơi hoang vắng này, trực tiếp vào thành phố tìm cảnh sát.

Tôi nói: "Đưa tôi tới thành phố Kiến Dương."

Tài xế nhìn tôi từ đầu đến chân, tôi biết mình nhìn có vẻ xơ xác, ông ta lắc đầu nói: "Không được, không được, ở đây núi rừng hoang vắng, tôi nào dám tùy tiện cho ai lên xe, tôi còn phải về nhà, cậu tìm người khác đi."

Dứt lời, ông ta định lái xe đi, tôi vội chặn trước đầu, trình giấy chứng nhận ra, rồi bịa một nhiệm vụ đang chấp hành, lúc này tài xế mới tin tôi không phải người xấu, cho lên xe.

Lên xe, tôi thở phào, cảm giác toàn thần mỏi rã rời. Tài xế đưa

một chai nước cho tôi, nói: "Đồng chí cảnh sát, uống hớp nước đi."

"Cảm ơn!"

Tôi mở nắp, mặc dù khát khô cổ, nhưng không dám uống ngay. Lúc này tài xế liếc tôi qua kính chiếu hậu, ánh mắt có vẻ là lạ, lập tức tôi đổ chai nước xuống một chút, vặn nắp rồi trả lại ông ta.

Xe taxi chạy rất nhanh trên đường, sự yên tĩnh trong xe khiến người ta cảm thấy bất an. Có lẽ là tôi quá đa nghi, mặt tài xế rõ ràng rất hiền lành, nhưng tôi cứ thấy có gì đó là lạ.

Ông ta mở bộ đàm, tán gẫu cùng đồng nghiệp, chủ yếu là đồng nghiệp nói, ông ta chỉ thuận miệng đáp theo. Đi qua mấy giao lộ, tôi dần nhận ra quy luật, lạnh lùng nói: "Mỗi lần đi qua một giao lộ, ông đều nói gì đó, có lúc chỉ nói hai chữ, lúc thì ba chữ. Thật ra là ông đang ngầm báo cho đồng bọn đúng không? Chiêu này không mới, tôi từng dùng rồi."

Tài xế tỏ ra ngơ ngác hỏi: "Tiểu ca, cậu đang nói gì vậy?"

Tôi nói: "Ông cũng tới đây vì món tiền thưởng đúng không?"

Liếc kính chiếu hậu, khóe mắt tài xế giật giật một cái, ngoài miệng vẫn chối: "Có phải cậu bị gì không, sao tôi chẳng hiểu cậu đang nói gì?"

Tôi nói: "Cứ cho là tôi đa nghi đi, dừng xe, tiền sẽ trả đủ."

"Chuyện này lại không do ngươi quyết!" Tài xế cười lạnh, đột nhiên đạp manh chân ga, xe rồ lên tăng tốc, tôi như bị dán chặt vào ghế.

Tài xế nói: "Đừng chống cự, vừa nãy nước ngươi uống có thuốc mê, có phải ngươi đang cảm thấy đầu rất nặng không? Ngoan ngoãn ngủ đi, khi tỉnh dậy ta đảm bảo không có chuyện gì."

Tôi lạnh lùng: "Ngươi cho là ta đã uống thật?"

"Uống thật hay không không quan trọng, bây giờ xe đang chạy 100km/h, ngươi mà có bất kỳ hành động gì sẽ lập tức xe hỏng, người chết." Tài xế cảnh báo.

Tôi chỉ cánh tay phải của mình, nói: "Tới đây vì cái này chứ gì, giờ nó trị giá bao nhiêu tiền?"

"Ngươi cũng rất hiểu mà, 25 triệu, chà chà, thật là nằm mơ cũng không nghĩ tới, lại có người tình nguyện bỏ nhiều tiền như vậy để mua một cái xương."

Tôi đã hiểu cách tăng giá như thế nào, cứ qua 1 tiếng, giá sẽ lên 1 triệu, có thêm 1 người thất bại, giá cũng lên. Giờ tôi đã chạy trốn được 10 tiếng, trước sau đã có tổng cộng 5 nhóm tới cướp xương của tôi.

Tôi rút ra một vật, là thứ lấy trên người Vực nhân, đó là cái túi da nhỏ hắn mang bên mình, trong đó là những cái ống kim.

Những cái ống kim này có hai màu, một loại màu xanh một loại màu đỏ, tôi để ý mấy cái Vực nhân ngậm là màu xanh, có lẽ là thuốc mê.

Tôi ngậm một cái màu xanh vào miệng, thổi phốc một cái vào gáy tài xế, hắn khẽ rên, ôm cổ quát lên: "Ngươi làm gì vậy?"

"Gậy ông đập lưng ông, ngươi đã trúng thuốc mê, lát nữa sẽ lăn ra ngủ." Tôi nói.

"Ngươi có biết hoàn cảnh hiện tại không? Người cầm lái là ta!" Tài xế hét.

"Ngươi tình nguyện hi sinh mạng mình vì 25 triệu, cho đồng bọn kiếm tiền? Nhưng kẻ mua xương lại không muốn cái mạng của ta, nếu ta chết, xương sẽ chẳng còn giá trị, cái chết của ngươi

cũng không đáng một xu!" Tôi nhấn mạnh từng chữ.

"Muốn so độ độc ác?" Tài xế hét: "Lão tử ác hơn ngươi nhiều!"

Hắn đạp thêm ga, tốc độ vọt lên 120km/h, tôi đã tiếp xúc với rất nhiều tội phạm, nhìn qua cũng biết tên này không phải loại cướp của giết người gì, cùng lắm là lừa đảo kiếm cơm. Con kiến còn biết quý tính mạng, hắn chắc chắn sẽ không bỏ phí tính mạng của mình. Cho nên dù đang đánh cược với hắn, tôi lại nắm chắc phần thắng trong tay.

Dần dần, tài xế bắt đầu không cầm cự nổi, đầu gật lên gật xuống. Xe đánh võng nguy hiểm trên đường, cũng may mà chẳng có xe nào khác trên con đường mòn này, tài xế ra sức lắc đầu, tự vỗ vào mặt, mí mắt càng ngày càng nặng.

Tốc độ xe từ từ giảm xuống, cuối cùng dừng lại bên lề đường, tài xế nói không rõ lời: "Tiểu tử, coi như ngươi lợi hại!"

Sau đó gục người xuống vô lăng.

Chương 457: Con đường bão táp

Tôi đẩy tài xế ra ngoài, kéo vào vệ đường, điện thoại trên giá của hắn đang mở bản đồ, hệ thống định vị gps cho thấy có ba chiếc xe đang chạy về hướng này.

Nếu như tôi tiếp tục đi về phía trước, nhất định sẽ gặp đám người kia. Cách bảo đảm nhất bây giờ là quay về nơi mới giằng co với Vực nhân, hội họp với Tống Tinh Thần trước rồi mới nghĩ cách rời khỏi đây.

Tôi lấy sim điện thoại của tài xế ra bẻ gãy, sau đó cởi áo ngoài và mũ của hắn, khoác lên mình để đóng giả. Tiếp đó ngồi vào ghế lái, cho xe chạy theo trí nhớ của mình.

Trong hộc đựng đồ có một chai nước lọc chưa mở, tôi cầm lên nhìn một chút, xác định bên trong không bỏ cái gì, mới mở ra tu một hơi. Nước mát chảy qua cổ họng khô khốc, xuống đến dạ dày, cảm giác cực kỳ sảng khoái.

Tôi tắt đèn xe, lái đi trong màn đêm tăm tối, vừa đi vừa tìm chỗ nghỉ tạm. Tôi không chắc chắn phạm vi của thiên kim dịch cốt lệnh, nhưng với việc tiền thưởng ngày càng tăng, sẽ càng có những tên tội phạm nguy hiểm theo mức độ cao hơn tới tìm mình.

Thể lực của tôi cùng lắm chỉ có thể chịu đựng tới khi trời sáng, phải nhanh chóng nghĩ biện pháp phá vòng vây, rời khỏi nơi hoang vắng này mới an toàn.

Nửa tiếng sau, tôi quay lại nơi đánh nhau với Vực nhân, bốn phía hoàn toàn yên tĩnh, tôi dừng xe, định sẽ xử lý Vực nhân một

chút, chí ít là trói chặt hắn lại.

Tôi men theo đường cũ vòng vèo, Vực nhân đang nằm gục trong bụi cây cao nửa người. Vừa tới gần, tôi chợt ngửi thấy mùi máu tanh nồng, trước mặt giống như có một người tay cầm vũ khí sắc bén, sợ hãi đứng lại, xoay người định rời đi.

Người kia rất nhạy bén, đuổi theo cực nhanh, tôi quay đầu định dùng Minh vương chi đồng, thì phát hiện tay hắn đang cầm là Đường đao, Tống Tinh Thần!

Lúc đó tôi kích động tới mức suýt nữa thì nhảy chồm lên ôm lấy hắn, dĩ nhiên tôi biết làm như vậy không hay lắm cho nên vẫn kìm lại được. Tống Tinh Thần hỏi: "Tiểu thiếu gia, ngươi không sao, ta yên tâm rồi!"

Thì ra hắn lần theo ám hiệu của Tống Thế Siêu tới đây, Vực nhân vừa tỉnh lại, hắn không chút khách khí mà tặng một đao.

Tôi nói: "Tống Thế Siêu chết rồi."

Tống Tinh Thần giật mình: "Chỗ này không tốt ở lâu, vừa đi vừa nói."

Tôi lắc đầu: "An táng Tống Thế Siêu đã, anh ta trong căn nhà hoang gần đây."

Chúng tôi quay về nhà hoang, dọc đường đi vô cùng thận trọng, bây giờ tôi là chim sợ cành cong. Cũng may thi thể Tống Thế Siêu không bị ai động vào, tôi chọn một nơi đất xốp, chôn cất anh ấy, tôi tìm một tấm ván cắm lên mộ làm bia.

Tôi muốn đốt chút tiền vàng cho anh ta, nhưng sợ ánh lửa sẽ thu hút tội phạm cho nên chỉ dám gấp lại, xếp trước mộ phần.

Tống Tinh Thần nói: "Hay là viết cái tên đi, thứ nhất để Võ Tống có thể mang thi thể hắn về, thứ hai là tránh đám tội phạm

tới đây nếu thấy mộ phần vô danh, có thể sẽ đào lên kiểm tra một chút."

Tôi thấy có lý, gật đầu. Tống Tinh Thần rút đao ra, khắc vào tấm ván mấy chữ: "Tống Thế Siêu chi mộ."

Hai chúng tôi quay lại xe, trao đổi tin tức lẫn nhau, thì ra hồi chiều Tống Tinh Thần đánh nhau với tên cơ bắp thì tiếng súng đã hấp dẫn một nhóm tội phạm khác tới. Lang Vương thì thấy đàn em chết nên nóng máu quay lại, ba nhóm tội phạm liền đấu đá lẫn nhau. Tống Tinh Thần nhân cơ hội đó thoát thân, nhưng tìm tôi phải mất kha khá thời gian.

Tôi nói: "Tên cơ bắp đó nhìn khá quen, hình như cũng là một tội phạm trốn nã, có điều ta không nắm rõ vùng duyên hải này."

Chúng tôi bàn bạc một chút, lên kế hoạch sẽ chạy suốt đêm tới thành phố Kiến Dương, sau đó thì ngồi xe khách hay tàu hỏa, lập tức rời khỏi Phúc Kiến. Hai chúng tôi lên xe, để an toàn cũng không bật đèn.

Cả đường đi không nói câu nào, cảnh vật hai bên không ngừng lùi xa, lúc tới một giao lộ, đột nhiên đối diện xuất hiện một ánh sáng mạnh chiếu thẳng đến, mắt tôi nhất thời bị mù.

Còn chưa hồi phục đôi mắt, đã nghe thấy tiếng động cơ gầm rú, tôi cố dụi mắt, trông thấy phía trước là một chiếc xe Jeep, đang hung hăng lao về phía mình.

"Chết tiệt!" Tôi quát một tiếng, xoay tròn vô lăng, lùi xe về phía sau. Chúng tôi bị chiếc xe kia ép không ngừng lùi lại, Tống Tinh Thần la lên: "Là tên cơ bắp! Hắn biết con đường này buộc phải đi qua, cho nên mới chặn đầu ở đây."

Tôi nghiến chặt răng nói: "Nếu đúng là tên Hoàng Tuyền không muốn ta chết, thì đâm cmn đi!"

Tôi giật cần số, tăng ga, lao thẳng về phía chiếc xe Jeep. Chiếc xe Jeep kia cứ như trâu đực giận dữ, bánh sau quét trên đất khói mù, sau đó cũng lao tới.

Hai chiếc xe lao vào nhau với tốc độ cao, đây là một cuộc đánh cược, hoặc là cùng chết, hoặc là một bên chịu thua.

Tim tôi cuồng loạn đập, ánh mắt Tống Tinh Thần thì tỉnh táo nhìn thẳng về phía trước, ánh sáng đèn xe Jeep đã càng ngày càng gần, đã che phủ toàn bộ tầm mắt chúng tôi.

Ngay trong khoảnh khắc sắp va chạm, đột nhiên chiếc xe Jeep đánh lái về bên trái, lao xuống vệ đường.

Tôi phấn chấn không thôi, đạp mạnh chân ga lao về phía trước, trong lòng sảng khoái. Nhưng bất ngờ, đột nhiên phốc một tiếng, chiếc xe lắc lư dữ dội, sau đó phía dưới có tiếng ma sát chói tai, hai bên hông xe như bốc cháy, tia lửa bắn ra tung tóe.

Tống Tinh Thần quay đầu nhìn, nói: "Khốn kiếp, hắn rải chông sắt giữa đường."

Bánh xe bẹ dúm đã không thể lái tiếp, tôi vội đạp phanh, xe chưa dừng hẳn Tống Tinh Thần đã đạp cửa lao ra, tôi cũng xuống xe, hắn ngoắc tay nói: "Chạy mau, tên kia đang đuổi theo."

Chúng tôi cắm cổ chạy như điên, chỉ lát sau, có tiếng động cơ ầm ầm lao tới. Chỉ thấy chiếc xe Jeep tông mạnh bay cả chiếc taxi, cứ như xe tăng đuổi theo phía sau. Tên cơ bắp ngồi trong xe y hệt rambo của Mỹ, đầu quấn khăn, mồm ngậm xì gà, thò một cây SMG ra ngoài cửa kính.

Một loạt đạn bắn xiên xuống mặt đất, tiếng va chạm có vẻ không chát chúa, hình như là thứ gì đó mềm mềm, có một viên văng vào người tôi, thì ra là đạn cao su.

Tống Tinh Thần rút đao, ném bỏ vỏ: "Tiểu thiếu gia, ta che cho

ngươi!"

Tôi không trả lời, chỉ thấy hắn nhảy vọt thật mạnh, đáp thẳng xuống đầu xe Jeep, nhảy tiếp lên nóc xe, một tay bám vào thành một tay cầm đao đâm thẳng xuống phía dưới.

Xe Jeep đánh võng trên đường, Tống Tinh Thần như mọc rễ dưới chân, đối phương có thế nào cũng không buông bỏ. Tên cơ bắp đổi một khẩu súng khác, nhắm lên nóc xe bóp cò, đoàng đoàng mấy tiếng, nóc xe xuất hiện mấy lỗ đạn.

Né đạn, Tống Tinh Thần tay nắm giá hành lý, cơ thể văng sang một bên, treo lơ lửng ở thân xe. Tôi nhìn cảnh này mà toát mồ hôi lạnh, nhưng chẳng thể làm được gì.

Đúng lúc này, từ phía xa có ánh đèn đến gần, chỉ thấy một chiếc moto đang lao tới...

Chương 458: Kết giao với Lang Vương

Tôi cho rằng chiếc xe kia cũng tới vì mình, thầm chửi trong lòng.

Nhưng khi chiếc moto chạy tới gần, đột nhiên quay ngang, dừng trước mặt tôi. Người ngồi trên đội mũ bảo hiểm, rút ra một khẩu Glock từ bên hông xe, bắn điên cuồng về phía ghế lái xe Jeep.

Tên cơ bắp thấy vậy, cúi thấp người, đột nhiên mở cửa nhảy xuống, lăn mấy vòng trên đất.

Chiếc xe Jeep mất khống chế, lật nhào một tiếng lao xuống vệ đường. Tôi hét: "Tống Tinh Thần!!!" Không có tiếng đáp trả.

Tên lái xe moto bắn hết một băng đạn, vội thay băng mới, nhảy khỏi xe, hai tay giương súng, nhắm thẳng tên cơ bắp mà bóp cò. Tên cơ bắp phản ứng rất nhanh, lăn lộn né đạn, đột nhiên vung tay ném một con dao găm.

Tên lái moto né con dao, kẻ cơ bắp nhân cơ hội rút súng, cả hai bắn nhau loạn xạ.

Hai người chỉ cách nhau vài chục bước chân, vừa nổ súng vừa né đạn, thân pháp nhanh nhẹn như hai con sóc, ánh lửa đạn bay vèo vèo trước mặt tôi, nhìn mà trợn mắt hốc mồm.

Cuối cùng tên lái moto do hỏa lực mạnh hơn, bắn bị thương tên cơ bắp. Tên cơ bắp vội vàng lao vào bụi cây ven đường, vừa chạy vừa bắn trả, tên lái moto đuổi theo bắn một loạt vào bụi cây,

rồi mới dừng lại...

Màn đấu súng thực ra chỉ có mười mấy giây, nhưng có cảm giác như rất lâu, tiếng súng ngừng lại tôi vội lao xuống vệ đường tìm Tống Tinh Thần.

Chỉ thấy bụi cây lay động, Tống Tinh Thần bò ra, quần áo rách bươm nhưng không bị thương. Tôi thở phào, cả hai quay lại quan sát tên lái moto, tôi hoàn toàn không đoán được thân phận của hắn là ai.

Tên lái moto bỏ mũ ra, một khuôn mặt săm hình con sói, thì ra là Lang Vương, tôi vô cùng kinh ngạc.

Tống Tinh Thần theo bản năng giơ đao lên, Lang Vương đưa hai tay ra nói: "Đừng căng thẳng, ta không phải tới để tranh tiền thưởng, ta chỉ muốn báo thù Bá Hổ, hắn đã giết huynh đệ ta!"

Tống Tinh Thần lạnh lùng: "Ta không tin!"

Lang Vương cười khẩy, cất súng: "Tin hay không thì tùy, lão tử trước giờ nói một là một hai là hai."

Lang Vương đi tới kiểm tra chiếc xe Jeep, tôi với Tống Tinh Thần nhìn nhau, tôi không hiểu tại sao đột nhiên Lang Vương lại thay đổi ý định, chỉ muốn báo thù thật ư? Tôi nghĩ hắn sẽ không giúp chúng tôi free, dù gì hiện giờ tôi là một cái két đựng tiền, ai dám giúp?

Có tiếng động cơ nổ, Lang Vương lái chiếc xe Jeep đã biến dạng quay lại, vỗ vỗ thành xe nói: "Lên xe trước đi! Vừa rồi tiếng động quá lớn, nhất định sẽ dẫn những kẻ khác tới."

Tôi do dự mấy giây, cuối cùng vẫn quyết đinh cùng Tống Tinh Thần lên xe. Vừa lên xe tôi hỏi thẳng: "Tại sao lại giúp ta?"

Lang Vương châm điếu thuốc, rít một hơi sâu, nói: "Có câu đạo

tặc có quy củ của đạo tặc, giải thưởng được treo lên, vốn là tất cả bàn bạc cạnh tranh công bằng, nhưng không ngờ Bá Hổ bất tuân quy củ, giết chết anh em của ta. Việc này ta không thể nhẫn nhịn, tiền ta có thể không cần, nhưng ta phải giết hắn để báo thù!"

Tôi không khỏi nhìn hắn bằng ánh mắt khác: "Ngươi cũng giỏi nói đạo lý nhỉ!"

Lang Vương hừ một tiếng: "Ta biết ngươi không phải người bản xứ, ngươi có thể đi hỏi xem Lang Vương ta rốt cuộc là ai. Năm đó giết cảnh sát là vì cứu anh em của ta, kết quả bị truy nã toàn quốc, nhưng ta không hề hối hận."

Tôi hỏi: "Ngươi giúp ta chỉ là thuận đường?"

Lang Vương nhả khói: "Được rồi, chúng ta không cùng con đường khó mà nói chuyện. Ta nghe nói ngươi là người của cảnh sát, có người bỏ từng ấy tiền để mua một cái xương tay của ngươi cho thấy ngươi là người rất quan trọng. Giờ ta sẽ hộ tống ngươi thoát khỏi phạm vi đuổi giết, xong việc ngươi phải đáp ứng cho ta hai điều kiện. Thứ nhất cho người thay ta nhặt xác đám đàn em; thứ hai là cho ta một thân phận mới, giúp ta chạy ra hải ngoại."

Tôi trầm ngâm, yêu cầu thứ nhất không khó thực hiện, nhưng yêu cầu thứ hai, tôi không có quyền lực đó, cũng không muốn làm chuyện ám muội này, cho dù hắn nói đạo nghĩa thế nào đi nữa thì vẫn là một tên tội phạm trốn nã.

Đúng lúc tôi đang đắn đo thì đột nhiên Tống Tinh Thần mở miệng: "Tống gia có thể cho ngươi một thân phận mới, còn về phận trốn ra hải ngoại, thì từ từ sắp xếp."

Lang Vương gật đầu: "Được, vậy chúng ta cùng tin tưởng lẫn nhau, quân tử nhất ngôn..."

Tống Tinh Thần tiếp lời: "Tứ mã nan truy!"

Vừa nói, Lang Vương vừa lái xe, trên đường hắn kể cho tôi một số chuyện. Bá Hổ cũng là một tên tội phạm đang lẩn trốn ở vùng duyên hải, trước đây hắn đi lính trinh sát đặc biệt vùng Đông Nam Á, do giết tù binh nên bị buộc xuất ngũ. Hắn võ nghệ cao cường, sau khi về nước từng gây ra mấy vụ cướp ngân hàng, dùng thuốc nổ phá kho vàng, tác phong vô cùng cường bạo.

Sở dĩ Bá Hổ vẫn nhơn nhơn ngoài vòng pháp luật là bởi vì hắn rất ác độc, lần nào gây án xong cũng giết hết đồng bọn, cho nên cảnh sát không tìm được hắn. Cũng do cách hành xử tuyệt tình này mà hắn bị hắc bạch lưỡng đạo truy tìm, lần này bị tiền thưởng hấp dẫn mà lộ mặt.

Thực ta ngoài tiền thưởng lần này còn có một điều kiện đi kèm, đó là người nào thành công sẽ được cấp một thân phận mới, rời khỏi nước, cho nên đám tội phạm mới bất chấp hậu quả hành động. Việc này đối với Giang Bắc Tàn Đao thì dễ như trở bàn tay, hắn không phải chỉ là nói mồm.

Phạm vi treo thưởng là toàn tỉnh Phúc Kiến, Lang Vương nói cho dù tôi có tới Kiến Dương cũng không an toàn, cách bảo đảm nhất là đi đường nhỏ rời tỉnh.

Tôi tò mò: "Chỉ là một lời nói treo thưởng xuông, tại sao các ngươi đều tin? Nhỡ hắn là kẻ lừa gạt thì sao?"

Lang Vương cười ha hả: "Hắc đạo chúng ta rất trọng chữ tín, đã có thiên kim lệnh ắt có người đứng ra đảm bảo. Lần này là do lão đại Hắc Long bang của duyên hải đứng ra đảm bảo, ông ta là lão đại có tiếng nói nhất ở đây."

Tôi thầm cảm khái, xã hội đen cũng có quy củ của xã hội đen, Hắc Long bang dĩ nhiên tôi chưa từng nghe nói, nhưng qua lời Lang Vương chắc hẳn lai lịch không nhỏ.

Chạy xe khoảng nửa tiếng, ven đường xuất hiện một chiếc xe

con, có một gã đàn ông trung niên giơ tay vẫy, có vẻ như hỏng xe. Lang Vương nhếch môi: "Xem kìa, đây cũng là vì ngươi mà tới, loại mánh khóe này cũng quá thấp."

Nói xong hắn rút khẩu Glock chĩa ra ngoài cửa kính, tôi ngăn lại: "Ngộ nhỡ là người thường thì sao?"

Lang Vương chẳng quan tâm, nổ mấy phát súng, đều nhắm xuống đất dưới chân người kia. Đối phương sợ hãi nhảy cẫng lên ôm đầu, Lang Vương xuống xe, vỗ vỗ cửa nói: "Xuống đi, chúng ta vừa hay đang cần đổi xe."

Tôi không thể ưa nổi cái cách làm việc này của hắn. Khi hắn khởi động chiếc xe con, lại rất hoàn hảo, hơn nữa xăng còn đầy, Lang Vương nói: "Nhìn đi, ta đã nói rồi, kẻ xấu có mùi trên người, cách mười mét ta cũng có thể ngửi được."

Tôi cười nói: "Ngươi thì không phải người xấu à?"

Lang Vương thở dài: "Lão tử đây sinh không gặp thời thôi, ví như giờ là thời của hảo hán Lương Sơn Bạc, nếu áp theo tiểu chuẩn của cảnh sát, chẳng lẽ cũng là tội phạm sao?"

Không bàn tới những chuyện tồi tệ mà hảo hán Lương Sơn Bạc từng làm, ở thời nào thì cũng là vi phạm pháp luật, hảo cảm của tôi đối với Lang Vương lại tăng lên một chút, cảm thấy hắn không hẳn là người xấu.

Hắn định lên đường thì tôi nói: "Lang đại ca, để ta lái cho."

Hắn khinh thường nói: "Khỏi cần, ngươi nghỉ một lát đi. Sao vậy? Còn sợ ta ám toán à?"

Tôi lắc đầu: "Bật đèn thì quá gây chú ý."

Tôi tắt đèn, cho xe chạy, bóng đêm là thứ che giấu chúng tôi tốt nhất. Lang Vương rất kinh ngạc với khả năng nhìn ban đêm

của tôi.

Chương 459: Đánh cược

Chúng tôi chạy nguyên đêm, mắt thấy trời sắp hừng đông, Lang Vương bảo tôi nghỉ ngơi, hắn lái xe.

Lúc này đã lên xa lộ, tôi cũng yên tâm hơn phần nào, ra ghế sau nghỉ một lát, Tống Tinh Thần cũng ngủ. Giấc ngủ này không sâu, cứ nhắm mắt là tôi mơ thấy ác mộng, lúc tỉnh dậy trời đã sáng hẳn, chúng tôi vẫn còn đang trên xa lộ.

Lang Vương gác một tay lên vô lăng, thỉnh thoảng lại cúi đầu. Tôi không biết hắn đang làm gì, hiếu kỳ ngó qua kính chiếu hậu, thì ra tay phải hắn đang cầm điện thoại nhắn tin.

Trên màn hình điện thoại từ từ gõ lên một hàng chữ: "Rất nhanh thôi, ta sẽ có một khoản tiền lớn, yên tâm đi!"

Gửi xong, hắn liền xóa bỏ, tôi thoáng tỉnh táo, xem ra mục đích hắn giúp tôi cũng chỉ vì tiền thưởng, mang con dê béo như tôi nuôi bên mình càng bảo đảm hơn, uổng cho tôi còn nghĩ hắn là người nghĩa khí.

Lang Vương liếc mắt nhìn tôi qua kính chiếu hậu, sợ bị phát hiện nên tôi lại giả vờ nhắm mắt. 10h sáng, xe dừng, bên ngoài là đường phố nhộn nhịp, nhưng kiến trúc xung quanh tương đối tồi tàn, không phải là thành phố. Lang Vương nói đây là một huyện thành nhỏ, có thể nghỉ ngơi dưỡng sức, ban ngày đông người, sẽ không có loại tội phạm cỡ như Bá Hổ xuất hiện.

Xuống xe, tôi dùng ngón tay viết mấy chữ vào lòng bàn tay Tống Tinh Thần - đề phòng kẻ này, Tống Tinh Thần hiểu ý, gật đầu.

Lang Vương nhìn bốn phía một lượt, nói đi ăn chút gì đó, chúng tôi tới tiệm hoành thánh, tôi gọi hoành thánh và bánh nướng, cả ngày không có gì vào bụng, ăn như rồng cuốn.

Ăn xong, Lang Vương dẫn chúng tôi đi vào một con hẻm nhỏ, lòng vòng tới một tiệm cắt tóc trá hình. Hắn không do dự đẩy cửa bước vào, tôi nói: "Ta không có hứng với cái này..."

Lang Vương cười: "Nghĩ gì thế, ta vào hỏi thăm ít chuyện thôi."

Bà chủ vẻ mặt hớn hở ra tiếp, Lang Vương nhỏ giọng nói thầm, sắc mặt đối phương lập tức biến đổi, cả hai nói với nhau mấy câu rồi cùng đi ra ngoài.

Thì ra đây không phải nơi quen thuộc của hắn, không biết là địa bàn của ai. Muốn hỏi thăm về vấn đề trong giang hồ, tới nơi nay là nhanh nhất, bởi đằng sau những quán này đều có xã hội đen bảo kê.

Bà chủ dẫn chúng tôi tới một nhà nghỉ cũng trá hình, trong phòng thiết kế đơn giản, trên giường vẫn còn lưu mùi nước hoa rẻ tiền, là nơi gái thường dẫn khách làng chơi tới đây.

Bà chủ cười khúc khích nói: "Mấy vị cứ ở đây nghỉ ngơi, có việc gì thì tìm tôi."

"Tạ!" Lang Vương rút ra một xấp tiền đưa cho cô ta, bà chủ khách khí mấy lần rồi cũng nhận, chờ cô ta đi khỏi, tôi hỏi: "Ngươi và cô ta nói gì vậy, có nói cho cô ta xương của ta giá hơn 20 triệu không?"

Lang Vương cười lớn: "Ta đâu phải kẻ mới lăn lộn trong giang hồ, ta nói chúng ta đắc tội với lão đại nên bỏ trốn."

Với bộ dạng của chúng tôi thì quả giống là như vậy, cái mánh khóe của đám hắc đạo này tôi không học được.

Lang Vương nói: "Phòng này mặc dù đơn sơ nhưng chỉ nghỉ ngơi cũng tốt, trời tối chúng ta lại lên đường."

Tôi hỏi: "Ngươi định dẫn bọn ta đi đâu?"

Hắn đáp: "Từ đây đi Giang Tây mất một ngày đường, nếu như tất cả thuận lợi thì ngày mai là ngươi sẽ được an toàn. Hai ngươi nghỉ ngơi đi, ta đi kiếm gì lót dạ cho."

Nói xong hắn liền rời đi, nghe tiếng bước chân hắn biến mất khỏi hành lang, tôi mới nói chuyện phát hiện được cho Tống Tinh Thần. Tống Tinh Thần lạnh lùng nói: "Chó không bỏ được cứt, xem ra tên này không muốn yên vị."

Tôi đề nghị: "Hay là bây giờ chúng ta trốn đi?"

Tống Tinh Thần lắc đầu: "Cứ lợi dụng hắn cái đã, chờ khi hắn trở mặt ta sẽ ra tay. Hiện giờ trên người chúng ta không có tiền, không đi đâu được."

Tôi lại xem nhẹ cái yếu tố cơ bản nhất này, bình thường chẳng mang nhiều tiền mặt, tất cả đều thanh toán qua wechat, giờ điện thoại không dùng được, Tống Tinh Thần cũng chẳng có tiền.

Tôi chẳng có tâm trạng mà ngủ, chỉ muốn gọi điện cho Tiểu Đào, vốn dĩ hẹn hôm qua sẽ về, chắc nàng rất lo lắng.

Tôi viết mấy chữ cho Lang Vương rằng ra ngoài có chút việc, rồi cùng Tống Tinh Thần rời đi. Đi loanh quanh trong huyện thành một hồi, ở thời này kiếm bốt điện thoại công cộng là không có khả năng, đi cả nửa huyện thành mới nhìn thấy điện thoại bàn ở một cửa hàng tạp hóa, gọi đường dài một cuộc mất 10 tệ.

Tôi bấm dãy số của Tiểu Đào, nàng bắt máy, tôi nói: "Tiểu Đào, anh đây!"

Hoàng Tiểu Đào kinh ngạc, vui mừng nói: "Tiểu tử nhà anh đi

đâu vậy, cả cục cảnh sát bên này đang nhốn nháo cả lên, nghĩ anh gặp chuyện gì, còn đang định gọi cho công an Phúc Kiến cứu đây."

Tôi cười nói: "Làm gì đến mức, anh mất tích chưa tới 48 tiếng mà."

Tiểu Đào hờn: "Đồ vô lương tâm, còn cười được."

Tôi vốn đang định giải thích tình hình bên này, thì qua lời nói của nàng có vẻ như công an đã biết tôi gặp chuyện, bèn nói: "Phải rồi, sao bên đó biết anh gặp phiền toái?"

"Anh có nhớ lần chúng ta tiêu diệt cái website live stream không?" Tiểu Đào hỏi ngược một câu.

Tôi hơi bất ngờ: "Nhớ, có quan hệ gì với chuyện này?"

Thì ra sau khi website bị đánh sập, cảnh sát đã liệt mấy ngàn khách hàng vào danh sách đen, giám sát tài khoản ngân hàng của họ để đề phòng sau này xuất hiện trang web thứ hai, vì đám người này luôn là khách hàng quý báu của tổ chức.

Sáu giờ sáng nay, mấy tài khoản ngân hàng đồng thời chuyển đi một số tiền lớn, cảnh sát nghĩ rằng Deep live broadcast sống lại, nhưng lần này tốc độ khách hàng chuyển tiền lần này lại nhanh quá. Cho nên cảnh sát tìm mọi cách điều tra, nhờ Lão Yêu hack vào máy tính của khách hàng, phát hiện được một tin động trời. Những người này đang đánh cược, thứ được đặt cược khiến người ta kinh sợ, đó là Tống Dương có thể sống được bao lâu!

Trên website có các mốc 10 tiếng, 20 tiếng, 30 tiếng, cứ như vậy tăng lên, số tiền đặt cược cao tới mức người khác phải kinh sợ, còn có một đoạn phát sóng trực tiếp tình hình của tôi, ống kính thay đổi liên tục. Lão Yêu nói có thể là hệ thống camera an ninh của các thị trấn đã bị đột nhập, không cách nào tìm ra vị trí cụ thể bằng hình ảnh, cho nên Tiểu Đào đoán tôi đã gặp chuyện chẳng

lành, gọi điện lại không liên lạc được.

Tôi bị chấn kinh đến hồi lâu không nói ra lời, trước tôi vẫn nghĩ Hoàng Tuyền treo thưởng mua xương của tôi chỉ là thị uy đơn thuần, ai ngờ phía sau lại là một cuộc cá cược, mà tôi chính là cái xúc xắc trên chiếu bạc.

Hoàng Tuyền nắm giữ danh sách đám khách hàng này, cho thấy ban đầu Deep live broadcast cũng là tài sản của hắn.

Hoàng Tiểu Đào nói: "Tống Dương, báo cáo vị trí đi, bọn em nghĩ cách cứu anh về."

Tôi đọc vị trí đại khái hiện tại, Tiểu Đào nói: "Anh cứ ở yên đó đừng tùy tiện di chuyển, em lập tức điện cho đặc nhiệm Phúc Kiến."

Tôi dặn dò: "Phải hết sức cẩn thận, anh không muốn lại có người vô tội vì mình mà chết."

Cúp máy, cuộc gọi dài 5 phút, tiêu hết gần như toàn bộ tiền mặt trên người tôi. Khi chúng tôi xoay người rời đi, chợt bắt gặp một người, tay cầm cái áo, ánh mắt lạnh như băng đi từ phía đối diện lại.

Tôi chưa kịp phản ứng thì người kia đột nhiên đưa tay bọc trong áo về phía tôi. Tống Tinh Thần phản xạ kịp thời, một cước đá hắn ngã ra đất, con dao găm sáng loáng từ trong tay rơi ra, người đi đường sợ hãi hét toáng lên...

Chương 460: Đường đao phá địch

Tống Tinh Thần sút một cú trời giáng đánh ngất tên kia, nói với tôi: "Chạy mau!"

Chúng tôi vội vàng rời đi, tới một chỗ, đột nhiên Tống Tinh Thần đẩy tôi vào con hẻm nhỏ, vị trí tôi vừa đứng thì một mảng tường gạch đổ sập, tôi sợ đến hồn phi phách tán.

Tôi hít một hơi khí lạnh: "Xem ra giải thưởng đã thăng cấp, đám tội phạm không quan tâm sống chết của ta nữa."

Tống Tinh Thần nói: "Về nhà nghỉ trước đã, ngoài đường quá nguy hiểm."

Chúng tôi quay về nhà nghỉ, Lang Vương giơ súng lên, Tinh Thần cũng theo bản năng lăm lăm thanh đao. Một giây sau, Lang Vương bỏ súng xuống, thở phào nói: "Hai ngươi chạy đi đâu vậy, không biết là rất nguy hiểm sao, còn dám đi lung tung?"

Tống Tinh Thần lạnh lùng nói: "Ngươi rốt cuộc có mục đích gì, nói!"

Lang Vương nhún vai: "Ngươi đa nghi quá, ta có thể có mục đích gì chứ, mượn các ngươi dẫn Bá Hổ ra, giết hắn để báo thù!"

Nếu Tống Tinh Thần đã nói toẹt ra, tôi cũng chẳng kiêng dè: "Hồi sáng ngươi gửi tin nhắn ta đã nhìn thấy."

Lang Vương giật mình, cuối cùng phất tay một cái: "Vào trong nói đi."

Chúng tôi vào phòng, Lang Vương ngồi ở mép giường nói: "Thực ra có chuyện ta giấu các ngươi, sáu giờ sáng nay, thiên kim lệnh đã thay đổi, không phải là tiền thưởng, mà là thêm 4 chữ : Bất Kể Sinh Tử!"

Tôi cả giận: "Sao ngươi không nói sớm? Vừa rồi ta suýt chút nữa đã bị giết."

Lang Vương than phiền: "Chẳng phải là ta đã dặn các ngươi đừng đi lung tung rồi sao?"

Tôi nói: "Đừng đánh trống lảng, nói tiếp về động cơ ngươi giúp ta."

"Giống như ngươi nghĩ, là vì tiền, nhưng đồng thời cũng vì giữ ngươi sống sót." Lang Vương giải thích.

Thì ra Lang Vương thông qua mạng lưới của mình, biết được cuộc đánh cược. Hắn dùng tất cả số tiền mình có đặt cược vào cửa ăn nhiều nhất, đó là tôi có thể sống sót rời khỏi Phúc Kiến. Với sự am hiểu về khu vực này của hắn, đám tội phạm đông đúc chỉ là một đám ô hợp, duy nhất Bá Hổ là có sức uy hiếp, trong giang hồ chỉ có hắn và Bá Hổ là ngang tài ngang sức, chỉ hắn mới bảo kê tôi được. Chuyện này với hắn không khó lắm, hơn nữa giết người vô tội đi ngược lại với nguyên tắc của hắn.

Tôi hỏi: "Làm sao ta có thể tin được ngươi?"

Lang Vương cười nói: "Bởi tỉ lệ ăn khi đặt cược ngươi sống sót là lớn nhất, 1 ăn 30. Ta lấy nhân cách ra đảm bảo, ngươi sống sót mới có ý nghĩa đối với ta. Hơn nữa tính cách ta như thế nào, vị huynh đệ cầm đao này là rõ nhất."

Tôi nhìn Tống Tinh Thần, hắn lãnh đạm nói, lúc bắt con tin ở quán cơm, cái tai bị cắt là giả, con tin không bị thương. Tôi cũng quan sát biểu hiện nét mặt Lang Vương khi nói chuyện, hắn không

nói láo, có điều cái động cơ này đánh chết tôi cũng không tưởng tượng nổi.

Xem ra mục đích hôm qua sở dĩ không muốn tôi chết là để hâm nóng cuộc đánh bạc này. Dẫn dụ những tên sát thủ tới tụ tập, biến tôi thành con cá nằm trên thớt. Rồi bất chợt Hoàng Tuyền hủy bỏ điều kiện tôi phải còn sống, khiến đám tội phạm sẽ càng điên cuồng hơn.

Tôi hỏi: "Từ đâu mà ngươi biết chuyện cá cược?"

Lang Vương đáp: "Bởi vì cuộc đánh bạc này không phải mới tổ chức lần đầu. Mấy năm trước con tàu Viễn Dương xảy ra hàng loạt án mạng, mấy chục thủy thủ cuối cùng chỉ còn vài ba người sống sót, thực ra đó chính là một cuộc đánh bạc. Lúc đó có cả vạn người đặt cược trên tính mạng của những thủy thủ ấy, có điều cảnh sát không biết, nên chỉ coi đó là một vụ tàn sát lẫn nhau."

Tôi hỏi: "Ai có khả năng tổ chức cuộc đánh bạc này?"

Lang Vương nhún vai: "Nghe nói là một tổ chức có tai mắt khắp nơi. Ta lăn lộn trong giang hồ nhiều năm, cũng có nghe qua về sự tồn tại của tổ chức này, nhưng nó như thần long kiến thủ bất kiến vĩ, lần nào xuất hiện cũng có hành động lớn. Đối với đám tiểu mao tặc như chúng ta, tổ chức này là một ngọn núi cao đáng ngưỡng mộ!"

Tôi cười lạnh: "Chắc ngươi muốn gia nhập lắm nhỉ!"

Lang Vương trầm ngâm chốc lát rồi lắc đầu: "Không, ta có thói quen độc lai độc vãng, mặc dù gia nhập tổ chức nghe có vẻ khá hay, nhưng bị người khác quản lý, ta không hứng thú."

Từ những việc làm của Hoàng Tuyền cho thấy, hắn tuyệt đối là một con cáo già trong làn ăn, dùng tiền mua mạng người, rồi lại dùng mạng người kiếm tiền.

Đúng lúc này thì đèn trong phòng đột nhiên vụt tắt, dưới lầu vang lên tiếng súng, Lang Vương mắng: "Chết tiệt! Chúng tìm tới đây rồi." Dứt lời hắn vén đệm lên, xách một vái túi lớn dưới gầm giường ra, bên trong đều là súng.

Thấy tôi kinh ngạc, Lang Vương cười: "Lúc nãy ta nói đi mua đồ lót dạ, ngươi chẳng lẽ nghĩ ta đi mua mì gói thật à? Tiểu ca cầm đao này có biết dùng súng không?"

Tống Tinh Thần lắc đầu, Lang Vương khoác một khẩu SMG trên lưng, nhét 4 khẩu súng lục quanh hông, mặc áo chống đạn, đội mũ khủng bố che kín mặt, chỉ lộ ra hai con mắt và cái miệng.

Hắn đưa cho chúng tôi tai nghe bộ đàm, nói: "Ta ra ngoài nằm mai phục trước, các ngươi tự tìm các ra sau, ngàn vạn lần đừng có chết, tiền của ta đặt cược hết vào mạng ngươi đấy."

Dứt lời hắn mở cửa sổ nhảy ra, dưới con hẻm vang lên tiếng súng như hạt đậu nổ, cùng với đó là tiếng hét của người dân.

Trên giường có hai cái áo chống đạn, tôi và Tống Tinh Thần mặc vào, sau đó lao ra khỏi phòng. Đang đi tới hành lang thì đột nhiên góc tường có một người đeo kính đen nhô ra, hai tay cầm súng.

"Cúi xuống!"

Tống Tinh Thần đá bay cái bình cứu hỏa dưới đất, tiếp đó cũng lao lên theo sát, một đao đấm trúng bình cứu hỏa và ngực đối phương, tên kia liền ngã nhào xuống dưới.

Trong bình cứu hỏa là bọt CO2, bọt trắng tràn ngập hành lang, chỉ thấy Tống Tinh Thần một tay bám vào thành cầu thang, nhảy xuống dưới, lập tức bên dưới vang lên tiếng chém giết, tiếng súng và tiếng kêu thảm.

Mấy giây sau, giọng hắn vang lên trong tai nghe: "Xuống đây

đi!"

Tôi chưa hoàn hồn, đi xuống, nhìn thấy trên cầu thang toàn là đám côn đồ bị chém, có tên chưa chết, Tống Tinh Thần định bồi một đao thì tôi ngăn lại: "Đừng, để lại một người sống cho cảnh sát thẩm vấn."

Xuống tới lầu một, quầy lễ tân đã bị bắn thành cái tổ ong, trên tường đầy máu, thi thể nhân viên nằm dưới đất. Thấy người vô tội vì mình mà chết, thâm tâm tôi thực sự cảm thấy áy náy.

Chúng tôi lao ra bên ngoài nhà nghỉ, đi dọc con hẻm, thỉnh thoảng lại có tiếng súng vang lên. Lúc đi tới đầu hẻm, trông thấy Lang Vương đamg dùng một chiếc xe con làm lá chắn, đấu súng với đám người kia, toàn bộ đường phố đã không còn người đi lại.

Đây quả thực giống như những thập niên tám, chín mươi. Mặc dù tôi không đích thân trải qua, nhưng nghe nói thời mới mở cửa cải cách, có đủ loại thế lực giang hồ đấu đá, thường bắn nhau ngay trên đường phố, thời điểm đó có một số lượng lớn những tướng cướp nổi lên, có lẽ Lang Vương cũng nổi danh từ thời ấy.

Lang Vương và đối phương đang giằng co nhau, Tống Tinh Thần nói: "Tiểu thiếu gia, ta qua giúp hắn một chút!"

Tôi nhắc nhở: "Ngươi bảo trọng, phía trên sợ có tay súng bắn tỉa."

Hắn gật đầu, bám vào vách hẻm leo lên trên nóc nhà, hạ thấp người vọt đi, tiếp đó là những tiếng kêu thảm vang lên. Lang Vương đứng dậy, vẫy tay với tôi. Tôi đi ra nhìn một cái, đám giang hồ nấp sau cái xe đã bị chém toàn bộ, có tên ngã lên nắp capo, ngực còn cắm thanh Đường đao. Hắn chính là tay súng mai phục, bị ngã từ tầng ba xuống.

Tống Tinh Thần ơ hờ rút đao ra, lau sạch rồi tra vào vỏ. Lang

Vương lớn tiếng khen ngợi: "Thật là thân thủ bức người, có hứng thú lăn lộn cùng ta không?"

Chương 461: Hận cũ năm xưa

Tống Tinh Thần lạnh lùng đáp: "Không!"

Trên cột điện có một cái camera giao thông, màn vừa rồi hiển nhiên là được phát trên website cá cược, Lang Vương giơ súng bắn nát camera, hỏi: "Hai ngươi có cần che mặt không?"

Tôi lắc đầu: "Đã sớm bị nhìn thấy, khỏi cần. Chúng ta mau đi thôi, đừng gây thêm tai họa cho cái thị trấn nhỏ này nữa."

Lang Vương đáp: "Vậy cũng tốt, nơi thị phi này không thích hợp ở lâu."

Lang Vương đập vỡ cửa kính một chiếc xe, mở cửa, hắn cắm con dao găm vào ổ khóa, xoay xoay không được, định mở bảng điều khiển ra thì tôi ngăn lại, rút dây kẽm ra mở khóa, thử mấy cái liền đề nổ xe.

Lái xe đi được một đoạn, đột nhiên phía sau xuất hiện ba chiếc xe màu đen, Lang Vương trợn mắt mắng: "Xong rồi!"

Tôi quay về phía sau nhìn, chỉ thấy hai chiếc xe đi phía trước thò ra hai người mặc vest cạnh ghế lái, tay cầm súng, bắn thẳng về phía chúng tôi. Choang một tiếng, cửa kính xe vỡ tan, mảnh kính văng đầy vào người.

"Nằm xuống!" Tống Tinh Thần hét lên.

Chúng tôi vội nằm sát xuống sàn xe, Lang Vương đạp mạnh chân ga, đánh võng trên đường, chạy như bay, tôi bị quật cho tơi tả.

Tiếng súng liên tiếp vang lên, thân xe dính mấy phát, lập tức xuất hiện lỗ thủng, ánh sáng xuyên vào. Cũng giống trong phim, thân xe bằng tôn căn bản là không ngăn được đạn, cũng may là cả hai đều chạy với tốc độ cao nên độ chính xác của súng giảm đi.

Một phát đạn nữa bắn vào trong xe, bật văng lên nóc, tóe ra tia lửa, Lang Vương bị dọa sợ hãi cúi đầu: "Chúng ta là mục tiêu sống rồi! Mau tìm cách áp chế chúng lại."

Hắn ném cho tôi một khẩu Glock: "Tiểu tử, súng này là tự động, cứ bóp cò là được, bắn trả mấy phát đi."

Tôi do dự cầm lấy súng, Tống Tinh Thần nói: "Để ta!"

Hắn giật lấy khẩu súng, chờ tiếng súng phía sau vừa dứt, đột nhiên đạp cửa xe, nhoài nửa thân người ra ngoài, bắn một hơi toàn bộ băng đạn về phía sau. Chỉ nghe tiếng phanh chói tai, sau đó ầm một tiếng, tôi ngẩng đầu nhìn thì thấy một chiếc xe bị lật, thì ra tài xế trúng đạn. Chiếc xe phía trước lật, xe sau cũng buộc phải dừng lại, đuổi theo chúng tôi chỉ còn một chiếc.

Lang Vương kinh ngạc nói: "Trâu bò quá! Có phải ngươi từng học qua bắn súng?"

Tống Tinh Thần trả lời: "Bắn bừa, may mắn thôi."

Mặc dù câu trả lời của hắn rất hời hợt, nhưng ngay cả tôi cũng hoài nghi, Tống Tinh Thần có phải đã từng học qua cái này?

Lang Vương ném thêm mấy băng đạn ra sau, nói: "Giải quyết nốt chiếc xe kia đi."

Tôi cười khổ một tiếng: "Cầm súng có được tính là tự vệ không?"

Tống Tinh Thần nói: "Không việc gì, cảnh sát tới ta sẽ trốn đi, giống như trước thôi."

Người nói vô tâm, kẻ nghe hữu ý, Lang Vương kinh sợ nói: "Cái gì, ngươi báo cảnh sát?"

Tôi nói: "Ta không báo, là bạn ta liên lạc với cảnh sát Phúc Kiến. Yên tâm đi, ta sẽ giữ lời hứa."

Nét mặt Lang Vương có vẻ khó coi, tôi biết với thân phận của hắn, hai chữ cảnh sát luôn là tối kiêng kỵ, cuối cùng hắn cắn răng nói: "Được, lão tử tin ngươi, trước khi cảnh sát tới ta phải rút lui trước."

Đúng lúc này phía sau vang lên một tiếng rầm rất lớn, ba người chúng tôi hơi hoảng, nhìn qua kính chiếu hậu thì thấy một chiếc xe tải lao ra từ trong tường, phóng qua đống gạch, đâm trực tiếp bay cái xe con cuối cùng đang đuổi theo. Tiếp đó nó phóng cật lực về phía chúng tôi.

Người ngồi trong xe tải chính là Bá Hổ!

Lang Vương gằn giọng: "Nên tới cũng đã tới!"

Xe tải khí thế hung hăng đuổi theo phía sau, Lang Vương cố ý chạy vào một con đường hẹp, nhưng Bá Hổ chẳng để tâm, cậy vào sức mạnh của xe tải, tông bay hết xe con gặp trên đường, đầu xe cũng bị biến dạng.

"Khốn kiếp, cứ bám dai như đỉa. Ân oán của chúng ta cũng nên kết thúc rồi!" Lang Vương nheo mắt nói.

"Ngươi và hắn có thù cũ từ xưa?" Tôi hiếu kỳ hỏi.

"Trên vai ta có một vết đạn, chính là tên cẩu tạp chủng này ban cho."

Lang Vương kể về mối thù giữa hắn và Bá Hổ. Thì ra ngày trước Lang Vương cùng lăn lộn với Bá Hổ, cướp một chiếc xe chở tiền. Không ngờ lúc chia chác, Bá Hổ lại giết đồng bọn để diệt

khẩu, Lang Vương cùng một người nữa thoát được trong gang tấc, trốn ở một cứ điểm tạm thời.

Bá Hổ nhổ cỏ tận gốc lại báo vị trí của họ cho cảnh sát, tính mượn tay giết người. Lúc đó vì bảo vệ cho huynh đệ, Lang Vương mới đấu súng với cảnh sát, nhưng người huynh đệ kia không giữ được mạng, mà bản thân hắn thì lưu vong cả hai chục năm nay.

Thù mới hận cũ chất chồng, hai mắt Lang Vương đỏ ngàu, nghiến răng ken két.

Lúc này trước mặt xuất hiện một ngã tư, Lang Vương đánh lái một cái, xe cũng suýt lật, hắn than: "Chết rồi, gầm xe khả năng đã bị hư, chân phanh mất tác dụng!"

Phía sau thì xe tải vẫn bám riết, lúc này mà chạy chậm lại còn nguy hiểm hơn, tôi quan sát bốn phía xung quanh, chỉ một hướng, nói: "Chỗ kia có công trình đang thi công, đống cát có thể làm giảm tốc độ, chờ xe chậm lại chúng ta nhảy xuống."

"Cũng may ngươi nghĩ ra cách." Lang Vương gật đầu, chuyển bánh, hướng về phía công trường, xe tải phía sau thì vẫn bám theo.

Công trường hôm nay không làm việc, bảo vệ nhìn thấy có xe xông vào thì đứng giữa đường lớn tiếng ngăn cản. Lang Vương rút súng ra bắn chỉ thiên, bảo vệ hoảng sợ nhảy tót vào phòng.

Xe tông vào lan can, sau đó tông tiếp vào đống gach, lao thẳng vào đống cát, cuối cùng dừng lại ở đống cát thứ hai, cả ba chúng tôi vội vàng nhảy xuống.

Phía sau, Bá Hổ lái xe tải đang hung hăng lao tới, Lang Vương bắn mấy phát về phía đó, hô lớn: "Vào trong công trình đang xây dở!"

Chúng tôi chạy vào một toà nhà mới cất nóc, sau lưng có tiếng

va chạm rất lớn, không biết xe tải tông trúng cái gì, đất dưới chân rung lên. Khi chúng tôi vừa chạy đến cầu thang thì sau lưng đạn bắn tới vèo vèo, chúng tôi vội cúi thấp người, Lang Vương đứng ở cầu thang bắn trả, dùng sức vẫy tay: "Đi lên, nhanh đi, ta kéo dài thời gian cho."

Tiếng súng phía sau đinh tai nhức óc, tôi và Tống Tinh Thần chạy lên tầng 3, cả tầng lầu trống không, chỉ có ít vật liệu xây dựng là có thể ẩn nấp. Lúc này tiếng súng ngưng, Lang Vương chạy thật nhanh tới, mũ trùm đầu đã gỡ ra, trán hắn có vết xước, chắc là bị gạch vụn văng trúng.

Lang Vương dựa vào tường, mắng: "Mẹ nó nhất định hắn điên rồi!"

Tống Tinh Thần đặt tay vào chuôi đao: "Để ta ra gặp hắn."

Lang Vương vội nói: "Đừng, tài bắn súng của hắn như thần, chỉ cần một phát là bắn nổ sọ ngươi. Lần trước giao đấu với hắn ngươi có thấy gì đó là lạ không?"

Tống Tinh Thần nhớ lại, nói: "Thân thủ không cao lắm, nhưng hắn giống như không biết đau."

Lang Vương chỉ vào đầu mình: "Thời làm lính đặc biệt, hắn bị mảnh lựu đạn văng vào đầu, mất cảm giác đau đớn."

Tôi thở dài một tiếng: "Vậy có khi minh vương chi đồng cũng vô dụng với hắn."

Chương 462: Chiến đấu tới sáng

Trung khu điều khiển đau đớn trong não người cũng kiêm luôn điều khiển nỗi sợ hãi. Ví như đau thương, chia lìa, những tâm trạng tiêu cực này có thể nói là một sự đau đớn về tinh thần. Nguyên lý của minh vương chi đồng là kích thích trung khu đau đớn trong đại não, khiến con người nháy mắt rơi vào sự sợ hãi tột cùng.

Bá Hổ không có cảm giác đau đớn, cũng là thiếu sót về mặt tình cảm, chẳng trách hắn lại ác độc như thế.

Lang Vương sửng sốt: "Minh vương chi đồng? Nó là gì vậy?"

Tôi nói tránh đi: "Không có gì."

Đúng lúc này, keng một tiếng, một chiếc lon nhỏ được ném lên, xì khói dầy đặc, hít vào còn bị sặc. Lang Vương ra lệnh, chúng tôi vội lui về một phía khác của tầng lầu.

Trong đám khói, một loạt tiếng bước chân vang lên. Quay đầu nhìn lại, trong làn khói mù vó một người đứng sừng sững, đeo mặt nạ chống độc, tay ôm một khẩu SMG. Tống Tinh Thần bất chợt đẩy tôi ra phía sau đống bao xi măng.

Lang Vương bắn mấy phát về phía đám khói, nhưng bị hỏa lực của đối phương áp chế, cuối cùng phải nhảy về phía sau cây cột nhà.

Bá Hổ bắn như điên cuồng, nháy mắt cây cột Lang Vương nấp biến thành tổ ong. Tiếng súng dừng lại, khói mù dần tan, tôi trông

thấy Bá Hổ cầm một băng đạn cọ sát vào thân súng.

Nghe tiếng động, Lang Vương chớp thời cơ lao ra, tôi hét lớn: "Đừng ra!"

Thực ra Bá Hổ cố ý cọ sát băng đạn phụ vào thân súng, khiến Lang Vương tưởng rằng hắn đang thay đạn, dụ Lang Vương ló mặt, chứ trong súng chưa hết đạn.

Nhưng lúc tôi hét lên thì đã quá muộn, nói thì chậm nhưng diễn biến nhanh vô cùng, hai bên cùng lúc nổ súng, hai làn đạn xuyên qua đám khói dày đặc.

Lang Vương như bị một cú đấm trời giáng, đầu rung lên, quỳ sụp xuống đất, tay ôm cổ họng đang chảy máu ồ ồ. Bả vai Bá Hổ cũng run lên, bắp thịt xuất hiện mấy lỗ đạn, máu túa ra, nhưng hắn căn bản chẳng quan tâm.

Lang Vương chật vật gắng gượng, Bá Hổ rút súng lục ra bắn bồi mấy phát vào vai với đầu gối, Lang Vương ngã hẳn ra đất, sau đó bị Bá Hổ bắn một phát sau gáy.

Một hảo hán có nhân nghĩa cứ như vậy mà chết, tôi thật không thể tin vào mắt mình!

Tống Tinh Thần đột nhiên nhảy ra từ chồng xi măng, Bá Hổ bắn mấy phát, Tống Tinh Thần rất nhanh nhảy vọt về phía sau cây cột Lang Vương vừa nấp, dừng mấy giây, sau đó lại lao ra từ bên phải.

Bá Hổ bắn liền mấy phát trúng, tôi đang kinh ngạc thì đúng lúc này một người lao ra từ bên trái cây cột, nhìn lại thì Tống Tinh Thần vừa trúng đạn hóa ra chỉ là một cái áo.

Tống Tinh Thần một chiêu này đã nhanh chóng thu hẹp khoảng cách với Bá Hổ, Bá Hổ vứt bỏ khẩu SMG hết đạn, lúc này tôi mới chú ý tay phải của hắn cầm một cái kíp nổ, ngón tay cái

đang rà trên cái nút, đột nhiên bấm xuống.

Ầm một tiếng, cả tòa nhà rung chuyển, giống như động đất cấp 8, thì ra hắn có gắn bom trên một cây cột nhà, quả nhiên là một tên khủng bố.

Mặt đất rung chuyển khiến Tống Tinh Thần đứng không vững, Bá Hổ nhân cơ hội đấm thẳng vào mặt Tinh Thần, tôi nhìn mà toát mồ hôi.

Nhưng Tống Tinh Thần phản xạ rất nhanh, đao chém lên phía trên, Bá Hổ né một cái, rút con dao ở thắt lưng ra, nhắm thẳng bụng Tống Tinh Thần.

Tống Tinh Thần lập tức nhảy về phía sau, Đường đao trong tay múa lên, giao đấu kịch liệt với Bá Hổ, ánh lửa tung tóe khắp nơi. Bá Hổ cậy mình không biết đau đớn, chẳng hề phòng ngự, dùng toàn chiêu hiểm khiến Tống Tinh Thần rất bị động. Giờ tôi mới thực sự thấy được cái gì gọi là liều mạng!

Cả hai đánh nhau một hồi, đột nhiên cả tầng lầu rung chuyển kịch liệt, sàn nhà hướng đông nam nghiêng xuống, đồ vật trên đất lẫn thi thể Lang Vương như muốn trượt đi, có lẽ là cột chống nhà bị nổ, không chịu nổi áp lực nên đứt gãy.

Dù sao thì tu vi võ học của Bá Hổ không cao thâm như Tống Tinh Thần, mất thăng bằng một cái, bước chân liền loạng choạng. Tống Tinh Thần thì ngược lại, chân trụ mã bộ vững vàng, một đao cắt đứt cuống họng Bá Hổ, máu phun ra như suối.

Tôi tưởng rằng chuyện tới đây là kết thúc, nào ngờ Bá Hổ vắt đến giọt sinh lực cuối cùng, bắt lại thân đao, lôi ra một cái kíp nổ khác ở thắt lưng, không chút do dự bấm nút.

Tôi gào lên: "Mau tránh ra!!!"

Ầm một tiếng, nửa thân trên Bá Hổ nổ mạnh, nháy mắt máu

thịt bay tứ tán ngập cả tầng lầu. Tôi lao tới đi tìm Tống Tinh Thần, hắn bị lực xung kích đánh bay, theo bản năng hai tay che trước mặt, cả người đều là máu.

"Tỉnh lại đi, tỉnh lại đi!" Tôi lo lắng gọi.

Tống Tinh Thần ho mấy tiếng, từ từ ngẩng đầu dậy, toàn thân và hai cánh tay găm đầy mảnh vụn, thật may là phần lớn đều được áo chống đạn cản lại, không bị thương những chỗ yếu hại.

Lực xung kích khiến não hắn bị chấn động, hồi lâu mới mở miệng được: "Ta không sao."

Tôi thở phào nhẹ nhõm, hắn vì mình mà liều mạng tới mức này, trong lòng vừa cảm kích vừa áy náy, vỗ vai hắn, cười: "Không sao là tốt rồi!"

Chúng tôi cùng quay đầu nhìn lại, nửa thân dưới của Bá Hổ máu chảy đầm đìa ngã ra đất, tên này lại gắn bom trên chính người mình, thật không phải suy nghĩ của người bình thường.

Sự hy sinh của Lang Vương khiến tôi cảm thấy tiếc nuối, đi tới vuốt mắt cho hắn: "Lang Vương huynh đệ, đa tạ!"

Tòa nhà có thể sụp đổ bất cứ lúc nào, tôi dìu Tống Tinh Thần mau chóng rời đi, dưới lầu một ngổn ngang khói bụi.

Đi ra bên ngoài, đột nhiên mấy chiếc xe hơi lái tới, trong lòng tôi thất kinh, lúc này mà có thêm một trận tập kích, chúng tôi tuyệt đối không thể chống đỡ nổi.

Nhưng lần này tới là bảy chiếc xe bọc thép màu đen, một nhóm cảnh sát đặc nhiệm lớn nhảy xuống, tay cầm QBZ 95, rất nhanh xếp thành 3 lớp phòng ngự.

Đội trưởng trong đó chào tôi: "Tống cố vấn, chúng tôi mới nhận được điện thoại của thị cục Nam Giang, đặc biệt tới bảo vệ

cậu, phần tử khủng bố trong huyện đã bị tiêu diệt hoàn toàn."

Tôi đáp: "Đa tạ, có xe cứu thương không?"

Đội trưởng gật đầu: "Đương nhiên là có!"

Mặc dù Tống Tinh Thần không tình nguyện, nhưng tôi vẫn bắt hắn đi kiểm tra thật kỹ lưỡng. Tôi thì lên xe đội trưởng, ông ta gọi một cuộc điện thoại, đưa cho tôi, bên trong vang lên giọng của Tiểu Đào, nàng không giấu được vui mừng, nói: "Anh không bị sao thật tốt quá. Cám ơn trời đất, cuối cùng cũng vượt qua rồi!"

Tôi hỏi: "Mọi người bên đó thì sao?"

Tiểu Đào đáp: "Bọn em theo dõi gắt gao trang web này, máy chủ đặt ở nước ngoài, không thể quản lý nó. Có điều nếu không phải nó phát sóng trực tiếp tình hình cụ thể của anh, bọn em cũng không nắm được vị trí chính xác."

"Chờ anh về!" Tôi siết chặt nắm đấm.

Cúp điện thoại, tôi cảm thấy toàn thân vô lực, bảy chiếc xe đặc nhiệm bọc thép từng li từng tí hộ tống tôi. Cũng may mà đám tội phạm sót lại đã bị bắt hết, hành trình sau đó có thể nói là thuận lợi, cơn ác mộng này coi như đã kết thúc.

Nhưng cuộc chiến giữa tôi với tên mua xương Hoàng Tuyền lại chỉ vừa mới bắt đầu!

Chương 463: Thất đại thiên vương

Từ Phúc Kiến trở về, người đầu tiên tôi đi gặp đương nhiên là Tiểu Đào. Trông thấy tôi bình an vô sự, nàng suýt chút nữa thì bật khóc, đấm đấm tôi nói: "Sau này chưa được em cho phép, cấm anh rời khỏi Nam Giang!"

Tôi cười nói: "Ừ ừ, anh biết rồi."

Lần này Hoàng Tuyền vừa có hành động lớn, khiến tôi căn bản không có thời gian nghỉ ngơi, lập tức thành lập tổ đặc án.

Đưa danh sách 6 người cho Tôn Lão Hổ, ông không có ý kiến gì, nói với tôi: "Hai ngày trước, Quốc Hội vừa ban hành một văn bản về việc phát động cuộc đấu tranh đặc biệt để truy quét tội phạm. Từ khi mở cửa cải các tới nay, không ít băng nhóm tội phạm bắt đầu nổi lên, tổ đặc án này coi như là phối hợp hành động ngầm cùng quốc gia, ta sẵn tiện xin một ít phúc lợi cho các ngươi."

Vừa nói, ông ta vừa đưa cho tôi sáu cái giấy chứng nhận tổ đặc án, cùng với sáu cái thẻ màu đen. Mặc dù chưa từng dùng, nhưng nghe nói đây là một loại thẻ tín dụng phát hành có giới hạn của ngân hàng trung ương, lạm chi có thể lên tới 500 ngàn, bên cạnh đó còn có một số quyền hạn khác.

Tôn Lão Hổ nói: "Bắt đầu từ bây giờ, tiền lương của các ngươi do bộ công an trực tiếp chi, một người 30 ngàn tệ/ tháng, cộng thêm bảo hiểm và tiền thưởng. Nếu như lập công, sẽ có quỹ tiền thưởng riêng của quốc hội. Thế nào, đãi ngộ không tệ chứ?"

Mặc dù tôi với Đại Lý đang góp vốn làm ăn, mỗi tháng cũng chỉ thu về sau bảy chục ngàn, do vậy mà nói, đãi ngộ như trên đã là tương đối cao, tôi hỏi: "Tôn thúc thúc, vậy sau này con coi như là ngươi trong biến chế rồi?"

Tôn Lão Hổ cười nói: "Dĩ nhiên là không, ta nói đi nói lại với cấp trên, ngươi chỉ là một tên cố vấn. Tống gia các ngươi có câu không quan không sĩ cái gì đó, mặc dù ta không quá hiểu nhưng cũng tôn trọng hết sức."

Nụ cười của Tôn Lão Hổ có vẻ gượng gạo, nhìn nét mặt mà nói chuyện là thói quen của tôi, tôi nói: "Tôn thúc thúc, thúc yên tâm, Băng Tâm muội muội con chỉ để cho ở hậu trường, tuyệt đối tuân thủ ba điều cấm của thúc."

Tôn Lão Hổ xua tay: "Ta không quá lo lắng về Băng Tâm, chỉ là có chuyện nếu bây giờ nói với ngươi không thích hợp lắm..."

Dưới sự bực hỏi của tôi, Tôn Lão Hổ mới thở dài nói: "Sau khi Thuần cẩu sư bị giết, chúng ta phát hiện trong túi hắn một tấm card nhỏ rất tinh xảo, mặt trước là một con chó chăn cừu của Đức, mặt sau là một thanh đao đầm đìa máu, bước đầu xác định là thẻ chứng nhận thân phận trong tổ chức. Ngoài ra, thủ hạ của hắn khai, cấp bậc ngang với Thuần cẩu sư trong tổ chức tổng cộng có bảy tên, gọi là Thất Đại Thiên Vương."

"Thất đại thiên vương?" Tôi kinh ngạc nghĩ tới cái danh hiệu này. Cú đánh của Thuần cẩu sư mang đến cho thành phố vẫn để lại dư chấn, không ít cảnh sát vẫn còn mang vết thương cả thể xác lẫn tinh thần. Ấy vậy mà phía sau hắn vẫn còn tới 6 tên tội phạm cùng cấp độ?

Tôn Lão Hổ nói: "Đại chất tử, ngươi cũng đừng quá để bụng, chuyện này còn chưa xác minh thực hư, cho nên vốn ta không định nói. Theo ta thấy thì hơn phân nửa là chúng hư trương thanh thế."

Tôi nói: "Dù có thế nào, binh đến thì tướng đỡ, nước đến thì đất cản."

Tôn Lão Hổ gật đầu: "Đúng, có lửa thì mới có khói, muốn diệt tận gốc ung nhọt này, không đối mặt thì không được."

Từ biệt Tôn Lão Hổ, tôi đi giao giấy chứng nhận và thẻ tín dụng cho từng thành viên, phản ứng của mọi người có khác nhau, nhưng chung quy mà nói thì đều hưng phấn với chuyện thành lập tổ đặc án. Hoàng Tiểu Đào điều động tài nguyên trong tay, sắp xếp một nơi làm việc, sau này họp mặt cũng thuận lợi hơn.

Cùng lúc đó, tôi đáp ứng Tiểu Đào một chuyện khác, đó là tới nhà nàng, gặp mặt Hoàng lão gia. Mặc dù tôi với Tiểu Đào không công khai mối quan hệ với ai, nhưng có lẽ trong mắt mọi người đều ngầm biết, chúng tôi đã chính thức qua lại.

Là ngựa chết hay lừa chết, phải thử mới biết, cho nên tôi hẹn với nàng cuối tuần này sẽ ghé thăm.

Tới ngày hẹn, tôi dậy từ sớm, rửa mặt cạo râu, mặc một bộ đồ vừa không quá tùy tiện, lại vừa không câu nệ như âu phục, đeo chiếc đồng hồ Tiểu Đào tặng, xách theo món quà nhỏ đã chuẩn bị từ trước.

Hôm nay Tiểu Đào được nghỉ nhưng nàng bảo có chút chuyện nhỏ phải xử lý ở cục, nói tôi tới đó tìm nàng.

Tôi tới cục, có mấy cảnh sát thân quen trêu ghẹo: "Ai da, Tống cố vấn ăn mặc đẹp như vậy, đi hẹn hò ư?" "Hai người chừng nào thì đám cưới, chúng tôi vẫn chờ uống rượu mừng đấy!"

Tôi đỏ mặt, đáp qua loa mấy câu, rồi nhắn tin cho Tiểu Đào, nói mình đợi nàng ở bên ngoài.

Tôi đứng ở cổng ngắm nhìn trời mây, đột nhiên có một người đàn ông gọi lại: "Tiểu đồng chí, cậu có phải là cảnh sát không? Cậu

có biết lãnh đạo là ai, tôi muốn báo án."

Người này khoảng 30 tuổi, sắc mặt hoảng hốt, tôi nói: "Báo án cần gì gặp lãnh đạo, cứ vào thẳng đó báo án là được."

Anh ta nói: "Không không, chuyện này kinh khủng lắm, tôi không thể nói tùy tiện được, sợ bị người ta trả thù. Tốt nhất là nói thẳng với lãnh đạo."

Tôi cười: "Chuyện gì vậy, nói tôi nghe thử xem."

Anh ta nhìn trái nhìn phải, muốn nói lại thôi. Tôi lấy giấy chứng nhận ra nói: "Nói cho tôi không sao hết, tôi chính là người chuyên xử lý án hình sự."

Anh ta cau mày: "Cậu...cậu phải giữ bí mật cho tôi, tôi muốn báo án một quán ăn..."

Người đàn ông móc ra một cái bánh bao trong túi nylon, đã bị cắn một miếng, thần bí nói: "Có một quán ăn bán bánh bao nhân thịt người!"

Tôi kinh ngạc, nhớ tới Đường sư phụ, chẳng lẽ Nam Giang lại xuất hiện thêm một kẻ ăn thịt người? Tôi hỏi anh ta mua bánh bao ở đâu, người đàn ông không chịu nói, nhưng trên túi nylon rõ ràng viết: Quế Hòa Viên. Bánh bao này là một cái bánh bao hấp gạch cua, cả Nam Giang chỉ có Quế Hòa Viên bán loại này.

Nếu đúng Quế Hòa Viên bán bánh bao nhân thịt người, vậy chuyện này quá lớn, đây là một quán ăn có thương hiệu lâu đời, cái quán nhỏ của Đường sư phụ không thể so sánh. Mỗi ngày ở đây phải bán ra cả chục ngàn cái bánh bao, như vậy cả thành phố sẽ có biết bao nhiêu người ăn phải?

Tôi nói: "Đưa cái bánh bao cho tôi, tôi đi khám nghiệm trước đã, được không?"

Người đàn ông đắn đo mãi mới đồng ý, tôi cầm cái bánh về lều khám cốt, gặp Tiểu Đào đứng đối diện, hôm nay nàng mặc một cái váy, bên ngoài khoác áo khoác, tóc cột nhẹ sau gáy, cười nói: "Chờ sốt ruột à, đi thôi!"

Tôi giơ cái bánh lên nói: "Em xem có đúng lúc không, chờ ở ngoài cổng lạo gặp một người tới báo án, lại phải trễ mấy phút."

Tiểu Đào kinh ngạc nói: "Bánh bao này sao thế? Nhân bánh làm bằng thịt người?"

"Em đoán đúng rồi đấy, người kia chính là báo án này." Tôi cười khổ.

Chúng tôi vào lều khám cốt, tôi đổ đầy nước vào cốc chịu nhiệt, hơ trên đèn cồn, sau đó đeo găng tay bẻ cái bánh bao ra ngửi. Bên trong có mùi gạch cua, thịt heo, bột ngũ vị hương, không có gì đặc biệt.

Lúc này nước đã sôi, tôi bỏ một ít nhân bánh vào cốc nước nóng, Tiểu Đào hỏi: "Để làm gì vậy?"

"Quan sát váng mỡ. Thực ra có một phương pháp cổ để xác định thịt người, đó là nhìn váng mỡ, váng mỡ bình thường đều có hình tròn, riêng con người do mỡ có mật độ không đồng đều nên váng sẽ nổi lên hình bán nguyệt." Tôi giải thích.

"Há, còn có chiêu này!" Tiểu Đào nói.

Nhưng váng trong cốc nước rõ ràng là hình tròn, đây chỉ đơn thuần là thịt heo, Tiểu Đào nói: "Chắc người kia bị điên rồi, loại báo án giả này ngày nào cũng có, lần trước còn có người báo là đang trốn tội phạm bị truy nã, bảo bọn em đi bắt, cuối cùng lại là mấy đứa học sinh nghịch ngợm, bị em quạt cho một trận."

Người đàn ông kia quả là có chút vui buồn thất thường, có lẽ tinh thần không minh mẫn. Nhưng tôi vẫn không yên tâm, vì vậy

bẻ hẳn cái bánh ra, để lên một tấm nylon, quan sát kỹ lưỡng. Hoàng Tiểu Đào ghé sát đầu lại hỏi: "Không có vấn đề chứ?"

Nhân thịt bánh bao quả thật không có vấn đề, nhưng trong đó lại có một nguyên liệu nấu ăn mà tôi không biết là gì. Lấy cái nhíp gắp lên, thứ kia màu trắng, mỏng tới mức trong suốt, rất cứng. Thứ này nếu ăn vào nhất định sẽ làm cổ họng bị thương.

Tôi gần như nhận ra, cái này trông khá quen, là móng tay người?

Chương 464: Gặp bố vợ

Tôi vội lựa toàn bộ những mảnh vụn móng tay ra, sau đó chắp vá lại, cuối cùng ghép được khoảng nửa cái móng tay, do bị nấu chín nên những mẩu này trắng hơn bình thường.

Hoàng Tiểu Đào mặt đầy kinh ngạc, một mảnh móng tay lớn như vậy không thể nào là nhân viên bất cẩn bị đứt rơi vào, chỉ có thể là cả cái móng tay bị rút ra.

Tiểu Đào cầm cái túi nylon, la lên: "Trời ạ, bánh bao Quế Hòa Viên, hai hôm trước em vừa mới ăn, sao đời em lại xui xẻo như vậy chứ, đây là lần thứ hai phải thưởng thức bán bao nhân thịt người rồi. Tống Dương, anh chắc chắn đây là móng tay người, không phải móng heo?"

Tôi giải thích: "Tay con người trải qua ngàn vạn năm tiến hóa, hình dáng móng tay thậm chí còn không giống lẫn nhau, móng của động vật mong guốc dày hơn thế này rất nhiều, đây chỉ có thể là móng tay người."

Hoàng Tiểu Đào che miệng, có lẽ đang hồi tưởng lại cảnh chính mình ăn bánh bao, tôi giơ tay lên nói: "Đừng nóng, chúng ta đã phân biệt rõ, bánh này không phải nhân thịt người, chỉ là bị lẫn cái móng vào, bị cối xay nghiền nát, lẫn với nhân bánh."

Tiểu Đào nói: "Nói vậy Quế Hòa Viên nhất định có án mạng xảy ra. Đi, chúng ta tới hiện trường."

Tôi nói: "Chẳng phải hôm nay đến nhà em sao?"

Tiểu Đào đáp: "Không sao, cha ruột mà, cứ để ông ấy chờ."

Tôi cười khổ, vậy chẳng phải ấn tượng về tôi sẽ không tốt sao. Có điều án mạng phát sinh, bất kể là tôi hay Tiểu Đào cũng không thể không đi nhìn một chút.

Lúc chúng tôi ra khỏi thị cục, người báo án đã đi rồi, cũng chẳng để lại tên họ hay cách thức liên lạc. Nhưng cái này không quan trọng, tôi với Tiểu Đào tức tốc chạy xe tới Quế Hòa Viên, đây là một nhà hàng theo kiến trúc cổ, bàn ghế trong nhà cũng rất cổ xưa. Vừa vào cửa, nhân viên chạy ra mặt mày vui vẻ chào đón: "Hai vị, mời vào bên trong, tôi đi pha trà."

Hoàng Tiểu Đào giơ thẻ cảnh sát ra: "Gọi giám đốc của anh ra đây, chúng tôi có việc muốn hỏi."

Do tính chất nhạy cảm của vụ án này, chúng tôi không thể hỏi quá cặn kẽ, giám đốc còn tưởng đồ ăn của quán có vấn đề về an toàn thực phẩm, tỏ ra rất khách khí trước mặt Tiểu Đào.

Tôi nói muốn vào phòng lạnh xem một chút, giám đốc liền đồng ý.

Kiểm tra xung quanh trong kho, tôi bảo Tiểu Đào đóng cửa lại, dùng Phản Hồn Hương quan sát, nhưng trong này không có dấu hiệu hung sát. Tiểu Đào thắc mắc: "Vấn đề không xuất hiện ở quán ăn, chẳng lẽ là liên quan ở xưởng thịt?"

Tôi gật đầu: "Xem ra là như vậy, em không ăn phải bánh bao nhân thịt người đâu."

"Cám ơn trời đất!" Tiểu Đào vỗ ngực: "Vậy để em gọi người điều tra trước."

Nàng gọi điện xong, chúng tôi theo kế hoạch tới nhà nàng. Tôi cứ nghĩ Hoàng lão gia phải ở trong một căn biệt thự xa hoa tráng lệ, thì ra chỉ là một khu chung cư, tuy cao cấp nhưng không giống với tưởng tượng của tôi.

Khu dân cư rất lớn, đi vào phải vòng vo cả một hồi, tôi hỏi: "Vẫn chưa tới à?"

Tiểu Đào bật cười: "Đã sớm tới lâu rồi, cả khu này là tài sản của cha em. Lúc mua nhà, ông ngại phải tìm vị trí này nọ, hoàn cảnh không tốt nên tự mình chọn một căn ở đây."

Tôi chấn động trong lòng, thế giới của người có tiền đúng là không thể hình dung nổi. Tiểu Đào bổ sung một câu: "Em cũng không có ý khoe cha mình giàu, ông ấy là ông ấy, em là em."

Tôi nói: "Không hiểu lầm đâu, trong anh em vĩnh viễn là một cô cảnh sát hiên ngang, uy dũng!"

Tiểu Đào làm nũng, mân mê cái miệng: "Không có thông minh xinh đẹp sao?"

Tôi sửa lại lời nói: "Ừ, một cảnh hoa thông minh xinh đẹp, hiên ngang uy dũng!"

Chúng tôi tới một tòa nhà, đi thang máy lên tầng cao nhất, Tiểu Đào cởi áo khoác, bấm chuông cửa. Một người giúp việc ra mở cửa, mặt mày hớn hở nói: "Tiểu thư đã về, vị này là..."

"Bạn trai con!" Tiểu Đào khoác tay tôi, vênh mặt nói.

Tôi lên tiếng chào hỏi, bà giúp việc nói: "Thật là nhất biểu nhân tài, lão gia chờ các con trong phòng ăn ấy."

Phòng khách chỉ có thể dùng từ vừa xa hoa vừa khiêm tốn để hình dung. Không giống như tưởng tượng của tôi là phải dát vàng dát ngọc khắp phòng, nhìn thoáng qua lại rất bình thường. Bước vào cửa, dễ thấy nhất không phải tranh ảnh đắt tiền gì mà chỉ là một bức ảnh gia đình, trên đó Tiểu Đào mới chỉ là cô bé 7,8 tuổi, một tiểu loli dễ thương, trên tay ôm búp bê. Mẹ nàng là một phụ nữ đoan trang xinh đẹp, đôi lông mày rất giống Tiểu Đào. Trong phòng tất cả đồ gia dụng đều làm bằng gỗ, cái bàn uống trà là cả

một cây gỗ bổ ra, là một đoạn thân gỗ ô kim tử đàn, kích thước như vậy phải tới 100 năm tuổi, giá ngoài thị trường chắc chắn làm người ta tặc lưỡi.

Hoàng Tiểu Đào nhìn bức ảnh gia đình, thở dài nói: "Từ ngày mẹ mất, càng ngày em và cha càng xa cách, chẳng phải là mâu thuẫn gì lớn, chỉ là vì em không muốn kế nghiệp ông."

Có tiếng dép lê, Hoàng lão gia từ trong nhà đi ra, thần sắc mạnh khỏe, đôi mi ưng xếch lên tận mai, tạo cho người ta một cảm giác không uy mà nộ. Trông thấy tôi, Hoàng lão gia cười lớn: "Quả nhiên là cậu, con nha đầu Tiểu Đào này còn cứ giấu diếm ta, lần trước nhìn hai đứa ở chung một chỗ ta đã biết quan hệ không bình thường."

Tôi lễ phép nói: "Tiểu Đào cũng thường nhắc tới bác với con."

Hoàng lão gia phất tay một cái: "Chắc chắn là chẳng có lời nào tốt, nào vào ngồi đi."

Tôi hai tay lễ phép bưng lên quà ra mắt, là một chai rượu vang Pháp, chỉ vài trăm tệ. Bảo tôi mua đồ đắt quá thì không có khả năng, hơn nữa làm việc vung tay quá trán trước mặt Hoàng lão gia có khi lại phản tác dụng.

Hoàng lão gia nhận quà, mời chúng tôi vào phòng ăn. Trong phòng ăn sáng trưng, bàn đã dọn đầy thức ăn, nhìn lướt qua thì đồ chay chiếm đa số, Hoàng lão gia giải thích: "Gần đây mỡ máu cao, cho nên ta bắt đầu tập ăn chay, thực ra ăn chay mới có lợi, có thể thanh lọc cơ thể..."

Tiểu Đào cât lời ông ta: "Cha, cha lại bắt đầu rồi."

Hoàng lão gia cười cười: "Xin lỗi xin lỗi, Tiểu Tống, đừng khách sáo, ngối xuống ăn đi."

Tôi sao có thể không khách sáo được chứ, cả bữa cơm đều là

Hoàng lão gia hỏi gì tôi đáp nấy, ăn cơm cũng cố không gây ra tiếng động.

Mặc dù Hoàng lão gia ăn chay, nhưng tôi với Tiểu Đào vẫn mỗi người một phần bít tết. Hoàng lão gia đối đãi với tôi rất thật lòng, không có gì giống như giả bộ, Tiểu Đào đã từng nói, cha nàng là người rất biết thưởng thức người có năng lực, không cần quan tâm đối phương có tiền hay không, gia cảnh thế nào. Mà ở vào địa vị của ông ấy cũng chẳng cần để mắt tới những thứ đó, bởi cho dù đối phương có nhiều tiền tới mức nào, thì ở Nam Giang cũng chẳng nhiều hơn ông ấy được.

Trò chuyện một hồi, đột nhiên Hoàng lão gia nói: "Ôi cái đầu óc của ta, cứ mải nói chuyện. Tiểu Tống, cậu có uống rượu không?"

Tôi từ chối: "Không, bác, con không."

"Đàn ông sao có thể không biết uống rượu chứ. Khó khăn lắm mới có dịp này, uống cùng ta một ly."

Tôi chẳng thể làm gì khác hơn là cung kính không bằng tuân mệnh, Hoàng lão gia quay người đi lấy rượu, tôi cười khổ nhìn Tiểu Đào, nàng nói: "Uống một hai ly không sao đâu."

Hoàng lão gia cầm tới ba cái ly cao cổ, Tiểu Đào kháng nghị: "Cha, con còn phải lái xe đấy. Một đội trưởng hình cảnh mà bị cảnh sát giao thông phạt thì hài lắm."

Hoàng lão gia nói: "Một ly không có gì đáng ngại, rượu này là một người bạn tặng cha, trên thị trường không mua được. Bình thường ta cũng không có tùy tiện mở ra uống đâu."

Chai rượu trên tay ông ấy không hề có nhãn hiệu gì, chất rượu bên trong màu nâu nhạt, chỉ còn lại nửa chai.

Có điều lúc đó tôi không ngờ tới, một chai rượu tưởng chừng

như bình thường này lại dính dáng đến một vụ án mạng không tưởng tượng nổi.

Chương 465: Vị giác kỳ lạ

Tiểu Đào chế nhạo: "Trên giá của cha chai rượu nào chẳng là do người khác tặng? Người ta xé bỏ cái nhãn rồi nói với cha rằng rượu này không mua được trên thị trường mà cha cũng tin? Toàn là lấy lòng thôi."

Hoàng lão gia nghiêm mặt nói: "Con nha đầu này, rượu là do Mộ thúc thúc tặng, lại còn gạt ta à?"

Thấy Hoàng lão gia định rót rượu, tôi đứng dậy làm giùm. Ông ta ngồi về chỗ, bưng ly rượu lên bảo chúng tôi nếm thử, tôi nhấp một ngụm nhỏ, rượu này vào miệng rất êm, không hề kích thích, hương vị thuần khiết, đúng là rượu ngon.

Dẫu vậy, tôi cũng chỉ dám uống nửa ly.

Hoàng lão gia vừa ăn vừa bê đĩa salad trộn đến trước mặt, ăn vài miếng đột nhiên biến sắc. Hoàng Tiểu Đào hết hồn, vội đứng dậy hỏi: "Cha, cha làm sao thế?"

Hoàng lão gia đột nhiên nhổ hết miếng salad trong miệng ra, tức giận cầm nĩa chọc vào đĩa rau, tôi với Tiểu Đào trố mắt nhìn nhau không hiểu xảy ra chuyện gì.

"Bà Trương, bà Trương!" Hoàng lão gia gọi.

Bà giúp việc ló đầu ra, hỏi có gì dặn dò, Hoàng lão gia giận đến run người: "Ai làm đồ ăn, gọi đầu bếp tới đây!"

Bà giúp việc quay người đi, Hoàng lão gia lau miệng nói với tôi: "Để cậu phải chê cười rồi, thường ngày ta gần như chưa bao giờ nổi giận với người làm, nhưng việc này quá mức, quá đáng

quá!"

Tiểu Đào tò mò: "Cha, cha ăn phải sạn à?"

Hoàng lão gia lắc đầu: "Đừng nói là sạn, cho dù ăn phải con ruồi chết cũng chẳng đáng gì, nhưng trong salad này không biết bỏ cái gì mà có mùi hôi kinh tởm. Đúng rồi tiểu Tống, sao cậu chưa ăn món salad này?"

Tôi sững sờ nhìn xuống, thực ra món này tôi vừa mới ăn, salad làm rất khá, trong đó có cần tây, cà chua bi, bắp cải tím, dăm bông thái.

Đầu bếp bị gọi tới, không biết mình phạm sai lầm gì, mặt đầy vẻ sợ hãi. Hoàng lão gia chửi mắng một trận, đẩy đĩa salad qua bảo ông ta nếm thử. Đầu bếp dùng đũa gắp lên, nếm thử một chút, mặt đầy oan ức nói: "Lão gia, thức ăn này không vấn đề gì mà."

"Không vấn đề?" Hoàng lão gia tức giận, âm lượng đột nhiên tăng cao: "Ta thấy ông phải tới bệnh viện kiểm tra lưỡi với mũi mình ấy, hôi như vậy mà nếm không ra? Ta đã dặn hôm nay có khách quý tới chơi, ông lại làm món salad như thế này, là có ý gì?"

Đầu bếp méo cả mặt, không biết mình sai ở đâu, Hoàng Tiểu Đào cũng rất kinh ngạc. Tôi lấy đĩa salad tới, dùng nĩa xới xới lên, hỏi: "Bác, bác ăn chay được bao lâu rồi?"

Hoàng lão gia sửng sốt một chút: "Ba tháng."

Tôi nói: "Con nói người ăn chay quá lâu sẽ không hấp thụ được thịt, chắc trong này bỏ nhầm dăm bông hun khói, cho nên mới vậy?"

Hoàng lão gia trầm ngâm chốc lát, lắc đầu: "Không thể nào."

Lúc này đầu bếp xen vào: "Lão gia gần đây rất kỳ lạ, tôi nướng bò bít tết, ông cũng chê là hôi, còn mắng tôi một trận."

Hoàng lão gia đập bàn mắng: "Ông còn dám lý sự? Mòn bò bít tết của ông không biết bỏ cái gì, hôi không chịu được."

Tôi hỏi: "Việc xảy ra lúc nào?"

"Ba tháng trước." Đầu bếp trả lời.

Ba tháng trước? Chẳng phải quá trùng hợp sao?

Tôi xiên một miếng dăm bông, nếm thử, Hoàng Tiểu Đào cũng thử một chút, chúng tôi thoáng nhìn nhau, đây chính là dăm bông Kim Hoa chính hiệu, rất ngon, cũng không có mùi gì lạ.

Đột nhiên Tiểu Đào nhổ miếng dăm bông ra: "Dăm bông để lâu quá rồi, bỏ xuống đi, sau này chú ý một chút, cha tôi ăn chay ông không biết sao?"

Đầu bếp lúng túng gãi đầu: "Ai da, là tôi sai, tôi quên mất, lúc trước làm salad ở quán bị quen tay."

Tôi biết Tiểu Đào có dụng ý, nàng nghĩ rằng cơ thể cha mình có vấn đề gì đó, lại không tiện nói rõ cho nên cố ý diễn kịch. Tôi cũng phối hợp mà nhổ miếng dăm bông ra, Hoàng lão gia tức giận đuổi đầu bếp lui xuống, một màn này mới kết thúc.

Ăn cơm, Hoàng lão gia lại khôi phục nét mặt bình thường, đưa ảnh Tiểu Đào hồi bé cho tôi xem. Tiểu Đào khi nhỏ là một cô bé rất dễ thương, sao lớn lên lại trở thành...một chị cả sexy như vậy cơ chứ?

Hoàng Tiểu Đào nói: "Ai da, cả ảnh ngậm núm vú cũng khoe ra, cha không chừa sĩ diện cho con à?"

Hoàng lão gia cười ha hả: "Cái này thì có là gì, sau này con với tiểu Tống là người một nhà cơ mà."

Mặt Tiểu Đào đỏ bừng: "Nói cái này còn sớm quá!" Sau đó sán

lại gần Hoàng lão gia: "Cha, gần đây sức khỏe của người thế nào?"

"Rất tốt, hai ngày trước còn đi đánh golf với bạn."

"Có chỗ nào khó chịu không?"

"Không có, cơ thể ta rất tốt, năm nào cũng đi kiểm tra sức khỏe định kỳ, sao đột nhiên lại hỏi cái này?"

Hoàng Tiểu Đào vẫn còn canh cánh chuyện lúc nãy trên bàn ăn, nhưng hỏi như vậy không được, tôi liền mở miệng nói: "Bác à, con biết bắt mạch, hay con bắt cho bác thử nhé."

Hoàng lão gia thì lại rất vui vẻ: "Cậu còn học qua cả Trung y à, tốt tốt tốt, thanh niên thời nay đã không còn nhiều người biết cái này."

Ông ta chìa tay ra, tôi đặt ngón giữa lên mạch, nghe ngóng đôi chút, Hoàng Tiểu Đào nhỏ giọng hỏi: "Sao rồi?"

Vị giác của Hoàng lão gia có vấn đề, ban đầu tôi nghĩ nguyên nhân là từ túi mật, nhưng bắt mạch lại không thấy gì bất thường, cơ thể cũng rất khỏe mạnh, tôi nói: "Sức khỏe bác rất tốt, chỉ là có chút can hỏa hơi vượng, nóng giận thất thường."

Hoàng lão gia cười nói: "Tiểu Tống quả nhiên có tài, lần trước bác sĩ cũng nói ta như vậy, khuyên ta không nên nổi nóng, haiz việc làm ăn thật khiến người ta bận tâm..."

Tôi quay qua Tiểu Đào, khẽ lắc đầu, nàng không cam lòng cau mày, mở hộp thịt bò khô cầm ra một miếng, tôi đè tay nàng lại, triệu chứng chúng ta biết rõ trong lòng, không cần phải thử nữa.

Bốn giờ chiều, chúng tôi mới rời nhà Hoàng lão gia, kết thúc việc ra mắt, tôi thở phào nhẹ nhõm, nói với Tiểu Đào: "Triệu chứng của cha em chắc không phải vấn đề gì lớn, để anh về tra sách xem."

Tiểu Đào thở dài: "Thật là lo muốn chết, cảm ơn anh."

Đúng lúc này thì chuông điện thoại reo, Tiểu Đào nghe máy xong, nói: "Có vụ án cần em phải tới cục, tiện đường em chở anh về."

Lên xe, tôi hỏi: "Ấn tượng của Hoàng lão gia về anh có tốt không?"

Hoàng Tiểu Đào cười ha ha: "Vừa rồi em còn tò mò, tới chừng nào anh mới hỏi em vấn đề này, giờ thì hỏi rồi. Yên tâm đi, cha em không phải loại người thích tỏ ra khách sáo, ông ấy thích anh thật đấy."

Tôi vỗ ngực một cái: "Độ kiếp thuận lợi!"

Hoàng Tiểu Đào híp mắt lườm yêu: "Nhà cũng tới rồi, hai ta có phải là chính thức qua lại? Thế nhưng anh còn chưa ngỏ lời với em đấy."

"Ặc!" Hai má tôi đỏ bừng, Hoàng Tiểu Đào thì đang nhìn với ánh mắt mong đợi, cố gắng nửa ngày mới gồng đủ dũng khí: "Tiểu Đào, anh..."

Một ngón tay chợt đặt lên miệng tôi, Tiểu Đào giảo hoạt nói: "Nói ở chỗ này ư, chẳng có chút tình ý nào, em muốn đổi tới lúc trân trọng hơn."

Tôi cười: "Em trêu anh?"

Đột nhiên Tiểu Đào hôn nhẹ lên môi tôi, cười nói: "Cái này coi như là bồi thường, được chưa?"...

Tôi quay về cửa hàng, Vương Đại Lý nham hiểm hỏi: "Sao rồi, hôm nay thế nào, có thuận lợi không? Hoàng lão gia có đoạn tuyệt quan hệ cha con với Tiểu Đào tỷ tỷ?"

Tôi giơ nắm đấm: "Tiếc rằng ngươi phải thất vọng rồi, hôm nay rất thuận lợi."

Vương Đại Lý ra vẻ ảo não nói: "Thật không có tý kịch tính nào, tiếp nhận ngươi một cách dễ dàng như vậy, mẹ nó, ngươi lập tức chính là con rể giàu nhất Nam Giang cmnr, thật cứ như nằm mơ. Không được, kiểu gì tối nay ngươi cũng phải mời cơm, nếu không ta sẽ đoạn tuyệt quan hệ bạn bè với ngươi."

Cái gì mà con rể giàu nhất, cho tới giờ tôi chưa từng có ý nghĩ này. Trong lòng tôi Tiểu Đào và Hoàng lão gia là hai người ở hai thế giới khác nhau, chỉ trùng hợp là có chút liên hệ máu mủ.

Nhưng hôm nay cũng coi như là làm một việc quan trọng, tâm trạng tôi khá vui vẻ, liền nhận bữa này sẽ mời, khoát tay nói: "Đi, mời ngươi một bữa thịt bò hoành tráng..."

"Mẹ nó, quá hẹp hòi!" Vương Đại Lý nhổ nước bọt.

Tôi cố ý dừng lại một chút: "Đối diện có quán bò bít tết!"

Chương 466: Chứng sợ thịt

Tôi mời cơm, đương nhiên Đại Lý gọi cả Lạc Ưu Ưu tới. Ba người chúng tôi sang quán bò bít tết, phục vụ hỏi chũng tôi muốn bít tết tái mấy phần, Đại Lý la lên: "Tám phần mười!"

Người phục vụ rời đi, ánh mắt đầy châm biếm, Vương Đại Lý còn cố phổ cập khoa học cho chúng tôi, thực ra thịt bò bít tết chia thành 30%, 50%, 70%, 90% độ chín là sai, đúng nó phải là 20, 40, 60, 80%.

Tôi mắng: "Ngươi thôi đi, cái này ai mà biết, cứ tỏ vẻ, một chút ý nghĩa cũng không có."

Tới bữa ăn, tên dở hơi Vương Đại Lý lại phát tác, mặt mày hớn hở nói: "Hay là chúng ta diễn một màn, giả vờ như ta tới gặp cha mẹ Ưu Ưu. Dương tử, ngươi đóng vai bố vợ tương lai của ta đi."

Tôi chẳng rảnh mà chơi đùa cùng hắn, hắn thì lại lập tức nhập vai: "Con chào bác!"

Tôi giả lả nói: "Biết chơi Arena of Valor không?"

Đại Lý đáp: "Biết, con rank bạc kim 4, bác cũng thích cái này? Lát nữa chúng ta cũng thảo luận."

Tôi hét: "Cút, đám thanh niên nghiện game đều không có tương lai, ta không gả con gái cho ngươi. Ra ngoài!"

Lạc Ưu Ưu phá lên cười, Vương Đại Lý xạm mặt nói: "Chẳng theo kịch bản gì hết, nào có chuyện như vậy."

Tôi nói: "Diễn tập mà, làm gì có chuyện ngươi được suôn sẻ."

"Làm lại làm lại."

Thật may lúc này món ăn mang lên, tôi không phải chơi cái trò não tàn này với Đại Lý nữa. Bò bít tết vừa ra lò, mỡ nổ tí tách trên miếng gang, ở trên còn đập một quả trứng gà, mùi thơm nức mũi, thập phần hấp dẫn, Vương Đại Lý thèm rỏ dãi, vội khởi động dao nĩa.

Nhưng mùi thơm của bò bít tết qua mũi tôi, sao lại có gì đó sai sai. Không muốn phá hỏng bầu không khí, tôi lặng lẽ cầm dao nĩa lên, cắt một miếng nhỏ, bỏ vào miệng. Miếng thịt bò mềm chảy nước, nhưng trong miệng tôi lại có một mùi hôi thối của xác chết, lập tức nhổ ra.

Vương Đại Lý và Lạc Ưu Ưu đều bị phản ứng của tôi làm cho hết hồn, Đại Lý hỏi: "Dương tử, ngươi sao vậy, trưa ăn no quá à?"

Tôi không trả lời, lại cắt một miếng nhỏ, bỏ vào miệng, nhắm mắt nhai. Ngoài mùi thối, còn có cả vị tanh, hoàn toàn chẳng có nửa điểm mùi vị thịt bò, tôi căn bản nuốt không nổi, lại ói ra.

Tôi không thể tin được đây là sự thật, chẳng nói một lời, cắt một miếng nhỏ ở phần của Đại Lý, nếm thử. Vẫn là cái mùi vị này.

"Sao thế?" Vương Đại Lý sợ hãi hỏi.

"Có điểm không đúng, nhưng hai người đừng bận tâm." Tôi đáp.

"Thịt bò có gì không đúng à?" Đại Lý hỏi.

Lạc Ưu Ưu nói: "Thịt này rất ngon mà, em có thấy gì khác thường đâu."

Tôi nếm thử một chút mấy món ăn kèm, tỏi mùi vị rất bình

thường, uống một hớp nước trái cây, rất ngon, duy chỉ có thịt bò...không, phải nói là vị giác đối với thịt của tôi có vấn đề.

Để kiểm chứng, tôi gọi phục vụ tới: "Cho thêm một phần bò bít tết."

"Anh muốn chín mấy phần?"

"Sống toàn bộ." Tôi nghiêm túc nói.

Phục vụ sững sờ nhìn tôi, xác nhận lại mấy lần mới quay đi. Tôi biết nếu không nói rõ, hai người sẽ lo lắng, liền bảo: "Khả năng ta bị trúng độc gì đó kỳ quái, không nuốt được loại thịt nào."

Vương Đại Lý nói: "Ngươi đừng làm ta sợ, ta với ngươi ngày nào cũng ăn cơm cùng nhau, ngươi trúng độc mà ta lại không...Không được, ta phải tranh thủ ăn nhiều hơn một chút, kẻo mấy nữa lại giống ngươi thì không được thưởng thức thịt ngon."

Tôi lộ vẻ buồn thảm cười một tiếng, đẩy phần của mình sang cho hắn: "Giải quyết hết đi."

Lạc Ưu Ưu tương đối nhạy bén: "Tống Dương học trưởng, có phải trưa nay anh ăn nhầm gì không?"

Tôi trầm tư: "Cái này còn chưa rõ ràng, ta sẽ điều tra một chút."

Một lúc sau, thịt bò bít tết mang ra, một tảng lớn đẫm máu, cắt ra rất mất công. Tôi xắt một miếng nhỏ bỏ vào miệng, nước thịt bên trong cứ như pha chì, không thể nuốt trôi, lập tức nhổ ra.

Bất kể thịt chín hay sống, ăn vào miệng tôi biến thành vị kinh tởm dị thường, tôi bất giác nghĩ tới triệu chứng của Hoàng lão gia.

Tôi lập tức gọi điện cho Tiểu Đào, tiếng ồn ào rất lớn, đại khái nàng vẫn đang ở cục, tôi khẩn trương hỏi: "Tiểu Đào, em đang làm

gì vậy?"

Nàng đáp: "Vừa xử lý xong mấy văn kiện. Sao thế, nhớ em à?"

Tôi không có tâm trạng đùa cợt, đi thẳng vào vấn đề: "Em ăn cơm chưa?"

"Chưa, chờ chút, em mới gọi đồ ăn bên ngoài..." nàng đứng dậy đi lấy đồ nói: "Em gọi cơm thịt băm, cá cơm, hàng này ngon lắm, hôm nào chúng ta tới ăn thử đi. À phải, anh gọi em có việc gì?"

Tôi nói: "Em ăn thử một miếng thức ăn đi."

Tiểu Đào cười nói: "Không giải thích được...Á, phây, mùi vị gì thế này, sao hôi thế? Tống Dương, em vừa mới ăn phải miếng thịt hỏng, sao lại thế cơ chứ, em phải tới quán ăn này xem."

Quả nhiên là như vậy, cả ba chúng tôi bây giờ có triệu chứng giống nhau, tôi nói: "Có điều gì đó khác thường, anh sợ là liên quan tới bữa trưa nay, chờ chút a tới liền."

Ra khỏi cửa, tôi lập tức bắt xe tới thị cục, đến phòng làm việc của Tiểu Đào, mấy cảnh sát viên đang vây quanh bàn ăn thử đồ ăn, rối rít nghi ngờ nói: "Đội trưởng, thức này này không có vấn đề gì, rất thơm!"

Xem ra Tiểu Đào đã nhận ra giống tôi.

Thấy tôi đi vào, Tiểu Đào nói: "Mọi người tan việc trước đi, cầm cả hộp đồ ăn này đi nữa, tôi ăn không ngon miệng."

Mấy người bọn họ cười ồ, nhìn tôi bằng ánh mắt mờ ám, rời đi. Tôi nói: "Vừa nãy anh với Đại Lý ăn bò bít tết, cũng gặp phải tình trạng tương tự. Xem ra chúng ta cùng bị dính."

Hoàng Tiểu Đào trầm ngâm: "Chuyện này cũng quá lý kỳ đi, chẳng lẽ có người động tay chân với lưỡi chúng ta?"

Tôi hỏi: "Sáng nay em ăn gì?"

"Bánh bao, sữa đậu nành."

"Bánh bao thịt?" Tôi hỏi.

"Đúng!" Tiểu Đào gật đầu.

Tôi nhớ lại, nói: "Trên căn bản hôm nay chúng ta không ăn thứ gì đặc biệt, nói như vậy, anh nghi ngờ chai rượu của cha em là nguyên nhân vấn đề."

Hoàng Tiểu Đào cau mày, không nói. Tôi hỏi: "Phải rồi, ai tặng cha em chai rượu đó, em có thân thiết không?"

"Bình thường thôi, người đó quen biết cha cũng lâu, không thể nào hại cha được. Nói đi nói lại, cái này cũng không tính là trúng độc, trên đời làm gì có độc nào kỳ lạ như vậy, khuyên người ta ăn chay sao?"

Tôi suy nghĩ: "Trong thịt có gì, protein, sắt, đường glycogen...Đi, chúng ta làm một thí nghiệm để xem độc này tác dụng vào cái gì."

Tôi bảo Tiểu Đào ra siêu thị mua ít đồ, mình thì vào lều khám cốt chuẩn bị dụng cụ. Lát sau Tiểu Đào quay lại, nàng mua muối, cải bắp tím, sữa bò. Tôi ép cải bắp thành nước đổ vào cốc rồi pha nước muối loãng, cùng Tiểu Đào lần lượt nếm thử. Lúc nếm tới sữa bò, phát hiện mùi vị vô cùng kinh tởm, cả hai đồng thời nhổ ra, Tiểu Đào nói: "Xem ra vấn đề nằm ở protein."

Tôi cầm lon sữa bò lên nói: "Chưa chắc, trong sữa có đường glycogen, tốt nhất là phải loại bỏ đường có gas trước."

'Em đi mua đường?" Tiểu Đào hỏi.

Tôi nói: "Đường glycogen khác với đường sử dụng hàng ngày,

gần giống nhất là đường gluco."

Tiểu Đào nói: "Trong phòng pháp y có dung môi gluco!"

Chương 467: Hoàng lão gia mất tích

Hai chúng tôi sang phòng pháp y, một trợ lý đang quan sát gì đó qua kính hiển vi, Tiểu Đào nói: "Làm phiền anh rồi, tôi lấy bình dung môi glycogen, dùng cho phá án."

Tiểu Đào lấy một chai nhỏ, nhưng uống ở đây thì kỳ quá, hai chúng tôi lại quay sang lều khám cốt.

Tôi dùng một cái ống nhỏ đã được khử trùng, chấm vào chai đường, cùng Tiểu Đào nếm thử. Kết quả cho thấy, chúng tôi không có vấn đề gì với đường nguyên, chỉ là không thể hấp thu protein mà thôi.

Tiểu Đào nói: "Em nhớ trước đây chúng ta có phá vụ án ma cà rồng, hung thủ bị mắc chứng không thể hấp thu protein, chẳng lẽ là bệnh này?"

Nghĩ tới 'ma cà rồng' toàn thân trắng ởn kia, tôi lắc đầu nói: "Không thể nào, chứng khó hấp thụ protein là bệnh di truyền, hơn nữa tên đó không phải nuốt không trôi, mà là nếu ăn vào sẽ bị dị ứng. Chúng ta thì là có vấn đề về vị giác, trưa nay anh cũng không ăn thịt mà."

"Ừ nhỉ, tại sao trưa nay lại không có phản ứng?" Tiểu Đào thắc mắc.

"Khả năng lúc đó cơ thể chưa hấp thu độc tố."

Tôi suy nghĩ hồi lâu, không biết loại độc tố này có ý nghĩa gì. Tiểu Đào đang thu dọn đồ đạc, bỗng kêu lên một tiếng, ôm lấy

ngón tay, thì ra là không cẩn thận bị mũi kim đâm vào.

Tôi vội nói: "Đừng cử động, để anh lấy cồn iot lau cho."

Tiểu Đào chẳng thèm để ý, nói: "Không cần, vết thương có chút xíu."

Nàng đưa ngón tay lên miệng mút, tôi nói như vậy dễ nhiễm trùng lắm, hay cứ để tôi lấy iot lau cho. Lúc tôi vừa xoay người, đột nhiên ý thức được có gì đó là lạ, nhìn chằm chằm Tiểu Đào, nàng hỏi: "Sao nhìn em với ánh mắt ấy, trên mặt em có chữ gì à?"

Tôi nói: "Em vừa mút máu mình, không có cảm giác kinh tởm sao?"

Tiểu Đào lắc đầu: "Không có, trong máu có protein?"

"Đương nhiên là có, hơn nữa hàm lượng còn rất cao." Tôi nói.

Tiểu Đào nhớ lại: "Chẳng những không kinh tởm, mà còn có vị ngòn ngọt."

Tôi có một phỏng đoán không tốt lắm, để nghiệm chứng bèn lấy một con dao đã khử trùng, cắt chút máu trên tay mình. Đưa lên miệng nếm thử, mùi máu lại thơm dị thường, mang theo vị ngọt man mát."

Tôi đưa cho Tiểu Đào, nàng bán tin bán nghi nếm một chút, sợ hãi che miệng: "Trời ạ, sao máu anh lại ngon như vậy?"

Tôi nghiêm túc lắc đầu: "Không phải là máu anh ngon, mà là loại độc này đang gây biến đổi vị giác chúng ta, khiến não bộ cho rằng máu người rất ngon."

Tiểu Đào nói: "Nhưng protein trong máu và protein trong sữa bò chẳng phải giống nhau sao?"

"Chắc chắn là không giống nhau."

Tôi nhớ tới món bò bít tết ban nãy, protein trong máu người và máu bò có thành phần tương tự nhau, tại sao mùi vị lại khác nhau như vậy? Nghiêm túc mà nói, mỗi một loại sinh vật đều có enzym sinh học độc nhất của riêng mình, cho nên khi ăn thịt đồng loại, cơ thể mới tiết ra chất traversin để ngăn cản hành vi này.

Nghĩ tới đây, tôi nói: "Vấn đề không phải xuất phát từ chai rượu kia, mà là từ người tặng rượu. Ông ta chắc chắn có động cơ nào đó không thể cho ai biết."

Tiểu Đào la lên: "Em gọi điện cho cha liền đây."

Nàng rút điện thoại ra gọi, nhưng không thể kết nối được, nên gọi về nhà. Bà Trương nói cho nàng biết, tối nay Hoàng lão gia đi ra ngoài với một người bạn, Tiểu Đào hỏi bạn nào, bà Trương nói chính là ông Mộ, người tặng chai rượu kia.

Cúp điện thoại, Tiểu Đào ra khỏi lều khám cốt, tôi đi theo nàng tới tổ kỹ thuật, nàng bảo nhân viên kỹ thuật tra xem điện thoại của cha mình hiện đang ở đâu.

Điện thoại di động chỉ cần mở máy ắt có thể định vị, nhưng thông tin điện thoại của Hoàng lão gia lại hoàn toàn không có. Hoàng Tiểu Đào nhìn tôi đầy lo âu, tôi trấn an: "Đừng sợ, Hoàng lão gia là người tốt ắt có thiên tướng, không sao, chúng ta có thể tra được manh mối."

"Đúng, chúng ta tra cái chai rượu kia, gọi Băng Tâm tới làm xét nghiệm."

Tiểu Đào lái xe, tới nhà Tôn Lão Hổ, đón Băng Tâm ở trước cửa, tôi hỏi: "Sao cha muội cho muội ra ngoài ban đêm?"

Tôn Băng Tâm cười hì hì: "Muội nói Tiểu Đào tỷ tỷ có nhiệm vụ khẩn cấp, muội phải có mặt. Ai bảo bây giờ muội là thành viên tổ đặc án cơ chứ!"

Tôi hừ một tiếng: "Giả truyền thánh chỉ."

Tiểu Đào đang lái xe, sắc mặt nghiêm trọng, hiện giờ nàng không có tâm trạng đùa giỡn.

Chúng tôi về nhà Hoàng lão gia, bà Trương ra mở cửa, tôi bảo Băng Tâm cầm chai rượu đi hóa nghiệm. Dù sao trước mắt đây cũng là cách duy nhất, vân tay trên vỏ chai, nơi sản xuất đều có giá trị kiểm chứng, mang thêm cả chiếc ly để lấy mẫu vân tay của Hoàng lão gia.

Lúc xuống lầu, Hoàng Tiểu Đào nói với tôi: "Anh có nhớ lần trước Lý Vân Gia bắt em đưa ra lựa chọn, em đã chọn cha mình chết không?"

Tôi biết nàng muốn nói gì, khuyên nhủ: "Em không vần dằn vặt về chuyện đó, đều do mụ điên kia ép em."

Tiểu Đào lắc đầu: "Làm sao em có thể không hổ thẹn cơ chứ. Từ đó tới giờ em luôn cảm thấy mình là đứa con bất hiếu. Hy vọng có thể làm gì đó thật tốt để bù đắp, mong ông ấy sống vui, nào ngờ giờ ông ấy lại cuốn vào chuyện này..."

Tôn Băng Tâm nói: "Tiểu Đào tỷ tỷ, cha muội cũng hay đi qua đêm, đâu có chuyện gì đâu."

Tiểu Đào liếc mắt: "Đứng nói chuyện thì không đau lưng. Cái lần cha cô bị đụng xe, cô có khóc không?"

Tôi vội hòa giải: "Được rồi được rồi, đừng nghĩ theo chiều hướng tiêu cực, làm hết khả năng là được."

"Ngoài việc hóa nghiệm chai rượu này, còn có khả năng gì?" Tiểu Đào hỏi.

Tôi đáp: "Anh mới vào trong nhà thì để ý, trên ghế sofa có mấy cái cà vạt, trên kệ giày thiếu một đôi giày da, chiếc gậy ba tong

vốn treo trên móc áo cũng không thấy. Thắt cà vạt, đi giày da, phải là tới một nơi rất trang trọng, từ những điều này, ít nhất không phải là bị bắt cóc, ngoài ra, ông ấy có lái xe đi không?"

Tiểu Đào lắc đầu: "Không lái."

Tôi nói: "Vậy chứng tỏ ông ấy được bạn đón đi. Buổi tối thì không thể là đi họp, có thể là đi dự một bữa tiệc tư nhân. Thử hỏi những người bạn của ông ấy xem."

Tiểu Đào kinh ngạc nói: "Nhưng tại sao không định vị được điện thoại của cha?"

Tôi giải thích: "Có thể ở đó có thiết bị che giấu gì đó, chặn tín hiệu điện thoại di động, có vài nơi xa hoa thường lắp cái này."

Tiểu Đào hơi nới lỏng tâm tình: "Anh phân tích có lý, xem ra cha em không có việc gì."

Vài lời của tôi chỉ là để trấn an nàng, không thể không có việc gì, nhưng sẽ không phải chuyện ngoài ý muốn. Chai rượu kia khiến protein trong máu người trở nên ngon lạ thường, tuyệt đối không phải người bình thường có được, hơn nữa chắc chắn nó có tác dụng gì đó.

Tôi chỉ lo lắng là, nếu Tiểu Đào biết cha mình tối nay đi đâu, làm gì, sẽ không thể không còng tay ông ta lại!

Chương 468: Rượu thuốc

Hơn 9h tối, Tôn Băng Tâm hóa nghiệm chai rượu, trên vỏ chai có ba loại vân tay, một là của Hoàng lão gia, một của tôi, và một dấu không biết, có lẽ là của ông chủ Mộ kia.

Trong thành phần thủy tinh của vỏ chai có chứa silicon lưu hóa, Tôn Băng Tâm lên google tra, đây là một chai rượu của Pháp, ban đầu có thể nó chứa rượu vang đỏ nhập khẩu.

Về thành phần của rượu bên trong, Băng Tâm chỉ tìm ra được một loại tanin, nhưng không có mẫu để so sánh. Trên thế giới có trên 20 ngàn loại độc chất, loại độc có tác dụng đặc biệt như thế này tôi chưa nghe thấy bao giờ.

Tôn Băng Tâm hỏi tôi có cao chiêu gì không?

Tôi suy nghĩ, nói: "Loại độc chất này sẽ khiến protein của đồng loại trở nên đặc biệt ngon, liệu có phải nó tác dụng lên traversin, phải dùng chuột bạch làm thí nghiệm xem."

"Làm như thế nào?" Băng Tâm hỏi.

"Giết một con, rồi cho đồng loại ăn, sau đó rút traversin trong máu của chúng." Tôi đáp.

Tôn Băng Tâm cau mày: "Thật tàn nhẫn, muội đi làm vậy."

Tiểu Đào thì nãy giờ cố gọi vào số của Hoàng lão gia, nhưng đều không gọi được. Tình hình trước mắt Hoàng lão gia mất tích chưa tới 3 tiếng, không thể lập án, mà chính bởi đây là cha mình, nàng cũng sẽ tuyệt đối không lạm quyền.

Tiểu Đào đứng lên, lo lắng nói: "Em không chờ được nữa, em phải đi mấy chỗ cha hay lui tới xem."

Tôi nói: "Đừng nôn nóng vội. À phải, em có gọi được cho ông chủ Mộ không?"

Tiểu Đào lắc đầu: "Cũng y như điện thoại của cha."

"Vậy chúng ta tới nhà ông ấy xem thử." Tôi đề nghị.

Tiểu Đào thở dài một tiếng, gật đầu. Lúc chuẩn bị đi, tôi bảo Băng Tâm cho mình một ít rượu mẫu.

Ông chủ mộ làm về mảng xây dựng, sống trong một khu biệt thự ở quận Đào Nguyên. Thực ra đây là nơi ông ta nuôi vợ bé, mấy năm trước vợ cả ly hôn, ông ta liền chuyển tới đây luôn.

Tôi nói: "Cuộc sống riêng của cha em dù sao cũng còn nghiêm chỉnh."

"Nghiêm chỉnh? Anh đánh giá ông quá cao rồi, từ sau khi mẹ em mất, nhân tình của ông ấy chưa bao giờ thiếu, hồi còn nhỏ thậm chí em từng gặp một nữ ngôi sao trên màn ảnh. Chỉ hai năm đổ lại đây, do tuổi tác mới khiêm tốn một chút, đàn ông có tiền ai cũng như vậy hết!" Tiểu Đào liếc mắt nhìn tôi, đại khái cũng cho tôi là loại đàn ông như vậy.

Tôi đổi chủ đề: "Ít nhất cha em không ngoại tình."

"Cái này thì đúng, ông ấy đối với mẹ em là nhất mực trung thành. Thực ra bà là người luôn đứng sau từ khi ông còn tay trắng." Tiểu Đào giải thích.

Chúng tôi tới căn biệt thự kia, nghe thấy bên trong tiếng ồn rất lớn, nhạc mở đinh tai nhức óc, thì ra là Mộ phu nhân gọi bạn bè tới chơi đùa, đang tổ chức tiệc nhỏ. Trong phòng say sưa nhục dục, trên bàn bày đủ loại thuốc lá, rượu, đồ ngon đắt tiền, ánh đèn

mờ ảo, trong góc còn có mấy cặp nam nữ đang làm tình.

Đây chính là cuộc sống hư hỏng thối nát của người giàu có ư? Tôi voi như mở mang tầm mắt.

Chúng tôi đi vào, chẳng ai ngăn cản, có lẽ là nghĩ chúng tôi cũng là bạn tới chơi. Tôi thầm nghĩ, ý thức an toàn ở đây quá kém, ngộ nhỡ bọn đạo tặc xông vào thì sao.

Tiểu Đào kéo một tên thanh niên đang trêu chọc bạn gái, hỏi chủ nhà đâu. Đối phương chẳng có vẻ gì là khó chịu, trông thấy Tiểu Đào thì mặt mày hớn hở, sửa sang lại đầu tóc, nói: "Người đẹp, xưng hô thế nào?"

"Tên ta có ba chữ, tự đọc đi." Tiểu Đào giơ thẻ cảnh sát ra, đối phương sững người, lập tức bối rối, cáo từ liên tục.

Tôi nói: "Anh vội cái gì, chơi ma túy à?"

"Không...không có, chúng tôi chỉ là uống chút rượu, chơi bài, không làm gì cả." Phản ứng của hắn chẳng cần động u chi đồng cũng có thể nhìn ra nói dối.

Hoàng Tiểu Đào cảnh cáo: "Mấy người bớt bớt lại một chút, tốt nhất là đừng chơi bời hỏng người. Chủ nhà đâu?"

Tên kia đi tìm Mộ phụ nhân, cô ta có vẻ còn trẻ hơn cả Tiểu Đào, mặt đầy vẻ hồ ly, cười khúc khích nói: "Đồng chí cảnh quan, tìm ông xã tôi à? Ông ấy ra ngoài rồi, không biết bao giờ mới về."

Tôi hỏi: "Đi đâu?"

"Làm sao tôi biết được, lão Mộ bận rộn công việc, có khi hai ba ngày chẳng về nhà, tôi cũng đã quen rồi." Mộ phu nhân đáp.

Tôi nhìn lướt qua căn phòng bừa bộn, nói: "Cô chắc chắn biết hôm nay ông ấy không về, cho nên mới gọi bạn tới trác táng. Tốt

nhất nên nói thật!"

Mộ phu nhân khinh thường nói: "Việc của ông ấy không liên quan gì tới tôi, không biết là không biết."

Đúng lúc này đột nhiên có người hét lên một tiếng: "A, trong pizza này có gì thế, sao lại kinh tởm như vậy?"

Tôi với Tiểu Đào nhìn nhau, lập tức đi tới nhìn, trong phòng ăn mấy người trẻ tuổi đang ngồi bàn, ăn pizza, một người kinh ngạc nói: "Làm gì có, mùi vị rất bình thường mà, lưỡi ngươi bị lỗi à?"

Người trẻ tuổi kia đáp: "Kinh tởm như phân vậy, không tin các ngươi nếm thử đi."

Tôi hỏi hắn: "Có phải vừa rồi anh uống rượu gì không, uống chỗ nào?"

Người kia mặt đầy khó hiểu: "Tôi không nhớ rõ, thấy trên kệ có mấy chai rượu quý, liền uống thử."

"Ai da, ai bảo ngươi đụng vào rượu của lão Mộ, không biết ông ấy ghét nhất là cái này sao?" Mộ phu nhân đi vào, giọng the thé nói: "Ông ấy mà về sẽ mắng ta chết mất."

Tôi hỏi: "Rượu nào, có thể cho chúng tôi xem qua không?"

Mộ phu nhân thờ ơ không đáp, tôi chỉ người uống nhầm rượu nói: "Có khả năng anh ta đã trúng độc, tốt nhất cô nên hợp tác một chút!"

Người kia sợ hãi, bốn người chúng tôi vào thư phòng của ông chủ Mộ, bên trái cửa có một tủ rượu, trên đó la liệt các chai. Tôi nhìn lướt qua, không thấy có loại rượu kia, tên thanh niên sợ hãi nói: "Ban nãy tôi chạy vào, vô tình phát hiện cái tủ rượu này còn có thể mở ra..."

Vừa nói hắn vừa tự tay kéo cái tủ ra, thì ra tủ này chia làm hai tầng, phía sau còn có một ngăn ngầm, không nhìn kỹ thì không phát hiện ra.

Bên trong có ba chai rượu, hai bình là loại rượu nổi tiếng thế giới, chai còn lại là loại rượu thuốc kia, giống với chai mà ông ta tặng Hoàng lão gia, vỏ chai không có nhãn mác.

Người kia nói: "Lúc đó thấy toàn rượu đắt tiền, tôi liền mở ra nếm mỗi chai một ít, rượu quý như vậy, bình thường cũng không có cơ hội được uống."

Mộ phu nhân giận đến đánh tên kia một cái, mắng: "Cái sao quả tạ nhà ngươi, ai bảo ngươi uống ba chai này, lão Mộ nhìn thấy nhất định sẽ giết ta!" Sau đó cô ta quay sang nhìn tôi: "Đồng chí cảnh quan, hai người không biết đấy thôi, thường ngày lão Mộ đối xử với tôi rất tốt, duy chỉ có rượu của ông ấy là không ai được đụng vào. Có lần tôi rót một ly trong ba cái chai này, bị ông ta nhìn thấy lập tức tát tôi một cái, sau đó chạy ra kiểm tra. Sau chuyện này ông ấy cảnh cáo tôi, nếu bắt gặp một lần nữa sẽ đuổi tôi khỏi nhà, tôi vì chuyện này mà khóc rất nhiều."

Tôi nghĩ thứ mà ông chủ Mộ để ý chính là chai rượu đặc biệt kia, liền hỏi: "Cô có biết tối nay ông ấy đi đâu không?"

"Tham gia câu lạc bộ gì đó, tuần nào cũng đi một lần, lần nào cũng 12h đêm mới về, cho nên tôi biết chắc tối nay ông ấy không có nhà." Mộ phu nhân trả lời.

"Ông ấy tham gia câu lạc bộ này bao lâu rồi? Từ lúc tham gia có thay đổi gì không?" Tôi hỏi.

Mộ phu nhân suy tư: "Tham gia nửa năm rồi, từ đó về sau ông ấy trở nên không thích ăn thịt nữa..."

Chương 469: Câu lạc bộ mỹ thực

Tôi bảo Mộ phu nhân nói cặn kẽ một chút, cô ta bảo thanh niên uống nhầm rượu đi ra ngoài, hắn có vẻ không yên tâm, nói: "Đồng chí cảnh quan, chẳng phải anh vừa nói tôi trúng độc sao? Tôi có phải tới bệnh viện không?"

Tôi giải thích: "Chất độc này chỉ là tạm thời không thể hấp thụ protein, không đáng ngại. Anh để lại phương thức liên lạc ở đây, chờ chúng tôi tìm ra cách giải quyết sẽ điện cho anh."

Thanh niên kia để lại số điện thoại rồi ra ngoài. Mộ phu nhân rót một ly Whiskey cho mình, hỏi chúng có muốn uống không, tôi từ chối. Cô ta chậm ra ngồi vào ghế ông chủ, bắt đầu kể.

Nửa năm trước, ông chủ Mộ được bạn giới thiệu tới tham gia một câu lạc bộ, nội dung cụ thể thế nào Mộ phu nhân không được biết. Mộ phu nhân cảm thấy thú tiêu khiển của kẻ lắm tiền, nói trắng ra là chuyện đồi bại nơi đũng quần, bản thân cũng là vợ bé đi lên cho nên về vấn đề này có cái nhìn khá thoáng. Đi theo ông chủ Mộ được ăn sung mặc sướng, việc ông ta ra ngoài trêu hoa ghẹo nguyệt bản thân không quản được.

Nhưng sau khi trở về, tinh thần ông chủ Mộ thay đổi tới mức phấn khởi lạ thường, là một người đàn ông hơn 50 tuổi, "chuyện đó" dĩ nhiên là rất kém, nhưng từ sau khi tham gia câu lạc bộ này lại trở nên dũng mãnh, thậm chí còn làm Mộ phu nhân hơi sợ. Bởi mỗi lần hành sự, khi bốn mắt nhìn nhau, cô ấy đều có cảm giác mắt ông chủ Mộ như một con sói, có lần ông ta còn cắn vào cổ cô một cái, không phải cắn theo kiểu đang hưng phấn, mà là cắn thật

mạnh khiến bật cả máu. Mộ phu nhân đau điếng, hét chói tai, vừa đẩy vừa đánh mới tách được ông ta ra. Ông chủ Mộ vừa xin lỗi vừa liếm mép, mặt lộ vẻ thèm thuồng.

Ông chủ Mộ quan tâm đến câu lạc bộ này quá mức, thậm chí trà không nhớ, cơm không thèm, có lúc là tối thứ 4 đã hỏi ngày mai là cuối tuần sao?

Cứ đến cuối tuần, 5h chiều là ông ta ăn mặc lịch sự đi ra ngoài.

Mộ phu nhân không hiểu ông ấy làm gì ở câu lạc bộ, tâm lý có phần lo lắng, có lúc cũng khuyên nhủ, tuổi tác lớn như vậy rồi, đừng nên chơi bời bên ngoài nữa. Nhưng ông chủ Mộ chẳng để vào tai, Mộ phu nhân tức lắm nên cuối tuần nào cũng mời một đám bạn tới nhà quậy phá.

Còn có một tiểu tiết thế này, ông chủ Mộ hỏi cô ta, nhau thai mua được ở đâu? Trước đây ở bệnh viện Mộ phu nhân có biết cái này, nhưng giờ nhau thai không dễ kiếm, cô ta nhờ bạn bè mua cho, mang về hầm. Cái này nói trắng ra chỉ là một đống da, chẳng ngon lành gì, hơn nữa còn là thứ mọc ở cơ thể người, Mộ phu nhân cảm thấy rất ghê tởm.

Nhưng nhắc lại cũng kỳ quái, cả nửa năm không ăn thịt như ông chủ Mộ, lại ăn rất nhiệt tình.

Kể xong, Mộ phu nhân nói với chúng tôi: "Hai vị cảnh quan, lão Mộ có phải làm chuyện gì phạm pháp bên ngoài không? Hai người ngàn vạn lần đừng lừa tôi, đến lúc ông ấy bị niêm phong tài sản thì tôi chẳng có được xu nào, lỗ vốn mất."

Tiểu Đào chế nhạo: "Cô cũng quá thực dụng đi."

Mộ phu nhân nói: "Nói với cảnh sát thì cần gì phải lòng vòng, chuyện nam nữ, cởi bỏ quần áo xuống chẳng phải cũng như vậy

sao?"

Tiểu Đào nói: "Cô yên tâm đi, với cá nhân ông ta không có liên quan, tài sản của cô không mất đâu mà lo."

Mộ phu nhân gật đầu: "Vậy tôi an tâm rồi, có điều nếu ông ấy phạm vào chuyện gì thật, thì xin các người đừng làm khó dễ, dù gì ông ấy cũng là chồng tôi."

Tôi nói: "Cám ơn sự hợp tác của cô, chúng tôi cáo từ!"

Rời khỏi biệt thự, tôi bất giác nhíu chặt lông mày: "Từ những manh mối có được trước mắt, câu lạc bộ thần bí này rất có thể là thừa kế di chỉ của Đường sư phụ."

Hoàng Tiểu Đào hít sâu một hơi: "Cha ngàn vạn lần đừng dính vào."

Nàng không an tâm, định sẽ đi tìm kiếm tin tức của Hoàng lão gia, lúc này Băng Tâm gọi điện tới nói thí nghiệm đã có kết quả, bảo chúng tôi về cục một chuyến. Băng Tâm nói: "Tống Dương ca ca, traversin không có phản ứng nào với rượu này."

Tôi nói: "Đổi phương thức một chút, cho một con uống loại rượu này, sau đó cho nó ăn thịt đồng loại."

Tôn Băng Tâm nói: "Muội cũng nghĩ tới rồi, thử rồi, muội loại bỏ cồn trong rượu, tiêm cho mấy con thành phần thuốc này, mang thịt bò khô, sữa bò, cả thịt đồng loại tới thí nghiệm, chúng đều không ăn."

Tôi nhìn mấy cái lồng chuột trên bàn, những con chuột đang ăn lạc ngon lành, không để mắt tới thịt ở cạnh bên.

Tôi suy tư nói: "Xem ra không phải là tác dụng lên traversin, mà tác dụng lên protein của người, có thể tách được protein của người không?"

Ở đây không phải bệnh viện, không có túi máu, Tiểu Đào hỏi: "Sữa người có được không? Có một nữ đồng nghiệp mới sinh con, để em đi xin sữa."

Tôi nói: "Quá phiền toái, dùng máu của anh đi."

Băng Tâm cười: "Có cần thể hiện tinh thần hiến thân như vậy không?"

Tôi vén tay áo lên, Băng Tâm dùng xi lanh hút chút máu, sau đó bơm vào khay nước uống của chuột.

Ban đầu mấy con chuột không để ý, sau đó có một con đi tới liếm liếm, rồi không dừng lại được, liếm điên cuồng. Rất nhanh những con khác cũng tới, nháy mắt liếm sạch chỗ máu của tôi, hai mắt sáng lên cứ như tìm được đồ ăn ngon.

Băng Tâm hít sâu một hơi la lên: "Quá đáng sợ, chúng uống máu người, hay là xử lý bỏ mấy con chuột này đi."

Tôi ngăn lại: "Đừng, giữ lại nghiên cứu cách giải trừ cái tác dụng này, ta không muốn cả đời ăn chay đâu."

Băng Tâm nói với Tiểu Đào: "Tiểu Đào tỷ tỷ, vẫn phải làm phiền tỷ xin một ít sữa người tới đây."

Tôi đột nhiên vỗ đầu: "Thôi xong!"

Cả hai đồng thanh hỏi thế nào, tôi cười khổ: "Mỗi lần dùng con mắt xong anh phải uống sữa tươi, giờ không thể hấp thu protein, coi như năng lực bị phong ấn..."

Tiểu Đào dò hỏi: "Em bảo đồng nghiệp vắt cho anh một túi nhé."

Tôi giơ tay: "Đừng đừng, vậy sao được, cho dù cô ấy có xuống tay được, anh cũng không bỏ vào miệng được."

"Có gì ghê gớm đâu, có rất nhiều vận động viên cũng uống sữa người mà. Đồng nghiệp kia của em nếu biết sữa mình được anh uống, chắc sẽ rất tự hào." Vừa nói, hai cô gái không tim không phổi vừa cười phá lên.

Xử lý xong chuyện này, Tiểu Đào định quay về nhà Hoàng lão gia chờ tin tức, Băng Tâm cũng muốn tới. Buổi tối nhà Hoàng lão gia chẳng có ai, tôi, một người đàn ông không thể trốn tránh trách nhiệm, cũng phải tới.

Chúng tôi đến nhà Hoàng lão gia, xem phim, uống chút nước ngọt, sau đó hai nàng vào giường ngủ, còn tôi nằm sofa.

Sáng hôm sau, Tiểu Đào thất kinh chạy ra hỏi: "Cha em về?"

Tôi ngồi dậy, lắc đầu: "Không."

Tiểu Đào đấm ngực: "Vừa rồi em gặp ác mộng, cha máu me đầy người trở về, làm em sợ muốn chết."

Tiểu Đào quay vào phòng mặc quần áo chỉnh tề, tiếp tục bấm vào số của Hoàng lão gia, nhưng vẫn không liên lạc được, nàng cau chặt đôi mày.

Tôi nói: "Xem ông chủ Mộ về chưa?"

Tiểu Đào gọi điện cho ông chủ Mộ, có kết nối, nàng vừa gọi một tiếng Mộ thúc thúc, đối phương lập tức cúp máy. Tiểu Đào nghiến răng: "Khốn kiếp, ông ta biết em là cảnh sát, chắc chắn đã xảy ra chuyện gì...Băng Tâm, đừng ngủ nữa, dậy đi!"

Nghe Tiểu Đào la gọi, Băng Tâm bất đắc dĩ tỉnh giấc, ai nói phụ nữ ra ngoài mất thời gian chứ hai cô này mất có 5 phút.

Tiểu Đào lái xe chạy như bay, Băng Tâm sợ đến mặt trắng bệch, tôi luôn miệng nhắc nhở đằng trước có cảnh sát giao thông, chậm lại một chút.

Chạy một mạch tới nhà ông chủ Mộ, nhưng chúng tôi chỉ gặp Mộ phu nhân, cô ta nói lão Mộ vừa về chốc lát, nghe một cú điện thoại liền lập tức thu dọn hành lý rời đi!

Chương 470: Rượu ngâm nội tạng

Hoàng Tiểu Đào giận tới mức nghiến chặt răng: "Ông ta giao tình với cha tôi nhiều năm như vậy, chuyện xảy ra còn không chịu trách nhiệm, thật là khốn kiếp!"

Mộ phu nhân lo lắng hỏi: "Lão Mộ phạn tội thật hả?"

Tôi hỏi cô ta: "Lúc ông ấy trở về trông như thế nào? Có mang theo thứ gì không?"

Mộ phu nhân nhớ lại: "Vẫn như vậy, y nguyên như lúc bắt đầu đi, à, ông ấy mang theo một cái túi xách tay, để trên bàn đây."

Tôi đi qua xem xét, bên trong túi xách là một chai rượu, vỏ ngoài không nhìn thấy bên trong. Tôi để ý thấy nút chai hơi lỏng, hình như mới được nhét lại. Lấy dụng cụ mở chai ra, cho lên mũi ngửi, có mùi rượu, nhưng trong chai hình như có nhét thêm thứ gì.

Tôi gọi Băng Tâm: "Vào toilet!"

Ba người chúng tôi vào toilet, tôi đổ hết rượu trong chai, ở dưới có vật gì đó, bèn trực tiếp đập vỡ cái chai. Thứ rơi ra bên trong khiến hai cô gái hét lên thất kinh, chỉ thấy trong đám mảnh chai hiện ra một quả thận.

Quả thận to cỡ nắm tay, không nghi ngờ gì, là thận người!

Băng Tâm sợ hãi: "Sao lại có thận ở trong chai rượu?"

Tôi cầm lên quan sát kỹ: "Thận này đã hư hại, bên ngoài còn có một ít muối, giống như đã bị ướp, chỉ sợ nó không phải dùng để

cấy ghép, mà ông chủ Mộ mang về để ăn."

"Ăn thận người?" Băng Tâm ôm miệng ôn ọe.

Hoàng Tiểu Đào nghiêm mặt nói: "Xem ra là không sai đâu, cái câu lạc bộ này đang làm những chuyện trái pháp luật."

Tôi bước nhanh ra ngoài, quan sát giá để giày ở ngoài cửa, trên đó có một đôi giày da, dưới đế còn dính bùn tươi, giày còn ấm, hiển nhiên là ông chủ Mộ mới cởi ra.

Tiểu Đào và Băng Tâm cũng theo ra, tôi nhìn đế giày một lát, dùng mũi ngửi qua, nói: "Có mùi nhựa đường, còn có phân và nước tiểu động vật, phân gà...thêm cả mùi lòng trắng trứng, có vẻ là một trại gà. Quanh Nam Giang có trại gà không?"

Tiểu Đào lấy điện thoại ra tra một lát, đáp: "Có mười mấy trại."

"Có nhựa đường, phải chăng là vừa mới xây? Không đúng, nhựa đường dùng để tẩy lông gà, trại này có thể là trực tiếp giết mổ, diện tích sẽ không quá nhỏ." Tôi phân tích nhanh.

Hoàng Tiểu Đào nói: "Nhựa đường là có độc, Nam Giang mười mấy năm trước đã cấm dùng nhựa đường để vặt lông gia cầm. Để em hỏi bên an toàn thực phẩm xem."

Tiểu Đào gọi điện một lát, cúp máy rồi la lên: "Tìm được rồi! Trại gà Bắc Giao Thịnh Vượng, cục an toàn thực phẩm nói, mấy lần kiểm tra bọn họ không tuân theo điều lệ an toàn, dùng nhựa đường để vặt lông, phạt rất nhiều tiền."

Tôi nói: "Đi!"

Tiểu Đào bảo Băng Tâm ở lại giải quyết nốt, chuyện này có thể lập án, Băng Tâm a một tiếng ảo não: "Một trợ lý pháp y như muội, làm sao có thể điều động cảnh sát?"

Tôi nói: "Muội quên mình là thành viên tổ đặc án à? Giấy chứng nhận trong tay muội có thể không cần báo cáo, trực tiếp điều một nhánh đặc nhiệm."

"Oa, lợi hại như vậy?"

Vụ án này chúng tôi định sẽ dùng danh nghĩa tổ đặc án để thụ lý, bởi vì tôi mơ hồ cảm thấy vụ này bất luận là tính chất hay quy mô đều vượt xa án thông thường, cũng thuận tiện cho đội đặc án tập dượt một chút.

Tôi với Tiểu Đào lên xe chạy tới Bắc Giao, cổng chính của trại gà quay về phía một cây cầu đá, muốn vào trại này buộc phải đi qua cây cầu đó. Nhưng nếu bây giờ xảy ra giao tranh, cái trại gà này đúng là một nơi dễ thủ khó công.

Vốn tôi cho rằng trại gà này là của câu lạc bộ thần bí kia trá hình, nhưng đi vào nhìn một cái, cảnh tượng bận rộn, trên tường dán đủ loại thông báo, thời gian trực, xe hàng ra vào, xem ra là một trại gà chân chính, chứ diễn kịch thì không thể diễn giống như vậy được.

Chúng tôi tìm người phụ trách trang trại, Tiểu Đào lấy ảnh của Hoàng lão gia và ông chủ Mộ ra, ảnh hai người họ trên baidu lúc nào cũng có. Người phụ trách nói rằng chưa từng nhìn thấy hai người này.

Tôi muốn đi xung quanh xem xét một chút, chúng tôi chia nhau ra vòng quanh mỗi phân xưởng một vòng, sau đó ra sân lớn phía sau.

Sân này mới xây, tôi hỏi người phụ trách tại sao phải làm sân phía sau? Anh ta nói bởi vì con đường mòn phía sau được mở rộng thành đường chính, cho nên trại gà muốn chuyển cổng chính ra phía sau để tiện ra vào dỡ hàng. Cây cầu phía trước một số xe tải trọng lớn không qua được, dỡ hàng phải cho từng tốp người ra

vận chuyển, rất phiền toái.

Tôi gật đầu, trên mặt sân có phân gà, lông gà cùng với nhựa đường loang lổ. Để ý thấy có mấy dấu bánh xe lộn xộn, tôi nói: "Có xe đậu ở đây."

Người phụ trách thắc mắc: "Không thể nào, xe đều đậu bên ngoài, ai lại phí công mang xe ra sân sau, còn phải đi qua phân xưởng sản xuất cơ chứ?"

"Đêm qua ai trực?" Tôi hỏi nhanh.

"Tiểu Vương." Người phụ trách đáp.

"Gọi anh ta tới đây!" Tôi ra lệnh.

Lát sau, một thanh niên mặt đầy mụn được gọi tới, nhìn chỉ chừng 20 tuổi, còn rất trẻ. Tôi hỏi: "Tối qua anh cho người lạ vào đây?"

Bảo vệ nhìn xưởng trưởng một cái, nói: "Không có, sao tôi phải cho người lạ vào chứ."

Động tác nhỏ này thoáng cái đã tố cáo anh ta nói dối, tôi quay qua người phụ trách: "Tôi muốn hỏi riêng anh ấy mấy câu."

Người phụ trách gật đầu đồng ý rồi rời đi. Tôi nói với bảo vệ: "Tốt nhất là anh nên nói thật đi, tôi sẽ không nói cho xưởng trưởng của các anh biết, nếu anh còn nói dối, chẳng những khó giữ công việc, mà e là còn phải tới cục cảnh sát uống trà."

Bảo vệ sợ đến tái mặt, lắp bắp: "Chuyện này...là bọn họ cho tôi tiền, bảo tôi cho vào."

"Ai?" Tôi nghiêm mặt quát.

Bảo vệ nói, đại khái nửa năm trước có một người đàn ông thần bí tới tìm anh ta, cho anh ta 10 vạn, bảo anh ta làm một

chuyện. Đó là mỗi tối cuối tuần, sẽ có hai lượt xe tới đây, một lượt thì đậu xe chỗ này, lượt khác thì tới đón người đi. Sau đó đến rạng sáng, nhóm người lúc đầu sẽ trở về, lái xe của mình rời đi.

Vì vậy, cứ đến cuối tuần là anh ta chủ động xin trực để kiếm thêm khoản thu nhập này.

Bảo vệ nói: "Đồng chí cảnh sát, tôi chỉ cho người ta đậu xe tạm thời, việc này không phạm pháp chứ?"

Tiểu Đào hừ một tiếng: "Nơi núi rừng hoang vắng này, nhóm người kia lén lén lút lút lui tới, chẳng lẽ anh chưa từng nghĩ họ là tội phạm?"

Bảo vệ á khẩu không nói gì được, Tiểu Đào lấy ảnh ra, hỏi anh ta có gặp hai người này không, bảo vệ lắc đầu: "Lần nào đón người họ cũng không cho tôi nhìn, có điều đám người này trông rất giàu có, đều lái xe sang trọng đến, nhìn những chiếc xe này mà thật hâm mộ, bao giờ mình mới có tiền chạy những chiếc xe như vậy."

Hoàng Tiểu Đào hỏi: "Có chiếc nào là Rollroyce màu đen, biển N23467 không?"

Bảo vệ la lên: "Có có! Chiếc xe này lần nào cũng đều đến, tôi nhớ rất rõ, còn chụp cả ảnh."

Anh ta cho chúng tôi xem ảnh chụp bằng điện thoại, Tiểu Đào nhìn lướt qua, nhỏ giọng nói với tôi: "Không sai, đây là xe của ông chủ Mộ, tối qua ông ta chở cha em tới."

Tôi hỏi bảo vệ, còn nhớ được gì nữa không, anh ta nói những chiếc đến đón người đều là xe việt dã, gầm xe rất cao.

Sân sau này có một cánh cổng, thông ra ngoài là đường đất nông thôn, đầy ổ gà xe con gầm thấp có lẽ không dễ đi. Tôi với Tiểu Đào đi ra đầu đường, kiểm tra đất một lát, quả thật có dấu bánh xe đã đi qua.

Tiểu Đào nóng lòng tìm cha, liền đề nghị: "Chúng ta lần theo dấu bánh xe, có lẽ sẽ tìm được cha em!"

Chương 471: Đồng hồ Omega nạm kim cương

Tôi với Tiểu Đào men theo con đường mòn đi thẳng, đi phải mất 3 tiếng. Tôi nhận ra những người này cố ý đi đường vòng, cuối cùng dẫn tới một quốc lộ ở vùng ngoại ô, muốn truy lùng dấu vết là bất khả thi.

Tiểu Đào nghiến răng: "Đáng chết!"

Tôi thở dài: "Quay về lấy xe rồi đi tìm, dựa vào đôi chân thì không được."

Chúng tôi đứng trên quốc lộ bắt xe, đợi nửa ngày mới vẫy được một chiếc taxi, trên xe còn có khách. Tài xế nói nếu chúng tôi đi sân bay thì có thể cho đi cùng, đi nơi khác thì không được. Đột nhiên Tiểu Đào quát lên: "Xuống xe cho tôi!"

Tài xế không hiểu gì, Tiểu Đào giơ thẻ cảnh sát ra nói: "Đồng hồ anh đeo trên tay, từ đâu mà có?"

Giờ tôi mới để ý tay tài xế đeo một cái đồng hồ cơ Omega nạm kim cương, vốn Hoàng lão gia cũng có một cái như vậy, có điều hôm qua tôi không thấy.

Tài xế sợ xanh mặt, giọng như sắp khóc: "Đồng chí cảnh quan, đây là đồng hồ fake, không phải thật, mua có mấy trăm đồng ở ngoài chợ."

"Cứ xuống xe cho tôi trước đã!"

Tài xế gần như là bị lôi ra ngoài, gỡ cái đồng hồ ra, Tiểu Đào

cầm trên tay nghiến răng tức giận nói: "Là đồng hồ của cha em, đây là bản limited của công ty Omega sản xuất nhân dịp ăn mừng nữ hoàng Anh lên ngôi, cả thế giới chỉ có 100 cái."

Ánh mắt của nàng chuyển hướng về phía tài xế, gằn giọng nói: "Anh lấy nó từ đâu? Dám nói dối một câu tôi sẽ cho anh về đồn ngay lập tức!"

Tài xế run rẩy khai báo, anh ta thường xuyên chạy trên trục đường này, quen biết không ít thanh niên đầu đường xó chợ. Sáng nay ăn sáng ở một ngã ba giao thành thị với nông thôn thì có một tên giang hồ gọi là Mặt Sẹo lén lút lại gần, nói trên tay hắn có đồ tốt, chính là cái đồng hồ này.

Mặt Sẹo ra giá 1000 tệ, vừa hay tới đây cha vợ mừng thọ 60, mặc dù cảm thấy hơi đắt nhưng vẫn mua lại, tự mình đeo để ra vẻ một hồi, nào ngờ bị Tiểu Đào bắt gặp.

Hoàng Tiểu Đào cười lạnh: "1000 của anh coi như mua một bài học đi. Mặt Sẹo giờ ở đâu?"

Tài xế nói cho chúng tôi biết một địa chỉ, sau đó xin Tiểu Đào bỏ qua, bắt được Mặt Sẹo liệu có thể đòi lại tiền giúp mình không, anh ta thề tuyệt đối sau này không dám giúp ai tiêu thụ đồ ăn cắp nữa. Với tâm trạng của Tiểu Đào lúc này, tôi chỉ sợ nàng sẽ rút súng bắn người ngay lập tức, tôi liền bảo tài xế để lại số điện thoại, mau cút đi.

Tiểu Đào siết chặt cái đồng hồ, rưng rưng nước mắt: "Em thật lo sợ, sẽ phát hiện xác cha mình ở một nơi nào đó!"

Ngày ông mất, tôi cũng có tâm trạng như vậy, trên đời không chuyện nào đau khổ bằng tận mắt nhìn thấy người thân nhất của mình chết, tôi khoác tay lên vai nàng, nhẹ nhàng bóp, thay cho lời an ủi.

Chúng tôi bắt một chiếc xe tải, đi tới ngã ba giao giữa thành thị và nông thôn kia. Người ở đây đều bám lấy mặt đường mà kiếm sống, làm nghề vá xe, vài quán cơm nhỏ. Tôi hỏi thăm muốn tìm Mặt Sẹo thì đến đâu, người trả lời chúng tôi 5 thì có tới 4 người cố ý giấu diếm. Nhất định họ biết tên Mặt Sẹo này, có lẽ còn là khách hàng của hắn, thống nhất đều nói rằng không quen biết.

Trông Tiểu Đào khá tiều tụy, chủ yếu là về tinh thần, tôi hỏi: "Khát không? Anh đi mua cho em chai nước."

Nàng im lặng lắc đầu, tôi đi tới một quán tạp hóa mua nước, đột nhiên nghe một cuộc nói chuyện.

"Lão già kia ban đầu còn giữ khư khư, đến lúc ta rút dao ra liền sợ tè ra quần, lột toàn bộ đồ có giá trị trên người xuống."

"Nhị ca anh hùng hảo hán, nhất định chính là cướp của người giàu chia cho người nghèo!"

Trước cửa quán tạp hóa có cây hòe lớn, dưới gốc cây là cái bàn nhỏ, mấy người trẻ tuổi đang ngồi uống nước trò chuyện. Tôi trông thấy một người trong bọn họ nói chuyện rất oai oách, nhuộm tóc đỏ, trên má trái có hai vết sẹo, liền vẫy tay gọi Tiểu Đào tới.

Chúng tôi đi tới, hai người bên cạnh ý thức được có chuyện, vội rời đi. Người thứ 3 thì cố ra hiệu bằng mắt cho người đang thao thao bất tuyệt. Hắn ngừng nói, quay đầu lại, tôi hỏi: "Anh gọi là Mặt Sẹo?"

Hắn cười hì hì trả lời: "Tìm nhầm người rồi, tôi không phải là Mặt Sẹo, hắn là một người bạn của tôi!"

"Thật sao? Vậy đi đâu mới tìm được hắn?"

"Không may, tháng trước hắn bị xe tông chết rồi."

Tôi vừa bực vừa buồn cười, lại có kẻ tự rủa mình chết, Mặt Sẹo là một kẻ tiêu thụ đồ bất hợp pháp, chắc hẳn là rất hay có chủ đồ tới tìm hắn.

Tiểu Đào giơ thẻ cảnh sát ra, tên bạn hắn thấy vậy lập tức lấy cớ đau bụng bỏ đi, Mặt Sẹo vẫn chậm rãi ngậm ống hút uống một hớp, nói: "Tôi đã nói rồi, hai người nhận lầm..."

Chưa dứt lời, đột nhiên hắn cầm chai nước ngọt ném vào mặt Tiểu đào, co giờ bỏ chạy. Tiểu Đào bị ném, phản ứng đầu tiên của nàng là đạp vào cái ghế băng, đập vài chân Mặt Sẹo, hắn kêu lên một tiếng, ngã ra đất.

Tiểu Đào bước tới, bẻ quặt tay hắn ra sau, bập còng số 8, hét: "Đánh cảnh sát, có biết là tội gì không?"

Tôi trông thấy trán nàng rỉ máu, thương xót lấy khắn ướt ra lau, vết thương không lớn, chưa tới mức ảnh hưởng nhan sắc.

Tiểu Đào túm cổ áo hắn lôi dậy, nói: "Có từng gặp một ông già, mặc âu phục, thắt cà vạt..." Nói tới đây nàng lại bạt tai Mặt Sẹo một cái bốp, bởi vì dưới cổ áo tiểu tử này có giấu một cái cà vạt.

"Á, cảnh sát đánh người!" Mặt Sẹo la lên.

"Có tin ta giết ngươi ngay bây giờ không?" Tiểu Đào hung tợn nói, răng nghiến vào nhau ken két: "Ông già đó đâu?"

Mặt Sẹo run rẩy nói: "Tôi nói cho hai người biết ông ấy ở đâu, có thể đừng bắt tôi được không?"

"Đừng có ra điều kiện, ta không đủ kiên nhẫn đâu!" Tiểu Đào trừng lớn hai mắt.

"Vậy tôi không nói!" Mặt Sẹo lắc đầu.

Hoàng Tiểu Đào tức giận lại đánh hắn, quyền hạn của tổ đặc

án, dùng tư hình với nghi phạm là được phép, nhưng dân thường không biết sự tồn tại của tổ này, dù gì cũng gây hình ảnh không tốt. Tôi ngăn tay Tiểu Đào lại, nói với tên kia: "Nhìn vào mắt của ta!"

"Á...anh biết thôi miên, á...á...á!"

Tôi phát động minh vương chi đồng trong khoảnh khắc ngắn ngủi, Mặt Sẹo sợ đền rụt cả cổ, tóc dựng hết lên, tôi nhếch mép: "Muốn thưởng thức thêm một lát không?"

Hắn lắc đầu.

"Vậy thì khai thật!" Tôi hung tợn mắng.

Lúc này hắn mới khai nhân, tối qua có một ông già người đầy bùn đất chạy tới đây, nhìn qua cũng biết là người giàu có. Lúc đó hắn đang tản bộ bên ngoài, ông già hình như là chạy một mạch tới, mệt mỏi ngồi bệt xuống đất thở hồng hộc, bảo hắn là cần nước, cần đồ ăn, cần điện thoại, vì vậy hắn cùng ông ta làm một vụ giao dịch.

"Giao dịch gì?" Tiểu Đào hỏi.

"Ông ta đổi âu phục lấy một chai nước, đồng hồ đổi một hộp cơm, tất cả tiền trên người đổi một cuộc điện thoại, kết quả không kết nối được, nhưng không thể đổ cho tôi." Mặt Sẹo nói.

Hoàng Tiểu Đào lấy điện thoại ra nhìn, rạng sáng nay quả nhiên nàng có một số lạ gọi tới, bấm gọi lại, đúng là điện thoại của Mặt Sẹo vang lên.

Từ lời kể này tôi có thể tưởng tượng được tối qua Hoàng lão gia gặp biết bao thê thảm, nhưng rất may ông còn bình an vô sự, đây là một tin tốt.

Tiểu Đào nóng vội không chờ được, hỏi: "Giờ ông ta ở đâu?"

Mặt Sẹo đáp: "Nghỉ ngơi trong cửa hàng sửa xe gần đây, tôi dẫn hai người đi."

Chương 472: Cô gái trong bình thủy tinh

Mặt Sẹo dẫn chúng tôi tới cửa hàng sửa xe, Hoàng lão gia đang nằm trên một cái giường gấp, Tiểu Đào kích động la lên: "Cha!"

Hoàng lão gia tỉnh lại, vô cùng bình tĩnh nói: "Ta cũng biết các con sẽ đến tìm ta!"

Trong dáng vẻ Hoàng lão gia tiều tụy, có thể là nghỉ ngơi không tốt, Tiểu Đào chua xót lau nước mắt: "Không có Tống Dương, con không thể tìm được cha nhanh như vậy."

Hoàng lão gia nhìn tôi bằng ánh mắt tán thưởng, gật đầu một cái, vỗ vỗ Tiểu Đào: "Đừng khóc, ta cũng không đắc tội gì, may mà có cậu thanh niên này."

"Hắn?" Tiểu Đào phóng ánh mắt hoài nghi về phía Mặt Sẹo.

Mặt Sẹo nghe Tiểu Đào gọi Hoàng lão gia là cha đã sợ đến ngây người, nàng chỉ hắn nói: "Cha, tên này thừa dịp cháy nhà hôi của, bắt chẹt người, cha có muốn tố cáo hắn không?"

Hoàng lão gia xua tay lia lịa nói: "Đối với người làm ăn mà nói, thuận mua vừa bán không tính là bắt chẹt. Huống hồ tối qua, trong tình huống đó, một chai nước lọc, một hộp cơm với ta mà nói, còn quý hơn quần áo và cái đồng hồ."

Ông ta hiền hòa nhìn Mặt Sẹo: "Cậu bé, bỏ qua mọi chuyện đi, cảm ơn cậu đã chiếu cố ta. Ta cảm thấy cậu rất có đầu óc làm ăn, đừng lông bông ở đây nữa, vào thành phố thử vận may đi, biết đâu có thể làm nên thành tựu."

Mặt Sẹo ngây người, đại khái là rất cảm động, loại thanh niên như hắn, từ nhỏ đã ở nơi này lăn lộn bươn chải, cho tới giờ chưa từng có ai công nhận mình, hắn nói: "Lão tiên sinh, tôi không thể chiếm tiện nghi của ông, vật dụng lát nữa tôi sẽ trả lại."

"Không, cứ giữ đi, những thứ đó ta không thiếu." Hoàng lão gia xua tay.

Hoàng Tiểu Đào ném chìa khóa cho tôi, tôi mở còng cho Mặt Sẹo, nàng đỡ cha dậy, tôi nói: "Đi gọi taxi tới đây."

Mặt Sẹo gật đầu đi ra ngoài.

Chờ chúng tôi ra tới ven đường, Mặt Sẹo đã bắt được một chiếc xe. Hai cha con Tiểu Đào lên xe, Mặt Sẹo nhỏ giọng hỏi tôi: "Ông già này là ai vậy, tối qua tôi đã thấy khí chất không tầm thường rồi."

Tôi cười nói: "Rảnh thì lên baidu search những doanh nhân nổi tiếng Nam Giang, chắc là sẽ thấy mặt ông ấy."

"Nói như vậy là người giàu có rồi. Đại ca, anh có thể giúp tôi giới thiệu một chút?"

Không bắt hắn về cục đã là nương tay cho hắn, lại còn bàn điều kiện, tôi chẳng quan tâm. Đang định đi thì Mặt Sẹo la lên: "Đại ca đại ca, tôi còn có việc chưa nói, nếu anh giúp tôi giới thiệu một chút, tôi sẽ nói cho anh biết."

Tôi cười khẩy: "Bớt đi, anh thì có gì quan trọng mà nói chứ."

Hắn thần bí nói: "Tối hôm qua sau khi tôi giúp ông gia này tìm chỗ trốn, có một đám người tới tìm ông ấy, trông không giống người tốt."

"Những người đó vẻ ngoài thế nào?" Tôi hỏi.

Mặt Sẹo ngậm miệng không nói, gian xảo nhìn tôi. Tiểu Đào thúc giục, tôi xua tay nói: "Chờ đã, anh ta nói tận mắt nhìn thấy ít manh mối quan trọng."

Tôi nói với Mặt Sẹo: "Về cùng chúng tôi một chuyến đi, tôi đảm bảo sẽ giới thiệu giúp anh."

"Về đâu? Cục cảnh sát?" Hắn có vẻ sợ hãi.

Tôi nói: "Chút can đảm này cũng không có sao? Chúng tôi đã thả anh, chắc chắn sẽ không bắt lại, đây chính là cơ hội đổi đời của anh đấy."

Hắn cắn răng, lên xe cùng tôi.

Chúng tôi đều rất tò mò tối qua Hoàng lão gia đã gặp chuyện gì, nhưng ở đây có người ngoài, bất tiện hỏi, đành chờ về cục. Tiểu Đào sắp xếp cho người đi vẽ phác họa theo trí nhớ của Mặt Sẹo, chúng tôi thì đưa Hoàng lão gia vào một phòng họp.

Nhấp một ngụm trà, Hoàng lão gia thỏe dài nói: "Ta với lão Mộ có giao tình từ 30 năm nay, ai ngờ hắn đi lầm đường, còn muốn dụ dỗ ta. May mà ta còn sót lại lương tri."

"Cha, người cứ từ từ nói, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra." Tiểu Đào ân cần.

Hoàng lão gia kể lại, thì ra ông chủ Mộ mấy ngày trước úp úp mở mở tiết lộ với ông, nói ngoại ô có một câu lạc bộ rất thú vị. Dưới sự rủ rê của ông chủ Mộ, Hoàng lão gia mới đồng ý đi mở rộng tầm mắt.

Hoàng lão gia nghĩ trong đầu, có cái gì ghê gớm, đời này cái gì mà ông chưa từng thấy qua, chơi qua. Với sự tin tưởng vào nhân phẩm của ông chủ Mộ, Hoàng lão gia chắc mẩm cũng chẳng phải nội dung bát nháo gì.

Tối hôm qua ông chủ Mộ lái xe chở ông ấy ra khỏi thành phố, dọc đường đi, ông chủ Mộ nói kiểu thần bí, rằng câu lạc bộ này có thể khiến ông ấy nhận thức một ý nghĩa mới của sinh mệnh, tiến vào cảnh giới khác, Hoàng lão gia nghe mà chẳng hiểu gì.

Sau đó họ tới trang trại gà kia, không ngờ là ở đây có mấy chục chiếc xe sang trọng đỗ từ trước. Hoàng lão gia gặp một đám người giàu có mà mình quen biết, một số thì lạ hoắc, nghe giọng nói không phải người bản địa, có lẽ từ nơi khác tới.

Trong số đó cũng có vài người lần đầu tới đây, cũng được bạn bè rủ rê giống Hoàng lão gia, tất cả đều rất mong chờ, hưng phấn, hiếu kỳ, nhưng những người đã từng tham gia câu lạc bộ chẳng tiết lộ cái gì.

Chỉ lát sau, mấy chiếc xe việt dã tới đón bọn họ, những người kia mặc đồng phục vest đen, dùng vải đen bịt mắt tất cả, đồng thời lấy điện thoại, nói rằng giữ giùm. Hoàng lão gia có chút phật ý, trong đầu nghĩ mình đâu có yêu cầu chúng tới, nếu không tin tưởng thì ông đã không tới.

Nhưng dưới thái độ cứng rắn của đối phương cộng thêm sự khuyên nhủ của ông chủ Mộ, Hoàng lão gia mới bất đắc dĩ làm theo.

Trong lòng ông lo lắng, liệu có phải là chuyện gì đó phạm pháp hay không? Trên đường cố gắng ghi nhớ hướng quẹo xe, nhưng xe chở ông đi lòng và lòng vòng, rất nhanh thì chẳng nhớ gì.

Khoảng 1 tiếng sau, bọn họ xuống xe, được dẫn vào trong một dãy nhà, rồi cởi khăn bịt mắt. Cửa sổ xung quanh tất cả đều bị hàn kín, đèn sáng trưng, nam nam nữ nữ đều ăn mặc lịch sự bê Champagne, như một bữa tiệc.

Hoàng lão gia khinh thường nói: "Lão Mộ, loanh quanh nửa ngày cũng chỉ là một bữa tiệc, ông cũng quá bày vẽ đi."

Ông chủ Mộ bảo ông ta đừng nôn nóng, trò hay còn ở phía sau. Tiếp đến là vài tiết mục ca nhạc do chính khách tham dự biểu diễn. Hoàng lão gia để ý phía sau cánh gà có rèm che, một số người lẻn vào trong đó, ông chủ Mộ nói dẫn ông đi mở rộng tàm mắt.

Hai người đi vào, bên trong là căn phòng tối, giữa phòng có một cái trụ thủy tinh lớn, bên dưới có đèn, cả cái trụ sáng trưng. Trong bồn thủy tinh đầy chất lỏng, ngâm một cô gái trần truồng, mũi cô ta thỉnh thoảng còn có bọt khí thoát ra. Ngâm cả người trong nước mà không chết, nét mặt cứ như đang mộng du vậy.

Hoàng lão gia kiến thức rất rộng, biết có một loại chất lỏng gọi là carbon tetrafluoride, có hàm lượng oxy hòa tan cực cao, con người ngâm trong đó có thể hít thở được, trong cabin điều chỉnh trọng lực của các phi hành gia chứa đầy chất lỏng này.

Một đám người vây quanh cái bồn thủy tinh, cứ như đang ngắm một con cá hiếm, Hoàng lão gia cả giận nói: "Rốt cuộc đang làm cái trò gì, nếu ông không nói ta sẽ đi."

Ông chủ Mộ lại níu kéo, nói đừng sốt ruột đợi lát nữa 'món ăn chính' lên bàn, đảm bảo sẽ khiến ông không uổng công đi chuyến này.

Bọn họ ra ngoài uống rượu vang, một lát sau người chủ trì ra, nói mấy lời khách sáo, rồi tuyên bố dạ yến chính thức bắt đầu.

Mọi người hưng phấn ngồi xuống chỗ của mình, phục vụ bê lên một đĩa thức ăn.

Món ăn của mỗi người không giống nhau, trong khay của ông chủ Mộ là một miếng thịt mỏng béo ngậy, một miếng giống đậu phụ đỏ như máu, và một miếng sườn chiên giòn.

Trong đĩa của Hoàng lão gia là một miếng da nướng cháy rất ít

thịt, được phủ lớp nước sốt lên trên. Ông chủ Mộ giải thích, do cấp bậc khác nhau, Hoàng lão gia tới đây lần đầu nên chỉ có thể nếm một chút như vậy.

Hoàng lão gia nói mình không ăn thịt, ông chủ Mộ khuyên ông ấy nhất định phải nếm thử một miếng, đúng lúc này thì Hoàng lão gia nhìn thấy bên cạnh có một phụ nữ đang dùng dĩa xiên một con mắt, mặt đầy say mê thưởng thức!

Chương 473: Ăn thịt người

Hoàng lão gia nhìn một vòng những người xung quanh, có người đang ăn thịt kho tàu hũ, có người ăn một khúc xương sườn nấu giấm, có người đang ăn nội tạng. Tất cả những thứ này nếu ghép lại một khối vừa vặn là một con vật...không đúng, là một con người!

Nội tâm Hoàng lão gia bị sốc nặng, đám người này lại đang ăn thịt đồng loại, hơn nữa còn ăn rất ngon miệng, ông còn hoài nghi phải chăng mình gặp ác mộng.

Hoàng lão gia tức giận hét lên: "Lão Mộ, uổng cho ta coi ông là bằng hữu, ông lại dẫn ta tới chỗ như thế này, từ nay về sau chúng ta ân đoạn nghĩa tuyệt!"

Sau đó nói với những người ở đó: "Xem kỹ một chút thứ ở trong đĩa xem, tất cả đang ăn thịt người đấy!"

Vài người mới tới sợ hãi, vội vàng nhổ thức ăn trong miệng ra. Phía chủ trì sắp xếp rất khéo léo, những đồ ăn của người tới đây lần đầu được chế biến sao cho không nhận ra là bộ phận cơ thể người, hơn nữa, thành viên cũ và thành viên mới đứng cách biệt nhau, nếu không phải ông chủ Mộ kéo Hoàng lão gia ngồi cạnh mình, ông cũng sẽ không vô tình trông thấy cái cảnh ăn con mắt.

Vài tên phục vụ đi tới, ánh mắt không hề thân thiện, có vẻ như định không khách khí với Hoàng lão gia, ông nổi giận nói: "Dám đụng đến ta một sợi lông thử xem?"

Đúng lúc này người chủ trì bước lên sân khấu, bảo mọi người đừng hoảng sợ, hắn cười ha hả nói: "Vị lão tiên sinh này nói không sai, hiện giờ thức ăn mà mọi người thưởng thức, chính là thứ mà

mọi người cả đời sẽ không ăn - thịt người! Bay trên trời, chạy dưới đất đều có thể trở thành đồ ăn, chẳng lẽ người lại không thể sao? Các vị có mặt ở đây tất cả đều là ưu tú trong xã hội, là rồng phượng trong loài người, khỏi cần giấu diếm mà nói là những người bậc cao nhất. Những con người bình thường kia, đối với chúng ta mà nói chẳng khác nào trâu ngựa. Chúng ta có thể sai khiến trâu ngựa, và cũng có thể ăn chúng, vậy những con người chúng ta sai khiến được, ta cũng có thể ăn. Đối với những người thống trị thế giới, thì vài ba quy tắc có là gì?"

Mớ lý thuyết biến thái như vậy mà lại khiến cả sảnh đường vỗ tay ủng hộ, Hoàng lão gia giận đến tím mặt, xoay người định bỏ đi.

Người chủ trì gọi ông ta lại, tuy lời lẽ rất khách sáo nhưng lại đầy tính uy hiếp, nói rằng nếu ông dám rời đi, thì vì tính an toàn của câu lạc bộ và mọi người, hắn không dám hứa chắc đám thủ hạ của mình sẽ làm gì.

Hoàng lão gia lạnh lùng hỏi: "Chẳng lẽ ta không thấy ngon miệng, về nhà trước cũng không được sao?"

Tên chủ trì cười lạnh: "Nếu đã tới mà không chịu nếm một chút đồ ăn chúng tôi cất công chuẩn bị, chẳng phải là phụ lòng đầu bếp sao?"

Hoàng lão gia nói: "Tại sao ta phải làm vui lòng đầu bếp? Chẳng phải ngươi vừa nói, vài ba quy tắc có tính là gì sao, ta muốn ăn thì sẽ ăn, không muốn thì không ăn, chẳng ai có quyền quản ta cả!"

Vừa nói ông vừa nhìn một vòng xung quanh, trong đám người có vài người mới cũng có biểu hiện sợ hãi, có lẽ cũng không tiếp nhận nổi việc ăn thịt người giống ông, nhưng không ai dám đứng ra. Hoàng lão gia hy vọng có thể tranh thủ được một ít đồng minh.

Tên chủ trì bị đối đáp đến á khẩu không nói nổi, bèn không thèm nể mặt: "Hoàng tiên sinh, đĩa thức ăn này là thứ ông buộc phải nếm, nếu không thì đừng hòng rời đi!"

Những tên phục vụ đằng đằng sát khí, mắt lườm chằm chằm. Hoàng lão gia thở dài một tiếng, biết rõ hiện tại mình đơn độc, chỉ đành ngoan ngoãn làm theo. Ông quấn khăn ăn lên cổ, xiên miếng thịt, người xung quanh cũng đang chông trừng mình, ông chỉ có thể bất đắc dĩ cắt một miếng thật nhỏ bỏ vào miệng.

Thịt người ăn vào miệng không hề kinh tởm hay tanh tưởi mà ngược lại, nó xốp, mọng nước, giòn tan, ngon vô cùng, nó ngon hơn tất cả sơn hào hải vị ông từng được nếm trong đời.

Sự thật này khiến Hoàng lão gia cảm thấy sợ hãi tột cùng, ông không thể tin là mình lại cảm nhận thịt người ngon như vậy.

Tên chủ trì như nhìn thấu được tâm can của ông, cười ha hả nói: "Thế nào Hoàng tiên sinh, cho dù ông là người kén ăn nhất trên thế giới, cũng không nói ra được khuyết điểm chứ?"

Mặc dù trong đầu Hoàng lão gia kháng cự, nhưng hai tay cứ run rẩy, cắt từng miếng từng miếng thịt bỏ vào mồm. Vì cái vị ngon tuyệt hảo này, ông ta đã ăn hết sạch phần thịt trên đĩa.

Sự việc lộn xộn lúc này mới coi như kết thúc, người chủ trì thở phào, mời mọi người tiếp tục dùng bữa.

Sau khi bữa tiệc chấm dứt, ông chủ Mộ lại gần hỏi: "Thế nào lão Hoàng, có phải là mở ra một chân trời mới không? Thực ra lần đầu tiên ăn, tôi cũng sợ hãi giống như ông, nhưng cái vị ngon này..."

Hoàng lão gia hừ lạnh: "Tránh xa ta ra một chút, ta không có loại bạn bè như ông!"

Ông ta cảm thấy tất cả những người có mặt ở đây đều ghê

tởm, bỉ ổi, chính bản thân mình cũng ghê tởm, sự dày vò nội tâm này không sao mà tưởng tượng được. Hoàng lão gia viện cớ đi vệ sinh, vào toilet móc họng nôn sạch, khi tất cả đã trôi xuống bồn cầu, tâm lý mới cảm giác dễ chịu hơn một chút.

Ông quyết định rời đi ngay, một giây cũng không ở lại, trở về sẽ lập tức báo án. Ngẩng đầu nhìn lên trên, góc phòng có một camera đang hoạt động, tâm lý hồi hộp, phía chủ trì đã sớm dự liệu tới việc có người sẽ ói đồ ăn ra. Vừa rời khỏi toilet đã có mấy tên phục vụ xông tới, có vẻ muốn gây bất lợi cho ông.

Hoàng lão gia hốt hoảng luồn qua đám người mà bỏ chạy, đại sảnh nhất thời náo loạn. Có lẽ ông chủ Mộ hổ thẹn trong lòng, cố ý xô đổ một cái bàn, chặn mấy tên phục vụ trong giây lát, để Hoàng lão gia tranh thủ thời gian chạy thoát.

Hoàng lão gia sợ hãi chạy bừa vào trong một hành lang, cuối hành lang có hai tên bảo vệ đang nói chuyện, Hoàng lão gia động trí, ôm ngực làm ra vẻ không chịu được nói: "Người đâu, bệnh tim ta phát tác, nếu ta chết ở đây, các ngươi sẽ bị liên lụy!"

Bảo vệ sợ hết hồn, hỏi ông có mang theo thuốc không, Hoàng lão gia chỉ vào bên trong, nói: "Đi tìm thư ký của ta, mặc bộ vest trắng."

Một tên bảo vệ chạy vào trong, tên còn lại đỡ Hoàng lão gia từ từ ngồi xuống. Đúng lúc này thì loa vang lên: "Khu C, Khu C, có một ông già bỏ trốn, ngăn ông ta lại!"

Hoàng lão gia cắn răng, cầm gậy ba tong chọc mạnh vào sống mũi tên bảo vệ khiến sống mũi hắn gãy gập. Bảo vệ la lên một tiếng, Hoàng lão gia thừa cơ vung gậy đập tới khi hắn ngất xỉu rồi bỏ chạy.

Chạy ra tới cửa, chẳng ngờ bên ngoài lại là chân núi, lúc đó đã là đêm khuya, xung quanh đen kịt một màu, ông không để ý quá

nhiều vội vã chạy đi trước khi đám người đuổi tới.

Hoàng lão gia cắm đầu chạy, rất nhanh ở phía sau đã có tiếng động cơ xe, ông vội nằm rạp vào bụi cây, chờ xe đi qua, tim đập như trống đánh liên hồi.

Thật vất vả vừa chạy vừa trốn mới chạy được tới ngã ba giao lộ thành thị với nông thôn, vừa hay gặp một thanh niên, chính là Mặt Sẹo, lúc đó mới thực sự thoát hiểm.

Mặc dù Mặt Sẹo thừa cơ bắt chẹt, nhưng bất kể thế nào cũng là cứu ông ta một mạng, cho nên Hoàng lão gia mới không muốn tố cáo hắn.

Nghe kể xong, tôi vô cùng bội phục sự cơ trí và dũng cảm của Hoàng lão gia. Có câu hổ phụ không sinh cẩu tử, Hoàng Tiểu Đào chính là thừa kế mưu trí hơn người này của cha, chỉ có điều một bên dùng nó trên thương trường, còn một bên thì dùng nó để bảo vệ chính nghĩa.

Nhớ lại sự việc tối hôm qua, Hoàng lão gia vẫn còn sợ hãi, hai tay ôm đầu nói: "Những thứ trải qua tối hôm qua, kinh khủng nhất không phải là việc ăn thịt người. Mà chính là việc tại sao ăn thịt người ta lại cảm thấy ngon vô cùng, chẳng lẽ ta cũng là một kẻ biến thái?"

Tôi thở dài: "Bác, thực ra bác bị người ta mưu hại."

Tôi kể chuyện chai rượu cho ông ấy biết, tôi với Tiểu Đào chỉ uống một ly mà cũng như vậy, Hoàng lão gia đã uống nửa năm nay, e là đã trúng độc rất nặng. Nghe xong Hoàng lão gia kinh ngạc lẩm bẩm: "Lão Mộ à lão Mộ, ông lại bày kế hại ta, ta thật là mắt mù!"

Vướng mắc trong lòng được gỡ bỏ, Hoàng lão gia nắm tay tôi và Tiểu Đào, nói: "Con gái, tiểu Tống, đám người này là ác ma ăn

thịt người, bất kể thế nào hai đứa nhất định phải bắt hết bọn chúng."

Tôi đáp: "Bác yên tâm, bọn con chắc chắn sẽ bắt kẻ chủ mưu quy án!"

Chương 474: Quân đội chính quy

Hoàng Tiểu Đào định đưa cha về nhà, Hoàng lão gia nói: "Không, các con đi làm việc đi! Ta tự bắt xe về được rồi, càng sớm phá vụ án này thì càng có ít người vô tội bị hại."

Tôi nói: "Phải rồi, bác Hoàng, có chút việc nhỏ."

Tôi nói yêu cầu của Mặt Sẹo cho ông ấy, nghe xong Hoàng lão gia cười lớn: "Nói số điện thoại công ty ta cho cậu ấy, để về ta bảo bên nhân sự cho cậu ấy một vị trí, ta thích những thanh niên trẻ có khát vọng. Tiểu Tống, khát vọng của cậu là gì?"

Tôi đáp: "Thiên hạ thái bình!"

Hoàng lão gia gật đầu: "Đây là một khát vọng rất lớn, trước đây ta luôn nghĩ rằng công việc của Tiểu Đào là quá nguy hiểm, thu nhập lại ít, nhưng giờ đích thân trải qua chuyện này ta mới cảm thấy thái bình là rất quan trọng. Nếu đất nước không yên ổn, người làm ăn như chúng ta làm sao mà sống, dân chúng bình thường cũng làm sao mà sinh cơ lập nghiệp? Sau này ta sẽ dốc toàn lực ủng hộ cho hai đứa. Tống Dương, nghe nói cậu cũng đã bắt đầu kinh doanh, chắc tháng kiếm chẳng được bao nhiêu, chờ cậu đính hôn với Tiểu Đào, ta sẽ cho cậu một công ty đã lên sàn, khỏi phải lo chuyện sinh nhai."

Hiện giờ tôi bán băng vệ sinh, so với đám sinh viên mới tốt nghiệp thì đã là quá tốt rồi, tự do tự tại cũng chẳng thiếu tiền. Nhưng trong mắt Hoàng lão gia thì chúng tôi vẫn là những kẻ đang loay hoay giữa cuộc đời, tôi từ chối nói: "Không cần, tạm thời con vẫn có thể tự nuôi chính mình."

"Đừng khách sáo, chờ khi cậu trở thành con rể nhà họ Hoàng, thì chính là người một nhà, chẳng lẽ ta lại mang di sản cho người ngoài sao?" Hoàng lão gia mất hứng.

Lời này thật đúng là khiến tôi giật mình, Tiểu Đào nói: "Được rồi, cha đừng có dùng viên đạn bọc đường để ăn mòn Tống Dương nữa. Cha mới có ngoài 60 mà nói gì đến chuyện di sản, nói không chừng cha còn sống đến cả trăm tuổi thì sao."

Hoàng lão gia cười ha hả, phất tay: "Thôi hai đứa đi làm việc đi!"

Mặt Sẹo đã phác họa đám người kia theo trí nhớ của mình, hắn nhớ rõ nhất chỉ có ba người. Nếu là người đuổi theo Hoàng lão gia ra bên ngoài, cũng chỉ là đám bảo vệ, chúng tôi định sẽ điều tra từ các công ty bảo vệ lớn trong thành phố.

Biết Hoàng lão gia sẽ cho mình một công việc, Mặt Sẹo vui lắm, có điều hắn vừa không có học thức vừa không có tay nghề, Hoàng lão gia chỉ cho hắn một chân bốc vác.

Ấy vậy mà sau này tiểu tử này từ đó đi lên, dựa vào năng lực mà ăn sung mặc sướng, cuộc đời có thể viết thành một bộ sách về điểu ti lập nghiệp, dĩ nhiên những cái này không bàn tới ở đây.

Tôn Băng Tâm đã trở lại, chúng tôi muốn mở một cuộc họp để thảo luận về vụ án, vì vậy tôi lần lượt gọi điện cho các thành viên tổ đặc án. Lão Yêu thì còn chưa rời khỏi giường, lười biếng nói vắng mặt có được không, tôi gắt: "Phải tới!"

Lão Yêu nhõng nhẽo: "Ai da tiểu Tống Tống, người ta vừa mới dậy mà, còn chưa rửa mặt nữa. Ngươi gọi điện qua laptop đi, ta họp online."

Tôi nói: "Trước đây thì được, giờ thì không. Ngươi là thành viên tổ đặc án, cái chức danh này ta chưa cho ai, mới chỉ cho

ngươi. Mỗi tháng không dưới 30 ngàn tiền lương, nếu ngươi không muốn kiếm, vậy được, thay vì một người, ta đi gọi một nhóm đông hacker tới."

Lão Yêu nói: "Nếu tìm được người giỏi hơn ta thì cứ việc. Không có tự do thì không bằng chết."

Tôi đang chẳng biết làm thế nào thì Tiểu Đào ngoắc ngoắc tay bảo tôi đưa điện thoại. Nàng nói: "Trong vòng nửa tiếng phải tới, nếu không trừ tiền thưởng tháng này!"

Lão Yêu lập tức gấp gáp: "Một tiếng có được không..."

Không cho hắn cơ hội trả giá, Tiểu Đào liền cúp máy, ném trả lại cho tôi, cười nói: "Huyền quan bất như hiện quản, giờ chúng ta là quân đội chính quy rồi, thủ đoạn đơn giản như vậy mà cũng không biết dùng."

Tôi bội phục, lại học được một chiêu.

Vào trong phòng họp, phát hiện Tống Tinh Thần đã tới từ bao giờ, rõ ràng nãy giờ tôi đứng ngoài cổng gọi điện thoại mà không thấy, thất kinh hỏi: "Ngươi vào bằng cách nào vậy?"

Băng Tâm ấm ức nói: "Anh ta nhảy cửa sổ vào, làm muội giật cả mình."

Hoàng Tiểu Đào thở dài: "Đúng là cậy mình có tuyệt kỹ. Ban ngày không được phép nhảy cửa sổ vào đây, đây là thị cục, nhỡ bị dân nhìn thấy sẽ không hay."

Sau đó nàng nhìn Vương Nguyên Thạch đang ngồi trong góc cắm mặt hút thuốc: "Còn ông nữa, không được hút thuốc trong phòng họp."

Băng Tâm nói: "Đúng đúng, lần nào cái phòng họp cũng như miếu thờ, khói thuốc sặc sụa không thể ngồi được. Tổ đặc án của

chúng ta phải đặt ra quy tắc dứt khoát không được hút thuốc!"

Vương Nguyên Thạch im lặng dụi thuốc, lôi chai rượu nhỏ trong túi ngực ra, Tiểu Đào vừa bực vừa buồn cười.

Tống Tinh Thần dự cuộc họp chính thứ kiểu này là lần đầu tiên, cứ ôm Đường đao ngồi không nói câu nào. Tôi hỏi vết thương của hắn lành chưa, Tống Tinh Thần nói: "Ổn rồi. À phải, cô cô nghe chuyện lần trước, cứ trách ta không báo cho bà sớm, bà định tới đây thăm ngươi đấy."

Tôi nghe thấy hai chữ cô cô mà tê cả da đầu, chuyện xảy ra ở Tống gia vẫn rõ mồn một trước mắt, liền nhăn mặt: "Đừng gọi bà tới."

"Cái này ta không quyết được." Tống Tinh Thần lắc đầu.

Tôi bất đắc dĩ thở dài, chỉ mong lần này cô cô đến đơn thuần để thăm mình thôi.

Lão Yêu vẫn chưa tới, năm người chúng tôi bàn luận một chút vấn đề cơ bản, chính là trụ sở làm việc của tổ. Tổ đặc án là một cơ quan nhỏ độc lập, song song với thị cục, nhưng lại không thể công khai mà đi ra ngoài. Nói cách khác nếu ra ngoài thuê nhà sẽ không tiện khi sử dụng tài nguyên của cục, hơn nữa rất thiếu chuyên nghiệp, chẳng khác nào cái văn phòng thám tử tư tự phát

Nhưng giờ thị cục cũng chật như nêm, chẳng còn cái văn phòng nào, Băng Tâm nói: "Có cần thiết không? Cứ như vậy thôi, khi nào họp thì mượn một cái phòng là được."

Hoàng Tiểu Đào nói: "Cần, thứ nhất loại lười chảy thây như Lão Yêu có thể bắt hắn trực ban hàng ngày, có vụ án thì triệu tập được ngay lập tức; thứ hai là sau này sẽ có rất nhiều hồ sơ vụ án, cần chỗ cất giữ, ngoài ra còn cả súng của chúng ta nữa, ít nhất là phải có một cái tủ sắt."

Băng Tâm kinh ngạc nói: "Oa, muội cũng có súng?"

Tiểu Đào nói: Trên nguyên tắc thì được phát, nhưng riêng muội không được phép."

Băng Tâm lập tức xụ mặt. Tống Tinh Thần nói: "9h tới, 5h về, thứ cho ta không thể tuân thủ."

Tiểu Đào nói: "Cho anh được đặc cách, dù sao thì chỉ cần Tống Dương vừa tới ban công, anh đã xuất hiện."

Phòng làm việc là một vấn đề khá đau đầu, phương án thực tế nhất là bảo cảnh sát nhường cho chúng tôi một gian, bỗng Băng Tâm nói: "Hay là thế này đi, cha muội có nói phân cục quận Giang Hà đang mở rộng, hay là ta dời tới đó?"

Tôi nói: "Không ổn, giao thông bất tiện lắm, muốn đi làm lại còn phải ngồi phà."

Băng Tâm cười nói: "Ngồi phà vui mà, muội thích nhất là đi phà đấy."

Đột nhiên Tiểu Đào ôm bụng cười phá lên, mãi mới nói được: "Tôi tưởng tượng ra cảnh Tống Tinh Thần ngầm cái ông hút, lặn dưới nước bảo vệ Tống Dương, buồn cười quá!"

Tôi ái ngại nói: "Em đừng có thấy người ta không thích nói chuyện mà được nước trêu chọc nha!"

Vương Nguyên Thạch chẳng biết từ lúc nào lại bất tuân kỷ luật, mồm ngậm điếu thuốc nói: "Tới trung tâm cảnh sát vũ trang đi, ở đó còn phòng trống."

"Chẳng phải là còn xa hơn à, ở tận ngoại thành." Tiểu Đào cau mày nói: "Sao ông lại hút thuốc rồi, thật là vô tổ chức, vô kỷ luật!"

Chương 475: Nạn nhân kiên cường

Bàn tới bàn lui, Tiểu Đào nói: "Nếu không có văn phòng, chúng ta tự sáng tạo không gian đi."

Băng Tâm hỏi: "Xây một tòa nhà à?"

"Ha ha, đúng đấy, lần này cha ta trải qua chuyện đó, có lẽ sẽ thuyết phục được ông ấy nhả chút máu. Ta sẽ bảo ông quyên góp cho thị cục một khoản tiền, xây một tòa bên cạnh thị cục, chúng ta sẽ danh chính ngôn thuận chiếm một tầng." Tiểu Đào nói.

Băng Tâm giơ ngón tay cái lên: "Oa, thật là nhiều tiền lắm của!"

Mấy phút sao Lão Yêu lao vào, bộ dạng của hắn rất khó dùng một câu để hình dung được. Đầu tổ quạ rối bù, áo cài lệch cúc, một chân đi giày thể thao, chân kia đi dép tông, tay xách túi điểm tâm, chắc là chạy tới đây, thở hồng hộc nửa ngày mới bình tĩnh lại được.

Hoàng Tiểu Đào nhìn đồng hồ nói: "Vừa vặn đúng giờ, không tệ không tệ. Mọi người vỗ tay khen ngợi nào."

Nàng và Băng Tâm vỗ tay bôm bốp, Lão Yêu nhìn một vòng, chạy tới ghế giữa tôi với Tống Tinh Thần, ngồi xuống liền nháy mắt với Tống Tinh Thần: "Soái ca, xưng hô thế nào?"

Tống Tinh Thần lạnh lùng đáp: "Cút!"

Tiểu Đào tuyên bố chính thức họp, nói qua về vụ án một lượt,

khi nghe ai cũng đều hoang mang, nhất là Lão Yêu và Băng Tâm.

Việc cần thiết trước mắt là phải tìm ra cái câu lạc bộ này. Chúng tôi có ba phương hướng điều tra, một là công ty bảo vệ, đầu mối này do Vương thúc phụ trách; hai là hội nhà giàu Nam Giang có tham dự, do Tiểu Đào điều tra. Cuối cùng là thông qua lời kể của Hoàng lão gia, điều tra vị trí địa lý của câu lạc bộ, việc này do tôi và Tống Tinh Thần đi thăm dò.

Lão Yêu thì lên mạng điều tra một chút, xem có thể lần ra manh mối về câu lạc bộ không. Cân nhắc đến tính bí mật của câu lạc bộ này, internet không nghi ngờ gì là cách tốt nhất để tổ chức câu lạc bổ.

Băng Tâm đi hóa nghiệm quả thận trong chai rượu, xác định thử danh tính người chết.

Phân phối nhiệm vụ xong, Tiểu Đào hướng ánh mắt về phía tôi, tôi nói: "Đổi một chút nhiệm vụ của Băng Tâm, em có nhớ hai ngày trước chúng ta phát hiện móng tay trong nhân bánh bao Quế Hòa Viên không?"

Tiểu Đào nói: "Vụ đó đã giao cho tổ khác điều tra, nghe nói là giải một số người về hỏi rồi."

Tôi nói: "Anh mơ hồ cảm thấy giữa bánh bao nhân móng tay với câu lạc bộ này có liên quan. Băng Tâm, muội xem xét một chút, tìm sự liên quan giữa hai vụ án...vậy thôi, đợi lát nữa ta cũng qua xem, thực ra ta khá để ý đến vụ án bánh bao này."

Tiểu Đào vỗ tay một cái: "Vậy cứ thế trước đã, tôi lập một group trên wechat để tiện liên lạc, mọi người trao đổi số điện thoại cho nhau, đảm bảo mỗi thành viên đều tìm được một thành viên khác. Bây giờ chúng ta là tổ đặc án, là một chỉnh thể riêng, tất cả phải hợp đồng tác chiến. Giải tán!"

Tôi, Tiểu Đào và Băng Tâm sang phòng pháp y, cái móng tay bị nghiền nát chẳng nghiệm ra được gì, bởi móng tay không phải là thứ dễ lấy ADN, huống chi bị nghiền vụn rồi còn bị nấu chín, manh mối gần như không có.

Bác sĩ pháp y làm nhiệm vụ lúc đó lấy ra vật chứng trong tủ lạnh, pháp y thường dùng tủ lạnh để bảo quản nội tạng người, khi trông thấy những cái túi đầy máu trong tủ, tôi bất giác lại nghĩ đến câu lạc bộ ăn thịt người.

Móng tay và toàn bộ chiếc bánh ở đó, những mẩu móng đã được ghép lại như cũ, kích thước phải là móng tay người trưởng thành. Phía trước có dấu vết sơn sửa, phía sau mờ hồ có một vết hình bán nguyệt.

Tôi nhìn cái móng tay này chằm chằm hồi lâu, cho dù là ai thì cũng không có khả năng tra ra được gì từ móng tay này.

Băng Tâm nói: "Sao móng tay này lại có trong nhân bánh bao? Là trước khi băm thịt bỏ vào, hay là sau đó bỏ vào? Có khi nào là đối thủ cạnh tranh cố ý hãm hại?"

Người nói vô tâm, người nghe hữu ý, tôi kích động la lên: "Đúng vậy, muội đã nhắc nhở ta, có thể xét nghiệm xem thịt được làm đông bao lâu rồi không?"

Pháp y lấy một chút mẫu vật, dùng kính hiển vi quan sát, tế bào bị đông cứng rồi lại bị rã đông sẽ có một chút tổn thương, dĩ nhiên chỉ dưới kính hiển vi mới trông thấy được. Sau khi quan sát, bác sĩ pháp y dùng thuốc thử kiểm tra một chút, chúng tôi kiên nhẫn chờ kết quả, bác sĩ pháp y nói: "Đã đông lạnh khá lâu, ít nhất phải 1 tuần lễ."

Tôi gật đầu, Tiểu Đào nói: "Sao anh phải hỏi thịt heo có bị đông lạnh không làm gì?"

Tôi nói: "Để xác định thời gian tử vong của nạn nhân, cùng với địa điểm."

"Hả?" Băng Tâm và Tiểu Đào đồng thanh la lên.

Tôi cười: "Câu nói của Băng Tâm đã nhắc nhở anh, móng tay bị trộn lẫn trong thịt, mọi người đều biết thịt đông lạnh thì thế nào rồi đấy, cứng như đá, muốn trộn một mẩu móng tay vào là không thể. Nói cách khác, thời điểm trộn mẩu móng tay này vào, nhất định phải là lúc thịt còn tươi. Thịt đã bị đông lạnh khoảng 1 tuần, cho thấy nạn nhân bị hại 1 tuần trước."

Một tuần lễ trước? Nói tới đây tôi đột nhiên nhớ ra, cái câu lạc bộ kia tổ chức hoạt động cũng là một tuần một lần.

Tiểu Đào chợt nói: "Thì ra là như vậy, anh lại nghĩ tới được chi tiết này. Vậy còn địa điểm nạn nhân bị hại thì sao?"

Tôi nói: "Anh chưa thể xác minh, nhưng tuyệt đối không phải ở Quế Hòa Viên. Lúc đó chúng ta đã kiểm tra kho đông lạnh, bên trong toàn thịt đông cứng, theo quản lý nói là từ xưởng thịt vận chuyển trực tiếp đến, như vậy địa điểm gặp nạn hẳn phải ở xưởng thịt."

Tiểu Đào lắc đầu: "Người ở xưởng thịt, cảnh sát đã điều tra mấy lượt, không ai khả nghi, cũng không có công nhân mất tích."

"Vậy à?" Tôi thất vọng.

Băng Tâm nói: "Muội thấy rất lạ, tại sao người này phải trộn móng tay vào thịt, có dụng ý gì ư?"

Tôi suy nghĩ cái này, trầm ngâm hồi lâu mới lên tiếng: "Bởi vì hắn muốn nói cho bên ngoài biết, chính mình gặp nạn!"

Cả hai trợn mắt nhìn tôi, tôi nói: "Không ít vụ án cũng có tình huống như thế. Nạn nhân trước khi chết cố gắng để lại một chút

manh mối, hy vọng sau này có thể gặp người giúp họ giải oan. Theo anh suy đoán thì lúc đó bên cạnh nạn nhân chẳng có gì ngoài thịt, hắn biết rõ mình sẽ phải chết cho nên việc duy nhất có thể làm là rút móng tay ra, nhét vào trong thịt."

Băng Tâm hỏi: "Tại sao phải lựa chọn cách tự hủy hoại bản thân này?"

Tôi liếc nhìn bác sĩ pháp y đang có mặt, những lời nói sau đây sẽ liên quan đến một ít bên trong, tôi ra hiệu cho hai người ra ngoài.

Ra khỏi cửa, tôi nói: "Bởi vì hắn biết rõ, ngay cả thi thể mình cũng sẽ không còn..."

"Cái gì???" Cả hai đồng thanh.

Ý nghĩ trong đầu tôi cứ như mở cống thoát nước, cứ thế tuôn ra, tình huống lúc đó dần dần hiện lên. Một người đàn ông trần truồng bị nhốt cùng với những đống thịt heo, xung quanh rất lạnh, tứ chi anh ta đã tê cứng. Biết mình sắp chết không toàn thây, liền dùng sức rút chính móng tay của mình, nhét vào trong một đống thịt, ht vọng có thể dùng cách này báo cho người bên ngoài biết mình gặp nạn.

Thi thể anh ta biến mất, rất có thể là trở thành thức ăn trong bữa tiệc của câu lạc bộ kia, còn thịt heo thì được đưa tới làm nhân bánh bao cho Quế Hòa Viên. Tại sao lại xuất hiện sự đan xen như vậy? Lẽ nào Quế Hòa Viên có liên quan với câu lạc bộ? Hiển nhiên là không, địa điểm anh ta gặp nạn là trong xe đông lạnh, trong xe nhiệt độ có thể xuống tới âm 20°, dưới tình huống dây thần kinh ngoại biên bị tê cóng, một người hoàn toàn có khả năng rút móng tay mình ra.

Nghĩ tới đó, tôi vội la lên: "Đi kiểm tra tài xế vận chuyển thịt heo, anh nghĩ anh ta cũng giống như bảo vệ ở trang trại gà, 'làm

thêm' để kiếm tiền!"

Chương 476: Căn hầm dưới đất

Hoàng Tiểu Đào đi tìm hỏi tài xế, tôi và Tống Tinh Thần thì điều tra hiện trường, Băng Tâm nói: "Muội thì làm gì? Chẳng có thi thể mà giải phẫu."

Tiểu Đào nói: "Tống Dương, giao cho Băng Tâm muội muội của anh nhiệm vụ gì đi."

Tôi suy nghĩ, nói: "Làm phiền muội đi thu thập hồ sơ về những người mất tích gần đây dưới các phân cục, tìm nạn nhân ẩn trong đó."

"Vậy làm sao tìm?"

Băng Tâm không có kinh nghiện về vụ án bánh bao nhân thịt người, tôi cười nói: "Bằng trực giác thôi, tìm ra người 'ngon thịt' nhất trong số đó."

Chúng tôi chia nhau ra đi làm, tôi và Tống Tinh Thần bắt xe tới ngã ba giao thành thị nông thôn kia. Tôi đi một vòng quanh khu vực đó, mở ô nghiệm thi ra tìm dấu chân, quả nhiên có phát hiện. Nhưng nơi này rất trông trải, gió lớn thổi ào ào, dấu chân trên đám cỏ đã bị đứt quãng.

Trên điện thoại tôi có plug in do Lão Yêu viết, có thể vận hành trên bản đồ baidu, mỗi khi tìm tới một địa điểm nào đó, tôi liền cắm một cái cờ. Tôi phát hiện tối qua Hoàng lão gia đã chạy trốn trong một phạm vi rộng, chạy tới chạy lui trong một khu vực rất nhiều lần.

Cuối cùng chẳng có cách nào đi tiếp, tôi tìm trên bản đồ xem gần đây có ngọn núi nào không, phía tây nam có một dãy núi, do

nơi này quá hẻo lánh nên không hiển thị trên bản đồ.

Tôi gọi điện cho Lão Yêu, bảo hắn tìm xem quanh đây có nơi nào có khu biệt thự không, nếu có thì gửi tọa độ cho tôi.

Lão Yêu gõ bàn phím lạch cạch, nói: "Không có biệt thự, nhưng có một ngôi chùa Thanh Lương Tự, ngươi định tới đó tìm gì sao?"

"Khu dân cư thì sao?" Tôi hỏi.

"Ai mà ngu đi xây khu dân cư ở đó, không có đâu." Lão Yêu đáp.

Theo lời Hoàng lão gia kể, hiện trường có thể là một biệt thự trên núi, tôi bảo Lão Yêu thử nghĩ cách, tìm xem liệu có công trình nào trái phép chưa đăng ký không. Lão Yêu liền hack vào kho số liệu của cục tài nguyên đất đai, gửi mấy bức ảnh vệ tinh tới, tôi cẩn thận nhìn, quả thật không có công trình nào.

Nhưng có một điểm trên bức ảnh phản chiếu ánh sáng yếu ớt, hẳn là được chụp vào ban trưa, tôi phóng to hình ảnh lên, hình ảnh biến thành những điểm pixel, chẳng nhìn ra nó là cái gì, Tống Tinh Thần bỗng xen vào: "Là ăngten chôn dưới đất."

"Ăngten chôn dưới đất?" Tôi chưa từng nghe thấy cái này.

"Chính là ăngten sử dụng trong các công sự ngầm, ăng ten này thường không quá dài, và khó bị phát hiện khi ở trên không. Hồi căng thẳng với Liên Xô, cha của cô cô, tức là Tống Triệu Lâm bên Võ Tống, làm cố vấn cho cơ quan bí mật của bộ quốc phòng, đã từng tham gia xây dựng công sự dưới đất, lúc còn nhỏ ta đã được xem qua bản vẽ."

Tôi mừng rỡ: "Nói như vậy, ngọn núi này có một căn hầm ngầm dưới đất?"

Tống Tinh Thần gật đầu, tôi nhớ lại lời Hoàng lão gia kể, ông

ấy nói toàn bộ cửa sổ bị hàn kín, chúng tôi nghĩ là công trình trên mặt đất, nhưng thật ra là một công trình dưới lòng đất, khả năng cửa sổ cũng chỉ là giả.

Có điều, bên Võ Tống cũng có một Tống Triệu Lâm khiến tôi lưu ý một chút, thuận miệng hỏi: "Tống Triệu Lâm bên kia còn sống không?"

"20 năm trước mất tích trong một lần hành động bí mật, có tin đồn đã xả thân vì nước, có ngôi mộ chôn quần áo và di vật ở nghĩa trang cách mạng Bát Bảo Sơn." Tống Tinh Thần đáp.

"Thật là đáng tiếc!" Tôi thở dài.

Chúng tôi đi về hướng ngọn núi kia, nửa tiếng sau thì tới chân núi. Trên ảnh thì nhìn rất rõ, nhưng đứng ở đây thì rất khó phân biệt phương hướng. Tìm một hồi, Tống Tinh Thần phát hiện dấu chân, chúng tôi đi theo dấu chân này một đoạn thì nó biến mất, biến mất hoàn toàn, cứ như người này đột nhiên bay lên trời vậy.

Tinh Thần nói: "Chắc là ở đây có cửa ngầm."

Hắn rút đao ra, rà dưới mặt đất, tìm được một khe hở, dùng sức nạy lên, Đường đao cong vút, tôi lo đao bị gãy, nói: "Đừng cố nạy lên nữa, khả năng có cơ quan, thử tìm xem."

Tôi dùng động u chi đồng quan sát, phát hiện mặt đất có chỗ hơi nhô lên, đi tới bới đất thì xuất hiện một đường dây điện rất to, dây điện nối thẳng tới một gốc cây gần đó.

Tôi dùng tay gõ vào thân cây lắng nghe, phát hiện bên trong rỗng, Tống Tinh Thần đi tới, chém dọc vỏ cây rồi dùng tay vạch ra, phía dưới có một bảng điện, nằm trong thân cây bị khoét.

Cơ quan này thật quá kín đáo, tôi không khỏi tò mò hỏi: "Nguồn điện đặt ở đâu nhỉ?"

Tống Tinh Thần nói: "Đây chỉ là một cái công tắc mở cửa, cần một bình ắc quy là đủ rồi, nguồn điện thì ở bên dưới, những công trình lớn ở dưới đất đều có máy phát điện."

Tôi cười nói: "Sao ngươi biết những thứ này?" Trong ấn tượng của tôi thì hắn phải là người chẳng biết gì về hiện đại hóa mới đúng.

"Bởi vì ở thôn của Võ Tống cũng có công sự như vậy, mặc dù bây giờ là thời hòa bình, nhưng Võ Tống từ xưa tới nay luôn rất cẩn thận, lúc nào cũng đề phòng trường hợp xấu nhất xảy ra."

Đây là chuyện rất cơ mật, nếu không phải quan hệ giữa chúng tôi như bây giờ hắn chắc chắn sẽ không nói, tôi thầm cảm khái, cái thôn nhỏ kia thật đúng là không đơn giản.

Tôi đưa tay dập cầu giao, chỉ nghe dưới lòng đất vang kên tiếng máy thủy áp, mặt đất từ từ mở ra. Cánh cửa ngầm này dày cả mấy chục cm, bên dưới là xi măng cốt thép, bên trên là đất sét, cỏ dùng để ngụy trang đều là thật.

Chúng tôi đi dọc theo bậc thang xuống, mặc dù bên dưới rất tối nhưng không ảnh hưởng gì đến hai người.

Nơi này đã bị cải tạo, không nhìn ra là công sự ngầm nữa. Đi xuyên qua một hành kang lát gạch, chúng tôi tới nơi mà Hoàng lão gia miêu tả. Căn phòng dưới đất được thiết kế giống như biệt thự lộng lẫy, có đèn chùm lớn, đài phun nước, bàn ghế xịn, rác rưởi của bữa tiệc bị vứt bừa bãi.

"Không có bất kỳ ai, nhìn giống như là vội vã vứt bỏ. Đám người này rất cẩn thận, vì Hoàng lão gia chạy thoát mà vứt bỏ cả căn hầm dưới đất này." Tôi phân tích.

Dưới đất có dấu chân, tôi cố gắng không giẫm lên chúng, những dấu chân này đều là của đám thực khách để lại, có thể

dùng làm chứng cứ.

Trên người không có dụng cụ nên tôi lấy điện thoại chụp lại, sau đó cùng Tống Tinh Thần đi vào một gian phòng giống như phòng làm việc. Trong phòng có bàn làm việc bằng gỗ lớn, trên bàn đặt máy tính, cạnh bên có một kệ sách, đối diện là tủ trưng bày, trên đó có một cái mai rùa được bọc trong lồng vuông pha lê, có vẻ là mai rùa biển.

Tôi đến gần nhìn, dưới cái mai rùa có ký hiệu tiếng Anh: Harriet (1842 - 2006). Tôi sửng sốt một chút, Harriet là ai, sao lại sống lâu như vậy?

Rồi chợt hiểu ra nó chính là con rùa này. Tôi nhớ mấy năm trước có một tin nói rằng con rùa do Darwin nuôi năm xưa đã qua đời, chẳng lẽ cái mai này là của nó?

Con rùa đã chứng kiến sự ra đời của thuyết tiến hóa được cho là báu vật của một vườn thú Asutralia. Nhiều người hâm mộ Darwin trên khắp thế giới đã tới để tang trong ngày ông mất, cái mai rùa nghe nói được đấu giá ở Thụy Sĩ, đấy là cuộc đấu giá hài cốt động vật đầu tiên trong lịch sử Thụy Sĩ, giá cả chắc phải cao ngất ngưởng.

Xem ra chủ nhân của câu lạc bộ này rất có tiền, hơn nữa còn là fan trung thành của Darwin, luôn tin vào chân lý cá lớn nuốt cá bé.

"Nhìn cái này này." Tống Tinh Thần nói.

Hắn cầm trên tay là môt tấm card bằng hợp kim, nhét dưới lớp kính của bàn làm việc. Tấm card này rất tinh xảo, mặt trước là một cái đầu lâu cười mà như không cười, đội mũ đầu bếp, tay cầm dao dĩa.

Phía sau khắc một lưỡi đao rướm máu. Đồng tử tôi thoáng cái

co lại, lẩm bẩm: "Giang Bắc Tàn Đao!"

Chương 477: Lục Đạo Cuồng Trù

Tuyệt đối không sai, tấm card này giống hệt với tấm trên người Thuần cẩu sư, lẽ nào chủ mưu lần này cũng là người trong tổ chức, cấp bậc ngang với Thuần cẩu sư và Hoàng Tuyền.

Tôi sững sờ rất lâu, nhét cái card vào túi, sau đó mở máy tính ra, nhưng có mật khẩu, bèn tháo ổ cứng mang về nhờ Lão Yêu hỗ trợ.

Tôi với Tống Tinh Thần rời đi, những căn phòng khác không có manh mối gì, chỉ có một phòng rượu lâu năm, tôi tìm thấy rượu không khác gì chai của ông chủ Mộ. Sau đó chúng tôi vào phòng bếp, bếp rất rộng, diện tích bằng với một căn nhà ba người ở. Bên phải là một cái tủ lạnh lớn, bên trái là bàn nấu ăn hình chữ L, dụng cụ làm bếp đầy đủ như của khách sạn 5 sao.

Giữa phòng là cái bồn thủy tinh hình trụ mà Hoàng lão gia miêu tả, bên trong chứa đầy chất lỏng. Nếu nhìn kỹ sẽ thấy trong đó có một ít tóc và da chết trôi lơ lửng. Tóc rất dài, là con gái, tôi không khỏi cảm thấy xót thương cho cô gái bị ăn sạch đêm đó.

Ở thời cổ đại, con người không có khái niệm về linh hồn, cộng thêm việc thiếu thốn thức ăn, họ có khi dùng xác người làm đồ ăn. Nhưng ăn thịt đồng loại sẽ sinh ra bệnh, cùng với việc phát triển về ý thức, dần dần đã bỏ hẳn thói xấu này.

Đương nhiên, vài thập niên trước, vẫn tồn tại một số cực ít những bộ tộc lạc hậu có thói quen ăn thịt người.

Ăn thịt người là việc làm của con người thời mông muội, vậy

mà những kẻ có tiền lại dã man như thế, làm ra việc tàn nhẫn này, còn dùng những lời lẽ hoa mỹ để biện hộ, quả là khiến người khác ghê tởm.

Tôi đến bàn bếp hình chữ L, cầm con dao trên đó ngửi, lấy một chai nước thuốc nhỏ lên thân dao. Thực ra nước chỉ là hóa chất hoà tan dầu mỡ bình thường, váng mỡ chảy xuống quả nhiên là của con người.

Tất cả những thứ này đều là tội chứng, tôi lấy điện thoại ra định gọi thì thấy không có sóng, đành phải chờ ra ngoài rồi tính.

Tống Tinh Thần không biết tìm đâu ra được một cái phễu kim loại, bên dưới nối với một cái ống mềm. Hắn đưa cho tôi, bởi vì đám người này bỏ chạy vội vàng, cái phễu còn chưa được rửa, dính đầy bã thức ăn.

Tôi đưa lên mũi ngửi, đại khái có thể phân biệt được mấy loại thực phẩm, nói: "Thịt bò, thịt gà, sữa, trứng gà...đều là những thực phẩm có hàm lượng protein cao."

Phía cuối cái ống mềm có vết tích ăn mòn, nhưng không quá nghiêm trọng, chỗ đó còn có mùi thối, là mùi trong dạ dày người mới có.

Thứ này hẳn là dùng để 'nhồi', nhét cái ống mềm vào dạ dày nạn nhân, sau đó đổ thức ăn đã nghiền nát vào, buộc họ ăn hết, giống như nhồi vịt.

Bỏ qua phần thủ đoạn tàn nhẫn, thì có thể thấy, nạn nhân sẽ bị 'chăn nuôi' trong một thời gian tương đối dài, ít nhất là nửa tháng, hung thủ muốn vỗ béo họ!

Tôi muốn vào kho lạnh nhìn một chút, mặc dù không có điện nhưng khi mở cửa vẫn có hơi lạnh ùa ra. Tống Tinh Thần vẫn đứng ngoài cửa, tôi hỏi: "Không vào cùng à?"

Hắn lắc đầu: "Ta thủ ở đây."

Tôi chợt hiểu ra ý của hắn, cả hai cùng nhau vào trong, ngộ nhỡ có kẻ ở bên ngoài đóng cửa lại, chúng tôi sẽ xong đời. Mặc dù khả năng này khá thấp, nhưng Tống Tinh Thần vẫn tương đối cảnh giác.

Nhớ tới cái hôm mà tôi với Tiểu Đào vào kho lạnh của Quế Hòa Viên, đúng là tôi đã mất cảnh giác.

Trong kho lạnh không có nhiều thứ, bước vào cửa là những túi rau cải, cần tây, cà chua gì đó được in bằng chữ tiếng Anh. Vào bên trong, trông thấy một tảng thịt được treo trên móc sắt, thoạt nhìn sẽ tưởng là thịt dê, nhưng với sự am hiểu về thân thể con người, tôi biết đây là một người.

Nói rõ ra thì là một người mất hết nội tạng, tứ chi bị chặt, không có đầu.

Với tư chất hơn người cùng sự từng trải của mình mà thấy cảnh này, tôi cũng che miệng theo bản năng. Phần cơ thể này bị trụng nước sôi để cạo lông, trắng như da heo, được mở phanh bằng một cái gậy ở giữa. Từng cái xương sườn hiện lên rõ ràng, xương chậu phía dưới đã bị lọc đi...

Tôi để ý thấy xương sườn đều rất nguyên vẹn, không bị xây xước, bắp thịt cũng rất hoàn hảo, bên ngoài không có ngoại thương, cho thấy người xử lý phải rất am hiểu về cấu tạo cơ thể người, đám biến thái này đúng là coi con người thành nguyên liệu nấu ăn.

Bên cạnh có mấy cái hộp gỗ, tôi dùng dao nạy cái hộp trên cùng, bên trong là đá, ở giữa là một quả thận người nhìn rất tươi.

Một cái hộp khác chứa bộ ruột người được làm sạch sẽ, có mấy chai máu đông trong cái túi.

Còn có một thứ càng không thể tưởng tượng nổi, ban đầu tôi không biết nó là gì, sau đó mới nhận ra là phân và nước tiểu người. Quan sát phân và nước tiểu cho thấy người này tương đối khỏe mạnh, trong phân vẫn còn những sợi thịt chưa tiêu.

Tôi thật sự không chịu nổi nữa, những cái hộp này bao gồm cả phân và nước tiểu, tất cả đều là nguyên liệu nấu ăn! Thôi thì giao cho tổ kỹ thuật đi.

Tôi nói với Tống Tinh Thần: "Chúng ta ra ngoài trước đi."

Đi ra ngoài, chúng tôi tìm đường ra, lúc đi ngang qua phòng khách, đột nhiên Tống Tinh Thần nói: "Dưới bàn có cái gì đó."

Tôi cũng nhìn thấy, là một cái túi đen lớn, dài cỡ người trưởng thành, bên trong chẳng lẽ là...

Đang kinh ngạc thì cái túi động đậy, tôi giật mình, phản ứng đầu tiên là bước tới kiểm tra, Tống Tinh Thần đưa tay ngăn lại: "Cẩn thận có bẫy!"

Tôi khẽ gạt tay hắn ra: "Ta sẽ cẩn thận."

Tôi đi tới, dùng ngón tay chọc chọc, cảm giác thấy không quá giống con người, nhưng hình dạng lại rất giống.

Đúng lúc này cái túi lại giật một cái, thành thật mà nói làm tôi sợ hết hồn.

Tôi từ từ kéo khóa túi, một cái đầu đột nhiên lộ ra, đó là một con búp bê bơm hơi, nhưng cơ thể của nó đang không ngừng nở ra, trương lên và đột nhiên bật ra khỏi túi.

Tống Tinh Thần hét lên: "Đó là một cái bẫy, chạy mau!"

Vừa dứt lời, cả căn phòng bỗng sáng choang, mắt của hai chúng tôi thoáng cái không mở ra được. Chỉ nghe một đống âm

thanh hỗn loạn, giống như có cơ quan gì đó được khởi động, không khí tràn ngập một mùi chua và hăng, là thuốc mê!

Cuối cùng cũng khôi phục đôi mắt, tôi phát hiện xung quanh các cửa chớp đều bị hạ xuống, con búp bê kia vẫn lởn vởn tại chỗ, phần chỉ khâu trên người nứt ra, khí phun xì xì từ trong. Thì ra dưới con búp bê bơm hơi này có nối với một ống dẫn.

"Ích..." Tống Tinh Thần vừa định mở miệng, đột nhiên chống đao quỳ xuống, bình sứ trong tay lăn đến chân tôi. Tôi nín thở, vội lấy ra hai viên, một nhét vào miệng mình, một nhét vào miệng hắn.

Thuốc mê này còn tác dụng lên cả cơ bắp, trong lúc vô tình tôi hít phải đã cảm thấy chân tay vô lực, ích uế đan lần này cũng không thể ngăn cản hoàn toàn.

Tôi bất lực quỵ xuống, một cánh cửa chớp kéo lên, một đám người quần áo đen, đeo mặt nạ chống độc lao vào, tự động dàn thành hai hàng. Một người đàn ông cao gầy chắp tay sau lưng đi giữa, mặt hắn cũng đeo mặt nạ chống độc.

Gã giơ bàn tay gầy guộc lên nói: "Tống đại thần thám, không ngờ chúng ta lại đến bắt rùa trong rọ đúng không!"

"Ngươi là ai?" Tôi nghiến chặt răng nói.

"Ta ngoại hiệu là Lục Đạo Cuồng Trù, một cán bộ trong tổ chức, hân hạnh hân hạnh!"

Chương 478: Nhất đao trảm thần

Đầu tôi ong lên, quả nhiên là Giang Bắc Tàn Đao, tôi đã đánh giá thấp sự xảo trá của chúng.

Lúc này chúng tôi đang ở sâu 20m dưới lòng đất, cản bản là chẳng ai có thể tới cứu, mà Tống Tinh Thần bên kia cũng giống tôi, chân tay vô lực, vất vả dùng Đường đao chống đỡ cơ thể.

"Thuần cẩu sư là do ngươi giết?" Lục Đạo Cuồng Trù hỏi.

"Nếu ta nói không phải, ngươi có tin không?" Tôi biết thừa cho dù mình nói thế nào thì tổ chức cũng không tin Thuần cẩu sư bị Đao Thần giết, món nợ này mãi mãi sẽ tính lên đầu tôi.

Mà cho dù không có vụ án kia thì chính tà cũng không cùng con đường, tổ chức luôn coi tôi là cái gai trong mắt, tôi biết chúng sẽ không bỏ qua cho mình. Trước mắt, căn bản tôi đã bị tuyên án tử.

"Muốn chém giết gì thì làm đi!" Tôi lạnh lùng nói.

Đột nhiên Lục Đạo Cuồng Trù cười điên cuồng: "Ngươi đúng là không hiểu nghệ thuật của ta. Việc báo thù cho đồng bọn, hay là tận trung với tổ chức, những thứ buồn chán đó ta không để vào mắt. Thứ ta muốn là cái đầu thông minh của ngươi kìa, ta sẽ dùng phương thức nấu ăn tốt nhất khiến nó thăng hoa đến tận cùng, thưởng thức nó, tận hưởng nó, để trí tuệ của ngươi và cơ thể của ta hòa vào làm một!"

Giờ phút này, ngay cả sức để cắn răng tôi cũng không có, chỉ

có thể dùng ánh mắt căm thù nhìn hắn chằm chằm, nhưng trong lòng lại cảm thấy bất lực.

Lục Đạo Cuồng Trù phất tay: "Bắt hắn lại, đừng làm bị thương, sẽ ảnh hưởng đến khẩu vị."

Hai tên mặc đồ đen bước nhanh tới, đột nhiên có tiếng vút vút xé gió vang lên, hai mũi ám khí cắm phập vào cổ chúng, lập tức hai tên thống khổ ôm vết thương quỵ xuống.

"Không thể nào!" Lục Đạo Cuồng Trù hét lên một tiếng.

Tôi quay đầu nhìn, chỉ thấy Tống Tinh Thần từ từ đứng dậy, đao đã rút ra khỏi vỏ, múa một vòng, ánh đao sáng lóe lên.

"Giết hắn!" Lục Đạo Cuồng Trù nghiêm mặt quát lên một tiếng, đám thủ hạ xông lên phái trước, Tống Tinh Thần nhảy vụt lên, một đao chém xả đôi vai của tên đi đầu, quay lại chém bay đầu một tên khác, cái đầu còn chưa rơi xuống đất đã giết thêm một người.

Bóng Tống Tinh Thần như một con sư tử tuyết, đao múa, máu văng tung tóe, tiếng kêu than vang trời đất, tôi định bảo hắn chừa cho chúng con đường sống, nhưng cả người không còn khí lực.

Có điều Tống Tinh Thần cũng không bị chìm trong ham muốn chém giết, hắn bắt đầu dùng sống đao đánh họ bất tỉnh. Lục Đạo Cuồng Trù nhân cơ hội chạy thoát, Tống Tinh Thần vọt theo thật nhanh.

Tôi một mình ở căn phòng đầy máu, trong lòng cũng có chút bất an.

Một lát sau, Tống Tinh Thần quay lại, gỡ cái mặt nạ chống độc của một tên thủ hạ, đeo cho tôi sau đó nâng tôi dậy, dìu ra khỏi căn hầm.

Tuy cơ thể vô lực, nhưng tôi miễn cưỡng vẫn nói chuyện được, hỏi: "Sao ngươi làm được vậy?"

"Quy tức công!"

Tôi chợt hiểu ra, thì ra từ lúc khí độc rò rỉ, hắn đã bắt đầu nín thở. Từ lúc tôi trúng độc cho tới khi Lục Đạo Cuồng Trù đi vào rồi đánh nhau, phải cỡ chừng 5 phút, toàn bộ quá trình hắn không hề hít thở.

Con người có thể nín thở lâu nhất là bao nhiêu? Ba phút? Năm phút?

Không, là 9 phút 37 giây, nghe nói một người Nga có thể ngâm mình trong nước dưới lớp băng ở Bắc Cực, không dùng bất kỳ dụng cụ hỗ trợ nào, nín thở lâu như vậy. Cho tới nay đó vẫn được công nhận là kỷ lục thế giới.

Năm xưa thủ hạ dưới trướng Nhạc Phi có một tướng thợ lặn tên là Nguyễn Cầm Long, có thể lặn dưới nước thời gian một nén hương, thứ ông ta luyện là quy tức công.

Quy tức công không phải do Tống Tinh Thần cố ý luyện, mà trong lúc tập hô hấp thổ nạp tự nghiệm ra. Nín thở 10 phút đối với hắn mà nói là ok, những chuyện này mãi sau hắn mới nói cho tôi biết.

Tống Tinh Thần dìu tôi, tôi nói: "Đừng để ý trước mắt, tên kia chạy chưa xa đâu, đuổi theo hắn đã!"

Tống Tinh Thần đáp ứng một tiếng, vội đuổi theo. Tôi gỡ mặt nạ ra, cố gắng hít thở không khí trong lành, với tác dụng của ích uế đan trợ giúp, đã có thể miễn cưỡng cử động.

Lát sau, Tống Tinh Thần quay trở lại, nói: "Chạy mất rồi, hắn có xe."

"Xe gì?" Tôi lo lắng hỏi.

"Ta đã liên lạc với Tiểu Đào để chặn." Dứt lời, đột nhiên hắn quỳ sụp xuống, tôi sững sờ hỏi chuyện gì.

"Vừa nãy ta cố ý giả vờ bị trúng thuốc mê, là muốn dẫn dụ bọn chúng hiện thân, hại ngươi gặp nguy hiểm, là ta sai!" Tống Tinh Thần cúi đầu nói.

Tôi cười: "Không, ngươi làm rất đúng, giờ ngươi không còn đơn giản là bảo vệ ta nữa, mà cũng là một thành viên của tổ đặc án, ta phải khen thưởng!"

Về phần phải thưởng thế nào, đợi về sẽ bảo Tiểu Đào xuất một số tiền đi. Nhưng có vẻ Tống Tinh Thần này chẳng có hứng thú gì với tiền bạc cả.

Bên kia Tiểu Đào cũng nhanh chóng hành động, thông báo cho cảnh sát giao thông các nơi chú ý một chiếc xe việt dã màu đen. Hai chúng tôi chờ ở đây khoảng nửa tiếng thì Tiểu Đào tới, thấy tôi ngồi dưới đất, trách móc: "Đúng là, hở ra cái là có chuyện, anh không bị thương chứ?"

"Lần này may mà có Tống Tinh Thần, không thì có khi anh đã trở thành món ăn trên bàn rồi." Tôi cười khổ.

Tiểu Đào bảo mấy cảnh sát đi cùng vào lục soát hiện trường, có hai tên thủ hạ bị ngất được giải đi, chờ tỉnh lại sẽ hỏi cung. Lúc tổ kỹ thuật kiểm tra phòng lạnh, trông thấy những nguyên liệu nấu ăn kia, chẳng ngoài dự đoán của tôi, tất cả đều nôn ọe.

Tôi hỏi Tiểu Đào có tiến triển gì không? Nàng đáp: "Vương Nguyên Thạch làm việc rất nhanh, điều tra toàn bộ các công ty bảo vệ trong thành phố, không có ai khả nghi. Nhân viên mất tích thì vẫn đang tìm hiểu, còn anh bên này thế nào?"

Tôi nói rõ những gì mình biết, Tiểu Đào kinh ngạc: "Lại là tổ

chức?"

"Không!" Tôi lắc đầu: "Anh cảm thấy không đúng lắm."

"Tại sao?" Hoàng Tiểu Đào hỏi.

Bất kể là Thuần cẩu sư hay Hoàng Tuyền, khi chúng ra mặt đều mang khí chất cực kỳ bá đạo, hơn nữa lúc nào cũng chuẩn bị hậu chước khiến người ta trở tay không kịp.

Tên tự xưng là Lục Đạo Cuồng Trù này nếu so sánh với hai tên kia, bất kể về mưu trí hay khí chất đều quá kém, lại bị Tống Tinh Thần đánh cho chạy tan tác. Nếu như tầng cán bộ trong tổ chức yếu kém như vậy, sớm đã bị nhổ tận gốc.

Tuy nhiên đó cũng chỉ là suy nghĩ của tôi, phải chờ bắt được hung thủ mới có thể xác nhận.

Lúc này Tiểu Đào có điện thoại, nàng trao đổi vài câu rồi nói: "Xong, hắn chạy mất rồi."

"Cái gì?" Tôi nhướn mày.

Tiểu Đào giải thích: "Cảnh sát giao thông tìm thấy chiếc xe kia ở ven đường, hung thủ bỏ xe chạy trốn, em đã bảo người đánh chiếc xe về để điều tra."

Chúng tôi về cùng xe cảnh sát, chỉ thấy xe của hung thủ đỗ trong sân, tôi đeo găng tay và giày bảo hộ lên, chui vào trong xe, dùng bột rong biển để lấy vân tay trên vô lăng, chợt nhận ra những vân tay này rất mờ.

Trong hộc đồ có một hộp thuốc an thần và nửa chai nước lọc, chắc là hung thủ đã uống, cũng có thể có ADN.

Tôi trầm ngâm nói: "Tên này đúng là rất thông suốt lý luận của chính mình, ăn thịt người trong thời gian dài, độc tố đã xâm nhập

vào hệ thần kinh, tay hắn chắc hẳn sẽ thường xuyên bị run!"

Chương 479: Nồi áp suất

"Độc tố của thịt người?" Tiểu Đào khó hiểu.

Tôi giải thích: "Con người khi bị giết họ sẽ cảm thấy tuyệt vọng, sợ hãi, lo âu và tức giận. Những cảm xúc tiêu cực này kích thích cơ thêt sản sinh ra hormone, những hormone này đi vào máu và trở thành độc tố, nó sẽ gây hại cho người ăn phải..."

"Vậy còn thịt lợn và thịt bò?" Tiểu Đào hỏi.

"Một số loại bò cao cấp được nuôi, khi giết thịt cũng tiết ra độc tố, nhưng không nhiều như vậy. Có thể do hệ thần kinh của con người là phát triển nhất, hoặc đó chính là sự trừng phạt của con người dành cho kẻ ăn thịt đồng loại." Tôi nói.

Tiểu Đào nói: "Em hiểu rồi. Tốt hơn hết là nên ăn chay thôi, chẳng phải người ta luôn kêu gọi ăn chay sao, lại còn giảm được cân."

Tôi cười: "Nếu bị buộc phải ăn chay, anh không vui nhưng cũng không có ý kiến. Chẳng qua bị uống nhầm chất độc thôi, mà em cũng đâu có béo?"

"Ai nói em không béo?"

Mỗi lần tôi nói câu này, Tiểu Đào đều có phản ứng thái quá, cứ lải nhải là lâu nay tôi chẳng để ý đến cô ấy, con gái thật sự quá nhạy cảm với cơ thể mình.

Tôi mở cốp xe và quan sát kỹ hơn, không có gì đáng ngờ. Nhưng khi dùng mũi ngửi thử thì phát hiện có mùi nước hoa, mùi rất yếu, trong kẽ sàn có một sợi tóc dài.

Cốp xe này đã từng nhốt người, trước tiên cứ cất sợi tóc này vào túi vật chứng đã, sau đó tìm xác để so sánh, hy vọng là sẽ tìm được cái xác.

Khi vào văn phòng, Băng tâm đưa đến cho tôi một chồng tài liệu: "Những người có vẻ ngon mà huynh cần đây."

Tôi xem qua, những người do Băng Tâm lựa ra đều tương đối khỏe mạnh, trẻ trung, diện mạo đẹp, đáp ứng những tiêu chuẩn. Hầu hết họ đều là giới cổ cồn trắng, công chức và vài ông chủ tư nhân. Tôi không khỏi cau mày, xã hội này liệu có thực sự tốt đẹp không? Những người có diện mạo tốt thì lớn lên sẽ có địa vị cao.

Tiểu Đào nói: "Đừng nhắc đến chuyện đó, ngoại hình đôi khi rất quan trọng. Khi bọn em tuyển cảnh sát, mọi người đều đồng lòng gath bỏ một người có khuôn mặt má khỉ miệng nhọn, thực tế thì sau khi xem xét kỹ lương, lý lịch của anh ta chẳng có vấn đề gì cả."

Băng Tâm chẳng chút ngại ngùng nói: Tại sao muội không cảm giác được điều đó? Muội đi lên đều dựa vào điểm số."

"Nghĩ thử đi, nếu cô có một khuôn mặt xấu xí, đầy trứng cá, ba vòng thì bằng nhau, liệu Tống Dương có để ý đến cô không?" Tiểu Đào chế nhạo.

"Hừ, ngoài bộ ngực với cặp mông to thì tỷ có gì hơn muội chứ?" Băng Tâm bĩu môi.

"Tôn đại tiểu thư, có gì không đúng à? Nhìn toàn thân cô xem có giống phụ nữ không?"

Hai người bắt đầu công kích cá nhân trước mặt tôi, tôi chẳng buồn giảng hòa, dù sao thì họ cãi nhau cũng chẳng nghiêm trọng.

Sau khi quay trở lại chủ đề, tôi bắt đầu phân tích: "Những người mất tích này đều thuộc giới tinh hoa trong xã hội, điều tra

những điểm giao thoa của họ đi, nói không chừng sẽ tìm được khu vực mà hung thủ lui tới..."

Nói tới đây đột nhiên tôi dừng lại, trong đầu làm một phép so sánh hung thủ lần này với Đường sư phụ. Đường sư phụ là chủ quán bánh bao, mộ tội ác đều do mình ông ta đích thân làm, nhưng người lần này thì khác, trong tay hắn có rất nhiều thủ hạ.

Nếu đó thực sự là những vệ sĩ được thuê, dù họ có bán mạng lấy tiền thì cũng không thể không có lương tâm chứ?

Có lẽ chỉ có một khả năng, đám thủ hạ này do chính hắn huấn luyện. Tôi hỏi: "Tên bảo vệ đưa về đã tỉnh chưa?"

Tiểu Đào nói: "Qua đó xem."

Chúng tôi tới phòng tạm giam, một tên bảo vệ đã tỉnh, chúng tôi đưa hắn vào thẩm vấn. Ban đầu hắn không chịu nói, bị tôi dùng minh vương chi đồng tra tấn 10 giây, mới run lẩy bẩy khai nhận.

Đúng như tôi dự đoán, hung thủ có công ty vệ sĩ của riêng mình. Tiểu Đào trao đổi ánh mắt với tôi: "Lần này là một băng nhóm tội phạm."

Tôi tiếp tục hỏi: "Công ty tên là gì?"

"Đế...Đế Giang." Tên bảo vệ toát mồ hôi trả lời.

Tôi nhỏ giọng hỏi Tiểu Đào có công ty như vậy không, nàng lắc đầu, sau đó vỗ bàn hét lớn: "Khai thật ra!"

Tên bảo vệ run rẩy nói: "Là cái tên này mà."

"Địa chỉ ở đâu?" Tôi hỏi.

"Tôi không biết, thường thì ông chủ không cho chúng tôi tới công ty, chúng tôi được nhận lương hàng tháng. Chúng tôi chỉ được yêu cầu đi khi câu lạc bộ có hoạt động, ngoài ra không phải

làm gì khác." Tên bảo vệ giải thích.

Hoàng Tiểu Đào cười lạnh: "Hắn trả cho ngươi bao nhiêu để ngươi làm chuyện táng tận lương tâm này?"

"Không phải là vấn đề tiền bạc." Ánh mắt tên bảo vệ đột nhiên trở nên kỳ quái: "Mà là chúng tôi đồng ý với triết lý của ông chủ."

"Cái gì?" Lần này Tiểu Đào không thể bình tĩnh được nữa.

"Có thể ăn thịt người." Tên bảo vệ nhún vai: "Lần đầu tôi ăn là cánh tay của một cô gái, do trước đó chúng tôi đã ăn một số thứ khác nên không có quá nhiều khác biệt. Cánh tay được hầm bằng nồi áp suất, sau đó cho gia vị vào, rắc tiêu lên, ăn vừa mềm vừa thơm. Xương hầm tới mức cắn được, nước tủy chảy vào miệng, tôi chưa từng được ăn thứ gì ngon như vậy. Tôi còn được nhìn ảnh chụp của cô ấy, là một cô gái xinh đẹp, mặc dù thịt cô ta rất ngon, nhưng tôi vẫn cảm thấy hơi buồn. Ông chủ nói rằng tình yêu chân chính với một thứ gì đó chính là biến nó thành một phần cơ thể của mình..."

"Đừng nói nữa!" Tiểu Đào đập bàn, mặt nhăn nhó khó chịu.

Tôi để ý trên cổ tay hắn có một hình xăm, hỏi: "Trước đây anh làm nghề gì?"

"Một tù nhân mãn hạn, chẳng nơi nào chịu nhận, chỉ có ông chủ là nhận tôi thôi."

Hắn kể lại quá trình được lựa chọn, người này sau khi ra tù thì thất nghiệp, chỉ biết đi trộm cắp vặt. Sau đó thì có một người tới tìm hắn, hỏi hắn có muốn làm bảo vệ không, đương nhiên là hắn gật đầu. Sau khi nhận được công việc, chẳng qua phỏng vấn tuyển chọn gì cả, chỉ một cuộc điện thoại, bên kia liền gửi tới một hợp đồng, mỗi tháng 7000 tiền lương, cũng chẳng phải đi làm, sướng thực sự.

Ba tháng sau, hắn nhận được một cuộc điện thoại, nói phải đi huấn luyện, đến một kho hàng bỏ hoang ở ngoại ô. Hắn ngoài ý muốn phát hiện, những người tới đây đều giống hắn, là tù nhân mãn hạn. Sau khi ông chủ xuất hiện, ông ta nói đủ những lý do khó hiểu, đại khái là "Đạo bất đồng khó hợp tác, hy vọng mọi người cũng thấu hiểu nhau."

Sau đó mỗi người được nhận một đĩa thức ăn, là thịt tê tê. Đám người này vốn dĩ đều vào tù ra tôi, chẳng quan tâm đến cái gì mà bảo tồn động vật quý hiếm, ăn rất nhiệt tình.

Lần huấn luyện thứ hai là một tuần sau, cũng là ông chủ nói một đống lý thuyết, sau đó mời họ ăn tiệc. Lần này món ăn là óc khỉ, trói một con khỉ vào cái bàn khoét lỗ, nhô một phần đầu lên. Dùng dao chặt phăng phần xương sọ nhô lên, tưới dầu sôi vào rồi múc óc ăn, ba người một bàn, ăn một con khỉ sống.

Con khỉ kia kêu la thảm thiết, tiếng kêu gào thấu tận tim can, một số người không chịu nổi liền đứng lên phản đối, ông chủ cười nói, nếu không thích thì có thể bỏ về, nhưng sẽ không bao giờ được nhận tiền nữa.

Chẳng ai biết ông chủ có mưu đồ gì, trong lòng nghi hoặc nên cũng có một số người bỏ về.

Sau đó là lần huấn luyện thứ 3, món ăn lần này là một thứ mọi người chưa từng thấy, giống một con nhộng lớn, vỏ ngoài chiên vàng. Ông chủ cười nói, đây là cơm vàng, cũng chính là của thiếu nữ bài tiết ra!

Chương 480: Kẻ đi tìm mỹ thực

Nghe câu này, lập tứ có người nôn mửa, có người thì hất bàn chửi bới, hiện trường trở nên hỗn loạn.

Ông chủ đứng trên sân khấu, sắc mặt âm hiểm nói: "Không tiếp thụ nổi có thể rời đi, ta không bắt buộc các ngươi trở thành đồng bọn."

1/3 số người đã rời đi, những người còn lại chọn việc tiếp tục. Một phần vì không nỡ bỏ 7000 tiền lương mỗi tháng, phần khác vì đã ăn tê tê, óc khỉ, quả thật mang đến nhận thức mới, muốn nếm thử món "cơm vàng" mà sớm đã được nghe này.

Sau đó hắn kể làm cả trưa tôi với Tiểu Đào không ăn nổi cơm, hắn miêu tả vô cùng cặn kẽ cái món cơm vàng, hoàn toàn lật đổ ấn tượng bao lâu nay của hắn về đồ ăn.

"Thì ra cái thứ này cũng có thể ăn được, trước đây hiểu biết của tôi với ăn uống thật quá nông cạn, ông chủ nhất định là một mỹ thực gia vĩ đại nhất thế giới!" Tên bảo vệ vừa nói vừa nuốt nước miếng: "Đúng rồi, cơm vàng chính là chất thải do một thiếu nữ ăn cà chua 1 tuần liên tục bài tiết ra..."

"Được rồi được rồi!" Tiểu Đào không nhịn được xua tay: "Bỏ qua, nói lần thứ tư thế nào."

Hắn tiếp tục kể lại, lần huấn luyện thứ tư, một cô gái bưng thức ăn lên. Lúc mở vung ra, hiện trường rất nhiều tiếng kinh hô, mỗi người được chia một phần của cơ thể khác nhau.

Ông chủ nói những lời khó hiểu, đại ý chính là người cũng có thể ăn, chỉ có những thứ bị cấm kỵ bởi thế tục mới là mỹ vị cực

hạn.

Lần này chỉ có ba người lựa chọn bỏ đi, mọi người đã trải qua ba lần huấn luyện trước nên tâm lý không quá nhiều trở ngại.

Sau đó còn có lần huấn luyện thứ 5 nữa, cũng là lần cuối cùng, ông chủ cười ha hả nói: "Chúc mừng mọi người đã trở thành đồng chí với ta, hôm nay ta không muốn nhiều lời, mời mọi người hưởng thụ tiệc đêm cực phẩm."

Tấm màn che phía sau hắn từ từ kéo ra, chỉ thấy mấy đầu bếp đang đứng thái thịt, bên cạnh có mấy cái lồng lớn, ở trong nhốt một ít đàn ông trần truồng. Có người nhận ra, đó chính là những đồng nghiệp mà lựa chọn bỏ về, bọn họ bị nuôi nhốt béo trắng.

Ông chủ nói bọn họ có thể lựa chọn màu sắc thức ăn mà mình muốn, vì vậy tên bảo vệ chọn món Shasimi mạnh mẽ nhất. Một tảng thịt đùi trắng nõn được bày trước mặt hắn, bên cạnh là đĩa nước chấm, nước miếng trong miệng hắn chảy ròng ròng, không do dự chút nào thưởng thức bữa tiệc thịt người.

Đám người này toàn bộ đáp ứng yêu cầu, trở thành tâm phúc của ông chủ, đồng thời tham gia giữ trật tự của câu lạc bộ. Mỗi lần kết thúc bữa tiệc, 'món ngon' còn thừa lại toàn bộ dùng để khao thưởng bọn họ.

Khi tên bảo vệ kể xong, tôi với Tiểu Đào im lặng hồi lâu, Tiểu Đào cau mày nhấp một ngụm trà, tôi hỏi: "Nói tới nói lui, ông chủ của các anh tên gì?"

"Lục Đạo Cuồng Trù." Mặt hắn đầy tự hào đáp.

Những chuyện khác hắn cũng không biết, bao gồm cả lai lịch của nhưng người bị hại, Tiểu Đào bảo cảnh sát giải hắn đi trước.

Rời khỏi phòng thẩm vấn, nàng vẫn còn đắm chìm trong sự ghê tởm: "Tên này quá cẩn trọng, tẩy não thủ hạ trước rồi mới

mang ra dùng."

Tôi nói: "Không, hắn không tẩy não, mà là truyền đạo."

Hoàng Tiểu Đào sững sờ nhìn tôi: "Chẳng phải ý nghĩa cũng giống nhau ư?"

Tôi giải thích: "Tẩy não, giống như Thuần cẩu sư mới gọi là tẩy não, bản thân hắn không tin vào lý tưởng, còn về truyền đạo, bản thân hắn tin tưởng hơn ai hết, ăn thịt người là đúng, hắn không chỉ cần thủ hạ nghe lời, mà thủ hạ còn phải công nhận với hắn. Thực ra theo đuổi sự được công nhận là một sự phức tạp mà ai cũng có. Ví như yêu thích một bộ phim truyền hình hay một thể loại hàng hóa, người ta sẽ tìm những người có chung sở thích trên internet vậy. Người này cũng giống như Đường sư phụ, chẳng những có sở thích ẩm thực đặc biệt, mà còn hy vọng tất cả mọi người tiếp nhận, nhưng hắn đáng sợ hơn Đường sư phụ ở chỗ, là hắn có tiền, có đầy đủ tài nguyên để thỏa mãn sở thích biến thái của mình."

Tiểu Đào cười: "Nói trắng ra là kẻ thích làm gì thì làm, theo anh sao hắn lại có tiền như vậy?"

Tôi cũng cười: "Cái này Hoàng lão gia chẳng phải trực tiếp hơn sao?"

Tên này rất có kinh nghiệm huấn luyện người khác, hơn nữa có mối liên hệ tốt để có thể tìm được những tù nhân mãn hạn tù. Tôi cảm thấy có lẽ hắn kinh doanh một công ty bảo vệ thật, một mặt ở ngoài sáng, một mặt trong tối.

Nhưng muốn điều tra việc này rất phức tạp, tốt hơn là giao cho Lão Yêu làm.

Hai ngày sau đó, chúng tôi thông qua sự trợ giúp của các phân cục, cùng với giám định ADN của thi thể, đã xác định được 5, 6

danh tính nạn nhân.

Lão Yêu hai ngày này cũng không nhàn rỗi, hack vào cơ sở dữ liệu của tất cả các công ty bảo vệ trong thành phố Nam Giang, trong kho dữ liệu của công ty có tên là Thiết Anh Đặc Vệ phát hiện nhiều nhân viên không có danh sách bảng lương, ông chủ tên là Dương Hưng Đông.

Trước khi chúng tôi tới lục soát, Dương Hưng Đông đã bỏ trốn, còn mang toàn bộ tài sản chuyển qua ngân hàng Thụy Sĩ, thậm chí nhân viên nội bộ còn không biết công ty đã ngừng hoạt động, vẫn xếp hàng ở sảnh.

Tôi nói: "Nghe phong thanh lập tức bỏ trốn, nếu một kẻ nhát gan như vậy mà là Lục Đạo Cuồng Trù thì tên họ của anh sẽ viết ngược lại."

Hoàng Tiểu Đào vỗ tay một cái: "Việc còn lại giao cho em đi. Em sẽ thông báo cho các phân cục truy bắt cùng, đây là đăng ký tên thật, hắn không thoát ra khỏi Nam Giang được đâu."

Tôi hỏi: "À phải, những người có tiền đã tham gia câu lạc bộ em định xử trí thế nào?"

Hoàng Tiểu Đào thở dài: "Ăn thịt người chỉ có thể quy vào tội làm nhục thi thể, cũng không phải tội nặng, dù sao thì đám người này thừa khả năng bảo lãnh, cũng chẳng làm gì được."

Tôi nói: "Đây không phải trọng điểm, mấu chốt là họ cũng giống chúng ta, không hấp thu được protein động vật. Chiêu này của Dương Hưng Đông rất thông minh, dẫn dụ người khác vào con đường tăm tối, cứ như vậy chỉ mấy năm sau, Nam Giang sẽ xuất hiện thêm một cuồng ma ăn thịt người."

Tiểu Đào nói: "Nói vậy thôi, toàn bộ đám người này phải được điều trị về cả thể xác lẫn tinh thần." Nói tới đây, nàng bỗng cười:

"Lần này quyền lợi của tổ đặc án có thể mang ra sử dụng, khỏi cần viết đơn xin xỏ."

Băng Tâm liên lạc với một số chuyên gia y học, để phối hợp nghiên cứu, tôi với Tiểu Đào nhiều lần phải cho mẫu máu, nước tiểu nhưng vẫn không tìm được nguyên lý phá giải loại thuốc này. Nhưng dù sao cũng phân tích ra được, tác dụng của loại thuốc này là ảnh hưởng đến bộ phận thần kinh vị giác vùng hạ đồi, nếu như trong truyện kiếm hiệp thì nhất định sẽ có thuốc giải nhưng thực tế không dễ dàng như vậy.

Có chuyên gia đề nghị nên lọc máu toàn thân, nhưng như vậy rất đau đớn, nên tạm thời không điều trị, tức là phải ăn chay thêm ít bữa.

Hôm nay tôi đang sửa sang lại hàng hóa trong cửa hàng, Tiểu Đào gọi điện tới nói: "Tống Dương, anh tới đây một chút, có một vị khách quý đến cục, nói có thể trợ giúp chúng ta bắt Dương Hưng Đông."

Tôi hỏi: "Quan lớn phương nào vậy?"

Hoàng Tiểu Đào cười: "Chắc chắn anh không nghĩ tới đâu, là Interpol đấy."

Chương 481: Đặc vụ FBI

Tôi lập tức chạy tới thị cục, tổ đặc án đã có mặt đông đủ.

Ngoài những thành viên tổ đặc án, còn có một người đàn ông trung niên đeo kính đen, mặc vest, vẻ mặt khá hiền hòa, trông thấy tôi thì đưa tay ra, nói tiếng Hán bằng một giọng lơ lớ: "Ngưỡng mộ đại danh đã lâu, tôi là đặc vụ liên bang FBI Louis. Lưu."

Nhìn bộ dáng này thật đúng là một Hoa Kiều, tôi khiêm tốn nói: "Xin chào ông, tôi tên Tống Dương, chỉ là một cố vấn nhỏ của thị cục."

Louis. Lưu cười nói: "Tống tiên sinh không cần quá khiêm tốn, cậu phá được vụ án bức tường chảy máu, vụ ngôi sao giết người ... ở Mỹ tôi đã sớm được nghe qua."

Tôi rất kinh ngạc, chuyện của tôi sao lại truyền ra nước ngoài từ khi nào? Băng Tâm phì cười: "Là do cha em với Trình thúc có lần giao lưu giữa cảnh sát hai nước, đã lấy mấy vụ án huynh phá ra để giới thiệu."

Louis Lưu giơ ngón tay cái lên: "Mấy vụ án đó phá tương đối hoàn hảo, có thể nói là điển hình của án hình sự."

Tôi không phải là gỗ đá, nghe mấy lời khen này trong lòng cũng khá thích thú. Trước đây tôi nghĩ đặc vụ FBI cũng giống như sỹ quan đặc công, nhưng trông ông ta có vẻ ngoài tri thức như một người bình thường. Louis Lưu chiếu laptop lên màn: "Nghi phạm mà các cậu đang theo đuổi thực ra cũng chính là tội phạm bị truy nã quốc tế. Kẻ này từng giết một người Nhật ở California, Mỹ."

Lão Yêu tựa đầu vào hai tay, nói: "Chỉ giết một người đã bị

truy nã quốc tế, đây là đãi ngộ gì à?"

Louis Lưu giải thích: "Trung Quốc có câu 'Chuyện xấu trong nhà không thể truyền ra ngoài'. Việc tôi nói sau đây xin mọi người tuyệt đối giữ bí mật, cái tổ chức này có liên quan tới đại danh Darwin."

Tất cả đều ngạc nhiên, Louis Lưu thao tác máy tính, một cái biểu tượng hiện lên trên màn chiếu. Đó là một cái huy chương hình tròn, ở giữa có mấy động vật hoang dã, phía dưới là một bộ dao dĩa, dưới nữa là những dòng ký tự tiếng Anh.

Trong số chúng tôi, tiếng Anh của Lão Yêu là tốt nhất, bởi hắn thường viết phần mềm, liền phiên dịch dòng chữ phía dưới: "Câu lạc bộ mỹ thực gia Cambridge, là cái đồ chơi gì?"

Phản ứng của tôi cũng gần như hắn, còn nghĩ rằng một tổ chức tội phạm xuyên quốc gia phải có cái tên gì đó ghê gớm hơn thế này chứ.

"Tổ chức này có lịch sử từ năm 1828..."

Louis Lưu nói tiếp, ai cũng biết Darwin là một nhà sinh vật học vĩ đại, nhưng ông ta có một thân phận không muốn người ngoài biết, đó là chính mình cũng là một mỹ thực gia.

Năm 1828, sau khi nhập học trường đại học Cambridge, Darwin có tham gia một tổ chức bí mật, có tên là câu lạc bộ mỹ thực gia. Những thành viên câu lạc bộ đều là con em quý tộc, tôn chỉ của câu lạc bộ là vạn vật trên thế giới này đều có thể ăn được, còn vơ vét động vật quý hiếm để nếm thử trước khi chúng tuyệt chủng.

Bọn họ ăn đủ loại động vật mà hiện nay đã tuyệt chủng, có lần hội trưởng kiếm được một con mèo đầu ưng, mùi vị quá tệ, ai cũng không ăn ngoại trừ Darwin. Ông ta có một sự hiểu biết về ăn

uống khác biệt người thường, ông ta cho rằng, muốn nhận biết toàn bộ một loại sinh vật, thì ăn nó cũng là một mắt xích quan trọng.

Cho nên sau đó phần lớn sinh vật được ông ta viết vào thuyết tiến hóa, đều đã tự mình nếm thử. Có thể nói Darwin là một người sành ăn chưa từng có trong lịch sử, với danh tiếng của mình, ông ta trở thành hội viên danh dự vĩnh viễn của câu lạc bộ.

Câu lạc bộ này cứ tồn tại từ đó, sau khi thế chiến thứ hai kết thúc, cả thế giới đã bắt đầu bảo vệ động vật quý hiếm, cho nên những việc họ làm trở thành phạm pháp. Câu lạc bộ liền chuyển sang hoạt động ngầm, hơn nữa còn chia thành hai nhánh, một nhánh ở lại Anh, còn nhánh khác theo di dân tới Mỹ.

Dương Hưng Đông trong khi qua Mỹ du học, đã bí mật tham gia cái câu lạc bộ này. Một người Trung Quốc gia nhập được toàn thể rất hoan nghênh, bởi họ đều nghe nói tài nấu ăn của Trung Quốc có cả ngàn năm lịch sử, hơn nữa ở Trung Quốc còn có rất nhiều động vật hoang dã bị cấm săn bắt.

Thỉnh thoảng Dương Hưng Đông thông qua chợ đen, mua được tê tê, cầy hương...để chia sẻ cho câu lạc bộ. Câu lạc bộ này đối với hắn mà nói, đã mở ra một chân trời mới, nhưng sự thỏa mãn của hắn không dừng lại ở việc ăn chim thú.

Căn cứ vào các manh mối FBI nắm giữ, thời trẻ đi du học, Dương Hưng Đông là một kẻ ăn chơi, có lần hắn gọi một gái điếm người Nhật tới, trong lúc hành lạc không biết đã xảy ra chuyện gì, cả hai cãi nhau, trong cơn nóng giận hắn đã giết chết cô gái.

Một tuần sau, Dương Hưng Đông làm cho mọi người trong câu lạc bộ một 'món ngon'. Những người này đã ăn đủ loại chim trời thú đất, nhưng chưa bao giờ ăn loại thịt này, chờ họ ăn xong Dương Hưng Đông mới cho họ biết đó là thịt người.

Tất cả đều kinh hãi, Dương Hưng Đông lại cao giọng tuyên bố, đây mới là đồ ăn ngon nhất trên thế giới, những thứ mọi người lâu nay vẫn ăn, so với nó chỉ là rác rưởi. Mọi người đã ăn hết, không còn đường quay đầu, cùng tôi theo đuổi món ngon cực hạn đi!

Cho dù câu lạc bộ trước đó đã ăn đủ loại động vật quý hiếm, nhưng cũng không tiếp thu nổi tư tưởng như vậy. Một số người nôn mửa tại chỗ, một số thì không chịu đựng được sự cắn rứt lương tâm đã đầu thú với cảnh sát, câu lạc bộ cũng vì vậy mà tan rã.

Dương Hưng Đông trở thành đơn độc, lập tức quay về Trung Quốc. Chuyện này đã làm chấn động hiệp hội bảo vệ động vật nước Mỹ và cả FBI, lập tức điều tra, những tên ham ăn kia đều bị phán tội, đồng thời liên lạc với cảnh sát Trung Quốc, lần theo dấu vết để bắt Dương Hưng Đông, chỉ là vẫn chưa rõ tung tích.

Bởi vậy khi Louis Lưu thấy phía chúng tôi phát lệnh truy nã, lập tức tới để hợp tác.

"Chỉ có điều..." Louis Lưu lắc đầu: "Tôi không nghĩ chuyện lại biến thành như vậy, Dương Hưng Đông đã trở thành một ác quỷ ăn thịt người."

Tôi hiểu ra: "Chẳng trách hắn lại hâm mộ Darwin, thì ra là có lịch sử như vậy."

Lão Yêu rất thẳng thắn nói: "Ông nói những chuyện này với chúng tôi cũng chẳng có ích gì, lấy mấy trang bị tối tân của FBI ra xem thử nào." Louis Lưu chỉ có gương mặt bình thường, nếu là một soái ca, ắt hẳn Lão Yêu đã không tỏ thái độ như vậy.

Louis Lưu cười: "Thực ra tôi cũng chỉ là đặc vụ bình thường thôi, không thần thánh như trong phim Hollywood đâu, nhưng đã điều tra Dương Hưng Đông khá lâu, có lẽ có chút tài liệu giúp được mấy người."

Ông ta bấm laptop, chiếu tài liệu lên màn ảnh, nhưng tất cả đều là tiếng Anh, chẳng ai hiểu. Louis Lưu giải nghĩa cho chúng tôi: "Thực ra Dương Hưng Đông đã đổi nhiều thân phận, gia đình hắn chỉ là tầng lớp trung lưu, sau đó đột nhiên giàu có, mọi người có thể điều tra nguồn tiền của hắn, các thân phận của hắn cũng có ích cho việc điều tra."

Hoàng Tiểu Đào vỗ tay, nói: "Nói liền làm liền, mọi người bắt tay vào công việc đi. Tôn Băng Tâm, giao cho cô một nhiệm vụ, đặc vụ Lưu từ xa tới đây, cô dẫn ông ta đi ăn một bữa ngon, sẽ thanh toán sau."

Băng Tâm kháng nghị: "Tại sao lại là tôi, tôi là tay sai vặt sao?"

"Ở giai đoạn điều tra này, thì cô chính là như vậy." Tiểu Đào chẳng chút khách khí.

Người Mỹ cũng rất thẳng thắn, vừa nghe qua, Louis Lưu đã sáng hai mắt: "Sớm được nghe lẩu Tứ Xuyên Trung Quốc nổi danh nhất, nếu có thể tôi xin được nếm thử."

Tôn Băng Tâm thay đổi thái độ 180°, kích động nói: "Tôi cũng thích ăn món đó. Đối diện có một nhà hàng rất ngon, ta đi một chút."

Lão Yêu chảy nước miếng, ganh tỵ nói: "Sir Hoàng, nhiệm vụ gian nan mà vinh quang này, có thể giao cho tôi không?"

"Cậu chậm chân mất rồi." Tiểu Đào cười lạnh.

Louis Lưu cũng là một người sành ăn, cả đường đi vui vẻ thảo luận nồi nào thì nấu ăn ngon nhất. Chờ ông ta với Băng Tâm đi ra ngoài, tôi nghi ngờ hỏi: "Ông ta là đặc vụ FBI thật sao? Đột nhiên lò ra một nhân viên FBI, sao tôi cứ có cảm giác như đang đóng phim vậy."

Hoàng Tiểu Đào nói: "Ông ta có mang theo giấy giới thiệu và

thẻ đặc vụ liên bang, em đã gọi điện xác nhận rồi, là thật, không cần lo lắng."

Lão Yêu cười hề hề: "Cái tổ đặc án này của chúng ta, mới làm vụ đầu tiên đã hợp tác với interpol rồi, có điều nước Mỹ này cũng thật là, sao không cử anh chàng đẹp trai nào tới chứ."

Chương 482: Vụ án vợ cũ mất tích

Điều tra nguồn tiền là một công việc cực kỳ mất thời gian, một khoản tiền có thể luân chuyển vài chục lần trong năm, việc này tôi chẳng giúp được gì, do Tiểu Đào, Lão Yêu, cảnh sát mạng cùng nhau hợp sức.

Trong phòng còn lại ba kẻ nhàn rỗi chẳng có việc gì làm, tôi thì chơi điện thoại, Tống Tinh Thần ôm đao lười biếng nhìn ra cửa sổ, Vương thúc thì uống rượu.

Đột nhiên Vương Nguyên Thạch xắn tay áo, đặt lên bàn nói: "Đến đây, chúng ta đấu một trận!"

Tống Tinh Thần chẳng thèm ngó tới, Vương Nguyên Thạch cố ý nói khích: "Cậu luyện mấy món hoa chân múa tay đó, chắc là chẳng có tý sức lực nào nhỉ."

"Hoa chân múa tay?" Tống Tinh Thần nhếch môi: "Thật không biết trời cao đất dày."

"So tài một chút!" Vương thúc khí thế ngút trời, nói.

Tống Tinh Thần liếc mắt nhìn tôi, tôi gật đầu: "Đừng tổn thương hòa khí."

Tống Tinh Thần chống cùi chỏ lên bàn, nắm vào tay Vương thúc, Vương thúc hô: "Một, hai, ba!" Cả hai đồng thời phát lực, tôi thấy cánh tay rắn chắc của Vương thúc nổi đầy gân xanh, nhưng Tống Tinh Thần lại có vẻ chẳng tốn sức.

Cả hai thi lực với nhau chừng 5 phút, trán Vương Nguyên Thạch bắt đầu đổ mồ hôi, chân bàn phía dưới kêu răng rắc. Tống Tinh Thần có tu vi nội công thâm hậu, còn Vương thúc đơn thuần là ngoại lực, tôi sợ sẽ xảy ra chuyện, vội nói: "Được rồi được rồi, đến điểm thì dừng đi!"

Cả hai căn bản chẳng thèm để ý tới tôi, mắt nhìn chằm chằm đối phương, trán Tống Tinh Thần bốc khói mờ mờ, hắn cũng đã toát mồ hôi.

Tôi định lau mồ hôi cho bọn họ thì đúng lúc này, rắc rắc một tiếng, chiếc bàn nhỏ gãy một chân, nghiêng về một bên. Cả hai cùng đứng dậy, mắt vẫn nhìn nhau chằm chằm, tôi nghĩ họ sắp đánh nhau, ai dè Vương Nguyên Thạch lại cười, vỗ vai Tinh Thần, nói: "Lợi hại, ta nhận chiếu dưới."

"Không, Vương cảnh quan mới lợi hại, có thể dùng ngoại lực thuần túy mà đấu ngang ngửa với tôi, nếu ông mà học nội công vài năm, chỉ sợ tôi không phải đối thủ!" Tống Tinh Thần đáp.

Cả hai đều rất hiểu nhau, tôi thở phào nhẹ nhõm. Đúng lúc này thì Tiểu Đào đi vào, trợn tròn mắt nói: "Tôi vừa mới đi khỏi một lát, mấy người liền gây chuyện. Vương Nguyên Thạch, tiền mua bàn trừ vào lương của ông!"

"Không vấn đề." Vương Nguyên Thạch móc chai rượu ra, nhấp một ngụm, bị Tiểu Đào lườm.

Tôi hỏi: "Có kết quả rồi à?"

"Chỉ là mớ hỗn độn, có điều bọn em truy được lai lịch một khoản tiền, anh đoán xem có liên quan tới ai? Người này anh biết đấy." Tiểu Đào nói.

"Cha của em?" Tôi hiếu kỳ.

Tiểu Đào cười: "Làm sao mà có thể, là ông chủ Mộ."

Lão Yêu điều tra được, ba năm trước ông chủ Mộ đã dùng danh nghĩa công ty, cấp cho Dương Hưng Đông một khoản tiền lớn, việc này có hơi kỳ quặc, theo lý thuyết thì lúc đó họ phải chưa quen biết nhau mới đúng.

Chẳng trách ông chủ Mộ vừa nghe phong thanh đã lập tức chạy trốn, thì ra họ có quan hệ như vậy, đây là chuyện tôi không ngờ tới.

Lão Yêu vẫn tiếp tục kiểm tra, Hoàng Tiểu Đào nói: "Giữ hai người các ông ở đây không phải là để phá hoại, đi điều tra nhà lão Mộ lại lần nữa đi!"

Chúng tôi lên xe Tiểu Đào, có ba địa điểm cần đi, công ty ông chủ Môn, chỗ ở hiện tại, và nhà cũ của vợ cả. Tiểu Đào hỏi tôi điều tra cái nào trước, tôi nói: "Anh đoán ông ta ở căn biệt thự kia là lâu nhất, tới đó trước."

"Không phải anh nhớ cô gái kia đấy chứ?"

Lời này của Tiểu Đào là nói đùa, đại khái là vụ án đang có tiến triển nên tâm tình không tệ, tôi nói: "Đúng vậy, anh thật sự nhớ thiếu phụ lẳng lơ kia." Nàng cười gõ vào trán tôi.

Nửa tiếng sau, chúng tôi tới biệt thự, Mộ phu nhân buổi tối ăn chơi nhảy múa, ngày lăn ra ngủ, nghe tiếng chuông một hồi mới đi ra, dáng vẻ lười biếng dựa vào khung cửa, nhướn mày: "Ý, lại là Hoàng cảnh quan, lão Mộ chưa về đâu."

"Không, chúng tôi tới lục soát chỗ ở của ông ta một chút, hy vọng cô hợp tác." Tiểu Đào nói.

Mộ phu nhân cho chúng tôi vào, đôi mắt ướt át liếc qua Vương thúc và Tống Tinh Thần: "Cảnh sát thật chất lượng, các vị có uống chút gì không?"

"Không, đang chấp hành công vụ."

Tôi với Tinh Thần vào phòng ngủ của ông chủ Mộ, Tiểu Đào và Vương thúc thì vào thư phòng. Tìm cả nửa ngày chẳng có manh mối gì, Tiểu Đào lật hết đống sách trên giá, cũng không có gì chứng minh được quan hệ giữa hai người.

Mộ phu nhân cầm một chai Champagne đứng ở cửa nói: "Rốt cuộc mọi người đang tìm cái gì, có phải lão Mộ phạm tội bên ngoài rồi không?"

"Bất tiện tiết lộ." Tiểu Đào đáp.

"Làm cảnh sát đúng là chẳng có ý tứ, cái gì mà không tiện tiết lộ, nói trắng ra chẳng phải là chuyện hư hỏng kia sao? Tính cách của người có tiền tôi lại chẳng rõ quá, lão Mộ đi lên từ hai bàn tay trắng, chắc chắn là không trong sạch." Mộ phu nhân nói.

Tôi tò mò hỏi: "Có có biết chút gì không?"

Mộ phu nhân rung đùi đắc ý: "Biết chứ, có điều tôi không nói. Trừ khi, ..." Cô ta cười giả lả, nhìn Vương Nguyên Thạch nói: "Bảo vị cảnh quan kia uống với tôi một ly."

Hoàng Tiểu Đào cười: "Cô cũng khéo chọn lắm, Vương Nguyên Thạch, tới đây đi."

Mộ phu nhân lấy một chai Brandy trong tủ, nhìn cái tủ rượu này tôi chợt nảy ra một ý, chờ uống một ly với Vương thúc xong, cô ta hỏi: "Mấy người có biết lão Mộ với vợ cả kết thúc thế nào không?"

"Chẳng phải là vì cô sao?" Tiểu Đào nói.

"Cũng không phải, thực ra là vợ cả ông ấy mất tích..."

Chúng tôi hơi kinh ngạc, Mộ phu nhân nói lão Mộ tới Nam Giang này từ những năm 80, là một thanh niên nông thôn nghèo tay trắng, từng làm bưng bê, phục vụ nhà tắm hơi, sau đó thì đi

làm ở công ty địa ốc.

Vợ cả của ông ta là con gái của sếp, lão Mộ dùng hết tâm cơ để cua bà ta. Sau đó thị trường địa ốc phát triển không ngừng, lão Mộ dựa vào cổ phần của cha vợ cho mà bước lên hàng ngũ giàu có trong thành phố. Sau này cha vợ chết, vợ ông ta thừa kế toàn bộ cổ phần công ty.

Nhưng bên ngoài thì hào nhoáng, trong nhà lại bị vợ quản gắt gao, sợ ông ta bên ngoài lăng nhăng, bà ấy còn thuê cả thám tử giám sát. Ngày nào về nhà cũng kiểm tra của quý của ông ấy, xem có ăn vụng bên ngoài hay không.

Cuộc sống như vậy, đương nhiên làm lão Mộ rất bức bối, nhiều lần đòi ly hôn, vợ lão nói ly hôn cũng được, nhưng phải rời đi một mình, đừng hòng lấy được một chút tiền.

Năm năm trước vợ cả ông ta mất tích, sau hai năm điều tra, phía cảnh sát tuyên bố đã chết, lão Mộ liền thừa kế toàn bộ di sản nhà vợ, từ nay sung sướng. Nhưng ông ta luôn nói với bên ngoài là đã ly hôn, còn cưới Mộ phu nhân hiện giờ để che giấu.

Nghe xong, Tiểu Đào kinh ngạc nói: "Cha tôi cũng nói vậy."

Mộ phu nhân cười: "Chuyện này rất khả nghi, vợ cả ông ta sống không thấy người, chết không thấy xác, cứ như là bốc hơi khỏi thế gian này vậy."

Tiểu Đào nói: "Cô cũng nhiệt tình nhỉ."

Mộ phu nhân cười: "Tố giác tội phạm là nghĩa vụ của mọi công dân, không phải sao?"

Tiểu Đào bảo cô ta ra ngoài trước, Mộ phu nhân đòi Vương thúc phải ra nói chuyện phiếm với mình, mới chịu rời đi.

Liên hệ với tính chất vụ án, tôi không khỏi ớn lạnh: "Sống

không thấy người, chết không thấy xác, chẳng lẽ vợ cả ông ta bị..."

Tiểu Đào gật đầu: "Em cũng nghĩ thế, nếu như vậy thì khả năng không còn chứng cứ nào."

Tôi đi tới giá rượu của lão Mộ, cầm ba cái chai mà ông ta không cho ai đụng tới, có một cai Lafite hình như không đúng, lắc lắc giống như có gì đó bên trong.

Tôi đập vỡ chai rượu, bên trong rơi ra một cái băng từ gói bằng túi nylon, tôi nói: "Xem ra ông ta vẫn lưu lại một chút 'kỷ niệm'!"

Chương 483: Cuốn băng ăn thịt vợ

Chúng tôi tìm được một cái đầu băng thời xưa trong phòng, bỏ cuốn băng vào, màn hình sáng lên, nhiều nhiễu rồi bắt đầu có hình ảnh hiện ra.

Đó là một gian phòng giống như mật thất, lão Mộ ngồi trên sofa, hỏi: "Xử lý xong chưa?"

Một người khác nói: "Đừng nôn nóng, tôi gọi ông tới chính là để nói chuyện này." Giọng nói phát ra từ một người không có mặt trong video, nhưng tôi nghe có vẻ quen tai, nhìn Tống Tinh Thần một chút, hắn gật đầu một cái: "Là hắn!"

Người này chính là kẻ mà Dương Hưng Đông tự xưng - Lục Đạo Cuồng Trù.

Lão Mộ nóng nảy nói: "Cảnh sát đang điều tra ta, tốt nhất là cậu xử lý sạch sẽ một chút, nếu không chúng ta đều phải chết."

Dương Hưng Đông nói: "Ông chủ Mộ, thực ra tôi cũng không phải là sát thủ chuyên nghiệp..."

"Cái gì?"

"Tôi là một nhà nghệ thuật, một nhà nghệ thuật về ẩm thực, lại bị thuê giết vợ người khác, công việc này với tôi mà nói, quá không tao nhã. Hôm nay gọi ông tới, là hy vọng ông tham gia một nghi thức thần thánh, nghi thức này sẽ làm ông được trùng sinh. Tôi biết ông luôn phải sống dưới cái bóng của cô gái kia, không ngóc đầu lên được, hắn là trấn yểm đời này của ông, giết chết cô

ta liệu có thoát nổi không? Không, ông không thể thoát khỏi cô ta, cô ta sẽ biến thành hồn ma, mãi mãi ám theo ông."

"Rốt cuộc cậu muốn nói gì?"

Ông chủ Mộ gấp đến mức hét lên.

"Xin chờ một lát."

Sau đó là tiếng bánh xe chuyển động, một cái lồng hấp lớn được đẩy ra trước mặt lão Mộ. Lão Mộ hình như nhận ra được gì đó, sợ hãi lui về sau, hỏi: "Đây là cái gì?"

"Trấn yểm của ông!"

Vừa nói, Dương Hưng Đông vừa mở cái nắp lồng, chỉ thấy một người phụ nữa hơi mập quỳ chính giữa lồng, toàn thân bị hấp tới trắng bệch, hơi nóng bốc lên khắp người như một lớp vải mỏng.

Hoàng Tiểu Đào ghê tởm che miệng, lão Mộ trong màn hình cuồng loạn hét lên: "Ngươi là một tên điên, ngươi là một tên điên!"

"Ông chủ Mộ, là tôi đang giúp ông mà." Dương Hưng Đông thành khẩn nói: "Muốn đánh bại thứ trấn yểm, ông phải hấp thu nó, biến nó thành một bộ phận cơ thể mình, quá trình này vô cùng ngon, vô cùng khó quên. Tôi đã ướp cô ta với hương liệu trong bảy ngày, dùng rượu ngon rửa sạch toàn thân, sau đó hầm trên lửa nhỏ hai ngày hai đêm, mỗi một cái xương của cô ta cũng mềm vô cùng, đây là tác phẩm nghệ thuật tốt nhất tôi dâng lên ông."

"Đồ điên, đồ điên, cút!" Lão Mộ nhặt đồ vật trên bàn ném loạn xạ vào người Dương Hưng Đông. Dương Hưng Đông đi tới túm lấy cổ tay lão Mộ, nhìn thẳng vào mắt ông ta, nói: "Ông chủ mộ, nếu như ông không ăn sạch sẽ cô ta, cảnh sát dù chỉ phát hiện ra một sợi tóc, ông cũng không tránh khỏi liên lụy."

Dương Hưng Đông bẻ một miếng thịt trên người phụ nữ, há

miệng to mà ăn, ngửa mặt lên trời xuýt xoa: "Đây là mùi vị làm cảm động biết bao nhiêu người!"

Lão Mộ run rẩy nói: "Tại sao ngươi nhất định cứ phải dùng cách này..."

"Tôi nói rồi, tôi là một nhà nghệ thuật, ông thuê tôi, tôi sẽ dùng cách bên tôi để giải quyết." Sau đó hắn ôm lấy vai lão Mộ, chỉ thi thể nói: "Nhìn xem, con cọp cái này vẫn còn đang lườm ông. Ông sợ nó, sợ muốn chết, cho dù nó đã chết ông cũng không dám đối mặt."

"Ta...ta..." Trán lão Mộ đã ướt đẫm mồ hôi, đột nhiên hai mắt lóe lên: "Ta không sợ ngươi!"

Ông ta giống như mất đi lý trí, nhào tới, xé thịt người vợ cũ, điên cuồng nhét vào miệng nhai. Dương Hưng Đông cười như phát điên, Tiểu Đào nhấn nút tua, sau đó đều là những hình ảnh kinh tởm, nàng liền tắt video.

Yên lặng một lúc lâu, tôi nói: "Tên biến thái này thật sự điên, hắn luôn tin tưởng vào ý niệm của mình."

Hoàng Tiểu Đào nói: "Nhưng làm sao cuốn băng này lại rơi vào tay ông chủ Mộ?"

Tôi đáp: "Hẳn là bị lừa gạt."

Tôi suy đoán đại khái toàn bộ quá trình thế này, lão Mộ ban đầu thuê Dương Hưng Đông giết vợ, không ngờ hắn lại làm ra một màn như vậy, còn quay lại video để sau này tống tiền.

Lão Mộ chỉ có thể bỏ tiền mua lại, khả năng đã chi trả không phải chỉ một khoản tiền, cuối cùng mua lại được băng gốc. Dương Hưng Đông thì lấy được đủ tiền để khởi động nguồn tài chính của mình.

Tại sao lão Mộ lại phải cất giữ cái video này? Tôi nghĩ ông ta đã trải qua lễ rửa tội của Dương Hưng Đông, nội tâm đã biến chất rồi, coi việc mình ăn từng miếng từng miếng thịt của vợ là một nghi thức lột xác, không nỡ hủy nó đi.

Hoàng Tiểu Đào gõ cái điều khiển vào lòng bàn tay, thở dài: "Cha em lại mất đi một người bạn."

Sau đó lão Mộ bị cảnh sát bắt, biết được chuyện này, Hoàng lão gia rất đau lòng. Nhưng vừa đau lòng, lại vừa vung tiền mua lại công ty của lão Mộ, suy nghĩ của cá mập, người thường chúng ta có chỗ không theo kịp.

Tôi nói: "Xem kỹ lại một lần tìm manh mối, gian phòng trong video rất có thể là một nơi ẩn thân bí mật, có lẽ sẽ dẫn chúng ta tìm ra Dương Hưng Đông!"

Hoàng Tiểu Đào gật đầu: "Anh nói không sai, gọi Vương Nguyên Thạch vào đi." Sau đó quay qua Tống Tinh Thần: "Tống soái ca, cậu ra ngoài tiếp vị phu nhân kia nhé."

Tống Tinh Thần chẳng quan tâm, chỉ nghịch nghịch chuôi đao. Tôi biết nhiệm vụ này nhất định hắn không làm, liền bảo Tống Tinh Thần ra ngoài canh cửa, phòng bị người khác nghe lén. Lát sau Vương Nguyên Thạch vài, ba người chúng tôi xem lại cuốn băng, tới một đoạn, Vương thúc nói: "Dừng! Chân tường có rêu, giống như là phòng ngầm dưới đất, trên sàn có muối kiềm trắng, nói rõ nơi này bị nhiễm mặn cao."

Tôi cũng nhìn ra một chi tiết: "Cứ ba giây ánh đèn sẽ chớp một lần, điện áp không ổn định sao?"

"Gần đó có loại máy công suất lớn chạy." Vương Nguyên Thạch nói tiếp lời: "Ba giây một lần, là gì được?" Ông ta lẩm bẩm tự hỏi: "Liệu có phải nhà máy sản xuất ô tô không? Ta nhớ máy trong nhà máy ô tô có tần số này."

Tiểu Đào gật đầu một cái: "Tra thử đi!"

Nàng gọi điện cho người điều tra, Lão Yêu làm việc rất nhanh, chỉ 10 phút sau đã gọi tới báo cáo: "Có một nhà máy mạ điện ở vùng ngoại ô phía bắc, đã đóng cửa 5 năm trước, mảnh đất đó cũng bị nhiễm mặn, hình như được người ta mua lại."

"Ai mua?"

"Là ông chủ Mộ."

Hoàng Tiểu Đào hưng phấn: "Không sai, chính là như vậy, đi!"

Nàng gọi điện bảo Băng Tâm điều động một nhóm cảnh sát, bốn người chúng tôi hỏa tốc chạy tới nhà máy mạ điện, hai nhóm gặp nhau bên ngoài khu xưởng bỏ hoang. Louis Lưu cũng từ trên xe bước xuống, nói với chúng tôi, sau khi bắt Dương Hưng Đông, ông ta sẽ dẫn độ hắn về.

Hoàng Tiểu Đào từ chối: "Không được, Dương Hưng Đông là công dân nước tôi, cũng chưa nhập tịch Mỹ, không thể giao cho cảnh sát Mỹ được."

Louis Lưu nhún vai: "Tôi không thương lượng với cô, tới lúc đó tự cô nói chuyện với cấp trên."

Tiểu Đào nói: "Tôi bảo không được là không được! Tổ đặc án này không có cấp trên."

Louis Lưu giận tới trợn mắt, Lão Yêu sáp lại gần Tiểu Đào, giơ ngón cái lên: "Sir Hoàng thật có ngạnh khí!"

Chúng tôi tìm thấy sơ đồ nhà máy bên cạnh, quả nhiên dưới một phân xưởng có tầng ngầm, chúng tôi đi vào trong, đột nhiên có cảnh sát la lên: "Có người!"

Chỉ thấy một bóng người vội vã chạy trốn, tôi liếc mắt nhận ra

là Dương Hưng Đông, quát: "Đuổi theo!"

Dưới sự truy đuổi của cảnh sát, tên tự xưng là mỹ thực gia này chẳng còn chút nho nhã nào, hoảng hốt bỏ chạy, bị chúng tôi chặn ở một gian nhà xưởng, Tiểu Đào rút súng bắn chỉ thiên, hét lớn: "Dương Hưng Đông, ngươi đã bị bao vây, chịu trói đi!"

Chương 484: Thiếp mời của Cuồng Trù

Dương Hưng Đông hết đường chạy, hốt hoảng la lên: "Đám tục nhân các ngươi sẽ không bao giờ hiểu được đâu!"

"Hiểu cài gì? Ăn thịt người chính là nghệ thuật tao nhã sao?" Tôi khinh miệt nói.

Dương Hưng Đông cười như điên: "Con người trải qua hàng vạn năm tiến hóa, chỉ có con người mới là nguyên liệu nấu ăn cao cấp nhất trên thế giới, đây là tín ngưỡng của Lục Đạo Cuồng Trù ta, cuối cũng sẽ có ngày tất cả nhân loại tiếp nhận nó! Tội lớn nhất của ta chỉ là sinh nhầm thời mà thôi."

Tôi buồn nôn: "Lục Đạo Cuồng Trù ư? Đừng có khoác lác."

"Ta chính là Lục Đạo Cuồng Trù, là Lục Đạo Cuồng Trù chân chính!" Dương Hưng Đông giơ hai tay lên, cuồng loạn hô.

"Đừng nói nhảm với hắn!" Tiểu Đào vung tay, chỉ huy hai tốp người từ từ thu hẹp vòng vây, tổ đặc án có quyền bắn chết nghi phạm tại chỗ, nhưng đương nhiên là chúng tôi vẫn muốn bắt sống hơn. Thấy chúng tôi đến gần, Dương Hưng Đông tự biết không còn lối thoát, quỳ dưới đất giơ tay lên.

Vương Nguyên Thạch đi tới bập còng tay hắn lại, Tiểu Đào nói: "Cuối cùng cũng kết thúc, xong chuyện tôi mời mọi người đi ăn lẩu."

Mọi người hoan hô nhiệt liệt, đúng lúc này thì một mùi thơm quái lạ bay vào mũi của tôi, những người khác cũng ngửi thấy, xôn

xao hỏi: "Mùi gì vậy?"

"Đừng hít thở!" Tống Tinh Thần hô lớn.

Vừa dứt lời thì mọi người lần lượt ngã xuống, cả tôi cũng trúng chiêu, cảm giác toàn thân vô lực. Chỉ có một người đứng vững, là Louis Lưu, ông ta nở một nụ cười cổ quái, mùi thơm chính là từ người ông ta.

"Ông rốt cuộc là ạ?" Tiểu Đào quát.

Tống Tinh Thần rút đao, chợt có hai ánh laser xuyên qua lớp bụi trong phòng, nhắm vào đầu tôi và Tiểu Đào. Louis Lưu chậm rãi nói: "Đừng động đậy, không phải là ta tới gây phiền phức cho các ngươi, nhưng nếu ngăn cản ta, đồng bọn của ta sẽ nổ súng."

Tống Tinh Thần nghiến răng dừng lại. Louis Lưu quay sang tôi, chào hỏi: "Tống Dương, chủ nhân ta có lời vấn an ngươi!"

"Hắn là ai?" Tôi hỏi.

Hắn lôi ra một cái card, ném trước mặt tôi, giống hệt cái card trên bàn làm việc của Dương Hưng Đông, gằn từng chữ, nói: "Lục Đạo Cuồng Trù!"

"Là ông ấy, là thần tượng của ta!" Dương Hưng Đông la lên: "Ta biết ngài nhất định sẽ tới tìm ta, ta làm những chuyện này, toàn bộ đều là trí kính với thần tượng, ha ha ha ha, đừng hòng ai bắt được ta."

Louis Lưu đi về phía Dương Hưng Đông, vỗ nhẹ vào vai hắn, rồi đột ngột rút dao đâm thẳng vào bụng.

Tất cả mọi người đều kinh ngạc trợn tròn mắt, nét mặt của Dương Hưng Đông càng kinh ngạc đến không thể hình dung. Tiểu Đào lớn tiếng ra lệnh cho Tinh Thần ngăn hắn lại, nhưng Tống Tinh Thần lại cắm đao xuống đất, biểu thị không muốn làm. Trước

sự an nguy của tôi và sống chết của nghi phạm, hắn sẽ chọn tôi.

"Tại...tại sao?" Dương Hưng Đông trợn mắt, hai dòng lệ chảy xuống.

"Dương Hưng Đông, ngươi biết tội chưa?" Louis Lưu thong thả vừa nói vừa giơ ba ngón tay lên: "Ngươi có ba tội, thứ nhất giả danh chủ nhân để tổ chức dạ yến; thứ hai, ngươi lấy trộm Vong Thần rượu mà chủ nhân dùng đãi khách quý, hơn nữa còn dùng nó để thực hiện việc phạm tội nhàm chán; thứ ba, cũng là tội khó bỏ qua nhất, ngươi mạo danh chủ nhân, bôi xấu danh dự của ngài."

Dương Hưng Đông run rẩy nói: "Cuồng Trù đại nhân không vừa ý ta sao?"

"Ngươi hiểu về mỹ thực hết sức tục tằn, không xứng đáng tiến vào cung điện mỹ thực gia, đây chính là đánh giá của chủ nhân về ngươi."

Louis Lưu quay qua tôi, mặt nở nụ cười: "Khiến chư vị sợ hãi rồi, trước giờ chủ nhân rất trân trọng phẩm chất, chỉ sợ các vị coi cái tên tục tằn này với ngài là một, cho nên mới phái ta đến giải quyết. Ngoài ra, ngài có lời muốn nói với Tống đại thần thám rằng, ngài rất quý trọng tài năng của ngươi, nếu như ngươi không chết trên tay kẻ đầy người là hơi tiền, thì ngày 3 tháng 3 năm sau sẽ mời ngươi tới lục đạo cực yến. Chỉ có người được chủ nhân tán thưởng mới có cơ hội tham dự, hy vọng đến lúc đó có thể gặp Tống đại thần thám."

Vừa nói Louis Lưu vừa đưa tay lên ngực, hành lễ, một tay khác vẫn nắm chặt chuôi dao.

Tôi không biết nói gì, tình hình đã vượt quá tưởng tượng của mình, lần đầu tôi thấy một tên tội phạm, vì không bằng lòng với việc người khác bắt chước mình, mà lại tự đi xử lý hậu sự.

Louis Lưu quay lại nhìn Dương Đông Hưng, ánh mắt lại trở nên thâm độc: "Về phần ngươi, chủ nhân nói ngươi chỉ là thứ rác rưởi, nhưng không phải cái gì cũng sai. Chủ nhân rất muốn ném thử một thứ gì đó trên người của ngươi."

Nói xong, hắn rạch mạnh con dao xuống, mổ toang bụng của Dương Hưng Đông, máu chảy đầm đìa. Sau đó thò tay vào móc ra hai lá gan nguyên vẹn, trên tay vẫn còn đang run run: "Cái này ta nhận!"

Louis Lưu ném dao, lấy ra một tờ giấy bạc, gói cẩn thận bộ gan, sau đó xoay người rời đi, cũng chẳng thèm quay đầu lại, vứt ra một cái lọ nhỏ, nói: "Đây là thuốc giải, cho bọn họ hít một cái là được."

Tống Tinh Thần giơ tay bắt lấy, đốm laser trên đầu tôi và Tiểu Đào cũng biến mất, nàng nói: "Bắt hắn lại!"

"Không!" Tôi bất đắc dĩ thở dài: "Thả hắn trước đi, sau này còn cơ hội."

Đột nhiên bên tai chúng tôi vang lên một tràng cười điên dại, chỉ thấy Dương Hưng Đông bụng bị mổ phanh, máu me be bét, giơ hai tay đỏ lòm về phía bóng lưng Louis Lưu, quỳ xuống: "Xin hãy nói với Cuồng Trù đại nhân, được ngài ăn gan là vinh hạnh của ta, ha ha ha, ta và đại nhân hòa làm một thể, sinh mệnh hèn mọn của ta trở thành vĩnh hằng!"

Tôi và Tiểu Đào kinh ngạc nhìn nhau, kẻ hâm mộ cuồng nhiệt như thế, cả đời này cũng chưa từng gặp.

Nửa tiếng sau Dương Hưng Đông được đưa tới bệnh viện, nhưng cấp cứu không có hiệu quả, tử vong. Trước khi chết, trên môi vẫn mang theo nụ cười thỏa mãn, người này đã điên đến xương tủy rồi.

6h tôi hôm đó, tất cả thành viên tổ đặc án ngồi trong phòng họp, bầu không khí uể oải, chuyện sáng nay mặc dù đã làm giảm sự nhiệt huyết của các thành viên, nhưng những ngày tới cũng chẳng được an nhàn.

Lệnh truy nã lão Mộ đã được ban hành, tài xế vận chuyển thi thể cho câu lạc bộ cũng bị bắt, công việc xác nhân danh tính người chết vẫn đang tiến hành, còn nữa, Vương Nguyên Thạch tìm được Louis Lưu thật bị trói trong một khách sạn ở sân bay.

Louis Lưu là một người Mỹ gốc Hoa, hoàn toàn chẳng nói được nửa chữ tiếng Hán, khi được cứu thì mở miệng chửi một tiếng: "What the fuck?" Sau đó được đưa tới đại sứ quán, việc này khiến ấn tượng của chúng tôi đối với FBI giảm đi rất nhiều.

"Thật không ngờ, không ngờ." Tiểu Đào cười khổ lắc đầu: "Thuần cẩu sư, Hoàng Tuyền, Lục Đạo Cuồng Trù, các boss của tổ chức cứ như đang phát những gói quà lớn vậy."

Tôi nói: "Khả năng còn có nhiều hơn 4 tên, xem ra đám người này đều có các đặc điểm phạm tội riêng. Tên kia nói: nếu anh không chết trên tay của kẻ khắp người đầy hơi tiền, đại khái chính là Hoàng Tuyền. Xem ra chúng phân công rất rõ ràng, trước mắt chưa đến lượt Lục Đào Cuồng Trù ra tay với chúng ta."

"Nghĩ tới việc tổ đặc án sắp phải đối mặt, em liền thấy sợ hãi." Những lời này của Tiểu Đào làm mọi người sững sờ, thân là tổ trưởng sao có thể nói như vậy? Nhưng ngay sau đó nàng hai mắt sáng lên, nắm chặt tay: "Nhưng đồng thời, toàn thân em cũng đầy sức lực, vừa nghĩ tới việc đấu với đối thủ như vậy, thật hưng phấn không thôi!"

Tôi gật đầu: "Đúng, bất kể ngụy trang thế nào, bọn chúng cũng là tội phạm, chắc chắn sẽ bị cảnh sát bắt về quy án."

Hoàng Tiểu Đào đứng dậy, đưa ra một cánh tay, những người

khác cũng đồng loạt đứng lên, chồng bàn tay lên nhau, Tiểu Đào hô: "Tất cả cùng cố gắng!"

Chương 485: Mông to dễ sinh đẻ

Sau khi vụ án câu lạc bộ mỹ thực kết thúc, giải quyết hậu sự phải mất cả tuần lễ, cuối cùng xác nhận được danh tính 13 người chết, đều là những người trẻ tuổi. Chúng tôi không đành lòng thông báo cho người thân, chỉ phát một công hàm nói cảnh sát vẫn đang điều tra việc họ mất tích. Không ít thân nhân đã gọi điện đến mắng cảnh sát vô trách nhiệm, Tiểu Đào chỉ một mực nói xin lỗi, tôi nghe mà thương cảm.

Độc trên người tôi và Tiểu Đào cuối cùng cũng được một giáo sư bên bộ y tế dùng huyết thanh chữa khỏi. Cả hai chạy ra ngoài ăn một bữa thịt no nê, quãng thời gian bị ăn chay bắt buộc thật khổ sở.

Còn có cái thư mời do thủ hạ của Lục Đạo Cuồng Trù đưa, được Lão Yêu phân tích phát hiện, bên trong có ít linh kiện điện tử, một chương trình tiếp nhận. Chương trình này cũng rất đơn giản, chỉ có mấy câu lệnh, mà còn chưa kích hoạt.

Tôi đoán là tới khi yến tiệc bắt đầu, tấm card này mới phát tín hiệu đến cho tôi, nên vẫn mang theo người.

Tôi không khỏi suy nghĩ, biến thái như Dương Hưng Đông mà trong mắt Cuồng Trù vẫn chỉ là hạng bình thường, vậy cái con đường mỹ thực của Lục Đạo Cuồng Trù sẽ là thứ gì đây? Càng nghĩ càng thấy ớn lạnh toàn thân.

Để cảm ơn tôi, Hoàng lão gia có mời một bữa ăn nhẹ. Vừa nghe tới gặp Hoàng lão gia, dĩ nhiên là tôi mâu thuẫn, Tiểu Đào cười nói: "Không sao đâu, lần này chỉ là ra ngoài ăn bữa cơm nhẹ,

tùy ý gọi món là được."

'Bữa ăn nhẹ' này là ở khách sạn sang trọng nhất Nam Giang, suy nghĩ của người giàu ngược lại với chúng tôi, đặt một bàn ăn hơn 10 ngàn tệ gọi là 'ăn nhẹ', còn ở nhà xào nấu vài món ăn mới gọi là bữa cơm đứng đắn.

Vì để lấy lòng cha vợ, tôi chuẩn bị trước mấy thứ, nghe nói Hoàng lão gia thích chơi cờ tướng, tôi liền mua mấy quyển sách dạy đánh cờ về đọc. Ngày hẹn, trong khi chờ đồ ăn, tôi với Hoàng lão gia ngồi trong phòng uống trà Long Tỉnh, chơi cờ. Đánh ba ván, tôi thắng hai, Hoàng lão gia vui vẻ cười lớn: "Hảo hảo hảo, không ngờ tài đánh cờ của cậu cao như vậy. Có phải là học từ nhỏ không?"

Tôi đáp lấy lệ: "Dạ đúng, được người trong nhà dạy."

"Nào, chơi một ván nữa." Hai mắt Hoàng lão gia sáng lên.

Tiểu Đào giục: "Cha, bụng cũng đói meo rồi, muốn chơi thì về lại chơi, ăn cơm trước đi."

"Tiểu Đào nói đúng, ăn cơm trước."

Một lát sau, đủ loại đồ ăn ngon được mang lên, phân nửa là những món tôi chưa nghe bao giờ. Hoàng lão gia cao hứng nên nói rất nhiều, chỉ ngồi nghe ông nói là đủ, bầu không khí coi như là hòa hợp.

Ăn được một nửa, tôi xin phép đi vệ sinh. Vừa từ toilet đi ra, đột nhiên trông thấy một bóng dáng quen thuộc, là Tống Tinh Thần đang ôm đao đứng ở đại sảnh. Tôi đi tới hỏi: "Sao ngươi lại tới đây? Ăn một bữa cơm cần gì phải bảo vệ như vậy?"

"Ây..." ánh mắt Tinh Thần lóe lên, đây là biểu hiện trước giờ tôi chưa từng thấy, hắn nói: "Tiểu thiếu gia, xin lỗi, ta nói lộ ra việc ngươi đi dự tiệc rồi."

Ăn một bữa cơm chẳng phải đại sự gì, nói cho người khác biết thì có sao? Trong lúc tôi đang khó hiểu thì thấy một người phụ nữ mạnh mẽ bước tới, bà mặc một bộ Hán phục cổ màu trắng, búi tóc cao sau đầu, toàn thân toát ra khí tức bá đạo, những phục vụ viên sượt qua người đều rối rít tránh sang một bên.

Tôi trợn to hai mắt, đây chẳng phải là cô cô sao? Dĩ nhiên không phải cô ruột của tôi, mà là cô cô bên Võ Tống - Tống Hạc Đình.

"Tống Dương, nhớ ta không?" Vừa nói bà vừa dang tay ôm tôi, tôi tránh cũng không thoát.

"Biểu ca Tống Dương, Tinh Thần ca ca." Tống Khiết cười hì hì nhảy ra từ sau lưng Tống Hạc Đình. Tôi kinh ngạc hỏi: "Cô cô, biểu muội, sao hai người lặn lội xa xôi tới đây?"

"Đã định tới lâu rồi, lần trước các con nửa đường xảy ra chuyện, Tống Tinh Thần này giày thối cũng không cho ta biết, hại ta lo lắng. Sợ bên này con gặp phiền toái gì, cho nên báo lại với tộc trưởng, cùng Tống Khiết ghé qua thăm con." Tống Hạc Đình đáp.

Tôi không biết phải biểu hiện như thế nào, hỏi: "Biểu muội không phải đi học sao?"

"Hì hì, xin nghỉ mấy ngày, đại học chứ có phải trung học đâu."

Tống Khiết chống nạnh nói: "Sao vậy, em với mẹ tới, không hoan nghênh phải không?"

"Hoan nghênh hoan nghênh, dĩ nhiên hoan nghênh!" Tôi chảy mồ hôi lạnh, nói.

Tống Hạc Đình đi thẳng vào vấn đề, liếc mắt nhìn tôi, nhàn nhạt nói: "Tinh Thần nói con đi gặp cha của bạn gái, chuyện lớn như vậy sao không báo với ta? Một mình con bên ngoài thân cô thế cô, dễ bị người ta bắt nạt, ta cũng coi như là trưởng bối, để ta gặp

nhạc phụ tương lai của con xem."

Tôi cười khổ, Tống Tinh Thần đứng cạnh cũng lúng túng, mặc dù trước mặt tôi hắn luôn lạnh như băng, nhưng trước mặt Tống Hạc Đình khí thế liền bay hết trơn.

Tôi nói: "Cô cô, con cũng đâu còn con nít, làm sao mà suốt ngày bị bắt nạt cơ chứ?"

"Không được, tới cũng đã tới rồi, ta phải gặp phụ huynh đối phương. Nhỡ đâu là kẻ nửa người nửa ngợm, ta làm sao yên tam giao con ra?" Tống Hạc Đình nghiêm túc nói.

Tống Khiết cười hì hì: "Gặp một chút xem chị dâu tương lai thế nào."

Tôi căn bản không ngăn được chuyện này, cả hai liền đi lên cầu thang, phòng riêng ở tầng 16, nhưng bọn họ là người tập võ, không thích đi thang máy. Tôi đi thang máy lên, cả ba đang chờ sẵn bên ngoài, Tống Khiết còn nói: "Sao chậm thế?"

Tôi dặn dò một tiếng: "Cô cô, đừng làm hỏng chuyện của con."

Tống Hạc Đình nhướn mày: "Trong lòng con cô cô là người nào? Gia trưởng xã hội phong kiến cũ sao? Yên tâm đi, nếu như con bé kia quả thật tốt, ta nhất định sẽ đồng ý hai tay."

Nhóm chúng tôi lục tục đi vào, nụ cười của Hoàng lão gia nháy mắt ngưng lại, có thể do khí tức của cô cô quá bá đạo, không tránh khỏi tạo cho người ta cảm giác lai giả bất thiện.

"Vị này là..." Mặc dù vậy, Hoàng lão gia vẫn khách sáo hỏi.

Tôi giới thiệu mọi người một chút, Hoàng lão gia đứng dậy đưa tay ra: "Chào bà, tôi là cha của Tiểu Đào, là doanh nhân."

"Tôi là cô cô của Tống Dương, bà chủ gia đình!" Tống Hạc

Đình đáp.

Tống Khiết thì nhìn chằm chằm Tiểu Đào, khẩu hình miệng oa một cái, nhỏ giọng nói với tôi: "Chị dâu thật là đẹp a, cứ như ngôi sao điện ảnh."

"Nữ nhân đẹp mắt đều không nhờ vả được!" Tống Hạc Đình nói một câu khiến Tiểu Đào tức trợn mắt.

Hoàng lão gia vội giảng hòa: "Mấy vị đường xa tới đây, muốn ăn gì cứ gọi, tôi mời."

Tống Hạc Đình căn bản chẳng thèm để ý, nói với Tiểu Đào: "Cô gái, đứng lên!"

"Làm gì?" Tiểu Đào tức giận đáp.

Tống Hạc Đình quan sát vòng quanh nàng một vòng: "Mông rất to, chắc hẳn sinh con không thành vấn đề."

Hoàng lão gia phun ngay ngụm trà trong miệng, vội lấy khăn lau, tôi thì lúng túng tìm cái lỗ nẻ nào để chui vào.

Tống Hạc Đình kéo một cái ghế ngồi đối diện Hoàng lão gia, hỏi: "Con gái của ông làm nghề gì?"

"Cảnh sát...không phải là, ta nói bà đây là..."

Tống Hạc Đình ra hiệu cho Hoàng lão gia im miệng, một Hoàng lão gia lại bị một người phụ nữ lấn át, ông trợn tròn hai mắt.

"Công việc này quá nguy hiểm, ta hy vọng sau khi kết hôn con hãy bỏ việc, chuyên tâm ở nhà phụ giúp chồng con. Một mình Tống Dương mạo hiểm coi như xong rồi, cả hai vợ chồng cùng mạo hiểm, ta không đồng ý."

Hoàng Tiểu Đào ném đũa đứng dậy: "Bà là ai mà dám ở đây

huơ chân mua tay?"

"Tiểu Đào!" Hoàng lão gia ra hiệu cho nàng ngồi xuống.

Tống Hạc Đình tới lần này không phải để đập phá quán, nhưng cũng chẳng khác đập phá quán là bao, tôi nghĩ thầm.

Chỉ thấy cô cô khoanh tay dựa vào ghế, giơ ba ngón tay lên: "Muốn làm con dâu Tống gia, ta có ba yêu cầu!"

Chương 486: Bà cô bá đạo

"Thứ nhất!" Tống Hạc Đình co một ngón tay lại: "Sớm kết hôn, hôn lễ do Tống gia tổ chức. Muốn bao nhiêu lễ vật đám hỏi, thông gia cứ mở miệng, Tống gia chắc chắn chi nổi."

Hoàng Tiểu Đào và Hoàng lão gia mặt đầy khiếp sợ, Tống Tinh Thần thì xấu hổ quay đi chỗ khác.

"Thứ 2!" Tống Hạc Đình đảo mắt nhìn mọi người trong phòng: "Trong vòng một năm sinh con cho Tống gia. Trong ba năm phải sinh được con trai, nếu không được, sẽ bỏ rơi con, tốt nhất là tối nay bắt đầu 'hành động' dần đi là vừa."

Tiểu Đào vỗ bàn một cái: "Tôi tối kỵ loại phụ nữ như bà, bản thân bị chèn ép cả đời, giờ lại đi chèn ép người khác. Hoàng Tiểu Đào tôi đỉnh thiên lập địa một nữ hình cảnh, trong mắt bà chẳng lẽ chỉ là công cụ sinh con đẻ cái?"

Tống Hạc Đình mỉm cười hỏi tôi: "Thường ngày tính khí nó cũng như vậy?"

Tôi không biết trả lời thế nào, Tiểu Đào cầm áo khoác, la lên: "Tôi no rồi, mọi người từ từ ăn."

"Thông gia, con gái của ông quá thiếu dạy dỗ rồi!" Tống Hạc Đình hừ một tiếng.

Hoàng lão gia lúng túng, vẻ mặt khó xử, không biết làm gì cho phải. Chỉ thấy Tống Hạc Đình cầm ly trà trên tay, tiện ném một cái. 'Phập', ly trà nguyên vẹn cắm ngập vào cửa gỗ, chỉ cách mấy cm là trúng mặt Tiểu Đào, có điều tôi biết, với thân thủ của bà không có khả năng bị lỗi.

Dĩ nhiên là Tiểu Đào sợ đến choáng váng, đứng im không dám nhúc nhích. Tôi nhìn nàng, khẽ lắc đầu, người phụ nữ này bị cuồng khống chế, ngàn vạn lần chớ phạm thượng trước mặt bà.

"Quay lại cho ta!" Tống Hạc Đình lạnh như băng nói.

Tôi ra sức nháy mắt, Tiểu Đào mới quay trở lại, lúc ngồi xuống mặt vẫn cắt không còn giọt máu.

Như không có chuyện gì xảy ra, Tống Hạc Đình nói tiếp: "Thứ ba, hôn lễ do Tống gia tổ chức, theo quy tắc của chúng ta, sau khi kết hôn, hai đứa phải ở lại Tống gia, không được ra ngoài làm việc."

Tôi không nhịn được, nói: "Cô cô,..."

"Tống Dương, dựa theo giao kèo giữa chúng ta, con phải để ta đào tạo được người kế thừa văn Tống."

Tôi không khách khí nói: "Cho tới giờ con chưa từng đáp ứng."

Hoàng lão gia không khỏi ho khan một tiếng: "Vị này...nữ sĩ, những điều bà nói chúng ta thương lượng một chút được không? Tôi luôn tôn trọng ý nguyện cá nhân của Tiểu Đào. Thân là phụ huynh, không thể quá ép buộc con cái, bà nói đúng chứ?"

Tống Hạc Đình cười nói: "Tôi hỏi ông thông gia nhé, trách nhiệm và cá nhân, cái nào quan trọng hơn?"

"Cái này tùy từng hoàn cảnh." Hoàng lão gia đáp.

"Ông có điều không biết, thừa kế tuyệt học của tổ tiên Tống Từ, hiện giờ nó là truyền nhân duy nhất của văn Tống còn sống. Nếu như nó có chuyện gì bất trắc, tuyệt học của Tống gia sẽ biến mất hoàn toàn, tôi cũng không còn mặt mũi xuống gặp liệt tổ liệt tông. Tôi không thích cưỡng ép người khác, vì cả gia tộc mà phải làm nhiều chuyện ngoài ý muốn, hy vọng bên ông có thể tiếp nhận

ba điều kiện này." Tống Hạc Đình giải thích.

"Chúng ta có thể thương lượng lại." Hoàng lão gia cười khan nói.

"Tôi tới không phải để đàm phán, không có chỗ cho thương lượng, các người chỉ có đáp ứng hoặc không đáp ứng. Cáo từ!"

Nói xong Tống Hạc Đình đứng dậy rời đi, Tống Tinh Thần nhỏ giọng: "Thật xin lỗi!"

Người đi rồi, bầu không khí trở nên lạ lẫm, tôi nói: "Bá phụ, những thứ này không có danh nghĩa cá nhân con."

"Hiểu hiểu!" Hoàng lão gia vừa nói vừa lau mồ hôi: "Nhìn qua cũng biết là một nữ cường nhân, ta rất kính trọng vị cô cô này của con."

Hoàng Tiểu Đào đột nhiên cười lớn, tôi hỏi nàng cười cái gì, nàng nói: "Cái nội dung cẩu huyết trên phim truyền hình lại xảy ra trên người của em, hôm nay đúng là mở mang tầm mắt, cô cô này của anh thật là kỳ lạ."

Tôi lúng túng: "Em không biết đấy thôi, lần đó trở về anh đã phải trải qua cái gì. Thiếu chút nữa là bà bắt anh phải cưới biểu muội kia..."

"Đừng nói nữa, ăn trước đi." Hoàng lão gia nói.

"Ăn cái gì nữa, tức cũng no rồi, mang về làm đồ ăn khuya đi." Tiểu Đào nói. Vì vậy Hoàng lão gia liền gọi phục vụ vào tính tiền, kết quả người phục vụ nói nữ sĩ kia đã thanh toán hết rồi.

Hoàng lão gia về trước, tôi với Tiểu Đào lang thang ngoài đường, nàng cũng buồn rầu giống tôi, đột nhiên đưa ra đề xuất muốn uống bia, vào tiệm tạp hóa mua hai chai. Cả hai ngồi ở khóm hoa lề đường, nhìn dòng xe tấp nập, Tiểu Đào nói: "Anh yên tâm,

em không có thành kiến gì với anh đâu."

Tôi gật đầu: "Cám ơn!"

"Có điều yêu cầu này thật là quá đáng, thật là quá đáng, không thể tiếp nhận nổi." Tiểu Đào nhấp một ngụm bia, nói.

"Đối với bà mà nói, việc nói dõi gia tộc là trên hết." Tôi thở dài.

"Haiz, hai người muốn chung sống, em thật là phải qua không ít khảo nghiệm."

Tôi cười: "Hai ta cũng coi như thuận lợi chứ?"

Đột nhiên Tiểu Đào choàng tay qua ôm tôi, nhỏ giọng hỏi: "Thành thật mà nói, anh muốn có con không?"

Tôi lắc đầu: "Anh còn trẻ quá, chưa muốn làm cha, đợi qua 30 tuổi đi."

Tiểu Đào cười hì hì: "Anh là người chú trọng quá trình, đúng không?"

Hai má tôi nóng bừng, lấy dũng khí nói: "Vậy..cái này...quá trình này, lúc nào tìm hiểu chút nhé."

Nàng chọc vào trán tôi: "Ha ha, cái đồ xấu xa." Sau đó dùng giọng cực nhỏ nói: "Nếu anh nói nghiêm túc thì..."

"Thì sao?" Tôi thoáng cái không phản ứng kịp, chờ khi ý thức ra thì phát hiện hai má nàng đã đỏ bừng, nàng xoa xoa má nói: "Uống nhiều quá, phải rồi, em còn có việc ở cục."

"Uống bia rồi thì đừng lái xe." Tôi gọi taxi cho nàng, lên xe Tiểu Đào vẫy vẫy: "Mai gặp!"

Sau khi nàng đi khỏi, tôi vẫn còn lăn tăn câu nói kia, trái tim còn trinh đập loạn lên, nghĩ lần tới có cơ hội, nhất định tôi phải

dũng cảm bước thêm một bước.

Tôi quay về cửa hàng, hai mẹ con Tống Hạc Đình và Tinh Thần đều đang ở đó, Vương Đại Lý và Ưu Ưu đều ngu người, nhỏ giọng hỏi tôi: "Bà dì nữ hiệp này là gì của ngươi? Thật là ngang tàng."

Tôi cười khổ: "Chủ nợ."

Tôi đi tới hỏi thăm sức khỏe, cô cô tán thưởng nói: "Thì ra con trong thành buôn bán cái này, tự lực cánh sinh, rất tốt. Đi, tìm quán trà ngồi một chút."

Tống Khiết kéo tay mẹ, nói: "Mẹ, hiếm khi có dịp lên thăm thành phố lớn thế này, con muốn đi ăn KFC với kem ly."

Tôi nghĩ bà sẽ từ chối, ai dè Tống Hạc Đình lại nói: "Được! Tống Dương, con dẫn đường đi."

Chúng tôi tới quán KFC, gọi chút đồ ăn nước uống, tôi nói: "Cô cô, suýt nữa thì cô làm rối tung mọi chuyện biết không? Cô có biết cha Tiểu Đào là ai không?"

"Biết!" Cô cô nhấp một ngụm coca: "Là người giàu nhất Nam Giang, ta đánh địch mà không tìm hiểu trước ư? Thực ra ta làm vậy là để hạ mã uy của ông ấy, khách lớn thì lấn chủ, con làm con rể nhà đó khó tránh khỏi bị quản chế. Yêu cầu mà ta nói, con cũng không nhất định phải tuân thủ, hôn lễ kiểu Trung Hoa, hay tây phương đều được, sau khi kết hôn muốn làm gì cũng ok, cô cô không phải là người bảo thủ, nhưng chỉ có một chút..."

Tôi bất đắc dĩ nói: "Sinh đứa con trai?"

"Hơn nữa còn phải dạy cho nó toàn bộ tuyệt học của con." Tống Hạc Đình gật đầu.

Tống Khiết chen vào một câu: "Cơ mà chị dâu thật là xinh đẹp nha!"

Tống Hạc Đình không cho là đúng: "Kém xa lúc ta còn trẻ, chỉ là dáng người đẹp một chút mà thôi. Phải rồi, con với nó lên giường chưa?"

Đề tài xoay chuyển đột ngột như vậy, tôi lập tức phun coca ra ngoài, Tống Khiết bên cạnh thì ôm bụng cười ngặt nghẽo.

"Lớn rồi, có gì mà xấu hổ?" Tống Hạc Đình nghiêm mặt.

Tôi lau miệng, nói: "Cô cô, có thể đừng hỏi chuyện riêng tư trước mặt mọi người được không?"

"Xem ra là chưa rồi."

Tôi để ý thấy hai mắt cô cô đỏ lên, bà đang dùng động u chi đồng dò xét tôi, tôi hoàn toàn phục rồi, nữ nhân này quá lợi hại!

"Mau 'hành động' đi, đừng để ta phải lựa chọn biện pháp mạnh." Tống Hạc Đình nói.

Tôi chỉ có thể gật đầu: "Dạ dạ, nhất định!"

"He he, biểu ca đỏ mặt, quả nhiên vẫn là một tiểu đồng nam." Tống Khiết mặt đầy háo hức xem náo nhiệt, biểu tình chẳng chút xấu hổ.

Trong tâm tôi gào thét, vốn tưởng rằng cả đời này Tống Hạc Đình sẽ không quay lại can thiệp cuộc sống, ai ngờ ma trảo của bà lại vươn tới tận Nam Giang. Vốn dĩ tình cảm của tôi với Tiểu Đào đang phát triển vững vàng, giờ lại phải chịu trách nhiệm lớn như vậy, tâm lý thực là thấp thỏm.

Trò chuyện một hồi, hai mẹ con cô cô dự định ở lại thành phố chơi một thời gian, tôi chỉ có thể ngửa mặt lên trời mà thở dài, rồi lấy điện thoại đặt phòng khách sạn cho hai người.

Trước khi tới khách sạn, họ phải về cửa hàng tôi lấy hành lý,

vừa hay Băng Tâm tới tìm tôi chơi, trông thấy Tống Hạc Đình liền nhiệt tình chào hỏi: "Con chào dì, dì là ..."

Hai mắt của Tống Hạc Đình sáng lên, quan sát trên dưới Băng Tâm, nói: "Ta là cô của nó, cô gái, cô và Tống Dương quan hệ thế nào?"

"Dạ thanh mai trúc mã kiêm đồng nghiệp." Băng Tâm đáp.

Tống Hạc Đình hài lòng cười: "Con gái lễ phép như vậy đã không gặp nhiều..." Tôi biết bà lại bắt đầu, quả nhiên bà hỏi: "Nhà cô làm nghề gì?"

Chương 487: Cuồng sát người mặc Hán phục

Trước khi Tống Hạc Đình điều tra tổ tông tám đời nhà Băng Tâm, tôi vội dàn xếp kéo nàng đi, rồi an bài hai mẹ con họ tới khách sạn. Tống Khiết nói: "Trên máy bay ngủ nhiều quá rồi, con không muốn đi ngủ sớm, con muốn đi với biểu ca thưởng thức cuộc sống về đêm của thành phố."

Vừa nói, ánh mắt con bé còn vô tình hay hữu ý liếc Tống Tinh Thần. Quân tử phải giúp người hoàn thành ước nguyện, tôi lập tức nói: "Cô cô, con đưa Tống Khiết ra ngoài một lát rồi về?"

Tống Hạc Đình dặn dò: "Không được uống rượu, về sớm một chút."

Tống Khiết cười: "Mẹ là tốt nhất!" Nhào lên ôm cổ Tống Hạc Đình, hôn lên mặt bà một cái.

Ra khỏi cửa, tôi giao Tống Khiết cho Tinh thần, để bọn họ ở riêng với nhau, mình thì quay về cửa hàng, Băng Tâm đang ở đó, cười nói: "Cô cô của huynh thật là khí phách, muội còn không biết huynh có người thân như vậy đấy."

Tôi đau cả đầu: "Thành phố Nam Giang sắp có gió tanh mưa máu đấy."

Băng Tâm hỏi: "Em gái dễ thương kia là gì của huynh?"

"Là em họ, bà con xa." Tôi đáp.

"Quan hệ rất tốt với huynh?"

Tôi xua tay: "Đừng đoán mò, nó thích Tống Tinh Thần, hai người đó lớn lên cùng nhau."

Băng Tâm ra vẻ kinh ngạc: "Nhưng hai người họ chẳng phải ruột thịt sao?"

Chuyện này tôi đã hỏi Tống Tinh Thần, vốn dĩ quan hệ giữa hắn và Tống Khiết đã qua năm đời, cha mẹ Tống Tinh Thần đều công tác trong quân ngũ, một lần làm nhiệm vụ đã hy sinh vì nước, hắn được Tống Hạc Đình nuôi lớn, trên lý thuyết thì có thể kết hôn với Tống Khiết được, nhưng không biết Tống Hạc Đình có đồng ý không.

Mấy ngày tiếp theo, tôi trải qua trong sự lo lắng đề phòng. Hai mẹ con này không đi dạo phố thì sẽ tới tìm tôi, thấy phòng tôi như chuồng lợn, Tống Hạc đình bắt tôi với Đại Lý quét dọn ba tiếng đồng hồ liền.

Bà thấy tôi với Đại Lý mua cơm hộp, không nói không rằng vứt hết vào sọt rác, chạy ra siêu thị mua một đống đồ ăn nhét vào tủ lạnh, còn tự mình xuống bếp làm một mâm cơm.

Tay nghề Tống Hạc Đình rất tốt, chỉ có điều ngồi ăn chung với bà thì phải kiềm chế. Để cho tôi giữ khoảng cách với thực phẩm 'không an toàn', bà còn dạy Lạc Ưu Ưu cách nấu ăn, tôi hoàn toàn bó tay.

Mấy nay không có chuyện gì xảy ra, nhưng quy định của tổ đặc án là ngày nào các thành viên cũng phải có mặt, hơn nữa còn phải thay phiên nhau trực ban, đề phòng việc gấp. Tôi vốn không quá tình nguyện ngồi ngớ ngẩn trong phòng họp vắng tanh, nhưng từ lúc Tống Hạc đình đến, tôi liền chủ động xin trực mấy ngày liền.

Sáng nay, tôi với Băng Tâm đang tán gẫu trong phòng họp thì Tiểu Đào đi vào, hỏi: "Băng Tâm, cô có thích Hán phục không?"

Hai mắt Băng Tâm sáng lên: "Ý tỷ nói là cổ trang? Siêu thích, năm ngoái đài truyền hình Trung Ương có tổ chức một gameshow khiến nhiệt huyết Quốc học trỗi dậy, muội cũng theo đó mua một bộ Hán phục. Nhưng cha muội nói đó là quần áo dị hợm, không cho muội mặc."

"Vậy thì thưởng thức một chút đi!"

Hoàng Tiểu Đào chìa ra hai bức ảnh trên bàn, bức đầu tiên là hai thi thể nữ bị nhốt trong một cái lồng sắt, trên người mặc Hán phục, một cái màu xanh dương, một cái màu lục, toàn thân ướt sũng, mặt bị ăn mòn hết, máu thịt bầy nhầy.

Bức thứ hai là một người đàn ông mặc Hán phục bị treo trên xành cây, bụng bị mổ phanh, ruột đầm đìa máu xổ ra ngoài, mặt của nạn nhân cũng bị ăn mòn hết.

Ấn tượng đầu tiên đã là một vụ án không tầm thường, trong lòng tôi có chút hưng phấn nhỏ.

Băng Tâm xem ảnh, lông mày từ từ nhướn lên: "Oa, đúng là Hán phục thật."

"Sức quan sát của muội có chút khác người nhỉ?" Tôi bĩu môi: "Không thấy người chết mặc Hán phục biến dạng thế nào sao? Nam Giang lại xuất hiện một tên sát nhân Hán phục?" Câu sau là nói với Tiểu Đào.

"Dĩ nhiên là không phải ở đây, đây là tài liệu thị cục bên Giang Lăng gửi tới, em hớt tay trên của Hình đội trưởng. Em nghĩ anh sẽ có hứng thú với vụ án này." Tiểu Đào giải thích.

"Giang Lăng?" Tôi hưng phấn: "Đi vùng khác phá án? Tốt quá, rốt cuộc cũng có cớ để tránh mặt cô cô."

"Giang Nam cổ thành a!" Băng Tâm vỗ tay la lên: "Mặc Hán phục, lắc quạt tròn, đi phá một vụ án mạng ly kỳ, rất có ý nghĩa,

muội muốn đi!"

Tiểu Đào cười nói: "Nếu vậy thì lập tức lên đường."

Chúng tôi nói đi là đi, sợ Tống Hạc Đình muốn đích thân bảo vệ mình, tôi nhắn một tin cho Tống Tinh Thần, bảo hắn lén tới tập hợp, mang cho tôi một chút công cụ cần dùng.

Nửa tiếng sau, năm người chúng tôi, không có Lão Yêu, lái hai chiếc xe lên đường tới thành phố Giang Lăng. Giang Lăng nằm ở phía Bắc thành phố Nam Giang, cách ba giờ lái xe, xung quanh bao bọc bởi hai long mạch, địa linh nhân kiệt, phong cảnh đẹp đẽ, mấy ngàn năm trước được thi nhân đưa vào thơ. Dọc đường đi, Băng Tâm cứ nhớ tới Giang Lăng được miêu tả trong thơ cổ, vừa thấy cổng chào thành phố thì hưng phấn giơ hai tay: "Giang Nam cổ thành, chúng ta tới rồi!"

Hoàng Tiểu Đào đánh yêu nàng một cái: "Cô nghĩ là tới đây để chơi à? Tới phá án đấy!"

Trên đường đi tôi cũng không nhàn rỗi, mà ngồi xem toàn bộ hồ sơ. Vụ án xảy ra 10 ngày trước, thi thể thứ nhất phát hiện trong thảo cầm viên, lúc đó là khoảng 5h chiều, một nhóm du khách đang tham quan khu rừng thì đột nhiên trên cây xuất hiện một thi thể nam, chính là thi thể bị mổ bụng trong bức ảnh. Cảnh sát nhảy vào điều tra, nhưng mặt nạn nhân bị hư hại nghiêm trọng, 10 vân tay cũng bị hung thủ xẻo bỏ, không thể nào xác minh được danh tính.

Hai thi thể nữ thì phát hiện 4 ngày trước, bị vứt ở một cái hồ trong trường cao đẳng, trong lúc dọn dẹp lòng hồ, nhà trường phát hiện. Cái lồng sắt rất nặng, hai nạn nhân đều chừng 18 tuổi, mặt và vân tay cũng bị hủy, không cách nào xác minh danh tính.

Điều khiến người ta chú ý nhất là trên người các nạn nhân đều mặc Hán phục, may tương đối cẩn thận, giá thị trường phải tới cả

ngàn tệ. Cảnh sát Giang Lăng điều tra nhiều mặt, phong tỏa một nhà may nhỏ bán Hán phục, chủ nhân là Văn Viễn lại mất tích, trước mắt hắn là nghi phạm, đang bị truy nã toàn thành phố.

Vào trong thành, Băng Tâm nói: "Có phải đi chào hỏi thị cục trước không?"

"Ý Tống Dương thế nào?" Tiểu Đào hỏi.

Tôi xem đồng hồ, đã là 3h chiều, liền đáp: "Lãng phí thời gian, chúng ta trực tiếp tới hiện trường xem một chút."

Tiểu Đào định vị bản đồ rồi chụp tay lái: "Vậy thì đi!"

Chúng tôi tới khu vườn bách thảo kia trước, nơi này trước đây là dinh thự của một tể tướng triều Minh, chúng tôi mua vé vào cửa, Băng Tâm xuýt xoa: "Oa, êm đềm yên tĩnh, độc đáo!"

Hoàng Tiểu Đào cũng nói: "Đều chỉ là đá và cây cối, sao có thể kiến trúc đẹp mắt như vậy chứ, quả là danh bất hư truyền."

Hai người đi vào một cái đình, chụp ảnh lưu niệm, tôi không quấy rầy hứng thú của hai cô gái, cùng Tống Tinh Thần đi thẳng tới hiện trường.

Đối chiếu với bức ảnh, tôi tìm được cái cây kia, bởi vì nơi này hàng ngày người qua lại rất đông, sợ tạo nên dư luận xã hội nên chỉ hai ngày sau khi phát hiện, cảnh sát đã gỡ dây phong tỏa. Tôi ngẩng đầu nhìn lên, chú ý tới một cành cây gẫy, có vẻ là treo nạn nhân nên bị bẻ.

Cạnh cái cây là một cái hồ, trên hồ có một thuyền đá, ven hồ có non bộ, phong cảnh cổ kính đẹp mê hồn. Tôi cân nhắc: "Treo xác nạn nhân ở đây, có dụng ý đặc biệt nào không?"

Chương 488: Đồng Tước Xuân Thâm tỏa nhị Kiều

Tống Tinh Thần nói: "Có thể nơi này có ý nghĩa đặc biệt nào đó đối với hung thủ."

Tôi nói: "Dành thời gian đi xem chỗ này đã."

Hai chúng tôi quay lại, thấy Vương Nguyên Thạch đang cầm điện thoại phục vụ công tác chụp ảnh cho hai đại tiểu thư, nhìn cũng thấy ông ta không tự nguyện chút nào.

Tiểu Đào và Băng Tâm ngồi trong đình lựa chọn ảnh để post, thấy chúng tôi quay lại thì ngạc nhiên hỏi: "Xem xong rồi?"

"Xong rồi, đi tới một chỗ đi." Tôi đáp.

"Há há thật là ngại, bọn em hào hứng quá." Tiểu Đào xấu hổ cười cười.

Đi ra bên ngoài, Băng Tâm mới phát hiện nơi này có dịch vụ đặc biệt, một cửa hàng cho thuê đồ cổ trang, du khách có thể thuê đồ ở đây, mặc vào trong để chụp hình. Lúc này có hai người nước ngoài mặc cổ trang đi ra, nhìn có chút bất nhất, nhưng không nói được là có vấn đề chỗ nào. Tôi không hiểu nhiều về cổ trang, nhưng tôi biết, cổ nhân rất chú trọng về trang phục, màu sắc, hình dáng, và cả cách thức mặc cũng không thể sai.

Tôi hỏi Tống Tinh Thần: "Ngươi tương đối hiểu về văn hóa thời xưa, quần áo hai người nước ngoài này có gì đó không đúng không?"

Tống Tinh Thần đáp rất nhanh: "Bộ người bên trái mặc gọi là hành phục, là quần áo thường ngày của quan lại thời xưa, xắn tay áo lên là không phải phép; bộ người bên phải mặc gọi là tích y, phải khoác thêm áo lông bên ngoài chứ không phải mặc một mình như vậy."

Băng Tâm mặt đầy hâm mộ nói: "Oa, Tinh Thần đại ca hiểu rõ mấy thứ này quá!"

Tống Tinh Thần nhàn nhạt nói: "Không có gì, những quyển phổ luyện hồi bé, hình vẽ đều là cổ nhân, cho nên có biết chút ít."

Tôi lấy ra bức ảnh nạn nhân thứ nhất đưa cho hắn: "Nhìn xem trên người này có điểm nào không đúng?"

Tống Tinh Thần liếc mắt một cái: "Đây là quần áo thư sinh thời Tống, không có khuyết điểm gì, người này hẳn rất hiểu về Hán phục."

Tôi cho hắn xem bức ảnh thứ hai, hắn nói: "Hai cô gái này đều mặc y phục triều Hán, một cái màu xanh, một cái màu lục, đều là màu sắc thị thiếp mới dùng."

Cái này tôi cũng biết một chút, màu xanh dương và màu lục là hai loại thuốc nhuộm khá rẻ thời xưa, dùng cho người có thân phận thấp bé trong gia đình mặc. Còn màu đỏ và màu tím thì chủ nhân hoặc tầng lớp quý tộc mới được dùng.

Ngoài quấn áo thì đầu tóc của hai nạn nhân nữ cũng rất cổ xưa, cứ như diễn viên cổ trang trong phim vậy. Tôi nói: "Xem ra, hung thủ muốn truyền đạt ý nghĩa gì đó."

Băng Tâm vỗ tay la lên: "Muội biết rồi, hung thủ là một giáo sư nghiên cứu Hán phục lâu năm, thấy diễn viên tùy tiện mặc cổ trang trên TV thì không vui, vì vậy giết gà dọa khỉ, khiến tất cả mọi người biết Hán phục phải mặc thế nào."

Tiểu Đào cười khổ: "Tôn đại tiểu thư lợi hại, cô đi phá án một mình đi."

Tôi cũng cười, giải thích: "Rất nhiều hung thủ thích lấy thi thể để làm triển lãm, từ tâm lý phạm tội mà nói, có ba loại động cơ. Thứ nhất, là động cơ thành tựu, chính là để cho người ta nhìn một chút, xem ta tàn nhẫn như thế nào, càng nhiều máu, càng dọa người thì hung thủ càng thỏa mãn."

Tiểu Đào nhớ ra: "Diều da người chính là loại này!"

Tôi nói: "Sai rồi, diều da người là loại thứ hai, động cơ trừng phạt. Hung thủ phải phơi bày danh tính nạn nhân ra, ngụ ý là, các người nhìn xem người này chết thê thảm thế nào. Từ trình độ máu me trong vụ này mà nói, cũng chưa ra hình dạng gì, hung thủ lại hủy dung nhan và vân tay khiến danh tính nạn nhân không xác định được, không thuộc về loại thứ hai này. Cho nên nó là loại thứ ba, động cơ cảnh báo. Hung thủ thiết kế ra một loại ý tưởng, nhằm cảnh tỉnh, giáo dục người khác thông qua dọa nạt, cũng giống như "Seven" trong phim Hollywood. Vừa rồi Băng Tâm mặc dù là nói bừa, nhưng đã phân tích đúng động cơ."

"Ý huynh là, hung thủ thật sự muốn giáo dục mọi người rằng, Hán phục phải mặc như thế nào?" Băng Tâm hưng phấn.

Tôi nói: "Không không không, động cơ này quá nhỏ, huống chi việc giết người này há chẳng phải là phản tác dụng sao, sau này còn ai dám mặc Hán phục nữa."

Tiểu Đào hỏi: "Vậy rốt cuộc hung thủ muốn truyền đạt ý gì?"

Tôi suy ngẫm: "Còn chưa rõ ràng lắm."

Một tiếng sau, chúng tôi tới cao đẳng kỹ thuật thành phố Giang Lăng, Tiểu Đào xuất trình giấy chứng nhận, chúng tôi thuận lợi vào trong.

Đi tới bờ hồ, thời gian đã qua 4 ngày, chẳng nhìn ra manh mối gì, tôi đang khổ tâm thì một giọng nói vang lên: "Các vị, tôi tới trễ, ngại ngùng!"

Quay đầu nhìn lại, là một đại thúc đang cười rạng rỡ. Ông ta là Đường đội trưởng của thị cục Giang Lăng, cũng là người phụ trách vụ án, trước đó có gọi điện cho Tiểu Đào, chạy tới đây tiếp đón chúng tôi.

Theo lý thì chúng tôi phải tới thị cục ra mắt trước, nhưng do quyền lợi của tổ đặc án, khách lớn thì lấn chủ, Đường đội trưởng mới phải tới tận đây đón tiếp chúng tôi.

Hàn huyên mấy câu, đội trưởng Đường nói: "Mấy vị cũng thật chuyên nghiệp, vừa đến đã trực tiếp điều tra hiện trường. Mọi người vất vả rồi, tôi đã đặt sẵn phòng khách sạn rồi, lát nữa mời mọi người đi ăn."

Hoàng Tiểu Đào chuyển ánh mắt cho tôi, tôi biết mình phải đóng vai phản diện, dù sao nàng cũng là người trong ngành công an, không tiện làm mất mặt. Tôi nghiêm túc nói: "Đường đội trưởng khách khí rồi, việc cơm nước coi như xong đi, trước mắt vụ án này được coi là giết người liên hoàn, hung thủ rất có khả năng sẽ tiếp tục gây án, chúng ta phải phá thật nhanh."

Đường đội trưởng kinh ngạc: "Cậu chính là Tống Dương Tống Thần thám đó ư? Ngưỡng mộ đại danh đã lâu, nể mặt đi mà, hiếm lắm mới được gặp tổ đặc án, là vinh hạnh lớn của thị cục. Yên tâm đi, không phải tiền công quỹ, là tôi tự móc tiền túi mời các vị."

Tôi đổi chủ đề, hỏi về chi tiết vụ án, ông ta nói so với hồ sơ không khác biệt lắm, rồi chợt nói: "Phải rồi, lúc đó chúng tôi phát hiện có vết kéo lê ở Thu Thực Lộ, có muốn đi xem một chút không?"

"Thu Thực Lộ là ở đâu?" Tôi hỏi.

"Chính là khu đường trong ngôi trường này, trường làm theo kiểu kiến trúc nhân văn gì đó, đặt những cái tên thơ mộng." Đội trưởng Đường giải thích.

"Con đường này tên gì?" Tôi hiếu kỳ hỏi.

"Xuân Thâm Lộ." Đội trưởng Đường trả lời.

Nghe cái tên này, đầu tôi ong ong, phảng phất như Thể Hồ Quán Đính. Liền lôi bức ảnh thứ hai ra nhìn, dùng động u chi đồng quan sát cẩn thận, quả nhiên trên lồng sắt có khắc một hình vẽ nhỏ, là một con chim sẻ!

"Đồng Tước Xuân Thâm Tỏa Nhị Kiều!" Tôi kìm lòng không được, đọc lên.

"Cái gì?" Mấy người sửng sốt. Tôi hưng phấn nói: "Đây là ý mà hung thủ muốn truyền đạt, Xuân Thâm Lộ, chim sẻ trên lồng sắt, hai cô gái mặc cổ trang, hợp lại chính là Đồng Tước Xuân Thâm Tỏa Nhị Kiều."

Băng Tâm nói: "Ồ, Tiểu Kiều có phải là thiếp không?"

Tôi gật đầu: "Đúng, Đại Kiều là thiếp của Tôn Sách, Tiểu Kiều là thiếp của Chu Du."

"Nổi tiếng như vậy, muội còn nghĩ là chính thê cơ đấy!" Băng Tâm lẩm bẩm.

Tiểu Đào nói: "Làm thiếp mới hay chứ! Người đàn ông nào lại đi yêu chính thê của mình?" Sau đó hỏi tôi: "Thế xác chết thứ nhất thì sao?"

Một mắt xích thông thì những mắt xích còn lại cũng thông, tôi nói: "Thi thể thứ nhất đặc điểm là rạch bụng xổ ruột, cây cổ thụ, thời gian phát hiện là chạng vạng tối, chẳng phải là hung thủ muốn viết..."

"Khô đằng lão thụ hôn nha, mặt trời chiều ngả về tây, đoạn trường nhân tại thiên nhai!" Tiểu Đào và Băng Tâm đồng thời đọc lên.

Đội trưởng Đường tán dương: "Lợi hại lợi hại, không hổ là tổ đặc án, thoáng cái liền nói ra được mấu chốt. Đám óc heo chúng tôi ở đây nghĩ cả 7 ngày cũng không ra được."

Tôi nói: "Có biết những thứ này cũng vô ích, đội trưởng Đường, làm phiên ông dẫn đường, tôi muốn khám nghiệm lại thi thể!"

Chương 489: Khám nghiệm tử thi

Một tiếng sau, đoàn chúng tôi tới phòng pháp y của thị cục Giang Lăng. Không ngoài dự đoán, thi thể sớm đã bị giải phẫu, những túi bộ phận cơ thể đặt trước mặt chúng tôi, tôi nhìn đống nội tạng mà ngẩn người. Đội trưởng Đường nói: "Tống cố vấn cần máy móc gì cứ nói."

Tôi cười khổ: "Có điều ngài không biết, trước giờ tôi nghiệm thi là không giải phẫu."

"Không giải phẫu? Vậy phải khám nghiệm thế nào...Có điều cậu yên tâm, người giải phẫu ba thi thể này đều là pháp y có thâm niên trong cục, sẽ không có sai sót. Đây, báo cáo giải phẫu đây."

Tôi chẳng thể làm gì khác hơn là bảo Băng Tâm đứng bên cạnh đọc, tự mình mở túi, lấy các bộ phận theo thứ tự ra.

Trên báo cáo giải phẫu nói, nạn nhân nam giới tuổi xương là 28 tuổi, cơ thể cường tráng, thời gian chết là 13 ngày trước, nhưng thi thể đã từng bị đông lạnh, cho nên mức độ thối rữa hơi nhẹ, nguyên nhân cái chết là sau gáy bị đập mạnh dẫn đến gãy xương, có xuất huyết dưới da và vết trầy xước. Một dụng cụ cùn như cờ lê được cho là hung khí gây ra vết vỡ hộp sọ. Cú đánh của hung thủ gây vỡ hộp sọ, xuất huyết màng nhện, tử vong.

Ngoài ra trên người nạn nhân nam còn có một số vết thương, là sau khi chết gây ra, pháp y kết luận là do va đập trên đường vận chuyển cái xác.

Dụng cụ mổ bụng nghi là cây kéo, trên chân tay nạn nhân có

vết trói, do hung thủ dùng lực mạnh để kéo nên tạo thành vết xước ở da.

Còn có một chi tiết, nạn nhân nam bị cạo sạch tóc, đội tóc giả, dùng keo siêu dính dán trên đầu.

Tôi nhìn mấy bộ phận thi thể xác định một chút, kết luận của pháp y đại khái chính xác. Nhưng tôi để ý tới ngực, bụng, má đùi ngoài nạn nhân có vết xước da nhỏ, giống như là bị vật cứng cạo ra, nếu là va đập do vận chuyển thì tôi không đồng ý, phải kiểm tra cẩn thận lại.

Nạn nhân nữ thứ nhất chừng 27 tuổi, cơ thể hơi mập, đã từng mang thai, ngón áp út có vết nhẫn hằn đã lâu, đây hẳn là một phụ nữ đã kết hôn.

Nguyên nhân tử vong là trán bị đập mạnh, hung thủ ra tay hơi nặng, một chút xương vỡ còn găm vào trong não. Thái dương bên phải cũng có vết đập, có vẻ như là hung thủ không yên tâm nên bồi thêm.

Cũng giống nạn nhân nam, nạn nhân nữ này chết 13 ngày trước, xác đã bị giữ lạnh, để mặc quần áo cho nạn nhân, hung thủ còn dùng khăn ấm để làm mềm khớp xương.

Nhưng nạn nhân nam lại không như vậy, có thể thấy lúc đó kinh nghiệm hung thủ chưa đủ, nên gây ra sụn khớp bị gãy.

Trên lưng nạn nhân nữ có vết tróc da, pháp y nghi ngờ là lúc kéo lê trên đất gây ra. Còn có một manh mối quan trọng, thức ăn trong dạ dày của hai nạn nhân giống nhau, chủng loại tương đối phong phú, hai nạn nhân này trước khi chết hẳn là ngồi ăn cùng nhau, họ rất có thể là một đôi vợ chồng.

Nghe tới đó, tôi ra hiệu cho Băng Tâm ngừng đọc, mình thì so sánh bắp đùi của nạn nhân nam với nạn nhân nữ thứ nhất, sau đó

lấy thính cốt mộc ra vừa nghe vừa nhẹ nhàng lay động khớp xương, ngồi dậy nói: "Trong nhà hung thủ có tủ đông, vết tróc da trên người không phải do kéo lê, mà là hai cái xác khi đông bị dính vào nhau, lúc tách ra gây nên. Hẳn là hai người bị bỏ chung vào một cái tủ không lớn lắm, tương đương với tủ kem của hàng tạp hóa."

Đội trưởng Đường xuýt xoa: "Tống cố vấn phân tích thật có lý, đây là sơ sót trong công tác của chúng tôi. Hai thi thể do hai pháp y khác nhau giải phẫu, không liên hệ cái đầu mối này với nhau."

Tiểu Đào nói: "Loại tủ lạnh này nhà bình thường không dùng, chẳng lẽ hung thủ bán tiệm tạp hóa?"

Tôi nói: "Tạm thời chưa kết luận được. Băng Tâm, tới giúp một tay."

Tôi có chỗ tương đối lưu ý, chính là vết thương trên bụng nạn nhân nam, mặt cắt vết thương khá nham nhở, tôi cũng có quan điểm như bác sỹ pháp y, là do kéo cắt ra.

Tôi với Băng Tâm đeo găng tay lên, bảo nàng dùng nhíp gắp da phía trên kéo xuống, tôi thì dùng nhíp kéo da phía dưới lên. Vết thương trên cơ thể người, do sức căng của da thịt sẽ bị rách ra ở giữa, lúc chúng tôi kéo miệng vết thương lại với nhau, phát hiện ở giữa thiếu mất một phần da thịt.

Đội trưởng Đường kinh ngạc: "Thiếu một phần? Lúc đó không phát hiện?"

Băng Tâm nói: "Chẳng lẽ là một tên cuồng sát, cắt da thịt của nạn nhân để làm kỷ niệm?"

Tôi nói: "Đừng vội kết luận, ta xem vết thương trí mạng chút đã."

Vết thương trí mạng đúng là do vật nặng đập vào, nhưng ở

huyệt thái dương bên trái tôi phát hiện có một ít tổn thương khó nhận biết, dưới lớp da có hạt cát, xung quanh có vết rạn.

Quan sát vết thương này hồi lâu, tôi mới lên tiếng: "Đây là giày đá vào, vị trí này hẳn là sau khi nạn nhân ngã xuống thì bị đá."

Đội trưởng Đường há hốc mồm, đây cũng là một điểm quan trọng mà bác sỹ pháp y đã bỏ qua.

Không chỉ có vậy, tôi phát hiện trên bả vai nạn nhân có một lớp màng cứng, trong suốt, hỏi Băng Tâm: "Trong báo cáo giám định có nhắc tới cái này không?"

Băng Tâm liếc một cái, sau đó lắc đầu: "Không có."

Tôi dùng động u chi đồng quan sát chăm chú: "Đội trưởng Đường, đây là một manh mối quan trọng, dĩ nhiên cũng bị bỏ qua."

"Cái gì?" Đội trưởng Đường bắt đầu căng thẳng.

Tôi nói: "Đây là một mảng keo đông đặc, trên đó có vân tay của hung thủ." Tôi nhìn phần đầu tóc của nạn nhân một chút: "Xem ra là lúc gắn tóc giả, tay hung thủ bị dính keo, tiện thể lau lên."

Hai mắt đội trưởng Đường trợn lớn như cái bát: "Tống cố vấn quả nhiên sức quan sát kinh người, bội phục bội phục."

Tôi bảo Băng Tâm lấy mẫu, trên đó có dấu vân tay mờ mờ, không biết có thể tìm được đặc thù không.

Ánh mắt tôi chuyển qua phần đầu của nạn nhân nam, trên đầu đầy keo dính đông đặc, ngoài ra còn có một ít sợi trắng nhỏ giống như là vải bông, hẳn là hung thủ dùng bông thấm keo trên đầu nạn nhân.

Tôi cẩn thận kiểm tra, phát hiện các nang tóc của nạn nhân hơi nhô ra, có vẻ như bị dùng lực giật, nói: "Tóc nạn nhân từng bị

lôi kéo."

Băng Tâm nói: "Xem ra hung thủ đầy thù hận đối với nạn nhân, sau khi chết còn hành hạ một trận."

Tôi lắc đầu: "Kết luận này hơi cảm tính, từ phương hướng nang tóc bị nhô lên thì không giống như bị kéo lên thành đám, mà từng nhúm từng nhúm."

"Từng nhúm?" Tiểu Đào kinh ngạc nói: "Hay là nối tóc?"

"Em từng làm sao?" Tôi hỏi.

Tiểu Đào nói: "Em thì cần gì nối tóc, nhưng đã được thấy người khác làm, nối tóc chính là kéo từng nhúm từng nhúm lên, rồi dán tóc giả vào, nếu kỹ thuật cao sẽ không nhận ra là nối tóc."

Trừ việc đó, tôi không nghĩ ra khả năng khác, nói: "Xem ra hung thủ thực tập nối tóc, nhưng kỹ thuật kém, hỏng hết nên cạo sạch tóc, sau đó dùng tóc giả thay thế."

"Thật là lắm chuyện." Tiểu Đào cười nói.

Tôi nhấc tay nạn nhân lên nhìn, vân tay bị dao sắc cắt bỏ. Rồi lại quan sát gương mặt, da mặt bị chất hóa học ăn mòn, trên báo cáo giám định ghi là Hydrochloric.

Tôi so sánh ngón tay với vết thương ở bụng, phát hiện vết thương ở bụng có vẻ hơi cũ, có vết cuộn. Tôi kết luận rằng kẻ sát nhân đã đặt thi thể trong một thời gian dài để hoàn thành 'tác phẩm'. Cây kéo rạch bụng có thể là chính đồ vật trong nhà hắn.

Nhưng axit chlohydric để hủy mặt và dao nhỏ cắt vân tay thì phải có cách để kiếm, cho nên trong quá trình hoàn thành tác phẩm, hung thủ đã phải dừng lại để đi tìm công cụ!

Chương 490: Giáo viên khát máu

Nhìn cỗ thi thể này, trong đầu tôi hiện lên hình ảnh hung thủ nấp trong phòng tối đen, chơi đùa với cái xác, đặc điểm và hình dáng bên ngoài của hung thủ cũng phần nào mơ hồ.

Tôi hỏi Băng Tâm: "Theo muội nghĩ thì hung thủ là người như thế nào?"

Bị đặt câu hỏi bất ngờ, Băng Tâm sửng sốt, suy nghĩ một chút rồi đáp: "Rất am hiểu về cổ trang, lại có thể mua được những thứ này, chắc hẳn trong nhà phải có nhiều tiền. Để đạt được mục đích định sẵn, hắn có thể duy trì cái xác lâu như vậy, muội nghĩ hắn là một người cố chấp, còn nữa, với tư chất như thế thì nhất định đã từng gây án trước đây."

Tôi phản bác: "Có tiền hay không ta còn chưa xác định được, nhưng hung thủ rất có thể là gây án lần đầu, hơn nữa là một kẻ không quyết đoán, thay đổi thất thường."

"Hả?" Băng Tâm sửng sốt.

"Tống Dương, đừng vòng vo, anh cứ nói thẳng ra đi. Ở đây lạnh lắm." Tiểu Đào giục.

Tôi mỉm cười phân tích: "Hung thủ đập chết người, hai cái xác được giữ đông khoảng 2 ngày, khoảng thời gian này hắn nghĩ ra một phương án xử lý thi thể. Vì để đạt được mục đích định sẵn, hắn phải làm kéo tóc nạn nhân dài ra, nhưng vì không nối được tóc nên cạo trọc rồi đội tóc giả. Vết thương vùng đầu là vết thương sớm nhất, kế đến là bụng. Phần da thịt thiếu sót biến đi

đâu, hung thủ lấy nó có mục đích gì? Tôi nghĩ cũng giống việc hủy bộ mặt nạn nhân, là để che giấu cái gì đó. Lẽ nào bụng nạn nhân có ký hiệu đặc biệt gì? Không thể nào, cho nên đó là vì hung khí. Ban đầu hung thủ dùng thứ gì đó để rạch bụng, sau đó sợ hung khí này sẽ làm mình bại lộ cho nên dùng kéo cắt bỏ phần da thịt quanh miệng vết thương. Điều này chứng tỏ hắn đã chột dạ, tuyệt đối không phải kẻ đã có kinh nghiệm gây án."

"Vết thương trên mặt và các đầu ngón tay được gây ra cuối cùng, sau khi hoàn thành tác phẩm, sợ danh tính người chết sẽ tố cáo mình, cho nên hủy đi. Từ độ cũ của vết thương thấy rằng, phải tốn hai ngày để hoàn thành tác phẩm, hung thủ tuyệt đối không phải một kẻ đã quen tay, mà là kẻ giết người lần đầu."

Sau khi lời tự thuật của tôi chấm dứt, mọi người im lặng chốc lát, Tiểu Đào hỏi: "Như vậy thì hung thủ và nạn nhân là người quen?"

"Rất có thể." Tôi gật đầu.

"Mặc dù kẻ này không thành thạo, nhưng vẫn nắm được mấu chốt là không xác định ra danh tính sẽ khó phá án nhất, có thể là học trên phim ảnh."

Tôi hỏi đội trưởng Đường: "Thức ăn trong dạ dày hai nạn nhân có những gì?"

"Cá, tôm, rất nhiều. Hai vợ chồng này hẳn là có tiền." Đội trưởng Đường suy nghĩ rồi đáp.

"Cho tôi xem danh sách chi tiết." Tôi nói.

Đội trưởng Đường rời đi, mang về một tờ danh sách. Tôi để ý trong dạ dày nạn nhân, thức ăn có mấy chục loại, mỗi loại hàm lượng không nhiều. Cũng may là tôi đòi xem kỹ, nói: "Đội trưởng Đường, đừng để ấn tượng ban đầu giữ vai trò chủ đạo, nhiều món

như vậy, cho dù là người có tiền cũng không gọi một lúc nhiều món thế này."

"Ừ nhỉ." Đội trưởng Đường lúng túng gãi đầu.

Tôi nói: "Hẳn là bọn họ vừa đi dự tiệc về. Những đồ ăn này đa dạng, đủ để làm một bàn tiệc."

Tất cả tỏ ra bừng tỉnh, đội trưởng Đường xấu hổ nói: "Đúng là Tống cố vấn, điều này cũng chú ý tới..."

Tôi khẽ mỉm cười: "Không phải thận trọng mà là khách quan."

Tiểu Đào lên tiếng: "Được rồi, đừng tự khen tự nhận nữa, tiệc rượu cũng được, cơm nhạt cũng tốt, có gì trợ giúp cho việc phá án đâu?"

Tôi nói: "Có, nạn nhân nam lái một chiếc xe."

Tiểu Đào ngạc nhiên, cầm tờ danh sách lên nhìn rồi nói: "Ha ha, em hiểu, trong dạ dày người nữ có rượu, người nam thì không cho nên anh nghĩ người nam lái xe. Giờ em cũng có thể theo kịp suy nghĩ của anh rồi."

Tôi cười cười, nói: "Xem cỗ thi thể cuối cùng đi, Băng Tâm, đọc!"

Băng Tâm cầm báo cáo giám định lên bắt đầu đọc, nạn nhân nữ thứ hai khoảng 28 tuổi, người hơi gầy, thời gian tử vong khoảng 10 ngày trước, trên cổ có vết dây, nguyên nhân chết là cổ họng bị thít chặt dẫn đến ngạt thở. Xương sống hơi cong, nghĩ rằng hung thủ dùng lực mạnh kéo từ phía sau.

Nạn nhân nữ thứ hai cũng bị acid chlohydric ăn mòn gương mặt, dùng dao nhỏ cắt vân tay. Ngoài ra còn có một manh mối quan trọng, âm đạo nạn nhân có một lượng nước khử trùng 84 lớn, nghi là rót vào sau khi chết, đồng thời tìm được một ít tinh

dịch, nhưng ADN đã bị phá hư.

Nghe xong, tôi liền lấy điện thoại ra search mấy thứ, Băng Tâm dậm chân nói: "Tống Dương ca ca, huynh có nghe không thế, sao tự nhiên lại lấy điện thoại ra chơi?"

Tôi cất điện thoại đi, lúng túng cười: "Xin lỗi, đột nhiên ta nghĩ đến một chuyện, ta vẫn nghe mà."

"Nghĩ đến cái gì?" Tiểu Đào hỏi.

"Thứ cho anh tạm thời giữ kín, Tống Tinh Thần, đưa ô nghiệm thi đây." Tôi nói.

Tiểu Đào bĩu môi.

Nạn nhân nữ thứ hai dáng người có thể nói là rất hoàn hảo, pháp y kết luận là tử thi đã bị xâm hại, cho nên tôi muốn xác nhận một chút.

Trong lúc chờ Tống Tinh Thần đi lấy ô, tôi nhấc tay nạn nhân lên ngửi, đáng tiếc là toàn mùi formalin. Một lúc sau, Tinh Thần mang ô vào, tôi bảo Băng Tâm soi đèn tử ngoại, lúc bóng ô chiếu lên thi thể, mọi người đồng thanh ồ lên. Trên cái xác có rất nhiều dấu tay, mặc dù ở trạng thái tĩnh nhưng có thể nhìn ra hung thủ đã từng vuốt ve cái xác này hồi lâu.

Trên đầu vú thậm chí còn có dấu răng, đủ thấy hung thủ có cảm tình đặc biệt với nạn nhân này, có lẽ là người thầm thương trộm nhớ.

Sau khi im lặng giây lát, tôi nói: "Hung thủ với lần gây án sau này đã có tố chất nhất định, lần thứ hai giết người rất sạch sẽ, gọn gàng."

"Này này, đầu mối lớn như vậy trước mặt anh không nói, lại nói xiên đi đâu vậy?" Tiểu Đào nói.

Tôi xua tay, chỉ: "Đừng nôn nóng, cảm tình đặc biệt của hung thủ đối với nạn nhân lát nữa sẽ phải nói đến, nhưng trước đó, anh có một suy luận...ba nạn nhân là bạn học thời trung học, hung thủ hẳn là một người làm bên giáo dục, ngày 7 tháng 9 họ tham gia một buổi họp lớp."

"Cái...sao?" Mọi người cùng kinh ngạc. Tiểu Đào trợn tròn mắt: "Làm sao anh thấy được?"

Tôi quay qua hỏi Băng Tâm: "Muội tốt nghiệp trung học khi nào?"

"Mười sáu tuổi, sao vậy?" Băng Tâm đáp.

"Ôi mẹ ơi, thần đồng. Không hỏi muội nữa, hỏi người khác. Tiểu Đào, em thì sao?"

"18 tuổi. Hầu hết mọi người đều 18 tuổi tốt nghiệp trung học." Tiểu Đào đảo con ngươi một chút: "Ý anh là, ba nạn nhân đều chừng 28 tuổi, đúng thời điểm tốt nghiệp được 10 năm?"

Tôi gật đầu: "Đây chỉ là một phương diện, nạn nhân tuổi tác trung hợp, gần như là thế, anh có thể nghĩ tới họ là bạn học. Còn có ngày 7 tháng 9 cũng chính là đêm hai vợ chồng này gặp nạn, là cuối tuần, họp lớp cũng hay ấn định vào cuối tuần. Thêm nữa hung thủ cố ý hủy bỏ gương mặt nạn nhân, hiển nhiên là họ quen biết nhau, biết được danh tính nạn nhân đồng nghĩa với việc hắn bị bại lộ."

"Vậy làm sao anh biết được nghề nghiệp của hung thủ?" Hoàng Tiểu Đào tò mò hỏi.

"Thời gian!" Tôi cười nói: "Hung thủ sát hại nạn nhân nữ thứ hai vào 10 ngày trước, trùng hợp là lần đầu tiên vứt xác cũng đúng 10 ngày trước. Mọi người nhìn một chút xem ngày đó là ngày bao nhiêu?"

"Ngày 10 tháng 9...ngày nhà giáo!" Tiểu Đào và Băng Tâm đồng thanh.

"Đúng, sau đó là lần thứ 2 vứt xác, là cuối tuần. Hung thủ là một người chỉ rảnh vào cuối tuần và ngày nhà giáo, hoặc là hắn là học sinh lớn tuổi ở lại lớp, hoặc chính là giáo viên!" Tôi suy nghĩ kỹ càng trước khi nói.

Chương 491: Thơ cổ giết người

Nghe tôi nói xong, đội trưởng Đường sửng sốt, một lúc sau mới nói: "Lợi hại! Không hổ là Tống thần thám phá án vô số, chỉ dựa vào hai cái xác lại tìm ra nhiều manh mối như vậy."

Tiểu Đào thở dài: "Em còn tưởng đã theo kịp suy nghĩ của anh, thì ra còn cách một đoạn dài."

Tôi cười nhạt, hỏi đội trưởng Đường: "Giang Lăng có bao nhiêu trường trung học?"

"Ừm, có hơn trăm trường, còn chưa kể các thị trấn và huyện lị xung quanh." Đội trưởng Đường đáp.

Xem ra đầu mối vẫn hơi khó nắm bắt, tôi nói: "Vậy thì tiến hành song song đi, một phía điều tra những quán ăn gần đây có tổ chức họp lớp, phía khác điều tra các trường trung học, hung thủ hẳn là một giáo viên, giới tính nam, bề ngoài lịch sự, tính cách hướng nội, lòng tự ái cực cao, sống một mình."

Đội trưởng Đường gật đầu: "Được, tôi sẽ sắp xếp toàn bộ cảnh lực đi điều tra."

Đợi ông ta đi khỏi, Tiểu Đào đến vỗ vai tôi, nói: "Lại cho thị cục Nam Giang mở mày mở mặt rồi!"

Tôi cười khổ: "Những thứ này có đáng kể gì, dựa theo chu kỳ hoạt động của hung thủ, một thi thể nữa vào ba ngày sau, cuối tuần sẽ xuất hiện."

Băng Tâm nói: "Chúng ta phân tích tiếp đi, tại sao hung thủ lại phải gian thi?"

Tôi nói: "Nạn nhân này có thể là đối tượng thầm thương trộm nhớ hồi trung học của hung thủ, vì một lý do nào đó, hắn không thể không giết cô ấy, nhưng lại có một tình cảm lưu luyến không rời."

"Không thể không giết, nhất định có ẩn tình gì đó." Tiểu Đào cau mày.

"Hung thủ liệu có phải một giáo viên ngữ văn không, hắn có thể nghĩ ra loại phương pháp giết người thi tình họa ý này, không thể là giáo viên khoa tự nhiên chứ?" Băng Tâm nói.

Tôi nói: "Cũng chưa chắc, từ lúc giết người đến khi vứt xác là 3 ngày, từ sự cẩn thận của hung thủ, không đến nỗi sẽ làm bại lộ nghề nghiệp của mình dễ dàng như vậy. Ta nghĩ cái này có liên quan tới lý do giết nạn nhân."

Thơ cổ cùng với việc giết người rốt cuộc có mối liên hệ gì? Nhất thời tôi không có manh mối, mặc dù hơi tiêu cực, nhưng sợ rằng phải chờ thi thể thứ 4 xuất hiện.

Khám nghiệm tử thi xong, sắc trời cũng không còn sớm, Băng Tâm vừa ra khỏi cửa thì kêu đói bụng, Tiểu Đào nói: "Tôi đã đặt sẵn quán cơm rồi, đi, tôi mời mọi người ăn một bữa. Hiếm khi có dịp tới đây, món ngon Giang Lăng không thể bỏ qua."

Băng Tâm hào hứng nói: "Tiểu Đào tỷ tỷ, tỷ quá chu đáo."

Chúng tôi tới quán ăn, hưởng thụ một bữa ăn ngon lành đặc sản Giang Lăng. Cảnh đêm ở thành phố này thật đẹp, Tiểu Đào và Băng Tâm đã quên sạch sành sanh vụ án, ăn cơm xong rủ nhau đi SPA.

Ba người đàn ông chúng tôi đương nhiên không thể đi theo, tôi muốn tìm chỗ nào thả lỏng một chút, bàn tới bàn lui, quyết định tìm phòng xông hơi, tắm thư giãn một cái.

Hơn 10h chúng tôi về khách sạn nghỉ ngơi, một đêm yên bình trôi qua. Sáng hôm sau, mọi người ăn sáng ở khu buffet của khách sạn, Tiểu Đào hỏi hôm nay có dự định gì. Tôi nói: "Mặc dù chuyến đi này mục đính chính là lánh mặt cô cô, nhưng chính sự vẫn phải làm, tới chỗ ở của nghi phạm xem thử chút đi."

Nghi phạm mà tôi nhắc tới chính là ông chủ tiệm may mà lần trước đội trưởng Đường nói, theo suy đoán của tôi thì người này không phải là hung thủ mà chỉ có liên quan tới vụ án thôi.

Hoàng Tiểu Đào cười nói: "Em cũng có ý đó, nhân tiện ghé Đại Minh Tự thăm quan một chuyến."

"Tốt quá." Băng Tâm lập tức tán thành.

Ông chủ kia tên là Kha Văn Viễn, mở tiệm ở gần Đại Minh Tự, phía trước là cửa hàng, phía sau là xưởng may, thuê mấy thợ chế tác Hán phục, cũng có tiếng ở khu vực này.

Trước mắt Kha Văn Viễn mất tích, nhưng theo người xung quanh phản ảnh, người này vô cùng sùng bái trang phục truyền thống, chính mình hàng ngày cũng thích mặc, còn học theo cổ nhân búi tóc, thường bị nhận lầm là đạo trưởng.

Người này nhân phẩm cũng không tệ, thái độ phục vụ rất chu đáo, những khách hâm mộ Hán phục sẽ được giảm giá, còn từng tài trợ 50 bộ quần áo cho một đội nhạc cổ trang.

Mấy người chúng tôi lái xe tới Đại Minh Tự, đây là một thắng cảnh trứ danh của Giang Lăng, mặc dù giờ không phải là mùa du lịch, nhưng vẫn có không ít du khách thăm quan, trong đó còn có nhiều mỹ nữ Nam Giang dịu dàng...

Đang nhìn chằm chằm một người đẹp thì tôi bị Tiểu Đào bắt quả tang, véo tai cười lạnh: "Anh có muốn tới chào hỏi không?"

Tôi vội giãi bày: "Anh chỉ là đang nhìn quần áo người ta mặc

thôi, em mặc chắc chắn đẹp hơn cô ấy vạn lần."

Tiểu Đào cười nói: "Xem miệng lưỡi cậu ngọt như vậy, tỷ bỏ qua cho lần này!"

Băng Tâm nói: "Muội thấy có mấy cô gái mặc Hán phục, thì ra Hán phục thướt tha như vậy. Kết thúc vụ án lần này muội phải mua một bộ về mặc mới được."

Tiểu Đào nói: "Ừ, tỷ cũng ủng hộ cô, loại quần áo này dành cho người có dáng màn hình phẳng là hợp nhất."

Băng Tâm cả giận bĩu môi: "Quá đáng!"

Chúng tôi đi trên đường, cũng có khá nhiều người ngoái lại nhìn. Nhất là Tống Tinh Thần, mấy cô gái nhìn thấy hắn thì rối rít la lên đại minh tinh Trương Nghệ Hưng, lấy điện thoại ra chụp ảnh, bản thân hắn thì thờ ơ, hắn đã thành thói quen.

Chúng tôi tới tiệm Hán phục kia, cửa hàng đã đóng cửa, cảnh sát cân nhắc nơi này là khu du lịch nên không có dán niêm phong.

Dùng công cụ mở khóa trước mặt đông người thì không hay lắm, Tiểu Đào tìm chủ nhà tới mở cửa, Trong phòng treo đầy Hán phục, Tiểu Đào nói: "Em có nhớ một bản tin mấy năm trước, lúc đó trong nước đang ngăn chặn Nhật hóa, có mấy cô gái mặc Hán phục ra phố bị một đám phẫn Thanh mặc Kimono quây lại, bắt họ cởi bỏ quần áo."

Băng Tâm bình luận: "Những tên giặc yêu nước chính là vừa ngu đần vừa khốn nạn, mượn danh nghĩa yêu nước mà phá hoại. Có điều mấy năm gần đây đã khá hơn chút, ngày càng nhiều các cô gái coi Hán phục là quần áo mặc thường xuyên, cái gì mà sườn sám, đều là Mãn tộc truyền lại."

Tôi cười: "Đừng phủ định hoàn toàn như vậy, văn hóa Trung Hoa là tổng hợp tất cả, sườn sám cũng có thể mặc, Hán phục cũng

có thể mặc. Nghĩ một chút thời Thịnh Đường, các cô gái vừa có thể mặc Hồ phục, vừa có thể mặc nam trang, việc để lộ ngực thật chưa từng có trong lịch sử, quá cởi mở. Trên đường có người Trung Quốc, người Nhật, người châu Phi...chỉ có đất nước cường thịnh mới có thể dung nạp tất cả văn minh, hiện nay so với 20 năm trước Trung Quốc đã phát triển hơn biết bao nhiêu lần, ngày càng có nhiều người nước ngoài ghé thăm, đây chính là minh chứng cho việc đó."

Hoàng Tiểu Đào gật đầu: "Tống Dương nói rất có lý, có điều sao lúc nhắc đến lộ ngực, hai mắt anh lại sáng lên?"

Tôi hoảng hốt: "Có không? Anh lúc nào cũng khách quan mà."

"Còn cãi!" Tiểu Đào cười.

Băng Tâm nhổ nước bọt nói: "Tại sao đàn ông ai cũng thích ngực to? Lúc bé còn uống sữa chưa đủ sao?"

Sau khi tán dóc, chúng tôi bắt đầu điều tra căn nhà này. Tôi lấy ảnh so sánh với vật thật, từ đường may, hoa văn cho đến chi tiết, Hán phục trên người nạn nhân đúng là từ đây mà ra, điểm này đội trưởng Đường đã xác nhận.

Trên tường treo giấy phép kinh doanh, có ảnh của Kha Văn Viễn, tôi gỡ xuống nhìn, gương mặt này khác xa với hình dung hung thủ trong tưởng tượng của tôi.

Tôi hỏi: "Kha Văn Viễn sinh năm nào?"

Tiểu Đào đáp: "Theo hồ sơ cá nhân, ông ta năm nay 30 tuổi, chưa lập gia đình."

Phía sau cửa hàng là xưởng may, trên máy may vẫn còn quần áo đang may dở. Thực ra những gì cần thì đội trưởng Đường đã điều tra, chúng tôi mà lại tìm người làm công trong xưởng để hỏi thì vừa mất thời gian vừa không cần thiết.

Chúng tôi vào phòng ngủ của Kha Văn Viễn, bên trong vô cùng bừa bộn, trên giá đầy sách liên quan tới quần áo thời xưa, có thể thấy anh ta vì việc làm ăn mà tốn không ít tâm tư.

Có rất nhiều búp bê mặc Hán phục trong tủ kính, tôi nhìn chằm chằm vào đó, cứ cảm thấy không đúng chỗ nào!

Chương 492: Búp bê cung nữ

Tôi lấy búp bê trong tủ kính ra xem, đầu tóc đen nhánh, nhổ thử một sợi quan sát, sợi tóc lớn bằng tóc người, nhưng chiều dài và độ cong không giống...

Tôi gọi Băng Tâm tới xem một chút, nàng nghiên cứu hồi lâu, nói: "Đây chẳng lẽ là... lông ở bộ phận sinh dục?"

"Cái gì?" Tiểu Đào kinh ngạc quay sang.

Tôi nói: "Cụ thể thế nào phải hóa nghiệm mới biết được."

Nếu quả thật là như vậy, tôi nhìn những con búp bê bày la liệt trong tủ kính thầm nghĩ, sở thích của Kha Văn Viễn đúng là không ổn.

Đúng lúc này thì trong phòng đột nhiên có tiếng vải rách toạc, quay đầu nhìn lại thì thấy Tống Tinh Thần đang dùng tay xé ga trải giường. Tiểu Đào hỏi hắn làm gì, Tống Tinh Thần không trả lời, kéo tấm vải lót ra ném lên giường, mọi người nhìn thấy đều ngớ ra.

Trên giường là một tấm vải lớn được vá bằng vô số cái quần lót phụ nữ mà thành, khiến người nhìn không biết nói sao.

"Ừm." Tôi trầm ngâm nói: "Người này sợ rằng không phải kẻ đứng đắn."

"Nguyên nhân hắn chạy trốn chẳng lẽ là vì vậy?" Băng Tâm cười khổ.

"Không thể kết luận bừa, phải rồi Tiểu Đào, gọi người trực kho

cửa hàng đến, anh muốn thẩm tra một ít tin tức." Tôi nói.

Tiểu Đào gọi điện cho đội trưởng Đường. Trong lúc chờ đợi, Vương Nguyên Thạch cũng phát hiện cái gì đó kẹp dưới đáy bàn, là một cuộn phim chụp hình, những năm này, người dùng máy ảnh phim kiểu cũ đã không còn nhiều.

Tôi kéo cuộn phim ra giơ lên phía ánh sáng, hình ảnh trên đó thật khiến người ta giật mình, đều là các cô gái khỏa thân. Giao cuộn phim cho Tiểu Đào, tôi nói: "Tìm chỗ nào rửa ảnh đi."

"Thứ này không tùy tiện lộ ra được, khả năng liên quan tới quyền riêng tư cá nhân, để em về bảo đội trưởng Đường hỗ trợ." Tiểu Đào cũng còn đang thất kinh.

Bên ngoài có tiếng gõ cửa, một thanh niên dè dặt đi vào, hỏi chúng tôi tìm mình có việc gì. Tôi hỏi: "Ông chủ của các anh thường ngày là người như thế nào?"

"Rất tốt. Hàng xóm láng giềng gặp phiền toái ông ấy cũng giúp đỡ nhiệt tình, thường ngày đối đãi với chúng tôi cũng vậy, chưa bao giờ thiếu tiền lương. Cuối năm còn thưởng cho chúng tôi rất nhiều nữa, không biết ông ấy đắc tội ai, đột nhiên chạy trốn không nói câu nào." Anh nhân viên thở dài.

Tôi hỏi tiếp: "Ông ta bỏ trốn ngày nào? Hôm đó có xảy ra chuyện gì không?"

Nhân viên tiệm nhớ lại: "Ngày 11 tháng 9. Hôm đó có một đồng nghiệp cho ông ấy xem weibo, nói là phát hiện cái xác chết kia. Xế chiều hôm đó ông chủ liền thanh toán lương thưởng cho tôi, rồi không thấy tăm hơi. Sau đó cảnh sát liền ập tới, hỏi tới hỏi lui, chẳng biết hỏi cái gì, hình như là có liên quan tới quần áo."

"Theo anh biết thì ông chủ của các anh có sở thích riêng nào không?"

"Không có sở thích riêng thì phải, thường ngày công việc bề bộn, làm gì có thời gian...a đúng rồi, ông ấy thích tiểu loli."

"Cái gì?" Chúng tôi giật mình.

"Không không đừng hiểu lầm, chính là loli theo nghĩa đen, ông ấy thích xem hoạt hình có loli, cái gì mà loli có ba điểm tốt, tôi còn nghe ông ấy nói vậy." Anh nhân viên lúng túng gãi đầu.

Tôi gật đầu: "Cảm ơn anh, phải rồi, chúng tôi muốn xác nhận hàng tồn kho xem có quần áo nào bị mất không."

"Được!"

Nhân viên mở một cái tủ, lần lượt lấy ra những bộ quần áo, đối chiếu sổ sách. Cuối cùng anh ta nói với chúng tôi là thiếu mất bảy bộ Hán phục, hai bộ nữ, năm bộ nam. Tôi với Tiểu Đào kinh ngạc thoáng nhìn nhau, theo như cái này thì hung thủ còn muốn giết 4 người nữa!

Anh nhân viên vừa đi khỏi thì đội trưởng Đường gọi điện, nói ông ấy tìm được quán ăn tổ chức họp lớp rồi, hơn nữa người phục vụ có cung cấp một số chuyện, bảo chúng tôi tới đó một chuyến.

Tiểu Đào cúp điện thoại nói với Băng Tâm: "Haiz, lỡ mất chuyến du lịch hôm nay rồi."

Băng Tâm xua tay: "Phá án quan trọng hơn mà, không thành vấn đề."

Chúng tôi tới quán ăn kia, trên ghi chép bán hàng có ghi, ngày 7 tháng 9 có một người đàn ông tên Trương Vĩ đặt một phòng lớn, còn đặt một biểu ngữ, viết "lễ ăn mừng 10 năm tốt nghiệp cấp 3." Tôi hỏi tướng mạo của người đặt phòng, phục vụ nói mỗi ngày gặp rất nhiều khách, không nhớ nổi, chỉ nhớ là vẻ ngoài khá hung tợn, giống như một tay giang hồ, trên tay xăm một con bọ cạp.

Đội trưởng Đường nói: "Còn có một người phục vụ tận mắt nhìn thấy sau bữa tiệc, một đôi vợ chồng xảy ra cãi vã với một người đàn ông ở bãi đậu xe, có thể là hai người trong số nạn nhân."

Tôi gật đầu: "Dẫn chúng tôi đi gặp anh ta đi."

Chúng tôi đến gặp người phục vụ kia, anh ta nhớ hôm đó đi thay nước rửa bát, trông thấy một đôi nam nữ và một người đàn ông đeo kính cãi nhau, sau lưng là một chiếc SUV màu đen, đại khái là hai vợ chồng này lái xe đụng phải xe của người đàn ông đó.

Nội dung cuộc cãi vã anh ta không nhớ rõ, chỉ nhớ một câu, cô gái chỉ mặt người đeo kính: "Tôi coi thường nhất là nhà sư phạm, vừa nghèo kiết xác vừa sĩ diện, đáng khinh!"

Sau đó người chồng lấy từ trên xe một xấp tiền, phải đến 1 vạn, đưa cho người đeo kính: "Được rồi được rồi, bồi thường tiền thuốc cho anh là được chứ gì, cút nhanh lên đi, chúng tôi còn công việc làm ăn!"

Người đeo kính trợn mắt lên nhìn cả hai, đứng im hồi lâu.

Đây là một manh mối quan trọng, từ mấy câu nói với nhau nghĩ rằng, người đeo kính rất có thể là hung thủ, việc tai nạn xe cộ cùng với bị bạn học lăng mạ, có thể là mồi lửa nhóm lên ý nghĩ giết người.

Nhưng lúc đó khoảng cách khá xa, người phục vụ không nhìn rõ mặt hai bên. Đường đội trưởng định hỏi nhân viên trong tiệm xem có gì cung cấp, nhưng hôm đó có hơn 40 người dự tiệc, chẳng ai để ý một người tầm thường đeo kính cả.

Tôi cám ơn người phục vụ, trầm ngâm mở cửa đi ra ngoài, chợt trông thấy hai nhân viên đang treo đèn lồng trước cửa, trên đèn lồng vẽ hình mặt trăng.

"15 tháng 8, tết trung thu!" Tôi giật mình: "Là hôm nay sao?"

"Sao thế, muốn ăn bánh trung thu à, mai mới đúng ngày." Tiểu Đào cười nói.

"Chết tiệt, sao lại đúng vào lúc này. Tết trung thu các cơ quan sẽ có ba ngày nghỉ, một thi thể nữa đêm nay, chậm nhất là sớm mai sẽ có thể xuất hiện, tệ hơn nữa là các trường học được nghỉ, tiến độ điều tra sẽ phải kéo dài." Tôi mắng.

Đội trưởng Đường khẩn trương cầm điện thoại lên: "Tôi lập tức tăng viện cảnh sát đi các nơi tuần tra."

Tôi nói: "Dựa theo thói quen của hung thủ, hắn sẽ kết hợp một câu thơ cổ để bày vẽ thi thể, rất có khả năng cái xác sẽ được vứt ở một danh lam thắng cảnh, phái thêm người giám thị những nơi này."

Đội trưởng Đường đáp ứng một tiếng, Tiểu Đào hỏi: "Gần khách sạn có khu thăm quan nào không?"

Đội trưởng Đường không suy nghĩ trả lời: "Công viên Hà Hòa Trì."

Tiểu Đào nghiêm túc: "Công viên này sẽ do tổ đặc án giám thị, không cần phái cảnh sát tới."

Sau khi đội trưởng Đường đi khỏi, tôi nói với Tiểu Đào: "Mục đích chính của em là muốn đi chơi?"

Tiểu Đào cười nói: "Cái này gọi là một công đôi việc, có ý kiến gì không?"

Chương 493: Nâng ly mời trăng sáng

Chạng vạng tối, đội trưởng Đường cho chúng tôi biết về tiến triển điều tra, người tên là Trương Vỹ trong thánh phố quá nhiều, cho dù là năm nay 28 tuổi thì cũng phải cả ngàn người, chỉ có thể từ từ điều tra.

Ăn cơm xong chúng tôi đi công viên Hà Hoa Trì, tối nay là trước đêm trung thu, người qua lại đông như mắc cửi, hai bên đường bày đầy sạp bán hàng, nghe nói còn có biểu diễn màn nước 3D lớn, Hằng Nga Bôn Nguyệt.

Băng Tâm rất hớn hở, mua một đống quà ăn vặt, Hoàng Tiểu Đào nói: "Thật ghen tỵ với cô, ăn thế nào cũng không mập ra, tỷ thì chỉ ăn chút gì không đắp vào mông thì cũng dồn lên ngực."

Băng Tâm nhăn mặt: "Tỷ đừng có ngày nào cũng hả hê như vậy." Quay đầu lại thì không thấy Tinh Thần với Vương thúc đâu, tôi nói không cần lo lắng, hai người họ thuộc tuýp không thích nào nhiệt, chắc là đang trốn ở nơi yên tĩnh nào đó.

Nơi đây đông người, Băng Tâm khoác một cánh tay của tôi, tay kia tôi khoác Tiểu Đào, thu hút không ít ánh nhìn của du khách, đại khái đang đoán mò quan hệ của ba người.

Tiểu Đào hỏi: "Có phải anh đang hối hận không được sinh ra ở thời phong kiến, như vậy thì có thể cưới hai vợ?"

Tôi nói: "Đừng có đoán mò bừa, trong lòng anh chỉ có em, hơn nữa thời phong kiến không phải một chồng nhiều vợ, nghiêm chỉnh mà nói phải là một chồng một vợ, nhiều thiếp. Mà thiếp

cũng không phải là tùy ý nạp, phải là vợ chính sinh con, thì quan phủ mới phê chuẩn cho cưới thiếp."

Băng Tâm nghe câu vợ lớn vợ bé, kháng nghị: "Hai người đang nói gì đấy? Muội còn lâu mới làm thiếp, muội coi Tống Dương ca ca như thanh mai trúc mã được rồi. Đợi hai người sinh em bé, chẳng mấy thì thành bà vợ già, còn muội thì mãi mãi vẫn là thanh mai trúc mã."

Hoàng Tiểu Đào chế nhạo: "Thật là có tinh thần tự sướng, cô có biết thanh mãi trúc mã là ý gì không? Chính là vĩnh viễn, còn lâu mới được lên chức!"

Băng Tâm đáp trả: "Hôn nhân là nấm mồ của tình yêu, tình cảm của hai người sẽ chấm dứt thôi."

Tôi vội giảng hòa: "Hai người các cô không còn chuyện gì hay ho hơn à? Không cãi nhau thì không hòa hợp được ư?"

Băng Tâm kéo tay tôi, nói: "Tống Dương ca ca, nghiêm túc hỏi huynh một vấn đề, nếu có một ngày muội với Tiểu Đào tỷ tỷ cùng rơi xuống nước thì huynh sẽ cứu ai?"

Tiểu Đào cũng kéo tay bên này: "Đúng vậy, em cũng sớm muốn hỏi câu này rồi."

"Hic!" Nhìn biểu hiện nghiêm túc của hai cô gái, đây chẳng phải là bảo tôi đi chết ư, suy nghĩ chốc lát, tôi nói: "Nhìn kìa, hình như phía trước có diễn ảo thuật, chúng ta đi xem chút đi."

"Đánh trống lảng!" Cả hai khó chịu la lên.

Tranh cãi thì vẫn tranh cãi, nhưng lúc hai người chơi với nhau lại rất ăn ý, trong công viên có bắn bóng, ném búp bê, coi bói chỉ tay...cả hai rất vui vẻ mà chơi từng thứ một.

Cứ thế chơi đùa đến tận 9h tối, Tiểu Đào nói: "Đội trưởng

Đường vẫn chưa gọi điện, xem ra tối nay hung thủ sẽ không xuất hiện."

Tôi gật đầu: "Vậy thì về trước đi, người anh đầy mồ hôi, phải tắm cái đã."

Băng Tâm nhao nhao lên: "Không mà, muội còn muốn xem Hằng Nga Bôn Nguyệt."

Tiểu Đào cười: "Hiếm khi mới có dịp tới đây, vậy thì xem."

Chúng tôi tới nơi biểu diễn, xem biểu diễn màn nước 3D. Nói là biểu diễn, nhưng thực ra là hoạt hình làm sẵn chiếu trên màn nước, kết hợp với nước biến ảo, có cảm giác giống như ảo mộng, cả hai xem rất nhập tâm.

Vừa xem tôi vừa phổ cập khoa học: "Thực ra câu chuyện Hằng Nga Bôn Nguyệt này, phiên bản đầu tiên là Hằng Nga uống phải linh dược, biến thành con cóc ghẻ, sau này đến thời nhà Hán mới dần tô điểm cho đẹp."

Tiểu Đào nói: "Cám ơn anh đã phổ cập, em lại học được thêm một kiến thức."

Băng Tâm cười ngặt nghẽo nói: "Một chút lãng mạn cũng không có."

Đột nhiên đúng lúc này, phía sau có tiếng hét chói tai: "Á, có người chết!"

Các khán giả rối rít quay đầu, chúng tôi vội vàng chạy về phía có tiếng hét, tới nơi thì Tinh Thần và Vương thúc cũng vừa chạy đến, mặt Vương thúc hơi đỏ, chắc là mới uống rượu.

Thi thể trắng bệch bị treo trên một cái cây, dáng vẻ rất là quỷ dị. Xác chết mặc trang phục đại Đường màu trắng, đầu quấn khăn, là hình thức sơ khai của mũ cánh chuồn, nhưng hai cánh phía sau

rủ xuống dưới.

Tay trái cái xác giơ cao, một sợi dây kẽm trói ly rượu vào bàn tay, vị trí vừa vặn ở giữa hai cái bóng đèn đường, bóng phản chiếu dưới mặt đất chia thành hai cái.

Tôi không kìm được lòng, nói: "Nâng ly mời trăng sáng, đối ảnh thành tam nhân."

Việc cái xác biểu đạt câu thơ này không được hoàn mỹ đó là trên người còn bọc một lớp màng nylon, nếu gỡ nó xuống thì dáng thướt tha của tay áo sẽ càng làm khung cảnh thêm sinh động.

Hoàng Tiểu Đào giơ cao thẻ cảnh sát, hô lớn: "Cảnh sát đây, không được phá hỏng hiện trường!"

Tôi vòng ra phía sau nhìn, thi thể bị hai sợi dây buộc vào cành cây, hung thủ đã buộc chắc từ trước, sau đó cắt một sợi, thi thể liền rũ xuống.

Tôi nói: "Hung thủ chưa chạy xa được, Tinh Thần, Vương thúc mau đuổi theo!"

Hai người gật đầu, chia hai hướng chạy đi, Băng Tâm đã liên lạc với cảnh sát, thi thể tạm thời chưa gỡ xuống, ở đây quá đông người, không thể nghiệm thi trước mặt tất cả được.

Ba người chúng tôi đứng ở đó không cho du khách lại gần, có không ít người đi tới xì xào bàn tán: "Người này là tự sát sao?" "Đây là biểu diễn hay gì?"

Năm phút sau Tống Tinh Thần trở lại, mở miệng đọc một dãy số, tôi sửng sốt: "Biển số xe hung thủ?"

"Ta không dám chắc chắn, chiếc xe này rời đi từ bãi đậu xe công viên, chạy rất nhanh, cho nên ta mới ghi nhớ lại biển số."

"Ngươi vất vả rồi." Tôi nói.

Lát sau đội trưởng Đường đến, cảnh sát dùng xe chặn hết các ngả đường, chăng dây cảnh giới, lúc này chúng tôi mới gỡ thi thể xuống để khám nghiệm. Tiểu Đào nói: "Tệ hại, ban nãy không ít du khách đã chụp ảnh, sự việc e là không giấu diếm được nữa."

Tôi nói: "Dùng danh nghĩa tổ đặc án, bảo bên Sina xóa những weibo đăng ảnh đi."

"Cũng chỉ đành mất bò mới lo làm chuồng." Tiểu Đào thở dài.

Thi thể là một nam giới tuổi dưới 30, từ mức độ cứng của cơ bắp, thời gian tử vong là khoảng 3 ngày trước. Tôi không khỏi cảm khái một câu, qua hai lần luyện tay, thủ pháp của hung thủ đã tương đối thành thạo.

Quần áo còn mới, bên trên còn dính bột, có vẻ là phấn viết màu xám. Điều này xác minh cho suy đoán hung thủ là giáo viên. Kỳ nghỉ trung thu bắt đầu từ ngày mai, xem ra hung thủ vội vàng xử lý cho xong thi thể, tan lớp liền lập tức động thủ.

Việc trích xuất dấu vân tay trên quần áo mềm giao cho Băng Tâm làm, cho nên không cởi bỏ quần áo thi thể mà chỉ cắt những mảnh có dính phấn bỏ vào túi vật chứng.

Xử lý quần áo xong, Băng Tâm chỉ một chỗ, nói: "Tống Dương ca ca, huynh xem!"

Tôi trông thấy trên cánh tay thi thể bị khoét một miếng da, xung quanh vết thương trắng ởn, như thể bị nước sôi làm bỏng, miếng da này giống một cái hoa văn. Tôi nghĩ tới lời khai của phục vụ viên ban sáng, nói với đội trưởng Đường: "Không cần tìm người đặt phòng ăn nữa, anh ta ở trước mặt chúng ta đây."

Chương 494: Sự cám dỗ của Tiểu Đào

Tôi mơ hồ cảm giác được, hung thủ ý thức ra người đặt bàn có thể sẽ làm thân phận của hắn bại lộ, vì vậy vội vàng sát hại. Hai bên là bạn học cũ, quan hệ này khiến việc gây án có không ít thuận lợi.

Có điều đây chỉ là suy đoán mơ hồ nên tôi không nói ra. Băng Tâm đột nhiên hô một tiếng, nói: "Tống Dương ca ca, huynh xem da thịt nạn nhân kìa."

Chỉ thấy trên da thịt nạn nhân có một vết thương dài nhỏ, trắng bệch, tỏa ra mùi nước khử trùng 84. Tôi cẩn thận kiểm tra, nói: "Hung thủ dùng nước sôi dội lên thi thể, sau đó tẩy rửa bằng nước 84, tương đối cẩn thận, cứ như vậy thì chẳng còn chút vân tay nào."

"Có thể hạ thủ ác độc như vậy với bạn học cũ, hắn là một ác ma!" Băng Tâm cắn răng nói.

Cũng giống các nạn nhân trước, thi thể bị hủy mặt bằng acid chlohydric, cắt bỏ vân tay. Tôi cầm tay người chết lên quan sát, trên xương đầu ngón tay có mấy vết thương nhỏ mới lành, bên mặt ngoài ngón tay có vết chai.

Người này hoặc là một võ sĩ quyền anh, hoặc là một đại ca xã hội đen thường hay đánh nhau.

Tôi bảo Băng Tâm giúp một tay, lật thi thể lại, tháo bỏ cái khăn quấn đầu, phát hiện xương sọ sau gáy bị lõm, bên trong tụ máu, mảnh xương vỡ vụn, có vẻ như là bị vật tù đập mạnh từ phía

sau.

Trừ chỗ đó ra, không có ngoại thương rõ rệt nào, một đòn trí mạng, thủ pháp giết người của hung thủ đã thành thạo không ít so với trước.

Thứ dùng để duy trì hình dáng thi thể là một tấm gỗ ép cố định ở xương bả vai, dùng dây thép buộc chặt vào tay, những chỗ nút thắt được cắt bằng kìm nhổ đinh.

Nhưng các nút vặn bên phải thì chặt, bên trái lại có vẻ lỏng, cứ như không phải cùng một người làm.

Tôi quan sát cái màng nylon bọc thi thể, chú ý tới một chút dầu nhớt phía trên, dùng mũi ngửi hình như là thức ăn lưu lại, suy đoán: "Lần này hung thủ có thêm một người trợ giúp, chỉ có điều người trợ giúp này tính chuyên nghiệp hơi kém."

"Là đồng phạm sao?" Tiểu Đào hỏi.

"Không hẳn, chỉ là người giúp đỡ xử lý thi thể thôi. Nạn nhân thể trạng cường tráng, thường đánh nhau, nếu không phải đánh lén từ phía sau, e là cả hai cùng lao vào cũng không phải đối thủ."

Lúc này đội trưởng Đường chạy tới nói: "Tra được rồi, chiếc xe mới bỏ chạy là của Kha Văn Viễn."

Tiểu Đào thất kinh: "Người bán Hán phục? Xem ra người trợ giúp kia chính là hắn."

Tôi nói: "Nhất định là Kha Văn Viễn bị hung thủ nắm được điểm yếu nào đó, cho nên mới buộc phải hỗ trợ."

Đội trưởng Đường nói: "Chúng tôi đã điều tra quan hệ xã hội của Kha Văn Viễn, trong những bạn bè của hắn không ai là nhà giáo."

"Người này hẳn không phải là bạn." Nói xong tôi đứng dậy, Băng Tâm hỏi thi thể có cần giải phẫu không, tôi lắc đầu: "Người quen gây án, gọn gàng sạch sẽ, không có gì cần giải phẫu. Có điều muội có thể kiểm tra xem nạn nhân có bệnh tật gì không, rồi thông qua bệnh án để xác minh danh tính."

Tôi cảm thấy hy vọng khá nhỏ, dù sao mấy nạn nhân đều là người trẻ tuổi, khó có khả năng mắc bệnh nặng.

Chúng tôi đưa thi thể lên xe cảnh sát, đoàn người quay về khách sạn, trên đường tôi mua một tấm bản đồ Giang Lăng cùng với bút phớt. Tiểu Đào hỏi: "Anh lại định dùng Bặc Hung Thuật?"

"Lần này sợ rằng không dùng được, mục đích hung thủ là vứt xác, nhưng có thể dùng các khác thử xem."

Quay về khách sạn, tôi trải tấm bản đồ ra đất, đánh dấu ba địa điểm vứt xác, khoanh tròn mỗi điểm một vòng, đây là tính toán bán kính hoạt động của hung thủ. Vứt xác trong thành phố, đi bộ thì không thể, hung thủ phải có một chiếc xe.

Giao điểm của ba vòng tròn là ở khu đông nam thành phố, Tiểu Đào hỏi: "Xem ra hung thủ trú ở khu này?"

Tôi lắc đầu: "Chưa chắc. Hai lần vứt xác trước là ngày nghỉ lễ, thời gian của hung thủ khá nhiều, khả năng bán kính phải lớn hơn một chút."

Tiểu Đào cười: "Em tin vào trực giác của anh, tóm lại cứ điều tra từ khu vực này trước đi, hết 3 ngày nghỉ rồi tính."

Lúc này đã hơn 11h đêm, tôi định về phòng nghỉ ngơi, Tiểu Đào lại nũng nịu nói: "Ở lại với em đi mà."

Tôi hỏi: "Lát nữa Băng Tâm về thì sao?"

"Yên tâm đi, cái bóng đèn đấy chưa về ngay được đâu."

Băng Tâm đang ở thị cục làm hóa nghiệm, tôi lúc này mới ý thức được hiện giờ là cô nam quả nữ ở chung một phòng, không khỏi nóng bừng tai, nhịp tim tăng theo cấp số nhân, cổ họng khô khốc.

Tiểu Đào từ trên giường nhảy xuống: "Em tắm trước, chờ nhé."

Nàng vào phòng tắm, bên trong vang lên tiếng nước chảy, tôi mở TV mà tim đập thình thịch, hoàn cảnh của khách sạn có tính ám thị đáng sợ hơn ở nhà, tôi ngồi suy nghĩ miên man xem phải làm thế nào phá vỡ cục diện bế tắc này.

Tôi với Tiểu Đào đều bận rộn như vậy, cái gì mà 'chờ lúc nào rảnh' căn bản là điều không thể, cho nên phải nắm chắc từng cơ hội.

Hít thở sâu mấy cái để tinh thần bình tĩnh lại, lúc này tiếng nước chảy cũng ngưng, Tiểu Đào quấn khăn tắm đi ra, vài sợi tóc ướt bết lên đôi vai trần trắng như tuyết, hơi nước bốc lên trên làn da mềm mại, hai má như táo đỏ, trên đời không có gì đẹp bằng mỹ nhân vừa tắm.

Nàng cười nói: "Cũng dũng cảm đấy, không có lâm trận bỏ chạy."

"Anh mà phải sợ...sợ em sao?" Tôi lắp bắp trả lời.

Hoàng Tiểu Đào trèo lên giường, vỗ vỗ vào tấm đệm: "Tới đây!"

Tôi do dự, cuối cùng vẫn trèo lên giường, Tiểu Đào ngả đầu vào ngực tôi, lấy cái điều khiển TV trong tay tôi, thờ ơ đổi kênh, đột nhiên nói một câu: "Tim đập thật là nhanh."

Giờ tôi mới để ý, thì ra nàng đang áp tai nghe nhịp tim của mình, tôi không biết đáp lại như thế nào, Tiểu Đào ngẩng mặt lên hỏi: "Sao ở trước mặt em anh cứ căng thẳng như vậy?"

Tôi nghĩ được một câu trả lời hay, đáp: "Bởi vì, từ lần đầu nhìn thấy em tới giờ, em luôn là một vị nữ thần chói mắt trong anh."

"Cái miệng nhỏ nhắn thật ngọt!"

Nàng sáp mặt lại gần, hai đôi môi quện vào nhau. Lúc chạm phải cái lưỡi mềm mại của nàng, cơ thể tôi không tự chủ được mà có phản ứng. Trong lòng thì đấu tranh kịch liệt, rốt cuộc thì hóc môn vẫn chiến thắng lý trí.

Tôi nghiêng người nhẹ nhàng đè Tiểu Đào xuống giường, hai má nàng đỏ tới nang tai, nét mặt mong chờ pha lẫn sự bất an, tâm trạng của tôi cũng giống như vậy.

Hai tay đè lên đôi vai nàng, động tác này duy trì phải 10 giây đồng hồ, mặc dù phim ngôn tình cũng xem qua một chút, nhưng bản thân ở vào cảnh giới kỳ lạ, tôi không biết nên bắt đầu từ đâu.

Đầu óc tôi trống rỗng, đột nhiên Tiểu Đào cười duyên, mắng: "Ngu si!"

"Hay là thôi đi..." suýt nữa thì những lời này bật ra từ cổ họng tôi, may mà vẫn nhịn được, tôi quyết định lần này phải làm cho tới bến.

Tôi lấy hết can đảm đưa tay cởi khăn tắm trên người Tiểu Đào, nàng bất an nhích chân, hai bắp đùi nhẵn nhụi mịn màng chà sát vào đùi tôi, nhưng lại không hề phản kháng. Mùi thơm cơ thể đặc biệt trên người nàng chui vào mũi, khiến mạch máu tôi càng ngày càng căng phồng, can đảm cũng tăng theo, từ từ lột bỏ cái khăn, để lộ ra làn da trắng mịn bên dưới.

"Liệu có đau không?" Tiểu Đào nhỏ giọng hỏi, mặt đỏ như gấc chín.

"Nếu em đau anh sẽ dừng lại ngay." Tôi cũng không biết chính

mình đang nói gì nữa.

"Ngu si!" Tiểu Đào cười khúc khích.

Máu nóng toàn thân tôi đang dâng trào, hai má đỏ bừng, một loại xung động chi phối lên não bộ, gấp gáp cởi quần áo, lộ ra cơ thể không được gọi là cường tráng những cũng nhìn được của mình. Đột nhiên Tiểu Đào dùng tay đẩy ngực tôi, nói cực nhỏ: "Đi lấy bao cao su."

"Ừ!"

Tôi vội nhảy xuống giường, mở ngăn kéo tủ của khách sạn, cầm cái bao cao su lên, sống 25 năm trên đời tôi cũng chưa biết phải sử dụng nó thế nào...

Chương 495: Kết cục thảm bại năm xưa

Tôi căn bản không biết dùng thứ đồ chơi này, Tiểu Đào thì càng không biết, nhận lấy cái bao trong tay tôi, bóc ra nghiên cứu một chút, nói: "Làm cách nào đeo lên?"

"Anh làm sao biết?" Tôi đáp.

"Thường ngày anh không xem phim sex bao giờ à?" Tiểu Đào hỏi.

"Xem thì có xem, nhưng người ta toàn là không đeo..."

Tiểu Đào bật cười: "Anh cởi quần ra trước đi, em đeo giúp cho."

Tôi đỏ bừng mặt, tay cởi thắt lưng mà run bần bật, đột nhiên Tiểu Đào lôi điện thoại dưới gối ra: "Tắt máy đi, đỡ bị ai gọi tới giữa chừng."

Cả hai cùng nhau tắt máy, lần này coi như là xong phim, cả vũ trụ chỉ còn lại hai chúng tôi. Nhưng đúng vào cái lúc quyết định này, thì lại có người gõ cửa hai tiếng, chết người hơn là chỉ gõ xong rồi không có động tĩnh.

"Không phải là Băng Tâm quay về chứ?" tôi hỏi.

Cả hai rất ăn ý vội mặc quần áo, thu dọn hiện trường xong, tôi mở cửa nhìn một cái, hành lang trống không.

Bị xen ngang đột ngột, dũng khí mà vất vả lắm mới lấy được đã tan thành mây khói, tôi nói: "Tiểu Đào, anh về ngủ trước nha!"

Nàng dựa vào cửa, nhẹ nhàng hôn tôi một cái: "Ngủ ngon!"

"Mai gặp!"

Tôi và Vương thúc ở chung một phòng, Tinh Thần thì không quen ở cùng người khác nên ở một mình. Vừa vào phòng, lại phát hiện Băng Tâm đang ngồi đĩnh đạc trên giường, ăn bồ đào, xem TV.

"Ơ!" Cả hai chúng tôi đồng thanh.

"Vương thúc, con về trước nha." Băng Tâm vội đứng dậy rời đi, lúc sạt qua người tôi còn nở nụ cười giảo hoạt, tôi nghĩ người vừa gõ cửa chắc chắn là con bé.

Có thể Băng Tâm đã cho rằng tôi với Tiểu Đào đang hành sự nên thức thời bỏ đi, nhưng đâu biết tiếng gõ cửa đấy đã lấy đi toàn bộ can đảm của tôi.

Mặc dù tôi với Tiểu Đào chưa thể gạo nấu thành cơm, nhưng vẫn bị Băng Tâm hiểu lầm, sáng hôm sau đi ăn điểm tâm, ánh mắt con bé nhìn chúng tôi đã khác, chọn cơ hội hỏi tôi: "Cảm giác như thế nào, huynh?"

Tôi nói: "Ta hoàn toàn không hiểu muội đang nói gì."

"Hừ, còn giả bộ, muội thấy thứ vứt trong thùng rác rồi." Băng Tâm bĩu môi.

"Ặc!" Thì ra lúc đó vội quá, ném bỏ cái bao cao su, bị con bé nhìn thấy, giờ tôi có 100 cái miệng cũng khó cãi, Băng Tâm nói: "Hay là muội ở riêng một phòng đi, hai người đỡ phải vất vả lén lút."

Tôi cười khổ: "Muội hảo tâm như vậy cơ à?"

Băng Tâm cười: "Quân tử giúp người hoàn thành ước nguyện

mà."

Tôi biết dù có nói chưa có gì xảy ra đi nữa thì Băng Tâm cũng không tin, chỉ có thể gánh nỗi 'oan' này.

Hôm nay là ngày nghỉ nên chúng tôi chẳng làm được gì, đội trưởng Đường vẫn đang tiếp tục điều tra. Tôi rảnh rỗi, đi nhà sách mua mấy cuốn truyện về đọc, mọi người cũng đều coi 3 ngày này là ngày nghỉ ngơi.

Nhắm mắt đã đến ngày cuối, hôm nay bỗng Tiểu Đào bảo tôi mau nhìn weibo.

Tôi đinh ninh là sự việc hôm đó bị làm ầm lên, tôi vào weibo mà Tiểu Đào tag tên, là một diễn đàn của thành phố Giang Lăng.

Người đăng weibo có nick name là Hầu Tử, câu đầu tiên như sau: "Chúng tôi đã từng hại chết một nhà giáo, đang quay về báo thù chúng tôi."

Sau đó kể một chuyện cách đây mấy năm trước, lúc đó Hầu Tử đi học ở một trường trung học tư, tỷ lệ trúng tuyển của trường ở mức trung bình, toàn bộ là dùng tiền để mua bằng tốt nghiệp cấp 3 nên tinh thần học cũng tương đối kém.

Chủ nhiệm lớp của Hầu Tử là một thầy giáo họ Từ, có lần trong lớp, hai nữ sinh nghịch điện thoại bị thầy Từ bắt được, tịch thu tại chỗ, còn phê bình một trận, rồi bảo phụ huynh hai cô gái đến nhận lại điện thoại.

Hai nữ sinh sợ sẽ làm phụ huynh nổi nóng, lúc này một nam sinh C thầm mến nữ sinh A, cùng một nam sinh D thầm mến nữ sinh B xung phong đi lấy trộm điện thoại trong phòng giáo viên. Thầy Từ nghĩ rằng hai cái điện thoại bị mất trộm, đã bỏ tiền mua hai cái khác giống vậy. Với giá cả lúc đó và tiền lương của thầy Từ, mua hai cái điện thoại tuyệt đối không phải chuyện dễ dàng.

Thầy Từ tới nhà nữ sinh A trả máy cho phụ huynh, hai bên thẩm tra lại tình hình, chuyện này liền bại lộ. Thầy Từ rất phẫn nộ, lên lớp mắng xa xả một trận, hai nam sinh ăn trộm điện thoại cũng bị phê bình trước toàn trường.

Chuyện vốn vặt vãnh như vậy, không ngờ sau đó được nâng cấp lên thành hỗn loạn. Hai nam sinh kia chẳng phải người yêu trường lớp gì, lêu lổng bên ngoài, cảm thấy tức không chịu nổi, tìm một đám anh em đến dạy dỗ lão Từ.

Một người bạn là E nói, nếu đánh thầy giáo sẽ bị đuổi học, chi bằng tìm cách đặc biệt để dạy dỗ ông ta, vừa không vi phạm nội quy, vừa có thể xả cơn tức.

Hành động chung còn có nam sinh F và G, tổng cộng 5 người. Tan học, bọn chúng theo dõi thầy Từ, phát hiện ông ta có một đứa con gái đang học mẫu giáo, tên E liền nghĩ ra một tuyệt chiêu.

Bọn chúng tính sẽ bắt cóc con gái thầy Từ, cũng không phải là bắt cóc thật, mà chỉ là dẫn nó ra ngoài chơi một hồi, để cho thầy Từ hoảng mà thôi.

Kế hoạch tiến hành rất thuận lợi, C còn nảy ra một ý tưởng, gọi điện cho thầy Từ, giả giọng nói: "Con gái của ông trong tay chúng tôi, muốn gặp lại nó thì mang 1 triệu đến chuộc!"

Năm người rất vui vẻ, dẫn theo đứa nhỏ đi chơi một vòng, đêm đó hơn 9h mới đưa nó về tiểu khu. Nhưng vừa về thì phát hiện rất nhiều xe cảnh sát, thì ra thầy Từ đã tin vụ này là sự thật nên báo án.

Năm tên nam sinh sợ hãi, bọn chúng hiểu biết về pháp luật nông cạn, không biết bắt cóc sẽ bị xử bao nhiêu năm, chỉ biết chắc chắn là phải vào tù.

Lúc này đứa nhỏ nôn nóng về nhà, gọi một tiếng 'cha', bọn

chúng vội vàng bịt miệng nó lại, nói với nhau: "Chúng ta tuyệt đối không được thả nó về, nếu không sẽ xong đời!"

Một tên nói: "Thế mày định làm gì, giết con tin ư? Thế chẳng là thành bắt cóc thật sao?"

Tên kia đáp: "Mày nói với cảnh sát chỉ là đùa, họ sẽ tin sao? Cho dù tin thì chúng ta cũng chắc chắn bị đuổi học."

Trong lúc hai tên cãi nhau, chợt phát hiện đứa nhỏ không giãy dụa kịch liệt nữa, tên kia bỏ tay ra thì thấy nó đã tắt thở.

Năm tên sợ hãi tái mào, trải qua tranh luận kịch liệt, bọn chúng đi đến một quyết định chung, phải chôn vùi cái bí mật này vĩnh viễn, không ai được hé ra.

Dù sao cũng là đám thiếu niên chưa hiểu sự đời, cách xử lý thi thể của chúng vừa to gan vừa khiến người ta không tưởng tượng nổi, đó là chôn ở sân tập phía sau ngôi trường. Ba ngày thầy Từ không lên lớp, lúc quay về, các học sinh kinh ngạc phát hiện mái tóc của ông đã bạc trắng.

Năm tên trong lòng chột dạ, cũng có tên giao động, muốn nói ra tất cả nhưng lại bị đồng bọn ngăn lại. Bọn chúng thề với nhau, vĩnh viễn không ai được nhắc tới chuyện này và tên của kẻ sát nhân, nếu không sẽ bị ngũ lôi oanh đỉnh.

Trải qua sự giày vò một tháng, kỳ nghỉ hè tới, bọn chúng đều thở phào nhẹ nhõm, cho rằng đã thoát tội. Kết quả kết thúc kỳ nghỉ, thầy Từ không lên lớp nữa, đã đổi một chủ nhiệm mới.

Sau đó hỏi thăm mới biết, sau khi con gái biến mất, thầy Từ cả ngày cãi nhau với vợ, người vợ bỏ lên chùa xuất gia, còn thầy Từ lấy rượu giải sầu thâu đêm suốt sáng, trong một lần uống say đã ngã từ trên cầu thang xuống, qua đời.

Chương 496: Phong tỏa hung thủ

Mấy ngày trước, các bạn học cùng lớp năm đó tụ họp, năm người 10 năm sau lại tập trung một chỗ. Nhắc tới chuyện cũ này, phản ứng của mỗi người không đồng nhất, đối với Hầu Tử mà nói, sự việc năm đó giống như cái gai đâm trong lòng hắn, một người trong số họ lại nói thầy Từ là loại giáo viên cả đời không có tiền đồ, chết cũng đáng tội.

Một người khác đứng dậy tát thẳng vào mặt hắn, nói: "Mày coi thường giáo viên sao?"

Vốn là họp lớp vui vẻ, thoáng cái không khí trở nên rất căng thẳng, mọi người tan tiệc trong sự bực mình. Sau đó Hầu Tử bận công việc bề bộn, không liên lạc với bọn họ, cho tới đêm hôm trước thấy trên weibo có người chết, hắn lục soát trên mạng một chút, lập tức nghĩ tới vong hồn của thầy Từ quay về trả thù.

Bởi những ai từng học lớp thầy Từ đều sẽ không quên, thầy Từ có một chất giọng tốt, cũng thích nhất là ngâm thơ cổ, lần nào cũng tình cảm dạt dào, như đưa người ta nhập vào cảnh trong thơ.

Cuối bài đăng, Hầu Tử liền nói rất nhiều câu xin lỗi thầy Từ.

Đọc xong, tôi trầm ngâm hồi lâu, Tiểu Đào thở dài nói: "Đoạn văn này đã được chia sẻ cả trăm lượt, phía dưới mắng Hầu Tử cũng có mà đồng cảm, an ủi cũng có."

Tôi nói: "Xem ra hung thủ này là một trong 5 người, nhưng chẳng lẽ hắn định giết cả chính mình hay sao?"

Hán phục bị mất có hai bộ nữ, năm bộ nam, cho thấy hắn cũng coi mình là một trong số những kẻ phải chết.

Tiểu Đào nói: "Trước mắt không cần quan tâm những thứ này, nếu những manh mối này đã nổi lên, chúng ta liền chia binh hai đường. Một đội đi tìm ngôi trường năm đó xảy ra chuyện, một đội đi tìm Hầu Tử."

Tôi phấn chấn: "Nếu có thể tìm ra, vấn đề liền được giải."

Tiểu Đào định cùng Vương Nguyên Thạch hành động, còn tôi thì đi cùng Băng Tâm và Tống Tinh Thần. Đột nhiên Băng Tâm ho khan một tiếng, đẩy tôi về phía Tiểu Đào: "Huynh cứ đi với Tiểu Đào tỷ tỷ đi!"

Tôi với Tiểu Đào nhìn nhau, cười: "Được rồi, tôi với Tống Dương đi trường trung học, mọi người đi tìm Hầu Tử."

Tôi bổ sung một câu: "Chuyện trên internet, tìm Lão Yêu hỗ trợ đi."

Sau khi ba người đi khỏi, tôi và Tiểu Đào bắt đầu rà soát các trường tư trong thành phố, tổng cộng có mấy chục trường. Hỏi qua một lượt, tất cả đều nói chưa từng có việc này xảy ra, nhất định là giấu diếm tin tức.

Nếu đi hỏi thăm theo thứ tự thì không thực tế, tôi nói: "Vậy thì điều tra theo tỷ lệ nhập học."

Tra một cái, phát hiện có ba trường tư là tăng tỷ lệ nhập học, chúng tôi lập tức chạy xe tới ngôi trường gần nhất. Trên đường đi, Tiểu Đào cười nói: "Tối qua bị Băng Tâm bắt quả tang, kết quả em bị con bé bắt nói chuyện phiếm cả đêm."

"Nói chuyện về cái gì?" Tôi hiếu kỳ.

"Con bé này tâm tình thật phức tạp, vừa mong chờ anh hạnh

phúc, lại vừa ghen tỵ. Em chỉ có thể khai sáng cho nó, nói rằng nếu sau này kết hôn rồi, sẽ vẫn cho hai người chơi chung, làm bạn tốt cả đời, tình cảm vẫn có thể chia sẻ. Haiz chuyện này là sao, em lại đi mở đường cho tình địch." Tiểu Đào bật cười.

Đối với lần này tôi cũng chẳng có lời nào để nói, thở dài: "Tiểu Đào, em thật là rộng lượng."

"Chỉ là em tin tưởng anh mà thôi." Nàng cười.

Đi thăm hai ngôi trường, tôi đều dùng động u chi đồng quan sát khi hỏi hiệu trưởng và những giáo viên, xem ra họ đều nói thật, chỉ còn một trường cuối cùng - Trung học phổ thông Anh Kiệt.

Trường Anh Kiệt nằm ở vị trí khá xa, lúc đang chuẩn bị tới thì Lão Yêu gửi cho tôi một tin, việc hắn chủ động gửi tin là tương đối hiếm thấy. Trong tin có một tấm ảnh chụp màn hình, trên ảnh là ghi chép nói chuyện giữa ID của Hầu Tử và ID của một nick khác tên là Thanh Thanh Tử Câm.

Thanh Thanh Tử Câm nói: "Hầu Tử, tao nhìn thấy bài của mày rồi, oan hồn thầy Từ thật sự quay về tìm chúng ta báo thù sao?"

Hầu Tử nói: "Đúng, mày, tao, Đại Tráng, Tiểu Phi và Vĩ Ca đều phải chết!"

Thanh Thanh nói: "Đừng suy nghĩ tiêu cực như vậy chứ. Phải rồi, giờ mày có bận gì không, tao muốn hẹn mày ra ngoài gặp nhau bàn chuyện này một chút."

Hầu Tử nói: "Có gì cần phải bàn bạc đâu, chuyện cần đến rốt cuộc cũng phải đến."

Thanh Thanh nói: "Nhưng là thế này, tao có một người bạn làm cảnh sát, nói muốn hiểu rõ tình huống lúc đó, hy vọng mày có thể tới một chuyến."

Hầu Tử nói: "Cái gì? Mày lại chủ động đi tìm cảnh sát?"

Thanh Thanh nói: "Phía cảnh sát đã xác nhận vụ này là do người làm, không phải hồn ma, mày yên tâm đi. Mày đến quán trà số 23 đường Kiến Khang nhé, tao với cảnh sát đang ở đây, nhanh lên một chút."

Hầu Tử đáp: "Được, tao đến ngay đây."

Xem xong, tôi cả kinh la lên: "Chết tiệt! Hung thủ đọc được bài đăng, chủ động hẹn Hầu Tử ra ngoài, nhất định là muốn diệt khẩu."

Tôi lập tức gọi điện cho Lão Yêu: "Ngươi lấy được đoạn hội thoại này ở đâu?"

Tình huống vô cùng khẩn cấp, lần này Lão Yêu cũng không dám cợt nhả, vào thẳng vấn đề: "Lão Vương vừa bảo ta tra cái ID này thử, ta lập tức hack vào cơ sở dữ liệu của diễn đàn, ID này lập đã lâu, lúc đăng ký còn không có giấy tờ xác minh cho nên không biết là ai, lúc ta vô tình phát hiện đoạn hội thoại là nửa tiếng trước. Phải rồi, bọn lão Vương đang chạy tới đó."

"Đa tạ!" Tôi nói.

"Ta tra tiếp địa chỉ IP, các ngươi làm việc trước đi." Lão Yêu đáp.

Cúp máy, tôi bải Tiểu Đào lập tức tới địa chỉ này, nàng liền quẹo gấp ngay trên đường, một lúc phạm liền ba bốn quy tắc giao thông, thẳng chạy tới đường Kiến Khang.

Cả đường đi ai cũng lo lắng, chỉ sợ tới trễ sẽ lại thêm một thi thể. Lúc tới nơi, nhóm Vương Nguyên Thạch cũng vừa đến, chúng tôi hỏi nhân viên phục vụ quán trà, vừa rồi có hai người đàn ông đi vào không? Phục vụ nói không có, nhưng anh ta nhìn thấy ngoài cửa có một chiếc xe con, túm một người đàn ông lên xe rồi lập tức

lái đi, anh ta còn đang do dự xem có nên báo cảnh sát không, ai ngờ cảnh sát đã tới rồi.

Hỏi rõ phương hướng, chúng tôi vội lên xe đuổi theo, đồng thời liên lạc với cảnh sát giao thông, tìm chiếc xe kia bằng camera, rất có thể là xe của Kha Văn Viễn.

Cảnh sát rất nhanh đã tìm ra chiếc xe này, bởi nó một đường chạy lạng lách, rồi đi ngược chiều, bị quay được rất nhiều lần. Chúng tôi đuổi theo tới một ngã tư đường, trước mặt đột nhiên xảy ra va chạm, cũng may Tiểu Đào kịp thời đánh lái lên vỉa hè, tránh được tai nạn liên hoàn.

"Xảy ra chuyện gì, sao nhiều xe tông nhau như vậy?" Băng Tâm hỏi trong điện thoại.

Tôi nói: "Không quản được những thứ này, đuổi theo nghi phạm trước đã. Bảo đội trưởng Đường tới xử lý đi."

Chúng tôi tiếp tục đuổi, trên camera biểu hiện, chiếc xe van xuất hiện lần cuối ở một ngã tư đường Liên Thành Bắc Lộ rồi biến mất, chúng tôi dừng xe gần đó, chia nhau ra tìm, điện thoại giữ nguyên liên lạc.

Tìm khoảng 15p, Băng Tâm trong điện thoại nói: "Tìm được rồi, trong một nhà máy có tên là Đông Phương Cơ Giới."

Tôi nói: "Đừng manh động, ngàn vạn lần đừng manh động, chúng ta tới ngay đây."

Băng Tâm thở dài nói: "Thực ra muội đang ở hiện trường rồi, nhưng hung thủ đã...tự sát!"

Chương 497: Giấu xác trong tủ lạnh

Mấy người chúng tôi chạy tới nơi, trông thấy một chiếc xe con đâm vào cột điện, xung quanh công nhân vây đầy, Băng Tâm đang giơ giấy chứng nhận, cố gắng duy trì trật tự.

Thấy chúng tôi đến, Băng Tâm đi lại nói: "Lúc muội tới đã như vậy rồi, các công nhân nói 5p trước nghe tiếng va chạm, bảo vệ ngoài cổng cũng nói là xe này cố tình xông vào, thật may không có công nhân nào bị thương."

Tôi đi vòng qua mặt bên xe, phát hiện một người ngã ra từ kính chắn gió phía trước, người nằm trên capo ngăn với cột điện. Từ mức độ va chạm cho thấy, lúc đó xe điều khiển với tốc độ tương đối cao, người lái lại không thắt dây an toàn, chẳng trách Băng Tâm nói hắn tự sát.

Tôi lật mặt thi thể be bét máu nhìn một chút, xác nhận: "Không đúng, hắn không phải hung thủ, là Kha Văn Viễn!"

Tiểu Đào chợt nói: "Tống Dương, nhìn bên trong xe!"

Tôi ngó qua cửa kính xe, thì ra có một cây gậy gỗ gác lên cửa, điều này chứng tỏ trước khi tông xe, người lái đã mất đi ý thức hoặc đã tử vong, hung thủ thì nhảy ra trong lúc xe phóng tốc độ cao.

Tôi bảo Băng Tâm ở lại hiện trường, mình thì cùng những người khác đi ra bên ngoài. Bên ngoài nhà máy có một vành đai xanh, tôi dùng động u chi đồng quan sát kỹ, phát hiện thảm có có dấu chân thất thểu, đi dọc theo dấu chân chúng tôi tới một thân

cây, phía trên có hàng chữ khắc bằng dao: "Đừng đuổi theo, chờ tôi chuộc hoàn toàn tội lỗi, sẽ tự đi kết thúc!"

Tôi với Tiểu Đào kinh ngạc trao đổi ánh mắt, hung thủ lại để lại tin nhắn, chúng tôi tiếp tục lần theo dấu chân truy lùng, trước mặt là một con sông nhỏ, bờ sông bên kia không có dấu chân, hung thủ đã đi dọc theo con sông.

Tôi tính toán thời gian một chút, hung thủ đã chạy được khoảng 10 phút, hiển nhiên là không đuổi kịp.

"Đáng chết, lại chậm một bước." Tiểu Đào ngửa mặt lên trời than.

"Chỉ có thể nói người này như được thần trợ giúp!" Tôi nói.

Chúng tôi quay trở lại hiện trường đụng xe, đặt thi thể xuống mặt đất, kiểm tra qua một chút. Nạn nhân là Kha Văn Viễn, sau gáy có vết thương do vật tày gây nên, giống việc hung thủ hay làm.

Trên xe chúng tôi phát hiện một chai acid chlohydric, trong buồn xe có dấu hiệu bị acid ăn mòn. Đúng lúc này đội trưởng Đường gọi điện tới, nói có một vái xác bị vứt ở ngã tư đường. Theo người chứng kiến thì là ném từ trên một chiếc xe van chạy nhanh, tài xế phía sau tưởng là người sống, vội đánh lái né tránh, kết quả gây ra tai nạn liên hoàn.

Tôi cảm thấy bất lực, phất tay một cái: "Đi xem một chút đi."

Chúng tôi tới ngã tư, trên đất ném một thi thể nam giới, bộ mặt đã bị acid ăn mòn, tỏa ra mùi khét lẹt. Trên người nạn nhân mặc một bộ Thanh phục màu xanh, hắn chắc là Hầu Tử. Chỉ có điều lần này hung thủ ra tây rất vội vàng, bộ Thanh phục là mặc ra ngoài quần áo thường, vân tay cũng chưa bị cắt bỏ.

Tôi để ý thấy cổ áo nạn nhân có cài một cái khăn tay, lại còn

rất ướt, nhất thời hiểu ra: "Vô vi ở lối rẽ, nữ tử công dính khăn!"

Tiểu Đào kinh ngạc nói: "Tình huống khẩn cấp như vậy mà hung thủ vẫn muốn kết hợp với thơ cổ?"

"Có lẽ đối với hắn mà nói, nghi thức này rất quan trọng."

Hiện giờ giao thông còn chưa được khôi phục, chúng tôi đương nhiên chẳng thể khám nghiệm ngay trên đường, chỉ đành bảo người mang thi thể về trước. Lúc này Lão Yêu gọi điện tới, hỏi: "Đã bắt được kẻ xấu chưa?"

Tôi nói: "Chạy rồi."

"Người chết rồi sao?" Lão Yêu hỏi.

"Chết!" Tôi bất đắc dĩ đáp.

"Hiện giờ ngươi ngồi trên xe?" Lão Yêu hỏi.

"Không, sao vậy?"

"Ây, ta tra được IP của tên này đang không ngừng di chuyển, hơn nữa tốc độ tương đối nhanh." Lão Yêu vừa gõ phím vừa nói.

Tôi vội lao tới lục soát quần áo nạn nhân, ví tiền, chìa khóa đều có, chỉ riêng điện thoại là không thấy đâu. Thì ra đã bị hung thủ cầm đi, hy vọng vốn đã tắt ngấm, thoáng cái lại bùng lên, tôi vội ra lệnh: "Gửi tọa độ cho ta!"

Bảo những ngươừ khác đuổi theo, dọc đường đi địa chỉ IP không ngừng thay đổi, cuối cùng dừng lại ở một chỗ. Chúng tôi dừng xe chỗ đó, đây là một con đường hẻo lánh, ngắm nhìn bốn phía, cuối cùng tôi tìm thấy cái điện thoại trong vũng nước mưa.

Tiểu Đào thất vọng nói: "Manh mối lại đứt đoạn!"

Ngẩng đầu, tôi nhìn thấy một biển báo, viết: "Phía trước có

trường học, đi chậm!" Cười nói: "Không đứt đoạn, đây là nơi hung thủ đi làm, hắn quay về trường."

Ba trăm mét trước mặt là một trường trung học, hôm nay vẫn là ngày nghỉ, trong trường vắng tênh, một giáo viên mặc quần áo thể thao, tay cầm quả bóng rổ đi từ đối diện lại, hỏi: "Mấy người tìm ai?"

Tìm ai tôi cũng không biết, chỉ có thể nói: "Tìm người phụ trách của trường."

Giáo viên thể dục gọi điện giúp chúng tôi, bảo chúng tôi lên lầu phía đông làm việc. Gặp người phụ trách, tôi chìa ra giấy chứng nhận, miêu tả sơ qua về hung thủ một chút, còn bổ sung một câu, người này ở nội trú.

Người phụ trách suy nghĩ một chút, nói: "Người anh nói khả năng là thầy Cổ dạy lớp 11a6, tôi dẫn mọi người đi gặp anh ấy."

Chúng tôi tới ký túc giáo viên, đến trước một căn phòng, gõ cửa, không có ai ở nhà. Tôi dùng dây kẽm mở khóa, đẩy cửa nhìn một cái, trong phòng có một cái tủ đông, trên bàn có vài máy móc hóa học, một cái giường tầng bằng sắt trong góc tường, giường dưới gọn gàng, giường trên chất đầy đồ hỗn tạp, còn có một bộ Hán phục màu đen treo trên tường.

Người phụ trách nói: "Giáo viên nam độc thân, nhà cũng tương đối bừa bộn. Phải rồi, mấy người tìm anh ấy có việc gì?"

Tôi chỉ cái tủ đông, nói: "Sao lại có tủ đông ở đây?"

"Tôi cũng không biết, đồ vật trong phòng đều là tài sản cá nhân của giáo viên, chỉ cần không vi phạm nội quy thì chúng tôi cũng không hỏi."

Tôi cầm vào tay nắm cửa tủ, trong lòng có chút bất an. Từ từ kéo cánh tủ ra, một luồng hơi lạnh bốc lên, trong tủ có một người

nằm co ro, người phụ trách hét lên một tiếng, vội vàng lùi về phía sau.

Khuôn mặt và ngón tay thi thể đều đã bị xử lý, lại ở trong trạng thái đông lạnh, không thể xác định thời gian tử vong, tôi nói: "Xem ra hành động của hắn nhanh hơn chúng ta tưởng, đã giết sạch những ai cần giết."

Hoàng Tiểu Đào thở dài: "Chỉ là một giáo viên lại làm được chuyện này...phải rồi, hắn là giáo viên môn gì?"

"Giáo viên hóa." Người phụ trách trả lời: "Các vị cảnh quan, cái xác chết này là sao?"

Đương nhiên chúng tôi không giải thích, còn nhờ anh ta giữ bí mật giúp, tôi muốn nhìn qua gương mặt của giáo viên Cổ, người phụ trách run rẩy nói: "Các vị chờ chút, tôi đi lấy hồ sơ của anh ấy."

Trong lúc chờ đợi, Băng Tâm hỏi: "Có muốn nhân cơ hội này khám nghiệm không?"

Tôi cười khổ: "Đã đông thành khối băng, nghiệm sao được, để sau rồi nói."

Tôi nghĩ tới một chuyện, bảo đội trưởng Đường gửi cho mình bức ảnh của Kha Văn Viễn. Một lát sau, người phụ trách quay lại, tay cầm một bức ảnh chụp chung, nói: "Mấy vị, xin lỗi, tài xế cầm chìa khóa phòng hồ sơ hôm nay không có ở đây, tôi lấy một bức ảnh chụp giáo viên toàn trường cho mọi người xem."

Anh ta chỉ một gương mặt, nói: "Là anh ấy."

Trông thấy gương mặt này, chúng tôi ai cũng có cảm giác đã từng gặp, tôi quét thật nhanh hàng dưới cùng, tất cả hàng đều mặc quần áo thể thao, là giáo viên thể dục. Nhìn một lượt, không có người chúng tôi mới gặp ngoài cổng, tôi kinh ngạc, cảm giác giống

như bị người ta đùa bỡn, giận tới mức muốn ngửa mặt lên trời mà cười lớn.

Tôi thật sự đã đánh giá thấp người này, tư chất tâm lý của hắn cực kỳ mạnh, đã lướt qua ngay trước mũi chúng tôi!

Chương 498: Nâng đỡ ngọc long vì quân tử.

Những người khác cũng ý thức được điều này, Băng Tâm nói: "Giáo viên thể dục vừa gặp chúng ta ngoài cổng chính là hung thủ?"

"Không sai, chính là hắn. Tất cả chúng ta đã bị chơi xỏ!" Tiểu Đào nói.

Tông Tinh Thần chẳng nói chẳng rằng, đột nhiên lao ra cửa, tôi gọi cũng chẳng được, chỉ thấy hắn trực tiếp nhảy từ tầng 3 xuống, khiến người phụ trách cũng ngây người.

Thông qua người phụ trách, tôi biết được một số tình hình cơ bản của thầy Cổ. Họ tên đầy đủ của hắn là Cổ Sung, thường ngày là người ít nói, hết giờ học liền cắp cặp rời đi, cũng không có bạn bè gì.

Những chuyện khác người phụ trách cũng không biết, có điều không sao, lát nữa chúng tôi sẽ tới trường trung học mà hắn từng học.

Tôi lấy bức ảnh Kha Văn Viễn cho người phụ trách xem, hỏi: "Anh có biết người này không?"

Người phụ trách khẽ cau mày: "Làm sao tôi có thể quen loại người này trong xã hội?"

Tôi cười: "Quả nhiên là giáo viên, nói dối cũng thành thật như thế, nói thật đi!"

Người phụ trách lúng túng gãi má, thành khẩn khai báo, thì ra trong trường có một số nữ sinh lêu lổng, kết giao với đám côn đồ bên ngoài để bán dâm. Sau đó có người tố giác, ngoài những nữ sinh, còn có các khách hàng chiếu cố chúng lần lượt bị phát hiện, trong đó có cả Kha Văn Viễn.

Nếu chuyện này truyền ra ngoài sẽ ảnh hưởng không tốt, thêm việc phụ huynh không muốn tương lai con gái mình bị hủy, kết quả là chuyện lớn hóa nhỏ, chuyện nhỏ coi như không có, cứ vậy mà bị bưng bít. Nhà trường đã tăng cường quản lý, diệt sạch vấn nạn này.

Tiểu Đào nói: "Gian - dâm - ấu - nữ, từ ba đến 10 năm, hơn nữa xử rất nghiêm, chuyện này cũng không nhỏ. Trường các anh thật lợi hại, chuyện lớn như vậy mà cũng che giấu được!"

"Chúng tôi cũng là vì nghĩ cho tương lai bọn trẻ, những cô bé còn nhỏ như vậy, lại bị kẻ xấu dụ dỗ, sau này lớn lên làm sao tìm được công việc, làm sao lập gia đình?"

"Được rồi được rồi, đừng nói nữa. Thật khó khăn cho mấy người một phen khổ tâm." Tiểu Đào chế nhạo.

Trường học là một môi trường khép kín, thêm với quan niệm bảo thủ của giáo viên, cho nên rất dễ biến thành nơi che giấu tội lỗi. Những chuyện như bắt nạt, hay mại dâm đều chỉ khi bị làm lớn lên, người ngoài mới được biết.

Tiểu Đào bảo Vương Nguyên Thạch ở lại bảo vệ hiện trường, chờ cảnh sát tới. Lúc sắp đi, người phụ trách còn dặn chúng tôi ngàn vạn lần đừng nhắc đến chuyện hôm nay, sợ sẽ ảnh hưởng đến số lượng học sinh nhập học.

Tống Tinh Thần vẫn chưa quay lại, chúng tôi tới trường Anh Kiệt trước. Lúc tìm đến ban giám hiệu, không ngoài dự đoán, đều lên tiếng chối bỏ sự việc xảy ra năm xưa, tôi nhìn thoáng qua đã

biết là nói dối.

Chuyện xảy ra ở trường lúc nãy so với chuyện xảy ra ở trường này chỉ như chuyện vặt.

Sau khi thầy Từ chết khoảng nửa năm, có người phát hiện một bộ thi hài bé gái ở sân sau, nhưng nhà trường không nghĩ chuyện này có liên quan tới thầy Từ, mà chỉ cho rằng tội phạm nào đó giấu xác ở đây.

Cũng là vì sợ ảnh hưởng đến danh tiếng, nhà trường lại tự ý lén xử lý cái xác.

Nếu như lúc đó bọn họ báo cảnh sát, tìm ra tên hung thủ thiếu niên kia, khả năng cũng sẽ không có chuyện hôm nay. Tất cả tất cả, chỉ là vì một lần tịch thu điện thoại của 10 năm trước, sau đó hiệu ứng cánh bướm đã tạo nên vụ giết người liên hoàn hôm nay.

Tôi bảo người phụ trách tìm danh sách học sinh trong lớp thấy Từ chủ nhiệm năm đó, quả nhiên có cái tên Cổ Sung.

Người này thời còn đi học đứng đầu lớp, thành tích hóa học rất tốt, nhưng danh tính những người khác không nắm chắc được, cảnh còn người mất, những giáo viên năm đó cũng sớm rời khỏi trường.

Lần lượt gọi điện xác nhận, cuối cùng chúng tôi mới nắm được danh tính nạn nhân. Hai nạn nhân nữ, một tên là Trần Tiểu Yến, một là Cát Tình.

Bốn nạn nhân nam, theo thứ tự là Hồ Tráng Tráng, Trương Vĩ, Hầu Sơn và Tần Vũ.

Trong đó Trương Vĩ và Cát Tình là một cặp vợ chồng, Trần Tiểu Yến chính là nữ sinh mà năm đó Cổ Sung thầm yêu.

Viết mấy cái tên nạn nhân vào sổ, Băng Tâm nói: "Năm đó ai

mới chính là người hại chết con gái thầy Từ? Liệu Cổ Sung có giống như lời hắn nói, tự đi kết thúc?"

Tôi cười lạnh: "Người đó là ai, ta không biết. Nhưng ta nghĩ Cổ Sung tuyệt đối không phải người như vậy, hắn sẽ không tự sát. Hung thủ là một người có lòng tự ái cực cao, động cơ giết người chân chính không phải là chuộc tội, mà là bởi các bạn học coi thường hắn, coi thường nghề nghiệp của hắn! Sở dĩ hắn nói thay thầy Từ báo thù, chỉ là khoác một cái vỏ bọc lên tâm tính đen tối của mình, loại tâm lý này là lừa mình dối người, chính hắn cũng dần tin tưởng."

"Còn nữa, hắn tuyệt đối không phải là người có tinh thần trọng nghĩa. Thử nghĩ xem, thân là một giáo viên, có người ngoài xâm hại học sinh của mình, hắn lại không báo cảnh sát mà lợi dụng người này. Có thể ở vụ giết người đầu tiên, Cổ Sung tìn đến Kha Văn Viễn, cho thấy trước đó đã có liên lạc riêng tư. Có lẽ hắn đã dùng chuyện này uy hiếp Kha Văn Viễn từ lâu, người như vậy mà là đại diện cho chính nghũa sao?"

Đúng lúc này Tiểu Đào nhận được một cuộc điện thoại, trao đổi với nhau mấy câu rồi dùng ánh mắt phức tạp nhìn tôi.

Tôi hỏi sao vậy, Tiểu Đào cười, thở dài nói: "Tống Dương, thường ngày anh qua mặt rất nhiều người, nhưng lần này bị qua mặt lại rồi, Tống Tinh Thần vừa nói với em, hung thủ đã tự sát!"

"Không thể nào!" Tôi trợn to hai mắt.

"Đây là sự thật." Tiểu Đào nói.

Tống Tinh Thần tại sao không gọi trực tiếp cho tôi mà lại gọi cho Tiểu Đào, chẳng lẽ cũng sợ tổn thương lòng tự ái của tôi?

Lòng tự ái gì đó tôi không quan tâm, tôi tin chắc vào suy luận của mình. Một người tính cách như tảng đá thế, không thể dễ dàng

thay đổi, tôi giữ vững quan điểm: "Cổ Sung tuyệt đối sẽ không tự sát!"

"Nhìn thì thể một chút trước đi." Tiểu Đào nói.

Chúng tôi tới chỗ Tống Tinh Thần, thì ra hắn một mực đuổi theo hung thủ tới một khu dân cư, tìm kiếm khắp nơi thì phát hiện có mùi máu trong một căn phòng, liền dùng đao phá khóa. Đẩy cửa, đập vào mắt là một cảnh tượng khiến người ta e dè.

Một xác chết nam giới buộc chặt tấm ván sau lưng, ngồi chồm hỗm trên chiếu, mặt đã bị acid chlohydric ăn mòn. Thi thể mặc một chiếc áo dài màu đen, bên cạnh đặt một cái mũ của quân lính thời xưa, tay cầm một thanh cổ kiếm mô phỏng.

Nhìn kỹ một chút, trên cổ kiếm có mấy chữ, viết "Ngọc Long". Tôi lập tức biết ý nghĩa hung thủ muốn truyền đạt: "Báo quân hoàng kim trên vương đài, nâng đỡ ngọc long vì quân tử."

Trên người thi thể không có ngoại thương rõ ràng, nhưng ở cổ tay có một nốt đỏ tiêm chích, dưới đất bên cạnh có một kim tiêm, trong xilanh vẫn còn nước thuốc. Kế đó còn có một cốc chịu nhiệt chứa acid, acid bị đổ ra, ăn mòn một mảng sản gỗ lớn.

Hiện trường hoàn toàn không có dấu vết vật lộn, từ các dấu hiệu ban đầu đều giống như là tự sát, hơn nữa hình dáng thi thể cũng rất giống Cổ Sung.

Tôi không nhịn được, vỗ tay buột miệng khen: "Nâng đỡ ngọc long vì quân tử, thật là một sắp đặt hoa mỹ."

Tiểu Đào ồ một tiếng: "Anh thừa nhận là hắn tự sát?"

Tôi nhún vai: "Anh chỉ tin vào mắt mình thôi, nghiệm thi trước cái đã!"

Chương 499: Man thiên quá hải

Trước khi cảnh sát tới, tôi khám nghiệm qua thi thể trước. Tiểu Đào hỏi chủ nhà, biết được phòng này đúng là Cổ Sung thuê. Do sáng nay thị cục Giang Lăng bề bộn công việc đối phó với nghi phạm chạy trốn khắp nơi, đội trưởng Đường còn chưa có tới, tôi lẩm bẩm: "Lần này không xong rồi, hung thủ có thể sẽ nhân cơ hội chạy khỏi Giang Lăng."

Tiểu Đào kinh ngạc nói: "Chẳng phải là ở đây sao? Hai nữ sinh, năm nam sinh, tất cả đều đủ."

Tôi khoát tay một cái: "Tạm thời chưa giải thích được, em có thể liên lạc với các phân cục, chốt chặn các ngả đường, đừng để xổng Cổ Sung không?"

Thấy nàng còn chần chừ, tôi hét: "Tin tưởng anh một lần đi!"

"Được rồi, em tin anh!"

Chờ Tiểu Đào bố trí xong, đội trưởng Đường cũng vừa tới, tôi bảo ông ta mang thi thể về trước, vì còn cần làm ít hóa nghiệm.

Quay về thị cục, Băng Tâm mang số thuốc hung thủ để lại đi làm hóa nghiệm, tôi nói: "Nhân tiện xét nghiệm lượng đường trong máu và gan."

"Tại sao phải xét nghiệm cái này?" Băng Tâm hỏi.

"Muội cứ đi làm đi, lát nữa ta sẽ nói tỉ mỉ." Tôi dặn dò.

Băng Tâm đi khỏi, đội trưởng Đường lại gần hỏi: "Tống đại thần thám, hung thủ tự sát, vụ án chẳng phải đã kết thúc sao?"

Tôi lắc đầu nói: "Cái xác này không phải của hung thủ."

"Nhưng chẳng phải hắn đã khắc trên cây rằng, tự mình sẽ đi kết thúc sao?" Đường đội trưởng gãi đầu.

Tôi cười: "Ông tin lời hắn nói? Cái quỷ kế này, hung thủ đã nghĩ ra ngay từ khi bắt đầu. Cái xác này có mâu thuẫn rất rõ ràng, nếu hắn đã muốn tự sát, vậy hủy mặt có ý nghĩa gì?"

"Chẳng phải cậu nói từ đầu rằng, hung thủ có tính nghi thức rất cao, có lẽ đây là một khâu không thể thiếu."

Tôi lắc đầu: "Tính nghi thức có cao hơn nữa cũng không thể chiến thắng bản năng cầu sinh. Chính là vì cái xác nào cũng bị hủy mặt, đã tạo cho chúng ta một xu hướng tâm lý bình thường, cho nên hắn mới có thể ve sầu thoát xác. Tay phải thi thể bị bỏng acid, thoạt nhìn giống như là tự cầm acid hắt vào mặt, nhưng tôi dùng thính cốt mộc nghe thì thấy bụng trống, gan có dấu hiệu co rút, thận bị nhiễm trùng, người này hắn đã bị giam lâu ngày dẫn tới đói lả, cho nên mới để mặc hung thủ định đoạt. Ngoài ra trên thi thể còn có bầm tím nhẹ, nội tạng cũng bị hư hại mức độ nhất định, giống như bị trùm chăn rồi đánh. Người này bị ngược đãi như vậy, cho thấy hung thủ có thù hằn với anh ta, hiển nhiên cũng nằm trong danh sách phải giết của hắn."

Đội trưởng Đường kinh ngạc: "Vậy chẳng phải thừa ra một người ư?"

Tôi hỏi: "Đã có thể khám nghiệm thi thể trong tủ đông chưa?"

"Được rồi." Đội trưởng Đường gật đầu.

"Chúng ta qua xem một chút." Tôi phất tay.

Thi thể kia được rã đông trong phòng pháp y, chúng tôi đến, trên giường sắt có một cái xác trần truồng. Tôi kiểm tra một chút, thỉ thể tuổi chừng 30, thời gian tử vong khoảng 5 ngày trước,

nguyên nhân cái chết là thủ pháp quen thuộc của hung thủ, dùng vật tày đánh vào thái dương, một đòn vong mạng.

Tôi nhấc bàn tay thi thể lên kiểm tra, vân tay bị cắt bỏ, bàn tay tương đối mạnh khỏe, phía trên có hai vết chai chạy dọc. Tôi đột nhiên nghĩ tới lúc Cổ Sung chuồn đi trước mắt chúng tôi, trên người mặc bộ quần áo giáo viên thể dục, nhất thời hiểu ra.

Tôi nói: "Quay về trường hắn dạy điều tra chút đi, khả năng thiếu một người."

Đội trưởng Đường hỏi: "Không thể nói ngay bây giờ sao?"

Tôi cười: "Mặt bị hủy rồi, làm sao tôi biết được. Có điều cho các ông một phương hướng, người này hẳn là một giáo viên thể dục, là bạn của Cổ Sung."

Lúc này Băng Tâm đẩy cửa đi vào: "Có kết quả xét nghiệm rồi, người chết bị tiêm natri xyanua, bên trong có 20% ibuprofen, là thành phần chính của thuốc giảm đau."

Đường đội trưởng tỏ vẻ may mắn, nói: "Nếu như đây không phải tự sát, tại sao hung thủ phải cho thêm thuốc giảm đau?"

Tôi nhếch mép: "Đừng quên hắn là một giáo viên môn hóa, đây là cố ý để lại cho ta xét nghiệm. Đường trong máu và gan thì sao?"

Băng Tâm nói: "Chỉ số đường trong máu và gan rất thấp, ít nhất đã bị bỏ đói 1 tuần, trạng thái khả năng đã là nửa hôn mê."

Tôi cảm ơn, việc sau đó giao cho đội trưởng Đường đi làm.

Quả nhiên đúng như tôi nói, trong trường của Cổ Sung có một giáo viên thể dục họ Trịnh mất tích. Theo đồng nghiệp nói, thầy Trịnh và Cổ Sung thường ngày ăn cơm cùng nhau, thầy Trịnh là giáo viên thể dục, chương trình tương đối nhẹ, muốn nhận thầu căng tin trong trường, vay tiền mua một cái tủ đông lớn, nhưng

căng tin sang năm mới hoàn thành, nên để tạm trong phòng Cổ Sung.

Vụ án tới đây đã sáng tỏ, thầy Trịnh trong lúc vô tình đã phát hiện Cổ Sung giấu xác chết trong tủ đông, bị hắn diệt khẩu. Chương trình thể dục vốn đã xong, thêm nữa tiếp đó là kỳ nghỉ trung thu, cho nên không ai để ý thầy Trịnh mất tích.

Trùng hợp là, thầy Trịnh cũng 28 tuổi, chắc là bắt đầu từ đó Cổ Sung mới nảy ra kế ve sầu thoát xác.

Qua điều tra, chúng tôi biết quan hệ giữa Cổ Sung và Kha Văn Viễn. Kha Văn Viễn là một kẻ yêu thích lolicon, sau chuyện mua dâm nữ sinh học đường, vẫn giữ quan hệ bất chính với một số nữ sinh khác. Hắn thường bỏ tiền mua quần lót nữ sinh mặc dở, tất chân, cả lông bộ phận sinh dục và ảnh nude.

Một nữ sinh trùng hợp lại học trong lớp Cổ Sung, sau khi biết được, Cổ Sung bắt đầu tống tiền, số tiền cũng không lớn lắm, chỉ vài trăm đến một ngàn. Kha Văn Viễn biết rõ sở thích của mình không trong sạch, nếu để lộ ra thì danh tiếng sẽ lụn bại hoàn toàn, chỉ có thể im lặng mặc cho hắn sai bảo.

Sau khi xảy ra vụ án, không biết hai người liên lạc thế nào, chắc hẳn cũng là Cổ Sung lấy việc này ra uy hiếp, ép Kha Văn Viễn phải làm đồng bọn.

Điều trong vụ án khiến tôi khiếp sợ đó là, Cổ Sung chỉ là một kẻ mới phạm tội, lại có biểu hiện già dặn như vậy. Có lẽ giống trong một quyển sách tâm lý tội phạm từng viết, một số người từ khi sinh ra đã có gen phạm tội. Gen trội này sẽ khiến người đó trở thành đặc biệt, một là thành võ sỹ ngôi sao, hai là thành tội phạm.

Không, Cổ Sung cũng không phải lần đầu giết người, nếu như tôi đoán không nhầm, thì hồi cấp 3 hắn đã từng thoát được lưới pháp luật.

Mấy ngày tiếp theo là việc cảnh sát truy lùng Cổ Sung. Chúng tôi dù gì cũng là người nơi khác đến, chẳng giúp được gì, có điều tôi cho đội trưởng Đường một hướng, có thể bố trí tai mắt ở gần nhà các nạn nhân.

Đúng như dự đoán, chiều ngày 30 tháng 9, Cổ Sung bị phong tỏa tài khoản ngân hàng, trên người không xu dính túi, chạy vào nhà nạn nhân tìm đồ ăn, bị bắt tại chỗ.

Bản án tới đây kết thúc, rốt cuộc tôi cũng có thể gặp mặt Cổ Sung trong phòng thẩm vấn!

Chương 500: Lòng tự ái méo mó

Tôi ngồi đối diện với Cổ Sung trong phòng thẩm vấn, trải qua mấy ngày trốn chui trốn lủi, bộ dạng hắn tiều tụy đi nhiều, hai bên má cũng tóp lại. Mặc dù vậy, hắn vẫn mỉm cười với tôi, nói: "Bức ta đến bước đường này, ta rất bội phục ngươi."

Tôi đặt hôm cơm và chai nước đã chuẩn bị trước lên bàn, Cổ Sung nuốt nước miếng. Tôi nói: "Nói chuyện một chút đi. Tại sao lại giết người?"

"Chuộc tội." Hắn đáp.

"Thay cho giáo viên Từ của các người?" Tôi hỏi.

"Xem ra ngươi hiểu rất thấu đáo, không tệ. Đúng, ta làm tất cả những chuyện này đều là vì ông ấy. Năm đó khi còn trẻ ta không biết gì, đã cùng bạn bè làm một số chuyện ngu xuẩn. Chúng ta hoàn toàn không ngờ được, chuyện này lại hại thầy Từ tan cửa nát nhà, mười năm nay ta sống trong sự dằn vặt tột cùng. Ta vốn cho rằng họ cũng giống mình, nhưng đến hôm họp lớp, vô tình Đại Tráng có nhắc tới chuyện này, mọi người lại tỏ ra rất thờ ơ, thậm chí còn nói thầy Từ đáng chết. Một luồng máu nóng chạy từ chân lên đến đỉnh đầu, từng lời nói đùa cợt trong mắt ta trở nên vô cùng xấu xí, con người tại sao có thể quên đi tội lỗi chính mình gây ra như thế? Cho nên ta quyết định bắt chúng phải chuộc tội!" Hắn giơ hai tay bị còng lên: "Đồng thời ta cũng ở đây, thay mình chuộc tội."

Tôi cố nhẫn nhịn, hỏi: "Tại sao phải dùng phương thức này?"

"Bởi những câu thơ kia đều là thầy Từ dạy cho chúng ta, ta

vĩnh viễn sẽ không bao giờ quên điệu bộ vừa đi vừa ngâm thơ cổ của ông. Ta đã từng mê muội, là thầy Từ khai sáng cho ta, với ta mà nói, ông là một người thầy tốt, ta muốn để cho những tội nhân này chết trong thơ cổ." Hắn nghiến răng đáp.

"Thành tích học tập của ngươi khi xưa có vẻ không tệ." Tôi nói.

Hắn cười nhạt: "Đó là năm cấp 3."

"Sau đó thi đỗ vào học viện sư phạm, nếu thầy Từ trên trời có linh thiêng, biết được việc này chắc hẳn cũng sẽ vui lòng!"

Lúc này chợt tôi thay đổi ngữ khí: "Ngày họp lớp cấp 3, ngươi đạp một chiếc xe đạp đi tham dự, trông thấy đám bạn học lười biếng lại từng người quần áo sang trọng, dẫn theo vợ chồng con cái, những chủ đề họ trò chuyện ngươi cũng không xen vào được, bởi vì ngươi quanh năm chỉ sống trong cái tháp ngà voi nơi trường học. Chuyện duy nhất ngươi có thể nói là chuyện quá khứ, vì vậy ngươi nhắc lại chuyện năm xưa, hy vọng có thể chèn ép một chút sự kiêu căng của bọn họ. Nhưng không ngờ tới, ai cũng có tự ái, chẳng ai chịu tình nguyện đối mặt. Kết quả là lòng ganh tỵ của ngươi lại khoác thêm một tầng vỏ bọc chính nghĩa."

"Ngươi nói bừa! Ngươi nói bừa!" Cổ Sung đập hai tay lên bàn.

Tôi khẽ mỉm cười: "Chỉ là cái này còn chưa đủ, lúc ngươi rời khỏi cuộc họp lớp, bị xe của Đại Tráng tông phải, đối phương đền bù cho ngươi một khoản tiền, nhưng thái độ lại khinh miệt, điều này đã thành mồi dẫn cho ngọn lửa quyết tâm giết họ. Vì để hoàn thành việc báo thù lừa mình dối người, ngươi không tiếc sát hại chính mối tình đầu của mình, sự việc năm đó rõ ràng cô ấy chẳng có bao nhiêu trách nhiệm, người ngươi muốn giết chỉ là vợ chồng Đại Tráng đã làm nhục mình. Nhưng ngươi không muốn thừa nhận nội tâm xấu xa của bản thân, tự huyễn hoặc mình rằng, ta làm tất cả để báo thù thay cho thầy Từ. Cuối cùng ngươi đã tự tay lần

lượt hủy đi hạnh phúc của biết bao gia đình, ngươi thỏa mãn chứ, Cổ Sung?"

Cổ Sung điên dại la hét: "Con mẹ nhà ngươi, những chuyện ta làm không hề mảy may vì mình. Cảnh sát các ngươi thì biết cái gì, các ngươi chỉ là người ngoài cuộc, có biết con gái thầy Từ chết thảm thế nào không?"

"Ai giết con bé?" Tôi bỗng hỏi.

"Đại Tráng!"

Ánh mắt của hắn đã bán đứng mình, tôi cười lạnh: "Không đúng, là ngươi!"

"Ngươi...nói láo!" Cổ Sung đỏ bừng mặt, hai mắt đầy gân máu: "Ngươi có bằng chứng không?"

"Nếu không phải ngươi làm, tại sao lại hỏi ta có bằng chứng không?" Tôi đắc ý cười.

"Ngươi mớm cung." Cổ Sung lớn tiếng la lên.

"Không, đương nhiên ta có chứng cứ." Tôi nói: "Ta đã đi thăm trường cấp ba ngươi học, người phụ trách nói cho ta, thi thể con bé nửa năm sau được tìm ra, đã biến thành một bộ xương trắng. Thực tế để một cái xác biến thành xương trắng cần đến 3, 4 năm, dưới nền đất cát khô ráo này còn phải lâu hơn. Câu trả lời chỉ có một, đó là ai đó đã lén đẩy nhanh tốc độ phân hủy của cái xác. Thành tích học tập môn hóa thời cấp 3 của ngươi đều là hoàn mỹ, điều phối acid chlohydric đối với ngươi dễ như trở bàn tay. Hè năm đó ngươi dùng acid tự chế, lén chạy đến đổ lên thi thể, bởi ngươi là người giết con bé, cho nên mới chột dạ làm vậy."

Ánh mắt Cổ Sung lóe lên, đầu toát mồ hôi lạnh, tóc bết ở trên trán, môi trắng bệch. Hắn khó khăn nuốt nước bọt, nói: "Đây chỉ là suy đoán của ngươi thôi."

"Có phải là suy đoán hay không đã không còn quan trọng, 8 mạng người đủ để ngươi bị xử tử hình, có chối bỏ một cái thì đâu ảnh hưởng." Tôi đẩy hộp cơm với chai nước ra trước mặt, nói: "Thừa nhận đi, ít nhất cũng để cho lòng mình dễ chịu hơn một chút."

Cổ Sung hét lên: "Con bé không phải do ta giết, không phải do ta giết!" Cơ thể hắn cử động quá mãnh liệt, cái ghế được cố định trên sàn nhà rung lắc lạch cạch, cảnh sát bên ngoài lập tức xông vào trấn áp hắn.

Tôi thờ ơ rời đi, lần thẩm vấn này tôi không bảo Tiểu Đào vào cùng, nàng chỉ đứng xem bên ngoài, hỏi tôi: "Anh làm gì vậy? Tại sao phải bóc nốt lớp vỏ cuối cùng của hắn?"

Tôi đáp: "Bởi việc anh ghét nhất chính là dương lá cờ chính nghĩa để làm việc ác, hắn giết người chỉ vì ganh tỵ, anh không hy vọng một tên cặn bã như vậy được an nhàn trước khi chết. Kẻ giết người phải chịu sự trừng phạt của tòa án lương tâm!"

Hoàng Tiểu Đào nói: "Không ngờ thâm tâm anh hư hỏng như vậy, có điều em thích! Sư phụ em từng nói, ý nghĩa tồn tại của cảnh sát chúng ta, chính là để cho kẻ xấu ăn không ngon ngủ không yên, khiến những kẻ muốn trở thành người xấu phải e dè."

Cổ Sung vẫn còn giãy dụa kịch liệt trong phòng, tiếng hét chói tai, giống như đã hoàn toàn mất đi lý trí. Tôi nghĩ đến chết hắn cũng không thừa nhận chính mình giết cô bé kia, bởi vì một khi thừa nhận sẽ đồng nghĩa với việc hắn tự hủy bỏ toàn bộ sự chuộc tội cao thượng mà hắn cho là vĩ đại.

Lòng tự ái có thể khiến con người ta đi lên, nhưng để lòng tự ái méo mó che mờ đôi mắt sẽ biến thành liều thuốc mê lừa mình dối người.

Chuyến đi Giang Lăng của chúng tôi coi như kết thúc, tối đó

đội trưởng Đường cử hành một buổi lễ tiễn long trọng, hôm nay cũng đúng là sinh nhật của tôi, nhưng tôi không nói ra, chỉ có Vương Đại Lý nhắn một tin chúc mừng, còn có Băng Tâm sáng nay kín đáo tặng tôi một hôph quà nhỏ.

Trong bữa tiệc, tôi với Tiểu Đào nhiều lần liếc mắt đưa tình, mặc dù chúng tôi cũng chẳng uống là bao, nhưng rượu không say mà người tự say, hai má Tiểu Đào đỏ hồng, nụ cười hoàn mỹ khiến tôi nhìn mà cũng say như điếu đổ.

Từ sau tối hôm đó, sự thân thiết giữa hai chúng tôi đã tăng thêm một bậc, nắm được cơ hội, tôi nháy mắt với nàng, cả hai cùng nhau chạy về khách sạn.

Mấy ngày nay vất vả chạy đôn chạy đáo, đống củi khô dục vọng trong lòng chúng tôi đã không kìm chế được nữa, tôi với nàng ôm hôn trong sự dâng trào mãnh liệt, mở đèn, cởi giày, rũ bỏ áo khoác, bàn tay tham lam lần mò từ trên xuống dưới, tối nay tôi phải giải tỏa một dấu ấn quan trọng trong cuộc đời, cùng với người quan trọng nhất trong đời.

Đột nhiên Tiểu Đào đạp phải một thứ, cúi đầu nhìn, là một cái phong bì. Tôi nhặt lên nhìn, không có dấu bưu điện, nó được nhét qua khe cửa. Phong bì rất dày, trên đó có một dòng chữ cứng cáp, không hiểu sao tôi lại nhớ tới bức thư chứa con mắt trong phòng ông nội khi xưa.

Dòng chữ viết: "Tống Dương, chúc ngươi sinh nhật vui vẻ!"

Phía sau vẽ một thanh loan đao máu me đầm đìa, đầu tôi ong lên, nói: "Là hắn! Là kẻ giết chết ông của anh!"

Chương 501: Hồ sơ tuyệt mật

Trong phong bì Đao Thần gửi tới, là chi tiết một vụ án giết người xảy ra 20 năm trước.

Vào thập niên 90 của thế kỷ trước, trong huyện thành nhỏ phía Tây Bắc, tên là Cam Túc Lương Xuyên, xảy ra một vụ án hiếp dâm, giết người tàn bạo. Nạn nhân đều là phụ nữ trẻ từ 20 đến 30 tuổi, thi thể đầy vết thương, da thịt đầu vú cùng với vùng kín bị vũ khí sắc bén cắt mất, hung thủ tới giờ vẫn chưa sa lưới.

Vụ huyền án này tôi sớm đã nghe nói qua, không hiểu Đào Thần gửi nó tới đây có mục đích gì?

Tôi xem qua một lượt, khi lật tới trang cuối cùng, phía trên bất ngờ xuất hiện hai cái tên : Tôn Hổ và Tống Triệu Lâm. Ngày tháng là năm 2002, thì ra đây là vụ án ông tôi tự tay điều tra, xem ra ông đã thất bại. Ngoài hồ sơ này, trong phong bì không còn vật gì khác.

Tôi có chút không cam lòng, cẩn thận tìm kiếm, phát hiện trên phong bì còn có một hàng chữ: "Tống Dương, vụ án này sẽ cho ngươi biết, tại sao ta phải giết ông của ngươi."

Đầu tôi như bị đấm một cú mạnh, cừu hận, phẫn nộ, mê man, các loại tình cảm nhất thời đồng loạt dấy lên, tôi tức giận ném tập hồ sơ xuống đất, hét lên: "Ngươi giết ông ta còn có lý do chính đáng???"

"Sao anh tự nhiên lại nổi giận?" Tiểu Đào hỏi, lúc nãy tôi xem hồ sơ, nàng cũng tựa vào vai tôi đọc cùng.

Bấy giờ mới để ý thấy dòng chữ trên phong bì, nàng nhướn mày: "Tên này thật là to gan, rõ ràng là khiêu khích chúng ta. Ngàn

vạn lần đừng tin chuyện hoang đường của hắn."

Tôi nhặt tập hồ sơ lên, nói: "Anh muốn mở lại điều tra vụ án này."

Tiểu Đào sửng sốt: "Tống Dương, anh cần gì phải coi là thật, sự việc đã qua 20 năm, điều tra rất khó khăn, không thể chỉ vì một câu nói của Đao Thần mà anh liền chạy tới Tây Bắc xa xôi chứ?"

Tôi nói: "Chúng ta là tổ đặc án, không chịu sự ràng buộc của bất kỳ cơ quan nào."

"Cái này em hiểu. Nhưng lời nói của hắn có thể tin không, ngộ nhỡ đó là một cái bẫy thì sao?"

Bàn tới bàn lui, cuối cùng Tiểu Đào đề nghị tôi gọi cho Tôn Lão Hổ, dù sao ông ta cũng là người trong cuộc. Tôi lập tức bấm máy, Tôn Lão Hổ nhận máy thì cười ha hả: "Đại chất tử, ta vừa mới được cục trưởng Giang Lăng gọi tới báo cáo, nói vụ án này con phá rất gọn, lại cho Giang Nam nở mày nở mặt rồi."

Tôi nói: "Cảm ơn thúc thúc khen ngợi. Con có chuyện muốn hỏi thúc, thúc có biết vụ án số GL 750 47 không?"

Tôi chỉ nói một mã số, nhưng phản ứng của Tôn Lão Hổ lại rất mạnh, hít sâu một hơi nói: "Con từ đâu mà biết được?" Xem ra vụ án này ông ấy chưa hề quên.

"Chuyện này thứ cho con không nói, con chỉ muốn hỏi một câu, lúc đó vì sao ông con lại thất bại?"

"Haiz...chuyện này đôi ba câu không nói được, hay là con quay về một chuyến đi." Tôn Hổ thở dài.

"Bây giờ?"

"Có tiện không? Ta chờ con ở phòng làm việc." Tôn Hổ đáp.

Tôi cúp máy, thuật lại cho Tiểu Đào, nàng cười khổ: "Anh cũng quá nóng vội, nói đi là đi, không thể để đến mai sao?"

Bây giờ trong đầu tôi chỉ có vụ án, nói: "Nếu đợi đến mai, cả đêm anh sẽ không ngủ được."

Tiểu Đào dùng điện thoại tìm một chút, nửa tiếng sau sẽ có một chuyến xe lửa tới Nam Giang, nàng đặt mua hai vé, để lại một tờ giấy trong phòng, nói đi ra ngoài một chuyến, có thể sẽ về trễ.

Chúng tôi tới ga xe lửa, lên tàu, Tiểu Đào hỏi: "Anh có nghĩ Đao Thần ở trong khách sạn không?"

Giờ tôi đã bình tĩnh hơn, từ tốn nói: "Cái này anh không biết, nhưng có chuyện anh có thể khẳng định, hắn không chỉ bỏ qua cho anh một lần, cho thấy từ đầu hắn không có ý định lấy mạng anh. Mặc dù hắn là một tên tội phạm, nhưng tính quy tắc rất cao."

Nói tới đây, tôi khựng lại một chút, nghĩ tới tám chữ Giang Bắc Tàn Đao, Thay Trời Hành Đạo mà Đao Thần để lại, từ trước tới giờ hắn chỉ giết người có tội, vậy theo đó mà suy luận, chẳng lẽ ông nội mình thật sự đã phạm tội tày đình?

Trước đây Thuần Cẩu Sư cũng từng ám chỉ với tôi, nói Tống gia sớm đã có người gia nhập Giang Bắc Tàn Đao, liệu có phải...

Tôi không dám nghĩ tiếp, sợ chạm tới chân tướng nào đó, nhưng lại không thể không đi tìm hiểu. Cho dù tôi sẽ hối hận, cũng nhất định phải biết được sự thật!

Tôi với Tiểu Đào hiếm khi mới được ở riêng với nhau, mấy ngày liên tiếp phá án, nàng có vẻ mệt mỏi, ôm tôi ngủ thiếp đi. Trong buồng tàu rất yên tĩnh, người cũng không nhiều, loa phát mấy bản nhạc thư giãn, tôi nhìn cái bóng đèn trên trần, chỉ mong khoảnh khắc này cứ thế kéo dài mãi.

Đương nhiên đây chỉ là hy vọng xa vời, một tiếng sau, chúng

tôi tới Nam Giang. Bắt chiếc taxi về thị cục, lúc này cảnh sát đã về hết, chỉ có phòng làm việc của Tôn Lão Hổ là sáng đèn.

Chúng tôi bước vào phòng, thấy ông ấy đang khoác áo ngồi phê duyệt tài liệu, trong tay cầm ly trà ô long, một điếu thuốc còn đang cháy dở, Tiểu Đào nói: "Cái cảnh cục trưởng làm việc cần mẫn này mà chụp lại, sẽ động lòng biết bao cảnh sát viên đấy!"

Tôn Lão Hổ xua tay: "Đâu có, ban ngày ta đi khắp nơi, buổi tối mới mài đũng quần một chút, Tiểu Đào, khép cửa lại."

Sau khi ngồi xuống, nụ cười của Tôn Lão Hổ từ từ thu lại: "Đại chất tử, ai nói cho con vụ án GL 750 47?"

Tôi lắc đầu một cái: "Việc này không quan trọng."

"Cái thằng bé này, sao lại không quan trọng? Lúc đó vì ảnh hưởng xã hội quá lớn mà vụ án này được bí mật điều tra, hồ sơ văn bản chỉ có một phần duy nhất cất giữ trong cục, con biết mã số này là đã dính tới tội ăn trộm bí mật." Tôn Lão Hổ cảnh cáo.

"Thật sao?" Tôi lôi tập hồ sơ trong cặp ra: "Có phải tập này không?"

Tôn Lão Hổ thất kinh nói không nên lời, hai mắt mở to nhìn tôi, tôi nói: "Con thề là chưa từng vào phòng hồ sơ, mấy ngày nay con đều ở Giang Lăng, chẳng lẽ con có năng lực cách không lấy đồ?"

Tôn Lão Hổ nhận lấy, giở một cái, gật đầu: "Chính là hồ sơ này, đây là nét chữ của thư ký Tiểu Vương, ta nhớ rõ mấy tấm ảnh này do mình chụp, từ đâu con có?"

Xem ra muốn lấy được tin tức thì phải công bằng, cho nên tôi nói chuyện xảy ra với ông ấy, cả dòng chữ mà Đao Thần viết trên phong bì.

Nghe xong, Tôn Lão Hổ cau mày thật chặt, đứng dậy đi lại, nhìn tôi một chút, cuối cùng thở dài: "Vụ án này vốn ta định cả đời sẽ không nói cho ai."

"Tại sao?" Tôi mơ hồ có một dự cảm chẳng lành.

"Ông nội con cả đời phá vô số án, là huyền thoại trong hệ thống công an, nhưng vụ án này lại là trận Waterloo trong cuộc đời ông ấy. Lúc điều tra được một nửa, chúng ta đã phong tỏa một nghi phạm thì đột nhiên xảy ra một chuyện ngoài ý muốn, phòng cất giữ vật chứng bỗng bị cháy, những chứng cứ quan trọng bị tiêu hủy hoàn toàn. Ngày hôm sau, ông con tuyên bố rút lui khỏi vụ án này, hơn nữa còn thả nghi phạm ra. Lúc đó ta chỉ là một tiểu đội trưởng, ông ta nói gì nghe nấy, mặc dù ta không đồng ý, nhưng thái độ lão Tống rất kiên quyết, không cho ta phản bác, ta chỉ có thể đành làm theo. Kết quả vụ án này liền không phá được, hai mươi năm nay nó vẫn là khúc mắc trong lòng ta."

"Có người âm thầm giở trò?" Tôi hỏi.

Ánh mắt của Tôn Lão Hổ chợt trùng xuống, ấp úng nói: "Tống Dương, nói thế này có lẽ hơi có lỗi với linh hồn ông con trên trời, nhưng lúc đó chính ta tận mắt nhìn thấy, người phóng hỏa phòng vật chứng...là lão Tống!"

Chương 502: Bí mật của ông nội

Tôi kích động đứng lên: "Cái này không thể nào! Ông nội của con cả đời ghét ác như thù, làm sao có thể gây ra chuyện này. Nhất định là ông bị người khác uy hiếp!"

Tôn Lão Hổ ra hiệu cho tôi ngồi xuống, rồi hỏi Tiểu Đào: "Tiểu Đào, nếu Tống Dương bị uy hiếp, cô có cảm giác được không?"

Tiểu Đào nhìn tôi một cái: "Dù chỉ là một chút uy hiếp, tôi cũng có thể cảm giác được điều gì không đúng."

"Đúng!" Tôn Lão Hổ nói tiếp: "Quan hệ của ta và lão Tống năm đó cũng thân thiết như vậy, chẳng những là hợp tác điều tra, chúng ta còn là bạn thân, sinh tử chi giao. Nếu như ông ấy bị người ta uy hiếp, ta sẽ cảm giác được. Vụ án này trước sau không có gì bất thường, kết quả đêm hôm đó ông ấy đột nhiên thiêu hủy chứng cứ, hạ lệnh thả nghi phạm. Kể từ sau vụ án này, ông con rất ít tham gia phá án, chỉ thỉnh thoàng dùng thân phận cố vấn mà chỉ ra phương hướng, hai chúng ta mỗi người một ngả. Có một lần ta đi tìm ông ấy uống rượu, lúc đó con cũng có mặt, có điều chỉ mới 5 tuổi nên chắc không nhớ. Ông con uống quá chén, nói ông ấy đời này đã làm một chuyện trái lương tâm, chuyện này khiến những năm gần đây ông ấy ngủ không ngon giấc, ta cũng chỉ ngầm hiểu."

Tôi siết chặt nắm đấm, hai tay run lên bần bật, ông nội lại từng tự tay bao che tội phạm!

Trong lòng tôi ngàn lần không muốn tin, nhưng lời nói của Tôn Lão Hổ chắc như đinh đóng cột, hơn nữa chuyện đã xảy ra nhiều năm như vậy, ông ấy hoàn toàn không có lý do gì gạt tôi

Im lặng một lúc lâu, tôi nói: "Tôn đại thúc, con muốn mở lại điều tra!"

Tôn Lão Hổ cầm điếu thuốc lên, phát hiện đã cháy hết, lại châm điếu khác, nói: "Tổ đặc án các con có quyền này, ta không có quyền hỏi tới. Nhưng vụ án đã qua quá lâu, thi thể, vật chứng, tất cả đều không còn, nghi phạm khả năng cũng đã qua đời, quá khó để điều tra, chỉ e là công dã tràng."

Tôi cắn môi: "Đao Thần gửi nó tới, dụng ý chính là nói cho con biết, ông nội con không chính trực như con tưởng, ông ấy là người đáng chết. Làm sao con có thể tiếp nhận sự thật này? Con nghĩ nhất định trong đây có ẩn tình, một người không thể thay đổi tính cách đột ngột như vậy, con cần phải tìm ra manh mối."

Tôn Lão Hổ nghiêm mặt nói: "Con muốn đi, ta không cản, nhưng hãy suy nghĩ cho kỹ việc cần làm sau đó, đừng để tình thân che mắt."

Tôi đứng dậy: "Con đi một mình là được, thành viên tổ đặc án ở lại Nam Giang ứng phó với tình huống bất ngờ."

Hoàng Tiểu Đào la lên: "Tống Dương, anh đang nói mê sảng gì thế, tổ đặc án không có anh coi như mất đi linh hồn, muốn đi thì cùng đi!"

Tôn Lão Hổ thở dài một tiếng, có vẻ biết không ngăn được tôi, khoát tay nói: "Vậy thì đi đi, chúc mọi người may mắn, hy vọng con có thể chứng minh sự trong sạch của lão Tống, bởi vì ngay cả ta cũng không tin chuyện này."

Hai chúng tôi tạm biệt Tôn Lão Hổ, nếu tất cả cùng về thì tôi sẽ ghé cửa hàng lấy thêm ít dụng cụ, nhưng sợ bị Tống Hạc Đình nhìn thấy nên dừng ở gần cửa hàng, nhắn tin cho Vương Đại Lý cầm ra.

Một lát sau Vương Đại Lý liền xách cái túi tới, trong bóng tôi dáo dác nhìn đông nhìn tây. Bị tôi gọi, hắn giật mình nói: "Tống Dương, ngươi về rồi à. Cô của ngươi sắp hành hạ chúng ta đến chết rồi. Mấy ngày nay sống trong sự giám sát của bà, ăn cơm đúng giờ ngủ đúng giờ, lên mạng chơi game liền bị mắng, ban ngày phải dẫn bà ấy đi dạo phố. Sao tự nhiên ta lại có thêm một bà mẹ thế này!"

Tôi một trận buồn cười, Tống Hạc Đình quả nhiên là người cuồng khống chế, thứ tự do vô kỷ luật như Đại Lý vừa hay nằm ngay họng súng của bà, tôi nói: "Đại Lý, xin lỗi nhé, ta còn phải đi xa một chuyến nữa."

"Đi đâu?" Đại Lý hỏi.

"Lương Xuyên." Tôi đáp.

"Đi nơi xa như vậy làm gì, ngươi định cùng Tiểu Đào tỷ tỷ bỏ trốn à?"

Tiểu Đào cười khổ: "Chúng tôi muốn bỏ trốn cũng không đi nơi đó, phải đi Maldives hay Hawaii chứ."

Vương Đại Lý nói: "Thật ganh tỵ với mấy người tự do!"

Tôi nói: "Ta đi điều tra án, ngươi vất vả rồi, quay về ta bồi thường cho."

Vương Đại Lý như muốn khóc: "Mấu chốt là khi nào thì cô ngươi rời đi? Lúc đó cuộc sống của ta mới bớt khổ."

Tôi an ủi: "Làm việc và nghỉ ngơi đúng giờ cũng tốt mà. Cô ta còn là một cao thủ võ lâm, ngươi rảnh có thể học đôi chút, sau này gặp đám giang hồ cắc ké, cũng có thể ra oai trước mặt Ưu Ưu, đúng không?"

Vương Đại Lý vỗ gáy một cái la lên: "Ngươi khỏi cần nói, hôm

trước trên đường gặp một tên cướp giật túi xách, cô của ngươi một cước đá cái lon nước trên tay, đánh ngã hắn ở khoảng cách mười mét, ta sợ ngây cả người. Cô em gái dễ thương của ngươi cũng lợi hại đến lạ, nàng dạy cho Ưu Ưu một bộ phòng thân, tối nào cũng lấy ta làm hình nhân luyện võ, ngươi nhìn hai cánh tay bầm tím của ta xem!"

Tôi vỗ vai hắn: "Ngươi ráng bảo trọng. Phải rồi, cả tháng nay ta đi phá án, không qua cửa hàng, tiền lãi tháng này đừng đưa cho ta, tính vào tiền đưa cô cô ta ra ngoài chơi đi."

Đại Lý nói: "Được rồi, về sớm một chút, giải cứu ta khỏi cái bể khổ này."

Tôi với Đại Lý ôm nhau một cái, ra vẻ sinh ly tử biệt, sau đó 11h đêm cùng Tiểu Đào ngồi tàu về lại Giang Lăng.

Quay về khách sạn, Băng Tâm đang ngồi xem TV, thấy chúng tôi đi vào thì làm mặt quỷ nói: "Có cần phải lén lút thế không, cứ nói với muội một tiếng, muội nhường phòng cho hai người là được."

Tiểu Đào mắng: "Nghĩ bậy bạ gì vậy? Chúng ta vừa mới về Nam Giang một chuyến."

"Cái gì?" Băng Tâm thất kinh.

Tôi nói: "Ta đi gọi Tống Tinh Thần với Vương thúc, có một việc cần thông báo."

Năm người chúng tôi tập trung trong phòng, tôi lấy tập hồ sơ ra, nói ý định đi Lương Xuyên điều tra một bản án cũ. Chuyến này là tôi tự ý đi, hơn nữa khả năng vụ án cũng không phá được, mọi người có thể lựa chọn đi hoặc không.

Băng Tâm giơ tay trước nhất: "Tống Dương ca ca đi đâu muội đi đó."

Vương Nguyên Thạch gật đầu: "Ta không có ý kiến!"

Tống Tinh Thần thì khỏi nói, hắn không thể nào để mình tôi đến một nơi xa xôi như vậy. Bởi thế chiều ngày hôm sau, chúng tôi liền lên mát bay đi Lương Xuyên. Lần đầu tôi tới vùng Tây Bắc này, phóng tầm mắt nhìn là vạn dặm mây xanh, không khí hanh khô, bàn tay thường bị tĩnh điện, nhưng khí hậu không phải là quá lạnh.

Cái huyện này khiến người ta có cảm giác quay về thập niên 90, nhưng cũng có một nét đặc biệt của vùng đất Tây Bắc.

Với sự đề nghị của Băng Tâm, chúng tôi tìm một quán mỳ Lan Châu để ăn, thưởng thức mỳ Lan Châu nổi tiếng cả nước này.

Ăn xong, Tiểu Đào nói: "Tới chào hỏi phân cục đi, phá án xuyên tỉnh, không thể thất lễ."

Chúng tôi tới phân cục, tìm phân cục trưởng. Sau khi nói rõ ý định, cục trưởng ngẩn ra, ông ta không biết tổ đặc án là cái gì, càng không biết tại sao chúng tôi phải ngàn dặm xa xôi tới đây để điều tra vụ huyền án.

"Là lệnh từ trên bộ à?" Cục trưởng gãi đầu gãi tai.

Tôi cũng không biết nên giải thích thế nào, liền nói: "Ông có biết Tôn Hổ và Tống Triệu Lâm không? Vụ án này là qua tay họ đầu tiên, Tôn Hổ là cục trưởng của chúng tôi, Tống Triệu Lâm là ông nội tôi."

Cục trưởng lắc đầu: "Tôi nhậm chức mới hơn 10 năm, chưa từng nghe tên hai người này. Có điều nếu mọi người tự nguyện điều tra, phân cục sẽ hết sức hỗ trợ. Vụ án giết người hàng loạt này ở Lương Xuyên, gâng đây rất nổi tiếng trên mạng, được liệt vào cái gì mà thập đại huyền án sau dựng nước. Đã có rất nhiều người tới đây hỏi thăm, gần đây còn có một đạo diễn công ty điện

ảnh đến đây cùng với biên kịch, nói muốn đem vụ án soạn lại thành phim. À phải rồi, hai người đó còn ở nhà khách của sở, có muốn đi gặp chút không?"

Tôi lắc đầu: "Không cần. Nếu có thể, tôi muốn xem hồ sơ gốc trước!"

Chương 503: Nữ thi nhảy lầu

"Được, được." Cục trưởng dẫn chúng tôi tới phòng hồ sơ, tìm hồ sơ vụ giết người liên hoàn năm đó, thật đáng tiếc vì hồ sơ này không chi tiết như bản trên tay tôi.

Trên hồ sơ Đao Thần gửi cho tôi, tên của nghi phạm bị xóa hết, từ độ dài có thể đoán là ba chữ. Theo lý thuyết thì chỉ cần chữ đã được viết trên giấy thì phía dưới sẽ lưu lại dấu vết mờ mờ, có thể dùng bút chì tô để tìm lại. Nhưng người tiêu hủy chứng cứ cẩn thận tới mức dùng bàn là là phẳng từng trang giấy, tâm tư cẩn mật như vậy khiến tôi không thể không hoài nghi là ông nội làm.

Hồ sơ của huyện bị thiếu mấy trang cuối, dựa trên vết rách có thể thấy chúng đã bị xé từ trước, cục trưởng không biết gì về việc này.

Tôi nhìn lướt qua danh sách tham gia vụ án, dùng minh vương chi đồng ghi nhớ kỹ, sau đó trả lại hồ sơ. Tôi cảm ơn cục trưởng, ông ta nói sẽ sắp xếp chỗ ở cho chúng tôi, ngoài ra có bất kỳ điều gì cần giúp đỡ đều có thể gọi cho ông ấy. Chúng tôi không đến mức mặt dầy như vậy, khách sạn đã tự mình đặt từ trước rồi.

Đến khách sạn, Băng Tâm hồ hởi tra xem ở đây có danh lam thắng cảnh gì, tôi đột nhiên có một cảm giác chán nản, vụ án đã qua 20 năm, giờ mở lại điều tra, phải điều tra thế nào, điều tra bắt đầu từ đâu? Thực là chó cắn nhím, không có chỗ hạ răng.

Tiểu Đào an ủi tôi: "Anh cũng đừng quá để tâm, trên đời có một số việc không có khả năng làm, nếu điều tra không được, coi như chúng ta đi chơi 2 ngày rồi trở về. Hơn nữa như đã nói, biết đâu tất cả những thứ này đều là do Đao Thần sắp xếp?"

Tôi lắc đầu: "Anh biết nếu dùng hai từ chính nghĩa đặt trên đầu một tên tội phạm thì không thích hợp, nhưng vẫn phải nói, hắn là một tội phạm rất có tinh thần trọng nghĩa. Hắn không phải loại kẻ địch xảo trá nham hiểm như Thuần Cẩu Sư, anh nghĩ nhất định là hắn muốn cho anh biết cái gì đó."

Băng Tâm chép miệng: "Có muốn đi Lộc Thọ Sơn không, nghe nói phong cảnh rất đẹp nha."

Tiểu Đào trả lời: "Không có hứng!"

Lúc này bên ngoài vang lên tiếng còi xe vảnh sát, Tiểu Đào nhướn mày: "Có vụ án, đến xem không?"

Tôi phất tay: "Cũng đang nhàn rỗi, đi thôi!"

Băng Tâm cũng phải đi cùng, ba chúng tôi đi tới phân cục, thì ra vừa xảy ra một vụ nhảy lầu tự sát, nạn nhân ngã từ tầng 16 xuống, cảnh tượng rất thê thảm, cảnh sát đã dùng túi bọc cái xác đưa đến phòng pháp y.

Ba người chúng tôi là người ngoài, đứng đây trông rất gai mắt, không ít cảnh sát viên tò mò quan sát chúng tôi, hỏi chúng tôi là ai, Tiểu Đào lấy giấy chứng nhận ra.

Lúc này một cảnh sát mập đi ra, đang gọi điện thoại: "Cái gì, anh ốm? Bên này có vụ án...anh xem có thể cử một học viên của mình tới không, chỉ là một vụ nhảy lầu tự sát, không khó khăn gì đâu."

Băng Tâm cười với tôi một cái, đi tới lễ phép nói: "Xin chào, xin hỏi có phải là không có pháp y trực không?"

Cảnh sát mập che điện thoại, cảnh giác hỏi: "Cô là..."

Băng Tâm chìa giấy chứng nhận ra: "Chúng tôi là tổ đặc án từ Nam Giang tới, tôi với anh này là thuộc bên pháp y, nếu như thiếu

người, chúng tôi có thể làm giúp."

Cảnh sát mập vỗ đùi: "Vậy thì tốt quá, đến, mời vào bên trong."

Tiểu Đào cười, nhỏ giọng nói: "Nha đầu này, thật nhanh trí."

Lúc dẫn chúng tôi vào, cảnh sát mập nói: "Nói ra làm trò cười cho các vị, huyện nhỏ này của chúng tôi chỉ có hai bác sĩ pháp y, một người đi họp ở Lan Châu, một người thì vừa bị ốm, đang khổ sở đây."

Tôi hỏi: "Hai bác sĩ pháp y có đủ không?"

"Không đủ, chắc chắn không đủ. Thành thật mà nói, ở đây tỷ suất giải phẫu những vụ án không tự nhiên mà chết chỉ có 30%, nhưng chẳng có cách nào, nhân tài thì chạy lên thành thị lớn hết rồi, chẳng ai tình nguyện ở lại cái huyện nhỏ Tây Bắc này." Cảnh sát mập than vãn.

Băng Tâm lấy ra hai bộ găng tay, tôi vừa đeo vừa nhìn xác chết nằm trên giường. Đây là một phụ nữ, tuổi chừng 24, 25, mặt trang điểm đậm, ăn mặc rất hở hang, trên người nhiều chỗ bị gãy xương, máu me từ đầu tới chân, xương sườn lõm xuống, cánh tay bị gãy thành khớp xương giả.

Đối mặt với một xác chết như vậy, người thường chắc hẳn sẽ hét lên, nhưng câu đầu tiên Băng Tâm nói lại là: "Ồ, váy Channel!"

Tôi nói: "Đừng có quan tâm váy áo, rút mẫu máu đi xét nghiệm một chút, xem nạn nhân lúc sống có uống thuốc gì không, nhất là thuốc mê."

"Được. Xin hỏi, phòng thí nghiệm bên cạnh tôi có được dùng không?" Băng Tâm hỏi cảnh sát mập.

Cảnh sát mập đáp: "Được chứ, được chứ."

Tôi dùng thính cốt mộc nghe nội tạng nạn nhân, nội tạng đều bị dập nát, nhưng cũng thích hợp với việc ngã từ trên cao. Lúc nghe ngóng, tôi để ý thấy cơ thể nạn nhân lông rất dày, nhưng phần bụng lại thiếu một mảng lớn, dùng tay sờ thì có cảm giác nó mới được cạo. Đưa tay lên mũi ngửi, có mùi dao cạo râu.

Tiếp đến tôi tách hai chân nạn nhân, kiểm tra vùng kín, nạn nhân có các triệu chứng ban đầu của bệnh lậu, nhưng trước khi chết không xảy ra quan hệ tình dục.

Cảnh sát mập nghĩ tôi là bác sĩ pháp y, nhỏ giọng hỏi: "Đồng chí, không giải phẫu sao? Có phải là thiếu máy móc gì không?"

"Tôi chưa bao giờ giải phẫu!" Tôi đáp.

"Vậy phải khám nghiệm tử thi thế nào?" Cảnh sát mập liền hiếu kỳ.

Tôi cười không đáp, quay qua Tiểu Đào: "Mở cửa sổ ra cho anh."

Tiểu Đào bước tới mở tung cửa, ánh mặt trời chỗ này rất chói chang, chưa lần nào mà dùng ô nghiệm thi lại được như vậy. Chỉ thấy dưới bóng ô, trên cơ thể nạn nhân xuất hiện dấu tay cùng với vết đánh, chủ yếu tập trung ở phần thân trên. Điều này đủ để chứng minh, đây không phải là một vụ tự sát thông thường.

Cảnh sát mập hít vào một hơi khí lạnh: "Cậu dùng máy gì vậy? Còn hiệu quả hơn cả máy đo quang phổ tử ngoại."

Tôi thu cái ô lại, giao cho Tiểu Đào, nói: "Anh cũng thấy đấy, chỉ là một cái ô."

"Hic, cậu là pháp y thật sao?" Cảnh sát mập nhìn tôi đầy lạ lẫm.

Tôi nghĩ phải giải thích rõ một chút, tránh bị anh ta hiểu lầm,

liền cho anh ta biết mình thật ra là một Ngỗ Tác. Cảnh sát mập kinh ngạc không thôi, không nói nên lời, mãi sau mới hỏi: "Cái này...cái này..tôi tuyệt đối không có ý bất kính, chỉ là có chút hiếu kỳ, thị cục bên đó đồng ý cho một Ngỗ Tác tham gia phá án?"

Tôi cười nói: "Mèo trắng hay mèo đen, cứ bắt được chuột là mèo tốt, kỹ thuật dùng trong hình sự, hóa học, vật lý, y học, dấu vết học, tuyệt đại đa số đều là chắt lọc từ các môn học. Chỉ cần có thể phá được án thì cách nào cũng có thể dùng, chưa kể tôi chỉ là một thành viên ngoại đạo, một cố vấn mà thôi."

Cảnh sát mập à một tiếng thật dài, trở lại chủ đề vụ án, tôi nói: "Trên người nạn nhân có một số vết bị đánh lúc còn sống lưu lại, do bị ngã khiến toàn thân thương tích, không dễ để nhìn ra, Tiểu Đào, lật cái xác lên giúp anh..."

Cảnh sát mập lập tức bước tới trợ giúp, chúng tôi chỉ là hơi nâng cái xác lên, chứ nó đã bị biến dạng thế này, nếu thay đổi vị trí quá lớn sẽ khiến nội tạng lệch đi hết. Tôi phối hợp với cảnh sát mập, dùng tay nâng phần eo nạn nhân lên, để Tiểu Đào che ô phía sau, nàng từ từ di chuyển cái bóng ô, lúc bóng phủ tới lưng nạn nhân, trên đó xuất hiện hai dấu tay rõ rệt, hẳn là của đàn ông trưởng thành.

Cảnh sát mập lại tiếp tục hít một hơi khí lạnh, không cầm lòng được xuýt xoa: "Lợi hại! Không hổ là chuyên gia thành thị lớn!"

Tôi cười: "Rõ ràng là nạn nhân bị đẩy từ trên cao, để xuống được rồi."

Đặt thi thể xuống, tôi giải thích tiếp: "Quanh bụng nạn nhân bị cạo một ít lông, tôi phát hiện lòng bàn chân nạn nhân có dính lông đứt, có thể là của chính cô ấy. Lúc đó cô ta cùng hung thủ có vẻ xảy ra cãi vã, tranh chấp. Trên cổ tay có vết dây trói không rõ ràng, giống như là bị người ta dùng vải mềm trói..."

"BDSM?" Tiểu Đào hỏi.

Những lời này nhắc nhở tôi, tôi bảo nàng giúp mình cử động tay chân nạn nhân, dùng thính cốt mộc lắng nghe khớp xương. Động tác cuối cùng của nạn nhân trước khi chết không phải thế này, nhưng nếu như lúc còn sống bị cố định thời gian dài, chắc chắn xương khớp cũng sẽ để lại một chút 'ký ức'.

Cuối cùng tôi ra một kết luận, nạn nhân lúc còn sống quả thật bị cố định tứ chi, có thể là bị trói trên một cái giường lớn, nạn nhân ăn mặc như một gái làng chơi, có thể là được khách gọi đến nhà rồi hành trò BDSM.

Nhưng sở thích của người khách này có hơi quái dị, lại bắt đầu cạo lông ở ngực và bụng cô ấy, lúc này nạn nhân giật tay ra được (dây trói không chặt lắm), rồi xảy ra cãi vã với hung thủ.

Rồi trong lúc vô tình, bị đẩy xuống dưới? Không, vô tình hay cố ý thì phải đợi kết quả xét nghiệm của Băng Tâm đã.

Chương 504: Chlorpromazine Hydrochloric

Chờ khoảng nửa tiếng, Băng Tâm đi vào, gãi đầu nói: "Tống Dương ca ca, muội không tìm thấy thuốc mê trong máu nạn nhân, chỉ có chút cồn."

Tôi nhìn cái xác, suy tư. Tiểu Đào hỏi: "Tống Dương, tại sao anh lại nghĩ nạn nhân bị đánh thuốc mê?"

Tôi giải thích: "Ngụy tạo tự sát, phải khiến người bị hại mất đi năng lực phản kháng, thuốc mê là lựa chọn tốt nhất. Hơn nữa qua sự phân tích của chúng ta vừa rồi, nạn nhân lúc còn sống đã bị người ta cạo lông, nếu lúc đó cô ấy còn ý thức, tại sao không phản ứng ngay? Chỗ bị cạo là ngực với bụng cơ mà."

"Bị chuốc say thì sao?" Tiểu Đào hỏi.

Băng Tâm nói: "Nồng độ cồn trong máu không cao lắm, chưa đến mức say bí tỷ."

"Rượu?"

Tôi nghĩ ra rồi, không ít thuốc mê được sử dụng chung với rượu, nạn nhân khả năng vẫn bị đánh thuốc.

Tôi đề nghị giải phẫu qua một chút, đương nhiên là Băng Tâm hào hứng. Chỉ cần phẫu thuật dạ dày với gan một chút là đủ, Băng Tâm mở lồng bụng nạn nhân, lôi dạ dày ra. Cảnh sát mập thấy cảnh này thì lập tức mặt tái xanh, lấy lý do có việc gấp, vội vã rời khỏi hiện trường.

Hoàng Tiểu Đào lắc đầu cười: "Cái cảnh này em cũng quen rồi."

Băng Tâm nhẹ nhàng rạch dạ dày, bên trong có một ít thức ăn, không phải cái gì cũng cần xét nghiệm, những thứ này dùng mắt thường phân biệt tương đối nhanh. Hai chúng tôi lần lượt đọc những thức ăn lên, rau cần, thịt heo, thịt vịt, tảo tía, cà chua. Tiểu Đào đứng bên cạnh nhìn, gò má hơi giật, có điều cũng còn khá, lần này không bị ói, cũng không nói là từ giờ cạch mặt những món này.

Trong đống bã thức ăn có một chút gì đó màu trắng, Băng Tâm dùng tăm bông chấm chấm, đưa về phía ánh sáng nhìn một chút: "Ây...là sữa chua?"

Tôi ngửi một cái, nói: "Không, là tinh dịch!"

Tiểu Đào đột nhiên mở miệng: "Thật hối hận, đáng lẽ không nên ở lại, sau này giải phẫu dạ dày, em tuyệt đối sẽ không xem nữa."

Tâm lý Băng Tâm khá vững, hào hứng nói: "Tiểu Đào tỷ tỷ, đây chính là chứng cớ quan trọng, ADN của hung thủ!"

Tôi ném cái bông tăm vào sọt rác, lắc đầu: "Vô dụng, thời gian chết đã hơn 4 tiếng, thêm với việc trong dạ dày đầy vi khuẩn, ADN đã bị phá hỏng."

Tuy nói vậy nhưng Băng Tâm vẫn lấy một ít mẫu.

Từ mức độ tiêu hóa thức ăn, bữa ăn cuối cùng là 6 tiếng trước, khả năng là hai người ăn chung, có thể đi hỏi thăm những quán ăn gần hiện trường. Ngoài ra tôi còn ngửi thấy mùi rượu trong thức ăn.

Kiểm tra kỹ lưỡng, tôi phát hiện vách thành dạ dày có vết máu thấm ra, còn tương đối mới, có vẻ trong thức ăn có độc.

Tôi nói: "Nào, dùng phương pháp loại trừ, chúng ta đại khái khoanh vùng chất độc thử. Những chất độc gây tổn thương thành dạ dày có loại nào?"

Băng Tâm như trả lời câu hỏi của giáo viên, lưu loát đáp: "Tetramethyl lenedisulfotetramine, phenol, kiềm có tính ăn mòn, formaldehyd, thủy ngân, xyanua!"

"Không đúng, nếu như liều lượng đủ để đục một lỗ trên dạ dày, người này đã sớm thất khiếu chảy máu mà chết. Những thứ muội nói đều có thể loại bỏ." Tôi lắc đầu.

Băng Tâm nhíu mày, đi qua vạch mí mắt nạn nhân nhìn: "Người này thật là ngã chết?"

"100% ngã chết, cô ấy trúng độc, nhưng không phải chết vì độc. Ta nghĩ loại độc này chỉ gây thương tổn đến dạ dày mà thôi, bản thân không có tác dụng với hệ tiêu hóa...ban nãy ta cũng không phát hiện dấu hiệu tiêu chảy." Tôi đáp.

Băng Tâm nhăn trán, ngoẹo đầu suy nghĩ, đề nghị giải phẫu gan để xem một chút. Đừng thấy tôi thảo luận sôi nổi mà hiểu lầm, thực ra hiểu biết của tôi với chất độc chỉ là qua loa, đây cũng chỉ là mớm lời để Băng Tâm đưa ra câu khẳng định.

Sau khi mổ lá gan, chúng tôi để ý thấy trên đó rõ ràng có một chỗ khác màu, Băng Tâm đột nhiên giãn chân mày, la lên: "Muội đoán ra nó là gì rồi, muội phải đi xét nghiệm bây giờ đây."

Nàng lấy một chút mẫu gan rời đi, cảnh sát mập cũng quay trở vào, người đầy mùi thuốc lá, hỏi: "Có kết quả chưa?"

Tôi nói: "Cũng gần xong, chúng ta ra ngoài cái đã."

Trước khi đi, tôi phủ tấm vải trắng lên người nạn nhân, đốt một xấp giấy vàng. Rồi đi ra ngoài nói sơ qua những phát hiện cho cảnh sát mập, để anh ấy bắt tay điều tra, bên kia Băng Tâm đang

hóa nghiệm, còn cần chút thời gian.

Cảnh sát mập rối rít cảm ơn, rời đi, để lại số điện thoại rồi nói lần sau có nhu cầu gì cứ gọi.

Chúng tôi không thể để Băng Tâm một mình ở đây, phải vào phòng thí nghiệm cùng con bé. Chỉ thấy Băng Tâm đang bận rộn với đống chai lọ, một hồi rồi đột nhiên hét lớn: "Quả nhiên là nó!"

Tôi lập tức hỏi: "Là cái gì?"

"Chlorpromazine Hydrochloric." Băng Tâm nói.

"Ồ." Tôi ngẫm nghĩ: "Dùng để ức chế thuốc an thần."

"Đúng!" Băng Tâm đáp.

"Tại sao trước đó không nghiệm ra?" Tôi hỏi.

Băng Tâm giải thích, thực ra đây là một lỗi của hung thủ, một hàm lượng Chlorpronazine đạt đến nhất định có thể giết người, nhưng phải qua đường tiêm tĩnh mạch. Nhưng hung thủ lại trộn nó vào thức ăn để hành sự, kết quả chất độc đi vào gây xuất huyết thành dạ dày, số còn lại thì bị gan thải hết, không làm cho nạn nhân tử vong, mà chỉ tạm thời hôn mê.

Hai mắt tôi sáng lên: "Hung thủ vốn nghĩ rằng nạn nhân đã chết, bắt đầu cạo lông của cô ấy, không ngờ nạn nhân tỉnh lại, hai người xảy ra vật lộn, hung thủ vội vã đẩy cô ta xuống dưới."

Hoàng Tiểu Đào gõ ngón tay vào cằm, nói: "Xem ra tên hung thủ này không am hiểu về chất độc cho lắm. Như vậy kế hoạch ban đầu của hắn là gì, gom lông người để làm bút lông à?"

Tôi nhún vai: "Việc này để cảnh sát mập điều tra đi."

Tiểu Đào cười: "Không lễ phép gì cả, cái gì cảnh sát mập với cảnh sát gầy, gọi họ người ta được rồi."

"Anh ta họ gì?"

Tiểu Đào xị mặt: "Híc, em quên!"

Băng Tâm viết kết quả xét nghiệm hoàn chỉnh rồi đặt bên cạnh thi thể. Ba người chúng tôi xin cáo từ trước, phát hiện trời đã tối.

Khả năng tôi chính là người có số bận rộn, giúp đỡ một vụ án nhỏ mà cả người rất sảng khoái. Buổi tối mấy người chúng tôi đi ăn quán vỉa hè, Băng Tâm không bị cha quản thúc, gọi một đống nhái khô, ốc gạo xào, ...toàn là những thứ ngày thường Tôn Hổ cấm con bé ăn. Tiểu Đào chép miệng: "Tôn đại tiểu thư, cố ý muốn không tốt cho cái bụng đúng không?"

Băng Tâm nhai ngồm ngoàm nói: "Người khác ăn được muội cũng ăn được, a, nhái thật ngon. Trên đời sao lại có thức ăn ngon như vậy." Vừa nói vừa xuýt xoa.

Tống Tinh Thần không biết từ lúc nào mua được ly trà sữa hoa lài, Vương Nguyên Thạch thì tu một chau bia, mấy người chúng tôi chẳng hề khách sáo, ngồi chung một chỗ, có cảm giác như người nhà.

Màn đêm buông xuống, huyện thành nhỏ đương nhiên là không đèn đuốc sáng trưng như Nam Giang, tuy vậy nó mang một không khí trong lành và thoải mái. Tiểu Đào ngước nhìn bầu trời đầy sao, nói: "Sau này già mà được an dưỡng ở nơi không vồn vã như thế này, cũng không tệ!"

Băng Tâm khinh thường nói: "Nếu cho tỷ sống ở đây thật, vài bữa là chê nhàm chán ngay. Chi bằng cứ ở đây lâu lâu chút, rồi sau này không đến nữa."

Tiểu Đào cười nói: "Thế vụ án kia phải làm sao?"

Tôi tự nhủ, có hai cô gái này ở đây thật tốt, mình chẳng cần nói gì, ngồi nghe là đủ rồi. Băng Tâm vỗ vỗ vai tôi: "Muội tin vào

tố chất Conan của Tống Dương ca ca, manh mối vụ án sẽ tự tìm tới cửa!"

Tôi cười: "Nói bậy nói bạ, ý muội là ta đi đến đâu có người chết đến đấy? Nếu vậy vì hòa bình thế giới, ta đành tự đi đày tới một hòn đảo hoang."

Vừa dứt lời thì có tiếng hét chói tai: "Giết người rồi! Giết người rồi!"

Chương 505: Tên của hung thủ- Mình có 200 bộ truyện chữ full dịch, ai cần bộ nào hoặc mua full list thì kb zalo 0901945059 nhé ,30k 1 bộ 5 bộ 100k,, full list 400k ạ 1: đại quản gia là ma hoàng 2: hồng hoang quan hệ hộ 3: ta an tĩnh làm cẩu đạo 4:vô địch kiếm vực 5: trọng sinh trở thành mạnh nhất vũ trụ 6: công tử biệt tú 7: ta nguyên thần có thể ký thác thiên đạo 8:siêu cấp phản diện 9: vô địch siêu thúc tổ 10: đại phụng đã canh nhân 11: đệ nhất danh sách 12: đạo quân 13: quỷ bí chi chủ 14: ta không biết ta là cao nhân 15: côn lôn ma chủ 16: minh thiên hạ 17:

vợ ta là thiên hạ giảng đường 18:mật mã tây tạng 19: ta bắt đầu sáng tạo thiên cơ lâu 20: vô địch thật tịch mịch 21: ta không mún nghịch thiên 22: nguyên lai ta là tu tiên đại lão 23: cổ chân nhân 24:ta có hệ thống auto tu luyện 25:lão nạp phải hoàn tục 26:siêu thần yêu nghiệt 27: thế giới hoàn mỹ 28:ta thành lập tổ chức sát thủ ở huyền huyễn 29: thái cổ thần vương 30: mục thần ký 31: we chát của ta thông tam giới 32: tuyệt đỉnh đan tôn 33: tiên lộ tranh phong 34: con thỏ này phải chết 35:vô địch kiếm vực 36: tàn bào 37:vạn cổ tối cường tông 38: chí tôn đặc công 39:cửu tinh thiên thần quyết

40:đại bát hầu 41: cửu tiêu 42: vạn tộc chi kiếp 43:đồ nhi vi sư ko xún núi 44: đầu bếp tại dị giới 45:hệ thống tu luyện toàn năng 46: huyền huyễn ta là thần thoại 47:lược thiên ký 48: ma thiên ký 49:ma kiếm lục 50: khủng bố sống lại 51:minh thiên hạ 1-2 52: ngũ hành thiên 53:nguyệt huyết thần toạ 54:như ý tiểu lang quân 55: siêu cấp phản diện 56:phong khí quan trường 57:ta chỉ mún an tĩnh chơi game 58:siêu cấp thiên phú 59:siêu phẩm vu sư 60:sử thượng đệ nhất tổ sư gia 61:ta là võ học gia 62:ta có thể là giả tiên 63:hàn môn kiêu sĩ 64: toàn cầu hung thú 65:toàn cầu cao võ 66:thần sủng tiến

hoá 67:tạo hoá chi vương 68:thiên đồ đạo thư quán 68:thế giới sụp đổ 69: vạn tộc chi kiếp 70:tiên quốc đại đế 71:thôn thiên 72: tiên ma biến 74:tả đạo khuynh thiên 75:tu la ma đế.. Còn tiếpnnm

Tiểu Đào và Băng Tâm nhìn tôi cười, việc trùng hợp như vậy, tôi cũng chẳng biết nói gì, đanh xua tay một cái: "Đi thôi, nhìn chút xem ai vì anh mà chết."

Thật may là thực tế không có xảy ra án nạng, chỉ là hai người đàn ông cãi nhau. Một bên là tay xã hội đen xăm kín tay, một bên là người trí thức đeo kính, tên xã hội đen vừa giơ nắm đấm, người đeo kính đã vội cầm tay đối phương dí vào cổ áo mình, rồi hét lên: "Giết người rồi!"

Mặc dù chúng tôi không phải cảnh sát địa phương, nhưng cũng không thể vờ như không thấy. Tiểu Đào rút thẻ ra, không nói câu nào. Tên xã hội đen lập tức thái độ quay ngoắt 180°, cười nói: "Ai da, thì ra là đồng chí cảnh sát, cô thử phân xử giúp, tôi gọi một đĩa thỏ xào lăn, cái thằng...à không, tiên sinh này lại bưng mất, nói là anh ấy gọi trước tôi, hại tôi phải chờ cả 20 phút, cô nghĩ tôi có nóng mắt không?"

Người đeo kính cũng khá cứng đầu, bắt đầu cãi vã, nói rằng đĩa thỏ xào là do mình gọi trước.

Cả hai cãi nhau tới đau cả đầu, Tiểu Đào chẳng có tâm trạng để ý chuyện vặt này, phất tay: "Đi thôi, đi thôi. Có cái gì to tát đâu, ai ăn người đó trả tiền."

Tên xã hội đen tự nhận xui xẻo, đi trước. Chúng tôi định quay lại tiếp tục bữa ăn thì người đeo kính đột nhiên lại vỗ vai, mặt vui vẻ chỉ vào tôi nói: "Chiều nay tôi có gặp anh."

Tôi với Tiểu Đào ngơ ngác nhìn nhau, cả chiều nay chúng tôi ở phân cục, người này là ai?

Anh ta lại còn nói tên của tôi với Tiểu Đào ra, biểu hiện rất tôn kính với tôi, muốn hỏi thăm về chuyện phá án. Việc này khiến đầu óc tôi càng mơ hồ, trực tiếp hỏi: "Anh là ai?"

"Há, ngại quá, gặp Tống thần thám kích động mà quên chưa tự giới thiệu." Vừa nói gã đeo kính vừa lấy ra một tấm danh thiếp, trên đó viết nhà biên kịch nổi tiếng Ngô Dương. Tôi theo bản năng gãi đầu, nổi tiếng? Sao tôi chưa nghe bao giờ.

Băng Tâm chẳng biết lại gần từ lúc nào, nói: "Chẳng phải anh ta là người cục trưởng nói, đến đây để lấy tư liệu sao?"

"À, là anh ta!" Tiểu Đào chợt nhớ ra.

Ngô Dương chắp tay hành lễ, cười híp mắt nói: "Đúng đúng, tôi tới đây là để thu thập tài liệu về vụ án giết người liên hoàn 20 năm trước. Ai da, lại tình cờ gặp được mấy truyền kỳ trong ngành cảnh sát, thật là phúc ba đời của Ngô mỗ, như vậy đi, tối nay tôi mời các vị bữa cơm."

Tôi khách khí từ chối, trong mắt tôi thì biên kịch với phóng viên không khác nhau lắm, đều là cặp chân loa lớn như nhau. Vì vậy tôi ra hiệu cho Tống Tinh Thần, Tiểu Đào, Vương Nguyên Thạch, bảo mọi người mau rút. Băng Tâm thì càng tự giác hơn ai hết, đã chạy đi tìm chủ quán lúc nãy, bỏ toàn bộ đồ ăn vào túi.

Nhưng không tưởng được, Ngô Dương còn nhanh hơn chúng tôi, lúc tính tiền thì ông chủ nói: "Vị tiên sinh vừa nãy đã thanh toán rồi."

Quay đầu nhìn lại, Ngô Dương đang ôm quyền mỉm cười với chúng tôi, lúc cười, chiếc răng khảm bạch kim lóe sáng. Ngoài ra, ngồi cùng bàn với anh ta còn có một gã mập đeo kính, đại khái là đạo diễn cùng đi.

Tiểu Đào liếc mắt nói: "Rồi, khẳng định là bị lừa! Mọi người chú ý, ngàn vạn lần không được để lộ khách sạn và số phòng của chúng ta. Nhất là..."

Vương Nguyên Thạch tiếp lời: "Biết rồi, buổi tối ta sẽ không ra ngoài uống rượu!" Nói xong vặn nút chai, nhấp một ngụm.

Quay về khách sạn, mấy người chúng tôi đối với nhau tương đối nhàm chán. Tống Tinh Thần có thể ngồi suy nghĩ một mình cả ngày, Vương Nguyên Thạch thì chỉ cần chai rượu là đủ, Tiểu Đào thì thích đắp mặt nạ, nằm vật ra giường, tôi thì đọc sách rồi đi đi lại lại suy nghĩ. Duy chỉ có Băng Tâm là giống người bình thường nhất, nghịch điện thoại, nghe nhạc.

Tôi, Băng Tâm và Tiểu Đào trong phòng đang tán gẫu thì có tiếng gõ cửa, một giọng nói chúng tôi không muốn nghe nhất cất lên: "Tống thần thám, Hoàng đội trưởng, quấy rầy rồi, tôi là biên kịch Ngô, còn có đạo diễn Trương!"

Hoàng Tiểu Đào bật tưng người dậy, tỏ vẻ rất bối rối, dùng khẩu hình miệng hỏi ai đer lộ thông tin.

Tôi nhỏ giọng nói: "Cả cái huyện này tổng cộng có ba bốn cái khách sạn ra hồn, hắn hỏi thăm là ra, dù gì cũng là biên kịch, việc tập hợp thông tin hẳn là hơn người thường."

Tiểu Đào khổ não đấm đầu: "Nhất định là hắn tới hỏi vụ án,

phiền chết đi được!"

Ngô Dương bên ngoài vẫn gọi, cũng không thể giả vờ như đi vắng, đành nhẫn nại mở cửa. Khuôn mặt béo tròn của Ngô Dương hiện ra, phía sau tự xưng là đạo diễn Trương, mặt không cảm xúc. Hắn nhìn chúng tôi, gật đầu một cái, đôi kính đen trên mặt cứ như một bộ phận cơ thể vậy, lúc nào cũng không được gỡ xuống.

"Ai da Tống thần thám, nghỉ ngơi à? Sao không xem TV, đài truyền hình Bắc Kinh đang chiếu một bộ phim về chiến tranh Dân quốc của tôi đấy!"

Hoàng Tiểu Đào không khách khí, nói: "Băng Tâm, bật TV đi, mở to âm lượng một chút."

Ngô Dương lại cười: "Đừng đừng, Hoàng đội trưởng vui tính quá. Chúng tôi đến là muốn viếng thăm mọi người, tiện đây muốn lãnh giáo mấy vấn đề."

Tôi thở dài: "Lãnh giáo tôi không dám nhận, có việc cứ hỏi thẳng đi."

Tiểu Đào bổ sung: "Tối đa 30 phút!"

Tay Ngô Dương giống như chân trước loài ruồi, xoa xoa vào nhau. Đạo diễn Trương bên cạnh hắn thì chẳng lên tiếng, rất 'tự nhiên' ngồi xuống sofa, bắt đầu hút thuốc. Lòng tôi tự hỏi, người làm nghệ thuật mà tính cách như vậy sao?

Quả nhiên Ngô Dương tới để lấy tư liệu, mặc dù hắn đã xem hồ sơ 20 năm trước, nhưng rất nhiều chi tiết mà cảnh sát cũng không biết, cục trưởng thì bận bịu không có thời gian tiếp hắn, cho nên hắn vừa viết vừa dành thời gian hỏi thăm.

Thực ra mà nói thì tính chuyên nghiệp của Ngô Dương là đáng khen, so với những biên kịch nhắm mắt chế bừa thì hơn cả chục lần, tôi liền nhẫn nhịn nói chuyện với hắn.

Ngô Dương bỗng nói: "Nghe nói năm đó có một cảnh sát bị thương vì nhiệm vụ, nhưng lại không nhận được một xu tiền lương hưu, rơi vào kết cục khổ sở, đây là chuyện gì?"

"Cái gì?" Tôi nhất thời cả kinh.

Ngô Dương thấp giọng nói: "Tôi nghe câu được câu chăng, hình như là bị bộ phận liên quan nào đó giam mất?"

Băng Tâm không nhịn được, nói: "Đại biên kịch, làm phiền ông nói chuyện thì suy nghĩ một chút. Giữ lại tiền thương tật và lương hưu của lính là tội hình sự, số tiền lại không lớn, ai dám làm chuyện này?"

Ngô Dương tự biết không hay ho, tôi hỏi tên của cảnh sát kia, là Nhiếp Á Long, đúng là cảnh sát tham gia phá án. Nhưng trong hồ sơ không câu nào nhắc đến chuyện ông ấy bị thương, chuyện này e còn phải tìm hiểu sâu hơn.

Ngô Dương lại nói: "Tống thần thám, tôi có một chuyện không nghĩ ra, tại sao khi đó đột nhiên lại thả nghi phạm? Trong này có ẩn tình gì không?"

Tôi nói: "Anh đừng cái gì cũng nghĩ là có ẩn tình, nào có..."

Tôi chợt sửng sốt, nhớ tới hồ sơ trong cục không nhắc đến việc nghi phạm được thả, trên tay tôi mới là phiên bản chi tiết nhất, đồng tử tôi chợt thay đổi, nhìn thẳng vào mắt Ngô Dương, hỏi: "Làm sao anh biết lúc đó có nghi phạm?"

Ngô Dương ấp úng thừa nhận: "Là tay cảnh sát kia bị thương nói, tôi đã tới thăm ông ta."

"Ông ta nói gì, có nói tên nghi phạm là ai không?" Tôi trở nên kích động.

"Họ Tống, tên là Triệu Lân hay Triệu Lâm gì đó, tôi chỉ nhớ

mang máng là vậy."

"Cái gì?" Tôi đứng bật dậy.

Chương 506: Con rận

Ngô Dương không có biểu hiện nói dối, chỉ là sao chuyện này có thể là thật được. Nếu ông tôi là nghi phạm, Tôn Lão Hổ sẽ không giấu tôi, huống chi ban đầu là vụ án xảy ra trước, sau đó họ mới tới để điều tra.

Bất luận thế nào đi nữa, ông tôi cũng không thể là tội phạm.

Thấy đột nhiên tôi phản ứng mạnh như vậy, Ngô Dương nhướn mày: "Sao vậy Tống thần thám, cậu biết người này?"

Tôi không biết trả lời như thế nào, mà không trả lời thì coi như là thừa nhận, Tiểu Đào vội chen ngang: "Nguyên văn tay cảnh sát bị thương nói thế nào?"

Ngô Dương suy nghĩ một chút, nói: "Tống Triệu Lâm đáng bị chém ngàn dao!"

"Cái gì?"

Ba người chúng tôi cả kinh, Ngô Dương nhún vai: "Nguyên văn ông ấy nói là như vậy, cho nên tôi cho rằng nghi phạm là người này. Không tin mấy người có thể tìm ông ta, tôi đưa địa chỉ cho." Hắn xé mẩu giấy bạc trên bao thuốc, viết một dòng địa chỉ lên đó.

Cầm tờ giấy này, tôi suy nghĩ rất nhiều, ông thật sự đã làm chuyện gì không nên sao?

Ngô Dương nhìn đồng hồ treo tường: "A, 9h rồi, không quấy rầy mấy vị nghỉ ngơi, tôi đi về trước." Sau đó cũng tên đạo diễn mập cáo từ. Từ đầu đến cuối, gã đạo diễn này cũng chưa hề mở miệng.

Tôi định sáng mai sẽ đi gặp người cảnh sát kia một chút, buổi tối nay liền nghỉ ngơi sớm.

Khoảng 5h sáng hôm sau, một loạt tiếng còi xe cảnh sát vang lên, phá tan sự yên lặng. Mất một lúc, Tiểu Đào mới gọi điện cho tôi, nói: "Tay cảnh sát mập mới điện cho em, anh ta hỏi có thể đi một chuyến không."

Tôi gật đầu: "Đi thì đi."

Vương Nguyên Thạch vẫn còn đang kéo gỗ, tôi không đánh thức ông ấy, vừa bước ra ngoài thì gặp Tống Tinh Thần đã mặc quần áo chỉnh tề, tôi nói: "Ngươi không cần phải đi, chỉ là tới khám nghiệm một cái xác thôi."

Tống Tinh Thần lắc đầu, xem ra là đã chán ở khách sạn.

Tới phân cục, cảnh sát mập thở phào nói: "Cảm ơn trời đất, cuối cùng mấy vị cũng tới, mời đi theo tôi."

Người chết là một phụ nữ, khoảng 30 tuổi, chưa rõ danh tính, được nhân viên một nhà khách phát hiện vào sáng nay. Trên người nạn nhân bị cắt từng mảng thịt, đùi, bụng, lưng, đầu vú và cả vùng kín. Tổng cộng 30 vết cắt, nguyên nhân cái chết là một dao trên cổ.

Lúc nhìn thấy cái xác, Băng Tâm đột nhiên che miệng, tôi với Tiểu Đào cũng giật mình, vội đeo găng tay vài, kiểm tra vùng kín nạn nhân, nói: "Là vụ án giết người cưỡng dâm!"

"Thủ pháp giống y hệt 20 năm trước!" Tiểu Đào nói.

Tôi hỏi cảnh sát mập, trước khi chúng tôi tới đây, đã có vụ nào tương tự thế này chưa? Anh ta nói không có, tâm trạng của tôi run lên, chỉ e là chính chúng tôi đã dẫn dụ hung thủ tái phạm, cái chết của người phụ nữ này chúng tôi cũng có một phần trách nhiệm.

Tôn Băng Tâm nói không sai, tôi là có máu Conan, tôi không nên đến quấy rầy sự bình yên của thị trấn nhỏ này.

Hình như nhìn thấu được suy tư của tôi, Băng Tâm an ủi: "Tống Dương ca ca, huynh đừng suy nghĩ nhiều như vậy, chúng ta nghiệm thi trước đi đã, chưa chắc đã phải do tên hung thủ kia làm."

Tôi thở dài một tiếng, cùng Tôn Băng Tâm bắt đầu khám nghiệm tử thi. Từ độ cứng thi thể, cùng với thi ban, thời gian tử vong là khoảng 10 tiếng trước. Tôi kiểm tra cẩn thận mức độ hoại tử của da thịt, lại dùng thính cốt mộc nghe nội tạng, kết luận chuẩn thời gian tử vong là 8 tiếng trước.

Tôi chợt lóe lên một suy nghĩ, 8 tiếng trước, chúng tôi đang ở khách sạn nói chuyện với Ngô Dương.

Lấy ra một cái bình nhỏ, dùng bông tăm chấm vào rồi thoa lên miệng vết thương, miệng vết thương liền sủi bọt, tôi nói nhanh: "Vết thương có phản ứng sống, da thịt bị cắt lúc chưa chết, từ vết cắt giống như là một con dao nhỏ sắc bén, tương tự dao giải phẫu. Chân tay không có dấu vết bị trói."

Băng Tâm nói: "Vậy là bị hạ thuốc rồi, để muội đi xét nghiệm." Sau đó rút một xi lanh máu, mang sang phòng hóa nghiệm.

Tôi gọi giật Băng Tâm lại: "Chờ đã, ta lấy một chút dịch âm đạo lưu lại."

Tôi lấy bông tăm chọc vào vùng kín nạn nhân, hy vọng tìm được tinh dịch là vô cùng mong manh, giờ đã là thế kỷ nào rồi, tội phạm cho dù không học thức cũng biết không thể lưu lại ADN. Rút bông tăm ra, phía trên ngoài một ít dịch nhờn, còn có một chút máu.

Máu màu đỏ sẫm, hẳn là máu nội âm đạo. Bụng nạn nhân có

một vết sẹo mờ, có vẻ đã từng sinh con, nhưng nếu như không quan hệ tình dục trong thời gian dài, thì màng trinh sẽ phát triển lại.

Tôi ngửi ngửi, với kinh nghiệm của mình thì thấy đúng là máu người. Để xác minh nạn nhân bị thương như thế nào, tôi dùng nhíp tách vùng kín ra, bên trong hình như có thứ gì đó, nhưng bị dịch nhờn lấp đầy, móc không ra, tôi nói: "Giống như là một con vật!"

"Con chuột, hay là cá chình?" Băng Tâm ghe tởm che miệng: "Thật biến thái!"

Tôi lấy dụng cụ mỏ vịt, cùng với vái nhíp dài nhất trong phòng pháp y, loay hoay một hồi mới lấy được vật kia ra. Là một con thằn lằn, chắc là bị nhét vào lúc còn sống, giãy dụa đã làm rách thành âm đạo.

Gò má Băng Tâm giật giật, cảnh sát mập hỏi tôi: "Con thằn lằn này có hàm nghĩa đặc biệt gì sao?"

Tôi nhún vai: "Tôi cũng không biết."

Tôi bảo Băng Tâm đi xét nghiệm huyết dịch, mình thì tiếp tục nghiệm thi, từ hướng cắt của dao cho thấy, là người thuận tay phải, lực căn rất chuẩn, là một người có tay chắc khỏe. Tôi không khỏi nghĩ, nếu hung thủ năm đó còn sống, chắc đã 4, 50 tuổi, chỉ cần hắn không bệnh tật gì, gây án là hoàn toàn có đủ khả năng.

Nhưng khi kiểm tra cẩn thận lại, thì có cảm giác khác: "Không đúng, không phải là hắn!" Tôi buột miệng.

Tiểu Đào nói: "Ý anh, đây là một vụ bắt chước gây án?"

Tôi từ chối đưa ra ý kiến, bảo cảnh sát mập lấy đèn tử ngoại tới, mở ô nghiệm thi ra, phát hiện trên cơ thể nạn nhân có dấu tay. Nhất là phần xương chậu, in một vết dâu tay sâu, có vẻ là lúc

cưỡng bức gây ra.

Tôi hỏi Tiểu Đào, có phát hiện chỗ nào không đúng không? Lúc trước đã xem qua hồ sơ, Tiểu Đào suy nghĩ rồi nói: "Ý anh là, tên hung thủ này quá bình tĩnh?"

"Không sai!"

Hung thủ năm xưa là một tên điển hình về cuồng hoan, trong quá trình cưỡng bức rồi giết sẽ không ngừng cắn xé cơ thể nạn nhân, rồi sợ để lại dấu răng mới cắt bỏ phần thịt, sau này dần tạo thành thói quen phạm tội.

Nhưng tên hung thủ này không biết chi tiết đó, trước tiên đánh thuốc mê nạn nhân, sau đó cắt da thịt, rồi mới ung dung hãm hiếp, chỉ giống như một chương trình được lập sẵn, hắn không hề có quá trình 'hưởng thụ' hành vi phạm tội.

Từ việc nhét con thằn lằn vào âm đạo cho thấy, hung thủ không đơn thuần chỉ là bắt chước, mà hắn còn muốn truyền đạt tin tức đặc biệt nào đó.

Đang trong lúc suy nghĩ thì từ vùng kín nạn nhân nhảy ra một vật nhỏ, rất nhỏ, so với hạt vừng còn khó nhìn hơn. Tôi lấy một cái ống nghiệm, chụp thật nhanh lên chân nạn nhân. Tiểu Đào và Băng Tâm đồng thanh hỏi tôi bắt được cái gì?

Tôi bảo hai người lại gần xem, trong ống nghiệm là một con rận. Nó hơi khác với loài rận thông thường, con này gọi là rận mu, sống ở lông bộ phận sinh dục của người, lây lan qua sự tiếp xúc, có thể là do không vệ sinh giường chiếu, hoặc có thói quen ngủ khỏa thân.

Tôi lấy nhíp tách lông mu nạn nhân ra, phát hiện trên lông còn không ít rận, liền lất một ít đi làm chứng cứ.

Tiểu Đào đột nhiên chỉ một chỗ, nói: "Tống Dương, đây là

chuyện gì xảy ra?"

Dưới bóng ô có một đám vết tích trên da, tôi quan sát kỹ, phát hiện những vết thương tượng tự cũng có ở xung quanh. Tôi tháo găng tay, dùng ngón tay thử véo một cái lên da mình, kết quả gây ra dấu vết tương tự.

Tôi nói: "Hình như là do dùng tay véo tạo thành vết như vậy."

Hoàng Tiểu Đào làm động tác giả: "Hung thủ dùng tay kéo căng hai bên, sau đó lấy dao cắt thịt nạn nhân, vậy rốt cuộc hung thủ có mấy cái tay?"

Tôi hưng phấn la lên: "Em nói đúng, hung thủ có thể có một người giúp, không, là hai người cùng nhau gây án!"

Chương 507: Mở lại bản án cũ

Để xác nhận suy nghĩ này, tôi kiểm tra cẩn thận lại một chút, quả nhiên trên cơ thể nạn nhân có hai loại dấu tay khác nhau, nhất là trên bả vai để lại một dấu tay khá nặng. Từ phương hướng vận lực, giống như là lúc một hung thủ cưỡng bức nạn nhân, tên còn lại đè chặt nạn nhân từ phía trên.

Cưỡng hiếp và giết người mà không nhằm mục đích trả thù, thường mang theo tính đơn độc rất cao, hung thủ ít khi cùng người khác phạm tội. Nhưng vụ án này lại có hai người cùng nhau gây án, điều này là khác thường.

Chẳng lẽ thật sự có người tận lực bắt chước vụ án năm đó, có điều bây giờ chưa thể kết luận, cũng có thể chỉ là trả thù mà thôi.

Lúc này Băng Tâm đi vào, nói: "Tống Dương ca ca, muội hóa nghiệm ra rồi, trong máu có vi lượng Chlorpromazine Hydrochloric."

Tôi có chút kinh ngạc: "Sao lần này nhanh thế?"

Băng Tâm cười nói: "Trên thi thể hôm trước cũng nghiệm ra loại thuốc này, mẫu vật còn giữ trong phòng, muội so sánh một chút thì như trúng số, thoáng cái liền nghiệm ra."

Qua lời Băng Tâm nói tôi mới nhớ, trên thi thể bị đẩy ngã cũng tìm được chất tương tự, như vậy hai vụ án này rất có thể là cùng liên quan tới một người.

Giờ điều tôi muốn xác nhận là, lần này hung thủ dùng cách tiêm, hay là cho uống như trước, nếu vậy phải tìm thấy thành phần thuốc trong dạ dày.

Tôi nói: "Mau kiểm tra thành phần trong dạ dày."

Tôn Băng Tâm cầm dao mổ lên, trước khi phẫu thuật, tôi dùng tay xoa một chút vết sẹo trên bụng nạn nhân, hỏi Băng Tâm đây có phải mổ đẻ lưu lại không, nàng nói chắc vậy.

Tôi đại khái kiểm tra một chút, từ sắc tố quanh miệng vết sẹo cho thấy, nó đã có chừng 5, 6 năm, vậy nạn nhân khả năng nạn nhân còn một đứa con khoảng 5, 6 tuổi. Tôi ra hiệu cho Băng Tâm bắt đầu mổ.

Chúng tôi tìm thấy trong dạ dày nạn nhân một ít thức ăn, ý nghĩa không quá lớn, chỉ là thêm một thứ chứng minh thời gian chết. Băng Tâm lấy một chút mẫu dịch dạ dày mang đi xét nghiệm. Thi thể không cần khám nghiệm gì thêm, tôi đốt một xấp giấy vàng rồi quay qua hỏi cảnh sát mập: "Vụ án hôm trước điều tra đến đâu rồi?"

Cảnh sát mập trả lời: "Nạn nhân tên là Tiểu Phượng, đi làm ở một quán rượu âm nhạc, công việc làm thêm là gái mại dâm, thỉnh thoảng quan hệ với một vài khách quen. Chúng tôi đi hỏi thăm những quán ăn gàn hiện trường, phát hiện một quán bán đồ cay tứ xuyên từng gặp Tiểu Phượng, đi cùng còn có một người đàn ông bịt khẩu trang, đeo kính râm. Thân cao khoảng 1m75, dáng người trung bình, bước đầu nhận định đây chính là nghi phạm, chúng tôi đang rà soát camera xung quanh."

Tôi mơ hồ cảm thấy có sợi dây liên quan giữa vụ này và vụ 20 năm trước, định đặt vấn đề hợp tác điều tra thì Tiểu Đào dùng mắt ra hiệu cho tôi, nói với cảnh sát mập: "Trước chưa giới thiệu bản thân, tôi họ Hoàng, anh ấy họ Tống, chúng tôi là thành viên của tổ đặc án thành phố Nam Giang, là một cơ quan hình sự độc lập dưới quyền bộ công an. Lần này mục đích tới đây là để điều tra vụ giết người hàng loạt Lương Xuyên năm đó. Trước mắt hai vụ án vừa phát sinh có vẻ như có liên quan, nếu như không ngại, tôi hy vọng hai bên có thể cùng hợp tác, sau chuyện này, công lao tất cả thuộc

về anh."

Cảnh sát mập ngại ngùng nói: "Gì mà công lao với không công lao, tôi đã sớm nhìn ra các vị lai lịch không tầm thường, nếu có thể phá vụ án này mang về bình an cho Long Xuyên, cái huy hiệu trên mũ của tôi cũng xứng đáng! Các người cần trợ giúp gì cứ nói, chúng tôi sẽ toàn lực hỗ trợ."

Tiểu Đào nhìn tôi, nói: "Tống Dương, anh chỉ huy đi."

Tôi gật đầu một cái: "Đồng chí cảnh quan, trước tiên hãy gom những nhân viên dưới tay anh lại, giao một ít nhiệm vụ."

"Được, để tôi gọi điện thoại."

Cảnh sát mập vừa đi ra thì Băng Tâm vào, nàng nói trong dạ dày phát hiện rất nhiều Chlorpromazine hydrochloric, xem ra hung thủ đã chuẩn bị rất nhiều loại thuốc này, có thể điều tra theo hướng đó.

Tiểu Đào tự hỏi: "Thị trấn nhỏ này đã yên bình suốt 20 năm, chúng ta vừa đến liền có án mạng bắt chước này, liệu nó xảy ra bởi vì chúng ta thật sao?"

Tôi nói: "Hẳn là không đâu, vụ thứ nhất xảy ra, chúng ta vừa mới đến, anh cảm giác Đao Thần biết được gì đó, mới nhắc nhở chúng ta vào giờ phút quan trọng này."

Băng Tâm tức giận nói: "Hắn biết rõ tại sao lại không ngăn cản? Để hai cô gái chết thật đáng tiếc."

Tiểu Đào nhếch mép: "Hắn chỉ là một tên biến thái tự xưng là hóa thân của chính nghĩa, cũng không phải là đại hiệp, tại sao phải ngăn cản."

Nghe hai người nói chuyện tôi mới sực nhớ, tại sao Đao Thần không ngăn cản, chẳng lẽ hắn muốn ám chỉ hai cô gái này đáng

chết?

Đột nhiên tôi nghĩ ra một chuyện, vội hỏi: "Danh tính nạn nhân thứ hai tìm được chưa?"

Tiểu Đào nói: "Đợi lát nữa hỏi cảnh sát mập."

Giờ mới là 6h30 sáng, các nhân viên cảnh sát còn chưa tới, Tiểu Đào đề nghị ra ngoài ăn sáng, tôi vẫn bảo Băng Tâm đi so sánh ADN của hai nạn nhân một chút, Băng Tâm hỏi: "Huynh nghi ngờ họ có quan hệ máu mủ?"

Tôi đáp: "Chẳng qua là một suy đoán của ta thôi, vất vả cho muội rồi, ta sẽ mời cơm muội sau."

Băng Tâm cười nói: "Khách sáo cái gì."

Thị trấn nhỏ sinh hoạt quả nhiên rất chậm rãi, 9h các nhân viên cảnh sát mới đến đông đủ, chúng tôi mở một cuộc họp, hai bên trao đổi tin tức lẫn nhau. Tôi nhờ họ hỗ trợ tra giúp mấy manh mối: danh tính chi tiết của hai nạn nhân; nhân chứng, video camera trong lúc vụ án xảy ra; hung khí có vứt quanh hiện trường không; nguồn gốc Clorpromazine hydrochloric mà hùng thủ dùng; cùng toàn bộ người có liên quan tới án mạng 20 năm trước.

Sau cuộc họp, Vương Nguyên Thạch đi điều tra thân phận nạn nhân, tôi định sẽ đi tìm người cảnh sát bị thương năm đó - Nhiếp Á Long.

Đang định đi thì cảnh sát mập đuổi theo, cầm trong tay một túi đựng chai nước thuốc, nói là vật chứng ở vụ án ngã lầu tìm thấy.

Tôi ngạc nhiên nhận lấy, trên chai thuốc viết: "Miễn dịch globulin", đây là vacine ngừa uốn ván thường thấy trên thị trường, tôi hỏi cảnh sát mập tìm được ở đâu? Anh ta nói là trong túi xách của nạn nhân vứt ở phòng.

Tiểu Đào nói: "Chai rỗng, chẳng lẽ thuốc được tiêm vào cơ thể nạn nhân hết rồi?"

Nạn nhân thứ nhất, Tiểu Phượng là bị người ta đẩy từ trên cao mà chết, toàn thân máu me be bét, tôi không dám chắc chắn là không có vết kim, nhưng có thể khẳng định cô ấy không bị uốn ván. Bởi nếu từng bị kim loại rỉ sét đâm vào, vết thương sẽ vô cùng dễ thấy, tôi tuyệt đối không bỏ qua nó được.

Băng Tâm đề nghị: "Xét nghiệm một lượt đi, mẫu máu nạn nhân thứ nhất muội vẫn còn giữ."

Vậy là chúng tôi quay lại phòng thí nghiệm, xét nghiệm ADN vẫn còn đang trong quá trình làm, Băng Tâm mở tủ lạnh lấy mẫu máu ra. Việc kiểm tra có định hướng là rất nhanh, chưa đầy 15p đã có kết quả, Băng Tâm nói: "Trong máu nạn nhân không có thành phần vaccine."

Tiểu Đào hỏi: "Chắc chắn chứ?"

Băng Tâm đáp: "Muội chia làm ba mẫu xét nghiệm, kết quả đều là âm tính, tuyệt đối không có."

Tôi vuốt vuốt cái chai nhỏ trong tay, thật không nghĩ ra nó xuất hiện trong túi xách nạn nhân là có ý nghĩa gì. Tôi suy tư nói: "Liệu có phải giống như con thằn lằn, hung thủ muốn truyền đạt một tin tức nào đó không?"

Hoàng Tiểu Đào ôn trán: "Hai người này không có điểm chung, đừng suy nghĩ. Nếu mọi manh mối đều có ý nghĩa thì chẳng phải vụ án nào cũng quá dễ dàng sao?"

Tôi mỉm cười: "Em nói đúng!"

Chương 508: Án giết hiếp liên hoàn

Băng Tâm ở lại tiếp tục xét nghiệm ADN, tôi, Tiểu Đào và Tống Tinh Thần đi tới viện dưỡng lão.

Hồ sơ nhân sự về Nhiếp Á Long vẫn còn ở trong phân cục, thì ra năm đó ông ta bị bỏng trong vụ cháy và không thể đi lại được, sau đó mắc chứng trầm cảm nghiêm trọng, mấy lần tự sát bất thành, hiện giờ an hưởng tuổi già trong viện dưỡng lão.

Hai chữ 'vụ cháy' khiến tôi nhìn mà giật mình, chẳng lẽ chính là việc ông tôi thiêu hủy chứng cứ? Nếu quả thật là như vậy thì khó mà trách được Nhiếp Á Long lại căm thù ông tôi đến vậy.

Chúng tôi bắt xe tới viện dưỡng lão, hỏi thăm phòng của Nhiếp Á Long. Vừa bước tới cửa đã nghe tiếng loảng xoảng đồ vật bị ném, một ông già bên trong hét lên: "Cút ra ngoài!"

Một giọng nói khác cất lên: "Cha, dù gì căn nhà sớm muộn cũng là của con, cần gì cha phải cố chấp như vậy chứ."

Giọng của ông gia lần nữa lại rống lên: "Cút!"

Một người đàn ông mặt mũi lầm lem, mặc comple, giày đen hậm hực đi ra, trông thấy chúng tôi thì khựng lại: "Tìm ai?"

Tôi nghiêm mặt nói: "Chúng tôi là cảnh sát, tìm Nhiếp Á Long hỏi mấy chuyện."

"Hừ, lão già bên trong đấy." Hắn hất hàm về phía căn phòng, rồi hằm hằm bước đi, cái loại ăn nói tùy tiện này là tôi ghét nhất.

Chúng tôi bước vào phòng, dưới đất đầy mảnh bát vỡ cùng với cháo trắng, một ông già tay run rẩy ngồi trên xe lăn, tức đến mức thở hồng hộc.

Tôi để ý trên cổ ông ta có một mảnh da bị cháy, mu bàn tay cũng vậy, ánh mắt của ông gia cảnh giác dò xét chúng tôi, Tiểu Đào nói: "Nhiếp cảnh quan?"

"Đã không phải từ lâu rồi." Ông già nói: "Muốn hỏi ta cái gì? Mau nói rồi cút ngay."

Tiểu Đào với tôi trao đổi ánh mắt, hỏi chuyện trong hoàn cảnh này, sẽ cảm thấy áy náy. Chúng tôi liền giúp ông ta thu dọn mảnh bát và cháo dưới sàn nhà, thái độ ông già khá hơn một chút, giơ hai ngón tay hỏi tôi thuốc lá, tôi nói thật xin lỗi, không có.

Ông già bảo Tống Tinh Thần đóng cửa lại, đừng để nhân viên viện phát hiện, rồi bảo tôi lật đệm lên.

Vén tấm đệm, bên dưới là mấy thứ ông già cất giấu, thuốc, bật lửa, ảnh bạn già, tiền lẻ, còn cả một quyển sổ cũ. Tôi cầm quyển sổ lên lật giở, đập vào mắt là một tin cắt từ báo: Cảnh sát Nam Giang phá được vụ án đặc biệt ngày 11/4, phía trên có một bức ảnh, trong ảnh chụp Tôn Lão Hổ thời còn trẻ, một ít cảnh sát tham gia phá án, nhưng trong góc có một người bị bút đỏ khoanh một vòng, cái gò má này tôi rất quen thuộc, là ông nội!

Tôi nhanh chóng lật xem, tất cả đều là những tin về các vụ án mà ông tôi tham gia. Đương nhiên đây chỉ khoảng 10% số vụ mà ông phá được, nhưng để thu thập cũng tốn không ít công sức, chưa kể ở Tây Lương mà mua được báo Nam Giang là rất khó.

Ông già đột nhiên quát lên một tiếng: "Xem cái gì vậy? Thuốc đâu?"

Tôi giật mình, vội thả tấm đệm lại, cầm điếu thuốc qua châm

cho ông ta. Hít một hơi sâu, ông già nhìn lên trần khoan khoái nhả khói, chờ ông ta bớt con nghiện, mới mở miệng: "Các người tìm ta, cũng là vì vụ án kia phải không?"

Tôi nói: "Làm sao ông biết? Hai ngày trước có một nhà biên kịch tới tìm ông phải không?"

"Biên kịch? Ta không biết nhà biên kịch nào hết."

Tôi sửng sốt một chút, quan sát nét mặt, ông ta không nói dối, Tiểu Đào nhẹ giọng: "Bệnh Parkinson's." Tôi chợt hiểu ra, thì ra là trí nhớ của ông ta không được tốt.

Tôi đi thẳng vào vấn đề, hỏi: "Vụ án 20 năm trước, ông có nhớ nghi phạm là ai không?"

"Nhớ, làm sao có thể quên!" Ông già nghiến răng nghiến lợi: "Chính là tên đáng chém ngàn dao, Tống Triệu Lâm!"

Trí nhớ của ông già đã vô cùng hỗn loạn, ông ta đem ông tôi và nghi phạm nhập chung thành một, từ biểu hiện tức giận khi nhắc đến tên ông tôi, chứng tỏ ông ta tương đối thống hận.

Chúng tôi chỉ có thể hiểu thế này, 'Tống Triệu Lâm' trong đầu ông ta là một chủ quán bán nhạc cụ, liên quan tới một loạt vụ hiếp dâm giết người 20 năm trước, phá vỡ sự yên bình của thị trấn nhỏ này. Kẻ sát nhân có vẻ đặc biệt thích phụ nữ mặc đồ đỏ, những nạn nhân của hắn đều hoặc là mặc váy đỏ, hoặc là quàng khăn đỏ.

Ông già là một cảnh sát tham gia phụ trách phá án cùng với cảnh sát Tiếu, đang vô kế khả thi thì có hai chuyên gia từ Nam Giang tới, một người họ Tôn, người còn lại không nhớ nổi tên là gì. Quả nhiên hai người có bản lĩnh, khám nghiệm thi thể lại một lần liền phát hiện những điểm bị bỏ sót.

Đại khái ở vụ thứ 6, cảnh sát phong tỏa nghi phạm 'Tống Triệu Lâm'. Hắn phù hợp với toàn bộ đặc điểm của hung thủ, nhưng lại

không có bằng chứng. Đúng lúc này vụ án thứ 7 phát sinh, nạn nhân là một cô gái mới gần 18 tuổi, xác của cô vô cùng thê thảm, chỉ có cầm thú mới làm được chuyện này...

Cảnh sát Tiếu giận không kìm được, thề phải cạy miệng 'Tống Triệu Lâm' bằng được. Bởi vậy trong lúc lấy lời khai đã động tay chân với nghi phạm, Nhiếp Á Long liều mạng can ông ta ra, mặc dù lúc đó tình cảnh rất hỗn loạn, nhưng ông ta vẫn nhớ như in ánh mắt thâm độc của 'Tống Triệu Lâm', cùng câu nói: "Các ngươi đều phải trả giá đắt!"

Rất nhanh, họ đã được biết cái giá phải trả là gì, nạn nhân thứ 8 lại chính là vợ của tổ trưởng tổ chuyên án, thủ pháp gây án giống nhau như đúc, không nghi ngờ gì là do cùng một người gây ra.

Tiếp đó ba ngày sau, lại có một nạn nhân được phát hiện, là vợ của cảnh sát Tiếu, hung thủ bắt đầu ra tay với những người thân yêu nhất của bên cảnh sát, vài người sợ hãi đã xin rút khỏi tổ chuyên án, vụ án đi vào bế tắc.

Trực giác của Nhiếp cảnh quan và Tiếu cảnh quan cho họ biết, hung thủ chính là 'Tống Triệu Lâm', sẽ không sai. Bọn họ điều tra hiện trường một lần nữa, không bỏ qua dù chỉ một viên gạch, một miếng ngói, thậm chí nửa đêm lén lẻn vào sân sau nhà 'Tống Triệu Lâm'. Cuối cùng trời không phụ lòng người, họ đã tìm ra được chứng cứ khác biệt cực kỳ quan trọng, đây là thứ mà chuyên gia từ Nam Giang cũng chưa từng phát hiện.

Chứng cứ thứ nhất là đôi giày của 'Tống Triệu Lâm', dưới đế có một ít máu thịt khả nghi. Mà trong vụ án thứ 6, hiện trường có một con thằn lằn bị giẫm chết, trên xác nó còn lưu lại vân đế giày, mặc dù mờ nhạt, nhưng chỉ cần xét nghiệm ADN là có thể kết nối sự liên hệ.

Bởi vì lúc đó trong thị trấn chưa có kỹ thuật này, cho nên việc

hóa nghiệm giao cho chuyên gia của Nam Giang đi làm.

Chứng cứ thứ hai, là trên bàn tay của nạn nhân thứ 7 có một vết lõm, hình dạng như cái đinh sắt. Lúc đó họ suy đoán, lúc phản kháng, nạn nhân đã nhặt cái đinh dưới đất lên ghim vào tay hung thủ, dĩ nhiên cái đinh này không tìm thấy ở hiện trường.

Nhưng bọn họ tìm được 'Tống Triệu Lâm' sau vụ án đi khám bệnh uốn ván tại một phòng khám, theo bác sĩ nhớ lại, vết thương giống như bị đinh sắt đâm, hơn nữa còn là trên cánh tay, người thường hiếm khi bị đâm ở vị trí này, huống hồ vết đâm rất sâu.

Hai bằng chứng này đủ để định tội cho 'Tống Triệu Lâm', nhưng ngàn vạn lần không ngờ tới, một trận hỏa hoạn đã ném toàn bộ cố gắng của họ xuống biển.

Chương 509: Lửa thiêu phòng tang chứng

Tôi với Tiểu Đào trợn tròn mắt, không ngờ bệnh uốn ván và con thằn lằn lại có ý nghĩa như vậy. Hai chứng cứ quan trọng này ở hồ sơ tôi cũng chưa đọc được, hung thủ làm sao lại biết?

Tiểu Đào kích động hỏi: "Nhiếp cảnh quan, những chuyện này ông còn nói với ai nữa?"

Ông già đang kể chuyện thì bị cắt đứt, có vẻ khó chịu, cau mày nói: "Ta chưa từng nói với ai cả, mặc dù bây giờ trên người ta mặc không còn là cảnh phục, nhưng trong tâm ta vẫn là một cảnh sát, chuyện cơ mật ta không thể nói ra ngoài."

"Nhưng từ lúc chúng tôi vào đây tới giờ, ông đâu có yêu cầu trình thẻ cảnh sát đâu?" Tống Tinh Thần nói đúng chỗ ngứa.

Ông già sửng sốt một chút rồi đột nhiên nổi nóng, đuổi chúng tôi cút. Chẳng trách có câu, người già cũng như trẻ em, nói trở mặt liền trở mặt. Tiểu Đào không nói câu nào, đi ra ngoài, tôi thì ở lại dỗ dành một hồi, lát sau Tiểu Đào quay vào, tay cầm bao nhuyễn trung hoa.

Vừa nhìn thấy thuốc lá ngon, ông già lập tức hết bực, châm một điếu thuốc, chuyện vừa xong ném lên chín tầng mây, tiếp tục kể lể.

Đêm xảy ra vụ cháy, ông ta, Tiếu cảnh quan cùng với Tôn cảnh quan ở Nam Giang đi uống rượu. Tôn cảnh quan phá án cần một căn phòng riêng, bởi vì 'chuyên gia kia' tính khí tương đối cổ quái, lúc nghiệm thi phải tuyệt đối yên tĩnh, vật chứng cũng để hết ở đó.

Hôm ấy tâm trạng của ba người không tệ, 'Tống Triệu Lâm' kiểu gì cũng sẽ bị định tội, cuối cùng thì nhân dân thành phố Lương Xuyên cũng không cần phải sống trong hoang mang. Đột nhiên lúc này có người hô cháy, quay đầu nhìn lại thì căn phòng cất giữ vật chứng đang bốc cháy đùng đùng.

Bọn họ lập tức chạy về, phát hiện lửa là do chuyên gia kia đốt, Tôn cảnh quan túm áo chuyên gia chất vất lớn tiếng.

Ông già sợ chứng cứ bị đốt hết, lao vào cố cứu, bị một cái cột nhà đổ trúng người, sau khi được cấp cứu, tỉnh lại thì thấy cơ thể đã bị cháy nhiều chỗ, cũng không còn đi lại được nữa.

Điều càng khiến người ta tuyệt vọng đó là, mấy ngày sau mọi quá trình điều tra nhằm vào 'Tống Triệu Lâm' đều bị ngưng, cái mũ trên đầu nghi phạm đã được gỡ bỏ. Tiếu cảnh quan vì không tuân theo mệnh lệnh, cố chấp phải tìm công đạo cho các cô gái bị hại, nên bị thôi việc.

Còn nữa, bởi vì 'Tống Triệu Lâm' thoát khỏi bị hiềm nghi, Nhiếp Á Long bị thương không được tính là tai nạn lao động, nên không có tiền bồi thường. Mặc dù các đồng nghiệp đã góp tiền để chữa bệnh, nhưng muốn đi lại được thì cần phải có cả trăm ngàn, ông ta không cách nào chi trả.

Cứ như vậy, vụ án kết thúc mà không bắt được hung thủ, sau khi hai chuyên gia Nam Giang rời đi, Tiếu cảnh quan ở trước mộ vợ, hét lên mấy tiếng Ông Trời Bất Công, sau đó uống thuốc độc tự tử.

Tin đồng nghiệp chết khiến Nhiếp Á Long vô cùng sốc, cộng thêm việc bản thân tàn phế, chỉ có thể dựa vào tiền bảo trợ xã hội ít ỏi mà sinh sống, cho nên cả ngày dùng khói thuốc để quên đi chính mình, trốn tránh thực tại.

Mà 'Tống Triệu Lâm' lại nhởn nhơ ngoài vòng pháp luật, hơn

nữa còn vênh mặt đáp trả báo chí, mỗi lần nghĩ tới đó, ông già hận chỉ muốn chết.

Nói đến đây, Nhiếp cảnh quan siết chặt nắm đấm, không ngừng đấm vào xe lăn. Chúng tôi sợ ông ấy làm bị thương bản thân, liền vội vàng ngăn cản, ông ta nghiến răng mắng: "Hại chết đồng đội ta, hủy cả đời ta chính là Tống Triệu Lâm. Ta biến thành ma cũng không bỏ qua cho hắn!"

Nghe người khác nghiến răng nghiến lợi nhục mạ ông mình như vậy, trong lòng tôi bất giác khó chịu. Bởi vì quá căm hận cho nên trong trí nhớ hỗn loạn, Nhiếp Á Long đã coi ông tôi là nghi phạm.

Mặ dù không muốn bóc lại vết sẹo của ông ấy, nhưng để biết được tên nghi phạm, tôi phải đánh thẳng vào trí nhớ, hỏi: "Lúc đó chuyên gia từ Nam Giang tới, một người họ Tôn, người còn lại họ gì?"

Ông già lắc đầu, tôi hỏi tiếp: "Họ Tống sao?"

"Không biết, ta không nhớ được."

"Tống Triệu Lâm kia có đặc điểm gì, hiện giờ hắn có ở đây không?"

Ông già cau mày nhớ lại, nói ra đặc điểm của nghi phạm, nhưng lại nói rất bừa bãi, lúc thì là một người cao, lúc thì là người không cao, lúc thì là mắt trố, lúc lại mắt ti hí.

Tiểu Đào thở dài, nhỏ giọng nói: "Vô ích, người đã già cả, trí nhớ hỗn loạn, chính mình bắt cũng không nhớ ai là ai."

Tôi không cam lòng, đưa bao thuốc nhuyễn trung hoa tới: "Lão nhân gia, đa tạ ông. Bao thuốc này để cho ông hút dần, tôi nhét nó dưới đệm nhé."

Ông già phất tay: "Giấu kỹ, chớ để điều dưỡng nhìn thấy, lại mất công."

Lúc tôi đi giấu bao thuốc, len lén lấy trộm cuốn sổ tay, giấu vào trong ngực, Tiểu Đào bắt gặp, mỉm cười.

Chúng tôi đứng dậy cáo từ, ra cửa tôi nói với Tống Tinh Thần: "Lúc ông nội của ta chết, hình như không để lại di sản gì, lúc đó ta còn nhỏ quá, không biết tài khoản của ông có bao nhiêu. Có thể nhờ cô cô giúp tra xem tiền trong tài khoản ông nội ta đi đâu không?"

"Có thể...nhưng ngươi chắc chắn chứ?"

Ý của Tống Tinh Thần là, nếu chuyện này mà Tống Hạc Đình biết, sợ rằng sẽ nhúng tay, tôi suy nghĩ, nói: "Bịa lý do gì đi, nói là bên cảnh sát muốn thẩm tra."

Tống Tinh Thần cười, lắc đầu: "Cái cớ này không lừa được cô cô đâu, hay là cứ nói thẳng đi."

"Vậy cũng được." Tôi gật đầu.

Tiểu Đào hiếu kỳ hỏi: "Sao đột nhiên lại muốn kiểm tra cái này?"

Tôi nói: "Anh không tin ông nội là kẻ máu lạnh, phải xác nhận cho rõ, nếu không sẽ canh cánh trong lòng."

Tiểu Đào vỗ vỗ vai tôi: "Cho em nói một câu thừa, trên đời này chẳng có ai là hoàn hảo cả, không ai có thể chính xác tuyệt đối, anh không cần áy náy."

Tôi không biết nói gì, chỉ thở dài thườn thượt. Khi ra tới bên ngoài, một gã đàn ông đi lại, cười hề hề nói: "Mấy vị hỏi xong rồi? Chắc không thuận lợi lắm nhỉ, đầu óc cha tôi đã hồ đồ quá rồi."

Thì ra là con trai của Nhiếp Á Long, ấn tượng của tôi về anh ta không được tốt, tâm trạng cũng chẳng vui vẻ gì, liền nói: "Có chuyện gì không?"

Anh ta xoa xoa hai bàn tay, cười: "Không nói dối gì mấy vị, thực ra tôi có một tin tình báo quan trọng, nếu mấy người chịu bỏ ra một ngàn tệ..."

Tiểu Đào quát lên: "Anh dám báo giá tin tức với cảnh sát?"

Hắn hừ một tiếng: "Người đẹp, cô đừng hù dọa tôi, cha tôi cả đời làm cảnh sát, cái này tôi còn không biết sao? Không cần biết mấy người đang điều tra vụ nào, nhưng chắc chắn không liên quan đến cha tôi, tôi không có nghĩa vụ cung cấp tin tức miễn phí."

Tôi nói: "Tin gì mà giá trị tới 1000?"

Hắn liếm môi đáp: "Mấy ngày nay cha tôi thật vất vả, đã gặp tổng cộng ba người, có muốn biết là ai không?"

Tôi dùng ngón chân suy nghĩ cũng biết trong đó có hai người tới lấy tư liệu là biên kịch và đạo diễn kia. Người thứ ba là ai, chắc hẳn cũng không quá quan trọng, cười nói: "Xin lỗi tôi không muốn biết, ông cứ giữ tin đấy đi, có lẽ sau này sẽ bán được với giá cao hơn."

Chúng tôi bước đi, gã đàn ông cuống cuồng đưa tay ngăn lại: "Đừng, đừng, thông tin này ngoại trừ mấy người, đúng là không ai cần. Hôm trước cha tôi còn gặp Tống Triệu Lâm!"

"Cái gì???"

Chương 510: Ông nội khải tử hoàn sinh

Nghe câu này một cái, suýt chút nữa thì tôi xông tới túm cổ áo hắn, nhưng vẫn cố kìm chế, dùng động u chi đồng nhìn vào mắt hắn, nói: "Anh nói đều là thật?"

"Ngàn lần là thật! Hôm trước tôi nghe cha rống lên trong phòng: 'Tống Triệu Lâm, ta phải giết ngươi.' Không biết các cậu có để ý cửa sổ bị vỡ một mảng không, chính là bị cha tôi đập. Tính cha tôi nóng nảy, thường ngày không ít lần cãi nhau với ông, nhưng cũng chưa từng thấy ông tức giận như thế bao giờ."

Bất ngờ là điều hắn nói đều là thật.

Tôi hỏi tiếp: "Tống Triệu Lâm này dài ngắn thế nào?"

Hắn miêu tả một chút, là một ông già chừng 7,80 tuổi, cả đầu bạc trắng, hoạt bát, tay chống gậy batong. Chỉ là những điều này không đủ để tôi tin tưởng.

Hắn lại nói tiếp một đặc điểm mà đúng là của ông nội tôi, đó là dưới xương gò má bên phải có một vết bớt nhạt.

Tôi bị sốc đến nói không ra lời, nhìn Tống Tinh Thần rồi lại nhìn Tiểu Đào, có thể thấy cả hai cũng đang kinh ngạc giống như tôi. Tiểu Đào hỏi: "Tống Triệu Lâm và cha anh nói những gì?"

"Đồng chí cảnh quan!" Gã đột nhiên nở một nụ cười gian xảo: "Tôi đã tiết lộ nhiều như vậy rồi, nếu tiết lộ thêm thì khỏi kiếm tiền, 1000 tệ, tôi sẽ nói cho mấy người biết cuộc hội thoại của họ."

Tôi hỏi: "Nếu như cha anh hận Tống Triệu Lâm như vậy, lại chịu ngồi bói chuyện phiếm với ông ta?"

Gò má của hắn bất giác đỏ lên, mồ hôi thấm ra, nói: "Ban đầu cha tôi chửi ông ta ghê lắm, nhưng sau đó không biết sao hai người lại ngồi xuống nói chuyện, tôi nghe được hết."

Lời nói láo rõ ràng như vậy sao có thể lừa được tôi, tôi cười nói: "Xin lỗi, cuộc hội thoại này chúng tôi không cần, cáo từ!"

"Đừng mà huynh đệ, có thể thương lượng, 800 được không...bảy trăm rưỡi..."

Hắn cố sống cố chết bám theo phía sau, thấy chúng tôi không thèm để ý, liền thẹn quá hóa giận, đứng ở bậc thang mắng: "Mẹ nó, chúc các ngươi ra đường bị xe..."

Giọng nói chợt ngừng lại, chỉ thấy Tống Tinh Thần đang kề đao vào cổ hắn, lạnh lùng nói: "Muốn gì?"

Một câu còn chưa nói hết, Tống Tinh Thần đã vọt tới cạnh người, gã đàn ông mặt đầy sợ hãi, tự tát vào mặt mình, nói: "Là tôi có mắt không tròng, đắc tội, đắc tội!"

Tiểu Đào nhếch môi: "Đúng là một tên tiểu nhân!"

Rời khỏi viện dưỡng lão, tôi vẫn còn canh cánh chuyện này, ông tôi không có khả năng đội mồ sống dậy được, nhất định là có người đóng giả. Tiểu Đào đập vào tay tôi, chỉ phía trước, nói: "Nhìn kìa, cửa hàng kia có camera."

Camera hướng thẳng đối diện cổng viện dưỡng lão, nếu "ông nội" tới, nhất định sẽ bị ghi hình, vậy là chúng tôi tìm ông chủ, nói muốn xem video gần đây.

Chủ tiệm mở máy tính, tìm đến video ngày hôm trước, tim tôi đập thình thịch, cho dù lòng biết đây không phải là thật, nhưng

nhìn thấy "ông nội" trở lại dương gian, làm sao tôi có thể không kích động?

Tiểu Đào nhận ra được sự căng thẳng của tôi, khẽ siết chặt bàn tay. Đột nhiên máy quay giật một cái, lệch khỏi cổng viện dưỡng lão, đồng thời hình ảnh nhiễu động, một lúc lâu mới khôi phục. Chúng tôi kinh ngạc, tôi tua ngược video lại, ống kính rung động rất nhanh, không giống như bị dùng tay điều chỉnh mà giống như bị thứ gì đó đập vào.

Chủ tiệm lớn tiếng hỏi nhân viên trong cửa hàng, có chuyện gì xảy ra. Nhân viên nói mấy hôm trước không biết tại sao camera bị lệch, sau đó anh ta nhìn thấy, tiện tay chỉnh lại.

Camera được chỉnh lại sau 6h tối, nhưng không quay lại được người chúng tôi muốn tìm, nói cách khác người kia đi vào đúng lúc camera đang lệch, rất có thể là chính người này làm lệch nó.

Tống Tinh Thần không nói gì, đi ra ngoài cửa, ngẩng đầu nhìn camera. Tôi cũng đi theo ra ngoài, phát hiện mặt bên camera có một vết lõm, Tống Tinh Thần nheo mắt nói: "Là dùng sỏi ném vào."

"Viên sỏi? Độ chính xác cao như vậy, đối phương nhất định là người luyện võ." Tôi nói.

Tống Tinh Thần gật đầu: "Nếu đã từng luyện ám khí, chuyện này không khó khăn."

Tiểu Đào cũng theo ra, ngạc nhiên nói: "Lợi hại như vậy, là đại hiệp sao?"

Tiểu Đào không biết là Tống Tinh Thần cũng làm được chuyện này, trên thực tế thì trong võ Tống, ám khí là kiến thức cơ bản, không có gì đáng ngạc nhiên.

Lẽ nào người ném chệch camera chính là kẻ mạo danh ông tôi? Giờ phút này trong đầu tôi chất đầy những câu hỏi, không hiểu

động cơ của người này là gì, Tiểu Đào nói: "Liệu có khi nào, là hắn giết hai cô gái hôm trước không?"

Tôi thở dài: "Chẳng biết thế nào, nếu quả thật là như vậy, anh chỉ có thể nghĩ đến một khả năng, người này có liên quan tới vụ án năm xưa. Nhưng tại sao lại phải giết hai cô gái..."

Tiểu Đào an ủi tôi: "Tất cả chỉ suy đoán cũng vô dụng, đợi điều tra được thân phận người chết sẽ biết."

Lúc này Băng Tâm gọi điện tới, kết quả so sánh ADN đã có, hai nạn nhân có gên giống nhau đến 98%, không nghi ngờ gì, là người thân trong vòng ba đời. Băng Tâm ngạc nhiên nói: "Tống Dương ca ca, sao huynh đoán được hai nạn nhân có quan hệ huyết thống?"

Tôi đáp: "Qua điện thoại không nói rõ được, đợi về rồi nói."

Băng Tâm nói: "À phải, Vương thúc vừa mới về, ông ấy đã tra được thân phận nạn nhân."

"Ông ấy có đó không?" Tôi hỏi.

Băng Tâm đưa điện thoại cho Vương Nguyên Thạch, ông ta nói cho tôi biết, nạn nhân thứ hai tên là Mã Lệ, một nhân viên bán hàng đã ly hôn, con xử cho chồng nuôi, đến giờ vẫn sống một mình.

Tôi nói: "Vương thúc vất vả rồi, giúp tôi điều tra một thứ, Băng Tâm đã chứng minh hai nạn nhân có quan hệ huyết thống, tôi cần toàn bộ danh sách người thân của hai cô ấy, bao gồm cả đã chết, càng chi tiết càng tốt."

"Được, ta đi làm ngay!" Vương thúc cúp máy.

Tiểu Đào bừng tỉnh đại ngộ: "Anh nghi ngờ nghi phạm năm đó là người thân trong nhà hai cô gái?"

Tôi gật đầu: "Đúng, tên hung thủ này không giống như giết người bừa bãi, còn để lại vật chứng nhắc đến án mạng 20 năm trước, anh nghĩ động cơ có thể là trả thù."

Tiểu Đào nói: "Em cũng nghĩ vậy, nhưng mà cho dù tìm được nghi phạm năm xưa, thời gian đã lâu như thế, vật chứng thì đã bị ông anh đốt hết, thi thể cũng sớm không còn ở đây, phải lấy cái gì định tội?"

Vấn đề này quả thật làm khó tôi, im lặng hồi lâu bỗng Tinh Thần nói: "Tiểu thiếu gia, chỉ cần ngươi nhận định là hắn, khỏi cần chứng cớ, ta sẽ xử!"

Tôi lắc đầu: "Không, ta không thể làm chuyện vi phạm pháp luật được, như vậy thì có khác gì Đao Thần tự xưng chính nghĩa? Ta phải dốc toàn lực điều tra ra sự thật, ít nhất cũng phải biết được vì sao năm đó ông nội lại bao che cho nghi phạm!"

Tiểu Đào cười, vỗ vai tôi: "Đừng cau mày nữa, cũng đã trưa rồi, chờ ở đây chi bằng tìm cái gì bỏ bụng đã. Đi thôi, muốn ăn gì em mời."

Chương 511: Gia tộc bị nguyền rủa

Chúng tôi tìm quán ăn trưa, tôi mở cuốn sổ trộm được của Nhiếp Á Long, bên trong hơn nửa là những tin liên quan tới ông nội được cắt từ báo. Dĩ nhiên ông tôi chỉ là một cố vấn khiêm tốn, nhân vật chính trong các bài báo này đều là Tôn Hổ, xem ra Tôn Lão Hổ nhưng thập niên 90 khá là nổi tiếng, nghiễm nhiên là ngôi sao trong giới cảnh sát.

Hoàng Tiểu Đào nâng ly, nói: "Giang sơn đời nào cũng có nhân tài, tất cả tỏa sáng mấy trăm năm, trước kia là thời đại của Tôn Hổ và ông nội anh, bây giờ là thời đại của chúng ta!"

Tôi chỉ cười cười không nói, Tiểu Đào đưa tay véo má tôi: "Tống Dương, từ lúc đến đây anh một mực không vui, đây là anh của ngày thường sao?"

"Xin lỗi!" Tôi xoa xoa mặt nói: "Anh sẽ không tỏ vẻ đau khổ nữa, để bồi thường anh sẽ cười với em một cái."

Tôi nở nụ cười, có lẽ là vì đang có chuyện đè nặng, cười rất khó coi, Tiểu Đào thấy thế thì cười ngặt nghẽo.

Cười một cái, tâm trạng cũng dễ chịu hơn chút, tỉ mỉ suy nghĩ lại, tôi sao lại ở đây mà cau mày đau khổ, đặt tay lên ngực tự hỏi, tôi có còn tin tưởng ông nội không? Tôi đương nhiên tin, tin ông là một người chính trực, một người chính nghĩa, có chết ông cũng sẽ không phản bội trái tim của mình, cho nên ông làm vậy chắc hẳn là phải có nguyên nhân, có thể là vạn bất đắc dĩ.

Tôi tiếp tục lật cuốn sổ tay, ngoài những mẩu báo được cắt thì

còn những dòng chữ nguệch ngoạc, đều là Nhiếp Á Long viết sau khi về hưu, phần lớn là than vãn, lên án thế giới đen tối vắng bóng chính nghĩa.

Tôi cũng cảm động lây đối với tâm tư của ông ấy, đứng ở góc độ Nhiếp Á Long, trải qua tất cả những chuyện này thật khá là tuyệt vọng.

Có một trang viết: "Người kia trở lại, cứ như chưa từng có gì xảy ra. Hắn đã quên rồi, đằng sau những cô gái bị giết là từng gia đình tan vỡ, bọn họ sẽ không tha cho hắn, tuyệt đối không!"

Những lời này rõ ràng là đang nói đến nghi phạm, tôi suy tư: "Đúng vậy, lần này hung thủ hẳn là thân nhân của người bị hại năm xưa."

Tiểu Đào nói: "Pháp luật không thể định tội hung thủ, cho nên hắn lựa chọn tự mình ra tay?"

Phía sau cuốn sổ còn viết: "Sáng nay ta nghe một tin tốt, hắn đã gặp phải báo ứng, đáng đời, ha ha, đáng đời! Mặc dù cả đời đứa bé kia bị hủy, mặc dù bậc làm cha như ta cũng không đành lòng, nhưng ta vẫn phải nói hắn đáng đời, đáng đời. Đây là hắn tự gieo nguyền rủa cho gia đình mình, đời đời con cháu của hắn cũng đừng mong được yên ổn, ta chỉ hận đôi chân mình không đứng nổi, không được tự tay báo thù cho lão Tiếu!"

Ăn cơm xong chúng tôi quay về phân cục. Cả chiều chờ đợi trong thấp thỏm, đến khoảng 5h chạng vạng tối, cảnh sát mập mới dẫn đội về, nói đã tra được một chút tin tức. Cảnh sát mập mang máy tính và máy chiếu vào phòng họp, thì ra họ tìm được một đoạn video ở gần hiện trường vụ án thứ hai. Đó là quay được nạn nhân ngồi ăn cùng với người đàn ông, chỉ tiếc là camera quay từ phía sau lưng người đàn ông, mặt nạn nhân thì thấy rất rõ, còn người ngồi cùng thì không.

Được một lát thì nạn nhân rời đi, người đàn ông lấy ra lọ thuốc bỏ vào ly cà phê của cô ấy. Sau khi tính tiền rời đi, người đàn ông có hơi quay mặt, để lộ gò má mờ mờ, nhưng vẫn không thể biết mặt thế nào. Không rõ có thể dùng kỹ thuật nào đó dựng lại hình ảnh không.

Thuốc mà người đàn ông bỏ vào ly cà phê hẳn là thuốc mê, tôi có nhớ trong dạ dày nạn nhân có tìm thấy bánh ngọt, cà phê, trái cây, thời gian tiêu hóa chưa đến 2 tiếng, cho thấy đoạn video này ghi được trước khi nạn nhân bị hại không lâu.

Cảnh sát mập nói, nạn nhân đã ly hôn hai năm nay, bạn bè đều tìm cách giới thiệu đàn ông cho cô ấy, xem ra hung thủ ngụy trang thành người tới xem mặt.

Ngoài ra trong thùng rác gần hiện trường tìm được một sợi dây trói, một con dao, máu trên dao vẫn đang làm xét nghiệm. Nguồn gốc thuốc hung thủ dùng không tìm ra, một tháng trở lại đây cũng không có ai mua nhiều Chlorpromazine hydrochloric.

Tôi nói tiếng cảm ơn, lúc này Vương thúc quay lại, tác phong vẫn như thường ngày, xồng xộc vào chẳng chào hỏi ai, chỉ nói: "Tra được rồi."

Tinh thần tôi phấn chấn: "Nói đi."

Vương Nguyên Thạch kéo tấm bảng trắng lại gần, lôi sổ tay ra, trong đó vẽ một sơ đồ. Sơ đồ ông ta vẽ là một gia phả hình cây của một gia tộc, trên đó có tên các thành viên và nghề nghiệp của họ. Hai nạn nhân cũng có tên trong đó, thì ra họ là cô cháu họ, tôi chú ý một cái tên nhất, đó là Mã Tam Hữu, một người bán đồ điện, Vương Nguyên Thạch dùng bút mở ngoặc viết 'mất tích'.

Tôi hỏi: "Mã Tam Hữu này có ảnh không?"

Vương thúc nhìn cảnh sát mập, anh ta nói: "Nếu Tống cố vấn

muốn xem, tôi phái người đi thăm dò."

"Làm phiền!" Tôi gật đầu.

Vương Nguyên Thạch trình bày xong, tôi phát hiện cái gia tộc này giống như đã bị nguyền rủa! Mã Tam Hữu bỗng dưng mất tích, cha anh ta bị tai nạn xe, mẹ thì ung thư qua đời, vợ đi làm ở cơ quan bị người ta đẩy ngã gãy chân, con trai cả ra ngoài chơi bị xe tải tông chết, con thứ hai bị bạn học đâm thủng thận, giờ đã bị liệt; em trai anh ta đánh nhau ở chợ, bị đánh đến mất trí, một cháu ngoại tự sát, cháu ngoại khác là Tiểu Phượng mới bị giết, em gái là Mã Lệ cũng bị giết.

Hoàng Tiểu Đào giật mình che miệng: "Cả một nhà đều không được chết tử tế, quá thảm đi!"

Để ý thấy vài cảnh sát viên lớn tuổi sắc mặt có vẻ khó coi, tôi đi thẳng vào vấn đề: "Mọi người công tác ở đây nhiều năm như vậy, chắc chắn biết một chút gì đó, cho dù không biết thì hẳn cũng nghe phong thanh, xin nói thẳng ra đi!"

Một cảnh sát có tuổi nói: "Tống cố vấn, cậu đã điều tra được đến đây, chúng tôi cũng không giấu diếm nữa, Mã Tam Hữu chính là nghi phạm trong vụ giết người năm xưa."

Tôi chỉ cái bảng trắng: "Nói như vậy, anh ta trốn được chế tài pháp luật, cả nhà lại gặp phải trả thù?"

Mấy cảnh sát nhao nhao nói ra, con cả Mã Tam Hữu bị tai nạn xe, con thứ bị đâm, em trai bị đánh đến ngớ ngẩn, họ thực ra đều biết. Mỗi lần có người ra tay với Mã gia, cả thị trấn đều khen ngợi, điều tra không được, ai cũng tình nguyện bao che cho người hành hung.

Không chỉ có vậy, người thân của Mã Tam Hữu căn bản không sống được ở thị trấn nữa, không có việc làm, không thuê được

nhà, con cái không được đi học, chỉ có thể tìm đủ mọi cách mà kiếm sống, nếu không sao Tiểu Phượng phải đi làm gái điếm.

Vốn nghĩ thời gian qua đi, mọi người sẽ dần nguôi ngoai chuyện này, không ngờ đã 20 năm rồi mà vẫn còn có người canh cánh trong lòng, tiếp tục trả thù người nhà họ Mã.

Tôi hỏi: "Mã Tam Hữu còn người thân nào trên đời không? Ý tôi là có ai là nạn nhân tiềm năng không?"

Vương thúc đáp: "Ta đã hỏi kỹ rồi, trong thị trấn này hắn không còn người thân nào..."

Tiểu Đào lắc đầu thở dài: "Đây mới thật sự là tan nhà nát cửa, thật quá thảm! Sớm biết như vậy sao lúc trước còn gây án?"

Tôi nói: "Đừng nói vậy, Mã Tam Hữu trước sau vẫn chỉ là nghi phạm, chưa thể xác định có phải hung thủ hay không."

Chương 512: Nhân tướng học tội phạm

Tôi vừa dứt lời, liền có một cảnh sát đập bàn đứng dậy, hét: "Tại sao hắn lại không phải hung thủ? Năm đó khi án mạng xảy ra, tôi mới chỉ là một cảnh sát quèn mới vào nghề, nhưng tất cả tôi đều chứng kiến. Hai vị tiền bối khổ cực lắm mới tìm được bằng chứng định tội, nếu không phải tên khốn chuyên gia kia nhận tiền bẩn, đốt sạch chứng cứ, Mã Tam Hữu đã sớm bị tử hình từ lâu rồi...Đúng rồi, tên chuyên gia năm đó thiêu hủy chứng cứ cũng họ Tống, có phải hắn có quan hệ gì với cậu không?"

Hoàng Tiểu Đào giật tay áo tôi, nhỏ giọng nhắc: "Đừng nói, đừng nói!"

Tôi đứng lên, không giấu diếm chút nào, đáp: "Tên khốn chuyên gia mà ông nói, chính là ông nội của tôi!"

Trong phòng họp lập tức xì xào bàn tán, có không ít người đang mắng ông tôi, thậm chí còn hoài nghi tổ chuyên án lần này đến là để tẩy trắng cho ông. Trong lòng khó chịu, tôi hỏi người vừa nói: "Mạo muội hỏi một câu, ông vừa mới nói ông nội tôi nhận tiền bẩn, có chứng cứ sao?"

Cảnh sát kia nói: "Là tôi suy đoán, nếu hắn không nhận tiền, sao phải bao che cho hung thủ?"

Tất cả mọi người đều đang nhìn tôi, tôi biết một khi đã nói rõ thân phận của mình, thì dù có nói gì cũng giống như đang tự tẩy trắng cho ông nội. Cũng may mà cảnh sát mập đứng ra giảng hòa kịp thời, bảo chúng tôi bình tĩnh một chút, bàn bạc để giải quyết vụ án trước mât đã rồi tính.

Lúc này một cảnh sát khác đi vào, nói đã tìm được vài tài liệu về Mã Tam Hữu. Anh ta đọc cho chúng tôi nghe, thập niên 80, Mã Tam Hữu có kinh doanh một cửa hàng nhạc cụ trong thị trấn, làm ăn khá phát đạt. Tính cách Mã Tam Hữu hào sảng, cẩn thận, nhưng vẻ ngoài quá xấu nên đến 27 tuổi còn chưa mảnh tình vắt vai. Sau đó hắn quen một cô gái là công nhân nhập cư, cô gái rất xinh, bạn bè đều nói Mã Tam Hữu có diễm phúc. Hai người rất nhanh thì tính đến chuyện cưới xin, nhưng không ngờ cô gái kia lại cuỗm mất 150 ngàn tệ tích cóp của Mã Tam Hữu, bỏ đi không lời từ biệt, thì ra ả là một kẻ chuyên lừa gạt.

Sau vụ này, Mã Tam Hữu sụp đổ, nghe một người bạn nói, hắn vì u uất mà hay đi tìm gái điếm giải sầu, bị dính mấy bệnh khó nói.

Cho đến năm 35 tuổi, Mã Tam Hữu mới thông báo kết hôn, bởi vì là một vụ hôn nhân mù quáng qua giới thiệu cho nên cuộc sống vợ chồng sau đó rất trục trặc, ba ngày cãi nhau nhỏ, 5 ngày cãi nhau to. Khó khăn qua vài năm, vợ hắn bỏ hắn và hai đứa con để chạy theo người đàn ông khác, sinh con ở bên ngoài, vài năm sau mới chính thức làm thủ tục ly hôn.

Trải qua bấy nhiêu biến cố, Mã Tam Hữu trở nên trầm mặc ít nói, cả ngày uống rượu, cửa hàng cũng chẳng buồn kinh doanh, hai đứa con thì bữa đói bữa no.

Nghe nói Mã Tam Hữu còn có một thói quen, đó là đêm khuya hắn hay đi vứt rác, có lần hàng xóm lén mở túi rác của hắn ra, trông thấy bên trong là một con mèo bị hành hạ đến chết, chuyện này có vẻ không phải lần đầu hắn làm.

Sau khi nghe xong, đám cảnh sát bàn tán xôn xao, nói loại người như vậy phạm tội cũng không có gì lạ, đến cả tôi cũng có suy nghĩ ấy.

Nhưng trong đầu tôi lại có một giọng nói khác, có lẽ không

phải thì sao? Nếu tất cả mọi người đều nhận định hắn là hung thủ, thì cuộc sống của mỗi người đều có điềm báo phạm tội sao?

Cảnh sát mập nói: "Tống cố vấn thấy thế nào?"

Tôi đáp: "Không thấy gì cả, tôi muốn trực tiếp gặp hắn một chút rồi mới kết luận."

Cảnh sát mập lắc đầu: "Sau khi vụ án thứ 9 xảy ra, Mã Tam Hữu liền mất tích, sau đó trong thị trấn cũng chưa có vụ án nào tương tự."

Tôi nói: "Cho tôi xem ảnh mặt hắn."

Người cảnh sát kia mang hồ sơ cho tôi, lúc thấy ảnh Mã Tam Hữu, tôi sững người, sao lại có một cảm giác như đã từng quen biết? Gương mặt này quả thật rất xấu, cằm rộng, và đầy mỡ, thế kỷ 19 có một nhà tội phạm học đã đưa ra cái nhìn nhân tướng học về tội phạm. Thông qua thống kê phần lớn những tội phạm, phát hiện những người cằm bạnh, đầu nhọn, mắt lồi, cơ thể nhiều lông sẽ dễ trở thành tội phạm hơn.

Dựa theo lý thuyết nhân chủng học, nền văn minh và trật tự được sinh ra sau khi con người tiến hóa đến một mức độ nhất định. Những người có vẻ ngoài giống tổ tiên như vậy, thường kèm theo tính cách phản xã hội, phản gene loài người, cho nên dễ đi vào con đường phạm tội.

Có điều cho đến nay nhân tướng học về tội phạm vẫn chỉ là giả thuyết, chưa có cơ sở khoa học nào chứng minh.

Tiểu Đào nhìn chằm chằm vào bức ảnh, nói: "Đúng là khuôn mặt rất khó ưa. Tống Dương, anh sao vậy?"

"Không sao, anh đang nghĩ mấy thứ." Tôi đáp lấy lệ.

Tiểu Đào không coi trọng chuyện này, ngồi cạnh tôi, Tống Tinh

Thần thì ý tứ liếc tôi một cái. Chợt sau lưng tôi toát mồ hôi lạnh, tôi đã nhớ ra gặp hắn ở đâu.

Lúc tôi còn rất nhỏ, ông nội đã từng gặp người này ở nhà, lúc đó vì ít tuổi, không nhớ nổi họ đã nói những gì. Tôi mơ hồ nhớ tới người kia vô cùng tiều tụy, trên người rách rưới, giống như một kẻ lang thang. Ông tôi hình như còn giúi cho hắn một ít tiền.

Lúc đó hình như là năn 97, theo thời gian thì là đúng 1 năm sau khi vụ án thứ 9 xảy ra. Tôi suy nghĩ chuyện này thật cẩn thận, chẳng lẽ ông mình thật sự giúp hắn thoát tội, sau đó còn tiếp tế cho hắn, nhưng là tại sao? Tại sao ông lại đi ngược lại ý niệm ban đầu?

Buông hồ sơ xuống, tôi hỏi: "Mã Tam Hữu trước đây sống ở đâu, tôi muốn đi xem."

Cảnh sát mập hỏi thăm một lượt, có một cảnh sát viên nhớ ra, nhưng ông ta nói giờ đã không còn sớm, mai sẽ dẫn chúng tôi đi.

Sau khi tan họp, chúng tôi lấy bản gốc của video giám sát, quay về khách sạn gửi cho thị cục Nam Giang, nhờ trung tâm giám định hỗ trợ làm rõ mặt nghi phạm trong hình. Tối đó, tôi một mình ngồi suy tư, trong lòng hỗn độn nhiều loại suy nghĩ, Tiểu Đào tới an ủi mấy câu, tôi chỉ cười nói rằng không sao.

Lúc này Tống Tinh Thần đi sang, nói: "Mượn máy tính dùng một chút, nguồn tiền của ông ngươi đã tra được."

Tống Tinh Thần ngồi trước máy tính, thao tác lóng ngóng, hắn đăng nhập một email, bên trong có một thư mới, tựa đề là 'thằng nhóc con'. Nhìn qua cũng biết của Tống Hạc Đình gửi tới, đó là một danh sách thu chi của ngân hàng, từ năm 97 tới tận lúc ông tôi mất. Tôi để ý thấy mấy hàng cuối cùng có vài khoản tiền lớn đã bị lấy đi, hỏi: "Đây là việc gì?"

Tống Tinh Thần giải thích: "Tài khoản nhận là của cô cô, xem ra ông ngươi thiếu cô cô ít tiền."

"Nợ tiền?" Tôi hơi giật mình, trong ấn tượng của mình, cho tới giờ chưa lúc nào ông thiếu tiền tiêu, qua Tôn Hổ tôi được biết, hàng tháng ông được nhận tiền riêng của thị cục và của thành phố, tổng cộng phải mấy chục ngàn, đó là chưa kể ông còn có lương hưu.

Thường ngày ông tôi chẳng tiêu pha gì nhiều, hút thuốc, uống trà chẳng thấm vào đâu, làm sao mà phải nợ tiền?

Lật bên dưới xem, cho trước khi qua đời một tháng, ông tôi chuyển tiền cho hai tài khoản, một tk tên là Trầm Lệ Quyên, mỗi tháng nhận 3000 tệ, một tk khác là Nhiếp Á Long, mỗi tháng 6000 tệ.

Tôi ngạc nhiên la lên: "Ông nội ta luôn tiếp tế cho Nhiếp Á Long, sao ông ta không nhắc đến chuyện này?"

Nhìn xuống chút nữa, năm 96, ông tôi lại chuyển cho Nhiếp Á Long 500 ngàn tệ, với thời giá lúc ấy, đây là một khoản tiền rất lớn. Nhiếp Á Long nói trước đây cần 500 ngàn để chữa trị đôi chân của mình, xem ra khoản tiền này là cho ông ấy chữa trị.

Hoàng Tiểu Đào tò mò nói: "Nhiếp Á Long không nhận được tiền sao? Không đúng, em hiểu rồi, tiền bị con trai ông ấy nuốt mất!"

Chương 513: Trò chơi của gái đẹp.

Tôi tức giận đập bàn: "Tên hỗn đản này! Thứ người như vậy nên bắn chết!"

Hoàng Tiểu Đào nói: "Chuyện này thuộc về tội xâm phạm nghiêm trọng tài sản của người khác, nếu như Nhiếp Á Long kiện con trai mình."

Tôi bất đắc dĩ nói: "Chắc chắn sẽ không kiện, con ruột mà. Haiz, sao lại có loại nghiệt chướng này chứ." Tôi liếc mắt nhìn tờ giấy: "Còn một người khác được nhận tiền là ai, địa chỉ ở đây, chẳng lẽ cũng là người có liên quan tới vụ án? Anh nhớ trong gia tộc Mã Tam Hữu không có người này."

"Thân nhân người bị hại?" Tiểu Đào xen vào.

Tôi gật đầu đồng ý, bóng mờ trong lòng lại thêm một tầng, ông nội tôi kính trọng bấy lâu lại có bí mật như vậy, thà vay mượn cũng phải tiếp tế hai người kia, chẳng phải chứng minh ông hổ thẹn trong lòng sao?

Tôi đứng dậy nói: "Không nghĩ không nghĩ nữa, đầu như to lên rồi, anh đi tắm!"

Quay về phòng, Vương Nguyên Thạch đi vắng, tôi bật nước nóng, vừa tắm vừa sắp xếp lại suy nghĩ. Cả vụ án như một tấm sắt đặc, không có điểm đột phá nào, vết nhơ của ông nội căn bản rửa không sạch, tôi bất giác có suy nghĩ buông xuôi.

Tắm xong ra ngoài, bật TV, tùy ý chọn một kênh, chợt bên

ngoài có tiếng gõ vửa nhẹ nhàng, nghe một cái cũng biết là Băng Tâm. Tôi vội mặc quần áo tử tế, Băng Tâm đứng ngoài cửa cười hì hì, tay cầm ít trái cây, quà vặt hỏi: "Đói không?"

Tôi cười: "Tối ăn nhiều như thế cẩn thận mập đấy."

"Hì hì, Tiểu Đào tỷ tỷ chẳng phải luôn chê muội gầy sao?" Con bé ngó vào trong: "Vương thúc không ở đây à?"

"Không biết chạy đi đâu uống rượu rồi."

"Để muội gọi Tiểu Đào tỷ tỷ với Tinh Thần đại ca tới, chúng ta cùng nhau ăn." Băng Tâm nói.

Tôi biết Băng Tâm cố ý tránh hiểu lầm, hai người ở chung một phòng, nói thì dễ mà nghe thì khó. Từ lúc tôi với Tiểu Đào công khai quan hệ, Băng Tâm rất chú ý mặt này, cố hết sức tránh những hiểu lầm đáng tiếc.

Tôi thật hạnh phúc vì có người yêu và thanh mai trúc mã như vậy, mặc dù cũng đã từng có mâu thuẫn với Tiểu Đào, nhưng chưa vì thế mà cãi nhau bao giờ.

Tống Tinh Thần không muốn rời phòng, Băng Tâm kéo Tiểu Đào qua, ba người chúng tôi ăn trái cây, xem TV. TV chẳng có gì hấp dẫn, Băng Tâm đột nhiên vỗ tay: "Chơi trò chơi thử độ ăn ý đi, một người đặt câu hỏi, hai người kia trả lời, xem hai người suy nghĩ khác nhau thế nào."

Hoàng Tiểu Đào gật đầu: "Được, ai hỏi trước?"

Tôi với Băng Tân đồng thời nói: "Huynh ấy!" "Cô ấy!"

Tiểu Đào vui vẻ: "Hai người cũng thật ăn ý, vậy thì để tôi hỏi trước!" Nàng suy nghĩ một chút, nói: "Nếu ngày mai là tận thế, bạn sẽ phải làm gì?"

Băng Tâm xua tay nói: "Cái này không được, chỉ hỏi câu hỏi có, không thôi."

"Được rồi, ta đổi một chút." Tiểu Đào suy nghĩ: "Nếu có một nút có thể diệt toàn bộ người xấu trên thế giới, bạn có bấm không?"

"Có!" "Không!"

Tôi với Băng Tâm cùng trả lời, con bé kinh ngạc nhìn tôi một cái nói: "Muội lại nghĩ huynh sẽ nói có đấy."

Tôi giải thích: "Khái niệm người xấu trong mỗi người đều rất mơ hồ, người có tư tưởng xấu, người có hành vi xấu, người hơi ác tâm, kẻ ác tàn bạo, ai trong chúng ta cũng từng làm chuyện xấu, vậy cũng là người xấu ư? Có lẽ nếu nhấn cái nút như vậy, 99% người trên trái đất sẽ biến mất, cho dù ta có quyền lực như vậy, cũng không gánh nổi trọng trách này. Cho nên ta sẽ không bấm, ta tin luật pháp mới là thứ quy phạm thế giới, chứ không phải là bạo lực."

Băng Tâm trợn hai mắt nhìn tôi: "Não của huynh cũng quá phức tạp, thoáng cái cân nhắc nhiều vấn đề như vậy."

Tôi gãi đầu cười cười, thực ra vấn đề này tôi đã thường suy nghĩ tới, quay qua hỏi Tiểu Đào: "Thế còn em?"

Tiểu Đào đáp: "Em cũng không bấm, lý do giống anh, em không thể quyết định vận mạng của nhiều người như vậy được."

Đến lượt mình, tôi cũng chẳng biết hỏi câu nào cho hay, suy nghĩ một chút nói: "Anh với Ngô Ngạn Tổ, ai đẹp trai hơn?"

Hai người đồng thanh: "Ngô Ngạn Tổ!"

Tôi tỏ ra đau lòng ôm trán: "Mẹ ơi, trả lời không chút nghĩ ngợi, quá thương tâm!"

Băng Tâm nói: "Câu hỏi rõ như ban ngày mà còn phải suy nghĩ sao? Có điều muội cảm thấy huynh dễ thương hơn anh ta. Đến lượt muội."

Con mắt Băng Tâm đảo một vòng, tôi lập tức đoán được câu hỏi không hay ho cho lắm, con bé hắng giọng, trịnh trọng hỏi: "Hai người đã làm 'chuyện đó' với nhau chưa?"

"Chưa!" "Rồi!"

Tôi kinh ngạc nhìn Tiểu Đào, vấn đề này sao lại trả lời không thống nhất như vậy? Có lẽ Tiểu Đào cảm thấy việc hôm trước không giải thích được, liền dứt khoát thừa nhận, dù sao thì với quan hệ của chúng tôi, nói chưa có thì chẳng ai thèm tin.

Băng Tâm sốt ruột la lên: "Rốt cuộc là rồi hay chưa?"

Tôi không thể làm gì khác hơn là theo ý Tiểu Đào: "Rồi."

Kết quả Tiểu Đào lại nói: "Chưa!"

Thì ra tôi chiều theo ý nàng, nàng lại chiều theo ý tôi, cả hai nhìn nhau bật cười, chỉ có thể nói đây là ăn ý quá mức.

Băng Tâm ôm bụng cười lăn ra giường: "Hai người không bàn nhau từ trước sao?"

"Tiểu nha đầu này, ta biết thừa trong lòng cô không cam tâm, cả ngày suy nghĩ linh tinh cái gì." Tiểu Đào vừa nói vừa dùng thế hổ đói vồ dê, dùng sức chọc léc Băng Tâm, Băng Tâm bị cù cười như điên dại.

Một lúc sau hai người mới dừng lại, Băng Tâm vẫn không cam lòng, hỏi: "Rốt cuộc là rồi hay chưa, Tống Dương ca ca, khai thật!"

Việc này bảo tôi làm sao trả lời, nhanh trí nói: "Muội bày ra trò này, mục đích chính là để hỏi chuyện đó?"

Băng Tâm vô liêm sỉ nói: "Chẳng phải muội quan tâm huynh sao?"

Tôi bất đắc dĩ cười: "Ta nói chưa muội cũng sẽ không tin, thôi thì vừa có vừa không có."

Băng Tâm không buông tha: "Trải nghiệm như thế nào? Có phải là giống trong sách nói, đê mê sung sướng không?"

"Nha đầu chết tiệt kia, đầu óc hạ lưu! Ngươi đổi nghề làm thợ săn ảnh đi!" Tiểu Đào lại xông tới đè con bé xuống giường, cả hai không mặc áo khoác, lúc vật lộn, ngực cứ lấp ló ẩn hiện, khiến tôi nhìn mà đỏ mặt, chẳng trách đám đàn ông thích xem đấu vật nữ như vậy.

Gây lộn xong, Tiểu Đào hỏi: "Vương Nguyên Thạch sao vẫn chưa về? Đã giờ này rồi."

Băng Tâm gian xảo nói: "Vương thúc ngày nào cũng ra quán rượu buổi đêm, chỉ uống rượu suông thôi sao? Liệu có nuôi tiểu muội nào không?"

"Ai biết được, loại đàn ông 40 tuổi không vợ, bề ngoài đứng đắn, trong lòng dâm tặc." Tiểu Đào chuyển động tròng mắt: "Hay là chúng ta đi quan sát cuộc sống riêng của Vương thúc đi!"

"Được đấy, muội đây rất tò mò." Băng Tâm vỗ tay.

Bản tính nghịch ngợm của hai cô gái bị hấp dẫn, lập tức nhảy xuống mặc quần áo. Tôi thì thập phần bất đắc dĩ, có điều đêm hôm thế này, một người đàn ông như tôi đương nhiên phải làm sứ giả hộ hoa rồi.

20 phút sau, chúng tôi rời khách sạn, tôi đoán Vương thúc hẳn là đang có mặt trong quán rượu gần đó.

Trên con đường này toàn là tụ điểm ăn chơi giải trí, quán cơm,

quán mạt chược, masage châb, xa hoa trụy lạc, đang đi tìm quán rượu, đột nhiên trên tầng hai một cửa tiệm vang lên tiếng hét: "Giết người rồi!"

Tôi nhìn Băng Tâm một cái, tự lẩm bẩm: "Không phải chứ? Chẳng lẽ ta đúng là Conan?"

Chương 514: Đao Thần tới!

Tiểu Đào nói: "Cũng chưa chắc đã là giết người, khả năng lại như lần trước, đánh nhau rồi kêu bừa."

Tuy nói thế nhưng đã lỡ nghe thấy, không thể phó mặc được. Vậy là chúng tôi liền vào cửa hàng massage chân, lên lầu 2, có không ít người đang tập trung trước cửa một căn phòng, Tiểu Đào giơ thẻ cảnh sát bảo họ tránh đường.

Một cô gái nói: "Đồng chí cảnh sát, mấy người phải làm chứng cho tôi, người kia chết không có liên quan gì tới tôi hết."

Chúng tôi kinh ngạc, Tiểu Đào phất tay một cái: "Vào xem cái đã!"

Chúng tôi đi vào trong căn phòng, nhìn thấy một người đàn ông ngồi im trên ghế, đầu ngoẹo sang một bên, hai chân nhúng trong thùng gỗ, trong thùng là nước nóng, trên ngón tay còn kẹp một điếu thuốc sắp cháy hết.

Nhìn kỹ lại, hắn chính là con trai của Nhiếp Á Long!

Hai đồng tử đang giãn nhanh chóng, mặt hơi đỏ, mạch máu cổ nổi gân xanh. Tôi có một dự cảm chẳng lành, liền áp tai vào ngực hắn nghe ngóng, quả nhiên đúng như tôi dự đoán, trái tim của hắn đã bị cắt mất. Hung thủ không nghi ngờ gì nữa, chính là Đao Thần!

Tôi lấy điếu thuốc trên tay nạn nhân ra, dụi xuống gạt tàn, một làn khói bay lên tường, phía trên mơ hồ xuất hiện một ít phản chiếu, vội la lên: "Đóng cửa lại!"

Hoàng Tiểu Đào ra đóng cửa, trong phòng chỉ còn lại ba người

chúng tôi. Trên người tôi có một miếng bánh bột ngải, dùng để khử mùi hôi sau khi nghiệm thi. Tôi lấy ra, đặt nó vào cái gạt tàn, lấy bật lửa trong túi nạn nhân, đốt, hun khói lên vách tường.

Phía trên xuất hiện 8 chữ : Giang Bắc Tàn Đao, Thay Trời Hành Đạo. Phía dưới còn một dòng nữa: "Tống Dương, ngươi đã biết chân tướng sự việc rồi, chỉ là vẫn cố tình không muốn tin ông ngươi có tội."

Dòng chữ này chỉ hiện lên mấy giây rồi biến mất, nhưng nó cứ lởn vởn trong đầu khiến sống lưng tôi ớn lạnh.

Băng Tâm hỏi: "Tại sao hắn phải giết người đàn ông này?"

Tiểu Đào đáp: "Nhất định là Đao Thần biết hắn đã nuốt khoản tiền của cha mình!"

Băng Tâm kinh ngạc nói: "Tin tức của hắn cũng quá nhanh nhạy đi, chúng ta cũng vừa mới biết, chẳng lẽ..."

Ba người chúng tôi kinh hoàng trao đổi ánh mắt với nhau, Đao Thần theo dõi hoặc nghe lén chúng tôi? Tiểu Đào sầm mặt nói: "Bảo cảnh sát tới xử lý hiện trường đi. Tôi ở lại giám sát, hai người về trước, lục soát khách sạn xem, trong phòng khả năng có camera hoặc máy nghe lén."

Nàng gọi điện cho Vương thúc, bảo ông ta tới ngay. Tôi và Băng Tâm rời đi trước, về khách sạn tôi gọi điện cho Tinh Thần, hắn lập tức ra hành lang, tôi nói: "Tắt đèn đi, kiểm tra trong phòng xem có thiết bị theo dõi nào không."

Tống Tinh Thần sang phòng bên kia, tôi bắt đầu lục soát từ phòng mình, nhưng không thu hoạch được gì. Sau đó qua phòng Băng Tâm với Tiểu Đào, trong phòng tối om, tôi bảo Băng Tâm đứng ngoài cửa.

Lúc trong phòng một hồi, cuối cùng tôi phát hiện dưới gầm

ghế có một vật nhỏ, có vẻ là máy nghe lén, liền lấy ra bỏ vào túi vật chứng.

Sau khi bật đèn lên, Băng Tâm và Tinh Thần đi vào, tôi nói việc vừa rồi cho Tinh Thần, Băng Tâm nói: "Xuống xem video camera khách sạn chút đi."

Tôi gật đầu: "Đi!"

Chúng tôi xuống phòng bảo vệ khách sạn, trích xuất camera, xem toàn bộ giai đoạn chúng tôi không ở phòng, nhưng không phát hiện ai ra vào.

Lúc này Tiểu Đào gọi điện về: "Tống Dương, đối diện hiện trường án mạng có một cái camera, em với Vương thúc đang xem video."

Tôi đáp: "Bọn anh cũng đang xem camera khách sạn."

Nàng cười: "Xem ra hành động của hai ta cũng thống nhất. Có điều camera ở đây chẳng ghi lại được gì, lúc vụ án xảy ra cũng chính là nửa tiếng trước, camera đột nhiên bị lệch đi. Em vừa kiểm tra thì thấy, có vết lõm tương tự camera đối diện viện dưỡng lão!"

"Nói như vậy..."

"Đúng!" Chưa cần tôi nói xong, Tiểu Đào đã hiểu ý.

Xem ra người mà Nhiếp Á Long gặp là do Đao Thần đóng giả ông tôi, tên này đúng như hồn ma, một chút dấu vết cũng không lưu lại.

Tôi vừa suy nghĩ vừa ấn nút tua nhanh, camera khách sạn không có dấu hiệu bị đụng vào, ống kính quan sát toàn bộ hành lang, nếu có người tới trước cửa phòng chúng tôi, không thể nào không bị ghi hình.

Tôi đột nhiên thông suốt: "Ngoài chúng ta ra, còn có ai đã từng vào phòng?"

Tiểu Đào đáp: "Công nhân vệ sinh, còn có hai tên đạo diễn."

Tôi nói: "Không sai! Có máy nghe lén đặt dưới ghế sofa, chính là chỗ tên đạo diễn ngồi. Chờ một chút, anh điều tra hai người này."

Tôi nhanh chóng thao tác máy tính, trên mạng không có thông tin liên quan đến hai người này. Không biết họ trực thuộc công ty không nổi tiếng hay là thực chất họ không tồn tại.

Trước mắt có một cách nhanh hơn để xác định, tôi nói: "Chúng ta đến nhà khách họ ở, gặp mặt sẽ biết."

Tiểu Đào đáp: "Được, cảnh sát đến đây rồi, em với Vương thúc tới đó ngay."

Ba người chúng tôi đến nơi đó trước, trong lúc chờ đợi, Tống Tinh Thần tiện tay nhặt một viên sỏi trong bồn hoa, vung tay ném. Tôi nhìn cái dây nối camera bên cạnh mà giật mình.

Thì ra hắn đang thử nghiệm, Tống Tinh Thần lắc đầu: "Quả nhiên rất khó! Thủ pháp ám khí của người này tốt hơn ta nhiều."

Băng Tâm nói: "Tại sao hắn không trực tiếp phá hỏng camera? Phá hỏng chẳng phải dễ dàng hơn sao, phải chăng để khoe mẽ?"

Tôi cười: "Phá hỏng chẳng phải là phơi bày bản thân sao? Hắn không muốn để lộ hành tung của mình."

Tất cả những gì liên quan đến Đao Thần, đối với tôi mà nói là một đám sương mù, tôi hỏi Tinh Thần: "Có loại võ công nào hoặc vũ khí nào mà cắt được tim ra, không hư hại da thịt không?"

Tống Tinh Thần lắc đầu: "Theo ta được biết thì không."

Lúc này Tiểu Đào và Vương Nguyên Thạch tới, chúng tôi cùng nhau vào nhà khách, nhân viên lễ tân cho biết, hai người kia đã dọn đi hôm nay. Chúng tôi kinh ngạc, hỏi: "Bọn họ có ghi tên hay sử dụng CMND không?"

Nhân viên lễ tân tìm mãi mới thấy, đưa chúng tôi nhìn, quả nhiên họ dùng tên giả, một người tên là Tiếu Cương, người kia tên Tiếu Liệt.

"Tiếu?" Tôi đột nhiên hiểu ra: "Bọn họ là hậu nhân của Tiếu cảnh quan, tới đây để báo thù!"

Tiểu Đào nghiến răng nói: "Thật to gan, lại dám bỡn cợt trên đầu chúng ta, tuyệt đối không thể thả chúng, mau đến ga tàu chặn lại!"

Chúng tôi lập tức ra ngoài bắt hai chiếc xe, trên đường đi Băng Tâm nói: "Không đúng! Vụ án thứ 2, họ ở trong phòng chúng ta, đấy là chứng cứ ngoại phạm hoàn hảo."

Vấn đề này tôi cũng đang suy nghĩ, trước mắt chưa có câu trả lời. Nhưng sự trùng hợp này có vẻ cố ý, trên thực tế, điều khiển thời gian tử vong không phải việc gì đó thần kỳ. Lợi dụng độ chênh lệch nhiệt độ trong ngày, nước thuốc có chứa vi khuẩn cũng làm được, trong này nhất định có quỷ kế.

Tôi nói: "Trước tiên khống chế người đã, sau đó tới hiện trường một chuyến!"

Chương 515: Anh em họ Tiếu

Chúng tôi chạy tới ga tàu hỏa, lúc này có một chuyến đi Lan Châu đang định khởi hành, không kịp hỏi, chúng tôi trực tiếp lấy thẻ cảnh sát ra, nhảy lên lan can, sau đó chia nhau ra tìm.

Trên lan can đã không còn mấy người, tôi chạy vào trong buồng tàu tìm, những nhân viên tàu nói tàu sắp chạy, giục tôi mau xuống.

Mắt thấy tàu dần dần chuyển bánh, tôi mất hết ý chí, đột nhiên sau lưng giọng Vương thúc vang lên: "Đàng hoàng một chút!" Quay đầu nhìn lại, ông ta đã tóm được hai người kia, đang còng tay lại.

Mấy người chúng tôi ập tới, gã biên kịch còn cười nói: "Tống thần thám, sao vậy, tự nhiên bắt chúng tôi?"

Tôi nhếch mép: "Anh nói gì? Tiếu Cương, Tiếu Liệt?"

Vừa nghe tên thật của mình, hai người lập tức lúng túng, nhưng vẫn mạnh miệng, biên kịch cười: "Tống thần thám, cậu đang nói gì thế, tôi không hiểu?"

Tôi phát động động u chi đồng, gã biên kịch sợ hết hồn, tôi quát: "Đến nước này rồi còn giả vờ, còn ý nghĩa sao?"

Rốt cuộc hắn cũng giãn ra, ủ rũ cúi đầu: "Được rồi, tôi thừa nhận. Chúng tôi không phải là công ty điện ảnh gì cả, tất cả giấy tờ đều là làm giả. Tôi là con trai của Tiếu cảnh quan Tiếu Cương, đây là Tiếu Liệt, anh họ tôi."

Tôi nói: "Tôi nghĩ kỹ năng của hai người cũng đủ để làm diễn

viên đấy. Nói đi, tại sao phải diễn màn kịch này?"

Tiếu Cương kể, năm đó sau khi Tiếu cảnh quan tự sát, hắn được người bác ở Lan Châu nhận nuôi. Tiếu cảnh quan chết là một cú sốc đối với cả nhà hắn. Mà riêng cá nhân hắn lại càng thảm, mất đi cha đẻ, tuổi thơ đầy cô độc bi thương.

Người bác luôn nói dối hắn, rằng cha hắn là một liệt sĩ. Nhưng sau này lớn lên mới biết sự thật, cha hắn không chết vì nhiệm vụ mà là tự sát, mẹ hắn bị người ta hiếp giết tàn nhẫn, mà vụ án này thì không phá được.

Tiếu Cương trở nên sụp đổ, mất đi lòng tin với công an, với xã hội. Anh họ hắn làm việc bên truyền thông, qua một số con đường biết được, năm đó vụ án không phải không có nghi phạm, mà là nghi phạm bị người ta thả mất.

Việc này làm Tiếu Cương không thể chấp nhận được, hắn quyết tâm đích thân báo thù, ăn miếng trả miếng!

Chuẩn bị kỹ lưỡng cả năm trời, hắn và anh họ đóng giả là bên công ty điện ảnh đến đây, lấy danh nghĩa là thu thập tài liệu, tìm đến đồng đội Nhiếp cảnh quan của cha mình, cộng với nghe ngóng biết được tên của nghi phạm năm xưa.

Đáng tiếc là nghi phạm đã không còn ở đây, bọn họ chẳng thể làm gì khác hơn là ủ rũ rời đi. Nghe tới đó, tôi liên tục cười lạnh: "Không đúng, anh đã làm mấy chuyện lớn rồi mới rời đi!"

Tiếu Cương lắc đầu: "Tống thần thám, cậu đừng hù dọa tôi. Dù thế nào thì tôi vẫn là con của cảnh sát, sẽ không làm chuyện phạm pháp đâu."

Tôi nói át lên: "Tôi có nói là chuyện phạm pháp đâu?"

Nhất thời trán Tiếu Cương toát mồ hôi lạnh, hô hấp dồn dập, âm lượng đột nhiên tăng lên: "Thời này là xã hội theo luật pháp,

anh muốn tố cáo tôi điều gì thì phải có chứng cứ! Còn nữa, mấy người không có quyền hạn chế tự do của chúng tôi."

"Ngại quá!" Tiểu Đào nói: "Chúng tôi là tổ đặc án trực thuộc bộ công an, có quyền tiến hành giam giữ và thẩm vấn nghi phạm."

"Cái gì mà nghi phạm?" Tiếu Cương cứng đầu nói: "Chúng tôi phạm tội gì, cô nói nghe thử xem?"

Tôi cũng không ngờ hắn sẽ phủ nhận việc giết người một cách trắng trợn như vậy, nhưng biểu hiện của hắn tuyệt đối là nói dối. Lúc này tôi đột nhiên để ý thấy Tiếu Liệt bên cạnh nãy giờ cứ làm hành động khiếm nhã, đó là gãi bộ hạ của mình.

Tôi đột nhiên thông suốt, không ngờ chứng cớ đang ở ngay trước mắt, phất tay: "Mang người về trước đã!"

Lúc áp giải họ đi, Tiếu Cương vẫn cãi kịch liệt, trên boong tàu vẫn còn vài nhân viên, đều nhìn về phía này, tôi nói: "Anh càng kêu gào thì người xem càng nhiều, đợi lát nữa ra ngoài còn đông hơn, giữ cho mình chút thể diện đi."

Bấy giờ Tiếu Cương mới biết điều, ra khỏi ga xe lửa, chúng tôi dự định chia binh hai đường, Vương thúc và Băng Tâm giải người về phân cục, ba người chúng tôi thì tới hiện trường. Lúc sắp đi, tôi nhỏ giọng dặn dò Băng Tâm: "Về tới phân cục, bảo hai người họ thay quần lót khác đi."

"Hả?" Băng Tâm sửng sốt một chút, đột nhiên hai mắt sáng lên: "Ha ha, muội hiểu rồi!"

Tôi ra hiệu chớ lên tiếng: "Tạm thời đừng nói ra, đến lúc đó ta sẽ cho họ nếm đòn cảnh tỉnh."

Tôi, Tiểu Đào và Tinh Thần đến hiện trường vụ án thứ hai, một nhà khách nhỏ. Trên cánh cửa phòng vẫn dán niêm phong, chúng tôi trực tiếp đẩy cửa đi vào. Hiện trường gần như chẳng còn

gì, cái giường nhuộm máu đã sớm bị mang đi, dấu chân trên sàn cũng vậy.

Tôi khịt khịt mũi, nói: "Trong phòng này đã bật máy điều hòa không khí, hơn nữa còn để nhiệt độ khá thấp. Em nhìn xem, góc tường còn có nước đọng."

Tiểu Đào cười: "Dùng điều hòa để làm lệch thời gian chết, chiêu này đúng là không hề mới mẻ."

"Vấn đề là, bọn họ làm cách nào, lúc đó họ đang ở cùng chúng ta..." Tôi hơi thắc mắc một chút.

Bông nhiên Tống Tinh Thần mở miệng: "Đao Thần giúp đỡ bọn chúng!"

Tôi suy tư chốc lát, gật đầu: "Đôi bên cùng có lợi, bọn họ cài máy nghe lén, Đao Thần giúp họ giết người, việc này coi như đã sáng tỏ, nhưng ta vẫn cảm thấy nó không hoàn hảo lắm."

Tiểu Đào cười nói: "Anh thật là một người theo chủ nghĩa hoàn mỹ."

"Không, Đao Thần mới là người như vậy. Dùng thủ pháp vụng về này để giết người, nhỡ giết phải người vô tội, hắn biết sao? Anh nghĩ là không biết."

Chúng tôi rời căn phòng, phát hiện nhà khách này không có camera an ninh, tìm người phụ trách, Tiểu Đào đưa ảnh chụp lén hai nghi phạm cho anh ta xem, hỏi có từng nhìn thấy chưa.

Người phụ trách nói không nhớ, tôi hỏi tối qua có chuyện gì lạ xảy ra hay không?

"Chuyện lạ?" Người phụ trách nghĩ một hồi rồi nói: "À đúng rồi, tối qua bị mất điện một lúc, là cầu chì bị cháy. Chỉ cần thay cầu chỉ là ổn, sáng nay tôi cũng nói với cảnh sát rồi."

Tôi hỏi: "Bên anh dùng cầu chì kiểu cũ? Cảnh sát đã kiểm tra hộp điện chưa?"

"Nhìn qua rồi, không phát hiện cái gì." Người phụ trách đáp.

"Vậy làm phiền anh dẫn chúng tôi đi xem một chút."

Tới hộp điện, mở ra, đúng là không có dấu hiệu bị cạy phá. Người phụ trách cầm đèn pin soi, tôi chẳng nhìn thấy gì, bảo anh ta tắt đèn đi, anh ta nhìn chúng tôi như nhìn quái vật.

Tôi và Tinh Thần dùng động u chi đồng quan sát kỹ, phát hiện dưới cầu chì có một vết xước, xung quanh phản quang, hình như được bôi một lớp gì đó.

Tôi đưa tay kéo cầu giao, dùng mũi ngửi ngửi, thật giống như có một mùi tinh dầu hóa học nào đó, cảm giác như là thứ dùng để trang điểm. Tôi bèn gọi Tiểu Đào tới ngửi thử, nàng hít hít, mặt đầy nghi ngờ, nói: "Không thể nào!"

"Sao vậy?" Tôi quay lại hỏi.

"Sao em ngửi thấy giống mùi sơn móng tay, chuyện này khó có khả năng." Tiểu Đào kinh ngạc nói.

Tôi hỏi người phụ trách: "Cầu chì sao lại bị cháy? Điện áp quá lớn hay là do cầu chì quá cũ?"

"Chắc là do cũ quá rồi, đột nhiên cháy rụi." Người phụ trách có vẻ không hiểu.

Tôi cười, đã hiểu nghi phạm làm cách nào, đây đúng là thủ pháp cao minh.

Chương 516: Sơn móng tay

Tôi cám ơn người phụ trách rồi cùng Tiểu Đào và Tinh Thần rời nhà khách. Trên đường, Tiểu Đào gấp không thể chờ được nói: "Lại vòng vo, rốt cuộc hung thủ làm cách nào?"

Tôi cười: "Không phải anh vòng vo, mà sợ người ngoài nghe thấy. Thực ra rất đơn giản, chúng bôi một lớp sơn móng tay lên cầu chì."

"Sơn móng tay?" Tiểu Đào vẫn còn nghi hoặc.

Tôi giải thích, cầu chì là một miếng kim loại dẫn điện, khi điện áp quá cao, cầu chì nóng chảy sẽ thiêu hủy, điểm nóng chảy là khoảng 500°c. Nghi phạm bôi lên cầu chì một lớp sơn móng tay trong suốt, sơn móng tay điểm nóng chảy chỉ có 300°, nên khi điện áp đạt tới mức nhất định thì sẽ cháy, gay cháy luôn cầu chì, người ngoài hoàn toàn không thể nhìn ra.

Nạn nhân bị giết trước 9h, hung thủ bỏ cô ấy vào trong phòng, bật máy lạnh tối đa, sau khi rời đi thì làm tiểu xảo trên cầu chì. Hơn 9h, cầu chì bị cháy rồi được nhân viên thay, điều hòa bị tắt đột ngột, có điện lại cũng không tự khởi động. Vì thế nhiệt độ trong phòng dần dần trở lại bình thường, kéo dài thời gian tử vong, ngụy tạo ra bằng chứng ngoại phạm.

Tiểu Đào há mồm, trợn mắt: "Thủ đoạn thông minh như vậy, may mà có anh đoán được...nhưng cũng không thể coi điều này là chứng cứ trực tiếp được."

Tôi cười nói: "Chứng cứ trực tiếp đang nằm trên người bọn họ, khả năng Băng Tâm đã lấy được rồi, đi thôi, giờ chúng ta về vạch mặt hai người!"

Quay về phân cục đã là 12h, cảnh sát mập đứng tựa cửa ngáp dài, thấy chúng tôi tới thì giơ ngón tay lên nói: "Tống cố vấn thật thần tốc, chỉ một ngày liền bắt được tội phạm."

Tôi xua tay: "Vận khí tốt thôi. Phải rồi, người đâu?"

"Đang thẩm vấn, vẫn vứt giả vờ ngu ngốc, cái gì cũng không nhận, nói không biết mình phạm tội gì."

Lúc này Băng Tâm đi ra, tôi hỏi: "Thay quần lót chưa?"

Băng Tâm cười hì hì: "Thay rồi, đang hóa nghiệm."

"Cái gì?" Cảnh sát mập đầy kinh ngạc, tôi bảo anh ta cùng đi vào phòng thí nghiệm.

Trên bàn phòng thì nghiệm để một hàng ống, bên trong có mấy con côn trùng, Tiểu Đào đột nhiên biết: "Đây chẳng phải là tìm được trên người nạn nhân?"

"Đúng, là rận mu trên người nạn nhân, anh vừa để ý thấy Tiếu Liệt cứ gãi đũng quần, rất có thể cũng bị loài ký sinh này bám vào. Chỉ cần chứng minh rận trên người hắn và mấy con rận trên người nạn nhân là 'cùng huyết thống' liền chứng minh được hắn từng cưỡng hiếp nạn nhân, tội giết người cũng vì thế khó mà tránh khỏi."

Tiểu Đào cười: "Không ngờ con rận bé tí lại là điểm đột phá."

Chúng tôi tạm thời chưa vào thẩm vấn, chờ kết quả xét nghiệm của Băng Tâm có rồi hãy nói, cảnh sát mập phái người đi làm mềm ý chí của chúng trước. Tiểu Đào lấy điện thoại ra gọi một ít thịt nướng, hiện giờ thần kinh chúng tôi ai cũng vững, Băng Tâm thì xét nghiệm quần lót, mọi người ăn thịt nướng bên cạnh, chẳng ngần ngại chút nào.

Tôi ăn ba xiên dê nướng, một cái cật dê, lúc đưa tay lấy bánh

bao nướng thì phát hiện Tiểu Đào đang cười, nhìn mình chằm chằm, tôi hỏi: "Nhìn cái gì, trên mặt anh dính đồ ăn à?"

"Không phải thế, mà tâm trạng anh hiện giờ tốt hơn nhiều." Tiểu Đào cắn một miếng cá: "Em nhận ra chỉ cần phá được án, tâm trạng của anh cũng khác hẳn."

Tiểu Đào nói không sai chỗ nào, lúc trước tôi cứ buồn buồn, bây giờ thì thật sung sướng, cảm giác phá được án với tôi mà nói, giống như nghiện thuốc được hút, nghiện rượu được uống vậy.

Tiểu Đào hỏi: "Vụ án này kết thúc, anh có điều tra tiếp vụ 20 năm trước không?"

Tôi nói: "Theo em thì tại sao anh em họ Tiếu kia phải bắt chước vụ án?"

"Tại sao?" Tiểu Đào buông xiên cá xuống.

"Anh mơ hồ có một cảm giác, bọn họ muốn dụ hung thủ xuất hiện, một kẻ được xưng là truyền thuyết về tội phạm, việc khó tha thứ nhất là bị bắt chước vụng về." Tôi nheo mắt.

Tiểu Đào tán thưởng: "Anh định ở đây tĩnh quan kỳ biến? Nhưng em nghĩ, Mã Tam Hữu rất có thể đã không còn trên đời nữa rồi."

Tôi lắc đầu: "Anh tuyệt đối không có ý cố tẩy trắng cho ông nội, nhưng Mã Tam Hữu có phải hung thủ hay không, là một dấu hỏi lớn trong đầu anh, trừ khi anh đích thân xác nhận. Sau khi hiểu rõ được chuyện này, thì chuyến này coi như kết thúc, bất luận có bắt được hung thủ hay không, anh sẽ không dây dưa nữa!"

Hoàng Tiểu Đào nói: "Được đó, định một thời hạn đi, chúng ta cũng không thể ở đây mãi được."

Tôi ngẫm nghĩ, nói: "Ba ngày, thế nào?"

Tôi nói câu này với Tiểu Đào, cũng là nói với Tinh Thần, Vương thúc và Băng Tâm, không ai có ý kiến gì về thời hạn này.

Vừa ăn xong thì Băng Tâm la lên: "Kết quả có rồi! Rận trên người Tiếu Liệt và rận trên người nạn nhân có ADN trùng khớp đến 99%, là cùng một đám trứng nở ra."

Tôi đứng dậy nói: "Đi, thẩm vấn hai tên tự cho mình là thế thiên hành đạo!"

Tôi và Tiểu Đào vào phòng khẩu cung, thẩm vấn Tiếu Cương trước, lần này gặp mặt tôi đã không còn khách khí nữa, trực tiếp nói chứng cớ rận mu và sơn móng tay ra. Trước những bằng chứng không thể chối cãi, rốt cuộc Tiếu Cương cũng gỡ bỏ mặt nạ, hung hăng mắng: "Bọn chúng đáng đời!"

Tôi nói: "Anh cho rằng mình là ai, thẩn phán sao? Mã Tam Hữu có phải là...nghi phạm hay không còn chưa biết, mà cứ cho rằng đúng, thì các anh dựa vào quyền gì để đi giết thân nhân của hắn?"

Đột nhiên Tiếu Cương tăng âm lượng: "Tôi đây từ nhỏ mồ côi cha mẹ, nỗi thống khổ đó phải thanh toán với ai, hai mươi năm rồi, có ai đứng ra chủ trì chính nghĩa sao? Tống Dương, cậu mới là người không có tư cách ngồi đây thẩn vấn tôi nhất, bởi vì tôi biết, Tống cố vấn năm đó ăn hối lộ chính là ông của cậu!"

"Im miệng!" Tôi hét.

Tiếu Cương cho rằng tôi đã đuối lý, liền được đằng chân lân đằng đầu, đập còng tay kêu loảng xoảng, miệng không ngừng nói xã hội bất công, cảnh sát bất công, tôi liền sử dụng minh vương chi đồng, Tiếu Cương gào lên một tiếng.

Tiểu Đào sợ tôi khiến hắn phát điên, nắm chặt lấy tay tôi, tôi nhìn chằm chằm hắn khoảng 10s rồi thu hồi. Cả người Tiếu Cương như bị dội nước, run lẩy bẩy nói: "Cậu...cậu vừa làm gì tôi?"

Tôi xoa hai huyệt thái dương ê ẩm, nói: "Muốn thử lại lần nữa không?"

Hắn cắn chặt răng nói: "Hai mươi năm trôi qua, thế đạo không thay đổi, ngược lại còn xấu hơn. Chính nghĩa, công bằng, lương tri trong thời đại đen tối này đã sớm không còn tồn tại, chính là một tay những cảnh sát như các ngươi tạo thành."

Tôi giơ ba ngón tay lên nói: "Tôi chỉ muốn nói 3 điều. Thứ nhất, tôi và ông tôi đều không phải là cảnh sát, đừng lấy chúng tôi ra để đại diện cho cảnh sát, đạo đức của chúng tôi là cá nhân, không liên quan tới cảnh sát. Thứ hai, cho dù tôi có phải là cảnh sát hay không, cũng không đến lượt loại tội phạm giết người như anh dạy dỗ. Thứ ba, tôi không phải đang trong giờ học tư tưởng với anh mà dài dòng, vừa rồi nếm mùi chưa đủ à, có muốn nếm món siêu cấp sang trọng 30s không?"

Rốt cuộc Tiếu Cương cũng im miệng, dùng ánh mắt sợ hãi nhìn tôi, tôi đập bàn quát: "Khai nhận đi, các anh giết người như thế nào?"

Chương 517: Chứng cứ ngoại phạm

Tiếu Cương khai báo chi tiết, kế hoạch giết người bọn chúng đã bàn bạc kỹ lưỡng từ đầu, thuốc mê cũng lấy từ một người thân làm bác sĩ. Lần đầu giết người không quá thành thạo, hai người cũng rất căng thẳng, lúc đó Tiếu Liệt ở bên ngoài canh gác, Tiếu Cương bên trong gây án.

Bởi vì thuốc của họ không mang lại hiệu quả như dự định, lúc cạo lông cắt da nạn nhân, thì cô gái tỉnh lại, vật lộn với Tiếu Cương, còn chạy ra ban công định kêu cứu. Tiếu Cương quả thật không còn đường lui, đẩy nạn nhân xuống, vội vã thu dọn hiện trường rồi cùng Tiếu Liệt thoát đi.

Cả hai lúc đó rất hoảng sợ, sau khi cảnh sát phát hiện thi thể, bọn họ lợi dụng thân phận biên kịch và đạo diễn để vào phân cục thám thính, xem cảnh sát có nghi ngờ mình không, lúc đó cũng vừa hay gặp chúng tôi.

Vừa nghe thấy chúng tôi là chuyên gia từ Nam Giang đến, bọn họ lại càng sợ hãi. Tiếu Cương nghĩ ra một kế hoạch to gan, dùng chúng tôi để tạo ra chứng cứ ngoại phạm cho mình.

Hắn nhắc lại ý nghĩ của bản thân, đêm đó gặp chúng tôi ở quán ăn vỉa hè, sau đó hỏa tốc đi giết người, dùng tiểu xảo với cầu chì và máy lạnh, rồi chạy đến gặp chúng tôi ở khách sạn.

Trong quá trình sát hại nạn nhân thứ 2, kế hoạch vốn là Tiếu Cương sẽ đeo bao cao su để hãm hiếp, nhưng lúc đó hắn quá căng thẳng, không cương cứng nổi, vì vậy việc này do Tiếu Liệt làm thay.

Tiếu Cương nói, dụ dỗ, sát hại nạn nhân tất cả đều một mình hắn làm, Tiếu Liệt chỉ trợ giúp mà thôi: "Những việc này đều là tôi làm, tôi nhận tội, xin các người bỏ qua cho anh họ tôi." Tiếu Cương giang tay nói.

Tôi suy nghĩ lời nói của hắn, trong đó có mấy chỗ sơ hở, cười lạnh một tiếng: "Thời điểm các người tới Lương Xuyên sao lại trùng hợp như vậy, hơn nữa, các người lần đầu sát nhân sẽ luống cuống tay chân, vậy mà chỉ mất chưa tới 10 tiếng sau, lần thứ hai lại rất chuyên nghiệp, không có sự giúp đỡ từ bên ngoài thì lấy đâu ra khả năng?"

Tiểu Cương nhún vai: "Tôi không biết cậu đang nói gì."

Tôi nói: "Có một người đeo mặt nạ giúp anh, bôi sơn móng tay lên cầu chì là một thủ pháp thông minh, anh không thể tự nghĩ ra được, là do hắn dạy. Lợi dụng chúng tôi để tạo chứng cứ ngoại phạm cũng là hắn chỉ điểm, để báo đáp lại, anh thay hắn gắn cái này trong phòng chúng tôi."

Nói xong, tôi lôi cái máy nghe lén ra. Tiếu Cương nhìn thấy vật này thì nháy mắt trở nên căng thẳng, nhưng cố gắng khôi phục bình tĩnh, cười ha hả nói: "Tôi không biết cậu đang nói...á!!!"

Tôi phát động minh vương chi đồng, lần này chỉ 5s, Tiếu Cương sợ đến mồ hôi đầm đìa, nhìn tôi như nhìn ác quỷ, tôi ép hỏi: "Còn không khai?"

"Không có ai giúp tôi hết." Hắn cứng miệng.

Tôi rất khó hiểu, tại sao tội giết người có thể nhận, mà việc này lại không, vừa quan sát nét mặt hắn, tôi vừa hỏi: "Hắn không cho anh nói? Hắn uy hiếp anh?"

"Không có, không có!"

"Cái gì không có? Hắn không uy hiếp anh? Chẳng phải anh vừa

nói không có ai giúp mình sao?" Tôi hỏi dồn.

Tiếu Cương lập tức hoảng loạn lên: "Tôi không biết gì cả, đừng hỏi, đừng hỏi!"

Xem ra hắn thật sự không muốn nói, tôi với Tiểu Đào thoáng nhìn nhau, Tiểu Đào ra hiệu cho cảnh sát mang Tiếu Cương ra ngoài trước, tôi phân tích: "Nhất định là Đao Thần âm thầm chỉ điểm hắn, nhưng không cho phép hắn nói ra."

Tiểu Đào hỏi: "Tại sao lại như vậy?"

Tôi suy đoán: "Theo Đao Thần, hai cô gái này mặc dù là thân nhân của nghi phạm, nhưng không đáng để hắn tự mình ra tay, điều này vi phạm quy tắc chỉ giết kẻ ác của hắn. Cho nên hắn mới bày mưu cho hai người này hạ thủ, có lẽ là sau vụ thứ nhất, Đao Thần chú ý tới họ, nên án mạng thứ hai mới chuyên nghiệp như vậy."

Tiểu Đào nói: "Đúng là tặc cũng có quy tắc của tặc."

Sau đó chúng tôi thẩm vấn tới Tiếu Liệt, hắn với Tiếu Cương khai đại khái là giống nhau, những điều liên quan tới Đao Thần, hắn không hé răng một chữ.

Kết thúc thẩm vấn, tôi bảo cảnh sát dẫn hai người họ đi so sánh vân tay, quả nhiên máy nghe lén có vân tay của Tiếu Liệt, quan hệ của họ với Đao Thần là rõ ràng.

Ra khỏi phân cục đã là 3h sáng, Băng Tâm mệt tới mức liêu xiêu, trước khi đi tôi nhờ cảnh sát mập giúp một chuyện, đi điều tra cái tên Trầm Lệ Quyên, hôm nay là một giấc ngủ ngon nhất của tôi từ khi đến Lương Xuyên.

9h sáng, cảnh sát mập gọi điện tới, hỏi chúng tôi có muốn tới nhà Mã Tam Hữu xem một chút không. Tôi nói dĩ nhiên là phải đi, cảnh sát mập bảo chúng tôi chờ, anh ta sẽ cho người đến đón.

Dù sao đây cũng không phải là điều tra án, tôi cùng Tiểu Đào đi là đủ. Một lát sau, có cảnh sát lái xe đến cổng khách sạn, chỏ chúng tôi tới một khu phố buôn bán cũ, anh ta chỉ một cửa hàng đã đóng, nói: "Đây chính là nơi Mã Tam Hữu làm việc khi xưa."

Tôi xuống xe, hỏi: "Hai mươi năm nay, căn nhà này không cho ai thuê?"

Cảnh sát trả lời: "Con đường này vốn đã xuống cấp, hoang vắng, cộng thêm dân bản xứ đều cũng biết đến vụ án, ngại xui, chẳng ai dám thuê nhà của kẻ giết người."

Sau đó, cảnh sát dẫn chúng tôi tới một con đường bên cạnh, đi vào một tiểu khu. Trong tiểu khu là những căn nhà gạch đỏ, dọc hai bên đường trồng cây ngô đồng, khung cảnh của những thập niên 80 này, Nam Giang sớm không còn thấy.

Mã Tam Hữu sống ở tầng 1 khu số 4, lúc tới nơi, chúng tôi thấy khung cửa có dấu vết bị cháy, bức tường bên cạnh sơn đỏ mấy chữ 'Ác giả ác báo, thiện giả thiện báo, không phải là không báo, chỉ là chưa tới lúc'. Gõ cửa mấy tiếng, một đại thẩm nhà bên cạnh bế đứa con hỏi: "Tìm ai?"

Cảnh sát nói: "Chúng tôi là cảnh sát, đến điều tra một ít chuyện, xin hỏi nhà này có người ở không?"

"Mấy người là cảnh sát à?" Đại thẩm liền kích động: "Gã đàn ông ở nhà này là đào phạm sao, tôi đã sớm thấy hắn là lạ, rất ít khi lộ diện, thỉnh thoảng chạm mặt cũng không chào hỏi. Xem mấy chữ trên tường thì biết, khẳng định không phải người tốt lành gì. Đại khái khoảng tháng trước, có người nửa đêm ném bom xăng, tôi hoảng quá, may mà dập tắt kịp thời. Haiz, ở cạnh nhà loại người như vậy, thật lo lắng bất an, nếu như là đào phạm, mấy người mau bắt hắn đi đi, tôi đỡ bị vạ lây nếu người ta đến trả thù."

Nghe khẩu âm của đại thẩm, có vẻ không phải người bản xứ,

đúng lúc này cánh cửa mở ra, đại thẩm như gặp phải ma, vội ôm đứa con đi vào nhà.

Chúng tôi quay lại, đằng sau cánh cửa chống trộm là một gương mặt trắng bệch. Người kia đại khái chừng 30 tuổi, dáng vóc, da dẻ không được tự nhiên, cả người phát ra một khí chất u ám, tiêu cực.

"Tìm ai?" Hắn lạnh lùng hỏi.

"Anh là con trai của Mã Tam Hữu, Mã Xảo Quân?" Cảnh sát hỏi.

"Các người vẫn chưa xong à? Những chuyện kia đều là cha ta liên quan, có dính gì tới ta? Hai mươi năm rồi, các ngươi ngoài việc tới quấy rầy ta thì còn làm gì được, cảnh sát các ngươi là một đám heo!"

Nói xong đóng sầm cửa lại, tiếng rầm vang vọng hành lang.

Chương 518: Tâm bệnh nan y

Cảnh sát nói, người này chính là con thứ 2 của Mã Tam Hữu, năm xưa bị người ta đâm thủng thận ở trường.

Thái độ của anh ta tôi đã dự tính từ trước, cả đời bị hủy bởi tội danh nghi phạm trên đầu cha mình, bản thân cha không rõ tung tích, chính mình thay cha nhận những lời sỉ nhục, phỉ nhổ, hắt hủi, tổn thương, thử hỏi nội tâm làm sao mà có thể không hóa đen?

Thậm chí tôi còn nghĩ, một người như vậy, ngày nào đó bước vào con đường phạm tội cũng chẳng có gì lạ.

Bản năng con người có tính xã hội, phạm tội là hành vi cực đoan phản xã hội, là vi phạm nhân tính, nếu như một người bị xã hội gạt sang một bên, lâu ngày việc phạm tội sẽ chỉ còn cách anh ta một tờ giấy mỏng manh.

Cảnh sát viên lại định gõ vửa, tôi thở dài: "Đừng gõ nữa, chắc chắn sẽ không mở đâu."

"Xem ra là không điều tra được rồi, hay là chúng ta quay về trụ sở trước?"

Tôi cười khổ: "Quay về thì làm được gì, anh đi trước đi, chúng tôi ở đây chờ anh ta ra ngoài."

Đương nhiên nếu bỏ chúng tôi lại đây thì cảnh sát viên rất xấu hổ, nhưng anh ta ở lại cùng đợi thì tôi lại thấy áy náy. Chờ chừng 15p, bỗng nhiên Tiểu Đào nắm tay tôi, nững nịu nói: "Tình yêu, lần này trở về, chúng mình đi chụp ảnh cưới đi."

Tôi nhất thời không phản ứng kịp, huống hồ ở đây lại có người ngoài, đỏ mặt nói: "Có sớm quá không?"

Tiểu Đào nói: "Từ nhỏ em đã mơ có một ngày được mặc áo cưới tinh khôi, coi như anh thỏa mãn tâm nguyện cho em đi, chúng mình bận bịu như vậy, những chuyện này nhất định phải tranh thủ lúc rảnh mà làm."

Tôi gãi đầu nói: "Được rồi!"

Cảnh sát viên có vẻ lúng túng: "Tôi nghĩ ra rồi, còn có mấy chuyện phải xử lý."

Tôi liền nói hùa theo: "Anh về trước đi, không cần chờ chúng tôi đâu."

Cảnh sát viên vừa tạm biệt vừa rời đi, Tiểu Đào bật cười, lúc này tôi mới ý thức được nàng cố ý nói vậy để đuổi khéo đối phương. Tôi cười hỏi: "Vừa rồi em nói không phải là thật chứ?"

Tiểu Đào nhướn mày hỏi ngược lại: "Đàn ông các anh có phải rất sợ việc chụp ảnh cưới không?"

"Ây..." tôi không biết nói gì cho phải, dù gì thì cũng không có hứng thú với việc đó lắm.

Tiểu Đào cười vỗ lưng tôi, nói: "Nhìn anh đơ ra kìa! Em cũng không thích chụp lắm, so với váy cưới thì em thích cảnh phục hơn. Mà anh cũng đâu có cầu hôn em, chụp ảnh cưới gì chứ, một chút thông thường cũng chẳng có."

Tôi trầm ngâm, cầu hôn? Có vẻ như là phải chuẩn bị rồi, có điều liệu hơi sớm quá không?

Đúng lúc này trong hành lang có tiếng động, một người đàn ông mặc vest đi tới, tóc vuốt bóng lộn. Gương mặt anh ta góc cạnh rõ ràng, tuy không tính là đẹp trai nhưng nhìn rất lịch lãm, hai tay

đeo găng trắng, cầm một cây gậy văn minh.

Tôi cho là anh ta muốn lên lầu, ai ngờ lại dừng trước mặt chúng tôi, nhìn tôi cười: "Tiểu ca, nhà này không có người?"

Tôi chỉ cánh cửa sau lưng: "Anh đến tìm người này? Ở trong nhà ấy."

"Sao mấy người không vào? A, tôi hiểu rồi, bị người ta đóng cửa không tiếp đúng không? Quên chưa tự giới thiệu, tôi là bác sĩ tâm lý của Mã tiên sinh." Vừa nói vừa đưa ra một tấm danh thiếp, trên đó viết 'Trung tâm phục hồi tâm lý Hân Nhạc, cố vấn tâm lý Đường Tử Tân'.

Theo lễ phép, chúng tôi cũng tự giới thiệu mình, nhưng tôi rất tò mò, với kinh tế của Mã Xảo Quân thì khả năng thuê phòng cũng không có, vẫn ở nhà cũ của cha, ban nãy mở cửa tôi thấy trong phòng rách rưới bẩn thỉu, làm sao có thể mời được bác sĩ tâm lý?

Huống chi bác sĩ tâm lý tư vấn là rất đắt, một giờ phải 150 đến 500 tệ, chưa kể đến việc tới tận nhà tư vấn, điều này rất kỳ lạ. Tôi hỏi anh ta: "Anh được anh ấy mời tới?"

Đường Tử Tân cười nói: "Không phải, chuyện kể ra có hơi dài dòng."

Thì ra có một ông chủ công ty địa ốc muốn mua mảnh đất này, nhưng Mã Xảo Quân sống chết cũng không chuyển đi, bất kể tăng giá thế nào cũng không được, còn từ chối tất cả hình thức đàm phán, trở thành một hộ nan giải, khiến dự án trị giá 30 triệu của ông ta không cách nào tiến hành, mỗi ngày mất bao nhiêu tiền.

Vừa hay Đường Tử Tân là bạn của ông chủ, trong một lần hàn huyên có nhắc đến chuyện này, nói Mã Xảo Quân là con của nghi phạm năm xưa. Đường Tử Tân phân tích, có khả năng anh ta bị mắc chứng hoang tưởng hãm hại, liền xung phong nhận tới giúp

Mã Xảo Quân chữa trị.

Tuy nói cuộc tư vấn tâm lý này mang tính chất thực dụng, nhưng Đương Tử Tân tham gia với sự nghiêm túc, muốn chữa khỏi căn bệnh hoang tưởng của Mã Xảo Quân, trả anh ta về với xã hội.

Tôi bừng tỉnh đại ngộ, thì ra còn có chuyện như vậy đằng sau, liền hỏi: "Tiến triển đến đâu rồi?"

Đường Tử Tân cười: "Thực ra đây đã là lần thưa 3 tôi tới thăm anh ta, giờ anh ta coi tôi là bạn, tình nguyện tiếp chuyện, đây là tiến bộ rất lớn."

Tiểu Đào hỏi: "Bác sĩ, có thể nhờ anh giúp một chuyện không?"

Đường Tử Tân quả không hổ là chuyên gia tâm lý học, thoáng cái liền đoán được, nói: "Cô muốn điều tra về cha anh ấy thông qua tôi? Cái này e là không tốt lắm, khá vất vả anh ấy mới mở lòng với tôi, nếu như biết mình bị lợi dụng, sợ rặng từ nay sẽ không tin bất kỳ ai trên đời."

Tôi suy tư, nói: "Chúng tôi không điều tra qua anh, chỉ cần được gặp mặt một chút cũng tốt."

Đường Tử Tân nói: "Tư vấn tâm lý là việc riêng tư, có người bên cạnh, anh ta sẽ mất tự nhiên."

Chúng tôi chẳng thể làm gì khác hơn là buông xuôi, lúc này Đường Tử Tân lại nói: "Chi bằng thế này, tôi sẽ nhân lúc nói chuyện hỏi qua về cha anh ta, còn thu âm lại, nhưng có một yêu cầu."

"Bảo mật đúng không?" Tôi gật đầu: "Cái này tôi hiểu, nghe xong chúng tôi sẽ hủy bản ghi ngay lập tức."

Đường Tử Tân cười, lộ ra hàm răng trắng tinh, hỏi chúng tôi muốn biết cái gì. Thực ra điều tôi quan tâm không phải là tung tích

cha anh ta, mà là muốn biết hình tượng người cha trong mắt anh ấy. Mặc dù nói theo trí nhớ sẽ mang tính chủ quan, nhưng là con trai, nhất định là người hiểu rõ Mã Tam Hữu nhất.

Trong mắt anh ta, Mã Tam Hữu có thật là một tên sát nhân điên cuồng?

Nghe xong, Đường Tử Tân hơi bất ngờ: "Mấy người không phải đến để bắt Mã Tam Hữu?"

Tôi chỉ có cách nói thẳng: "Chúng tôi đến để điều tra lại vụ án này, Mã Tam Hữu có phải là...nghi phạm hay không, tôi muốn đích thân mình kết luận."

Chúng tôi trao đổi phương thức liên lạc, sau đó cảm ơn một tiếng rồi cùng Tiểu Đào cáo từ. Tiểu Đào nói: "Bác sĩ này có vẻ là một người không tệ."

Tôi phân tích: "Được giáo dục tốt, không hút thuốc, không uống rượu, tính cách nhẫn nại, không bộc lộ hỉ nộ. Loại người như vậy, hoặc là theo đuổi mục đích cực cao, hoặc là một tên ngụy quân tử."

Tiểu Đào cười: "Lại phác họa người ta rồi, anh cảm thấy anh ấy thuộc về loại nào?"

Tôi cũng cười: "Kết luận bừa không tốt, huống chi lại là nói xấu sau lưng, không nên không nên."

Chương 519: Bản thu âm ma quỷ

Đêm đó chúng tôi nhận được email của bác sĩ tâm lý, trong thư là ghi âm cuộc nói chuyện của anh ta và Mã Xảo Quân chiều nay, độ dài 2 tiếng.

Tôi và Tiểu Đào chăm chú lắng nghe, đoạn đầu là nói vài chuyện thường ngày, có liên quan tới bệnh của Mã Xảo Quân, Đường Tử Tân từng bước dẫn dắt, khuyên Mã Xảo Quân nhớ lại đau thương lúc còn nhỏ. Mã Xảo Quân nói, khi còn nhỏ ở trường bị bạn bè chỉ mặt nói là con của kẻ giết người, thi nhau bắt nạt, thậm chí đến giáo viên còn làm lơ như không thấy, mỗi ngày tới trường thống khổ như xuống địa ngục!

Có lần anh ta không nhịn được, đánh lại một đứa bạn hay bắt nạt, chúng bạn liền xông lại ôm lấy anh ta, cầm một con dao nhỏ đâm vào hông. Trẻ con ra tay không biết nặng nhẹ, sau chuyện này cũng không ý thứ được tính nghiêm trọng, còn châm chọc anh ta giả chết, lúc đó Mã Xảo Quân đau đến không thở được, cố sức yêu cầu chúng gọi 120.

Sau khi được cấp cứu ở bệnh viện, một bên thận của anh ta đã hoàn toàn hỏng. Chuyện xảy ra được nhà trường thương lượng, gia đình đứa bé đâm Mã Xảo Quân bồi thường chút tiền thuốc thang là coi như xong. Đứa trẻ kia cũng chẳng có chút hối hận nào, ngược lại giống như anh hùng, khoe khoang chiến tích khắp trường.

Nói tới đây, Mã Xảo Quân khóc thút thít, nấc không thành tiếng, nói: "Từ đó về sau, tôi không thể tin bất cứ ai nữa, ai trong

mắt tôi cũng muốn hãm hại mình. Tôi thường có ý nghĩ tự sát, nhưng lại không dám, cũng không cam tâm, dựa vào cái gì, dựa vào cái gì bắt tôi sống một cuộc sống như vậy? Dựa vào đâu bắt tôi gánh tội thay người khác, tôi phải trả thù xã hội này, trả thù tàn bạo!"

Những lời cuối cùng này, giọng của anh ta gần như lạc đi, kèm theo một tràng cười man rợ, nghe mà rợn tóc gáy.

Đường Tử Tân khuyên nhủ một hồi, chủ yếu là cho anh ta biết, nếu đã dùng toàn bộ tuổi thơ trả nợ thay cha, tại sao lại muốn hủy cuộc sống tương lai của mình, cuộc đời đó thuộc về anh cơ mà.

Sau đó Đường Tử Tân đưa ra vài đề nghị thiết thực, rời khỏi nơi này, đổi công việc mới, chôn sâu dĩ vãng.

"Những người khác như địa ngục, đây là sự thật chúng ta không thể thay đổi, mặc dù rất tàn khốc, nhưng phải học cách đối mặt với nó, giống như anh nhìn thẳng ra biển khơi đầy nguy hiểm, mới có thể học cách bảo vệ mình trong cuộc hành trình, anh nghĩ có đúng không?"

Giọng nói của Đường Tử Tân rất có tính hấp dẫn, Mã Xảo Quân thì không ngừng phát ra tiếng nấc, sau đó Đường Tử Tân đổi chủ đề một cách tự nhiên, nói sang chuyện khác, xin anh ấy nói về cha mình một chút.

Im lặng một hồi, Mã Xảo Quân bắt đầu nói về Mã Tam Hữu.

Trong mắt anh ta, cha mình là một kẻ vô dụng, cả đời xấu hổ trước phụ nữ, cứ mỗi lần có gái đẹp đến mua đồ liền mặt đỏ tới mang tai, trước mặt phụ nữ, ông ta là một tên nhu nhược đến không thể nhu nhược hơn. Cho nên Mã Xảo Quân không tin cha mình hiếp dâm giết người, bởi người đàn ông này trông thấy phụ nữ là căng thẳng đến toàn thân phát run, làm sao xuống tay cho

được?

Trong lòng tôi thầm phân tích, căng thẳng là do khao khát, Mã Tam Hữu là một người rất xấu, rất nội tâm, cả đời không được người khác phái xem trọng, từ góc độ này mà nhìn, hắn có động cơ phạm tội.

Đường Tử Tân hỏi tiếp: "Sau khi ông ấy bỏ đi, có hoàn thành trách nhiệm của một người cha, gửi tiền sinh hoạt đều đặn cho anh không?"

"Không. Nhưng ông ta để lại một món di sản, đủ để hai anh em chúng tôi sinh sống."

"Di sản? Ý anh là ông ta đã không còn trên đời nữa?"

"Tôi không biết, nhưng tôi cảm thấy ông ta chết rồi, đời này không hy vọng sẽ gặp lại."

Nói thêm mấy câu đơn giản, đột nhiên Đường Tử Tân nói thời gian đã hết, tôi với Tiểu Đào lúc này mới ý thức được mình đã nghe 2 tiếng đồng hồ không nhúc nhích, tắt bản ghi âm, tôi nói: "Người này đã điều tra được một chút giá trị."

Tiểu Đào nói: "Thế giờ anh cho rằng, Mã Tam Hữu là hung thủ rồi?"

Tôi lắc đầu: "Quan điểm của anh vẫn là không để ấn tượng ban đầu giữ vai trò chủ đạo, nhưng giờ anh có một ý nghĩ mới, đó là rốt cuộc Mã Tam Hữu đóng vai nhân vật nào trong án mạng 20 năm trước!"

Tiểu Đào nghi ngờ nói: "Hoặc là nghi phạm, hoặc là nạn nhân, còn có nhân vật gì?"

Tôi cười không đáp, chỉ là có một phỏng đoán mơ hồ, nhưng suy đoán này quá to gan, cho nên tạm thời chưa nói ra. Việc này

không nên chậm trễ, tôi liền liên lạc với cảnh sát mập, nói mình muốn xem toàn bộ tài liệu liên quan đến Mã Tam Hữu. Nghe giọng cảnh sát mập có vẻ không tình nguyện, dù sao vừa phá được một vụ án, khả năng anh ta không muốn dốc sức vào vụ án xưa cũ này.

Cảnh sát mập nói: "À phải, cậu bảo tôi điều tra Trầm Lệ Quyên, ở Lương Xuyên tổng cộng có 5 người, ngày mai anh qua đây..."

"Gửi cho tôi luôn bây giờ đi!" Tôi nói.

"Nhưng giờ tôi không ở phân cục..."

"Không sao, tôi có thể chờ. Làm phiền!"

Nói xong tôi cúp máy, Tiểu Đào bên cạnh nghe lén, phì cười: "Anh thật là ác quá đi, cảnh sát mập vừa phá một vụ án lớn, rõ ràng không muốn làm thêm giờ."

Tôi cười nói: "Anh đương nhiên biết, nhưng anh với em có thời hạn 3 ngày, không thể vì chút ân huệ mà lãng phí thời gian, giờ mới 8h tối, còn có thể làm rất nhiều chuyện."

Tiểu Đào nói: "Xem ra giờ anh không tra rõ sẽ không buông tha rồi. Thật may em cũng là một người cuồng công việc, nếu không chắc chắn không chịu nổi anh."

40p sau, cảnh sát mập gửi hồ sơ về Trầm Lệ Quyên tới, 5 Trầm Lệ Quyên, nhỏ nhất 20 tuổi, lớn nhất là 50 tuổi. Tôi hỏi Tiểu Đào: "Theo em nghĩ, người mà ông anh tiếp tế hai mươi năm, sẽ là ai?"

"Thân nhân người bị hại?" Tiểu Đào trả lời không do dự.

Tôi lấy hồ sơ trong túi xách, lật nhanh xem xét, trong 9 nạn nhân năm xưa, có 4 người đã kết hôn, loại trừ vợ của Tiếu cảnh quan thì còn 3 người, nhưng đều không thấy nhắc đến họ tên chồng của họ.

Tôi cầm ảnh từng Trầm Lệ Quyên lên so sánh với các nạn nhân, cũng không quá giống nhau, khó rồi!

Tiểu Đào nói: "Dù sao thì chỉ có 5 người, thị trấn cũng không lớn, tìm lần lượt là được rồi."

"Được!" Tôi nhìn lướt qua hồ sơ, nghĩ sẽ ưu tiên đi tìm hai người ít tuổi nhất, có thể 1 trong số họ là con của nạn nhân.

Trong hồ sơ có số điện thoại của họ, nhưng tôi cảm thấy hỏi trực tiếp thì có thành ý hơn, dù gì đây cũng là quá khứ muốn quên.

Vừa nghe thấy chúng tôi muốn đi ra ngoài, Băng Tâm cũng đòi đi theo, chúng tôi tới nhà một Trầm Lệ Quyên gần đây nhất, cô ta vẫn còn đang đi học, sống cùng cha mẹ. Vừa thấy người mẹ ra mở cửa, tôi biết đã tìm nhầm, vội bịa ra lý do rồi váo từ.

Sau đó là Trầm Lệ Quyên thứ hai, làm quản lý mạng, chúng tôi tìm cô ấy, nói ý định một cách khéo léo. Lúc hỏi cô ta có phải thân nhân của người bị hại không, cô bé trợn tròn mắt: "Anh bị thần kinh à?"

Chương 520: Tầng ngầm

Hoàng Tiểu Đào đập bàn một cái nói: "Nói gì vậy? Giới trẻ bây giờ vô lễ thế à?"

Trầm Lệ Quyên trừng hai mắt đáp trả: "Đổi lại là cô, đột nhiên có người tới hỏi có phải mẹ cô chết không, cô khách sao được sao, bà dì?"

"Cô gọi ai là bà dì???"

Hai người chỉ một chút nữa là cãi nhau, Băng Tâm đột nhiên khách khí hỏi: "Tỷ tỷ, trước đây tỷ có bị ai nhầm tên không?"

Thực ra Băng Tâm lớn tuổi hơn cô bé, Trầm Lệ Quyên lập tức trở nên hòa hoãn lại, suy nghĩ một chút, nói: "À, có một lần tôi đi ngân hàng rút tiền, nhân viên quầy đưa một tấm phiếu gửi tiền cho tôi, trên đó viết tên mình, tôi liền rút ra hết, bên trong có 4000 tệ."

Tôi hỏi: "Sau đó thì sao?"

"Sau đó có một bác gái tới tìm tôi, tôi cũng chẳng có cách nào, tiền đã tiêu mất một phần rồi, chỉ có thể trả lại cho bà ấy 3000."

"Bác gái kia tầm bao nhiêu tuổi? Dáng dấp thế nào?" Vừa nói tôi vừa lấy tài liệu ra, bên trong có một Trầm Lệ Quyên 38 tuổi, tôi cho cô bé xem ảnh, cô bé lập tức gật đầu: "Đúng đúng, chính là bà ấy."

Ra khỏi chỗ làm việc của cô bé, Tiểu Đào nói: "Trầm Lệ Quyên chúng ta muốn tìm mới 38 tuổi, 20 năm trước là 18 tuổi rồi, không phải là con của nạn nhân."

Tôi suy đoán: "Chỉ sợ cô ấy là nạn nhân thứ 10!"

Băng Tâm nói: "Đây là một phát hiện quan trọng, bây giờ đi tìm bà ta? Sắp 10h rồi."

Tôi cười: "10h vẫn chưa muộn, đi thôi!"

Chúng tôi đến địa chỉ của Trầm Lệ Quyên, ra mở cửa là một phụ nữ đang mang thai, chính là người trong ảnh. Tiểu Đào trình thẻ cảnh sát ra, Trầm Lệ Quyên ngạc nhiên hỏi: "Mấy người tìm tôi có chuyện gì?"

Tôi nói: "Tôi là Tống Dương, cháu của Tống Triệu Lâm."

Đột nhiên cô ta vui mừng phấn khởi, mời chúng tôi vào: "Thì ra là cháu của ân nhân, mới vào mời vào! Ông xã, có khách tới!"

Thì ra chồng cô ấy cũng ở nhà, ba người chúng tôi nhìn nhau, không biết có nên nói về việc kia không thì Trầm Lệ Quyên hào phóng nói: "Tôi biết cô cậu muốn nghe gì rồi, không sao, tôi đã không còn ám ảnh chuyện đó nữa, cũng kể với ông xã rồi."

Tôi gật đầu: "Quả thật rất cảm ơn!"

"Không không, tôi phải cảm ơn ông cậu mới đúng, năm đó là ông ấy đã cứu tôi!"

Chị ta kể lại, thì ra năm đó chị và nạn nhân thứ 7 là bạn bè, đêm đó hai người đang trên đường về nhà, đột nhiên một người chạy xe sượt qua, giơ tay rải một nắm bột, cả hai liền ngất xỉu.

Khi tỉnh dậy, hai người phát hiện mình đang ở trong một căn phòng tương tự như phòng ngầm dưới đất, ánh sáng rất yếu, trong góc còn có chuột gián, cả hai bị trói chặt tay chân, miệng nhét giẻ, cực kỳ hoảng sợ.

Ở trong bóng tối, không biết ngồi bao lâu, đột nhiên có người

đi vào, lúc mở cửa chỉ nhìn thấy mặt người kia đen như mực.

Người kia tiến tới, cởi bỏ giẻ ở miệng người bạn, định hôn vào môi, đột nhiên người bạn hét lên cứu mạng, gã đàn ông liền tát cô ta ngã ra đất, sau đó xé váy, bắt đầu hãm hiếp. Người bạn liều mạng giãy dụa, phản kháng, gã đàn ông điên cuồng cắn xé vai, ngực khiến máu me đầm đìa.

Nói tới đây, Trầm Lệ Quyên rơm rớm nước mắt, nỗi ám ảnh về cơn ác mộng này cho tới giờ vẫn chưa tiêu tan hết.

Gã đàn ông hãm hiếp xong, hung hãn bóp cổ người bạn, cô ta bị siết đến xanh lét, hai mắt lồi ra, thè lưỡi, mắt nhìn thẳng vào Trầm Lệ Quyên, như đang cầu cứu, nhưng chị chẳng thể làm được gì.

Người bạn bị bóp cổ chết, hung thủ bê cái xác đi, căn phòng lại chìm vào bóng tối. Trầm Lệ Quyên ngồi đó, khóc không ngừng, chị muốn tìm thứ gì đó để tự sát, nhưng chân tay bị trói quá chặt. Có con chuột liếm vết máu, nhảy cả lên chân chị, chị cũng chẳng phản ứng, có lẽ bởi vì nỗi sợ mình sắp phải trải qua quá lớn.

Sau đó mệt quá, chị thiếp đi, mơ thấy mình được cứu, nhưng tỉnh lại vẫn là chỗ cũ, hai tay bị trói đã tê dại, liền tiếp tục khóc.

Cả một ngày không được ăn uống, không đi vệ sinh, cơ thể đã ở trạng thái vô cùng kém. Không biết qua bao lâu, cửa lần nữa mở ra, bên ngoài tối om. Gã đàn ông đi xuống, Trầm Lệ Quyên bị dọa sợ đến thét chói tai, gã giơ tay làm động tác bạt tai, tay kia chỉ vào mặt chị ra hiệu cấm hét, chị quá sợ, chỉ có thể nghe theo.

Gã gỡ cái giẻ ướt sũng trong miệng chị ra, mở hộp cơm, bắt đầu bón. Động tác vô cùng thô bạo, bón xong 1 thìa lại dùng một bát sắt tráng men hứng nước ở vòi bón cho chị. Chị uống nước, gã dùng tay vuốt ve chân, phát ra tiếng cười man rợ.

Nhưng gã không hãm hiếp chị mà bỏ đi, đây đối với chị mà nói cũng chẳng phải tin tốt lành gì, chỉ là kéo dài cảm giác sợ hãi và giày vò mà thôi.

Khi bị nhốt, mỗi một giây một phút đều dài vô tận, việc mà Trầm Lệ Quyên làm nhiều nhất chính là khóc, khóc đến đôi mắt sưng húp nhiễm trùng, cơ thể cũng vì thiếu nước mà sốt. Ngày thứ ba, gã đang ông lại xuống, lúc này Trầm Lệ Quyên đã sắp chết rồi, gã dùng nước lạnh tạt liên tiếp vào mặt chị, lúc ấy thần trí đã không còn tỉnh táo, tỉnh lại mới phât hiện hạ thể của mình đau đớn, giữa hai chân có vết máu, mới biết mình đã bị mất trinh.

Có điều sau khi lên cơn sốt, gã không trói chị nữa, mà dùng một sợi xích chó buộc vào cổ, buổi tối hàng ngày sẽ đến nhìn chị, cho chị ăn uống, có lúc hãm hiếp chị, chị căn bản không dám phản kháng.

Đã vô số lần chị ảo tưởng về kết quả của mình, bị giết chết hoặc là cảnh sát phá cửa vào cứu, cứ như vậy giày vò cả ngày lẫn đêm..."

"Bỗng một hôm, hung thủ thả tôi ra!" Trầm Lệ Quyên nói.

"Cái gì?" Tôi kinh động không thôi, sao lại có thể xảy ra chuyện này?

"Hắn đến như mọi ngày, mở cái xích ra, sau đó dùng một cái túi chụp lên đầu tôi, tôi cho rằng hắn muốn giết mình, luôn miệng xin tha, nhưng hắn chỉ thô bạo đẩy tôi đi. Tôi cảm giác mình lên cầu thang, ra cửa, sau đó lên một chiếc xe, trên xe có mùi thuốc lá, có người nói chuyện với nhau. Sau đó đột nhiên cửa xe mở ra, tôi bị đẩy xuống, rồi có một đôi tay đỡ tôi lên, đó là lúc tôi gặp ông nội của cậu."

Cả ba chúng tôi đều bị sốc, im lặng một lúc, tôi nói: "Ý chị là, hung thủ trực tiếp mang chị ra ngoài, lên xe, sau đó đẩy tới trước

mặt ông tôi?"

"Đúng, chính là như vậy!"

"Sau đó thì sao?"

"Lúc ấy Tống đại thúc sắp xếp cho tôi vào một nhà khách, tâm lý tôi khi đó đã gặp vấn đề nghiêm trọng, ba ngày không nói nửa câu. Nhưng ông ấy chưa từng hỏi tôi điều gì, sau đó tự nhận mình là cảnh sát, cho tôi xem một bức ảnh, hỏi đó có phải người bắt cóc tôi không." Trầm Lệ Quyên nhớ lại.

Hoàng Tiểu Đào vội hỏi: "Chị đã gặp mặt hung thủ, chị còn nhớ hình dáng hắn chứ?"

Trầm Lệ Quyên lắc đầu: "Không, rất mơ hồ, hơn nữa ánh sáng dưới tầng hầm rất kém, tôi không nhìn rõ."

Tôi mở ảnh Mã Tam Hữu năm đó trong điện thoại, ngập ngừng hỏi: "Người ném chị cho ông tôi, là người này?"

"Phải!" Trầm Lệ Quyên gật đầu.

"Vậy sao chị bảo không nhớ?" Tôi vội truy hỏi.

Trầm Lệ Quyên cắn môi: "Tôi nói, ...nhưng là...tôi nói dối!"

Chương 521: Hung thủ là ai?

"Chị nói dối? Là có ý gì?" Tôi hỏi.

Trầm Lệ Quyên cau mày nói: "Lúc tôi nhìn thấy bức ảnh này, cảm thấy đó là hắn cho nên nói là đúng, nhưng sau đó đột nhiên ý thức được, hình như không phải."

"Rốt cuộc là có phải hay không?" Tôi nhíu chặt lông mày.

Chị ta tỏ vẻ khổ sở: "Tôi không biết!"

Tiểu Đào không khỏi kích động đứng lên: "Chị rõ ràng nhìn thấy hắn nhiều như vậy, mắt..." Tôi vội xua tay ra hiệu nàng đừng nói.

Trầm Lệ Quyên cúi đầu: "Thật xin lỗi."

Tôi hỏi sau đó xảy ra chuyện gì, chị ta nói tiếp, ở nhà khách được mấy ngày thì ông tôi muốn đưa chị về nhà, còn dặn dò chị không được nói chuyện xảy ra mấy hôm nay cho ai, nếu không cả nửa đời sau sẽ không được yên ổn.

Đối với chị mà nói, đương nhiên sẽ không nhắc lại chuyện đó với bất kỳ ai. Ông tôi đưa chị đi bệnh viện kiểm tra, hồi đó là những năm 90, một người hơn 50 tuổi dẫn theo một thiếu nữ đi khám phụ khoa, dĩ nhiên là không ít cặp mắt khinh bỉ, nhưng ông tôi chẳng thèm để ý.

Rất may là chị không có thai, cũng không bị nhiễm bệnh sinh dục.

Ông tôi đưa chị về nhà, bịa ra một câu chuyện, nói Trầm Lệ

Quyên bị kẻ xấu bắt cóc. Trầm Lệ Quyến rất lưu luyến vị đại thúc này, bởi ông ta không có chút nào xem thường chị, ngoài ra, gia đình chị còn rất nghiêm khắc.

Sau đó chị ở nhà một thời gian, chịu đủ sự kỳ thị và chỉ trích, người nhà nhìn chị bằng ánh mắt khác, cứ như việc bị bắt cóc và hãm hiếp là lỗi của chính chị vậy. Cha chị cứ mỗi khi rượu say, lại nói bóng nói gió: 'chẳng ai thèm giày rách' hay 'thứ không biết tự ái'. Nghe những câu này mà tim chị như bị dao cắt.

Sự việc xảy ra cộng với thái độ người trong nhà đã để lại bóng ma to lớn ám ảnh trong lòng chị, căn bản là chẳng thể tiếp tục đi học, vì vậy liền nghỉ hẳn.

Năm tiếp sau đó, cha chị uống rượu chạy xe bị tai nạn qua đời, mẹ đi bước nữa, cha dượng là một người âm dương quái khí, Trầm Lệ Quyên không thể sống nổi trong nhà, liền ra ngoài đi làm, cuộc sống rất chật vật.

Chị nhớ lúc ông tôi rời đi, có cho chị một số điện thoại, nói sau này có khó khăn gì thì tìm ông...

Thử gọi điện, sau khi nghe được hoàn cảnh của chị, ông tôi lập tức gửi một khoản tiền, hơn nữa về sau cứ mỗi tháng liền gửi đều đặn, kéo dài cả chục năm. Số tiền này đã giúp chị vượt qua thời kỳ khó khăn nhất, khiến chị đi ra từ trong khốn cùng, có cuộc sống của riêng mình.

Cho nên, đối với chị mà nói, ông tôi giống như một ngọn đèn trong cuộc đời, chính là thần tiên trong lòng chị.

Nói tới đây, Trầm Lệ Quyên mắt rơm rớm hỏi tôi: "Đúng rồi, ông cậu có khỏe không?"

Tôi nói dối: "Rất khỏe, giờ về hưu ở nhà, hàng ngày nghe một chút kinh kịch, trồng ít hoa, cơ thể cũng rất cứng cỏi."

"Vậy tôi an tâm. À phải, hai năm cuối tôi còn tồn lại ít tiền, năm đó ông cậu tiếp tế tiền, tôi luôn muốn đến khi có khả năng sẽ trả lại, để tôi trả trước cho cậu một phần."

Tôi nói: "Không cần không cần, thực ra nhà tôi rất giàu, bây giờ chị đang mai thai, sẽ cần tiền, cứ giữ lại đi. Trở về tôi sẽ nói lại với ông cuộc sống của chị rất tốt để ông yên tâm."

Trầm Lệ Quyên cười cười, không cố chấp nữa, tôi hỏi: "Phải rồi, năm đó trường học của chị ở đâu, chị có nhớ chỗ bị bắt cóc không?"

Chị ta bảo ông xã cầm bản đồ tới, chỉ cho tôi xem, chị học ở trường cấp 3 Lương Xuyên, nằm sau một con đường nhỏ. Con đường thẳng tắp, bên trái là trường học, bên phải là cửa hàng, giao lộ có một tiệm bán bánh canh chua cay, lúc đó cả con đường chỉ có tiệm này sáng đèn, cho nên nhớ rất rõ.

Tôi nói: "Có thể cho tôi tấm bản đồ này không?"

"Được!" Trầm Lệ Quyên không chút nghĩ ngợi.

Không còn gì muốn hỏi, tôi nói lời tạm biệt rồi cùng Tiểu Đào và Băng Tâm rời đi. Lúc ra ngoài, Băng Tâm cười nói: "Thật không ngờ Tống Dương ca ca cũng chịu nói dối vô hại."

Tiểu Đào thở dài: "Xem tên tiểu tử này, rõ ràng tâm địa thiện lương, lại không muốn nhận."

Tôi cười khổ: "Đói rồi, đi tìm chỗ ăn đêm đi."

Chúng tôi đến một con phố đều là tiệm ăn, lúc đi ngang qua một cửa hàng lớn, Băng Tâm nhìn thấy tôm hùm đất cay chất đống thì đi không đành, nhất định đòi ăn. Chúng tôi ngồi xuống, gọi tôm hùm đất, thịt nướng, đậu phụ, canh đậu xanh.

Tôi đánh dấu mấy chỗ trên bản đồ, Băng Tâm hỏi: "Chị ấy tại

sao không nhớ được mặt hung thủ?"

Tôi giải thích: "Bởi vì trí nhớ vốn là chủ quan, sẽ bị sửa đổi tự do, lúc đó chị ta trong cảnh cực kỳ hoảng sợ, không nhớ được mặt hung thủ cũng là bình thường."

"Thế tại sao chị ấy lại xác nhận Mã Tam Hữu là hung thủ?" Băng Tâm vẫn chưa hiểu.

"Bởi vì Mã Tam Hữu trông giống." Tôi nói mà làm cho người khác kinh ngạc không thôi.

"Trông giống?" Băng Tâm và Tiểu Đào đồng thanh.

Tôi lấy điện thoại ra, mở ảnh Mã Tam Hữu lúc trẻ, nói: "Nhìn gương mặt như đáy nồi này, vừa xấu xí vừa hung tợn, trong tâm khảm Lệ Quyên, hung thủ hẳn là bộ mặt này. Cho nên chị ta mới đánh đồng bức ảnh này với trí nhớ, trong tâm lý học gọi là ô nhiễm bộ nhớ. Gương mặt xấu xí của Mã Tam Hữu này thật là làm khổ hắn, cảnh sát hay người xung quanh đều cho hắn là hung thủ."

"Ý anh là hung thủ không phải hắn?" Tiểu Đào nói.

"Tuyệt đối không phải!" Tôi khẳng định.

"Không đúng! Chứng cứ hai vị Nhiếp và Tiếu cảnh quan tìm được phải giải thích thế nào?"

"Hai bằng chứng đó như núi, đóng đinh suy nghĩ của chúng ta, nhận định Mã Tam Hữu là tội phạm. Giờ chúng ta nhổ cái đinh này ra, từ góc độ khác xem xét." Nói xong, tôi chỉ tay lên những điểm đánh dấu trên bản đồ, đó là những nơi vứt xác, rồi chỉ hai điểm: "Đây là nhà Mã Tam Hữu, đây là cửa hàng của hắn, cho dù không dùng bặc hung thuật, thì đây hoàn toàn không phù hợp với quy luật địa lý về tội phạm học."

Tiểu Đào nói: "Đúng, sao anh không thử bặc hung thuật một

lần?"

Tôi cười khổ lắc đầu: "Thời gian đã quá lâu, không thể chuẩn xác, có điều sau này có thể thử một chút."

Tiểu Đào hỏi: "Những khu vực vừa rồi anh thấy có gì không ổn?"

"Còn có một việc, để ý lời kể của Trầm Lệ Quyên, mỗi lần hung thủ tới gặp chị ấy đều là buổi tối, nhưng Mã Tam Hữu là một hộ cá thể kinh doanh, thời gian vô cùng tự do, cho nên hung thủ hẳn phải là một người đi làm hoặc đi học, thời gian tương đối cố định."

Hoàng Tiểu Đào bừng tỉnh đại ngộ gật đầu, Băng Tâm hỏi: "Như vậy tại sao hắn không giết Trầm Lệ Quyên, chẳng lẽ hắn đã phải lòng chị ấy, không nỡ hạ thủ?"

Tôi lắc đầu: "Không phải, dựa theo loại suy nghĩ biến thái này, chỉ khi thích người con gái nào hắn mới hạ thủ, về góc độ lợi ích mà nói, Trầm Lệ Quyên còn sống tuyệt đối an toàn hơn. Có thể hung thủ không giết chị ta, là bởi có một kẻ trên quyền hắn ngăn cản, bắt hắn tuyệt đối không được giết chị."

"Cái gì?" Cả hai đồng thanh.

Tôi chỉ địa điểm Trầm Lệ Quyên bị bắt cóc, nói chắc chắn: "Bởi nếu Trầm Lệ Quyên chết, hắn sẽ bị bại lộ!"

Chương 522: Giao kèo năm xưa

Tiểu Đào suy nghĩ một chút, nói: "Ý anh là, hung thủ sống gần trường học?"

Tôi gật đầu: "Xem ra em hiểu ý anh. Bảy nạn nhân đều bị giết đơn độc, so với hai người cùng bị giết sẽ mang tính chất hoàn toàn khác nhau. Bị giết một mình, như vậy có thể là bị bắt cóc ở bất kỳ nơi nào, nhưng nếu cả hai đồng thời bị hại, đồng nghĩa với việc cho cảnh sát biết hung thủ nhất định đã tới con đường kia, có thể hắn ở gần đó, hoặc là hàng ngày phải đi ngang qua con đường này."

Băng Tâm hỏi: "Vậy sao hắn không bắt cóc một người thôi?"

"Ta nghĩ việc Trầm Lệ Quyên đi về chung với nạn nhân thứ 7 là ngoài ý muốn, làm đảo lộn kế hoạch định sẵn của hung thủ, hắn không thể làm gì khác hơn là bắt cóc cả hai." Tôi đáp.

Tiểu Đào nói: "Theo anh thì hung thủ có xe không?"

Đây là một vấn đề mang tính mấu chốt, nếu như không có xe, hung thủ ở gần đó, có thể đi bộ vác hai cô gái về.

Tôn Băng Tâm xen vào: "Huynh quên à, chẳng phải chị ta nói sau đó bị đưa lên một chiếc xe?"

Tôi lắc đầu: "Chiếc xe đó chưa chắc đã là của hung thủ, chi tiết này để sau hỏi cặn kẽ lại."

Băng Tâm cười nói: "Người ta rộng lượng, huynh liền không ngại tìm chị ấy thường xuyên, bóc vết sẹo cũ năm đó?"

Tôi cũng cười: "Hơi ngại thật, chúng ta tổng hợp phân tích, mang tất cả vấn đề muốn hỏi, gặp chị ta một lẫn nữa là được."

Lúc này đồ ăn bưng lên, ba người bắt đầu ăn, Tiểu Đào đưa ra nghi vấn: "Vì sao hung thủ lại giao Trầm Lệ Quyên cho ông nội của anh? Chẳng phải rất lạ ư?"

Băng Tâm nói: "Đúng vậy đúng vậy, chẳng lẽ ông của huynh quen biết hung thủ thật, nhưng lại cố ý giấu diếm?"

Tôi trầm ngâm nói: "Đáp án dĩ nhiên là bốn chữ...Giang Bắc Tàn Đao!"

"Cái gì?" Cả hai kinh ngạc.

Tôi giải thích: "Căn cứ vào miêu tả của Trầm Lệ Quyên, lúc đó chị ta bị người đưa lên một chiếc xe, sau đó đẩy xuống đất, lại được ông nội mang về, ta cho rằng có người ở giữa nhúng tay, cùng ông nội làm một giao kèo gì đó. Ông nội cũng không phải người thường, kẻ có thể ép ông vi phạm ranh giới cuối cùng của mình, tiếp nhận điều kiện này, ta chỉ có thể nghĩ tới Giang Bắc Tàn Đao."

"Liệu là giao kèo gì đây?" Băng Tâm nhìn tôi không chớp mắt.

"Ta đoán là bảo ông nội chấm dứt việc điều tra. Có để ý không, sau khi Trầm Lệ Quyên được cứu tới nay, chưa từng xảy ra án mạng, hai mươi năm sóng êm gió lặng, là hung thủ thức tỉnh lương tâm sao? Không thể, nhất định là có ngoại lực to lớn ngăn cản hắn!"

"Thì ra là vậy...loại giao kèo này..." Tiểu Đào đầy kinh ngạc.

Tôi nói tiếp: "Nếu đổi lại là anh, hung thủ dừng hoàn toàn việc gây án, còn thả ra một nạn nhân may mắn sống sót, anh cũng sẽ đáp ứng. Mạng người lớn bằng trời, những lời này ông nội thường gắn ở mồm, anh cũng thuấn nhầm tư tưởng của ông, cứu một

người tốt, ông thấy quan trọng hơn so với trừng phạt một kẻ xấu."

Im lặng một lúc lâu, đồ ăn chẳng ai động đến, Băng Tâm hỏi: "Vậy Mã Tam Hữu đã gặp chuyện gì?"

"Mã Tam Hữu..." Tôi trầm ngâm: "Nếu thật là tổ chức nhúng tay, theo cách hành sự của chúng, tẩy trắng cho một tội phạm, bọn chúng sẽ đồng thời tạo ra một con dê thế tội. Tướng mạo Mã Tam Hữu vừa xấu xí vừa hung dữ, lại không có duyên với phái nữ, là một ứng viên rất tốt. Hai người có để ý không, Nhiếp Á Long nói hai chứng cứ kia chuyên gia không phát hiện, lúc đó ông nội đã hợp tác với Tôn Hổ hơn 10 năm, bất kể là kỹ thuật hay kinh nghiệm đều vượt xa ta, một vết máu khả nghi trên đế giày rõ ràng như vậy mà không phát hiện được ư? Câu trả lời chỉ có một, hai cái gọi là bằng chứng mấu chốt đó là do tổ chức tạo ra, hơn nữa làm vô cùng khéo léo, giống y như thật."

Tiểu Đào vỗ tay cái bốp, nói: "Em hiểu rồi! Ông của anh lúc đó đã cưỡi trên lưng hổ, ông là người duy nhất biết Mã Tam Hữu vô tội, nhưng lại không thể nói với ai. Ông không muốn thấy Mã Tam Hữu bị tử hình, cho nên trong lúc tất cả đều nhận định hắn là hung thủ, ông đã ra hạ sách là đốt vật chứng."

Tôi gật đầu, nghĩ tới tình cảnh tiến thoái lưỡng nan của ông năm đó, trong lòng không khỏi chua xót.

Trong mắt tôi ông là một người mạnh mẽ, chính trực, nhưng đối mặt với tổ chức, ông lại như nhỏ bé, bất đắc dĩ, tạm thời nhân nhượng vì lợi ích toàn cục. Để bảo vệ một cô gái mà không tiếc hi sinh sự trong sạch của mình.

Mặc dù Mã Tam Hữu được cứu, nhưng gánh trên lưng sự nghi ngờ, kéo cả nhà vào dầu sôi lửa bỏng, vạn kiếp bất phục. Nếu ông tôi biết, nhất định sẽ rất khổ sở.

Nghĩ thông suốt tất cả những chuyện này, hốc mắt tôi đột

nhiên cay xè, cố nén nước mắt cười nói: "Tôm này cay quá, anh không ăn."

Hai người nhìn tôi bằng ánh mắt kỳ quái, Tiểu Đào đột nhiên nói: "Đúng vậy, hơi cay quá, mang về cho Vương thúc ăn đi, trời không còn sớm nữa, về nghỉ ngơi thôi."

Tối đó tôi trằn trọc không ngủ, nhưng tảng đá trong lòng đã được dỡ xuống, quả thật thoải mái hơn nhiều.

Sáng hôm sau tôi ngủ đến 8h, nở mắt ra đã thấy Tiểu Đào đang cười khúc khích, trong phòng ngập tràn ánh nắng ấm áp. Tôi kinh ngạc ngẩng đầu nhìn quanh, Tiểu Đào nói: "Không cần nhìn, em đuổi Vương thúc ra ngoài rồi."

Tôi cười: "Làm giật mình, anh còn tưởng khách sạn có dịch vụ nhạy cảm chứ."

Tiểu Đào thò bàn tay lạnh giá vào trong chăn, khiến tôi nhảy cỡn lên, ánh mắt nàng quyến rũ nói: "Khách quan, cần tiểu thiếp phục vụ gì nào?"

Dục vọng bị kìm nén mấy ngày lại động, tôi hôn lên môi nàng, Tiểu Đào cau mày: "Đi đánh răng đã!"

Mặt tôi đỏ lựng, vội vàng nhảy xuống đi đánh răng rửa mặt, vất vả quay lại, trông thấy Tiểu Đào mặc quần áo chỉnh tề đứng ở đầu giường lại chẳng biết làm sao, nàng nhỏ giọng: "Ngu si, còn không mau lên?"

"Ừ!" Tôi đưa tay cởi cúc áo khoác nàng, ôm nàng vào lòng, không ngờ nàng nhẹ hơn so với tưởng tượng của tôi, bế phốc một cái là lên.

Tiểu Đào hét nhỏ một tiếng, cười, đấm vào ngực tôi: "Đáng ghét!"

"Anh không khách khí nha!"

"Ai khách khí với anh?"

Tôi đặt nàng xuống giường, ôm lấy cơ thể thơm tho, cảm giác vô cùng ngọt ngào, không nhịn được mà hôn một cái, nói: "Cứ mỗi sáng sớm mở mắt ra có thể được nhìn thấy gương mặt em, chắc chắn sẽ rất hạnh phúc!"

Tiểu Đào cười nói: "Không ngờ cái miệng anh cũng ngọt ngào như vậy."

Tôi lắc đầu: "Không, là thật lòng."

Giờ phút này trong tim tôi đã yêu Tiểu Đào nhiều tới mức không dùng lời diễn tả được, cả hai cứ im lặng nhìn nhau, trải qua tình yêu cháy bỏng sẽ cảm nhận được nhu tình mật ý, trong mắt tôi nàng chính là sự tồn tại hoàn mỹ nhất trên thế giới, giống như tác phẩm nghệ thuật của thượng đế, chỉ lặng im thưởng thức cũng thỏa mãn rồi.

Hai gò má Tiểu Đào đỏ như hoa đào, đặt một ngón tay lên miệng tôi: "Mặc dù nghe lời tình ý của anh em cũng đã say rồi, nhưng nếu anh không tranh thủ thời gian, e là cơ hội quý báu lần này sẽ vuột mất đấy!"

Chương 523: Ác ma tái xuất

Tôi nghiêng người đè lên Tiểu Đào: "Anh không tin chuyện xui xẻo ấy, chúng ta bây giờ ở tận Tây Bắc, chẳng lẽ hung thủ yên ắng 20 năm lại bắt đầu gây án được sao?"

Tiểu Đào trở mình, chúng tôi đổi vị trí, nàng đặt một ngón tay lên môi tôi: "Vậy cũng chưa chắc, có một số chuyện không nói trước được."

Tôi lấy điện thoại ra đặt lên giường: "Em xem, giờ phút này nó yên tĩnh biết bao, như con mèo ngoan vậy, chắc chắn sẽ không quấy rầy chủ nhân!"

Tiểu Đào chỉ tay vào trán tôi, gắt giọng: "Rốt cuộc anh có muốn làm không đây, đợi lát nữa Vương thúc quay lại là hết cơ hội đấy!"

Đột nhiên điện thoại reo, lòng tôi trùng xuống, tự nhủ không thể nào, với lấy, ấn nút nghe, là một nhân viên sales chào hàng. Người kia nói liếng thắng một hồi, tôi căn bản không chen vào được. Tiểu Đào cười đểu một cái, đột nhiên phát ra tiếng rên rỉ, đầu dây bên kia sửng sốt, hỏi: "Tiên sinh, giờ ngài đang bận à?"

Tôi nhỏ giọng: "Đúng, đừng quấy rầy tôi."

"Dạ được, làm phiền rồi!"

Cúp máy, tôi và Tiểu Đào định tiếp tục "công việc" thì chuông điện thoại lại reo, nàng nhìn tôi kinh ngạc rồi lấy điện thoại của mình ra, đưa lên tai.

Trong phòng rất yên ắng, tôi có thể nghe đầu dây bên kia là

giọng cảnh sát mập, anh ta nói trong sân tập của một trường học phát hiện một thi thể nữ giới, qua điện thoại không nói rõ được, hy vọng chúng tôi có thể tới một chuyến.

Hoàng Tiểu Đào lập tức đồng ý, bầu không khí mờ ám trong phòng thoáng cái quét sạch, hai chúng tôi nháy nắt quay lại trạng thái công việc.

Mặc quần áo tử tế rời khách sạn, trên đường đi báo cho Tống Tinh Thần, Băng Tâm và Vương thúc, địa chỉ mà cảnh sát mập gửi cho tôi khá quen, đó là trường cấp 3 Lương Xuyên.

Tới hiện trường, rất đông cảnh sát đã vây quanh sân tập, cũng may hôm nay là cuối tuần, trong trường không có học sinh.

Cảnh sát mập dẫn chúng tôi đi vào khu vực phong tỏa, lúc trông thấy đôi dép trên chân nạn nhân, tôi sợ hết hồn, bởi nó giống hệt đôi dép của Trầm Lệ Quyên, tôi lập tức vén tấm vải trùm mặt thi thể lên.

Mặc dù không phải là Trầm Lệ Quyên, nhưng vẫn khiến tôi hít vào một hơi khí lạnh! Nạn nhân là một cô gái chừng 20 tuổi, mặt tím sẫm, là đặc điểm của ngạt thở, cơ thể trần truồng, ngực, cổ, lưng có những vết thương đỏ tươi, da thịt bị cắt mất.

Tôi chầm chậm vén tấm vải, phát hiện hai chân cũng bị cắt thịt, vùng kín rỉ máu tươi, một lớp dầu bôi trơn còn đọng lại. Tôi nhìn cái xác mà đơ người hồi lâu, trong lòng thầm nói, không thể nào, không thể nào!

Thủ pháp giết người này giống hệt với hung thủ 20 năm trước, chẳng lẽ hắn đã tái xuất?

"Tống cố vấn! Tống cố vấn!"

Tiếng gọi của cảnh sát mập kéo tôi về với thực tại, anh ta nói: "Cậu cảm thấy đây là bắt chước gây án hay lại liên quan tới Mã

Tam Hữu?"

Tôi im lặng lắc đầu: "Lấy cho tôi đôi găng tay cao su!"

Lúc này đám người Băng Tâm cũng tới, tôi bảo con bé cùng khám nghiệm. Nạn nhân khoảng 23 tuổi, thời gian chết ước chừng 8 tiếng trước, nguyên nhân tử vong là bị siết chết, trên cổ nạn nhân có một vệt dây màu nâu, xung quanh rướm máu, xương cổ họng bị gãy.

Tôi dùng thính cốt mộc nghe ngóng, phổi bị co rút, phù hợp với đặc điểm ngạt thở, lá lách và gan có dấu hiệu chảy máu, có vẻ là do ngoại lực tác dụng. Đoạn xương sống gãy có tạp âm, tôi bảo Băng Tâm lật thi thể lại, lúc này mới phát hiện giữa lưng nạn nhân bị mất một mảng thịt lớn, hình dáng giống như một chiếc giày, máu thịt còn dính một ít cỏ dại và bụi đất.

Tôi dùng ngón tay sờ, phát hiện có một đoạn xương sống bị gãy, hình dung ra hung thủ giẫm lên lưng nạn nhân từ phía sau, dùng hung khí là dây nylon siết chặt cổ người chết, cách hành hung này khiến nạn nhân không cách nào phản kháng, cũng không thể cào xước tay hung thủ được.

Áp thính cốt mộc nghe ngóng cẩn thận chỗ này, phát hiện ngoài chỗ gãy xương, thì đốt sống thứ 7 có dấu hiệu thoát vị, tôi trầm ngâm nói: "Có hai điểm dùng sức."

"Điều này nói lên cái gì?" Băng Tâm hỏi.

Tôi đáp: "Nói lên rằng, trong lúc giết người, hung thủ có dừng lại một chút."

Băng Tâm chỉ mảng thịt bị cắt, nói: "Có cần xét nghiệm xem là cắt trước khi chết hay sau khi chết không?"

Tôi lắc đầu: "Không cần, nhất định là cắt sau khi chết. Thói quen của hung thủ là cắt toàn bộ phần da thịt có để lại dấu vết

của mình." Tôi vuốt phần miệng vết thương, nói: "Vết cắt gọn gàng, làm liền một mạch, từ độ nghiêng thì là ... một kẻ thuận tay trái?"

Tôi giật mình trợn to hai mắt, Băng Tâm hỏi: "Tống Dương ca ca, huynh làm sao vậy?"

Tiểu Đào nói: "Trong hồ sơ viết hung thủ thuận tay phải, tỷ nhớ là vậy."

Tôi nói: "Đúng, toàn bộ 9 vụ án đều là người thuận tay phải làm, kỳ lạ!"

Băng Tâm nói: "Xem ra là bắt chước gây án, thật không hiểu nổi những kẻ sùng bái tội phạm này."

Tôi xua tay: "Đừng kết luận nôn nóng, chúng ta xem chỗ khác đã."

Tay thuận là một điểm mấu chốt, nhưng tôi mơ hồ có một ý nghĩ, thời gian đã qua 20 năm, hung thủ hoàn toàn có thể thay đổi tay thuận của mình.

Lúc này trong lòng tôi vô cùng mâu thuẫn, vừa hy vọng đây chính là hắn, lại vừa hy vọng không phải. Tôi muốn đưa hắn ra công lý, nhưng nếu quả thật là hắn, vậy thì đồng nghĩa với việc ông tôi nhượng bộ năm xưa chẳng có chút tác dụng nào.

Quan trọng hơn là, nếu như hắn bị bắt, thì đoạn quá khứ đen tối ông tôi giao kèo với tội phạm sẽ bị lan truyền.

Cố gạt những suy nghĩ này qua một bên, tôi tiếp tục khám nghiệm. Dùng động u chi đồng quan sát miệng vết thương, từ hoa văn vết cắt cùng với hình dáng vết cắt, hẳn là một con dao bản rộng.

Lật thi thể lại, tôi bảo Băng Tâm lấy những viên sỏi li ti, bụi

đất, cọng cỏ dính sau lưng ra. Đây là minh chứng cho địa điểm hành hung hoặc nơi vứt xác, ngoài ra bảo Băng Tâm lấy thêm chút mẫu máu.

Nhìn thẳng vào mặt nạn nhân trong chốc lát, lúc tử vong, vẻ mặt cô ta thể hiện sự kinh hoàng và tuyệt vọng tột độ, móng tay có dính đất, có lẽ trong lúc giãy dụa gây nên.

Trong đầu tôi hiện lên một cảnh tượng, hung thủ lão luyện giống như thú săn mồi, vô thanh vô tức từ sau lưng tới gần, đột nhiên choàng sợi dây vào cổ cô gái, dùng sức đạp vào lưng, đè ngã sấp xuống đất, siết chặt cho đến khi nạn nhân tât thở.

Cảnh này khiến tôi cảm thấy không rét mà run, giết người là hành vi cực đoan phản xã hội, huống hồ không giống những kỹ năng khác, có thể tập đi tập lại nhiều lần để thuần thục.

Hung thủ thành thạo như vậy, tuyệt đối không phải là lần đầu gây án!

Đột nhiên Tiểu Đào chỉ vào tai nạn nhân bảo tôi xem, liếc nhìn, thì ra nạn nhân bị mất một bên bông tai, có vết giật xuống rõ ràng, tôi lấy cái bông tai còn lại bỏ vào túi vật chứng.

"Liệu có phải là người kia không?" Tiểu Đào hỏi.

Tôi nuốt nước bọt, quả thật không biết phải trả lời thế nào.

Chương 524: Tuyệt học Tống gia - Song diễn bặc hung

Lúc này cảnh sát mập chạy tới, nói đã tìm thấy quần áo của nạn nhân. Bọn họ nhặt được một bộ váy đỏ trong bụi cỏ gần đó. Màu đỏ, đây cũng phù hợp với đặc điểm của hung thủ, tôi bảo Băng Tâm khám nghiệm xem có vân tay không.

Tiếp tục nghiệm thi, quần lót nạn nhân bị tụt đến đầu gối, tôi để ý thấy âm đạo của nạn nhân bị giãn, hẳn là sau khi chết thời gian tương đối dài mới bị hãm hiếp, bởi cơ thể người sau khi chết sẽ không còn độ đàn hồi.

Tiểu Đào nói: "Hung thủ năm xưa là hiếp xong mới giết."

Tôi gật đầu: "Đúng, vấn đề trước hay sau là rất quan trọng, phần lớn người ta không có sở thích ái tử thi, nhất là sau khi chết, cơ vòng co thắt sẽ khiến phân và nước tiểu bài tiết ra ngoài."

Cái xác này cũng có đặc điểm như vậy, phân và nước tiểu hòa loãng thấm vào người và bãi cỏ, mùi bốc lên đủ để người bình thường cụt hứng lập tức, trên âm hộ dính đầy dầu bôi trơn, có thể nói là dùng rất nhiều.

Đặc điểm này lại khiến tôi rơi vào mê muội, là hắn sao?

Tôi bảo Tiểu Đào mang ô nghiệm thi tới, mở ra, chiếu bóng ô lên người nạn nhân. Tên hung thủ này quả là có kinh nghiệm, không để lại bao nhiêu vân tay trên người nạn nhân, phần hạ thể là tập trung nhiều nhất, hẳn là lúc ái tử thi để lại.

Tôi để ý mép trong đùi phải có một vết ép, so với những bộ

phận khác thì nặng hơn nhiều, mắt cá chân trái thì có một vết cào rất rõ, có thể thấy hung thủ móng tay rất sắc, có vẻ không giống lao động chân tay, đặc điểm này cũng phù hợp với hung thủ năm xưa.

Chỉ có điều tôi hơi bối rối, hoàn toàn không thể hình dung được vị trí của hung thủ, chẳng thể làm gì khác hơn là tạm thời bỏ đấy.

Tôi dùng nhíp tách vùng kín nạn nhân, bên trong chảy ra một dòng dịch thối rữa, có màu trà, có vẻ là lẫn máu, nạn nhân lúc còn sống hẳn là xử nữ. Dùng động u chi đồng quan sát bên trong, phát hiện thành âm đạo nhiều chỗ tổn thương, hung thủ khá thô bạo, hơn nữa 'thằng nhỏ' của hắn cũng đặc biệt lớn.

Nhìn cái xác bị hành hạ không còn hình dạng, tôi cau mày không nói nên lời. Băng Tâm hỏi tôi có cần xét nghiệm không, mặc dù tôi nghĩ sẽ chẳng thể tìm thấy tinh dịch, nhưng không kiểm tra thì sợ bỏ sót, cho nên vẫn để Băng Tâm lấy chút mẫu.

Tôi hỏi con bé: "Bụi đất trên người nạn nhân đã xét nghiệm chưa?"

Băng Tâm lè lưỡi: "Ở đây thì xét nghiệm bằng cái gì, muội đã lấy ít mẫu đất xung quanh mang về so sánh."

Giờ tôi nới sực nhớ là mình đang ở thị trấn nhỏ vùng Tây Bắc, lấy đâu ra máy móc giám định đi động. Tôi bảo cảnh sát kỹ thuật qua chụp ảnh, sau đó cảnh sát mập bỏ xác nạn nhân vào túi, những việc khác giao cho bên cảnh sát. Cảnh sát mập nói: "Tìm được một điện thoại trên người nạn nhân, thông qua danh bạ đã xác định được danh tính."

Nạn nhân là một sinh viên ở vùng khác đến du lịch, có quen một người đàn ông ở đây qua mạng internet, hai người gặp nhau không nói quá nhiều, theo bên kia nói ăn cơm xong lúc 8h tối, cô

ấy về nhà khách một mình, sau đó không liên lạc.

Cảnh sát mập chưa nói việc nạn nhân đã chết cho anh ta nghe, tôi hỏi: "Nhà khách ở đâu?"

"Ở gần đây." Cảnh sát mập đáp.

"Đi xem một chút đi."

Chúng tôi đi tới nhà khách, trên đường đi, tôi hỏi cảnh sát mập, điều tra con trai Mã Xảo Quân của Mã Tam Hữu sao rồi, anh ta nói, tiểu tử này ngày thường rất hiếm khi tiếp xúc người ngoài, gần như không có việc làm, vì vậy không có nhiều thứ để điều tra.

Tôi chú ý tới câu nói 'gần như không có việc làm'. Lúc trò chuyện với bác sĩ tâm lý, Mac Xảo Quân đã nói, cha anh ta có để lại một khoản di sản. Nhớ đến mẹ của Mã Tam Hữu mắc ung thư mà chết, nhưng điều này gộp lại khiến tôi càng tin là năm đó tổ chức âm thầm điều khiển.

Mã Tam Hữu rất có thể vì tiền viện phí của mẹ mình mà tự bán đứng bản thân để lấy tiền.

Thấy tôi im lặng không nói, cảnh sát mập nói: "Tống cố vấn nghi ngờ tiểu tử này sao?"

Tôi vội xua đi: "Không không không, ngàn vạn lần đừng để ấn tượng ban đầu giữ vai trò chủ đạo."

Cảnh sát mập lẩm bẩm sau lưng: "Thượng bất chính thì hạ tắc loạn, cha nào thì con nấy."

Mặc dù tôi rất muốn nói cho họ biết Mã Tam Hữu không giết người, nhưng lại chẳng thể, tôi cũng cảm nhận được một chút tâm trạng của ông nội năm đó, trong lòng chôn giấu bí mật suốt 20 năm, nhất định là rất khổ sở.

Tới nhà khách nạn nhân ở, tôi phát hiện đầu giường có một chiếc cặp, bên trong phòng là vài bộ quần áo chưa gấp, trên tủ TV có một ấm đun nước, cầm lên thì thấy phần đế đã cháy rụi.

Giày của nạn nhân để dưới đất, lúc ra ngoài cô ấy đi dép nhựa. Có thể là vì ấm đun nước bị hỏng nên đinh ra ngoài mua nước, kết quả là không thể quay về. Chuyện sau đó, bị hung thủ dụ đến sân trường là khả năng tương đối nhỏ, một cô gái bên ngoài một mình, thời gian lại là ban đêm, chẳng lẽ một chút ý thức tự vệ cũng không có. Có thể là cô ấy vào trong trường tản bộ, sau đó hung thủ ngẫu nhiên đi qua nhìn thấy.

Nơi này trùng hợp là nơi Trầm Lệ Quyên bị bắt cóc, tôi có một giả thuyết đó là hung thủ là một người, như vậy hắn rất có thể sống gần đây, hoắc trước đây sống ở đây.

Tôi nói với Tiểu Đào: "Đi, quay về phân cục trước đã."

Trên đường về tôi mua hai tấm bản đồ thị trấn, đến nơi, cảnh sát mập hỏi tôi có muốn mở cuộc họp thảo luận vụ án không, tôi nói chưa cần vội, để tôi một mình suy nghĩ đã.

Những cảnh sát khác rời đi, 5 người chúng tôi vào phòng họp, có mấy cảnh sát không hiểu, nhỏ giọng nói: "Có manh mối quan trọng mà muốn giấu chúng ta sao? Đám chuyên gia này thật nhỏ mọn."

Tôi nào có manh mối quan trọng gì, chỉ là muốn thi triển bặc hung thuật, trước mắt chẳng có tâm trạng giải thích nên cứ bảo họ tránh đi trước.

Tôi trải hai tấm bản đồ lên bàn, đánh dấu những nơi vứt xác, Tiểu Đào hỏi: "Sao lần này cần những hai tờ?"

Tôi giải thích: "Một tờ là 9 vụ án năm xưa, một tờ là vụ vừa rồi, anh muốn dùng bặc hung thuật so sánh một chút, xem hung

thủ có phải cùng một người không."

Tiểu Đào ngạc nhiên nói: "Bặc hung thuật còn có tác dụng như vậy sao?"

Tôi hít sâu một hơi: "Thời gian đã qua 20 năm, hung thủ chắc chắn đã dọn đi, nên không nhất định chính xác, chỉ có thể làm một tham khảo."

Tôi đốt hương bắt đầu bói hung, ý thức chìm đắm, đường phố và giao lộ trên bản đồ giống như nổi lên thành hình ảnh 3D, xuất hiện xung quanh tôi. Việc hình ảnh giả lập này hiện lên là do tôi đã tương đối nắm rõ bặc hung thuật.

Ý thức tôi lướt qua những ký hiệu trừu tượng, cảm giác rất sảng khoái, suy nghĩ như được mở cửa thông ra. Lúc Tiểu Đào hô ngừng, tôi thậm chí còn có vẻ chưa thỏa mãn.

Tôi liếc nhìn hai tấm bản đồ, bởi vì tin tức không hoàn hảo, cho nên trên một tấm tôi đánh dấu một khu vực lớn, có khoảng 3 khu phố, tấm còn lại cũng là một khu vực lớn khác, hai khu vực có một chỗ chung, chính là con đường đằng sau ngôi trường.

Tiểu Đào nói: "Xem ra hung thủ quả thật có chút liên quan đến ngôi trường này."

Tôi cắn ngón tay nói: "Không, đây chỉ là xây dựng trên giả thiết hung thủ năm xưa, vụ án vừa rồi có rất nhiều điểm khả nghi, không khớp với 20 năm trước nên chưa chắc đã chính xác."

Tiểu Đào cười nói: "Em tin vào trực giác của anh!"

Chương 525: Nỗi giày vò 20 năm

Chúng tôi mở một cuộc thảo luận đơn giản về vụ án, Băng Tâm so sánh cái xác và bụi đất ở hiện trường đi đến kết luận, sân tập của trường học chính là nơi gây án.

Có cảnh sát đi hỏi thăm nhân chứng ở hiện trường, lúc đó trời đã khuya lắm rồi, trên đường không một bóng người. Vốn trường có bảo vệ, nhưng ông ấy nói lúc đó trùng hợp là có chuyện phải ra ngoài, tôi đoán ông ta trốn việc đã thành thói quen.

Trong cuộc họp, rất nhiều lần tôi nghe thấy cái tên Mã Tam Hữu, không ít người cho rằng nên giám sát Mã Xảo Quân, tôi chẳng có gì để nói, dự định 5 người sẽ hoàn tất việc điều tra sau đó.

Tôi nhờ cảnh sát mập giúp mình một việc, đó là toàn bộ danh sách các hộ sống trên con đường kia 20 năm trở lại đây, nhất là ở tầng trệt, có phòng ngầm dưới đất.

Sau khi tan họp, mấy người chúng tôi ở lại, đại khái nói tình huống trước mắt, sau đó tôi bảo Tống Tinh Thần: "Tinh Thần, giao cho ngươi một nhiệm vụ quan trọng, ta hy vọng ngươi đi bảo vệ Trầm Lệ Quyên."

Tống Tinh Thần nhướn mày: "Chức trách của ta là..."

Tôi cắt lời hắn: "Ở đây không có ai tìm cách hãm hại ta, huống chi Vương thúc và Tiểu Đào cũng có thể bảo vệ, nếu...nếu như lần này gây án đúng là hung thủ năm xưa, thì Trầm Lệ Quyên sẽ là một sự uy hiếp lớn đối với hắn. Bởi Trầm Lệ Quyên trước giờ

chưa hề tiếp xúc với cảnh sát, hung thủ rất có khả năng sẽ giết người diệt khẩu."

Tống Tinh Thần vẫn còn đắn đo, đột nhiên ngoài cửa vang lên một giọng nói quen thuộc: "Nhiệm vụ bảo vệ giao cho chúng ta đi!"

Chúng tôi đồng thời quay đầu, chỉ thấy Tống Hạc Đình cùng Tống Khiết đang đứng đó, tôi kinh ngạc trợn tròn mắt, một cảnh sát viên chạy đến chụp vào vai Tống Hạc Đình quát: "Mấy người là ai, không nói tiếng nào liền đi vào, ra ngoài cho tôi!"

Tống Hạc Đình nhếch mép nhìn cảnh sát kia, bả vai huých một cái đánh văng anh ta ra.

"Có người đánh cảnh sát!"

Cảnh sát viên hô lên, đồng nghiệp trong hành lang lập tức cảnh giác, thậm chí có người còn rút súng ra, tôi vội đi ra giải thích: "Hiểu lầm hiểu lầm, hai người này là cùng tổ chúng tôi."

Mọi người đều ngạc nhiên, rồi mới tản ra. Chuyện lộn xộn kết thúc, Tống Khiết như con thỏ nhảy thoắt vào, kéo tay Tống Tinh Thần: "Biểu ca, không ngờ phải không?"

Tống Tinh Thần nhìn thấy con bé thì cười nhạt, nhưng nụ cười xuất phát từ tâm can, bởi vì cười thì rất khó ngụy trang.

Tôi hỏi: "Cô cô, hai người sao lại đến đây?"

Tống Hạc Đình nói: "Tiểu tử thối, tại sao ta lại không thể tới, cố ý giấu ta ư?"

Thì ra hôm nhận được email, Tống Hạc Đình liền có chút lo lắng cho chúng tôi, bởi vụ huyền án này năm đó ông tôi đã từng nhắc với cô, sợ chúng tôi gặp bất trắc nên bà với Tống Khiết hỏa tốc chạy tới đây.

Tôi bảo Tống Khiết đi đóng cửa lại, hỏi dò: "Cô cô, năm đó ông con nói thế nào với cô, vụ án này có liên quan tới tổ chức không?"

"Đúng, chính là đám người kia âm thầm sai khiến, hung thủ thuê một tên đầu mục trong tổ chức thay hắn tẩy trắng."

Băng Tâm vội kéo ghế đến, Tống Hạc Đình mỉm cười hài lòng, ngồi xuống bắt đầu kể những gì mình biết.

Thực ra tận đến 4 năm trước bà mới biết chuyện này, cũng chính là nửa năm trước khi ông tôi gặp nạn. Vì tiếp tế cho Nhiếp Á Long và Trầm Lệ Quyên mà ông tôi nợ một khoản lớn, bản thân không có năng lực trả. Lại không muốn bị người ngoài biết nên cách duy nhất ông nghĩ tới là nhờ đương gia Võ Tống giúp đỡ.

Tống Hạc Đình đồng ý giải quyết món nợ thay ông, nhưng bắt ông phải nói rõ tình hình, lúc đó ông mới chịu nói. Vụ án năm xưa ông đã điều tra ra manh mối, thu hẹp nghi phạm lại trong vòng 5 người, nhưng chính lúc này thù hung thủ thuê Giang Bắc Tàn Đao trợ giúp, tổ chức thay hắn tiêu hủy chứng cứ, mua chuộc nhân chứng, tẩy trắng cho hắn.

Ông tôi trước đó cũng không phải chưa từng giao thủ với tổ chức, cũng khiến chúng bị tổn thất mấy lần, chỉ là người ra tay lần này là kẻ đặc biệt có tài chính, hắn là một kẻ giỏi kiếm tiền vô cùng, không sai, chính là Hoàng Tuyền!

Một bên Hoàng Tuyền rửa tội cho hung thủ, một bên chế tạo ra con dê thế tội, đẩy toàn bộ tội danh lên đầu. Đương nhiên ông tôi biết chuyện này, nhưng không thể thuyết phục những người khác, hơn nữa chính ông cũng bị Hoàng Tuyền nắm điểm yếu, cụ thể là gì thì ông không nói rõ.

Trong giờ phút quan trọng này thì vụ thứ 8 và thứ 9 liên tiếp xảy ra, người chết đều là thân nhân cảnh sát, không ít cảnh sát sợ hãi rút lui khỏi tổ chuyên án khiến họ gặp nguy cơ lớn chưa từng

có.

Một mặt ông tôi nghĩ đủ cách để ngăn cản Mã Tam Hữu bị định tội, mặt khác gom những chứng cứ phạm tội của hung thủ, nhất định không chịu thua.

Không biết Hoàng Tuyền có mưu đồ gì, đúng giờ phút quan trọng này thì hắn lại đưa ra một giao kèo, bảo ông tôi ngừng việc điều tra, hắn sẽ thả một nạn nhân còn sống, hơn nữa còn hứa hung thủ sẽ vĩnh viễn không gây án nữa. Nếu ông tôi không đồng ý, vậy thì lưỡng bại câu thương, thân chủ của hắn sẽ tiếp tục điên cuồng gây án, có thể một ngày ông tôi sẽ phá được, nhưng phải dùng rất nhiều tính mạng người vô tội để đổi lấy.

Trải qua đấu tranh tư tưởng rất lâu, rốt cuộc ông nội đáp ứng, để cứu hai mạng người vô tội, ông phải trả một cái giá vô cùng lớn đó là sự trong sạch của mình và nỗi giày vò 20 năm!

Tống Hạc Đình nói xong, thở dài thườn thượt, tôi nói: "Hung thủ đồng ý vĩnh viễn sẽ không gây án, nếu như lần này đúng là hắn, vậy thì đồng nghĩa với việc hắn đơn phương phá vỡ giao kèo, cô cô, hung thủ rốt cuộc là ai?"

Tống Hạc Đình lắc đầu: "Ông con không nói cho ta, mặc dù ông ấy căm hận tổ chức hơn ai hết, nhưng không hề làm trái giao kèo. Chỉ là ông ấy tiết lộ một bí mật..."

"Bí mật gì?"

"Ông ấy hình như có nhắc tới, để Hoàng Tuyền đích thân ra tay giúp rửa tội, cái giá không rẻ, chỉ có những cái tên đáng trăm triệu như trùm ma túy, lão đại xã hội đen, hay tội phạm xuyên quốc gia Trung Đông hoặc Châu Phi mới mời được hắn. Nhưng 20 năm trước hắn lại giúp đỡ hung thủ này miễn phí."

"Miễn phí?" Tôi trợn to mắt.

"Sau khi ông con bị giết ta mới hiểu, Hoàng Tuyền một tay sắp xếp, khiến ông con gánh trên vai một vết nhơ không thể rửa sạch, cuối cùng phải chết dưới tay Đao Thần."

Đây đương nhiên chỉ là suy đoán của cô cô, có lẽ phía sau nó còn có lý do sâu hơn, nghe xong tôi có muôn vàn suy nghĩ, thật lâu không thể bình tĩnh lại được.

Hoàng Tiểu Đào khoác tay lên vai tôi an ủi, nhè nhẹ vỗ về. Tống Hạc Đình nói: "Ta đã nói đi nói lại bao nhiêu lần, không cho con dấn thân vào hiểm ác, tên tiểu tử thối không biết sống chết, tại sao cứ phải động tới vụ án này, chỉ hơi sơ sảy sẽ dính đến kẻ địch khổng lồ."

Tôi cười khổ: "Không phải con cố ý đụng, mà là Đao Thần gửi hồ sơ cho con."

Tôi nói rõ lý do vì sao, Tống Hạc Đỉnh cũng rất giật mình, bà âm thầm cắn răng: "Tên khốn dây dưa không dứt này!"

"Cái gì, cô cô biết hắn?" Tôi nhạy bén nắm được.

"Không, không quen biết!"

Lúc Tống Hạc Đình nói những lời này, tôi dùng động u chi đồng quan sát, không hiểu do bà ngụy trang quá giỏi hay là nói thật, mà biểu hiện nét mặt lại rất tự nhiên.

Chương 526: Ngũ bộ mê tâm tán

Tôi giao một chút nhiệm vụ, việc bảo vệ Trầm Lệ Quyên thì để Tống Tinh Thần và Tống Khiết đi, thay phiên nhau nghỉ ngơi. Cân nhắc tới việc Trầm Lệ Quyên không biết hai người, lát nữa tôi sẽ đi cùng, nhân tiện hỏi một số vấn đề.

Nói xong, Tống Khiết nhìn tôi đầy cảm kích.

Hoàng Tiểu Đào ở lại phân cục, Băng Tâm còn chưa xét nghiệm xong mẫu máu, ngoài ra còn phải giúp tôi giải phẫu xem trong dạ dày nạn nhân có gì.

Nạn nhân tới đây để gặp bạn trên mạng, tuy nói người bạn kia chắc chẳng có gì khả nghi, nhưng vì lý do an toàn tôi vẫn bảo Vương Nguyên Thạch đi tra hỏi anh ta một chút.

Về phần Tống Hạc Đình, tôi không có quyền sai bảo vị đại thần này, bà nói muốn đích thân bảo vệ tôi.

Giao phó nhiệm vụ xong, tất cả liền tất bật rời đi, bốn người nhà Tống gia chúng tôi lên xe tới nhà Trầm Lệ Quyên. Tống Khiết mấy ngày không được gặp Tinh Thần, trên đường cứ luôn miệng nói chuyện, qua câu chuyện của con bé, tôi được biết mấy ngày nay Vương Đại Lý bị hai mẹ con họ hành hạ không ít.

Tới nơi, tôi nói: "Cô cô, người phụ nữ phải gặp đang mang thai, nhiều người quá sợ bất tiện, cô có thể chờ bên ngoài được không?"

Tống Hạc Đình lại bất ngờ dễ chịu, liếc Tống Tinh Thần với

Tống Khiết một cái, nói: "Biết rồi, lần này chỉ cần bảo vệ con được an toàn, con nói gì ta cũng nghe."

Cửa mở, Trầm Lệ Quyên ở nhà một mình đang nấu ăn, trông thấy tôi đến thì vui lắm, thực ra đối với chị ấy mà nói, chuyện cũ cứ vương vấn trong lòng quá lâu, cũng muốn tìm người trò chuyện một chút.

Tôi giới thiệu một chút về Tống Khiết và Tinh Thần, nói là đến để bảo vệ chị, Trầm Lệ Quyên cười nói: "Bảo vệ tôi? Giờ tôi đã từng này tuổi rồi, kẻ nào còn để ý tôi chứ?"

Tôi sầm mặt nói: "Chị không biết đấy thôi, sáng nay xảy ra một vụ án mạng..."

Nghe tôi kể hết, Trầm Lệ Quyên sắc mặt trắng bệch, đột nhiên đỡ lưng kêu đau một tiếng, Tống Khiết hốt hoảng nói: "Không ổn rồi, bà ấy động thai, mau gọi mẹ em đi, bà biết đỡ đẻ."

Trầm Lệ Quyên cười: "Tiểu cô nương này khoa trương quá, tôi mới chửa 6 tháng thôi, chỉ hơi nhói lưng một chút. Cô nói ai ở bên ngoài?"

Tôi xua tay: "Đừng quan tâm."

Lúc này trong bếp bốc ra mùi khét, Trầm Lệ Quyên vội chạy vào đảo đồ ăn, tôi hỏi Tống Khiết: "Trong thôn sinh con vẫn dựa vào bà đỡ à?"

Tống Khiết nhướn mày: "Anh nghĩ bọn em lạc hậu thế à, sớm đã có thầy lang rồi."

Tôi một trận khiếp sợ: "Cái gì?"

Tống Khiết ôm bụng cười ngặt nghẽo: "Chọc anh đấy...anh thật cho rằng thôn bọn em đều là người thời xưa sao? Phần lớn phụ nữ sinh con đều sinh mổ hết rồi."

Tôi để ý thấy Tống Tinh Thần thoáng nhếch môi, thường ngày tôi cũng hay trêu chọc hắn, nhưng chưa bao giờ hắn cười.

Lát sau Trầm Lệ Quyên đi ra, nói chờ canh chín mời chúng tôi ăn cơm, tôi nói: "Không cần đâu. Phải rồi, tôi có mấy vấn đề muốn hỏi chị."

"Cậu hỏi đi." Trầm Lệ Quyên đáp.

Vấn đề thứ nhất, tôi hỏi chị ta nắm đó hung thủ làm cách nào để di chuyển chị và người bạn học, Trầm Lệ Quyên ấn tượng rất mơ hồ, bởi vì bị hôn mê do thuốc, thời gian đã qua 20 năm, không thể nhớ rõ được.

Nhưng lúc chị ra ngoài, nửa đường thật giống như bị người ta vác, cho nên hẳn là hung thủ không có xe riêng.

Tôi gật đầu: "Vấn đề thứ hai thì có chút khó nói..."

Trầm Lệ Quyên hiểu ý cười một tiếng: "Cậu cứ hỏi đi, không có gì mà khó nói, tôi đã trải qua những việc này, tâm lý cũng sớm bình phục rồi."

Tôi rất cảm kích tinh thần khoan dung này của chị, hỏi: "Bộ phận sinh dục của hung thủ có to không?"

Tôi không dùng mấy từ như thứ đồ chơi, hay thằng nhỏ này nọ, che che giấu giấu ngược lại chỉ khiến không khí thêm căng thẳng. Lời vừa nói ra khỏi miệng, Tống Khiết đang uống trà phun phì một cái: "Tống Dương biểu ca, sao anh có thể hỏi một phụ nữ vấn đề này?"

Tôi trừng mắt lườm con bé, Trầm Lệ Quyên che miệng cười, Tống Tinh Thần thì mặt không cảm xúc. Tống Khiết xấu hổ lè lưỡi: "Mấy người tiếp tục đi!"

Trầm Lệ Quyên nói: "Nếu là 10 năm trước, cậu hỏi câu này tôi

sẽ không thể chấp nhận nổi. Nhưng tôi biết cậu là vì muốn phá án, chứ không phải là hỏi vớ vẩn."

Tôi mỉm cười: "Cám ơn chị đã thấu hiểu."

Chị ta nói: "Bé, rất phổ thông, hơn nữa hắn còn bôi một loại thuốc rất gây mũi, vị rất cay, bởi có mấy lần hắn ép tôi phải dùng miệng..."

"Yyy!" Tống Khiết nhíu chặt lông mày: "Tỷ tỷ, sao tỷ không cắn đứt thứ dơ bẩn đó?"

Tôi mắng: "Không nhiều lời cũng không ai nói em bị câm đâu!"

Tôi hỏi tiếp: "Hung thủ thích áp dụng tư thế hành lạc nào?"

Tống Khiết nghe thấy vấn đề này bất giác hai má đỏ lên, tôi chẳng thèm để ý, Trầm Lệ Quyên lất tay lùa tóc mai, rất bình tĩnh nói: "Từ phía sau, lần nào cũng từ phía sau, giống như hắn không muốn tôi nhìn thấy mặt, chỉ có lần hãm hiếp bạn tôi mới là từ phía trước."

Tôi gật đầu, hỏi thêm vài vấn đề chi tiết, như đặc điểm cơ thể hung thủ, đặc điểm căn phòng ngầm, có ấn tượng gì đặc biệt không. Bởi vì thời gian đã quá lâu, cộng thêm lúc đó trong trạng thái kinh hoàng, chị không nhớ rõ, cũng không muốn dùng sự suy đoán chủ quan làm rối phán đoán của tôi.

Tôi áy náy cười nói: "Bắt chị phải nhớ lại những chuyện không vui, thật là xin lỗi!"

Trầm Lệ Quyên nhàn nhạt đáp: "Không sao không sao, với tôi mà nói dường như đã qua mấy đời rồi."

"Nếu lần này chúng tôi bắt được hắn, yêu cầu ra tòa làm chứng..."

"Tôi sẽ!" Trầm Lệ Quyên kiên định đứng dậy: "Hắn là một tên mặt người dạ thú, phá hủy hạnh phúc nhiều gia đình như vậy, nếu như cần tôi làm chứng tôi nhất định đứng ra!"

Tôi cảm động nói: "Cảm ơn, cảm ơn!"

"Không, là tôi phải cám ơn cô cậu mới đúng, tôi chỉ có một nguyện vọng, xin cậu nhất định mang tên ác ma này ra công lý!"

Tôi đứng dậy cáo từ, lúc chuẩn bị đi đặc biệt dặn dò Tống Tinh Thần phải theo dõi sát sao Tống Khiết, không được để con bé nói lung tung. Đột nhiên tôi có một phát hiện, người tập võ có loại phân cực giới tính rất rõ, nữ thì phóng khoáng, nam thì thâm trầm, rốt cuộc là sao nhỉ?

Sau khi ra ngoài, tôi nhận được điện thoại của Băng Tâm, nàng nói trong máu nạn nhân có nghiệm được một ít thành phần, bảo tôi quay lại phân cục xem một chút.

Tôi và cô cô lập tức quay về, Băng Tâm đưa tôi xem một tờ giấy, phía trên liệt kê mấy loại axit hữu cơ không rõ, còn có 4 loại vitamin và một lượng cồn. Chuyện này đối với tôi quá phức tạp, Băng Tâm nói: "Muội đã làm kiểm tra hơn 100 chất độc, không có thành phần nào trong đó."

Chợt Tống Hạc Đình nói: "Đưa ta xem nào.:

Bà cầm tờ giấy, chỉ lướt qua liền nói: "Đây là mấy loại thuốc đông tây y hỗn hợp tạo thành, phải rồi, cô thử hóa nghiệm xem trong đó có scopolamine và hắc ín không?"

Nghe mấy thuật ngữ chuyên ngành này từ miệng cô cô, tôi không khỏi kinh ngạc, Tống Hạc Đình cười nói: "Có gì lạ đâu, ta từng làm việc ở địa trung hải, có mấy loại thuốc của Võ Tống đã được các vệ sĩ cao cấp trong nước mang đi sử dụng, bởi vì có liên quan đến bí mật quốc gia, nên ta không thể tiết lộ là toa thuốc

nào."

Băng Tâm tán dương: "Oa, thật là chân nhân bất lộ tướng!"

Có phương hướng rõ ràng liền dễ xét nghiệm, Băng Tâm tra máy vi tính mấy phương pháp kiểm tra scopolamine, kết quả trong máu nạn nhân chưa lượng lớn chất này cùng với hắc ín.

Tống Hạc Đình ngẩng đầu nói: "Nếu ta đoán không lầm, thì hung thủ dùng Ngũ Bộ Mê Tâm Tán!"

Chương 527: Sự khiêu khích của hung thủ

"Ngũ bộ mê tâm tán?" Băng Tâm lần đầu nghe thấy danh từ này. Tống Hạc Đình giải thích, đây là một loại mê hồn dược, có thể khiến cho sức phán đoán và lòng cảnh giác của phụ nữ yếu đi, nó được các con buôn dùng từ thời phong kiến.

Băng Tâm hỏi: "A di, cô biết toa thuốc sao?"

Tống Hạc Đình cầm lấy một trang giấy, viết mấy dòng: "Ta nhớ mấy vị này là thành phần chính, cô dựa vào đó xét nghiệm đi, nếu như có những thành phần đó thì chắc chắn là nó."

Băng Tâm cầm toa thuốc chạy ra ngoài, tôi nhìn ra cửa sổ suy nghĩ mấy chuyện, Tống Hạc Đình cười hỏi: "Sao thế, có chuyện gì phiền não sao? Có phải là có ý gì với con bé này không, thực ra ta cũng rất thích nó, thông minh ngoan ngoãn, lễ phép biết điều."

Tôi cau mày: "Cô cô, con bé cái gì cũng tốt, là do cô..."

"Cái gì!" Tống Hạc Đình hùng hổ trợn mắt nhìn tôi, tôi sợ quá mà nuốt lời lại: "Con đang suy nghĩ vụ án, yếu tố phạm tội ngẫu hứng tương đối cao, nếu hung thủ là kẻ năm xưa, hắn nếm được khoái cảm phạm tội đã lâu, nhất định sẽ không dừng tay!"

Tống Hạc Đình gật đầu: "Ông nội con cũng nói như vậy, khoái cảm ngự trị nạn nhân còn có sức gây nghiện hơn ma túy."

"Ngự trị?" Từ này tựa hồ có chút dẫn dắt đối với tôi, nhưng lúc đó bị mây mù che mắt nên nghĩ không ra.

Sau đó chúng tôi chạy đông chạy tây cả ngày trời, tất tất tả tả, bao gồm quay lại hiện trường tái dựng việc gây án, nhưng tiến triển không nhiều. Tôi phác họa về nghi phạm, đây là một gã trung niên chừng 40 tuổi, dáng người trung bình, không gầy không béo, có thói quen rèn luyện thể lực, mắt ti hí, có thể đeo kính, tính cách điềm đạm, có tu dưỡng bản thân, tỏa ra một khí chất hiền lành nho nhã.

Mặc dù không ai nói thành lời, nhưng từ trên nét mặt họ tôi có thể nhận ra, ai cũng đều lo lắng bất an, cũng giống như tôi, hy vọng vụ án lần này chỉ là bắt chước phạm tội.

Trong bầu không khí căng thẳng đó, vụ án thứ 2 lại xuất hiện theo cách không ai tưởng. Chạng vạng ngày thứ 3, một thi thể nữ giới mặc đồ đỏ từ trên trời rơi xuống con đường phồn hoa nhất thị trấn Lương Xuyên, tức thì giao thông trở nên tê liệt.

Nhận được báo án, chúng tôi vội vàng chạy đến hiện trường. Con đường phồn hoa nhất này, nếu so với Nam Giang thì cũng chỉ là một đường nhỏ, nhưng giờ phút này đã tắc một đoàn xe dài, cảnh sát giao thông đang ra sức duy trì trật tự, cảnh sát đỗ xe ở mấy phố bên ngoài, chúng tôi xuống xe, mang theo dụng cụ.

Đi tới hiện trường, một thi thể nữ nằm trên chiếc xe con, nóc xe đã bị va đập biến dạng, nạn nhân gần như bị ghim vào lớp tôn, phần da lộ ra ngoài có một vết thương dài khô khốc.

Cảnh sát mập gấp như một con thú, la lên: "Làm sao bây giờ, cũng không thể đồng thời mang cả xe lẫn người đi được."

Một cảnh sát khác nói: "Tìm cưa tới, cưa phần nóc xe, dời thi thể đi trước."

Mọi người bàn tán ầm ĩ, Tống Hạc Đình đột nhiên bước ra, chỉ thấy trong tay có một thanh vũ khí sắc bén, quét một vòng quanh thân xe, phần nóc xe lập tức rời ra. Sau đó bà đỡ một đầu, hất hàm

ra hiệu cho Vương Nguyên Thạch tới giúp một tay.

Hai người nhấc phần nóc xe xuống dưới trước con mắt thán phục của đám đông, Tiểu Đào cũng bội phục nói: "Không hổ là chưởng môn nhân!"

"Là gia chủ!" Tôi sửa.

Xung quanh không có chỗ để đặt thi thể, mang nó về thì càng không thực tế, tôi nhìn thấy có một khách sạn ven đường, đề nghị vào đó mượn một phòng. Cảnh sát mập đi vào đàm phán, nhân viên khách sạn chưa từng nghe yêu cầu như thế này, thoái thác nói phải liên lạc với giám đốc, sau đó gọi điện nửa ngày chưa được.

Tống Hạc Đình nóng mắt đi tới, trực tiếp ném thi thể ở giữa đại sảnh khiến nhân viên sợ chết khiếp, vội ngăn cản. Tống Hạc Đình gằn giọng: "Mấy người đừng làm bộ, thi thể này chính là rơi ra từ khách sạn, cơ sở này nhất định phải tiếp nhận điều tra, định trốn tránh trách nhiệm?"

"Bác gái, sao bác có thể nói như vậy..."

"Rơi thành như thế, phải là từ nơi rất cao, ngươi nói cho ta nghe xem, xung quanh có tòa nhà nào cao như khách sạn các ngươi không?"

Nhân viên khách sạn không có lời nào để phản bác, những lời cô cô nói chợt nhắc nhở tôi, đi qua kiểm tra một chút, phát hiện cổ tay của nạn nhân có buộc một đoạn dây. Tôi chạy ra bên ngoài, ngửa mặt nhìn lên, lúc này trời đã gần tối, rất có lợi cho việc quan sát bằng động u chi đồng. Trên lầu cuối cùng đang đong đưa một đoạn dây đứt, rất giống sợi dây trên tay nạn nhân.

Tôi ra hiệu cho Tiểu Đào, cùng nhau vào thang máy lên tầng thượng, liếc mắt một cái liền phát hiện trên lan can sắt có buộc một sợi dây, đây mới là nơi vứt xác!

Tôi nói sơ qua tình hình cho cảnh sát mập bằng điện thoại, rồi tới kiểm tra. Sợi dây được thắt bằng một nút thủy thủ, hay còn được gọi là nút kamikaze, loại nút này được thắt rất kỳ công, buộc vật nặng rất chắc chắn, nhưng khi nới lỏng sẽ trơn tuột.

Có vẻ hung thủ treo nạn nhân ở giữa không trung, một đầu sợi dây buộc vào quạt thông gió, sợi dây vô cùng căng, sau đó có lẽ có người chạm vào, có thể là muốn cứu người, thi thể liền lập tức rơi xuống.

Chúng tôi xuống đại sảnh, giám đốc đã tới, nói rằng không biết gì về chuyện này, đồng thời tình nguyện hợp tác điều tra.

Thi thể được đưa vào một căn phòng trống, miếng tôn cũng được gỡ ra. Lúc tôi vào phòng, những tia nắng cuối cùng của buổi chiều sắp biến mất, việc đầu tiên tôi làm đó là vội vàng mở ô nghiệm thi ra, hướng về phía ánh mặt trời, chiếu bóng ô lên thi thể.

Bởi vì nạn nhân mặc quần áo, cộng thêm thói quen cắt bỏ phần tiếp xúc da thịt của hung thủ, trên người nạn nhân gần như không có dấu vết.

Tôi bảo Tiểu Đào nâng chân nạn nhân lên, quả nhiên phát hiện vết ép ở mép đùi phải giống như nạn nhân trước, cùng với đó là vết cào ở mắt cá chân trái.

Hoàng Tiểu Đào cau mày, tôi hỏi sao vậy, nàng nói: "Phần hạ thể bị hành hạ tàn nhẫn..."

"Đợi lát nữa rồi kiểm tra."

Tôi điều chỉnh bóng ô để tìm dấu vết khác, lúc ô chuyển tới một góc độ, trên người nạn nhân xuất hiện những vệt nhỏ, rất dày đặc, Tiểu Đào hỏi: "Đây là cái gì?"

"Là sợi thô cọ sát da thịt để lại, khả năng lúc còn sống nạn

nhân bị nhét trong bao bố, mau cắt quần áo cô ấy ra, mặt trời sắp lặn rồi." Tôi giục.

Tiểu Đào vớ lấy cái kéo, vội vàng cắt cái váy bó của nạn nhân ra, khi cơ thể trần truồng của nạn nhân xuất hiện, tất cả đều kinh hô. Không chỉ bởi vì thương tích khắp nơi trên cơ thể, mà phần bụng còn có một dòng chữ: Ta đã trở về!

Trầm mặc một hồi, Tiểu Đào nghiến răng mắng: "Tên chó cuồng vọng, đây thật là sự khiêu khích trần trụi đối với cảnh sát!"

Tôi không có thời gian mắng chửi, mà tiếp tục khám nghiệm tử thi, trên người nạn nhân cũng có vết ma sát với sợi thô.

Chẳng lẽ là, hung thủ trực tiếp mang nạn nhân còn sống trong bao bố lên tầng thượng, đây là một khách sạn, từ đại sảnh cho tới hành lang đều có camera, hung thủ cũng quá tự tin!

Chương 528: Bột tần phụ - Tuyệt học Tống gia

Tôi thu ô nghiệm thi lại, nạn nhân tuổi tác chừng 25, từ độ cứng thi thể và độ giãn đồng tử, thời gian chết là khoảng 2 tiếng trước.

Nguyên nhân tử vong cũng giống vụ án trước, bị siết cổ từ phía sau, thủ pháp hung thủ vô cùng thành thạo, bình tĩnh, không nghi ngờ chút nào là cùng một người làm.

Vết thương trên người nạn nhân vô cùng thê thảm, do rơi từ trên cao xuống nên nhiều chỗ gãy xương, xương sống cũng bị gãy, tuy vậy đầu mối hữu dụng không nhiều. Băng Tâm chỉ dòng chữ trên bụng nạn nhân, nói: "Cái này có thể điều tra nét chữ không?"

Tôi lắc đầu: "Không nhìn ra được, dùng dao khắc so với viết bằng bút là hoàn toàn khác nhau."

Băng Tâm chỉ một nét cong, nói: "Huynh nhìn này, phương hướng nét móc, có chút khácl người, dù thế nào vẫn có bản sắc riêng."

Tôi gật đầu, nhưng cảm thấy điều này không có ý nghĩa lớn, nét chữ và vân tay nếu không có đối tượng so sánh thì đều vô nghĩa, nhưng nó có thể dùng làm bằng chứng buộc tội sau này.

Tôi dùng động u chi đồng quan sát miệng vết thương, giống như trước, hung thủ thuận tay trái. Ngoài những vết va chạm, phần lưng còn có một vệt dây, trông giống như thắt lưng da, phía trên có khắc hình hoa mai. Hơn nữa, cái 'thắt lưng' này còn dọc theo lưng, xuyên qua giữa hai chân, có vẻ như là một cái quần lót

kỳ quái.

Tôi không khỏi hiếu kỳ, hỏi: "Có loại quần lót này sao?"

Băng Tâm lắc đầu: "Muội chưa từng mặc bao giờ."

Tôi định hỏi Tiểu Đào thì phát hiện nàng không có ở đây, cảnh sát nói nàng đã đi tìm nhân chứng.

Băng Tâm đẩy miệng nạn nhân ra kiểm tra, tôi nhìn vào phần da thịt nạn nhân, ngẩn người hồi lâu, trước tôi cho là hung thủ quấn bao bố vào người nạn nhân, vì tôi không nghĩ quần áo có thể chà sát lên cơ thể như vậy, ngay cả khi cởi trần mặc áo len cũng không gây ra vết như thế.

Tuy nhiên có một điểm khả nghi ở đây, đó là các vết ma sát trên co thể rất đều nhau, nếu đặt trong bao tải thì ma sát trên lưng phải lớn hơn ma sát phần ngực, nhưng vết ma sát trên người nạn nhân thì ngực và lưng đều giống nhau.

"Tống Dương ca ca, nhìn cái này này."

Băng Tâm từ từ lôi trong miệng nạn nhân ra một vật màu đỏ, thì ra là một cái nụ hoa hồng, nụ hoa tương đối lành lặn. Băng Tâm kinh ngạc quan sát một chút, tôi nhận lấy cái nhíp, ngửi một cái, là một cái nụ bình thường.

Băng Tâm cất nụ hoa vào túi vật chứng, hai chúng tôi tiếp tục khám nghiệm. Trong khoang miệng nạn nhân có vẻ bị loét nghiêm trọng, nhìn kỹ thì thấy có vẻ không giống loét bình thường, mà giống như biêm mạc khoang miệng bị vật cứng làm tổn thương.

Thời gian chết đã hai tiếng, vi khuẩn trong dạ dày đang phân hủy nội tạng, cho dù trong khoang miệng có mùi hoa hồng nhàn nhạt cũng không thể át đi mùi hôi của nội tạng bên trong. Nếu chẳng phải đã sớm quen cái mùi này, tôi sẽ không phân biệt được là có gì đó không đúng.

Cẩn thận ngửi một cái, tôi hỏi: "Mùi gì ấy nhỉ, muội có ngửi thấy không?"

Băng Tâm hít một cái, cau mày: "Mùi nước tiểu?"

Tôi khép miệng nạn nhân lại, ngửi ngửi trên mặt và cổ, thoang thoảng có mùi khai của nước tiểu, Băng Tâm kinh ngạc: "Nận nhân bị ngược đãi lúc còn sống!"

Tôi trầm ngâm nói: "Đúng, nhưng là nạn nhân chủ động, hơn nữa cô ta còn rất hưởng thụ."

"Cái gì?" Mọi người kinh ngạc.

Tôi giải thích, trên mặt nạn nhân có những biểu hiện khác thường, cô ấy là một người thích bị ngược đãi, lúc còn sống hẳn là nhét thứ gì đó hình cầu vào miệng, còn uống nước tiểu, hơn nữa trần truồng mặc một loại vải thô ráp bó sát người. Loại trang phục này thường để lộ những bộ phận nhạy cảm để trêu đùa, hẳn là ngang hông cô ấy buộc một sợi dây thắt lưng rất căng, phía dưới nhét một thứ đồ chơi tình dục.

Băng Tâm nói: "Nói vậy thì hung thủ không phải kẻ ngược đãi?"

Tôi lắc đầu: "Không nhất định, nhưng tìm được người kia chắc chắn sẽ cung cấp rất nhiều bằng chứng."

Tôi tiếp tục kiểm tra hạ thể của nạn nhân, âm hộ bị lật ra ngoài với một chút dịch đông đặc trên lông mu, tôi lôi một lọ thuốc bột trong ngực ra, đổ lên tay rồi thổi vào phần đùi nạn nhân.

Bột bám lên trên, lập tức có một khu vực lớn biến thành màu tím, sau đó lại nhanh chóng biến mất, ai nấy đều ngạc nhiên.

"Bột tần phụ?" Tống Hạc Đình kinh ngạc nói.

"Không sai!" Tôi đáp.

Bột tần phụ là thứ dùng để kiểm tra gian tình có ghi trong tẩy oan tạp lục, dùng da cóc và lá mộc hương nhu mài thành bột, nó sẽ có phản ứng với chất dịch trong âm đạo, tôi vì vụ này mà cố ý chuẩn bị.

Từ phản ứng của bột tần phụ, nạn nhân đã xuất ra một lượng lớn dịch nhờn, hẳn là do lúc còn sống cắm đồ chơi tạo thành. Đến gần phần âm hộ lại không có phản ứng, thứ trông giống dịch nhờn phía trên kia thật ra là dịch bạch huyết, nói cách khác nạn nhân cũng bị gian thi.

Tôi dùng nhíp tách âm đạo nhìn một chút, phát hiện thành âm đạo có tổn thương, là sau khi chết tạo thành, khẩu vị của hung thủ thật quá mặn!

Tôi vẫn không nghĩ ra hung thủ chọn tư thế nào để hãm hiếp thi thể, mặc dù việc này không quá quan trọng, nhưng không biết rõ tường tận tôi không thoải mái.

Lúc này Tiểu Đào đi vào hỏi: "Tống Dương, nghiệm xong chưa? Bọn em phát hiện ít manh mối."

Tôi phủi tay: "Xong rồi, mang thi thể về đi!"

Lúc ra khỏi cửa, tôi nhỏ giọng hỏi Tiểu Đào, lần này tại sao phải cố ý tránh mặt, nàng nhún vai nói: "Dạo gần đây gặp nhiều cảnh phụ nữ bị ngược đãi quá rồi, em sợ chính mình sẽ bị lãnh cảm."

Câu trả lời của nàng khiến tôi giật mình, thần kinh của tôi sớm đã quá cứng, hoàn toàn không có ý thức như vậy chút nào.

Nhân chứng Tiểu Đào tìm được là hai nhân viên khách sạn, do khách sạn quản lý khá nghiêm khắc nên những lúc lên cơn nghiện thuốc lá, nhân viên liền chạy tới góc chết của camera. Chạng vạng

tối khoảng 5h, hai người nhân viên chạy lên tầng thượng hút thuốc, đột nhiên phát hiện có vật gì đó lúc ẩn lúc hiện bên ngoài bờ tường, định thần nhìn lại thì là một cô gái bị treo hai tay lơ lửng.

Hai người dĩ nhiên là sợ hãi, cũng không biết đối phương còn sống hay đã chết, định kéo cô ta lên. Không ngờ vừa động vào sợi dây thì nút buộc lại tuột ra, cô gái rơi thẳng xuống, đập vào chiếc xe oto đang đậu bên dưới.

Hai người nghĩ rằng mình đã hại chết cô gái, sợ hãi cho nên khi Tiểu Đào yêu cầu những người tại đó tập trung lại để hỏi, cả hai đã chối ngay từ đầu. Với kinh nghiệm lâu năm của mình, liếc mắt Tiểu Đào đã nhìn ra họ đang nói dối.

Tôi thấy không cần thiết đi gặp nhân chứng, bọn họ không thể là hung thủ được, liền hỏi Tiểu Đào có phát hiện gì, nàng đáp: "Có vẻ camera quay được hung thủ!"

Điều này làm tôi rất hưng phấn, lập tức la lên: "Đi xem một chút!"

Chúng tôi đến phòng giám sát, Vương Nguyên Thạch cũng đã tới, ông ta đã điều tra một đoạn video. Trong hình, một người phụ nữ mặc quần áo lao động đang đi qua hành lang, đột nhiên vịn tường gập người xuống, một lúc sau mới chậm rãi đi về phía trước.

Đi được một đoạn, cô gái lặp lại động tác này, lúc đó trên màn hình từ đầu khác xuất hiện một bóng lưng người đàn ông, hai tay đút túi, cô gái quay đầu nhìn hắn.

Một góc khác của màn hình quay được hai người cùng đi lên lầu, lần này máy quay ghi lại được mặt người đàn ông, khoảng hơn 40 tuổi, mũi tẹt, môi dầy, dáng người hơi mập.

Tiểu Đào hỏi: "Nhìn dáng vẻ khổ sở của nạn nhân, có phải hung thủ đã chuốc thuốc mê cô ấy?"

Tôi cười nói: "Em nghĩ sai rồi, người này không có khả năng cao là hung thủ, cùng lắm là một kẻ thích 'đồ chơi' điều khiển từ xa."

"Đồ chơi điều khiển từ xa?" Tiểu Đào trợn mắt.

Tôi giải thích, nạn nhân cùng người đàn ông này chơi trò BDSM, nạn nhân hẳn là nhét vào âm đạo mình một món đồ chơi điều khiển từ xa, người đàn ông đút tay vào túi, rất có thể là cầm một cái điều khiển.

Tôi không hiểu lắm về BDSM, nghe nói người có sở thích này thường mặc đồ đặc trưng, nhét đồ chơi vào trong, rồi trùm quần áo bình thường ra ngoài, chạy khắp nơi để chơi đùa. Việc dễ bị lộ hàng chỗ đông người sẽ kích thích sinh lý của bọn họ.

Chương 529: Bức ảnh tự sát

Nghe xong Tiểu Đào méo mặt, nói: "Phàm nhân như chúng ta quả thực không hiểu được cái 'thú vui' tao nhã này."

Chúng tôi tiếp tục xem video, trước mắt chỉ tìm được 3 đoạn, còn có một đoạn nạn nhân vào thang máy một mình, có vẻ là đi lên tầng thượng. Có rất nhiều người ra vào khách sạn, nếu như trước khi hành hung, hung thủ không ở cùng nạn nhân thì chỉ có cách kiểm tra từng người một, đây là chuyện rất tốn thời gian và nhân lực, tôi bảo cảnh sát viên đi cùng mang hết bản gốc video đi.

Ba đoạn video này cũng cung cấp một chút tin tức hữu dụng, chúng tôi qua số phòng xác nhận được, nạn nhân hẳn ở trong một căn phòng trong cùng phía tây của lầu ba. Kiểm tra máy tính của khách sạn quả nhiên tìm được thẻ căn cước của nạn nhân dùng để thuê phòng, cô ta tên là Lý Lan Lan, thuê một phòng hai người ở.

Tôi với Tiểu Đào vào căn phòng kia, giường chiếu lộn xộn, thùng rác vứt bao cao su đã qua sử dụng. Dưới đất có một cái túi, bên trong là quần áo đặc thù, roi da, nến, bao gồm cả mấy đồ vật gây ra vết tích trên người nạn nhân.

"Xem ra là đúng!" Tiểu Đào nói.

Tôi nhìn qua một lượt: "Gã đàn ông hẳn là bỏ chạy, trên đất còn vứt một cái tất nam, những 'đồ chơi' này cũng không cầm đi, chứng tỏ lúc đi rất hoảng hốt, rất có khả năng ông ta qua nhân chứng biết được nạn nhân chết, sợ liên lụy nên mới trốn."

Đôi trai gái tới đây chơi trò BDSM, sau đó hung thủ lừa nạn nhân đến tầng thượng sát hại, dùng nút thắt thủy thủ treo lên bờ tường. Hắn biết người đầu tiên phát hiện nhất định sẽ động vào

sợi dây, thi thể sẽ rơi từ trên cao xuống con đường phồn hoa nhất thị trấn, dẫn tới khủng hoảng xã hội.

Tôi bước tới cửa sổ nhìn ra ngoài, màn đêm đã buông xuống, giao thông bên dưới cũng đã khôi phục, nhìn nhà nhà sáng đèn trong thị trận, tôi trong đầu nghĩ liệu hắn có ở sau một khung cửa sổ, như đang thưởng thức tác phẩm của mình, nhìn ngắm cảnh tượng hỗn loạn, đám người kinh hoàng, thu hoạch được một cảm giác thỏa mãn phạm tội to lớn!

Tên này bệnh biến thái đã đến thời kỳ cuối, phạm tội đối với hắn mà nói là lương thực, là không khí, là vật tất yếu không thể thay thế, hắn là một con thú đội lốt người, rong ruổi trong thành phố tìm con mồi.

Hoàng Tiểu Đào đi tới đằng sau tôi, hỏi tôi đang suy nghĩ gì, tôi hỏi ngược lại: "Em có biết bức ảnh nổi tiếng - 'người tự sát đẹp nhất' không?"

Tiểu Đào đáp: "Biết, bức ảnh đó khiến em cảm thấy không thoải mái, bởi bản chất của nó chính là một vụ án tử vong phi tự nhiên, lại bị người ta nâng thành cái đẹp ưu nhã, cứ như khích lệ việc tự sát vậy."

Bức ảnh đó là năm 1947, một cô gái từ tòa Building Emprise State tung người nhảy xuống ngã vào một chiếc xe Buick khiến toàn bộ chiếc xe biến dạng. Thi thể sắc mặt hiền dịu, tay ôm một bó hoa, được một nhiếp ảnh gia đi ngang qua trùng hợp chụp lại, gây một tiếng vang trong giới truyền thông.

Dù sao tôi không muốn đánh giá ý nghĩa bản thân bức ảnh, nói: "Món đồ dư thừa nhất trên thi thể chính là nụ hoa hồng trong miệng, không nghi ngờ là do hung thủ nhét vào. Anh nghĩ rất có thể hung thủ rất tôn sùng bức ảnh này, hoa hồng đối với hắn mà nói là vẽ rồng điểm mắt, làm cho cả vụ án được thăng hoa về mặt nghệ thuật."

Tiểu Đào lắc đầu thở dài: "Quả là một kẻ biến thái, việc này có giúp ích gì cho phá án không?"

Tôi nói: "Anh đang nghĩ, giờ này hung thủ đang làm gì, ở trong một căn phòng hướng về hiện trường hưng phấn tự sướng? Hay là đang quét weibo để xem phản ứng của mọi người, hoặc liên tục xem lại bức ảnh này."

Tiểu Đào cười nói: "Em hiểu, ý anh là gần đây hắn nhất định sẽ tìm kiếm bức ảnh này."

Tôi gật đầu, liền gọi điện cho Lão Yêu, thời gian này không liên lạc, vừa nghe giọng tôi hắn đặc biệt kích động, nói liên thanh như pháo: "Mẹ nó, thời gian này ngươi chết ở đâu, cũng không biết nhắn tin về. Nói thế nào đi nữa ta cũng là một thành viên tổ đặc án, ngươi cứ gạt ta sang một bên như vậy thật không hay!"

Tôi luôn miệng xin lỗi, nói gần đây có tình huống đột xuất, sau đó giao cho hắn nhiệm vụ, tra tất cả thị trấn này xem ai tìm kiếm bức ảnh đó trên mạng.

Lão Yêu chợt im lặng, tôi hỏi: "Chuyện này khó lắm à?"

"Thống kê dữ liệu lớn rất mất thời gian, việc cả công ty làm mà ngươi bắt ta làm một mình? Ngươi thật đúng là không biết thương xót ta chút nào, hơn nữa ngươi phải biết, bức ảnh này không chỉ có một liên kết."

"Vậy thì tra top 3 tìm kiếm trên Baidu,...không, top 5!"

Lại im lặng một hồi, Lão Yêu nói: "Được rồi được rồi, ta tra là được, có điều ngươi tỏ chút thành ý được không? Nào, moah một tiếng ta nghe coi."

Bây giờ tôi không có tâm trạng để cãi nhau với hắn, do dự một lát, moah một tiếng lên mu bàn tay. Lão Yêu cao hứng cười khanh khách, đê tiện nói: "Tiểu Tống Tống I Love You, too. Chờ ngươi

quay về!"

Cúp máy, tôi ghê tởm tới mức suýt ném bỏ điện thoại, Tiểu Đào che miệng cười không ngớt: "Đúng là vỏ quýt dày có móng tay nhọn."

Chúng tôi rời khỏi phòng, cũng những cảnh sát khác chuẩn bị đi về. Về tới phân cục, cảnh sát mập nhận được một cú điện thoại của cấp dưới, nói vừa tra được một số điện thoại, là số cuối cùng mà nạn nhân gọi, người này họ Vương, có thể là người đàn ông đã ở cùng cô ta.

Cảnh sát mập xin ý kiến tôi, tôi nói: "Lập tức gọi đến."

Chúng tôi sang phòng kỹ thuật, cảnh sát kỹ thuật thiết lập phần mềm nghe lén cuộc gọi cùng với xác định vị trí, sau đó Tiểu Đào gọi tới số kia. Năm hồi chuông, cuối cùng cũng vó người nghe, tất cả mọi người không ai dám thở mạnh, tôi loáng thoáng nghe bên đầu kia điện thoại có tiếng xe hơi, hình như là đang ở ngoài đường.

Tiểu Đào nói: "Xin hỏi có phải Vương tiên sinh?"

"Cô là cảnh sát đúng không?"

Nằm ngoài dự đoán của mọi người, đối phương lại hỏi trước, Tiểu Đào nhìn tôi, đáp: "Đúng, chúng tôi muốn gặp anh một chút để tìm hiểu tình hình."

"Tôi cũng biết mấy người sẽ tìm tôi, vậy chắc là xong rồi, tôi có thể thề với trời..."

"Tiên sinh, anh bình tĩnh đã, chứng cứ trong tay chúng tôi chứng minh anh không phải nghi phạm." Tiểu Đào trấn an.

Đối phương vẫn chưa lấy lại bình tĩnh, hốt hoảng nói: "Tôi đâu có ngờ sẽ xảy ra chuyện này, vốn dĩ chỉ cùng Lan Lan chơi trò tiêu

khiển, chuyện này mà bị đưa ra ánh sáng, công việc và gia đình tôi sẽ tan vỡ hoàn toàn."

"Tiên sinh, chúng tôi sẽ giữ bí mật, giờ anh ra ngoài có tiện không?"

"Tôi..."

Đúng lúc này, một tiếng vang dữ dội cắt đứt cuộc nói chuyện, Tiểu Đào đưa tay ôm tai, sau đó là tiếng tút kéo dài. Nàng alo nửa ngày không có ai trả lời, trong điện thoại vang lên tiếng răng rắc, giống như điện thoại bị nghiền nát, ngay sau đó cuộc gọi kết thúc.

"Xác định vị trí!" Tiểu Đào la lớn.

Cảnh sát kỹ thuật khổ sở nói: "Không xác định được, mới có 28 giây!"

Tất cả đều mơ hồ không biết chuyện gì xảy ra, Tiểu Đào bảo bọn họ bật ghi âm cuộc gọi lên, mọi người nín thở lắng nghe, tôi để ý có tiếng còi xe liên tục.

Ngay ở giây thứ 25, một tiếng giống như va đập cắt đứt cuộc nói chuyện, sau đó điện thoại bị nghiền nát.

Tiểu Đào trợn to hai mắt: "Tôi gọi điện hại chết anh ta?"

Nếu như đúng là trong quá trình gọi điện xảy ra tai nạn, thì trách nhiệm này hẳn là thuộc về chúng tôi, nhưng bây giờ không phải lúc truy cứu, tôi nói nhanh: "Liên lạc với bên giao thông, kiểm tra xem chỗ nào có tai nạn xe!"

Chương 530: Mưu sát

Chúng tôi lo lắng chờ đợi khoảng nửa tiếng thì có tin từ bên giao thông gửi tới, cả thị trấn mới vừa xảy ra hai vụ tai nạn, không có người chết.

Cảnh sát mập nói: "Tông chết người cũng không phải chuyện nhỏ, nếu trách nhiệm thuộc về tài xế sẽ bị truy cứu hình sự, có thể sẽ giấu thi thể hoặc xảy ra ở ngoại ô, nơi không có camera."

Tôi nói: "Tìm thử xem."

Tiểu Đào buồn rầu ôm đầu, tôi an ủi, nói đây không phải lỗi của nàng nhưng cũng chẳng làm tình hình khá lên.

Chúng tôi ở yên trong cục đến khoảng 10h, so với những cảnh sát viên khác thì chúng tôi khá là nhàn hạ, bọn họ phải tra video suốt đêm. Chúng tôi đi tìm một quán ăn đêm, chủ quán không biết chúng tôi là điều tra viên, mặt mày hớn hở kể hôm nay trên con phố kia có một xác chết rơi xuống, oanh động cả thị trấn.

Tôi lấy điện thoại ra xem một chút, trên weibo đã đầy tin về vụ án, Tiểu Đào thở dài: "Rồi, bây giờ toàn tỉnh đều biết, trong lúc hỗn loạn này, không biết cái thị trấn có thể yên bình được không."

Tôi cười lạnh: "Thứ hắn muốn chính là hiệu ứng này, trở lại dưới con mắt của vạn người, nhưng...vậy thì chẳng khác nào vi phạm giao kèo ban đầu."

Tống Hạc Đình nói: "Ta không biết ông nội con có giao kèo gì với tổ chức, nhưng có thể phỏng đoán, khi ông con chết, giao kèo sẽ hết hiệu lực."

"Bởi vì mục đích của chúng chính là làm cho ông nội chết mà thân bại danh liệt?" Tôi cắn chặt hàm răng.

Mặt Tống Hạc Đình lộ ra một nét bi thương, tôi thì phân vân, hung thủ làm chuyện lớn này, liệu có thể là do tổ chức giật dây hay không, tất cả vẫn là ẩn số.

Bữa cơm tối nay rất ngột ngạt, sau khi về nghỉ ngơi thật sớm, sáng hôm sau tôi dậy rất sớm, những người khác cũng giống tôi, chẳng ai có tâm trạng để ngủ vào lúc này.

Tới phân cục, cảnh sát mập cũng đến, anh ta dụi đôi mắt gấu trúc, hào hứng nói với tôi: "Tống cố vấn, rạng sáng nay tôi đã bắt được nghi phạm rồi!"

"Cái gì?" Chúng tôi đều giật mình.

Cảnh sát mập hưng phấn: "Cậu đoán thử xem là ai, xa tận chân trời mà gần ngay trước mắt."

Tôi không biết là ai, anh ta dẫn chúng tôi tới một phòng khẩu cung, trông thấy Mã Xảo Quân ngồi trong, đang khàn cả giọng thanh minh mình không phải hung thủ, tôi nghi ngờ nhìn cảnh sát mập: "Sao anh xác định là anh ta?"

Cảnh sát mập vỗ ngực nói: "Yên tâm đi, tất nhiên là chúng tôi có bằng chứng. Cậu có nhớ vụ án thứ nhất, nạn nhân bị mất một bên bông tai không?"

"Ý anh là..."

"Không sai!" Cảnh sát mập đắc ý gật đầu.

Thì ra từ khi bắt đầu xảy ra vụ án, anh ta liền phái người giám sát Mã Xảo Quân, là con của nghi phamh năm xưa, lại chịu đủ sự khi dễ, kỳ thị, nên bị liệt vào đối tượng hiềm nghi quan trọng. Rạng sáng hôm qua, cảnh sát viên theo dõi để ý thấy anh ta lén lén

lút lút xuống dưới vứt rác, mở bọc ra xem, bên trong có một cái bông tai giống hệt của nạn nhân.

Cảnh sát mập mặt mày hớn hở nói: "Thật không ngờ lại đúng là hắn, lần này có bằng chứng xác thực rồi."

Tôi lắc đầu nói: "Cái từ 'bằng chứng xác thực' này không thể nói tùy tiện, chỉ phát hiện một cái bông tai trong túi rác của anh ta, không thể tính là bằng chứng."

Cảnh sát mập có vẻ thất vọng: "Nhưng..."

Tôi ngắt lời: "Trước tiên kiểm tra sức khỏe cho anh ta đã."

Cảnh sát mập không hiểu ý tôi, nhưng vẫn làm theo. Bản kết quả khám sức khỏe cho thấy, Mã Xảo Quân bị hoại tử vĩnh viễn một bên thận, khả năng chăn gối căn bản là không có, bị đau lưng thường xuyên, trên thực tế đã 10 năm rồi không sinh hoạt tình dục.

Hơn nữa do thận hư, thể chất của anh ta cũng rất yếu, tôi nghĩ với thể lực của mình, anh ta không thể gây án, huống chi còn gian thi.

Mặc dù tôi đưa ra những luận điểm phản bác như vậy, nhưng các nhân viên cảnh sát không nghĩ thế, thậm chí có người thẳng tính hỏi: "Tống cố vấn, tại sao cậu và ông cậu cứ nhất định phải bảo vệ hai cha con bọn họ?"

Tôi đáp: "Tôi chẳng bảo vệ bất kỳ ai cả, tôi chỉ nêu lên ý kiến phản bác khách quan thôi."

Tuy nói thế nhưng bảo họ thả người thì không đồng ý, bởi vì thường ngày điều tra Mã Xảo Quân rất khó, hiếm lắm mới có cơ hội này, bọn họ định tranh thủ 48 tiếng tạm giữ để điều tra toàn diện về anh ta.

Tôi cảm thấy việc này sẽ uổng công, bèn hành động một mình, Tiểu Đào hỏi: "Vì sao cái bông tai kia lại chạy đến nhà Mã Xảo Quân, chẳng lẽ có người vu oan? Chúng ta có cần đến nhà anh ta xem xét không?"

Tôi nói: "Không cần đến nhà, anh đoán trong hai ngày sau, căn nhà sẽ bị cảnh sát xới tung, còn về phần vu oan,...rất có thể!"

"Vậy anh nghĩ đó có thể là ai?"

Tôi lắc đầu, tôi hoàn toàn không biết gì về quan hệ xã hội của Mã Xảo Quân, người thân của anh ta hầu như đã chết hết, chờ cảnh sát mập điều tra ra manh mối gì rồi nói tiếp. Nhưng nếu có thể, tôi hy vọng sẽ không tìm ra sự thật qua manh mối đó.

Trên tay tôi có những manh mối có thể điều tra, đó là qua camera khách sạn sàng lọc ra mười mấy người khả nghi, những người Lý Lan Lan liên lạc lúc còn sống, ngoài ra còn có sáng nay cảnh sát phát hiện một xác chết trôi, vẻ ngoài rất giống nhân tình của Lý Lan Lan, có thể là rơi từ một cây cầu xuống sông.

Tôi đương nhiên là có hứng thú hơn với thi thể, vì vậy cùng Tiểu Đào, Băng Tâm, Tống Hạc Đình chạy tới đội cảnh sát đường sông.

Bản thân Lương Xuyên rất ít sông, cảnh sát đường sông chỉ là một ngạch nhỏ gồm mười mấy người, rất hiếm khi vớt được thi thể.

Chúng tôi tới nhà kho họ dùng để bảo quan thi thể tạm thời, vén tấm vải trắng lên, mọi người đều nhânh ra, đây chính là người đàn ông trung niên xuất hiện trong video.

Thi thể tím tái nhiều, xuất huyết dưới da, bị nước sông ngâm trắng bệch, có vẻ là bị xe tông trên cầu rơi xuống nước. Tôi hỏi Vương Nguyên Thạch đi đâu, Tiểu Đào hiểu ý nói: "Anh với Băng

Tâm ở lại khám nghiệm đi, em lên cầu xem xét, chụp ảnh."

Sau khi nàng đi, tôi và Băng Tâm bắt đầu nghiệm thi. Trước tiên dùng thính cốt mộc nghe ngóng, nạn nhân bị gãy mấy cái xương sườn, nội tạng cũng bị hư hại khác nhau, nhưng cảm giác đầu tiên của tôi không quá giống bị tông chết, bởi vì tôi đã từng gặp thi thể bị tai nạn chết rồi.

Thi thể trong tai nạn ngoài ý muốn, hình dáng cơ thể bên ngoài có nhiều tin tức hơn là bên trong, tôi quan sát một chút thân thể nạn nhân, mặc dù vết thương đã bị nước làm mục nát, nhưng vẫn có thể nhìn ra những vết xước, những vết xước này phân bố đều khắp cơ thể.

Tôi hỏi Băng Tâm: "Theo muội nghĩ thì những vết thương này vì sao mà có, bị tông trúng?"

Băng Tâm nói: "Nhìn không giống lắm, hình như là...bị người ném từ trên xe đang chạy nhanh xuống, sau đó lăn mấy vòng trên đất theo quán tính."

Tôi cũng có cái nhìn như vậy, gật đầu. Dùng ngón tay ấn xương sợ nạn nhân, bên cạnh huyệt thái dương có một chỗ da bị tổn hại, phần dưới xương sọ có trạng thái vỡ phân tán mảnh xương, từ mặt ngoài vết thương cho thấy lực đập rất mạnh, tạo thành xuất huyết trong, đây là nguyên nhân chính dẫn tới cái chết.

Tôi thử hình dung một chút cảnh nạn nhân vừa nghe điện thoại vừa băng qua đường, bị một chiếc xe tông mạnh từ mặt bên.

Nhưng nếu là vậy, thì phần bị tông phải là toàn bộ một bên cơ thể, xương sống sẽ lệch nghiêm trọng về phía bên kia, nhưng hai đặc điểm này không có trên cơ thể nạn nhân, hai tay gần như là nguyên vẹn.

Nhận thấy vết thương trên hộp sọ có một góc xiên, tôi dùng

tay làm động tác giả, cảm giác giống như có một vật từ phía sau đột ngột vung đến, đập vào đầu, lập tức nói ra kết luận: "Nạn nhân bị mưu sát!"

Chương 531: Gạt tàn giết người

Nghe kết luận này, Băng Tâm không có kinh ngạc quá mức, thi thể rất thê thảm, nhìn giống như bị xe đụng chết, nhưng không đánh lừa được con mắt người trong nghề.

Tôi dùng tay đo miệng vết thương trên thái dương, cảm giác như là một vật hình tròn, có góc cạnh. Phản ứng đầu tiên của tôi là cái gạt tàn, nhưng từ bối cảnh bên ngoài lúc nói chuyện điện thoại, thì đó là ở trên đường, một người đi bộ dùng gạt tàn hành hung?

Băng Tâm tặc lưỡi: "Hung thủ đập chết nạn nhân giữa đường, cũng quá cuồng vọng đi!"

Tôi nói: "Khoa trương hơn, hung khí lại là cái gạt tàn thuốc..."

"Thật sao?" Băng Tâm kinh ngạc: "Vậy huynh có nghĩ đây chính là tên hung thủ của hai vụ trước?"

"Tám chín phần mười, nếu không phải hắn thì không có ý nghĩa diệt khẩu."

Tôi suy tư, quá trình hành hung chúng tôi nghe được trong điện thoại, so với tin tức lấy được mẫu thuẫn nhau, rốt cuộc sai ở đâu?

Tôi nhìn cái xác, đột nhiên nói: "Tay trái!"

Hai vụ án trước hung thủ thuận tay trái không thể nghi ngờ, đánh chết người đàn ông này lại là tay phải, 20 năm trước, hung thủ thuận tay phải.

Mặc dù trên thi thể viết bốn chữ Ta Đã Trở Về, nhưng tới giờ tôi vẫn chưa tin chắc là hắn có phải hung thủ năm xưa hay không. Nếu đúng là hắn thì 20 năm nay hắn cố luyện tay trái, nhưng giang sơn dễ đổi bản tính khó dời, trong tình huống khẩn cấp sẽ vẫn sử dụng tay phải.

Chuyện này hoàn toàn có thể hiểu được.

Tôi nhanh chóng tháo găng tay, nói: "Ta phải về nghe lại đoạn ghi âm!"

Băng Tâm hỏi: "Vậy người này phải làm sao bây giờ, không kiểm tra à?"

Tôi nói: "Không cần tiếp tục khám nghiệm, thi thể đợi lát nữa về rồi tính, để pháp y giải phẫu đi."

Tôi định đi ra ngoài, đột nhiên Tống Hạc Đình quát lên: "Có quên gì không?"

Lúc này tôi mới nhớ phải đốt giấy vàng, lần nào tôi cũng nhớ, chỉ quên có một lần liền bị cô cô bắt quả tang. Tôi xấu hổ lôi giấy vàng ra đốt, lúc hóa, Tống Hạc Đình cũng chắp tay hành lễ, cùng tôi đọc vãn sinh chú.

Chúng tôi lên cầu tìm Tiểu Đào, nàng đang chụp ảnh bằng điện thoại, thấy chúng tôi thì rất ngạc nhiên, hỏi: "Hai người làm xong nhanh như vậy?"

Tôi nói: "Anh ta bị mưu sát chứ không phải tai nạn!"

"Thật sao?" Tiểu Đào nhướn mày: "Chẳng trách em tìm nửa ngày cũng chẳng thấy dấu vết va chạm xe."

Cây cầu đã rất cũ kỹ, lan can có mấy chỗ hư hỏng, nhưng từ vết gỉ sét có thể nhận ra không phải bị đụng hôm qua. Băng Tâm nhìn xung quanh, nói: "Hành hung ở đây, căn bản là không có chỗ

trốn."

Tôi nhìn xe cộ đi đi lại lại, phân tích: "Lượng xe qua lại cũng đông, 9h e là càng đông...địa điểm hành hung không phải dưới đường mà ở chỗ khác."

Tiểu Đào hỏi: "Tại sao không phải ở đường?"

Tôi cười khổ: "Dùng cái gạt tàn thuốc làm hung khí ở giữa đường?"

Tiểu Đào nói: "Chắc gì đã là gạt tàn, ví dụ như chậu hoa ven đường thì sao?"

Tôi lắc đầu: "Nhất định là gạt tàn, anh không thể cái này mà cũng không phân biệt được."

Băng Tâm chen ngang: "Ở đây tranh luận cũng không ra kết quả, huynh nói về nghe đoạn ghi âm cơ mà, đi thôi!"

Lúc rời đi, Tống Hạc Đình nở một nụ cười, tôi hiếu kỳ hỏi: "Cô cô, cô cười gì vậy?"

Bà nói: "Ta thấy ba đứa rất ăn ý với nhau, ai, tuổi trẻ thật là tốt."

Tôi chớp cơ hội nịnh nọt: "Con thấy cô cô chẳng già chút nào."

Mặc dù ngoài miệng chối, nhưng biểu hiện nét mặt cô cô rất vui, quả nhiên phụ nữ đều thích nghe lời như vậy, tôi cảm thấy tự hào vì EQ của mình đã tiến bộ.

Quay về cục, chúng tôi bảo nhân viên kỹ thuật mở đoạn ghi âm ra nghe lại một chút, âm thanh trong 28 giây hội thoại được cắt thành từng tần số một, từ từ phát ra, bất kể nghe thế nào thì âm thanh đường phố cũng rất rõ ràng, thật giống như chính là ở lòng đường.

Tôi hỏi: "Có thể tách những tạp âm này ra không?"

"Khá tốn thời gian." Nhân viên kỹ thuật đáp: "Có điều tôi phát hiện một chuyện, những đoạn cong của tạp âm này tương đối mượt mà."

"Ý anh là sao?"

"Bản thân âm thanh xe cộ là tiếng ồn, một loại sóng thanh bất hòa, nhưng phần được ghi lại hình như đã qua xử lý giảm tiếng ồn." Kỹ thuật viên nghi ngờ nói.

Băng Tâm vỗ tay đánh bốp, nói: "Muội hiểu rồi, là hung thủ cố ý ngụy tạo, âm thanh xe cộ là do hắn phát ra."

Tôi cười: "Kẻ nào lại có bản lĩnh lớn như vậy, biết trước cảnh sát sẽ gọi điện tới? Tiếng ồn bị xử lý nguyên nhân rất đơn giản, bởi vì nó được lọc qua một lớp kính, địa điểm hành hung thực ra là trong một căn phòng."

Tôi bảo nhân viên kỹ thuật phát lại đoạn băng lần nữa, nghe đến gần cuối tôi hô dừng, nói: "Có nghe thấy không, điện thoại rơi xuống đất đáng lẽ phải phát ra tiếng va đập, nhưng trong ghi âm không có."

Tiểu Đào nói: "Ý anh là, dưới đất có thảm?"

Tôi gật đầu: "Có khả năng này, còn có một khả năng nữa, đó là nạn nhân đang ngồi, ví như ngồi trên ghế sofa, điện thoại rớt xuống đệm."

Tiểu Đào nói: "Hoặc là vừa có thảm, vừa có đệm."

Nhân viên kỹ thuật lại phát lần nữa, thời điểm mưu sát bị âm thanh chói tai che mất tất cả, nhưng vẫn có thể nghe được một âm thanh nào đó, như lời tôi nói là điện thoại rơi xuống một vật mềm mại.

Băng Tâm hỏi: "Vậy sau đoạn âm thanh chói tai này là sao?"

Tiểu Đào cười nói: "Chẳng quá đơn giản sao, hung thủ dùng giày dẫm nát điện thoại."

"Thì ra là như vậy!"

Đây là một phát hiện mang tính lật đổ, điều này có nghĩa là hung thủ lúc đó ngồi đối diện với nạn nhân, quan hệ khá quen, cho nên khi hắn cầm cái gạt tàn từ phía sau đến gần, nạn nhân cũng chẳng nghi ngờ.

Hoàng Tiểu Đào hưng phấn la lên: "Đi thôi, nhân lúc họ đang giữ người đàn ông xui xẻo kia để điều tra, chúng ta bất ngờ bắt hung thủ về!" Nàng còn dặn kỹ thuật viên không được tiết lộ nửa chữ.

Ra ngoài, chúng tôi đều thấy hưng phấn, tên hung thủ như ma trơi lần đầu tiên ở gần chúng tôi như vậy.

Trên đường tới nhà nạn nhân, Tiểu Đào gọi điện cho Vương thúc bảo ông ấy tới cùng, nhưng Vương Nguyên Thạch lại nói rằng có đang có chuyện quan trọng, sau đó cúp máy, Tiểu Đào lẩm bẩm chửi thề.

Nạn nhân tên là Vương Vật Hỉ, trưởng phòng của một công ty, mất một ngày tới nhà anh ta và công ty, chúng tôi mới biết anh ta và vợ đã li thân 1 năm, tối qua đi đâu không ai biết. Trên thực tế, trong mắt đồng nghiệp anh ta vẫn là một người rất đứng đắn, cũng không ai biết anh ta có sở thích BDSM, càng không biết quan hệ của anh ta với Lý Lan Lan.

Ôm một hy vọng to lớn trong lòng, cuối cùng vồ hụt, sự hụt hẫng này có thể tưởng tượng được. Đúng lúc này thì tôi nhận được tin nhắn của cảnh sát mập, Mã Xảo Quân đã nhận tội!

Chương 532: Tư thế mới

Lúc chúng tôi trở về phân cục đã là 19h, bầu không khí rất cao trào, tất cả mọi người vì phá được án mà cảm thấy hưng phấn. Tôi đến tìm cảnh sát mập, hỏi: "Mã Xảo Quân đâu, tôi muốn gặp anh ta."

Cảnh sát mập nói: "Để tôi dân anh đi...có điều, tôi biết anh với chúng tôi có sự bất đồng về nghi phạm, nhưng lần này đúng là đã tìm được chứng cớ quan trọng."

"Cái anh nói là bông tai kia?"

"Nếu chỉ cái bông tai thì không nói, chúng tôi phát hiện gần nhà Mã Xảo Quân có vết tích thiêu hủy, trong đống tro phát hiện đồ tùy thân của nạn nhân, còn có cả ADN của chính hắn." Cảnh sát mập đắc ý nói.

Chúng tôi nghe mà giật mình, Tiểu Đào hỏi: "Tìm thấy ADN trên cái gì?"

"Tinh dịch, ở trên quần áo của nạn nhân."

Những lời này khiến tôi bị sốc, tôi không phải là một kẻ bảo thủ cố chấp, có thể buông bỏ suy luận và trực giác của mình. Tôi bắt đầu nhìn lại vụ án kỹ càng một lần, có lẽ Mã Xảo Quân chính là hung thủ.

Thấy tôi nửa ngày không nói câu nào, Băng Tâm đẩy đẩy tay tôi, nói: "Tống Dương ca ca, không phải huynh bị đả kích đấy chứ?"

Tôi cười khổ: "Phá án là để tìm chân tướng sự thật, không phải

vì sĩ diện cá nhân, nếu như hung thủ đúng là hắn, ta sẽ thản nhiên tiếp nhận sự thật này."

Tiểu Đào nói: "Đi thôi, chẳng phải nói đi gặp anh ta sao?"

Đoàn người chúng tôi tới phòng tạm giam, Mã Xảo Quân đang suy sụp ngồi bên trong, nghe tiếng bước chân cũng chẳng buồn ngẩng đầu lên, tôi đứng lại trước mặt anh ta, từ tốn nói: "Chúng ta lại gặp nhau!"

Anh ta nâng mí mắt: "Ừ, là cậu."

"Vụ án do anh làm?" Tôi đi thẳng vào vấn đề.

"Đúng, các người nói sao thì nó là như vậy, tôi nhận hết, ông trời muốn xử tử tôi, được, tôi nhận mệnh!"

Tôi trợn to hai mắt, cũng Tiểu Đào nhìn nhau, đây không phải nhận tội, mà là nhận bừa!

Tôi nghiêm túc nói: "Mã Xảo Quân, đây là tội giết người, anh cần phải hiểu rõ, một khi đã chuyển sang áp dụng hình phạt, ai cũng không giúp được anh."

Anh ta cực kỳ khinh miệt, cười một tiếng: "Giúp? Tôi không cần ai giúp tôi. Năm đó các người nói cha tôi là hung thủ, bây giờ lại nói tôi là hung thủ. Hai mươi năm qua tôi đây sống không bằng chết, không biết Mã gia nhà chúng tôi đã đắc tội vị tai to mặt lớn nào, chẳng phải là muốn chúng tôi chết sao? Cái mạng nát này của tôi, cứ cầm đi là được rồi, dù sao cái thế giới bất công này tôi cũng đã sớm chán ngán."

Hoàng Tiểu Đào đá mạnh vào song sắt, dùng giọng nói ghét bỏ, mắng: "Anh không muốn sống thì tự mua sợi dây mà thắt cổ đi, tôi thấy anh là kẻ mắc chứng hoang tưởng, tự mình nhận hết tội lỗi lên đầu, còn cho rằng thế giới này bất công, đúng là đầu óc có bệnh!"

Đúng là Mã Xảo Quân bị mắc chứng hoang tưởng, anh ta bị bắt thóp, nhất thời kích động, dùng hai tay đeo còng vịn vào song sắt, hét: "Cảnh sát các người đột nhiên chạy đến nhà tôi, bắt tôi đi, sau đó còn nói nắm giữ chứng cớ quan trọng gì, một dân đen như tôi có thể làm gì? Không nhận tội thì bị đánh chết, trên tay các người là quyền lực, muốn hãm hãi một người thật quá dễ dàng."

Tôi thở dài, chứng hoang tưởng bị hãm hại của người này đã đến giai đoạn cuối, đối với người suy nghĩ lệch lạc thế này không nói đạo lý được, chỉ có thể thử làm cảm động một chút.

Tôi dùng ánh mắt ra hiệu cho mọi người đi trước, sau đó ngồi xổm xuống, chân thành nhìn anh ta, nói: "Tôi đã tốn rất nhiều thời gian điều tra, cha anh không phải hung thủ, anh cũng vậy. Cả nhà anh bị oan, tạm thời đừng nhận tội có được không, tôi nhất định sẽ bắt được hung thủ."

Mã Xảo Quân có vẻ bị lung lay, nước mắt lăn xuống, môi run run: "Nhưng nếu tôi không nhận, bọn họ sẽ đánh tôi!"

Tôi nói: "Anh yên tâm, tôi sẽ tìm luật sư cho anh."

"Tại sao anh lại tốt với tôi như vậy?"

"Bởi vì tôi tin anh trong sạch, nếu anh bị định tội, như vậy hung thủ sẽ lần nữa nhởn nhơ ngoài vòng pháp luật, tới lúc đó sẽ có nhiều nạn nhân hơn." Tôi trịnh trọng nhìn anh ta.

Mã Xảo Quân vịn vào song sắt mà khóc, tôi để anh ta khóc hết nỗi lòng, chờ khôi phục bình tĩnh mới hỏi: "Đúng rồi, anh nhớ lại xem, gần đây có ai đi qua nhà mình không?"

"Không có ai!" Mã Xảo Quân đáp.

"Không đúng, bác sĩ tâm lý Đường Tử Tân kia chẳng phải có ghé qua sao?"

"Phải, trừ anh ta ra, không còn ai khác." Mã Xảo Quân gật đầu.

Tôi đột nhiên nghĩ đến người này, phát hiện khí chất hắn bất ngờ lại trùng hợp với bức họa tôi vẽ cho hung thủ. Nhưng chứng cứ quan trọng cảnh sát tìm được đều là ở bên ngoài nhà Mã Xảo Quân, nếu muốn hãm hại anh ta, cũng không nhất định phải đi vào trong nhà.

Anh ta là con trai Mã Tam Hữu, tinh thần lại có vấn đề, là một đối tượng tốt nhất để vu oan.

Tôi an ủi anh ta mấy câu rồi rời đi, ra đến ngoài Băng Tâm hỏi: "Tống Dương ca ca, huynh định mời luật sư cho anh ấy thật sao?"

Tôi đáp: "Dĩ nhiên, anh ta không phải hung thủ, nhưng cứ nhận tội thoải mái như vậy, không kéo dài thời gian thì còn cách nào, giờ không phải là lúc giữ thể diện."

Tôi biết nếu mình làm thế, phía cảnh sát mập sẽ coi tôi là đối địch, điều này làm tôi cảm nhận được sự khó xử của ông năm xưa.

Tôn Băng Tâm nói: "Luật sư để muội đi tìm cho, bây giờ phải tranh thủ từng giây từng phút để điều tra."

Tôi trầm tư chốc lát, đáp: "Mời với tư cách của ta, tội danh bao che hung thủ để mình ta gánh đủ rồi!"

Trong lòng tôi chợt lóe lên ý nghĩ, oan ức năm xưa của ông giờ tới lượt mình gánh, thật đúng là gia truyền mà.

Tôi còn muốn làm một chuyện khác, ngoài luật sư, tôi muốn tìm Đường Tử Tân để xin giấy chứng nhận tâm thần của Mã Xảo Quân, việc này sẽ giúp kéo dài một chút. Cầm tờ danh thiếp lần trước Đường Tử Tân đưa, tôi bấm số trên đó.

Đường Tử Tân nói đang bận họp, sau 10h tối mới có thể gặp mặt, anh ta sẽ chủ động tới khách sạn tìm chúng tôi.

Hôm nay đã đi lại khá nhiều, tôi đề nghị Tiểu Đào và cô cô về khách sạn nghỉ ngơi trước, Tiểu Đào lắc đầu không đi, tôi nhỏ giọng nói nhờ nàng tách Tống Hạc Đình giúp tôi khoảng 2 tiếng.

Tiểu Đào liền đề nghị đi ăn gì đó, tôi gọi một phần cơm đơn giản, nhanh chóng nhét đầy dạ dày, rồi kêu mệt, nói muốn về khách sạn ngủ một giấc, 10h sẽ xuống tìm hai người.

Tôi tách cô cô ra không phải là để làm chuyện gì mờ ám, chỉ là cố cứ kè kè bảo vệ, khiến tôi không thể làm một chuyện...tôi muốn xem phim sex!

Tôi về khách sạn, bật máy tính lên down mười mấy bộ phim con heo, tốc độ wifi của khách sạn rất cao, một lát đã xong mấy bộ.

Đúng lúc đang chăm chú xem thì cửa phòng đột nhiên mở ra, tôi không kịp tắt video thì gương mặt Băng Tâm đã xuất hiện ở cửa, con bé kinh hô một tiếng: "Tống Dương ca ca, huynh đang lén lén lút lút xem cái gì đấy?"

Tôi luống cuống chẳng biết giải thích làm sao, Băng Tâm cười đểu đi vào: "Có phải huynh với Tiểu Đào tỷ tỷ đã phát triển tới mức quá thân mật, bắt đầu tìm hiểu tư thế mới?"

Tôi mắng: "Thiếu nữ đáng yêu như vậy, sao đầu óc đen tối thế, ta đang nghiên cứu vụ án."

"Nghiên cứu vụ án?" Băng Tâm quả thật không cách nào tìm được sự liên quan của vụ án với phim con heo. Tôi biết thế này là hơi cố chấp, nhưng đúng là tôi đang nghiên cứu vụ án. Hai án mạng này có một điểm khả nghi rất lớn, đó là hung thủ lựa chọn tư thế nào để quan hệ với xác chết? Cả hai thi thể đều có vết ép ở má đùi trong bên phải, mắt cá chân trái có vết cầm nắm, tôi quả thật không biết hình dung tư thế này thế nào trong đầu, chỉ có cách thỉnh giáo các vị lão sư Nhật Bản trong phim JAV.

Chương 533: Nghi phạm

Băng Tâm có vẻ như đã hiểu, hỏi: "Tìm ra tư thế nào rồi?"

Tôi lắc đầu: "Chưa, hung thủ quả là cao nhân...phải rồi, sao muội vào được vậy, ta khóa cửa rồi mà?"

Băng Tâm rút một phong bì dậy cộm sau lưng ra: "Là Vương thúc cho muội thẻ mở cửa, muội đã mời cho Mã Xảo Quân một vị luật sư có tiếng. Ban nãy dưới lầu đụng phải Vương thúc, ông ấy nói còn có việc phải làm, nhờ muội chuyển cái này cho huynh."

Tôi cầm lấy xem một chút, chính là hồ sơ các hộ dân trên con đường đó hai mươi năm nay, mấy ngày này manh mối liên tiếp xuất hiện khiến chúng tôi có phần tiếp không nổi, vậy mà ông ấy vẫn bám theo manh mối này, nghị lực và sự kiên trì thật khiến tôi cảm động.

Tôi có cảm giác nợ Vương thúc một ân huệ, chuyến này về nhất định phải mua cho ông ấy một bình rượu ngon.

Lúc này tôi đột nhiên phát hiện Băng Tâm chẳng ngại ngùng mà ngồi trước máy vi tính, đang thưởng thức bộ phim chiếu dở, tôi vội la lên: "Này, đừng xem, đừng xem!"

Băng Tâm bĩu môi nói: "Tại sao không cho muội xem? Muội cũng phải nghiên cứu vụ án một chút."

Tôi bật cười: "Lừa quỷ hả, tắt đi cho ta!"

Con bé bắt đầu giở giọng tiểu thư: "Không mà, muội lớn như vậy rồi mà chưa từng được xem, để muội xem JAV trong truyền thuyết dáng dấp ra sao."

Tôi quả thật bó tay, chẳng thể làm gì khác hơn là ra đóng kỹ cửa lại, chọn một bộ phim gọi là 'đứng đắn' để con bé mở mang tầm mắt. Băng Tâm thì xem đến mê mẩn, còn tôi lại rất căng thẳng, cứ như đi ăn trộm, nếu việc này bị người khác nhìn thấy, có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không rửa sạch được nỗi oan.

Băng Tâm thấy đoạn dẫn truyện quá dài, liền trực tiếp tua đến đoạn cao trào, vừa xem vừa hỏi: "Huynh với Tiểu Đào tỷ tỷ đã thử tư thế này bao giờ chưa?"

Gáy tôi bốc khói đen: "Nói nhiều nữa ta liền tắt! Haiz rốt cuộc ta đang làm gì vậy, đầu độc một tâm hồn non nớt."

Băng Tâm hừ một tiếng: "Đừng quên muội học Y, bí mật về sinh sản đã sớm biết từ lâu rồi." Nói xong tắt video đi: "Hoàn toàn không đẹp như trong tưởng tượng, diễn viên nam cứ như con tinh tinh, không hiểu sao nhiều người lại thích xem như vậy."

Tôi cười khổ: "Làm gì có ngôi sao nam nào đi đóng JAV chứ."

"Ồ, đây là cái gì? 12 nam, 6h, 50 lần. Oa, thật biến thái!" Vừa nói Băng Tâm vừa mở cái video ra, miệng tôi nháy mắt há to có thể nhét cả quả trứng gà vào.

"Đừng xem cái này, thật kinh tởm!"

Phim này tôi không xem nổi, hoàn toàn chính là bạo hành, tại sao Nhật Bản lại có thể biến thái như vậy?

Video vừa mở là là một đám đàn ông quây kín người phụ nữ, dùng đủ món đồ chơi phục vụ, tôi giơ tay ra để tắt thì đột nhiên Băng Tâm la lên: "Tống Dương ca ca, huynh xem tư thế này này."

Trong màn hình, một người đàn ông đang đè đùi phải nữ chính xuống, nâng chân trái cô ta lên, cầm một đồ chơi lớn như cánh tay trẻ em, đang điên cuồng thọc vào.

"Dụng cụ?" Tôi kinh ngạc trợn hai mắt.

Màn sương mù trong đầu tôi thoáng cái trở nên rõ ràng, thì ra là như vậy, hung thủ không dùng dương vật của mình, mà một chân đè lên đùi nạn nhân, một tay nâng chân kia lên, tay còn lại cầm một chiếc gậy lớn đâm vào âm đạo.

Như vậy thì sự mâu thuẫn trên thi thể đã được sáng tỏ. Trên xương sống nạn nhân thứ nhất có hai chỗ bị dùng lực, nói rõ trong quá trình hành hung, hung thủ dừng lại một lần, hơn nữa loại cách thức mưu sát băng việc ghì cổ từ phía sau này rất tiết kiệm sức lực. Hai điều này chứng tỏ, hung thủ không dư thừa thể lực, cũng có thể vì hắn đã lớn tuổi.

Nhưng những vết tích hắn để lại sau khi hiếp dâm xác chết lại khiến người ta nghĩ rằng hắn rất khỏe mạnh, thì ra là dùng dụng cụ hỗ trợ!

Băng Tâm tắt cái video ghê tởm, hỏi tôi: "Nhưng nếu như vậy thì hung thủ có cảm nhận được khoái cảm không?"

Tôi nói: "Theo muội thì vừa rồi nam chính tại sao phải làm như vậy?"

Băng Tâm suy nghĩ một chút, đáp: "Huynh muốn nói đến khoái cảm tinh thần?"

Tôi gật đầu: "Từ những manh mối cho thấy, thể lực của hung thủ đã không còn như xưa, hoặc là mắc bệnh nào đó nên không thể quan hệ tình dục, chỉ có thể cầm dụng cụ thay thế. Dù vậy hắn không hề rút ngắn quá trình này, cho thấy hắn hưởng thụ đầy đủ khoái cảm ngự trị."

Đột nhiên tôi dừng lain, ngẩng đầu nhìn Băng Tâm, nói: "Chết rồi!"

"Sao vậy?" Băng Tâm hỏi.

"Như vậy chứng cứ này sẽ càng bất lợi đối với Mã Xảo Quân."

Trước tôi cho rằng Mã Xảo Quân có một căn cứ lớn để khẳng định không phải hung thủ, đó là thận đã bị hoại tử, không thể tiến hành hiếp dâm. Nhưng bây giờ chúng tôi lại chỉ ra, hung thủ hoàn toàn phù hợp với đặc điểm này.

Một hồi im lặng, Băng Tâm nói: "Nếu chúng ta giả thiết Mã Xảo Quân là hung thủ thì sao?"

Tôi suy tư nói: "Vậy động cơ là gì?"

"Trả thù xã hội." Băng Tâm đáp.

Nhưng tôi vẫn cảm thấy hung thủ là người khác, bởi cách thức ra tay quá thành thạo, quá lão luyện, việc này giống như một họa sĩ chân ướt chân ráo vào nghề lại vẽ ra được bức tranh theo tiêu chuẩn quốc họa Tề Bạch Thạch, đây cơ hồ là không thể.

Nhưng nhất thời tôi chưa thể tìm ra căn cứ thực tế, đúng lúc thì thì chuông điện thoại reo, Tiểu Đào gọi về hỏi tôi dậy chưa, liếc nhìn đồng hồ đã 10h, tôi hỏi: "Đường Tử Tân tới?"

"Đến rồi, đang ở đại sảnh." Tiểu Đào đáp.

Tôi tắt máy tính, cùng Băng Tâm đi xuống. Đường Tử Tân vẫn như cũ mặc vest, đi giày đen, trong tay cầm gậy, trên mặt nở nụ cười lịch thiệp. Thấy tôi đi xuống, anh ta đưa tôi một phong bì: "Đây là báo cáo giám định tinh thần của Mã Xảo Quân, hy vọng có thể giúp, nghe nói anh ta bị bắt, trong lòng tôi cũng thật nặng nề."

Tôi nhận cái phong bì, nhìn chằm chằm người này, cảm thấy nếu như anh ta là tội phạm, tôi sẽ tin hơn là Mã Xảo Quân.

Tôi dò hỏi: "À phải, anh học tâm lý học, có thể giúp chúng tôi phân tích một chút về nội tâm của hung thủ không?"

Đường Tử Tân cười nhún vai: "Tôi học chuyên ngành tư vấn tâm lý, nội tâm tội phạm không phải sở trường, cậu nên tìm chuyên gia thì hơn."

"Lần cuối anh gặp Mã Xảo Quân là khi nào?" Tôi hỏi tiếp.

"Chính là lần đó, cậu cũng biết."

"Thứ cho tôi nhiều lời, anh có phải người bản xứ không?" Tôi hỏi nhanh.

"Không, quê tôi ở Thiểm Tây."

"Tối qua khoảng 6h, anh đang làm gì?" Tôi hỏi ngày càng nhanh.

"Đi thăm một bệnh nhân, không tin cậu có thể đến phòng làm việc của tôi kiểm tra ghi chép lịch trình trong ngày."

Đường Tử Tân trả lời rất tự nhiên, không sơ hở chút nào, tôi nói: "Không cần đâu, ngại quá, là bệnh nghề nghiệp!"

Anh ta cười: "Không sao, chúc cô cậu sớm bắt được hung thủ..."

Khi thốt ra những lời này, nháy mắt nét mặt bình tĩnh của anh ta thoáng thay đổi, ánh mắt lộ ra một tia bối rối, mặc dù trước đó biểu hiện rất tự nhiên, nhưng lúc sắp rời đi là lúc con người ta lơ là nhất

Câu nói vô tâm này không khỏi làm sự nghi ngờ của tôi đối với anh ta tăng lên mấy phần.

Nhưng sự biến sắc của Đường Tử Tân chỉ thoáng qua rồi biến mất, anh ta cười nói: "Ý tôi là, thật lòng mong tiểu tử này không phải là tội phạm."

"Hiểu, hiểu!" Tôi cũng cười nói.

Sau khi Đường Tử Tân đi, Tiểu Đào hỏi tôi: "Tống Dương, anh hoài nghi người này sao?"

Tôi suy tư đáp: "Có chút khả nghi!"

Chương 534: Phất hán phục, địch quần hùng

Tôi nhờ Băng Tâm và Tiểu Đào buổi tối giúp mình cùng sàng lọc danh sách các hộ trên con đường, Tống Hạc Đình về phòng mình nghỉ ngơi, sau khi thu thập tin tức, Vương thúc đã loại trừ toàn bộ người là nữ giới, nhưng lượng công việc vẫn còn rất lớn.

Băng Tâm đột nhiên nói: "Nếu trong lúc này hung thủ tiếp tục gây án, há chẳng phải là chứng minh Mã Xảo Quân vô tội sao?"

Tôi lắc đầu: "Cái bông tai kia chắc chắn là hung thủ nhét vào túi rác, hắn sẽ không ngu tới mức gây án trong lúc cấp bách này đâu."

Trong vòng 20 năm, người trong con phố phải đến mấy trăm, chúng tôi kiểm tra từng người, bàn luận về những người tìm được. Đột nhiên Tiểu Đào la lên: "Đoán xem em tìm được ai này!"

Tôi hiếu kỳ: "Không phải là vị bác sĩ tâm lý vừa rồi đấy chứ?"

"Không sai chút nào!" Tiểu Đào rút ra một tờ giấy, tôi và Băng Tâm tới nhìn, 20 năm trước Đường Tử Tân có thuê một phòng trên con phố đó, cho đến nắm thứ hai mới dọn đi.

Băng Tâm nói: "Nhưng anh ta thuê tầng 5, không có phòng ngầm."

Tiểu Đào nói: "Chưa chắc, phòng ngầm không nhất định là phải của tầng trệt, đó là chưa kể phòng ngầm có thể thuê ở bên ngoài."

Tôi nghĩ Tiểu Đào nói có lý, nếu như dùng xác suất để cân nhắc, hiềm nghi về Đường Tử Tân đã lên đến 40%.

Nhìn đồng hồ, cũng không còn sớm nữa, tôi bảo hai người về nghỉ, lúc này Vương Nguyên Thạch từ ngoài đi vào, không nói không rằng cởi áo khoác, châm một điếu thuốc, nhàn nhạt nói: "Tìm được mấy thứ!"

Ông ta ném cho tôi một phong bì lớn, bên trong là ảnh chụp theo dõi được in ra, tôi kinh ngạc, bởi vì đây cũng là tài liệu trên tay cảnh sát mập. Tiểu Đào ngạc nhiên nói: "Không phải là ông ăn cắp đấy chứ?"

"Không được sao?" Vương thúc cười: "Bọn họ đã bắt đầu ăn mừng vì vụ án được phá, nên chẳng ai cảnh giác."

Những bức ảnh được chụp lại từ camera khách sạn, một người có vẻ là nghi phạm, mặc một bộ áo khoác, đội mũ, ăn mặc như đặc vụ thời chiến, có vẻ hắn khá nắm rõ vị trí các camera, từ đầu đến cuối không bị lộ mặt.

Những bức ảnh thể hiện, người này có đi qua tầng mà nạn nhân thuê phòng, lần cuối bị ghi lại là đang ở bậc thang đi lên tầng thượng.

Tôi bất giác so sánh bóng lưng này với Đường Tử Tân, chiều cao của người trong ảnh cũng tương đương, Băng Tâm bỗng nhận ta điểm bất đồng: "Vị bác sĩ tâm lý kia chẳng phải luôn chống gậy ba tong sao? Phải rồi, anh ta dùng tay nào chống gậy nhỉ?"

Tiểu Đào nhớ lại, nói: "Tay phải."

Tôi nói: "Có thể đây chỉ là ngụy trang, giờ phải quan sát chân anh ta xem có bệnh tật gì không."

Tiểu Đào nói: "Giả sử hung thủ là anh ta, có thể nạn nhân Vương Vật Hỉ do mắc chứng sở thích bệnh hoạn nên mới khổ não,

đi tìm anh ta để được tư vấn tâm lý. Qua tư vấn, Đường Tử Tân biết ngày đó họ sẽ ở khách sạn chơi trò BDSM, vì vậy liền bày kế, dụ Lý Lan Lan lên tầng thượng rồi sát hại."

Băng Tâm xen vào: "Muội đã xét nghiệm máu Lý Lan Lan rồi, không tìm được loại mê hồn dược."

Tôi phân tích: "Nếu theo giả thiết của Tiểu Đào, hung thủ quen biết Vương Vật Hỉ, cũng có thể quen biết Lý Lan Lan, chắc nạn nhân sẽ bị lừa. Nếu nói như vậy thì cũng có thể giải thích tại sao Vương Vật Hỉ không hề đề phòng hung thủ, và tại sao chúng ta lại không tìm được người này trong mối quan hệ xã hội của anh ta."

Tiểu Đào vỗ tay một cái, cười: "Đạp phá thiết hài vô mịch xử, chiếm được toàn bộ không phí thời gian, chúng ta rốt cuộc cũng tìm ra một người được gọi là nghi phạm! Ngày mai sẽ ghé thăm văn phòng tư vấn tâm lý của anh ta."

Tôi lắc đầu: "Tuyệt đối sẽ không tìm được cái tên Vương Vật Hỉ và ghi chép chữa bệnh, nếu như anh ta quả thật là hung thủ, nhất định sẽ hủy nó rồi. Có điều hung thủ đã từng dùng xe để di chuyển xác của Vương Vật Hỉ, chúng ta có thể kiểm tra xem thời gian đó xe của Đường Tử Tân có chạy không."

Vương Nguyên Thạch nói: "Cái này giao cho ta đi."

Tôi gật đầu: "Nhớ đừng tiếp xúc trực diện, nếu như Lão Yêu bên kia có thể tìm được chứng cứ, như vậy tôi nghĩ là sẽ ổn."

Vừa nói tôi liền bấm số Lão Yêu, biết giờ này hắn nhất định chưa ngủ, hỏi hắn đã tra được ai tìm kiếm bức ảnh chưa? Lão Yêu phàn nàn rằng sao có thể nhanh như vậy, hai ngày tới sẽ không nghỉ ngơi."

Tôi nói: "Chờ một chút, ngươi tra cái địa chỉ IP này xem có từng tìm kiếm bức ảnh kia không."

Tôi nhắn trang web của phòng tư vấn tâm lý Hân Nhạc cho hắn, Lão Yêu lạch cạch tìm kiếm một chút, nói không có, lòng tôi nhất thời trùng xuống, quả nhiên là không thuận lợi như vậy.

Có điều ngay sau đó Lão Yêu lại nói: "Địa chỉ IP này không có dữ liệu nhập xuất trước và sau khi vụ án xảy ra."

Tôi hỏi: "Ý ngươi là, lúc đó không có ai ở văn phòng?"

Lão Yêu cười: "Ta không khẳng định được, chỉ có thể nói, thời gian đó không có ai sử dụng internet."

Tôi đọc toàn bộ wechat, số điện thoại, email của Đường Tử Tân trên danh thiếp cho Lão Yêu, bảo hắn tra một chút về người này, nếu như tra được manh mối, lượng dữ liệu lớn có thể ngừng điều tra.

Chúng tôi hồi hộp chờ đợi kết quả của Lão Yêu, 5 phút sau điện thoại reo lên, tôi kích động nghe, nhưng là giọng của Tống Tinh Thần, giọng nói có vẻ gấp gáp: "Tiểu Thiếu Gia, chúng ta bị tập kích!"

Tôi quá sợ hãi la lên: "Chúng ta tới ngay đây!"

Đúng lúc này Tống Hạc Đình vọt vào, thì ra bà cũng nhận được điện của Tống Khiết, bà lạnh lùng nhìn chúng tôi, nói: "Không được qua đó, ta đi giúp hai đứa!"

Dứt lời bà phất bộ hán phục, như du long lao ra hành lang.

Chúng tôi nhìn nhau, có chuyện xảy ra làm sao có thể bỏ mặc, Tiểu Đào nói: "Vương Nguyên Thạch, ông đi gọi cứu viện, ba chúng tôi tới đó trước."

Chuẩn bị đi, Vương thúc lấy súng của mình đưa cho Tiểu Đào, lần này tới đây nàng không mang súng, sững sờ một chút liền nhận lấy.

Chúng tôi bắt chiếc taxi đến nhà Trầm Lệ Quyên, trên đường tài xế cứ ba hoa bất tuyệt, chúng tôi nào có tâm trạng tiếp chuyện, đột nhiên phía trước vang lên một tiếng nổ, ngay sau đó lại một tiếng nữa.

"Mẹ ơi, là tiếng súng!" Tài xế sợ hết hồn, thiếu chút nữa tông trúng cột điện, nói thế nào cũng không dám đến gần.

Chúng tôi đạp cửa xe xông ra, Tiểu Đào nhìn Băng Tâm, định nói rồi lại thôi. Tôi biết nàng muốn bảo Băng Tâm ở lại, bởi vì đối phương là ai, có bao nhiêu người, bao nhiêu súng đều không rõ, Băng Tâm đi sẽ chỉ mạo hiểm.

Nhưng tôi cũng không yên tâm để Băng Tâm ở lại một mình, dứt khoát nói: "Đi chung có thể chiếu cố lẫn nhau. Yên tâm đi, cô cô mạnh lắm!"

Chúng tôi chạy tới nơi, phát hiện nhà Trầm Lệ Quyên tối om, cửa kính vỡ hết, vài người đang nằm ngổn ngang trên đất, rải rác là dao găm, vũ khí và những thứ khác, không khí sặc mùi máu và thuốc súng. Hàng xóm xung quanh đều sợ hãi không dám bật đèn, tất cả thò đầu trong bóng tối ngó nhìn.

Đột nhiên một người từ trên cao ngã xuống đất, nằm bất động, Băng Tâm sợ hãi ôm chặt tay tôi.

Chỉ thấy Tống Hạ Đình nhảy theo dẫm lên cái xác vừa rồi, hán phục trên người bay phất phới, hời hợt nói: "Đã giải quyết toàn bộ!"

Chương 535: Cứu Đao Thần

Tôi vô cùng vui mừng, chính mình đã bảo Tống Tinh Thần và Tống Khiết ở đây bảo vệ Trầm Lệ Quyên chứ nếu không sự tình sẽ không thể tưởng tượng được.

Chúng tôi bước qua đống ngổn ngang vào trong nhà, gần như đồ gia dụng chẳng cái nào còn nguyên vẹn, có mấy tên côn đồ bị đánh ngất nằm trên đất, may mắn là không có ai bị thương. Tống Tinh Thần kể cho tôi chuyện xảy ra, nửa tiếng trước một phát đạn bắn vỡ đèn trong phòng ngủ Trầm Lệ Quyên, sau đó một nhóm hung hãn cầm vũ khí xông vào. Tống Tinh Thần lập tức bảo Trầm Lệ Quyên trốn vào phòng chứa đồ, mình với Tống Khiết thì ngăn bọn chúng lại.

Đám côn đồ này mặc dù cũng biết chút võ vẽ, nhưng ở trước mặt Tống Tinh Thần và Tống Khiết thì không đáng nhắc tới, chỉ có điều bên lầu đối diện có tay súng bắn tỉa, cứ ngắm vào hai người, chỉ cần tới gần cửa sổ liền nổ súng, khiến hai người vô cùng bị động.

Phiền toái hơn là, có một số tên có vẻ rất quen thuộc bố trí trong nhà, chạy thẳng tới căn phòng Trầm Lệ Quyên trốn. Ông xã Trầm Lệ Quyên bị đánh, chị gào lên kêu cứu nhưng Tống Tinh Thần không cách nào dứt ra được, lòng như lửa đốt.

Lúc này trong phòng Trầm Lệ Quyên vang lên tiếng đánh nhau, Tống Tinh Thần cũng không biết chuyện gì xảy ra, rồi chợt yên tĩnh lại. Tống Tinh Thần hỏi chị ta sao rồi, Trầm Lệ Quyên run rẩy nói: "Không sao, có người đã cứu tôi!"

Tống Tinh Thần và Tống Khiết bị vừa đánh vừa bắn, không

cách nào qua đó được, sau đó Tống Hạc Đình tới, lôi lệ phong hành chém chết tay súng bắn tỉa trên nóc nhà bên kia, bọn họ lúc này mới rảnh tay.

Tôi vội hỏi Trầm Lệ Quyên: "Ai cứu chị?"

Trầm Lệ Quyên hai mắt vẫn đầy nước, run run nói: "Là Tống đại thúc!"

Tôi nhất thời không thể tin được, hỏi lại: "Tống đại thúc nào?"

"Ông nội cậu đấy."

Mấy người chúng tôi đều giật mình, Trầm Lệ Quyên nói lúc đó có người bịt mặt xông vào, mặc dù không rõ nhưng người đầu tiên Trầm Lệ Quyên nghĩ tới là ông nội tôi.

Thì ra người cứu chị là Đao Thần, cho dù Trầm Lệ Quyên không biết ông tôi đã từ trần thì cũng không nên hiểu lầm như vậy.

Ánh mắt tôi quét qua Tống Hạc Đình, bắt gặp bà lộ ra một tia rất lạ, tôi rốt cuộc có một cảm giác, Tống Hạc Đình biết gì đó nhưng cố ý giấu tôi, có điều giờ không phải lúc truy cứu chuyện này.

Chuyện vừa rồi có chỗ không đúng lắm, tay bắn tỉa bắn nổ bóng đèn, có quá dùng dao mổ trâu để giết gà không? Nếu chúng quả thật muốn trong nhà không thấy gì, hoàn toàn có thể dập cầu giao mà.

Tôi hỏi: "Lúc ấy trong phòng ngủ có ai không?"

Trầm Lệ Quyên nói: "Lúc ấy tôi ở trong phòng, bóng đèn bị nổ, ban đầu còn chưa có phản ứng kịp."

Tôi suy tư: "Kỳ lạ, kỳ lạ. Nếu như mục tiêu là chị, sao phát

súng kia không trực tiếp nhắm thẳng vào đầu chứ?"

Băng Tâm nói: "Có tấm kính cản trở, kính sẽ khúc xạ tầm mắt."

Tôi lắc đầu: "Không đúng, có thể phá vỡ bóng đèn, tại sao không bắn trúng người được. Ta luôn cảm thấy đây là cố ý."

Một gã đàn ông nằm dưới đất đang rên rỉ, tôi dùng mắt ra hiệu cho Tống Tinh Thần, hắn bước tới túm tóc tên kia kéo dậy, tôi dùng minh vương chi đồng nhìn vào mắt hắn, tên kia kêu thảm như gặp quỷ.

Hành hạ hắn 5s, tôi mới hỏi: "Nói, ai phái các ngươi tới, mục tiêu là ai?"

Tên kia không nói lời nào, chợt tôi thấy miệng hắn giật giật, lập tức phát động mình vương chi đồng lần nữa. Trong miệng hắn rớt ra một cái lọ nhỏ, bên trong hình như là thuốc độc.

Minh vương chi đồng của tôi còn có tính hành hạ hơn thuốc độc, hắn hét ầm lên giãy dụa một hồi, rốt cuộc ý chí sụp đổ, run rẩy nói: "Tôi khai, tôi khai. Là Hoàng Tuyền phái chúng tôi tới."

"Cái gì?" Chúng tôi giật mình: "Hắn sai các ngươi giết ai?"

Gã liếc Trầm Lệ Quyên một cái: "Chủ nhân giao phó, giả vờ truy sát người phụ nữ này, chờ khi một người bịt mặt xuất hiện thì lập tức dốc toàn lực tiêu diệt hắn, giết được hắn chúng tôi sẽ được nhận một khoản kếch xù..."

Chưa đợi hắn nói hết câu, Tống Tinh Thần liền dùng tay chặt mạnh vào cổ hắn, gã liền hôn mê bất tỉnh.

Biểu hiện khiếp sợ xẹt qua mặt mỗi người chúng tôi, không ai có thể ngờ được người bọn chúng muốn giết là Đao Thần.

Tống Tinh Thần dường như ngộ ra gì đó: "Chẳng trách sau khi

hắn xuất hiện, đám người kia cũng không tiếp tục tấn công nữa."

Tống Hạc Đình nói như chém đinh chặt sắt: "Tống Tinh Thần, Tống Khiết chúng ta đi cứu hắn!"

Tôi trợn hai mắt: "Cô cô, người không lầm chứ, hắn đã giết ông..."

Tống Hạc Đình giơ tay cắt đứt lời tôi: "Kẻ thù của kẻ thù là bằng hữu, có thể coi đó là khoản nợ sau này đòi, tóm lại hắn không thể chết dưới tay thủ hạ của Giang Bắc Tàn Đao được!"

Dứt lời bà lao cửa, Tống Tinh Thần và Tống Khiết cũng chạy theo. Phía xa vang lên tiếng còi xe cảnh sát, tôi dặn dò Trầm Lệ Quyên đừng đi lại loạn, bảo Băng Tâm ở lại giao phó tình hình, sau đó cùng Tiểu Đào đuổi theo ba người.

Trong tiểu khu tối om, tôi trông thấy họ vọt nhanh qua tường, nhảy vào một con hẻm đối diện. Tôi với Tiểu Đào không học khinh công, đuổi theo rất khổ cực, nhưng vừa nghĩ tới sau bao nhiêu năm, rốt cuộc cũng có thể giáp mặt tên hung thủ này, tôi không kìm được kích động, chạy như bay.

Đuổi theo dấu chân mấy người, ra ngoài ngoại ô, cảm giác phổi cũng sắp bị đốt cháy. Trên một mảnh đất trống có bốn bóng người đang thấp thoáng giao chiến với một đám mặc đồ đen. Hai bên không chút lưu tình, đao của Tống Tinh Thần nhuộm đỏ máu, đã có bốn năm người thành ma dưới tay hắn.

Tống Hạc Đình như một tông sư thái cực, song chưởng giống như ánh sao múa may, mười mấy tên cũng không thể sáp lại gần. Lúc tôi nhìn thấy người cuối cùng trong 4 người, huyết dịch toàn thân như đông đặc lại, người kia đeo mặt nạ, khoác áo choàng đen chính là kẻ tôi khổ sở truy tìm - Đao Thần! Có vẻ hắn đã bị thương, cánh tay thấm máu, vung một đôi đoản đao trong suốt miễn cưỡng chống đỡ một tên đang cầm kiếm Nhật.

Với thực lực của Tống Hạc Đình và Tinh Thần, rất nhanh đã hạ gục hết đám mặc đồ đen, lúc này một tia laser màu đỏ xuyên qua bầu trời đêm, chĩa thẳng vào ngực Đao Thần. Hắn đã mất máu quá nhiều, không thể né tránh.

"Nguy hiểm!"

Tiểu Đào hét lên một tiếng, hướng về phía tia laser xuất phát, bắn liền mấy phát. Có vẻ tay súng bắn tỉa núp trên một thân cây, nghe tiếng súng, tia laser lập tức lay động.

Tống Hạc Đình rút một thanh kiếm Nhật cắm trên ngực gã nằm dưới đất, ném thẳng về phía thân cây. Thanh kiếm như một đạo ánh sáng trắng vút tới, chỉ nghe thấy tiếng hét thảm, một tên ôm súng sniper ngã xuống, mũi kiếm cắm sâu trong ngực.

Một tên bị thương lồm cồm bò dậy, nhân cơ hội đánh lén Tống Hạc Đình, định đồng quy vu tận. Tống Tinh Thần một đao bổ tới, tên kia lập tức ôm ngực, từ từ ngã xuống.

Toàn bộ nhóm áo đen đã bị diệt sạch!

Chương 536: Thẩm phán nhân gian

Tôi nói với Tiểu Đào: "Còng tay lại cho anh!"

Nàng kinh ngạc nhìn tôi, rồi lấy còng tay ra, nhỏ giọng nói: "Đừng nên vọng động."

Lúc này Đao Thần đang quỳ một chân dưới đất, nhìn bộ dạng bị thương không nhẹ, Tống Hạc Đình nhanh chóng điểm mấy huyệt đạo xung quanh vết thương, máu lập tức được cầm. Tôi bước qua đống thi thể đầy đất, đến trước mặt hắn, nghiêm nghị nói: "Đao Thần, ngươi đã bị bắt!"

Đao Thần ngẩng mặt lên, con mắt bên dưới mặt nạ u ám, tôi và hắn nhìn nhau chưng 10s, đột nhiên Tống Hạc Đình đưa tay ngăn tôi lại: "Tống Dương, bây giờ con chưa thể bắt hắn."

"Dựa vào cái gì?" Tôi kích động hét lên: "Ngươi tự xưng là sứ giả chính nghĩa, đi xét xử mỗi người trên thế gian, ai cho ngươi cái quyền đó, chẳng qua ngươi cũng chỉ là một hung thủ mà thôi! Sự thật đã chứng minh, ông nội ta chưa từng bao che cho hung thủ, ông không phải là người có tội. Ngươi giết ông thì phải làm thế nào, lấy mạng đền ư?"

Tôi tức giận ném còng tay xuống đất, tức giận đến chân tay run lên, cả hiện trường yên tĩnh, Tống Hạc Đình sợ tôi kích động, vẫn đứng ngăn ở giữa.

Đao Thần hướng Tống Hạc Đình phẩy tay, bà nhíu mày lùi lại, tránh sang một bên.

Đao Thần từ từ lê thân đến trước mặt tôi, chống mạnh thanh đao xuống đất, phía sau mặt nạ phát ra một âm thanh trầm trầm: "Tống Dương, mặc dù vụ án chưa tra được hoàn toàn, nhưng ngươi đã chứng minh được là ta sai, ta và ông ngươi đều bị tổ chức lợi dụng. Ta nợ ngươi một mạng, cái mạng này ngươi có thể lấy đi bất cứ lúc nào."

"Ta muốn ngay bây giờ!"

Tôi không kìm chế được lửa giận trong lòng, rút đao muốn đâm hắn. Thật tâm tôi muốn hắn phải đền tội, tôi hận kẻ này, hận thấu xương! Tôi yêu ông nội bao nhiêu, thì hận người đàn ông trước mặt này bấy nhiêu.

Tống Tinh Thần chụp lấy tay tôi giữa không trung, hắn khẽ lắc đầu: "Đừng xung động!"

Tống Hạc Đình cũng đứng ra: "Để đấu với tổ chức, con không thể thiếu sự trợ giúp của hắn, ta có thể cam đoan hắn là một người nói là làm, đợi khi phá tan tổ chức, nhất định hắn sẽ đền mạng cho con!"

Tôi nhìn thẳng vào mắt Tống Hạc Đình: "Cô cô, tại sao cô nói giúp hắn, chẳng lẽ cô biết hắn?"

Tống Hạc Đình lắc đầu, tôi không hiểu ý nghĩa của cái lắc đầu này là gì, bà nói: "Năm đó Giang Bắc Tàn Đao khiến hắn và Tống Triệu Lâm tàn sát lẫn nhau, chẳng lẽ hôm nay con cũng định giẫm lên vết xe đổ? Cái thế giới này không phải là chỉ có đen và trắng, đối thủ của con sẽ không nói chuyện phải trái với con, muốn đánh bại chúng con phải học cách nhẫn nại, học được cách lợi dụng kẻ thù của kẻ thù."

Tôi hung hăng siết chặt nắm đấm, đạo lý đó tôi hiểu, nhưng tôi thật không làm được, đã từng hai lần bỏ lỡ cơ hội, tôi không thể trơ mắt nhìn hắn chạy thoát lần nữa!

Từng đôi mắt của những người tại chỗ đều đang quan sát tôi, đột nhiên một ánh sáng mạnh chiếu tới, kèm theo tiếng xe gầm rú, Tống Hạc Đình nhanh mắt hất lên một thanh đao, xoay nửa vòng đá văng nó đi.

Hai chiếc SUV điên cuồng phóng về phía chúng tôi, một gã lò ra từ cửa sổ, tay ôm khẩu SMG, thanh đao phi tới cắm thẳng ngực, hắn ngã xuống, bị bánh sau nặng nề nghiến qua.

"Chạy!" Tống Hạc Đình hô.

Hai chiếc xe đột ngột dừng lại, 4, 5 tên mặc vest nhảy từ trên xe xuống, cầm súng bắn điên cuồng về phía chúng tôi. Tiểu Đào còn ít đạn, lôi tay tôi liều mạng chạy trốn, ánh đạn sáng lòe giữa màn đêm, tôi thoáng thấy Tống Hạc Đình thân ảnh như quỷ mị, zic zac xông tới.

Ánh sáng mạnh là trí mạng đối với đôi mắt của người nhà họ Tống, trong khoảnh khắc đó tôi cảm thấy Tống Hạc Đình sẽ vĩnh viễn không trở về được nữa rồi, Tống Khiết cũng bi phẫn kêu lên một tiếng : "Mẹ!" Rồi bị Tống Tinh Thần kéo đi.

Chúng tôi vội vã rời khỏi hiện trường, trên đường tôi phát hiện Đao Thần đã biến mất, sau lưng vang lên tiếng súng kịch liệt, đạn trong đêm tạo thành những vệt lưới sáng. Sau chuyện này tôi mới biết, thì ra ngay sau đó đội đặc nhiệm đã tới chi viện, đấu súng với đám côn đồ kia.

Chờ nghe tiếng còi xe cảnh sát, chúng tôi mới biết nguy hiểm đã chấm dứt, một đội cảnh sát tới tìm chúng tôi, Tống Khiết lập tức chạy lại, gặp người liền hỏi: "Mọi người có nhìn thấy mẹ tôi không?"

Lúc đó tâm trạng của tôi cực kỳ phức tạp, sau nỗi sợ tìm được đường sống trong chỗ chết, lo lắng cho Tống Hạc Đình, giờ lại thở dài thườn thượt thất vọng.

Nhưng trong đống xác ngổn ngang dưới đất không thấy thi hài Tống Hạc Đình, tâm lý tuyệt vọng của chúng tôi lại nhen nhóm lên một tia hy vọng. Lúc này Băng Tâm từ trên một chiếc xe chạy xuống, ôm lấy tôi khóc lên: "Muội vừa nghe thấy tiếng súng, sợ quá!"

Tôi trấn an: "Bọn ta không sao, Trầm Lệ Quyên đâu?"

"Chị ấy không sao, cảnh sát đã đưa đến nơi an toàn rồi." Băng Tâm nói.

Tôi vỗ trán một cái, tại sao không nghĩ ra Trầm Lệ Quyên, nếu như Đường Tử Tân là hung thủ, chắc chắn chị ấy sẽ nhận ra được. Nghĩ tới đây tôi rút điện thoại ra thì phát hiện nhiều cuộc gọi nhỡ của Lão Yêu.

Ngoài cuộc gọi nhỡ, hắn còn gửi cho tôi một email, trong đó nói ngắn gọn tình hình. Thì ra hắn hack vào hòm thư của Đường Tử Tân, trong một thư nháp phát hiện mấy thứ, đó là ảnh chụp cận cảnh hai nạn nhân, góc độ này chỉ có bản thân hung thủ mới chụp lại được.

Quả nhiên là như vậy, quả nhiên là như vậy! Đường Tử Tân mới thật là hung thủ, các điều kiện đều phù hợp, thời gian qua đi 20 năm, rốt cuộc hắn lần nữa nổi lên.

Tôi nói chuyện này cho Tiểu Đào, mặc dù đã là 2h sáng, nhưng chúng tôi sợ đêm dài lắm mộng, Tiểu Đào bảo Vương thúc mượn một xe cảnh sát, chúng tôi phải lập tức đi bắt hắn.

Tống Khiết vẫn còn đang khóc, hỏi tôi: "Rốt cuộc mẹ em đi đâu rồi, có phải là bị bắt đi không?"

Tống Tinh Thần an ủi: "Yên tâm đi, cô cô sẽ không sao đâu."

Tôi cũng cảm thấy bà sẽ vô sự, Tống Hạc Đình trong mắt chúng tôi là một tông sư võ học, đến hơn 50% là bà hộ tống Đao

Thần chạy trốn.

Tôi mơ hồ nhận ra là Tống Hạc Đình hẳn quen biết Đao Thần, rất có thể ông nội cũng biết hắn, thậm chí tôi còn nghĩ đến một khả năng...nhưng không dám nghĩ tiếp.

Mấy người chúng tôi chạy xe đến phòng tư vấn của Đường Tử Tân, tôi mở cửa, ra hiệu cho Tiểu Đào chớ bật đèn.

Phòng tư vấn này thiết kế theo kiểu gia đình, chúng tôi vào phòng nói chuyện, để ý có một hàng ghế sofa thấp, đối diện là cửa kính, bên ngoài tiếng xe cộ rất rõ ràng.

Nếu như tôi đoán không lầm, nơi đây là hiện trường sát hại Vương Vật Hỉ

Giết Vương Vật Hỉ là nằm ngoài kế hoạch của hung thủ, thực ra hắn gây ra vụ án thứ 2 rất bất cẩn, vừa chặn một kẽ hở thì kẽ hở khác lại lộ ra, ảnh hưởng đến chân tướng bản thân.

20 năm trước hắn được tổ chức mạnh đứng sau rửa tội, giúp hắn man thiên quá hải, nhưng hôm nay thì không. Hắn bị hai anh em họ Tiếu bắt chước phạm tội kích thích, con quỷ ngủ yên 20 năm lại lần nữa cầm lên đồ đao.

Tôi bảo Tinh Thần dịch cái ghế sofa một chút, quả nhiên phát hiện dưới gầm ghế có một chỗ vết máu bị tẩy rất nhạt, chỉ cần chứng minh được đây là máu của Vương Vật Hỉ, thì tội danh giết người Đường Tử Tân không tránh khỏi.

Lúc này Tiểu Đào đi vào, một tay cầm điện thoại soi đèn, một tay cầm tờ giấy, nói: "Mọi người, tôi phát hiện trong thùng rác có địa chỉ gửi đi, là nơi ở của Đường Tử Tân."

Tôi hưng phấn vung tay lên: "Đi, lập tức đến bắt hắn!"

Chương 537: Đường Tử Tân sa lưới

Chúng tôi tới địa chỉ trên tờ fax, lúc đến cổng tiểu khu thì điện thoại tôi đổ chuông, thì ra là Lão Yêu gọi. Vừa ấn nút nghe, giọng vịt đực của hắn đã vang lên: "Mẹ nó, ngươi thấy điện thoại cũng không biết trả lời một tiếng, hại ta lo lắng, bắt được người chưa?"

Tôi đáp: "Ta quên mất, rất xin lỗi, hiện giờ ta đang lên lầu nhà hắn đây."

Lão Yêu gấp gáp nói: "Ta cũng không dài dòng, một mực theo dõi người này lâu rồi, hắn mới viết một bức di thư trên email, tốt nhất ngươi nhanh lên một chút!"

Tôi giật mình hô: "Mau lên, hắn định tự sát!"

Tống Tinh Thần vọt nhanh lên trên lầu, tôi và những người khác theo sau. Có tiếng đạp cửa, sau đó tôi cũng lao vào phòng, trong phòng sáng trưng, không khí đầy hơi ẩm, không biết từ đâu mà nước ngập lênh láng sàn gỗ.

Tôi vọt vào nhà vệ sinh, Tống Tinh Thần cũng đang ở đó, chỉ thấy Đường Tử Tân mặc quần áo ngồi trong bồn tắm, nước đã biến thành màu đỏ thẫm.

Tôi không nghĩ nhiều, thò tay lôi tay hắn ra ngoài, quả nhiên là cắt cổ tay. Nhưng cách hắn cắt cũng đặc biệt ác, cắt thẳng đứng, muốn bịt cũng không bịt được, bởi vì mất máu quá nhiều mà da thịt hắn đã tái nhợt như tờ giấy.

Đột nhiên hắn mở mắt ra, có vẻ là hồi quang phản chiếu, cười

lạnh: "Ta cũng biết ngươi sẽ đến, nhưng quá muộn rồi. Chỉ cần ta chết thì sẽ vĩnh viễn là một huyền thoại."

"Ngươi đừng mơ tưởng, ngươi phải sống để chịu hình phạt của pháp luật cho ta!"

Tôi bảo Tiểu Đào mau gọi 120, sau đó cởi áo khoác, xé một đoạn vải buộc chặt mạch máu hắn. Giờ cầm máu đã không còn ý nghĩa lớn, tôi ra sức vỗ vào mặt ngăn không cho hắn ngủ.

Tống Tinh Thần móc ra một viên Tô Hợp Hương Hoàn, thuốc này mặc dù không thể cứu mạng, nhưng thành phần có mấy chất nâng cao tinh thần.

Tôi gật đầu một cái, Tống Tinh Thần vo nát viên thuốc thành bột, tôi bóp miệng Đường Tử Tân ra, rót vào miệng hắn.

Tống Tinh Thần thở dài: "Tình hình xem ra không chống đỡ nổi đến khi xe cứu thương tới rồi."

Tống Khiết nói: "Có cần phải xả hết nước bồn tắm không, hắn ngâm trong nước như vậy thật khó chịu."

Tôi lắc đầu: "Không thể xả, nước có thể đỡ một phần trọng lượng cơ thể, để cho máu của hắn miễn cưỡng giữ được tuần hoàn, nhưng..."

"Sao vậy?"

Tôi nhìn đồng hồ, ước lượng: "Máu trong cơ thể hắn không còn nhiều lắm, sợ rằng chưa đến 2/3."

Đột nhiên mắt Tống Tinh thần sáng lên: "Để ta phong bế kinh mạch tứ chi của hắn."

Tôi nghĩ nghĩ, nói: "Được."

Tống Tinh Thần thò tay vào trong nước điểm huyệt đạo của

hắn, như vậy tương đương với chặn sự tuần hoàn của tứ chi, ưu tiên bảo vệ nội tạng. Việc làm này vừa có lợi vừa có hại, lợi đương nhiên là giữ được mạng cho hắn, còn hại thì tứ chi rất có khả năng sẽ bị hoại tử.

Có điều chỉ cần hắn còn một hơi thở là đủ, vất vả lắm mới truy ra hắn, tuyệt đối không thể để hắn chết.

Trước khi xe cứu thương tới, ai trong chúng tôi cũng lo lắng đề phòng, cho đến khi nhân viên y tế khiêng hắn lên xe mọi người mới thở phào nhẹ nhõm. Nhưng tôi vẫn không yên tâm, nói: "Để tôi đi cùng, tôi không muốn thấy việc cấp cứu vô hiệu!"

Tiểu Đào cười nói: "Anh quan tâm hắn còn hơn cả quan tâm em đấy."

Tôi ngại ngùng cười trừ, thật lòng tôi hy vọng hắn không chết, tôi muốn hắn phải khai tất cả trắng đen, còn sự trong sạch của Mã Tam Hữu, Mã Xảo Quân và ông nội tôi nữa.

Sau khi xe cứu thương đi khỏi, Tống Khiết lo lâng cho mẹ mình, tôi bảo Tinh Thần đưa con bé về trước, ba người chúng tôi ở lại lục soát căn phòng.

Thoạt đầu khi bước vào căn phòng này, người ta sẽ cảm thấy đây là một người sống rất thú vị. Ngôi nhà được trang trí hòa nhã, trên tường treo mấy bức tranh nghệ thuật trừu tượng, trên giá bày các đồ thủ công mỹ nghệ mua về từ những chuyến du lịch, ngoài ra còn có một bức ảnh nghệ thuật của hắn.

Nhìn người đàn ông phong độ, lịch sự trong ảnh kia, ai có thể nghĩ hắn đã giết 10 mạng người, nhơn nhơn ngoài vòng pháp luật những 20 năm trời? Nhưng sự thật thì thường như vậy, càng đại hung đại ác thì càng hiểu về quy phạm pháp luật, đóng gói mình thành một kẻ bình thường.

Lúc này tôi mới nhớ tới điện thoại, lấy ra nhìn một chút thứ Lão Yêu mới tra được, Đường Tử Tân nói trên weibo: "Hai mươi năm chìm nổi như một giấc mộng, tối nay tất cả tấm màn rốt cuộc được kéo xuống, sinh nhẫn nhục, chết huy hoàng, ta oanh oanh liệt liệt sống một đời, hái đóa hoa hồng xinh đẹp nhất, cuộc đời này ta không hối hận!"

Hoàng Tiểu Đào sau khi nhìn thấy cực kỳ phẫn nộ mắng: "Cặn bã trong đám cặn bã, nói hái đóa hoa hồng đẹp nhất trong đời mà không biết ngại, thật ghê tởm!"

Tôn Băng Tâm cũng cảm khái: "Tại sao nữ giới luôn là người chịu tổn thương, thế giới này thật không công bằng."

Tôi nói: "Đúng vậy, việc chúng ta có thể làm chỉ là sửa chữa những bất công trên thế giới, mặc dù khoảng cách đến thế giới hoàn mỹ còn rất xa, nhưng mỗi khi giải quyết một vụ án, ta lại tiến được một bước nhỏ."

Tôi vẫn có một chuyện không nghĩ ra, tại sao hắn lại dự đoán được mình sẽ bị bắt, lựa chọn việc tự sát. Sau đó cảnh sát phát hiện trước khi tự sát, hắn có gọi cho một số nước ngoài, nói chuyện với nhau 20 phút, không biết nói gì, hắn cũng lên tiếng chối.

Không tra được bất cứ cái gì về dãy số đó, giống như nó không hề tồn tại, tôi chỉ có thể suy đoán, hắn là Đường Tử Tân cảm thấy phong thanh không đúng, nên cầu cứu Hoàng Tuyền. Nhưng lần này đối phương đã bỏ rơi hắn!

Năm xưa Hoàng Tuyền giúp hắn là nhằm đối phó ông nội của tôi và Đao Thần. Trước khác nay khác, hôm nay ông nội tôi không còn đây, hắn cũng mất đi giá trị lợi dụng, tổ chức sẽ không làm chuyện mua bán lỗ vốn này.

Chúng tôi tiếp tục lục soát, cuộc sống riêng của hắn gần như

bình thường, cho đến khi Băng Tâm phát hiện cây ba tong của hắn trong ngăn kéo.

Tôi cầm lên thấy trọng lượng có vẻ là lạ, dùng ngón tay gõ gõ, bên trong hình như là rỗng. Vặn một đầu, thì ra cái ba tong có thể mở ra, bên trong rơi ra một cây gậy, một đoạn dây nylon, một con dao găm, còn có râu giả, thuốc thay đổi màu tóc, một chai thuốc phun sương cùng một viên thuốc.

Chúng tôi kinh ngạc trố mắt nhìn nhau, tất cả công cụ gây án hắn lại mang theo người, xuất hiện trước mặt chúng tôi mấy lần, thật táo tợn, như vậy hắn có thể gây án bất cứ lúc nào.

Chúng tôi nói tin này cho cảnh sát mập, anh ta vô cùng kinh ngạc: "Chẳng phải đã bắt được hung thủ sao? Giờ lại lò ra một tên khác."

Tôi biết anh ta vẫn chưa chịu buông tha ý nghĩ hung thủ là Mã Xảo Quân, liền nói: "Chờ tới lúc thẩm vấn hắn, anh có thể đứng cạnh xem toàn bộ, sau đó tự quyết định xem ai mới là hung thủ."

Khoảng 5h sáng, ánh mặt trời đánh thức thị trấn nhỏ, nghi phạm Đường Tử Tân đã qua cơn nguy kịch, một cuộc thẩn vấn nghiêm chỉnh đang chờ đợi hắn!

Chương 538: Tên đồ tể giới nữ

Biết được tin này, chúng tôi về nghỉ ngơi trước, bởi phạm nhân cũng đang phải hồi phục. Cảnh sát mập phái mười mấy cảnh sát túc trực ở phòng bệnh, là sự đãi ngộ đặc biệt.

Sau khi về khách sạn, nghe tiếng khóc hu hu của Tống Khiết trong phòng, đi vào nhìn một cái, Tinh Thần đang an ủi con bé. Tôi lập tức hiểu ra, Tống Hạc Đình vẫn chưa quay về, Tinh Thần nói: "Đừng lo lắng, với thân thủ cô cô không dễ chết như vậy đâu."

Vừa nghe đến từ chết, Tống Khiết lại càng khóc to hơn, tôi nói với Tiểu Đào: "Có cần bảo cảnh sát mập hỗ trợ tìm không?"

Tiểu Đào cười khổ lắc đầu: "Người ta cũng theo chúng ta bận rộn cả đêm, anh có nhẫn tâm không?"

Tôi chỉ có thể tự mình an ủi, lúc đó không có thi thể của Tống Hạc Đình, bà nhất định còn sống, giờ tôi đã quá mệt mỏi, cơ thể không còn chút sức lực nào, vô lương tâm mà ngủ thiếp đi.

Chiều đến chúng tôi bị đánh thức bởi một cuộc điện thoại, cảnh sát mập bảo chúng tôi đến nhà xác. Vừa nghe tin này, Tống Khiết liền bật khóc: "Nhất định là mẹ của em, nhất định là mẹ em rồi!"

Dọc đường đi Tống Khiết khóc như mưa. Tới nhà xác mới biết, thì ra cảnh sát mập đã tập trung hết thi thể ở hiện trường về đây, kiểm tra một lượt thì thấy tất cả đám côn đồ này trên tay đều có hình xăm bò cạp quấn dao găm.

Hình xăm này xa lạ với chúng tôi nhưng lại quen thuộc với bọn họ, Độc Hạt bang là một băng nhóm xã hội đen tiếng xấu lan

xa, mấy lần bị tố cáo về tội buôn ma túy và cố ý giết người. Sau đó đám tàn tro của chúng lại bùng cháy, thì ra chỗ dựa sau lưng chính là Hoàng Tuyền.

Cảnh sát mập lo lắng: "Đây là một băng nhóm liều mạng, từ năm 98 tới giờ, mấy lần càn quét băng đảng, đã hơn 10 anh em cảnh sát bị giết, lần này đụng phải tổ ong, tôi e là bọn chúng sẽ có hành động lớn."

Giờ có gấp cũng chẳng tác dụng, tôi phất tay nói: "Thẩm vấn Đường Tử Tân trước đi!"

Cảnh sát mập thở dài: "Được."

Đường Tử Tân cắt cổ tay, truyền máu một ngày liền có thể xuất viện. Lúc tôi gặp hắn trong phòng thẩm vấn, hắn vẫn còn rất uể oải, tái nhợt.

Tôi và Tiểu Đào ngồi xuống đối diện hắn, tôi nói: "Đường Tử Tân, chúng ta lần thứ 3 gặp mặt, không ngờ lại trong hoàn cảnh này."

Đường Tử Tân cười lạnh: "Vui chứ? Hưng phấn chứ? Chộp được ta, chúc mừng hai người một bước lên mây, nhưng đừng quên ta chính là thành tựu của các ngươi, không có ta các ngươi chẳng là gì cả!"

Tôi không ngờ tên này lại tự cao tự đại như vậy, Tiểu Đào nói: "Ngươi có phải tự nghĩ mình quá quan trọng? Ngươi cho mình là ai, là Lưu Đức Hoa trong giới tội phạm chắc?"

"Cũng không phải không thể nói như vậy, ta luôn theo dõi sát sao vụ án này trên mạng, có người nói đây là 'Hồi ức kẻ sát nhân' phiên bản Trung Quốc, vụ án đó bên Hàn Quốc là chẳng thể phá, chúc mừng hai ngươi đã phá được vụ của ta. Thực ra đối với các ngươi mà nói, đây chỉ là phạm tội, là 11 án mạng, nhưng với ta, nó

là một đoạn nhân sinh đầy hồi ức, giống như trong di ngôn ta đã nói, không oán không hối!" Đường Tử Tân nói.

Hoàng Tiểu Đào phẫn nộ đập bàn hét: "Đường Tử Tân, đừng làm ta ghê tởm, bất kể ngươi có tự mình thêu dệt thế nào, thì ngươi cũng chỉ là một hung thủ giết người, là một kẻ phá hoại trật tự xã hội. Năm đó ngươi chẳng qua gặp may, được một tổ chức đứng ra chống lưng, mới nhơn nhơn ngoài vòng pháp luật."

Đường Tử Tân thay đổi vẻ mặt: "Ngươi nói bậy, chẳng có ai giúp ta, ta dựa vào năng lực chính mình mới trụ đến hôm nay!"

Giống như mọi lần, Tiểu Đào hỏi còn tôi dò nói láo, rõ ràng đầu mũi với gò má hắn đỏ lên, là đang bốc phét. Tôi bảo hắn khai rõ vụ án đi, Đường Tử Tân trầm mặc một chút rồi ung dung kể lại.

20 năm trước, hắn chỉ là một kẻ đi làm công ăn lương, ở cái thị trấn nhỏ không tiền đồ này, với số tiền lương ít ỏi, hi vọng duy nhất về tương lai đó là bạn gái đã yêu nhau 5 năm. Hắn đang cố gắng dành dụm để mua váy cưới cho cô ấy.

Nhưng hắn không ngờ tới, cô gái hắn yêu nhất lại phản bội mình. Đối phương viện lý do mẹ ốm nặng, cần thuốc thang, lừa gạt số tiền mà hắn dành dụm bấy lâu, rồi chạy trốn cùng gã đàn ông khác, chuyện này khiến hắn bị đả kích nặng nề.

"Cho nên ngươi muốn trả thù toàn bộ phụ nữ trên thế giới này." Tiểu Đào lạnh lùng nói.

Đường Tử Tân nhàn nhạt lắc đầu: "Ngươi nghĩ rằng ta là loại tội phạm đơn giản như vậy ư, ngươi sai hoàn toàn, ta đây là sửa chữa sai lầm cho thế giới này."

Hắn rút kinh nghiệm xương máu, phát hiện sự lừa dối như vậy xảy ra ở vô số người, tình yêu là một thứ rẻ rúng và đầy giả dối, nguyên nhân xâu xa là địa vị phụ nữ trong xã hội này quá cao, họ

quá được coi trọng.

Hắn phải cho những phụ nữ vênh váo kia bị hắt một gái nước lạnh, vì vậy bắt đầu phạm tội liên tiếp. Từ lạ lẫm đến thuần thục, dần dần trở thành một phong cách đặc biệt, biến thành một truyền thuyết bất hủ trong giới tội phạm.

Nói tới đây, Đường Tử Tân như một đại sư đang diễn giảng, đưa tay ra: "Với tư cách là một người đàn ông trong lòng ta thưởng thức, ca ngợi vẻ đẹp của phái nữ, họ chính là tác phẩm nghệ thuật của tạo hóa. Nhưng tác phẩm nghệ thuật thì phải không có suy nghĩ, tác phẩm nghệ thuật thì nên im lặng."

"Đủ rồi!" Những lý thuyết bệnh hoạn này tôi nghe không lọt, vỗ bàn một cái, Tiểu Đào bên cạnh có vẻ rất ghê tởm, xoa xoa bả vai nhíu mày.

Tôi nói: "Bất kể ngươi có nâng mình lên thế nào, cũng không thể biện minh cho tâm hồn xấu xa của mình, ngươi đơn giản chỉ là đang trả thù phái nữ. Chỉ là ngươi có một bệnh hoang tưởng, mới biện minh cho tất cả hành vi của mình, mới biên tạo ra một lời giải thích lừa mình dối người."

Đường Tử Tân hung hăng trợn mắt: "Loại phàm phu tục tử như các ngươi làm sao hiểu được ta!"

Tôi cười lạnh: "Tại sao ta phải hiểu ngươi, trong mắt ta ngươi chỉ là loại cặn bã, đợi vào trong ngục giam, ở đó sẽ có một đám người đồng tình với ngươi, chung sống như đồng loại cùng người. Khai báo đàng hoàng cho ta!"

Đường Tử Tân trợn mắt nhìn tôi như muốn hộc máu, tôi phát hiện càng giao tiếp nhiều với phần tử tội phạm, tôi càng trở nên lãnh khốc vô tình. Con người luôn trong lúc vô tình biện minh cho hành vi của mình, tội phạm cũng không ngoại lệ, nhưng tôi muốn lột bỏ lớp vỏ của chúng, khiến nội tâm và cơ thể chúng không

được yên ổn.

Tôi chất vấn: "Hoàng Tuyền tiếp xúc với ngươi từ bao giờ?"

Hắn liếc mắt: "Ta không biết ngươi đang nói gì."

"Hoàng Tuyền tiếp xúc với ngươi từ bao giờ?" Tôi gằn từng chữ.

Hắn lại tiếp tục giả vờ, tôi không khách khí phát động minh vương chi đồng, Đường Tử Tân hét toáng lên. Cân nhắc đến hắn vừa mới xuất viện, tôi chỉ ban cho hắn 4s hành hạ.

Áo bệnh nhân của Đường Tử Tân ướt sũng mồ hôi, hắn nhìn tôi bằng ánh mắt sợ hãi. Tôi nói: "Đừng bắt ta phải lặp lại vấn đề lần nữa, quên nói cho ngươi biết, chúng ta là tổ đặc án trực tiếp trực thuộc bộ công an, trong tình huống cần thiết có thể tra tấn thậm chí giết chết nghi phạm cũng không bị truy cứu trách nhiệm."

Quả thật trong quyền hạn của tổ đặc án có một quyền như vậy, chỉ có điều phải có điều kiện tiên quyết, tôi là hù dọa hắn mà nói vậy.

Đường Tử Tân không cam lòng, run rẩy. Rốt cuộc hắn cũng buông bỏ phòng tuyến chống cự: "Là lúc xảy ra vụ án thứ sáu, khi đó chuyên gia ở Nam Giang để mắt tới ta, ta rất sợ, đúng lúc này thì có người nói có thể giúp ta!"

Chương 539: Thiến sinh học

Lúc đó ông tôi đã thu hẹp phạm vi nghi phạm xuống còn 5 người, hắn vô cùng sợ hãi, thậm chí còn tích sẵn xăng, chờ cảnh sát đến cửa sẽ đồng quy vu tận.

Lúc này, một kẻ tự xưng là Hoàng Tuyền tìm đến hắn, nói có thể giúp hắn tẩy trắng tất cả tội danh, điều kiện là hắn phải tuân theo sự sắp xếp của chúng. Đường Tử Tân đã cùng đường, liền đáp ứng.

Hoàng Tuyền cũng không ra mặt, mà thông qua hai người đại diện hành động. Thủ pháp tẩy trắng của chúng vô cùng cao siêu, một mặt tiêu hủy chứng cớ, mặt khác tạo ra một con dê thế mạng, đó chính là Mã Tam Hữu.

Mã Tam Hữu vì cần một số tiền lớn để chữa bệnh cho mẹ mà chấp thuận, ban đầu anh ta nghĩ là chỉ ngồi tù thay người khác, đám thủ hạ của Hoàng Tuyền ba hoa bốc phét lừa anh ta rằng chỉ ngồi tù 3 năm là đủ.

Nhưng sau khi lên con thuyền của giặc, Mã Tam Hữu đã không còn đường lui. Với việc ngụy tạo chứng cứ quan trọng, cảnh sát và người xung quanh đều coi anh ta là hung thủ, hơn nữa càng nhìn càng giống, rất nhiều lời đồn đại lan truyền nhanh chóng trong thị trấn.

Đường Tử Tân cho là lần này có thể vô tư rồi thì người đại diện yêu cầu hắn làm một thỏa thuận, thả một cô gái trong tay ra. Cô gái kia vốn nằm ngoài kế hoạch của Đường Tử Tân, giết cũng không giết được, chỉ có thể nhốt, giờ thả ra không thành vấn đề.

Trở về, Đường Tử Tân hết sức cao hứng nói với hai người đại

diện: "Hai vị đại ca, Đường Tử Tân tôi có tài đức gì mà được các vị trợ giúp? Các vị giúp tôi thoát tội, thật đối với tôi mà nói là ân tái tạo, không biết nói gì, sau này các vị bảo tôi làm gì cũng được."

Một tên đại diện nói: "Thật sao? Từ nay không đụng tới nữ giới nữa, ngươi làm được không?"

Đường Tử Tân kinh ngạc, hắn không thể cả đời không đụng tới phụ nữ, hắn cam đoan rằng sau này sẽ không gây án nữa. Ai ngờ lúc này người kia đột nhiên giơ tay hất một nắm bột, hắn lập tức mất đi ý thức.

Khi tỉnh dậy, Đường Tử Tân phát hiện mình nằm trên một bàn mổ, mấy bác sĩ đeo mặt nạ lạnh lùng nhìn hắn, trên người hắn phủ một tấm vải, chỉ có thứ 'đồ chơi' kia lộ ra ngoài, đang chảy máu đầm đìa.

Đường Tử Tân bị dọa sợ đến thét chói tai, nhưng cơ thể không thể cử động. Thì ra bọn chúng đã thiến sinh học cho hắn, cắt đứt ống dẫn tinh, loại bỏ thể xốp, mặc dù nhìn bên ngoài vẫn như của người bình thường, nhưng hắn đã vĩnh viễn không thể sử dụng nó nữa.

Hắn đã trở thành một thái giám!

Đây cũng là một phần của giao kèo, ông tôi thì dừng lại việc điều tra, còn Hoàng Tuyền khiến tên này vĩnh viễn không thể gây án.

Chuyện này mang đến nỗi sỉ nhục to lớn cho Đường Tử Tân, theo thời gian trôi qua, nội tâm hắn cũng dần dần nguội lạnh. Không còn bị kích thích bởi nội tiết tố nam, hắn đã có thể chuyên tâm vào công việc, trở thành một bác sĩ tâm lý, sống một cuộc sống yên bình.

Nhưng trong tâm khảm hắn vẫn có một sự xao động không nói

thành lời, đọc những lời bình luận trên mạng về vụ án của mình năm xưa, hắn vừa thấy tự hào, lại vừa thấy hưng phấn.

Thoáng cái đã 20 năm trôi qua rồi, trong thị trấn đột nhiên xuất hiện vụ án có thủ pháp tương tự như của hắn, không nghi ngờ chút nào, đây chính là có người đang bắt chước một cách vụng về, hơn nữa buồn cười là hung thủ kia chỉ chưa đến 3 ngày đã sa lưới.

Đây là một sự khiêu khích đồng thời sỉ nhục lòng tự ái của hắn, 20 năm rồi, có lẽ Hoàng Tuyền sẽ không quản hắn nữa, hắn lên kế hoạch cho sự trở lại long trọng, tuyên cáo với thế nhân, cho nên chuẩn bị đủ công cụ gây án.

Đêm hôm đó hắn quay lại con phố mình đã từng ở làm mấy chuyện thì đột nhiên bắt gặp một cô gái đang đi trên đường, một cảm giác hưng phấn đã lâu lại nổi lên trong lòng hắn.

Đường Tử Tân lấy mê hồn hương trong cây gậy ra, tới bắt chuyện cùng cô gái, sau đó dụ cô ta vào trong sân trường, thấy bốn phía không có ai, hắn biết là ông trời cho mình cơ hội, liền dùng dây siết cổ cô gái.

Khoái cảm ngự trị giống như ma túy chạy khắp toàn thân hắn, sự vui sướng tuyệt vời không thể hình dung. Sau khí giết chết cô gái, hắn như được trẻ lại, không kìm chế nổi mà hôn hít, cắn xé cơ thể mịn màng của nạn nhân, sau đó cẩn thận cắt bỏ toàn bộ vùng da thịt tiếp xúc giống như trước.

Ngoài những việc đó, hắn còn phải chiếm đoạt cô gái, nếu không sẽ không hoàn hảo, vì vậy hắn dùng cây gậy đã chuẩn bị từ trước, bọc bao cao su và dầu bôi trơn để hành sự.

Về đến nhà, Đường Tử Tân ngủ một giấc ngon lành. Ngày hôm sau chúng tôi tới hiện trường điều tra, hắn cũng trà trộn trong đám đông để xem, thấy cảnh sát vẫn ngu xuẩn như đám 20 năm trước,

lòng tự tin của hắn càng bành trướng hơn.

Lập tức hắn nghĩ đến mục tiêu thứ hai, trong những bệnh nhân của mình có một người đàn ông tên là Vương Vật Hỉ, bề ngoài là một cán bộ đĩnh đạc, nhưng lại có sở thích BDSM, khổ não mới nhờ vả hắn.

Trong lúc nói chuyện, Vương Vật Hỉ có để lộ ra chủ nhật này họ sẽ chơi đùa ở một khách sạn, Đường Tử Tân đã sao chép số điện thoại của bạn gái anh ta. Hôm đó hắn lừa Vương Vật Hỉ ra ngoài, sau đó dùng số điện thoại giả mạo lừa cô gái kia lên tầng thượng.

Tất cả đều diễn ra rất thuận lợi, lần này Đường Tử Tân nhét vào miệng thi thể một đóa hoa hồng, để tri ân bức ảnh mình thích nhất.

Vương Vật Hỉ là một người rất nhát gan, phát hiện bạn tình của mình chết, anh ta sợ rước họa vào thân, liền tìm đến Đường Tử Tân đầu tiên, vốn dĩ Đường Tử Tân không định giết anh ta, vì anh ta thực ra chẳng biết gì.

Nhưng khi đang ngồi trong phòng tư vấn thì cảnh sát lại gọi vào máy Vương Vật Hỉ, Đường Tử Tân cuống quá liền dùng cái gạt tàn đập chết anh ta, sau đó nhân lúc trời tối ném xác ra sông.

Sau đó Đường Tử Tân rất sợ hãi, hắn biết mình nhất định sẽ bị lộ chân tướng, nghĩ tới nghĩ lui, hắn quyết định vu oan cho Mã Xảo Quân.

Nhưng lời nói dối chỉ là vừa tô vừa đen, vu oan có thể lừa được một đám người chứ không thể lừa gạt được toàn bộ, sau lần tôi gặp hắn tối hôm đó, nội tâm của hắn đã hoảng loạn, cuối cùng đi đến quyết định tự sát.

Nói xong, Đường Tử Tân ngẩng đầu lên, mặt hắn mồ hôi lẫn

nước mắt, lộ vẻ sầu thảm cười một tiếng: "Từ lần đầu tiên nhìn thấy ngươi, ta mơ hồ có một linh cảm sẽ rơi vào tay ngươi. Nhưng bản thân không thể khống chế được xung động của chính mình, loại xung động này còn mạnh hơn so với ma túy."

Tôi khoanh tay nói: "Giờ ngươi có nói gì thì cũng đã muộn! Có câu tự gây tội thì tự gánh, đây là ngươi đang gánh tội của chính mình mà thôi."

"Cuối cùng, xin thỏa mãn một yêu cầu nhỏ, ta muốn biết mình bại dưới tay ai?" Đường Tử Tân nói.

Tôi cười nhạt: "Ta họ Tống, vị chuyên gia năm xưa suýt bắt được ngươi cũng họ Tống, ngươi hiểu chứ?"

Đường Tử Tân trợn tròn mắt, giơ hai tay lên cao, cười như điên dại: "Ý trời! Đúng là thiên ý khó cưỡng!"

Tôi không muốn nhìn thấy bản mặt hắn nữa, phất tay ra hiệu, lập tức có hai cảnh sát đi vào áp giải hắn đi.

Rời khỏi phòng thẩm vấn, một đám người đứng ngoài trong đó có cảnh sát mập, mọi người nhìn tôi với vẻ mặt phức tạp, cảnh sát mập cung kính nói: "Tống cố vấn, là chúng tôi đã sai, cuộc thẩm vấn này hoàn toàn thuyết phục!"

Tôi lắc đầu cười: "Không sao, ai mà chẳng có lúc sai lầm."

Tuy nói như thế, nhưng trong lòng tôi vẫn đang nghĩ về ông nội, thầm nói, ông ơi, ông trong sạch, ông chết là do tổ chức hãm hại, người trên trời linh thiêng, có thể an nghỉ được rồi!

Chương 540: Thất thiên vương hắc ám

Cuối cùng thì vụ án cũng kết thúc, nhưng chưa phải là lúc chúng tôi được thở phào. Tống Hạc Đình không rõ tung tích, sau khi ra khỏi phân cục, tôi nhờ cảnh sát mập nhanh chóng cho người đi tìm.

Tìm đến tối thì Tống Khiết bỗng gọi điện, bảo tôi quay về khách sạn, nghe giọng con bé rất bình tĩnh, tôi hỏi: "Cô cô về rồi?"

"Về rồi, mẹ bảo anh tới 1 mình, mẹ có việc cần nói."

Tôi mơ hồ cảm thấy có chuyện gì đó, quay về khách sạn một mình thì đã thấy hai mẹ con Tống Khiết đang đứng ngoài hành lang. Nhìn Tống Hạc Đình rất bình tĩnh, người mặc hán phục màu nâu, búi tóc theo kiểu cổ, tôi hỏi: "Cô cô, cô mất tích một ngày, đã đi đâu vậy?"

Bà nhàn nhạt đáp: "Chuyện đó không quan trọng, con vào trước đi, có một số việc cần giải quyết."

Tôi nửa tin nửa ngờ đi theo hai mẹ con, kết quả vừa mở cửa ra, cô cô liền đẩy tôi vào, sau đó đóng cửa lại. Trong phòng không bật đèn, nhưng không ảnh hưởng đến thị giác của tôi. Liếc mắt, thấy một người đeo mặt nạ đang ngồi im không nhúc nhích.

Phản ứng đầu tiên của tôi là bị ám toán, nhưng nghĩ lại, không thể nào, cô cô không thể ám toán mình. Câu trả lời chỉ có một, người muốn nói chuyện với tôi là Đao Thần, cô cô chỉ đóng vai trò cầu nối.

Đối mặt với người này, lửa giận trong tôi không kìm được mà bốc lên phừng phừng, cố gắng nén lại, đi tới trước mặt hắn, mắng: "Đừng có nói mấy câu đạo nghĩa sáo rỗng, ngươi và ta vĩnh viễn có mối thù không đội trời chung, hợp tác với ngươi cũng chỉ là tạm thời mà thôi!"

Mặc dù hắn đeo mặt nạ, nhưng tôi vẫn cảm giác được trên môi hắn nở nụ cười: "Ngươi đã trưởng thành rồi, Tống Dương!"

Tôi siết chặt nắm đấm, chỉ muốn táng một cú lên cái mặt nạ kia, tôi nói: "Có chuyện gì?"

"Cuộc chiến giữa ngươi và tổ chức đã khai hỏa, nhưng bất luận là thực lực hay thông tin, ngươi đều thuộc về bên bị động. Như vậy quá nguy hiểm, ta nghĩ ngươi cần phải hiểu rõ kẻ địch của mình."

Hắn xoa tay trên mặt bàn, từ trong tay áo trượt ra một loạt các tấm card bằng hợp kim, tổng cộng có 7 cái.

Tôi ngạc nhiên cầm một tấm lên, phía trên có khắc một cô gái môi đỏ mọng, vai áo đậu một con vẹt đỏ thắm, xung quanh là mấy chiếc lông chim nhỏ bay lượn, bức tranh này tạo cho người ta một cảm giác rất cám dỗ, ma mị.

Đao Thần nói: "Huyết Anh Vũ, một trong thất đại thiên vương. Nghe nói là một giai nhân nghiêng nước nghiêng thành, danh tính thật sự không rõ, chưa ai may mắn được nhìn thấy cô áy cười mà còn sống. Cô ta và các cán bộ khác không giống nhau, chưa xác định được phạm vi thê lực và tay chân, chưa bao giờ phô trương thanh thế, luôn hành động đơn độc, giống như một con vẹt tới từ địa ngục. Huyết Anh Vũ là cao thủ dùng độc và mê hồn dược, khi ả xuất hiện trước mặt ngươi, chỉ e đã không còn kịp, cho nên nhất thiết lúc nào cũng phải mang theo thuốc giải độc bí truyền của Tống gia."

Tôi kinh ngạc, buông tấm card xuống, cầm lên một cái khác, trên đó là một chú hề thấp bé đội mũ, hình ảnh này không khỏi tạo cho người ta một cảm giác quỷ dị.

"Thằng Hề, cũng không rõ danh tính, nghe nói từng là một tên tội phạm bị truy nã chấn động phương Nam. Người này có vấn đề về tinh thần nghiêm trọng, tâm trí vĩnh viễn dừng ở tuổi 12, thủ đoạn lại vô cùng tàn nhẫn. Thủ hạ của hắn có một gánh xiếc Huyết Tinh, mỗi thành viên đều có nhân cách phản xã hội cực cao, phạm tội đối với chúng mà nói là giải trí, là hoan lạc. Có người dùng một câu nói thế này để miêu tả Thằng Hề: 'Chỉ cần ngươi lãnh giáo qua sự điên cuồng của hắn, nhất định ngươi sẽ phát điên.'. Thằng Hề không có nguyên tắc, không phán đoán được, là phần tử nguy hiểm mà ngay cả đám tội phạm cũng kiêng dè. Nhưng hắn cũng có một nhược điểm, đó là phần lớn thời gian hắn chỉ như một đứa trẻ ngây thơ."

Tôi không khỏi hít vào một hơi khí lạnh, cầm lên tấm thứ ba, tấm này tôi đã từng thấy, đó là Lục Đạo Cuồng Trù.

"Lục Đạo Cuồng Trù, là một đầu bếp siêu hạng theo đuổi 'mỹ thực', dưới tay hắn có ba thủ hạ thân tín là Toàn Sắc, Thấu Xương Hương và Nhân Gian Vị. Hàng năm hắn sẽ tổ chức một buổi Lục Đạo Cực Yến, người được mời bắt buộc phải tham gia, nếu không hắn sẽ khiến họ sống không bằng chết. Nghe nói có người thà chết chứ cũng không chịu ăn một miếng thức ăn trong bữa tiệc. Có điều nên vui mừng là, ngoài ăn uống ra thì Lục Đạo Cuồng Trù không có dã tâm gì lớn, hắn là một kẻ nhàn nhã nhất trong thất đại thiên vương, cũng không rõ phạm vi thế lực. Tuy nói vậy nhưng không có nghĩa là hắn không nguy hiểm, hàng năm số người bị hắn ăn thịt lên đến cả trăm mạng."

Nghĩ đến tấm thiệp mời mà Lục Đạo Cuồng Trù đưa cho mình, tôi lập tức ớn lạnh sống lưng: "Ta nhận được thiếp mời rồi!"

Đao Thần sững lại một chút rồi đáp: "Cũng chỉ như tấm card

trên bàn này thôi, không phải sợ. Tới lúc đó ta sẽ tham gia cùng với ngươi."

Tôi cầm tấm card thứ tư lên, phía trên khắc một gương mặt cương thi, đầu đội mũ quan Thanh triều, tóc đuôi sam quấn vài vòng quanh cổ. Đao Thần chậm rãi nói: "Cảnh Vương Gia, hắn là một con quái vật bất tử, nghe nói là người hoàng tộc cuối cùng của nhà Thanh còn sống. Hắn đã 120 tuổi, không ai biết hắn dùng cách nào kéo dài tuổi thọ, chỉ biết là hàng năm những người trẻ tuổi mất tích trên tay hắn đếm không xuể. Cảnh Vương Gia có quyền kiểm soát đối với các băng nhóm tội phạm ở Phù Phong, Trung Châu, trong tay có một đội Huyết Tích Tử chuyên gia ám sát chưa bao giờ thất bại. Nếu không chuẩn bị chu toàn từ trước, tuyệt đối đừng đụng đến hắn, nhớ cho kỹ!"

Tôi thầm kinh hãi, trên đời còn có lão quái vật như vậy sao?

Tôi nhặt tấm card thứ 5 lên, là một người đang ông ngoại quốc điển trai, đội mũ lưỡi trai màu trắng, tay cầm một xấp bài, có vẻ là liên quan đến cờ bạc.

"Đỗ Thánh, là một người châu Âu, nghe nói là một kẻ có vận may cờ bạc. Hắn thay tổ chức quản lý các thuyền đánh bạc và tổ chức các trận quyền anh trên thị trường chợ đen. Tiền hắn thu về hàng năm khiến Hoàng Tuyền cũng phải đỏ mắt, Đỗ Thánh có một bộ bài bằng kim loại phi bách phát bách trúng, nhưng giết người không nhiều, trừ một ngày. Hàng năm vào ngày lễ Halloween, hắn sẽ tổ chức một cuộc đánh bạc liều mạng ở hải phận quốc tế, sẽ chỉ có một người sống sót trở về. Đỗ Thánh là một kẻ coi quy tắc như sinh mạng, đừng bao giờ tuân theo các quy tắc của hắn, bởi vì dù có thế nào ngươi cũng không thể thắng!"

Tôi nuốt nước bọt một cái, hai tấm card cuối cùng là Thuần cẩu sư và Hoàng Tuyền. Hoàng Tuyền có gương mặt màu vàng, hai mắt lộ vẻ tham lam, tay cầm đống châu báu và tiền giấy.

Đao Thần vẫn giới thiệu một chút cho tôi: "Hoàng Tuyền, nếu nói là một tội phạm thì hắn giống doanh nhân hơn. Hắn có rất nhiều tên, một trong số đó nằm trong danh sách những người giàu nhất Trung Quốc. Hắn nắm giữ đến 50% kinh tế của tổ chức, nếu như có thể quật ngã hắn, sẽ khiến tổ chức tổn thương nguyên khí nặng nề, nhưng điều này gần như là không thể. Có tiền có thể sai khiến ma quỷ, Hoàng Tuyền có phạm vi ủng hộ lớn trong cả nước, nuôi vô số chân tay, gần đây lại tiếp quản địa bàn của Thuần cẩu sư, là người nổi tiếng nhất trong thất đại thiên vương, ngươi có thể coi hắn chính là bản thân tổ chức. Nhất thiết phải cẩn thận, một khi hắn phát Thiên Kim Dịch Cốt Lệnh đối với ngươi, đám tội phạm sẽ điên cuồng săn đuổi ngươi, lần tới e là không may mắn như vừa rồi đâu!"

"Lần tới?" Tôi ngẩng đầu lên: "Ngươi hãy thành thật nói cho ta biết, tại sao ngươi biết nhiều như vậy? Tại sao phải giúp ta? Có phải ngươi và Tống gia có quan hệ gì không?"

Đao Thần giơ một ngón tay lên: "Tống Dương, ngươi hỏi quá nhiều, ta chỉ có thể trả lời một trong số đó!"

"Tốt lắm!" Tôi gằn từng chữ: "Tháo mặt nạ ra!"

Chương 541: Truy tặng liệt sĩ

Tôi định đưa tay giật mặt nạ, Đao Thần đột nhiên nói: "Tống Dương, bây giờ chưa phải là lúc. Vì sự an toàn của ngươi, có một số chuyện ngươi chưa nên biết thì hơn!"

Tôi biết hắn sẽ giở thủ đoạn, liền vung tay thật nhanh túm lấy mặt nạ. Đao Thần rất linh hoạt né tránh, tay áo phất lên thu sạch đám card trên bàn. Lúc này xung quanh bốc lên một làn khói trắng, tôi ôm miệng ho khan, vất vả xua đi đám khói, Đao Thần đã biến mất.

Tôi ảo não không thôi, chợt hành lang vang lên tiếng bước chân dồn dập, tôi ra ngoài nhìn, thì ra là cảnh sát. Cảnh sát mập thấy trong phòng bốc khói, cau mày nói: "Tống cố vấn, cậu nghiện thuốc đấy à?"

Tôi hỏi: "Tìm tôi có việc gì?"

"Phát hiện mấy xác chết trên đường Hạ Hà." Cảnh sát mập nói.

Tôi giật mình, cho là có án mạng mới xảy ra, lập tức cùng Tiểu Đào và Băng Tâm theo cảnh sát mập tới hiện trường. Nhắc tới cũng quái lạ, hai mẹ con Tống Hạc Đình không thấy đâu, hỏi cũng không ai biết.

Hiện trường là một nhà kho cũ kỹ, nơi đây giống như đã từng xảy ra đấu súng, xác khô la liệt khắp nơi, chỗ nào cũng có máu, nhìn màu sắc thi thể, hẳn là mới chết khoảng 5 tiếng trước.

Tôi đi tới cạnh một cái xác nằm sấp, đưa tay ấn một cái, xương sống anh ta đã bị gãy. Lật lại, vén quần áo lên, phát hiện bụng có một dấu tay đỏ tươi, hơn nữa hình như là tay phụ nữ.

"Tống Dương ca ca, nhìn cái này nè."

Băng Tâm cũng phát hiện vết tích tương tự, một nửa số xác chết ở đây là bị người ta dùng chưởng đánh gãy xương sống, nửa còn lại bị vũ khí sắc bén cắt đứt cổ, hung khí vô cùng sắc, không dùng tay tách vết thương ra thì không phát hiện được.

Ngoài ra, toàn bộ thi thể đều có hình xăm bò cạp quấn dao trên tay. Tôi nhất thời hiểu ra, đây là do Đao Thần và Tống Hạc Đình gây nên, sau khi hai người mất tích thì ra đã chạy thẳng đến hang ổ Độc Hạt bang, tàn sát toàn bộ đám hắc đạo này.

Tiểu Đào mở điện thoại của một tên rơi dưới đất, thấy một tin đó là chỉ thị của Hoàng Tuyền, sai Độc Hạt bang tối nay đánh đòn hồi mã thương chúng tôi. Nhưng chúng không ngờ tới, bọ ngựa bắt ve, chim sẻ rình sau, Tống Hạc Đình đã kịp thời chặt đứt thế lực này của Hoàng Tuyền.

Tôi nhìn đám thi thể la liệt khắp nơi, trố mắt hồi lâu, sức chiến đâu của Tống Hạc Đình và Đao Thần cứ như Bug game vậy, đồng thời rất bội phục sức phán đoán và sự quyết đoán của cô cô!

Tiểu Đào cũng nhận ra điều đó, nhỏ giọng hỏi tôi: "Có phải cô anh sợ chúng ta bị phiền toái nên đã đi rồi?"

Tôi gật đầu một cái: "Đại khái là vậy."

Cảnh sát mập hỏi ý kiến tôi, tôi giả bộ hồ đồ nói mập mờ, chắc là liên quan đến tay to nào đó. Đám xã hội đen này ai cũng có tiền án, không ít kẻ còn dính đến giết người, cho nên cảnh sát mập cũng không điều tra nghiêm túc, cũng chẳng ai hỏi đến chuyện lập án, chuyện cứ như vậy mà trôi qua.

Vụ án giết người ở Lương Xuyên được phá gây tiếng vang cả nước, sau khi tin tức được công khai, rất nhiều phóng viên chạy tới phỏng vấn, thậm chí có công ty điện ảnh muốn dựng thành

phim, tổ đặc án chúng tôi không có công, đã nhường hết cho cảnh sát mập.

Trước khi rời Lương Xuyên, tôi và Tiểu Đào ghé thăm Nhiếp cảnh quan, giấu nhẹm việc con ông ta chết, có lẽ sẽ giấu đến lúc ông ta từ trần. Biết được hung thủ sa lưới, ông già sướng như phát điên, la lên: "Mã Tam Hữu lần này chắc là chịu không nổi rồi!"

Tôi dở khóc dở cười giải thích cho ông ấy Mã Tam Hữu không phải là hung thủ, nhưng chỉ chưa đầy 1 phút sau ông ta lại nói: "Mã Tam Hữu lần này chịu không nổi rồi." Cuối cùng tôi từ bỏ ý định nói rõ.

Sự tưởng thưởng đáng giá đó là, nhờ cố gắng của Tiểu Đào, Bộ công an đã truy tặng danh hiệu liệt sĩ cho Tiếu cảnh quan, Nhiếp Á Long là anh hùng điển hình, động viên toàn thể cảnh sát nhân dân học tập hình tượng hai người, cả đời hiến tặng cho sự nghiệp vĩ đại.

Rời khỏi Lương Xuyên, trong lòng có đủ suy nghĩ, tất cả ngọn nguồn đều bắt đầu từ Giang Bắc Tàn Đao, chúng hại cả nhà Mã Tam Hữu, hai cảnh sát, ông nội tôi, và cả những nạn nhân sau đó. Một kẻ tẩy trắng tội danh thì nhiều người như vậy bất hạnh, tôi chính thức nhận thấy Giang Bắc Tàn Đao đáng hận, thầm thề với trời nhất định phải diệt tận gốc tổ chức này.

Tiểu Đào hỏi tôi: "Anh có nghĩ Mã Tam Hữu nghe được tin này sẽ trở về không?"

Tôi thở dài: "Nếu ông ta còn sống, nhất định sẽ trở về tìm con trai, ít nhất cũng sẽ an hưởng tuổi già ở Lương Xuyên."

Hôm sau chúng tôi về tới Nam Giang, vốn định quay về sẽ nghỉ ngơi một chút, ai dè đã đi khá lâu, giờ phải xử lý cả đống công việc vặt. Tiểu Đào, Vương Thúc, Băng Tâm khỏi phải nói, tôi cũng chẳng giúp gì được cho cửa hàng.

Vương Đại Lý vừa nhìn thấy tôi thì ôm chầm lấy, kích động đến suýt khóc, nói nhớ tôi chết mất, gần đây tôi không ở nhà, Lạc Ưu Ưu thì đi học, hắn một thân một mình không ai để ý. Mỗi ngày chỉ ngủ có 5 tiếng, có lần đi ra ngoài mà té xỉu, may mà người đi đường tốt bụng gọi giúp 120. Đến viện khám, thì ra là suy nhược cơ thể, đường huyết quá thấp, truyền hai chai gluco mới tỉnh.

Trong lòng tôi rất áy náy, bảo hắn nghỉ ngơi thật tốt mấy ngày, để tôi xử lý mọi chuyện trong cửa hàng cho.

Trong sự miên man, cảm giác ngày xưa lại ùa về, chuyện xảy ra ở Lương Xuyên cứ như đã mấy đời. Ngồi nhìn cảnh đường phố qua khung cửa sổ, tôi đều nghĩ hòa bình thật tốt, nhất định mình phải bảo vệ sự bình an này.

Hàng ngày đóng cửa tiệm tôi đều đi tìm Tiểu Đào ăn cơm, hoặc đi dạo, hưởng thụ thế giới ngọt ngào của hai người, có khi nàng tan việc sớm thì đến tìm tôi, cả Băng Tâm cũng hay tới.

Sinh hoạt thường nhật kéo dài mấy tháng, rốt cuộc vào buổi sáng trung tuần tháng 11, bị một tiếng sét ngang trời phá vỡ.

Hai vợ chồng công nhân vệ sinh trên đường Phúc Châu, 5h sáng phát hiện một người nằm giữa đường, mặc đồng phục giống họ. Cả hai cho là đồng nghiệp bị ngất, nhưng kỳ lạ, con đường này chỉ hai vợ chồng họ phụ trách thôi mà.

Bọn họ đi tới đẩy một cái, phát hiện người nằm đó cứng đơ không nhúc nhích, người chồng lật anh ta lên, là một thanh niên chừng 20 tuổi, mắt trợn trắng rã, miệng há to, mép có bọt máu, mặt tím tái, trong tay siết chặt chổi tre.

Hai vợ chồng sợ hãi, vội báo cản sát. Từ di vật trên người nạn nhân, phía cảnh sát xác nhận đây là một sinh viên đại học, nguyên nhân cái chết nghi là bị trúng độc.

Vụ án này không thuộc quyền điều tra của Tiểu Đào, vốn tôi cũng sẽ không nhúng tay, nhưng thỉnh thoảng Tiểu Đào có nhắc tới một chỗ kỳ lạ trong vụ án. Trước khi chết, nạn nhân ra sức quét đường, khiến nửa con phố sạch bóng, cũng chính bởi vậy mà khiến độc tố trong người phát huy tác dụng. Nếu không làm điều này có thể còn cấp cứu kịp, khiến người ta không khỏi đoán mò trước khi chết anh ta đã gặp chuyện gì?

Tôi lập tức đánh hơi được mùi bất thường trong vụ án, cảm thấy có hứng thú. Nhưng vụ án do một sư huynh của Tiểu Đào phụ trách, anh ta cũng là cảnh sát rất có năng lực, tổ đặc án chúng tôi cứ luôn cướp vụ án của người khác quả thực không hay cho lắm.

Lúc đó chẳng ai nghĩ tới đây là một vụ án giết người hàng loạt, buổi sáng ba ngày sau, sư huynh của Tiểu Đào liền gọi điện xin chúng tôi trợ giúp...

Chương 542: Bị điện giật giữa trời

Tôi và Tiểu Đào lập tức chạy tới hiện trường, địa điểm xảy ra vụ án là ở giữa hai toà nhà. Tuy nhiên cảnh sát địa phương lại phong tỏa cả một khu đất trống rất rộng ở giữa, tôi không khỏi thắc mắc liệu có quá phóng đại không?

Nhâm cảnh quan mặc dù tuổi tác chỉ tương đương Tiểu Đào, nhưng trông rất già dặn, miệng ngậm điếu thuốc đi ra, nắm lấy tay tôi nói: "Ngưỡng mộ đã lâu, vẫn nghe Tống cố vấn gặp án tất phá, một nhân vật truyền kỳ như vậy lại hộ pháp cho sư muội của tôi, thật là đố kỵ...nào, hút điếu thuốc!"

Vừa nói anh ta vừa chìa bao thuốc ra, tôi từ chối khéo, Tiểu Đào che mũi nói: "Nhâm Thông, cứ gặp anh thì không phải đang hút thuốc cũng là đang mua thuốc. Anh muốn ung thư phổi ở tuổi 30 à?"

Nhâm cảnh quan vừa nhả khói vừa nói: "Em lầm rồi, mỗi ngày anh có 8 tiếng không hút thuốc."

Tiểu Đào nghe mà gò má giật giật: "Đi đi, đừng có phóng độc ở đây, ai mà muốn ngửi khói thuốc của anh chứ!"

Nhâm cảnh quan cười cười: "Thôi thôi, không hút thì không hút."

Anh ta ném điếu thuốc xuống, đạp tắt, sau đó dẫn chúng tôi vào hiện trường. Tới bãi đất trống tôi hỏi thi thể đâu rồi, Nhâm cảnh quan chỉ lên trên một cái, tôi với Tiểu Đào nhìn lên, nhất thời kinh ngạc há miệng nửa ngày.

Chỉ thấy một người treo lơ lửng giữa không trung, mặc quần áo công nhân lau kính cao ốc, đội mũ bảo hiểm. Anh ta bị treo bởi hai sợi dây bảo hiểm, cổ ngửa về phía sau, cơ thể giữa không trung bị gió thổi đung đưa.

Cuối cùng tôi cũng hiểu tại sao phải phong tỏa toàn bộ khu vực này, Nhâm cảnh quan giải thích: "Nửa tiếng trước nhận được báo án, một nhân viên đi làm trong tòa nhà gọi điện, anh ta nhìn thấy công nhân vệ sinh này treo giữa không trung cứ đung đưa va đập vào cửa kính rất kỳ quái. Vì vậy anh ta mở cửa sổ ra hỏi có phải là cảm thấy cơ thể không thoải mái không thì phát hiện đối phương không phản ứng, hơn nữa trên người đang bốc khói.

"Bốc khói?"

Nhâm cảnh quan cúi đầu châm một điếu thuốc, không thèm để ý đến Tiểu Đào, nói tiếp: "Người báo án còn nghe thấy tiếng lạch tạch nhỏ trên người nạn nhân, tay chân thì run rẩy nên chẳng biết người này còn sống hay đã chết, vẫn quyết định báo cảnh sát."

Nhâm cảnh sát vẫy tay một cảnh sát viên, anh ta liền đưa tới một cái ống nhòm. Tôi nhận lấy, hướng lên trên nhìn, nạn nhân chân tay bất động, trong quần áo bốc lên một làn khói mỏng.

Sau đó tôi chú ý tới miếng kim loại dùng để cố định dây cáp bảo vệ thỉnh thoảng tóe ra tia lửa, lập tức hiểu ra, la lên: "Là bị giật điện chết, hơn nữa dòng điện vẫn đang truyền qua người."

Nhâm cảnh quan gật đầu: "Tống cố vấn quả nhiên kinh nghiệm phong phú, chúng tôi lúc lên trên mới biết, tôi đã cho người đi tìm chốt mở điện rồi."

Tôi hỏi: "Vụ án này có liên quan đến vụ 3 ngày trước?"

"Tôi nghi ngờ là giết người hàng loạt." Nhâm cảnh sát nheo mắt.

Tôi hỏi: "Một vụ trên trời, một vụ dưới đất, thủ pháp cũng hoàn toàn khác nhau, sao anh lại có nhận định như vậy?"

"Bằng cảm giác!" Nhâm cảnh quan đáp.

"Đã giải phẫu thi thể kia rồi?" Tôi hỏi.

"Thật xin lỗi, đã giải phẫu. Có điều thi thể được bảo quản gần như nguyên vẹn, nếu như Tống cố vấn muốn nhìn, lát nữa tôi dẫn anh đi."

Lúc này Nhâm cảnh quan nhận được một cú điện thoại, anh ta ngẩng đầu lên, phía trên có hai cảnh sát đã ngắt nguồn điện, đang di dời thi thể xuống, Nhâm cảnh quan chỉ huy trong điện thoại, tốc độ rất chậm, chắc phải mất một lúc. Tôi nói với Tiểu Đào: "Chúng ta lên trên xem xét."

Hai người chúng tôi vào thang máy, lên tầng trên cùng. Đây là tầng 34, gió rất lớn, phóng tầm mắt có thể quan sát hết thành phố Nam Giang, tôi cảm khái nói: "Đây là nơi anh đã cho đi tuổi thanh xuân và cả nhiệt huyết của mình."

"Giờ anh còn kém hơn trước." Tiểu Đào cười nói.

Chúng tôi đi qua, hai cảnh sát đang thả dần sợi dây, tôi sợ đột nhiên xuất hiện sẽ hù dọa họ, liền cố sức nhẹ nhàng chào hỏi: "Đây là dây nylon mà, sao lại có thể dẫn điện?"

Một cảnh sát giải thích: "Trên sợi dây bị quấn thêm sợi đồng, hai dây đều có, một đầu khác tiếp xúc với nguồn điện."

Tiểu Đào giật mình: "Thủ pháp giết người như vậy mà cũng nghĩ ra được."

Nguồn điện đã được ngắt, tôi ngồi xổm xuống kiểm tra một chút, nguồn điện là 220V phổ thông, điện trở của dây đồng tương đối lớn, cộng thêm đường dây dài như vậy, theo tôi đoán thì lúc

truyền tới người nạn nhân, dòng điện cũng không lớn, đại khái chỉ mấy chục A.

Điện cao thế có thể giết chết người trong nháy mắt, nhưng dòng điện nhỏ như vậy thì tương đối tra tấn, nạn nhân bị treo giữa không trung, từ từ bị giật chết, không khác nào dùng dao cùn thái thịt.

Tôi đi tới lan can nhìn xuống, độ cao quá lớn khiến tôi sợ hãi, tim đập thình thịch, liếc một cái liền vội vàng rút đầu về. Tiểu Đào hỏi: "Anh nhìn gì thế?"

Tôi đáp: "Trải nghiệm một chút tầm mắt của hung thủ."

Tiểu Đào gật đầu: "Đúng nhỉ, để chuẩn bị những thứ này, hung thủ phải đi lên đây, chút nữa bảo Nhâm Thông trích xuất camera."

Sau đó chúng tôi xuống dưới, thi thể đã được đặt trên một tấm nylon, nạn nhân chừng 20 tuổi, cũng có thể là 18, 19. Da thịt toàn thân tái nhợt, cơ căng cứng, môi bầm tím, có ánh kim loại nhẹ trên bề mặt cơ thể. Điều này là do các phân tử kim loại trong chất dẫn điện bị ion hóa và xâm nhập vào máu.

Vén quần áo lên, tôi phát hiện phần thắt lưng và bụng nạn nhân có những vết sẹo hình tròn, phần da tiếp xúc với dây dẫn đã cháy thành than, hai mắt nạn nhân đã bị điện nung thành màu trắng đục. Đẩy miệng nạn nhân ra, lưỡi khô ráp, một luồng hơi nóng bốc lên, nội tạng trọng người hẳn cũng đã bị bốc hết hơi nước.

Nguyên nhân cái chết đương nhiên là do điện giật, hơn nữa còn là trường hợp hiếm thấy nhất, bị dòng điện yếu từ từ giật chết. Điều này thường chỉ xảy ra với các người già hạn chế hành động, cũng là cho tôi mở mang tầm mắt.

"Có chút không hay lắm." Tôi lẩm bẩm.

"Sao vậy?" Tiểu Đào hỏi.

Tôi không giải thích, bảo nàng ra xe lấy ô nghiệm thi, mình thì dùng thính cốt mộc nghe ngóng, lúc còn sống nạn nhân không có bị thương tích gì, nội tạng và xương cốt đều nguyên vẹn.

Tôi để ý tới đồng phục của người này, trên thắt lưng còn đeo dụng cụ sơn tường và kính, liền lấy bột rong biển ra rắc một vòng lên cổ áo, nút cài, ống tay áo. Có vân tay hiện ra, nhưng từ phương hướng thì có lẽ là của chính nạn nhân.

Tôi lấy điện thoại ra chụp ảnh, bởi gần đây thường xuyên phải dùng tới nên tôi đã đổi sang loại 10 Mp.

Một lát sau, Tiểu Đào mang ô nghiệm thi tới, tôi vạch áo nạn nhân, để lộ ra vùng ngực, nói: "Lần này rất có khả năng là chẳng nghiệm được gì!" Sau đó mở ô, chiếu bóng ô lên cơ thể nạn nhân. Trên da không có vân tay, nhưng xuất hiện những đường nét như sợi gợn sóng, dày đặc che kín toàn bộ ngực, có thể tưởng tượng những chỗ khác chắc cũng như vậy.

Tiểu Đào kinh ngạc: "Đây là chuyện gì xảy ra?"

Tôi giải thích: "Ô nghiệm thi là nghiệm điện sinh học trên cơ thể, nhưng khắp nơi trên người nạn nhân đều là dòng điện, khiến điện sinh học bị nhiễu loạn, nên chẳng thấy được gì."

Tiểu Đào cười nói: "Em còn tưởng bảo bối của anh cái gì cũng nghiệm được, thì ra cũng có nhược điểm, việc này nhất định đừng cho đám tội phạm biết, nếu không sau này những thi thể như trước mặt sẽ ngày càng nhiều."

Tôi chớp mắt mấy cái: "Em biết, anh biết là đủ, xem ra chúng ta vẫn phải nhìn thi thể hôm trước đã."

Chương 543: Ám ảnh sạch sẽ

Tôi nhấc tay phải nạn nhân lên ngửi, ngoài mùi khét ra còn có mùi thuốc tẩy rửa. Ngẩng đầu quan sát vị trí mà nạn nhân xuất hiện, tấm kính vô cùng sạch sẽ, nhìn là biết vừa mới được lau chùi.

Nhâm cảnh quan ý thức được tôi đang nhìn cái gì, gật đầu nói: "Đúng, trước khi chết nạn nhân đang ra sức lau kính, có mấy nhân chứng nhìn thấy, cũng giống như nạn nhân hôm trước cứ ra sức quét đường."

Tiểu Đào hít sâu một hơi: "Rốt cuộc hung thủ muốn truyền đạt cái gì?"

Tôi nói: "Trước khi biết hắn muốn truyền đạt cái gì, anh muốn biết hắn làm cách nào để ép buộc nạn nhân đã."

Tôi nhìn lên trên, ở hoàn cảnh này, để ép buộc nạn nhân làm việc thì chỉ cần một cái kéo là đủ. Nhưng trước mắt chưa có chứng cớ, cho nên tôi không nói ra. Tôi hỏi: "Có manh mối gì không?"

Nhân cảnh quan nói, dưới đất tìm được một dụng cụ cạo kính, đang kiểm tra vân tay; trên tầng thượng phát hiện một ít dấu giày, một loại là của nạn nhân, một loại khác đang xử lý, không nhìn rõ đường vân đế giày, hẳn là của hung thủ, mà trên đó gió quá lớn, không thể lấy ra được nên không có giá trị. Camera theo dõi vẫn đang được kiểm tra, tòa nhà này đã xây dựng tương đối lâu, quản lý lỏng lẻo, ít khi bảo trì cho nên không ít camera đã hỏng, hy vọng cũng không lớn.

Tôi nghe mà thấy đau đầu, loại vụ án cực kỳ sạch sẽ là khó điều tra nhất, hỏi: "Danh tính nạn nhân thì sao?"

Nhâm cảnh quan nói: "Vẫn đang tìm hiểu."

"Đi xem thi thể hôm trước đi." Tôi phất tay.

"Được!"

Nhâm cảnh quan bảo cấp dưới bắt đầu thu dọn hiện trường, tôi và Tiểu Đào ra quán cà phê ngồi đợi một lát, thấy xe cảnh sát bắt đầu di chuyển mới đi theo. Nhâm cảnh quan công tác ở phân cục Đào Nguyên, anh ta dẫn chúng tôi tới phòng giữ xác, một thi thể nam giới nằm trên giường sắt, được bọc bằng túi nylon.

Nội tạng của nạn nhân đã được lấy ra hết, tôi cũng không có gì để nghiệm, chỉ là muốn xem có thể tìm được dấu điện dương trên cơ thể không thôi.

Bảo Tiểu Đào bật đèn tử ngoại, tôi mở ô nghiệm thi ra, chiếu bóng ô lên da nạn nhân, xoat một vòng rồi lại một vòng, ngoài một ít vết xước ra thì chẳng tìm được gì cả.

Tiểu Đào hỏi: "Thời gian quá lâu à?"

Tôi lắc đầu: "Không phải, mà căn bản là không có dấu vết, hung thủ không hề chạm vào người nạn nhân."

Tiểu Đào ngạc nhiên nói: "Em nhớ anh ta bị trúng độc, vậy chất độc đi vào cơ thể bằng cách nào..."

"Qua ăn uống!" Nhâm cảnh quan ngắt lời: "Bọn tôi tìm thấy ion Nitrit trong dạ dày."

"Xem ra thú vui của hung thủ này vô cùng đặc biệt, thích ép nạn nhân từ từ đến cái chết, uy hiếp mà không cần tiếp xúc, tôi nghĩ hắn ít nhất phải có một khẩu súng." Tôi phân tích.

Nhâm cảnh quan nói: "Tôi có thể sử dụng người chỉ điểm, đi điều tra chợ đen xem."

Tôi lắc đầu, việc này quá mất công, hơn nữa chưa chắc đã có tác dụng, nói: "Đừng nôn nóng, có thể chỉ là súng giả."

Tôi gõ tay vào trán suy nghĩ, đầu mối quả thật quá ít, phải đột phá từ điểm nào đây? Lúc này một mùi khói thuốc bay tới, Tiểu Đào khó chịu xua tay, phàn nàn: "Nhâm Thông, sao anh lại hút thuốc rồi?"

"Cứ suy nghĩ một chút anh lại phải hút một điếu, nếu không não sẽ rỉ sét." Nhâm cảnh quan nói.

Nhưng tôi ngửi mùi thuốc không chịu nổi, bèn nói muốn xem hồ sơ về nạn nhân. Nhâm cảnh quan dẫn chúng tôi ra ngoài, tới phòng làm việc, đưa cho tôi một tờ giấy mỏng.

Nạn nhân là Lý Kiệt Thạch, sinh viên năm 3 trường Đại Học ngoại ngữ Nam Giang, gia đình trung lưu, tính cách hướng nội, trong trường là một sinh viên trong sáng. Thường ngày thích đọc thơ hiện đại, đôi lúc cũng sáng tác vài bài, trong mắt mọi người là một thanh niên văn nghệ.

Đoạn sau nhắc đến một ít va chạm giữa Kiệt Thạch và bạn học, cũng không thể dẫn tới động cơ giết người. Huống hồ vụ án đang tỏ ra là một vụ liên hoàn, những mâu thuẫn vặt vãnh này không cần tính đến.

Nhâm cảnh quan bê một hộp carton lên nói: "Tống cố vấn, đây là những vật dụng cá nhân của cậu ta ở phòng, cậu có thể xem một chút."

Tôi kiểm tra một hồi, đều là những đồ dùng hàng ngày, còn có sữa rửa mặt, kem chống nắng, cảm giác Lý Kiệt Thạch là một nam sinh thật nhẫn nhụi, trước giờ tôi chưa hề dùng những thứ này.

Ngoài ra còn có một ít sách, đều là những sách về văn nghệ, tôi cũng chưa hề đọc. Có một cuốn "Vô Tâm Sí Bàng" đã khá nhàu, tác

giả là Dư Âm, tôi cầm lên mở ra trang giới thiệu, có một dòng chữ hoa mỹ bằng bút máy: "Chúc cho tuổi 17 của bạn đầy nắng và mưa, Dư Âm."

"Tự mình ký tên!" Tiểu Đào hỏi: "Tác giả này rất nổi tiếng?"

"Không biết, chút nữa tìm hiểu xem." Tôi nói.

Bỏ những thứ này qua một bên, tôi cầm lên cuốn sổ tay, lật tới trang được đánh dấu bằng lá ngân hạnh, trên giấy một số bài thơ hiện đại được chép lại bằng bút pháp gọn gàng, "Mặt hướng biển khơi. Mùa xuân ấm áp." Cố Thành "Đệ nhất nhân."

Tôi cười khổ: "Tôi đối với thơ hiện đại thực sự là..."

Tiểu Đào cũng cười: "Em biết anh không thích mấy thứ về văn nghệ, may mà em cũng vậy."

Nhâm cảnh quan tò mò nhìn chúng tôi, hỏi: "Hai người đang xem xét đồ vật thật đấy à?"

Tiểu Đào hừ một tiếng: "Ai cần anh lo, đồ nghiện ngập."

Nhâm cảnh quan ngại ngại gãi đầu: "Anh chỉ là quan tâm sư muội thôi mà."

"Cắt, quan tâm? Rồi ngày mai toàn bộ phân cục đều biết, em chỉ muốn nói là miễn bình luận."

"Thôi được, coi như anh không hỏi gì." Nói xong Nhâm cảnh quan lại châm thuốc, tôi thật hết ý kiến với tần suất hút thuốc của người này. Tiểu Đào nói một ngày anh ta hút hết 3 bao thuốc, người yêu cũ cũng không chịu nổi mà chia tay.

Lần nào có người nói với mình hút thuốc có hại, anh ta cũng thản nhiên đáp: "Tôi đã cống hiến sinh mệnh cho sự nghiệp công an, nói không chừng ngày nào đó còn hi sinh vì nhiệm vụ, thì sợ gì

ung thư?"

Nói thật, nếu bỏ qua cái tật nghiện thuốc này, thì Nhâm cảnh quan đúng là một cảnh sát nhân dân tốt.

Thùng di vật đã cho tôi một ấn tượng ban đầu về Lý Kiệt Thạch, là một người hướng nội, văn chương nắng gió và hay suy nghĩ. Nhưng lúc cậu ta chết lại là một hình tượng khác, mặc đồng phục công nhân vệ sinh rộng thùng thình, cầm chổi tre, miệng sùi bọt mép, không hề có chút văn chương hay mỹ cảm nào.

Tôi cảm giác thông tin hung thủ truyền đạt có hai tầng, một tầng là biểu hiện không ưa lối sống của nạn nhân, một tầng khác là cảnh báo nào đó, như muốn nói rằng lao động có ý nghĩa lớn hơn rên rỉ văn thơ.

Loại tội phạm này mang trong lòng lý tưởng cao quý, có chứng ám ảnh thích sạch sẽ, nhìn thật giống như không nguy hiểm bằng loại phóng hỏa hay khát máu. Thực ra thì ngược lại, loại trước cho rằng mình đang làm một việc cực kỳ đúng đắn và sẽ kiên quyết thực hiện, còn loại sau biết mình là chuột qua đường sẽ cẩn thận hơn. Theo một ý nghĩa nào đó thì những kẻ méo mó về tinh thần trọng nghĩa mới là thứ đáng sợ hơn.

Nghĩ tới đây tôi không khỏi thấy đau đầu, đúng là biến thái năm nào cũng có, nhưng năm nay lại đặc biệt nhiều!

Chương 544: Mưu sát người muốn chết

Nhâm cảnh quan nói: "Theo điều tra của chúng tôi, bạn bè Lý Kiệt Thạch không nhiều, quan hệ xã hội giản đơn."

Tôi xua tay: "Anh sai hoàn toàn, so với anh, bàn bè cậu ấy có khi còn nhiều hơn."

Nhâm cảnh quan tỏ ra không hiểu, tôi giải thích: "Nội tâm lãng mạn như vậy, tính cách lại hướng nội, khẳng định là nghiện internet, tôi dám chắc chắn phải có mười mấy người thường nói chuyện với cậu ta trên QQ, giờ là thời đại công nghệ thông tin mà."

Nhâm cảnh quan vỗ trán: "Cậu nói đúng, đây là sơ suất của tôi."

Việc điều tra này phải nhờ đến Lão Yêu, tôi bấm số, rồi chợt nghĩ kiểu gì cũng sẽ bị trêu chọc, liền đưa máy cho Tiểu Đào, phiền nàng nói giúp. Tiểu Đào cười đểu một cái, đưa tay nhận máy.

Lão Yêu vừa ngủ dậy, giọng còn rất uể oải, Tiểu Đào giao phó xong tôi mở một tấm bản đồ, trên đó đánh dấu hai nơi hiện trường án mạng, và cả vị trí trường của Lý Kiệt Thạch, hiện trường và trường học cách nhau khá xa.

Tôi hỏi: "Nạn nhân có người quen trong thành phố không?"

Nhâm cảnh quan đáp: "Sinh viên nơi khác lên học, không có."

Điều này rất kỳ lạ, lúc đó mới 6h sáng, từ trường tới đây đã

rất mất thời gian, huống chi là bị hung thủ bắt giữ.

Tôi chợt bỏ ý nghĩ này đi, nạn nhân nhất định là bị bắt ở nơi khác, bởi tôi chú ý, hai án mạng xảy ra cách nhau có 2km, liệu có khi nào 2 nạn nhân biết nhau? Tôi thậm chí nghĩ đến việc họ liệu có phải là tình nhân đồng giới hay không.

Muốn chứng minh họ có đồng tính không, có một cách rất thuận lợi, tôi nói với Nhâm cảnh quan: "Bảo bác sĩ pháp y giải phẫu nốt thi thể kia đi, so sánh thức ăn trong dạ dày hai người."

Nhâm cảnh quan suy tư: "E là không được, bởi trong dạ dày nạn nhân này không có gì hết, có vẻ như cậu ta bị người khác ép ói."

"Ép ói?" Tôi cau mày.

Nhâm cảnh quan cầm một tờ báo cáo pháp y, nói: "Bác sĩ pháp y phát hiện thực quản cậu ta có vết bỏng, xét nghiệm ra một lượng lớn axit dạ dày cùng với nước xà bông, hẳn là bị người ta ép phải ói."

"Vậy thuốc độc cậu ta uống đâu?" Tôi hỏi.

"Sau khi ói mới uống." Nhâm cảnh quan đáp.

Rốt cuộc lần này bác sĩ pháp y cũng đã thông minh hơn, tôi gật đầu: "Vậy chúng tôi về trước, có tiến triển gì lại tới."

Tôi với Tiểu Đào ra ngoài ăn cơm, đoán chừng Lão Yêu điều tra QQ hẳn rất nhanh, quả nhiên vừa ăn xong thì hắn gửi tới một tin, đó là ảnh chụp màn hình một email, nền đã được làm trông giống một thư mời màu đen, có nội dung: "Ngày 6 tháng 10, đợi bạn cùng tự sát."

Tôi kinh ngạc đứng bật dậy, xô ngã cả ghế, cũng chẳng kịp giải thích cho Tiểu Đào, vội gọi lại cho Lão Yêu: "Bức thư điện tử

này là sao?"

Lão Yêu lười biếng đáp: "Ai da, có phải ta đã già rồi không, ngày càng không thể hiểu suy nghĩ của đám thanh niên mới lớn này, lại còn có chuyện tự sát theo cặp...Ngươi có muốn xem QQ của đứa nhỏ này không, toàn nói về sự sống và cái chết, không thể chịu nổi, quá tiêu cực. Ta phải nhanh xem một bộ phim để tìm lại ý nghĩa cuộc sống đây, Tiểu Tống Tống, ngươi có muốn cùng ta..."

Tôi không khách khí cắt lời: "Nói chuyện chính, trên đó có nhắc tới địa chỉ nào không?"

"À, ta quên gửi cho ngươi chỉ là một ảnh chụp màn hình, chờ chút."

Tôi nghe thấy điện thoại rung lên một cái, hỏi: "Ngoài ra ngươi có thể tra về người gửi email không?"

Lão Yêu trầm ngâm nói: "Cái này nhìn qua là một email mới lập, để ta tra xem, ngươi đừng quá hy vọng."

Tôi cảm ơn một tiếng rồi cúp máy, Tiểu Đào hiếu kỳ: "Sao tự nhiên anh lại phản ứng mạnh như vậy?"

Tôi đưa điện thoại cho nàng xem: "Em đoán sao, thì ra nạn nhân có tư tưởng cực kỳ bi quan chán đời, tham gia một câu lạc bộ tự sát, nạn nhân thứ hai rất có khả năng cũng là một thành viên."

"Cái gì?" Tiểu Đào kinh ngạc: "Nạn nhân bị ép ói, nói cách khác là hung thủ muốn cứu những thanh niên muốn tự sát này, sau đó lại giết bọn họ?"

"Xem ra đây là một kẻ rất ghét việc tự sát. Đi, chúng ta tới địa chỉ Lão Yêu cung cấp."

Chúng tôi chạy xe đến đó, hiện trường là một gian nhà trọ cũ kỹ, đống rác trước cửa đã bốc mùi hôi thối, có vẻ như đã lâu

không có người lui tới. Tôi lấy dụng cụ cậy khóa, mở cửa ra, một mùi bụi bặm xộc lên, trong phòng u ám, dưới đất có bãi nôn vàng vàng, đã bị biến chất, vứt la liệt quần áo chiếu, giày, một số đầu lâu và biểu tượng tôn giáo kỳ quái được sơn phun lên tường. Rất nhiều nến cắm trên bàn dài, sáp đã chảy thành một mảng lớn, chẳng khác nào thác nước.

Nơi này làm cho người ta có ấn tượng như một hiện trường nghi thức ta giáo nào đó, cảm giác rợn tóc gáy.

Tiểu Đào đá phải một cái ly kim loại, nhặt lên, đó là một chiếc cốc mạ vàng chế tác tinh xảo, bên trong còn một ít chất lỏng đã đông đặc. Tiểu Đào đưa lên mũi ngửi: "Có mùi rượu nho."

Tôi gật đầu: "Trong đó khả năng có ngâm thuốc độc, mang về xét nghiệm đi."

Lúc này tôi phát hiện một ống trúc, bên trong rỗng, dưới đất xung quanh có mấy thanh trúc dài ngắn, tôi nhặt từng cái lên, tổng cộng có 6 thanh, phân tích: "Nhìn thì thấy có 6 người, lần lượt bốc thăm."

Tiểu Đào hỏi: "Bốc thăm làm gì, quyết định thứ tự chết à?"

Tôi xem mấy cái thăm, phát hiện trong đó có một cái sơn đỏ, những cái khác thì không, lập tức nói: "Không phải, anh đã từng đọc tin tức về loại câu lạc bộ tự sát kiểu này, bọn họ sẽ bốc thăm chọn ra một người, người này sẽ không uống thuốc độc, còn sống để thu dọn sạch sẽ, và tổ chức cho lần tự sát tiếp theo! Những câu lạc bộ tự sát đều duy trì theo chế độ này."

Tiểu Đào rùng mình: "Tại sao những xác chết bị mổ bụng, cắt gân em nhìn cũng không sợ, mà nghĩ đến những vẻ mặt các thanh niên trẻ tuổi ở đây thản nhiên uống thuốc độc, lại không rét mà run?"

Tôi nói: "Bởi vì tự sát là một hành vi trái với bản năng nhân loại."

"Nếu là phản bản năng, sao lại có người tự sát?" Tiểu Đào hỏi.

"Bởi vì con người vừa có bản năng sống, lại vừa có bản năng chết. Bản năng chết có thể coi là xung năng tiêu diệt. Thông thường sự tức giận của con người là biểu hiện của xung động muốn tiêu diệt. Khi bản năng chết hướng ra bên ngoài nó sẽ tiến hóa thành bạo lực và tội phạm; nếu nó hướng nội, sẽ biến thành tự ngược và tự sát, chỉ có điều chuyện này ít khi xảy ra, đối với phần lớn người mà nói, tự sát là phản lại bản năng sinh vật." Tôi giải thích.

Tiểu Đào ồ lên một tiếng: "Nghe anh giải thích như vậy, đã bớt đáng sợ đi rồi." Miệng nói thế nhưng vẫn nắm chặt tay tôi.

Chúng tôi nhìn quanh phòng rồi vào nhà vệ sinh quan sát, không phát hiện manh mối nào khác. Tiểu Đào nói: "Chờ đã, cửa sổ nguyên vẹn, hung thủ làm sao xông vào?"

Tôi lắc đầu: "Hắn không cần xông vào, bởi hắn là 1 trong 6 thành viên."

Tiểu Đào giật mình: "Hắn cũng đến đây để tự sát?"

"Không, anh nghĩ hắn là chủ mưu, nếu không sẽ không kịp cứu những thanh niên này. Để sống sót, có lẽ hắn có cách nào đó rút được que thăm màu đỏ." Tôi nói.

Tiểu Đào thở dài: "5 thanh niên kia chắc là không ngờ, họ đến đây là đã chẳng màng đến mạng sống, lại dính vào một trận mưu sát!"

"Mưu sát những người muốn chết." Tôi cảm khái một tiếng, nghĩ đến hai nạn nhân được phát hiện: "Chẳng lẽ hung thủ ghê tởm loại hành vi tự sát này, muốn họ chết còn có chút 'giá trị'?

Chương 545: Phạm tội để cảnh cáo

Đột nhiên bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa dồn dập, kèm theo tiếng đàn bà khóc: "Con của tôi! Con của tôi!"

Tôi và Tiểu Đào kinh ngạc nhìn nhau, tôi bước ra mở cửa, bên ngoài là một cặp vợ chồng trung niên. Thấy cửa đột ngột mở ra, họ giật mình, người phụ nữ đấm ngực thùm thụp nói: "Làm tôi sợ muốn chết, cậu là ai, sao lại ở trong nhà con tôi?"

"Nhà của con cô?" Tiểu Đào đi tới, giơ thẻ ra.

Hai vợ chồng nhìn chằm chằm cái thẻ cảnh sát sửng sốt mấy giây, sau đó lại khóc, đại khái cho rằng có cản sát đến thì con của họ chắc là đã chết rồi.

Tôi luôn miệng nói: "Cô, chú, hai người bình tĩnh một chút, có thể nói rõ tình huống cho chúng cháu không?"

Đại thúc sụt sịt nói, con của họ tên là Kim Hâm, đi làm ở Nam Giang được mấy năm, do họ quá bận bịu công việc nên từ nhỏ đã gửi con mình cho ông nội chăm sóc. Sau đó khi được đón về, giữa Kim Hâm và cha mẹ luôn có khoảng cách, tính cách dần trở nên cô độc, thời THCS đã thất tình mà uống thuốc ngủ tự sát một lần. Được cứu về nhà, cha mẹ lại hành xử rất không thích hợp, bọn họ không an ủi con mình mà lại mắng chửi thậm tệ, từ đó về sau Kim Hâm không nói với họ một câu nào nữa, người một nhà đường ai nấy đi. Tốt nghiệp trung học, hắn liền rời khỏi nhà, một mình tới Nam Giang làm ăn sinh sống.

Không ngờ, sau 5 năm, hai vợ chồng lại nhận được một bức di

thư của con trai, bọn họ đau như cắt, vội vàng chạy tới, muốn gặp con trai lần cuối.

"Đồng chí cảnh sát, việc tàn khốc nhất trên đời là kẻ đầu bạc tiễn người đầu xanh, có thể cho chúng tôi gặp nó lần cuối được không?" Đại thúc nói.

Trên tay tôi quả thật có ảnh của nạn nhân thứ hai, nhưng để cha mẹ ruột nhận thi thể con qua ảnh thì quá tàn nhẫn, liền hỏi: "À phải, hình dáng anh ta thế nào, hai cô chú có ảnh không?"

"Có có có!"

Đại thúc lấy điện thoại ra, cho tôi xem một bức ảnh. Mặc dù ảnh đã chụp 5 năm trước, nhưng rõ ràng không phải là nạn nhân thứ 2.

Nếu như Kim Hâm cũng là 1 trong 6 người, hắn nếu không phải người tiếp theo bị hại thì cũng là hung thủ, bất luận là thế nào thì cũng rất tàn nhẫn. Tôi chẳng biết nói thế nào, hơi gặp khó trước sự thúc giục của hai vợ chồng. Tiểu Đào kịp thời nói: "Cô chú, hai người đừng lo lắng, con của hai người bây giờ còn sống, chỉ là không rõ tung tích thôi."

"Cái gì?" Người phụ nữ giật mình: "Chẳng phải trong thư nó nói là muốn tự sát sao?"

"Đúng là như vậy, nhưng không biết đã xảy ra chuyện gì, bọn họ có vẻ như chưa thành công. Không tin hai người cứ vào xem một chút."

Họ vào nhà nhìn một cái, không thấy thi thể đâu, lúc này mới yên tâm. Sau đó lại tìm khoảng đất trống quỳ xuống, cầu xin quan thế âm bồ tát, như lai phật tổ phù hộ độ trì cho con mình bình an vô sự.

Tình máu mủ thiêng liêng, cho dù họ giáo dục có thiếu sót,

nhưng sự chân thành vẫn khiến tôi động lòng.

Lúc sắp đi, Tiểu Đào bảo họ để lại phương thức liên lạc, nói khi nào có tin tức của Kim Hâm sẽ báo cho họ biết, hai vợ chồng rối rít cảm ơn. Đi ra ngoài, Tiểu Đào ngẩng đầu nhìn trời, cảm khái nói: "Chẳng trách có câu, tự sát là một hành vi ích kỷ, giải thoát cho chính mình, nhưng khiến người xung quanh phải chịu đau khổ."

Tôi liên tưởng, nói: "Liệu người thân bên cạnh hung thủ cũng từng có người tự sát?"

Lúc này, điện thoại của Tiểu Đào và tôi rung lên liên tục, thì ra có rất nhiều cảnh sát đồng thời gửi tin cho chúng tôi, bảo chúng tôi mau xem một video. Chúng tôi mở liên kết, là một đoạn phim hoạt hình ngắn thô sơ, trong hình có một bóng đen mặc âu phục đang nói chuyện.

"Xin chào các thanh niên trẻ tuổi, các nhà tâm lý học đã thống kê, mỗi người trong cuộc đời đều có ít nhất một lần suy nghĩ tự sát, có lẽ bạn không có dự định tự sát thật, như vậy chúc mừng bạn. Bởi vì tôi làm video này mục đích là nói cho những người muốn tự sát, chuẩn bị tự sát, đang thử tự sát rằng, xin mọi người hãy quý trọng sinh mạng mà cha mẹ mình ban cho, quý trọng cuộc sống ngắn ngủi, đừng buông xuôi, bởi vì..."

Bóng đen đột nhiên biến thành một gương mặt ác quỷ, miệng phun ra lửa, nói: "Bởi trong lòng ta căm hận tự sát, các ngươi vì tư lợi, vì yếu đuối trốn tránh kiếp sống, các ngươi vứt bỏ quyền làm người, lại bắt người khác thu dọn tàn cục, các ngươi nên biến thành như vậy..."

Hình ảnh đầu tiên, là nạn nhân thứ nhất mặc đồng phục công nhân vệ sinh đang quét đường, đột nhiên ôm tim ngã quỵ xuống đất, hộc máu...dĩ nhiên chỉ là cảnh hoạt hình.

Sau đó là nạn nân thứ hai, bị treo giữa không trung, đang lau kính, cứ cách 3s lại co giật một lần. Sau đó co giật ngày càng mạnh, tay cầm chổi lau cũng không vững, cuối cùng ngửa đầu ra sau, mất đi tri giác. Sau đó màn hình tối đen, hiện lên một dấu hỏi bằng máu, giọng kia nói: "Đây là những người bị ta giết, đều là những kẻ khốn kiếp định tự sát, ta muốn cái chết của chúng phải có giá trị! Dĩ nhiên đây chưa phải toàn bộ, kẻ tiếp theo được giáo dục sẽ xuất hiện vào 9h sáng mai, ở công viên Tụ Bảo Sơn. Hy vọng có thể cảnh tỉnh đám ngu muội!"

Hình ảnh kết thúc, bên dưới bình luận rất sôi nổi, phần lớn đều mắng người làm video là điên, biến thái, thần kinh, nhưng có người minh chứng hai nạn nhân là có thật ở Nam Giang, hơn nữa còn chụp ảnh lại được khiến người tham gia bàn luận ngày càng đông, tranh cãi ngày càng kịch liệt.

Tôi kinh ngạc trợn mắt: "Phạm tội để cảnh cáo! Trời ạ, việc như vậy lại xảy ra ngoài đời thực."

Tiểu Đào chỉ góc trên bên phải nói: "ID của hắn là có ý gì?"

ID của người làm video chỉ có hai chữ ML, rất dễ khiến người ta nghĩ đến thứ hạ lưu, nhưng đầu hắn giống một cây thánh giá lộn ngược, nền sau là đen sì.

Tôi tra nhanh trên điện thoại, nói: "Nếu đoán không nhầm, thì ML đại diện cho nhà cải cách tôn giáo Martin Ruud. Cơ đốc giáo luôn cho tự sát là trọng tội, chỉ có thần linh mới được quyết định sống chết của con người. Người tự sát, sau khi chết sẽ không được lên thiên đàng, Martin Ruud có thái độ vô cùng căm ghét tự sát, ông ta cho rằng tự sát là bán linh hồn cho quỷ dữ, phải chịu hình phạt lửa nung vĩnh viễn dưới địa ngục."

Tiểu Đào bừng tỉnh đại ngộ: "Cho nên, hắn biến mình thành Martin Ruud đương thời, dùng hành động thực tế để ngăn cản những người trẻ tuổi tự sát."

Tôi nhìn chằm chằm vào đoạn video trên điện thoại, đoạn hoạt hình này có thể là được làm từ trước, cũng chứng minh hung thủ đã dự định kế hoạch, nói: "Vụ án này e rằng không phá được rồi."

Tiểu Đào kinh ngạc nói: "Vừa mới bắt đầu anh đã nhụt chí, chẳng giống anh chút nào, có phải hôm qua ngủ không ngon giấc?"

Nói xong nàng đưa tay sờ trán tôi, tôi cười khổ: "Án này không giống những án liên hoàn khác, năm nạn nhân đều nằm trong tay hắn, việc hắn làm chỉ là an bài cách chết..."

Tiểu Đào an ủi: "Mưu sự tại nhân, thành sự tại thiên, giờ không nghĩ đến thất bại hay thành công nữa, chúng ta cứ bước tới là được."

Tôi gật đầu: "Em nói đúng!"

Chương 546: Tổ can thiệp tự sát

Tôi chuyển tiếp video cho Lão Yêu, bảo hắn tra thông tin về người đăng. Sau đó Nhâm cảnh quan gọi điện tới, nói vừa mới làm xong tiểu phẫu, trong thực quản nạn nhân thứ hai cũng phát hiện nước xà bông, chứng tỏ đã bị gây ói.

Tôi ok một tiếng, nói ngắn gọn tình hình bên này cho anh ta, Nhâm cảnh quan nghe xong rất kinh ngạc: "Câu lạc bộ tự sát? Còn có loại tổ chức này sao? Nếu lấy được danh sách thành viên thì tốt."

Tôi nói: "Đúng vậy, đáng tiếc là tính bảo mật quá cao."

"Tống cố vấn, tổ chức có tính bảo mật cao như vậy, người muốn chết phải làm cách nào gia nhập?"

Những lời này chợt nhắc nhở tôi. Đúng vậy, bất luận câu lạc bộ tự sát có bảo mật thế nào đi nữa, cũng phải tiếp nhận thành viên mới. Tôi nói: "Danh sách thành viên và nguồn gốc video chúng tôi sẽ kiểm tra, các anh cứ tiếp tục điều tra về hai nạn nhân kia đi."

"Được, rất cảm ơn cậu!" Nhâm cảnh quan đáp.

Tôi và Tiểu Đào thảo luận một chút, nếu như nói có người muốn tự sát, hắn nhất định sẽ lên internet tìm kiếm thông tin về vấn đề này. Mặc dù công việc phải làm có liên quan đến internet, nhưng nó không mang tính kỹ thuật cao, nên tôi quyết định tự mình làm.

Tôi với Tiểu Đào ra một quán cà phê internet, quán này không

tệ, sau khi chọn chỗ ngồi, Tiểu Đào gọi một đống đồ ăn thức uống, quà vặt. Tôi cười khổ: "Hoàng tiểu thư, đây là cách mà em làm việc sao?"

"Ăn sẽ làm việc tốt hơn. Nào, há mồm ra."

Tôi ăn miếng pudding mà nàng bón, cười một tiếng. Hai chúng tôi search đủ các từ khóa 'tôi muốn tự sát', 'muốn tự sát thì đi đâu', 'tự sát bằng cách nào', hoàn toàn chẳng đạt được mục đích, còn được không ít bạn trên mạng nhiệt tình trợ giúp, hỏi han có gì không hài lòng về cuộc sống, rồi khuyên can các thứ các thứ, làm tôi dở khóc dở cười.

Đột nhiên weibo của tôi nhận được một tin nhắn: "Xin chào, chúng tôi là đội can thiệp tự sát của tỉnh, hy vọng có thể giúp cậu, mặc dù thế giới này không hoàn hảo, nhưng chúng tôi có thể chữa lành chúng ta..."

Hoàng Tiểu Đào ghé đầu sang nhìn, cười ha hả: "Người ta nghĩ anh muốn tự sát thật kìa!"

Tôi đột nhiên phản ứng kịp, nói: "Chờ đã, sao chúng ta không hỏi chuyên gia nhỉ."

Đã có tiểu tổ can thiệp như vậy tồn tại, bọn họ nhất định có thể cung cấp thông tin liên quan tới CLB tự sát. Tôi liền nói cho đối phương biết thân phận thật của mình, nói muốn tìm hiểu rõ một chút sự tình, hy vọng có thể gặp mặt. Đối phương nhắn cho tôi một địa chỉ và số điện thoại.

Chúng tôi lập tức lên đường, nửa tiếng sau đến trụ sở của tổ can thiệp tự sát Nam Giang. Vị trí trụ sở ở một tòa nhà trắng đen đan xen, trang trí rất giản dị, bước vào cửa kính, tôi thấy trên tường treo một tấm giấy chứng nhận do tổ chức y tế thế giới cấp.

Một người phụ nữ họ Trương tiếp đón chúng tôi, nói: "Xin

chào, chắc hai người là Hoàng cảnh quan và Tống cố vấn, tôi dẫn hai người đi thăm quan một chút."

Chúng tôi đi theo chị Trương, có một căn phòng lớn bày rất nhiều máy vi tính, các nhân viên đang làm công việc sàng lọc tin tức trên internet.

Chị Trương nói: "Chúng tôi tìm kiếm hàng trăm triệu lượt mỗi ngày, thu thập các từ khóa như 'tự sát' trên weibo, space và moments để tìm những thanh niên trẻ cần giúp đỡ."

Tôi gật đầu, chẳng trách vừa rồi họ tìm ra tôi. Tiểu Đào hỏi: "Sau khi tìm được thì sao?"

Chị Trương giải thích: "Chúng tôi sẽ để tư vấn viên trợ giúp họ, lắng nghe khổ tâm của họ, đưa ra cho họ lời khuyên, giúp họ lấy lại niềm tin vào cuộc sống. Trên thực tế, từ lúc thành lập tới nay, chúng tôi đã cứu được hơn 10 ngàn thanh niên có ý định tự sát. Mời hai người theo tôi."

Chúng tôi sang một phòng khác, phòng được chia thành rất nhiều ô đơn nhỏ, có vài nhân viên đang ở trong các ô đó nghe điện thoại. Hiệu quả cách âm của căn phòng rất tốt, chỉ cách một tấm kính mà tôi hoàn toàn không nghe được bên trong đang nói gì.

Chị Trương nói: "Đây là những tư vấn viên của chúng tôi, phần lớn là chúng tôi khuyên bảo người tự sát qua điện thoại."

Tôi cảm khái nói: "Cứu một mạng người còn hơn xây bảy cấp phù đồ! Công việc này thật là có ý nghĩa, rất cảm tạ mọi người!"

Tiểu Đào hỏi: "Thế cơ cấu, là tính chất từ thiện?"

"Hoàn toàn là từ thiện, nhân viên ở đây phần lớn đều đã trải qua nỗi đau mất người thân, ví dụ như tôi đây, chồng tôi mấy năm trước vì làm ăn thua lỗ mà treo cổ tự sát, một thời gian rất lâu tôi không thể bước ra khỏi bóng tối, thậm chí còn nghĩ đến việc dẫm

lên vết xe đổ, tổ chức này là nơi cho tôi cuộc sống thứ hai." Vừa nói chị Trương vừa ngân ngấn nước mắt.

Nhìn những người ở đây gắn bó với người tự sát, tôi đột nhiên có một ý tưởng, liệu có khi nào hung thủ cũng từng ở đây không?

"Chị nhìn người tự sát bằng con mắt nào? Theo chị thì họ là yếu đuối trốn tránh, là người ích kỷ sao?" Tôi vừa hỏi vừa vô tình phát động động u chi đồng.

Chị Trương trả lời: "Không, có lửa mới có khói, lúc một người muốn buông bỏ sinh mệnh, là nội tâm đã quá nhiều gánh nặng, tôi nghĩ họ rất đáng thương."

Chị ta nói những lời này đều xuất phát từ đáy lòng, tôi lặng lẽ thu hồi động u chi đồng.

Tiếp theo chúng tôi đến một căn phòng làm việc gọn gàng ngăn nắp, Tiểu Đào nói: "Làm phiền chị cho chúng tôi biết thông tin về CLB tự sát."

"Được!"

Chị Trương lục trong máy tính một file tài liệu, đây là lúc CLB thành lập 10 năm trước. Nói đến nó, không thể không nhắc đến nhà thơ dân gian kiêm tác giả Dư Âm.

Do năm xưa gặp bất hạnh nên Dư Âm mắc chứng trầm cảm nặng, đồng thời cũng có tài năng hơn người nên được giới trẻ vô cùng yêu thích. Vào sinh nhật lần thứ 25 của mình, bất ngờ Dư Âm nói trên weibo: "Tôi bị trầm cảm, nên quyết định đi chết, không có nguyên nhân đặc biệt gì, mọi người đừng quan tâm." Sau đó xảy ra chuyện tác giả Dư Âm uống thuốc độc tự sát, gây xôn xao.

Có lẽ thật ứng với cái tên Dư Âm, sức ảnh hưởng của anh ta thực sự đến sau khi đã qua đời. Không ít thanh thiếu niên vào weibo của anh ta, viết bài tưởng nhớ, hoặc là giãi bày phiền não

của chính mình, weibo của Dư Âm trở thành một cái hốc để trốn tránh thực tế.

Một ngày 10 năm trước, có người đăng vào weibo của Dư Âm là muốn tự sát, không ngờ lại gặp một người khác 'cùng chung chí hướng', hai người quyết định thành lập một CLB hỗ trợ tự sát, rất nhanh đã có 4 thành viên, dùng cách rút thăm để quyết định ai sống sót giải quyết hậu quả, rồi tổ chức lần tự sát tập thể tiếp theo.

Thật không ngờ cái CLB bí mật này đã tồn tại những 10 năm, trong thời gian này các thanh niên trẻ trên cả nước gia nhập để tự kết liễu mạng sống đến hơn trăm người, thật là một việc làm người ta vô cùng đau đớn.

Nói tới đây, chị Trương xúc cảnh sinh tình, gạt hai giọt nước mắt. Tôi nghĩ tới dòng chữ trên sách của Kiệt Thạch là của Dư Âm viết, thì ra cậu ta là Fan của Dư Âm, hỏi: "Chị có danh sách những người tự sát không?"

"Có!" Chị trả lời rất dứt khoát khiến chúng tôi kinh ngạc. Chị Trương giải thích, đối với những người tự sát, weibo và các bài viết của Dư Âm như là một nơi để hành hương, cho nên họ đã viết một phần mềm, cứ cách 1 tiếng lại sàng lọc những từ mấu chốt một lần trong đó.

Trên thực tế, nhóm người tự tử này đều để lại bình luận bên dưới trước khi tự sát, tổ can thiệp cũng đã gửi tin nhắn cho họ, nhưng bị phớt lờ.

Dù sao những người tự sát cũng chỉ là chán ghét thế giới, họ không phải bệnh nhân tâm thần hay tội phạm, không thể dùng cách cưỡng chế để ngăn họ được. Phần lớn thời điểm, tổ can thiệp chỉ có thể trơ mắt nhìn bi kịch xảy ra mà vô phương ngăn cản.

Nói tới đây, chị Trương thao tác trên máy tính, in ra một tờ

danh sách, sáu người tự sát lần lượt có tên: Lý Kiệt Thạch, Trâu Dũng, Kim Hâm, Mễ Diệp, Vi Mộc Mộc và Từ Dục.

Chương 547: Há miệng chờ sung

Tôi vui mừng nói: "Cảm ơn chị Trương, chị đã giúp chúng tôi một đại ân."

"Không có gì!" Chị Trương đưa tay lùa tóc mai, đột nhiên tôi để ý thấy thần sắc chị ta có vẻ bối rối, tâm lý hơi hồi hộp, chẳng lẽ chị ta có chuyện gì giấu diếm?

Tôi dò xét: "À phải, trong 6 nạn nhân này, chị có quen ai không?"

"Không, làm sao có thể!" Chị Trương cười cười, vẻ mặt càng thêm mất tự tin.

Tiểu Đào cũng phát hiện điển bất thường, chuyển ánh mắt cho tôi, ra hiệu không nên tùy tiện hỏi. Nàng đứng dậy cáo từ, đi ra tới cửa thì đột nhiên vịn lấy khung cửa, ôm bụng nói: "Chết, hình như em 'đến ngày' rồi, mà không mang băng vệ sinh."

Diễn xuất của nàng quá tự nhiên, nháy mắt đến cả tôi cũng bối rối, chị Trương nói: "Ở đây tôi có phòng một ít, cô dùng tạm đi."

Tiểu Đào khom người nói: "Làm phiền chị dẫn tôi đến toilet được không?"

"Được được."

Chị Trương đáp rồi cũng Tiểu Đào rời đi, tôi thật bội phục sự nhanh trí của nàng, dĩ nhiên không để phụ lòng, nhân dịp không có ai, tôi mở ngăn kéo ra lục soát.

Mở ngăn cuối cùng ra, tôi nhìn thấy một bức ảnh chụp chung của chị Trương cùng một người đàn ông và một đứa bé, cả hai động tác thân mật, hẳn là quan hệ cha mẹ con cái.

Lúc này trong hành lang vang lên tiếng bước chân, tôi vội vàng đóng ngăn kéo lại.

Sau khi rời khỏi trụ sở, Tiểu Đào hỏi: "Có tìm được manh nối gì không?"

"Không có." Tôi lắc đầu.

Xem ra việc chị Trương nói dối không liên quan đến vụ án, nói gì thì nói, chị ấy không phù hợp với hình ảnh hung thủ trong lòng tôi.

Chúng tôi gửi danh sách câu lạc bộ tự sát cho Nhâm cảnh quan, anh ta rất nhanh đã tra được, nạn nhân bị điện giật chết là Trâu Dũng, nói cách khác, con của cặp vợ chồng kia còn sống, nhưng ngày mai liệu người sẽ chết ở công viên Tụ Bảo Sơn có phải là anh ta không đây.

Sắc trời đã tối, chúng tôi ai về nhà nấy, hôm nay Đại Lý cũng xem được video kia trên mạng, hớn hở hỏi tôi: "Có phải là thật không?"

Tôi vốn muốn giữ bí mật, hắn nói: "Bảo mật làm gì, bây giờ cả thế giới đều biết. Phải nói những kẻ tự sát này rất là ích kỷ, nếu như qua chuyện này có thể cảnh tỉnh những người còn lại cũng là công đức vô lượng."

Nếu như là lúc trước có thể tôi sẽ lập tức phản bác hắn, nhưng giờ tôi lại có chút mê man, có lẽ vụ án Lương Xuyên đã ảnh hưởng quá lớn đến tôi. Năm xưa ông nội vì bảo bệ người vô tội mà giao dịch với hung thủ, còn tôi vì đối đầu với Giang Bắc Tàn Đao mà lựa chọn liên thủ với kẻ giết ông mình. Ranh giới chính tà đôi khi

rất mơ hồ như vậy, ngay cả tôi cũng có chút không biết nói cái nào là chính cái nào là tà.

Lần này động cơ giết người của hung thủ rất rõ ràng, chính là muốn ngăn cản tự sát, cho dù hắn không nhúng tay vào, thì đám nạn nhân này cũng tự giết chính mình. Nếu đúng như lời Vương Đại Lý nói, vụ án lần này có thể cảnh tỉnh một nhóm đông người tự sát, vậy thì tên hung thủ này là chính hay tà đây?

Thấy tôi không nói gì, Vương Đại Lý xua xua tay trước mặt tôi, nói: "Dương tử, hôm nay ngươi khang khác thì phải, bình thường đã lập tức phản bác ta chứ? Dùng bạo lực để trấn áp bạo lực thì không thể là chính nghĩa đích thực, sao lần này ngươi không nói như vậy?"

Tôi không muốn hắn biết lòng mình đang mê man, cười nói: "Ta chỉ là lười phản bác ngươi thôi!" Sau đó lạnh lùng: "Vương Đại Lý, sau 10h tối hôm qua, ngươi có chứng cứ ngoại phạm không?"

"Á à được lắm, còn nghi ngờ cả ta." Vương Đại Lý làm động tác im miệng: "Ta không nói nữa."

Hôm đó tôi ngủ chẳng ngon giấc, 6h sáng hôm sau đã dậy, bắt xe bus đến công viên Tụ Bảo Sơn.

Vốn tôi cho rằng hôm nay công viên sẽ bị phong tỏa, nhưng lúc đến lại nhận ra rất nhiều người già đang tập thể dục, không khác với thường ngày là bao. Nhưng nhìn kỹ sẽ thấy vài người đi đi lại lại với ánh mắt lấm lét, lập tức hiểu ra đó là cảnh sát mặt thường phục.

Lúc này, có người đụng phải tôi, người này có một mùi hương rất quen, quay đầu nhìn lại, là một mỹ nữ dáng đẹp eo thon, mặc quần short gợi cảm, áo T-shirt bó, giày thể thao trắng, đầu đội mũ lưỡi trai, tóc cột đuôi ngựa, đeo tai nghe, chạy bộ.

Mặc dù thay hình đổi dạng như vậy, nhưng nhìn từ sau lưng tôi vẫn nhận ra, đây chẳng phải là Tiểu Đào sao?

Tôi liền chạy theo, cười bắt chuyện: "Người đẹp, ngày nào cô cũng tới đây chạy bộ à?"

Tiểu Đào gỡ một bên tai nghe, gật đầu: "Đúng thế, soái ca, cùng chạy với tôi nhé."

"Không được, tôi đang đợi bạn gái."

"Bạn gái anh? Có xinh bằng tôi không?"

"Ừ, kém hơn nhiều, hay là cô làm bạn gái tôi đi."

Tiểu Đào bật cười khúc khích, tôi đổi giọng nghiêm túc: "Sao lần hành động này không cho anh biết?"

Tiểu Đào giải thích: "Cần gì thông báo cho anh, anh không có cảnh phục, đi đâu chẳng là thường phục. Hơn nữa đây là chủ ý của 'cái tẩu thuốc' kia, nhưng cảnh sát mặc thường phục này đều là cấp dưới của anh ấy, em chỉ tới giúp trợ uy. Bọn họ quyết định, thay vì đóng cửa công viên thì chẳng thà dục cầm cố túng."

"Dục cầm cố túng..." tôi lẩm bẩm: "Nhưng anh nghĩ hung thủ cũng sẽ nghĩ đến điều này."

"Dù nói thế nhưng em vẫn hiếu kỳ, muốn xem ở nơi thiên la địa võng này, hung thủ phạm tội cách nào để không lưu lại dấu vết." Tiểu Đào nói.

Trong lòng tôi cũng hiếu kỳ giống như nàng. Tiểu Đào chạy một vòng, chống chân thở dốc nói: "Già rồi già rồi, chạy một vòng đã không thở nổi, sớm biết vậy em đã chọn vai nào dễ hơn."

Tôi cũng lau mồ hôi, nói: "Một vòng cũng phải đến 2km, nghỉ lát đi, anh mời em ăn sáng."

Tiểu Đào cố tỏ ra thẹn thùng: "Nhưng là...người ta đâu có quen biết anh."

Tôi bật cười: "Em là một diễn viên bẩm sinh, một khi diễn liền nghiện đúng không?"

Ăn sáng xong, chúng tôi quay lại, nhìn thấy đám đông hiếu kỳ trong công viên, Tiểu Đào ngạc nhiên nói: "Có chuyện gì vậy?"

Đây đương nhiên là những người dân đã xem video, tới đây để chứng kiến vụ giết người. Mặc dù chúng tôi cũng tính đến chuyện có thị dân tới, có điều hôm nay không phải ngày nghỉ nên nghĩ rằng sẽ không có nhiều người, chúng tôi đã đánh giá thấp độ 'nhiệt tình' của người dân.

Người quả thực rất đông, giờ mới hơn 7h, đến 9h nơi này sẽ thành nhộn nhịp, tới lúc đó dù có nhìn thấy hung thủ cũng không đuổi theo được.

Nhâm cảnh quan cũng rất lo lắng việc này, gọi điện cho Tiểu Đào bàn bạc. Tiểu Đào quyết định điều cấp dưới đến giải tán, cục diện này phải có cảnh sát can thiệp, ngộ nhỡ xảy ra chuyện gì sẽ rất phiền toái.

Tiểu Đào gọi điện về thị cục, bảo cấp dưới lập tức đến ngay, còn căn dặn không được mặc quần áo hình sự, mà phải mặc đồ cảnh sát giao thông hoặc đồng phục an ninh.

Một lát sau, nhóm cảnh sát tới, dùng toàn lực duy trì trật tự, bảo mọi người không tụ tập đám đông. Sau khi giải tán được đám người, con đường đã không còn chật chội, nhưng trung bình cứ 1m2 thì có 3 người, đi tới đi lui cứ như đang trẩy hội xuân vậy. Tôi thầm nghĩ sao không ai bán hàng rong tới đây, khẳng định là kiếm bộn tiền, nào ngờ chẳng cần mong chờ, sau 8h những hàng rong gần đó đánh hơi thấy mối làm ăn, lục tục kéo đến, không khí còn náo nhiệt hơn đêm trung thu.

Tôi lúng túng nói: "Đây chắc cũng nằm trong dự liệu của hung thủ."

Bỗng nhiên Tiểu Đào hỏi một câu: "Vậy theo anh nghĩ, hung thủ có trong những người này không?"

Chương 548: Chết cháy trên xe

Đối với câu hỏi này của Tiểu Đào, tôi chỉ có thể nói: "Cũng không chừng."

Chúng tôi đi lên một ngọn đồi nhân tạo nhỏ, nơi tôi đã từng chôn một cái xác, nhưng Tiểu Đào không biết chuyện này. Mắt thấy sắp đến 9h, đám người vây xem đang rất háo hức chờ đợi, cứ nhìn đông nhìn tây, cảnh sát mặc thường phục liên tục xác nhận các điểm an toàn qua bộ đàm.

Tâm lý tôi như đang đánh trống, cứ nhìn chằm chằm điện thoại, 9h1p chưa có gì xảy ra, đám người bắt đầu thất vọng.

"Là giả, chúng ta bị lừa rồi!"

"Vậy là sao, chuyện này sao có thể, anh xem, cảnh sát cũng chẳng thấy ra mặt."

"Thật uổng phí thời gian!"

Đột nhiên đúng lúc này có tiếng rơi xuống nước, tôi nhìn ra hồ nhân tạo cách đó không xa, hình như có người vừa rơi xuống. Nhưng người rơi xuống hồ lại bốc khói trắng mù mịt, hơn nữa trên người có ngọn lửa màu xanh, một mảng nước xung quanh cứ như sôi ùng ục nổi bọt. Người đó tứ chi bốc cháy, giãy dụa dưới hồ nước, kêu là thảm thiết, cảnh này thật khiến người ta khó tin, tất cả đều sợ ngây người, nhưng chẳng ai dám ra cứu.

"Xảy ra chuyện!" Tiểu Đào hét lên. Nàng lấy thẻ cảnh sát ra, gạt đám người, vội vã đến gần. Tôi theo sau nàng, những cảnh sát khác cũng bắt đầu vây lại. Vất vả lắm chúng tôi mới chen được đến bờ hồ, tôi ngửi thấy mùi khét da thịt cháy, người trong nước

vẫn bốc lửa ngùn ngụt, ngọn lửa đã biến thành màu đỏ sẫm, anh ta lơ lửng giữa mặt nước không động đậy, có lẽ đã bị đốt chết rồi.

Nhất thời đám người sôi sục, rối rít vọt tới bên này, không ít người giơ điện thoại với máy ảnh lên chụp, suýt còn đẩy cả cảnh sát xuống hồ.

Tôi với Tiểu Đào ra sức hô to, bảo bọn họ lùi về phía sau, nhưng người phía sau cứ đùn người phía trước, đám người giống như đá lở mà dâng lên, trong lòng tôi khủng hoảng, nếu cứ tiếp tục như vậy chúng tôi sẽ bị đẩy xuống hồ, hoặc bị dẫm đạp chết.

"Đoàng! Đoàng! Đoàng!" Ba tiếng súng vang lên, lúc này đám người mới dừng lại, chỉ thấy Nhâm cảnh quan cầm súng hô lớn: "Các vị thị dân, chúng tôi là cảnh sát hình sự, xin đừng chen lấn về phía trước nữa!"

Tiểu Đào thở dài: "Đám đông mất không chế thật là đáng sợ, không biết đây có phải một phần trong kế hoạch của hung thủ không."

Dưới sự hiệp lực của cảnh sát, cuối cùng cũng giải tán được đám đông, còn chưa bắt đầu điều tra mà cảnh sát đã sứt đầu mẻ trán rồi. Tôi nhìn ra giữa hồ, thi thể vẫn trôi trong nước, nửa thân trên đã cháy thành than, miệng há hốc, con ngươi lồi ra khiến người ta sợ hãi.

Tiểu Đào hỏi: "Rốt cuộc đây là làm sao? Bị chết cháy trong nước."

Tôi giải thích: "Lúc mới đầu, màu sắc ngọn lửa giống như natri kim loại, natri và nước sẽ phản ứng dữ dội khi gặp nhau, tỏa ra nhiệt độ cực lớn, hơn nữa loại lửa này không thể dập bằng nước, càng tưới nước càng cháy to."

Tiểu Đào lắc đầu: "Ai cũng thông minh như vậy, làm người

thường chẳng tốt sao?"

Làm cách nào để vớt thi thể lên là một chuyện khó khăn, trên người nạn nhân hẳn dính một lượng lớn natri, khả năng còn có một phần chưa phản ứng, nếu động chạm thi thể sẽ có thể bùng cháy lần nữa, khiến cảnh sát bị thương.

Nhâm cảnh quan tìm một chiếc thuyền, định phái người chèo ra vớt, tôi ngăn lại: "Chờ đã!"

Tôi chạy nhanh ra siêu thị bên ngoài mua một chai dầu ô liu, đưa cho nhân viên, bảo anh ta đổ lên cái xác, cho nước tách ra rồi mới dùng tay vớt. Nhâm cảnh quan thốt lên: "Sao cậu lại nảy ra được chủ ý này."

Tiểu Đào vênh mặt: "Anh ấy biết nhiều trò lắm, anh còn chưa được lĩnh giáo đâu."

Tôi ngượng ngùng cười cười, dùng một chiêu này có thể vớt cái xác lên mà không gặp nguy hiểm. Thi thể này phải nói sao nhỉ, nếu vứt ở địa phương khác, có lẽ phải suy nghĩ lâu tôi mới đoán được nạn nhân bị hại bằng cách nào.

Nửa thân dưới thi thể nguyên vẹn, từ thắt lưng trở lên bị đốt cháy thành than, trên cơ thể còn sót lại mấy thớ thịt cháy, không còn bao nhiêu mỡ. Trông nó gầy gò và thô ráp, hai cánh tay bó chặt như nắm đấm, các khớp xương bị cháy xém hoàn toàn, khuôn mặt khủng hoảng vì sợ hãi và bất lực trước cái chết.

Phần quần của thi thể hơi phồng lên, tôi nhẹ nhàng cởi thắt lưng ra, phát hiện trên mỗi đùi nạn nhân có hai cái vòng cứu sinh, là loại tự phồng lên khi rơi xuống nước. Bốn cái phao nhỏ này giữ nạn nhân không chìm hẳn, mà lơ lửng giữa mặt nước mà bị chết cháy.

Áo trên thi thể đã cháy rụi, hình như là một áo đồng phục màu

xanh, tôi tìm thấy một chữ 'Minh' ở đằng sau, nhìn rất quen thuộc.

Khi vạch hết cái áo rách nát ra, phát hiện trong áo có thứ gì đó được khâu vào. Quả nhiên đó là một túi natri cứng, còn chưa phản ứng hết hoàn toàn, chỉ cần không cẩn thận tiếp xúc với nữa sẽ bùng cháy lần nữa.

Nhâm cảnh quan nói: "Có nhân chứng kể, nạn nhân ngồi trên một chiếc xe đạp, lao vọt xuống nước. Phía sau xe đạp có một cái giỏ nhựa mà xanh lá, bên trong có gì đó vang lên leng keng."

Tôi lập tức có phản ứng, la lên: "Là chai sữa bò, chữ trên đồng phục nạn nhân hẳn là 'Quang Minh Nhũ Nghiệp'!

Để nạn nhân đóng vai một nhân viên giao sữa, không nghi ngờ chút nào, là người kia gây ra. Đội trưởng đội mai phục ảo não nói: "Sơ suất quá, lúc đó thấy nhân viên giao sữa đi vào đã thấy có gì không đúng rồi."

Tiểu Đào nói: "Không đúng, nạn nhân tự mình lao xuống nước, đây không phải mưu sát mà là tự sát!"

Tôi lắc đầu: "Chưa thể kết luận như vậy, nhỡ bị người ta ép phải xuống nước thì sao?"

Tôi để ý thấy có vết cắt lúc còn sống dọc trên gáy nạn nhân, có vết máu đã khô, chứng tỏ mới vừa lưu lại, mặc dù chưa rõ lắm tác dụng của nó là gì, nhưng hiển nhiên là liên quan rất lớn đến cái chết của nạn nhân.

Tôi dùng thính cốt mộc nghe ngóng, không có gì quá bất thường, là đặc điểm bị chết cháy. Tôi định sẽ mổ dạ dày xem có gì bên trong, liền gọi điện cho Băng Tâm, bảo con bé chờ ở cục.

Tôi hỏi đội trưởng đội mai phục: "Phải rồi, anh có ảnh 6 thành viên CLB không?"

"Có, chờ chút."

Anh ta mượn cấp dưới một cái máy tính bảng, mở ảnh ra cho tôi xem, những bức ảnh này là tìm được từ bên hộ tịch. Do tên họ trùng nhau rất nhiều, nên cảnh sát thường sàng lọc thông qua tuổi tác, quê quán, còn có những người thường xuyên liên lạc, xác nhận họ mất tích, đây là thứ đáng tin nhất trước mắt.

Tôi chầm chậm nhìn sáu bức ảnh, đến một bức thì đột nhiên sũng người, Tiểu Đào hỏi tôi sao vậy, tôi đáp: "Nạn nhân này, khả năng là con của chị Trương!"

Chương 549: Hung thủ cao siêu

Tôi vô cùng chắc chắn, người tên Mễ Diệp chính là người chụp chung với chị Trương. Hôm qua tôi hỏi chị ta có biết ai trong 6 người này không, chị lại nói không biết, nhất định là có ẩn tình nào đó.

Tôi xem ảnh tiếp, mục đích của tôi là muốn xác định danh tính của những nạn nhân thông qua xương, bèn bảo Nhâm cảnh quan cho mình mượn cái thước, anh ta tìm nửa ngày mới mang về một cái thước chia độ. Tôi dùng thước đo chiều rộng của xương sọ, độ dài lông mi, gò má rồi so sánh với ảnh.

Những ảnh này đều là ảnh thẻ, không được chỉnh sửa bằng phần mềm cho nên tôi rất chắc chắn, nói: "Nạn nhân chính là Mễ Diệp, có thể là con trai của chị Trương!"

Tiểu Đào la lên: "Vừa hay có lý do để tìm gặp chị ta."

Tôi xua tay: "Đừng nôn nóng, anh muốn xem cái xe đạp kia đã."

Nhâm đội trưởng đã gọi điện cho đội trục vớt, nhưng vì quá đông người nên xe không vào được công viên, anh ta sốt ruột hút hết điếu này đến điếu khác, dưới chân đã đầy tàn thuốc. Tiểu Đào tỏ vẻ khinh bỉ: "Lão Nhâm, hay là bọn em đi trước, anh vớt được thì liên lạc."

"Được rồi, vớt được vật chứng anh sẽ mang đến thị cục." Nhâm cảnh quan nói.

Tôi và Tiểu Đào đi cùng xe chở xác về, Băng Tâm đã đợi sẵn, khi mổ bụng nạn nhân quả nhiên có phát hiện dấu vết nước xà bông, chứng tỏ nạn nhân cũng là uống thuốc độc sau đó bị ép ói.

Tôi không nghĩ ra hung thủ làm sao để ép anh ta lao xuống nước, hỏi Băng Tâm có cao kiến gì, con bé nói: "Liệu có phải là uy hiếp, ví dụ như nếu anh ta không tự sát hắn sẽ giết mẹ anh ấy?"

Tôi lắc đầu: "Anh ta có thể báo cảnh sát mà, cho dù thanh niên này vốn định tự sát, cũng sẽ không lựa chọn cách chết đau đớn như vậy."

Tôi kiểm tra lại phần gáy, phát hiện lớp da này hơi bị tách so với cơ thể, nếu bị đốt cháy thì cơ thể sẽ hoàn toàn biến đổi nên điểm này khó nhận ra. Theo tôi đoán thì dưới lớp da này có giấu thứ gì đó.

Băng Tâm tò mò hỏi tôi về vụ án, tôi đại khái nói đầu đuôi cho con bé. Đến 11h trưa, Nhâm cảnh quan và đám cảnh sát trở về, anh ta mang đến một tin tức quan trọng, đó là dưới đáy hồ, ngoài chiếc xe đạp thì còn tìm được một thứ khác.

Nhâm cảnh quan bảo cấp dưới mang vật chứng vào lều khám cốt, xe đạp không bị cháy, chỉ là khung xe hơi biến dạng. Phần tay lái có thứ gì đó dinh dính, tôi và Băng Tâm cùng xác nhận đó là băng dính lưu lại.

Vật chứng khác đó là mảnh vụn quần áo, do sợi hóa học khá nhiều nên khi cháy sẽ vo thành cục, bọc bên trong thứ gì đó, là một ít natri chưa phản ứng hết còn có một linh kiện điện tử rất khả nghi.

Linh kiện điện tử là một cái hộp nhỏ đã bị cháy sạch, tôi dùng dao cạy ra, bên trong có một con chip cùng sợi dây điện nhỏ.

Mọi người quan sát hồi lâu, Nhâm cảnh quan hỏi: "Đây có phải bo mạch chủ của một chiếc điện thoại di động kiểu cũ không?"

Trong phòng có cảnh sát dùng điện thoại nokia cổ, mở ra so sánh, quả nhiên là nó. Đây có vẻ là một chiếc điện thoại được độ

lại, dùng để trao đổi tín hiệu từ xa.

Tôi suy tư nói: "Trên người nạn nhân có giấu một vật, khả năng một bộ phận khâu vào trong da, sau đó hai tay anh ta bị quấn băng dính vào xe đạp, hung thủ làm vậy là để khống chế nạn nhân từ xa, chẳng lẽ hắn đính bom vào trong cơ thể nạn nhân?"

"Bom?" Mọi người kinh ngạc, Nhâm cảnh quan phản bác: "Nếu như có bom, thì dưới nhiệt độ cao như thế thì phải phát nổ chứ."

Tôi nói: "Quả bom là giả, có lẽ chỉ là một cái đồng hồ điện tử, được cấy vào da trên gáy nạn nhân, anh ta có thể nghe được rõ ràng tiếng tít tít, nghĩ rằng sẽ nổ bất cứ lúc nào. Hung thủ truyền tin qua một cái máy tự chế, chỉ huy anh ta, buộc nạn nhân phải làm theo ý mình."

"Lệnh cho anh ta lao xuống hồ?" Tiểu Đào hỏi.

Tôi nói: "Dưới lớp áo bị khâu một lượng lớn natri, cho dù nạn nhân không biết đó chính xác là cái gì, cũng thừa hiểu là thứ rất nặng, như vậy xuống nước ắt sẽ chết, anh nghĩ hắn sẽ không chấp hành mệnh lệnh này...cũng giống như thôi miên, nhà thôi miên không thể ra lệnh cho đối tượng đi chết, nhưng có thể lừa gạt, lúc đó trong công viên rất nhiều người, nạn nhân căn bản không nhìn thấy phía trước có gì, hung thủ chỉ cần chỉ một phương hướng, anh ta lao tới sẽ ngã xuống hồ."

Tiểu Đào nói: "Nếu vậy tầm mắt của hung thủ phải rất rộng, chắc là ở một nơi cao."

Tôi gật đầu: "Quanh công viên có một số nhà cao tầng. Phải rồi Nhân cảnh quan, một người mặc đồng phục giao sữa đi vào công viên, chẳng lẽ cấp dưới của anh không thấy sao?"

Không phải tôi quở trách anh ấy, mà chỉ đơn thuần là tò mò, mọi người đều nhìn Nhâm cảnh quan.

Nhâm cảnh quan lúng túng gãi đầu: "Trên đường về tôi đã hỏi lần lượt, đều nói không thấy, rốt cuộc là ai lơ là nhiệm vụ, chờ tra được tôi sẽ..."

"Không có ai lơ là đâu!" Tôi cắt lời: "Bất kể vào thời điểm nào, một người giao sữa đi vào công viên sẽ rất nổi bật, ai lại đặt sữa ở công viên chứ? Nạn nhân xuất phát từ chính bên trong công viên, đồng phục và xe đạp được chuẩn bị từ trước, hung thủ bắt nạn nhân mặc đồ ở một nơi vắng người, sau đó ra lệnh cho anh ta đạp xe về phía trước."

Tiểu Đào giật mình nói: "Theo suy luận này, thì lúc đó hung thủ ở trong công viên."

"Đúng, hơn nữa hắn cần một vị trí với tầm quan sát rộng, ngọn đồi nhỏ chỗ chúng ta đứng không thể thích hợp hơn, nói cách khác lúc đó hung thủ chỉ cách ta mấy bước chân." Tôi nói khiến ai nấy đều kinh ngạc.

Vừa nói xong, tất cả không khỏi hít vài một hơi khí lạnh, hung thủ đã sớm tính đến việc, sau khi có thông báo dự đoán phạm tội, sẽ có một đám người đến xem, hắn lợi dụng được đầy đủ hoàn cảnh.

Trầm mặc một lúc, Nhâm cảnh quan nói: "Tôi đi tra xem cái điện thoại này số bao nhiêu, để tìm manh mối."

Tôi gật đầu: "Còn chúng tôi sẽ đi thăm chị Trương."

Chuyện này Băng Tâm biết, đương nhiên sẽ đòi đi theo, vậy là ba người chúng tôi tới trụ sở của tổ can thiệp tự sát. Vừa vào cửa, Băng Tâm cứ như nhà quê lên tỉnh, chỉ chỉ chỏ chỏ: "Thật giống tổ chức bí mật trong phim hành động. Sao trước giờ muội không biết nhỉ, hai người sao lại tìm được nơi này?"

Tiểu Đào cười: "Không phải bọn ta tìm được, mà hôm qua họ

tự tìm đến Tống Dương."

Chúng tôi nhân viên, được báo lại rằng cả ngày nay không thấy chị Trương đi làm, tôi với Tiểu Đào kinh ngạc nhìn nhau, chẳng lẽ chị ấy là hung thủ?

Tôi lấy ảnh chứng minh thư của nạn nhân ra hỏi đây là ai của chị Trương, nhân viên nói không biết. Chúng tôi đành phải hỏi địa chỉ nhà của chị ấy, đinh sẽ tới tận nơi hỏi thăm.

Chương 550: Món bảo hiểm kếch xù

Chị Trương tên họ đầy đủ là Trương Cần, chúng tôi đến địa chỉ nhà, chẳng có ai. Nhà chị ta là một căn phòng cho thuê giá rẻ, mấy túi đựng rác ở cửa đầy vỏ hộp đồ ăn rẻ tiền, có thể thấy kinh tế Trương Cần khá eo hẹp.

Tiểu Đào hỏi: "Chị ta làm việc ở cơ quan từ thiện, có phải là không lương?"

Băng Tâm nói: "Làm không công để chết đói à, tỷ có thấy ở trụ sở treo ký hiệu của tổ chức y tế thế giới không, hẳn là được tài trợ. Nhưng chắc không nhiều lắm."

Lúc này đã là 1h chiều, chúng tôi tìm quán ăn nhanh gần đó ăn trưa, nhân tiện bàn luận. Mặc dù cuộc sống của Trương Cần khá đáng ngờ, nhưng tôi vẫn không nghĩ chị ta là hung thủ, hung thủ trà trộn trong 6 nạn nhân, hắn hẳn phải là một nam giới có tuổi tác tương đương họ.

Tiểu Đào hỏi: "Có khi nào chị ta là đồng phạm?"

"Đồng phạm?" Tôi tự hỏi: "Động cơ là gì?"

"Tiền!" Băng Tâm buột miệng thốt lên: "Mặc dù suy đoán về người khác như vậy không hay lắm, nhưng muội cảm giác chị ta rất cần tiền."

Tôi không ngại điều này, phá án vốn chính là nghĩ về những mặt xấu của người khác, lập tức nói: "Vậy tiền, sẽ lấy bằng cách nào thông qua giết người?"

Lúc này điện thoại của Tiểu Đào đổ chuông, là Nhân cảnh quan gọi, liền mở loa ngoài đặt lên bàn. Nhâm cảnh quan nói, số điện thoại tra được là của nạn nhân thứ 2, Trâu Dũng, không có nhiều ý nghĩa lắm.

Tiểu Đào nói: "Cảm ơn, bọn em không tìm được Trương Cần, đợi lát sẽ quay về cục."

"Đừng cúp máy vội, còn có việc. Tống cố vấn có đó không?" Nhâm cảnh quan nói.

"Tôi đây." Tôi đáp.

"Có việc nhỏ nhờ anh, thi thể do anh khám nghiệm, có thể xác nhận một giấy chứng tử không?" Nhâm cảnh quan nói.

"Xin lỗi, tôi không có quyền hạn này. Sao đột nhiên lại cần chứng tử?" Tôi tò mò.

Nhâm cảnh quan cười khổ, nói vừa có một vị khách không mời mà tới, là nhân viên công ty bảo hiểm nhân thọ. Bọn họ cần lấy văn bản chứng minh nạn nhân tự sát hay bị mưu sát, giờ vẫn đang chờ bên ngoài.

Nghe lời này, tôi nhất thời kích động đứng dậy, khiến thực khách nhìn mình ngạc nhiên, tôi hét vào điện thoại: "Ý anh là, nạn nhân có mua bảo hiểm?"

"Phải!"

"Người được thừa kế là ai?"

"Bên bảo hiểm không nói, bảo đây là bí mật."

Tôi nói sẽ về ngay, sau đó cùng Băng Tâm và Tiểu Đào chạy về cục. Bước vào, có một người đàn ông kẹp cặp táo đang ngồi ở sofa sảnh chờ, tôi đi qua lên tiếng chào hỏi: "Xin chào, chúng tôi là

người phụ trách vụ án Mễ Diệp."

"A, chào cậu, chào cậu!" Anh ta đứng dậy bắt tay tôi: "Tôi là nhân viên công ty bảo hiệm nhân thọ Thái Khang, họ Đinh, đây là danh thiếp."

Tiểu Đào nói: "Anh Đinh, ở đây ồn ào, chúng ta đi chỗ khác nói chuyện."

Chúng tôi lên lầu, tìm một căn phòng họp, Tiểu Đào bảo Băng Tâm rót mấy ly trà. Sau khi ngồi xuống, Băng Tâm tò mò hỏi: "Đại thúc, nhân viên bảo hiểm rốt cuộc phụ trách công việc gì, phụ trách tiền đền bù đặc biệt à?"

Đinh mỗ cười: "Cô bé nói đùa rồi, nhân viên là điều tra, phân tích và xác định trách nhiệm tương ứng của công ty bảo hiểm đối với chủ hợp đồng. Nói trắng ra, việc công ty bảo hiểm bồi thường bao nhiêu tiền, là do chúng tôi thẩm định rồi đưa ra kết luận."

Tiểu Đào gật đầu: "Cha tôi cũng thường tiếp xúc với các công ty bảo hiểm, nghe nói công ty bảo hiểm rất giảo hoạt, nếu có thể sẽ không bồi thường, kiện cáo với khách hàng như cơm bữa, phải có chứng cứ chắc như đinh đóng cột mới chịu bỏ tiền túi."

Đinh mỗ cười chối, nói một đống lý thuyết chúng tôi chẳng nghe lọt, sau đó bất kể chúng tôi hỏi gì, anh ta cũng đều dùng những thuật ngữ chuyên môn như vậy, tôi nghe mà đau cả đầu.

Tiểu Đào ngắt lời: "Chúng tôi không muốn nghe về bảo hiểm, cũng chưa có ý định mua bảo hiểm. Anh có thể nói đơn giản cho chúng tôi, thứ tự người thụ hưởng trong hợp đồng này là ai không?"

Đinh mỗ mỉm cười: "Các vị cảnh quan, đừng làm khó tôi mà, những cái này đều là tài liệu cá nhân, chúng tôi không được tiết lộ...Có điều nếu sự thật là tự sát, có thể tiết lộ một chút."

Tiểu Đào cười lạnh: "Anh đang mặc cả với cảnh sát?"

Đinh mỗ xua tay: "Không không không, tôi nào dám! Đây chỉ là hảo ý, nếu thật sự Mễ Diệp tự sát, sẽ không dính dáng đến ai, tiết lộ một chút cũng được. Còn nếu như bị giết, vấn đề sẽ rất phức tạp, vì lý do an toàn của khách hàng, chúng tôi sẽ bảo mật thông tin."

Tự sát đồng nghĩa với công ty bảo hiểm sẽ không phải bồi thường xu nào, người này quả là giảo hoạt.

"Rất cảm ơn hảo ý của anh, có điều thi thể không do tôi khám nghiệm, Tống Dương..." Tiểu Đào nhìn tôi, nháy mắt. Tôi không do dự nói: "Nạn nhân là tự sát!"

Đinh mỗ gật đầu: "Nếu vậy, tôi muốn xin giấy chứng tử."

Tôi nói: "Anh cho chúng tôi biết ai là người thụ hưởng trước."

Đinh mỗ cười khổ: "Đừng làm chuyện trở nên khó khăn, cầm được giấy khai tử tôi nhất định nói cho các người biết."

Tôi lắc đầu: "Anh cứ nói cho chúng tôi biết trước, yên tâm đi, cảnh sát chẳng lẽ lại nói láo."

Đinh mỗ nheo mắt, có vẻ đang cân nhắc thiệt hơn, im lặng một lúc nới kên tiếng: "Tôi có thể nói một tên trước tiên, anh muốn nghe cái nào?"

Tôi suy nghĩ, thực ra đã ngầm đoán được người thụ hưởng khả năng là Trương Cần, cho nên hôm qua chị ta mới có biểu hiện khác thường, vì vậy nói: "Người tham gia bảo hiểm!"

Đinh mỗ mở cặp tài liệu ra, đưa một giấy pho to cmnd cho tôi nhìn, anh ta chỉ đưa ra một cái rồi cất đi, sợ tôi nhớ được số cmnd. Nhưng anh ta không biết, mắt tôi có lưu ảnh, chỉ cần liếc qua lập tức nắm được dãy số là gì.

Tôi hỏi: "Người này mua khoản bảo hiểm?"

"À không..." Đinh mỗ chợt cảnh giác, vẻ mặt như đeo lên một cái mặt nạ dối trá, cười nói: "Đồng chí cảnh quan, nếu được thì đi làm giấy chứng tử đi, tôi ở đây lâu quá rồi."

Tôi nói: "Được, chờ một chút."

Sau khi ra ngoài, tôi nhanh chóng nhắn số cmnd vừa rồi cho Nhâm cảnh quan, bảo anh ta đi điều tra một chút. Chúng tôi vào phòng pháp y, giấy chứng tử dĩ nhiên sẽ do Băng Tâm viết, con bé cắn bút hỏi: "Viết tự sát thật à?"

Tôi nói: "Làm sao thế được, chết như nào thì viết như thế, phải thật khách quan."

Băng Tâm bừng tỉnh đại ngộ: "Thì ra huynh vừa lừa con cáo già kia?"

Tôi chẳng xấu hổ cười nói: "Đúng đấy, thì sao?"

Tiểu Đào đột nhiên vỗ tay cười phá lên: "Cái này gọi là tùy cơ ứng biến, hợp tác với cảnh sát vốn là nghĩa vụ của công dân, người này lại dám mang tin tức ra để mặc cả với chúng ta, Tống Dương, làm tốt lắm!"

Băng Tâm cũng cười: "He he, đến Tống Dương ca ca cũng học tính xấu, trên đời này còn người tốt nữa không?"

Con bé viết nhanh mấy dòng chữ ngay ngắn vào giấy chứng tử, nói rõ nguyên nhân cái chết và tin tức liên quan, sau đó ký tên, Tiểu Đào đóng dấu xác nhận.

Chuyện nói láo này xuất phát từ tôi, nên để tôi gánh trách nhiệm. Tôi mang giấy chứng tử ra cho Đinh mỗ, lúc nhận giấy mặt anh ta vẫn còn tươi cười, khi đọc rõ dòng chữ trên đó, nhất thời vẻ mặt cứng lại: "Đồng chí cảnh quan, cậu...cậu gạt tôi?"

Tôi đưa giấy chứng nhận cố vấn ra: "Xin lỗi vì đã lừa anh, nhưng tôi không phải là cảnh sát."

"Cậu..cậu...cậu!"

Đinh mỗ giận đến mặt đỏ tía tai, vùng vằng đạp cửa rời đi.

Chương 551: Người đưa mắt nhìn hố sâu

Người mua bảo hiểm tên là Từ Hổ, tìm hiểu qua số cmnd thì lai lịch người này không nhỏ, vẫn còn tiền án chưa xóa. Hắn từng bị giam giữ và đóng phạt vì lừa tiền bảo hiểm. Hồ sơ còn cho thấy, hắn đã làm việc cho các công ty bảo hiểm lớn trong khoảng thời gian 10 năm, ba năm trước hắn nghỉ việc, từ đó đến nay không đi làm gì.

Đọc phần hồ sơ này, Tiểu Đào phân tích: "Người này có cảm giác nhất định là tái phạm việc lừa tiền bảo hiểm."

Băng Tâm nói: "Chẳng lẽ việc chuyển từ tự sát thành mưu sát là do một tay hắn bày ra, mục đích là kiếm khoản tiền đền bù kia?"

Từ ý nghĩa này nhìn lại, động cơ của hung thủ thoáng cái từ cao thượng trở nên xấu xa, nhìn gương mặt Từ Hổ trong máy vi tính, tôi thấy có vài nét phù hợp với dáng vẻ hung thủ trong lòng mình, chỉ là hơi già quá thôi.

"Vấn đề là hắn làm cách nào lấy được tiền bảo hiểm? Người thụ hưởng trong hợp đồng phải là người thân trong gia đình hoặc kết hôn với người được bảo hiểm, người ngoài không có khả năng." Tiểu Đào nói.

Tôi nói: "Liệu có khả năng hắn là trung gian, thu tiền phế từ lợi nhuận, cho nên Trương Cần mới bỏ trốn?"

Băng Tâm sợ hãi nói: "Nếu nói như vậy, há chẳng phải cha mẹ những thanh biên này, vì muốn số tiền bảo hiểm mà thuê sát thủ giết con cái mình? Quá đáng sợ!"

Trải qua rất nhiều vụ án, tôi cảm thấy nhiều kẻ nhân tính xấu xa, không loại bỏ khả năng này, nhưng trước mắt cần làm là phải có đầy đủ chứng cứ.

Có vẻ không dễ dàng tìm ra từ Hổ, Tiểu Đào giao nhiệm vụ này cho Vương thúc, đồng thời bảo Nhâm cảnh quan phái người đi tìm hiểu về sự việc qua người nhà nạn nhân, còn chúng tôi tiếp tục tìm kiếm Trương Cần.

Trên sổ hộ tịch ghi chép, Trương Cần đúng là mẹ của Mễ Diệp, nhưng Mễ Diệp rất ít qua lại với chị ta, có vẻ quan hệ không tốt lắm.

Chẳng lẽ qua hệ thống tổ can thiệp tự sát, Trương Cần phát hiện con mình cùng mấy người khác muốn tự sát, bèn liên lạc với Từ Hổ, biến việc tự sát của họ trở nên có giá trị. Vì vậy Từ Hổ mua bảo hiểm cho họ, cứu họ khỏi tự sát, rồi giết lần lượt?

Chúng tôi lại lần nữa đến nhà Trương Cần, giờ chị ta có mối hiềm nghi lớn, nếu vẫn không có nhà, tôi định sẽ xông vào lục soát. Không ngờ được thần may mắn chiếu cố, lúc chúng tôi đi vào tiểu khu, gặp một người phụ nữ đội khăn trùm đầu, đeo khẩu trang và kính đen đi từ phía đối diện tới. Mặc dù che mặt rất cẩn thận, nhưng từ dáng đi và tư thế tôi vẫn nhận ra.

"Chị Trương!" Tôi gọi.

"Nhận...nhận lầm người rồi, tôi không phải là..." Chị ta tăng tốc bước đi, Tiểu Đào lập tức đứng ra chặn lại.

"Nói mấy câu đã." Tiểu Đào cười lạnh.

Trương Cần giống như nhận thua, cúi đầu xuống, từ từ gỡ kính ra. Chúng tôi vào nhà chị ta, trong phòng vô cùng đơn sơ, cứ như không có người ở, Trương Cần ngồi bệt xuống sofa, khóc: "Đồng chí cảnh quan, tôi có tội!"

Chúng tôi trai đổi ánh mắt một chút, lặng lẽ ngồi nghe chị Trương kể.

Chị nói, năm xưa khi chồng tự sát, còn có một khoản nợ lớn chưa thanh toán, chủ nợ cứ hai ba ngày lại đến chặn cửa, có lần thậm chí bât chị đến hộp đêm làm việc để trừ nợ, may mà chị trốn thoát.

Chỉ chỉ còn cách chuyển nhà liên tục để trốn tránh, trải qua cuộc sống vô cùng khổ sở, con trai Mễ Diệp cũng gửi về ông bà ngoại. Do sợ chủ nợ tìm đến, chị rất ít khi liên lạc với con, không xứng là một người mẹ.

Nhưng chị không ngờ tới, Mễ Diệp lớn lên trong sự thiếu vắng cha mẹ, khiến tính cách trở nên khép kín, không chơi với bạn nào ở trường, còn bị bạn học bắt nạt. Nhiều lần Trương Cần thấy những lời nói bi quan chán đời của Mễ Diệp trên weibo, cảm thấy tim như bị dao cắt.

Chị cảm thấy cuộc đời mình như một trò hề, phụ trách tổ can thiệp tự sát, cứu giúp cả chục ngàn thanh niên, lại không thể giúp con mình.

Rồi đến một ngày, thông qua hồ sơ chị thấy con mình đang lên kế hoạch tự sát, lập tức gọi điện tới khuyên nhủ tận tình. Nhưng Mễ Diệp chỉ cười nhạt, nói qua điện thoại: "Mẹ, con để lại cho mẹ một số tiền lớn, sau này con chết đi mẹ sẽ không phải khổ nữa, tạm biệt! Kiếp sau lại làm con của mẹ!"

Sau đó không thể gọi được vào số của Mễ Diệp nữa, cả đêm chị rửa mặt bằng nước mắt, biết được vị trí con mình qua định vị, vốn dĩ với lực lượng của tổ can thiệp, chị đã có thể ngăn cản.

Nhưng chị nghĩ, con mình sống đến từng này tuổi, là trải qua bao nhiêu năm khổ sở đáng thương, có lẽ cái chết là sự giải thoát cho nó, nên quyết định, sau khi Mễ Diệp tự sát, mình cũng tự sát

theo, ba người một nhà sẽ đoàn tụ dưới âm phủ.

Nói tới đây, Trương Cần đã nhòa lệ.

Chị lôi ra một cái kim tiêm, bên trong chứa insulin, thì ra chị quay về để lấy thuốc, định tới công viên lần đầu hai vợ chồng gặp nhau lần đầu để tự tử.

Tiêm insulin quá liều sẽ chết, rất nhiều người không biết điều này. Bàn về tự sát có lẽ Trương Cần hiểu hơn ai hết, tôi cũng tin lời nói của chị.

Tôn Băng Tâm ngạc nhiên: "Chị là một người chuyên cứu những người tự sát, sao chính mình lại bước vào vết xe đổ?"

Trương Cần thở dài: "Tôi cảm thấy được chết là một ân huệ."

Đúng như một câu nói của NietzSche, người đưa mắt nhìn hố sâu cũng sắp bị hố sâu đưa mắt nhìn lại. Có lẽ do tiếp xúc với quá nhiều người tự sát, trong lòng chị đã tích lũy đủ loại năng lượng tiêu cực. Trước đây tôi có nghe, rất nhiều bác sĩ tâm lý đều có vấn đề về tâm lý, phải đi khám chữa định kỳ. Tôi rất cảm thông cho người phụ nữ trước mặt này.

Tiểu Đào nói: "Không đúng, chuyện trước chị còn chưa nói. Chẳng phải con chị nói sẽ để lại cho chị một khoản tiền, chị biết là tiền gì không?"

"Tiền bảo hiểm!" Chị trực tiếp nói thẳng khiến chúng tôi giật mình, tôi hỏi: "Chị biết chuyện kia?"

Trương Cần lắc đầu: "Trừ việc này, nó còn có thể kiếm tiền ở đâu ra nữa, đứa con ngốc nghếch này, tự sát thì làm gì được tiền bảo hiểm."

Chẳng lẽ chị ta không biết chuyện gì thật? Tôi nói: "Chị có biết con mình bị mưu sát không?"

"Cái gì?" Chị Trương trợn mắt: "Chẳng lẽ không phải nó tự sát mấy hôm trước sao?"

Tôi dùng động u chi đồng quan sát, quả thật chi không nói láo. Trương Cần liên tục truy vấn con trai mình làm sao mà chết, chúng tôi không muốn chị quá đau khổ, che giấu một phần sự thật, còn bịa ra việc Mễ Diệp chết không đau đớn lắm.

Mặc dù lời nói sau có chút tàn nhẫn, nhưng vẫn phải nói, tôi mở miệng: "Từ tự sát biến thành mưu sát, có nghĩa chị được nhận tiền bảo hiểm."

"Cho nên hai người nghi ngờ tôi có liên quan?" Trương Cần kích động, giọng lạc đi.

Tôi gật đầu: "Trước khi gặp chị, chúng tôi nghi ngờ như vậy, nhưng giờ thì chúng tôi không nghi ngờ chị nữa. Phải rồi, chị có biết ai tên Từ Hổ không?"

"Không hề!"

Tôi chuyển ánh mắt cho Tiểu Đào, nói: "Vậy làm phiền rồi!"

Lúc sắp đi, Trương Cần muốn gặp con mình lần cuối, tôi sợ chị ta sẽ đi tự sát, lưu cho chị thứ để tưởng nhớ cũng tốt, liền nói: "Hai ngày nữa chúng tôi sẽ gọi cho chị."

Sau khi ra ngoài, tôi lập tức gọi điện cho tổ can thiệp tự sát giúp Trương Cần, tôi không hy vọng hai ngày nữa nghe được tin chị ta tự sát.

Tôi cảm thấy sợ sự tự sát từ sâu trong tâm khảm, ông nội từng nói, người tự sát oán khí rất nặng, thứ gọi là oán khí hẳn là một từ trường sinh vật dị thường, vừa nãy trong phòng, tôi luôn phải kìm chế tâm trạng, cảm giác như ngực bị đè lên, thở không thông.

Trong tẩy oan tạp lục có ghi lại, nghe nói khi treo cổ tự sát,

dưới chân có thể đào được một thứ đen như than, đó là oán khí ngưng kết.

Chương 552: Chuyên gia lừa tiền bảo hiểm

Rời khỏi nhà chị Trương, Băng Tâm nói: "Vụ án liệu có phải do Từ Hổ một tay điều khiển? Hắn nắm rõ quy trình bảo hiểm, tự mình mua bảo hiểm cho nạn nhân, chờ người thụ hưởng được nhận tiền sẽ cắt phế?"

Tiểu Đào chống tay vào cằm, nói: "Trong suy luận của cô có một lỗi nghiêm trọng, số tiền bảo hiểm được ghi rõ trên hợp đồng, người thụ hưởng nhận được tiền không giống với số đó, công ty bảo hiểm sẽ căn cứ dòng tiền mà truy ra Từ Hổ."

Tôi gật đầu: "Nếu đúng Từ Hổ có thủ đoạn này, cần gì phải tạo ra án mưu sát, cứ trực tiếp 'trộm tiền' bảo hiểm của người khác là được rồi."

Băng Tâm lại nói: "Bất kể thế nào, trước mắt Từ Hổ cũng là người có hiềm nghi nhất, hai người nghĩ hắn là hung thủ không?"

Liên quan tới vấn đề này, Tiểu Đào cảm thấy có 50% khả năng, nói đúng ra, tôi cảm thấy hắn không phải hung thủ, nhưng cũng không thể nói hắn hoàn toàn không phải, bèn nói có 30% khả năng.

Trước mắt vấn đề mấu chốt là có bắt được Từ Hổ hay không, chúng tôi chỉ có cách ngồi chờ vận may.

Vương Nguyên Thạch quả không phụ kỳ vọng của chúng tôi, chiều hôm sau ông ta đã tìm được Từ Hổ dùng tên giả để thuê một phòng nhà khách, dẫn hắn về cục. Lúc đó không ít người đều cho rằng, vụ án sẽ kết thúc tại đây.

Tôi với Tiểu Đào chạy tới cục để thẩm vấn Từ Hổ, theo tin tức Vương thúc nắm được, hắn là một cố vấn bảo hiểm, nói trắng ra là tìm cách giúp khách hàng lấy được tiền, từ món nhỏ như bảo hiểm xe, đến món lớn như bảo hiểm nhân thọ, hắn đều làm, ước chừng việc lừa tiền bảo hiểm đã làm không ít.

Tôi tự nói, thật là thế giới không thiếu chuyện lạ, còn có cả cái nghề chuyên gia lừa tiền bảo hiểm.

Tôi với Tiểu Đào vào trong phòng thẩm vấn, Từ Hổ là một trung niên hơn 40 tuổi, đeo còng tay ngồi trên ghế, ánh mắt mông lung, chẳng có chút căng thẳng nào. Tiểu Đào hắng giọng nói: "Từ Hổ, tình hình của ông chúng tôi đã biết qua, ông nghĩ sao lại đi làm nghề này?"

"Báo cáo chính quyền!" Từ Hổ thô bỉ gật đầu: "Trước kia tôi làm việc trong công ty bảo hiểm, vì để hoàn thành chỉ tiêu bán hàng, tôi mua cho mẹ mình đã cao tuổi một món bảo hiểm nhân thọ. Mấy năm sau mẹ tôi bị ung thư qua đời, vốn tưởng có thể được lãnh một khoản tiền để lo hậu sự cho mẹ, ai ngờ công ty bảo hiểm lại dùng thủ đoạn chơi chữ, tìm mọi cách rũ bỏ trách nhiệm, dĩ nhiên là chẳng được đồng nào."

"Từ đó về sau, tôi đã hoàn toàn biết mặt trái tởm lợm của công ty bảo hiểm, lúc bảo khách hàng ký hợp đồng thì nói lên mây, đến lúc bảo họ móc tiền túi đền bù thì còn khó hơn ăn phân. Tại sao có thể vô sỉ như vậy chứ, chẳng lẽ toàn bộ tiền của khách hàng đóng hàng tháng đều đổ xuống sông? Không! Từ Hổ tôi phải chủ trì chính nghĩa, cho nên tôi bắt đầu đối địch với công ty bảo hiểm, giúp đỡ người khác đòi tiền từ công ty. Ban đầu tôi lợi dụng chức vụ để giúp họ, sau này bị phát hiện, suýt thì bị kiện, liền thôi việc ở công ty. Vài năm đầu khi không liên quan tới công ty cũng khá chật vật, sau đó dần có tiếng tăm, những người đến nhờ tôi giúp xếp cả hàng dài. Giờ ở Nam Giang, tôi cũng là một cố vấn bảo hiểm khá nổi tiếng, sau này nếu hai vị có nhu cầu cứ tìm tôi, đây

là danh thiếp..."

Vừa nói, Từ Hổ vừa định lấy danh thiếp trong túi ngực ra, chợt phát hiện còng tay mới nhớ tới thân phận của mình, cười ngượng.

Tôi thầm nói, người này quả là miệng lưỡi dẻo quẹo, chỉ hỏi có một câu mà nói nhiều như vậy. Vừa rồi dùng động u chi đồng quan sát, đoạn văn này chắc là hắn đã nói quá nhiều lần, đã đến trình độ tự thôi miên, không nhìn ra được là đang nói láo.

Tôi trao đổi ánh mắt với Tiểu Đào, nàng lần lượt cầm lên 6 bức ảnh của những người tự sát, hỏi hắn có thấy qua hay chưa, tôi thì dùng động u chi đồng quan sát biểu hiện.

Từ Hổ nhướn mày nói: "Hoàn toàn chưa từng gặp."

Tôi đập bàn một cái la lên: "Là ông mua bảo hiểm cho họ, lại còn nói là chưa gặp? Nói dối cũng phải lựa lời chứ?"

Từ Hổ nhếch mép: "Một ngày có cả trăm hợp đồng qua tay, tôi làm sao nhớ khuôn mặt từng người được?"

Hắn vừa nói dối, rất rõ ràng. Tôi hỏi: "Làm gì có chuyện anh không biết, kể cả việc họ xảy ra chuyện?"

"Xảy ra chuyện? Đã xảy ra chuyện gì?" Diễn xuất của Từ Hổ vô cùng vụng về, chẳng cần động u chi đồng cũng có thể nhìn ra.

Nhưng từ trước tới giờ, hắn là nghi phạm khó đối phó nhất, bất kể có vạch trần thế nào, hắn thà chết không chịu khai, còn kín miệng hơn cả đám xã hội đen. Tôi vốn không định dùng cực hình, nhưng thẩm vấn cả tiếng đồng hồ mà chẳng thu hoạch được gì, đã hết kiên nhẫn.

"Từ Hổ, nhìn vào mắt tôi."

Tôi đột ngột phát động mình vương chi đồng, Từ Hổ như giẫm phải điện cao thế, toàn thân run lên dữ dội, 10s sau, toàn thân hắn ướt đầm mồ hôi, cúi đầu thở dốc.

"Chịu khai rồi chứ?" Tôi nói.

Hắn từ từ ngẩng mặt lên, cười gian xảo: "Báo cáo chính quyền, tôi không biết 6 người này!"

Tôi giật mình, người này nhìn qua thì có vẻ yếu đuối, nhưng lại kiên cường trước minh vương chi đồng. Tiểu Đào khẽ chớp mắt tỏ ý tôi thử lại lần nữa, mặc dù tôi không quá tình nguyện, nhưng người đối diện biết tình tiết trọng yếu của vụ án, nên đành phát động minh vương chi đồng lần nữa.

"Aaaaaa!" Tiếng Từ Hổ kêu thảm thiết vang vọng trong phòng khẩu cung, 15s sau, cả người hắn như vớt từ dưới nước lên, ngực phập phồng, không cười được nữa, yếu ớt nói: "Cậu...cậu rốt cuộc dùng tà thuật gì với tôi?"

"Có khai hay không?" Tôi nghiêm nghị.

"Tôi...tôi chưa từng gặp...sáu người này..."

Tôi và Tiểu Đào bó tay toàn tập, chẳng thể làm gì khác hơn là bảo cảnh sát vào giải hắn đi. Ra khỏi phòng khẩu cung, Băng Tâm nãy giờ quan sát, nói: "Tống Dương ca ca, huynh cũng thật độc ác, không sợ khiến người ta phát điên sao?"

Dù sao lần này không đến nỗi, sức chịu đựng của con người lớn hơn tưởng tượng nhiều, trong khoảng 1 phút sẽ không sao, cùng lắm là tạo ra một ấn tượng kinh khủng khó phai mà thôi. Tôi cười khổ: "Ai biết hắn lại là một hảo hán cứng đầu như vậy."

Tiểu Đào có vẻ suy nghĩ: "Chẳng lẽ hắn bị người ta uy hiếp, nên thà chết chứ không chịu khuất phục?"

Tôi nói: "Trên đời này, thứ có thể khiến người ta chết cũng không mở miệng, ngoài tính mạng thì còn có lợi ích."

Từ những biểu hiện vừa rồi của Từ Hổ, nhất định hắn có liên quan trong vụ án này, thậm chí có thể là đồng phạm. Có thể nếu giờ hắn thừa nhận, sáu hợp đồng bảo hiểm kia sẽ bị hủy do nghi ngờ lừa đảo, Từ Hổ không lấy được tiền (mặc dù chưa biết là hắn làm cách nào lấy được tiền), trước lợi ích to lớn, miệng hắn phải cứng như thép.

Tiểu Đào thở dài một tiếng: "Doanh nhân, thật đáng sợ!"

Băng Tâm nói: "Nếu đọc được suy nghĩ thì tốt biết bao...phải rồi, chúng ta có cần đến nhà hắn điều tra một chút không?"

Tiểu Đào nhìn điện thoại: "Ta đã phái Vương Nguyên Thạch đi lúc soát rồi, lát nữa sẽ về."

Chương 553: Vụ án mạng thứ tư

Vương Nguyên Thạch mang hết tài liệu và máy tính lúc được trong nhà Từ Hổ về, cảnh sát điều tra suốt 3 tiếng, nhưng chẳng tìm được gì.

Một vụ án vốn tưởng đã rõ ràng, lại đi vào bế tắc. Đúng lúc chúng tôi đang rầu rĩ làm thế nào để điều tra thì có một cảnh sát xông vào: "Vừa nhận được điện thoại báo cảnh, vụ án tương tự thứ 4 xuất hiện."

Chúng tôi đều giật mình, Băng Tâm nói: "Như vậy Từ Hổ không phải là hung thủ?"

Tôi lắc đầu: "Trước mắt chưa thể kết luận, tới hiện trường xem xét đã, Băng Tâm, mang dụng cụ theo."

Toán người chúng tôi chạy tới hiện trường, vụ án xảy ra ở một đường phố cũ. Theo nhân chứng nói, khoảng 50 phút trước, đột nhiên có một chiếc xe ba bánh chở đồ ăn lao ra từ trong hẻm, bị một xe tải đối diện tống trúng, bánh xe cán qua người nạn nhân, kéo thành một vệt dài, khỏi nói cũng biết thê thảm thế nào.

Lúc chúng tôi tới, cảnh sát giao thông đã bố trí vật cản trên đường, chiếc xe gây tai nạn đỗ giữa đường, tài xế sợ đến hồn phi phách tán. Do trách nhiệm không phải của anh ta nên cảnh sát giao thông đang trấn an, cũng may lưu lượng giao thông trên đường này không cao, nên không gây ách tắc.

Chiếc xe tải chở vật liệu xây dựng rất nặng, tôi ngó xuống dưới, nạn nhân bị nghiền nát phần bụng, nội tạng, máu thịt như bị

thoa lên mặt đường, còn có vết bánh xe hằn lên. Vài cảnh sát không chịu được, chạy vào trong hẻm nôn mửa, Tiểu Đào vội gọi: "Đừng làm thế, đó có thể là hiện trường đấy."

Băng Tâm nói: "Thi thể nhìn càng thê thảm thì càng ít đau đớn, nghĩ như vậy liền thấy bình thường. Những người ăn xin mùa đông bị chết đói trên đường, nhìn chẳng chút thương tích, mới gọi là thống khổ."

Tôi cười nói: "Đúng là góc độ tinh ranh, có điều có vẻ có đạo lý!"

Một chiếc xe giao đồ ăn bị biến dạng dưới gầm xe tải, là 'Đồ ăn nhanh Kangaroo', nạn nhân cũng mặc đồng phục nhân viên giao thức ăn. Theo lý thuyết, nếu xe giao đồ ăn bị đổ, đồ ăn sẽ vương vãi khắp nơi, nhưng trong xe này lại chẳng có gì cả. Cảnh sát giao thông trước đó cũng gọi điện, miêu tả đặc điểm của nạn nhân : khoảng 20 tuổi, mặt tròn, mắt một mí, công ty đồ ăn nhanh Kangaroo nói, hôm nay toàn bộ nhân viên đều ở cửa hàng, cũng không có nhân viên nào có đặc điểm như vậy.

Cho nên sau khi nhận được tin báo, cảnh sát liền nghĩ đây là vụ án thứ 4. Nhâm cảnh quan mồm ngậm thuốc, trong tay cầm ảnh đi tới, kinh hô: "Quả nhiên nạn nhân là Vi Mộc Mộc."

Tôi thở dài: "Khám nghiệm đi!"

Nếu dời chiếc xe tải đi sẽ làm hỏng hiện trường, tôi và Băng Tâm chỉ còn cách chui vào gầm xe, Tiểu Đào lót cho chúng tôi một tấm vải nylon bên dưới.

Vạch mắt nạn nhân ra, tôi lập tức phát hiện có điều không đúng, để xác nhận, tôi hoạt động mấy khớp xương của anh ta, nói nhanh: "Nạn nhân đã chết 5 tiếng trước."

Băng Tâm cũng kiểm tra và có cùng kết luận giống tôi. Tiểu

Đào kinh ngạc: "Ý hai người là, nạn nhân lúc ngồi trên xe giao đồ ăn lao ra đã là một thi thể?"

"Xem ra là vậy. Đừng bàn tới nguyên nhân vội, khám nghiệm tiếp đã."

Tôi kiểm tra xương sọ nạn nhân, mặc dù cả đầu đầm đìa máu nhưng vẫn nhận ra có vết đập sau gáy. Xương sọ có trạng thái vỡ vụn, da không bị rách, phía dưới có một tầng máu đọng.

Băng Tâm cầm một cái thước nhỏ đo góc độ của vết thương, nói: "Tống Dương ca ca, vết thương này khá lạ, gần lên tận đỉnh đầu, chẳng lẽ hung thủ cao thế sao?"

Tôi suy nghĩ, mấy vụ trước hung thủ chẳng để lại dù chỉ một dấu vân tay, thật sự chẳng có cách nào so sánh, 6 thành viên trong CLB tự sát cũng không ai có chiều cao đặc biệt.

Thủ pháp của hung thủ lần này toát ra một sự bất đồng, không giống như cùng một người gây ra. Tôi nói: "Lát nữa sẽ bàn, giờ xem xét chỗ khác."

Bụng của nạn nhân bị chèn nát, tôi không dùng thính cốt mộc nghe được, dùng hai tay bới đám máu thịt bùn đất, đột nhiên phát hiện mấy con kiến chết sặc trong máu, vội hô: "Mang nhíp tới đây."

Tôi dùng nhíp gắp một con lên ngửi, hình như có mùi tinh dầu. Băng Tâm mở túi vật chứng ra, tôi nhét con kiến vào thì thấy dầu nhíp dính dính.

"Đường!" Tôi thốt lên.

Trong ruột nạn nhân có đường, hơn nữa còn khá đậm khiến kiến bị thu hút, chứng tỏ lúc còn sống anh ta đã ăn đồ ngọt.

Lại một điểm khác biệt nữa, ba nạn nhân trước trong dạ dày chỉ có cháo với dưa muối, cùng lượng lớn nước xà bông, nhưng

nạn nhân này thì không như vậy, đây là một phát hiện quan trọng.

Tôi dùng nhíp gắp những mảnh vụn của dạ dày nạn nhân lên, cùng với Băng Tâm kiểm tra những thức ăn trong đó.

"Đây hình như là rau?"

"Loại đồ ăn tinh bột, như bánh mì hoặc bánh bao."

"Tống Dương ca ca, cái này có giống nước sốt không, trong bánh Humberger có nước sốt màu vàng này."

"Đây là...khoai tây sợi?"

Những phát hiện này đủ để chứng minh, lúc còn sống nạn nhân đã ăn fastfood. Kết hợp với thời gian 5 tiếng trước bị hại, bữa ăn này hẳn là bữa trưa, tôi liền nói: "Tiểu Đào, đi toàn bộ các tiệm fastfood quanh đây hỏi xem có nhân chứng nào không."

Phát hiện này khiến tôi rất hưng phấn, Băng Tâm nói: "Nạn nhân không phải là bị nhốt sao? Lại có thể ăn fastfood?"

Tôi giải thích: "So sánh vụ này với ba vụ trước, đâu đâu cũng thấy bất đồng, nói rõ hoàn cảnh của nạn nhân thay đổi, hung thủ cũng chưa chắc là cùng một người, nhưng..." Tôi chỉ bộ đồng phục trên người nạn nhân, nói: "Hung thủ lại cố ý bắt chước, thật là sự che giấu vụng về. Nào, chúng ta cởi áo khoác nạn nhân ra."

Băng Tâm lấy kéo, chúng tôi nhẹ nhàng cắt áo nạn nhân ra. Bên trong nạn nhân mặc một áo T-shirt, tôi chú ý thấy sau lưng có vết xước và bụi đất, bèn bảo Băng Tâm cắt mấy mảnh vải lấy mẫu.

Sau đó cắt nốt cái áo T-shirt ra, lưng nạn nhân cũng bị trầy da, Băng Tâm hỏi: "Đây là chuyện gì xảy ra, chẳng lẽ nạn nhân đánh nhau với hung thủ?"

Tôi giơ tay nạn nhân lên nói: "Móng tay rất nguyên vẹn và sạch sẽ, hẳn là không xảy ra đánh nhau. Vết trầy da này giống như là thế này..."

Tôi vươn vai ra đằng sau, không cẩn thận đập đầu vào gầm xe, đau đến chảy nước mắt, do quá nhập tâm mà tôi quên mất mình đang ở dưới gầm xe.

Băng Tâm giật mình, vội lấy cồn lau vết thương cho tôi. Lần bị cụng đầu này làm tối tăm mặt mũi, cho tôi một ý tưởng, lập tức đi kiểm tra mắt nạn nhân.

Mắt người là một cơ quan rất tinh vi, lực đập vào đầu sẽ gây ra ảnh hưởng nhất định tới con mắt. Dùng găng tay cao su đẩy đấy con ngươi để kiểm tra, tôi phát hiện lúc bị một đòn chí mạng, mắt nạn nhân đang nhìn xuống dưới.

Tôi vội cắt quần nạn nhân để kiển tra, dùng thính cốt mộc nghe đầu gối, cử động phần cẳng chân của anh ta, cuối cùng hiểu ra, nói: "Nạn nhân bị hại lúc đang ngồi, có thể là lúc buộc dây giày!"

Chương 554: Tìm hung thủ ở quán fastfood

"Buộc dây giày?" Băng Tâm nhướn mày: "Ý huynh là, lúc nạn nhân ngồi xổm xuống buộc dây giày, hung thủ từ phía sau đập mạnh, cho nên vết thương mới gần đỉnh đầu?"

Tôi gật đầu: "Phát hiện này ý nghĩa không chỉ dừng lại ở đó, muội nghĩ xem, lúc một người buộc dây giày, nếu có người từ phía sau sáp lại, nhất định sẽ cảnh giác, ít nhất cũng phải dời mắt khỏi giày. Nhưng trước khi chết, nạn nhân vẫn luôn duy trì tầm mắt hướng xuống dưới, điều này chứng tỏ hung thủ là người quen của anh ta, nạn nhân rất tin tưởng hung thủ."

Băng Tâm ngẫm nghĩ nói: "Khá có lý."

Lúc này Nhâm cảnh quan đến tìm chúng tôi, nói mình vừa phát hiện một chút manh mối. Tôi với Băng Tâm chui ra khỏi gầm xe, thì ra Nhâm cảnh quan vừa phái người đến trụ sở chính của Kangaroo tìm hiểu, mặc dù không có nhân viên nào mất tích, nhưng có một người nói, lúc đi giao đồ ăn hôm nay bị trộm mất xe và một bộ đồng phục, rất có khả năng là xe và quần áo nạn nhân mặc.

Tôi bật cười: "Hung thủ lần này thật ngu ngốc, để bắt chước gây án mà lưu lại chi chúng ta quá nhiều manh mối."

"Bắt chước?" Nhâm cảnh quan nghi ngờ hỏi.

"Sẽ giải thích cho anh sau. Phải rồi, chúng ta vào con hẻm kia xem sao." Tôi gỡ găng tay ra.

Con hẻm rất hẹp, tổ kỹ thuật phát hiện có mấy vết bánh xe, qua kiểm tra thì chính là của xe giao thức ăn. Tôi ngẩng đầu, nơi này căn bản không có ánh mặt trời, vì vậy liền dùng động u chi đồng kiểm tra mặt đất cẩn thận.

Tôi để ý thấy vết bánh xe không được tự nhiên, cách đầu hẻm khoảng 5m có dấu hiệu dừng, lần theo chỗ vết bánh xe biến mất, có hai dấu chân mơ hồ, ngón chân hướng về phía đầu hẻm.

Tôi cúi đầu suy nghĩ, vừa quay lại thì phát hiện Băng Tâm ở ngay sau lưng mình, con bé lè lưỡi nói: "Cái hẻm này bé quá!"

"Đúng!" Nơi đây không được gọi là con hẻm đúng nghĩa, nó chỉ là khoảng trống giữa hai tòa nhà, chiều rộng chưa đến 1m. Quay đầu nhìn lên, trên tường có mấy vết xước, hơn nữa đều giống nhau ở vị trí hiên, từ mức độ cũ mới cho thấy được lưu lại gần đây.

Tôi nhìn ra phía đầu hẻm, tưởng tượng tình huống lúc đó, nói: "Xem ra lúc ấy hung thủ cố định nạn nhân trên xe giao đồ ăn, sau đó khởi động xe điện, đẩy từ phía sau. Đến khi xe đạt gia tốc nhất định liền buông tay, tạo ra cảnh xe giao đồ ăn lao ra đường cái, gây nên vụ tai nạn giả."

Nhâm cảnh quan gật đầu bội phục: "Nghe Tống cố vấn phân tích thật mạch lạc."

Tôi xua tay: "Không có gì...phải rồi, Nhâm cảnh quan, hồ sơ về 6 thành viên trong CLB tự sát anh có mang theo không?"

"Chẳng phải Tống cố vấn đã đọc rồi sao?" Nhâm cảnh quan hiếu kỳ.

"Tôi muốn xem lại một chút." Tôi đáp.

Nhâm cảnh quan gật một cái rồi đi lấy cho tôi, tôi lật từng trang hồ sơ đọc lại, Băng Tâm hỏi: "Tống Dương ca ca, có phải là

có phát hiện mới gì không?"

Tôi thuận miệng đáp: "Một suy đoán."

Băng Tâm làm mặt xấu: "Hừ, lại vòng vo."

Bỗng điện thoại đổ chuông, là Tiểu Đào gọi, nàng bảo chúng tôi lập tức đến quán ăn nhanh ở ngã tư đường Tam Nguyên giao với đường Quá Xương. Mấy người chúng tôi chạy tới, thì ra nhân viên của cửa hàng này nhìn thấy nạn nhân, hơn nữa còn có camera quay lại.

Mở video xem, thì ra chúng tôi đã đoán sai, nạn nhân mặc dù ăn những đồ ăn đó, nhưng không phải là mua ở đây. Buổi trưa hôm nay khoảng 11h, nạn nhân chầm chậm bước vào, tay cầm một cái túi, nhặt khoai tây, humberger, gà chiên xù của khách ăn thừa bỏ vào mang đi. Băng Tâm nói: "Thật đáng thương, nhất định trên người anh ta chẳng còn xu nào, mới nhặt những thứ này để ăn."

Tôi cẩn thận quan sát người trong video, mặc dù khá mờ, nhưng có thể nhận ra là nạn nhân. Bộ dạng anh ta rất uể oải, đầu tóc có vẻ mấy ngày chưa gội, quần áo cũng bẩn thỉu, có một máy quay quay chính diện anh ta, để ý thấy trên ngực anh ta có chữ gì đó, tôi lập tức ấn pause.

Tôi nói: "Chữ gì vậy, phóng to phần áo thun lên."

Băng Tâm và Tiểu Đào cũng nhận ra, nhưng chỉ đọc được một chữ Machine, Băng Tâm chợt hiểu ra, nói: "Cái áo này không giống áo nạn nhân mặc."

Tôi gật đầu: "Hơn nữa đầu tóc nạn nhân hình như cũng không bẩn đến vậy. Trước khi chết nạn nhân đã tắm rửa thay quần áo, như vậy nhất định phải ở một chỗ nào đó. Anh ta nghèo đến mức không có tiền mua đồ ăn, không thể ở nhà khách được."

Tiểu Đào nói: "Với tình hình này, tiền đi xe chắc chắn cũng không có, nơi nghỉ chân nhất định ở gần đây."

Băng Tâm hỏi: "Mễ Diệp là người Nam Giang sao?"

Tôi nghĩ lại, nói: "Đúng, có điều ta mới đọc hồ sơ, nhà anh ta không ở khu này, mà ở Đào Nguyên."

Lướt lại video một lượt, đột nhiên tôi ý thức được một vấn đề, nạn nhân không ăn kem. Kem không giống như humbeger hay khoai tây, những thực phẩm này để trên đĩa, kem thì không dễ bị bỏ lại. Băng Tâm hỏi: "Liệu có phải mua ở quầy tráng miệng bên dưới?"

Tôi lắc đầu: "Không quá có khả năng, một ly kem 3 tệ, với 3 tệ anh ta có thể ăn bánh bao nhân thịt, chẳng lẽ anh ta lại câu nệ như vậy sao, ăn fastfood nhất định phải kèm kem ly?"

Tiểu Đào cười đập tôi một cái: "Tích đức khẩu nghiệp, người ta vừa chết đấy."

Tôi lắc đầu: "Chẳng phải anh đang phân tích vụ án sao?"

Tiểu Đào nhìn quầy bán hàng, nói: "Phân tích đến đói cả bụng, mình đi mua ba phần ăn đi."

Chúng tôi xách ba phần đồ ăn nhanh ra ngoài, đột nhiên trông thấy tấm bảng hiệu KFC đối diện có treo quảng cáo "Scan code App, miễn phí kem." Chúng tôi nhất thời vui mừng.

Tôi bỗng có một suy đoán rất đáng tin, nạn nhân và hung thủ lúc đó ở cùng nhau, cả hai đói meo bụng, vậy là một người thì đi nhặt đồ ăn, người kia sang KFC nhận kem miễn phí.

Nói như vậy, hung thủ phải có điện thoại di động, hắn đã để lại một manh mối quan trọng, đó là kem.

Chúng tôi liền sang cửa hàng KFC, Tiểu Đào giơ thẻ cảnh sát ra hỏi nhân viên có trông thấy một thanh biên khá rách rưới đi vào không. Nhân viên phụ trách scan code nhất thời chưa nhớ ra nổi, tôi liền lấy ảnh Kim Hâm trong điện thoại cho anh ta xem, hỏi: "Gặp anh ta chưa?"

Nhân viên lập tức gật đầu: "Có có, từng gặp, lúc trưa anh ta vào tiệm, dùng điện thoại scan code để lấy kem."

Băng Tâm và Tiểu Đào kinh ngạc nhìn tôi, tôi hỏi nhân viên liệu có thể tìm số điện thoại đã scan không, anh ta nói cần phải tra trong máy tính.

Sau khi nhân viên tiệm rời đi, Tiểu Đào lập tức hỏi: "Hung thủ là Kim Hâm, con trai của cặp vợ chồng kia?"

Tôi đáp: "Anh cũng ngu quá, hai người xem, trưa nay hai người kia không một xu dính túi, chẳng khác nào ăn mày, bọn họ sao lại rơi vào hoàn cảnh này, có thể là trốn ra từ nơi nào đó."

"Từ chỗ của hung thủ thật sự?" Băng Tâm la lên.

"Đúng!" Tôi gật đầu: "Nhưng trên đường, không biết xảy ra chuyện gì mà Kim Hâm giết Vi Mộc Mộc, sau đoa ngụy tạo thành một vụ án mạng, chỉ tiếc hắn làm quá vụng về."

Chương 555: Đột nhập

Hung thủ đã xác định được là Kim Hâm, như vậy nơi họ dừng chân ngắn ngủi có thể là căn phòng tự sát tập thể, đó chính là nhà của Kim Hâm.

Nhưng tôi lại chợt bỏ ý nghĩ này, căn nhà đó cách đây khá xa, nếu như hai người ăn cơm, sau đó còn tắm rửa, thì Kim Hâm hẳn là không thể rời quanh đây được.

Còn một điều nữa, hai người trốn ra được đến đây, chứng tỏ chỗ nhốt họ cũng có khả năng ở gần đây, tức là hung thủ cũng ở khu vực này.

Vụ án vốn đang bế tắc, không ngờ đùng một cái có nhiều manh mối như vậy, chúng tôi đều rất hưng phấn. Tiểu Đào gọi điện thoại cho Nhâm cảnh quan, bảo anh ta điều tra một chút những chung cư quanh đây, nhất là những nơi có tầng hầm, nhà kho, nhà để xe, bảo các cảnh sát cầm ảnh của Kim Hâm và Vi Mộc Mộc hỏi từng nhà.

Nói chuyện điện thoại xong thì nhân viên phụ trách scan đi ra, tay cầm một tờ giấy, trên đó là cả dãy số điện thoại dài, nhìn đã rối cả mắt. Đây đều là những số điện thoại hôm nay người ta đến để scan, muốn tìm ra khá phiền toái, Tiểu Đào cất nó vào túi trước, sau đó cảm ơn nhân viên.

Ra khỏi cửa, chúng tôi tìm một chỗ ngồi ăn, tôi nhìn dòng người qua lại trên phố mà ngẩn người, Tiểu Đào cười hỏi: "Tống Dương, sao nghiêm túc thế, anh đang suy tính vấn đề hay đang ngắm gái đẹp đấy?"

Tôi khẽ cười: "Ngoài hai người ra, lấy đâu còn gái đẹp...anh

đang nghĩ, rốt cuộc họ tắm rửa thay quần áo ở đâu?"

"Ha ha, vẫn còn suy nghĩ chuyện đó!"

Đột nhiên tôi nghĩ tới một khả năng, hỏi Tiểu Đào: "Người dân muốn báo cảnh sát thì gọi tới đâu?"

Tiểu Đào hơi sửng sốt, nói: "Gọi tới trung tâm tổng đài của thị cục, sau đó căn cứ vào tình huống cụ thể mà quyết định có cần chuyển cho phân cục không."

"Cứ quay về trước đã, trên đường về anh sẽ giải thích." Tôi nói.

Chúng tôi đến bãi đậu xe gần đó, lái xe Tiểu Đào về cục. Trên đường đi tôi nói, mình nghĩ tới một khả năng đó là đột nhập, lúc trước tôi từng xem một bộ phim Hàn Quốc, có một kẻ chuyên lẻn vào nhà người khác ăn uống tắm rửa, hai người này không xu dính túi, rất có khả năng cũng làm như vậy.

Nếu có khả năng này, rất có thể chủ nhà phát hiện sẽ báo cảnh sát, cho nên sẽ tra được trực tiếp từ tổng đài. Tiểu Đào khen: "Rất có lý!"

Vừa hay chúng tôi cũng muốn tra số điện thoại của Kim Hâm, sau khi về thị cục, Tiểu Đào đưa tờ giấy cho cảnh sát kỹ thuật, còn tôi và Băng Tâm đến tổng đài tiếp dân. Đối mắt với một hàng dài những số điện thoại, lòng tin vừa nhen nhóm của tôi nháy mắt tan thành mây khói.

Băng Tâm nói: "Chỉ tra những cuộc gọi báo án thôi."

"Ừ nhỉ." Tôi gật đầu.

Lúc này một nhân viên tổng đài nhiệt tình hỏi: "Hai người đang tra cái gì? Tôi là người nhận khá nhiều cuộc báo cảnh, xem có giúp được gì không."

Tôi nói: "Có ai báo cáo bị đột nhập không?"

"Đột nhập?" Cô ta nhớ lại một chút, sau đó thao tác máy tính rồi gật đầu: "Có số này."

Nhìn một đống số điện thoại trên màn hình, tôi không hiểu sao cô ấy lại chắc chắn như vậy, hỏi: "Sao cô chắc?"

"Anh xem, thời gian gọi chỉ có 10 giây, chiều nay rõ ràng tôi nhớ có một người đàn ông gọi tới báo cáo nhà mình bị người ta đột nhập, sau đó đột nhiên cúp máy. Tôi sợ xảy ra chuyện gì, gọi lại thì đối phương không nghe máy, cho nên cứ canh cánh trong lòng." Nhân viên tổng đài nói.

Trên hệ thống có thể thấy họ tên của chủ số điện thoại, người này tên là Trầm Tráng, bên dưới có mã số nhận dạng.

Tôi cảm giác hình như có chút manh mối, cảm ơn nhân viên tổng đài rồi sang bên hộ tịch điều tra. Sau khi điều tra hồ sơ cá nhân của Trầm Tráng, tôi vui mừng nhận ra, nơi anh ta ở chính là nơi chiếc xe giao đồ ăn bị đánh cắp, cách hiện trường vụ án chỉ một con phố.

Tôi hưng phấn nói: "Chắc chắn là anh ta, đi một chút đi."

Tôi gọi điện cho Tiểu Đào, nàng nói còn chưa tra được số điện thoại, tôi nói: "Không cần tra vội, tìm nhân chứng quan trọng hơn."

Mới nửa tiếng trước từ hiện trường trở về, bây giờ lại phải quay lại hiện trường, đã là 9h tối, Tiểu Đào cười nói: "Tra án chính là giày vò!"

Tới tiểu khu kia, rất nhanh chúng tôi tìm được nhà của Trầm Tráng. Gõ cửa, một thanh niên mập thò đầu ra từ khe cửa, cảnh giác hỏi: "Tìm ai?"

Tiểu Đào gio thẻ cảnh sát ra hỏi: "Anh là Trầm Tráng?"

Trông thấy thẻ cảnh sát, Trầm Tráng nhướn mày: "Không phải chứ, lại thần tốc như vậy. Tôi chỉ gọi 110 có 10 giây liền cúp máy, đồng chí cảnh quan, chuyện này mà cũng tính là nói dối cảnh sát, các vị chuyện bé xé ra to rồi."

Xem ra người báo cảnh chính là anh ta, tôi trấn an: "Chúng tôi không phải tới vì anh nói dối cảnh sát."

Trầm Tráng thở phào: "Vậy hai người tìm tôi có việc gì?"

Tôi để ý thấy tay anh ta luôn giữ nắm cửa, có vẻ như không muốn chúng tôi nhìn thấy bên trong nhà, liền hỏi: "Sao không mời chúng tôi vào?"

"Chuyện này...được rồi."

Anh ta mở cửa, lúc này tôi mới phát hiện trong phòng vô cùng lộn xộn. Ghế sofa bị hất tung, TV bị đập vỡ, tường tróc từng mảng, một bể cá lớn với những con cá rồng đã ngửa trắng bụng.

Đây không đơn thuần giống như đột nhập, mà giống như có người cố ý trả thù. Ngoài ra căn nhà này bày biện khá xa xỉ, một thanh niên trên dưới 20 như Trầm Tráng có thể ở một nơi thế này, hẳn là phú nhị đại.

Tôi quay ra quan sát cánh cửa, cửa chống trộm có vết tịch bị cạy phá, không phải dùng dụng cụ mở mà là dùng sức thô bạo, nói cách khác là cắm tô vít vào rồi dùng cục gạch ra sức đập.

Trầm Tráng thở dài: "Hai người xem, tôi gặp nghiệp gì, chẳng trêu chọc đến ai, về nhà thì phát hiện biến thành thế này rồi."

Tiểu Đào hỏi: "Nghiêm trọng thế này sao đang báo cảnh sát lại cúp máy?"

Trầm Tráng ngồi xuống, cầm chai XO uống dở lên, xem ra đang mượn rượu giải sầu, anh ta nói: "Báo cảnh sát cũng vô ích, đã

như vậy rồi, cảnh sát cũng chẳng thể bồi thường tổn thất, cho nên tôi nghĩ cứ để vậy đi."

Biểu hiện nhỏ trên mặt đã bán đứng anh ta, Trầm Tráng đang nói dối, lúc này Băng Tâm lò dò đi vào phòng ngủ, anh ta đột nhiên hốt hoảng đứng dậy: "Người đẹp, người đẹp, đừng vào đó!"

Tiểu Đào nghiêm mặt: "Chẳng lẽ anh có thứ gì đó không muốn ai biết, có tật giật mình nên không dám báo cảnh sát?"

"Không có không có, tuyệt đối không có!" Trầm Tráng giơ tay chặn trước cửa phòng ngủ, cố cười nói: "Tôi thề tôi là một người buôn bán chân chính, mà nói gì thì nói, cảnh sát các người cũng không có quyền tự xông vào nhà dân."

Thái độ này làm chúng tôi nghi ngờ, Tiểu Đào quát lên: "Tránh ra mau!"

Trầm tráng lúng túng tránh ra, chúng tôi đẩy cửa vào phòng ngủ, khi thấy thứ bên trong, ba người đều sửng sốt. Đây chính là nguyên nhân hắn không muốn báo cảnh sát...

Chương 556: Che ô dưới trăng

Trên bức tường trong phòng ngủ của Trầm Tráng có dòng chữ viết bằng nước sốt: "Đại Tráng, đồ rác rưởi, cặn bã, bại hoại. Có lẽ ngươi đã quên, nhưng ta sẽ vĩnh viễn không quên việc ngươi bắt nạt ta lúc còn đi học! Ngươi không bao giờ biết được, đằng sau sự vui vẻ của các ngươi là vao nhiêu nước mắt của ta. Ta nguyền rủa ngươi đẻ con không có mắt, cả nhà ngươi ra đường bị xe tông chết, nguyền rủa đời sau của ngươi biến thành heo thành chó. Vi Mộc Mộc kính bút."

Đọc xong, ánh mắt chúng tôi đều tập trung lên người Trầm Tráng, hắn xấu hổ nói: "Đồng chí cảnh quan, mấy người xem có phải tên này bị thần kinh không, hồi đi học tôi chỉ đùa giỡn hắn một chút, thuần túy là đùa giỡn, thật không ngờ bao nhiêu năm rồi, hắn vẫn giữ chuyện cũ trong lòng. Thật quá nhỏ mọn, lại còn xông vào nhà tôi phá phách, đồ thần kinh!"

Từ những dòng chữ này, tôi đại khái có thể tưởng tượng ra chuyện phát sinh giữa bọn họ. Kẻ bắt bạt học đường nào sau này cũng nói đó chỉ là chơi đùa, nhưng đối với nạn nhân mà nói, những thứ đùa giỡn này lại hủy diệt cả đời bọn họ.

Băng Tâm cười lạnh nói: "Đúng vậy, người bạn học Vi Mộc Mộc của anh quả là lòng dạ hẹp hòi, chỉ vì chuyện cỏn con này mà tự sát!"

"Tự sát?" Mặt Trầm Tráng trở nên trắng bệch: "Việc xảy ra lúc nào? Hôm nay ư? Đồng chí cảnh quan, việc này không liên quan tới tôi."

Tôi lười để ý đến hắn, ra khỏi phòng ngủ điều tra. Những vết

tích cho thấy, hai người kia sau khi đột nhập đã uống một chút rượu, tắm rửa, trộm một cái áo phông, quần áo trong tủ thiếu mấy bộ, chứng tỏ Kim Hâm cũng mặc quần áo trộm được.

Lúc rời đi, Trầm Tráng cứ hỏi với theo, là anh ta chết lúc nào, không liên quan đến chuyện lúc trước chứ, ba chúng tôi chẳng ai thèm đoái hoài đến hắn.

Bỗng nhiên tâm trạng tôi nặng nề, mặc dù có thể tra được hành động của Kim Hâm và Vi Mộc Mộc nhưng không diễn tả được nội tâm của họ. Bọn họ chạy đến nhà kẻ bắt nạt khi xưa để đập phá, để lại những lời nói chất chứa đã lâu, chắc chắn nội tâm của Vi Mộc Mộc rất chua chát.

Tại sao anh ta lại làm như vậy, theo tôi đoán thì có lẽ sau khi tìm được đường sống trong chỗ chết, đã quyết định làm lại cuộc đời, đối mặt với cái bóng của chính mình, nhưng không ngờ...

"Ta có đi điều tra camera an ninh của tiểu khu không?" Tiểu Đào cắt đứt suy nghĩ của tôi.

"Được!" Tôi gật đầu.

Tới phòng an ninh, chúng tôi nhờ bảo vệ mở video giám sát, quả nhiên khoảng 12h trưa, có hai thanh niên ăn mặc lếch thếch đi vào, tay còn xách túi đồ ăn. Từ những đặc điểm nhận dạng, đó chính là Vi Mộc Mộc và Kim Hâm.

Tua nhanh đến đoạn họ rời đi, đại khái khoảng 13h, một chiếc xe ba bánh chạy acquy được lái ra ngoài, tôi hô dừng.

Trong hình chỉ thấy bóng lưng mờ mờ, không rõ người lái xe là ai. Chúng tôi tua lại một chút, trông thấy shipper đi vào, là cùng một chiếc xe. Nếu chiếc xe đưa đồ ăn này bị trộm ở tiểu khu, vậy người lái xe ra ngoài là nạn nhân hoặc hung thủ.

Tự nhiên sao lại phải ăn trộm xe? Thùng xe đưa thức ăn này

khá lớn, đủ để giấu một người cho nên tôi nghĩ, có thể án mạng xảy ra ngay tại đây. Lúc đó xung quanh vắng vẻ, có một chiếc xe giao đồ ăn đậu dưới hiên, vì vậy Kim Hâm liền nhét thi thể Vi Mộc Mộc vào, sau đó mặc bộ đồng phục dự phòng, lái xe chạy khỏi tiểu khu.

Vốn dĩ hắn chỉ là nhân cơ hội xử lí thi thể, sau đó mới nghĩ ra một 'ý hay'. Mặc đồng phục cho Vi Mộc Mộc, ngụy tạo cho giống mấy vụ án trước để man thiên quá hải.

Nhưng không ngờ hắn bắt chước quá vụng về, chẳng những không qua mặt được ai mà còn để lại vô số manh mối.

Nghe xong suy đoán của tôi, Tiểu Đào nói: "Em tin vào suy luận của anh. Nhung hai người họ dù gì cũng là bạn đồng hành, tại sao phải giết lẫn nhau?"

Tôi cũng thở dài: "Đúng vậy, cùng nhau tìm cách làm lại, cùng trả thù kẻ bắt nạt học đường, nói rõ quan hệ của họ không tệ, tại sao Kim Hâm lại sát hại Vi Mộc Mộc."

Băng Tâm hỏi: "Có phải tìm hiện trường không?"

Tôi đáp: "Có, đi tìm thử xem."

Tôi ra xe lấy ô nghiệm thi, tối nay trăng sáng sao thưa, có thể dùng. Tôi mở ô, điều chỉnh góc độ, Băng Tâm cười nói: "Che ô dưới trăng, ai không biết mà nhìn thấy, sẽ nghĩ huynh bị điên."

Tôi vừa chăm chú nhìn mặt đất vừa nói: "Tống gia ta có một vị tổ tiên, che ô dưới trăng để tìm vết máu, bị người ta tưởng là yêu quái."

Tuy tiểu khu này không lớn, nhưng để tìm ra thì rất mất công. Lòng vòng một hồi, đúng lúc tôi gần như buông xuôi thì đột nhiên dưới bóng ô xuất hiện một vết sáng màu tím, Băng Tâm kinh ngạc ồ lên một tiếng.

Tôi tìm xung quanh chỗ đó thì phát hiện một số lượng lớn máu đã bị lau chùi, từ vết tích thì rất có thể là lau bằng áo khoác của nạn nhân.

Tôi thu ô, dùng động u chi đồng quan sát, để ý thấy trên mặt đất dưới gốc cây có một vết tích dài, giống như bị vật nặng đè lên, liền lấy điện thoại ra chụp lại. Hình thù này khá lạ, tôi hỏi hai người: "Đây là dụng cụ gì?"

"Một cái cờ lê?" Băng Tâm nói: "Nhưng không giống lắm."

"Em biết, đây là cờ lê chuyên dụng chỉ dùng trong sửa chữa xe hơi." Tiểu Đào nói nhanh. Tôi liền mở điện thoại search baidu, cờ lê này tương đối nặng, có vẻ dùng để phá khóa cũng được. Điều này chứng tỏ Kim Hâm luôn giữ nó trong người, có thể là lấy được ở nơi bị giam giữ.

Đột nhiên tôi có một ý nghĩ, chẳng lẽ họ toàn lực giết chết hung thủ, sau đó trốn ra ngoài? Tiểu Đào lập tức gọi điện cho Nhâm cảnh quan, bảo anh ta điều tra trọng điểm các nhà để xe, tiệm sửa chữa, tiệm 4S. Nhâm cảnh quan liền dẫn toàn đội đi lục soát, lầu bầu với Tiểu Đào mấy câu qua điện thoại.

Cúp máy, Tiểu Đào cười nói: "Mấy nay làm liên tục không nghỉ, việc nặng nhọc để cho sư huynh em làm, chúng ta tìm chỗ nghỉ ngơi đi."

Băng Tâm nói: "Hay là tìm chỗ nào ăn gì đi."

"Vẫn ăn?" Tiểu Đào giật mình.

"Nãy ăn hambuger với khoai tây chẳng đủ no, muội muốn ăn thêm." Băng Tâm bĩu môi.

Tiểu Đào bất đắc dĩ nói: "Được, vậy thì đi. Cố gắng ăn một bữa chứ tinh thần tôi cũng sắp sụp rồi."

Chúng tôi tới một tiệm cá nướng gần đó, gọi món, sau đó Băng Tâm hào hứng cùng nhân viên đi lựa cá. Đột nhiên Tiểu Đào nói: "Tống Dương, gần đây em thấy anh cứ thẫn thờ. Không phải là vì chuyện ở Lương Xuyên đấy chứ?"

Tôi kinh ngạc, không ngờ Tiểu Đào chỉ liếc mắt là nhìn thấu, quả nhiên hai chúng tôi đã quá thân thiết. Tôi cũng chẳng muốn giấu, liền nói: "Đúng, kể từ khi biết được 'quá khứ đen tối' của ông nội, trong lòng anh liền có khúc mắc, muốn tham khảo ý kiến em."

"Anh muốn hỏi gì?" Tiểu Đào mỉm cười nhìn tôi.

Tôi biết vấn đề này nói ra nghe khá ngốc nghếch, nhưng nàng chắc chắn sẽ không cười nhạo, hỏi: "Tiểu Đào, theo em thì cái gì mới là chính nghĩa, cái gì là tà ác?"

Chương 557: Chính nghĩa và tà ác

Tiểu Đào đáp: "Vấn đề này quá rộng, theo suy nghĩ của em, cứng nhắc mà nói thì chính nghĩa là phù hợp với quy phạm đạo đức xã hội, phù hợp với lợi ích của đa số, còn ngược lại thì là tà ác."

Tôi nói: "Nếu vì cứu người mà vi phạm đạo đức luật pháp, thì có được coi là chính nghĩa không?"

Tiểu Đào cười: "Anh làm khó em rồi. Theo em nghĩ, thế nào là cứu người, thế bào là hại người phải đặt trong hoàn cảnh thực tế. Thật ra theo cách hiểu của cá nhân em, chính nghĩa là một loại thái độ, thái độ bảo vệ kẻ yếu, đề cao chính nghĩa và theo đuổi sự thật, đôi khi nó đi ngược lại với phạm trù đạo đức, chẳng hạn như những gì ông nội anh làm năm đó, theo em là đang duy trì chính nghĩa."

Lời nói của nàng khiến tôi rất cảm động, tự giễu cười nói: "Gần đây anh có hơi lăn tăn cái vấn đề này, cứ cho là tài cảm thụ của anh bị xuống cấp đi."

"Chờ đã, mấy hôm trước em có đọc được một câu trên mạng, rất có đạo lý." Tiểu Đào lấy điện thoại di động ra, tìm lại, câu nói này tôi đã được đọc trước đó: nhân sinh có ba cảnh giới, thứ nhất, nhìn sơn là sơn, nhìn thủy là thủy; thứ hai, nhìn sơn không phải là sơn, nhìn thủy không phải là thủy; thứ ba, nhìn sơn vẫn là sơn, nhìn thủy vẫn là thủy.

Tiểu Đào nói: "Không phải anh đang mê man, mà em thấy anh đang suy nghĩ nghiêm túc về vấn đề này, chứng tỏ anh đang ở

cảnh giới thứ hai."

Tôi cười: "Nào có nghiêm trọng như em nói..."

Nhìn chăm chú vào dòng chữ, đột nhiên tôi như có điều suy nghĩ, tôi nghĩ ra một khả năng khác về vụ án, rồi chợt đập bàn một cái: "Thì ra là như vậy!"

"Sao thế, làm em giật cả mình."

Lúc này Băng Tâm cũng đã quay lại, hỏi: "Hai người nói chuyện gì mà vui thế, cho muội tham gia với."

Tôi nói: "Chúng ta đã mắc lỗi suy nghĩ, tiền bảo hiểm không liên quan trực tiếp đến động cơ gây án, nhưng lại có mối liên hệ chặt chẽ không thể tách rời."

Hai người chẳng hiểu gì, mặt ngơ ra. Tôi dùng ngón tay chấm nước viết lên mặt bàn bốn chữ 'Chết Có Ý Nghĩa', nói: "Đây mới là động cơ thật sự của hung thủ."

"Là ý gì?" Tiểu Đào nghẹo đầu hỏi.

"Hắn muốn cái chết của mấy thanh niên này có giá trị, cho nên mua bảo hiểm cho họ, rồi sát hại họ, khiến cha mẹ họ có thể được hưởng lợi. Đoạn video kia cũng là để chứng minh họ bị sát hại nên mới được tung lên mạng. Hung thủ là một người có động cơ cao thượng, anh không hề có ý giễu cợt, hắn là muốn cho những thanh niên này chết có ý nghĩa."

Kết luận này ngay từ ban đầu chúng tôi đã điều tra ra, nửa đường lại bị chuyện lừa tiền bảo hiểm dẫn suy nghĩ theo hướng khác. Bây giờ suy nghĩ đã trở về nguyên trạng, chính là trải qua sàng lọc mới có thể khách quan xem xét vấn đề.

"Nói như vậy..." Tiểu Đào định nói lại thôi.

Tôi tiếp lời: "Không cần điều tra khoản tiền bảo hiểm và Từ Hổ, loại bỏ những ý nghĩ này, sửa sang lại suy luận. Hung thủ là một người theo chủ nghĩa hoàn mỹ, tính cách điềm đạm, khiêm tốn. Hắn có kinh tế tương đối khá và thời gian tự do, có thể đảm bảo cho việc phạm tội, chắc là một người thành công trong sự nghiệp, đồng thời hành vi của hắn lộ ra cảm giác đại triệt đại ngộ!"

"Cảm giác đại triệt đại ngộ?" Băng Tâm không hiểu.

Tôi giải thích: "Ta cảm thấy người này từng có kinh nghiệm về tự sát, hiểu rõ nỗi khổ của người nhà và bạn bè của người tự sát, hy vọng có thể cứu vãn tình trạng này, mặc dù cách làm của hắn là cực đoan. Ngoài ra, bằng một cách nào đó, hắn biết rõ trước địa điểm của câu lạc bộ tự sát và thời gian tiến hành."

Băng Tâm nói: "Chẳng phải thông qua weibo của Dư Âm sao?"

Tiểu Đào nói: "Người bình thường sẽ không vào đó để bình luận hay đọc comment, có lẽ giống như anh nói, hắn là một người có kinh nghiệm tự sát."

"Chưa chắc!" Tôi có một ý nghĩ tất táo bạo, lần này không vòng vo nữa mà nói thẳng: "Điều tra thử xem, rốt cuộc Dư Âm chết hay chưa?"

Tiểu Đào giật mình: "Không thể nào đâu, công ty đứng sau đã tuyên bố anh ta chết rồi mà."

"Anh không tin lời của công ty đứng sau, anh muốn nhìn giấy chứng tử." Vừa nói tôi vừa chấm thêm nước, viết lên bàn mấy chữ, hai người nhìn mà thất kinh, Tiểu Đào nói: "Đây cũng quá trùng hợp đi."

"Sự thật thường là những chuyện khó tin nhất!" Tôi mỉm cười.

Tiểu Đào liền gọi điện phái người đi điều tra, chúng tôi ăn

xong thì lên xe về thị cục. Trên đường về lại bị tắc đường, Băng Tâm làu bàu: "Thật là phiền, nếu biết bay thì tốt."

Lúc này có tiếng 'ting ting', ba chúng tôi theo bản năng kiểm tra điện thoại của mình, đều không phải.

Tiếng chuông đó vang lên không ngừng, khoảng cách có vẻ rất gần. Tôi nhìn đông nhìn tây, phát hiện thì ra nó phát ra bên trong thùng rác ven đường. Băng Tâm cũng nhận ra, hiếu kỳ nói: "Ai lại vứt điện thoại vào thùng rác thế kia?"

Đột nhiên tôi có một linh cảm mãnh liệt, mở cửa xe bước xuống, lấy cái điện thoại trong thùng rác ra. Đó là một cái điện thoại kiểu cổ, cũng rất cũ rồi, dãy số gọi đến có chữ 'Mẹ', tôi do dự một chút rồi ấn nút nghe.

"Con à, con đang ở đâu, sao không nghe điện?" Một giọng phụ nữ vang lên.

"Xin lỗi, tôi là người nhặt được điện thoại." Tôi đáp, đột nhiên cảm thấy giọng nói bên kia rất quen, hỏi dò: "Làm phiền một chút, con của cô tên gì?"

Đầu dây bên kia vừa khóc vừa nói: "Kim Hâm."

"Cái gì?" Tôi giật mình, nhưng giờ không phải lúc giải thích, đơn giản nói: "Cô yên tâm, cháu nhất định sẽ trả lại điện thoại cho con của cô."

"Làm phiền cậu rồi."

Cúp máy, tôi ra hiệu cho Băng Tâm và Tiểu Đào xuống xe, Tiểu Đào hỏi: "Có chuyện gì?"

Tôi nói: "Kim Hâm vứt điện thoại của hắn ở đây."

"Anh chắc chắn chứ?" Tiểu Đào hỏi.

"Chắc chắn!" Tôi gật đầu.

Tiểu Đào tấp xe vào vệ đường, xuống xe, nói: "Để em gọi người tới hỗ trợ."

Dưới lưng cái điện thoại vẫn dính một ít khoai nướng còn ấm, chứng tỏ nó chỉ mới vừa bị chủ nhân vứt bỏ cách đây không lâu, khả năng Kim Hâm vẫn còn quanh đây, tôi nói: "Sợ không còn kịp nữa, ba chúng ta mau chia nhau ra tìm."

Băng Tâm hỏi: "Hắn sẽ đi đâu được, điện thoại cũng vứt rồi, chẳng lẽ định tự sát?"

Lời này nhắc nhở tôi, nếu hắn muốn tự sát, sẽ phải đi đâu? Ngẩng đầu lên nhìn tòa nhà chọc trời giữa màn đêm, nói: "Anh có năng lực nhìn ban đêm, sẽ lên trên kia tìm, hai người tới trạm xe lửa và giao lộ tìm."

Tiểu Đào dặn dò: "Anh cẩn thận nhé!"

Tôi chạy xuyên qua dòng xe hỗn loạn bên đường, về hướng tòa nhà cao nhất gần đó. Vào thang máy lên tầng thượng, tôi dùng động u chi đồng quan sát bốn phía, phát hiện trên một tòa nhà cách đó không xa, có một bóng người.

Tôi không dám làm kinh động, gọi điện cho Tiểu Đào: "Tòa nhà Phúc Hâm, trên tầng thượng có một người, anh sẽ xác nhận một chút, giữ liên lạc qua điện thoại, đừng cúp máy."

"Được, bọn em lập tức tới!" Tiểu Đào đáp.

Chương 558: Đấu trí trên cao ốc

Tôi dùng tốc độ nhanh nhất chạy đến tòa cao ốc kia, vừa đẩy cửa trời thì người đang đứng đó hơi sửng sốt, mặc dù trời tối đen như mực, nhưng không ảnh hưởng đến thị giác của tôi, hắn chính là Kim Hâm.

"Ai?" Hắn hét lên.

"Kim Hâm, anh đừng xung động!" Tôi hô lớn để Tiểu Đào có thể nghe thấy qua điện thoại.

"Ngươi là ai?"

Tôi biết nếu như không nói rõ danh tính, hắn sẽ chỉ càng cảnh giác, liền nói: "Đừng sợ, tôi là cảnh sát!"

Lời vừa nói ra, hắn lập tức bước thêm một bước, hét lên: "Không được lại gần, nếu không tôi sẽ nhảy xuống!"

Sợ tội tự sát? Bốn chữ này thoáng qua đầu tôi, mặ dù đã từng đàm phán với xã hội đen, nhưng đối mặt với kẻ muốn kết thúc mạng sống thật là bó tay.

Con đường phía dưới kẹt xe rất nghiêm trọng, cảnh sát không thể tới, ở đây chỉ có thể dựa vào chính tôi.

Giờ phút này tôi vô cùng căng thẳng, chỉ sợ một câu nói sai liền hại chết mạng người. Cố gắng hít thở sâu, tôi nói: "Anh đi xuống đây đã, chúng ta từ từ nói chuyện, được không?"

Kim Hâm đứng trên lan can, ra sức xua tay, tỏ ra kích động:

"Không có gì để nói, tôi đã giết người, tự biết chạy không thoát được luật pháp. Kẻ yếu đuối như tôi ngồi tù sẽ bị hành hạ đến chết, kết cục giống nhau, vậy thì chẳng thà tự kết liễu cho rồi. Đồng chí cảnh sát, anh cũng đừng nói đạo lý gì mà chết tử tế còn không bằng sống ỷ lại. Loại phế vật như tôi, gánh trên vai tội danh giết người, thà chết tử tế còn hơn."

Tôi giơ điện thoại của hắn lên, nói: "Tôi mới nhặt được điện thoại của anh, mẹ của anh gọi tới, bọn họ đang rất lo lắng cho anh. Nếu anh nhảy xuống, chết đi, chỉ mình anh được giải thoát, nhưng thử suy nghĩ xem, nếu cha mẹ anh nhìn thấy thi thể con mình, có lẽ cả đời họ không thể vượt qua cái ám ảnh này."

Kim Hâm không nhìn được, nói: "Tôi cầu xin anh đừng nói những thứ này với tôi. Nếu như đúng là yêu thương tôi, cha mẹ đã không ném tôi cho ông nội, bọn họ chỉ biết kiếm tiền, kiếm tiền và kiếm tiền, nếu như họ không ích kỷ như vậy, tình nguyện dành tình thương cho tôi một chút, tôi đã không đến nước này."

Tôi thở dài thườn thượt, có lửa mới có khói, tôi cũng chẳng phải bác sĩ tư vấn tâm lý, để có thể cởi bỏ vướng mắc trong lòng hắn, vì vậy liền đôur góc độ cốt kéo dài thời gian.

"Ai nói anh phạm tội? Phiền anh có thể kể rõ cho tôi được không?"

"Đừng có giả bộ, nếu không phải tôi thấy cảnh sát lục soát khắp khu này, thì đã chẳng muốn chết. Tôi vốn tưởng rằng mình che giấu rất hoàn hảo, ai ngờ cảnh sát các anh lợi hại như vậy, chỉ một ngày đã biết là tôi làm." Kim Hâm đáp.

"Anh đã giết ai?" Tôi giả vờ hồ đồ.

"Còn có thể là ai, Vi Mộc Mộc!"

"Cái gì?" Tôi tiếp tục giả bộ: "Người đó do anh giết? Không thể

nào, các dấu vết đều chỉ ra là hung thủ trước kia làm, chẳng phải anh cũng là nạn nhân?"

Kim Hâm không biết về diễn biến điều tra, hiển nhiên bị diễn xuất của tôi lừa gạt, ánh mắt tỏ ra mờ mịt, tôi sấn tới nói: "Có phải anh hiểu lầm gì không, chúng tôi lục soát ở quanh đây là để tìm anh, giờ đã tìm được rồi, đừng làm chuyện dại dột."

Vừa nói, tôi thử bước một bước về phía hắn.

"Cút!" Kim Hân đột nhiên la lên: "Cho dù trước không biết, nhưng giờ cũng biết rồi. Tôi vừa nói lỡ miệng, trở về nhất định anh sẽ bắt tôi, đã như vậy, không bằng tôi chết luôn cho mọi người tiết kiệm sức lực."

"Đừng đừng, nhìn xa một chút!" Tôi cầu xin.

Tôi đã hết bài, trong lòng thầm mong Tiểu Đào mau tới, Kim Hâm gào lên trong gió: "Đồng chí cảnh sát, tôi hỏi anh một vấn đề, hãy trả lời thành tâm, nếu như anh lừa gạt tôi, tôi sẽ nhảy xuống ngay lập tức."

Tôi vô lực nói: "Hỏi đi!"

Vẻ mặt hắn sầu thảm, cất tiếng: "Như tôi đây là một kẻ chẳng làm nên trò trống gì, đi đâu cũng bị coi thường như phế vật, cuộc sống chẳng lúc nào được vui. Nếu như chẳng phải hiện giờ tôi đang đứng trên lan can, thì anh có nói chuyện với tôi không?"

Câu trả lời đương nhiên sẽ là không, nhưng hiện giờ tâm trạng hắn vô cùng sa sút, sợ rằng câu trả lời sẽ trở thành giọt nước tràn ly.

Nhưng tôi cũng không thể nói lời trái lương tâm. Đúng lúc đang do dự thì một giọng nói sau lưng cất lên: "Dĩ nhiên là sẽ không!"

Tôi quay lại, thấy Tiểu Đào đang đứng đó, áo khoác tung bay trong gió lớn, tôi rất kinh ngạc, tại sao nàng đột nhiên chạy đến đây 'phá rối'? Có điều với EQ cao của mình, chắc nàng sẽ không dính lỗi nhỏ này đâu.

Quả nhiên, nàng nói tiếp: "Anh thử nhìn dòng người qua lại bên dưới xem, người lạ có nói chuyện với người lạ không? Cho dù nói chuyện, cũng chỉ là vài lời xã giao. Giữa người với người rất khó giao tiếp, con người vốn là loài động vật đơn độc, ai cũng như vậy. Anh đừng hy vọng viển vông được người khác hiểu, bởi sẽ vĩnh viễn chẳng có ai hiểu được mình một cách chân chính. Nếu như anh coi cái lý do này chính đáng để tự sát, thì tôi cảm thấy tất cả thế giới đều sẽ phải chết."

Kim Hâm cúi đầu, có vẻ đang suy nghĩ về lời nói của Tiểu Đào: "Cứ cho là cô nói đúng, nhưng cô bảo tôi làm sao có dũng khí đối mặt với cuộc sống lần nữa, tôi đã giết người rồi, đã không thể quay đầu, chẳng lẽ cô muốn khuyên tôi lấy dũng khí đi ngồi tù, sau đó bị bắn chết?"

"Anh bạn nhỏ, đói không?" Tiểu Đào đột nhiên hỏi.

"Đừng dẫn dụ tôi!!" Kim Hâm tức giận hét, tôi toát mồ hôi lạnh, chỉ sợ hắn tung mình một cái thì trở thành người bay.

Chẳng biết từ đâu bay tới một mùi vị thơm lừng, hình như là cơm thịt trâu. Chỉ thấy Băng Tâm xách theo một cái túi, bên trong là đồ ăn nóng hổi, mùi thơm bốc ra nức mũi. Tôi rõ ràng để ý thấy Kim Hâm nuốt nước bọt một cái, ánh mắt trở nên do dự.

Tiểu Đào nói: "Tôi chẳng nói đạo lý lớn lao gì với anh cả, muốn sống muốn chết là quyền của anh, dù là cảnh sát cũng chẳng được phép can thiệp. Coi như là tỷ đây nhân đạo, trước khi chết cho cậu ăn một bữa no!"

Kim Hâm do dự hồi lâu, nói: "Cô đừng đùa bỡn tôi, trong cơm

bỏ thuốc ngủ!"

"Thuốc ngủ thì hiệu lực cũng chả nhanh như vậy, nếu không yên tâm thì cứ ngồi trên lan can mà ăn."

Kim Hâm vẫn không chịu cắn câu: "Cô định gài bẫy gì tôi?"

Tiểu Đào nói: "Chỉ là kéo dài thời gian mà thôi, hy vọng sau khi ăn cậu có thể tỉnh táo lại, còn nếu trong lòng kiên định với cái chết, tỷ nghĩ một bữa cơm cũng chẳng cứu vớt được."

Kim Hâm trầm mặc, Tiểu Đào lấy cơm trong túi ra, có một phần thịt trâu lớn thơm phức, cùng một chai nước ngọt mát lạnh. Nhìn đồ ăn ngon mà hai mắt Kim Hâm sáng lên, tôi quá bội phục chiêu này của Tiểu Đào, bản năng của con người luôn lấn át.

Nàng bê đĩa cơm từ từ đến gần, khi còn cách năm mét thì dừng lại: "Cậu qua đây mà lấy."

"Để xuống đất, cô lui về phía sau!"

Tiểu Đào bỏ cơm xuống, giơ hai tay lùi về phía sau, lúc sượt qua người tôi, lợi dụng bóng đêm dùng tay ra hiệu, tôi lập tức hiểu ý.

Kim Hâm chắc đã quá đói, nhào đến mở hộp cơm bắt đầu ăn, tôi đột nhiên hô lên: "Kim Hâm!"

Trong khoảnh khắc hắn ngẩng đầu, tôi phát động minh vương chi đồng, hắn không kịp chuẩn bị, ngã lăn ra đất. Không bỏ lỡ thời cơ, vọt đến, bập còng số 8 vào tay Kim Hâm.

Chương 559: Người thần bí thứ 6

Sau khi đưa Kim Hâm xuống dưới, tôi và Băng Tâm ngồi kẹp hắn ở ghế sau, lúc nãy ngã đã làm cơm vương vãi, nên Tiểu Đào mua cho hắn một hộp khác.

Kim Hâm bê hộp cơm nhưng chẳng còn tâm trạng ăn, hắn nói: "Tôi cũng biết các người sẽ không chịu để yên, dù sao thì tôi cũng sẽ chết, chỉ khác nhau là nếu tự sát thì các người không phá được án. Ngay từ đầu đáng lẽ không nên tin mấy người."

Tôi nói: "Anh lầm rồi, anh có tự sát hay không chẳng ảnh hưởng gì đến việc phá án của chúng tôi, cái chúng tôi muốn chỉ là cứu người mà thôi."

Băng Tâm nói: "Anh xem dưới đường đông người như vậy, lỡ anh nhảy xuống đập trúng ai, họ chết thì phải làm sao? Mà cho dù không đập chết ai, thì người ta nhìn thấy bộ dạng be bét máu thịt của anh, cả đời cũng không thể quên."

Kim Hâm không nhịn được nói: "Tôi trước sau gì cũng chết, cân nhắc những thứ này làm gì? Xã hội này cũng đâu cho tôi cái gì?"

Tiểu Đào mắng: "Hừ, tiểu tử nói khoác mà không biết ngượng!"

Nhích từng chút trong làn xe đông đúc, trên đường tôi hỏi Kim Hâm có muốn gọi điện cho người nhà không, hắn lắc đầu.

Tôi có rất nhiều điều muốn hỏi hắn, có điều vẫn nhịn được. Về

tới cục, chúng tôi mang Kim Hâm vào phòng khẩu cung, cảnh sát viên định trói cố định hắn vào ghế, tôi xua tay: "Không cần, cứ để anh ta ngồi bình thường, lấy cho tôi thêm chai nước lọc."

Kim Hâm chẳng hề cảm kích mà còn lẩm bẩm: "Mua chuộc lòng người!"

Chúng tôi chẳng buồn tính toán với hắn, ngồi xuống rồi Tiểu Đào nói: "Nói đi!"

"Người do tôi giết, còn cần khai báo cái gì."

"Không, nói từ đầu đi!"

Kim Hâm suy nghĩ một chút, bắt đầu kể. Hắn đã có ý định tự sát từ lâu, nhưng vẫn chưa nhẫn tâm được. Cũng giống những thanh niên trẻ tuổi nhạy cảm, hắn là FAN của Dư Âm, thường lên weibo của anh ta để nói lên ý nghĩ của mình về thế giới, về cuộc sống.

Đại khái khoảng tháng 3 năm nay, hắn thấy dưới phần bình luận trên weibo Dư Âm có người phát động CLB tự sát, liền tham gia. Người khởi xướng có nick name là Tiểu K, một thanh niên rất hiền lành, nói với hắn về quy tắc của CLB, đó là mỗi lần sẽ có 6 người tham gia, mọi người rút thăm, ai rút phải thẻ đỏ thì sẽ sống để giải quyết hậu sự, sau đó tổ chức lần tự sát tiếp theo, còn những người khác thì uống thuốc độc.

Tiểu K chính là người đã rút lá thăm còn sống lần trước, là người tổ chức lần này. Mấy ngày sau, mọi người họp mặp ở một căn phòng ngầm dưới đất. Đều là những người mất niềm tin về cuộc sống, họ nói với nhau những lời an ủi, biểu thị hy vọng sẽ có kiếp sau viên mãn hơn, sau đó thì bắt đầu rút thăm. Kim Hâm lại rút được thẻ tre màu đỏ.

Nhìn năm người kia uống thuốc độc mà chết, trong lòng hắn

rờn rợn. Việc chết này, đối với chính mình mà nói khả năng chỉ là một cái nghiến răng hay một cái giậm chân, nhưng đối với người chứng kiến thật quá kinh khủng.

Hắn tuân thủ quy tắc, dọn dẹp hiện trường rồi phát động lần tự sát tiếp theo. Không ngờ tới là, lần tự sát tháng 5, hắn rốt cuộc lại vẫn sống...

Giống như ông trời muốn trêu ngươi, lần nào hắn cũng phải trơ mắt chứng kiến người khác chết, còn mình thì sống, cứ như nghiễm nhiên trở thành chủ nhân của CLB. Lần này Kim Hâm dở khóc dở cười, nhưng vẫn phải duy trì trật tự này.

Mấy ngày trước, hắn lại lần nữa tổ chức buổi tự sát. Lần này thì Kim Hâm không bốc trúng thẻ đỏ nữa, tâm trạng thấp thỏm uống rượu độc, nghĩ là chết chắc rồi. Nhưng ai biết được, trong mơ mơ màng màng lại có người rót nước xà bông vào cổ hắn, hắn điên cuồng nôn mửa, ra cả mật xanh mật vàng, nhặt cái mạng từ Quỷ Môn Quan về.

Mở mắt ra, phát hiện 5 người bị nhốt trong một gian nhà kho, có thể là một nhà để xe, bởi có mùi xăng dầu.

Hắn lập tức hiểu ra, lần tự sát này có một gian tế trà trộn, chính là người thứ 6 tham dự, Từ Dục! Lúc đó tất cả đều bị trói lại, bọn họ sợ hãi, cho rằng đã gặp phải tên biến thái cuồng sát, hoặc là kẻ buôn bán nội tạng.

Ngồi trong phòng tối đen một ngày, có một người đi vào nói: "Các ngươi coi rẻ mạng sống của chính mình như vậy, ta quyết định trừng phạt các ngươi. Dùng cái chết của các ngươi để cảnh tỉnh những kẻ hồ đồ."

Có người liền hô lớn: "Giết chúng ta đi, chúng ta không quan tâm."

Người kia cười lạnh: "Tốt lắm, vậy bắt đầu từ ngươi!"

Hắn mang người đó đi, vài ngày sau lại tới mang người khác đi, cuối cùng chỉ còn lại Kim Hâm và Vi Mộc Mộc, hai người vô cùng bất an. Họ thảo luận rất nhiều khả năng, sau đó đi đến nhận định đây là một kẻ biến thái.

Họ không muốn chết dưới tay người khác, nên hợp tác với nhau trốn ra ngoài. Cảm giác thoát thân thật là đẹp đẽ, lần đầu Kim Hâm cảm thấy không khí bên ngoài tươi mới như vậy, bầu trời xanh thẳm một màu. Nhưng hai người mấy ngày không có quần áo thay, không chỗ tắm rửa, lang thang như ăn mày, người đi đường ai cũng khinh bỉ, xa lánh.

Trên người không một xu dính túi, điện thoại cũng hết pin, Kim Hâm tìm một chỗ sạc điện thoại, bật máy lên, hắn mất tích đã nhiều ngày như vậy mà chỉ có mỗi cha mẹ gọi tới, hắn vô cùng nản chí.

Hai người vào tiệm fastfood nhặt đồ ăn thừa để giải quyết cái bụng, Vi Mộc Mộc nói anh ta có một tâm nguyện chưa thành, đó là đi trả thù kẻ bắt nạt mình năm xưa, hắn nhớ tên đó sống tại khu này.

Mặc dù nói như vậy nhưng Vi Mộc Mộc vẫn do dự, Kim Hâm liền khích lệ anh ta đi hoàn thành tâm nguyện.

Hai người tìm tới nơi, trên đường đi suy tính đủ loại khả năng, nhưng không ngờ tới là kẻ thù không ở nhà. Cho nên họ liền dùng cờ lê mang theo phá khóa, vào đập phá đồ đạc trong nhà rồi viết chữ để lại.

Ra ngoài, cả hai rất mãn nguyện, sau đó...

"Sau đó anh giết anh ta?" Tôi hỏi.

"Đúng!" Kim Hâm gật đầu.

"Lý do?" Tôi khẽ mỉm cười.

Kim Hâm nói vòng vo một hồi, nhìn một cái chính là người không giỏi nói dối, tôi châm chọc: "Không bịa ra được nữa hả?"

"Tôi không bịa chuyện, tất cả tôi nói đều là thật." Kim Hâm thẹn quá hóa giận.

Tôi lắc đầu: "Xin lỗi, tôi rất giỏi trong việc đoán người khác nói dối hay không. Từ đoạn hung thủ xuất hiện là anh đã nói dối, nhưng cũng không phải hoàn toàn, anh đang cố giấu điều gì đó."

Mắt Kim Hâm đảo liên tục: "Tôi không biết anh đang nói gì."

"Anh đang giấu danh tính của hung thủ, anh biết hắn!" Tôi hét lên.

Kim Hâm đột nhiên cười lớn: "Nực cười, tôi là thụ nam cuồng ngược đãi đâu cơ chứ, sao lại phải giấu diếm danh tính cho hung thủ?"

Ngoài miệng nói như vậy, nhưng trên trán hắn lại thấm ra mồ hôi lạnh.

"Người thứ 6 tên là Từ Dục, chữ này nếu viết theo kiểu..." Tôi khoa tay trong không khí: "Đảo chữ Dục này lại sẽ thành chữ Âm, người này chính là thần tượng của anh, Dư Âm!"

Kim Hâm trợn tròn mắt, vẻ mặt hắn đã bán đứng mình, ngoài miệng vẫn nói cứng: "Đồng chí cảnh sát, sức tưởng tượng của anh cũng quá phong phú đi, năm ngoái Dư Âm đã tự sát, ai mà không biết?"

Tôi cười lạnh: "Tôi chỉ suy luận thôi, bức họa hung thủ trong lòng tôi hoàn toàn phù hợp với hình tượng Dư Âm, hơn nữa anh là một kẻ sắp chết, đến tội giết người còn nhận, nhưng chỉ có duy nhất danh tính của người này lại giấu, chứng tỏ ảnh rất tốn kính

hắn. Còn nữa, câu chuyện anh kể có một lỗi rất sơ đẳng, hung thủ mang ba người đi, anh căn bản không biết hắn làm gì với họ, nhưng sau khi trốn thoát cùng Vi Mộc Mộc, lại cố sức ngụy tạo thành giống với ba vụ trước, làm sao anh biết? Như vậy có thể nói, hung thủ và anh đã từng trao đổi, thậm chí có khả năng anh chính là đồng phạm. Cuối cùng, anh và Vi Mộc Mộc không phải là cùng nhau trốn thoát, mà là hung thủ thả các anh ra!"

Chương 560: Dũng cảm sống tiếp

Đối mặt với sự vạch trần của tôi, Kim Hâm không còn gì giấu được nữa, mặt hốt hoảng, ôm đầu nói: "Tôi giữ im lặng, tôi không muốn bán đứng anh ta!"

Xem ra hắn quả thật rất tôn kính Dư Âm, đây không phải là hội chứng Stockholm, mà là hắn đã đọc sách của Dư Âm, nghe bài hát của Dư Âm, lại còn được Dư Âm cứu, nên có một sự tôn kính xuất phát tự đáy lòng.

Tiểu Đào nói: "Hiện giờ chúng tôi chỉ muốn biết sự thật, việc Dư Âm còn sống chúng tôi đã biết từ trước, tìm ra hắn là chuyện sớm muộn. Chuyện này sẽ gây ra rúng động xã hội, anh suy nghĩ đi, nếu anh không nói, những nhà báo sẽ làm gì để thu hút độc giả, họ sẽ thêm mắm thêm muối, bẻ cong sự thật, viết thần tượng của anh thành một kẻ điên, đây là điều anh mong muốn?"

Tôi thật bội phục điểm này, Tiểu Đào đã chọc trúng chỗ yếu.

Kim Hâm có vẻ dao động, tôi lại bổ sung một câu: "Chúng tôi đều đã nghe các ca khúc của Dư Âm, cũng đã tỉ mỉ phân tích về anh ta, anh ta là một nhân vật truyền kỳ, chúng tôi tin anh ta không phải người xấu theo đúng nghĩa đen."

Mắt Kim Hâm chợt nhỏ lệ, cảm kích nhìn chúng tôi, nghẹn ngào: "Là Dư Âm, đã cứu vớt tôi!"

Ban đầu, không ai biết Từ Dục chính là Dư Âm, bởi hắn hóa trang, đeo râu giả. Sau khi ba người kia bị mang đi, Kim Hâm và Vi Môc Mộc vô cùng sợ hãi, rốt cuộc cũng tới lượt Kim Hâm.

Hắn được đưa đến một căn phòng trọ, trên tường dán poster Dư Âm, giá có rất nhiều sách vở. Đúng lúc đang sợ hãi thì Từ Dục tháo râu giả và mắt kính ra, Kim Hâm há hốc mồm, mãi sau mới hoàn hồn.

Du Âm đã không còn là thanh niên năm nào, mà đã là một người đàn ông 30 tuổi. Hắn mới Kim Hâm ăn sáng, nói rất nhiều, cụ thể là gì thì Kim Hâm không nhớ hết, có lẽ là quá kích động khi gặp thần tượng.

Cuối cùng Dư Âm mang hai cái chai đặt trước mặt hắn, nói: "Tôi không hy vọng nhìn các người coi rẻ mạng sống, bây giờ tôi cho anh hai lựa chọn, uống nước trong chai bên trái liền có thể sống rời đi, còn uống chai bên phải sẽ chết."

Trải qua tất cả, Kim Hâm đã không còn muốn chết, hắn cầm chai bên trái lên, bên trong là nước đường đỏ, rất ngọt. Dư Âm đã giữ đúng lời hứa, Kim Hâm không ngờ sự việc lại thành như vậy, trong lòng nảy sinh cảm giác trọng sinh.

Ra bên ngoài, Kim Hâm nghe người ta bàn tán khắp nơi rằng trong thành phố có một kẻ giết người hàng loạt, đã giết 3 mạng người.

Nghe ngóng thì lại phát hiện, ba nạn nhân chính là ba người cùng bị nhốt, nhưng chỉ có Kim Hâm biết, họ không phải bị Dư Âm sát hại, mà là tự lựa chọn cái chết.

Kim Hâm loanh quanh bên ngoài một ngày, muốn đợi Vi Mộc Mộc cùng đi ra, dù sao sống chung nhiều ngày, cả hai đã trở thành anh em chung đường. Ngày hôm sau, quả nhiên Vi Mộc Mộc cũng bước ra từ căn nhà đó, anh ta cũng lựa chọn cuộc sống như mình, cả hai gặp lại nhau, mừng đến chảy nước mắt.

Sau đó bọn họ nhặt đồ ăn bỏ bụng, rồi đến nhà tên bắt nạt trả thù. Ra khỏi nhà Trầm Tráng, Vi Mộc Mộc cúi xuống buộc dây

giày, Kim Hâm hỏi anh ta có dự định gì sau này. Vi Mộc Mộc đáp: "Chẳng có dự định gì cả, tìm một chỗ tự sát thôi."

Đầu Kim Hâm ong lên, những lời này Vi Mộc Mộc thốt ra rất dễ dàng, cứ như ném một túi rác rưởi, hắn không dám tin vào tai mình, hỏi lại: "Chẳng phải anh chọn được sống sao?"

Vi Mộc Mộc cười nói: "Tôi lừa hắn đấy, loại người không có giá trị như tôi, sống phỏng có ích gì."

Nháy mắt Kim Hẩm ngổn ngang cảm xúc, vừa khinh bỉ vừa tức giận vừa khổ não. Cả hai đã cùng nhau trải qua nhiều như vậy mà vẫn sống sót, thế mà Vi Mộc Mộc vẫn muốn tự sát, vậy tất cả có ý nghĩa gì?

Hắn giống như nhìn thấy chính bản thân mình trong quá khứ, coi rẻ mạng sống, thiếu tự trọng, trốn tránh thực tế, không có chút khát vọng thay đổi nào.

Sự thấu hận này như quả bom sắp nổ, rút cái cờ lê ra, từ phía sau lại gần, nói một câu: "Loại người như ngươi, là thứ rác rưởi!" Sau đó nện thẳng vào đầu Vi Mộc Mộc.

Người hắn giết là Vi Mộc Mộc, nhưng cảm giác chính là giết bản thân mình trong quá khứ.

Việc sau đó thì như tôi suy đoán, điều tra, Kim Hâm ăn trộm chiếc xe giao đồ ăn, ngụy tạo thành một trong những vụ án liên hoàn, nhưng không ngờ thủ pháp quá vụng về nên bại lộ nhanh chóng.

Nói tới đây, mặt Kim Hâm đã ướt nhòa, nghẹn ngào: "Xem ra ông trời thật không muốn tôi chết, sau đó tôi rất sợ hãi, định đi tự sát thì lại gặp hai người."

Hoàng Tiểu Đào đi vòng qua bên hắn, trong khi thẩm vấn, có cử chỉ tiếp xúc với nghi phạm là bị cấm, nhưng nàng chẳng quan

tâm. Nàng vỗ vỗ vai Kim Hâm: "Anh bạn trẻ, không phải là ông trời không cho anh chết, mà chính anh tự cứu mình."

Kim Hâm quệt nước mắt, gật đầu: "Các người nhất định phải bắt anh ta?"

Tiểu Đào nói: "Cho chúng tôi địa chỉ đi, cậu yên tâm, chúng tôi sẽ rất tôn trọng anh ta."

Kim Hâm khóc thút thít nói địa chỉ, Tiểu Đào bảo cảnh sát giải hắn đi, lúc đi còn đặc biệt căn dặn chiếu cố hắn, hắn muốn ăn gì thì cho hắn ăn.

Đi ra ngoài, thấy mắt Băng Tâm rưng rưng, tôi giật mình: "Muội khóc đấy à?"

Băng Tâm dùng khăn lau nước mắt, nói: "Muội nghĩ hắn thật đáng thương, hay là ta dùng danh nghĩa tổ đặc án, giúp hắn một lần?"

"Không được, Tôn đại tiểu thư, vụ án này thuộc thẩm quyền của sư huynh tôi, chúng ta chỉ mang danh nghĩa hỗ trợ." Tiểu Đào nói: "Mà có thể giúp thế nào được? Chúng ta là cảnh sát chí công vô tư, chẳng lẽ thả hắn ra à?"

Bỗng tôi có một ý nghĩ: "Phải rồi, anh nhớ trong bộ luật hình sự có nói, nếu nghi phạm lập công lớn, sẽ được giảm án."

"Lập công lớn kiểu gì đây, hắn cũng chẳng có đồng bọn để mà khai."

Tôi cười: "Cách lập công đâu chỉ duy nhất như vậy!" Rồi ghé vào tai Băng Tâm nói mấy câu, con bé lập tức hai mắt sáng lên: "Muội đi làm ngay!"

Nhiệm vụ này giao cho Băng Tâm là thích hợp nhất, con bé biết rõ vụ án, hơn nữa lại là người hiền lành, dễ thuyết phục

người khác. Nhìn bóng lưng Băng Tâm rời đi, Tiểu Đào cười: "Phải rồi, sao anh dám đưa ra dự đoán táo bạo hung thủ là Dư Âm, chẳng lẽ vì hai chữ kia?"

"Không hoàn toàn như vậy, thật ra Từ Hổ đã nhắc nhở anh." Tôi nói.

"Từ Hổ?" Tiểu Đào vẫn chưa hiểu.

Tôi giải thích, lúc đầu cho Từ Hổ xem ảnh 6 người, chỉ có tấm cuối cùng là hắn tỏ ra bình tĩnh, chứng tỏ bức ảnh đó chúng ta tìm nhầm, Từ Dục không phải là người trong ảnh.

Sau đó hỏi Nhâm cảnh quan thì được biết Từ Dục đã mất tích hơn một năm nay, bởi chẳng có gì so sánh phù hợp hơn nên mới dùng hồ sơ cá nhân này, nên tôi nghĩ, có khi nào Từ Dục là tên giả không.

Thứ yếu là đối với bức họa hung thủ trong lòng, tôi phát hiện nó cực kỳ phù hợp với Dư Âm đã chết kia, cho nên đã ra một suy đoán táo bạo.

Chương 561: Ca thần Dư Âm

Chúng tôi không định kéo dài đến ngày mai, liền lên xe tới khu nhà kia. Tuy đã chuẩn bị tâm lý từ trước, nhưng khi gõ cửa, trông thấy Dư Âm 'khởi tử hoàn sinh', tôi với Tiểu Đào vẫn hít vào một hơi khí lạnh.

Một người trước đây được Nam Bắc truyền tụng là ca sỹ, tác giả truyền thuyết, đang sống sờ sờ trước mắt chúng tôi, tâm trạng làm sao có thể không kích động.

Có điều anh ta không còn trẻ nữa rồi, trải qua từng ấy thăng trầm, cằm lún phún râu, đeo kính, đầu đội mũ lưỡi trai, nếu đi trên đường người ta có lẽ sẽ chỉ thấy anh ta giống Dư Âm chứ không biết đấy chính là bản thân anh ấy.

Hoàng Tiểu Đào giơ thẻ cảnh sát ra, Dư Âm nói bằng một chất giọng cuốn hút của kẻ có tiền: "Tôi biết các người sẽ đến tìm, chỉ là không nghĩ lại nhanh như vậy, mời vào!"

Trong phòng còn có một cô gái, có vẻ là trợ lý của Dư Âm. Là một ngôi sao 'đã qua đời' thường ngày chắc anh ta không tiện lộ diện, cô trợ lý đứng dậy hỏi: "Tiên sinh, hai vị này là..."

Dư Âm nói: "Là bạn, Tiểu Lộ, tối nay cô có thể về,...sau này cũng không cần tới nữa."

"Nhưng..."

"Khi nào cần tìm cô tôi sẽ gọi điện." Dư Âm nghiêm mặt.

Trợ lý đành cáo từ, lúc rời đi còn liếc chúng tôi với ánh mắt nghi ngờ. Tôi nhìn một vòng trong phòng, đây là một căn nhà rất

phổ thông, có đầy đủ sách, báo, đĩa nhạc, hàng thủ công mỹ nghệ, toát lên vẻ cao quý của chủ nhân. Dư Âm rót cho chung tôi hai ly trà, tôi cảm ơn ngồi xuống, cảm giác bầu không khí không giống đang tra án, mà là đang tiếp khách.

Dư Âm nói: "Tôi biết hai người tới điều tra cái gì, xin yên tâm, người trước mặt các vị không phải là ngôi sao Dư Âm, mà chỉ là dân thường Từ Dục, 4 vụ án mạng, tôi sẽ khai báo rõ ràng."

"Bốn vụ?" Tiểu Đào nhướn mày.

"Đúng, bốn vụ, toàn bộ là tôi gây ra."

Tôi hiểu, nhất định là anh ta biết Vi Mộc Mộc đã chết, định sẽ nhận tội thay cho Kim Hâm, xem ra là thật tâm muốn cứu cậu thanh niên trẻ này.

Những vấn đề muốn hỏi quả thật quá nhiều, nhất thời tôi không biết bắt đầu từ đâu, Tiểu Đào cướp lời hỏi trước: "Dư tiên sinh, năm đó anh 'khởi tử hoàn sinh' như thế nào?"

Dư Âm hớp một ngụm trà, chậm rãi kể.

Từ nhỏ anh ta đã bị chứng trầm cảm nặng, phải dựa dẫm vào rượu và thuốc lá, thậm chí ma túy, đã không chỉ 1 lần thử tự sát. Sau đó thì sáng tác mấy bài hát trên mạng rồi có một ít danh tiếng, nhưng cũng chẳng thể xua đi sự cô độc sâu thẳm trong lòng, bi quan, chán đời, cho nên đúng vào sinh nhật thứ 25 của mình, anh ta đăng một status trên weibo: "Tôi mắc chứng trầm cảm, nên quyết định đi tự tử, không có nguyên nhân đặc biệt nào, mọi người đừng quan tâm." Sau đó nằm trong bồn tắm cắt cổ tay.

Không ngờ hôm đó cha mẹ anh ta phát hiện, kịp thời đưa tới bệnh viện cấp cứu, cuối cùng nhặt về một cái mạng.

Sau đó anh ta nghe y tá kể lại, cha mẹ anh ấy cả đêm lo lắng bên ngoài phòng cấp cứu, khi biết con mình thoát khỏi nguy hiểm,

cả hai đã quỳ xuống dập đầu cảm tạ bác sĩ.

Dư Âm trong lòng chua xót, lĩnh ngộ được một đạo lý rất đơn giản, đó là tính mạng của một người không chỉ thuộc về một mình người đó, chết là một chuyện rất dễ dàng, nhưng để lại gánh nặng rất lớn cho người ở lại.

Trong thâm tâm Dư Âm xảy ra biến hóa lớn, sau đó công ty chủ quản tìm tới, do việc anh ta tự sát gây chấn động lớn, bên ngoài đang rối rít quan tâm đến tình hình của Dư Âm. Nhưng lúc đó anh ta đã mất hết ý chí, không muốn tiếp tục làm việc.

Dư Âm nửa uy hiếp, nửa giao dịch với công ty, lên một bản hợp đồng, anh ta dễ đem toàn bộ bản quyền ca khúc và sách nhượng lại cho công ty, còn phía công ty phải thay anh ta tuyên bố với toàn thế giới là mình đã chết!

Từ đó về sau, tâm bình khí lặng, Dư Âm quay về nhà cha mẹ ở Nam Giang sống một cách khiêm tốn, sinh nhai bằng việc viết sách, tất nhiên là dùng bút danh khác. Thời gian rảnh rỗi dùng để chăm sóc cha mẹ, cuộc sống bình yên mang đến cho Dư Âm biết bao hạnh phúc, căn bệnh trầm cảm cũng dần chuyển biến tốt.

Một ngày nọ, anh ta mở chính weibo của mình lúc trước, phát hiện số người thương tiếc mình tính bằng cả ngàn, hơn nữa còn có một bộ phận không nhỏ giống như mình lúc trước, mắc chứng trầm cảm, tiêu cực, muốn tự kết thúc sinh mạng.

Cứ tới 'ngày giỗ' của Dư Âm, mọi người sẽ lên mạng kỷ niệm anh ta, nghe những bài hát lúc anh ta còn bi quan chán đời, còn tôn lên thành kinh điển. Để tô điểm cho việc tự sát của Dư Âm, bắt đầu có những người bắt chước...

Dư Âm ý thức được, mình ở trong lòng mọi người đã biến thành một quái vật đáng sợ, cái tên Dư Âm kia tỏa ra khí tức tử vong, weibo của nó trở thành nơi mọi người trốn tránh thực tế, tạo

ra ảnh hưởng vô cùng, vô cùng xấu!

Thỉnh thoảng Dư Âm cũng dùng những nick name khác, lên weibo của chính mình khuyên bảo những thanh niên có ý định tự sát, nhưng đối phương căn bản là bỏ ngoài tai.

Internet mở ra tầm nhìn của con người, nhưng đồng thời cũng thu hẹp tầm nhìn của họ, mọi người sẽ chỉ lên mạng tìm sự đồng cảm, nghe lời muốn nghe, tiếp nhận quan điểm muốn tiếp nhận, những kẻ chán đời tiêu cực này tụ lại một chỗ, sẽ trở nên càng sa sút.

Có lúc anh ta thật muốn nhảy ra hét lên, các người tỉnh lại đi! Ở chỗ này phát tiết, khóc lóc kể lể, chi bằng đi làm một số chuyện có ý nghĩa, như chạy bộ, ăn một bữa, tắm nước nóng, cũng sẽ khiến tâm trạng dễ chịu hơn, nước mắt và những cái thở dài không làm cho con người sáng sủa mà chỉ càng sa sút.

Dư Âm mất hết ý chí, quyết định hành động, vì thế bắt đầu rèn luyện cơ thể, học những kỹ năng cần thiết. Cơ hội tốt cuối cùng cũng đến, hơn một tuần trước, anh ta thấy trên weibo của mình có người tổ chức CLB tự sát, liền lấy tên Từ Dục để ghi danh.

Ngày CLB tiến hành, Dư Âm sắp xếp qua mặt những người ở đó, lúc rút thăm đã dùng thủ đoạn ăn gian rút được thẻ tre đỏ. Chờ những thanh niên kia uống rượu độc, anh ta lập tức rửa ruột cho họ, cứu họ trở về.

Dư Âm dùng xe chở những người này về nhà để xe của mình, trói lại, cũng quyết định cho họ một cơ hội lựa chọn.

Ngày hôm sau, anh ta mang người thứ nhất ra ngoài, hỏi muốn sống hay chết? Người thanh niên kia nói muốn chết, Dư Âm bảo: "Tôi tác thành cho cậu."

Anh ta muốn cái chết của họ biến thành từng hồi chuông cảnh

tỉnh những thanh niên kia, cho nên sắp xếp thành chết kiểu này, truyền tải thông điệp 'cuộc sống có rất nhiều con đường'.

Cùng lúc đó, anh ta dùng mối quan hệ lúc trước để mua bảo hiểm cho 5 người. Người được chọn để giao phó là Từ Hổ, hắn là một người rất đáng tin, không lo sẽ bị lộ danh tính, mục đích là để cho mấy thanh niên kia sau khi chết, cha mẹ họ có thể bớt gánh nặng phần nào.

Sau đó 4 người lần lượt chết như vậy, chỉ có một người thực lòng muốn sống, chính là Kim Hâm, cho nên Dư Âm muốn cứu cậu ta.

Điều này làm Dư Âm rất vui, vốn dĩ cả 5 người đều tự sát, bây giờ cứu được một người, quan trọng hơn tất cả.

Nói tới đây, Dư Âm nhấp một ngụm trà rồi đưa hai tay ra nói: "Xin mời bắt tôi đi!"

Tôi với Tiểu Đào giật mình, chưa từng gặp tên tội phạm nào lại hợp tác như vậy, tò mò nói: "Ngay từ đầu anh đã xác định sẽ bị bắt?"

"Đúng, cậu rất hiểu tôi!" Dư Âm vui vẻ cười: "Dương xuân chi tuyết, cùng người tất quả. Sống dưới một tên tuổi nổi danh quả thực rất khó. Thanh niên trẻ đã thần tượng hóa tôi lên thần, thực ra tôi chẳng có gì vĩ đại, tôi chỉ là một người mắc chứng trầm cảm nặng, nói những lời tiêu cực bi quan, những lời nói đó bây giờ như cái gai trên lưng tôi. Nhưng bát nước đã hắt đi sao có thể gạn đầy, so với việc giết chết bốn người này, thì sự ảnh hưởng của tôi khiến họ tự sát mới là tội lỗi đích thực của tôi."

Tôi nói: "Dư tiên sinh, anh không cần phải gánh hết trách nhiệm lên đầu mình, họ tự sát là do cảm thấy thống khổ, chứ chẳng phải do nghe nhạc hay đọc sách của anh mà muốn chết."

Dư Âm lắc đầu: "Không, giới trẻ rất dễ bị tiêm nhiễm, sức cảm hóa của tác phẩm văn nghệ là rất to lớn, anh có biết người tôi sùng bái nhất hồi còn trẻ là ai không?"

"Là ai?"

Dư Âm ngâm nga một câu: "Tôi chính là tôi, là khói lửa màu sắc không giống nhau." Chúng tôi lập tức hiểu ra.

Chương 562: Cái chết vĩ đại

Nghe Dư Âm tự bạch xong, tôi với Tiểu Đào vô cùng xúc động, Tiểu Đào lấy còng tay ra, nói: "Dư tiên sinh, xin lỗi!"

Dư Âm đưa tay ra: "Hai vị, tôi có một thỉnh cầu nho nhỏ."

"Mời nói." Tôi gật đầu.

"Hãy công bố việc tôi bị bắt ra báo giới, tôi hy vọng hình tượng của mình được chấm dứt, để những người trẻ tuổi kia không còn mê luyến tôi nữa."

Tôi kinh ngạc: "Anh muốn tự hủy?"

"Không sai, tôi chính là muốn tự hủy. Cứ nghĩ tới giới trẻ mê luyến mình nhiều năm, rồi lựa chọn tự sát, tôi lại có một cảm giác áy náy, cảm giác này dù thế nào cũng khó mà vứt bỏ." Dư Âm cười chua chát.

Tôi với Tiểu Đào nhìn nhau, vấn đề này tạm thời chưa thể trả lời anh ta.

Trên đường đưa Dư Âm về cục, trên radio xe đang phát một bài hát bi thương. Tôi nhớ từng đọc đâu đó, một nhà tâm lý học có nghiên cứu qua, những bài hát bi thương thì thường dễ lưu hành hơn, vì thế hàng năm số lượng ca khúc kiểu này được sáng tác rất nhiều.

Những tác phẩm nghệ thuật này được thương mại hóa, chỉ tính đến chuyện có được chào đón hay không, chứ rất ít quan tâm đến ảnh hưởng của chúng với giới thanh thiếu niên.

Nhưng ý tưởng của Dư Âm lại lý tưởng quá mức, hủy diệt hình tượng bấy lâu của mình cũng chẳng tác dụng, rất nhanh sẽ xuất hiện Dư Âm thứ 2, thứ 3, được giới trẻ thần tượng.

Muốn cứu vãn những người tự sát một cách chân chính, và giải quyết những vấn đề bức xúc của xã hội, căn bản không có biện pháp một lần nào cả, chỉ có thể lần mò từng bước, gặp chiêu phá chiêu, dùng tâm trí thân nhập vào đó, mới có một chút hiệu quả.

Như vậy cũng giống như mài sắt thành kim, không ngừng kiên trì, không ngừng cố sức mới có thể thấy kết quả, xã hội cũng chính là như vậy mới có thể từ từ tiến hóa.

Về thị cục đã là rất khuya, trông thấy Dư Âm bị bắt, Nhâm cảnh quan kinh ngạc trợn tròn mắt: "Đây chẳng phải...đây chẳng phải là..."

"Không sai, chính là anh ta!" Tiểu Đào nói: "Đây là một tin tức chấn động, anh nhất định phải bảo mật nghiêm ngặt."

Nhâm cảnh quan liền đáp: "Hiểu!"

Dư Âm nói: "Hai vị, yêu cầu tôi vừa nói, các người suy nghĩ kỹ chưa?"

Tôi khổ sở: "Chúng tôi cần bàn bạc lại, cứ chờ câu trả lời."

Công việc nặng nhọc mấy ngày cuối cùng cũng kết thúc, Tiểu Đào vươn vai giãn gân cốt, ngáp một cái thật lớn, nháy mắt với tôi: "Làm cảnh sát, hạnh phúc nhất chính là lúc này, cuối cùng có thể buông lỏng một chút. Tối nay chúng ta tới đó chứ?"

Tôi cười: "Cung kính không bằng tuân mệnh."

Tiểu Đào rất vui, kéo cánh tay tôi: "Phải rồi, anh có nghĩ anh ta là một người tốt không?"

Tôi nói: "Dư Âm là một tội phạm hiền lành hiếm thấy. Vừa rồi anh cứ nghĩ, liệu như anh ta có được gọi là chính nghĩa không? Từ kết quả cho thấy, anh ta đã giết 3 người, nhưng nếu anh ta không can dự, sẽ có 5 người chết, mà quan trọng hơn là CLB tự sát sẽ không xuất hiện trong thời gian ngắn tới."

Tiểu Đào nhìn lên trời đêm thở dài: "Đúng vậy, trên đường em cũng có suy nghĩ, liệu có nên thả anh ta."

Tôi nói: "Luật pháp vô tình, nhưng người thực thi luật pháp có thể linh động."

Vụ án này do Nhâm cảnh quan phụ trách, cuối cùng anh ấy vẫn quyết định công bố toàn bộ quá trình, dĩ nhiên không nhắc đến tên tôi.

Cái tin Dư Âm khởi tử hoàn sinh giống như một đầu đạn hạt nhân, gây chấn động mạnh trong xã hội, nhất thời weibo như vỡ tổ. List bạn bè của tôi cập nhật tin tức về anh ta hàng ngày, trong ngày diễn ra phiên tòa, cả 10 ngàn thanh thiếu niên khắp cả nước đã tới dự khán. Trên weibo của Dư Âm, những thanh niên có ý định tự sát đã bị tinh thần của Dư Âm cảm hóa mà quay lại với gia đình.

Nhưng bất kể thế nào, trong luật có định rõ, giết người tự sát cũng là mưu sát, Dư Âm bị tuyên án tử. Lúc rời khỏi tòa, anh ta mang một gương mặt ổn định thư thái mỉm cười, như chấp nhận sự an bài của số mệnh.

Đám đông thanh niên và báo giới chen chúc suýt nữa thì mất kiểm soát, trên trăm cảnh sát được huy động tới để kiểm soát trật tự, Dư Âm bị giải đi, nở nụ cười cuối cùng trước máy quay: "Những người trẻ tuổi ngoài kia, đừng nên tùy tiện buông bỏ sinh mệnh của mình. Cho dù cuộc sống có vất vả khổ sở tới đâu đi nữa, cõi đời này vẫn có người yêu thương chúng ta!"

Nhưng đây chưa phải kết thúc của câu chuyện. Do thân phận đặc biệt, Dư Âm được sắp xếp ở một phòng giam cá nhân tại Thanh Thành, hàng ngày vẫn sáng tác. Một năm sau anh ta cho ra album mới "Đôi cánh thiên sứ", khích lệ giới trẻ, dù cuộc sống khó khăn tới đâu, bạn vẫn có một đôi cánh.

So với sự chán trường u buồn mà anh ta trải qua, album mới mang một ánh nắng ấm áp, giống như một ly rượu vẩn đục, sau nhiều năm lắng đọng trở nên trong suốt, nhanh chóng xâm chiếm các bảng xếp hạng âm nhạc trên QQ và Netease. Mặc dù là một tù nhân, nhưng lại thiết thực cứu vớt cả đống người muốn tự sát, thật ứng với câu nói, là vàng thì ở nơi nào cũng sáng!

Cùng song song với vụ án Dư Âm, phán quyết của Kim Hâm lại không mấy ai chú ý. Mặc dù hắn giết Vi Mộc Mộc, nhưng bởi vì có biểu hiện lập công nên được tòa giảm án còn 20 năm.

Vì cứu vớt thanh niên này, đêm hôm trước tôi bảo Băng Tâm tới tổ can thiệp tự sát để đàm phán, sau khi đi đến quyết định chung, Kim Hâm trong ngục trở thành một thành viên vắng mặt của tổ. Hắn sẽ lên mạng 'dụ dỗ' tự sát tập thể, rồi báo cho tổ can thiệp tới cứu, mấy năm sau đó đã cứu hàng mấy chục người muốn tự sát, công việc này cũng khiến hắn lần nữa tìm được mục đích cuộc sống.

Đây cũng chính là kết cục tốt nhất mà chúng tôi muốn thấy!

Chương 563: Quang trọc nhờ vả

Vụ án Dư Âm kết thúc, tổ đặc án cũng được lãnh một khoản tiền thưởng, nên tất cả được ăn chơi nhảy múa mấy ngày.

Tôi với Tiểu Đào đi dạo, ăn mấy món ngon, nàng nói nếu như ngày nào cũng được nhàn nhã thế này thì tốt, tất nhiên khả năng này không thể xảy ra, với lại chúng tôi cũng chẳng phải người ưa nhàn hạ.

Một ngày cuối tháng 10, tôi đang sắp xếp lại hàng hóa trong tiệm thì chợt ngoài cửa có gì đó phản chiếu ánh mặt trời chói lóa đi vào. Ngó nhìn, thì ra là một cái đầu trọc.

Tôi lập tức biết đó là ai, đi ra chào hỏi. Hôm nay Quang trọc mặc một áo khoác da, quần jeans với hình xăm Big Pecs trên ngực. Một thân xã hội đen này đi vào khiến nhân viên trong tiệm sợ tái mặt, cho là có người đến phá phách.

Vừa nhìn thấy tôi, Quang trọc cười híp cả mắt nói: "Tống ca, ca mở tiệm mà đệ chẳng đến góp vui được, thật là áy náy. Trong Nam Giang đệ coi như cũng có chút quan hệ, nếu Tống ca muốn mở rộng thị trường, đệ sẽ giúp ca móc nối với mấy lão đại, thế nào?"

Tôi cười: "Tiệm băng vệ sinh nhỏ thì mở rộng thì trường gì chứ, tới giao lộ phát thêm tờ rơi là đủ rồi. Phải, vô sự thì không lên Tam Bảo Điện, ngươi tìm ta có chuyện gì?"

Quang trọc ngượng ngùng lắc lắc cái đầu: "Xem ca kìa, không có chuyện thì không được tới tìm ca sao? Có rảnh không, đệ muốn

mời đại ca bữa cơm."

Liếc qua cũng biết hắn có chuyện muốn nhờ vả, nghĩ đến chuyện lần trước hắn giúp mình, đã nói là sau đó mời hắn đi ăn mà lại quên, tâm lý có chút áy náy nên đành gật đầu.

Tôi giao tiệm lại cho nhân viên, cùng Quang trọc ra quán. Để ý thấy lần này hắn không lái xe, cũng không mang theo đàn em. Chúng tôi ngồi xuống gọi mấy món ăn, Quang trọc hỏi tôi: "Tống ca, chúng ta giao tình đã lâu, nhưng chưa ngồi tâm sự lần nào. Đại ca có bạn gái chưa?"

Tôi gật đầu: "Có rồi, là Hoàng cảnh quan."

Hắn tỏ ra kinh ngạc: "Không phải chứ, Tống ca quả nhiên không phải người thường, nhãn quang quá tốt, Hoàng cảnh quan nhìn qua đúng là một vưu vật cực phẩm!"

Tôi lúng túng khoát tay: "Được rồi được rồi, nói chuyện chính đi."

"Không có chuyện chính gì, hôm nay chỉ là đệ tiện đường ghé thăm đại ca thôi."

Tôi nhìn hắn từ đầu tới chân, trong đầu nghĩ chắc không phải chuyện tranh giành lãnh địa bang phái đâu, có thì tôi cũng chẳng giúp được gì.

Đồ ăn đã bưng lên, chúng tôi tùy tiện ăn một chút. Quang trọc cứ luôn mồm vừa ăn vừa trò chuyện, hắn là một người hay nói, tôi chỉ cần ậm ừ mấy tiếng hắn liền nói rất nhiều, ở chung cũng thật dễ dàng.

Mắt thấy ăn cũng đã hòm hòm, tôi buông đũa xuống nói: "Có gì cứ nói thẳng đi, ngươi tới vì chuyện Sở Yên đúng không?"

Quang trọc đột nhiên đứng dậy, khom gập người, tôi nhất thời

luống cuống: "Làm gì đấy?"

"Tống ca, đại ca đúng là thần, đệ muốn dập đầu với huynh!"

Tôi cười: "Được rồi, được rồi, ngồi xuống đi, dập đầu cái gì, định không cho ta thể diện sao?"

Lúc này Quang trọc mới chịu ngồi: "Nhưng mà Tống ca sao lại đoán đúng? Chẳng lẽ đại ca đọc được suy nghĩ của đệ?"

Tôi nói: "Không lễ không tết, đột nhiên ngươi tìm đến ta, nhất định là có chuyện muốn nhờ. Nhưng trước giờ ngươi chưa từng nhờ ta chuyện bang phái, mà gần đây chuyển qua quản lý khách sạn chắc chẳng có tranh chấp gì. Ta để ý ngươi không dẫn theo đàn em, hẳn là chuyện riêng tư, hơn nữa còn là chuyện không muốn đám đàn em biết, có thể là chuyện gì chứ? Huống hồ lời nói thường ẩn tàng mong muốn, một người có tâm tư khi nói chuyện sẽ vô tình lộ ra, vừa mới vào quán ngươi đã hỏi ta chuyện tình cảm, đang yên đang lành sao lại hỏi cái này? Thêm nữa, bàn kế bên có một cô gái trạc tuổi Sở Yên, ngươi liếc cô ấy một cái, sau đó thở dài, cho nên ta nghĩ, ngươi tìm ta có liên quan đến Sở Yên!"

Quang trọc giơ ngón cái bội phục: "Tống ca thật quá thần rồi. Không nói nữa, đệ dùng trà thay rượu kính đại ca một ly!"

Tôi xua tay: "Được rồi được rồi, nói thẳng ra đi."

Tôi biết nếu không vạch trần, với tính cách của mình chưa chắc hắn đã chủ động miệng được, Quang trọc thầm thương Sở Yên gần như là một bí mật, từ trước tới giờ chưa bao giờ hắn thừa nhận.

Mặt Quang trọc đột nhiên đỏ bừng như say rượu, ấp úng nói: "Tống ca, Sở Yên cô ấy..."

Tôi nói: "Không cần băn khoăn, tâm ý của ngươi ta đã sớm biết, Thiết Hán nhu tình, có gì mà xấu hổ?"

Quang trọc gãi đầu cười ngờ nghệch: "Cũng biết là khó mà gạt được đại ca, nhưng đệ khó mở miệng, tự đại ca hiểu là được."

Quang trọc lấy điện thoại mở một bức ảnh ra, trong đó là một lá thư với nét chữ thanh tú: "Cha, bác sĩ nói con chỉ còn sống được 1 tháng, con không muốn mấy ngày cuối đời phải nhìn cuộc sống qua song cửa sổ, hy vọng được ra ngoài một chút, ngắm nhìn biển khơi, thám hiểm rừng rậm. Đừng mong nhớ con, cứ coi con như một cánh bướm bay đi là được rồi, kiếp sau lại làm con gái của người. Vĩnh viễn yêu cha, Sở Yên."

Đọc xong lá thư, tôi kinh ngạc ngẩng đầu, Quang trọc liền kể.

Từ sau vụ án ái tử thi, Quang trọc như người có bệnh, trong lòng có gì đó không thể nói, chỉ cần đi qua gần nhà Sở Yên hắn liền cố ý đi đường vòng để nhìn lên cửa sổ nhà cô ấy. Đôi khi ban đêm vắng người, hắn sẽ đỗ xe dưới lầu nhà nàng, chỉ cần thi thoảng thấy bóng Sở Yên kéo rèm cửa sổ, hắn cũng thỏa mãn.

Hắn biết tuổi thọ Sở Yên không còn lâu, cũng biết thân phận cả hai khác xa nhau, huống hồ lão đại Hắc Báo bị giết, nội bộ vẫn chưa dừng điều tra. Quang trọc tự thề với bản thân, cả đời này sẽ không nói 1 câu với Sở Yên, để tránh cho cô ấy và cha bị vạ lây.

Nhưng cách đây ít hôm, hắn phát hiện nhà Sở Yên không còn sáng đèn nữa, cho rằng cô ấy chuyển nhà, liền thuê thám tử tư điều tra. Thám tử nói cho hắn biết, cha cô gái vẫn sống ở đây, nhưng trong nhà chỉ có một người.

Quang trọc như bị sét đánh ngang tai, cho là Sở Yên đã chết, liền chạy tới các bệnh viện lớn, hỏi thăm các nhà xác, nhưng không có tên cô ấy. Hắn quả thực không chịu được cảm giác dày vò này, nên đã vi phạm lời thề của chính mình, tới tìm cha nàng để hỏi.

Cha của Sở Yên cho là hắn đến điều tra về lão đại, sợ hãi nên

khai thật hết, thì ra cách đây mấy hôm Sở Yên đã bỏ nhà đi rồi. Lúc đi trên người chỉ có trên dưới 1000 tệ, cũng không mang điện thoại, ông ta còn cho hắn xem bức thư của cô.

Sau khi nghe xong, tôi hỏi: "Sở yên mắc chứng chết giả gián đoạn, với sức khỏe như thế cũng có thể bỏ nhà đi?"

Nói tới đây, vành mắt Quang trọc đã đỏ hoe, hắn dụi dụi nói: "Vấn đề này đệ đã hỏi qua, cha cố ấy nói vị bác sĩ nghiên cứu căn bệnh này đã đặt làm cho Sở Yên một cái vòng cổ đặc biệt...gọi là cổ hoàn gì đó, khi nhịp tim dừng lại, nó sẽ phát ra xung điện để kích tim, hơn nữa hàng ngày uống Cardiotonic Medicine cũng có thể loại bỏ triệu chứng. Nhưng lúc cô ấy đi, trên người chỉ có tiền đủ cho chừng 10 ngày, hôm nay đã là ngày thứ 7 rồi..."

Quang trọc ngẩng đầu lên, trước giờ tôi chưa từng thấy ánh mắt hắn chân thành như vậy, nức nở: "Tống ca, đệ biết yêu cầu này có chút quá tầm, nhưng cứ nghĩ đến chuyện giờ cô ấy không rõ tung tích, không biết sẽ gặp phải chuyện gì, tâm lý đệ liền co thắt, đệ muốn cầu xin đại ca giúp đệ tìm nàng. Dĩ nhiên nếu đại ca không muốn thì cũng thôi, thực ra được giãi bày với đại ca, tâm trạng đệ cũng khá hơn rồi."

Từ lời nói của hắn, có thể cảm giác được sự thật lòng, yêu cầu như vậy tôi không đành lòng cự tuyệt, gật đầu nói: "Đã là anh em, ta sẽ giúp ngươi tìm cô ấy!"

Quang trọc vùng đứng dậy, nắm chặt lấy tay tôi, mừng đến chảy nước mắt: "Cám ơn, cám ơn đại ca!"

Chương 564: Đại ca, đệ sai rồi!

Lúc này tôi liền gọi điện cho Tiểu Đào, nghe xong nàng la lên: "Có lầm không, cô gái đó vẫn đang chấp hành án treo, sao có thể tùy tiện rời khỏi Nam Giang? Đúng là chân đất không sợ đi giày!"

Tôi cười khổ một tiếng: "Chắc số ID của cô ấy vẫn được lưu ở văn phòng, kiểm tra xem."

"Được, em tìm giúp anh."

Lát sau, Tiểu Đào gọi lại: "Tìm được rồi, cô ấy mua vé tàu đi Phù Phong, lần cuối cùng xuất hiện là ở một nhà khách huyện Chu Khẩu."

"Là mấy ngày trước?" Tôi hỏi.

"Năm ngày trước!" Tiểu Đào đáp.

"Gửi cho anh địa chỉ cụ thể." Tôi nói.

"Không phải anh định đích thân đi tìm đấy chứ?" Tiểu Đào có chút ngoài ý muốn.

Tôi bất đắc dĩ nói: "Anh nợ hắn không ít ân tình, coi như giúp hắn một lần..."

Tiểu Đào thở dài: "Được rồi, vậy cùng đi đi, vụ án Sở Yên do chúng ta phụ trách, giờ đang trong thời kỳ thi hành án lại bỏ trốn, về tình về lý cũng nên do chúng ta bắt trở lại."

"Không cần, chỉ là đi tìm người, mình anh đủ rồi."

Tôi không muốn vì chuyện riêng mà kinh động đến tổ đặc án,

trong lòng rất áy náy. Ngoài ra Thiểm Tây là địa bàn của Cảnh Vương Gia trong Giang Bắc Tàn Đao, Đao Thần đã từng cảnh báo, khi chưa chuẩn bị kỹ lưỡng tuyệt đối không nên dây vào, sợ nhiều người tới sẽ gây chú ý.

Tiểu Đào nghĩ một lát rồi nói: "Cũng được, dù có tìm được hay không, anh cũng phải chú ý an toàn."

"Được, em yên tâm đi!"

Sau khi cúp máy, tôi chuyển lời cho Quang trọc, hắn trợn mắt: "Phù Phong? Giờ chúng ta đi luôn."

"Ta về tiệm giao phó một chút."

"Còn đệ đi đặt vé máy bay."

Chúng tôi tạm biệt, lúc chuẩn bị đi, tôi mang thức ăn còn thừa về cho Đại Lý, bảo hắn mình phải ra ngoài mấy hôm. Đại Lý cười khổ nói: "Không có gì, cửa hàng cứ giao cho ta. Lần này không phải là phá án, chắc cũng không vất vả lắm, nhớ mua quà về đấy."

Một tiếng sau, chiếc BMW của Quang trọc phanh két ngoài cửa, hắn đeo kính râm, ngoắc tay: "Tống ca, nhanh lên!"

Tôi ra xe trong ánh mắt nghi ngờ của nhân viên tiệm, không biết có phải họ nghĩ tôi đi chém lộn hay không.

Đúng lúc xe chuẩn bị chạy thì đột nhiên xuất hiện một bóng người trong gương chiếu hậu, tốc độ như tia chớp lướt tới, mở cửa xe, ngồi vào. Thì ra là Tống Tinh Thần, Quang trọc chưa gặp hắn bao giờ, cau mày: "Ngươi là ai? Xuống!"

Tống Tinh Thần chẳng thèm để ý, phun ra một câu: "Đi đâu sao không gọi ta?"

Tôi đã sớm nghi ngờ tên này cài máy nghe lén quanh mình,

không thì sao có thể kịp thời biết phương hướng của tôi như vậy, liền nói: "Đi tìm người, không nguy hiểm nên không báo cho ngươi."

Tinh Thần cười khẩy: "Bất kể đi đâu ngươi đều nói là không nguy hiểm. Trực giác phá án của ngươi rất tốt, nhưng phương diện khác thì như hạch!"

Nếu đã tới thì đi cùng đi, tôi liền dùng điện thoại mua thêm một vé máy bay. Tối đó tới Phù Phong, chẳng có thời gian lang thang ở cổ đô, Quang trọc lập tức bắt một chiếc taxi, đi tới huyện Chu Khẩu.

Hơn 19h, chúng tôi theo địa chỉ tìm được nhà khách mà Sở Yên xuất hiện lần cuối. Không ngoài dự đoán, nhân viên cho chúng tôi biết khách thuê căn phòng đó 4 ngày trước đã không thấy, là ra đi không lời từ giã, trong phòng trống không.

Chúng tôi lên phòng xem xét, quan sát xung quanh tôi phát hiện dưới gầm giường có hai mẩu thuốc lá nữ, từ vết cắn răng cho thấy là của cùng một người, hơn nữa là mới vứt gần đây.

Quang trọc lập tức nói: "Sở Yên sẽ không hút thuốc đâu."

Tinh Thần bĩu môi: "Trong lòng ngươi, cô ta là nữ thần thuần khiết chứ gì?"

"Ngươi, con mẹ nó nói lại thử coi?" Quang trọc rống lên lộ ra hình xăm trước ngực, nhưng chưa được một giây thì đã la: "Đại ca, đệ sai rồi, sai rồi..."

Chỉ thấy Tống Tinh Thần đè chặt khuỷu tay Quang trọc, bẻ quặt cánh tay ra sau, Quang trọc đau đến chảy nước mắt, tôi nói: "Được rồi, được rồi!"

Tống Tinh Thần lúc này mới buông tay, Quang trọc xoa xoa cùi chỏ, nhìn hắn với ánh mắt kính nể. Cả đường đi Tống Tinh Thần

chẳng nói chẳng rằng, Quang trọc còn chưa biết thân phận của hắn là gì.

Tôi bỏ đầu lọc thuốc vào túi vật chứng, ngoài ra phát hiện cái ghế bị xê dịch, trên bàn hình như từng đặt hai cái ly. Tôi suy đoán, liệu có phải lúc đó Sở Yên ngồi đây nói chuyện với một người? Ra bên ngoài ngó thử, đáng tiếc là nhà khách nhỏ này không lắp camera.

Tôi hỏi Tinh Thần có ý kiến gì không, trước mắt cũng chẳng có ai khác để hỏi. Hắn nói: "Ngàn dặm xa xôi chạy tới nơi này, chắc là để gặp ai, có lẽ là gặp đàn ông."

"Ngươi nói cái gì?" Âm điệu Quang trọc nháy mắt tăng cao: "Sở Yên sẽ không tới đây gặp đàn ông đâu, cẩn thận ta đánh ngươi...á..đệ sai rồi, đệ sai rồi!"

Tống Tinh Thần kéo tai Quang trọc dúi xuống khiến hắn không thể ngóc đầu lên, tôi nhìn mà phì cười, luôn miệng khuyên can.

Quan hệ xã hội của Sở Yên rất đơn giản, ngày thường gần như không bước chân ra khỏi nhà, thế thì bạn quen biết trên mạng có khả năng cao, việc này cần nhờ tới Lão Yêu.

Tôi gọi điện cho Lão Yêu, vẫn như thường lệ, bị hắn trêu ghẹo một hồi, sau đó sảng khoái đáp ứng.

Tôi khoát tay: "Đói rồi, ra ngoài ăn gì đi."

Ra khỏi nhà khách, Quang trọc để ý một tiệm ăn lớn, hắn tới quầy gọi một bàn thức ăn, xách hai lốc bia, sau đó kéo ghế mời tôi, cười híp mắt: "Tống ca, mời ngồi."

Thức ăn còn chưa xong, chủ quán mang đậu lên để uống bia trước, Quang trọc nhấp một hớp bia, mặt mày hớn hở ba hoa về chuyện giang hồ của mình. Cái gì mà mười mấy tuổi đã lăn lộn, lần đầu đánh nhau bị người ta đâm dao vào bụng, rồi đi xe sang,

chơi người mẫu vân vân...Những thứ người trong giang hồ trải qua cơ bản là giống nhau, quả thực chẳng có chút kiến thức nào.

Những nội dung này tôi nghe mà chỉ cười trừ, Tống Tinh Thần thì càng khinh thường nhếch mép.

Đột nhiên Quang trọc đập bàn một cái, trợn mắt với Tinh Thần: "Ta phát hiện người này không ổn. Ta đâu có nói chuyện với ngươi, không muốn nghe thì cút sang một bên, đừng có ở đây cười đểu!"

"Lại muốn được dạy dỗ?" Tinh Thần liếc mắt một cái.

Quang trọc ấp úng: "Quân tử...động khẩu không động thủ...ngươi coi thường ta ư? Ngươi từng trải thế nào nói nghe thử coi."

Tống Tinh Thần nhàn nhạt nói: "Ta không trải qua quá khứ phức tạp như ngươi, chỉ mới giết một số người thôi."

"Khoác lác!" Quang trọc khoa chân múa tay, chỉ vào Tống Tinh Thần rồi nói với tôi: "Tống ca, hắn đang khoác lác đúng không?"

Tôi cười khổ: "Hai ngươi hòa khí một chút đi, có cần phải đối chọi gay gắt như vậy không?"

Quang trọc nói: "Đúng vậy, đều là người luyện võ..."

"Người luyện võ?"

Đây là câu nói có sắc thái tình cảm nhất từ trước đến nay mà tôi nghe được từ miệng Tống Tinh Thần, có lẽ hắn cho rằng loại côn đồ như Quang trọc này dám tự xưng là người luyện võ thật khôi hài.

Quang trọc kiêu ngạo nói: "Không phải nói khoác chứ ta cũng theo lão đại luyện mấy năm tán thủ, ngươi nhìn cơ bắp ta xem,

còn mảnh khảnh như ngươi mang theo thanh đao gỉ thì tự cho là người luyện võ hả? Hai chiêu cầm nã ban nãy của ngươi ra hiệu sách mua mấy cuốn về cũng học được, có gì đáng khoe? Còn nói đã từng giết người, nói dối cũng không biết lựa lời!"

Tống Tinh Thần lạnh lùng nhìn về phía tôi: "Tiểu thiếu gia, bây giờ ngươi đã biết thế nào gọi là có mắt không tròng chưa?"

Tôi nói với Quang trọc: "Ngươi bớt tranh cãi một chút đi, ngươi và hắn không quen biết, hắn lợi hại hơn ngươi tưởng đấy."

Quang trọc nói: "Hừ, đệ chẳng tin! Có bản lãnh đợi lúc nào chúng ta tìm chỗ tỷ thí!"

Tống Tinh Thần đáp: "Cần gì tìm nơi nào, ở đây luôn đi!"

Chương 565: Tống Tinh Thần ra oai.

Quang trọc hỏi: "Ở đây thì tỷ thí làm sao? Thi triển kiểu gì?"

Tống Tinh Thần nói: "Ai nói không thi triển được, quyền cước giao tranh chỉ cần gang tấc." Nói xong hắn rút một chiếc đũa trong ông trúc ra, đặt chống xuống bàn, rồi đột ngột dùng chưởng vỗ xuống, chiếc đũa liền biến mất.

Quang trọc kinh ngạc cúi người xuống gầm bàn tìm, rồi lại nhìn phía trên, rồi lại nhìn phía dưới, thì ra toàn bộ cây đũa đã bị đập xuyên qua mặt bàn.

Đây đối với Võ Tống mà nói chỉ là trò đùa, Tống Tinh Thần vẻ mặt lãnh đạm, rút tiếp ra một cái đũa, đặt trước mặt Quang trọc.

Tôi cũng lười hòa giải rồi, ngồi một chỗ xem náo nhiệt thôi. Quang trọc biểu tình quá khôi hài, hắn sững sờ một lúc lâu, đột nhiên vung tay lên nói: "Ta không so cái này với ngươi!"

Vừa nói, hắn cầm cốc bia lớn lên, ngửa cổ tu một hơi hết sạch, sau đó đặt mạnh cái cốc không xuống bàn, ợ một tiếng to, rót thêm một cốc đầy, đẩy tới: "So cái này, có dám hay không?"

Tống Tinh Thần nhướn mày nhìn hắn, Quang trọc lại khoái chí vô cùng, cười ha hả: "Ha ha, 1 đều, ngang cơ. Lần sau lại tiếp tục."

"Bỉ ổi!" Tống Tinh Thần mắng.

Ăn cơm xong, Quang trọc hỏi tôi định tìm kiếm thế nào, tôi nói giờ đã tối, các cửa hàng trên đường đóng cửa hết rồi, về nhà khách

nghỉ ngơi trước, sáng mai đến đồn công an xin hỗ trợ, xem các camera trên giao lộ.

Quang trọc bừng tỉnh đại ngộ: "Đúng là Tống ca đầu óc linh hoạt, biện pháp này hay!"

Tôi hỏi: "Đổi lại là ngươi, ngươi sẽ làm cách nào?"

Hắn gãi đầu: "Nói ra đại ca chê cười, đệ sẽ tìm giang hồ địa phương hỗ trợ."

Tôi gật đầu: "Ý của hai chúng ta thực ra không khác nhau lắm."

Hắn nói: "Đúng, đạo lý cường long bất áp địa đầu xà, trong mắt đệ, Tống ca chính là đã đạt cảnh giới Trần Hạo Nam."

Tôi biết đây là lời khen, sao từ miệng hắn lại có vẻ kỳ cục như vậy?

Chúng tôi quay về nhà khách kia để qua đêm, ba người ba phòng, Tống Tinh Thần không có thói quen ngủ chung với người khác, mà tôi với Quang trọc chắc chắn cũng không ở chung được, điều này đã được minh chứng khi tối đó, phòng bên cạnh vang lên tiếng ngáy như sấm của hắn.

Một mình ở nơi xứ lạ, đột nhiên tôi muốn nói chuyện với Tiểu Đào, liền nhắn tin cho nàng: "Không được thấy mặt em, mới hiểu được thế nào gọi là nhớ nhung. Không được nghe giọng nói của em, mới biết được thế nào là mong đợi. Không có em bên cạnh, anh mới cảm nhận sâu sắc thế nào là cô đơn!"

Tiểu Đào nhắn lại: "Há há đại thi hào, về sớm một chút nha!"

Sáng hôm sau, chúng tôi đến đồn công an huyện, ba chúng tôi chẳng ai là cảnh sát thật cả, tôi sợ giấy chứng nhận không phổ biến nên đã chuẩn bị giấy giới thiệu hợp tác điều tra do bộ công an ký.

Vừa trông thấy giấy giới thiệu, trưởng công an huyện lập tức kính nể, bắt tay tôi nói: "Ai da, hóa ra đồng chí do cấp trên phái tới, sao cậu không nói sớm để tôi tiếp đón cho chu đáo?"

Tôi xua tay: "Không có gì, chúng tôi chỉ đến tìm một cô gái tên Sở Yên, cô ta bỏ trốn trong lúc thi hành án treo."

"Được chứ được chứ, phải tìm thế nào, tôi sẽ bảo cấp dưới toàn lực phối hợp."

Trưởng công an huyện gọi điện thoại, trong lúc chờ đợi, ông ta liếc mắt quan sát Tống Tinh Thần và Quang trọc đằng sau. Mặc dù Tinh Thần không phải cảnh sát nhưng ít ra cũng có hình ảnh tốt đẹp, nhưng Quang trọc thì khác, ông ta nhỏ giọng hỏi tôi: "Đồng chí này cũng là công an hả?"

Tôi thuận miệng đáp: "Anh ta nằm vùng trong xã hội đen 10 năm, vừa mới quay về, bề ngoài còn chưa có tẩy xóa hết."

Trưởng công an huyện gật đầu: "Lợi hại! Lợi hại!"

Lát sau có đội trưởng họ Hoàng đi vào, chuẩn bị dẫn chúng tôi đi trích xuất camera của từng cửa hàng. Tôi sợ hiệu suất như vậy quá thấp liền nói: "Dưới tay anh có bao nhiêu cảnh sát, phái tất cả đi đi, tốt nhất là trưa nay phải mang toàn bộ video về."

Hoàng đội trưởng không hiểu, nói: "Cô gái cậu cần tìm quan trọng lắm sao? Chẳng giấu gì cậu, tôi còn đang mắc vụ án."

Mặc dù có hơi áy náy, nhưng Sở Yên không còn thời gian chờ đợi, nói: "Cô gái này vô cùng quan trọng, làm ơn dốc toàn lực ứng phó!"

"Được, vậy tôi đi sắp xếp." Hoàng đội trưởng gật đầu.

Quang trọc định hành động một mình, tôi không cho phép, sợ hắn sẽ gây mâu thuẫn với người ngoài. Từ sáng đến trưa, chúng

tôi dành thời gian đi hỏi thăm các cửa hàng, trích xuất camera, cả huyện chỉ có 5 con phố chính nên việc cũng khá suôn sẻ.

Buổi trưa, tất cả đều quay về báo cáo manh mối tìm được, tôi học thủ đoạn của Tiểu Đào, gọi cơm suất ngon nhất bên ngoài mời mọi người ăn, thực ra cũng chưa đến 400 tệ. Chi phí sinh hoạt ở huyện thành nhỏ cũng thật thấp, nhân viên cảnh sát ai cũng phấn khởi, tôi nhìn mà cũng vui lây, chiêu lấy lòng người này thật tốt.

Dưới sự cố gắng của mọi người, cũng có một ít manh mối. Ngày 23 tháng 10, cũng chính là ngày Sở Yên rời khỏi nhà khách, có vài camera ghi hình lại được, một là cây ATM ở trung tâm, một là bùng binh ngã tư đường, một là quán chè ở phía đông thị trấn, ở đây là lâu nhất, cô bé ăn xong vẫn ngồi nguyên trong tiệm đọc báo mạng.

Mặc dù hình ảnh rất mờ, nhưng gương mặt xinh đẹp của Sở Yên vẫn khiến không ít cảnh sát trầm trồ. Một năm không gặp, cô bé không thay đổi nhiều, chỉ là cắt bớt tóc, kẹp thêm cái kẹp con bướm, khoác một áo khoác xám, ánh mắt giống như thiên thần.

Cổ cô bé đúng là đeo một cái vòng lớn, giống như có linh kiện điện tử bên trong, số trên đó nhảy liên tục, đại khái là hiển thị nhịp tim của cô bé. Nghĩ tới một cô gái yếu ớt như hoa chỉ còn sống được hơn 10 ngày, bất kỳ lúc nào cũng có thể ngã ra đường bất tỉnh nhân sự, lòng tôi không khỏi cảm thấy xót xa.

Bỗng tôi nghe thấy đâu đây có tiếng khóc thút thít, thầm nghĩ ai nhỉ, quay đầu nhìn thì ra là Quang trọc, một gã đàn ông bặm trợn xăm trổ vừa khóc vừa quệt nước mắt nói: "Có thể coi là tìm được, có thể coi là tìm được rồi!"

Không ít người nhìn hắn với ánh mắt kinh ngạc, nhưng hắn chẳng quan tâm. Tôi biết, được nhìn thấy Sở Yên lần nữa, dù chỉ qua camera an ninh, hắn cũng khó che giấu cảm xúc trong lòng.

Tôi lấy một cái khăn giấy đưa cho Quang trọc, hắn nhận lấy, xì mũi một cái rột.

Tôi bảo cảnh sát viên mở đi mở lại mấy video có mặt Sở Yên mấy lần, sau đó để ý đến một chi tiết, tôi hỏi có ai chú ý thấy không, nhưng có lẽ do Sở Yên quá đẹp, bọn họ không để ý thấy trong hình có một người nữa.

Trong bóng cửa kính của cây ATM có một bóng người bên ngoài.

Đoạn ở giao lộ, bên cạnh Sở Yên rõ ràng có một người mặc quần áo đen luôn đi theo, người này có vẻ rất cẩn thận, luôn tìm cách né tránh camera.

Trong tiệm bán chè, lúc đầu người này không xuất hiện, mãi đến cuối, góc camera mới thấy một tấm vải màu đen. Sau đó Sở Yên đứng dậy, cùng người kia rời đi.

Phát hiện này của tôi khiến mọi người thán phục, Hoàng đội trưởng hỏi: "Cô bé này không phải là...bị bắt cóc đem bán chứ?"

Chương 566: Phong tỏa bến xe

Tôi hỏi: "Ở đây việc lừa bán có hay xảy ra không?"

Hoàng đội trưởng lúng túng cắn môi, giống như không biết trả lời thế nào. Đột nhiên rầm một tiếng, thì ra là Quang trọc kích động đứng dậy khiến cái ghế bị đổ, hắn tóm lấy cổ áo Hoàng đội trưởng hét lên: "Nói mau, cô ấy bị ai lừa bán rồi, ta mà tìm ra, không lột da hắn thì không xong!"

Màn này khiến các cảnh sát viên giật mình, tôi lập tức quát: "Buông tay!"

Lúc này Quang trọc mới lý trí lại, lúng túng xòe tay ra, gãi đầu: "Thật xin lỗi, chính quyền, tôi kích động quá, thật xin lỗi, Tống ca!"

Tôi nghĩ đây là việc làm to gan nhất từ khi Quang trọc sinh ra tới nay, dám túm cổ áo một cảnh sát. Hoàng đội trưởng sửng sốt: "Chính quyền?"

Tôi chẳng thể làm gì khác hơn là giải thích lại lẫn nữa, đồng chí này nằm vùng đã hơn 10 năm các thứ, Hoàng đội trưởng mới miễn cưỡng tin.

Tôi cảnh cáo Quang trọc: "Ngươi bình tĩnh một chút được không? Ngươi như vậy chỉ tổ tốn thời gian!"

Hắn gật đầu lia lịa: "Còn nói bừa nữa thì đệ là con khỉ."

Sở Yên có bị lừa bán hay không, tôi cảm thấy chưa cần bàn vội, trước mắt quan trọng là cần biết rõ, nơi cuối cùng cô ấy đến là đâu. Các nhân viên cản sát lần lượt phát biểu ý kiến của mình, nhưng đều chỉ là suy đoán, chẳng có chút căn cứ thực tế nào.

Tôi nói: "Phiền ai mang giúp tấm bản đồ tới đây."

Một lát sau có người cầm tờ bản đồ vào, trải nó ra. Tôi yêu cầu họ đánh dấu những giao lộ có camera, ở huyện thành đơn sơ này, một việc đơn giản ở Nam Giang có thể làm, lại phải nhờ cậy đến trí nhớ của mọi người để hoàn thành.

Mất 15 phút, cuối cùng cũng đánh dấu được những nơi Sở Yên đã đi qua được camera ghi lại, tôi cầm một cái bút, nói: "Tin tức của camera theo dõi được chia làm hai loại, một loại là ghi lại được hình ảnh, một loại là không."

Vài cảnh sát viên tỏ vẻ khinh thường, vẻ mặt này chỉ thay đổi khi tôi nói nốt câu tiếp theo: "Ở cùng một thời điểm, nơi quay được chứng minh có đi qua, nơi không quay được chứng minh không đi qua. Vì vậy có thể loại bỏ những nơi mà cô ấy không đi qua." Tôi cầm bút nối từng tuyến phố, cuối cùng xuất hiện một lộ trình rõ ràng. Tôi để ý thấy ba con đường bên cạnh tiệm chè đều có camera, Sở Yên ở đó một khoảng thời gian, bất kể đi về hướng nào cũng nhất định sẽ bị ghi hình, nhưng lại không có, vì sao? Vì sao đây?

Đối diện chéo quán chè có một bến xe, tôi khoanh một vòng nói: "Cô ấy lên một chiếc xe!"

Hoàng đội trưởng có chút kinh ngạc: "Tống cố vấn, anh chắc chứ?"

Tôi gật đầu: "Khẳng định 90%, bởi vì cô ấy đã đợi một lúc sau khi ăn chè, có lẽ là đợi xe bus, cô ấy chọn chỗ ngồi hướng ra cửa chính, có thể dễ dàng nhìn thấy xe bus."

Hoàng đội trưởng nói: "Nếu ngồi xe thì sẽ không còn trong huyện rồi, hơn nữa đã đi được 4, 5 ngày, phải tìm thế nào đây?"

Tôi mỉm cười: "Xe bus xuất bến theo giờ cố định, mọi người đi

thăm hỏi một chút xem 10h sáng mỗi ngày, xe đi về đâu. Tốt nhất là hỏi thẳng tài xế, cô gái này rất đẹp, tin rằng tài xế sẽ có ấn tượng."

Cả căn phòng xôn xao tiếng thán phục, tôi nói: "Làm phiền mọi người rồi, tôi sẽ mời mọi người bữa ăn sau."

Các nhân viên nhao nhao tỏ ra nghĩa khí, nhất định giúp tôi tìm được cô gái này.

Sau khi nhóm cảnh sát rời đi, chúng tôi chờ đợi ở đây. Hoàng đội trưởng pha trà, nói chuyện cùng tôi, có thể thấy anh ta rất tôn kính đối với 'chuyên gia' tôi đây. Tôi thì không có thói quen đóng vai nhân vật như vậy, phất tay nói: "Hoàng đội trưởng, bận gì thì đi đi."

"Tôi không sao." Hoàng đội trưởng cười nói.

"À phải, trên tay anh chẳng phải còn có vụ án chưa giải quyết sao, để tôi xem có giúp gì được không."

"Không không không!" Hoàng đội trưởng xua tay lia lịa, biểu hiện có vẻ như ẩn chứa điều gì khó nói: "Vụ án này tôi tự làm được, không cần phiền đến Tống cố vấn."

Đột nhiên choang một tiếng, tiếp đó là âm thanh kính vỡ rơi loảng xoảng, Hoàng đội trưởng bước nhanh ra hỏi đồng nghiệp: "Xảy ra chuyện gì?"

Tôi cũng đi qua cửa sổ nhìn một cái, chỉ thấy dưới sân đứng khá đông người, nhìn quần áo thì là nông dân. Bọn họ đẩy một chiếc xe ba gác, trên xe là một thứ gì đó giống xác người được phủ rơm, tay giăng băng rôn màu trắng, phía trên viết dòng chữ đỏ như máu: "Trả lại 7 mạng người! Trả lại công đạo! Trả lại chính nghĩa!"

Tôi kinh ngạc, trong lòng thầm nói người dân ở đây cũng thật đoàn kết, có điều nếu đúng là 7 mạng người thì đây là một đại án!

Chẳng lẽ tôi đúng như Băng Tâm đã nói, đi đến đâu, nơi đó xảy ra chuyện? Giọng trưởng công an huyện phát ra từ loa phóng thanh, ông ta dùng giọng địa phương nói: "Các vị đồng hương, nỗi đau mất đi người thân tôi có thể hiểu, nhưng xin mọi người đừng vọng động, đừng nên hành động cực đoan. Tôi có thể dùng danh dự trưởng công an huyện đảm bảo, cảnh sát đang dốc toàn lực để điều tra!"

"Điều tra cái búa!" Một đại hán đội khăn trắng mắng: "Án mạng xảy ra đã bao nhiêu ngày rồi, thi thể cũng sắp hư thối, một chút đầu mối còn chưa có. Mấy ngày nay còn chả thèm ló mặt, các người làm quan cho nên coi tính mạng của dân đen chẳng phải phải chuyện to tát?"

Nói tới đây, đám đông phẫn nộ giơ dụng cụ trong tay lên, giờ tôi mới để ý họ còn cầm theo cả cuốc xẻng.

Một giọng khác phát ra từ loa phóng thanh, là Hoàng đội trưởng. Anh ta có vẻ hơi kích động nói: "Các vị hương thân, xin đừng cái gì cũng đổ cho cảnh sát được không? Vụ án này mọi người bảo chúng tôi phải điều tra thế nào, hiện trường thì bị các người phá hỏng, thi thể thì không cho chúng tôi đụng vào, vậy tra kiểu gì?"

Đại hán vừa nãy chỉ vào Hoàng đội trưởng, nói: "Ngươi nói linh tinh gì vậy, cái gì gọi là phá hỏng hiện trường, người thân xảy ra chuyện, bọn ta không được vào xem một chút sao? Các ngươi muốn cầm dao như mổ gia súc để mổ xẻ bác ta, cắt chân tay anh họ ta, vậy có thể đồng ý sao?"

Hoàng đội trưởng nói: "Đó gọi là giải phẫu, là phương pháp pháp y, là để phá án, các người rốt cuộc có muốn án được phá hay không?"

Đại hán mắng: "Nhìn ta dễ lừa gạt lắm sao? Ngươi cắt tới cắt lui người chết là có thể phá án? Hơn nữa cắt một người thành

nhiều mảnh, làm sao có thể đầu thai, nếu đổi lại là người thân của ngươi, ngươi có đồng ý không?"

Tôi đứng đây không trông thấy mặt Hoàng đội trưởng nhưng hoàn toàn có thể tưởng tượng ra vẻ bất lực của anh ấy lúc này. Hai bên tranh cãi nửa ngày, tôi coi như là đã hiểu, có án mạng lớn xảy ra trong một thôn, nhưng quan niệm thôn dân bảo thủ, không cho giải phẫu tử thi, kết quả khiến vụ án cứ đứng im tại chỗ, tạo thành bế tắc.

Tôi định đi ra ngoài, Tống Tinh Thần liền túm vai lại, nói: "Đừng xen vào chuyện người khác được không?"

Tôi bất đắc dĩ nói: "Xảy ra ngay trước mắt, ta không thể không quản!"

Tống Tinh Thần lắc đầu: "Không phải ta cố ý ngăn cản ngươi, mà cô bé kia chỉ còn sống được mấy ngày, không thể chậm trễ!"

Lời này quả thật làm tôi đắn đo, nhưng Quang trọc lại nói: "Tống ca cứ đi đi, giờ đã biết tung tích Sở Yên, đệ với tiểu ca này đi tìm là được."

Không ngờ Quang trọc lại có giác ngộ như vậy, tôi vui vẻ cười: "Yên tâm đi, cùng lắm chỉ là hỗ trợ khám nghiệm tử thi, không cần cùng phá án, sẽ không mất nhiều thời gian đâu."

Chương 567: Án diệt môn ở thôn Ô Gia

Tôi đi ra ngoài, hai bên vẫn còn đang tranh cãi, tiếng động ban nãy là do thôn dân dùng gạch ném vỡ cửa sổ. Tôi lên tiếng: "Các vị hương thân, bình tĩnh một chút chớ nóng nảy, nghiệm thi cũng không nhất thiết phải mổ xẻ!"

Mọi người đều đổ dồn ánh mắt vào tôi, đại hán đội khăn trắng hỏi: "Cậu là ai?"

Tôi đang suy nghĩ nên giới thiệu mình thế nào thì trưởng công an huyện giành nói: "Đây là chuyên gia do bộ công an cử xuống."

Mọi người nhất thời cảm thấy kính nể, nghị luận xôn xao: "Thật sao?", "Vụ án thôn ta đã kinh động tới quốc gia? Chính quyền không có quên nông dân bọn ta.", "Ai da tốt quá, có người rửa oan cho cả nhà anh họ ta rồi."

Tôi xấu hổ cười cười, giờ mà giải thích rất phiền phức, đành cứ âm thầm nhận như vậy đi.

Hoàng đội trưởng nhỏ giọng nói với tôi: "Tống cố vấn, cậu không hiểu tình hình..."

Tôi ngắt lời: "Không, vừa rồi tôi đã nghe hết."

Đại hán quấn khăn trắng hỏi tôi: "Đồng chí chuyên gia, cậu nói cái gì mà nghiệm...thi...phải thế nào làm? Có thật không?"

Tôi liếc nhìn chiếc xe họ kéo, gật đầu: "Là thật! Khiêng người chết vào trước đi, cũng không thể để giữa đường như vậy chứ?"

Lúc này có người kéo rào một cái tấm rơm phủ trên thi thể ra, dọa tôi sợ hãi, tự hỏi dân Thiểm Bắc hung hãn vậy sao? Thì ra thi thể trên xe chỉ là dùng bí ngô, khoai tây và quần áo ghép lại, các thôn dân cười nói: "Người chết còn đang nằm trong nhà xác, đâu có thể mang tới đây?"

Tôi toát mồ hôi hột, nói: "Vậy phiền các vị dẫn đường!"

Tôi bảo Tống Tinh Thần đi lấy dụng cụ, Quang trọc tự mình đi, rất nhanh đã đuổi kịp chúng tôi, hào hứng nói muốn biết tôi phá án ra sao. Đám đông chúng tôi bao gồm cả Hoàng đội trưởng đi đến nhà xác của huyện, đi vào một gian phòng. Thôn dân rất kiêng kỵ với những nơi thế này, đứng ở ngoài không chịu vào, chỉ có đại hán kia là đi cùng. Anh ta tự gưới thiệu mình tên là Ô Nhị Trụ, nạn nhân là cả nhà anh họ của anh ta.

Hoàng đội trưởng nói: "Tống cố vấn, cậu đồng ý giúp đỡ như vậy thì còn gì bằng. Tôi tin tầm nhìn và phương pháp của chuyên gia thành thị cao siêu hơn chúng tôi ở đây."

Đây là đang tâng bốc, tôi nói ngay vào điểm chính: "Nói một chút về vụ án đi."

"Được!" Hoàng đội trưởng gật đầu.

Vụ án xảy ra 4 ngày trước, địa điểm là ở thôn Ô Gia cách đây chừng 50km, nạn nhân là người trong một gia đình sống ở phía đông của thôn, lần lượt là hai vợ chồng Ô Lão Hán, con trai cả Ô Vọng Điền và con thứ hai Ô Vọng Vũ.

Nghe vậy tôi hỏi: "Mới có 4 người, trước chẳng phải nói là 7 người sao?"

Hoàng đội trưởng thở dài: "Còn có con dâu cả và đứa con nhỏ 1 tuổi, cùng với đối tượng của người con trai thứ."

"Đối tượng? Mới quen à?" Tôi hỏi.

Ô Nhị Trụ xen vào: "Không phải đâu, đã nói chuyện với nhau rất lâu rồi, cảm tình của cả hai có thể nói rất tốt. Thực không dám giấu, Vọng Vũ ca và chị dâu đã định hai ngày nữa sẽ bái đường thành thân, thiệp mời cũng phát hết rồi."

Lúc nói chuyện, mặc dù Ô Nhị Trụ biểu tình rất phong phú, nhưng không thể che giấu được anh ta đang nói dối, tôi cũng chưa có ý định vạch trần. Lúc đó không ngờ tới chi tiết này có liên quan rất lớn đến vụ án, Hoàng đội trưởng nói: "Người phát hiện chính là anh ta, Ô Nhị Trụ. Sáng sớm sang mượn dụng cụ lao động, ngửi thấy mùi máu, đẩy cửa thì bắt gặp 4 người ngã trong vũng máu, liền kêu cứu. Tuy nói là có lòng tốt, nhưng đông như vậy thôn dân ra vào, đã phá hỏng hết cả hiện trường, càng....càng khiến người ta khó chấp nhận đó là, họ lại rửa sách hết cả máu trên người thi thể, sau đó mặc áo liệm vào."

Ô Nhị Trụ ngượng ngùng gãi đầu: "Chuyện này bọn tôi cũng nhận thức được, không phải bọn tôi ngu dốt, mà lúc đó tôi sợ choáng váng..."

Tôi ngắt lời: "Nói đơn giản tình hình lúc đó anh nhìn thấy."

Lúc Ô Nhị Trụ bắt đầu kể, tôi phát động động u chi đồng. Anh ta nói, nhà Ô Lão Hán ở phía đông của thôn, xung quanh là cánh đồng, ngăn cách với thôn bởi một lùm táo tàu, vị vậy về cơ bản khó mà nghe động tĩnh nhà ông ta trong đêm.

Hôm đó trên đường đi chợ ngang qua, Ô Nhị Trụ nghe thấy tiếng heo đói kêu gào, trong sân chẳng có bóng người. Rất kỳ lạ, Ô Lão Hán cả đời chăm chỉ, sao 8h sáng mà cả nhà còn ngủ nướng?

Ô Nhị Trụ đi qua nhìn một cái, bị dọa sợ đến con ngươi muốn lọt ra ngoài, trong sân có một vệt máu dài, kéo tới tận hai phòng ngủ.

Anh ta run sợ đẩy cửa ra, trông thấy bàn ghế đổ trên đất, chị

dâu nằm đó, sau lưng máu thịt be bét. Ô Nhị Trụ sợ hãi lập tức lui ra, vội đẩy cánh cửa bên cạnh, lại trông thấy hai người, một chết trên phản, một người chết dưới đất.

Cửa sổ bên cạnh bị phá nát, anh ta đi vòng ra đằng sau nhìn, Ô Lão Han như bị ngã từ cửa sổ ra ngoài, mặt úp xuống đất, trên người có mấy vết dao, chết rất thảm!

Ô Nhị Trụ sợ vỡ mật, vội gọi thôn dân tới, người đến người đi liền phá hỏng hết hiện trường. Có mấy trưởng bối nghĩ bậy, nói xảy ra chuyện lớn thế này, không thể cứ thế đưa thi thể họ vào, liền tắm rửa sạch sẽ, rồi mặc áo liệm. Sau đó cảnh sát tới điều tra, nhưng tất cả người trong thôn đều có quan hệ họ hàng, ai sẽ làm ra chuyện không bằng cầm thú này? Cảnh sát thì không tính đến thân tình, nghi này nghi kia, gặp ai cũng hỏi hôm đó có chứng cứ ngoại phạm không, việc này đã khiến thôn dân ôm một bụng lửa giận rồi.

Mấy ngày trôi qua, cảnh sát chẳng tìm ra được gì, gọi điện tới thì chỉ giải thích qua loa lấy lệ, thôn dân không cam lòng nên chạy tới đồn công an để biểu tình.

Sau khi nghe hết, tôi giải thích: "Cảnh sát điều tra đều là như vậy. Bất kể là huyện nhỏ hay thành thị, giống như thầy thuốc muốn biết bệnh thì phải kiểm tra toàn diện, chứ không có ý hoài nghi mọi người. Nói đi nói lại, cảnh sát nghi ngờ tất cả mới đúng là cảnh sát, không làm vậy sao có thể bắt người xấu. Chẳng lẽ trên mặt người xấu có chữ sao?"

Ô Nhị Trụ nói: "Cái này thì tôi hiểu, nhưng đã 4 ngày rồi, chẳng có chút manh mối nào, bọn tôi làm sao chịu được."

Tôi nói: "Vụ án lớn như thế, cảnh sát sẽ không bao giờ coi nhẹ, bọn họ còn gấp hơn các anh. Nhưng trước giờ tiến độ phá án là bất khả tiết lộ, đây là quy định nghiêm khắc, hy vọng mọi người thông cảm."

Ô Nhị Trụ gật đầu, nhìn Hoàng đội trưởng nói: "Nghe chưa, đúng là chuyên gia có khác, nói chuyện rất lọt tai."

Nãy giờ tôi quan sát nét mặt, tất cả những lời Ô Nhị Trụ nói đều là thật, có thể loại bỏ khả năng anh ta là hung thủ. Hoàng đội trưởng đã bỏ khá nhiều thời gian nghiên cứu quan hệ xã hội của gia đình nạn nhân, cũng gần như có thể loại bỏ khat năng người quen gây án. Tôi khá lo đây sẽ là một vụ gây án lưu động, tỷ lệ giải quyết được những vụ án như thế là rất thấp. Nhưng bất kể thế nào, cứ phải nghiệm thi trước đã.

Chương 568: Nghiệm thi không giải phẫu

Tôi vén tấm vải trắng lên, lộ ra một thi thể bà già, do mất quá nhiều máu nên da thịt đã tái nhợt như tờ giấy, lại còn đầy nếp nhăn.

Quang trọc la lên một tiếng: "Úi da, quá dọa người, cứ y như cương thi vậy..."

Tôi lập tức hắng giọng ra hiệu cho hắn chớ nói linh tinh, Ô Nhị Trụ cũng vừa giật mình nên không nghe rõ Quang trọc nói gì.

Giác mạc nạn nhân đục ngàu, đồng tử dính liền với thủy tinh thể, không còn phân biệt. Độ cứng thi thể đã đạt tối đa được một ngày, bắt đầu giải cương, đây là lúc thi thể bắt đầu có dấu hiệu thối rữa. Vết thâm do áp lực ngón tay không phai, máu đọng nhiều, tích tụ trong khoang chậu.

Tôi ra kết luận, thời gian chết ước chừng 5 ngày.

Nạn nhân nhìn có vẻ già hơn so với tuổi, tôi lấy thính cốt mộc ra nghe nội tạng, quả nhiên độ lão hóa của nội tạng chỉ tương đương với người 40 tuổi, tôi hỏi: "Nạn nhân này chưa tới 50?"

Hoàng đội trưởng rất ngạc nhiên la lên: "Ồ, Tống cố vấn cầm cái 'máy móc' kia liền nghe được? Không sai, bà ta năm nay 47 tuổi, người nông thôn kết hôn sớm, cộng thêm thường xuyên làm việc ngoài đồng ruộng, nên già hơn tuổi. Ví dụ như anh ta, năm này cũng chỉ có hơn 20." Hoàng đội trưởng chỉ vào Ô Nhị Trụ, bĩu môi.

Tôi hơi giật mình, nghĩ là anh ta lớn tuổi hơn mình, ai dè còn nhỏ vậy. Ô Nhị Trụ cười lém lỉnh nói: "Tôi đây đã có hai đứa rồi đấy, đồng chí chuyên gia, anh có mấy đứa con rồi?"

Tôi cười khổ: "Tôi còn chưa kết hôn."

"Hiểu hiểu, người thành phố các anh kết hôn muộn." Ô Nhị Trụ gật đầu.

Ban nãy dùng thính cốt mộc nghe, tôi phát hiện trong khoang bụng nạn nhân có một vết thương ảnh hưởng tới thận, liền đưa tay cởi quần áo nạn nhân. Ô Nhị Trụ không yên tâm hỏi: "Đồng chí chuyên gia, không phải anh định cắt xẻo chị dâu tôi đấy chứ?"

Tôi nói: "Xem xét vết thương thôi, tuyệt đối không giải phẫu."

Ô Nhị Trụ khá kiêng kỵ với cảnh này, quay mặt đi. Tôi cởi áo liệm nạn nhân ra, mạn sườn bên phải phát hiện một vết thương, xung quanh có màu đỏ tím, chứng tỏ là khi còn sống lưu lại.

Tay đeo găng cao su, tôi đẩy miệng vết thương ra, bên trong chảy ra một dòng huyết dịch sền sệt hôi thối, miệng vết thương còn phát ra tiếng động như cá nhả bong bóng, Quang trọc la lên : "Mẹ ơi!" Rồi lập tức xô cửa chạy ra ngoài nôn ọe.

Tôi khẽ mỉm cười, hắn làm tôi nhớ đến Vương Đại Lý, đã lâu rồi bên cạnh tôi không có ai phản ứng mạnh như vậy, tôi có chút hoài niệm.

Kiểm tra vết thương, tôi nói nhanh: "Từ mức độ ngưng kết tiểu cầu, đây là vết thương đầu tiên. Hung khí là một con dao dài, một bên có răng cưa, tương tự dao gắm chiến đấu. Lúc đó hẳn là hung thủ ngồi xổm, đột nhiên đứng dậy phát lực, một dao đâm vào mạng sườn nạn nhân, vết thương rất sâu, tổn thương đến thận."

Ô Nhị Trụ nghe mà đờ người: "Đồng chí chuyên gia, chỉ một vết thương nhỏ như vậy, sao anh có thể nhìn ra từng ấy thứ?"

Tôi lãnh đạm nói: "Kinh nghiệm cộng với kiến thức."

Ô Nhị Trụ đầy bội phục, nói với Hoàng đội trưởng: "Nhìn đi, người ta chẳng cần cầm dao rạch thi thể mà nhìn ra được nhiều như vậy, sao cảnh sát các ngươi chẳng được một phần?"

Rõ ràng Hoàng đội trưởng có vẻ sắp bộc phát tức giận. Tôi vội dàn hòa: "Anh hiểu lầm Hoàng đội trưởng rồi, giải phẫu tử thi là cơ sở để phá án, tôi thực ra là một Ngỗ Tác, phương pháp này của tôi người khác không học được."

"Ngỗ Tác?" Cả hai đồng thanh.

"Giải thích sau, chúng ta nghiệm thi tiếp đã." Tôi ra hiệu im lặng.

Lúc này Quang trọc đã quay lại, xem ra thần kinh hắn vững hơn Đại Lý. Tôi bảo Tinh Thần hỗ trợ lật cái xác lại, sau lưng nạn nhân đầy lỗ máu, đã thối rữa nghiêm trọng, rỉ ra huyết dịch. Người khâm liệm cho nạn nhân đã dùng bông để chặn vết thương, tôi kéo ra một miếng bông, miếng bông đã bị thi dịch thấm đẫm, Quang trọc thấy vậy sắc mặt lại tái xanh, có điều lần này không nôn ói nữa.

Vết thương trên lưng giống vết thương ở mạn sườn, là cùng một hung khí gây ra, nhưng mức độ nông sâu khác nhau, ngoài ra biên độ lưỡi dao khá nhỏ, nếu như cầm dao bằng một tay, biên độ xê dịch sẽ ở khoảng 30°, cho nên tôi nghĩ hung thủ cầm dao bằng hai tay.

Tôi hỏi ý kiến Tống Tinh Thần, hắn là chuyên gia về mặt này, Tống Tinh Thần cũng nhất trí.

"Con dao này rất sắc bén, nhưng sức lực của hung thủ hẳn là không khỏe lắm."

Tôi vừa nói vừa chỉ mấy vết thương: "Chỗ này...chỗ này...chỗ

này đều có xương sườn bảo vệ, dao đâm tương đối nông, các chỗ khác thì sâu hơn. Hẳn là hung thủ nấp trong bóng tối đánh lén một dao, sau khi nạn nhân hoảng hốt ngã xuống liền nhào lên lưng đâm mười mấy nhát."

Có thể hạ thủ như vậy, theo tôi đây không phải lần đầu giết người. Nhưng hiểu biết về cấu tạo cơ thể người của hung thủ khá hạn hẹp, nên mới một hơi đâm nhiều nhát như vậy.

Tôi xem xét toàn bộ thi thể một chút, đáng tiếc đã bị tắm rửa, rất nhiều manh mối đã trôi mất. Từ thứ tự sát hại, vợ của Ô Lão Hán hẳn là bị giết sau, bởi lúc giết bà ta hung thủ gây ra động tĩnh tương đối lớn.

Tôi mặc lại đồ liệm cho nạn nhân, tiếp tục xem thi thể thứ hai, Ô Lão Hán.

Ô Lão Hán cũng cùng lắm là 50 tuổi, người nông thôn kết hôn sinh con thật sớm, tôi cởi áo liệm ra, phát hiện vết thương trên người khá ít, có ba vết đều ở bụng, từ vị trí nhìn thì nạn nhân cầm dao tay phải, đâm từ chính diện.

Nhưng ba vết này không phải trí mạng, trên vai và lưng ông ta có vết xước mảnh kính, xương cổ gãy, phần tóc mai dính đất. Kết hợp với lời kể của Ô Nhị Trụ, tình huống hẳn là Ô Lão Hán trúng dao, sau đó phá cửa sổ bỏ chạy, kết quả bị ngã gãy cổ chết.

Tôi dùng thính cốt mộc nghe, quả nhiên phổi của ông ta có đọng nhiều máu.

Người bị gãy cổ sẽ không chết ngay, trên thực tế là sau khi bị gãy cổ, Ô Lão Hán một mực duy trì tư thế đó, nói không được, cũng không cử động được, cuối cùng máu tràn vào phổi mà chết. Trước khi chết ông ta đã trải qua đau đớn khổ sở, điều này thể hiện rõ trên nét mặt.

Điều tôi quan tâm không phải cách ông ta chết, mà là vết thương ở bụng. Tôi kiểm tra lại một chút, thậm chí còn hoài nghi mình có nhìn lầm hay không? Vết thương trên thi thể này khác hoàn toàn thi thể trước, tôi đã khám nghiệm nhiều thi thể như vậy, liếc mắt là có thể nhận ra, cái này căn bản không phải cùng một người làm.

Chẳng lẽ hung thủ không chỉ có một người?

Tôi đang suy tư thì chợt Ô Nhị Trụ vỗ gáy một cái nói: "Đồng chí chuyên gia, tôi có chuyện này muốn báo cáo."

"Nói đi." Tôi gật đầu.

Anh ta ra dấu bằng tay, nói: "Chẳng phải ban nãy anh nói hung khí là một con dao có lưỡi cưa sao? Tôi nhớ ra rồi, anh Vọng Vũ có một con dao như vậy, là lúc trước đi du lịch mua làm kỷ niệm, quý như bảo bối, là vật bất ly thân."

"Có ảnh không?" Tôi hỏi.

"Không có." Ô Nhị Trụ lắc đầu.

Tôi hỏi Hoàng đội trưởng: "Có tìm được hung khí không?"

"Không, có vẻ như bị hung thủ mang đi, hoặc là xử lý rồi."

Chương 569: Người quen gây án

Tôi suy tính đến manh mối này, nhưng chưa nghiệm thi xong nên tạm thời không nói trước.

Mặc áo liệm lại cho Ô Lão Hán, tôi kiểm tra tiếp thi thể thứ 3, con trai cả Ô Vọng Điền. Cởi áo ra, tôi phát hiện vết thương trên thi thể này còn nhiều hơn trên hai thi thể trước cộng lại, có vẻ trước khi chết đã vật lộn với hung thủ.

Điều này cũng không lạ, Ô Vọng Điền mới khoảng 25 tuổi, là tuổi khỏe mạnh nhất, gặp nguy hiểm đương nhiên sẽ chống trả. Vết thương trên người nạn nhân nhiều, từ sự hư hại của da cho thấy, là một vật giống cây gậy gỗ dài, nhỏ, hình vuông gây ra. Tôi nhất thời buột miệng nói, Ô Nhị Trụ cười: "Gậy gỗ dài nhỏ hình vuông, đồng chí chuyên gia tả thật chi tiết, chẳng phải là cái then cửa sao?"

Tôi tò mò hỏi: "Thôn các anh vẫn còn dùng then cửa?"

"Then cửa vừa bền vừa chắc, lại dễ dàng thay thế. Anh chưa tới thôn tôi, thôn tôi ở trong khe núi, nếu như dùng khóa mà hỏng thì phải chạy xuống huyện mới sửa được, lách cách lắm." Ô Nhị Trụ giải thích.

Tôi gật đầu, nghiệm thi tiếp, dưới xương bả vai nạn nhân có một vết dao đâm, có vẻ là hung khí như hai nạn nhân trước để lại, lực đâm rất giống với trên người Ô Lão Hán. Lần này tôi có phát hiện, giết chết Ô Lão Hán và Ô Vọng Điền là cùng một người đàn ông.

Hung thủ cao khoảng 1m80, bởi hắn dùng dao đâm từ phía trên xuống, chứng tỏ hắn cao hơn nạn nhân. Dĩ nhiên không loại bỏ khả năng hai bên không phải là cùng đứng.

Một dao này không đâm trúng chỗ hiểm, tôi để ý thấy miệng vết thương khá là không bằng phẳng, có vẻ hung thủ rất run tay, đủ thấy lúc đó hắn kích động thế nào.

Sau khi Ô Vọng Điền bị đâm, liền vội vã né tránh, vật lộn cùng hung thủ, hung thủ nhặt then cửa lên, đánh túi bụi vào người Ô Vọng Điền, ra tay rất nặng, thậm chí đánh gãy hai xương sườn. Cánh tay Ô Vọng Điền cũng có dấu hiệu gãy, chứng tỏ lúc đó đã dùng hai tay chống đỡ rất nhiều.

Tôi dùng thính cốt mộc nghe khớp xương, bảo Tống Tinh Thần di động cánh tay nạn nhân, cuối cùng xác định được góc độ đưa tay lên đỡ, điều này cũng chứng minh hung thủ cao hơn nạn nhân.

Nhưng từ góc độ đâm và vị trí vết thương, người sát hại vợ của Ô Lão Hán chỉ cao khoảng 1m60, hơn nữa dùng hai tay cầm dao, tức là sức lực khá yếu, có thể là một phụ nữ.

Một nam một nữ, khá trớ trêu, chẳng lẽ hung thủ là một cặp tội phạm? Tôi tiếp tục kiểm tra thi thể Ô Vọng Điền, trên người anh ta có một chỗ bị thương rất nặng, tuy vậy vẫn không phải là vết thương chí mạng. Vết thương nằm giữa xương cổ và xương quai xanh, dùng mắt thường nhìn có thể thấy vết thương màu tím hình vuông, giống như một con dấu, tôi nghĩ hung thủ đã giẫm lên ngực nạn nhân, giơ cao cái then cửa, nặng nề đâm xuống một nhát.

Cú đâm này rất mạnh, nạn nhân rất có thể ngạt thở tại chỗ và ngất xỉu.

Nhìn xuống ngực nạn nhân có một vết dao, đâm rất chắc chắn, liên hệ với suy đoán của tôi, đây là nhân lúc nạn nhân bất tỉnh,

hung thủ đâm một dao, là một dao chí mạng.

Tôi đánh giá thi thể, lẩm bẩm: "Người quen gây án?"

Hoàng đội trưởng nói: "Điều này là không thể, nhà Ô Lão Hán quan hệ với mọi người trong thôn rất đơn giản, không thiếu nợ, cũng không gây thù chuốc oán. Hơn nữa, ngăn kéo cất tiền trong nhà bị người ta cạy, mất khoảng 3000 tệ và một điện thoại di động, vì thế chúng tôi có đủ lý do nghi ngờ đây là một vụ giết người cướp của."

"Anh còn một người chưa hỏi." Tôi nói.

Hoàng Đội trưởng nghệt mặt: "Tôi không hiểu?"

"Đừng nôn nóng, lát nữa tôi sẽ nói cho anh biết."

Vụ án tưởng chừng như phổ thông này đã gợi lên trong tôi rất nhiều hứng thú, trong này khả năng có nội tình phức tạp, không kịp chờ đợi mà kiểm tra tiếp thi thể thứ 4.

Ô Vọng Vũ cũng cao khoảng 1m80, giống như Ô Vọng Điền, trên người anh ta cũng rất nhiều vết thương. Tôi chú ý nhất là một đạo dấu chân trên bụng, có vẻ như bị người ta dùng sức đạp, máu bầm đọng lại khiến sau khi chết vẫn nhìn thấy.

Vết thương chí mạng của Ô Vọng Vũ cũng rất có ý tứ, bị con dao kia giết chết, vết thương nằm ở lưng và vai có dấu hiệu rất giống của Ô phu nhân. Nhưng cứ như là cố tình lật đổ suy đoán vừa rồi của tôi vậy, hóc độ những vết đâm sau lưng Ô Vọng Vũ đều là từ trên xuống dưới, nếu phán đoán theo lẽ thường, hung thủ ít nhất phải cao từ 1m90 trở lên mới có thể gây ra vết đâm như vậy. Trên cánh tay Ô Vọng Vũ có một vết rách, bình thường sau khi chết, vết thương sẽ biến thành màu trắng, còn khi sống là màu đỏ tím, nhưng vết rách này lại màu đỏ nhạt, điều này chứng tỏ vết thương gây ra trong khoảnh khắc tử vong, dưỡng khí trong

máu nhanh chóng biến mất, tiểu cầu chưa kịp ngưng kết.

Nhìn những vết rạch này, tôi đại khái hiểu được tư thế bị giết của Ô Vọng Vũ.

Kiểm tra lại một chút, đột nhiên tôi phát hiện một chuyện khá hy hữu. Đi qua kiểm tra mặt của hai vợ chồng Ô lão gia, cậy miệng kiểm tra lưỡi, rồi quay lại kiểm tra Ô Vọng Vũ. Tôi hỏi Ô Nhị Trụ: "Ô Vọng Vũ không phải con ruột Ô Lão Hán?"

Ô Nhị Trụ trố mắt nghẹn họng: "Lợi hại, sao anh nhìn ra được, chuyên gia?"

Tôi cười: "Ô Vọng Vũ có hai đặc điểm di truyền, là gò má cao và đầu lưỡi có thể cuộn lại, hai thứ này vợ chồng Ô Lão Hán không có, cho nên mới đoán như vậy."

Ô Nhị Trụ giơ ngón cái lên: "Lợi hại, thật lợi hại! Có điều chuyện này...chuyện xấu trong nhà không thể truyền ra ngoài, tôi không muốn nhắc đến nó."

Tôi nghiêm túc: "Chuyện này có liên quan đến vụ án, nói nghe một chút."

"Thật sao?" Ô Nhị Trụ nhướn mày: "Nếu vậy thì tôi nói qua một chút. Nghe trưởng bối trong thôn nói, bác dâu tôi năm đó sinh ta Vọng Điền ca, sau đó bác trai tôi vì nuôi gia đình nên ra ngoài làm việc, cả năm mới về nhà một lần. Tháng 8 năm thứ 2, Vọng Vũ ca ra đời, bác trai tôi tính toán chưa đủ tháng, liền hoài nghi có phải bác dâu tôi đã ăn nằm với ai, vì chuyện này mà hai người tranh vãi rất gay gắt. Vọng Vũ ca từ nhỏ đã đáng thương, bác trai tôi một mực không coi anh ấy là con ruột, chỉ hơi ngứa mắt là đánh đập, đến tận năm 8 tuổi mới điền tên vào hộ khẩu...đồng chí chuyên gia, Vọng Vũ ca không phải là con bác trai tôi thật à?"

Tôi đáp: "Cái này cần xét nghiệm ADN mới biết, có điều nhìn

qua thì gia đình này không hòa thuận như vẫn tưởng."

Ô Nhị Trụ phụ họa nói: "Cũng đúng, Vọng Điền ca muốn cưới vợ sinh con, đợi tận 2 năm, bác trai tôi mới mua một cô dâu..."

"Mua con dâu?" Tôi hỏi.

Ô Nhị Trụ bị dọa đến tái mặt, sau đó cười trừ: "Ý tôi không phải như thế, cưới vợ thì phải có lễ vật đính ước, tôi nói mua chính là ý này."

Hoàng đội trưởng đột nhiên la lên: "Ô Nhị Trụ, anh to gan nhỉ, dám giả vờ ngây ngô trước mặt chuyên gia? Tôi không phụ trách mảng này, nhưng cũng được nghe trong thôn các anh xảy ra không ít vụ mua bán phụ nữ!"

Ô Nhị Trụ thề thốt: "Đồng chí chuyên gia, Hoàng đội trưởng, tôi đây có thể thề với trời, bác tôi không có mua con dâu."

Tôi cười lạnh: "Nhị Trụ, anh có biết lúc nói dối, mình có thói quen gì không? Chính là thích sờ cằm của mình!"

Chương 570: Sự thật kinh người

Dưới sự gây khó dễ của tôi, Ô Nhị Trụ nhăn mặt nói: "Đồng chí chuyên gia, đúng là tôi không biết cái gì mà mua bán phụ nữ."

"Nhìn xem, lại nữa!" Tôi chỉ cái động tác bản năng của anh ta, mấy người tại chỗ đều bật cười, Hoàng đội trưởng nói: "Đừng có giả mù giả điếc, chuyện này có liên quan mật thiết tới phá án, đúng không Tống cố vấn?"

Tôi gật đầu: "Ta phải được biết từng chi tiết liên quan đến vụ án."

Ô Nhị Trụ hạ quyết tâm nửa ngày mới lên tiếng: "Được, tôi nói là được chứ gì. Thực ra cô dâu của Vọng Điền ca là mua bằng 3000 tệ, cô dâu của Vọng Vũ ca cũng là mới mua được."

Tôi châm chọc: "Lúc trước anh còn nói, đối tượng của Vọng Vũ đã tìm hiểu nhau rất lâu, nhưng thật ra là chỉ là cô gái mới vừa mua được?"

Ô Nhị Trụ mồ hôi tuôn như mưa: "Ừ...vâng."

"Anh đã gặp người phụ nữ mua được này chưa?" Tôi hỏi.

"Chưa, tôi chỉ là nghe nói, nghe nói là sinh viên đại học, rất xinh đẹp, tốn 50 ngàn tệ...Đồng chí chuyên gia, anh cũng biết bác trai tôi chẳng vừa mắt Vọng Vũ ca, sao có thể bỏ 50 ngàn mua vô dâu được, ông ấy chỉ bỏ 10 ngàn, 40 ngàn còn lại là do Vọng Vũ tự đi làm dành dụm." Ô Nhị Trụ đáp.

"Phải rồi, phòng ngủ thứ hai, nơi hai anh em chết là phòng của ai?" Tôi hỏi.

"Của Vọng Vũ ca." Ô Nhị Trụ đáp. Tôi gần như đã hiểu ngọn nguồn sự việc, ung dung nói: "Tôi nghĩ hai anh em này, từ nhỏ đến lớn được yêu thương không công bằng. Ô Vọng Vũ dùng tiền của chính mình để mua một phụ nữ làm vợ, không ngờ lại bị anh mình chiếm đoạt, phẫn nộ tích tụ lâu dài đến lúc bộc phát, an ta giết chết anh mình và người cha."

"Cái gì?" Hoàng đội trưởng và Ô Nhị Trụ giật mình kinh hô.

Tôi nói: "Hoàng đội trưởng, ban nãy tôi nói là người quen gây án, còn một người anh chưa hỏi, chính là anh ta..." tôi chỉ thi thể Ô Vọng Vũ nằm trên giường sắt.

"Chuyện này...chuyện này sao có thể?"

"Người quen gây án thường có một đặc điểm là thường không làm tổn thương mặt hoặc sẽ che kín mặt nạn nhân, bởi vì gương mặt này quá quen thuộc. Mọi người nhìn xem, nơi này không có." Nói xong, tôi đi sang bên thi thể Ô Vọng Điền, chỉ phần xương quai xanh: "Chỗ này thì bị hung thủ giáng một đòn rất mạnh. Thử nghĩ mà xem, nếu một đòn này giáng vào mặt, sẽ chí mạng, nhưng hung thủ không làm vậy, mà đánh ngất rồi mới dùng dao đâm, cũng bởi gương mặt này quá quen thuộc, hắn không hạ thủ được."

Hai người nghe mà trố mắt, Hoàng đội trưởng gật đầu nói: "Có lý!"

Ô Nhị Trụ phụ họa: "Đồng chí chuyên gia kiến thức thật cao."

Hoàng đội trưởng đưa ra nghi vấn: "Nói như vậy, giết chết Ô Lão Hán và con trai cả là người con thứ, vậy người con thứ bị ai giết?"

"Một phụ nữ, có thể là 'cô dâu' của hắn."

Tôi chắp vá toàn bộ những mảnh ghép của vụ án lại, tái hiện chuyện xảy ra ngày hôm đó.

Cô gái này bị lừa bán đến sơn thôn xa xôi cho một người đàn ông xa lạ làm vợ. Đối với đại đa số thiếu nữ mà nói thì đây đồng nghĩa với tù chung thân. Nhưng cô ấy không khóc lóc giãy dụa, không thắt cổ hay cắt cổ tay, mà vừa giảo hoạt vừa độc ác, như một con rắn nằm chờ thời cơ.

Cô gái nhạy bén nhận ra được gia đình này có mâu thuẫn, hơn nữa còn biết cách lợi dụng mâu thuẫn đó. Cô dụ dỗ Ô Vọng Điền, sau đó sắp xếp một bước ngoặt đó là bị Ô Vọng Vũ bắt quả tang. Ô Vọng Vũ lập tức nổi giận, lên kế hoạch giết người.

Đêm đó Ô Vọng Vũ nấp sau cánh cửa, tay nắm chặt con dao kỷ vật, chờ Ô Vọng Điền đi tới, từ phía sau đâu trúng bả vai, đáng tiếc một dao này không trúng chỗ hiểm.

Hai anh em đánh nhau dữ dội, Ô Vọng Vũ lợi dụng then cửa chiếm được thượng phong, mặc dù bị thương nhưng vẫn giết được Ô Vọng Điền.

Lúc đó hẳn là trong nhà không bật đèn, Ô Lão Hán nghe thấy anh em cãi nhau (có lẽ là vì họ cũng thường xuyên cãi nhau) chạy vào khuyên can thì thấy thi thể con cả. Ô Vọng Vũ mắt đỏ ngầu từ phía sau đâm Ô Lão Hán mấy nhát, Ô Lão Hán nhảy ra ngoài cửa sổ bỏ chạy, ngã gãy cổ mà chết.

Giết liền một lúc hai người thân, tâm trạng Ô Vọng Vũ lúc này có thể tưởng tượng, hắn ngồi xổm dưới đất ôm đầu khóc lóc, có lẽ sẽ muốn hút điếu thuốc để lấy lại bình tĩnh.

Cô gái kia lại nhặt con dao lên, bất ngờ từ phía sau đâm hắn liên tục, Ô Vọng Vũ ngã lăn ra đất, không lâu sau thì chết. Ra tay xong, cô gái cũng không bỏ chạy ngay, mà có thể là nấp ở một góc khuất, chờ Ô phu nhân đi vào kiểm tra, đột ngột lao ra đâm vào

mạng sườn, rồi trèo lên lưng bà, đâm liên tiếp mười mấy dao, Ô phu nhân cố lết vào trong rồi tử vong.

Sau khi nghe xong, trong phòng trầm mặc một hồi, thực ra ngay cả chính tôi cũng thấy khiếp sợ, người ở thế yếu nhất trong toàn bộ vụ việc đã đạo diễn và tham gia vào một cuộc phản công đáng kinh ngạc.

Có lẽ là cô ta đã quá nóng nảy, ví như giết cả Ô phu nhân, nhưng đặt vào hoàn cảnh của cô ấy, không làm tới mức đó thì không thể chạy thoát, một khi thất bại, kết cục của cô có lẽ so với chết còn thảm hơn.

Hoàng đội trưởng hỏi: "Thế còn con dâu trưởng và đứa bé mất tích?"

Tôi nói: "Theo tôi thì chạy trốn rồi, cô ấy và hung thủ là đồng bệnh tương liên, hung thủ không có lý do để giết cô ta."

Hoàng đội trưởng hỏi: "Liệu có khả năng là con dâu trưởng gây ra không, dù gì cô ấy quen thuộc nơi đó hơn."

Tôi lắc đầu: "Gần như không có khả năng, một người sẽ không thể làm ra hành động đi ngược với tính cách. Nếu ngay từ đầu cô ấy đã không phản kháng, sinh sống 2 năm ở đây, lại sinh con cho đối phương, trở thành một người mẹ thì lại càng không thể làm ra loại chuyện này."

Đột nhiên Ô Nhị Trụ xúc động nói: "Hoàng đội trưởng, đồng chí chuyên gia, tôi cầu xin hai người hãy thay nhà anh họ tôi rửa oan, loại nữ nhân này, nhất định chính là...là...một con rắn độc, tôi thừa nhận mua bán phụ nữ là sai trái, nhưng chúng tôi mua họ về để sinh sống, vậy mà cô ta lại giết chết chính cha mẹ chồng cùng chồng. Cầu xin hai người hãy bắt cô ta lại, tôi xin dập đầu trước hai người!"

Vừa nói, Ô Nhị Trụ vừa làm động tác quỳ xuống, tôi vội nói: "Đừng đừng, Nhị Trụ anh yên tân đi, vụ án này Hoàng đội trưởng sẽ phụ trách tới cùng."

Hoàng đội trưởng nói: "Phải rồi, những nội dung vừa qua anh không được nói lung tung, nếu ra ngoài mà nói, 1 truyền 10, 10 truyền trăm, đến lúc ai ai cũng biết thì làm sao bắt hung thủ? Nếu ai hỏi, cứ bảo là không biết."

Ô Nhị Trụ ra sức gật đầu: "Chỉ cần có thể bắt được hung thủ, tôi nhất định phối hợp. Đồng chí chuyên gia, có thể gặp được anh là may mắn của chúng tôi, rất cảm ơn anh, Ô gia chúng tôi nợ anh một ân huệ."

Tôi cười cười, nhưng trong lòng lại khó chịu, ở những nơi thâm sơn cùng cốc như thế, không biết có bao nhiêu phụ nữ đã bị bán, bọn họ vô lực phản kháng, chỉ có thể khuất phục trước số phận bi thảm. Người phụ nữ dám đứng lên phản kháng này thật dũng cảm và thông minh biết bao. Từ lúc sinh ra tới giờ, đây là lần đầu tiên tôi thật lòng hy vọng một hung thủ có thể được tự do ngoài vòng pháp luật!

Chương 571: Nạn buôn người

Tôi đốt cho bốn nạn nhân một xấp tiền vàng, sau đó rời khỏi nhà xác. Đi ra bên ngoài, thôn dân rối rít hỏi Nhị Trụ vụ án có manh mối hay không, hắn giữ lời hứa, chỉ nói không biết khiến mọi người thở dài thườn thượt.

Sau khi thôn dân về, Quang trọc nãy giờ im lặng, mở miệng nói: "Tống ca, thật quá mãn nhãn, trước đệ cứ nghĩ đại ca được chào đón trong cục là vì có quan hệ, giờ mới biết thì ra là chân thần!"

Tôi cười khoát tay: "Được rồi được rồi, bớt nịnh hót đi."

Quan trọc xin ý kiến: "Tống ca, vừa rồi trong phòng ám mùi quá, đệ hút điếu thuốc được không?"

"Hút đi!" Tôi nói.

Quang trọc móc ra bao nhuyễn trung hoa đưa tới mời, tôi với Tống Tinh Thần đương nhiên là không hút, tôi hỏi Hoàng đội trưởng: "Ở đây việc lừa bán xảy ra nhiều?"

Hoàng đội trưởng rít một hơi thuốc, rầu rầu cười khổ: "Tôi có thể nói thế này, trong bán kính vài trăm dặm, chỉ cần là thôn trang thì nhất định có phụ nữ bị lừa bán, hoặc trẻ con bị bán."

"Cảnh sát các anh mặc kệ?" Quang trọc trợn mắt la lên.

"Không phải mặc kệ, mà là quản không được. Thái độ Nhị Trụ vừa nãy các anh cũng thấy đấy, những thôn dân này không có khái niệm luật pháp về chuyện đó, hơn nữa trong thôn không chỉ một hai nhà mua con dâu mà là mười mấy hai mươi nhà. Cán bộ trong

thôn cũng bao che, cứ bên trên cho người xuống kiểm tra là họ giấu những cô gái mua được đi, đánh du kích với chúng tôi. Nhiều lần có người nhà của nạn nhân bị bán cùng với cảnh sát đi cứu, căn bản là cứu không được, cả thôn kéo nhau ra chặn xe cảnh sát, thậm chí cho người nằm dưới bánh xe, chúng tôi gọi là lực bất tòng tâm!"

Quang trọc nói: "Cảnh sát các anh ăn chay à, sao không dùng súng?"

"Thế nào gọi là không dùng? Nổ súng cảnh cáo vô dụng, chẳng lẽ chúng tôi phải bắn người? Tất nhiên là từ những năm 90, chúng tôi đã xử lý quyết liệt đám buôn người, nhưng gần như vô ích, những vùng nông thôn lạc hậu, trọng nam khinh nữ này là mảnh đất béo bở cho nạn buôn bán phụ nữ, căn bản là không chấm dứt được tình trạng này. Huống gì, bọn buôn người giờ cũng rất manh động, trước đây ít lâu, một cảnh sát đã bị chúng sát hại..."

"A!" Quang trọc giật mình.

Hai vành mắt Hoàng đội trưởng đỏ hoe, xua tay nói: "Những thứ thâm căn cố đế này, chỉ dựa vào một người thì không thể thay đổi, có lẽ cần mấy đời người cố gắng. Tống cố vấn, nếu như anh có thể nói chuyện với lãnh đạo cấp trên, hy vọng sẽ phản ánh về tình hình ở đây."

Tôi gật đầu: "Nhất định!"

Quang trọc to tiếng nói: "Tống ca, ca có biết cái gì là tam giáo cửu lưu không? Bọn đệ lăn lộn ngoài xã hội cũng có quy tắc của mình, đám buôn người này bất kể quá khứ hay hiện tại đều bị người trong giang hồ khinh thường. Vừa nghe Hoàng ca nói những chuyện này, đệ cảm thấy, đối phó với đám nông dân này không thể mềm mỏng mà phải cứng rắn. Hay là để đệ gọi điện kêu đám đàn em..."

Hắng giọng một cái, tôi cắt ngang lời hắn: "Đồng chí Quang trọc, nhiệm vụ nằm vùng của đồng chí đã kết thúc, sao vẫn còn nhập tâm vào vai diễn, có thể nói chuyện cho ra dáng cảnh sát được không?"

Quang trọc cười ha hả: "Đệ làm đại ca lâu năm quá rồi." Sau đó bỏ đi tìm Tống Tinh Thần nói chuyện, tôi nhỏ giọng hỏi Hoàng đội trưởng: "Anh đã từng nghe qua cái tên Cảnh Vương Gia chưa?"

"Chưa hề, sao vậy?" Mặt Hoàng đội trưởng đầy khó hiểu.

Tôi qua loa lấy lệ: "Không có gì, là một tên tội phạm trốn nã, tôi tùy tiện hỏi thôi."

Vụ án này giao cho Hoàng đội trưởng, chúng tôi quay về trụ sở công an. Cảnh sát viên ra ngoài điều tra đã quay lại, thời gian Sở Yên mất tích, xe xuất bến có 7, 8 chuyến, đều đi đến những nơi khác nhau, tôi chú ý trong đó có một xe đi Ô Gia thôn.

Bởi không tìm được tài xế nên không thể chắc chắn Sở Yên đã đi đâu. Quang trọc vừa nghe vậy thì tâm trạng lo lắng, vỗ bàn một cái, nói muốn tự mình đi tìm hiểu, tôi kiên quyết cản lại: "Ngươi không tin ta?"

Quang trọc cười khổ: "Đệ đương nhiên là tin vào năng lực của đại ca, nhưng đệ không ngồi yên được..."

Tôi nghiêm túc nói: "Ngươi ngàn vận lần đừng gây thêm phiền phức cho ta, càng không được phép tự tiện hành động. Chẳng lẽ ngươi hy vọng, chúng ta từ đi tìm một người thành đi tìm 2 người?"

Tôi suy nghĩ đôi chút, quyết định tới bến xe bus hỏi thăm, liền cáo từ mọi người. Đầu tiên, ba người chúng tôi tới quán chè mà Sở Yên ngồi chờ xe, đưa ảnh của cô bé hỏi nhân viên có gặp không.

Nhân viên nhìn một lúc như ngây người, hai mắt sáng rực nói:

"Oa, xinh đẹp quá, cô gái này là minh tinh mới vào nghề à?"

"Anh đã gặp qua chưa?" Tôi không nhịn được, hỏi.

"Xin lỗi, ngày đó không có ca của tôi."

Nhân viên tiệm vừa dứt lời, một câu chửi bậy bắn khỏi miệng Quang trọc, hắn túm cổ anh ta lôi ra khỏi quầy, hét vào mặt: "Vậy ngươi còn dài dòng văn tự, có tin lão tử giết chết ngươi không?"

"Quang trọc!" Tôi quát.

Lập tức hắn đổi giận thành vui, trả anh nhân viên về chỗ cũ, vỗ vỗ vai nói chỉ là đùa giỡn.

Quả thật Sở Yên quá xinh đẹp, tới mức hoa nhường nguyệt thẹn, cả đường hỏi thăm, chúng tôi luôn bị hỏi ngược lại cô bé này là ai? Người ở đâu? Là diễn viên hay là ca sĩ? Chúng tôi là gì của cô ấy?

Cứ như vậy khiến Quang trọc nổi giận, làm tôi rất mệt mỏi, hỏi đến chạng vạng tối mà chẳng thu hoạch được gì, tôi thật có ý nghĩ muốn buông bỏ.

Toàn thân mệt mỏi, tôi đi về hướng nhà khách, Quang trọc thì vẫn dồi dào sức lực, bàn với tôi tối nay ăn cơm ở đâu, thấy tôi không để ý, hắn lại quấy rầy Tinh Thần.

Đột nhiên đối diện vang lên tiếng hét thất thanh, một phụ nữ kêu: "Cứu mạng, cứu mạng!"

Một thanh niên với mái tóc xù đang kéo một phụ nữ, miệng cười hề hề nói với người đi đường: "Đây là vợ tôi, mới cãi nhau, làm mọi người chê cười rồi. Bà xã, theo anh trở về đi, anh thề sẽ không uống rượu nữa."

Cô gái kia rất hoảng sợ la lên: "Tôi không biết anh ta, anh ta là

kẻ lừa đảo, mau gọi 110, tôi cầu xin mọi người! Cầu xin mọi người!"

"Bà xã, đừng làm loạn nữa, theo anh về nhà..." gã thanh niên vừa nói vừa tóm tay cô gái lôi vào bên vệ đường, nơi có một chiếc xe con đang dừng sẵn.

Người vây xem rất đông, nhưng chẳng ai tình nguyện đứng ra. Thật ngông cuồng biết bao, lại dám bắt cóc một cô gái giữa ban ngày, một cỗ lửa giận vô hình xộc lên ngực tôi.

"Không được, chúng ta phải quản chuyện 'ồn ào' này!" Tôi nói.

"Tống ca, đệ chờ câu này của ca lâu rồi!" Quang trọc đã sớm đằng đằng sát khí, sải bước tiến lên, vươn tay túm mạnh tóc gã thanh niên, tên kia đau đến trợn mắt, mắng: "Thằng chó, buông tay!"

"Ai da!" Quang trọc tỏ ra giật mình: "Bảo sao nhìn quen như vậy, đây chẳng phải là Tiểu Cơ sao? Bệnh ung thư của cha ngươi đã chữa khỏi chưa? Đây là bạn gái ngươi à?"

Câu cuối cùng là vừa nhìn cô gái vừa nói, cô ta bị dọa sợ đến dàn giụa nước mắt: "Tôi không quen anh ta, anh ta là tên lừa đảo."

Quang trọc vung tay đấm thẳng vào mặt gã thanh niên, rất nhanh đã đấm mặt hắn thành đỏ như trái gấc, vừa đán vừa làm bộ nói: "Ta nói Tiểu Cơ nha, gần đây có phải ngươi thiếu tiền không, thiếu tiền thì nói với anh em một tiếng, một hai trăm ngàn có là gì. Nếu muốn xin cho mẹ ngươi về làm trong cơ sở chăm sóc sức khỏe, ta bảo anh em chiếu cố cho bà, nói gì thì nói ngươi cũng không được làm chuyện thương thiên hại lý này, đúng không?"

Chương 572: Trượng nghĩa thường là đồ tể

Gã thanh niên tóc dài mấy lần muốn thoát khỏi tay Quang trọc, nhưng hắn túm rất chặt, chỉ có thể bị buộc nghe Quang trọc giảng đạo lý. Đám người đứng xem bật cười, đến cả khóe miệng Tống Tinh Thần cũng khẽ nhếch lên.

"Không ngờ tên vô lại này lại có tinh thần hiệp nghĩa!" Tống Tinh Thần nói.

Lúc này, trên chiếc xe đỗ ven đường có mấy tên nhảy xuống tay cầm dao, mã tấu, gậy ba khúc xông về phía Quang trọc. Những người đứng xem sợ chạy tán loạn, tôi nói: "Tinh Thần, mau giúp hắn một tay!"

Tống Tinh Thâng gật đầu, nhặt một viên sỏi ở bồn hoa bên cạnh, nhanh đến gần như không thấy, một tên trong số chúng kêu thảm ngã ra đất. Tống Tinh Thần nhanh như điện ném liền mấy viên, toàn bộ trúng cổ chân, đám người còn chưa tới trước mặt Quang trọc đã ngã đầy ra đất. Quang trọc không khách khí, nói: "Ui da Tiểu Cơ, đây đều là anh em của ngươi? Khách sáo quá, vừa tới đã nhận được đại lễ!"

"Đầu trọc chết tiệt, dám xen vào chuyện của chúng ta, ta xử ngươi!" Một tên đứng dậy tức giận mắng, cầm dao chọc một nhát về phía Quang trọc.

Tống Tinh Thần lăm lăm viên sỏi trong tay, định cứu, nhưng nói gì Quang trọc cũng là giang hồ xông pha bấy lâu, phản ứng rất nhanh, đẩy tên tóc dài về phía tên cầm dao, hai người liền đập vào nhau, ngã ra. Hắn tiến tới một bước, giẫm mạnh lên tay cầm dao,

tên kia đau đến kêu gào.

Quang trọc cười nói: "Người anh em, nằm dưới đất làm gì, nhặt tiền à, dậy đi thôi!"

"Giết nó!" Gã kia đột nhiên hét lên.

Chỉ thấy một tên khác đứng dậy, rút bên hông ra một khẩu súng, người xung quanh sợ hãi la hét, Quang trọc cũng sợ đến ngây người. Tống Tinh Thần vốn đứng bên cạnh tôi, vèo một cái giống như tên bắn, chỉ 2 giây đã vọt đến sau lưng kẻ cầm súng. Tinh Thần cầm vỏ đao vỗ một cái vào tay tên kia, chỉ nghe rắc một tiếng, có lẽ đã gãy xương, khẩu súng vuột lên trên không.

Tống Tinh Thần giơ vỏ đao, nhẹ nhàng tiếp lấy khẩu súng, tôi vội đi tới, rút khăn tay ra bọc nó lại.

Đây là một khẩu súng tự chế, rất thô sơ, nhưng thừa sức bắn chết người, tôi cẩn thận cất nó vào túi để sau giao cho bên cảnh sát.

Tống Tinh Thần dùng vỏ đao đâm liên tiếp vào lưng đám người, mấy tên côn đồ lăn ra đất kêu rên, không bò dậy nổi, Quang trọc trợn mắt nói: "Đại hiệp, ngươi đánh gãy xương sống chúng rồi à?"

"Không, ta chỉ điểm huyệt Đại Chuy của chúng thôi." Tống Tinh Thần nhàn nhạt nói.

"Điểm huyệt? Há há ngươi nói phét!" Quang trọc không tin.

Phía đầu đường có tiếng còi xe cảnh sát, thấy cô gái kia định rời đi, tôi vội ngăn lại, nói: "Phiền cô đừng đi vội, làm chứng trước mặt cảnh sát giúp chúng tôi một chút!"

Cô gái hốt hoảng nói: "Nhưng con tôi vẫn còn ở nhà khách và bị ốm, tôi phải về."

Tôi nói: "Quả thực xin lỗi, chỉ làm phiền cô vài phút thôi, yên tâm, chúng tôi tuyệt đối không phải người xấu."

Cô gái cúi đầu: "Tôi biết rồi, cảm ơn mấy người đã cứu tôi, cảm ơn!"

Sau khi cảnh sát đến, hỏi chuyện gì xảy ra, có mấy người đứng xem còn tự nguyện đứng ra kể lại tình hình. Cảnh sát nghe thấy ba người chúng tôi khiến đám buôn người tan tác thì giật mình, hỏi thân phận gì. Tôi lấy giấy chứng nhận tổ đặc án ra, cảnh sát kinh ngạc nói: "Thì ra là anh em một nhà...a, tôi nhớ rồi, anh chính là cố vấn vụ án cho Hoàng đội trưởng?"

"Đúng đúng đúng!" Tôi cười: "Những tên này giao cho các anh."

Đám buôn người bị giải đi, bọn chúng thật ngông cuồng, tên định đâm Quang trọc có vẻ là cầm đầu, còn buông lời: "Tốt nhất tối nay các ngươi nên cuốn xéo, nếu không muốn chết!"

"Đồ buôn người còn dám mạnh miệng, mẹ ngươi không bán được, không có tiền nuôi ngươi nên ngươi làm trò này hả?" Quang trọc mắng.

"Đầu trọc chết tiệt, ngươi cũng không chịu hỏi xem..."

"Hỏi xem mẹ của ngươi bị bán ở đâu à? Sao thế, còn có giảm giá chơi mẹ ngươi nữa à đồ con rùa?"

Tên cầm đầu tức đến mặt đỏ gay, lời nói của Quang trọc quá giang hồ rồi, cảnh sát nghe cũng lúng túng, liền bảo người lôi tên buôn người lên xe, tôi coi như được thỉnh giáo cái gì gọi là lưu manh đúng nghĩa.

Cô gái thì nói con mình đang ốm nằm ở nhà khách, không thể đi lấy khẩu cung ngay, cảnh sát nể mặt tôi, để cho cô ấy về trước, có gì sẽ liên lạc qua điện thoại.

Cô gái lại nói mấy lời cảm tạ ân đức, vốn là định sẽ chia tay tại đây, nhưng đột nhiên tôi chú ý thấy mũi giày cô ta dính đầy bùn, quần cũng dính, bên trong thì mặc áo nông dân vá chằng vá đụp, bên ngoài khoác áo khoác vừa mua.

Nhìn dáng vẻ cô gái có vẻ là đã đi đường núi xa xôi đến đây, đột nhiên nổi lên nghi ngờ, tôi liền hỏi: "Chị gái, con chị bị bệnh gì?"

"Lên cơn sốt, sau khi tới đây thì không hạ, khiến tôi thật sự khổ sở. Vốn là định ra ngoài mua thuốc cho con, ai ngờ bị đám buôn người này để mắt tới, may mà có các anh, nếu không..." Cô gái gạt nước mắt nói.

Tôi xua tay: "Đừng khách sao, phải rồi, cho tôi xem cô mua thuốc gì."

Cô gái lôi trong túi ra một hộp thuốc pha nước, Quang trọc la lên một tiếng: "Ai da, thứ này không tác dụng đâu, sốt cao thì phải đi truyền nước, trẻ nhỏ bị bệnh thì càng không được chậm trễ, cô gái, có phải cô gặp khó khăn gì không?"

Cô gái ấp úng, Quang trọc nói: "Đi, về nhà khách, đưa cháu đi truyền nước biển, tiền tôi trả. Tống ca, ca có việc thì về trước đi, đệ đưa cô này đi một chuyến."

Thấy Quang trọc bặm trợn như vậy, phụ nữ không tiện từ chối, liền dẫn đường, tôi với Tinh Thần cũng theo sau.

Tôi cảm thấy Quang trọc này có mấy phần na ná Lỗ Trí Thâm, người như hắn thời này rất hiếm, như câu nói "Trượng nghĩa thường là đồ tể." Đại khái là bởi vì thường giết heo, chó làm thịt nên lỗ mãng, ít so đo, vì vậy thường trượng nghĩa.

Người có học khi gặp chuyện thì luôn so đo cân nhắc, sợ bị lừa bịp, nhất là xã hội hiện nay lừa đảo như nấm, không ngừng lấy đi

lòng tin của mọi người. Lâu ngày xã hội trở nên lạnh lùng giữa chính con người với nhau, nghĩ đến mà thật chua xót.

Chúng tôi đến một nhà trọ nhỏ, quả nhiên có một đứa bé đang sốt cao, hai má đỏ bừng, nhìn rất đáng thương. Quang trọc không nói hai lời, liền bế đi, chúng tôi tìm một phòng khám gần đó để bác sĩ truyền nước, đứa bé mê mệt ngủ thiếp đi.

Tôi thầm nghĩ người phụ nữ này hẳn là đang túng quẫn, không có tiền trả, liền lấy điện thoại ra định thanh toán, ai ngờ cô ta nói: "Không không, ở đây tôi có tiền."

Chỉ thấy cô ấy móc trong túi ra một xấp tiền 100 tệ, nhăn nheo, nhìn qua cũng phải chừng 3000.

Chương 573: Nữ thần chính nghĩa

Mang trên người từng ấy tiền mặt, lại có một đứa con, tôi càng ngày càng tò mò về lai lịch người này!

Nhân lúc bác sĩ đang nói chuyện với cô ấy, tôi nhắn một tin cho Hoàng đội trưởng, xin ảnh của 4 người nhà nạn nhân, sau đó nói: "Chị gái, xin nói mấy câu."

"Có chuyện gì sao?" Cô ấy theo tôi ra ngoài.

"Nghe giọng chị không giống người địa phương?" Tôi nhàn nhạt hỏi.

"Đúng vậy, tôi là người Quảng Đông, đã sống ở đây vài năm, nhưng khẩu âm vẫn chưa sửa được. Mấy tên ban nãy vốn nghe thấy tôi là người ngoại địa nên mới đi theo. Aizzz, một phụ nữ ở đất lạ thật không dễ dàng." Cô thở dài.

"Một mình ở đất lạ? Cô đã có con, theo lý thuyết thì phải kết hôn rồi mới đúng?" Tôi hỏi.

Cô gái nhất thời hoảng lên, nói: "Đứa bé...đứa bé là người thân của tôi..."

Nghe qua cũng biết nói dối, tôi lấy điện thoại, mở ảnh Ô Vọng Điền ra nói: "Có biết người này không?"

Đồng tử cô gái lập tức co lại, sắc mặt trở nên trắng bệch, phản ứng này không khác dự đoán của tôi là bao.

Tôi tiếp tục hỏi: "Anh ta là chồng chị?"

"Không, không phải!" Cô gái lớn tiếng la lên: "Hắn không phải chồng tôi, hắn là tội phạm cưỡng dâm, là kẻ bắt cóc, là ác nhân! Tôi cho tới giờ chưa từng gả cho hắn, là hắn mua tôi từ tay tên buôn người!"

Vừa nói cô vừa bụm mặt khóc òa lên khiến không ít người hiếu kỳ. Quang trọc đi qua hỏi: "Tống ca, chuyện gì vậy?"

Không ngờ lại có chuyện trùng hợp như vậy, thực ra mà nói, Chu Khẩu là một nút giao thông quan trọng, một phụ nữ muốn rời khỏi nơi này ắt phải qua đây. Cô ta sợ hãi bị người nhà Ô gia tìm thấy nên mới ẩn nấp ở đây, con bị sốt cũng không dám đưa ra ngoài khám.

Tôi trấn an: "Chị gái, vụ án xảy ra tôi đã biết rõ, người không phải do chị giết..."

Cô kích động nói: "Tôi lại hy vọng là chính mình ra tay, cả nhà kia đều là súc sinh cầm thú, tôi chỉ hận không được tự tay cắt cổ bọn chúng. Tại sao tôi lại rơi vào hoàn cảnh này, lẽ nào kiếp trước mang tội sao?"

Dứt lời, cô gái lại nghẹn ngào khóc ngất, Quang trọc còn chưa hoàn hồn, hỏi tôi: "Sao thế, dễ khóc vậy à?"

Tâm tình phụ nữ quá kích động, bây giờ chẳng nói được gì, tôi gọi điện cho Hoàng đội trưởng, nói tình hình cho anh ấy. Nghe thấy đã tìm được người vợ cả mất tích, Hoàng đội trưởng vui mừng, phái mấy cảnh sát đến trông coi đứa nhỏ, rồi bảo tôi ra quán cơm gần đó ngồi một chút, tiện trao đổi tình hình. Cô gái giờ đây như chim sợ ná, không tín nhiệm chúng tôi cho lắm, chỉ nghe lời Quang trọc. Chúng tôi nói yêu cầu, Quang trọc phải chuyển lời lại cô mới gật đầu đồng ý, thật khôi hài.

Tới quán ăn, cô gái nhìn đồ ăn trên bàn mà nuốt nước miếng, Hoàng đội trưởng gọi mấy phần cơm, Quang trọc nói: "Ăn mấy thứ

này chẳng đẳng cấp gì cả. Nào, để tôi mời mọi người một bữa."

Tôi lườm hắn một cái, nhưng xem ra tên này không hiểu, chẳng thể làm gì khác là đành phải nói cho rõ: "Ăn uống là thứ yếu, chủ yếu là tìm hiểu tình hình, một bàn thịt cá thì giải quyết gì?"

Quang trọc mới đành nhượng bộ, chỉ bảo đầu bếp làm thêm món thịt ướp mắm chiên cùng một con vịt quay, rồi tự rót bia cho mình.

Hoàng đội trưởng hỏi cô gái: "Chị bị bán như thế nào? Đã liên lạc được với người nhà chưa?"

Cô gái nói mình tốt nghiệp đại học năm 2016, ra ngoài không kiếm được việc làm, có quen một giám đốc công ty thảo dược trên mạng, qua sát hạch đơn giản liền trúng tuyển vào làm nhân viên, theo giám đốc tới đây thu mua nguyên liệu. Ai ngờ tất cả chỉ là cái bẫy. Cô và giám đốc tới nhà người nông dân kia, chỉ uống một chén nước liền mơ màng ngủ thiếp đi, tỉnh lại đã là sáng hôm sau. Cửa bị khóa chặt, giám đốc chẳng thấy đâu, cô ra sức gõ cửa kêu cứu thì có một ông lão nông dân nói cho cô biết, cô đã bị họ mua về làm con dâu.

Chuyện này là một tiếng sét ngang tai với cô, ban đầu cô định nói phải trái, xin họ thả mình về, sẽ bảo người nhà bồi thường tiền. Nhưng đối phương kiên quyết không nghe, cô đã thử chạy trốn, nhưng cửa sổ thì bị khóa chặt, với sức lực một cô gái chẳng thể làm gì.

Mấy ngày sau đó, cô gần như khóc cạn nước mắt, cứ tỉnh lại là nhìn thấy nóc nhà trống trơn, nghĩ tới hoàn cảnh thực tế là lại òa khóc, khóc mệt lại ngủ. Ban đầu người nhà kia đưa đồ ăn, cô chẳng buồn động đến, chỉ muốn tuyệt thực.

Những người nông dân này không hề có khái niệm ác cảm với

lừa bán, đối với họ mà nói chỉ là việc đơn giản, bạn bè thân thích ùa tới chúc mừng người con trai cả, nhìn cô qua cửa sổ như nhìn một con vật, nói người con trai cả diễm phúc không cạn.

Một buổi tối kia, người con cả uống say xông vào hãm hiếp cô, cô liều mạng chống cự, hai vợ chồng Ô Lão Hán xông vào đè cô lại, để cho con mình cưỡng dâm. Sau đó cô cũng đã thử cắt cổ tay tự vẫn, rồi thử bỏ trốn hai lần, đều không thành công. Tinh thần cô dần dần sụp đổ, để sinh tồn buộc phải khuất phục, cô hận bọn họ, hận đến nghiến răng nghiến lợi, nhưng dưới sự uy hiếp vẫn phải ngầm thừa nhận họ là 'chồng', là cha mẹ chồng. Ở đây cô chẳng có vị trí gì, chỉ là một món đồ, một cái máy đẻ. Người con cả thường xuyên đánh đập cô, cho tới sau này cô bị buộc phải bái đường thành thân, trở thành con dâu của Ô gia. Có một lần chỉ tiện tay cắm đũa vào bát cơm, người con cả lập tức bạt tai khiến cô chảy máu mồm, sau đó hắn lại quay ra cười nói với khách.

Hai năm qua bị lừa bán, đối với cô mà nói là sống không bằng chết, thân thể bị nhốt, tinh thần trống rỗng. Những thói quen ngày trước giờ đã thảnh xa lạ, một viên kẹo, một chai nước ngọt, một quyển sách đều không thể chạm tới, cô thường nghĩ, sinh ra là con gái chính là một sự nguyền rủa!

Cô nghĩ rằng cả đời đã không còn hy vọng cho đến khi có một cô gái tới...không, chính là cô đang ở địa ngục thì một thiên sứ tới cứu mình!

Cô gái đó rất xinh đẹp, tất cả từ ngữ trên đời đều không hình dung được, cô rất dễ thương, hình như cả người cũng tỏa ra ánh sáng, bất kể là nam hay nữ nhìn cô cũng đều mê mẩn. Thấy một cô gái như vậy bị lừa bán vào Ô gia, người phụ nữ rất đau lòng.

Nhưng cô gái mới đến không lặp lại những gì mà cô từng trải qua, rất nhanh cô ấy đã chấp nhận thực tế, cô ấy vừa làm nũng vừa đong đưa, giống như một con hồ ly giảo hoạt. Chẳng những làm người con thứ mê mẩn, cô ta còn khiến người con cả quấn

quýt suốt ngày, thậm chí đến Ô Lão Hán cũng động lòng.

Từ sau khi cô ấy đến, không khí trong nhà cứ như tết, phảng phất cô không phải bị bán đến đây, mà như một công chúa đến để trị vì.

Ban đầu, người phụ nữ cho rằng cô ta là một cô gái hèn hạ đê tiện, còn mắng là đồ tiện tì, nhưng chị đã lầm, cô bé làm tất cả đều có mục đích...

Sự việc xảy ra rất đột ngột, đêm đó chị đang cho heo ăn thì nghe thấy trong phòng có tiếng hét, hình như là hai người con đánh nhau. Tiếp đó Ô Lão Hán vọt vào, rồi cửa sổ vỡ choang một tiếng, Ô Lão Hán cả người đầy máu ngã sấp mặt ra ngoài. Chị sợ choáng váng, cố lấy can đảm nửa ngày mới dám đi vào kiểm tra thì thấy cô bé kia siết một con dao trong tay, đang đâm vào bả vai người con thứ, rồi quay qua nhìn mình, nói: "Đừng sợ, tôi sẽ mang cô chạy đi!"

Chương 574: Thiếu nữ mặc váy cầm dao

Chị sẽ vĩnh viễn không bao giờ quên khoảnh khắc đó, trong nhà tối đen, ba nam nhân chết, cô gái kia mặc váy đầm trắng tinh, dao trong tay và trên người dính đầy máu, nhưng ánh mắt thì kiên định vô cùng.

Chị không thể tin một thiếu nữ nhìn có vẻ yếu ớt như vậy, cánh tay khẳng khiu cầm con dao cơ hồ cũng phải cố hết sức lại lấy đâu ra can đảm và ý chí chống lại số mệnh?

Tiếng khóc của đứa con trong phòng đánh thức chị, chị nói: "Để tôi bế con theo, nó là người thân duy nhất của tôi ở đây, không thể bỏ lại nó, không thể."

Thiếu nữ gật đầu, chị chạy vào phòng bế đứa con, chỉ nghe thấy tiếng Ô phu nhân kêu thảm ngoài sân. Chạy ra nhìn một cái, Ô phu nhân đang bò lết dưới đất, kéo theo vệt máu thật dài, thiếu nữ kia như dã thú bám riết không buông, từ trên lưng đâm một dao lại một dao...

Sau khi Ô phu nhân tắt thở, thiếu nữ cầm khăn lau sạch máu trên mặt, chị sợ hãi hỏi: "Sao cô ra tay được?"

Cô gái bình tĩnh đáp: "Bọn chúng không chết thì ta không trốn thoát được!" Sự can đảm và cẩn trọng lại tỉnh táo ung dung toát ra từ thiếu nữ khiến chị bội phục không thôi.

Thiếu nữ tìm được trong tủ 3000 tệ cùng một cái điện thoại, hai người rời đi trong đêm. Có vẻ thể chất cô gái không được tốt lắm, trên đường chạy trốn bỗng ngồi phịch xuống đất, đầu ngoẹo

sang bên giống như đã hôn mê.

Rồi sau đó như bị điện giật kêu lên một tiếng, chị lo lắng hỏi thiếu nữ thế nào, thiếu nữ cười nói không sao, lôi hộp thuốc trong ngực ra uống một viên.

Hai người lên một chiếc xe bus, đi tới huyện thành, thiếu nữ đưa toàn bộ tiền và điện thoại cho chị, còn mình thì một mình rời đi...

Nghe đến đó, Quang trọc không nhịn nổi nữa, đứng dậy hỏi: "Cô gái đó họ Sở đúng không?"

Người phụ nữ lắc đầu: "Tôi không biết cô ấy họ gì."

Tôi lấy một bức ảnh ra cho chị xem, hỏi: "Là cô ấy?"

Người phụ nữ đáp: "Không phải."

Tôi tiếc nuối nói với Quang trọc: "Xem ra không phải người chúng ta muốn tìm."

Quang trọc ảo não đấm bàn khiến chén trà rơi xuống đất vỡ tan: "Rõ ràng càng nghe càng giống mà, aizzz!"

Hoàng đội trưởng nhìn chúng tôi bằng ánh mắt nghi ngờ, thực ra tôi cho chị ta xem là ảnh của Băng Tâm, dĩ nhiên chị nói không phải. Tôi biết người cứu chị không ai khác ngoài Sở Yên, nhưng có Hoàng đội trưởng ở đây, chúng tôi không thể cho anh ta biết, bất kể động cơ của Sở Yên là gì, thì cũng là tội phạm giết người, hơn nữa qua lời kể của người phụ nữ, cô bé có vẻ có mưu đồ từ trước.

Quang trọc vẫn còn đang lải nhải, cái tên đầu óc thiếu suy nghĩ này chỉ sợ nói lỡ miệng, tôi chen vào: "Sao đồ ăn vẫn chưa mang lên nhỉ, để ta đi hỏi xem."

Hoàng đội trưởng nói: "Tống cố vấn, để tôi đi hỏi cho."

"Được, làm phiền anh!"

Chờ Hoàng đội trưởng đi khỏi, tôi dùng cùi chỏ huých vào sườn Quang trọc, hắn gào lên: "Tống ca, ca làm gì đệ đấy?"

Tôi thấp giọng: "Đồ ngu, ngươi nói linh tinh trước mặt Hoàng đội trưởng, ngươi muốn mấy ngày cuối đời mà Sở Yên vẫn bị phán án tử sao?"

Quang trọc có vẻ hiểu ra: "Ý đại ca là..."

Lúc này tôi mới lấy ảnh Sở Yên ra cho người phụ nữ xem, hỏi: "Là cô ấy?"

Người phụ nữ gật đầu, kích động nói: "Là cô ấy, chính là cô ấy, tôi thật hy vọng có thể gặp lại để nói lời cảm ơn!"

Tôi an ủi: "Mau lau nước mắt. Nếu chị không hy vọng cô ấy bị bắt, lát nữa Hoàng đội trưởng trở lại, phải nói là không biết gì, nhớ chưa?"

Người phụ nữ sửng sốt một chút: "Chẳng lẽ hai người không phải là cảnh sát?"

"Đúng, nhưng cũng không đúng." Tôi cười bí hiểm.

Lúc này Hoàng đội trưởng quay lại, anh ta cũng không nhận ta được gì, trong lòng tôi thở phào nhẹ nhõm.

Một lát thì đồ ăn mang lên, chúng tôi ăn qua loa, tôi thì đang suy nghĩ về chuyện trong ngày. Sau khi biết rõ sự tình, tôi cũng giật mình, Sở Yên lại là tự thân chạy đến nơi nạn buôn người hoành hành, sử dụng vũ lực để chống lại chúng.

Tất cả những việc cô bé làm, tôi không đánh giá là sai hay đúng, so với việc trả thù cho bạn thân một năm trước, cô bé đã trưởng thành hơn rất nhiều, trở nên bình tĩnh, giảo hoạt, quyết

đoán, có thể nói là một tội phạm xuất sắc.

Cơm nước xong, chúng tôi cáo từ Hoàng đội trưởng, Quang trọc gấp không thể chờ, nói: "Chúng ta tìm cô gái kia hỏi một chút đi!"

Tôi nói: "Yên tâm, con cô ấy vẫn đang phải truyền nước, có Hoàng đội trưởng ở đó khó nói chuyện. Chúng ta đi hỏi người khác trước."

"Hỏi ai? Trừ cô ta ra thì làm gì có ai biết?" Quang trọc nói.

Tôi cười: "Hỏi tên buôn người."

Chúng tôi về trụ sở công an, tôi gặp được người dẫn đội lúc chiều, bịa ra một lý do hợp lý, nói có một thỉnh cầu nhỏ, muốn tra hỏi tên cầm đầu một chút.

Cảnh sát đồng ý, một lát sau thì giải tên cầm đầu vào phòng khẩu cung. Quang trọc cùng tôi và Tống Tinh Thần đi vào, vui vẻ nói: "Đệ đã từng ngồi ở cái bàn này rồi, tuyệt quá, thật gây nghiện!"

Tôi quát: "Đi ra ngoài!"

Quang trọc tỏ ra nài nỉ: "Tống ca, đệ hứa sẽ không nói lung tung, ca cho đệ một cơ hội đi."

Tôi cười, nói có nhiệm vụ quan trọng hơn giao cho hắn. Đây dù gì không phải Nam Giang, phải giữ mình một chút, tôi bảo Quang trọc đứng ngoài, lúc nào muốn 'dụng hình' với nghi phạm, sẽ xoa xoa mũi, đây là ám hiệu. Nếu bên ngoài không có người, Quang trọc sẽ gõ vào kính ba cái, nếu như có thì sẽ hắng giọng.

Quang trọc nghe thì mặt mày hớn hở: "Không ngờ Tống ca hào hoa phong nhã mà cũng dụng hình, dụng hình gì thế? Đệ rất muốn mở mang tầm mắt."

Tôi nói: "Bảo đảm sẽ cho ngươi mở mang. Phải rồi, đi mua cho ta hộp sữa tươi để lạnh, không cần mang vào."

Tôi và Tinh Thần ngồi xuống, nhìn qua tài liệu trên bàn, tên cầm đầu tên là Mao Tứ, đã có mấy tiền án buôn bán phụ nữ và trẻ em, từng ngồi 5 năm trong tù.

Mao Tứ rất ngang ngược, rung đùi, bĩu môi ra vẻ 'thách ngươi làm gì được ta', tôi nói: "Mao Tứ, lại gặp nhau."

"Đừng có lên mặt, ta nghe Trương cảnh quan gọi ngươi là cái gì cố vấn, không phải là cảnh sát. Ra ngoài lão tử nhất định sẽ tìm giết ngươi." Mao Tứ nói.

"Trong này có máy ghi âm, ngươi nói lung tung không sợ tội nặng thêm?" Tôi nhìn hắn chằm chằm.

"Hừ, uy hiếp cảnh sát mới là tội, ngươi không phải cảnh sát, ta sợ gì?"

"Ngươi cũng hiểu biết đấy!" Tôi cười lạnh, sau đó lấy điện thoại, mở ảnh Sở Yên ra cho hắn nhìn: "Biết cô gái này không?"

Mao Tứ đáp bằng giọng lưu manh: "Trông rất ngon, nếu rơi vào tay ta, chắc không nỡ bán cho nông dân, mà tự nuôi làm vợ bé, từ từ chơi đến chết. Huynh đệ, có thể gửi cho ta ảnh này không, để tối còn có cái tự sướng."

"Dcm nhà mày, tao phải cắt lưỡi con chó này!" Quang trọc bên ngoài chửi một tràng.

Mao Tứ phách lối cười: "Có gan thì cứ tới. Đây là trụ sở công an, là nơi bảo vệ lão tử, tao sợ mày chắc?"

"Mao Tứ, có dám nhìn vào mắt ta không?" Tôi hỏi.

"Cái này có gì mà không dám, ta...á á á!!!" Mao Tứ đột nhiên

hét toáng lên, tôi vừa phát động minh vương chi đồng, chuyển một luồng sợ hãi mãnh liệt vào đại não hắn!

Chương 575: Băng nhóm buôn người

Hành hạ Mao Tứ 20 giây, phản phệ khiến đầu tôi ong lên, ngoắc ngoắc ngón tay về phía gương, Quang trọc chạy vào, mang sữa cho tôi, hiếu kỳ hỏi: "Tống ca, vừa rồi ca làm gì hắn, mà hắn rống lên như héo chọc tiết thế?"

Tôi ôm đầu cười: "Tò mò à, có muốn trải nghiệm thử không?"

"Không không!" Quang trọc xua tay lia lịa: "Thôi để đệ ra ngoài trước."

Lúc đi, hắn còn khinh bỉ lườm Mao Tứ một cái, có điều Mao Tứ còn đang đắm chìm trong sự sợ hãi to lớn về tinh thần, chẳng có phản ứng gì.

Uống hớp sữa lạnh, tôi thoải mái hơn nhiều, hỏi Mao Tứ: "Có biết Cảnh Vương Gia không?"

Hắn liều mạng lắc đầu, nhìn tôi như nhìn quái vật. Tôi dĩ nhiên không phải muốn hỏi thăm Cảnh Vương gia, hắn không biết rằng, đối với tôi mà nói, việc hắn không liên quan đến Cảnh Vương Gia là chuyện tốt. Tôi đã bị Hoàng Tuyền và Lục Đạo Cuồng Trù để mắt, không muốn kinh động thêm một lão yêu quái trong tổ chức nữa.

Tôi hỏi tiếp: "Đám buôn người các ngươi ở đây được tổ chức ra sao, ai là lão đại?"

Mao Tứ không chịu nói, tôi đập bàn một cái khiến hắn phát run, nói cho tôi, toàn bộ đám buôn người địa bàn Phù Phong đều

có tổ chức, chia làm 12 đỉnh núi, cai quản khu vực riêng. Mỗi đỉnh làm cái gì mà mình cho là đúng, không xâm phạm lẫn nhau, đỉnh núi chỗ Mao Tứ tên là Lão Viên Sơn.

Bên trong mỗi đỉnh núi sẽ liên lạc theo trên dưới, phía dưới Mao Tứ có không ít 'shipper', chúng đều biết Mao Tứ, nhưng không biết rằng trên Mao Tứ còn có một lão đại, là sơn chủ Lão Viên Sơn.

Tôi hỏi: "Hắn tên gì?"

"Không...không thể nói. Đàn em bán đứng sẽ phải chịu cực hình, sống không bằng chết. Tuyệt đối không thể nói!" Mao Tứ run rẩy.

Tôi đe dọa: "Ta cũng có thể cho ngươi sống không bằng chết!" Sau đó sờ mũi mình một cái, bên ngoài vang lên tiếng Quang trọc gõ kính.

Mao Tứ cầu xin: "Đại ca, van xin ngài, cái này tôi thật không thể nói, nếu nói ra, cả nhà tôi sẽ xong đời!"

Tôi không đồng cảm với thứ rác rưởi, dùng minh vương chi đồng hành hạ hắn thêm 10 giây, Mao Tứ gào khóc thảm thiết, sau khi kết thúc, toàn thân như tắm trong mồ hôi, run rẩy nhưng vẫn giữ bí mật tuyệt đối.

Tống Tinh Thần đề nghị: "Có cần dùng bí dược Tống gia cạy miệng hắn không?"

Tôi lắc đầu: "Đừng, ở đây phải giữ mình một chút. Xem bộ dạng này hắn nhất định không nói, nhưng chỉ cần không liên quan đến Cảnh Vương gia thì không sao."

Tôi rất chắc chắn không phải là Cảnh Vương Gia, bởi vì ban nãy nói ra cái danh hiệu này, hắn không hề có chút dao động nào.

Tôi nói với Mao Tứ: "Nói những gì ngươi có thể nói!" Mao Tứ

nuốt nước bọt, nói về việc nội bộ trong băng nhóm buôn người. Lão Viên Sơn của chúng khống chế thị trường mấy chục thôn quanh đây. Dù là xa xôi, dù là thôn trang nhỏ thì đều có chỉ điểm của chúng. Những kẻ chỉ điểm này vẻ ngoài thật thà, rất biết giao thiệp với nông dân, cũng dễ dàng chiếm được lòng tin.

'Hàng hóa' từ khắp cả nước đổ về. Mấy năm gần đây internet phát triển, lừa bán qua mạng cũng là nguồn cung quan trọng. Làm chuyện lừa gạt này đều là những tên lưu manh vô công rỗi nghề trên cả nước, không cần phí sức đến tập đoàn buôn người.

Sau khi có hàng, tập đoàn sẽ căn cứ vào chất lượng mà trả công cho chúng, sau đó bán đi qua con đường của mình. Phụ nữ và thiếu nữ luôn là hàng hiếm, vĩnh viễn chẳng lo ế hàng, chỉ riêng mặt hàng này đã thu về cả mấy triệu một tháng, hơn nữa còn là lãi ròng.

Ngoài nguồn thu đó, mấy năm nay chúng còn nhận cả hàng là nam giới, chủ yếu là buôn bán nội tạng qua các nước Đông Nam Á như Thái Lan, Myanmar, việc này do một nhóm khác trong tập đoàn phụ trách, Mao Tứ chỉ nhận tiền công kiểm đếm mà thôi.

Mao Tứ khai mà ngữ khí như đang nói chuyện làm ăn, khiến tôi cảm thấy ghê tởm.

Cứ tính trung bình mỗi một phụ nữ hay trẻ em là 40 ngàn, để có thu nhập như vậy thì một tháng chúng phải bắt cóc hơn 100 người, toàn tỉnh là hơn 1000 người, đó chính là 1000 gia đình tan vỡ. Tôi đã từng chứng kiến người mẹ mất con ở ga tàu hỏa giống như phát điên, treo cái biển tìm con trước ngực mà tâm lý rất khó chịu. Đối với người trong cuộc mà nói, đây sẽ là sự đau khổ kéo dài cả đời, còn với những kẻ buôn người, là mua thuốc, mua rượu, mua xe, là tiền bo cho gái làng chơi! Biến người sống sờ sờ thành món hàng, tội ác này trong mắt tôi còn tàn bạo hơn mưu sát.

Mưu sát hầu hết là hành vi bộc phát, còn lừa bán ở nơi xa xôi

này đã tạo thành thị trường cung cầu, bên mua bên bán chẳng có chút cảm giác tội phạm nào, tầm thường giống như dân buôn lậu điện thoại vậy.

Tôi kìm chế sự tức giận trong lòng, hỏi Mao Tứ: "Còn gì nữa không?"

Mao Tứ suy nghĩ một chút, nói: "Phải rồi, gần đây lão đại nói với ta, bên này có một cô gái đang quấy rối. Có vẻ cô ta qua lại trong địa bàn của ta, lão đại giục ta kiểm tra cho kỹ, tìm ra cô gái đó."

Tôi kinh ngạc, nhưng vẫn tỏ ra bình tĩnh: "Lão đại có nói với ngươi đặc điểm của cô ấy không?"

"Cái này thì không..."

Trông hắn có vẻ là nói thật, tôi phất tay: "Được rồi, cút đi!"

Đi ra ngoài, tôi hỏi cảnh sát phụ trách vụ án, đám cặn bã này phải ở lại đây bao lâu, cảnh sát nói: "Chưa biết được, phải xem có tìm được chứng cứ không, có chứng cứ mới đủ thủ tục pháp lý, đại khái theo khung hình phạt tội lừa bán, từ 5 đến 10 năm. Nếu không có chứng cứ thì cùng lắm là kết tội bắt giữ người trái phép, tạm giam 1 tuần đến 15 ngày thôi."

Tôi gật đầu: "Để xem trong khoảng thời gian này tôi có thể tìm ra chứng cứ hay nhân chứng không."

Cảnh quan nói: "Nếu vậy thì thật cảm ơn anh."

Điện thoại tôi báo có tin nhắn, thì ra là Lão Yêu gửi, hắn đã tra được gì đó, có điều nội dung tương đối nhiều, hắn gửi qua email, tạm thời tôi chưa xem được.

Tôi định sẽ đi gặp người phụ nữ kia trước, liền tới nhà trọ cô ấy ở, quả nhiên chị đã về, đứa con cũng đã hạ sốt, tậm trạng tốt

hơn, nói với chúng tôi: "Hoàng đội trưởng thật là người tốt, anh ấy đã liên lạc với người nhà tôi, ngày mai sẽ đón tôi về."

Quang trọc thẳng như ruột ngựa nói: "Cô gái, ta thấy cô năm nay mới hơn 20, mang theo một đứa con, sau này làm sao lấy chồng? Theo ta thì hay là cô gửi nó vào trại mồ côi đi."

Chị gái vuốt ve đầu đứa con, nói: "Đừng nói như vậy, nó là ruột thịt của tôi, tôi bị lừa bán hai năm qua, đứa bé này là nơi ký thác tinh thần duy nhất của tôi, làm sao tôi vứt bỏ nó được?"

Quang trọc thở dài: "Làm phụ nữ đúng là không dễ dàng. Phải rồi, cô là người Quảng Đông, có ở gần Đông Hoàn không? Ta có một đàn em làm ăn ở đó, hay là ta bảo hắn giới thiệu công việc cho cô. Ta không biết tư tưởng cô bảo thủ hay không, việc này suy cho cùng cũng không có gì, kiếm sống dựa vào tay nghề. Giờ thứ cô thiếu nhất là một công việc ổn định, có đúng hay không?"

Tôi trợn to mắt, thật không tin được hắn lại khuyên người ta làm gái dịch vụ, không hổ là xã hội đen!

Chị gái thì nào có biết gì, cao hứng: "Được đấy, tôi đang rầu rĩ sau này làm sao để nuôi mình và con, công việc này có yêu cầu trình độ học vấn không? Không có tay nghề có thể làm không?"

"Chắc chắn là được, điều kiện của cô hoàn toàn phù hợp..."

Tôi vội ngăn cản, nói: "Đừng có nghe lời hắn, chị gái, chị nhìn hắn đi, với cái tính cách này, giống như người đàng hoàng sao?"

Chị gái quan sát trên dưới Quang trọc, phì cười: "Tôi cảm thấy anh ấy là người tốt!"

Trong lòng tôi thầm khóc, nhãn lực của chị quả là khác người!

P/s: Lời của tác giả: Sở Yên muội muội sắp phải chết rồi, thật thương tâm quá, không muốn viết tiếp đâu, ahuhu!

Chương 576: Kế hoạch điên rồ của Sở Yên

Tôi hỏi chị ta có biết gì thêm về Sở Yên không, hy vọng chị biết gì nói nấy. Người phụ nữ suy nghĩ một lát rồi nói: "Tôi với cô ấy trước thì chẳng nói gì với nhau. Lúc trốn ta được, thấy cơ thể cô ấy suy nhược, tôi rất lo lắng, cô ấy nói mình bẩm sinh đã không khỏe mạnh. Sau khi về tới huyện thành, vào một nhà vệ sinh công cộng, cô ấy lấy ra một cái túi nylon giấu sẵn, hình như được chuẩn bị từ trước. Bên trong có hai bộ quần áo, tôi với cô ấy thay, sau đó chúng tôi đi ăn một chút, cô ấy thì cứ nhìn đồng hồ liên tục..."

"Ăn gì?" tôi hỏi.

"Ăn chè." Chị trả lời.

"Đối diện bến xe?" tôi hỏi tiếp.

"Đúng, sao anh biết?" Chị nói: "Tôi hỏi cô ấy mấy vấn đề, nhà ở đâu, sao lại bị lừa tới đây, sao không liên lạc với người thân, cô ấy chỉ cười nói là phải tìm một người, sau đó thì đi mất.

"Mấy giờ?" Tôi hỏi.

Chị đáp: "8h sáng. Bởi cô ấy vừa đi không lâu thì tôi nghe thấy tiếng chuông đồng hồ bưu điện, 8 tiếng, không sai."

Tôi cảm ơn chị gái rồi cáo từ, lúc gần đi Quang trọc ném cho chị số điện thoại. Ra ngoài, tôi nói với hắn: "Không phải ngươi định giới thiệu cô ấy làm gái dịch vụ đấy chứ?"

Quang trọc cười ha hả lắc đầu: "Không có không có, sao đệ có

thể làm chuyện tệ hại đó được! Hai năm qua Hắc Báo bang cũng tẩy trắng hết rồi, không kinh doanh mấy thứ này nữa."

Tôi thầm nghĩ có quỷ mới tin, nhưng việc trước mắt không phải là quan tâm chuyện này. Tôi quay về nhà khách, mở máy tính đọc email Lão Yêu gửi, tất cả là ghi chép trò chuyện của Sở Yên cùng một người khác. Nick name của người này là Heo Không Sợ Chết, hai người quen nhau từ nửa năm trước. Ban đầu chỉ là tán gẫu bình thường, bỗng một hôm Heo Không Sợ Chết nói với Sở Yên: "Tiểu Yên, thật ra tôi là kẻ lừa bán người, bạn có sợ không?"

Sở Yên trả lời: "Thật chứ, bạn đã lừa bán ai rồi?"

"Rất nhiều, nam, nữ, trẻ em, tôi không lừa bạn, tất cả đều đáng tội."

"Tại sao?"

"Tôi không tiện giải thích, chuyện này có liên quan tới kinh nghiệm của tôi. Cứ như vậy đi, nếu muốn cho tôi vào blacklist thì cứ tự nhiên."

Có vẻ Sở Yên rất hứng thú đối với người này, cứ cố hỏi nguyên do, hôm sau người đó gửi tới một tin nhắn thoại, hai người nói chuyện với nhau hàng giờ liền.

Đây thật đúng là làm khó tôi, phần quan trọng nhất thì lại không có ghi chép, tôi chỉ có thể tiếp tục kéo xuống, định đoán xem rốt cuộc hai người nói với nhau những gì.

Không ngờ sau đó hai người lại trở nên rất thân, không giấu diếm nhau bất cứ thứ gì, rốt cuộc là tên buôn người này làm cách nào để cảm động Sở Yên. Chẳng lẽ một thiếu nữ không vướng bụi trần lại thích một gã đàn ông nguy hiểm, còn là một tên buôn người, chuyện này cũng quá...

Hai người thậm chí còn nói về chi tiết việc lừa bán, ví như:

Lúc đó Heo Không Sợ Chết gửi một tin nhắn thoại.

Sở Yên hỏi ai đang khóc vậy?

Heo đáp: "Ha ha, là một phụ nữ tôi vừa lừa được, chính là người lần trước tôi nói với bạn, cô ta đáng tội."

Sở Yên nói: "Thật tàn nhẫn!"

Heo nói: "Tôi định sẽ đưa cô ta tới vùng nông thôn Sơn Tây, hy vọng cô ấy thích nơi đó."

Heo Không Sợ Chết này rất cẩn trọng, những tin tức mấu chốt hắn đều dùng tin nhắn thoại, có lẽ đã sớm dự liệu được sẽ bị người ta chụp lại ghi chép nói chuyện.

Sau đó hai người lên một kế hoạch điên rồ, nội dung cụ thể lại là tin thoại. Cuối cùng Sở Yên nhắn: "Tôi chẳng còn sống được bao lâu, hy vọng mấy ngày cuối đời có thể hoàn thành kế hoạch này." Heo Không Sợ Chết vui vẻ đồng ý, bảo cô bé tới Chu Khẩu gặp mặt.

Xem xong cuộc đối thoại này, tôi đoán Heo Không Sợ Chết cũng không phải con buôn bình thường, nếu hai người đã biết liên thủ làm chuyện này, chứng tỏ hắn là một tội phạm chính nghĩa, lấy bạo chế bạo.

Chuyện này làm tôi nhớ tới một tin hồi trước trên tv, có một cô gái bị người thân lừa bán, sau đó lập kế bán ngược lại người đã bán mình.

Việc Sở Yên bỏ nhà đi, vốn tưởng chỉ là một thiếu nữ sắp chết nên muốn ra ngoài, ai ngờ lại dính đến nhiều chuyện như vậy, khiến tôi cảm thấy sự việc càng ngày càng thú vị, có điều trước mắt vẫn chỉ là màn sương mù, chưa rõ tung tích của cô bé ở đâu.

Cả ngày mệt mỏi, 10h tối vừa đặt lưng xuống giường đã ngủ.

Sáng hôm sau thức dậy vẫn còn nghe tiếng Quang trọc ngáy như sấm phòng bên, ngại mang theo hắn phiền phức nên tôi gọi Tống Tinh Thần dậy, hai người ăn qua bữa sáng rồi tới bến xe.

Bến xe buổi sáng đông đúc, một chiếc xe chuẩn bị xuất bến, nhân viên bán vé hô lớn địa điểm, cũng có mấy xe là từ bên ngoài lái vào, từng tốp nông dân đi chợ bước xuống.

Tôi tìm nhân viên bến, muốn xin một lịch trình xuất bến, lần lượt hỏi những tài xế xuất bến lúc 8h, có một tài xế nhận ra Sở Yên, la lên: "Tôi đã nhìn thấy cô bé này, hôm đó ngồi xe một mình, nhìn rất đáng thương. Trên đường có hai tên lưu manh quấy rầy, bị tôi mắng cho chạy mất dép."

Tôi hỏi: "Cô ấy xuống xe ở đâu?"

"Huyện Khai Bình." Tài xế đáp không nghĩ ngợi.

"Lúc xuống xe cô ấy đi một mình hay có người đón?"

"Một mình...phải rồi, mà các anh là ai?" Tài xế cảnh giác hỏi ngược lại

Tôi trả lời qua loa, rồi gọi điện cho Quang trọc, bảo hắn mau tới đây. Không kịp ngồi chuyến xe này nữa, hơn 9h Quang trọc mới lững thững tới, chúng tôi đành gọi taxi, lúc đi tôi không quên gọi điện cáo biệt Hoàng đội trưởng, cảm ơn anh ta đã chiếu cố.

Vừa biết được đã nghe ngóng ra tung tích Sở Yên, Quang trọc liền hưng phấn: "Tống ca, tin đó có tin được không? Tiểu Yên đến đó làm gì, đệ chưa từng nói chuyện cùng cô ấy, ca nói xem, đệ mặc đồ thế này sẽ không hù dọa cô ấy chứ?"

Tôi dặn dò: "Nhắc trước, ngươi trước mặt cảnh sát thì thu cái chất giang hồ lại, đừng tùy tiện nói chuyện, mà tốt nhất là đừng nói gì."

Quang trọc lôi kính râm trong túi bụng ra, đeo rồi nghiêm trang ngẩng đầu lên: "Đệ không nói câu nào, sẽ đóng giả thành vệ sĩ đứng sau Tống ca, ca thấy ổn không?"

Tôi cười: "Nhớ đấy!"

Nơi đây thuộc về đồng bằng Hán Trung, nhưng đường vẫn tương đối gồ ghề, vừa ăn sáng xong khiến bụng tôi khó chịu, Tống Tinh Thần liền lấy Tô Hợp Hương ra, cho tôi ngậm 1 viên.

Phương pháp chế dược của Võ Tống quả nhiên điêu luyện hơn tôi, viên thuốc rất mịn, tan ra trong miệng là một luồng khí mát lạnh thông lên não, cảm giác say xe tức thì biến mất.

Quang trọc bên cạnh tò mò nhìn, tôi cho hắn một viên, hắn để trong tay quan sát, bỏ vào miệng, sau đó kêu lên: "Thoải mái! Thoải mái! Tống ca, thuốc của ca thật là đỉnh!"

Tài xế nhìn chúng tôi với ánh mắt kỳ quái, tôi lúng túng chữa thẹn: "Kẹo bạc hà thôi, nói bậy gì vậy."

Tống Tinh Thần lạnh lùng nói: "Tên đầu trọc này đóng vai hài rất có tố chất!" Tôi cười gật đầu, phản ứng của tên này rất khôi hài, nếu sau này không làm xã hội đen nữa thì nên cân nhắc lấn sân vào làng giải trí.

Chương 577: Án diệt môn

Buổi trưa chúng tôi tới huyện Khai Bình, xuống xe thì Quang trọc thuận miệng hỏi: "Thuốc trên người tiểu Yên chắc sắp hết ?"

Câu này nhắc nhở tôi, rất có thể cô bé sẽ qua hiệu thuốc mua thêm. Vì vậy chúng tôi chia hai đường, Quang trọc cầm ảnh Sở Yên đi hỏi các hiệu thuốc, phòng khám bệnh còn tôi tới đồn công an xin giúp đỡ. Tôi dặn hắn rất kỹ lưỡng, tuyệt đối không được nổi nóng với người khác.

Tới đồn công an, tôi trình giấy giới thiệu của bộ, nói là đang đuổi bắt một phạm nhân, trưởng công an rất nhiệt tình, còn định mời cơm, tôi nói: "Việc rất khẩn cấp, miễn cơm nước, tôi muốn mượn ngài mấy cảnh sát."

"Chuyện này..." trưởng công can có vẻ khó xử: "Thật không dám giấu, cảnh sát hình sự ở chỗ chúng tôi chỉ chưa tới 10 người, mấy ngày nay lại xảy ra một vụ án mạng, đang đi điều tra hết rồi."

"Án mạng thế nào?" tôi hỏi.

"Ở dưới nông thôn, cụ thể thì Hầu cảnh quan đang điều tra, giờ anh ấy không có ở đây, hay là chúng ta cứ ăn một bữa trước đi?" Ông ta nói.

Tôi từ chối lia lịa, thầm nghĩ công an không giúp được thì coi như xong, định cáo từ rời đi thì có chiếc xe cảnh sát dừng bên ngoài, một cảnh quan bước xuống, đang gọi điện thoại, giọng rất lớn: "Cái gì? Hôm qua anh nói là mai đến, hôm nay lại lại nói chưa đến được, rốt cuộc khi nào pháp y thành phố mới tới...sếp à, vụ án này tôi không trì hoãn được nữa, nạn nhân nằm nhà xác đã 3 ngày rồi, van anh mau phái người tới."

Sau đó tức giận cúp máy, trưởng công an nói với tôi: "Đó chính là Hầu cảnh quan. Tiểu Hầu, có hai đồng chí ở Nam Giang tới, về đúng lúc, cùng ăn bữa cơm!"

Hầu cảnh quan tức giận xua tay: "Tôi không rảnh tiếp khách, tự mấy người đi đi."

Trưởng công an cười: "Tên này tính khí bướng bỉnh, cậu đừng phiền lòng."

Tôi nói với Hầu cảnh quan: "Ngại quá, vừa nghe anh nói chuyện, đang thiếu pháp y nghiệm thi sao?"

"Thì sao?" Hầu cảnh quan nhướn mày nhìn tôi.

Tôi đưa giấy chứng nhận ra: "Tôi có thể giúp anh khám nghiệm tử thi."

Hầu cảnh quan nghi ngờ nhìn tôi: "Nói vậy anh là pháp y? Trông cậu rất trẻ, có kinh nghiệm không? Lần này là đại án diệt môn, không phải là chuyện đùa, anh đã từng phá án chưa?"

Tôi gật đầu: "Đã có kinh nghiệm!"

Hầu cảnh quan nói: "Hừ, nói hàm hồ, nhìn cái là biết chẳng phá được mấy vụ án. Thôi thì cứ tạm tin anh một lần, đi thôi!"

Tôi cười: "Được!"

Hầu cảnh quan gọi mấy cấp dưới đi cùng, Tống Tinh Thần nhỏ giọng hỏi tôi: "Tiểu thiếu gia, ngươi thích xen vào chuyện người khác thế à?"

Tôi đáp: "Nói không chừng có liên quan tới cô bé, mà dù không liên quan, bán một cái nhân tình cũng tốt. Ở đây lạ nước lạ cái, có cảnh sát giúp đỡ sẽ dễ dàng hơn việc đơn đả độc đấu."

Cùng chúng tôi tới nhà xác có Hầu cảnh quan, lái xe và một

người giống nhân viên kỹ thuật, đeo kính gọng đen, lịch sự.

Hầu cảnh quan nói chuyện cũng lộ ra một sự lỗ mãng, cảm giác như có chỗ dựa rất lớn, tôi không nhịn được, hỏi: "Hầu cảnh quan, anh với trưởng công an huyện có quan hệ ruột thịt?"

Hầu cảnh quan cả kinh: "Sao anh biết?"

Tôi lười giải thích cặn kẽ, chỉ ném ra một câu: "Lông mày hai người rất giống nhau."

Hầu cảnh quan cười lớn: "Ông ấy thực ra là cha tôi, có điều anh đừng xem tôi như quan nhị đại, trước giờ tôi chưa hề dựa vào ông ấy."

Lát sau chúng tôi tới nhà xác. Trong một gian phòng đặt ba cái xác, trên người phủ khăn trắng, để tránh thi thể phân hủy nên máy lạnh mở rất thấp, chân thi thể lộ ra ngoài đều kết một lớp băng giá.

Tôi nói với Hầu cảnh quan: "Giữ gìn thi thể, nhiệt độ trong phòng chỉ cần 5 đến 10°c, nếu thấp quá, ngược lại sẽ tổn thương đến xác."

Đây là kiến thức cơ bản, Hầu cảnh quan vẻ mặt lúng túng, nhưng miệng vẫn cứng rắn: "Điều này đương nhiên tôi biết rồi, nhất định là nhân viên nhà xác làm việc bất cẩn, tôi sẽ nói họ sau!"

Tôi điều chỉnh nhiệt độ lên cao một chút, ba cái xác bị đông cứng như đá, nếu như kéo rèm bị tia cực tím xuyên vào sẽ tăng tốc độ phân hủy, do vậy không dùng ô nghiệm thi được.

Nạn nhân là hai nam một nữ, Hầu cảnh quan nói sơ qua tình hình một chút. Nạn nhân là thôn dân ở Hồi Long Cương phía nam, hai nam giới là anh em, Từ Khai Phúc, Từ Khai Nghĩa, hơn nhau 14 tuổi. Cha mẹ hai người mất sớm, người anh ra ngoài đi làm nuôi em, sau đó em trai tốt nghiệp trung học, cũng đi làm công trình

theo anh. Một thời gian sau, không muốn làm thuê nữa nên quay về tự trồng nấm, kinh tế so với trong thôn không đến mức tệ, mới xây xong căn nhà 2 tầng. Nạn nhân nữ là vợ của Từ Khai Phúc, hai vợ chồng năm nay đã ngoài 40, có một đứa con mười mấy tuổi đi học bên ngoài, còn chưa biết nhà xảy ra chuyện. Người phụ nữ này tính cách đanh đá chua ngoa, trong thôn đã có tiếng. Có lần Từ Khai Phúc quan hệ bất chính với Vương quả phụ, bị bà xã đến tận nơi đánh ghen, náo loạn cả thôn.

Tôi hỏi: "Người em kết hôn chưa?"

Hầu cảnh quan nói: "Hồ sơ do cán bộ thôn cung cấp ghi là chưa, nhưng theo tôi điều tra mật thì hai năm trước Từ Khai Nghĩa có cưới một người, khả năng là không đi đăng ký, chuyện này ở nông thôn rất hay gặp."

"Thế vợ anh ta đâu?" Tôi hỏi.

"Không biết...mà anh rốt cuộc là tới nghiệm thi hay là điều tra án, hỏi nhiều như vậy làm gì, vụ án là tôi phụ trách chứ không phải anh!" Hầu cảnh quan bực dọc nói.

Tôi cười: "Rồi rồi, tôi nghiệm thi!"

Vén tấm vải trắng lên, tôi rút đôi găng tay cao su trong túi ngực ra, Hầu cảnh quan hỏi: "Tiểu đồng chí, anh không cần dụng cụ gì sao?"

Tôi chỉ chỉ vào mặt mình: "Đôi mắt, tai, tay...còn có cái này!" Tôi rút thính cốt mộc ra.

Hầu cảnh quan kinh ngạc trợn mắt, hai cảnh sát đứng cạnh cũng thấy khó mà tin nổi, Hầu cảnh quan la lên: "Anh đến để tấu hài à, như vậy thì làm sao mà nghiệm?"

"Tôi vẫn luôn nghiệm như vậy." Tôi nhàn nhạt đáp.

"Cho nên anh mới không phá được án." Hầu cảnh quan châm chọc.

"Thực ra thì tôi đã phá không ít án mạng." Tôi nhếch mép.

"Hiệu suất là bao nhiêu, nói nghe thử chút."

Tôi biết anh ta sẽ chẳng tin, nhưng vẫn nói: "100%"

Cả ba cảnh sát bật cười, Hầu cảnh quan lại càng cười to hơn, vỗ đùi nói: "100%? Tiểu đồng chí, nói phét không ngượng mồm à? Tôi biết rồi, tôi biết anh làm gì rồi."

"Tôi làm gì?"

"Trong giấy chứng nhận kia viết cái gì mà cố vấn hình sự, anh nhất định là dựa vào quan hệ để đi trải nghiệm cuộc sống." Hầu cảnh quan khẳng định.

"Trải nghiệm cuộc sống?" Tôi dở khóc dở cười.

"Đúng vậy, nhìn cái bộ dạng thư sinh, anh đại khái chỉ là đi theo công an trải nghiệm cuộc sống. Nói thật cho anh biết, hiệu suất phá án 100% là bất khả thi, trong đội ngũ cảnh sát, không ai dám dùng nó ra để khoác lác."

Tôi lười tranh cãi, nói: "Hầu cảnh quan, tôi cứ nghiệm thi cái đã."

"Được, anh nghiệm đi, coi như là tham khảo ý kiến được rồi. Anh cũng đừng có bốc phét linh tinh nữa, không lại làm trò cười cho pháp y thành phố, người ta mới là chuyên gia đấy." Hầu cảnh quan dặn dò.

Tôi cười khổ: "Rồi rồi, nhất định tôi sẽ cầu thị."

Chương 578: Nghiệm thi tốc độ cao

Tôi đại khái kiểm tra ba nạn nhân, sử dụng thính cốt mộc nghe ổ bụng, thi thể bị đông cứng, không ngờ dùng thính cốt biện âm lại có hiệu quả ngoài ý muốn. Nghe qua một lượt, dùng tay chuyện động khớp xương của họ, vạch mí mắt, cậy miệng xem xét, nguyên nhân cái chết đã rõ ràng.

Tôi bảo Tinh Thần ra ngoài mua mấy thứ, hắn gật đầu rồi đi. Hầu cảnh quan đã có vẻ hết kiên nhẫn, cau mày: "Tiểu đồng chí, rốt cuộc có nghiệm được không, không được thì nói thẳng, sao còn gọi cứu viện?"

Tôi giải thích: "Không phải là gọi cứu viện, tôi chỉ nhờ bạn đi mua ít nguyên liệu thôi."

"Thật sao?" Hầu cảnh quan bán tín bán nghi: "Vậy anh thử nói chút xem, thời gian tử vong là khi nào?"

Hầu cảnh quan này thuận miệng hỏi, lại đúng là vấn đề khó, ba cái xác đã bị đông lạnh, độ cứng với độ giãn đồng tử mâu thuẫn nhau, theo thi cương thì đại khái là 1 ngày rưỡi, nhưng đồng tử sớm đã giãn hết, là đặc điểm chết đã hai ngày trở lên.

Có điều mức độ thối rữa nội tạng thì không sai được, tôi đáp: "54 tiếng trở lên!"

Hầu cảnh quan suy nghĩ một lát, rồi kinh ngạc nói: "Mẹ ơi, lại rất chuẩn. Anh đoán bừa?"

Tôi cười: "Đúng, để tôi đoán bừa tiếp cho anh nghe."

"Được, dù sao cũng muốn nghe một chút."

Tôi đến bên xác Từ Khai Phúc, kiểm tra nhanh, giải thích: "Nguyên nhân chết của Từ Khai Phúc là một dao ở cổ họng. Dao này chém rất sâu, cắt đứt khí quản và thực quản, từ hướng của vết thương cho thấy là vuốt từ trái sang phải, hung thủ là người thuận tay phải."

Một dao này chém từ phía chính diện, điều này tương đối hiếm thấy, hơn nữa nạn nhân ở vào trạng thái không hề phòng bị khi trúng dao, bởi qua thính cốt biện âm tôi phát hiện trước khi chết hai tay dang ra, giống như đang làm động tác ôm. Bị chém một dao, nạn nhân không chết ngay, anh ta có vẻ kinh ngạc, lùi về sau mấy bước, giơ tay cản. Lúc này hung thủ lại chém tiếp một dao, rạch một đường trên cẳng tay và bắp tay anh ta, co cánh tay lại, sẽ phát hiện vết thương này liền một đường. Sau gáy nạn nhân có một vết lõm, là ngã mạnh ra sau đập vào, vết lõm hình cánh cung, giống như là thành lan can. Tại sao tôi lại không cho rằng là do gậy đánh, bởi vì vết lõm này chịu lực rất đều và nằm trên một đường ngang, trừ khi hung thủ cầm gậy cả hai tay đẩy về phía trước, tay trái tay phải không lệch nhau chút nào mới có thể gây ra vết thương như vậy.

Dựa vào độ ngưng kết tiểu cầu ở vết lõm, là bị thương trước khi chết.

Tôi dùng thính cốt mộc nghe khớp xương nạn nhân thì phát hiện, trước khi chết, anh ta có tư thế quỳ hai chân, cơ thể hơi hướng lên, đây là một động tác rất lạ. Trong sinh hoạt hàng ngày người Trung Quốc không có thói quen ngồi kiểu quỳ, trừ khi là trên giường, cho nên tôi đoán, nạn nhân chết trên giường, hai chân quỳ, cơ thể ngửa về phía sau, đầu đập vào thành giường.

Sau khi nói xong, quay đầu lại nhìn, ba cảnh sát đang đầy hoang mang, Hầu cảnh quan lắp bắp nói: "Tống...Tống cố vấn, không phải anh đã nhìn thấy ảnh hiện trường ở đâu rồi chứ?"

Tôi đáp: "Tuyệt đối không!"

"Lợi hại! Anh nói cứ như là tận mắt thấy vậy, tôi thừa nhận anh quả thật có tài, bội phục bội phục!" Hầu cảnh quan nhìn tôi đầy khâm phục: "Tiểu Vương, đi lấy xấp ảnh trên xe xuống đây."

Tôi cười: "Vậy chúng ta tiếp tục."

Hầu cảnh quan hỏi: "Có một việc tôi chưa rõ lắm, trên người nạn nhân sao lại chỗ xanh chỗ tím?"

Chuyện này đương nhiên tôi có chú ý tới, ban nãy qua thính cốt biện âm, tôi phát hiện nội tạng của nạn nhân cũng bị tổn hại tương đối, hẳn là đã xảy ra đánh nhau kịch liệt.

Tôi đáp: "Bị đánh!"

"Nhưng chẳng phải anh nói, hung thủ đánh lén bất ngờ sao? Lúc đó nạn nhân hoàn toàn không có phòng bị, điều này không mâu thuẫn à? Nếu hung thủ và nạn nhân đã đánh nhau, làm sao có thể không phòng bị gì chứ?" Hầu cảnh quan đưa ra nghi vấn.

Tôi chỉ vào cái xác thứ hai, Từ Khởi Nghĩa cũng đầy vết bầm tím trên người, nói: "Hai anh em họ đánh nhau."

Hầu cảnh quan vỗ đầu một cái: "Ai da, sao tôi không nghĩ tới nhỉ...nhưng tại sao?"

Tôi cười: "Chúng ta phân tích từng bước một."

Việc này tôi xen vào coi như là đúng rồi, anh em đánh nhau, người ngoài ngư ông đắc lợi, vụ án này toát ra một cảm giác hết sức quen thuộc, tôi phảng phất đã thấy hình bóng Sở Yên trong vết máu.

Cho nên chuyện tiếp theo tôi sẽ có giấu diếm, đương nhiên sẽ không lừa dối Hầu cảnh quan, mà là nói không hết lời thôi.

Vết thương chí mạng của người em đặc biệt rõ ràng, ngay trên cổ, bị người ta dùng dao đâm. Ở đây tôi chú ý một điểm rất trùng hợp, hung khí cũng là một con dao có lưỡi cưa. Nó rất có thể là hung khí trong vụ án trước.

Một dao này đâm vào cổ người em rất sâu, có thể thấy một chấm máu đằng phía bên kia, chứng tỏ lúc ra tay, vị trí của hung thủ rất 'ổn', khả năng là nạn nhân không thể nhúc nhích.

Hơn nữa dao này là đi thẳng xuống dưới, tôi đoán nạn nhân là nằm trên đất, hung thủ ngồi xổm, đâm một dao vào cổ anh ta.

Tại sao nói như vậy, bởi tôi phát hiện trên đầu nạn nhân có những vết xước dày đặc, có những mảnh cứng màu trắng được tìm thấy trong kẽ nứt, là bị đập bởi một đồ gốm sứ nào đó.

Vết đập khá nặng khiến nạn nhân rơi vào trạng thái toàn thân co cứng, trong miệng nạn nhân có nước bọt đông đặc, khóe miệng cũng rỉ ra một ít, lưỡi bị răng cắn sứt, những dấu hiệu này giống như bị động kinh, nhưng thật ra là do vùng đầu bị chấn động mạnh gây nên.

Mặc dù trong lòng đã có hình ảnh mơ hồ, nhưng tôi vẫn tự mình chứng thực một chút, theo phương hướng bị đập, người ra tay cao hơn hung thủ, ít nhất cũng phải 1m80.

Tôi dùng tay đo bàn chân của cái xác đầu tiên, tính toán một chút, người anh cao vừa đúng khoảng 1m8. Ngoài việc đó, trên thân thể hai người có những vết thương tương ứng với nhau, ví như trên mặt em trai có vết cào, thì móng tay người anh có vết da, bụng người anh có một vết đạp, chiều dài tương đương bàn chân người em,...

Hai anh em này lớn lên cùng nhau, ở cùng một nhà, sau đó lại cùng làm ăn, chắc hẳn quan hệ không tồi, sao trước khi chết lại đánh nhau như kẻ thù? Tôi thầm nghĩ, Sở Yên à, cô quả thật là

một ác ma xinh đẹp!

Chương 579: Khởi thi thuật

Hầu cảnh quan hỏi: "Tống cố vấn, hai anh em nhà này tại sao lại đánh nhau?"

Tôi đáp: "Có thể là bởi vì một chuyện nào đó dẫn đến mâu thuẫn."

Cái câu trả lời này đúng là nhảm, Hầu cảnh quan lại nghiêm túc suy nghĩ, có thể thấy thái độ của anh ta đối với tôi đã thay đổi rất nhiều, anh ta hỏi: "Cụ thể là gì, anh có ý kiến không?"

Tôi đáp: "Chuyện này nghiệm thi thì không ra được."

Hầu cảnh quan cười lớn một tiếng: "Nói vậy thì, mẫu thuẫn giữa hai anh em còn cần phải tới thôn kia tìm hiểu một chuyến."

Lúc này hai cảnh sát viên đi vào, tay cầm một cái phong bì, Hầu cảnh quan nhận lấy, nói: "Tống cố vấn, đây là những bức ảnh chụp hiện trường, anh có muốn xem không?"

Tôi nhận phong bì, mở ra xem. Hiện trường tương đối bừa bộn, tường và đất dính đầy máu, đồ gia dụng trong nhà đổ vỡ lung tung. Thi thể người anh dựa vào khung thép thành giường, thi thể người em thì nằm ở lối vào. Tôi hỏi: "Gian nhà này là ai ở?"

"Người anh, Từ Khai Phúc." Hầu cảnh quan đáp.

Tôi gật đầu, tiếp tục lật xem, thi thể nữ ngã dưới đất, hai chân co lại, hai tay giống như đang ôm chặt cái gì phía trước, mắt trợn lớn như lồi con ngươi ra ngoài, lỗ mũi có hai vết máu đã đông đặc.

Hầu cảnh quan chỉ người phụ nữ, nói: "Đây là một điểm nghi

vấn lớn của vụ án, tử trạng của người phụ nữ được phát hiện trong sân rất quái dị, tôi và đồng nghiệp đã thảo luận qua, có người cho rằng phần đầu bị chấn động dẫn đến co giật, theo Tống cố vấn thì sao?"

Tôi nói: "Cứ xem thi thể trước đã."

Tôi trả lại tập ảnh cho anh ta, lúc này Tống Tinh Thần cũng đã quay về, tôi bảo để những thứ tôi cần lên bàn.

Vết thương chí mạng của nạn nhân nữ vũng rất dễ nhìn, ở chếch bên trái xương sọ, là một vết đập rất mạnh khiến một mảng sọ lõm xuống, da đầu bị tổn hại nghiêm trọng, vết thương rỉ ra huyết dịch cùng với não.

Tôi dùng tay đo miệng vết thương, đại khái hiểu được hung thủ ra tay thế nào. Hung khí có thể là cái chân ghế, vì hình dáng tương tự, mà vết thương dính đất cùng với cát.

Tôi nói chuyện này cho Hầu cảnh quan, bảo anh ta tìm ADN nạn nhân trên chân ghế để lại tại hiện trường. Tôi nhắm mắt, tưởng tượng ra vụ án, nạn nhân nữ lúc đó hẳn là đang quỳ dưới đất, hung thủ đứng bên trái nạn nhân, hai tay cầm ghế, nặng nề đập một phát. Nạn nhân bị choáng tại chỗ, ngã ngửa ra sau, co giật, vì vậy mới tạo ra tử trạng quái dị mà Hầu cảnh quan nói.

Sau khi nghĩ ra được nó xảy ra như thế nào, còn phải nghĩ xem tại sao, tại sao nạn nhân lại làm động tác như vậy, tại sao không hề phòng bị, chịu 1 đòn của hung thủ?

Cánh tay phải của nạn nhân nữ có vết xước, giống như là dao gây ra, nhưng đều không quá sâu, hơn nữa tương đối lộn xộn, nhất thời tôi chưa nghĩ ra là tại sao.

Tôi nhấc cánh tay nạn nhân lên, để ý thấy có một vế xước rất dài, phản ứng đầu tiên là do dùng tay không đoạt dao gây ra.

Nhưng nhìn kỹ thì không giống lắm, vết xước này giống bị ép thành hơn là bị rạch.

Phần gốc ngón cái cũng có vết trầy nhẹ, tôi đoán, nạn nhân đã cầm chặt trong tay vật gì đó sắc bén, mảnh kính hoặc là mảnh sảnh sứ chẳng hạn, chị ta đã định phản kháng.

Tức là vẫn có hai vấn đề trước chưa được giải đáp, cho nên tôi định sẽ sử dụng Khởi Thi Thuật.

Bởi vì nạn nhân nữ chết rất đột ngột, cộng thêm sau khi chết bị đặt trong hoàn cảnh nhiệt độ cực thấp, vẫn duy trì độ đàn hồi cơ bắp, là trạng thái lý tưởng để dùng khởi thi thuật, cũng nhân tiện thỏa mãn cái tính biến thái ẩn trong đầu tôi.

Lấy một cây gậy dài trong túi Tinh Thần mang về, buộc chun vào hai đầu thành một nút thắt, sau đó đeo vào hai tay nạn nhân. Hầu cảnh quan khó hiểu, hỏi: "Tống cố vấn, đây là kỳ chiêu gì? Giống như múa rối gỗ vậy."

Tôi nói: "Làm phiền anh cầm một bên." Sau đó gọi cảnh sát viên bên cạnh lại: "Anh cầm một bên, kéo căng dây chun, nhưng đừng căng quá...rồi, chính là như vậy."

Hai người tay giơ cây gậy, mặt đầy ngu ngu.

Tôi nhờ họ giữ im tư thế, sau đó dùng kim châm vào mấy nơi, chuẩn bị xong xuôi, tôi nói: "Các vị, hiện tượng sắp xảy ra là hoàn toàn có cơ sở khoa học, xin đừng hoảng sợ."

Hầu cảnh quan run bần bật: "Tống cố vấn, anh nói thế mới càng sợ hơn đấy."

Tôi cười, chỉ là vô tình chứ không muốn hù dọa họ, liền nói thẳng: "Tôi sẽ làm thi thể cử động, lặp lại động tác của chị ta trước khi chết, việc này không hề có liên quan đến hồn ma, mà chỉ đơn thuần là điện sinh học trong cơ thể tác dụng."

"Hả?" Hầu cảnh quan trợn hai mắt: "Cử...cử động, Tống cố vấn, hay là khỏi đi."

"Sợ à?" tôi liếc một cái.

"Sợ? Tôi làm gì biết sợ chứ, chỉ là dọa hai người họ chút thôi." Hầu cảnh quan mạnh miệng.

Tôi chẳng dài dòng với anh ta, bảo Tống Tinh Thần nhấc bả vai nạn nhân lên, sờ sờ rồi đâm 1 kim vào huyệt tương ứng, sau khi cây kim cuối cùng được đâm vào, thỉ thể chợt giật một cái.

"Ai yu!" Một cảnh sát viên kinh hô: "Đội trưởng, xác chết động đậy."

"Nói bậy nói bạ, nhất định là tay cậu run." Hầu cảnh quan biến sắc.

"Không không, không phải tôi thật mà." Cảnh sát viên hốt hoảng.

Tôi trấn an họ lần nữa: "Đây chỉ là một phương pháp nghiệm thi, người đã chết rồi, mà vật vô tri vô giác thì có khác cái bàn cái ghế chỗ nào?"

Hầu cảnh quan nuốt nước bọt: "Nếu cái bàn mà có hình dáng như vậy, đảm bảo tôi không dám ăn cơm."

Tôi cười, xem ra điện bên trong xương sống nạn nhân hơi yếu, vì vậy lấy nam châm ra, nhẹ nhàng vuốt từ dưới lên trên, chỉ thấy cánh tay nạn nhân như co quắp, từ từ cử động, dần dần đưa lên.

"Á, cử...cử động!" Hầu cảnh quan sợ hãi la lên.

Tôi sợ họ sẽ buông tay, vội bảo Tinh Thần: "Thay người!"

Tôi với Tống Tinh Thần một trái một phải đỡ lấy cây gậy, ba cảnh sát bị dọa sợ lùi đến chân tường, hai mắt trố ra nhìn. Cánh

tay nạn nhân động tác giống như đang chém, lần lượt đưa về phía trước, nhìn cánh tay trắng ởn, tôi đã hiểu ra.

"Được rồi, thu lại!"

Tôi nhanh chóng thu hết những thứ này, Hầu cảnh quan vẫn còn chưa hết sợ, nói: "Tống cố vấn, chiêu này là ai dạy anh vậy?"

Tôi nói: "Cái này giải thích sau, vừa rồi anh đã thấy động tác của nạn nhân chưa?"

"Thấy rồi." Hầu cảnh quan diễn tả lại một chút: "Đây là động tác gì?"

Tôi bảo họ lùi lại, sau đó nằm xuống đất, bắt chước tư thế của nạn nhân: "Trước khi chết, nạn nhân nằm dưới đất thế này." Sau đó tay tôi cầm thính cốt mộc: "Tay chị ta siết một mảnh kính hình tam giác hoặc mảnh sứ, đâm xuống đất giống như thế này."

"Đây là đang làm gì?" Hầu cảnh quan hỏi.

"Chị ta đang cố giết ai đó." Tôi kết luận.

"Cái gì? Ý anh là, nận nhân đã từng tấn công ai đó, người này là ai?" Hầu cảnh quan hỏi.

"Trên thi thể hai nạn nhân trước cũng có một số vết thương không đối ứng, cho nên người bị nạn nhân đè lên, là một trong những kẻ sát nhân."

"Một trong những kẻ sát nhân, ý anh là..." Hầu cảnh quan như có điều ngộ ra.

"Đúng!" Tôi đứng dậy, nhìn quanh mọi người, nói: "Thực ra hung thủ có 2 người!"

Chương 580: Quang trọc bị tập kích

Chợt phát hiên trên tay nạn nhân nữ có một sợi tóc mềm, ước chừng chỉ khoảng một gang tay, giống tóc thiếu nữ, tôi len lén giấu đi.

Hầu cảnh quan cầm ảnh hiện trường lật giở ra xem, đột nhiên kinh hô một tiếng: "Quá thần, anh nói không sai chút nào, mau nhìn chỗ này!"

Ở một góc phòng quả nhiên có mảnh vụn đĩa sứ, còn dính máu, nhân viên hiện trường mặc dù cũng ghi nó vào sổ, nhưng họ không coi đây là chuyện quan trọng.

"Trên đó có ADN của hung thủ, đúng không Tống cố vấn?" Hầu cảnh quan hưng phấn la lên.

Tôi gật đầu, nhưng trong lòng lại có sự khó chịu không nói thành lời, người bị nạn nhân đè xuống đâm, có thể là Sở Yên.

Sở Yên lần này lại sử dụng thủ đoạn tương tự, để bạn mình bán mình vào đây, dùng sự xinh đẹp và giảo hoạt để kích động mẫu thuẫn giữa hai anh em. Đàn ông trước mặt phụ nữ đẹp, IQ sẽ về 0, nhất là trước mặt một cô gái chưa ai vượt qua được sự cám dỗ như thế này.

Kế hoạch của cô bé rất thành công, người anh đánh ngã người em, sau đó bước tới bên giường định ôm Sở Yên một cái, không ngờ bị cô bé chém vào cổ, lúc người anh ngửa ra sau né tránh, cô bé lại chém một nhát nữa, người anh đập đầu vào thành giường chết.

Sở Yên nhảy xuống, một dao đâm vào cổ người em đang nằm trên đất, đưa hắn chầu trời.

Nhưng vạn lần không nghĩ tới, vừa bước ra khỏi cửa thì Sở Yên bị người vợ ghen tuông tập kích. Hiển nhiên cô bé không phải đối thủ của bà ta, người dâu trưởng đè Sở Yên xuống đất, tay cầm mảnh sứ đấm liên tiếp, tôi nghĩ vết thương sẽ ở cánh tay hoặc trên bả vai.

Đúng lúc Sở Yên sắp bị giết thì người bạn kia đến kịp, cầm cái ghế đập mạnh một phát vào đầu bà ta, cứu cô bé.

Đây là căn cứ vào thông tin hiện giờ mà tôi dựng lại hiện trường như vậy, dĩ nhiên là tôi nói với Hầu cảnh quan là một phiên bản khác, lược bỏ một số chi tiết. Nguyên tắc của tôi là không lừa dối anh ấy, nhưng không thể để anh ấy bắt được Sở Yên trước tôi.

Trong mắt người ngoài, Sở Yên là một kẻ điên, một tội phạm giết người, một ác ma, nhưng tôi thì biết, trái tim cô bé còn thuần khiết hơn cả kim cương, tôi đã âm thầm quyết định, trước khi Sở Yên chết, tuyệt đối không để cô bé bị bắt!

Giống như ông nội năm xưa, tôi sẽ bảo vệ chính nghĩa bên ngoài luật pháp.

Nghe tôi tả lại vụ án, Hầu cảnh quan rất cảm kích: "Cái gì mà chuyên gia pháp y thành phố, tôi khỏi cần mời nữa. Tống cố vấn, anh đúng là chân nhân bất lộ tướng. Anh lợi hại như vậy sao không chính thức gia nhập đội ngũ công an?"

Tôi không muốn giải thích nhiều, đáp: "Tôi làm cố vấn cũng tốt mà. Phải rồi, Hầu cảnh quan, lát nữa anh phải xuống hiện trường à?"

"Đi, nhất định phải đi chứ." Hầu cảnh quan gật đầu.

"Tôi cũng muốn đi cùng xem sao." Tôi đề nghị.

Hầu cảnh quan vỗ vai tôi, cười lớn: "Không thành vấn đề, tôi mong anh đi còn chẳng hết ấy chứ. Ai da, cũng hơn 1h rồi, tôi mời anh ăn cơm, cơm nước xong chúng ta xuống hiện trường."

Kỳ thật tôi cũng đói cồn cào rồi, thấy Tống Tinh Thần không ý kiến gì, tôi liền gật đầu.

Ra ngoài, tôi gọi điện cho Quang trọc hỏi thăm thì thấy không nghe máy, tôi bèn nhắn cho hắn một tin, nói khi đọc được thì liên lạc với tôi.

Vụ án có tiến triển, tâm trạng Hầu cảnh quan rất vui, dọc đường đi vừa nố vừa cười, nói rằng trên đời chưa từng phục ai, chỉ phục tôi. Còn bảo tôi dành thời gian rảnh kể cho anh ta nghe những phương pháp thần kỳ.

Chợt Tống Tinh Thần huých huých tôi, nhỏ giọng nhắc nhở: "Có kẻ theo dõi!"

Vừa quay đầu lại nhìn thì thấy khúc cua ngay chỗ cột điện, có ba bốn cái đầu vội vã rụt về, nhìn cũng biết lai giả bất thiện. Tôi nói với Tinh Thần: "Ta không muốn đoán thân phận chúng, cũng lười chơi trò mèo vờn chuột, trực tiếp một chút đi!"

Tống Tinh Thần gật đầu nhếch mép: "Ta sẽ cố không làm chúng tàn tật."

Vừa nói, hắn vửa sải bước về phía trước, Hầu cảnh quan hỏi hắn đi đâu, tôi nói đi toilet. Tống Tinh Thần bước đến một con hẻn, đi vòng ra phía sau mấy tên kia, chúng còn đang mải mê quan sát tôi thì đột nhiên bị đánh từ phía sau. Chỉ nghe mấy tiếng bốp chát vang lên trong hẻm, sau đó từng tên bị ném ra như ném bánh bột mì.

Hầu cảnh quan giật mình: "Có chuyện gì, mau qua xem một

chút!"

Tiến lên nhìn, đám người kia đang rên rỉ lăn lộn trên đất, người rơi ra mấy con dao găm, móng hổ, Hầu cảnh quan quát hỏi chúng định làm gì. Để ý thấy có một tên cứ nhìn mình chằm chằm, tôi tới hỏi: "Ngươi biết ta?"

"Không, không, không biết!" Hắn cố che giấu.

Tôi nói với Hầu cảnh quan: "Giúp tôi một chuyện, hình như là bọn chúng nhắm vào tôi. Có thể tạm giữ lại được không?"

"Được!" Hầu cảnh quan sảng khoái đồng ý: "Tàng trữ hung khí đã đủ cho chúng về đồn uống trà...có điều Tống cố vấn, sao đột nhiên chúng lại bị đánh bay ra ngoài, anh sử dụng ma thuật gì à?"

Tôi cười nói: "Chắc là giẫm phải vỏ chuối."

Hầu cảnh quan còng tay bốn tên lại, tôi để ý thấy điện thoại của tên mình vừa hỏi rung lên. Tiện tay móc ra, trên đó có một tin nhắn: "Đã khử xong tên đầu trọc, bên đó các ngươi sao rồi?"

Đầu tôi ong lên, cầm tay tên kia mở khóa vân tay wechat, trong group của hắn có một đoạn hội thoại dài, hầu hết là về hành tung của chúng tôi.

Lướt lên trên cùng, nháy mắt hiện ra ảnh tôi, Quang trọc và Tinh Thần, người gửi nói: "Các anh em, có thương vụ, người ta bỏ rất nhiều tiền bảo chúng ta giết ba tên này, làm sạch sẽ một chút."

Tôi nghiến răng, không quan tâm tới chuyện phải giải thích thế nào, lập tức gọi điện cho Tống Tinh Thần, bảo hắn theo tôi đi tìm Quang trọc.

Tôi vừa chạy vừa search các hiệu thuốc toàn huyện, chỉ lát sau gặp Tinh Thần ở một ngõ nhỏ, hỏi thế nào, tôi nói: "Khả năng Quang trọc gặp chuyện rồi!"

Tống Tinh Thần hơi giật mình, nói: "Hắn cũng nhanh trí lắm, chắc không sao đâu."

Đi liền 3, 4 hiệu thuốc, cuối cùng chúng tôi tới một phòng khám, bên trong giống như xảy ra ẩu đả, giá thuốc gãy, quầy bị đập vỡ, thuốc rơi đầy dưới sàn, còn có mấy vết máu. Tôi hỏi nhân viên: "Có thấy một người đầu trọc, đeo dây chuyền vàng lớn, mặc áo khoác da, nói khẩu âm Đông Bắc không?"

Nhân viên đang thu dọn quầy thuốc rống lên: "Có gặp!"

Sau đó một nhân viên mặc đồng phục tổ trưởng nói cho chúng tôi biết, khoảng 1 tiếng trước, Quang trọc có đến đây hỏi thăm về một cô gái. Nhân viên làm việc nói không thấy, Quang trọc liền đi, nhưng mấy phút sau lại quay lại, giống như bị ai đó theo dõi, nấp sau giá thuốc dáo dác ngó ra ngoài.

Tiếp đó một đám côn đồ lao vào, tay cầm dao bổ dưa, gậy sắt, tổ trưởng xin họ đừng gây chuyện ở đây. Đám người kia chẳng thèm đếm xỉa, chỉ tên đầu trọc đang nấp sau giá thuốc, hô: "Chính là hắn!"

Hai bên liền xô xát, Quang trọc nhanh trí chạy vòng qua giá thuốc, giằng co với chúng, những vỉ thuốc rơi vãi đầy đất đều là do hắn ném. Một mình hắn giương đông kích tây, chỉ nam đánh bắc mà đánh ngã nhiều tên. Nhưng nói gì nói, song quyền nan địch tứ thủ, cuối cùng vẫn bị dính một dao, ôm bụng bỏ chạy, đám người kia cũng xông ra ngoài đuổi theo.

Chương 581: Cái gai trong mắt

Tôi cảm ơn tổ trưởng, đang định rời đi thì anh ta đưa hai tay ra: "Hai người cũng đi, vậy ai đền bù thiệt hại? Không được, nếu là bạn của tên đầu trọc, thì phải đền tiền."

Tôi lấy giấy chứng nhận ra, nói mình là cảnh sát, đợi lát nữa nhất định quay lại bồi thường, nếu không yên tâm thì để lại số điện thoại.

"Tôi không yên tâm, anh cứ để lại số điện thoại đi." Tổ trưởng nói.

Tôi cười khổ, quả nhiên là rất chắc chắn, chẳng thể làm gì khác hơn là để lại số của mình. Sau khi ra ngoài, chúng tôi hỏi thăm những cửa tiệm bên đường, với đặc điểm của Quang trọc thì hỏi thăm cũng khá dễ dàng.

Sau đó chúng tôi tìm tới mấy con hẻm thông nhau, thấy dưới đất có máu và dấu giày, tôi chỉ sợ sẽ nhìn thấy xác Quang trọc.

Hai chúng tôi đang đi vào trong thì đột nhiên nghe một giọng tục tằn nói: "Không nói, tao cho lông mày của mày bay!"

Sau đó là tiếng kêu thảm của một người đàn ông. Tôi với Tinh Thần vừa mừng vừa lo, xông lên phía trước thì thấy Quang trọc đang đứng ở một bãi đất trống quây bằng đống vật liệu xây dựng, tay cầm bật lửa đang bạo hành một tên côn đồ, đã đốt trụi lông mày của hắn, nhìn rất mắc cười.

Quần áo trên người Quang trọc rách mấy chỗ, đầu và ngực rướm máu, không biết có bị thương hay không. Có mấy tên côn đồ ngã lăn bên cạnh, vật vã rên rỉ, có vẻ bị thương nhưng nhìn qua thì

không đáng ngại.

Thấy chúng tôi đến, Quang trọc vừa mừng vừa sợ: "Tống ca, sao đại ca tìm được đến đây? Vừa rồi đại ca không chứng kiến, đệ một mình đánh với mười mấy tên."

"Nhân viên hiệu thuốc nói cho ta biết." Tôi vỗ vỗ bụng hắn: "Ngươi không bị đâm à?"

Quang trọc cười phá lên: "Đệ diễn đấy, nếu không chúng sẽ không buông lỏng cảnh giác, từng tên bị đệ xử hết, đây gọi là kinh nghiệm giang hồ. Tống ca, không phải đệ bốc phét, chứ nói về đánh lộn, đám này phải gọi đệ bằng cụ, 16 tuổi đệ đã xông pha giang hồ, đánh nhau hơn trăm trận, sống mái chém chết 14 thằng, một năm..."

"Được rồi được rồi!" Tôi cắt đứt mạch ba hoa của hắn, móc cái điện thoại mới thu được ra, nói qua về chuyện chúng tôi đang gặp phải: "Ta đọc được tin này mới chạy tới, làm mất công lo lắng cho ngươi."

Quang trọc nhìn màn hình một hồi, sau đó vả vào mặt tên kia, mỗi một chữ lại vả 1 cái: "Các ngươi đúng là đám bốc phét, như này mà gọi là xử ta?"

Tôi lạnh lùng hỏi: "Ai phái các ngươi tới?"

Không ngờ tên này rất ngang bướng, không chịu nói, đang định dùng minh vương chi đồng thì Tinh Thần ngăn lại: "Tiểu thiếu gia, để ta!"

"Ngươi cũng đừng..."

Chưa nói hết câu, Tống Tinh Thần đột ngột rút đao ra, cắm phập một cái trước mặt tên kia, Quang trọc bị dọa kêu lên má ơi, lui về phía sau, tôi tưởng hắn đã chặt tay tên côn đồ, thì ra là chỉ cắm đao giữa kẽ tay hắn.

Tên côn đồ sợ đến run lên, đang định rút tay về thì bị Tinh Thần giẫm chặt, rút đao ra, hằm hè nói: "Đao tiếp theo, ta sẽ nhắm mắt!" Sau đó nhắm mắt thật, làm động tác giơ đao.

"Tôi nói! Tôi nói!" Tên kia lập tức khai: "Là Mao Tứ sai!"

"Ai?" Tôi không thể tin nổi, Mao Tứ vẫn còn đang bị giữ trong đồn công an Chu Khẩu cơ mà?

Thì ra đám côn đồ này là một băng nhóm nhỏ ở địa phương, sáng nay nhận được điện thoại của Mao Tứ, bảo bọn chúng giết ba người chúng tôi. Đả thương thì nhận 50 ngàn, giết chết nhận 100 ngàn. Nghe xong Quang trọc cười: "Một trăm ngàn? Đùa à, vài ba đồng lẻ này cũng chỉ có thể thuê đám rác rưởi các ngươi!"

Tôi cũng cảm thấy đám sát thủ này tay nghề và cấp bậc không cao, dù gì đã từng bị người ta treo thưởng một cái xương những 10 triệu, quả nhiên là trọng thưởng mới có dũng sĩ.

Tống Tinh Thần hỏi tôi xử trí đám này thế nào, tôi nói bảo Hầu cảnh quan bắt lại đi, Quang trọc lại chen vào: "Tống ca, đám này để đệ giải quyết được không?"

Tôi gật đầu: "Được!"

Quang trọc quát tên kia: "Các ngươi cút mau, đừng để ta nhìn thấy lần nữa!"

Đám côn đồ luôn miệng cảm tạ ân đức, quả nhiên đối với giang hồ, đáng sợ nhất chính là bị ngồi tù, cùng là người trong giới, Quang trọc nắm rõ đạo lý này.

Đi ra khỏi con hẻm, tôi điện về đồn công an Chu Khẩu, hỏi có phải Mao Tứ đã được thả, cảnh sát bên kia bất đắc dĩ nói đúng, sáng nay hắn được luật sư bảo lãnh ra ngoài.

Cúp máy, ba người chúng tôi phân tích một chút. Đây đơn

thuần là giết người để trả thù? Tôi nghĩ không giống lắm, còn một điều khả nghi nữa là tại sao Mao Tứ biết chúng tôi tới đây?

Tôi mơ hồ có một cảm giác, bao phủ nơi này là một tấm lưới vô hình, chính là tập đoàn buôn người không chỗ nào không có mặt kia.

Tôi lôi sợi tóc cất giấu ra nói: "À phải, đây có thể là tóc của Sở Yên."

Quang trọc lập tức kích động nhận lấy, hai mắt không chớp nhìn chăm chú: "Tống ca, đại ca tìm được cô bé?"

Tôi lắc đầu: "Lại là thảm án diệt môn, có vẻ liên quan đến tập đoàn buôn người. Ta cảm giác tập đoàn này bắt đầu coi Sở Yên là cái gai trong mắt rồi, nên đang tính kế đối phó cô ấy. Ngay cả ba người chúng ta cũng bị liên lụy, mặt khác, cảnh sát cũng đang truy lùng, may mắn là hai huyện Chu Khẩu và Khai Bình cũng chưa điều tra ra, ta sẽ cố gắng giấu đi một ít manh mối, để làm chậm tiến độ điều tra của cảnh sát. Nói tóm lại việc cấp bách bây giờ là phải tìm ra Sở Yên."

Quang trọc đỏ hoe vành mắt: "Tống ca, đại ca vì đệ mà tính toán, đệ không biết phải cảm ơn ca thế nào."

Tôi vốn định nói đây không phải chuyện của riêng hắn, lời ra đến miệng lại thôi. Gần đây liên tiếp xảy ra mấy vụ giết người, đều làm tôi suy nghĩ về bản chất chính nghĩa và tà ác, ví như vụ giết người đầu tiên, hung thủ dùng cách giết người để cứu những người tự sát, rất khó phân định là đúng hay sai.

Hành vi điên cuồng của Sở Yên cũng vậy, tôi không phải người có tư cách phán xét đúng sai, tôi chỉ là nhìn từ góc độ cá nhân, không muốn Sở Yên chết trong tay kẻ xấu, tôi thực sự hy vọng cô bé có thể chết già.

Chúng tôi quay về hiệu thuốc bồi thường một ít tiền, thật may số thuốc bị rơi vãi không phải thuốc nước, gom lại vẫn còn bán được, cho nên chỉ phải đền mấy ngàn tệ tiền sửa chữa đồ đạc. Sau đó Quang trọc mua một bộ quần áo mới thay, cùng chúng tôi về chỗ Hầu cảnh quan, anh ta đã nhắn giục mấy lần qua điện thoại.

Tôi lại phải dặn dò Quang trọc lại lần nữa, chút xuống nông thôn tra án, vụ này đến 8, 90% liên quan đến Sở Yên, đừng có mà ăn nói lung tung.

Trông thấy Quang trọc, Hầu cảnh quan bị cái bộ dạng hắn làm dao động, tôi lại phải lấy chuyện nằm vùng ra lừa anh ta. Hầu cảnh quan miễn cưỡng chấp nhận, cơm nước xong chúng tôi ngồi xe xuống Long Cương.

Lúc tới cổng thôn, có một đám người đang vây quanh một cái hố phân, lố nhố nhìn, chặn hết cả đường đi. Hầu cảnh quan thò người ra hỏi: "Bà con, đang xem gì đấy?"

"Bọn tôi xem người chết!"

Chương 582: Nơi nhốt người

Nghe lời này một cái, Hầu cảnh quan tỏ ra rất bình tĩnh, định cho xe chạy. Người dân ở đây nói giọng địa phương rất nặng, sợ mình nghe nhầm, tôi hỏi lại Hầu cảnh quan: "Họ vừa nói là người chết?"

"Ừ!" Hầu cảnh quan nhàn nhạt nói: "Đừng nghe họ khoa trương, chắc là nhà nào lại vứt con gái đi ấy mà." Tôi giật mình, lập tức đẩy cửa xuống xe, chen vào đám đông. Chỉ thấy trong hố phân trôi một bé gái sơ sinh, trần truồng, cơ thể trắng bệch, mọi người đứng trên miệng hố nghị luận xôn xao, có vẻ như đã là một chuyện thành thói quen. Có một người đang cầm cái sào có móc, móc vào chân bé gái. Người đứng cạnh hỏi: "Từ lão tứ, ông lấy thứ này về làm gì nấu ăn à?"

Người cầm sào đáp: "Dù gì cũng là miếng thịt, mang về nuôi Đại Hoàng nhà tôi."

Một luồng máu nóng xộc thẳng lên não, tôi hét: "Dừng lại, đây là một mạng người!"

Ánh mắt mọi người đổ dồn vào tôi, thấy tôi là người lạ, nhao nhao bàn tán:

"Tiểu tử này là ai vậy?"

"Nhìn một cái là biết ở thành phố xuống, chắc không quen."

"Tiểu tử, chuyện này ở nông thôn bọn ta nhiều lắm, ngươi có quản hết được không?"

"Con gái là vịt giời, lớn lên lấy chồng cũng thành con nhà khác,

ai mà muốn nuôi cái loại này chứ."

"Đừng nói bọn ta trọng nam khinh nữ, bé gái lớn lên thì có ích lợi gì, ngoài việc sinh con, chẳng có gì sánh được với một đứa con trai cả."

Nhìn những gương mặt vô cảm này, tôi giận đến mức máu dồn lên não, bé gái này khi lớn lên có thể sẽ là một Hoàng Tiểu Đào, một Tôn Băng Tâm, nhưng con bé bất hạnh sinh ra ở nơi này, cuộc đời liền bị hủy từ lúc vừa chào đời, bởi trong mắt người nông dân, con bé chỉ là một miếng thịt.

Hầu cảnh quan chen vào từ phía sau, nói mấy câu qua loa với thôn dân rồi lôi tay tôi đi, lên xe, anh ta an ủi: "Tống cố vấn, tôi biết anh là người khó mà chấp nhận chuyện này, nhưng nó là thực tế nơi đây. Trọng nam khinh nữ, thâm căn cố đế trọng nam khinh nữ. Thứ mà cảnh sát cơ sở chúng tôi thường xuyên phải đối mặt không phải là xã hội đen hay tội phạm, mà chính là đám nông dân ngu muội vô cảm này."

Tôi cười lạnh: "Mang thai bé gái thì liền phá thai hoặc sinh ra thì giết bỏ, mất cân bằng giới tính, đến lúc cưới vợ thì lại mua của bọn buôn người?"

"Anh nói một chữ cũng không sai. Không có một thôn trang nào là không mất cân bằng giới tính, phụ nữ từ nhỏ đã phải sinh sống trong hoàn cảnh như vậy, phàm là có cơ hội rời đi, tuyệt đối sẽ không quay lại, cho dù phải sống cuộc sống khó khăn nơi thành thị. Còn lại đám nam thanh niên độc thân, có chút tiền liền mua vợ, không ngừng tạo thanhg một vòng luẩn quẩn, khiến nơi đây thành mảnh đất màu mỡ cho nạn buôn người. Cho nên bất kể có cố gắng thế nào, thì cũng không diệt được tận gốc nạn lừa bán phụ nữ và trẻ em này."

Nói tới đây, Hầu cảnh quan thở dài một tiếng. Quang trọc xen vào một câu: "Theo tôi thì làm tới đi, dứt khoát cho cái đám nông

dân này...ai da, sao ngươi đạp chân ta?" Thật may là Tinh Thần đã cắt đứt hắn, nếu không chẳng biết hắn lại đưa ra cao kiến gì.

Tôi ngoái ra cửa xe nhìn lại, vài thôn dân đứng ở cửa nhìn xe chúng tôi, trên mấy bức tường có biểu ngữ tuyên truyền kế hoạch hóa gia đình, trong lòng như có tảng đá đè nặng, cái thực trạng này đến bao giờ mới chấm dứt?

Nhà nạn nhân là một căn nhà hai tầng nhỏ, xung quanh đã được chăng dây cảnh giới, bên cạnh có một lán trồng nấm lớn. Chúng tôi đi vào phòng ngủ, nơi phát hiện thi thể hai anh em, quả nhiên có một chiếc giường sắt lớn, còn có một vài vết máu, có thể tưởng tượng ra cảnh xác người anh nằm ở phía trên.

Hầu cảnh quan hỏi: "Tống cố vấn, có một điểm tôi không nghĩ ra, tại sao nạn nhân Từ Khai Phúc lại quỳ ở trên giường, hướng về phía hung thủ. Anh ta không hề có chút đề phòng nào trước mặt hung thủ, vậy rốt cuộc thân phận hung thủ là gì?"

Tôi nói: "Đương nhiên là trước đó hung thủ dùng thủ đoạn để chiếm được lòng tin của Từ Khai Phúc."

Hầu cảnh quan bừng tỉnh đại ngộ, gật đầu lia lịa. Lời tôi nói là thật, nhưng cũng rất mơ hồ, Hầu cảnh quan sẽ tuyệt đối không nghĩ tới, hung thủ chỉ là một cô gái mảnh mai yếu ớt.

Chúng tôi đứng trong phòng bàn về vụ án, Quang trọc nhịn không được, chạy ra ngoài tìm chỗ xả. Tôi ngẩng đầu thì phát hiện hắn đang đứng dưới gốc cây đối diện cửa sổ mà đi tiểu, Hầu cảnh quan trợn mắt la lên: "Này này đồng chí, đây là hiện trường án mạng đấy!"

Quang trọc nói: "Vậy tôi hướng ra ngoài phần dây cảnh giới." Sau đó hắn dịch một chút vị trí, Hầu cảnh quan lại la lên: "Chớ lộn xộn, cứ đi vào mặt bên cái cây kia kìa."

Tôi cười khổ, đi theo Hầu cảnh quan ra ngoài. Trong sân có trải mấy tấm nylon chống thấm, vén lên thì là những vết máu, có đánh số thứ tự. Từ dấu vết dưới đất có thể mơ hồ tưởng tượng cảnh nạn nhân và hung thủ vật lộn, những vết máu trên đất có thể là của Sở Yên, tôi hỏi: "Những vết máu này đã lấy mẫu xét nghiệm chưa?"

"Đã gửi đi trung tâm thành phố rồi, chưa có kết quả. Tống cố vấn, theo lời anh nói, đây có khả năng là máu hung thủ, vậy anh nghĩ hung thủ có ở trong thôn này không?" Hầu cảnh quan hỏi.

Tôi nhìn xa xa, cố ý nói: "Trước mắt không có manh mối, chỉ có thể bắt đầu xét nghiệm từ các thôn dân."

"Úi, đây là chỗ nào, thối thế?"

Giọng của Quang trọc vang lên từ phía sau, Hầu cảnh quan sợ hắn phá hỏng hiện trường, lập tức đi tới. Tôi cũng qua nhìn một cái, thì ra phía sau nhà còn có một gian cấp 4 đơn sơ, bên trong chứa đầy bùn nát, rơm rạ, bốc ra một mùi khó ngửi.

Để ý thấy góc tường có đóng một cái vòng sắt, đã rỉ sét, dưới đất là quần áo rách rưới và mảnh bát vỡ. Tôi hỏi: "Đây là nơi nào?"

"Theo thôn dân nói, là chuồng nuôi trâu." Hầu cảnh quan giải thích.

"Bọn họ cũng nuôi trâu?" Tôi cảm thấy rất khả nghi.

"Có thể là để bán thịt lấy tiền, trong thôn nhà nào chẳng nuôi động vật, không có gì lạ." Hầu cảnh quan đáp.

"Vậy trâu đâu?"

"Nghe nói đã bán hết nửa tháng trước rồi."

Tôi vào bên trong, dùng động u chi đồng quan sát chỗ góc

tường, phát hiện dưới đất có mấy sợi tóc. Đeo găng tay vào, tôi bốc một ít đất bùn, không cần ngửi kỹ cũng thấy có mùi khai nước đái người.

Trong cái bát vỡ còn dính hạt ngô, hiển nhiên cũng là đồ ăn cho người.

Tôi nhặt một sợi tóc, đưa lên mắt quan sát, phân tích nhanh: "Nữ giới, chưa đến 30 tuổi, tình trạng cơ thể rất kém, có bệnh về đường hô hấp, thận khả năng cũng có vấn đề."

Hầu cảnh quan kinh ngạc nói: "Tống cố vấn, thần kỳ! Chỉ một sợi tóc mà có thể nhìn ra nhiều như vậy sao?"

Tôi gật đầu, tóc và tình trạng cơ thể có sự tương thông, một Trung y giỏi có thể phân biệt bệnh thông qua sợi tóc, tôi cũng có vinh dự đọc qua một quyển sách nổi tiếng mới biết những thứ này. Dĩ nhiên là tôi xem thì không được chính xác 100%.

Tôi nói: "Tôi chưa chắc chắn, nhưng tuổi tác và giới tính thì không thể sai...nhìn chỗ này, có mấy vết máu đỏ nhạt, đây là máu kinh của phụ nữ."

Hầu cảnh quan trợn to mắt, nhìn theo hướng tay tôi chỉ, sau đó kinh ngạc nhìn tôi. Tôi đã nghĩ sai rồi, người giúp Sở Yên không phải người bạn trên mạng, mà là một người phụ nữ bị nhốt ở đây. Tôi nói: "Xem ra nơi này đã từng nhốt một cô gái!"

Chương 583: Hành động trong đêm tối.

Hầu cảnh quan giật mình: "Vậy mà hai lần tôi xuống điều tra, thôn dân đều không nói một chữ."

"Chuyện xấu trong thôn không thể truyền ra ngoài, chứng tỏ có thể người phụ nữ này là bị lừa bán, phải rồi, Từ Khai Nghĩa năm nay bao nhiêu tuổi?" Tôi hỏi.

"Hai sáu hai bảy tuổi...a, tôi nhớ ra rồi. Mấy năm trước tôi xuống nông thôn làm việc, nhìn thấy nhà Từ gia đốt pháo, hỏi chuyện gì thì Từ Khai Phúc nói khánh thành mộ phần cho cha, xem ra tôi đã bị lừa, đó là em trai anh ta kết hôn." Hầu cảnh quan chợt hiểu ra.

Quang trọc đột nhiên nói: "Tống ca, lúc nãy đi tiểu, đệ có phát hiện dưới gốc gây thứ gì đó trắng xóa, không biết có phải là xương không. Mấy người có muốn nhìn thử chút không?"

Tôi trách: "Sao không nói sớm?"

Hắn xấu hổ cười trừ: "Dính nước tiểu của đệ, khai lắm, đệ ngại nói."

Chúng tôi đi ra bên ngoài, quan sát gốc cây, quả nhiên có xương. Từ độ lớn thì có thể là của trẻ sơ sinh, tôi bảo Hầu cảnh quan bắc vòi nước ra đây, sau đó nói với Quang trọc: "Ngươi bị nóng trong, bớt uống bia rượu lại."

Quang trọc lém lỉnh nói: "Tống ca đã có lời, sau này đệ sẽ chú ý!"

Hầu cảnh quan đưa vòi nước cho tôi, tôi từ từ dội bỏ đất xung quanh, lấy tay phủi đi rồi nhặt mấy mẩu xương trẻ sơ sinh lên. Phần thóp xương sọ còn chưa liền, hẳn là mới sinh, bởi vì quá nhỏ nên tôi cũng không biết là trẻ nam hay nữ.

Tôi bẻ gãy một cái xương sườn, đánh giá mặt đất, nói: "Được chôn cỡ 2 năm rồi."

Hầu cảnh quan la lên: "Không sai, tương ứng với Từ Khai Nghĩa kết hôn ba năm trước."

Tôi thử diễn tả lại sự việc, Từ Khai Nghĩa ba năm trước hẳn là mua một cô gái, sau đó sinh con, chắc là con gái hoặc bị mắc bệnh chết yểu, người phụ nữ phát điên, liền bị nhốt ở chuồng trâu.

Từ Khai Nghĩa lại tiếp tục mua một cô gái khác, không ngờ lại rước tới họa sát thân, hai lần gây án, mục đích của Sở Yên rất rõ ràng, là để cứu người. Tôi không khỏi có suy nghĩ, liệu có phải cô bé đang tìm ai đó không?

Chúng tôi tìm trưởng thôn để hỏi, ban đầu ông ta còn giấu, sau đó bị tôi dọa dẫm mới nói thật, quả nhiên đúng như tôi dự đoán.

Kết thúc một vòng điều tra đã là 4h chiều, Hầu cảnh quan định quay về mời chúng tôi bữa cơm, tôi nói: "Không cần, chúng tôi còn chuyện khác phải làm."

Hầu cảnh quan nói: "Phải rồi, các anh đến đây công tác, là có nhiệm vụ gì sao?"

Tôi nói sơ qua tình hình, nhờ anh ta giúp một chuyện nhỏ, bảo cấp dưới đi trích xuất toàn bộ camera ở bến xe sáng ngày 37 tháng 10, khoảng 9h. Hầu cảnh quan sảng khoái đáp ứng.

Về tới huyện thành, tôi mệt rã rời, chỉ muốn ăn chút đồ ngọt, liền tìm một tiệm fast food, gọi một phần kem tươi.

Quang trọc đi dò hỏi tiệm thuốc chẳng được tin tức gì, chúng tôi đuổi theo Sở Yên mấy ngày, cảm giác có thể chạm tới nơi cô bé đến, nhưng cứ luôn chậm một chút, việc này khiến tôi cảm thấy chán nản.

Thấy tôi nhăn mặt, Quang trọc nói: "Tống ca, ca cũng đừng quá tự trách mình, tìm được hay không là tùy duyên thôi."

Tôi giận đến bật cười: "Ta đi tìm ngươi giúp ngươi, ngươi lại nói là tùy duyên, rốt cuộc ngươi muốn tìm hay không?"

"Ai ai, không phải ý đệ như vậy, có thể tìm ra đương nhiên là tốt..." Quang trọc nhất thời cứng họng, hắn cũng có tâm trạng giống tôi, nhưng lại không biết mở miệng thế nào.

Ăn xong, tôi dự định về nhà khách ngủ một giấc, mấy hôm nay thiếu ngủ trầm trọng, đầu óc cứ choáng váng. Lúc này trời đã tối, chúng tôi không đặt trước nhà khách ở đây, liền tìm trực tiếp trên bản đồ một nhà khách gần nhất, đi tới.

Quang trọc đề nghị: "Tống ca, thấy ca dáng vẻ mệt mỏi, hay là tối nay tìm cô em nào thư giãn chút đi."

Tôi cau mày: "Nói bậy bạ gì vậy?"

Quan trọc xua tay lia lịa: "Không phải là ý đó, đệ nói là tìm chỗ massage đứng đắn, đấm bóp, giác hơi cho thư giãn, ca có muốn đi không?"

Tôi lắc đầu: "Ta không có thói quen bị người khác sờ mó."

Quang trọc nói: "Vậy để tiểu đệ đấm bóp cho đại ca!" Vừa nói vừa xông lại bóp vai tôi, tôi bật cười: "Cút cút cút."

Đột nhiên Tống Tinh Thần dừng bước, quay đầu nhìn thẳng ra phía sau, tôi hỏi hắn sao vậy, Tống Tinh Thần quay lại, nhỏ giọng nói: "Tiểu thiếu gia, hình như chúng ta lại bị theo dõi."

"Ai?" Tôi hỏi.

"Đối phương khá cẩn thận, thay người nhiều lần,...chỉ mong là ta ảo giác." Tống Tinh Thần lạnh như băng nói.

Tôi đột nhiên có một ý nghĩ đáng sợ, tập đoàn buôn người cũng đang tìm kiếm Sở Yên, bọn họ người đông thế mạnh, đương nhiên thủ đoạn cũng đa dạng, hẳn sẽ phái một nhánh theo dõi sát sao chúng tôi, tìm hiểu ngọn nguồn.

Tống Tinh Thần nhỏ giọng nói: "Khúc cua trước mặt có một nhà khách, hai người vào trước đi, ta nhân cơ hội vòng ra phía sau đám người này, tra một chút xem là ai sai bảo chúng."

Tôi gật đầu: "Tra được thì nói cho ta."

Chúng tôi quẹo vào khúc cua, Tống Tinh Thần nhanh chóng áp sát vào tường, vô thanh vô tức lẩn đi. Tôi và Quang trọc vào đại sảnh nhà khách, sau đó tôi nhìn thẳng ra cửa, quả nhiên có một tiểu tử đội mũ lưỡi trai đang nhìn dáo dác vào trong, bắt gặp ánh mắt tôi hắn lập tức quay đầu rời đi.

Thuê phòng xong, tôi chờ đợi trong lo lắng, hơn 8h, Tống Tinh Thần gửi tới một địa chỉ, tôi gọi Quang trọc, đi xuống dưới. Đường chẳng có đèn, tối om om, Quang trọc cứ kêu than, định lấy điện thoại ra chiếu sáng, tôi vội bảo đừng, cứ nắm vạt áo tôi mà đi.

Đi một hồi trong bóng tối, chúng tôi tới nới, là một khu nhà cao tầng đang phá dỡ ở rìa ngoài huyện thành, Quang trọc kêu than: "Mẹ ơi quá tối, giơ tay không thấy được 5 ngón."

"Suỵt" tôi cố ra hiệu cho hắn đừng mở miệng, sau dó túm chặt tay hắn, trước mắt không phải lúc kiêng kỵ tiểu tiết.

Quang trọc nhỏ giọng hỏi: "Tống ca, ca nhìn thấy thật à? Đệ thì như mù mất rồi."

"Yên tâm, ta nhìn rất rõ." Tôi đáp.

"Mắt ca làm sao mà hay vậy?"

"Ăn nhiều cà rốt!"

Bóng đêm mang lại cho tôi một cảm giác an toàn rất lớn, chúng tôi leo lên tầng 2, trông thấy Tống Tinh Thần đang đứng ở một góc có ánh sáng xuyên ra, hắn ra hiệu, ý là có người trong phòng.

Dỏng tai nghe, quả nhiên có người trong đó đang nói chuyện, căn phòng đó vốn là một phòng làm việc.

Lúc tới gần, chẳng những có tiếng nói chuyện, mà còn có tiếng phụ nữ khóc lóc, một giọng đàn ông khàn khàn cất lên: "Khóc cái gì mà khóc! Đừng tỏ ra ngây thơ với lão tử, dù gì thì các cô cũng sớm muộn bị đàn ông chơi đùa."

Một tên khác lên tiếng, hắn có tật nói lắp: "Ngu...Ngu ca, quá con mẹ nó nhàm chán, thưởng...thưởng cho anh em...một món..ngon đi!"

"Biến, thằng chết dẫm, lão đại đã nói đi nói lại không được động vào hàng hóa, ngươi dám động, mạng chúng ta sẽ chẳng còn!"

"Có...có nghiêm trọng như...như vậy không?"

"Bớt nói nhảm, đám hàng này lão đại phải giao cho người ta, nghe lão đại nói, khách hàng lai lịch không nhỏ, vạn lần không thể đắc tội."

"Ai...ai vậy? Chẳng lẽ..lẽ là..là quan lớn?"

"Ta nào biết!"

"Haiz, thật vô...vô...vị, kêu con bé này...BJ cho đệ đi!"

"Coi chừng nó cắt đứt của ngươi đấy!" Dứt lời chúng cười phá lên.

Chương 584: Giải cứu thiếu nữ

Tống Tinh Thần nhỏ giọng nói cho tôi biết, tên cà lăm kia là một trong số những kẻ theo dõi chúng tôi, Ngu ca có vẻ là cấp trên của hắn. Tôi ghé qua khe cửa nhìn vào trong, trông thấy có vài thiếu nữ đang ngồi bệt dưới đất, hai tay bị trói, quần áo xộc xệch, tóc tai bù xù, sắc mặt tiều tụy. Hai người nói chuyện ngồi ở một tấm ván đặt bên cạnh cái bàn sơ sài, trên bàn là mấy món đậu phộng, khoai lang, nước tương và mấy lon bia. Chúng đã uống đến mặt đỏ hồng.

Xem ra đây là thành viên tập đoàn buôn người, bọn chúng đang nói mấy chuyện quan trọng, người tên Ngu ca nói: "Cà lăm, tuần này có mấy khách hàng hủy đơn, hại ta tổn thất mấy trăm ngàn."

"Là tại...tại sao?" Cà lăm hỏi.

"Hừ, ngươi không biết à? Có người đang làm loạn ở địa bàn của ta, chuyên giết những gia đình mua hàng, đám nông dân kia lá gan cũng rất nhỏ, sợ chết liền hủy đơn, haiz, thật bực mình!" Ngu ca nói.

"Ăn...ăn no...rỗi...rỗi việc!" Cà lăm nói.

"Không, đây rõ ràng là có kẻ chủ mưu hãm hại chúng ta! Có điều con bé kia rất cứng miệng, nhất định không chịu nói kẻ đứng sau là ai." Ngu ca mắng.

Nghe câu này, lòng tôi bỗng thắt lại, đồng thời cảm giác bàn tay đang đè vai tôi của Quang trọc siết chặt. Tôi ra sức ra hiệu hắn đừng gây tiếng động, trong bóng tối, cặp mắt Quang trọc sáng lên như có lửa đốt, hắn nghiến răng, nhìn chằm chằm vào cánh cửa.

Bên trong có tiếng tên cà lắm cất lên: "Ngu ca, bắt...bắt được...một...một con bé?"

"Tối qua bắt được ở vịnh Thủy Long, ta đã bảo mấy anh em tra tấn nó, trói lên đánh, dùng kim đâm, nhưng không tác dụng, nó rất cứng đầu, hơn nữa còn rất quái dị, dù bị đánh thế nào cũng nhìn chúng ta mà cười. Hổ ca bị nó chọc giận, túm tóc giật mạnh một cái, đứt cả mảng tóc, may mà có Phát ca, biết nhiều cách hành hạ, nghĩ ra một kế, ngươi tuyệt đối không đoán được đâu. Đó là nhét một bóng đèn huỳnh quang vào chỗ kín của nó, sau đó đạp mạnh vào bụng khiến bóng đèn vỡ ra, máu chảy ồ ạt, con bé lúc đó mới không chịu nổi."

"Ha ha, bàn về hành...hành hạ người...ai có thể so sánh...sánh với Phát ca!" Cà lăm hùa theo.

"Dcm lũ chó chết, tao giết chúng mày!" Một tiếng hét vang lên bên tai tôi, Quang trọc đột nhiên đá văng cánh cửa, hai tên buôn người bị dọa sợ giật mình. Quang trọc xông vào đạp ngã Ngu ca, cả người hắn bay ra sau cả mét, đập vào tường. Cà lăm rút ra một con dao, xông vào Quang trọc, Quang trọc né một cái chộp lấy tay cà lăm, húc thẳng vào mặt hắn hai cái. Tôi có thể nghe thấy tiếng sống mũi gãy, cà lăm mặt đầy máu, hoảng hốt run lên.

Quang trọc trán rướm máu, nghiến chặt hàm răng, hai mắt long lên, trông còn đáng sợ hơn ác quỷ.

"Để hắn sống!" Tôi kêu lên.

Quang trọc vung tay đoạt con dao của cà lăm, túm cổ áo hắn, nói: "Đại ca yên tâm, đệ không để chúng chết đâu, đệ muốn chúng sống không bằng chết!" Sau đó sút một cú vào háng cà lăm, cà lăm ngã ra đất, tay ôm bộ hạ không ngừng lăn lộn.

Mặc dù nói là đã phá hỏng kế hoạch, nhưng cũng có thể hiểu được, vừa nghe những lời đó, đến cả tôi cũng không nhịn được.

Thấy chúng tôi xông vào, mấy cô gái bị trói sợ hãi, tôi vội trấn an, đồng thời đưa giấy chứng nhận ra, nói: "Đừng sợ, chúng tôi là cảnh sát, tới cứu các cô."

Vừa nghe thấy cảnh sát, các cô gái liền bật khóc òa lên. Lúc này Tống Tinh Thần đi ra từ một căn phòng khác, thì ra hắn đã nhanh chóng điều tra một vòng, để đề phòng có mai phục, quả nhiên hắn rất cẩn trọng.

Tôi bảo Tống Tinh Thần cởi trói cho mấy cô gái, sau đó đi về phía Ngu ca, hắn bị một cước của Quang trọc đá nội thương, miệng trào ra hai dòng máu tươi, sợ hãi nói: "Sao các ngươi tìm được chỗ này?"

Quang trọc xông tới, hét như sấm vang: "Cô gái kia đâu, nói mau nếu không tao phế bỏ mày!"

Ngu ca ánh mắt sợ hãi, nhưng không muốn mở miệng, Quang trọc xốc hắn lên, con dao trong tay định chọc, tôi vội ngăn lại, Quang trọc nói: "Đại ca, để đệ phế bỏ thứ dơ bẩn của nó trước đã."

"Đừng nóng, ta có cách để trừng trị hắn." Tôi lo hắn hét to quá sẽ đánh động người khác, liền bảo Quang trọc bịt miệng, sau đó phát động minh vương chi đồng. Ngu ca giống như bị người ta dùng sắt nung dí vào ngực, người run lên mãnh liệt. Tôi dùng tay giữ chặt đầu, không cho hắn nhìn đi hướng khác, giải phóng toàn bộ sự tức giận dồn nén qua minh vương chi đồng.

Hành hạ hắn khoảng 15s, toàn thân Ngu ca ướt đẫm mồ hôi, chúng tôi buông tay, lập tức hắn dùng mông lết về phía sau, một mực lui đến góc tường.

Tôi lạnh lùng: "Nói, ngươi là ai!"

Lúc này hắn mới thành thật khai báo, thì ra hắn là người giao hàng khu Lão Viên Sơn, sơn chủ bảo hắn định kỳ lựa chọn trong

đám hàng hóa một vài người có dáng dấp không tệ, mang giao cho một vị nhân vật lớn. Trước giờ hắn chưa từng thấy mặt vị nhân vật lớn đó, lần nào cũng đều là mang hàng đến một địa điểm chỉ định, sau đó sẽ có người tới nhận.

Hai ngày trước, Mao Tứ bên Chu Khẩu có nhờ hắn theo dõi ba người, chính là chúng tôi, trong đó có một tên đầu trọc từng làm nhục Mao Tứ, bảo hắn tìm cơ hội tiêu diệt, vụ tập kích lúc sáng chính là dưới danh nghĩa Mao Tứ.

Quang trọc đấm tường một cái, hét: "Đừng có dài dòng văn tự, cô gái kia ở đâu?"

"Cô nào?" Ngu ca rụt rè hỏi.

Quang trọc cắm phập con dao vào vai Ngu ca, hắn hét thảm lên, Quang trọc ngoáy con dao một cái: "Nói, cô gái ở đâu?"

"Ta không biết, tám phần mười là bị anh em của ta mang đi rồi." Ngu ca đáp.

"Lúc trước ở đâu?" Quang trọc hỏi tiếp.

"Lúc trước..." Rõ ràng Ngu ca đang giả bộ hồ đồ, tôi chợt phát hiện tay hắn giấu gì đó phía sau, hét: "Tay hắn có thứ gì!"

Quang trọc giật tay Ngu ca, một cái điện thoại di động đang kết nối văng ra. Ngu ca cười gằn: "Các ngươi xong rồi!"

Tôi tức đến nghiến răng, đám người này thật không thể coi thường, mỗi kẻ đều gian xảo như quỷ.

Đúng lúc này dưới lầu vang lên tiếng bước chân dồn dập, nghe qua người tới không ít, Tống Tinh Thần không nói câu nào đẩy cửa sổ, nhảy xuống. Quang trọc nói: "Đại ca, có vẻ người tới rất động, để đệ xông ra mở đường máu, đại ca chạy mau!"

Tôi không hề biến sắc, ngồi trên ghế, gác chân chữ ngũ: "Không sao, cứ đóng cửa lại."

Quang trọc nửa tin nửa ngờ ra đóng cửa, bên dưới vang lên một loạt tiếng kêu thảm thiết, kèm cả tiếng súng, tôi thật tiếc vì không được nhìn Tinh Thần đánh úp đám côn đồ này.

Khoảng hơn 1p sau, bên ngoài yên tĩnh trở lại, sau đó có tiếng bước chân, Ngu ca đắc ý nói: "Huynh đệ tới cứu ta!"

"Ngươi cho rằng như vậy thật à?" Tôi nhếch mép.

Cửa đẩy ra, Tống Tinh Thần toàn thân nguyên vẹn, đến quần áo cũng sạch sẽ đang đứng bên ngoài, chỉ là gò má hơi đỏ, hắn nói: "Xin lỗi, lần này ra tay hơi nặng, giết 4, 5 tên, đám còn lại sẽ tàn tật suốt đời."

"Không sao, tự vệ chính đáng!" Tôi quay qua Ngu ca: "Ngươi nghĩ xem còn ai cứu được ngươi nữa không?"

"Chuyện này...làm sao có thể?" Ngu ca cả kinh, tôi đá hắn một cước, uy hiếp: "Nói mau, hiện giờ cô bé ở đâu?"

Chương 585: Hành hạ thê thảm

"Con bé...con bé ở..." Ngu ca bẫn giả vờ ngu ngốc, cố ý kéo dài thời gian, tôi tức đến nghiến răng, chuẩn bị dùng minh vương chi đồng với hắn lần nữa.

Tống Tinh Thần móc ra một cái lọ nhỏ, ném cho tôi nói: "Đây là Nhập Mộng Tán do cô cô điều chế, chuyên dùng để tra khảo kẻ địch."

Tôi mở nắp, nâng cằm, cưỡng ép hắn hít vào, ban đầu Ngu ca còn mạnh miệng, cười nói: "Tiểu ca, cậu cho tôi hít gì vậy, chẳng vui chút nào."

"Ngươi sợ nhất là cái gì?" Tôi hỏi.

"Ta sợ cái gì..." ánh mắt Ngu ca đột nhiên trở nên vô cùng hoảng loạn: "Cha, con sai rồi, đừng dùng bàn là dí con, cầu xin người."

Nhập Mộng Tán do cô cô đặc chế quả nhiên khiến người ta dễ bị ám thị hơn, so với minh vương chi đồng là tạo ra nỗi sợ về sinh lý thì thuốc này thông qua ám thị, gợi lên nỗi sợ từ sâu thẳm trí nhớ, nó càng mãnh liệt, càng khắc cốt ghi tâm hơn.

Tôi sấn tới, hét lên: "Nói mau, cô bé ở đâu, nếu không ta dùng bàn là ủi chết ngươi!"

"A...a..." Ngu ca liều mạng che mặt kêu la thảm thiết, giống như một đứa bé đáng thương đang bị phạt: "Nhà kho số 23 đường Kiến Thiết Đông."

Tôi đứng dậy nói với Tinh Thần: "Tống Tinh Thần, ta gọi điện

cho Hầu cảnh quan, bảo anh ta tới xử lý nốt, ngươi ở lại canh chừng."

Tống Tinh Thần nói: "Không được, quá mạo hiểm, ta phải đi cùng hai người."

Tôi biết về phương diện an toàn cho tôi, Tống Tinh Thần sẽ không nhượng bộ, chẳng thể làm gì khác hơn là gọi điện cho Hầu cảnh quan, nói rõ tình hình, bảo anh ta cho người tới. Ngu ca vẫn đang chìm đắm trong ám thị, Tinh Thần dùng chuôi đao gõ một cái vào gáy, liền lăn ra bất tỉnh. Về phần tên cà lăm đã sớm hôn mê do đau đớn, Quang trọc đá hắn một cước quá tàn nhẫn, tôi còn thấy háng hắn chảy ra một ít chất lỏng sền sệt.

Bảo ba cô gái ở lại chờ cảnh sát tới, mặc dù cả ba không tình nguyện lắm, nhưng biết chúng tôi còn phải đi cứu người nên vẫn đồng ý. Tống Tinh Thần lại móc ra một khẩu súng tự chế, là đoạt được trong tay đám buôn người, giao cho ba cô gái phòng thân, còn hướng dẫn kỹ cách sử dụng.

Lúc rời khỏi tòa nhà, tôi phát hiện tầng 1 có thể dùng từ thây phơi khắp chốn để hình dung, chỗ nào cũng có mấy tên bị đánh ngất, gần như chẳng có nơi đặt chân, nhiều tên bị chém đứt chân hoặc tay, mất máu mà hôn mê.

Tôi hỏi: "Ngươi có suy nghĩ đến việc đổi vũ khí từ đao sang giản không?"

Tinh Thần đáp: "Không bao giờ, ta từ nhỏ đã học đao, đao kiếm không có mắt."

"Kiếm cớ!" Tôi cười khổ một tiếng, sau đó lại gọi cho Hầu cảnh quan, bảo anh ta điều thêm xe cứu thương, trong huyện có bao nhiêu thì điều hết bấy nhiêu, chuẩn bị thêm ít máu để truyền.

Chúng tôi hỏa tốc chạy đến số 23 đường Kiến Thiết Đông,

Quang trọc cả đường đi lòng như lửa đốt, cứ như mất hồn, miệng lẩm bẩm tên Sở Yên. Tới nhà kho nông sản, phát hiện cửa không khóa, Quang trọc không nói không rằng, bước vọt vào.

Tôi vốn tưởng sẽ vang lên tiếng khóc của hắn trong kho hàng, nhưng lại chẳng có gì cả, xung quanh tĩnh mịch, yên ắng đến khó chịu.

Bên trong kho hàng rốt cuộc có gì? Tôi thật không dám đoán, đứng ở cửa hít sâu mấy hơi mới bước vào. Trong phòng đầy mùi máu tanh, dưới đất là hộp cơm và vỏ chai rượu, xem ra từng có 4, 5 tên đã ở đây. Quang trọc đứng ngẩn người trước một cái xà ngang, trên đó có một đoạn xích bị đứt, có vẻ đã từng dùng để trói người, bên dưới là sàn xi măng.

Dưới nền có một vũng nước bẩn, thật ra là mồ hôi, giống như Sở Yên đã từng bị treo ở đây, chịu sự hành hạ liên tục, mồ hôi thấm xuống nền.

Ngoài mồ hôi còn có vết máu loang lổ, cùng với mảnh vụn bóng đèn, xem ra lời tên Ngu ca nói là thật.

Quang trọc phát điên tự đấm đầu mình: "Đây không phải là thật! Đây không phải là thật!"

"Bình tĩnh một chút, có thể cô bé vẫn ở gần đây." Lòng tôi đau như dao cắt, nhưng không thể không an ủi hắn. Quang trọc lao ra cửa sau, phía sau là một bãi đất hoang lớn, hắn hướng về bóng đêm gào lên: "Sở Yên, Sở Yên, cô ở đâu?"

Chúng tôi đi theo ra, tôi nhận thấy chỗ này có dấu vết bánh xe, vết khá nặng, có vẻ trong xe phải có 4, 5 người. Quang trọc định đi ra phía bụi cỏ tìm, tôi nói: "Đừng ra đó, người bị mang đi rồi."

Chúng tôi lần theo vết bánh xe đi về phía trước, dần dần đi tới một mảnh đất hoang ngoài ngoại ô. Hy vọng rất mong manh, ba

người vừa đi vừa chạy, nhưng sức người làm so được với xe cộ, bọn chúng đại khái là đã đi xa rồi.

Đúng lúc đang suy nghĩ như vậy thì phía trước có một ánh sáng, chỉ thấy một chiếc SUV đậu dưới gốc cây hòe, người trên xe xuống đi tiểu, hút thuốc, tổng cộng có 4 người đàn ông.

Tôi nghe thấy 2 trong số đó nói chuyện với nhau: "Ngu ca sao nửa ngày không thấy báo tin, không phải là gặp chuyện rồi chứ?"

"Nhất định là đồng bọn của con bé này! Con mẹ nó, chuyển qua chỗ khác tra tấn tiếp, không cạy miệng nó ra không được."

Vừa dứt lời thì Quang trọc bạo nộ xông lên: "Tao làm thịt chúng mày!"

Tôi ngăn chẳng nổi, đành bảo Tống Tinh Thần mau qua giúp hắn. Tống Tinh Thần như một con báo săn, vút vào bụi cỏ. Đám người kia nghe tiếng động thì rút vũ khí ra, hai tên cầm dao, hai tên cầm súng. Chúng chĩa súng vào Quang trọc, chưa kịp bóp cò thì bị hai viên đá ném trúng cổ tay, súng văng ra đất.

"Ai?"

Tống Tinh Thần đột nhiên xuất hiện từ trong bụi cỏ, đao trong tay loang loáng, nháy mắt đã hạ gục ba tên, tôi sợ hắn giết sạch đám người, vừa chạy vừa kêu: "Để lại người sống!"

Tới gần mới phát hiện, thì ra hắn không rút đao ra khỏi vỏ, lúc tôi với Quang trọc chạy đến xe thì bốn tên đã lăn lóc rên rỉ dưới đất. Quang trọc lúc này chẳng quan tâm trời đất gì, tiến tới mở cửa xe, ôm một cái bao tải ở ghế sau ra, có thể thấy rõ hình dáng một cô gái nhỏ nhắn, bên ngoài thấm đầy máu.

Hắn định dùng tay xé ra, tôi hét lên: "Đừng!"

Khả năng tên buôn người đã dùng một thủ đoạn hành hạ Sở

Yên, khiến da thịt toàn thân nát bấy, rồi trùm bao tải lên, nếu dùng sức xé sẽ khiến da thịt rách theo.

Quang trọc ôm cái bao tải, không ngừng gọi: "Sở Yên, Sở Yên, cô còn sống không?"

Cái bao hơi động đậy, thấy một cô bé bị đám cặn bã này hành hạ như thế, tim tôi thắt lại, gọi điện cho Hầu cảnh quan bảo phái một chiếc xe cứu thương tới, sau đó gửi định vị cho anh ta. Trong khi chờ xe cứu thương, Quang trọc ôm cái bảo tải, trò chuyện không ngừng, tôi thì đi tra hỏi mấy tên kia. Một trong số chúng là cán bộ của Lão Viên Sơn, ba tên kia là đàn em, nhận được mệnh lệnh của cấp trên, nói gần đây có kẻ phá hoại, vì thế sử dụng tai mắt, tìm ra Sở Yên. Dĩ nhiên chúng không biết thân phận thật sự của cô bé, dưới sự tra tấn hành hạ, nửa chữ cô cũng không hé răng.

Tôi dùng nhập mộng tán tra khảo tên gọi là Phát ca, hắn nói không biết cấp trên là ai, chỉ biết một biệt danh là Tôn Hầu Tử.

Chương 586: Hầu cảnh quan hy sinh

Một lát sau, hai chiếc xe chạy tới, một xe cảnh sát và một xe cứu thương. Trên xe cảnh sát là cấp dưới của Hầu cảnh quan, nhân viên y tế vội vàng đặt sở yên lên cáng, rạch một lỗ trên mặt, đeo mặt nạ oxy cho cô bé.

Cảnh sát viên nói với tôi, Hầu cảnh quan đích thân đưa ba cô gái kia về trụ sở, đám côn đồ tạm thời được cấp cứu trong bệnh viện, đông như vậy, đêm nay hẳn là rất bận rộn.

Chúng tôi theo xe về bệnh viện, vừa bước vào trong thì có cảm giác như đi vào chợ. Trong hành lang xếp đầy giường dã chiến, mỗi giường là một tên côn đồ, cảnh sát đứng trông coi nghiêm ngặt hai đầu, bác sỹ thì bận đến tối tăm mặt mũi.

Người cảnh sát đi cùng chúng tôi hỏi: "Đây đều là do ba người làm ra?" Tôi ậm ừ.

Chúng tôi chờ bên ngoài phòng cấp cứu Sở Yên, Quang trọc lôi bao thuốc ra, chợt thấy biển cấm trên tường, lại cất vào, thở dài đứng dậy đi đi lại lại. Tống Tinh Thần nói: "Hay là ngươi ra ngoài đi, ở đây chướng mắt!"

"Ta không đi đâu hết, ta phải ở đây trông coi!" Quang trọc hét.

Ngồi chờ phải 2 tiếng đồng hồ, thì có một bác sỹ chạy đến, hỏi: "Ai là thân nhân người bệnh?"

Quang trọc đứng dậy: "Cô bé sao rồi?"

Tôi rất lo lắng, bởi nhìn nét mặt bác sỹ thì khả năng không phải tin tốt. Bác sỹ thở dài: "Một cô bé đáng yêu sao lại trở thành bộ dạng này, toàn thân có ít nhất 30 vết dao chém, máu dính chặt vào bao tải, mãi chúng tôi mới tách ra được..."

"Nói điểm chính!" Quang trọc hét lên, bác sỹ giật mình một cái. Anh ta khó khăn nuốt nước bọt: "Nội tạng toàn thân cô bé suy kiệt, gan, thận, dạ dày đều bị viêm nặng, còn có cả dấu hiệu viêm màng não. Có người còn đi tiểu vào bao tải, độc tố ngấm vào cơ thể, thời gian quá lâu..."

Quang trọc hung hãn túm lấy bác sỹ: "Ý ngươi là cô bé không thể cứu?"

Tôi kéo hắn ra: "Ngươi bình tĩnh một chút!"

Bác sỹ nói: "Trong lúc phẫu thuật, đã hai lần tim cô bé ngừng đập, chúng tôi đã cấp cứu lại được, nhưng ý thức thì không còn, chỉ có thể duy trì sinh mệnh tạm thời thông qua máy móc. Tôi khuyên mọi người nên chuẩn bị tư tưởng trước."

Chúng tôi đều trầm mặc, Quang trọc bỗng ôm mặt ngồi xổm xuống nghẹn ngào: "Cô bé mới chưa đầy 20 tuổi, tại sao phải chịu cảnh như vậy?"

Nét mặt bác sỹ thoáng ngạc nhiên, tôi hỏi: "Sao vậy?"

"Không có gì,...chỉ là theo tôi thấy thì cô gái này không còn trẻ như vậy, ít nhất cũng hơn 20 tuổi rồi."

Bất chợt Quang trọc nín khóc, tôi cũng sửng sốt, vội lấy điện thoại ra cho bác sỹ xem ảnh Sở Yên: "Có phải cô ấy không?"

"Đây là ai? Ca sỹ à?" Bác sỹ mặt đầy vẻ không hiểu.

Quang trọc lập tức mỉm cười, hai tay chụp mạnh vào vai tôi: "Mẹ nó, thì ra là nhầm người, thật là lãng phí cảm xúc! Tốt quá rồi

tiểu Yên không có sao."

Tôi biết nếu thở phào trong trường hợp này không thích hợp lắm, dù sao cô gái này cũng bị tra tấn vô nhân tính, nhưng thật sự cảm thấy nhẹ nhõm.

Bác sỹ hỏi: "Nhầm người à?"

Tôi nói: "Yên tâm đi, tiền viện phí chúng tôi sẽ trả, mong tận tình cứu chữa."

"Đã cấp cứu xong rồi, chuẩn bị đưa sang phòng hồi sức, phải hỏi ý kiến người thân trước." Bác sỹ nói.

"Đưa sang đi, dùng thuốc tốt nhất, cố gắng đừng để cô ấy chết." Tôi gật đầu.

Bác sỹ quay vào, một lát sau một chiếc giường bệnh được đẩy ra, một người nằm trên giường quấn đầy băng trắng, mặt lộ ra một ít, quả nhiên không phải là Sở Yên. Vậy cô ấy là ai, chẳng lẽ là đồng bọn bí ẩn của Sở Yên? Hoặc phải chăng đám buôn người này đã bắt nhầm?

Quang trọc khóc nhầm một trận, rất cao hứng, kéo tôi ra ngoài đi ăn bằng được. Vừa đi ra ngoài thì một xe cảnh sát dừng lại, cảnh sát viên lúc nãy bước xuống, gấp gáp hỏi: "Tống cố vấn, có nhìn thấy Hầu đội trưởng đâu không?"

"Chẳng phải anh ấy về trụ sở rồi sao?" Tôi nói.

"Trước nói như vậy, nhưng tôi vừa về trụ sở thì không gặp, điện thoại cũng không nghe, tôi cho rằng đội trưởng đến bệnh viện." Cảnh sát viên nói.

"Thường ngày anh ấy hay đi đâu?" Tôi hỏi.

"Những nơi có thể tìm đã tìm hết rồi."

"Ba cô gái đi cùng thì sao?"

"Cũng không thấy!"

Tôi nhất thời có một linh cảm bất an, bảo anh ta mau dẫn chúng tôi về trụ sở. Mấy người phóng như bay về, tôi muốn tìm Ngu ca để hỏi xem thế nào.

Lúc này đã là đêm khuya, trong trụ sở công an ánh sáng không tốt, hành lang tối om. Tới phòng tạm giữ, thấy Ngu ca đang ngồi xổm, quay lưng về phía cửa, canh sát gõ song sắt nói: "Dậy, có chuyện muốn hỏi ngươi."

Gọi mấy lần Ngu ca đều không có phản ứng, vai hắn cứ run run, tôi hít sâu một hơi, ngửi thấy mùi hạnh nhân.

"Xảy ra chuyện rồi, mau mở cửa!" Tôi hô to.

Cảnh sát vội mở cửa, tôi vọt vào, quay người Ngu ca lại thì phát hiện miệng hắn sùi bọt, tỏa ra mùi hạnh nhân đậm đặc. Mặt hắn tái nhợt, mạch máu dưới da biến thành màu đen, hai mắt trợn trắng.

Rõ ràng là trúng độc xyanua, xyanua tác dụng rất nhanh, điều này cho thấy hắn chỉ mới vừa bị hạ độc, tôi hô: "Tinh Thần, mau đuổi theo!"

Tống Tinh Thần không nói nửa lời, phóng vụt đi, tôi lắc lắc bả vai Ngu ca, lớn tiếng hỏi: "Ai làm?"

Ngu ca đã không còn nói được, tay chỉ vào ngực mình, sau đó hai mắt trợn lên, tắt thở. Tôi đặt hắn xuống, dùng tay lục soát ngực áo, phát hiện mặt trong có vá một cái túi nhỏ, xé ra, bên trong chứa một cái sim điện thoại.

Tôi lắp cái sim vào máy mình, trong sim có danh bạ rất dài, không có tin nhắn, chỉ có một đoạn ghi âm cuộc gọi, bật lên:

"Hoàng Hà có mấy khúc cua, Thanh Sơn mấy tầng lĩnh?"

"Không hỏi tự nhiên biết, ai nấy có đạo lý."

"Ám hiệu chính xác, ngươi là shipper do Tôn Hầu Tử phái tới?"

"Phải phải, hạnh ngộ hạnh ngộ. Tiểu đệ họ Ngu, dám hỏi đại ca họ gì?"

"Nghe cho kỹ, địa chỉ giao hàng, số 52 đường Phú Dân, tôi mai 12h, đến trễ ta phế bỏ ngươi!"

"Được, hẹn gặp lúc đó. Có thể được hợp tác cùng đại ca..."

Nói tới đây, đối phương đột nhiên cúp máy, Ngu ca lẩm bẩm: "Phi, xem thường ai vậy? Nếu không phải vì đồng tiền, lão tử còn lâu mới phục vụ các ngươi."

Ngu ca giao cái sim này cho tôi chứng tỏ hắn muốn báo thù kẻ giết mình, kẻ giết chết Ngu ca và khiến cho Hầu cảnh quan mất tích có thể là cùng một nhóm, vì vậy rất có thể phải đi một chuyến.

Lúc này Tống Tinh Thần quay lại, nhún vai nói: "Không tìm được!"

"Số 52 đường Phú Dân, có thể chúng ở đó, mau đi!"

Chúng tôi lên xe cảnh sát, đi tới địa chỉ kia, đây là một căn nhà cũ nát đang trong quá trình phá dỡ, phía trước có một xe cảnh sát đậu, cảnh sát viên kích động nói: "Là xe Hầu đội trưởng!"

Hầu cảnh quan bị trói trong xe, miệng dán băng dính, thấy cảnh sát viên đi tới thì ra sức lắc đầu, hai mắt trừng lớn, không ngừng phát ra tiếng kêu ư ư.

"Đội trưởng, tìm được anh rồi!" Cảnh sát viên kích động đưa tay kéo cửa xe. Một dự cảm mãnh liệt xông lên não, tôi hét lên:

"Đừng mở cửa xe!"

Vừa dứt lời thì ầm một tiếng, ngọn lửa bao trùm cả người bên trong lẫn bên ngoài xe, chúng tôi bị sức ép vụ nổ hất văng về phía sau...

Chương 587: Tiểu đội ám sát Huyết Tích Tử

Tai tôi ù đi, máu trong ngực nhộn nhạo, rất lâu vẫn chưa khôi phục trạng thái bình thường. Thịt vụn cùng những mảnh xe hơi vỡ rơi lả tả xung quanh như trời mưa.

Tống Tinh Thần đỡ tôi dậy, đưa cho một cái khắn giấy, lúc này mới ý thức được, khóe miệng mình có máu, thực ra cũng không nghiêm trọng lắm, chỉ là răng va vào môi mà thôi.

Hầu cảnh quan hy sinh vì nhiệm vụ khiến tôi khiếp sợ, một người sống sờ sờ chớp mắt cái đã không còn trên cõi đời. Quang trọc la: "Mẹ ơi, cả cảnh sát cũng dám giết, đám người này quá ngông cuồng!"

"Xem ra chúng không phải con buôn bình thường."

Kẻ giết Hầu cảnh quan có vẻ là bọn nhận hàng, tôi suy đoán chúng chờ đến giờ không thấy Ngu ca mang hàng tới, liền giết Ngu ca để trừng phạt, sau đó mang ba cô gái đi, tiện mang cả Hầu cảnh quan đi để diệt khẩu.

Thật sự quá ngông cuồng, coi luật pháp như không!

"Đã xảy ra chuyện gì?" Một đại thúc trung niên bước tới hỏi. Có lẽ là do quá bàng hoàng, tôi hoàn toàn không biết đại thúc xuất hiện lúc nào, trong tay ông ta còn cầm một hộp bánh kem.

"Mẹ ơi, vừa rồi có phải là nổ không, tiếng vang lớn quá, khiến tai tôi cũng điếc." Lúc này mấy người ven đường cũng nói, đây có vẻ là một nhà ba người, hai vợ chồng cùng một đứa bé chưa tới 10

tuổi, cũng không biết nửa đêm họ còn ra đường làm gì.

Tâm trạng tôi đang rất thấp, thuận miệng nói: "Ở đây rất nguy hiểm, đi mau đi!"

Đại thúc trung niên nói: "Xin lỗi anh bạn trẻ, cầm giùm tôi cái bánh, tôi đi vệ sinh."

Tôi cau mày, đưa tay đón lấy, đột nhiên đại thúc giơ cái hộp lên, đập vào đầu tôi, tôi kinh ngạc, đây là tình huống gì? Tống Tinh Thần phản ứng rất nhanh, lao tới, một cước đá vắng đối phương.

Kết quả là đại thúc kia lộn một vòng, hai chân đứng vững, ổn định cơ thể, cái hộp bánh trong tay ném đi, xoay tít. Tôi để ý thấy trên nóc hộp bánh có một sợi dây xích tinh tế nối với cổ tay hắn.

Trong lòng thầm nói đây là binh khí kỳ môn gì, Tống Tinh Thần hét lên: "Bọn chúng là sát thủ, đừng có để vật kia chụp vào đầu!"

"Bọn chúng?" Lúc này tôi nghe sau lưng có tiếng xé gió, quay đầu nhìn lại chỉ thấy một thứ giống như mũ sắt, đang xoay tít giữa không trung, bên dưới vành mũ là những lưỡi đao sắc bén, trên đỉnh có một sợi dây xích nhỏ. Mà người vừa ném cái mũ sắt này chính là người đàn ông trong một nhà ba người kia.

Mặc dù chưa từng trông thấy tận mắt, nhưng thứ vũ khí này quá nổi tiếng, sao tôi có thể không biết, nó chính là binh khí thời cổ, lấy đầu người trong khoảng cách 10 bước chân - Huyết Tích Tử.

"Tống ca, đệ bảo vệ ca!" Quang trọc đẩy tôi sang một bên, vật kia giống như có xác định vị trí tự động, phần vành mũ hướng xuống đầu hắn chụp một cái, lưỡi dao xoay tròn phát ra ánh sáng, Quang trọc vội ôm đầu la lên: "Mẹ ơi, đáng sợ quá!"

Tống Tinh Thần nhảy ra giữa không trung, một đao chém

xuống, lưỡi đao va chạm với Huyết Tích Tử tóe lửa, đánh lui nó về.

Hắn đáp xuống đất, che chắn trước mặt tôi, tôi quay đầu nhìn lại, trong tay đại thúc kia cũng là huyết tích tử, vỏ hộp bánh đã bị xé tan, thì ra chỉ là ngụy trang.

Huyết tích tử trong tay bọn chúng không giống nhau, của gã trung niên bên ngoài có lưỡi dao, cái còn lại thì không. Hai tên đã bỏ lớp mặt nạ, trở nên hung tàn ác độc. Không còn nghi ngờ gì nữa, chúng là kẻ đã giết Hầu cảnh quan. Gã trung niên gằn giọng: "Phụng mệnh Vương gia, tới lấy mạng các ngươi!"

Tên kia nói: "Thiên đường có cửa ngươi không đi, địa ngục vô lỗi lại bước vào, là tự các ngươi xông vào địa bàn của Vương gia, còn điều tra khắp nơi. Đừng có trách Huyết tích tử của chúng ta vô tình!"

"Vương gia?" Tôi cả kinh: "Cảnh Vương Gia?"

"Cũng có kiến thức đấy!" Gã trung niên cười lạnh: "Nếu ta là ngươi, sẽ hối hận sao mình sinh ra không phải là phụ nữ. Nếu như ngươi mà là gái trinh, chúng ta sẽ mang ngươi vào đan thất của Vương gia, như vậy còn được sống thêm mấy ngày."

"Lão Bát, chớ nói nhảm cùng người chết, mau động thủ!"

"Lên! Lão Thất!"

Vừa dứt lời, cả hai cùng ném huyết tích tử ra, món binh khí kỳ môn bay lên không trung, Tinh Thần hô to: "Đầu trọc, bảo vệ tiểu thiếu gia!"

"Được, được!" Quang trọc hốt hoảng đáp ứng.

Tống Tinh Thần trái phải đỡ liên tiếp hai cái huyết tích tử, ánh lửa lóe sáng giữa trời đêm. Có vẻ Tống Tinh Thần rơi vào thế bị

động, hắn không dám rời quá xa tôi, đối phương cũng nhìn ra được điểm này, cố ý thả diều, nhằm tiêu hao thể lực.

Nếu cứ tiếp tục như vậy chúng tôi sẽ xong đời, tôi hít sâu một hơi, bước về phía gã trung niên. Đối phương giật mình, khi ánh mắt vừa chuyển qua hướng tôi, tôi lập tức phát động minh vương chi đồng.

"A...a...a...!" Gã trung niên hét thảm một tiếng ngã ra đất, huyết tích tử đang ở giữa không trung bị lôi trở lại. Theo bản năng, hắn đưa tay lên đỡ, huyết tích tử rơi vào tay hắn giống như máy ép dưa hấu, máu văng tung tóe. Gã trung niên kêu la thảm thiết, vội vứt vũ khí sang một bên.

"Dcm nhà mày!!!" Quang trọc nhân cơ hội xông lên, nhảy một cái, thúc thẳng đầu gối vào đầu gã trung niên, gã bật máu mũi, ngã ngửa ra phía sau.

"Lão Bát, ngươi làm sao thế?"

Lão Thất la lên, Tống Tinh Thần lập tức đánh tới. Mặc dù huyết tích tử lợi hại, nhưng cận chiến lại không được tốt, hắn bị Tinh Thần ép cho liên lục lui về phía sau.

Tôi ôm đầu, mấy ngày nay không được nghỉ ngơi tốt, cộng thêm lúc trước mới dùng minh vương chi đồng một lần, phản phệ khiến tôi rất khó chịu. Quang trọc hỏi sao vậy, tôi nói: "Không có gì, đầu hơi choáng thôi."

Tống Tinh Thần đang lúc chiếm thượng phong thì một bóng người nhỏ bé từ đằng sau vô thanh vô tức lại gần hắn, là đứa trẻ ban nãy, không, là một tên lùn mới đúng!

Tên lùn hất tay một cái, trong tay áo xổ ra một cây Nga My Thích, đâm thẳng vào hướng lưng Tống Tinh Thần.

"Coi chừng phía sau!" Tôi hét lên.

Tống Tinh Thần không hề quay đầu lại, dùng vỏ đao đỡ cú đâm, sau đó xoay người chém một nhát, tên lùn như một quả bóng da, lộn tròn chạy mất. Huyết tích tử trong tay lão Thất chớp thời cơ bay tới, chụp vào đầu Tống Tinh Thần.

Tôi nhìn mà sốt ruột nhưng chẳng giúp gì được cho hắn. Phải rồi, chẳng phải sát thủ có 4 tên sao, còn có 1 tên nữa.

Tôi quan sát xung quanh, đột nhiên phát hiện người phụ nữ kia đang nấp sau gốc cây ven đường, bất động, có vẻ như không định xuất thủ. Tôi đoán địa vị của ả chắc là cao hơn so với ba tên còn lại.

Phương thức chiến đấu của tên lùn rất bỉ ổi, đánh cái lại chạy, hắn chỉ cố làm phân tâm Tống Tinh Thần, còn lão Thất thì từ đầu đến cuối luôn nhắm vào đầu Tinh Thần, vô cùng hiểm ác.

Đột nhiên tên lùn đâm trúng một nhát vào ngực Tinh Thần, hắn kích động la lên: "Lão Thất, mau xử hắn!"

Lão Thất ném huyết tích tử ra, lòng tôi thắt lại, thật sự không dám nhìn. Nhưng đúng lúc huyết tích tử chỉ còn cách đầu Tinh Thần vài phân, hắn đột nhiên ôm lấy tên lùn, giơ lên đón lấy.

Lưỡi dao dưới vành huyết tích tử chụp vào cổ thì tự động siết chặt, cơ thể tên lùn rung lên, máu phun ra, hắn kêu la thảm thiết bên trong cái mũ.

Tống Tinh Thần buông tên lùn ra, cây Nga My Thích cũng rơi xuống, thì ra là bị hắn dùng cánh tay kẹp chặt, tôi đột nhiên hiểu ra, ban nãy là tên lùn đang cầu cứu đồng bọn.

Tống Tinh Thần xách Đường đao lên, xông về phía lão Thất như một cơn cuồng phong. Trong tình thế cấp bách, lão Thất theo bản năng giật vũ khí lại, cái đầu của tên lùn lập tức đứt văng, máu ọc ọc phát ra từ cổ họng, phun ra như suối.

Cơ thể không đầu của hắn đứng trên đất mấy giây, sau đó mới quỵ xuống.

Trên người Tống Tinh Thần đầy máu của tên lùn, thật giống như bò ra từ hồ máu, lão Thất hốt hoảng hét ầm lên: "Ngũ tỷ, cứu tôi! Cứu tôi!"

Lúc Tống Tinh Thần chỉ còn cách lão Thất một bước chân, thì giữa không trung lao tới một cái huyết tích tử khác, tốc độ nhanh hơn lão Thất rất nhiều. Tống Tinh Thần lập tức nhảy qua một bên, giơ đao lên đỡ. Tiếng va chạm chói tai, ánh lửa văng tung tóe, Đường đao trong tay Tinh Thàn bị đánh bật ra...

Chương 588: Tống Tinh Thần VS Ngũ Tỷ

Giữa đường đánh ra chính là người phụ nữ có tên Ngũ tỷ kia, ả điều khiển huyết tích tử của mình nhuần nhuyễn như thả diều, khóe miệng khẽ nhếch lên. Tôi không tin vào mắt mình, ả lại đánh bay được đao trong tay Tinh Thần, lẽ nào nội công thâm hậu vậy sao?

Chợt để ý thấy tay phải Tinh Thần buông thõng, giống như đã mất tri giác, nhớ lại lúc Đường đao và huyết tích tử va chạm, tóe ra nhũng tia lửa màu xanh, tôi đột nhiên hiểu ra. Đó là một cái huyết tích tử đặc chế, bên trong có điện!

"Ha ha, với thủ đoạn của Ngũ tỷ, tin chắc ngươi sẽ..." lão Thất đang cười hả hê, chợt âm thanh khựng lại, hắn cúi đầu nhìn, ngực mình đã cắm một thanh Đường Đao.

Thì ra trong khoảnh khắc bị đánh văng đao, Tống Tinh Thân nhanh chóng xoay một vòng, dùng tay trái phóng thanh đao về phía lão Thất, tất cả chỉ diễn ra trong một chớp mắt.

Ngũ tỷ khen: "Thân thủ khá lắm! Đáng tiếc ngươi sẽ phải chết ở đây."

Tống Tinh Thần nghiến răng mắng: "Hèn hạ!"

Vừa dứt lời, cái huyết tích tử đặc chế liền bay về phía Tinh Thần, hắn liên tục né tránh, lùi dần đến thi thể lão Thất, rút đao ra xông về phía Ngũ tỷ. Ngũ tỷ cười lạnh một tiếng, cổ tay trái khẽ động, tôi phát hiện một đạo ánh sáng bạc bay vù vù giữ không trung.

"Cẩn thận!!!"

Tôi hét lên thì đã quá muộn, Tống Tinh Thần né người một cái, Ngũ tỷ giật mạnh huyết tích tử, nhắm ngay sau đầu Tinh Thần bay về. Tống Tinh Thần vung đao chém đứt xích sắt, huyết tích tử mất khống chế, văng sang một bên.

Chớp thời cơ, Tinh Thần xả một đao về phía Ngũ tỷ, Ngũ tỷ giơ tay lên đỡ, va chạm tóe lửa, nhìn kỹ lại, thì ra tay ả cầm một con dao găm.

Thực tế thì hai tay ả đều có dao, giao thủ liên tục với Tống Tinh Thần, sức cận chiến không hề thua kém, cả hai đánh nhau nửa ngày, tôi với Quang trọc nhìn mà trợn tròn mắt.

Đúng lúc này thì có một dàn xe từ phía xa lao tới, tốc độ rất nhanh, đèn pha rọi thẳng, điều này rất bất lợi cho thị giác của Tống gia. Tống Tinh Thần bị ảnh hưởng, không thể không lùi ra, ai ngờ Ngũ tỷ cũng không nhân cơ hội tấn công mà lại nhảy ra phía sau.

Ả cười lạnh: "Coi như các ngươi mạng lớn, lần sau gặp lại ta ắt sẽ lấy đầu!"

Sau đó ả chạy sang bên đường đối diện, đạp chân lên vách tường, vọt đi mất.

Người tới là trưởng công an huyện và các cảnh sát viên, ông ta kinh hoảng nói: "Chúng tôi mới nghe thấy tiếng nổ, chuyện gì xảy ra, tiểu Hầu đâu?"

Tôi nhất thời không biết nói sao, nhìn về hướng cái xe còn đang bốc cháy, bên trong có một thi thể, trưởng công an huyện trợn to mắt, tiến lên gào khóc.

Người đầu bạc tiễn kẻ đầu xanh, trên thế gian này nào có chuyện bi thương hơn thế. Tôi vô cùng áy náy, mặc dù Hầu cảnh

quan là bị thủ hạ của Cảnh Vương Gia giết, nhưng nếu tôi không đến đây, không gọi điện nhờ anh ta giúp, anh ấy đã không phải chết.

Tôi bước tới xin lỗi, trưởng công an vì quá đau thương mà ngất đi, cảnh sát viên vội đỡ dậy.

"Ai da, tên này bị sao vậy?" Quang trọc kêu lên, tôi nhìn theo hướng tay hắn chỉ, tên sát thủ lúc nãy bị hắn đánh ngất, miệng đang sùi bọt mép, co giật. Tôi đi qua kiểm tra, phát hiện cổ hắn có một cây ngân châm nhỏ xíu, có vẻ như được tẩm thuốc độc.

Hắn bị diệt khẩu, tôi mơ hồ cảm giác, đám thần long kiến thủ bất kiễn vĩ này thật khó mà giải quyết.

Nhân lúc cảnh sát đang thu dọn hiện trường, tôi vào bên trong căn nhà dò xét, đáng tiếc là chẳng có manh mối gì. Quang trọc đi vào, cầm điện thoại nói: "Bác sỹ vừa gọi điện, nói tình hình cô gái bên đó đã trở nên nguy kịch, có lẽ sắp không sống được...Tống ca, phải qua đó không?"

Tôi miễn cưỡng lên giây cót tinh thần: "Đi!"

Trưởng công an huyện vẫn đang chìm trong nỗi đau mất mát, tôi biết khó mà mở miệng, nhưng vẫn mặt dày mượn ông ta một chiếc xe cảnh sát. Chúng tôi quay về bệnh viện, bác sỹ lần trước đang chờ chúng tôi ở cửa, lo lắng nói: "Nhịp tim và huyết áp bệnh nhân hạ thấp đột ngột."

Tôi gật đầu: "Vừa đi vừa nói."

Chúng tôi đi về hướng phòng chăm sóc đặc biệt, tôi hỏi: "Liệu còn có thể cấp cứu không?"

Bác sỹ thở dài: "Tình trạng cơ thể cô ấy quả thật đã rất yếu, nếu giải phẫu tiếp sợ không chịu nổi, chúng tôi thực đã cố hết sức, nhưng y học cũng có giới hạn."

Tôi gật đầu tỏ ý đã hiểu.

Tới phòng chăm sóc đặc biệt, nhìn vào trong chúng tôi đều ngớ người. Vốn tưởng rằng cô gái sắp chết lại ngồi dậy, nhìn xung quanh ngơ ngác, Quang trọc cười nói: "Ồ, khỏi bệnh rồi ư?"

Tôi cau mày: "Không, là hồi quang phản chiếu."

Bác sỹ hỏi: "Còn phải cứu chữa tiếp ư? Tôi có thể nói, vô cùng mạo hiểm."

Tôi nói: "Xin anh chờ chúng tôi một lát." Sau đó đẩy cửa đi vào, Tống Tinh Thần vừa mới chiến đấu, quần áo khá bẩn, nên đứng ngoài cửa trông coi, bảo tôi với Quang trọc vào. Cô gái kia ước chừng hơn 25 tuổi, thấy chúng tôi đi vào thì sửng sốt một chút: "Là mấy người đã cứu tôi?"

Tôi gật đầu: "Xin tự giới thiệu, tôi tên là Tống Dương, là..."

Cô gái cười: "Tôi biết, Sở Yên có nhắc đến anh."

"Cái gì?" Tôi kinh ngạc.

"Cô bé nói anh là một anh trai rất hiền lành, đã từng giúp đỡ cô bé...cô bé còn nói, anh là người hiếm thấy, không dỏ dãi nhìn cô ấy chằm chằm như mấy tên dâm dê."

Quang trọc chỉ vào mình, hỏi: "Có nhắc tới tôi không? Tôi tên Quang trọc."

"Trong 'Chú gấu Boonie'?" Cô gái sửng sốt.

Quang trọc đau thương nhăn mặt.

Xem ra cô gái này chính là đồng bọn của Sở Yên, tôi hỏi dò: "Nếu không lầm, cô có nick name là Heo Không Sợ Chết, đúng không?"

"Không hổ là cố vấn hình sự, cái này mà cũng tra ra được." Cô gái cười nói, sau đó ho khan một trận, khí sắc rất kém.

Tôi biết sẽ hơi tàn nhẫn, nhưng vẫn hỏi cô gái về những chuyện đã xảy ra, cô ta hớn hở nói: "Tôi biết tôi sắp chết, tôi sẽ nói tất cả cho các anh, hy vọng các anh có thể cứu Sở Yên, còn có..."

Quang trọc không kịp chờ đợi, hỏi: "Sở Yên làm sao?"

Cô gái lại ôm ngực ho khan một trận, tôi lắc đầu ra hiệu Quang trọc đừng chen ngang, thời gian của cô ấy đã không còn nhiều lắm.

Cô gái chậm rãi kể, cổ tên là Hạ Tư Dương, năm 19 tuổi, cô và em gái bị người ta lừa bán tới đây. Cũng như những cô gái bị bán khác, dọc đường đi hai người gặp đủ những hành hạ vô nhân tính, cuối cùng bị bán đến hai nơi khác nhau. Hạ Tư Dương bị bán cho một gã độc thân 40 tuổi, ban đầu cô cũng chống cự ghê lắm, nhưng dần ý thức được như vậy căn bản vô dụng, liền cố ý giả bộ chấp thuận, nghe lời. Từ khi sinh ra tới giờ, đây là lần đầu cô phát hiện, thì ra đàn ông dễ bị lừa như vậy. Cô dần dần chiếm được lòng tin của gã độc thân, sau đó một buổi tối trói được gã lại, trộm tiền bỏ trốn.

Sau khi ra ngoài, Hạ Tư Dương cố gắng đi tìm em gái, những thủ đoạn mà chúng tôi có thể tưởng tượng, cô ấy đều đã làm, nhưng người em gái như đá ném xuống biển, vô tăm vô tích...

Huống hồ thân là con gái, hoạt động ở một nơi như thế này rất bất tiện, nhiều lần đêm tối bị người ta bám theo, hù dọa muốn chết. Vì để tìm em gái, cô gia nhập một nhóm chuyên giải cứu phụ nữ trẻ em tự phát. Thành viên của nhóm đều là những người từng mất đi người thân, là một nhóm 'không chừa thủ đoạn nào'. Có thể tốn tiền thì dùng tiền, có thể nói phải trái thì nói phải trái, có lúc trực tiếp lái một chiếc xe về nông thôn, cướp người rồi chạy! Bởi vì hoạt động không từ thủ đoạn, nên hiệu suất cao hơn cả cảnh

sát, trung bình mỗi tháng giải cứu được 5 đến 10 nạn nhân, nhưng cô vẫn chưa tìm ra em gái mình.

Có lẽ do hoạt động quá sôi nổi, đụng tới lợi ích của một số kẻ, cho nên một hôm, thành viên nòng cốt của nhóm bị ám sát, tất cả đều như rắn mất đầu...

Chương 589: Tạm biệt, nữ anh hùng

Hạ Tư Dương vĩnh viễn không quên được ngày hôm đó, bạn bè từng thân quen của mình, từng người bị chia lìa đầu một nơi, thân một nẻo, ngã trong vũng máu. Trên tường có một hàng chữ bằng máu tươi: Tiếp tục xen vào chuyện người khác, sẽ giết sạch nhà các ngươi!

Từ đó về sau, những thành viên còn lại đương nhiên là giải tán, Hạ Tư Dương cảm thấy bất lực, bi phẫn, thống khổ, cô ngầm hiểu nơi này có một tập đoàn buôn người to lớn, người thường không thể đụng tới.

Nhưng ý chí mạnh hơn lại thúc giục cô đấu với chúng một trận, cô nhớ lại lời thoại trong một bộ phim: "Nếu muốn đánh bại bầy sói, mình phải biến thành sói." Cô quyết định trở thành một kẻ lừa bán phụ nữ, một kẻ lừa bán ăn miếng trả miếng.

Ban đầu cô chỉ đơn thuần là trả thù, cảnh sát bắt được tên buôn người nào, cô liền tìm tới nhà hắn, lừa bán người thân hắn đến vùng nông thôn, để hắn cũng nếm mùi bị mất đi người thân.

Sau đó càng ngày cô càng thuần thục, thậm chí còn lừa được những phụ nữ chuyên lừa bán, bán đi. Vùng nông thôn này vô cùng cục bộ, người trong thôn không tiếp xúc với bên ngoài, cho nên con buôn bị bán đến đây chẳng cách nào tìm được đồng bọn của mình. Những phụ nữ chuyên lừa bán người đó chỉ có thể cắn răng làm vợ một nông dân nào đó.

Sau vài năm, Hạ Tư Dương nghiễm nhiên trở thành một kẻ lừa bán chuyên nghiệp, nhưng nguyên tắc của cô không bao giờ thay

đổi, đó là lấy bạo chế bạo. Cô cũng thường bí mật cung cấp thông tin cho phía cảnh sát. Sau đó cô quen Sở Yên qua mạng, bởi vì cả hai thích xem một bộ phim nói về tệ nạn buôn người nên mới có điểm chung. Sở Yên là một cô bé trong sáng, dễ thương, ngây thơ hồn nhiên, cứ như một thiên sứ bị lạc giữa phàm trần. Hạ Tư Dương như nhìn thấy hình bóng em gái mình trên người Sở Yên.

Theo mối quan hệ dần thân thiết, Hạ Tư Dương kể chuyện của mình cho cô bé. Không ngờ Sở Yên cũng là một cô gái có quá khứ đau buồn, cô bé nói cho Hạ Tư Dương biết mình mắc một chứng bệnh quái ác, chỉ còn sống được mấy tháng nữa, cô bé cũng từng giết người để trả thù cho bạn.

Sở Yên rất hứng thú với cuộc sống của Hạ Tư Dương, cô bé nói ra một ý nghĩ, hy vọng trước khi chết mình có thể góp một chút sức lực, thay Hạ Tư Dương tìm em gái. Hai người bàn bạc rất lâu mới đi đến quyết định. Theo tin tức mà Hạ Tư Dương nắm được, thì em gái cô khả năng ở một trong số mấy thôn trang, nhưng không cách nào vào sâu để điều tra. Kế hoạch của Sở Yên vừa to gan lại vừa trực tiếp, đó là bảo Hạ Tư Dương bán mình vào những thôn đó, cô bé sẽ tự tìm cách thoát thân, hơn nữa sẽ mang theo người muốn cứu.

Hạ Tư Dương không thể tin được, dáng vẻ Sở Yên căn bản là ốm yếu, mà hàng ngày còn phải uống thuốc bệnh tim, ấy vậy mà cô bé làm được thật, mặc dù người cứu ra không phải em gái Hạ Tư Dương.

Sau lần thành công đó, hai người vội chuyển sang một thôn khác, cứ ở lâu một chỗ sẽ gặp nguy hiểm. Vạn lần không nghĩ tới, lần thứ hai Sở Yên cứu được một phụ nữ bị bán, hai người hẹn nhau ở nơi đã định, thì Hạ Tư Dương bị bắt. Đám người kia điên cuồng hành hạ, tra tấn cô, nhưng cô chẳng quan tâm, dẫu mình có chết cũng không để Sở Yên bị bắt, vốn nghĩ là chết chắc rồi thì lại được chúng tôi cứu ra...

Nói xong, Hạ Tư Dương lại bụm miệng ho, tôi để ý thấy cô ấy còn ho ra máu. Nhìn qua dáng vẻ của cô, chẳng khác những cô gái gặp trên đường là bao, cơ thể cũng mảnh khảnh, gầy yếu. Tôi không thể nào tượng tượng, cô lại trà trộn trong thế giới của đám mãnh thú ăn thịt người này, trêu trọc chúng, cô xứng đáng là một vị dũng sỹ!

Sau một trận ho kịch liệt, sắc mặt Hạ Tư Dương trắng bệch, vô lực ngả đầu xuống gối, dòng điện tim trên máy yếu dần.

"Bác sỹ! Bác sỹ! Mau cấp cứu!" Tôi la lên.

"Vô ích..." Hạ Tư Dương nắm lấy tay tôi, mặt cố nở nụ cười: "Tôi biết cơ thể mình đã bị đám cặn bã làm hỏng, Tống...tôi có thể gọi anh là Tống Dương ca ca không?"

Tôi gật đầu.

"Tống Dương ca ca...xin anh nhất định phải tìm được Sở Yên. Lần cuối hẹn gặp là ở một cây cầu đá về phía tây Long Cương...chúng tôi dùng hoa sơn trà làm ám hiệu."

Tôi nắm tay cô, la lên: "Yên tâm, tôi nhất định sẽ tìm ra cô bé! Nói cho tôi đặc điểm của em gái cô."

Hạ Tư Dương lắc đầu, khóe mắt nhỏ lệ: "Đừng tìm, con bé có lẽ đã chết rồi, chẳng qua là tôi cứ không muốn đối mặt với hiện thực thôi."

Tôi tăng âm lượng: "Nói cho tôi biết!"

Hạ Tư Dương vẫn lắc đầu, cô ngẩng đầu lên, cố cười nói: "Mấy năm nay tôi cố chạy ngược chạy xuôi, ngay cả một lời yêu cũng chưa từng được nói. Tống Dương ca ca, anh có thể hôn tôi một cái không?"

Tôi cắn môi do dự, Hạ Tư Dương nói: "Xin lỗi, đột nhiên đưa

ra yêu cầu kỳ quái, nhất định anh cho tôi là loại mê trai."

"Không, tôi..."

"Được rồi, ôm tôi một cái đi!"

Tôi ôm cơ thể mỏng manh của cô vào lòng, Hạ Tư Dương thì thầm: "Em gái tôi thích nhất là bài hát Four Elise, nếu như anh có thể tìm được nó..."

Giọng nói của cô dần dần nhỏ đi, cơ thể đột nhiên nặng trĩu mấy phần, tôi chợt nghe tít dài một tiếng, dòng điện tim trong máy đã biến thành một vạch ngang thẳng tắp.

Mặc dù chỉ mới gặp nhau một lần, nhưng cái chết của cô lại khiên tôi chua xót. Hạ Tư Dương, cái tên này tôi sẽ nhớ mãi, so với cô, một thân một mình chống lại hắc ám, tôi còn có đồng bạn, càng thấy được sự dũng cảm, kiên cường của cô gái này.

Bác sỹ vội vã chạy vào, la lên: "Tránh ra tránh ra, mau cấp cứu!"

Bác sỹ và y tá đẩy một cái máy kích tim đến, đặt một tấm vải tẩm nước muối, rồi áp máy vào kích tim. Sau một tiếng cố gắng hết sức, bác sỹ đi ra, mặt nghiêm trọng nhìn chúng tôi lắc đầu.

Tôi không nói câu nào, đi ra bên ngoài hành lang, đốt một xấp giấy vàng rải ra ngoài cửa sổ, sau đó đốt tiếp hai xấp nữa, một cho Hầu cảnh quan, một cho cản sát viên hy sinh, đêm nay đã quá nhiều mất mát...

Ra khỏi bệnh viện đã là 3h sáng, chúng tôi chẳng ai buồn ngủ, tôi nói: "Đi thôi, một giây cũng quý giá, lập tức đi tìm Sở Yên!"

Quang trọc dụi dụi đôi mắt đỏ hoe, dùng sức gật đầu.

Chúng tôi bắt một chiếc taxi chạy tới điểm hẹn, thấy vẻ mặt

của chúng tôi, cả quãng đường tài xế cũng không dám lên tiếng. Hạ Tư Dương không nói cho chúng tôi chi tiết địa danh, trên thực tế thì nơi đó cũng không có tên gọi, chúng tôi lòng vòng hồi lâu mới tìm ra.

Tôi bảo Quang trọc đợi trong xe, lát nữa còn phải về bằng xe này. Tài xế mặt như đưa đám nói: "Lão đại, tha cho tôi đi, tôi còn phải về ngủ."

Tôi lôi giấy chứng nhận ra cho anh ta xem, nói: "Đừng sợ, chúng tôi tới để phá án, lát nữa sẽ trả anh gấp đôi tiền xe."

Xuống xe, tôi liền dùng động u chi đồng điều tra, đất ở đây rất khô, lại đầy cỏ, khả năng có dấu chân là rất ít, tôi nhìn quanh cầu một vòng, rồi định xuống dưới xem xét.

Hai bên cầu mọc đầy cỏ dại, chỉ có một lối mòn bé tí do người đi lại dẫn xuống dưới. Tôi đi xuống, đột nhiên chân đạp phải một sợi dây căng ngang, trong bụi cỏ phát ra tiếng răng rắc, tôi sợ hết hồn, cho rằng vừa giẫm phải cái bẫy nào đó.

Đây đúng là một cái cơ quan, chỉ có điều không phải là cái bẫy hại người. Chỉ thấy có một chai rượu nhỏ rơi xuống từ cành cây bên cạnh. Miệng chai buộc bằng sợi dây nhỏ, đầu kia buộc vào lan can cầu, nó đung đưa, sau đó đập vào cầu vỡ tan.

Âm thanh này giữa buổi đêm yên tĩnh vô cùng vang dội, đây là trò đùa sao? Tôi ngẩng đầu nhìn thấy trên cây cắm một đóa hoa sơn trà khô, chợt hiểu ra, Sở Yên đã từng tới đây, hơn nữa...hiện giờ đang ở gần đây!

Chương 590: Còi báo động đơn giản

Tôi gọi Quang trọc xuống xe, sau đó nói phát hiện của mình cho hai người, Quang trọc kích động: "Tống ca, sao ca biết?"

Tôi chỉ mảnh thủy tinh dưới đất, nói : "Đây là một cái còi báo động đơn giản. Đến giờ hẹn Sở Yên không thấy Hạ Tư Dương tới, nhưng không dám ở lại đây, nơi này thật sự quá trống trải, cho nên cô ấy nghĩ ra một cách, đó là làm một cái còi báo động, còn mình thì trốn ở gần đây. Ở gần đây, nghe tiếng động sẽ nhìn ra, xem có phải Hạ Tư Dương không."

"Có lý, rất có lý!"

Quang trọc đưa tay lên miệng làm loa, định gọi, tôi ngăn hắn lại, hiện giờ không nên quá phô trương, không loại trừ khả năng thủ hạ của Cảnh Vương Gia cũng đang ở gần đây.

Tôi quan sát xung quanh, bên phải cây cầu là một mảnh đất, bên trái có ngọn đồi nhỏ, trên đồi có cây cối cao, mơ hồ ẩn hiện một căn nhà. Chỗ nấp tạm của Sở Yên nhất định phải có tầm mắt tốt nhất, đồng thời kín đáo, xung quanh căn nhà kia đương nhiên là lựa chọn tốt.

Tôi ra hiệu, liền hướng nơi đó đi tới. Ngọn đồi không dễ trèo, Tinh Thần bảo để hắn đi trước xem xét tình hình, rồi lấy đà vọt lên. Khoảng 5p sau, một sợi dây được quăng xuống, Tống Tinh Thần ngó đầu ra nói: "Ta tìm thấy ở gần đây."

Tôi giật giật sợi dây kiểm tra độ chắc chắn, rồi cùng Quang trọc lần lượt leo lên. Căn nhà nhỏ trước mặt có vẻ như là một căn

phòng của kiểm lâm. Chúng tôi đi qua, không gian rất yên ắng, tiếng lá khô bị chân giẫm lên cũng vang dội. Cửa cài then từ bên trong, Tống Tinh Thần dùng đao xuyên qua khe cửa, đẩy thanh ngang lên.

Nếu đã cài then bên trong thì có nghĩa trong nhà có người! Quang trọc kích động đưa tay lần mò trên tường, tôi nói: "Đừng bật đèn, dễ bị phát hiện."

Hắn không thể làm gì khác hơn là lấy điện thoại ra bật đèn flash. Dụng cụ trong nhà đều làm bằng gỗ, nhưng rất bừa bộn, giống như bị bỏ hoang đã lâu, dưới đất bày một hàng hũ sành, trên giá có mấy cọng lúa. Tôi từng nghe nói trong rừng thường có những phòng thế này, ở trong để ít đồ ăn thức uống, hỗ trợ cho người qua đường.

Người tạm dừng chân ở đây sẽ tự bổ sung đồ ăn và nước cho người đến sau. Chúng tôi vào bên trong, có một cái giường lớn với tấm đệm đã mục nát. Sở Yên nằm im trong góc đối diện, sắc mặt tái nhợt, thoạt nhìn giống một con búp bê bị hỏng.

Tim tôi thắt lại, từ những vết bùn đất trên người cô bé có thể tưởng tượng ra đã phải trải qua những gì.

"Tiểu Yên!" Quang trọc kêu lên một tiếng, nhào tới quỳ xuống ôm Sở Yên vào lòng mà lay, đưa tay dò hơi thở, bi thương nói: "Tống ca, nàng chết rồi!"

Tôi bước tới vạch mí mắt cô bé, rồi bắt mạch một chút, nói: "Đừng sợ, chỉ là chết giả." Trên cổ sở yên có một cái vòng cao su, tôi sờ một cái thì thấy có điện cực đính vào da, thứ này dùng để kích thích cô bé tỉnh lại từ trạng thái chết giả, nhưng không biết có phải hỏng rồi không mà không có điện. Cộng thêm Sở Yên đã quá mệt mỏi, nên ngồi bệt xuống đây, lâm vào trạng thái chết giả.

Tôi lục soát trên người cô bé một chút, bên hông có treo một

cái túi nhỏ, bên trong là một chai thuốc, một điện thoại, một con dao, còn có một cái hộp vuông.

Chúng tôi hiện tại căn bản chẳng có đồ để đánh thức cô bé, Quang trọc hỏi có dùng pin điện thoại được không, tôi lắc đầu nói: "Điện trong pin dí vào người còn chả có cảm giác, đừng nói là đánh thức được một người chết giả."

Bây giờ Sở Yên giống như một cái máy bị hết điện, toàn bộ cơ năng tạm ngưng. Dĩ nhiên trong cơ thể cô bé còn một chút dưỡng khí yếu ớt đảm bảo cho não bộ còn sống. Nhưng bộ dạng này vẫn rất nguy hiểm, chết giả có thể biến thành chết thật lúc nào không hay.

Tôi suy nghĩ cách để làm cơ thể cô bé khởi động trở lại, việc đầu tiên nghĩ tới là hồi phục tim phổi, sợ Quang trọc ghen, tôi liền nói: "E là phải hô hấp nhân tạo, giao cho ngươi đi."

"Không!" Quang trọc từ chối: "Đệ là người chẳng biết làm gì, chỉ có thể hại chết nàng, cứ để Tống ca làm chắc ăn hơn."

Tôi gật đầu, bảo hắn ngả Sở Yên nằm ngang ra, sau đó bắt đầu hô hấp nhân tạo. Tôi không ngừng ấn ngực Sở Yên rồi hà hơi thổi ngạt, muốn khởi động phổi cô bé, nhưng lại chẳng có tác dụng. Quang trọc ngồi nhìn mà gáy thấm mồ hôi lạnh.

Tống Tinh Thần đột nhiên hỏi: "Tiểu thiếu gia, dùng khởi thi thuật có được không?"

Lời này nhắc nhở tôi, đúng vậy, chúng tôi có thể kích thích dòng điện trong cơ thể cô bé, tôi hưng phấn nói: "Ngươi có mang theo kim không?"

"Kim thì có, nhưng không phải kim nam châm."

Tôi đứng dậy nói: "Có thể vật dụng điện trong nhà có nam châm, tìm thử xem!"

Tôi tìm trong phòng một hồi, phát hiện dưới tủ có một hòm dụng cụ, bên trong có một cục nam châm dùng để giữ đinh. Tôi vui mừng quá đỗi, dùng kim chà sát lên để nhiễm từ, sau đó vào phòng ngủ, bảo Quang trọc đỡ Sở Yên dậy rồi châm kim vào mấy huyệt dọc xương sống.

Đến khi mũi kim cuối cùng châm vào, cơ thể Sở Yên giật một cái, khởi thi thuật đối với người chết còn tác dụng, nói chi người sống. Chỉ là cô bé vẫn chưa hô hấp, tôi bảo Quang trọc đỡ vai cô bé từ phía sau, giữ tư thế ngồi, rồi dùng hai tay ấn ngực. Đột nhiên Sở Yên hít mạnh vào một hơi, tim phổi bắt đầu khởi động, cặp mắt từ từ hé ra, đồng tử cũng tụ lại.

"Tốt quá!" Quang trọc kích động la lên.

Tôi ra hiệu cho hắn không nên tạo tiếng động lớn, nhổ mấy cây kim ra, đặt cô bé nằm xuống. Mấy phút sau, mặt Sở Yên dần dần có sắc hồng, nhưng trong bóng tối, cô bé không biết là ạ đã cứu mình, nhỏ giọng hỏi: "Tư Dương, là cô à?"

"Không, là tôi!" Tôi đáp.

"Giọng nói này...là Tống Dương ca ca? Tư Dương đâu?"

"Cô ấy chết rồi, yên tâm, ra đi rất thanh thản." Tôi nói dối.

Nghe thấy bạn mình chết, mặt Sở Yên lộ vẻ bi thương, đột nhiên vươn tay ra nhào vào ngực tôi, tôi ôm cô bé một lúc lâu, đợi tâm tình hồi phục mới bỏ ra.

Quang trọc giơ cao điện thoại, chiếu vào mặt mình, cười hì hì hỏi: "Tiểu muội muội, nhớ tôi không?"

"Nhớ...anh là đầu trọc cứ hay loanh quanh dưới nhà tôi, cha tôi nói anh là một tiểu lưu manh." Sở Yên đáp.

"Ha ha, vẫn nhớ!" Quang trọc vui hết cỡ.

"Sao các anh tới được đây?" Sở Yên hỏi.

Tôi cười: "Bắt chước Đường Tam Tạng, đi 1 trăm lẻ 8 ngàn dặm, trải qua 9x9 81 kiếp nạn mới tìm được cô. Phải rồi, vị Quang trọc này biết cô mất tích nên mới kéo tôi và ca ca này đi tìm."

Sở Yên cười nhạt: "Cảm ơn. Nhưng thực ra các anh không cần tới, dù gì tôi cũng không còn sống được lâu."

"Nói ngốc nghếch gì vậy!" Quang trọc quát lên.

"Thuốc của tôi..." Sở Yên đưa tay sờ cái túi ở hông, tôi lấy ra giúp cô bé, Sở Yên lắc một cái: "Hết rồi." Sau đó lại nằm xuống đất, bình tĩnh nói: "Xem ra tôi phải chết ở đây!"

Chương 591: Tình yêu của Quang trọc

Tôi nói: "Đừng suy nghĩ tiêu cực như vậy, đó cũng chẳng phải thuốc hiếm gì, tôi nghĩ sẽ kiếm được cho cô."

Sở Yên lắc đầu: "Bác sĩ nói thực ra tôi chỉ có thể sống đến hôm nay, việc sống được 1 tháng là lừa gạt cha tôi mà thôi. Thuốc tôi mang theo là tính toán vừa đủ đến hôm nay, tôi có thể cảm giác được nhịp tim mình ngày càng yếu, có thể dừng lại bất cứ lúc nào, có điều tôi không sợ, dù sao thì tôi cũng đã chết nhiều lần rồi."

Nói tới đây, Sở Yên nở một nụ cười hiền từ, nụ cười này lại khiến tôi tan nát cõi lòng, Quang trọc bên cạnh thì mắt đã sớm nhòa lệ.

"Tại sao phải làm chuyện ngu ngốc này?" Tôi hỏi.

"Cũng suy nghĩ giống Dương tỷ tỷ, muốn dốc sức mình cứu một số người, tôi cảm thấy những thiếu nữ kia quá đáng thương."

"Nhưng cô cũng đâu cần giết sạch cả nhà người ta, dùng thuốc ngủ chẳng phải có thể giải quyết vấn đề sao?" Tôi thở dài.

Sở Yên cười nói: "Đây là một dã tâm nho nhỏ...tôi muốn cấy một cơn ác mộng vào những nông dân đó, khiến họ sợ hãi, lần sau mà có mua cô dâu thì sẽ chùn tay. Dù là để cứu người kế tiếp cũng tốt, vì pháp luật xử bọn chúng quá nhẹ."

Tôi im lặng một hồi, Sở Yên nói: "Tống Dương ca ca, anh cảm thấy tôi quá độc ác, nên đến để bắt tôi?"

"Bắt cô? Rồi làm sao cô báo cáo với ngọc hoàng?"

Sở Yên cười nhạt: "Thật ư? Nhưng tôi cảm thấy tôi sẽ phải xuống địa ngục. Haiz, không có gì quan trọng..."

Tôi nói: "Cô là một thiên sứ trong địa ngục."

"Cám ơn, đây là lời nói êm tai nhất tôi từng được nghe. Phải rồi Tống Dương ca ca, lấy cái hộp nhỏ kia ra đi." Sở Yên nói.

Tôi rút cái hộp trong túi của cô bé ra, thì ra là một cái hộp nhạc, mở ra có điệu nhạc bài Four Elise, nghe âm thanh thì thấy cái hộp này đã cũ lắm rồi.

Sở Yên nói đây là quà khi xưa Hạ Tư Dương mua cho em gái, là bài hát mà Hạ Tư Vũ thích nhất, Sở Yên mang nó bên mình để làm tín vật.

Ngoài ra trong hộp còn kẹp một tờ giấy, tôi bỏ cái hộp xuống, mở tờ giấy ra, trên đó viết một dãy địa chỉ, trong đó có cả hai hiện trường vụ án diệt môn.

"Đây là?"

"Là Tư Dương viết, những nơi khả năng em gái của tỷ ấy bị bán, đáng tiếc thời gian đã không còn, chỉ còn lại 4 nơi, có thể..." Sở Yên muốn nói lại thôi.

Tôi gấp tờ giấy lại, nói: "Giao cho tôi đi!"

Chợt nhận ra nãy giờ toàn ngồi dưới đất nói chuyện, tôi bảo Quang trọc bế cô bé lên giường, nói: "Phải rồi, vị ca ca này có lời muốn nói với cô."

"Sao?" Sở Yên quay qua nhìn Quang trọc.

Quang trọc nhất thời mặt đỏ bừng lên, xua tay lia lịa: "Không có không có, thực ra tôi chẳng có công cán gì, may mà Tống Dương

tìm được cô, cô không bị sao là tốt rồi."

"Có một lần tôi trông thấy anh dạy dỗ mấy thanh niên lông bông dưới nhà tôi." Sở Yên đột nhiên nói.

"Có...có chuyện này sao?" Mặt Quang trọc càng đỏ hơn.

"Đúng vậy, mấy thanh niên kia trêu chọc, ném cặp sách của một học sinh lên cây, anh nhìn thấy liền đi qua giáo huấn chúng. Mặc dù cha nói anh là tên du côn, nhưng theo tôi nghĩ thì anh là một người tốt." Sở Yên mỉm cười.

Quang trọc gãi trầy cả da đầu, nước mắt rơm rớm, hoàn toàn không biết làm gì, nói cũng lắp bắp: "Không...không phải đâu, tôi là kẻ hư hỏng...lòng dạ độc ác!"

Sở Yên bị sự ngây ngốc của hắn chọc cười khúc khích.

Đột nhiên bên ngoài có tiếng xe hơi ầm ĩ, có vẻ không ít xe tới, một luồng ánh sáng chiếu vào từ cửa sổ. Sở Yên nhìn chằm chằm ra bên ngoài, nói: "Các người bị theo dõi rồi!"

"Bám dai như đỉa!" Tôi nghiến răng.

"Để đấy cho ta, lần này 1 mạng cũng không lưu tình!" Tống Tinh Thần xách đao ra ngoài.

Quang trọc ấp úng: "Tống ca, có chuyện này, ca biết e là sẽ mắng đệ."

"Chuyện gì?"

Quang trọc lôi trong ngực ra một bao da đã cháy rụi, hắn rút khẩu súng trong đó ra, khẩu súng vẫn còn nguyên vẹn: "Lúc cảnh sát kia bị nổ chết, đệ nhặt được cái này."

Tôi giật mình: "Ăn trộm súng cảnh sát là phải ngồi tù đấy."

Quang trọc gãi đầu nói: "Đệ biết!"

Tôi thở dài: "Thôi yên tâm, ta sẽ không nói gì, cẩn thận."

Quang trọc đứng dậy: "Nhờ ca chiếu cố Tiểu Yên!"

Hắn bước về phía ánh sáng chói mắt, cảm giác từ bóng lưng tỏa ra một luồng khí lạnh. Bên ngoài có tiếng loa phóng thanh: "Giao con bé kia ra, Cảnh Vương Gia có thể tha cho tội chết."

"Nằm mơ!" Tống Tinh Thần lạnh lùng đáp.

"Hừ, sớm biết sẽ như vậy. Giết chúng!"

Bất ngờ tiếng súng vang lên đinh tai nhức óc, thỉnh thoảng có viên đạn trúng căn nhà gỗ nhỏ, Sở Yên nắm lấy tay tôi: "Giao tôi cho chúng đi!"

"Vô ích, đám người này không giữ lời đâu...cô yên tâm, vị ca ca kia mạnh lắm."

Tiếng súng bên ngoài dần dần thưa thớt, xen lẫn những tiếng kêu gào thảm thiết, tôi rất căng thẳng, đột nhiên một quả lựu đạn hơi cay bay vào từ cửa sổ, xoay tít, bốc khói mù mịt.

Tôi vội ôm Sở Yên lao ra ngoài, chỉ thấy ba bốn tên vọt tới từ một bên, chúng đều dùng đèn pin siêu sáng, ánh đèn vô cùng nhức mắt.

"Bọn chúng ở đây!" Đám đó la lên, hướng về phía chúng tôi nổ súng. Tôi nằm rạp xuống, mượn cây cối che chở, luồng đạn bay loẹt xoẹt trên đầu.

Đột nhiên Quang trọc xuất hiện trước mặt tôi, giơ súng về mấy tên kia, bóp cò. Hai tên ngã xuống, Quang trọc lớn tiếng hô: "Con mẹ nó quá thâm độc, chúng chơi bọc hậu từ đằng sau. Để đệ yểm trợ cho ca chạy trốn."

Quang trọc vừa nổ súng vừa thối lui, tôi để ý thấy trên thắt lưng hắn có giắt mấy khẩu súng lục, thì ra hắn bám theo Tinh Thần rồi nhặt súng của những tên bị hạ.

Bắn hết đạn, hắn vứt súng, lại rút ra khẩu khác. Hắn nổ súng liên tục, ép đám người kia không dám thò đầu ra, nhưng sau lưng có một con dốc cao chừng 5m, tôi không thể ôm Sở Yên nhảy xuống.

Quay đầu nhìn lại, trên đường rải đầy xác người, tất cả là đều bị Tinh Thần chém chết, hắn giết một tên cuối cùng, rồi vội vàng vọt về bên này.

Đúng lúc này thì từ phía sau căn nhà có một bóng người xồ tới, tay cầm hai khẩu súng, một khẩu dí vào đầu Quang trọc, một khẩu chĩa vào người tôi, lạnh giọng nói: "Bỏ súng xuống!"

Đó là một cô gái, có vẻ còn rất trẻ, mặc áo da bó sát người, tóc dài bay phất phới. Chẳng hiểu sao, tôi có cảm giác đã từng gặp cô ta ở đâu đó rồi.

Quang trọc từ từ giơ tay lên, rồi đột ngột hét: "Cút cmm đi" liền quay người định bắn ả. Không ngờ ả phản ứng rất nhanh, trước khi Quang trọc kịp nổ súng thì đã bắn vào bả vai hắn, Quang trọc kêu lên một tiếng, súng trong tay rơi ra.

Ngay sau đó lại một tiếng súng vang lên, tôi có cảm thấy như có thanh sắt nung đỏ xuyên qua bắp chân mình, cảm giác đau rát nhanh chóng lan ra, mới ý thức được mình đã trúng đạn. Tôi mất thăng bằng, ngã ra sau, người phụ nữ kia nhân cơ hội kéo Sở Yên khỏi tay tôi, dí súng vào đầu cô bé, khẩu còn lại chĩa vào chúng tôi, lạnh lùng nói: "Các ngươi bản lĩnh lắm. Chỉ vài người mà giằng co với bọn ta lâu như vậy. Ngay cả Tôn Hầu Tử ta đây cũng phải lộ mặt!"

"Tôn Hầu Tử?" Tôi kinh ngạc, là sơn chủ Lão Viên Sơn. Không

đúng, trong lúc bất chợt tôi nhận ra mặt cô ta, cô ta và Hạ Tư Dương giống nhau như đúc, cô ta chính là Hạ Tư Vũ đã mất tích nhiều năm!

Chương 592: Sở Yên chết

Đột nhiên Tống Tinh Thần từ phía sau nhảy xồ ra, khắp người là máu, đằng đằng sát khí lườm Tôn Hầu Tử. Cô ta khinh miệt nói: "Đừng có bước tới! Nếu không đồng quy vu tận!"

Phát súng kia bắn xuyên bắp chân tôi, tuy không trúng vào xương nhưng đau đớn vô cùng, máu đã ướt đẫm ống quần. Tôi giơ tay ra hiệu cho Tống Tinh Thần sau đó nói với Tôn Hầu Tử: "Cô tên Hạ Tư Vũ đúng không?"

"Hạ Tư Vũ?" Cô ta hơi nhíu mày, mấy giây sau nói: "Không, ta là Tôn Hầu Tử, là thủ hạ trung thành của Cảnh Vương Gia!"

Lúc nói những câu này, ngữ điệu y như cái máy, tôi hoài nghi cô ta đã bị tẩy não, cái tên Hạ Tư Vũ này nhất định là rất lâu không còn ai gọi, nhưng sâu trong tâm khảm cô ta vẫn nhớ, cho nên mới lộ ra biểu hiện này.

Sở Yên ngẩng đầu: "Cô đúng là Hạ Tư Vũ sao? Tỷ tỷ Hạ Tư Dương của cô đã tìm cô nhiều năm rồi..."

Sở Yên còn chưa dứt lời đã bị Hạ Tư Vũ nện báng súng vào đầu, một dòng máu tươi chảy từ trong tóc ra, Tống Tinh Thần gầm lên: "Ta giết ngươi!"

Hạ Tư Vũ cười lớn: "Trước giờ ta vẫn không hiểu, tại sao một cô gái mà lại thoát ra từ thôn trang, giờ thì biết rồi, con bé này là Hồ ly tinh, hễ là đàn ông sẽ bị nó mê hoặc, cứ nhìn ánh mắt thương hoa tiếc ngọc của ba người bọn ngươi là hiểu."

Vừa nói, cô ta vừa giật mạnh một chỏm tóc mai của Sở Yên, Sở Yên đau đớn kêu lên, chúng tôi nhìn mà lo lắng không thôi.

Tôi cố cưỡng ép mình tỉnh táo lại, phân tích hiện trường một chút. Thủ hạ của Hạ Tư Vũ gần như đã bị tiêu diệt hết, hoàn cảnh của cô ta rất bị động cho nên mới uy hiếp Sở Yên. Tạm thời cô ta sẽ không hạ sát thủ, nhưng không loại trừ khả năng kéo dài tới khi viện binh đến.

Mặc dù hoàn toàn có thể dùng minh vương chi đồng, nhưng nó sẽ khiến người nhìn bị sợ hãi đột ngột, nếu quá sợ hãi mà vô thức bóp cò sẽ không ổn.

Thấy chúng tôi bó tay, Hạ Tư Vũ bắt đầu ra yêu sách: "Ba người các ngươi bỏ vũ khí xuống, lui về phía sau."

Thấy chúng tôi bất động, cô ta la lên: "Nhanh lên!"

Tống Tinh Thần siết chặt đao, ánh mắt như có lửa, tôi lắc đầu một cái, hắn mời từ từ bỏ đao xuống. Quang trọc cũng vứt toàn bộ súng trên người, nói: "Đại muội tử, có gì thì thương lượng, cô đừng kích động, nhé!"

Hạ Tư Vũ nói: "Nói mau, người đứng sau các ngươi là ai? Là ai ăn gan humg dám đến địa bàn của Vương Gia quấy rối, phá chuyện làm ăn của bọn ta?"

Quang trọc nói: "Làm ăn con mẹ gì, cái nghề lừa bán con gái nhà lành, còn không bằng buôn ma túy. Ta thật không hiểu cái gì đó Vương gia, hắn nghèo rớt hay sao mà phải làm chuyện thất đức này."

"Câm miệng!" Hạ Tư Vũ hét lên, bắn một phát vào chân Quang trọc: "Cấm được chê bai Cảnh vương gia!"

Tẩy não triệt để như vậy, theo tôi thì trong Giang Bắc Tàn Đao chỉ có một người có thể làm, cô bé này căn bản là hết thuốc chữa, tôi không khỏi thấy bi ai thay cho Hạ Tư Dương. Người em gái cô khổ tâm tìm kiếm đã sớm không còn tồn tại, nhưng như vậy cũng

là may mắn cho cô, cô được mang theo hy vọng mà chết đi.

Tôi chợt để ý thấy Sở Yên chỉ chỉ vào túi mình, hiểu ý, nói: "Cô muốn biết người đứng sau chúng tôi là ai? Câu trả lời ở trong túi xách của cô bé."

Hạ Tư Vũ nhướn mày: "Ngươi không gạt ta đấy chứ?"

"Tại sao phải gạt cô? Chúng tôi chỉ muốn cứu Sở Yên mà thôi."

Hạ Tư Vũ ra lệnh cho Sở Yên: "Mở ra!"

Sở Yên từ từ kéo khóa, lôi cái hộp nhạc ra, đây là hy vọng duy nhất hiện giờ của chúng tôi. Mở hộp nhạc, âm thanh dịu dàng của khúc Four Elise vang lên, phiêu du trong mảnh rừng tăm tối.

"Đây là..." Hạ Tư Vũ sững người, đột nhiên hai tay ôm đầu, thô bạo quát lên: "Đóng lại! Đóng nó lại!"

Tống Tinh Thần quyết định rất nhanh, vọt tới. Hạ Tư Vũ giật mình giơ súng, nhưng đao của Tinh Thần nhanh hơn, chỉ thấy cánh tay cầm súng của cô ta đứt lìa, bay lên không trung. Hạ Tư Vũ nghiến răng giơ khẩu súng còn lại lên, Tinh Thần xoay người một cái, bàn tay kia của cô ta cũng đứt lìa.

"Á á á!!!" Hạ Tư Vũ giơ cổ tay trống không máu tươi phun ra, hét lên: "Vương gia sẽ giết hết các ngươi! Các ngươi đừng mong còn ai sống sót!"

Cô ta đột nhiên xoay người chạy đi, tôi cho là cô ta chạy trốn, nhưng đột nhiên ý thức được, Hạ Tư Vũ muốn tự sát, vội kêu Tống Tinh Thần cản lại.

Nhưng đã quá muộn, Hạ Tư Vũ vọt tới vách đá, tung người một cái, chỉ nghe tiếng va chạm bên dưới vang lên, không khí trở về sự yên tĩnh đáng sợ.

Quang trọc đi qua kiểm tra thương thế Sở Yên, Tống Tinh Thần kéo tôi dậy, tôi tập tễnh đi ra vách đá nhìn xuống, Hạ Tư Vũ cố ý cắm đầu xuống, cổ đã gãy, hai bên tay bị chém máu tràn ra, trông giống một đôi cánh chim.

Đối với cô ấy mà nói, có lẽ cái chết là một sự giải thoát, cuối cùng cũng có thể gặp tỷ tỷ ở dưới suối vàng.

Tôi rút ra một xấp giấy vàng, mặc dù là kẻ địch, nhưng cũng nên đưa tiễn cô ta một chút. Tống Tinh Thần cầm lấy xấp giấy, nói: "Để ta, ngươi mau xử lý vết thương." Rồi móc một chai kim sang dược đưa cho tôi.

Tôi và Quang trọc xử lý vết thương, viên đạn vẫn còn ghim trong bả vai Quang trọc, tôi hỏi hắn có đau không, mau gắp viên đạn ra.

Quang trọc cười ha hả: "Khỏi lấy ra! Viên đạn này là đỡ thay tiểu Yên, đệ muốn nó nằm lại mãi trong cơ thể...không đau chút nào." Hắn xoay xoay bả vai, rồi chợt đau quá mà khẽ rên lên.

Một tia sáng của buổi bình minh chợt xuyên tới từ phía chân trời, Sở Yên mệt mỏi ngắm nhìn, mặt đầy máu nở một nụ cười: "Tôi có thể yên tâm ra đi rồi!"

Tôi hỏi: "Cô có muốn đi đâu, hoặc có tâm nguyện gì không?"

Sở Yên lắc đầu, đột nhiên chú ý cách đó không xa có một mảnh vườn hoa sơn trà, vườn hoa đang hé nở, nàng cười nói: "Tôi muốn sang đó, hái một đóa hoa."

"Đi!" Quang trọc bế Sở Yên lên.

Chúng tôi đi sang vườn hoa, trên đường đi Sở Yên gục đầu vào ngực Quang trọc, buồn ngủ, môi cũng ngày càng nhợt nhạt. Chúng tôi đều hiểu, nhịp tim của cô bé đang ngày cạng chậm, sinh mệnh cũng sắp theo đó mà lụi tàn.

"Đừng có ngủ! Sắp tới nơi rồi!" Quang trọc vừa nói vừa khóc, trong lòng tôi cũng thắt lại.

Rốt cuộc cũng tới nơi, Quang trọc nhảy vào trong vườn hoa, quỳ xuống. Sở Yên vô lực mở mắt, giơ tay hái hoa. Nhưng cô bé đã không còn khí lực, Quang trọc thay cô hái, Sở Yên ôm đóa hoa vào lòng, cười mãn nguyện.

"Từ bé tôi được cha mẹ đặt trong tháp ngà, từng nghĩ rằng nơi đâu trên thế giới cũng tốt đẹp như vậy, sau đó mới được biết, thế giới này không hoàn mỹ..." Sở Yên vừa nói vừa khó nhọc hô hấp, mắt tôi rơm rớm, ngay cả Tống Tinh Thần cũng quay đi không đành lòng nhìn.

Cô bé thở hổn hển mấy cái mới có sức nói tiếp: "Tôi vẫn luôn có một tâm nguyện nhỏ, hy vọng sau khi ra đi, thế giới sẽ tốt đẹp hơn một chút, như vậy là đủ rồi."

Tôi nói: "Yên tâm đi, tôi sẽ diệt trừ hoàn toàn tập đoàn buôn người này, thay cô hoàn thành di nguyện!"

Quang trọc cố nén nước mắt: "Tôi cũng vậy!"

"Cảm ơn mọi người! Được quen biết mọi người là hạnh phúc của tôi!"

Dứt lời, Sở Yên như ngủ thiếp đi, cánh tay rũ xuống, cánh hoa trong tay cũng rơi lả tả. Một lúc lâu sau đó Quang trọc khóc không thành tiếng, cũng không ngừng được.

Tôi ngẩng đầu nhìn lên không trung, không biết có phải mình ảo giác, trên đỉnh đầu có một cánh cửa sáng lòa mở ra, vô số thiên sứ bay ra từ bên trong, tôi biết, họ đến để đón Sở Yên...

Chương 593: Chuyên án 516

Sau khi Sở Yên qua đời, chúng tôi gửi thi thể cô bé vào một nhà xác rồi gọi điện báo cho cha cô ấy. Quang trọc thì túc trực ở nhà xác một ngày một đêm. Hắn trải chăn đệm ngay cửa phòng giữ xác mà nằm, nhân viên đến khuyên bảo, nói rằng hiểu sự đau buồn của hắn, nhưng hắn làm vậy sẽ ảnh hưởng đến công việc của nhà xác. Quang trọc hừ một tiếng, lập tức lộ ra vẻ mặt hung dữ, không ai dám ý kiến gì nữa.

Tôi mặc kệ hắn ở đó, bởi mình còn có mấy chuyện phải xử lý. Trong đám côn đồ lần trước tập kích chúng tôi có một hai tên còn sống, qua thẩm vấn cảnh sát đã nắm được một ít manh mối về tập đoàn buôn người có địa bàn 3 tỉnh này. Đó là danh sách 12 kẻ cầm đầu đỉnh núi, chúng dùng thập nhị cầm tinh làm biệt hiệu, lần lượt là Cẩm Mao Thử, Đại Lão Kiền, Đông Bắc Hổ, Tuyết Thố Tử...12 tên này hoạt động theo ý mình, nhưng đều ra sức phục vụ một người, đám lâu la chỉ biết vị thủ lĩnh tối cao đó được gọi là Lão Nhân Gia, không nghi ngờ gì nữa, hắn chính là Cảnh Vương Gia.

Cuộc bao vây lần này giống như một quả bom lớn, rất nhiều thông tin về tập đoàn này phát nổ ra ngoài, trong tay tôi đã tập trung được kha khá đầu mối.

Thủ hạ dưới trướng Cảnh Vương Gia có khoảng hơn 2000 tên chuyên lừa bán người, mỗi một tên đầu mục sẽ nắm giữ một huyện hoặc mấy thôn trang thuộc 3 tỉnh biên giới, tổ chức của chúng rất nghiêm ngặt.

Qua thống kê của cảnh sát, hàng năm có đến 1/5 số người mất tích trên cả nước liên quan đến Cảnh Vương Gia.

Ngoài ra, nghe nói Cảnh Vương Gia có một tiểu đội ám sát cận thân, khả năng đó chính là đám huyết tích tử mà chúng tôi đã chạm trán. Đám này một mặt bảo vệ Cảnh Vương Gia, mặt khác dùng làm công cụ khống chế đám thủ hạ. Ngoài việc bán phụ nữ, Cảnh Vương Gia còn buôn bán cả nội tạng người. Hai năm qua, cùng với sự độn giá trên thị trường chợ đen, lĩnh vực 'làm ăn' này của hắn càng phát triển. Nghe nói ở những vùng như Hà Bắc, Sơn Tây, những nơi hẻo lánh, thủ hạ của hắn sẽ lái xe đi tuần ban đêm, thấy người đi đường nào lạc đàn, liền bắt cóc lên xe. Thi thể sau khi bị mổ lấy nội tạng sẽ bị vứt trong núi, vô cùng ngông cuồng. Năm 2015, trên một đường quốc lộ thuộc ngoại ô Chọn Châu xa xôi, một xe tải va chạm với xe khách, tài xế xe tải hốt hoảng bỏ trốn. Cảnh sát giao thông mở thùng xe ra thì kinh hoàng phát hiện bên trong thùng đông lạnh là hai dãy thi thể trần truồng đã bị cắt hết nội tạng, cứ như đống thịt heo xuất xưởng.

Cảnh sát thành phố Chọn Châu lúc đó thành lập chuyên án số 516 điều tra về vụ buôn bán nội tạng này. Nhưng ngay khi tổ chuyên án vừa mới tra được chút manh mối thì các thành viên đều nhận được đạn tin uy hiếp, đồng thời hai cảnh sát nằm vùng bị mất tích một cách bí ẩn, đầu mối cũng từ đó mà đứt đoạn.

Cảnh sát ba tỉnh Thiểm, Tấn, Ký một mực giám sát tập đoàn Cảnh Vương Gia, đấu tranh lâu dài, gian khổ với chúng. Thế nhưng tập đoàn này thế lực quá lớn, thâm căn cố đế, tổ chức lại nghiêm mật, những thành viên chủ chốt ít khi lộ mặt, nên các cảnh sát giống như đi trong sương mù, không cách nào nhìn thấu được nó.

Mỗi lần đột kích chỉ hạ được những tên đầu mục nhỏ ít quan trọng, rất nhanh tổ chức lại được khôi phục, những phân cục nhỏ lẻ đơn đả độc đấu, căn bản không hạ được con quái vật khổng lồ này.

Đọc xong tài liệu, tôi không khỏi cảm khái, sự độc ác của Cảnh

Vương Gia này so với Thuần cẩu sư và Hoàng Tuyền chỉ có hơn chứ không thua kém. Đế chế của hắn được xây dựng trên nền tảng là sự đổ vỡ của cách gia đình, hai tay hắn nhuốm đầy máu tươi của dân thường, tập đoàn của hắn là một khối ung nhọt lớn nhất của cả nước.

Nếu lần này vờ như không thấy thì tôi không làm được, cho nên quyết định phải làm gì đó!

Lời nói của Sở Yên lúc sắp ra đi vẫn còn văng vẳng bên tai, cô thiếu nữ với sinh mệnh như phù du ấy đã dạy tôi một bài học quý báu, chỉ là một sinh mệnh ngắn ngủi cũng có thể tỏa sáng. Bởi vậy tôi ở lỳ trong nhà khách, tổng hợp toàn bộ tài liệu, gửi cho giám đốc Trình cùng với một tâm thư dài hai mươi ngàn ký tự, hy vọng ông có thể trình nó lên chính phủ. Muốn diệt trừ cái ung nhọt Cảnh Vương Gia này cần phải có một cuộc hành động lớn, hy vọng bức thư của tôi sẽ là ngòi nổ, không, phải là Sở Yên là ngòi nổ mới đúng.

Mấy hôm sau cha của Sở Yên tới nơi, chúng tôi cử hành một lễ truy điệu đơn giản, cha mẹ cô ấy năm xưa là bỏ trốn cho nên gần như chẳng có thân thích gì, tham gia lễ truy điệu chỉ có mấy người chúng tôi.

Trong buổi tang lễ, Quang trọc gào khóc thấu tận tâm can, làm cho cha Sở Yên cũng không kìm được nước mắt. Sở Yên nằm trong một quan tài đặc chế bằng thủy tinh, mặc bộ váy trắng thuần khiết, tay ôm một đóa hoa hồng đỏ thắm, lúc sắp đưa vào lò hỏa táng, cô bé trông giống như nàng công chua ngủ trong rừng ở truyện cổ tích. Không biết có phải tôi ảo giác không, khóe miệng cô bé còn khẽ mỉm cười.

Công tác truy điệu đã xong, nhưng công nhân hỏa táng vẫn chần chừ chưa ấn nút. Chúng tôi thấy quái lạ mới đến gần hỏi, thì ra anh ta không xuống tay được, không nỡ hỏa thiêu một cô gái xinh đẹp như thế, còn dùng cơ thể che nút bấm, không cho ai đụng

vào.

Tôi khuyên bảo mãi, nói nếu không hỏa táng, thi thể sẽ thối rữa, gây ra hiện tượng người khổng lồ, lúc đó mới thực sự khó coi. Thừa dịp người công nhân đang do dự, tôi vỗ mạnh vào nút bấm, Quang trọc bên ngoài khóc như mưa khiến tôi cũng có chút không đành lòng.

Kết thúc tang lễ, ra khỏi nhà xác, tôi ngẩng đầu bỗng thấy Sở Yên đứng sau một thân cây đang vẫy mình, nghĩ là ảo giác, tôi dụi mắt, nhìn lại thì đã không còn gì.

Nghĩ đi nghĩ lại, vẫn chưa yên tâm hẳn, tôi bảo Tinh Thần, mình đi vệ sinh. Tới gốc cây đó, tôi chú ý thấy dưới cỏ có một dấu chân, rõ ràng nơi đây vừa có người đứng, trong không khí còn lưu lại mùi hương nữ giới nhàn nhạt.

"Tiểu ca!" Một giọng nói nhẹ nhàng rất êm tai cất lên. Tôi vừa quay đầu lại thì lập tức kinh ngạc trợn tròn mắt, phản ứng đầu tiên là...Sở Yên sống lại?

Rất nhanh thì lý trí nói với tôi, đây chỉ là một cô gái rất giống Sở Yên mà thôi. Cô ấy cao hơn Sở Yên, và trong già dặn hơn nhiều, mặc đồ đen từ trên xuống dưới, bó sát đường cong như ma mị.

Người trước mắt tôi này đích thị là Sở Yên của 10 năm sau. Tim tôi đập loạn lên, hai má đỏ bừng, đối với Sở Yên tôi không có phản ứng thế này, chỉ cảm thấy cô bé đẹp một cách hoàn mỹ, nhưng cái dáng loli màn hình phẳng của cô bé không có hấp dẫn tôi.

Phải thừa nhận tôi là một kẻ thích lái máy bay, đột nhiên một chị gái có nét đẹp lạnh lùng như Ngự Tỷ của Sở Yên xuất hiện, tôi căn bản là không chống đỡ nổi.

Vội ho khan một tiếng, tôi dời ánh mắt đi chỗ khác, nhưng vẫn

căng thẳng chết mẹ. Đối phương che miệng cười khúc khích, tiếng cười như chuông bạc khiến thần trí tôi mê mẩn, nàng nói: "Không ngờ phản ứng của anh cũng rất thường tình!"

Tôi ấp úng: "Xin hỏi cô là...?"

"Tống đại thần thám đoán thử xem!"

Tôi lấy dũng khí ngẩng đầu nhìn cô gái, dò xét: "Cô là mẫu thân của Sở Yên?"

Nàng mỉm cười gật đầu: "Tôi là người mẹ không xứng đáng, đến tiễn con gái lần cuối cùng."

Chương 594: Hồ nhãn bị mất

Trước đây tôi cũng không hỏi cặn kẽ cha Sở Yên về mẹ cô bé, người xưng là mẹ cô bé này gần như là cùng 1 khuôn đúc ra, chị đột nhiên xuất hiện khiến tôi không biết làm sao.

Hít thở sâu mấy cái để ổn định tâm tình, tuy nhiên lại hít phải mùi thơm xiêu hồn lạc phách trên cơ thể chị, nhịp tim lại càng đập dồn dập. Tôi cảm giác mình lúng túng tới cực độ, cứ như một kẻ ăn mày đứng trước Vương Hậu, vừa tự ti vừa mặc cảm.

Có vẻ đã sớm quen với phản ứng này từ người đối diện, chị mỉm cười quan sát tôi, nói: "Cảm ơn anh đã làm tất cả những việc này vì con gái tôi."

"Không...không có gì.." tôi lắp bắp trả lời.

"Có thể giúp tôi một chuyện nhỏ không?" Chị xòe năm ngón tay thon mảnh trắng nõn ra, trong lòng bàn tay có một sợi dây chuyền vàng chóe, mặt dây hình trứng ngỗng, có vẻ là mở ra mở vào được, chị nói: "Giúp tôi giao cái này cho cha con bé."

Tôi không chút nghĩ ngợi đưa tay nhận lấy sợi dây, mấy giây sau mới hỏi: "Sao chị không tự giao cho ông ấy?"

Chị đặt một ngón tay lên đôi môi ướt át, nháy mắt: "Tôi có nỗi khổ riêng không gặp ông ấy được, làm phiền anh. Phải rồi, đừng nói là tôi tới đây."

"Được...được!"

"Gặp lại sau, Tống đại thần thám!"

Chị nói cười tự nhiên, rồi xoay người biến mất sau gốc cây, tôi nhìn thơ thẩn hướng đó rất lâu, đại não thiếu dưỡng khí mới khôi phục lại, cảm thấy vừa rồi mình thật xấu hổ.

Mà phải, sao chị biết tôi họ Tống, còn biết tôi là cố vấn cho cảnh sát?

Tôi mang sợi dây chuyền cho cha Sở Yên, ông ấy vừa nhìn thấy thì kích động, hỏi tôi là ai đưa, tôi nói dối là một nhân viên nhà xác, quên hình dáng đối phương thế nào rồi.

Chị gái xinh đẹp này giống như một vị tinh tú, lại làm tôi nhớ nhung mấy ngày liền, đến cả Tống Tinh Thần cũng nhận ra tôi có gì đó là lạ, chẳng lẽ đây chính là si mê?

Việc của Sở Yên đến đây chấm dứt, chúng tôi cáo từ với cảnh sát địa phương, lúc chuẩn bị lên đường thì nhận được điện thoại của Tiểu Đào: "Xú tiểu tử, mấy nay chết dẫm ở đâu, có biết mấy ngày anh không có mặt đã xảy ra chuyện gì không? Đi mà bỏ mặc tổ đặc án, cái chức tổ chưởng của anh cũng dễ làm quá nhỉ?"

Bị nàng mắng tôi thực sự rất xấu hổ: "Có phải là tồn mấy vụ án không, anh về ngay đây."

Tiểu Đào phì cười nói: "EQ của anh bao năm chẳng khá lên chút nào, cũng không biết nói nhớ người ta một câu."

"Anh..." tôi nhìn Quang trọc và Tinh Thần một cái, ngượng ngùng nói: "Được rồi, không diễn với em nữa đâu, nói chính sự đi."

Thì ra thời gian tôi đi xa, tổ đặc án tự mình giải quyết hai vụ án, bây giờ tổ đặc án cũng đã nổi tiếng bên ngoài, ngày nào cũng nhận được công văn từ cá thành phố đến xin hiệp trợ phá án.

Vốn thời gian tôi không có nhà, Tiểu Đào không định 'mở hàng', nhưng lại muốn tôi luyện một chút, cũng không thể vụ nào cũng lệ thuộc tôi nên đã lựa ra hai vụ án lớn. Dựa vào cố gắng của

mọi người đã phá được với hiệu suất rất cao.

Hoàng Tiểu Đào hào hứng nói: "Trước đây một mực đi theo anh lấy kinh nghiệm, bây giờ đột nhiên phát hiện, năng lực cá nhân của bọn em đều trưởng thành hơn nhiều, những án mạng thông thường đều phá đơn giản."

Tôi cười: "Đó là đương nhiên, năng lực sẽ tỷ lệ thuận với kiến thức, dĩ nhiên chủ yếu vẫn là do công lãnh đạo anh minh của em."

"Mấy lời nịnh hót này của anh thật là...thật là làm cho người ta vui vẻ!" Tiểu Đào cười khúc khích nói: "Phải rồi, tình hình bên anh thế nào?"

Tôi trầm ngâm: "Cái này...vài ba lời không nói hết được, về anh sẽ kể, anh mua vé tàu về Giang Nam rồi."

"Được, anh về nhanh đi..."

Từ ngữ điệu của Tiểu Đào, tôi nhận thấy có chút khác thường, liền hỏi: "Sao vậy, lại có vụ án chờ anh?"

"Ừ, trong điện thoại không tiện nói, em chỉ nói qua cho anh một chút, là viện bảo tàng bị mất một thứ do chính tay anh đưa vào."

Nói xong, Tiểu Đào tạm biệt nhanh rồi cúp máy. Tôi suy nghĩ một chút, thứ tự tay tôi đưa vào, chẳng lẽ là đống đồ cổ lần trước ở ngôi miếu? Không đúng! Nháy mắt mồ hôi tôi tuôn ra đầm đìa, nếu như mấy món đồ cổ bị mất thì Tiểu Đào việc gì phải úp mở. Cho dù chúng đáng giá thật nhưng chẳng quan trọng đối với tôi, vả lại chuyện mất đồ cũng không do tổ đặc án xử lý.

Thứ bị mất, chắc chắn là hồ nhãn của Lý Vân Gia!

Lúc bắt Lý Vân Gia, tôi đã xem qua hồ sơ của ả, trên đời này ả không còn bất kỳ người thân, bạn bè nào, cũng không có khả năng

có người báo thù cho ả, bản thân ả thì đã tự sát trong bệnh viện tâm thần.

Vụ án Lý Vân Gia hoàn toàn bảo mật với bên ngoài, ngay cả những người dính líu trực tiếp như Vương Đại Lý hay Diệp Thi Văn cũng không được biết toàn cảnh vụ án. Trừ khi trong nội bộ có người tiết lộ, nếu không người ngoài không ai biết được công dụng của con mắt đó, vậy ai sẽ muốn trộm nó đây?

Những câu hỏi cứ xoay tròn trong đầu tôi, chỉ hận không có phép dịch chuyển tức thời về Nam Giang. Đêm đó chúng tôi ngồi tàu hỏa về Nam Giang, Quang trọc đã hồi phục phần nào sau cái chết Sở Yên, ít nhất thì ngoài mặt là như vậy. Dọc đường đi vừa nói vừa cười, tới ga Nam Giang, đi ra ngoài đột nhiên Quang trọc nhảy tót ra sau lưng tôi.

Tôi nhìn ra phía trước, không khỏi bật cười. Thì ra Vương thúc, Tiểu Đào và Băng Tâm đã đứng đó từ lúc nào. Tiểu Đào mặc áo khoác da, cổ áo cài kính râm, tư thế hiên ngang, Băng Tâm mặc một cái váy hoa, tay cầm ô, vẫy vẫy liên tục.

Xa nhau 2 tuần, xem ra là họ tới đón, trong lòng tôi dâng lên một nỗi xúc động. Quang trọc nói: "Tống ca, đệ có việc đi trước, rảnh lại ghé tìm đại ca."

"Được!"

Quang trọc đi khỏi, tôi với Tinh Thần đi ra chỗ Tiểu Đào, vừa tới nơi tôi liền hỏi: "Chỉ là mất đồ thôi, có án mạng không?"

Tiểu Đào phì cười: "Vừa gặp đã bàn công việc, anh thật có trách nhiệm. Chuyện công việc để sau đi, dù sao cũng chả xong ngay được, bọn em đã chuẩn bị một bàn tiệc tẩy trần, ăn xong rồi nói."

Băng Tâm cũng phụ họa: "Đúng thế đúng thế, bọn muội đặt

bàn ở Hồng Yến Lâu, để bái kiến Tống đại thần thám."

Nhìn một cái là biết hai cô gái này đang bỡn cợt tôi, tôi cười: "Hai diễn viên hạng A, chúng ta là cái loại đơn vị hiệu suất kém à, mau làm chính sự đi!"

Tiểu Đào móc móc ngón tay: "Lên xe!"

Chương 595: Đoạn clip kinh khủng

Nửa tiếng sau chúng tôi tới viện bảo tàng thành phố, vụ mất cắp xảy ra vào khuya hôm trước, từ sáng qua là viện bảo tàng đã đóng cửa rồi. Viên hồ nhãn kia nói là mất trộm thì không đúng, nói trắng ra là bị cướp, bởi hung thủ đã giết chết ba bảo vệ.

"Giết chết, nói như vậy không được chính xác cho lắm." Tiểu Đào cau mày.

"Là ý gì?" Tôi nghi ngờ hỏi.

"Lát nữa cho anh xem cái này, anh sẽ hiểu."

Chúng tôi vào bên trong viện bảo tàng, đối diện cửa chính là mô hình thu nhỏ của Nam Giang cổ thành, tỉ lệ 1:100. Thú thật thì thường ngày quá bận bịu, tôi căn bản không có thời gian tới thăm nơi này, lần này tới đây trong hoàn cảnh chẳng 1 bóng người, tâm lý cũng hơi hưng phấn.

Tôi hỏi: "Thi thể đâu?"

"Không, lần này không cần nghiệm thi vội, anh có muốn xem hiện trường phát hiện án không?" Tiểu Đào hỏi.

"Dĩ nhiên!" Tôi gật đầu.

Chúng tôi đi thẳng vào khu trưng bày những sinh vật đã tuyệt chủng, chính giữa các gian trưng bày Tê Giác và Gà Cánh Liềm của Trung Quốc có một tủ kính lớn, bên trong là mô hình cáo mắt xanh (bích nhãn hồ ly) do các thợ thủ công lành nghề của Mông Cổ chế

tác. Mười mấy mô hình cáo mắt xanh trên thảo nguyên chơi đùa, kiếm ăn, thần thái khác nhau trông rất sinh động.

Cách đó 3m là một cái lồng kính nhỏ, dùng để trưng bày con mắt kia.

Con mắt được ngâm trong formalin, bảng hiệu bên dưới có mấy chữ: "Tiêu bản triển lãm do thị dân có lòng Tống tiên sinh cung cấp."

Nhưng bây giờ con mắt đã không còn, lồng thủy tinh dày cộm cũng bị đập vỡ, mảnh vụn rơi đầy dưới đất, được khoanh vùng bằng dây thừng trắng.

Tiểu Đào nói: "Theo nhận định ban đầu, lồng kính bị một vật hình trụ đập vỡ, bọn em tìm được một cái bình cứu hỏa dưới cửa sổ, chắc đó là hung khí."

Tôi nhíu mày: "Lúc đó còi báo động có kêu không?"

"Có kêu! Nhưng có thể do bảo vệ đã chết hết nên không báo cảnh, bên ngoài cũng không ai nghe thấy." Tiểu Đào thở dài.

"Theo anh nhớ thì con mắt được ngâm trong formalin, đã hư hại rồi, cho dù trộm đi cũng chẳng có ý nghĩa gì." Tôi khó hiểu.

Băng Tâm nói: "Hay là con mắt đó có ý nghĩa đặc biệt gì với hung thủ?"

"Fan cuồng của bích nhãn hồ yêu?" Tiểu Đào nói: "Hoặc là hung thủ không biết chuyện."

"Hay ta đi xem thi thể trước đi."

So với đồ vật bị mất thì tôi quan tâm thi thể hơn, nhưng Tiểu Đào lại nói: "Không, lúc đó camera trong viện bảo tàng vẫn hoạt động, nên đã ghi lại được hình ảnh của người chết."

Nói tới đây tôi thấy Băng Tâm khẽ rùng mình một cái, sắc mặt hơi mất tự nhiên, chẳng lẽ đoạn video này có gì đặc biệt sao?

Chúng tôi vào một phòng an ninh, tổ trưởng tổ bảo vệ cũng ở đây, thấy chúng tôi tới liền hỏi: "Đồng chí cảnh sát, mấy người đã bắt được Tiểu Vương chưa?"

"Tiểu Vương?" Tôi kinh ngạc: "Hiệu suất cao thế, đã phong tỏa nghi phạm rồi?"

Tiểu Đào xua tay: "Không có gì đâu, chuyện này lát nữa em giải thích. Phiền anh mở đoạn video hôm trước ra."

Vừa nghe thấy từ video là bảo vệ cũng tỏ ra hoảng, khiến tôi càng thêm tò mò. Anh ta thao tác máy tính, một đoạn video hiện lên. Tôi ngồi xuống, trong hình là viện bảo tàng vắng tanh, hình ảnh từ từ chuyển động theo góc nhìn camera.

Tiểu Đào chỉ sơ đồ trên tường và nói: "Hình ảnh là ở vị trí này." Nơi đó cách cửa chính rất gần, bên phải là phòng an ninh.

"Tống Dương ca ca, mau nhìn." Băng Tâm lắc lắc vai tôi.

Quay đầu lại, chỉ thấy trong video xuất hiện một người mặc đồng phục bảo vệ, anh ta chẳng khác nào gặp ma, ngã bệt xuống đất, lết lùi về phía sau, hai tay không ngừng xua trước mặt, nét mặt vô cùng hoảng sợ.

Camera quay sang trái, nhưng không có gì xuất hiện.

Tiểu Đào nhỏ giọng: "Đây là nạn nhân thứ nhất, bảo vệ Cổ."

Cổ mỗ dùng cả hai tay hai chân bò dậy, hốt hoảng chạy vào bên trong, đột nhiên anh ta dừng lại, sau lưng giống như có một cánh cửa vô hình kẹp chặt quần áo anh ta, hai tay anh ta túm vào áo, ra sức kéo.

Mặc dù phía sau Cổ mỗ chẳng có gì cả, nhưng có vẻ phải mất rất nhiều sức lực anh ta mới thoát được, thậm chí còn vì quán tính mà lảo đảo, rồi chạy mất hút về bên phải camera.

Tiểu Đào mở video thứ hau, vẫn là hình ảnh Cổ mỗ, anh ta nhảy lên bệ cửa sổ, dùng vai và cánh tay điên cuồng đập kính cửa, vừa đập vừa quay đầu lại nhìn, vẻ mặt khủng hoảng cực độ. Mặc dù cửa sổ của viện bảo tàng là kéo sang hai bên, nhưng Cổ mỗ như mất đi lý trí, cố sức đập vỡ cửa kính, sau đó lao ra ngoài. Lầu 1 của viện bảo tàng cao hơn so với mặt đường chừng 1m, Cổ mỗ chật vật ngã ra.

Mặc dù video không có tiếng, nhưng có thể thấy miệng Cổ mỗ lúc đó không ngừng kêu gào.

Tiểu Đào lại mở một video khác, đây là camera sân sau của viện bảo tàng, ở đó có một cái cột cờ lớn, Cổ mỗ hoảng hốt trốn đến. Để ý thấy trên người anh ta có nhiều vết xước, hiển nhiên là do mảnh kính cửa vào, sau đó anh ta nhảy lên trên cột cờ, do hơi mập nên khiến cột cờ rung lên. Cổ mỗ ôm lấy cái cột, hai tay hai chân vịn vào cứ thế leo lên, cái cột nhẵn trơn leo rất khó, được một đoạn lại tụt xuống rồi lại leo lên đến 5, 6 lần. Anh ta cố sức đến dị thường, cơ thể run lên, người ướt đẫm mồ hôi, chúng tôi nhìn mà cũng thấy mệt thay.

Toàn bộ quá trình rất dài, Cổ mỗ vừa leo vừa thò 1 chân xuống đạp đạp, giống như dưới đó có quái vật vô hình vậy. Lúc leo đến độ cao chừng 5m thì đột nhiên anh ta mất thăng bằng, cơ thể ngả về phía sau, hai tay cố gắng muốn bắt lấy cái cột

Băng Tâm theo bản năng hét lên một tiếng, dùng tay che miệng, mặc dù video này con bé đã từng xem rồi.

Cổ mỗ không thể túm được cột cờ, rơi thẳng tắp từ độ cao 5m xuống, gãy cổ, tạo thành một tư thế quái dị, nằm im trên đất không cựa quậy, hai mắt trợn trắng dã, vô thần nhìn chúng tôi,

mặt dần nhợt nhạt như tờ giấy, giữa trời đêm toát ra một vẻ vô cùng quỷ dị.

Xem xong, trong phòng an ninh không ai nói gì, không khí tràn ngập sự quái dị, yên tĩnh, yên tĩnh tới mức có thể nghe tiếng mọi người hít thở. Tôi nhìn thời gian ở góc phải màn hình, Cổ mỗ chết lúc 9h45 phút tối.

Tiểu Đào là người lên tiếng đầu tiên, nàng lắc đầu thở dài: "Cho dù xem đi xem lại mấy lần, hình ảnh này đều không thể tưởng tượng nổi."

"Đúng!" Tôi gật đầu: "Nạn nhân Cổ mỗ từ đầu đến cuối diễn kịch độc thoại. Anh ta giống như đang liều mạng chạy trốn con quái vật do chính mình tưởng tượng ra, cuối cùng ngã chết thê thảm...Phải rồi, người này có tiền sử dùng chất kích thích không?"

Tiểu Đào bấm đốt ngón tay: "Ma túy, rượu, mộng du, bọn em đã loại trừ hết ba khả năng này."

Một sự nghi ngờ to lớn trỗi dậy trong tôi, đồng thời nó cũng kích thích sự hưng phấn mà lâu rồi chưa có. Tôi xua tay: "Trước mắt không bàn về nguyên nhân tử vong, tiếp tục xem video hai nạn nhân còn lại đi."

Tiểu Đào nói: "Đoạn video tiếp theo có ghi lại được hung thủ hư hư thực thực."

Chương 596: Kiểu chết quỷ dị

Tiểu Đào mơt video tiếp theo, lúc hình ảnh xuất hiện, nàng lại chỉ cho tôi vị trí trên sơ đồ. Lần này vị trí cách nơi Cổ mỗ chết khá xa, tôi không khỏi thắc mắc: "Tại sao bảo vệ không trực chung một chỗ?"

Tổ trưởng giải thích: "Anh có chỗ không biết, trong viện bảo tàng có rất nhiều thứ quý giá, cho nên việc bảo vệ là rất quan trọng, không được lơ là chút nào. Buổi tối mỗi ngày sẽ có 4 bảo vệ được phân công trực, thay phiên đi tuần để đảm bảo không có sơ hở."

Tôi hỏi: "Tuyến đường đi tuần, người ngoài có biết không?"

"Không thể, đều là tôi giao phó bằng miệng, hơn nữa cũng thay đổi thường xuyên, trừ khi chính họ tiết lộ, nếu không người ngoài tuyệt đối không thể biết. Nói gì thì nói, cũng chẳng ai hỏi cái này làm gì, trừ kẻ có dụng ý riêng." Tổ trưởng đáp.

Xem ra bảo vệ trong viện bảo tàng khác với bảo vệ khu chung cư. Bảo vệ là một nghề mà trong quá trình phá án thường phải tiếp xúc, an ninh chung cư thì tiền lương không cao, mà thời gian nghỉ lại ít, sắc mặt đều không tốt. Tôi nhìn lên tường, trên đó dán ảnh của toàn bộ bảo vệ, có thể thấy bọn họ ai nhìn cũng tinh thần sung mãn, mặt mũi hồng hào, hiển nhiên đãi ngộ không tệ, để xin vào làm việc ở đây chắc cũng chẳng dễ dàng.

Tôi nói với tổ trưởng: "Phiền anh mang hồ sơ của toàn bộ bảo vệ ra đây."

Tổ trưởng giật mình: "Nói như vậy là anh nghi ngờ có nội gián? Nhất định là tiểu Vương hôm đó mất tích! Đồng chí cảnh sát,

tên này thường ngày có thói quen ăn cắp vặt, dạy mãi không được, trong công việc thì khá lười biếng, nhưng hắn là cháu ngoại của giám đốc, tiểu nhân đắc chí, tôi nghĩ là hắn không sai."

Tôi vội lắc đầu: "Không, tôi không nghi ngờ ai, chỉ là tiện thể muốn xem một chút thôi."

Sau khi tổ trưởng rời đi, Tiểu Đào nhìn theo bóng lưng an ta, nói: "Tổ trưởng này, vai diễn hơi nhiều đấy."

Tôi nói: "Đóng cửa lại, chúng ta vừa xem vừa thảo luận."

Vừa rồi tạm dừng video để nói chuyện, tôi nhấn nút play, trong hình xuất hiện hai người, một người cao gầy mặc đồng phục bảo vệ, một người mặc áo khoác có mũ trùm đầu.

Tôi không khỏi ngao ngán thở dài: "Đám người xấu sao đều thích ăn mặc như vậy? Chẳng thể có chút cá tính riêng nào sao?"

Tiểu Đào phụ họa: "Đúng đúng, sao không cạo trọc rồi viết chữ bại hoại sau gáy luôn đi. Hoặc là cắt kiểu mohicans cạo sát, vậy cảnh sát bớt bao nhiêu việc rồi."

Băng Tâm cười nói: "Người xấu cũng có thẩm mỹ của mình, có lẽ họ cho rằng như vậy là ngầu!"

Không nghi ngờ chút nào, hung thủ này ngay cả giới tính cũng không phân biệt được, chỉ lộ ra phần lưng, chính là hung thủ hư hư thực thực mà Tiểu Đào nói. Trong video, hắn từ từ đi về phía nạn nhân thứ hai, Lý mỗ. Lý mỗ tỏ ra vô cùng hoảng hốt, không ngừng lùi về phía sau, tay chân khua loạn lên, miệng há ra, tựa như đang hét lớn.

Từ góc nhìn này hoàn toàn không thấy hung thủ làm gì, hay trong tay cầm cái gì.

Hung thủ ép Lý mỗ đến góc tường rồi xoay người biến mất

vào góc trái. Tôi nhấn pause, hỏi Tiểu Đào không quay được chính diện hung thủ sao?

Tiểu Đào nói: "Có ghi được, nhưng hình ảnh rất mờ, em đang bảo bên trung tâm kỹ thuật khôi phục hình ảnh, hình như hung thủ cố ý tránh camera."

Tôi gật đầu: "Cái này không có gì lạ, có lẽ ban ngày hắn đã tới đây, tìm hiểu cụ thể vị trí các camera, mà viện bảo tàng là nơi ai cũng có thể vào."

Băng Tâm hỏi: "Vậy có thể qua camera ban ngày để tìm ra hung thủ không?"

Tiểu Đào suy tư: "Việc này là một công việc rất mất công, tuy chẳng cần kỹ thuật. Để em bảo Vương thúc gọi một đội ở trường cảnh sát đến làm, còn lực lượng tổ đặc án nên dùng vào việc khác."

Băng Tâm cười: "Tiểu Đào tỷ tỷ thật là xấu xa!"

Tiểu Đào nói át đi: "Đôi bên cùng có lợi, ta cũng cho bọn chúng một ít cơ hội thực tiễn quý báu, đồng thời cho chúng cảm nhận một chút sự gian khổ và buồn chán của nghề cảnh sát, có muốn đổi nghề vẫn còn kịp."

Tôi biết Tiểu Đào không chỉ nói suông, việc gọi sinh viên đến giúp đỡ, chuyện vô sỉ này nàng đã làm không chỉ 1, 2 lần.

Tiếp tục xem video, Lý mỗ không ngừng khua chân múa tay, dần dần biến mất vào góc phải màn hình. Tiểu Đào mở video kế tiếp, ban đầu tôi chẳng nhìn thấy gì, nàng nhắc: "Nhìn dưới đất."

Tôi nhìn xuống phía dưới, Lỹ mỗ đang bò lổm ngổm, tay cầm một cái khăn bịt mũi, từ từ bò từ trái qua phải.

Tôi ngạc nhiên: "Đây là làm gì? Tránh khói của đám cháy?"

Tiểu Đào nói: "Đúng như anh nói, diễn rất giống."

Tôi nhìn nàng: "Em cho rằng anh ta thực sự đang diễn?"

"Không, chỉ thuận miệng thôi. Thực ra trước khi anh về bọn em đã thảo luận rồi, ở đây có mùi thôi miên." Tiểu Đào đáp.

Tôi lắc đầu: "Đây không phải thôi miên, đây là ảo giác."

"Khác gì nhau?" Tiểu Đào hỏi.

Tôi lấy một ví dụ, nếu nhà thôi miên nói với người bị thôi miên, củ hành tây trong tay anh ta là táo, anh ấy sẽ coi là táo thật, thậm chí ăn vào còn cảm nhận được vị ngọt. Nhưng nếu là ảo giác, thì người bị ảo giác có thể tưởng tượng không khí thành quả táo, cũng ăn được. Những cảm giác của não bộ đối với thế giới đều thông qua dây thần kinh truyền lên, thôi miên ám thị là làm biến dạng các tần số, biến đen thành trắng, cứng thành mềm, nhưng bất luận thế nào thì ám thị cũng không thể tách rời vật thật. Còn ảo giác thì lại là tần số vô căn cứ được sinh ra, ví dụ như sau khi hút ma túy, sẽ thấy được ánh sáng có 10 màu, đến âm thanh cũng có màu sắc.

Ảo giác là hư vô, không có căn cứ, con người không thể có cách nào thao túng ảo giác. Nhưng trong video Cổ mỗ và Lý mỗ đều giống như nhìn thấy thứ gì đó vô cùng cụ thể, vô cùng tin cậy, quả thực là tôi không tưởng tượng được làm cách nào để khiến họ như vậy.

Lý mỗ bò lổm ngổm rồi biến mất khỏi khung hình. Tôi hỏi anh ta đi đâu, Tiểu Đào nói: "Anh ta tự sát, camera không quay được, nhưng có ảnh." Nàng mở một bức ảnh trong điện thoại ra, đó là cái téc nước bằng kim loại, Lý mỗ nằm co quắp ở trong như trẻ sơ sinh, miệng nở một nu cười quái dị. Tiểu Đào nói: "Bọn em tìm một vòng mới phát hiện Lý mỗ trong téc nước trên sân thượng. Những dấu hiệu trên thi thể cho thấy, anh ta tự trèo vào bằng thang."

"Lại tự sát?" Tôi cảm khái nói.

"Trên cơ sở kỹ thuật mà nói thì đúng là tự sát. Nhưng đối với chúng ta mà nói, từ sau vụ độ tài linh miêu, chúng ta đã có một nhận thức, trên đời này quả thật có cách khiến người ta tự sát. Nên với em thì ba người này là bị mưu sát!" Tiểu Đào đáp.

Tôi gật đầu, nếu không coi là mưu sát thì cũng không có cách nào lập án điều tra. Tôi hít một hơi thật sâu, nói: "Xem tiếp nạn nhân thứ ba đi."

Tiểu Đào mở video tiếp theo, vừa mở đã thấy một người mặc đồng phục bảo vệ quỳ dưới đất, hai tay không ngừng chuyển động lên xuống, video chỉ thấy anh ta từ phía sau, người không biết nội tình ắt sẽ nghĩ bậy anh ta đang 'tự sướng'.

Nhìn chăm chú màn hình, tôi trừng mắt nói: "Anh ta đang làm gì vậy?"

"Đang lôi ruột của chính mình ra." Tiểu Đào bình tĩnh nói. Lúc này, người đàn ông trong hình ngã ra một bên, cơ thể co giật một cái rồi bất động, dưới thân tràn ra một mảng máu tươi...

Chương 597: Thủ đoạn đơn sát

Tôi nhìn chằm chằm vào màn hình, rất lâu chưa lấy lại được bình tĩnh, Băng Tâm nói: "Thời gian chết của nạn nhân thứ 3, Trương mỗ này là kéo dài nhất. Anh ta dùng một con dao nhỏ mổ bụng mình, sau đó cứ dùng tay nắn ép ruột non. Ép đến mức tất cả chất thải và thức ăn còn thừa ra ngoài hết, sau đó vì mất máu quá nhiều mà hôn mê, đại khái nằm đó 4 tiếng mới chết...Muội chứng kiến hiện trường mà ăn cơm không thấy ngon miệng."

Với tư chất của Băng Tâm mà còn thấy kinh tởm, tôi đoán người thường sẽ phun hết đồ ăn từ tối hôm trước ra mất.

Tôi trầm ngâm nói: "Kiểu chết của ba nạn nhân rất khác nhau, nhưng bản chất lại tương tự, rốt cuộc là cái gì làm họ như vậy?"

Tiểu Đào đề nghị: "Có muốn đến xem hiện trường chút không?"

"Được!"

Chúng tôi vừa đứng dậy thì tổ trưởng bảo vệ bước vào, tay ôm một thùng giấy lớn bên trong là hồ sơ của tất cả bảo vệ viên. Tôi cảm ơn, cầm hồ sơ ba nạn nhân lên xem một chút rồi hỏi: "Ban nãy mọi người nói tiểu Vương là cái nào?"

Tiểu Đào nói với tôi, tiểu Vương là một trong 4 bảo vệ trực đêm đó, sau khi vụ việc xảy ra anh ta biến mất, hơn nữa toàn bộ khu vực anh ta đi tuần, camera đều bị che khuất, không ghi hình được gì cả.

Quan trọng hơn, khu vực tiểu Vương đi tuần chính là khu triển lãm hồ nhãn, bởi vậy nhóm cảnh sát đầu tiên đến đây đã coi tiểu Vương là nghi phạm quan trọng.

"Ý kiến của em thì sao?" Tôi hỏi.

"Theo em nghĩ, anh ta có thể là nội ứng bị mua chuộc, nhưng khẳng định không phải là hung thủ." Tiểu Đào phân tích.

"Camera bị che như thế nào?" Tôi hỏi tiếp.

"Để em cho anh xem." Tiểu Đào mở một video trong máy tính, camera đang quay thì đột nhiên một vật bay tới từ góc khuất, tốc độ rất nhanh, toàn bộ hình ảnh biến thành màu đen. Tiểu Đào nói: "Bọn em phát hiện mấy camera này đều bị dính bùn, nghi ngờ đối tượng dùng ná bắn bùn vào ống kính."

Tôi ngạc nhiên: "Anh nhớ vị trí camera trong viện bảo tàng khá cao, có thể dùng ná bắn trúng, đối tượng rất cao tay, có điều..."

"Có điều làm sao?"

"Nếu hắn có thể che hết camera khu này, sao không che nốt các camera khu khác? Vậy phải chăng hắn cố ý để chúng ta nhìn những hình ảnh quái dị kia?" Tôi nheo mắt nói.

Vương Nguyên Thạch xen vào một câu: "Biết đâu không đủ thời gian thì sao, trong viện cũng ít nhất phải 200 camera."

Tôi lắc đầu: "Lúc đó mới 21h, từ 21h đến sáng thời gian rất nhiều, có lẽ chẳng qua chỉ là hắn thấy không cần thiết mà thôi."

Tôi nhìn sơ đồ viện bảo tàng dán trên tường, vẽ một vòng quanh khu triển lãm, sau đó đánh dấu địa điểm và thời gian ba nạn nhân bị hại, toàn cảnh thoáng cái rõ ràng.

Cổ mỗ trực ở cửa ra vào, hiển nhiên là gặp hung thủ đầu tiên, sau đó hung thủ đi lấy trộm đồ. Tuy nói hắn luôn né tránh góc quay camera, nhưng muốn trộm đồ sẽ bị lộ, cho nên mới che hết những camera kia.

Tôi đoán lúc này hẳn là còi báo động hú lên, hung thủ vội đi ra cửa, trên đường gặp nạn nhân thứ hai Lý mỗ, quá trình giằng co đã bị camera ghi lại, cuối cùng đến Trương mỗ.

Nhìn chằm chằm vào sơ đồ, đột nhiên tôi có một phát hiện, đó là hung thủ giết chết đơn lẻ từng bảo vệ một. Điều này không khỏi làm tôi liên tưởng đến thủ đoạn của Lý Vân Gia, cho dù ý chí kiên cường đến đâu, gặp riêng Lý Vân Gia cũng sẽ trúng chiêu.

Phải chăng hung thủ nắm giữ thủ đoạn đơn sát 100% nào đó? Cho nên hắn căn bản chẳng quan tâm có bị nhìn thấy hay không, nghênh ngang rời khỏi hiện trường, gặp bảo vệ nào giết bảo vệ ấy.

Tiểu Đào gật đầu: "Quá trình gây án trùng khớp với kết luận cuộc họp ban đầu của bọn em."

Tôi phất tay: "Đi thôi, cứ xem xét thực tế kỹ càng, biết đâu lại có phát hiện gì. Tống Tinh Thần, giúp ta lấy dụng cụ trên xe xuống."

Đầu tiên chúng tôi đến vị trí hung thủ gặp nạn nhân thứ hai, Lý mỗ. Đất dưới chân bị đạp tứ tung, đã không nhìn ra gì nữa. Tôi ngẩng đầu nhìn lên, không gian trong viện rất rộng rãi, không thể sử dụng phản hồn hương được.

Tôi dùng động u chi đồng kiểm tra bốn phía, vốn chẳng ôm hy vọng quá lớn thì không ngờ phát hiện được một vết xước nhỏ trên nền một gian trưng bày, có vẻ là do vũ khí sắc bén lưu lại.

Tôi bảo Tinh Thần xem qua một chút, hắn nói: "Hình thù này giống như là lưỡi dao chém vào, một lưỡi dao rất sắc bén."

Tôi đã từng thử dao trên nhiều chất liệu, quan sát vết tích, đây rõ ràng không phải bị chém, mà là bị cứa. Điều kỳ lạ là góc độ nằm ngang, lưỡi dao nào lại nằm ngang? Nhất thời tôi chưa nghĩ ra, nên không nhắc tới, Tiểu Đào vẫy tay, ra hiệu đi ra phía sau.

Chúng tôi ra chỗ Trương mỗ tự sát, vết máu trên đất đã được dọn dẹp sạch sẽ, nhưng cẩn thận ngửi thì vẫn có thể thấy mùi máu nhàn nhạt trong không khí, còn có mùi hôi thối đặc biệt của nội tạng.

Tôi hỏi Tiểu Đào: "Tại sao phải lau sạch vết máu?"

Nàng nhún vai: "Không phải bọn em làm, mà là quản lý mới của viện, ông ta bảo sàn nhà là gỗ thông Úc, rất đắt, bị máu ngấm sau này sẽ in hình. Mặc cho em nhấn mạnh rằng không được xê dịch hiện trường, nhưng nhân lúc không có ai, ông ta vẫn lén dọn dẹp. Em bực đến muốn đánh người."

Tôi nhếch mép: "Giấu đầu hở đuôi, lẽ nào người này có hiềm nghi?"

Tiểu Đào bật cười: "Chắc không có đâu, lúc em cũng dùng lời này dọa ông ta, khiến ông ta sợ són cả ra quần, mới hả nỗi bực trong lòng."

Vết máu bị cọ rửa là rất phiền toái, nhưng ô nghiệm thi của tôi có một lớp xuyên thấu được lân quang để kiểm tra vết máu, tôi bảo Băng Tâm: "Băng Tâm, ta cần một ít phốt pho."

"Lân tinh trắng hay phosphorus?"

"Đều được hết, tốt nhất là lân trắng trong cơ thể con người, nhưng chắc là cái đó không lấy được. Phải rồi Tiểu Đào, lấy dây niêm phong chỗ này lại, đừng để công nhân vệ sinh động vào nữa."

Băng Tâm ra hàng hóa chất gần đó để mua lân trắng. Chúng tôi nhìn lại nơi nạn nhân thứ nhất gặp hung thủ và chết, khi đi tới sân sau, Tiểu Đào "A" lên một tiếng. Thì ra vòng dây cảnh giới cột cờ vốn ở đó đã không thấy đâu, vết máu cũng đã bị cọ rửa sạch sẽ.

"Tên quản lý khốn kiếp, không thèm báo cho em câu nào, lại tự tiện dọn dẹp hiện trường." Tiểu Đào gắt lên.

Vừa nói nàng vừa bấm điện thoại, tuy nhiên không ai nghe máy, lại bực tức nói tiếp: "Không nghe máy? Gây trở ngại cho việc phá án, em không tính sổ với lão không được!"

Tôi cười lạnh: "Người này cũng thật lạ, án mạng xảy ra ở đơn vị mình, lại không tích cực hợp tác chút nào, chỉ khiến cảnh sát thêm phiền phức."

"Còn gì nữa!" Tiểu Đào bực tức nói.

Tôi nói: "Nhưng anh không cần xem xét nơi này, quá trình chết của nạn nhân qua camera đã rõ, anh quan tâm đến khu vực trước hơn."

"Tống Dương ca ca, lấy được phốt pho trắng rồi." Quay đầu nhìn lại thấy Băng Tâm đang cầm một chai thuốc đi tới, tôi nói: "Đi thôi, lân quang chiếu huyết!"

Chương 598: Tuyệt học Tống gia, lân quang chiếu huyết

Quay trở lại vào trong viện bảo tàng, tôi hỏi Tiểu Đào: "Phải rồi sao em lại gọi là quản lý mới?"

Tiểu Đào giải thích, đây là người mới do cục cải cách ruộng đất điều chuyển tới để thay vị trí quản lý cũ. Lúc tra hỏi nhân viên viện bảo tàng, có vẻ như quản lý mới này không được lòng mọi người cho lắm.

Viện bảo tàng là đơn vị hành chính sự nghiệp khá là nhạt nhẽo, làm việc ở đây cần một quản lý bao dung trầm tính, mới có thể từ từ khám phá thú vui trong công việc. Quản lý cũ là một người rất nhiệt tình với nơi này, yêu thích văn vật, được mọi người quý trọng. Nhưng quản lý mới là một tên quan liêu, viện bảo tàng đối với ông ta mà nói chỉ là một cái ván để thăng quan phát tài. Cho nên sau khi đến đây đã đổi mới rất nhiều thứ, luôn than phiền khiến nhân viên ai oán. Vì theo đuổi cái gọi là thành tích, ông ta còn mang mấy món quốc bảo sang Đài Loan để trưng bày.

Tuy nói xúc tiến trao đổi văn hóa giữa hai bên là một chuyện tốt, nhưng ông ta quá mức quan trọng vào lợi nhuận, không nghe ý kiến chuyên gia, khiến không ít văn vật bị hư hại trong thời gian triển lãm.

Ngoài ra, ông ta còn nhét người thân của mình vào viện, ví như tiểu Vương kia, vào làm thì lười biếng lêu lổng, ngồi không ăn lương khiến người ta ghét vô cùng.

"Lúc điều tra thậm chí còn có người lén nói với em, tại sao

người bị hại lần này không phải tay quản lý đáng chết kia chứ." Tiểu Đào nói.

Băng Tâm có vẻ suy tư, nói: "Tại sao luôn có những người thích trở thành cái gai trong mắt người khác, ai cũng ghét, không cảm thấy mệt mỏi sao?"

Tôi cười: "Cái này ta chịu, biết đâu người ta thấy vui thì sao. Trang Tử không phải là cá, làm sao biết cá có vui hay buồn?"

Tiểu Đào mắng: "Đó gọi là mua vui trên sự đau khổ của người khác...thứ người như vậy nên đi chết đi."

Tôi lập tức nói: "Haiz, em nên tích đức khẩu nghiệp đi, giờ đang là lúc phá án, ngộ nhỡ lời nói ứng nghiệm thì sao?"

Tiểu Đào cười lớn: "Ha ha, em lại mong nó ứng nghiệm, em sẽ mua vé số luôn!"

Chúng tôi đến nơi nạn nhân thứ ba gặp nạn, tôi mở ô nghiệm thi, bảo Băng Tâm đốt lân trắng lên, lân trắng gặp không khí sẽ tự cháy nên được ngâm trong rượu tách nước. Băng Tâm dùng nhíp kẹp bông nhúng một ít rồi giơ lên không khí, lắc lắc một chút cho rượu bay hơi. Một ngọn lửa màu lam u ám liền bốc lên.

Tôi xoay cái ô, chiếu bóng ô xuống đất, chỉ thấy dưới đất lóe lên ánh sáng xanh, chập chờn biến ảo, có thể nhận ra đó là vết tích lau chùi.

Tôi khẽ chuyển động mặt ô, vết máu dưới cùng liền hiện ra, có hai dấu hình tròn, là do nạn nhân quỳ gối lưu lại. Bảo Băng Tâm theo sát mình, tôi kiểm tra xung quanh, bởi vì chỗ này lúc đó có khá nhiều máu nên tôi hy vọng hung thủ có để lại dấu chân khi giẫm phải.

Kiểm tra một vòng, đến lúc tôi muốn thôi thì đột nhiên nhìn thấy mấy dấu chân, không chỉ của một mà là năm người.

Chúng tôi đồng thanh kêu lên một tiếng, tối hôm đó, trong viện bảo tàng 'náo nhiệt' như vậy sao?

Tôi xoay mặt ô một vòng, phát hiện những dấu chân này cũng có vết tích lau chùi, tức là đám hung thủ này giẫm vào máu, sau đó lau sạch. Tôi lại xoay mặt ô, quan sát kỹ những dấu chân này, nhắm mắt hình dung ra chiều cao cũng như cân nặng của từng người và thói quen bước đi.

Tôi ra hiệu, Băng Tâm liền dập tắt lửa phốt pho. Tiểu Đào hoang mang: "Anh chắc chắn là có 5 người cùng để lại dấu chân?"

Tôi gật đầu: "Dấu vết không biết nói dối."

Băng Tâm cũng giật mình: "5 người cùng nghênh ngang đi ra, không bị camera ghi lại?"

Tôi giải thích: "Nếu quen thuộc với vị trí camera sẽ làm được."

Tiểu Đào vẫn còn nghi ngờ chưa tin, tôi đề nghị làm thí nghiệm thử. Vì vậy tôi, Băng Tâm, Vương thúc, Tống Tinh Thần bắt đầu đi ra từ khu trưng bày hồ nhãn, để Tiểu Đào ngồi trong phòng an ninh quan sát. Dọc đường đi, chúng tôi tìm cách né tránh camera, thực ra không khó lắm, chỉ cần áp sát chân tường là được.

Kết quả là, chúng tôi đi ra ngoài mà gần như không bị camera phát hiện, chỉ có hai khúc cua không cẩn thận thì bị ghi lại bóng dáng. Tiểu Đào bấy giờ mới tin, năm người đúng là có thể rời đi mà không bị phát hiện.

Chúng tôi quay lại chỗ cũ, tôi muốn lần theo dấu chân một chút, Băng Tâm lại tiếp tục đốt phốt pho. Tôi vừa che ô vừa lần theo, mặc dù dấu chân sau đó trở nên rất mờ nhưng không biến mất.

Năm cặp dấu chân này có ba cặp là tương đối giống nhau, bước gần nhau, lúc di chuyển luôn đặt lòng bàn chân phía trước

làm đệm để không gây ra tiếng động, có vẻ đã qua huấn luyện.

Điều đặc biệt là, ba cặp dấu chân này từ đầu đến cuối đều đi ở bên ngoài, kẹp một đôi chân ở giữa, thói quen đi lại của đôi chân này rõ ràng không giống họ, có vẻ là lão đại của ba người. Nhưng nếu là lão đại, thì ba đàn em phải đi phía sau chứ? Nhưng ba người này lại đi song song với hắn, rất có ý giám sát, xem ra quan hệ giữa họ không đơn giản.

Dấu chân của người thứ 5 ở bên trái, có vẻ như từ đầu đến cuối chậm nửa nhịp so với 4 người kia, hơn nữa nửa đường có mấy lần chuyển hướng, lại còn có dấu vết bị kéo lê.

Trong ngôn ngữ cử chỉ, bàn chân là thật thà nhất, ví dụ như hai người đang nói chuyện nhiệt tình, nhưng chân một người lại hướng về lối cửa, điều này cho thấy người đó rất lơ đễnh.

Hướng của cặp dấu chân thứ 5 lệch hẳn so với 4 người, cho thấy hắn không phải một thành viên trong đội. Tôi nhắm mắt lại tưởng tượng xem đây là tình cảnh gì, mơ hồ hình dung ra một người cường tráng kéo lê một người gầy ốm, mấy lần có ý định chạy trốn đều bị lôi trở lại.

Dấu chân này lẽ nào là của tiểu Vương, hắn bị hung thủ bắt đi ư?

Chúng tôi lần theo đến cửa bậc thang thì dấu chân không còn nữa, dấu chân cuối cùng là hướng sang bên phải. Tôi đi về phía đó mấy bước, Tiểu Đào nói: "Tống Dương, ra ngoài đường rồi, không nghiệm được dấu chân đâu."

"Anh biết..." Tôi đáp, nhưng vẫn chưa từ bỏ ý định, dùng động u chi đồng tìm kiếm xung quanh. Tôi khổn chỉ tìm kiếm dấu vết mà còn đang hình dung lại hành động đêm đó, bảo vệ tiểu Vương không phải là người quan trọng gì, hung thủ bắt sống anh ta nhất định phải có công dụng nhất thời nào đó.

Nếu tôi là hung thủ, đạt được mục đích xong sẽ lập tức xử lý anh ta.

Bước tiếp một đoạn thì trên đường xuất hiện một công trình đang thi công, trực giác nói cho tôi biết có lẽ sẽ có manh mối ở đó.

"Đốt lửa!" Tôi nói.

Băng Tâm liền đốt phốt pho, lúc này đã là hơn 19h, lân quang chiếu huyết hiệu quả khá tốt. Tôi giơ ô nghiệm thi đi về hướng bên trong công trường. Băng Tâm theo sau nói: "Tống Dương ca ca, nơi này chẳng có gì cả."

"Ừ..." Tôi đang định nói là quay về thôi thì đột nhiên có một vệt sáng xanh hiện ra khiến mình lập tức hưng phấn. Giơ hết bóng ô lên, nơi đó xuất hiện một vũng máu lớn, ở giữa có thể nhận ra một hình người...

Chương 599: Cái xác xui xẻo

Sự phát hiện này khiến tất cả mọi người rùng mình, Tiểu Đào vội lấy điện thoại ra chụp ảnh, sau đó nói: "Ồ, vết máu này có vẻ khá...nhỏ!"

Vũng máy kia quả thật hơi nhỏ, chẳng những nhỏ mà còn có vẻ co vào giữa, Băng Tâm hỏi: "Đây có phải là hình vết máu bị thấm vào?"

Tôi kiểm tra một chút: "Không sai, chỗ này vốn là một đống cát lớn, thi thể hẳn là bị đặt lên một bên, máu thấm vào cát xuống tầng đáy, lưu lại vết máu khó phát hiện, sau đó có thể cái xác đã bị xúc đi cùng với cát."

Tiểu Đào chấn động tinh thần: "Đi, tìm người phụ trách ở đây hỏi một chút."

Chúng tôi tìm được số điện thoại quản lý công trình dán trên tường, anh ta ở ngay gần đó. Lát sau một người đàn ông chạy tới, lau cái miệng đầy mỡ, hỏi: "Đồng chí cảnh sát, tìm tôi có chuyện gì?"

Tiểu Đào nghiêm mặt hỏi: "Sáng sớm hôm qua, công trường các anh có xảy ra chuyện gì bất thường không?"

"Tình huống bất thường? Tôi không hiểu cô đang nói gì." Gã đàn ông cười, vẻ bất an hiện rõ trên nét mặt.

Tôi nói: "Đừng giả vờ hồ đồ nữa, có một cái xác xuất hiện trong công trường, đúng không?"

"Xác người? Anh đang nói đùa sao?"

Hắn vẫn cố chối, Tiểu Đào dọa mấy câu mới thừa nhận, thì ra hôm qua khi bắt đầu làm việc, gã phát hiện trên đống cát có một cái xác đầy máu, hoảng sợ liền cùng bàn bạc với mấy đồng nghiệp. Sau đó tìm một cái xe tải, chở cả cát lẫn xác người đi.

"Cái gì?" Chúng tôi giật mình. Gã đàn ông hoảng hốt lau mồ hôi trán, nói: "Đồng chí cảnh sát, tôi có nỗi khổ riêng. Tòa nhà này ban đầu xây dựng đã không dễ dàng, giờ lại đột nhiên xuất hiện một cái xác, chung cư sau này bán làm sao được. Tôi còn đang gánh một món nợ hơn trăm vạn, nếu không bán được thì già trẻ lớn bé nhà tôi ra đường cũng không yên thân."

Tiểu Đào cười lạnh: "Hơ hơ, nỗi khổ lớn nhỉ. Bớt nói nhảm đi, thi thể vứt đâu rồi?"

"Vứt? Không có không có, dù gì chúng tôi vẫn phải tích đức, làm sao dám vứt xác người bừa bãi. Dù nói gì thì cơ thể anh ta cũng do cha mẹ ban cho...".

"Đừng có vòng vo với tôi!" Tiểu Đào cả giận mắng. Gã đàn ông lúng túng nói: "Tôi bỏ vào chung cư của đối thủ cạnh tranh rồi...đồng chí cảnh sát, đừng dùng ánh mắt đó lườm tôi, bởi vì lúc đó tôi đã thảo luận với mấy quản đốc, rất có thể chuyện này là do đối thủ cạnh tranh chơi xấu tôi. Hắn thường chơi xấu tôi, làm toàn điều thất đức, nhất định là hắn chơi tôi. Hừ, ngươi bất nhân thì ta bất nghĩa!"

Tôi suýt thì hộc máu tại chỗ. Tiểu Đào bất đắc dĩ nói: "Anh lái xe dẫn chúng tôi đi."

Gã đàn ông lấy một chiếc SUV ra, chúng tôi lên xe sang một công trường đang thi công khác. Tới nơi gã bảo chúng tôi tự vào tìm, bởi vì gã và tên chủ bên này luôn thủy hỏa bất dung.

Chúng tôi đi lòng vòng trong công trường, chẳng thấy cái xác đâu, Băng Tâm nói: "Chẳng lẽ lại bị người ta xử lý tiếp rồi?"

Tiểu Đào thở dài: "Haiz, đúng là một thi thể xui xẻo." Sau đó lấy điện thoại ra gọi cho quản lý công trình này. Lát sau quản lý tới, cũng giống như quản lý bên kia, lúc đầu chối bay chối biến, rồi bị chúng tôi dọa nạt mới thừa nhận. Thì ra sáng hôm qua, trong công trình vô duyên vô cớ xuất hiện một thi thể nam giới, gã chợt chột dạ, suy đoán có đến 8, 9 phần là bị người hãm hại, nghĩ tới nghĩ lui liền quyết định xử lý cái xác. Vì vậy gã dùng một tấm vải bọc cái xác lại, nhân buổi tối xử lý. "Đồng chí cảnh sát!" Gã dùng giọng Quảng Đông, mặt đầy khó xử nói: "Cái chung cư này gần như là tất cả vốn liếng của tôi...ngộ nhỡ tin tức cái xác bị đồn ra ngoài, cái chung cư này bán cho ma! Toàn bộ tài sản của tôi sẽ đổ xuống biển, cả nhà tôi sẽ không có gì bỏ vào mồm, tôi cũng là bất đắc dĩ."

Tiểu Đào lộ rõ vẻ khinh thường, nhìn tôi rồi nói: "Đưa chúng tôi đi tìm, nếu không tìm được thì cứ chờ nhận đơn kiện."

"Được được!"

Chúng tôi lên xe gã, đi một vòng lại quay về công trường ban đầu, Tiểu Đào kinh ngạc: "Đừng nói với tôi là anh vứt nó ở đây nhé!"

Gã quản lý trả lời: "Đồng chí cảnh sát, cô có chỗ không biết...tên này là đối thủ cạnh tranh của tôi, rất láo cá...thường cướp khách, rồi còn phái xã hội đen đến phá tôi, ăn cắp vật liệu xây dựng...tôi đoán nhất định là hắn hãm hại mình, ngươi bất nhân thì ta bất nghĩa!"

Thấy công trường không có người, gã lái thẳng xe vào. Xuống xe gã dẫn chúng tôi đến một toàn nhà đang xây dở, sau đó chỉ vào một bức tường: "Xin lỗi, có thể đập bức tường này ra không?"

Tôi hỏi: "Anh chắc chắn thi thể ở bên trong chứ?"

"Chắc chắn chắc chắn. Tối hôm qua tôi thấy bức tường này

sắp hoàn thành, liền ném cái xác vào giữa, sau đó che lại." Vừa nói gã vừa cười đắc ý.

Chúng tôi kinh ngạc, nói về chơi xấu, hai gã nhà thầu này đúng là 50 50. Cái xác bị mang đi mang lại như vậy hẳn là hư hại không ít. Để hạn chế hư hại tiếp, tôi cầm một cái búa, tự mình cẩn thận đập tường ra. Bên trong quả nhiên có một bao vải, tôi và Băng Tâm hợp sức nhấc nó ra ngoài, bên trong đúng là thi thể của tiểu Vương.

Dịch huyết của cái xác đã thấm đẫm lớp vải, chúng tôi định mang về khám nghiệm thì gã quản lý bên này nghe tiếng đập tường chạy tới. Gã đứng ở cầu thang hét lên: "Lão Quảng Đông, ngươi lại ám toán ta!"

"Lão Đông Bắc chết tiệt, là ngươi ám toán ta trước!"

Cả hai liền lao vào đánh nhau, Tiểu Đào nói: "Kệ bọn chúng, đi về đã!"

Chúng tôi mang theo cái xác ra bên ngoài, Tiểu Đào lúc đó mới gọi báo cho cảnh sát địa phương, nói ở đây có đánh nhau, bảo họ tới bắt hai gã kia lại. Thi thể được chúng tôi mang về cục, đưa tới lều khám cốt, tôi lập tức tiến hành khám nghiệm.

Nạn nhân chừng 25 tuổi, trải qua quăng quật đã khiến da trầy xước nhiều, nhưng vẫn có thể phán đoán thời gian tử vong thông qua đồng tử và độ cứng, là khoảng 11h đêm hôm trước. Tôi cắt quần áo anh ta ra, phát hiện ngực có vết xuất huyết dưới da, lật cái xác lại, quả nhiên đối diện phía sau có một vết thương xuyên thấu. Hung thủ có vẻ rất thuần thục, đâm một nhát từ phía sau, tránh được xương sườn, xuyên qua tim và phổi, máu trong tim chảy ra gần như là toàn bộ.

Băng Tâm nói: "Thủ pháp giết người rất chuyên nghiệp, đây cơ bản là vết thương chí mạng?"

Tôi từ chối đưa ra ý kiến, so với nhìn thì tôi tin vào nghe hơn, lấy thính cốt mộc ra, đặt lên ngực thi thể, nghe một hồi. Có cảm giác không đúng lắm, dùng tay sờ sau lưng một chút, rồi lấy tăm bông thấm ít máu, đưa lên mắt quan sát, lấy bật lửa đốt để xem màu sắc ngọn lửa.

"Không đúng!" Tôi nói: "Nạn nhân đã chết trước khi bị đâm."

Chương 600: Đốt xương sống thứ 7

Tôi bảo Băng Tâm sờ thử đốt sống thứ 7 của nạn nhân, con bé thò tay mò mò rồi biến sắc: "Gãy!"

"Đúng, không chỉ gãy mà còn được người ta nắn lại cẩn thận." Tôi hỏi Tinh Thần: "Người luyện võ có thể trong nháy mắt bẻ gãy xương sống giết chết đối phương không?"

Tinh Thần nhàn nhạt đáp: "Không cần luyện võ, chỉ cần có lực tay cộng với sự hiểu biết về cơ thể người, thì ngươi cũng làm được."

"Thật sao?" Tôi nhíu mày.

Tiểu Đào giật mình nói: "Tống Dương, ý anh là, nạn nhân bị bẻ gãy xương sống mà chết, anh xác định là dùng tay bẻ?"

"Ô nghiệm thi!" Tôi và Băng Tâm lật cái xác lên, bảo Tiểu Đào soi đèn tử ngoại. Quả nhiên hai bên đốt sống nạn nhân xuất hiện dấu vết ngón tay, điều khiến người ta kinh ngạc là, hung thủ chỉ dùng hai ngón tay kẹp lại rồi kéo mạnh ra ngoài. Thủ pháp giết người này đúng như việc bóp chết một con kiến vậy.

Xương sống con người không chỉ là cột chống cơ thể, nó còn là vỏ bảo vệ trung khu thần kinh, với việc giật đứt đốt sống sẽ khiến bó dây thần kinh trung ương đứt theo. Phần nội tạng phía dưới ngực sẽ ngưng hoạt động, khiến người ta ngạt thở mà chết.

Vừa nãy tôi vừa kiểm tra huyết dịch bằng thủ pháp Ngỗ Tác, phát hiện trong máu có hàm lượng oxy cực thấp, màu máu cháy

không giống máu trong động mạch, điều này chứng minh trước khi bị đâm, nạn nhân đã chết ngạt. Vì vậy nguyên nhân dẫn đến cái chết trước tiên là gãy đốt sống.

Rõ ràng hung thủ đã giết chết nạn nhân, sao còn tốn công đâm một dao sau lưng, đây là một điểm rất mâu thuẫn.

Tôi hỏi Tinh Thần: "Dùng hai ngón tay bẻ xương sống, người đó võ công cao cường lắm ư?"

Hắn gật đầu: "Ít nhất phải luyện nội công 10 năm trở lên."

"A...ta hiểu rồi, có lẽ hung thủ không muốn thân phận bại lộ. Hắn là kẻ võ công cao cường, do quen tay mà giết tiểu Vương bằng cách đó, rồi muốn che giấu nên cẩn thận nắn xương sống lại chỗ cũ, còn đâm một dao sau lưng. Hai việc diễn ra không đầy 1 phút, pháp y sẽ rất dễ nhầm lẫn."

Tiểu Đào cười: "Câu tiếp theo là, nhưng không qua được ánh mắt của ta, đúng không?"

Tôi cũng cười: "Anh đâu có ý đó."

"Chờ đã!" Băng Tâm la lên: "Chẳng phải hung thủ có cách giết người đơn giản hơn sao, hắn có thể khiến nạn nhân tự sát cơ mà?"

Chuyện này cũng làm khó tôi. Đúng vậy, có thủ đoạn tốt như thế tại sao không dùng, mà phải tác động vật lý?

Không, trước mắt đã xác định hung thủ có 4 người, có lẽ đây không phải cùng một kẻ làm.

Tôi hỏi: "À phải, thi thể ba bảo vệ kia đâu?"

Tiểu Đào nói: "Ở phòng giữ xác, anh muốn xem không?"

"Bất kể có manh mối hay không, xem qua cũng không thừa." Tôi đáp.

Tôn Băng Tâm bỗng nói: "Tống Dương ca ca, muội nhắc huynh một chuyện, từ lúc xuống tàu đến giờ, huynh chưa ăn gì, vẫn chịu được à?"

Tôi cũng quên béng mất, nghe con bé nói bụng mới bất giác sôi lên, cười: "Khám nghiệm xong rồi ăn. Chỉ khổ Tinh Thần bị liên lụy."

"Không sao." Tinh Thần không thèm quan tâm cho lắm.

Tiểu Đào nói: "Xác chết giao cho bọn anh. Công trường ban nãy dù gì cũng coi là hiện trường án mạng, em dẫn người tới điều tra thử. Manh mối trước mắt đã thay đổi, em nghĩ có thể tìm được nhân chứng quanh viện bảo tàng, việc này để Vương thúc đi làm."

"Chờ đã!" Tôi gọi hai người lại: "Vương thúc, nhờ ông điều tra một chuyện, tôi muốn biết ba nạn nhân lúc còn sống sợ nhất điều gì."

Băng Tâm tò mò: "Tống Dương ca ca, sao huynh lại muốn biết cái này?"

"Đây chỉ là một suy đoán của ta, chờ chứng thực rồi hãy nói." Tôi bí ẩn.

Vương Nguyên Thạch gật đầu, rồi cùng Tiểu Đào đi làm nhiệm vụ, lúc sắp đi Tiểu Đào nói: "Tối nay sẽ bận đấy, hai người khám nghiệm xong nhớ ăn uống đầy đủ."

Tôi ra hiệu ok.

Tôi với Băng Tâm mang ba cái xác về lều khám cốt, như thường lệ tôi khám qua một lượt, bản thân thi thể đúng là chẳng có gì khả nghi, bất kể là ai khám cũng đều biết là tự sát.

Nhưng có một điểm nhỏ khiến tôi chú ý, đó là tim của ba nạn nhân đều phồng lên, điều này chứng minh trước khi chết họ đều ở

trong trạng thái hưng phấn cực độ. Loại hưng phấn này rốt cuộc là sợ hãi hay là gì thì còn phải dựa vào xét nghiệm.

Tôi bảo Băng Tâm lấy mẫu máu bọn họ rồi xét nghiệm kích thích tố. Băng Tâm lấy mẫu máu sau đó cho vào máy, phải 2 tiếng nữa mới có kết quả, giờ đã hơn 20h, tôi đề nghị ra ngoài ăn chút gì.

"Gọi cả Vương Đại Lý ra, đúng rồi đừng nói là ta đã về."

"Ha ha, được, cho anh ấy một cái kinh hỉ đúng không!"

Chúng tôi chọn một quán lẩu, Băng Tâm gọi Vương Đại Lý ra ăn tối, hắn vẫn luôn xoắn xuýt với Băng Tâm nên vừa nghe điện đã phi tới như bay. Vào tới nơi trông thấy tôi và Tinh Thần, Đại Lý trợn hai mắt, sau đó kêu lên: "Mẹ ơi Dương Tử, ngươi về lúc nào thế?"

Tôi cười: "Mới về chưa lâu."

"Nghe giọng điệu này, sao cứ giống như lát nữa lại phải đi?" Đại Lý hỏi.

Tôi xua tay: "Phải đi gì chứ, không đâu."

Xa cách gặp lại, Vương Đại Lý rất vui vẻ, trong lúc nói chuyện hỏi tôi đang phá án gì, tôi bất tiện tiết lộ, hắn nhăn mặt nói: "Haiz, bây giờ ta đã là người ngoài luôn rồi, tiến triển vụ án cũng không được kể..."

Tôi mắng: "Ngươi thôi cái giọng đó đi, lần trước để cho ngươi biết, ngươi đi bêu rếu khắp nơi, hại ta muốn chết!"

Nói tới đây tôi mới nhớ, năm xưa bị Lý Vân Gia hãm hại cũng bởi vì hắn tiết lộ thân phận của tôi, vụ án lần này mặc dù chưa có chứng cứ nào chỉ ra có liên quan tới Lý Vân Gia, nhưng tôi luôn cảm giác nó có mối quan hệ ẩn nào đó.

Ngàn vạn lần đừng xuất hiện một Lý Vân Gia thứ hai. Tôi thầm cầu khấn.

Ăn uống xong, Đại Lý hỏi tối nay tôi có về không, tôi gần đây cứ lang thang khắp nơi, chả ngó ngàng gì đến cửa hàng, lòng cũng hơi áy náy, liền hứa: "Đại Lý, chờ ta làm xong vụ này, ngươi với Ưu Ưu đi đâu du lịch đi, ta trông cửa hàng cho."

"Ai da, nói gì vậy." Vương Đại Lý khoát tay: "Dương Tử, ngươi đừng có giữ cái suy nghĩ có lỗi với ta, cửa hàng đã có ta lo, ngươi là một người của đại sự, bảo ngươi ngày ngày bán băng vệ sinh ta không đành lòng. Huống chi nó đi nói lại thì, không có quốc, nào có gia. Chỉ có an ninh ổn định thì dân đen như chúng ta mới có thể an cư lạc nghiệp, đúng không?"

Băng Tâm bật cười: "Sao mấy lời này cứ như là chính thất chờ tướng công lâu ngàu trở về vậy?"

Nói đúng ra thì cũng hơi giống thật, tôi bất giác xấu hổ.

Vương Đại Lý thuận thế diễn vai: "Dương Tử, ngươi bên ngoài không kết giao anh em nào khác đấy chứ?"

"Không có không có, hảo huynh đệ ta chỉ có mình ngươi." Tôi cười khổ.

Hắn liền ôm ngực: "Vậy ta an tâm rồi, ngươi cứ yên tâm xông pha, cửa hàng ta sẽ chăm sóc thật chu đáo."

Tôn Băng Tâm cười ha hả: "Hai người dứt khoát ngày mai lên cục dân chính xin giấy chứng nhận huynh đệ đi!"

Lúc này có điện thoại của Tiểu Đào, nàng than: "Tống Dương, xem ra em phải đi mua vé số thật rồi."

Tôi cả kinh: "Xảy ra chuyện gì?"

"Quản lý viện bảo tàng chết rồi, mọi người mau đến đây đi. Em gửi vị trí cho."

Chương 601: Đập đầu mà chết

Tôi bảo Băng Tân đừng đi theo vì kết quả xét nghiệm sắp có, nhưng con bé không chịu, vậy là ba chúng tôi gọi taxi đến nhà tay quản lý.

Chúng tôi đến khu chung cư, Tiểu Đào sợ mọi người không tìm được nên đứng chờ ở cửa, cùng đứng với nàng còn có hai nhân viên của viện bảo tàng. Thì ra ban nãy đang điều tra ở trong viện, nghe điện thoại liền cùng tới đây.

"Là ai gọi điện?" Tôi hỏi.

Tiểu Đào nói: "Vợ ông ta, bà ấy về đến nhà thì thấy ông ta ngã dưới đất, máu chảy khắp nơi, hốt hoảng gọi điện cho cục cảnh sát và viện bảo tàng, chắc chỉ lát nữa cảnh sát sẽ tới."

Chúng tôi vào trong nhà, trông thấy tổ trưởng tổ bảo vệ đang an ủi vợ của quản lý, bà ta ngồi trên ghế, khóc như mưa.

Phòng khách xộc ra mùi máu tanh tưởi, một người đàn ông mặc âu phục quỳ trước ban công, đầu cắm xuống đất, quanh đó máu văng tung tóe. Từ góc độ này nhìn, chúng tôi chỉ có thể mơ hồ thấy trán ông ta đẫm máu tươi.

Tôi giẫm chân lên thảm phòng khách, chợt phát hiện dưới mép hình như có vật gì cứng, vội lùi lại, đeo găng tay rồi lật tấm thảm lên. Đó là một mảnh xương vỡ, vẫn còn da thịt dính liền, Băng Tâm la lên: "Xương sọ?"

"Không sai, cẩn thận xung quanh, khả năng còn nhiều mảnh xương văng." Tôi cũng hít sâu một hơi. Nạn nhân đập đầu mình xuống đất nát bét, đến mức xương trán và xương sọ vỡ vụn. Về

thông thường thì đây là chuyện rất khó mà tưởng tượng, xương sọ con người rất chắc chắn, cho dù bị đập vào đầu đến chết thì cũng thường chỉ gây ra vết nứt, muốn tự đập đến mức xương vỡ vụn cần có ý chí và sức lực phi thường.

Tôi kiểm tra cái xác, phần đầu be bét máu thịt, đừng nói tới khám đồng tử mà ngay cả danh tính cũng khó xác nhận. Có điều trên tay nạn nhân đeo một cái đồng hồ, mặt đã bị vỡ, máu ngấm vào, kim đã dừng ở thời điểm 7h tối.

Tiểu Đào lấy một bức ảnh trên giá sách xuống, tôi cầm lên so sánh hình dạng xương mặt, gật đầu: "Là ông ta!" Tiếp đó dùng thính cốt mộc nghe sau lưng, thổi một ít rong biển lên người nạn nhân, chẳng thu được dấu vết gì. Khả năng đây lại là một vụ tự sát kỳ lạ!

Đương nhiên tôi sẽ không để ấn tượng ban đầu giữ vai trò chủ đạo, lôi một cái lọ nhỏ, lấy mấy cây ngân châm bên trong ra, lần lượt châm vào lưng, bả vai, đợi một phút thì rút ra xem, mấy cái châm hiện lên màu đỏ.

"Ồ, đây lại là trò ma thuật gì?" Tiểu Đào hỏi.

"Theo thuật ngữ của Ngỗ Tác thì là âm dương châm, thực tế chỉ là là đo PH. Anh mới vừa đo độ PH trong cơ bắp ông ấy, phát hiện trong cơ thể có rất nhiều acid lactic, chứng minh trước khi chết nạn nhân đã hoạt động mạnh. Nhất là cơ delta, giờ vẫn còn cứng như sắt." Tôi giải thích.

"Xác định là tự sát?" Tiểu Đào hỏi.

Tôi từ chối đưa ra ý kiến, đứng dậy kiểm tra một vòng phòng bên trong, sau đó hỏi vợ quản lý: "Xin lỗi quấy rầy, tôi có máy vấn đề thắc mắc. Lúc bà về nhà, trong phòng chỉ có mình chồng bà?"

Bà vợ vừa khóc vừa nói: "Đúng, chìa khóa nhà chỉ có tôi và ông

ấy giữ, lúc đó cửa còn khóa trái."

"Cửa sổ thì sao?"

"Cũng đóng."

"Tôi muốn hỏi một điều, lúc còn sống chồng bà sợ nhất điều gì?"

Bà vợ trố mắt ngạc nhiên, ngẩng đầu lên hỏi: "Đồng chí cảnh sát, chuyện này có liên quan đến vụ án sao?"

"Có liên quan." Tôi khẳng định chắc nịch.

Bà ta suy nghĩ hồi lâu, nói: "Trong mắt người ngoài, chồng tôi có thể là một người rất ham lợi, thứ ông ấy sợ nhất đại khái chính là không quyền không thế..."

"Không, tôi muốn biết cụ thể một chút, nói cách khác là khi còn bé từng trải qua chuyện gì đó không?" Tôi dẫn chuyện.

"A, đúng rồi, có một chuyện!"

Bà ta nói cho tôi, lúc còn bé tay quản lý sống ở nông thôn, từng bị bắt nạt, đối phương là con trai của trưởng thôn. Cứ đi đâu trong thôn mà gặp hắn, hắn đều bắt ông ta dập đầu gọi cha, đó là điều nhục nhã khó phai mờ nhất trong tâm trí. Bởi vậy sau khi tốt nghiệp đại học, ông ấy mới liều mạng leo lên.

Quả nhiên người đáng hận đều có chỗ đáng thương, Tiểu Đào ngạc nhiên nhìn tôi, rồi lại nhìn cái xác quản lý. Đúng lúc này thì có tiếng còi xe cảnh sát bên ngoài, tôi bảo mọi người mình ra ngoài trước một lát. Nhân lúc chưa có ai vào, tôi nhanh chóng kiểm tra dấu chân ở cửa, rồi so sánh với giày dép trên kệ, đứng dậy nói với Tiểu Đào: "Xem ra không có người ngoài đột nhập."

Tiểu Đào nghi ngờ hỏi: "Em không hiểu, tại sao hung thủ lại để

mắt đến quản lý, chẳng quản vất vả chạy tới giết ông ta, có quan hệ gì sao?"

Tôi phân tích: "Tay quản lý này xu nịnh luồn cúi, có thể đã đắc tội không ít người. Nhưng anh không cảm thấy đây giống báo thù, có một manh mối đang bày ra trước mặt chúng ta."

"Cái gì?" Tiểu Đào nhìn tôi.

Tôi nói, bảo vệ tiểu Vương không bị hung thủ giết ngay lập tức, mà bị đưa tới nơi vắng để sát hại. Rõ ràng hung thủ có thể giết anh ta dễ như trở bàn tay, nhưng lại cố ý đi đường vòng, trong này ắt có nguyên nhân.

Tôi đoán trước khi tiểu Vương chết, hung thủ đã tra khảo, từ miệng anh ta biết được tin gì đó, mà tin tức này có liên quan đến tay quản lý.

Tiểu Đào hỏi: "Anh tìm thấy dấu vết bị đánh trên người tiểu Vương?"

Tôi lắc đầu: "Không có, nhưng tra khảo cũng không nhất thiết phải đánh đập, em nghĩ xem, tiểu Vương bị đám hung thủ bắt đi, trên đường tận mắt chứng kiến thủ đoạn thần bí của chúng sát hại ba đồng nghiệp, như vậy đã đủ uy hiếp chưa."

"Có lý, vậy tin tức anh ta tiết lộ có thể là gì đây?"

Lúc này thì cảnh sát đi vào, trao đổi với Tiểu Đào, tôi ngại ồn ào liền đi ra ngoài, Băng Tâm cũng theo ra. Thời tiết Nam Giang đã chuyển mát, ban đem rất lạnh, trời không ánh sao, xem ra đang muốn mưa.

Băng Tâm ân cần nói: "Tống Dương ca ca, huynh mặc phong phanh quá, coi chừng cảm lạnh đấy."

Tôi cười: "Ta khỏe lắm, yên tâm."

Lời như vậy quả nhiên là hơi coi thường, vừa thốt ra khỏi miệng thì gió lạnh thổi tới khiến tôi rùng mình, hắt hơi một cái. Băng Tâm chìa ra cái khăn giấy, tôi cảm ơn một tiếng, lau mũi, ngẩng đầu thì đột nhiên phát hiện sau bóng cây có một người. Người kia bắt gặp ánh mắt tôi thì lập tức xoay người bỏ chạy, nếu hắn không làm vậy thì tôi đã không sinh nghi

"Đứng lại!" Tôi quát lên một tiếng, vội đuổi theo. Nhưng người kia tốc độ rất nhanh, vèo cái đã biến mất ở cổng khu chung cư. Tôi chạy ra tới nơi thì gặp Vương Nguyên Thạch đi vào, liền hỏi: "Vương thúc, có thấy một người chạy ra ngoài không?"

"Không có!" Vương thúc lắc đầu, tôi nhất thời cảm thấy chán nản. Lúc này Vương thúc lại nói: "Chuyện cậu giao cho ta đi điều tra, đã điều tra được, muốn nghe một chút không?"

Chương 602: Nỗi sợ trong lòng

Tôi gật đầu: "Chờ chút, gọi mọi người tới rồi nói luôn."

Tôi và Vương thúc quay lại bên ngoài tòa nhà, cảnh sát đang dọn dẹp hiện trường, tôi gọi Tiểu Đào và Tinh Thần ra nghe Vương thúc nói.

Cổ mỗ, người leo cột cờ ngã chết, theo đồng nghiệp nói lúc còn sống anh ta sợ nhất là chó. Hồi còn bé từng bị một con chó hoang cắn, vết thương nhiễm trùng lên cơn sốt, người nhà cho rằng mắc bệnh dại, giằng co một tháng trời, tốn hơn 10 ngàn tiền chạy chữa. Chuyện này để lại ấn tượng rất sâu trong lòng anh ta, cho nên lớn lên sợ chó muốn chết, đang đi mà gặp chó sẽ đi đường vòng, ngay cả chihuahua cũng sợ. Có lần anh ta đi làm sắp đến đơn vị rồi, chỉ còn cách 100m đột nhiên trông thấy có người đang dắt một con Husky, liền gọi taxi đi nốt 100m đó.

Nghe tới đây, ai cũng kinh ngạc nhìn nhau.

Tiếp theo là người nhảy vào téc nước, Lý mỗ. Lúc còn bé nhà bị hỏa hoạn, mẹ Lý mỗ ôm anh ta nấp trong bồn tắm đầy nước, thoát được một kiếp. Có điều Lý mỗ không đến mức loạn thần kinh như Cổ mỗ, chỉ là anh ta tương đối tích cực trong khâu phòng tránh hỏa hoạn mà thôi.

Cuối cùng là người mổ bụng tự sát, Trương mỗ. Anh ta từng bị ngộ độc thức ăn, phải đến bệnh viện rửa ruột mới có thể sống sót, suýt nữa thì đi gặp ông bà ông vải. Chuyện này anh ta cũng thường kể với đồng nghiệp.

Nghe Vương thúc nói xong, tất cả đều trầm mặc, tôi hơi nhếch khóe môi: "Xem ra không sai, những nạn nhân này đều gặp ảo giác

là những thứ sợ nhất trên đời, có lẽ còn bị phóng đại lên gấp nhiều lần."

"Thật giống như năng lực của yêu quái trong phim "Belphegor Phantom of the Louvre" ấy." Băng Tâm vẫn còn hoang mang.

Lúc này thì điện thoại con bé reo lên, mở ra xem, nói: "Tiểu Chu nói cho muội, kết quả xét nghiệm máu có rồi, hàm lượng adrenalin trong máu của ba nạn nhân cao hơn bình thường rất nhiều."

Tiểu Đào hỏi: "Đây rốt cuộc làm sao mà được? Ám thị? Đúng rồi Tống Dương, em còn nhớ mắt anh cũng khiến người khác sợ hãi, có điểm chung nào ở đây không?"

Tôi nhìn Tống Tinh Thần, hắn khẽ lắc đầu một cái ra hiệu tôi không nên nói, tôi chẳng thể làm gì khác đành đổi chủ đề: "Xin lỗi, bí mật đôi mắt của anh không thể tùy tiện nói...chúng ta bàn việc chính đi, anh cảm thấy hung thủ có thủ đoạn nào đó mà trong nháy mắt gợi lên nỗi sợ mãnh liệt trong lòng nạn nhân. Đồng thời hắn ám thị nạn nhân liên tưởng đến thứ mà mình sợ nhất, đây có lẽ không phải là hít phải ma túy hay gì đó tương tự."

"Tại sao?" Tiểu Đào hỏi.

"Bởi vì hung thủ phải một đối một, nếu là khói hay bụi thuốc, hắn hoàn toàn không cần phải đối mặt như vậy." Tôi giải thích.

"Giống con mắt của Lý Vân Gia, vô địch đơn sát?"

Câu nói này của Tiểu Đào khiến tôi rùng mình, ký ức kinh khủng bỗng ùa về, chính nàng cũng run lên. Chẳng lẽ lần này lại là một con mắt nữa!!!

Vương Nguyên Thạch cảnh giác hỏi: "Nữ nhân điên năm đó, phát điên thật rồi sao?"

Mấy câu này chấn động chúng tôi, Tiểu Đào nói: "Vương Nguyên Thạch, ông cảm thấy cô ta lúc đó chỉ giả điên?"

"Ta từng nghi ngờ như vậy, các người không cảm thấy thời điểm ả ta phát điên rất trùng hợp sao? Lúc đó có mười tay súng bắn tỉa nhắm vào, kết cục của ả sẽ một là bị bắn chết tại chỗ, hai là bị bắt, nhưng trong nháy mắt lại phát điên."

Một luồng ớn lạnh chạy dọc sống lưng tôi, chỉ số IQ của Lý Vân Gia là cực cao, nếu nói ả là thiên tài cũng không quá, vậy mà tôi lại bỏ sót điểm này.

Tiểu Đào hỏi: "Sau khi Lý Vân Gia chết, có bị hỏa táng không?"

Vương Nguyên Thạch lắc đầu: "Không, lúc còn sống ả có ký giấy tình nguyện hiến xác, giờ hẳn đang nằm trong phòng thì nghiệm y khoa thành phố."

Hoàng Tiểu Đào nghiến răng gằn từng chữ: "Chúng ta đi xem một chút, ả điên này rốt cuộc còn sống hay đã chết!"

Tôi khoát tay: "Chờ đã, anh còn vấn đề muốn hỏi vợ tay quản lý."

Vừa nãy mới suy tính một chút lý do tiểu Vương và quản lý bị giết, tôi có nghĩ đến một khả năng, cái chết của họ hẳn liên quan tới con mắt trong viện bảo tàng.

Chúng tôi gọi vợ quản lý ra hỏi: "Xin lỗi, còn có một chuyện muốn hỏi bà. Con mắt triển lãm trong viện bảo tàng là thật sao?"

Bà ta sửng sốt một chút, im lặng hồi lâu mới lên tiếng: "Tôi có thể thề, tất cả đều là chủ ý của ông ấy."

Chúng tôi cả kinh, quả nhiên có ẩn tình. Thì ra con mắt trong viện bảo tàng là giả, con mắt thật được quản lý đưa cho một nhà sinh vật học làm nghiên cứu. Bởi vì đây là mẫu vật của loài đã

tuyệt chủng, nên trong mắt các nhà chuyên gia, nó còn quý hơn kim cương. Đối phương bỏ ra một số tiền lớn thuê lại, quản lý động lòng trước khối tài sản, liền lén đánh tráo.

Bà vợ cứ lặp đi lặp lại nhấn mạnh rằng việc này không liên quan tới mình, nhưng nét mặt lại tỏ ra bối rối, hiển nhiên bà ta cũng được hưởng lợi, có điều tôi không thấy cần thiết vạch trần.

Tôi hỏi địa chỉ nhà nghiên cứu rồi cáo từ. Sau khi bà ta rời đi, Tiểu Đào vẫn chưa tin tưởng: "Con mắt kia bị moi ra đã hơn 1 năm, chẳng lẽ nó vẫn còn sống?"

"Bảo quản khí quan!" Băng Tâm giải thích: "Trong phòng thí nghiệm có dung dịch có thể nuôi dưỡng khí quan, mặc dù thời gian chỉ có hạn. Một cách khác là làm lạnh nhanh, giống như cá vàng được đông lạnh trong dịch đặc biệt một năm vẫn có thể sống sót."

"Nói cách khác, con mắt kia vẫn có thể lần nữa cấy vào cơ thể người!" Tôi đột nhiên la lên.

Tất cả những thứ này khiến tôi nhanh chóng đánh hơi được mùi âm mưu, khả năng một Lý Vân Gia thứ 2 đã xuất hiện...không, có lẽ ả cũng chưa từng biến mất cũng nên.

"Thời gian gấp rút!" Tiểu Đào vỗ tay nói: "Chia binh hai đường, Vương Nguyên Thạch, ông tới phòng thí nghiệm y khoa thành phố một chuyến."

Tôi nói: "Chờ đã, lần này đừng để bất cứ ai đi riêng lẻ! Tôn Băng Tâm, muội từng học ở đó, tương đối quen thuộc, muội đi cùng Vương thúc."

"Được, mọi người cũng cẩn thận!"

Chúng tôi chia nhau ra xuất phát, sở nghiên cứu sinh vật học ở rất xa, trên đường tôi phân tích lại vụ án từ đầu. Tiểu Vương hẳn là biết con mắt trong bảo tàng là giả, trước sự uy hiếp của hung

thủ đã phun ra cái manh mối này để giữ mạng, nhưng cũng chỉ khiến anh ta sống thêm 1 giờ mà thôi.

Sau đó hung thủ tìm đến tay quản lý, tra khảo tung tích con mắt rồi giết hại. Nếu không ngoài dự đoán, lúc này hung thủ đang tới sở nghiên cứu kia.

Chúng tôi phóng như bay trên đường, tranh thủ từng giây từng phút, 1 tiếng sau thì tới sở nghiên cứu. Đây đã là ngoại ô, xung quanh là rừng cây tĩnh lặng, trong rừng sừng sững một tòa nhà màu trắng, viết 'Viện nghiên cứu khoa học và công nghệ sự sống Kanglida'.

Tiểu Đào thở hắt ra: "Một nơi âm u thế này sao lại mọc lên cái sở nghiên cứu, ý như trong phim kinh dị vậy?"

Tôi cười khổ: "Chỉ mong bên trong không giống phim, chỗ nào cũng là xác chết."

Sở nghiên cứu tối om, có vẻ không có ai bên trong. Tôi dùng dụng cụ mở khóa, mở cánh cửa ngoài thì bên trong là một khóa điện tử bằng số, tôi lấy tro rong biển ra thổi một cái. 0,1,2,4, có 4 số là có dấu vân tay.

Câu trả lời quá đơn giản, tôi bấm luôn 1024, cửa liền mở ra. Tiểu Đào kinh ngạc: "Sao anh biết?"

Tôi cười: "Bởi vì đây là một số nguyên tố."

"Số nguyên tố? Có ý gì, tính khi dễ em ít đọc sách sao?"

"Được rồi được rồi, anh sẽ giải thích cho em sau." Tôi đáp.

Bên trong sở nghiên cứu cũng không kinh khủng như Tiểu Đào tưởng tượng, chỉ là những gian phòng làm việc rất phổ thông, bàn chất đầy tài liệu, máy tính. Tôi thuận tay cầm mấy tài liệu lên đọc, ở đây nghiên cứu chủ yếu là mấy loại thuốc chống ung thư.

Bởi vì không bật đèn nên Tiểu Đào chẳng nhìn thấy gì, vẫn đang soi soi điện thoại, nàng nói: "Em vừa xem xét một chút, sở nghiên cứu này rất hợp chuẩn theo ban hành của bộ.

Tôi trầm ngâm: "Nói như vậy hung thủ còn chưa tới đây?" Vừa dứt lời thì bên ngoài đột nhiên có tiếng ô tô chạy tới...

Chương 603: Bích nhãn yêu đồng

Tôi với Tiểu Đào nhìn nhau, nhỏ giọng hỏi: "Xe em cất rồi chứ?"

Tiểu Đào nháy mắt, đáp: "Yên tâm đi, cái này em còn không biết sao, xe đã giấu trong bụi cây rồi."

Người kia dừng xe đi vào, rất quen thuộc ấn mật mã mở khóa, anh ta không hề ý thức được nơi này bị đột nhập, đó là một người đàn ông trung niên, gầy tong teo, đeo cặp mắt kính dầy cộm.

Nếu giờ bật đèn, đột nhiên thấy chúng tôi trong phòng, anh ta chẳng rất có thể sẽ đau tim, vì vậy tôi đẩy cái ly trà rơi xuống đất. Người đàn ông giật mình 'A' lên một tiếng, không tránh khỏi có chút sợ hãi.

"Xin chào, đừng sợ, chúng tôi là cảnh sát." Tôi nói.

"A!" Anh ta lại cả kinh: "Làm sao các anh vào được?"

"Anh quên khóa cửa!" Tôi nói dối.

"Tôi...tôi bật đèn được không?"

"Xin mời!"

Bật đèn lên rồi, anh ta vẫn chưa hết sợ, vuốt ngực. Người đàn ông nói anh ta là một chủ nhiệm nghiên cứu khoa học ở đây, giờ đã là 9h, tôi hỏi: "Sao muộn thế này rồi anh còn tới đây?"

"Có người gọi điện cho tôi, hẹn gặp ở đây." Anh ta đáp.

"Là ai?" Tôi hỏi.

Anh ta nói ra tên của quản lý viện bảo tàng.

"Cho tôi xem nhật ký cuộc gọi."

Người đàn ông che che giấu giấu, sau đó tôi mới biết trong danh bạ, anh ta lưu là 'Quản Lý Viện Bảo Tàng'. Tôi cười: "Đừng sợ, chúng tôi là cảnh sát hình sự, bí mật nhỏ của các anh tôi không hỏi đến đâu."

"Cảnh sát hình sự ư...đã xảy ra chuyện gì sao?" Người đàn ông hoang mang.

Tôi nhìn lướt qua nhật ký cuộc gọi, đây rõ ràng là gọi tới sau khi tay quản lý chết, nhất định là hung thủ mạo danh. Ban nãy nghiệm thi, tôi có kiểm tra túi của quản lý, không có điện thoại, nhưng không kiểm tra trong nhà nên không biết điện thoại ông ta bị hung thủ lấy.

Tôi hỏi: "Lúc quản lý gọi điện, giọng nói có giống thường ngày không?"

Người đàn ông nhớ lại: "Không biết, bọn tôi không nói chuyện với nhau nhiều, không có ấn tượng mấy."

"Vậy ông ta lấy lý do gì để hẹn anh tới đây trong lúc đêm khuya vắng vẻ này?"

Anh ta ấp úng, tôi nói thêm: "Cứ nói thật, điều này có thể sẽ cứu anh một mạng."

Người đàn ông gãi đầu khó xử, nói: "Ông ta nói trong tay có đồ tốt, một quả trứng khủng long hóa thạch."

Thì ra quản lý là một kẻ ăn trộm quen tay, thường lấy một ít đồ triển lãm trong bảo tàng để mang tới đây, xem bọn họ có cần

không, sau khi nghiên cứu xong sẽ mang trả về, giống như con mắt kia, là được trả tiền để thuê.

Tiểu Đào nhướn mày hỏi: "Các anh nghiên cứu những cái này làm gì? Định tạo ra công viên kỷ Jura?"

"Cô nói gì vậy, chúng tôi chỉ là làm xét nghiệm ADN, bảo tồn gene của những loài động vật đã tuyệt chủng, chúng là di sản quý báu của thiên nhiên!" Anh ta đáp.

"Bảo tồn làm gì, sau này mở một công viên kỷ Jura?"

Tôi bật cười cắt lời Tiểu Đào, bảo nàng đừng quá nghiêm túc về vấn đề này, những lý thuyết nghiên cứu về động vật tuyệt chủng hầu như không có ứng dụng trong thực tiễn. Giống như nghiên cứu nguyên tử có ích lợi gì, nghiên cứu sự khai sinh vũ trụ có ích lợi gì, nghiên cứu mã gene con người có ích lợi gì, đều không thể nhìn ra trong ngắn hạn.

Việc này liên quan đến an toàn của nghiên cứu gia, cho nên tôi không giấu diếm, trực tiếp nói cho anh ta, quản lý viện bảo tàng đã chết, người gọi điện cho anh ta là hung thủ. Có khả năng chính hung thủ đang trên đường tới đây, thậm chí đã mai phục ở gần.

Nghe xong, người đàn ông nheo mắt: "Tôi chỉ là một người làm khoa học, hắn...hắn để mắt tới tôi làm gì?"

"Thứ hắn để mắt tới không phải là anh, mà là con mắt Bích Nhãn Hồ Yêu. Vì an toàn của bản thân, tốt nhất là anh giao nó cho chúng tôi, sau đó chúng tôi sẽ mang anh về, bảo vệ." Tôi nói.

Đột nhiên anh ta cảnh giác: "Chờ đã, sao tôi có thể tin tưởng cô cậu là cảnh sát mà không phải tới để ăn cắp con mắt?"

Tôi và Tiểu Đào cười rồi trình thẻ ra, lúc đó anh ta mới hoàn toàn tin, dẫn chúng tôi sang một gian phòng thí nghiệm. Vốn tôi nghĩ con mắt phải được đặt ở một nơi bí mật, ai ngờ anh ta mở

một kho lạnh, lôi trong tủ ra một cái hộp nhỏ bằng sắt: "Đây, nó đây!"

Tiểu Đào kinh ngạc: "Một đồ trân quý như vậy mà anh tùy tiện cất thế ư?"

Anh ta giải thích: "Ở đây mỗi cái máy đều đáng giá tiền triệu, lại chẳng có ai tới trộm."

Hộp đựng bằng kim loại kia giống như cái lon bartender hay dùng, tôi cầm lấy thấy nặng chịch, khí lạnh toát ra, bên trong hình như có chất lỏng. Thì ra trong cái lon đóng kín này chứa đầy nito lỏng, dùng để đông lạnh con mắt.

Cái lon đóng rất chặt, phải chờ rã đông mới mở được. Tôi quan sát xung quanh, đi tới bàn đốt một cái đèn cồn, trực tiếp hơ cái lon lên đó.

"Này, cậu làm gì vậy?" Người đàn ông la lên.

"Tiêu hủy nó đi, thứ này không nên tồn tại." Tôi nghiêm túc nói.

Anh ta gần như phát điên: "Mau dừng tay, đây chính là mẫu vật còn sống duy nhất của bích nhãn hồ yêu trên thế giới, dừng tay!" Người đàn ông điên cuồng lao vào cướp đoạt, Tống Tinh Thần dùng đao ngăn anh ta lại. Tôi biết làm thế này có chút lỗ mãng, nhưng cả tôi và Tiểu Đào đều có những trải nghiệm quá đáng sợ với nó. Để nó rơi vào tay hung thủ, chi bằng hủy nó trước, mẫu vật có quý giá hơn đi nữa, trong mắt tôi cũng không quan trọng bằng mạng người.

Đột nhiên một tiếng nổ lớn vang lên, dụng cụ thủy tinh trong phòng thí nghiệm vỡ toang, các loại máy móc bị chấn động rung lên, một mùi bụi sộc vào sặc cả mũi.

Có người dùng mìn phá cửa, khả năng hung thủ mai phục gần

đây, biết tôi muốn thiêu hủy vật này, hết kiên nhẫn nổi, vì vậy hành động.

Tôi để ý trên cửa sổ có một tia đỏ khó phát hiện, đó là...máy nghe lén? Thì ra vừa rồi chúng tôi nói chuyện đã bị nghe hết.

Tôi la lên: "Bất luận thế nào cũng không được để hắn có con mắt!"

Lời còn chưa dứt thì trong đám khói bụi cuồn cuộn xông ra một vật, nó giống một cái mũ sắt, đỉnh mũ nối một sợi dây xích, xung quanh có răng cưa, y như một cái đia bay quỷ dị. Đó là một cái huyết tích tử!

Tống Tinh Thần lập tức rút đao, chém thẳng vào huyết tích tử, đối phương cũng lập tức giật sợi xích, hai thứ vũ khí va chạm vào nhau rồi lập tức thu về.

Lúc này, lại một cái huyết tích tử khác bay vào từ cửa sổ, nó bay không phát ra tiếng động, giống như một đóa hoa ma quỷ chụp xuống đầu Tống Tinh Thần, tôi hét lên: "Cẩn thận bên phải!"

Tống Tinh Thần nghiêng đầu một cái, xoay người sang bên, thân pháp uyển chuyển đá văng cái huyết tích tử màu đen ra.

Hắn vừa đáp chân xuống đất, cái huyết tích tử đầu tiên lại bay ra khỏi cửa, chụp hướng đầu, Tống Tinh Thần giơ đao đẩy ra. Thủ pháp tấn công xa luân chiến phối hợp này không nghi ngờ chút nào, là thủ hạ của Cảnh Vương Gia. Tôi có nằm mơ cũng không nghĩ tới, chúng lại đuổi tới tận Nam Giang!

Chương 604: Vô hạn khủng bố

Hai cái huyết tích tử không ngừng luân phiên tấn công Tinh Thần, chúng phối hợp hết sức ăn ý. Binh khí va chạm nhau tóe lửa, tiếng kim loại đinh tai nhức oc, nhưng đối phương vẫn không chịu lộ mặt. Tôi rất lo lắng, nếu cứ tiếp tục như vậy Tống Tinh Thần sẽ gặp nguy hiểm.

"Bắn về phía cửa sổ!" Tôi ra lệnh cho Tiểu Đào. Nàng đáp một tiếng rồi giơ súng bắn ra ngoài cửa sổ hai phát, tôi mơ hồ trông thấy bụi cây bên ngoài có một người mặc đồ đen chạy vọt đi.

Lúc này khói bụi do vụ nổ đã dần tan, tên ngoài cửa sổ cũng không tấn công nữa, tôi quay đầu lại hỏi chủ nhiệm sở nghiên cứu: "Ở đây có cửa khác..." Chưa nói dứt câu thì tôi kinh ngạc nhận ra, cái lon vừa đặt trên đèn cồn đã biến mất. Thì ra cuộc tấn công vừa rồi chỉ là giương đông kích tây, có kẻ đã lẻn vào lấy cắp con mắt. Phòng thí nghiệm này mặc dù rất rộng, nhưng lại thoáng đãng, không có chỗ trốn, chỉ có một cánh cửa hông cũng khóa kín. Theo bản năng tôi nhìn lên trần nhà, bắt gặp một gương mặt quen thuộc, chính là ả mà đã tập kích chúng tôi ở Phù Phong. Không nghi ngờ chút nào, ả là thủ hạ đắc lực của Cảnh Vương Gia.

Nữ nhân mặc một bộ đồ đen, hông đeo một cái huyết tích tử, trên tay và chân gắn giác hút, dùng để cố định cơ thể với trần nhà.

"Tiểu soái ca, lại gặp nhau!"

Ả cười lạnh một tiếng, đột nhiên vung tay hất ra nắm bột trắng xóa, Tống Tinh Thần hô lên: "Cẩn thận!" Rồi giơ tay áo chắn trước mặt tôi. Đám bột đổ ập xuống, chỗ da nào bị dính là bỏng rát, chắc là loại thuốc ăn mòn gì đó, dính vào mắt có thể sẽ mù.

Trong khoảnh khắc đó, ả nhảy xuống rồi lao vọt ra cửa sổ, tôi hô: "Mau đuổi theo!"

"Con mắt kia không quan trọng, ưu tiên an toàn của ngươi hơn." Tinh Thần nhàn nhạt nói.

"Ngươi không biết sự đáng sợ của con mắt đó đâu, không thể để Cảnh Vương Gia có được nó." Tôi vội nói.

Tống Tinh Thần cau mày, đắn đo nửa giây rồi nói với Tiểu Đào: "Xin bảo vệ kỹ tiểu thiếu gia." Sau đó xông ta ngoài, tôi với Tiểu Đào trao đổi ánh mắt, nàng cầm súng lên, tôi thì dắt tay chủ nhiệm sở nghiên cứu đi ra ngoài. Nơi này đã không còn an toàn nữa, việc cấp bách trước mắt là rời đi.

Không gian đen kịt, nhưng không ảnh hưởng thị lực tôi, cẩn thận xác nhận xem có ai nấp ở góc phòng không. Đột nhiên có một bóng người xuất hiện trong tàm mắt, hắn mặc áo khoác, đội mũ trùm đầu, ngụy trang rất kín đáo. Trong lòng tôi thầm nói ngu ngốc, lại muốn đánh lén ta trong bóng tối? Giơ tay ngăn Tiểu Đào lại, tôi giật khẩu súng trong tay nành, ngắm bắn tên kia.

Đột nhiên mắt phải của đối phương đổi màu đồng tử biến thành một đóa hồng đỏ tươi, nhưng cảm giác kỳ quái sau đó mới khiến tôi hoảng sợ. Bỗng chốc thời gian trở nên trôi vô cùng chậm, động tác giơ súng của tôi bị chia thành nhiều phân đoạn, giống như một pha quay chậm.

Khung cảnh xung quanh bắt đầu méo mó vặn vẹo, cơ thể tên kia dần dần to lên, một cái đầu chó đen sì chui ra từ mũ trùm, hai mắt lóe sáng. Cái đầu chó mở miệng nói tiếng người???

"Trò chơi của chúng ta còn chưa kết thúc đâu, Tống Dương."

"Thuần...thuần cẩu sư?"

Tôi theo bản năng lại định bóp cò bắn hắn, nhưng chợt phát

hiện mình bị trói, bị trói trên một cây thánh giá, không thấy Tiểu Đào và chủ nhiệm sở nghiên cứu đâu. Khung cảnh xung quanh hoàn toàn thay đổi, cơ thể tôi trở lại căn phòng ngầm trước đây bị Thuần cẩu sư nhốt.

Ảo giác! Nhất định là ảo giác.

Đây là đoạn hồi ức kinh khủng nhất mà tôi không muốn nhìn lại, mặc dù bác sỹ tâm lý đã chôn sâu nó, nhưng giờ nó lại thoát ra. Nhìn thấu được điều này, tôi nghĩ nó sẽ không làm tổn thương mình được...Thuần cẩu sư đột nhiên giũ ra một cái roi từ ống tay áo, đó là một cái roi sắt đầy gai nhọn, quất mạnh vào mạng sườn tôi. Một cơn đau tận tâm can khiến tôi kêu lên, rõ ràng tôi trông thấy cấy roi đã rút theo một mảng thịt lớn của mình.

Vết thương bị xé bỏng rát, cảm giác đau lan tràn, tôi cắn chặt hàm răng, cơ bắp toàn thân co cứng, mồ hôi lạnh thấm ra từ lỗ chân lông.

Thuần cẩu sư nhếch mép cười: "Tống Dương, ngươi cho rằng chết thì sẽ trốn tránh được ta? Đừng mơ tưởng."

Tôi giận dữ hét: "Ngươi chẳng qua chỉ là ảo giác, tất cả những thứ này đều là giả! Ta biết công cụ sát nhân của ngươi là một bản nâng cấp của hồ nhãn, không những khiến người ta cảm thấy thời gian đình trệ, mà còn cấy ám thị to lớn vào đầu họ."

"Giả?" Thuần cẩu sư cười gằn, tiếp tục vung roi lên, lưỡi roi lại xé một mảnh thịt khác trên người tôi. Tôi đau đến thấu tim, đau đến sắp ngất đi, hai hàm răng cắn chặt cũng muốn vỡ ra.

"Nỗi đau này là giả sao? Chỉ cần cảm nhận của ngươi là thật thì cũng đủ khiến ngươi sụp đổ." Thuần cẩu sư dùng hai tay, đúng hơn là dùng hai móng vuốt kéo cái roi, liếm vết máu trên đó: "Trước khi ngươi sụp đổ, thời gian nơi này là vô hạn, chúng ta có đầy đủ thời gian để chơi tiếp!"

Dứt lời, hắn lại quất một roi đến, tôi ngước cổ lên hét thảm, hắn phát ra tiếng cười điên dại. Lưỡi roi quấn vào cơ thể rồi giật ra, y phục rách tan, tôi trông thấy da thịt mình như bị tùng xẻo, máu thịt be bét, xương sườn trắng ởn lộ ra ngoài.

Ý chí đã gần như sụp đổ, tôi gào khóc: "Dừng tay lại, mau dừng lại!"

"Cầu xin ta à?" Thuần cẩu sư cười lớn, lại quất một roi, tôi có cảm giác dây thần kinh trong đầu đứt phăng, sau đó mất đi ý thức.

Hôn mê không biết bao lâu, đột nhiên có mùi gây xộc thẳng lên mũi, tôi bật dậy nhìn xung quanh thì thấy Tiểu Đào, Tống Tinh Thần và chủ nhiệm sở nghiên cứu đang ở đây. Nơi tôi nằm là phòng nghiên cứu mới bị tấn công, đèn đã được bật, ánh sáng khiến tôi giơ tay che mắt.

Chủ nhiệm sở nghiên cứu càm một cái cốc giữ nhiệt trên tay, bên trong là một ít nước thuốc hóa học, vừa rồi thứ tôi hít vào chính là nó, hình như có công dụng nâng cao tình thần.

"Tốt quá rồi!" Tiểu Đào mừng chảy nước mắt: "Anh có thể tỉnh táo lại, bọn em lo gần chết."

Tôi khoác cái áo của Tống Tinh Thần trên người, cảm giác đau nhức vẫn còn, vén áo lên xem thì sợ đến ngây người. Mạng sườn tôi thâm tím, vừa rồi có vẻ tôi đã đổ rất nhiều mồ hôi, quần áo ướt sũng, dính dấp rất khó chịu.

"Chuyện gì đã xảy ra?" Tôi hỏi.

"Suýt nữa ngươi đã chết rồi." Tống Tinh Thần lạnh lùng nói.

Mới vừa rồi tôi trúng chiêu không giải thích được, cứ điên cuồng gào thét. Tiểu đào ý thức có gì đó không đúng, lại mơ hồ thấy trong bóng tối có người, liền giật súng trong tay tôi, bắn liền mấy phát.

Tên kia bị tiếng súng làm bỏ chạy, nhưng tôi thì không thoát ra khỏi ảo giác, ngã lăn ra đất giãy dụa kêu gào khiến Tiểu Đào hốt hoảng nhưng không biết làm gì. May sao Tinh Thần nghe tiếng súng, kịp thời chạy về, hắn quyết định dứt khoát đánh tôi bất tỉnh, nếu không tôi đã phát điên trong ảo giác...

Chương 605: Di thể biến mất

Tôi nhìn những chỗ bầm tím trên người, tựa hồ vẫn cảm nhận được nỗi đau lúc lưỡi roi xé thịt. Mặc dù tất cả chỉ là ảo giác, nhưng não bộ của tôi tin là thật, vì vậy cơ thể tạo ra phản ứng.

Tôi nói: "Con mắt này quá kinh khủng, so với Lý Vân Gia chỉ có hơn không kém."

"Làm sao ngươi biết là trúng chiêu?" Tinh Thần hỏi.

Trong đầu tôi giờ là một mớ hỗn độn, tim vẫn đang đập thình thịch, ngón tay vãn còn run, cố gắng suy nghĩ một chút, nói: "Tên này biết mắt ta có thể nhìn trong bóng tối."

"Cái gì???" Mọi người thất kinh.

Hung thủ cố ý đứng chỗ đó để tôi thấy mắt hắn, một năm trước tôi đánh bại Lý Vân Gia chính nhờ vào động u chi đồng có thể nhìn ban đêm. Nhưng vạn lần không nghĩ tới, phương pháp của hung thủ lần này trái ngược hoàn toàn, lợi dụng chính điều này để khiến tôi trúng chiêu.

Có điều hung thủ hơi quá nóng vội, đã bị Tiểu Đào cắt ngang, chứ nếu là một đối một, chỉ e tôi đã chết hoặc phát điên rồi.

Tiểu Đào hỏi: "Vậy hắn có thể nhìn thấy anh sao?"

Tôi lắc đầu: "Anh nghĩ là không...không đúng, anh nhớ ra rồi, mắt còn lại của hắn có đeo thứ gì đó, là dụng cụ nhìn ban đêm, hắn cố ý nhắm vào anh."

"Người đó là Lý Vân Gia sao?"

"Anh không biết!"

Tôi thử nhớ lại hình dáng và chiều cao của đối phương, nhưng bỗng đầu đau như búa bổ, tôi nghiến răng ken két, lắc đầu nói: "Xin lỗi, đầu anh bây giờ như tương hồ vậy."

Lúc này có điện thoại gọi Tiểu Đào, tôi nghe thấy giọng Băng Tâm la lên: "Tiểu Đào tỷ tỷ, không tìm thấy di thể Lý Vân Gia trong phòng thí nghiệm y khoa thành phố."

Tiểu Đào hỏi: "Chắc chắn chứ?"

"Tìm đi tìm lại, cũng không có!" Băng Tâm trả lời.

"Lúc di thể ả được đưa vào, ai là người nghiệm thu, có ghi chép lại không?" Tiểu Đào hỏi tiếp.

"Có, muội đang mang một bản sao về, bên tỷ sao rồi?" Băng Tâm nói.

"Chuyện dài lắm, về cục trước đã." Tiểu Đào thở dài.

Chúng tôi rời sở nghiên cứu, những hư hại trong sở Tiểu Đào tính sẽ dùng kinh phí của tổ đặc án để sửa chữa, lúc sắp đi để lại số điện thoại cho chủ nhiệm sở.

Ám thị giống như virus, đã xâm chiếm não bộ tôi, cả đường đi trong đầu cứ lặp đi lặp lại hồi ức ấy, cảm thấy vô cùng bất lực và tuyệt vọng. Nhìn cảnh vật trôi ngược ngoài cửa xe, tôi thậm chí có ý nghĩ muốn đẩy cửa nhảy ra tự sát.

Dục vọng mãnh liệt muốn tự giải thoát dẫn dụ tôi giống như ma túy, ý niệm này khiến tôi sợ hãi, lòng bàn tay toát mồ hôi lạnh. Lý trí của tôi đã sắp không ngăn cản nổi bản năng muốn chết, từ từ đưa tay nắm cửa xe...

Một bàn tay đột nhiên vỗ vào vai tôi, Tống Tinh Thần nói:

"Tiểu thiếu gia, thắt dây an toàn vào."

"Được!" Tôi miễn cưỡng cười, thì ra hắn một mực ngồi phía sau quan sát tôi nhất cử nhất động, điều này khiến tôi cảm động. Tiểu Đào lo lắng hỏi tôi: "Tống Dương, anh không sao chứ?"

"Không sao!" Tôi lắc đầu.

"Có muốn đến gặp bác sỹ tâm lý sớm không, không phải em nghi ngờ anh có vấn đề, mà là phòng trước thôi."

Vừa nghe thấy 4 chữ bác sỹ tâm lý, tôi nhất thời có một sự mâu thuẫn mãnh liệt trong lòng, muốn gào lên với Tiểu Đào, đừng coi anh là bệnh nhân, nhưng vẫn kìm được. Trong giờ phút quan trọng này, tôi không muốn bị người khác nghĩ mình bất thường, nói: "Anh không sao thật mà. Tống Tinh Thần đánh ngất anh, tương đương với tác động vào não, hắn ra tay hơi mạnh, đầu anh giờ vẫn ong ong."

"Ừ!" Tiểu Đào cười: "Không sao là tốt rồi!"

Về đến thị cục đã là 23h đêm, chúng tôi trao đổi tin tức với nhau, vừa nghe đến chỗ tôi trúng chiêu, Băng Tâm liền sợ hãi, tôi phải nói đi nói lại là mình không sao.

Băng Tâm không tìm thấy di thể Lý Vân Gia. Phòng thí nghiệm hàng tuần đều phải kiểm đếm di thể, lần ghi chép gần nhất cho thấy, tuần trước di thể kia vẫn còn ở đó, con bé đoán là nó đã bị đánh cắp.

Vương Nguyên Thạch nói: "Liệu có khả năng ả căn bản chưa hề chết không?"

Tiểu Đào nói: "Chúng ta ngồi đây đoán mò cũng vô ích, giờ muộn quá rồi, sáng mai qua viện tâm thần xem xét đi."

Tiểu Đào hỏi tôi có muốn qua đêm chỗ nàng không, có thể

nhìn ra được nàng sợ tôi ở một mình không an tâm. Mặc dù hiểu rõ trái tim nàng, nhưng trong lòng tôi vẫn đắm chìm trong sa sút cực độ, rất tiêu cực, không muốn bất cứ ai thông cảm, liền từ chối.

Một mình tôi quay về nhà, Vương Đại Lý đã ngủ rồi, tôi nằm trên giường, vừa nhắm mắt thì những ký ức kinh khủng lại như thủy triều dâng lên. Cố gắng gạt bỏ mọi ý nghĩ trong đầu nhưng vô ích, tôi khổ sở bấu chặt ga giường, cuối cùng bò dậy, đi lòng vòng như con ruồi mất đầu. Đột nhiên mở tủ lạnh, phát hiện bia Đại Lý mua, tôi mở ra uống, với tửu lượng của mình thì 1 lon đã chuếnh choáng.

Cồn cũng không giúp được tôi, sau khi uống say, lý trí càng trở nên yếu đuối, nội tâm tôi tràn ngập thống khổ và tuyệt vọng, cảm thấy thế gian này chẳng còn gì đáng lưu luyến, cuối cùng chạy vào bếp, cầm một con dao, nhắm ngay cổ tay mình...

Đúng lúc này thì một bàn tay chụp mạnh lấy tay tôi, con dao run rẩy rơi xuống đất. Ngẩng đầu lên, tôi với Tống Tinh Thần bốn mắt nhìn nhau, thì ra hắn đã lén theo tôi về đây.

"Làm gì đấy?" Sẵn có hơi men, tôi ngang ngạnh hét: "Không cần ngươi quan tâm đến ta!"

"Có lỗi rồi, tiểu thiếu gia!" Đột nhiên hắn điểm một cái vào mạng sườn tôi, có lẽ là huyệt đạo nào đó. Tôi lập tức đau đến không đứng vững, nước mắt trào ra, não bộ cũng nháy mắt tỉnh táo lại.

"Đừng để những thứ đó chi phối niềm tin của ngươi!" Tống Tinh Thần nhắc nhở.

"Ngươi chưa từng trải qua, có tư cách gì mà nói vậy!" Tôi gầm lên.

"Đừng làm nô lệ của ý nghĩ tiêu cực, ý chí ngươi kiên cường

lắm mà."

"Cút! Cút ngay!!!"

Tôi phát động minh vương chi đồng, hắn thật giống như bị một quyền đấm lui về phía sau, nhanh chóng tránh ánh mắt, dùng tay che trước mặt, cơ thể khẽ run lên.

"Chiến thắng nỗi sợ!" Tinh Thần gằn từng chữ.

Tôi siết chặt nắm đấm, chiến thắng nó, tôi phải làm sao chiến thắng nó đây. Đột nhiên nghĩ tới Đạo đức kinh lần trước Trương Cửu Lân dạy mình, liền nhắm mắt lại bắt đầu đọc: "Đạo khả đạo, phi thường đạo. Danh khả danh, phi thường danh. Vô danh thiên địa chi thủy..."

Bản thân nội dung đạo đức kinh không quan trọng, quan trọng là lúc đọc nó, dương khí trong cơ thể luân chuyển qua lục phủ ngũ tạng, không ngừng đánh thẳng vào đan điền, khiến tôi bình tâm trở lại.

Dần dần dần dần, tôi bình tĩnh trở lại, cảm giác sợ hãi dần tan biến, lý trí đã khôi phục, tôi hít thở sâu mấy cái, nói: "Cám ơn ngươi, Tinh Thần."

Tống Tinh Thần cười nhạt, tôi bảo hắn về nghỉ sớm đi, nhưng hắn lắc đầu: "Không, ta ở lại trông coi ngươi!"

Chương 606: Danh sách báo thù

Sáng hôm sau bò dậy, tôi căn bản đã khôi phục bình thường, Vương Đại Lý nhìn thấy vỏ lon trong thùng rác thì ngạc nhiên: "Dương tử, tối qua ngươi uống bia à?"

Tôi chẳng chối được, đành ấp úng thừa nhận. Hắn vỗ vỗ vai tôi, nói: "Ta biết ngươi phá án khổ cực, có chuyện gì cũng đừng gánh một mình, cứ tâm sự với người anh em này, đừng để tâm lý xảy ra vấn đề."

Tôi cười cười: "Ta không sao thật mà."

Đại Lý cũng là nạn nhân của Lý Vân Gia, tôi đang phân vân không biết có nên nói chuyện này cho hắn biết không. Nghĩ lại thì thôi đi, ám thị của Lý Vân Gia trong đầu hắn chưa trừ tận gốc, ngàn vạn lần đừng để hắn liên lụy vào.

Đích thân trải qua sự việc tối qua, tôi mới cảm nhận được loại ám thị này, cho dù biết rõ tác dụng của nó nhưng vẫn không tránh được, giống như biết rõ đạn bắn ra từ nòng súng nhưng chẳng thể làm gì.

Lòng người là một thứ rất yếu đuối, tôi thật may mắn vì có Tống Tinh Thần bên cạnh bảo vệ, nếu không có lẽ đã xong đời.

Lúc này Tiểu Đào gọi điện tới hỏi tôi đã ăn chưa, có muốn đi ăn sáng cùng không. Mặc dù chỉ nói mấy câu vu vơ nhưng tôi biết nàng thật ra là đang lo lắng cho mình, khiến trong lòng tôi thấy ấm áp.

Tôi nói trong điện thoại: "Phải rồi, nếu như chắc chắn Lý Vân Gia chưa chết thì nhất định phải bảo Vương thúc rút khỏi vụ này."

"Cái này em biết, nhưng Tống Dương, anh cảm thấy Lý Vân Gia chưa chết thật sao?"

"Khả năng cực nhỏ, nhưng không phải không có." Tôi đáp.

Một khả năng xấu nhất đó là, ả chẳng những chưa chết mà còn liên thủ với Cảnh Vương Gia...Nếu như nói, hiện giờ à đã có bản nâng cấp của hồ nhãn, vậy tại sao phải trăm phương nghìn kế tìm lại con mắt cũ, chẳng lẽ là muốn tặng cho Cảnh Vương Gia?

Nghĩ tới đây tôi thấy không rét mà run, mặc dù chưa từng gặp Cảnh Vương Gia, nhưng từng tên trong Hắc Ám Thất Thiên Vương đều không thể coi thường.

Tôi đi ra ngoài, Tống Tinh Thần đã đứng ôm đao đợi sẵn, tôi hỏi: "Không phải ngươi thức cả đêm đấy chứ?"

Mặc dù nói vậy nhưng nhìn thần sắc hắn không giống thức đêm cho lắm, Tinh Thần nhàn nhạt nói: "Không, sau khi ngươi ngủ thì ta cũng nghỉ ngơi."

"Đứng bên ngoài ngủ?"

Hắn không trả lời, tôi chợt thấy thương tiếc, tuy nói Tống Tinh Thần phụng mệnh bảo vệ tôi, nhưng hắn đã làm vượt xa chức trách của mình, tôi nghĩ mình phải đối tốt với hắn hơn chút.

Ăn bữa sáng xong chúng tôi tới thị cục, Vương thúc và Tiểu Đào lần lượt lái hai chiếc xe, lên xe, chúng tôi chạy đến bệnh viện tâm thần.

Cả đường đi chẳng ai nói câu nào, bầu không khí trầm lắng. 9h chúng tôi tới nơi, Tiểu Đào đơn giản nói rõ ý định, viện trưởng rất hợp tác với công việc điều tra, dẫn chúng tôi thăm phòng bệnh Lý

Vân Gia từng ở. Căn phòng chỉ khoảng 4m2, chúng tôi không thể cùng lúc đi vào, tôi vào một mình. Chăn chiếu bốc mùi hôi, tôi có thể cảm nhận được cuộc sống cuối đời của Lý Vân Gia ở đây, bất giác cảm thấy ả cũng đáng thương. Tôi hỏi viện trưởng: "Ở đây các ông giám định bệnh bằng cách nào?"

Viện trưởng giải thích: "Mỗi một chứng bệnh tâm thần có những triệu chứng riêng, những chứng bệnh này rất khó mà giả tạo. Nói thế này, bệnh tâm thần có ba yếu tố chính: nhận thức méo mó, rối loạn nhận dạng bản thân, cảm xúc đảo lộn..."

"Được rồi được rồi!" Tiểu Đào ngắt lời: "Nói đi nói lại thì đều dựa vào mắt nhìn mà đánh giá?"

"Tiểu thư cảnh sát, cũng không thể nói như vậy. Các bác sĩ chúng tôi ở đây phải thông qua quá trình quan trắc dài và hệ thống mới có thể chắc chắn một người mắc bệnh hay không." Viện trưởng nói.

"Có khác gì dựa vào hai mắt thường đâu?" Tiểu Đào châm chọc.

"Thứ cho tôi mạo phạm, nếu theo như cô nói, cảnh sát muốn chắc chắn nghi phạm có tội hay không, chẳng phải cùng toàn dựa vào hỏi mồm?" Viện trưởng đáp trả gay gắt.

"Nói bậy, cảnh sát là nhìn vào chứng cứ!"

Tôi vội cắt ngang cuộc tranh cãi, hỏi viện trưởng: "Xin ông trả lời khách quan một câu, liệu có người có thể giả mạo bệnh tâm thần không?"

Viện trưởng trả lời: "Trừ khi người đó là nhà tâm lý học chuyên nghiệp, đồng thời có kỹ năng diễn xuất..."

Hai điểm này Lý Vân Gia hoàn toàn đáp ứng, ả vừa là giáo viên tâm lý học, lại vừa là diễn viên múa.

"Nhưng..." viện trưởng định nói gì đó lại thôi.

"Nhưng sao?"

"Cậu biết đấy, ở đây phải uống thuốc đúng giờ hàng ngày, những thuốc kia có lực an thần rất lớn, sẽ làm ý chí cá nhân yếu dần, nếu như một người giả điên, rất nhanh sẽ bại lộ." Viện trưởng giải thích.

"Có lý!" Tôi trầm ngâm, nếu nhìn từ góc độ này thì Lý Vân Gia không giả mạo mãi được.

Tiểu Đào nói: "Chúng tôi muốn xem ghi chép của bệnh nhân này, tốt nhất là tìm bác sĩ phụ trách trực tiếp cô ta đến đây."

Viện trưởng đáp một tiếng rồi đi, tôi đi tới đi lui trong phòng bệnh: "Thực ra nơi này không giống nhà tù, mặc dù ở đây không phải tử hình, nhưng lại sống không bằng chết."

Tiểu Đào tán đồng: "Đúng vậy, những nơi như thế này có thể khiến người bình thường phát điên."

Băng Tâm hỏi: "Có khả năng nào, người phụ nữ này giả điên để vào, sau đó ngày ngày uống thuốc đến điên thật, rồi tự sát?"

Tiểu Đào cười: "Ui, nghe có vẻ hơi có lý. Tôn đại tiểu thư, hiếm khi nghe thấy cô nói một suy đoán hữu dụng như vậy."

Băng Tâm bĩu môi: "Cắt, nói cứ như muội chẳng có tác dụng gì vậy."

Đang đi đi lại lại, chợt tôi giẫm phải một mảnh sàn nhà, âm thanh có vẻ khác thường, liền lấy thính cốt mộc ra áp xuống rồi lấy tay gõ gõ. Tiểu Đào hỏi tôi nghe được cái gì, tôi không đáp mà cất thính cốt mộc lại, rồi lần mò dưới mảnh sàn kia.

Quả nhiên miếng sàn này có thể nhấc lên, nhưng không có gì

giấu bên dưới, nói đúng ra là không thể giấu. Bởi dưới đó là một cái cống ngầm, mùi hôi từ nước thải bên dưới bốc lên nồng nặc.

"Ọe, ghê tởm quá!" Tiểu Đào bịt mũi nói.

Tôi dùng động u chi đồng quan sát, phát hiện xung quanh có những hạt li ti, nói: "Đưa cái nhíp và túi vật chứng đây."

Tôi dùng nhíp cẩn thận gắp những hạt nhỏ đó lên, đột nhiên có một suy đoán không hay lắm: "Chẳng lẽ đây là thuốc bị lén vứt bỏ?"

Băng Tâm nói: "Mang đi xét nghiệm là biết, cái này dễ mà, dùng vật so sánh là thuốc ở viện là được."

Chơt có tiếng loạt xoạt xé giấy, chỉ thấy Vương Nguyên Thạch xé giấy dưới mảng tường bong tróc xuống, thì ra bên dưới mảng tường có dán một lớp báo, không nhìn kỹ thì không phát hiện ra. Từng mảng từng mảng bóc ra, bên dưới lớp xi măng hiện lên thứ gì đó.

Đó là những chữ khác bằng vật nhọn, có thể là đinh sắt, hàng loạt những cái tên hiện ra: Tống Dương, Hoàng Tiểu Đào, Tôn Hổ, ...tổng cộng có mười mấy cái, toàn bộ đều là những người tham gia bắt Lý Vân Gia.

Tôi nhất thời rợn tóc gáy, khi còn ở đây, đầu óc Lý Vân Gia tỉnh táo, khắc tên chúng tôi lên tường, tuyệt đối không phải chơi đùa. Tôi có thể tưởng tượng cảnh ả nghiến răng viết lên những cái tên này, đây là một bản danh sách báo thù!

Chương 607: Lý Vân Gia chưa chết?

Cả phút trôi qua sau đó chúng tôi không nói câu nào, mọi người đều chìm đắm trong sự bàng hoàng to lớn. Bản danh sách này chứng minh khi Lý Vân Gia ở đây, ả hoàn toàn tỉnh táo chứ không hề điên!

"Ả lại dám lừa gạt tất cả chúng ta." Tiểu Đào lắc đầu ngao ngán.

"Xem kỹ một chút dưới giấy dán tường còn thứ gì nữa không?" Tôi vừa nói vừa đi tới xé giấy, giấy và mảng vôi loạt xoạt rơi xuống, lộ ra mặt tường xi măng. Một vài bức vẽ kỳ quái hiện ra, cũng được dùng đinh vẽ trên nền lớp vôi trát. Trong đó có một hình vẽ nữ nhân tóc tai bù xù, tay cầm dao găm, mặt có nét giống Lý Vân Gia nhưng không nhìn ra hàm nghĩa cụ thể, có vẻ như người vẽ chỉ đang phát tiết nỗi u uất trong lòng mà thôi.

Những hình vẽ này khiến tôi rợn người, liền xé toàn bộ giấy dán tường ra, bức tường đối diện lại xuất hiện một bức vẽ. Đó là một sơ đồ, trên đó có mấy chỗ đánh dấu bằng mũi tên và ký hiệu, Tiểu Đào xem xét một hồi rồi kinh ngạc la lên: "Đây là...bản vẽ sơ đồ bệnh viện tâm thần! Lúc đó ả đang lên kế hoạch bỏ trốn."

"Này, mấy người đang làm gì vậy?" Một giọng nói bên ngoài vang lên, thì ra là viện trưởng và một bác sĩ quay lại, thấy chúng tôi làm bừa bộn trong phòng, không kìm được mà quát lên.

"Tới đúng lúc lắm, tôi có mấy vấn đề muốn hỏi." Tôi chỉ lên tường: "Những thứ này đều là Lý Vân Gia vẽ?"

Bác sĩ kia họ Lưu, anh ta nhìn quanh rồi gật đầu: "Đúng, bởi vì tường bị vẽ bẩn nên chúng tôi quét vôi phủ lên."

"Anh biết, tại sao không báo lên trên?" Hoàng Tiểu Đào kinh ngạc nói. Bác sĩ Lưu cười: "Đồng chí cảnh sát, tôi biết thân phận bệnh nhân này, cũng biết mấy bức vẽ này nhìn qua thì có chút tiêu cực, nhưng bệnh nhân cần được giải tỏa hợp lý, được phát tiết tâm trạng tiêu cực ra ngoài thì mới có thể ổn định tâm lý."

"Ổn định tâm lý?" Tiểu Đào mặt đầy nghi ngờ: "Vậy mà sau đó lại uống thuốc tự sát!"

Tôi để ý thấy nét mặt bác sĩ Lưu khá lúng túng, anh ta nói: "Đúng là chúng tôi bất cẩn, đây là trách nhiệm của bệnh viện." Lúc anh ta nói vậy, rõ ràng thái độ viện trưởng không vui lắm.

Tôi chỉ danh sách báo thù, hỏi: "Nhìn thấy không?"

"Thấy..." bác sĩ Lưu bất an.

"Theo tôi thì đây không phải thứ một bệnh nhân tâm thần có thể viết ra, chẳng lẽ lúc đó anh cũng không để ý tới?" Ánh mắt tôi lộ vẻ dò xét.

"Tôi..." Bác sĩ Lưu không nói nên lời, trán toát mồ hôi lạnh.

Viện trưởng xen vào một câu: "Các vị không biết đấy thôi, ở đây bệnh nhân quá nhiều, nhưng cả bác sĩ lẫn nhân viên chỉ có mười mấy người, không thể chỗ nào cũng quản được, xin mọi người thông cảm."

Với cái cớ này, Tiểu Đào chỉ bĩu môi coi thường, tôi thì lại nghi ngờ cái thái độ căng thẳng của bác sĩ Lưu, hẳn là ông ta giấu chúng tôi gì đó.

"Trong quá trình chữa bệnh, Lý Vân Gia chưa từng có hành vi khác thường?" Tôi hỏi.

"Cô ấy..." Bác sĩ Lưu đảo tròng mắt hướng lên trên, rồi sang trái, chứng tỏ đang nhớ lại: "Mặc dù tinh thần bấn loạn nhưng cô ta khá am hiểu về tâm lý học. Có lần tôi bận không chữa bệnh được liền sai một học trò tới thay, kết quả cô ấy lại thôi miên cậu ta, rồi suýt thì bỏ trốn được."

Tôi với Tiểu Đào kinh ngạc nhìn nhau, tôi hỏi tiếp: "Còn gì nữa? Cô ta có dấu hiệu hồi phục không?"

"Không rõ ràng lắm, nhưng cô ta luôn rất 'nghe lời'. Thực ra tôi biết, cô ấy cố ý tỏ ra hợp tác điều trị, là để bớt bị tiêm chích hay cưỡng chế khiến cơ thể đau đớn. Cô gái này rất thông minh, cũng rất quen thuộc phương pháp điều trị của chúng tôi."

Trong lòng tôi thầm nói, với trình độ về tâm lý học, Lý Vân Gia hoàn toàn có thể qua mặt tất cả bác sĩ ở đây.

"Tại sao cô ta phải tự sát?" Tôi hỏi.

"Không biết, đây là do viện trưởng không làm tròn bổn phận..."

"Được rồi được rồi, chúng tôi tới đây hôm nay không phải để truy cứu trách nhiệm, tôi chỉ muốn biết cô ta chết như thế nào." Tôi nhấn mạnh.

"Uống thuốc ngủ tự sát."

Khi nói những lời này, khóe mắt của bác sĩ Lưu khẽ liếc xuống về bên phải, điều này chứng tỏ anh ta đang nói dối. 'Radar' nhạy bén trong tôi chợt rung lên, không sai, vấn đề nằm ở điểm này.

"Thật sao?" Tôi lạnh lùng hỏi.

"Thật...là một hộ lý không cất kỹ thuốc, bị cô ta trộm. Sau đó lúc phát hiện thì đã là sáng hôm sau, thi thể cũng lạnh rồi." Bác sĩ Lưu ấp úng nói.

Tôi cười khẩy: "Bác sĩ lưu, anh cũng học chuyên ngành tâm lý, anh biết khi nói những lời này, động tác anh rất mất tự nhiên không? Đừng để tôi phải vạch trần, anh tự nói thật đi!"

Bác sĩ Lưu khẽ cắn răng, liếc nhìn viện trưởng một cái, viện trưởng định mở miệng thì Tiểu Đào quát: "Ông không cần nói!"

Bác sĩ Lưu khó khăn nuốt nước bọt: "Cô ấy...cô ấy dùng axit tự sát."

"Cái gì?"

Sau đó, anh ta nói với chúng tôi, Lý Vân Gia trộm axit pecloric trong kho thuốc và uống hết một chai. Lúc tìm thấy thì cả cơ thể đã biến dạng, bụng thủng một lỗ lớn, mặt cũng không còn nguyên vẹn. Tại sao phải nói với cảnh sát là uống thuốc ngủ tự sát, là bởi axit pecloric trong kho được mua trái phép, vốn là dùng vào việc cọ rửa nồi đun nước. Nếu bị hỏi tới, việc mua bán trái phép chất hóa học này có thể bị phạt tù và nộp tiền, cho nên mọi người bàn bạc quyết định thống nhất là không nói với bên ngoài, sau đó lén xử lý thi thể.

"Xử lý? Ý anh là..." tôi hỏi.

Bác sĩ Lưu lau lớp mồ hôi trán: "Bệnh nhân này lúc còn sống có ký giấy hiến di thể, chúng tôi liền đưa đến trung tâm nghiên cứu y khoa, mặc dù da thịt cháy xém nhưng nội tạng lại nguyên vẹn, không ảnh hưởng đến giải phẫu."

"Mặt cô ta lúc đó không thể nhận dạng, đúng không?" Tôi nhíu mày.

"Đúng...có điều quần áo đúng là của cô ta, ngoài ra hốc mắt phải trống rỗng, đây là đặc điểm nhận dạng."

Trầm mặc một hồi, Tiểu Đào đột nhiên văng tục: "Đặc điểm cái rắm! Những đặc điểm này hoàn toàn có thể ngụy tạo, các người đã

giấu diếm thông tin quan trọng biết nhường nào, cáo hiểu không?"

Bác sĩ Lưu lúng túng: "Ở đây canh phòng rất nghiêm ngặt, không thể có người bỏ trốn."

"Canh phòng nghiêm ngặt? Cô ta còn trộm được cả axit?" Tiểu Đào nói khiến bác sĩ á khẩu không trả lời được.

Tôi phất tay một cái: "Được rồi, hai người đi trước đi, cảm ơn đã phối hợp." Cả hai như được đặc xá, ném một câu 'có chuyện thì tới phòng làm việc tìm bọn tôi' rồi rời đi.

Ngẩng đầu nhìn cửa thông gió, hàng song sắt to như ngón cái đã hoen gỉ, tôi trầm ngâm: "Nếu lúc đó Lý Vân Gia không bị điên thật, thì hoàn toàn có thể dùng chai axit để bẻ song cửa sổ, nhưng lại dùng nó để tự sát?"

"Hơn nữa tự sát không để lại dấu hiệu nhận dạng nào." Tiểu Đào bổ sung. Có vẻ tất cả đầu mối đều hướng đến một đáp án, Lý Vân Gia dùng một cái xác khác đánh tráo, bỏ trốn. Như vậy bây giờ ả đang ở ngoài kia, nhơn nhơn ngoài vòng pháp luật. Mà rất có thể, chúng tôi đã đối mặt nhau rồi!

Chương 608: Chuyên gia thôi miên

Tôn Băng Tâm nói: "Nhưng hai người xem, cửa này khóa từ bên ngoài, ả làm cách nào trốn được, mà lại còn đánh tráo thi thể?"

Tôi suy nghĩ một chút, nói: "Ta có thể nghĩ tới câu trả lời hợp lý nhất, đó là ả thôi miên lần lượt toàn bộ nhân viên ở đây, gồm cả bác sĩ Lưu và viện trưởng. Chính họ đã 'giúp' Lý Vân Gia bỏ trốn, nhưng bản thân lại hoàn toàn không biết.

"Thôi miên có lợi hại như vậy không? Chẳng phải trong sách nói cái này cũng tùy người mà?" Băng Tâm hiển nhiên là không tin lắm.

Con bé và Tống Tinh Thần chưa tiếp xúc với Lý Vân Gia, không biết sự đáng sợ của ả, mặc dù lúc đó có hồ nhãn, nhưng nó chỉ là vật phụ trợ cho việc thôi miên của ả, chứ bản thân ả đã nắm trong tay kỹ thuật thôi miên thượng thừa rồi.

"Đối với ả mà nói là chuyện trong lòng bàn tay." Tôi nói.

"Nếu bị thôi miên, có thể phát hiện sao?" Băng Tâm hỏi. Tôi thoáng liếc qua Vương Nguyên Thạch, cơ mặt ông ấy chợt giật một cái kín đáo, tôi giải thích: "Không phát hiện, ám thị giống như bom hẹn giờ chôn trong đầu muội, muội có thể sinh hoạt bình thường, nhưng một khi nghe được từ khóa sẽ lập tức biến thành cái xác biết đi."

Tiểu Đào tiếp lời: "Nếu Lý Vân Gia còn sống thật, chỉ cần ả nói ra một từ, toàn bộ nhân viên ở đây sẽ làm theo lời ả."

"Chuyện này nếu có thể xảy ra!" Vương Nguyên Thạch đột nhiên rút súng ra làm chúng tôi cả kinh, chỉ thấy ông ấy động tác thuần thục, tháo băng đạn rồi đưa cả súng lẫn băng đạn cho Tiểu Đào, rồi làm động tác chào: "Đội trưởng, vì an toàn của cả đội, tôi thỉnh cầu cô tạm giữ bản thân!"

Tôi có thể thấy vẻ khổ sở trên nét mặt Vương thúc, ông ấy từng bị Lý Vân Gia khống chế, tự tay giết mấy đặc nhiệm, mặc dù là người kiên cường nhất đội, nhưng trải qua chuyện đó, nội tâm ông ấy cũng bị tổn thương.

Tiểu Đào gật đầu: "Bắt đầu từ bây giờ, tôi sẽ tạm giam ông, phái người trông chừng 24/24."

Tôi nói: "Chúng ta không thể bị động như lần trước, trước mắt đã biết hung thủ có một con mắt có thể đơn sát bất kỳ ai, tạm gọi hắn là X. X có phải là Lý Vân Ga hay không vẫn còn là nghi vấn. Hành động chung với X có 3 sát thủ, chúng tới từ đội huyết tích tử của Cảnh Vương Gia. Hành động tiếp theo của chúng ta phải bảo đảm bất kể ai cũng không lạc đàn, hơn nữa để phòng ngừa vạn nhất, nếu có ai đó trong đội bị thôi miên, những thành viên còn lại phải biết cách làm người đó mất đi ý thức."

Tống Tinh Thần nói: "Ta mang theo một loại ống thổi châm thuốc mê, có thể khiến người khác hôn mê sau mấy phút."

"Tốt!" Tôi gật đầu: "Mọi thành viên cứ cách một tiếng phải xác nhận thông tin lẫn nhau, bao gồm cả Vương Nguyên Thạch."

Tiểu Đào nói: "Chuẩn bị kỹ càng, anh đã có cách hành động hiệu quả chưa?"

Tôi gật đầu: "Dĩ nhiên, cấy ghép bộ phận cơ thể cần dùng lượng lớn thuốc ức chế miễn dịch và thuốc giảm đau. Thuốc ức chế miễn dịch lại là thuốc loại A, anh yêu cầu phái một số người tới các bệnh viện và nhà thuốc lớn để điều tra, phải cân nhắc đến

việc quyền và tiền của đối phương không tầm thường, có thể chúng sẽ không mua thuốc bằng con đường phổ thông. Ví dụ như có thể lén lấy từ trong kho ra, cho nên tốt nhất là kiểm tra kỹ danh sách dược phẩm, ngoài ra án mạng lúc trước tập trung ở viện bảo tàng nên mới bị chúng ta phát hiện. Anh nghĩ hung thủ đã từng giết người khác trước đó rồi, yêu cầu hồ sơ những vụ tự sát gần đây ở Nam Giang, nhất là những cách tự sát tàn nhẫn. Cuối cùng, không cần biết Lý Vân Gia có còn sống hay không, nhưng vụ án có liên quan tới ả là không thể phủ nhận. Anh nghĩ chúng ta phải xem lại quan hệ xã hội của ả một lần nữa."

"Được, nói là làm liền! Bây giờ em sẽ báo cho Tôn Lão Hổ, trong cục có bao nhiêu người thì điều bấy nhiêu, lần này Lý Vân Gia quay lại đòi nợ, em muốn ả cũng phải sợ hãi như chúng ta." Tiểu Đào đáp.

Chúng tôi lập tức quay về cục, sau khi Tôn Hổ nhận được tin thì liền đề cao cảnh giác, gọi toàn bộ cảnh sát đang nghỉ phép trở lại đi làm, tham gia vụ án. Tức thì từng xe cảnh sát nối đuôi nhau ra khỏi trụ sở, khắp nơi tiến hành điều tra.

Vương Nguyên Thạch thì tạm thời bị giam, Tiểu Đào còn trêu chọc: "Hiện tại trên dưới toàn thị cục, chỉ có ông là thoải mái nhất đấy."

Vương thúc nói: "Có muốn đổi chỗ không?" Sau đó móc bình rượu ra tu, phát hiện đã trống rỗng, giơ tay nói: "Làm phiền, ai đi mua giúp ta chai rượu."

Tiểu Đào hắng giọng: "Hừ, trong lúc công tác uống rượu, ông đúng là ngông cuồng..." sau đó nàng lấy phía sau ra một cái túi giấy, bên trong là một chai Whiskey Scotland: "Đừng có uống say đấy."

Vương thúc cũng chả nói cảm ơn, nhận lấy vặn nắp, ngửa cổ tu ừng ực hết 1/3, tửu lượng này đúng là dọa người mà.

Chúng tôi cáo từ, lúc đi ra Tiểu Đào hỏi: "Sao vậy Tống Dương, tình thế trước mắt đã tạm ổn, sao anh cứ mặt mày ủ rũ, có phải đã bỏ sót gì không?"

Tôi lắc đầu: "Anh chỉ là vẫn chưa nghĩ ra, rốt cuộc động cơ của hung thủ là gì."

"Chẳng phải là báo thù sao?" Tiểu Đào tròn mắt.

"Không, nếu là báo thù, thì hành động phách lối của chúng đã đánh mất đi cơ hội tốt nhất để giết chúng ta rồi. Anh nghĩ chúng có âm mưu khác." Tôi phân tích.

"Có thể là chúng quá tự tin, cho rằng nhất định có thể giết được chúng ta?"

Tôi lắc đầu: "Đừng quên lần này đối thủ có cả Giang Bắc Tàn Đao, như vậy toàn bộ sự việc sẽ không hề đơn giản. Ấn tượng của anh với Cảnh Vương Gia là kẻ xảo trá nham hiểm, làm tất cả vì tư lợi. Lần này hắn làm việc vượt ranh giới, chẳng lẽ là để truy sát anh? Không thể nào, lúc ở Phù Phong anh cũng không hề có hành động ảnh hưởng đến lợi ích của lão, anh nghĩ hắn căn bản chẳng coi anh ra gì, hắn phái người liên thủ với X, nhất định là vì lợi ích riêng."

Tiểu Đào trầm ngâm nói: "Lúc anh chưa về, em với Tôn Lão Hổ có họp nghiên cứu, thủ pháp phạm tội của Giang Bắc Tàn Đao có ba loại, một loại là thuê người ngoài hoặc treo thưởng, một loại là giúp đỡ kẻ đại diện, một loại là phái thủ hạ hành động. Hung thủ X hẳn là kẻ đại diện được giúp đỡ, giống như Đặng Siêu vậy."

"Ừ, tổng kết rất có lý!" Tôi nhớ lại những hành động liên tiếp của Đặng Siêu trước đây, kẻ đại diện thường là có động cơ riêng, lại vừa phải hoàn thành nhiệm vụ tổ chức giao, rất khó để áp dụng những cách phạm tội chung cho chúng.

Nhưng có một điều tôi khẳng định, là sớm hay muộn thì X cũng sẽ tìm đến chúng tôi. Đúng lúc này thì Băng Tâm mặc áo blouse đi ra từ phòng thí nghiệm: "Tống Dương ca ca, hạt bột trong cống ngầm đã có kết quả xét nghiệm, là Chlorpromazine cùng chất an thần..." Sau đó lấy ra một tờ giấy khác: "Đây là sổ bệnh án, hai loại thuốc này đều là thuốc mà trước đây cô ta thường phải uống."

Tôi xem kết quả kỹ càng, kết quả này trùng khớp với dự đoán của tôi, nhưng có cảm giác hơi quá thuận lợi, hỏi: "Mẫu vật vẫn còn chứ?"

"Còn!" Băng Tâm đáp.

"Phiền muội làm một xét nghiệm khác." Tôi cẩn thận dặn dò.

Chương 609: Đại gia ngầm

Sau đó 2 ngày tiếp theo, chúng tôi dốc sức điều tra, truy lùng. Tiểu Đào gọi một nhóm học viên trường cảnh sát đến hỗ trợ, sàng lọc toàn bộ video viện bảo tàng trong ngày vụ án phát sinh. Tôi thì xem xét đống hồ sơ án tự tử do các phân cục gửi tới, bên cạnh đó bảo Lão Yêu giúp tra những thứ liên quan đến loài hồ ly mắt xanh, mặc dù trước đó đã đích thân tìm hiểu, nhưng tôi vẫn muốn biết xem có bỏ sót gì không.

Tôi dành thời gian quay lại bệnh viện tâm thần một chuyến, và cả phòng thì nghiệm y khoa thành phố, Tiểu Đào quá bận nên chỉ có tôi với Tinh Thần cùng đi.

Trong một khu bệnh viện lớn, quả thật có một phòng dược bị mất trộm, thuốc bị mất chính là thuốc ức chế miễn dịch nhập khẩu, nhưng cách thức trộm cắp rất cao thủ, không để lại quá nhiều manh mối cho chúng tôi.

Điều tra nhất thời lâm vào thế bí, mấu chốt của những thứ này vẫn là động cơ, mà tôi thì chưa biết động cơ của hung thủ là gì.

Sáng ngày thứ 3, tôi tới thị cục thì phát hiện trong phòng làm việc của tổ đặc án có một hồ sơ tự sát vừa mới được gửi tới, lật một cái, tôi ngoài ý muốn nhìn thấy một cái tên quen thuộc "Viện nghiên cứu khoa học và công nghệ sự sống Kanglida."

Thì ra một cựu nhân viên của viện nghiên cứu này đêm hôm trước đã nhảy lầu tự sát, không rõ nguyên nhân. Khả năng là mấy hôm trước tôi có tới đó, khó tránh khỏi có chút lưu tâm, chờ Tiểu Đào đến, tôi hỏi: "Phải rồi, số điện thoại của chủ nhiệm sở nghiên cứu kia em có chứ?"

"Có, tìm anh ta có việc à?" Nàng nói.

Tôi đưa hồ sơ cho nàng xem: "Em thấy có trùng hợp không, một nhân viên cũ của sở nghiên cứu lại tự sát, anh muốn biết tình hình."

Tôi liền gọi cho chủ nhiệm, nhân viên tự sát tên là Trần Ánh, anh ta cũng mới biết chuyện này, mặc dù thương xót nhưng không quá bất ngờ. Thì ra năm xưa Trần Ánh bị đuổi, sau đó sống một cuộc sống rất khó khăn, vợ con cũng bỏ mà đi.

"Há, vậy anh có biết địa chỉ nhà anh ta không? Tôi muốn ghé thăm."

Chủ nhiệm nói địa chỉ cho tôi, tôi hỏi Tiểu Đào sáng nay bận gì không, nàng cười khổ: "Hai ngày nay cứ cuống cuồng tay chân, làm chuyện vô ích, đi ra ngoài với anh giải tỏa chút vậy."

Lúc đó chúng tôi chẳng hề nghĩ tới, việc tình cờ này lại phát hiện ra manh mối quan trọng. Phá án chính là như vậy, có lúc cố ý trồng hoa hoa không nở, vô tình cắm liễu liễu lại xanh. Đôi khi vận may là thứ không thể thiếu.

Bởi vậy tôi luôn ghi nhớ, có lẽ do Tổ tiên linh thiêng phù hộ, nên vận khí của mình không tính là dở.

Trên đường đi chúng tôi tiện ăn qua bữa sáng, sau đó chạy xe tới một thôn nhỏ. Ở đây toàn là những ngôi nhà xây trái phép, đâu đâu cũng ẫn chứa tai họa, khiến người nhìn phải cau mày. Gạch lát đã mục nát, giẫm một cái là nước bẩn trào lên, sống ở đây đều là những hộ nhập cư trái phép, vài bà mẹ ôm con ngồi ở cửa, vừa thấy người ngoài thì lập tức trốn vào trong.

Mất rất nhiều công sức chúng tôi mới hỏi thăm được chỗ ở của Trần Ánh, cũng tận dụng xung quanh vắng người, tôi nhanh chóng dùng dụng cụ cạy khóa.

Một căn phòng bừa bộn của kẻ độc thân chán đời hiện ra, y như một bãi rác, mùi hôi thối nồng nặc, khiến chúng tôi suýt thì nôn ọe.

Sau khi thất nghiệp, Trần Ánh sống bằng nghề sửa chữa máy tính, trong phòng chất đầy các Motherboard, con chip, card đồ họa các loại, cùng với bộ máy tính để bàn của chính mình, ngổn ngang bàn làm việc.

Tiểu Đào hỏi: "Vì sao anh ta bị đuổi khỏi sở nghiên cứu?"

"Nghe nói là chân tay táy máy, ăn trộm đồ bị phát hiện." Tôi đáp.

Tôi nhìn thấy một cái áo khoác cũ nát treo trên móc, giống như lâu lắm rồi chưa giặt, cổ áo và tay áo mòn vẹt cáu bẩn, cạnh cái bàn bên cạnh còn vứt một đôi găng tay bảo hộ dính đầy dầu nhớt, rách nát không nhìn nổi.

Lướt qua thì không thấy gì khác thường, đang định nói về thôi, đột nhiên Tiểu Đào nhặt một cái áo trên ghế sofa, sờ chất vải, lại nhìn nhãn hiệu, tôi hỏi: "Sao vậy?"

"Anh nghĩ cái áo này giá bao nhiêu tiền?" Nàng quay đầu nhìn tôi.

Tôi ngớ ra, nghĩ rằng nàng đang thử mình, liền cầm lấy xem một chút, là một nhãn hiệu tôi chưa từng nghe nói, chữ nước ngoài, nó là hàng nhập khẩu. Tôi cười nói: "30 tệ hết giá."

"30 tệ?" Tiểu Đào bật cười: "Cái áo này giá không dưới 4000!"

"Cái gì?" Tôi giật mình.

"Nhãn hiệu này tương đối hiếm thấy, nhập từ Ý, cha em cũng có mấy món." Tiểu Đào giải thích.

"Em chắc chắn không phải hàng fake?" Tôi vẫn chưa tin.

"Không phải. Những xưởng nhỏ sẽ chỉ làm giả các thương hiệu nổi tiếng tầm như Armani, còn thương hiệu xa xỉ đích thực này, nhiều người còn chẳng biết đến." Tiểu Đào nói.

Tôi không quá am hiểu về đồ may mặc, vì vậy cầm lên một chai Nhị Oa Đầu dưới đất kên ngửi thử. Bên trong toát ra một mùi rượu Brandy. Lại nhặt tiếp một vỏ chai Hoàng Tửu uống dở ngửi thử, đây không phải Hoàng Tửu mà rõ ràng là Scotch Whiskey chính hiệu.

Tôi nhặt bao Hồng Tháp Sơn trên bàn, mở ra xem thì toàn là thuốc Cửu Ngũ Chí Tôn. Sau đó tôi mở tủ lạnh, trong chất đầy cải trắng, khoai tây, nhưng vạch ra thì lại giấu đầy rau cải, thịt bò, cả chế phẩm sữa.

Tôi với Tiểu Đào ngạc nhiên nhìn nhau, nạn nhân là một người độc thân, chán đời, lại là một đại gia ngầm ư!

"Anh nói xem, một cựu nghiên cứu viên, có nhiều tiền tích lũy vậy ư?" Tiểu Đào hỏi.

"Giấu diếm, nhất định là kiếm được bằng cách bất thiện." Tôi nói.

Hình như có mùi gì đó, tôi hướng mũi lên khịt khịt mấy cái, Tiểu Đào vỗ lưng tôi: "Thần khuyển hình người, ngửi được gì à?"

"Mùi tiền!" Tôi đáp.

Tiền bị vô số tay người cầm qua, sẽ dính đầy dầu mỡ và chất bài tiết qua da, sẽ sinh sôi khoảng 1400 loại vi khuẩn và nấm mốc. Lấy một tờ tiền ra ngửi, cái mùi tiền mà bạn ngửi thấy chính mùi của nấm mốc.

Một lượng tiền nhỏ sẽ không có mùi đặc trưng lắm, nhưng nếu

là rất nhiều thì tôi sẽ ngửi thấy. Nghe nói cục phòng chống tham ô có nuôi cảnh khuyển để chuyên ngửi tiền giấy, tìm được chỗ giấu tiền chính xác của tham quan.

Tôi lần theo mùi, cuối cùng tìm đến một cái thùng máy tính bám đầy bụi. Càm tô vít trên bàn mở cái case ra, khi cái ốc cuối cùng được vặn, cảm giác như vỏ case bị thứ gì đó xô ra, một đống tiền mới tinh đổ ra từ khe hở.

Tiểu Đào há hốc mồm, rồi cười to, nói: "Cuối cùng em đã hiểu, tại sao cục chống tham ô lại tích cực đi bắt tham quan như vậy, khoái cảm này quả nhiên là tuyệt vời."

"Khoái cảm tìm thấy kho báu?" Tôi hỏi.

"Còn có khoái cảm xé được vỏ bọc kẻ ngụy quân tử nữa." Tiểu Đào vẫn cười.

Đống tiền này, nhìn sơ qua phải cỡ 100 vạn, tiểu Đào liền gọi điện cho cảnh sát chuyên ngành, bảo họ tới nhận và kiểm tra. Dĩ nhiên không chỉ số tiền này, mà còn phải điều tra cả tài khoản cá nhân của Trần Ánh. Vốn chúng tôi nghĩ đây chỉ là một án trong án, có thể Trần Ánh chỉ là một tên trộm hay buôn ma túy bí mật, nhưng không ngờ tiền này lại đến từ Cảnh Vương Gia!

Chương 610: Hoàng tộc Ái Tân Giác La

Ăn cơm trưa xong thì chúng tôi nhận được điện thoại bên phía cảnh sát, nói đã tra được lai lịch khoản tiền kia. Đó là một công ty thương mại đặt ở Phù Phong, công ty này chẳng thấy làm ăn gì, nhưng lợi nhuận lại rất lớn. Trên thực tế thì 10 năm trời cảnh sát Phù Phong tập trung hành động đã tìm hiểu rõ nguồn gốc của công ty này, thì ra nó là chỗ để bọn buôn người rửa tiền.

Phù Phong? Buôn người?

Hai từ mấy chốt này rất có ý nghĩa, tôi lập tức liên tưởng đến Cảnh Vương Gia. Thành lập một công ty ma để quản lý nguồn tiền, đây vẫn luôn là phong cách làm việc của tổ chức Giang Bắc Tàn Đao.

15 năm trước Trần Ánh nhận được khoản tiền này, tổng cộng nhận khoảng 23 triệu, đây đối với người bình thường mà nói, là một số tiền tiêu cả đời không hết, chẳn trách anh ta có đời sống xa hoa như vậy.

Các manh mối bất chợt hiện lên khiến tôi rất hứng thú đối với Trần Ánh, bốn người tổ đặc án liền đến nhà xác kiểm tra thi thể anh ta.

Trần Ánh không có người thân, cảnh sát phát hiện thi thể thì đưa thẳng tới đây, chỗ anh ta nhảy lầu là một tòa nhà cũ cách đây không xa. Lúc nhân viên nhà xác dẫn chúng tôi đến chỗ thi thể, tôi phát hiện đầu giường đặt xác Trần Ánh có một bông hoa Tulip.

Nhân viên làm việc ồ lên một tiếng, tiện tay rút bông hoa ra,

tôi nói: "Chờ đã!"

Tôi cầm bông hoa lên nhìn một chút, ngửi một cái, trong nhụy hoa vẫn còn sương, chỗ cành gãy cũng tương đối tươi, chứng tỏ nó mới được hái. Tôi hỏi: "Ở đây có camera an ninh không?"

Nhân viên nhà xác nhún vai: "Camera ở đây hỏng lâu rồi, vì tiết kiệm chi phí nên cấp trên chưa sửa."

Tiểu Đào nói: "Haiz, không thể lần nào cũng trông cậy vào camera được. Thôi anh đi đi, chúng tôi tự xem xét một chút."

Tôi bỏ bông Tulip vào túi vật chứng để mang về xem có vân tay không. Sau đó tôi và Băng Tâm bắt đầu nghiệm thi. Trần Ánh là một người đàn ông chừng 50 tuổi, để che giấu sự nhiều tiền của mình, anh ta khoác một cái áo ngoài cũ nát, nhưng áo phông bên trong lại là hàng hiệu. Bên cạnh đó nhìn da dẻ, đầu tóc thì thường ngày hẳn là dinh dưỡng rất tốt.

Anh ta đúng là tự sát mà chết, nhưng cũng giống mấy người trước, khi chết ở vào trạng thái hưng phấn cực độ.

Băng Tâm hỏi tôi: "Con mắt kia có thể khiến người ta tự sát thật ư? Chẳng lẽ lần nào cũng hữu dụng?"

Tôi lắc đầu: "Khi đích thân trải qua ảo giác này, muội sẽ cảm thấy chết là một sự giải thoát, đúng là cả đầu óc chỉ nghĩ đến cái chết, tối hôm đó ta..." Quay sang nhìn Tống Tinh Thần, tôi định nói lại thôi, sợ nói ra chuyện mình suýt tự sát sẽ khiến con bé lo lắng, liền chữa lời: "Tối đó ta phải uống một lon bia mới thoát khỏi những ý nghĩ tiêu cực trong đầu."

Tôi bảo Băng Tâm cởi quần áo người chết ra, chuẩn bị dùng ô nghiệm thi kiểm tra, chợt Băng Tâm ồ lên một tiếng, chỉ tay nói: "Chỗ này có vết dây."

Vết dây nằm sau cổ thi thể, phía trên có rỉ máu, nhưng chỉ có

một phía, đằng trước cổ không có. Tôi lấy thước ra đo, phát hiện vệt dây ở chính giữa trục cơ thể, nghiêng xuống dưới khoảng 30°.

Băng Tâm ngồi xổm xuống, hai tay giơ lên, lấy Tiểu Đào làm ví dụ nạn nhân, ra hiệu: "Từ góc độ của vết dây, chẳng lẽ hung thủ ngồi xổm dưới đất, dùng sức kéo cổ áo nạn nhân gây ra?"

Tiểu Đào nói: "Hoặc kẻ uy hiếp nạn nhân là một tên lùn."

Vừa nghĩ tới hình ảnh đó, tôi không khỏi bật cười: "Hai người thông minh như vậy, sao tự nhiên hồ đồ thế, đơn giản thôi mà. Kẻ uy hiếp nạn nhân kéo cổ áo, khiến cơ thể anh ta nghiêng về phía sau."

Tiểu Đào vỗ tay một cái: "Biết rồi, giống như cảnh trong phim, xã hội đen kéo người ra mép lan can sân thượng để uy hiếp."

Tôi tưởng tượng, gật đầu: "Hẳn là như vậy, điều này cho thấy, trước khi chết nạn nhân đã bị uy hiếp và tra khảo."

Tôi mở ô nghiệm thi, phát hiện trên cơ thể nạn nhân có mấy dấu tay, nhất là ở cùi chỏ có một đôi dấu tay, không phải cùng một người, cho thấy anh ta từng bị người ta ôm chặt hai tay từ phía sau.

Làm như vậy thường là để dùng tư hình, nhưng trên người nạn nhân lại không có dấu vết đánh đập.

Tôi dí mũi vào nếp nhăn trên da nạn nhân ngửi ngửi, sau đó lấy một lọ thuốc thử trong túi ngực ra, nhỏ lên người anh ta, thuốc thử biến thành màu lam, tôi giải thích: "Nạn nhân từng bị xuất một lượng mồ hôi lớn... nhiều vô cùng, bên ngoài cơ thể còn đọng thành lớp."

Tiểu Đào nhướn mày: "Em không tưởng tượng ra hung thủ làm gì anh ấy."

Tôi cười: "Chính là việc anh thường làm với nghi phạm đó, hai người cố định từ phía sau, bắt nạn nhân nhìn về một phía, sau đó X dùng con mắt của mình hành hạ anh ta."

"Tra tấn tinh thần!" Tiểu Đào liền hiểu ra.

Đúng, mà còn hơn tra tấn tinh thần gấp nhiều lần. Tôi đã được thưởng thức sự thống khổ về tinh thần này, nó thật sẽ làm người ta tan vỡ, có lẽ nạn nhân lúc đó đã bị hành hạ đến phát điên, nhưng điều này thì nghiệm thi không nhìn ra được.

Tiểu Đào hỏi: "Hung thủ đang muốn làm cái gì đây?"

"Tiền?" Băng Tâm nói: "23 triệu kia."

Tôi nghĩ mục đích không phải là tiền, Cảnh Vương Gia vì 23 triệu mà phải huy động nhân mã? Hắn không phải loại tội phạm cấp thấp này. Hơn nữa rõ ràng hung thủ tra tấn anh ta ở ngay gần nhà, nhưng chẳng thèm lục soát trong nhà, chứng minh chúng giống như Jack Ma vậy, chẳng quan tâm đến tiền.

Tôi suy tư, đột nhiên hiểu, trong lòng có tính toán, nói: "Thứ mà đám người này muốn tìm không phải khoản tiền 23 triệu kia, mà là thứ có giá trị 23 triệu!"

"Cái gì?" Tiểu Đào và Băng Tâm đồng thanh.

Tôi nói ra suy đoán của mình, 15 năm trước Trần Ánh và Cảnh Vương Gia có một giao dịch. Để lọt vào mắt Cảnh Vương Gia, hơn nữa khiến hắn chi nhiều tiền như vậy, thứ mà Trần Ánh có là gì được? Với thân phận lúc đó, là một nghiên cứu viên ở sở nghiên cứu, nhất định đó là thứ mà người thường không có.

Nhưng có vẻ Trần Ánh đã không giao hàng đúng hẹn cho Cảnh Vương Gia, nói cách khác là anh ta dám gài bẫy hắn, cho nên sống trong lo âu, không dám lộ ra mình có tiền, chẳng ngờ cuối cùng vẫn bị tìm ra.

Tiểu Đào tặc lưỡi: "23 triệu, đừng nói đối với một tên cầm đầu đường dây buôn người, mà đối với cha em cũng không phải con số nhỏ..."

Băng Tâm bĩu môi: "Khoe khoang!"

Tiểu Đào ho khan một tiếng: "Ý ta là, Cảnh Vương Gia muốn gì ở một nghiên cứu viên chứ?"

Tống Tinh Thần nãy giờ im lặng bỗng nói: "Có tin đồn Cảnh Vương Gia sống từ thời Quang Tự, là vương gia cuối cùng của dòng họ Ái Tân Giác La, dựa vào tà pháp đủ loại mà sống hơn 120 tuổi, ta nghĩ thứ hắn khát khai nhất chính là kéo dài tuổi thọ."

Tiểu Đào giật mình: "Như vậy ý cậu là, trong lúc nghiên cứu, Trần Ánh đã vô tình tìm ra thứ có thể kéo dài sinh mệnh?"

Chương 611: Người yêu loài hoa Tulip

Tôi cắt ngang: "Thực ra vật này là gì không quan trọng, chúng ta chỉ cần biết nó ở đâu sẽ tìm được ra đám người này."

"Có cần tới nhà Trần Ánh lần nữa không?" Tiểu Đào đề nghị.

Nghe Tiểu Đào nói vậy, đột nhiên tôi có một thắc mắc, tại sao đám người này không lục soát nhà của Trần Ánh, chẳng phải chúng đang tìm cái gì sao? Tại sao chúng lại bỏ qua manh mối đó, vậy có thể nói chúng chắc chắn 100% thứ đó không có trong nhà anh ta. Dù sao thì tôi cảm thấy không cần thiết lục soát lại nhà Trần Ánh, nói: "Nhiệm vụ lục soát cứ giao cho cảnh sát viên. Chúng ta bây giờ có hai chuyện cần làm, một là đi sở nghiên cứu, hỏi thăm về quá khứ của Trần Ánh, quan trọng là hạng mục anh ta tham gia 15 năm trước. Hai là tìm người yêu của Trần Ánh."

"Người yêu?" Mọi người sửng sốt.

Tôi lấy bông hoa Tulip ra, nói: "Đóa hoa này xuất hiện ở đầu giường nạn nhân, tuyệt đối không phải ngẫu nhiên, có 8,9 phần 10 là phụ nữ mang đến, hơn nữa còn có quan hệ không tầm thường với anh ta."

Tiểu Đào nói: "Chỉ dựa vào đóa hoa này, cũng không thể kết luận anh ta có người yêu được."

Tôi cười một tiếng: "Trong nhà anh ta có bao nhiêu tiền, cho người kiểm lại chưa?"

"Tổng cộng có hơn 800 ngàn tiền mặt, tài khoản ngân hàng thì

còn lại chẳng là bao, xem ra anh ta sợ bị người ta truy ra nên không giữ tiền trong ngân hàng." Tiểu Đào đáp.

"Vậy số tiền còn lại, em nghĩ nó đi đâu?"

"Với việc ăn uống của anh ta, 15 năm cũng không tiêu hết, ý anh là anh ta mang đi gửi người khác?"

Tôi gật đầu: "Có thể thay anh ta bảo quản nhiều tiền như vậy, chỉ có thể là người thân thiết nhất, khả năng người yêu là tương đối cao. Còn có một chuyện, Trần Ánh bao năm nay giả nghèo giả khổ, nhưng để ý xem, anh ta không hề rời khỏi Nam Giang, điều này chứng minh có gì đó níu chân anh ta ở đây...Đúng rồi, anh nhớ chủ nhiệm sở nghiên cứu có nói, năm đó vợ con anh ta đã bỏ mà đi, thử điều tra xem họ giờ ở đâu."

Chúng tôi chia binh hai đường, Băng Tâm với Tinh Thần đi sở nghiên cứu, tôi và Tiểu Đào đi điều tra người yêu của Trần Ánh. Trước khi đi tôi nói: "À, còn một chuyện, đã đông đủ ở đây, tôi muốn nói một chút...Lý Vân Gia có lẽ đã chết rồi."

"Cái gì?" Tiểu Đào kinh ngạc nói: "Chẳng phải trước chúng ta đã thảo luận, còn đưa ra kết luận rồi?"

Tôi lắc đầu: "Có thể chúng ta đã bị lừa!"

Tôi nói ra suy đoán của mình, hôm trước đã có một ý tưởng bộc phát, bảo Băng Tâm xét nghiệm xem bột thuốc có thành phần gì khác không, kết quả khiến người ta bàng hoàng, trên đó có cả dầu mồ hôi và da bài tiết, hơn nữa còn rất mới, có vẻ mới dính vào khoảng 1 tuần.

Nói cách khác, trong vòng 1 tuần trước, có người bóp nát số thuốc này, rồi cố ý làm rơi vãi trong phòng Lý Vân Gia. Tôi không khỏi dấy lên nghi ngờ, danh sách báo thù trên tường, sơ đồ bỏ trốn, thi thể mất tích bí ẩn, tất cả những điều này như là cố ý dẫn

chúng tôi theo một hướng. Nhưng mắt thấy mới là thật, đến tận bây giờ chúng tôi không có bất cứ bằng chứng gì cho thấy Lý Vân Gia còn sống, chỉ là suy đoán mà thôi. Nếu như quả thật Lý Vân Gia mai phục ở một nơi hẻo lánh trong thành phố, thì cái kết quả ả đang chờ sẵn đấy, Vương Nguyên Thạch, Đại Lý còn cả đám cảnh sát viên bị cấy sẵn ám thị trong đầu. Chỉ cần ả muốn thì vô thanh vô sắc có thể hoàn thành việc báo thù, nhất là trong lúc tôi không ở Nam Giang càng là thời điểm tốt nhất, chuyện này căn bản là nghĩ không thông.

Sau đó lại xảy ra việc Trần Ánh bị giết, dính líu đến số tiền 23 triệu tệ, tôi thoáng đã hiểu được, tên X đang giương đông kích tây, việc Lý Vân Gia sống hay chết chỉ là mê cục hắn cố ý bày ra, dẫn dụ sự chú ý của chúng tôi.

Nghe xong, Tiểu Đào nhíu mày: "Suy đoán của anh rất kín kẽ, nhưng không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất..."

"Không sai, bây giờ anh sẽ phải tìm chứng cứ!" Tôi lấy điện thoại ra, trong đó có bức ảnh chụp danh sách báo thù: "Lý Vân Gua là giảng viên trường anh, trong phòng hồ sơ có thể tìm được bút tích của ả, ta sẽ so sánh xem nét chữ trên tường có phải chính tay ả viết không."

Tiểu Đào gật đầu: "Đi, việc này không nên chậm trễ, chúng ta lập tức lên đường!"

Chúng tôi lại lên đường, sau khi xuất phát, Tiểu Đào hỏi tôi sẽ đi đâu trước, tôi nói là chỗ ở của Trần Ánh, nàng ngạc nhiên: "Chẳng phải anh mới nói, không cần tới đó sao?"

Tôi đáp: "Không phải anh đến nhà anh ta, mà tới điều tra khu xung quanh."

"Xung quanh thì có gì để điều tra, chỉ là một thôn nghèo trong thành thôi mà?" Tiểu Đào có vẻ thắc mắc.

"Vẫn là đóa hoa Tulip kia, em nghĩ xem, sau khi Trần Ánh tự sát, cảnh sát đã lập tức mang thi thể đến nhà xác, vậy làm sao người yêu biết được tin này?" Tôi nhìn nàng.

"Em hiểu rồi, ý anh là cô ấy ở gần nhà Trần Ánh?"

Tôi bổ sung: "Hoặc có thể là, ngày nào cũng phải đi ngang qua."

Một tiếng sau chúng tôi tới khu nhà Trần Ánh, ở đây căn bản không có tổ dân phố, chỉ có thể hỏi thăm lần lượt. Do toàn là những hộ không có cư trú hợp pháp nên rất kiêng kỵ cảnh sát, đều giữ thái độ bất hợp tác, vừa đến một nhà, đối phương lập tức xua tay nói: "Không biết không biết, các người tìm nhà khác mà hỏi." Sau đó đóng sầm cửa lại, nhiều lần như vậy, bát canh đóng cửa thật không dễ nuốt.

Tiểu Đào cười nói: "Những lúc thế này phải để EQ của chị đây ra tay, đi, đi chuẩn bị một chút."

Chúng tôi tới cửa hàng tiện lợi gần đó, Tiểu Đào mua mấy món điểm tâm nhỏ, rồi đến một hộ gia đình, cười rạng rỡ: "Chú, dì!" Lần này tỷ lệ thành công đã tăng lên rất nhiều.

Tôi thực sự bội phục nàng, dĩ nhiên là chiêu này tôi chưa được học. Tốn gần 2 tiếng, chúng tôi đi hết một vòng khu nhà, bọn họ phản ánh, Trần Ánh sống khép kín, ít khi trò chuyện với hàng xóm, nói là sửa máy tính nhưng dân ở đây đều nghèo, làm gì có máy mà mang đi sửa.

Có một ông già kể, đêm khuya nọ thấy một người phụ nữ dắt theo đứa trẻ đến tìm Trần Ánh. Tôi lập tức hưng phấn, hỏi hình dáng cô gái trông thế nào? Nhưng ông già mắt đã mờ, chẳng nhìn rõ, chỉ nhớ đứa bé khoảng mười mấy tuổi, khá cao ráo.

4h chiều, tôi và Tiểu Đào hậm hực rời khỏi nơi này, Tiểu Đào

nói: "Ít nhất cũng chứng minh được Trần Ánh quả thật có người yêu."

Tôi suy tư nói: "Nói không chừng, người mà đám hung thủ tìm chính là cô ta."

Lúc này Tiểu Đào chợt nhận được tin nhắn wechat, nàng mở ra xem: "Điều tra được vợ con của Trần Ánh rồi, anh xem!"

Trong ảnh là một phụ nữ trung niên gầy gò, cùng một đứa con trai, từ đặc điểm nhận dạng thì đúng là hai người này, nhưng không có đối tượng tham chiếu nên không biết có phải họ không.

Tiểu Đào hỏi: "Có cần ngày mai tới thăm chút không?"

"Được!" Tôi gật đầu.

Vừa dứt lời chợt tôi ngửi thấy một mùi hoa ngào ngạt, ngẩng đầu phát hiện một chiếc xe đỗ ven đường, đính đầy hoa nhỏ, phía trên có một bó Tulip lớn, rất giống bông hoa chúng tôi thấy ở nhà xác.

Đúng lúc này thì đèn đỏ chuyển xanh, chiếc xe lái đi, tôi quay đầu nhìn, từ chỗ này có thể dễ dàng quan sát được nhà Trần Ánh. Tôi nói: "Cho người điều tra cái xe chở hoa kia một chút, xem có phải ngày nào cũng đi qua đây không."

Chương 612: Danh tính hung thủ

Sau đó là quay về trường cũ của tôi, sau buổi lễ tốt nghiệp đẫm máu, dĩ nhiên là giảng viên trong trường không hoan nghênh tôi, cho nên tôi cần có nội ứng.

Tôi có hai người quen trong trường là Lão Yêu chưa tốt nghiệp và Lạc Ưu Ưu. Lão Yêu là tử trạch vạn năm, không trông cậy gì được, chỉ còn Lạc Ưu Ưu, thực ra tôi đã đánh tiếng cho con bé trước, con bé có một đồng hương học tâm lý học, có thể giúp một tay.

Trên đường tôi nhận được điện thoại của Băng Tâm, nói không tìm được manh mối gì bên sở nghiên cứu, 15 năm trước họ không có hạng mục nghiên cứu quan trọng nào, tôi thuận miệng hỏi: "Lời đối phương nói là thật?"

Băng Tâm đáp: "Được lắm, huynh dám nghi ngờ năng lực của muội? Gần đèn thì sáng, có phải nói dối hay không muội đây cũng có thể nhìn ra được phần nào."

Tống Tinh Thần đứng cạnh nói: "Đối phương không nói dối!"

"Nghe chưa, tin chưa, hừ!" Băng Tâm phụng phịu.

Tôi cười: "Chỉ thuận miệng hỏi thôi mà, muội đừng phản ứng gay gắt thế chứ. Còn điều tra được gì nữa không?"

Băng Tâm suy nghĩ một chút, nói: "Muội có hỏi 15 năm trước Trần Ánh có gì bất thường không, chủ nhiệm sở nói anh ta cứ như phát điên, cười luôn mồm, ngày nào cũng đi muộn về sớm, rất vô

kỷ luật. Trong công tác thí nghiệm thì làm sai lung tung, bị phê bình mà vẫn vô sỉ cười. Sau đó anh ấy nộp đơn xin từ chức, chủ nhiệm sở không đồng ý, anh ta liền cố tình ăn cắp rồi bị đuổi."

"À!" Tôi bừng tỉnh, thì ra là như vậy. Thái độ khác thường của Trần Ánh theo tôi là lúc anh ta nhận được khoản tiền, một nghiên cứu viên đột nhiên có 23 triệu trong tay thì thế nào, ngủ cũng cười, không phấn khởi mới là lạ.

Băng Tâm hỏi: "Giờ hai người đang ở đâu, bọn muội đến gặp nhé."

Tôi đáp: "Không cần, chỉ là đi so sánh nét chữ thôi, không việc gì to tát. Bọn muội về cục trước đi, ngày nay bận bịu rồi, tối tổ trưởng ta xin mời mọi người bữa cơm...Úi da!" Lời chưa dứt thì tôi bị Tiểu Đào véo một cái, nàng nhỏ giọng mắng: "Vô liêm sỉ!"

"Hì hì, bị bạo hành à, gặp lại sau nhé." Băng Tâm cười rồi cúp máy.

Tôi có cảm giác rõ ràng, thời điểm vụ án đã bắt đầu sáng tỏ, tâm trạng của mọi người cũng tốt lên. Phá án chính là như vậy, mặc dù quá trình gian khổ, nhưng là trong gian khổ tìm được niềm vui.

Quay về trường đại học, Lạc Ưu Ưu và bạn đang chờ chúng tôi ở cổng chính, sợ bị bảo vệ nhận ra, tôi phải kéo cổ áo lên che cằm. Tiểu Đào cười nói: "Anh không cần phải rụt rè vậy, cho dù có nhận ra là anh họ cũng không đuổi ra ngoài đâu."

Tôi cười khổ: "Nhưng trong lòng anh hổ thẹn với trường!"

Đồng hương của Lạc Ưu Ưu là cán bộ lớp, dựa vào thân phận đó chúng tôi trà trộn dễ dàng vào phòng giám hiệu. Giờ đang là xế chiều, mọi người đều đã đi ăn, khu giảng đường yên tĩnh, Tiểu Đào với Lạc Ưu Ưu vừa cười vừa tán gẫu, còn tôi thì như tên trộm,

kéo ngăn kéo, nhanh chóng kiểm tra tài liệu.

Cuối cùng cũng tìm được một luận văn có chữ ký của Lý Vân Gia, mở ra thì liền thất vọng, điều này là đương nhiên, thời nay ai còn viết tay nữa, đương nhiên là văn bản đánh máy rồi.

"Học trưởng, anh đang tìm gì đấy?" Bạn của Ưu Ưu hỏi.

"Anh tìm bút tích của Lý Vân Gia." Tôi đáp.

"Sao không nói sớm, chờ em chút."

Tôi ngạc nhiên, chỉ thấy cậu ta lấy một quyển sách trên giá xuống, bìa sách có tên "Lý luận lâm sàng thôi miên", tác giả là Lý Vân Gia, mở ra, trong đó có đoạn giới thiệu do chính tay ả viết.

Đọc đoạn giới thiệu tôi mới biết ả chỉ hơn tôi 4 tuổi, mà đã là tiến sỹ tâm lý đại học Pennsylvania, hơn nữa còn xuất bản 3 cuốn sách, trong lòng tiếc nuối, thầm nghĩ: "Đúng là một thiên tài!"

Tôi cảm ơn cậu sinh viên, mở ảnh trong điện thoại ra, so sánh với bút tích trên tường, mặc dù dùng dụng cụ khác nhau để viết, nhưng về lực viết thì rõ ràng là cùng một người.

Tôi trợn tròn mắt, chẳng lẽ mình đã nghĩ sai?

Suy nghĩ trong đầu thoáng cái rối loạn, tôi chỉnh chu lại một lượt, vừa nghĩ vừa tiện tay lật giở cuốn sách, đột nhiên trông thấy thông tin xuất bản, cười mắng một tiếng: "Mẹ nó, giấu đầu lòi đuôi."

Một bàn tay chợt vỗ vào vai tôi, giật mình đến lông gáy dựng đứng lên, vừa quay đầu thì bắt gặp khuôn mặt Tiểu Đào. Nàng nói: "Anh làm sao vậy, gọi mấy câu không phản ứng?"

Tôi giải thích: "Nhập tâm suy nghĩ quá. Đúng rồi, anh có vài phát hiện."

Tôi nói với nàng, nét chữ trong cuốn sách với nét chữ ở phòng bệnh là cùng 1 người viết, nhưng đây không phải chữ của Lý Vân Gia, bởi vì cuốn sách này vừa được tái bản tháng 5 năm nay, lúc đó Lý Vân Gia không ở đây, thậm chí còn không ở trên nhân thế nữa rồi, làm sao có thể viết giới thiệu rồi ký tên?

Câu trả lời chỉ có một, người ký tên chính là để ngụy tạo việc Lý Vân Gia còn sống, hắn tự nghĩ mình thông minh nhưng đã làm lộ vị trí của mình rồi.

"Ý anh là, hung thủ X là người trong trường?" Tiểu Đào kinh ngạc.

"À phải, lúc trước kiểm tra quan hệ xã hội của Lý Vân Gia, có ai là giảng viên trong trường không?" Tôi hỏi.

"Tra thì có tra, nhưng..."

"Nhưng sao?"

Tiểu Đào cười khổ: "Sau khi Lý Vân Gia xảy ra chuyện, toàn bộ giảng viên trong trường đều vạch rõ ranh giới với ả, tuyên bố là không quen biết."

"Haiz, đúng là lòng người bạc bẽo, năm xưa Lý Vân Gia tương đối được hoan nghênh trong đám sinh viên và cả giảng viên, người theo đuổi xếp cả hàng." Nói tới đây tôi đột nhiên nhớ đến một người, là giảng viên năm đó theo đuổi Lý Vân Gia, hình như tên là Trương Thạc, lập tức nói: "Bọn em có tra xét người tên Trương Thạc không?"

"Làm sao em nhớ được." Tiểu Đào lắc đầu.

Đột nhiên Lạc Ưu Ưu mở miệng: "Trương Thạc? Bạn cùng phòng em có chọn giờ học ông ấy, nghe nói hồi trước ông ta bị hỏng một mắt, sau đó nghỉ một thời gian."

Người nói vô tình, người nghe hữu ý, tôi và Tiểu Đào đồng thanh kinh ngạc: "Em chắc chứ?"

Lạc Ưu Ưu bị phản ứng của chúng tôi làm cho hết hồn, cười nói: "Làm sao vậy, ông ta phạm tội à?"

Tôi sợ tiết lộ vụ án, liền cố tỏ ra bình thản: "Không không, bọn ta chỉ đang điều tra một vụ án cũ thôi."

Tôi bảo Lạc Ưu Ưu về ăn trước, rời khỏi phòng giám hiệu, Tiểu Đòa nhoẻn miệng cười: "Thật là đạp phá thiết hài vô mịch xử."

Tôi nói: "Đây gọi là đứng sau đèn thì tối."

Trương Thạc là người theo đuổi Lý Vân Gia, sau khi ả điên anh ta còn năn nỉ tôi dẫn đi gặp ả một lần. Chẳng lẽ vì một người phụ nữ không thể chiếm, lại làm ra hành động điên cuồng như vậy?

Chuyện này rất khó nói, bản thân tình yêu là bất tuân lý trí.

Vậy từ đâu mà anh ta lấy được hồ nhãn, bích nhãn hồ yêu chẳng phải đã tuyệt chủng sao? Tôi chợt nhớ ra, Lý Vân Gia từng nuôi một con cáo nhỏ, sau đó nó được Trương Thạc mang đi, liệu nó có phải là loài cáo mắt xanh? Lúc đó chỉ là một con cáo con, đặc điểm còn chưa rõ ràng, đến giờ thì nó đã là hồ ly trưởng thành rồi. Nếu quả thật như vậy thì quá đáng sợ, tôi lại chính mắt chứng kiến một người bình thường dần dần biến thành tội phạm!

Chương 613: Hồ vương của thảo nguyên

Tôi với Tiểu Đào đến ký túc của Trương Thạc, kết quả chỉ gặp một giảng viên mà chúng tôi không quen biết. Ông ta nói Trương Thạc đã dọn ra ngoài từ hồi tháng 5, và cho địa chỉ cụ thể.

Chúng tôi ra khu phòng trọ gần trường thì tìm được chỗ Trương Thạc ở. Khu này đều là nhà xây dựng trái phép, trời vừa tối thì nhìn rất âm u, Tiểu Đào bước tới gõ cửa. Không có ai trả lời, tôi bèn lấy dụng cụ ra mở khóa. Vừa đẩy cửa ra thì một mùi cồn y tế xộc thẳng vào mũi, trong phòng bày biện đơn giản, cửa sổ đều che rèm kín bưng, mép giường để một cái giá truyền dịch đã hoen gỉ, trên giá là một chai nước thuốc. Bàn có mấy ống tiêm, bông tăm, cồn khử trùng, thùng rác thì vứt mấy cái bông gạc dính máu.

Tôi mở tủ lạnh ra, không có thức ăn, nhiệt độ để cực thấp, bên ngăn cánh tủ là một giàn ống nghiệm chứa chất lỏng, phía trên màu vàng, dưới thì màu đỏ. Trong tủ còn có mấy hộp thuốc, tôi thuận tay cầm lên đọc rồi la: "Không sai, là thuốc ức chế miễn dịch!"

"Thật không ngờ, thật không ngờ..." Tiểu Đào với tay bật đèn.

Ngoài cửa tủ lạnh có dán mẩu giấy ghi nhớ, tôi so sánh chữ viết trên đó với chữ trên cuốn sách, quả nhiên là cùng một người, hưng phấn nói: "Người giả chữ viết của Lý Vân Gia là anh ta!"

"Á!" Bông nhiên Tiểu Đào kinh sợ la lên một tiếng. Tôi nhìn theo ánh mắt của nàng, chỉ thấy dưới đống quần áo ở góc tường lộ ra một con mắt đỏ quỷ dị. Trong khoảnh khắc tôi nhìn con mắt, nó

cũng hướng lên nhìn tôi, cơ bắp toàn thân tôi đột nhiên co cứng lại, cảm giác dị thường mà quen thuộc lần nữa ập tới, thời gian như bị trôi chậm lại.

Một cảm giác sợ hãi to lớn dâng lên từ đáy lòng, ăn sâu vào ý thức, sau đó nó hiện ra bằng ảo giác.

Đao Thần đeo mặt nạ đột nhiên từ bóng tối đi ra, không gian xung quanh cũng đang biến hóa, không còn là phòng của Trương Thạc nữa, mà dần biến thành nhà kho nơi ông nội bị hại, ông tôi đang nằm thoi thóp cách đó không xa.

Thì ra đây cũng là một cảnh đáng sợ nhất trong lòng tôi...

Sau đó Đao Thần lột mặt nạ xuống, lộ ra một cái đầu chó, hắn biến thành Thuần cẩu sư, con dao trong tay cũng biến thành cái roi sắt, nó nhe nạnh dữ tợn nói: "Tống Dương, tiếp tục trò chơi của chúng ta đi!"

"Không! Cút ngay!"

Tôi hét lên theo bản năng, đột nhiên những ảo giác này tan thành mây khói, thì ra con mắt đỏ quỷ quái kia không nhìn tôi nữa, nó đã biến mất dưới đống quần áo.

Tôi mắt đối mắt với nó chỉ cỡ 1 đến 2s, nhưng thời gian thật giống như trôi qua cả phút đồng hồ, không nghi ngờ gì nữa, con mắt này có thể khiến cảm giác về thời gian của người ta rối loạn, đồng thời khơi dậy cảm giác sợ hãi tột cùng. Chính Tiểu Đào cũng vừa trải qua ảo giác ngắn ngủi.

Trốn trong đống quần áo là một con bích nhãn hồ yêu còn sống!

"Đừng nhìn vào mắt nó, tắt đèn đi!" Tôi hô. Sau khi đèn tắt, tôi tiến tới đống quần áo, con vật kia kêu chóe lên một tiếng bỏ trốn, thì ra là một con cáo màu đỏ, tai dài và nhọn hơn cáo thông

thường. Hình như nó bị thương, tập tễnh chạy, tôi đuổi theo ép nó vào góc tường. Con cáo sợ hãi, theo bản năng giương mắt lên nhìn tôi, lần này thì tôi đã có kinh nghiệm, nhắm mắt lại rồi đưa tay tóm lấy nó.

Hóa ra loài bích nhãn hồ yêu này rất nhát gan, có lẽ vì thế mà thiên nhiên ban cho nó loại khả năng phòng ngự cao siêu này, chứ không giống những loài thuộc họ chó khác là dùng móng vuốt và răng nanh.

Tôi ôm lấy con cáo, dùng tay che mắt nó, chợt phát hiện nó chỉ còn một bên mắt, hốc mắt bên kia rỗng không, đã mưng mủ, nhìn rất đáng thương.

Nó có vẻ ốm yếu, cơ thể gầy trơ xương, lông xơ xác, rụng lỗ chỗ.

"Bật đèn lên." Tôi nói.

Tiểu Đào bật công tắc, đi tới giơ tay xoa đầu con cáo: "Con thú nhỏ đáng thương!"

"Xem ra sau khi Trương Thạc móc mắt nó, không có thời gian để xử lý vết thương khiến nó bị nhiễm trùng gây sốt." Tôi kiểm tra con cáo, đột nhiên phát hiện chân nó đang chảy máu, liền đặt nó lên bàn. Sau đó bảo Tiểu Đào xé một miếng băng dán vết thương, tạm thời dán vào con mắt nó để tránh bị ảo giác. Con cáo nhỏ rất nhát gan, gần như không dám phản kháng, tôi bới lông trên người nó, phát hiện rất nhiều vết kim tiêm.

Chân nó bị đau có vẻ cũng do kim tiêm, tôi nhìn qua phía đầu giường, chỉ thấy mũi kim truyền dịch có dính lông, trên giường có hai sợi dây cau su dùng để cố định bị cắn đứt.

Thì ra Trương Thạc trói con cáo trên giường, truyền nước biển, kết quả nó cắn đứt dây trói, cố gắng dứt mũi kim dưới chân

khiến chảy máu.

Tôi lấy mấy thứ trên bàn, đơn giản xử lý vết thương cho con cáo, Tiểu Đào thắc mắc: "Quái lạ, rõ ràng Trương Thạc đã lấy được mắt nó rồi, sao còn cố để nó sống?"

Tôi suy tư không nói, có cảm giác đây là một manh mối quan trọng. Trong thùng rác có rất nhiều xilanh đã qua sử dụng, trên người con cáo thì nhiều vết kim, trong tủ lạnh lại có một giàn huyết thanh, chẳng lẽ Trương Thạc nuôi nó sống để lấy máu? Chuyện này ắt phải có tác dụng quan trọng nào đó.

Tiểu Đào hỏi tôi phải xử lý chỗ này thế nào, chúng tôi bàn bạc một chút, rất nhanh đã đi đến kết luận. Con cáo này đối với Trương Thạc khả năng là vô cùng quan trọng, chúng tôi sẽ giải quyết tận gốc, mang nó đi, sau đó phái hai cảnh sát viên giám sát khu nhà.

Đúng lúc này thì bên ngoài có tiếng bước chân, tôi với Tiểu Đào nhìn nhau, vội tắt đèn. Với cái túi nylon, tôi vơ hết đống huyết thanh trong tủ lạnh vào, Tiểu Đào thì dùng một cái áo cũ bọc con cáo lại, chắc vì trước đây Tiểu Đào từng nuôi chó nên con cáo có vẻ khá ngoan ngoãn trong lòng nàng.

Hai chúng tôi như kẻ cắp, lén lút chuồn ra ngoài, đột nhiên một ánh sáng thoáng qua trên mặt, đồng thời một giọng nói cất lên: "Bắt kẻ trộm!"

Tôi bị dọa sợ đến tim ngừng nửa nhịp, đột nhiên nhận ra cái giọng này rất quen tai, thì ra là Lão Yêu, cái tên trạch nam cả đời chết dí trong phòng lại chạy tới đây, tôi cả kinh hỏi: "Sao ngươi lại ở đây?"

Lão Yêu nói: "Ai yu, sao ta không thể ở đây? Ta đi ăn cơm, trông thấy xe Tiểu Đào tỷ tỷ đỗ gần đây, liền mò theo."

Lý do này khá gượng gạo, không để tôi kịp suy nghĩ, Lão Yêu liền nói: "Vô lương tâm, về trường mà cũng không báo ta một câu, sợ ta ăn thịt hay sao?"

Tôi hỏi: "Lão Yêu, tài liệu bảo ngươi tra, đã tra được chưa?"

"Cái gì đó hồ ly à...không tra được, chỉ là mấy tin nhỏ, loài vật này có vẻ khá hiếm, tài liệu trên mạng rất ít."

Tôi không nói gì thêm, vốn tôi đã không ôm nhiều hy vọng vào internet về loài cáo này. Tiểu Đào nhỏ giọng hỏi tôi, mang con cáo này đi đâu. Nó quá yếu rồi, tìm thú y không yên tâm, tôi suy nghĩ một hồi rồi quyết định mang nó đến sở nghiên cứu kia.

Sở nghiên cứu đã từng nghiên cứu về loài bích nhãn hồ yêu, hơn nữa có dụng cụ y tế tương đối đầy đủ, còn một điều quan trọng, đám người kia lần trước tập kích chúng tôi ở đó, chúng sẽ không ngờ chúng tôi mang con cáo giấu tại chính nơi đó.

Hai chúng tôi nhất trí chuẩn bị lên đường, Lão Yêu cũng lảm nhảm không ngừng đi theo, nói dù gì mình cũng là thành viên tổ đặc án, sao lại gạt hắn sang một bên, bắt đầu có thành kiến với chúng tôi rồi. Lên xe, tôi đột nhiên suy nghĩ lại, sao Lão Yêu này tinh như vậy nhỉ, tìm tới chính xác chỗ chúng tôi, nói: "Con mẹ nó, không phải ngươi lắp chip định vị trong điện thoại của ta đấy chứ?"

Chương 614: Bút ký nhà thám hiểm

Lão Yêu khinh bỉ: "Chip định vị? Ta mà cần dùng thủ đoạn quê mùa như vậy sao? Hiện nay điện thoại nào chả có GPS, ta chỉ cần viết một cái app trojan rồi gửi cho ngươi liền có thể theo dõi."

Tôi lập tức lấy điện thoại ra, kiểm tra xem có chương trình khả nghi không. Lão Yêu lười biếng đan tay làm gối đầu, ngả ra sau, nói: "Đừng tìm, ngươi không tìm được đâu."

"Ta sẽ khôi phục cài đặt gốc." Tôi cả giận.

"Cứ việc thử." Lão Yêu không thèm để ý.

"Mau xóa phần mềm trojan!"

"Gọi ta một tiếng lão công đi!"

Tiểu Đào cắt ngang, nói: "Được rồi được rồi, mâu thuẫn nội bộ bỏ sang một bên đã, mau làm chính sự đi! Nhưng nói gì thì nói, thủ đoạn này của Lão Yêu không tệ, sau này có thể thử dùng để đối phó tội phạm."

Lão Yêu được khen thì mặt mày hớn hở: "Đúng vậy, tôi chính là vì đối phó tội phạm mới dùng điện thoại của Tiểu Tống Tống làm thí nghiệm. Sao một chút tinh thần hy sinh ngươi cũng không có chứ, tiểu Tống?"

Lúc này Băng Tâm gọi điện hỏi sao tôi chưa về, giờ mới nhớ ra tôi mời mọi người ăn tối, chẳng những quên lời hứa mà còn quên cả đói bụng.

Tôi áy náy nói: "Xin lỗi, chúng ta bên này có phát hiện mới, về trễ một chút."

"Không sao, bọn muội ăn trước nha." Băng Tâm nói.

"Được...à phải, không cần giam Vương thúc nữa đâu, ta sẽ giải thích rõ sau khi quay về." Tôi dặn dò.

Tiểu Đào gọi điện chi chủ nhiệm sở nghiên cứu, một tiếng sau thì tới nơi. Vừa nhìn thấy con bích nhãn hồ yêu còn sống, chủ nhiệm kích động đến ngây người, một lúc lâu vẫn chưa bình tĩnh lại được. Tiểu Đào nói: "Con cáo nhỏ này giao cho anh, anh có chữa được cho nó không?"

Chủ nhiệm vừa kiểm tra con cáo, vừa nói: "Triệu chứng của nó mặc dù nghiêm trọng nhưng không quá phức tạp, thuốc thang ở đây hoàn toàn có thể chữa được...phải rồi, tại sao lại phải dán mắt nó lại?"

Vừa nói anh ta vừa tiện tay bóc cái băng dán, vừa trông thấy con mắt đỏ kia, chủ nhiệm đột nhiên như bị hóa đá, đứng bất động, tôi vội dán cái băng lại.

"Kinh khủng quá!" Chủ nhiệm ôm ngực thở hồng hộc, sau đó nhìn đồng hồ điện thoại: "Quái lạ, vừa rồi tôi có cảm giác đã trôi qua ít nhất đã 2 phút, sao thực tế mới chỉ có 5s?"

Tôi giải thích: "Con mắt của bích nhãn hồ yêu có thể tắt nền hạch cảm giác thời gian của động vật có vú, khiến cảm giác bị loạn, một giây biến thành 1 phút, 1 phút biến thành 1 giây."

"Sao cậu biết những điều này?" Chủ nhiệm hỏi.

Tôi thấy hơi lạ, rõ ràng anh ta là nhà sinh vật học, sao lại không biết những thứ này? Liền nói thẳng: "Tra được trên mạng."

Chủ nhiệm nói: "Nếu tôi đoán không nhầm thì đoạn nói về hồ

yêu này hẳn đến từ bút ký của nhà thám hiểm người Anh, Hedin. Ông ta đã từng đi sâu vào Mông Cổ để thám hiểm, phát hiện một loại cáo có thể khiến con người rơi vào mộng cảnh, cái tên bích nhãn hồ yêu cũng là do ông ta đặt, có điều cho tới giờ nó chưa được khoa học chứng minh, bởi loài cáo này đã bị công bố tuyệt chủng từ 30 năm trước."

Tôi nói: "Sự thật đang ở trước mắt, nó quả thật nắm giữ năng lực đặc biệt này."

Chủ nhiệm gật đầu: "Đúng, tôi vừa được thấy sự thật của giả thuyết, cảm thấy vô cùng vinh hạnh! Tôi từng đọc qua bút ký của Hedin, lúc đó ông ấy cũng giống tôi, tò mò về loài cáo thần bí này, thuê vài người dẫn đường đi sâu vào thảo nguyên để tìm hiểu, nhưng đã xảy ra những chuyện không tưởng tượng nổi. Đó là người dẫn đường của ông ta liên tiếp tự sát, một người trong số đó trước khi chết còn nói đi nói lại câu bằng tiếng Mông Cổ, dịch ra có nghĩa là tuyệt đối đừng nhìn vào mắt Hồ vương. Đoạn bút ký này vì quá hoang đường nên không được xuất bản, cho đến những năm thập niên 80 mới được biết đến, giới học thuật đã từng tranh cãi gay gắt về nó. Theo tôi nghĩ thì giả thuyết phù hợp nhất là loài Hồ vương này có thể bắn ra một tia xung mạch thần kinh, tác động trực tiếp lên trung khu thống khổ của động vật có vú, mang đến cảm giác sợ hãi cực điểm."

Cái công hiệu này rất giống minh vương chi đồng của tôi, tôi nói: "Nếu như giả thuyết là đúng, cộng thêm sự méo mó về thời gian, một khoảng thời gian ngắn kéo thành rất dài, con người chìm đắm trong nỗi sợ tột cùng đó sẽ tan vỡ!"

"Không sai!" Chủ nhiệm khẳng định.

Tiểu Đào nhìn con cáo trên bàn, nói: "Nói như vậy nó là Hồ vương của thảo nguyên? Loài vật có năng lực đáng sợ như vậy sao lại tuyệt chủng?"

"Theo tôi thì năng lực phòng ngự này có tác dụng phụ rất lớn đối với chúng, tóm lại chúng là giống loài bị tiến hóa loại bỏ, nhất định phải tuyệt chủng, cũng giống như loài gấu trúc vậy." Nói tới đây, chủ nhiệm tỏ ra bi thương.

"Đúng rồi, tôi còn có chuyện muốn nhờ." Tôi nói.

Nếu phải nhờ sự giúp đỡ của chủ nhiệm thì không thể không tiết lộ một chút vụ án, khi nghe thấy có người cấy ghép mắt của bích nhãn hồ yêu lên người mình, chủ nhiệm rất bàng hoàng. Tôi muốn nhờ anh ấy tìm hiểu xem tại sao nghi phạm phải lấy máu của con cáo, sau chuyện này sẽ đích thân tài trợ một chút kinh phí nghiên cứu. Chủ nhiệm nói không cần, chỉ hy vọng những nghiên cứu này được gìn giữ, còn nữa anh ta hy vọng sau vụ án này có thể giữ con cáo.

Tiểu Đào quả quyết nói: "Không được, số liệu nghiên cứu là của anh, nhưng con cáo này quá nguy hiểm, không thể để anh giữ!"

Chủ nhiệm cau mày hỏi: "Mạo muội hỏi một câu, cô định xử trí thế nào với nó?"

Tiểu Đào im lặng mấy giây, giống như đang ra một quyết định khó khăn, cuối cùng nói: "Chết thanh thản!"

Chủ nhiệm kích động: "Năng lực của nó là bị con người lợi dụng, không phải lỗi của nó!"

"Bất kể có phải lỗi của nó hay không, chức trách của tôi là bảo vệ nhân dân, không thể để loại động vật nguy hiểm này tồn tại." Tiểu Đào nói.

"Cô phải hiểu rõ, nó là loại còn quý hơn gấu trúc."

"Như thế thì sao? Dù gì nó cũng đã được tuyên bố là tuyệt chủng, con này có thể tồn tại cũng là may mắn mà thôi."

Hai người suýt thì cãi nhau, nhìn con cáo vô tội trên bàn, nó còn chẳng biết số mệnh của mình đến đâu, trong lòng tôi cũng rất phân vân, về tình cảm thì đồng tình với chủ nhiệm, nhưng về lý trí lại đứng về phía Tiểu Đào.

Đang nói, đột nhiên chủ nhiệm la lên một tiếng: "Này, cậu làm gì đấy?" Chúng tôi nhìn theo ánh mắt anh ta, chỉ thấy điện thoại của Lão Yêu có một sợi cáp kết nối với máy tính của sở, trên màn hình máy tính hình như đang chạy chương trình gì đó khả nghi. Nghe tiếng la, Lão Yêu lập tức ấn Esc, cửa sổ trên màn hình biến mất, hắn cười hề hề nói: "Ông chú, điện thoại của tôi hết pin, sạc nhờ bằng mát tính không được sao?"

"Sạc pin? Sao cậu không mượn dây sạc? Vừa nãy cậu chạy chương trình gì trong máy tôi đấy? Cảnh cáo cậu, những số liệu thí nghiệm trong máy giá trị không dưới 1 triệu đâu, nếu cậu làm mất tôi sẽ kiện đấy." Chủ nhiệm cả giận.

Lão Yêu khinh thường: "Ui ui, làm gì mà ghê thế? Tôi chỉ mở cái phần mềm diệt virus thôi, trong PC cũ ngay cả game còn không có, tôi thèm mà động vào." Mặc dù chủ nhiệm không tin tưởng lắm, nhưng cũng không nói gì thêm. Nếu anh ta mà biết Lão Yêu là một hacker kỳ cựu, có lẽ hôm nay đã không để chúng tôi rời đi.

Chương 615: Thí nghiệm 15 năm trước

Bị Lão Yêu đột nhiên xen vào như vậy, chủ nhiệm và Tiểu Đào cũng hết hứng cãi nhau, vấn đề về con cáo chúng tôi quyết định tạm gác lại, chờ vụ án được phá mới bàn bạc.

Trời cũng không còn sớm, chúng tôi cáo từ chủ nhiệm, ra ngoài tôi liền hỏi Lão Yêu: "Ngươi vừa làm gì đấy?"

Lão Yêu cười bỉ ổi một tiếng, nhướn mày nói: "Mấy nay ta đang viết một chương trình, có thể nháy mắt sao chép toàn bộ dữ liệu trong một PC. Thường ngày không có cơ hội thử nghiệm, hôm nay vừa hay có cơ hội."

Sau đó hắn mở điện thoại ra xem: "Haiz, đây là cái gì, chẳng có gì hấp dẫn..."

Đột nhiên tôi nghĩ tới một chuyện, hỏi hắn: "Những tài liệu này có ghi ngày tháng không?"

"Có!" Lão Yêu đáp.

"Thử tìm tháng 4 năm 2003 xem có nội dung gì đặc biệt không." Đó chính là khoảng thời gian trước khi Trần Ánh nghỉ việc.

Lão Yêu nhìn chằm chằm điện thoại hồi lâu, nghĩ rằng hắn đang câu giờ, tôi liền hỏi có tra được không. Lão Yêu bỗng vỗ đùi một cái, nói: "Ai da, nhân bản vô tính, đây có phải là nội dung đặc biệt không?"

"Nhân bản vô tính?" Tôi và Tiểu Đào đồng thanh, vội bảo Lão

Yêu đọc chi tiết. Tốc độ đọc của tiểu tử này nhanh như gió, lướt lướt ngón tay liên tục, sau đó thuật lại cho chúng tôi nghe. 15 năm trước, sở nghiên cứu có tiến hành một thí nghiệm nhân bản vô tính, đã thành công cấy phôi thai vào tử cung một người phụ nữ, người này tên là Uông Nhiên, mà người phụ trách công trình nghiên cứu này chính là Trần Ánh.

Hoàng Tiểu Đào kinh ngạc kêu lên: "Uông Nhiên? Em nhớ đó là tên của vợ Trần Ánh! Nói như vậy thì con của họ là..."

Tôi trong nháy mắt hiểu ra rốt cuộc giao dịch giữa Trần Ánh và Cảnh Vương Gia là gì. Nếu tôi đoán không nhầm thì đối tượng được nhân bản vô tính kia chính là "con" của Cảnh Vương Gia. Thực ra kỹ thuật nhân bản vô tính đã đạt được từ thập niên 90, về lý thuyết nhân bản người là hoàn toàn khả thi. Nhưng tại sao không có bất kỳ báo cáo nào về việc nhân bản người, bởi việc này có quan hệ rất lớn đến vấn đề đạo đức. Nhân bản con người sẽ phá vỡ nguyên tắc đạo đức cơ bản, quan trọng hơn nếu công nghệ nhân bản được phổ biến, những cá nhân xuất sắc sẽ liên tục được sao chép, còn những cá nhân 'kém chất lượng' sẽ dần bị đào thải. Nhưng việc đánh giá một cá nhân có xuất sắc hay không là vấn đề hạn hẹp, nếu cứ đào thải một nhóm gene người, cuối cùng toàn bộ nhân loại sẽ phải gánh chịu hậu quả.

Bởi vì nhân bản vô tính có nhiều vấn đề như vậy, cho nên sau khi cừu Dolly ra đời, các nước trên toàn thế giới đã lần lượt tuyên bố cấm nhân bản vô tính, trong đó có cả Trung Quốc.

Tiểu Đào hỏi: "Cảnh Vương Gia muốn một phiên bản làm gì, thừa kế ý chí của chính mình sao?"

Tôi lắc đầu: "Nếu như chỉ là vì cần người kế nghiệp thì làm vậy quá phí công phí sức. Cảnh Vương Gia có thể sống lâu như thế, nghe đồn là do lão liên tục thay mới nội tạng. Nhưng nội tạng của người khác ghép vào thì không tránh khỏi sinh ra phản ứng đào thải, không thể hoàn toàn dung hới cơ thể, chỉ thời gian ngắn

lại phải tiếp tục thay thế, việc này sẽ gây tác dụng phụ rất lớn đối với sức khỏe. Nhưng nhân bản thì khác, hai cá thể sẽ có ADN trùng hợp 100%, việc tương thích là hoàn hảo, không xảy ra hiện tượng đào thải. Phiên bản này nếu như còn sống, năm nay mới 15 tuổi, thử nghĩ xem, nếu Cảnh Vương Gia có thể thay toàn bộ nội tạng của "chính mình" năm 15 tuổi..."

"Đó nhất định là được tái sinh!" Tiểu Đào hít vào một hơi khí lạnh. Đột nhiên nàng đánh lái quay ngoắt 180° khiến Lão Yêu say sẩm mặt mày, sau đó chạy về sở nghiên cứu. Mười phút sau, chúng tôi vào trong sở, chủ nhiệm thấy chúng tôi quay lại thì thất kinh: "Sao mấy vị lại quay lại, quên thứ gì à?"

Tiểu Đào nghiêm mặt nói: "Chúng tôi yêu cầu anh thành khẩn khai báo một chuyện, sở nghiên cứu của các anh đã từng làm thí nghiệm nhân bản người chưa?"

"Nhân bản?" Chủ nhiệm sợ hãi: "Tiểu cô nương, không thể nói lung tung được, chuyện này bị Liên Hợp Quốc và nước ta nghiêm cấm bằng sắc lệnh."

"Nghiêm cấm bằng sắc lệnh không có nghĩa là không có người làm. Rất nhiều cách kiếm tiền phi pháp được quy định trong bộ luật hình sự, có thiếu người thử bao giờ chưa?" Tiểu Đào nhếch mép.

"Tôi có thể thề với trời, chỗ chúng tôi tuyệt đối chưa từng làm thí nghiệm nhân bản!" Chủ nhiệm vẫn cố chối.

Tôi nói: "Anh nói thật đi, chúng tôi sẽ không truy cứu trách nhiệm của anh."

"Không truy cứu? Cậu có quyền sao?" Trong lúc nói những lời này, chủ nhiệm đã vô tình bán đứng bản thân, chứng tỏ anh ta quả thật biết gì đó. Tiểu Đào lấy giấy chứng nhận ra: "Nhìn rõ đi, chúng tôi là tổ đặc án trực tiếp dưới quyền bộ công an, đương

nhiên là có quyền. Anh yên tâm, chúng tôi hỏi chuyện này không phải vì lý do đạo đức, mà là vì một vụ án. Sẽ không để lộ thông tin ra ngoài, ok?"

Trán chủ nhiệm đã đẫm mồ hôi lạnh, nhưng vẫn cố che giấu, cười nói: "Tôi không biết gì, làm sao nói được..."

Tiểu Đào cau mày, quát: "Vậy chúng ta chuyển qua nơi khác nói chuyện một chút. Anh chắc cũng hiểu, tính chất cuộc nói chuyện khi đó sẽ khác đấy."

Vừa nói, nàng vừa lấy còng tay sau lưng ném lên bàn.

"Không không!" Chủ nhiệm sợ hãi xua tay: "Tôi nói, tôi nói!"

Anh ta khai, 15 năm trước quả thật bọn họ nhận được một đơn đặt hàng nhân bản vô tính. Nghe nói khách hàng là một người siêu giàu có, muốn nhờ phương pháp công nghệ này để có một hậu duệ.

Việc này do Trần Ánh là người dắt mối, ngày từ đầu đã cảm giác có mùi cổ quái, bởi Trần Ánh là một kẻ hám lợi, không làm việc đàng hoàng. Chủ nhiệm vẫn luôn không vừa ý anh ta, con người này ngày nào cũng chỉ nghĩ đến việc phát tài, chơi vé số, chứng khoán, hoàn toàn không có chút dáng dấp nào mà một nhân viên khoa học nên có.

Lúc đó chủ nhiệm liền nghĩ, chuyện này mà đáng tin mới lạ! Nhưng anh ta cam đoan 100% đối phương nghiêm túc, hơn nữa chi tiền tương đối rộng rãi, số tiền khởi động là 2 triệu, mỗi nhân viên tham gia sẽ nhận 300 ngàn thù lao, còn thanh toán trước. Có câu có tiền thì sai khiến được ma quỷ, lúc đó lương của chủ nhiệm cũng chỉ được 4000, 300 ngàn là một khoản tiền lớn, có nó, nhà sẽ được sửa sang, việc làm của con trai sẽ được nhờ vả, bệnh của mẹ già cũng được chạy chữa...Nghĩ tới nghĩ lui, chủ nhiệm cắn răng một cái, quyết định làm việc trái với lương tâm.

Nhưng lúc đó kỹ thuật nhân bản toàn cầu chỉ đang ở bước sơ khai, sở nghiên cứu cũng chẳng hề có kinh nghiệm, dần dần công trình đi vào bế tắc, chủ nhiệm rất lo sẽ không giao được hàng đúng hẹn.

Nhưng Trần Ánh, người phụ trách công trình thì lại rất nhiệt tình, có lần còn dẫn một ông già bí ẩn tới thăm. Trong thời gian thí nghiệm nghiêm cấm người ngoài vào sở, nhưng có vẻ đối phương là khách hàng nên chủ nhiệm đành nhịn.

Thí nghiệm tiến hành được 3 tháng thì công cốc, chẳng làm ra được cái gì, ai nấy đều cảm thấy mình kiếm được 300 ngàn một cách vô ích, sau đó không ai nhắc lại chuyện này nữa.

Nghe tới đó, tôi kinh ngạc, hỏi: "Không giải quyết được gì? Anh chắc chứ?"

Chủ nhiệm xòe hai tay ra: "Kỹ thuật nhân bản không dễ như các người tưởng đâu, một hai câu thì khó nói rõ, tóm lại là lúc đó tiêu chuẩn, dụng cụ, kinh nghiệm của chúng tôi chỉ đơn giản là không đủ, chẳng làm ra được cái gì cũng không lạ."

Tôi nói: "Không đúng, trong bản báo cáo thí nghiệm của mình, Trần Ánh có nói, chẳng phải đã nhân bản ra một đứa trẻ sao?"

"Hả, cậu đọc được ở đâu? Tuyệt đối không có chuyện này, tôi chính là một người trong cuộc, không tin cậu cứ thử hỏi những người khác. Lúc đó tế bào mẫu mà đối phương cung cấp quả thực quá già rồi, không có chút hoạt tính nào. Việc này chẳng khác nào mang hạt dưa đã rang đi trồng, căn bản là không có khả năng!" Chủ nhiệm đáp.

"Quá già rồi? Nghĩa là sao?" Tôi hỏi.

Chương 616: Chủ động tấn công

Chủ nhiệm tỏ ra mất kiên nhẫn: "Ai da, nói chuyện với những kẻ mù khoa học kỹ thuật như cô cậu thật khó khăn, tiểu tử, cậu biết ty thể không?"

Tôi gật đầu: "Biết!"

"Số lần nhân đôi của mỗi tế bài trong cơ thể có giới hạn, số lần nhân đôi này do ty thể quyết định, nói thế nào cho cậu dễ hiểu nhỉ. Ví dụ tuổi thọ của tôi là 80 tuổi, hiện giờ tôi 55 tuổi rồi, nếu dùng tế bào của tôi để nhân bản, cứ cho là thành công, đứa bé cũng chỉ có tuổi thọ 25 năm mà thôi, hiểu chưa?" Chủ nhiệm giải thích.

Tôi nháy mắt hiểu ra. Trong lúc nói chuyện, nét mặt củ chủ nhiệm rất tự nhiên, không giống đang nói dối, hơn nữa việc này không có lợi ích sát sườn đối với anh ta, anh ta không cần thiết phải bịa chuyện.

Vậy thì việc tuyên bố đã nhân bản thành công một đứa trẻ mà Trần Ánh viết trong báo cáo là sao? Tôi nghĩ chỉ có hỏi vợ anh ta mới biết, đây là việc cần kíp trước mắt.

Chúng tôi cảm ơn chủ nhiệm một tiếng, rồi cáo từ rời đi. Trên đường, Tiểu Đào nhận được một cú điện thoại, nàng nghe, sau đó nói với tôi: "Cái xe hoa xuất hiện trong khu ổ chuột là của một cửa hàng bán hoa, cửa hàng do Uông Nhiên vợ Trần Ánh làm chủ."

"Quả nhiên!" Tôi vỗ đùi: "Tìm được bà ta không?"

"Không, theo nhân viên cửa hàng nói thì từ sáng nay không thấy bà chủ đâu, điện thoại cũng không gọi được. Có lẽ là nghe phong thanh không đúng đã trốn mất rồi." Tiểu Đào đáp.

Tôi gật đầu: "Từ những tin tức nắm giữ trước mắt, hai vợ chồng này năm đó đã to gan lừa gạt Cảnh Vương Gia, gài bẫy hắn hơn 20 triệu, sau đó giấu diếm tài sản, thậm chí còn không dám chung sống."

Hoàng Tiểu Đào tiếp lời: "Lần này Cảnh Vương Gia huy động thủ hạ đến tìm anh ta, chứng tỏ hắn không biết sự thật, vẫn cho rằng đứa con kia là nhân bản của hắn...phải rồi, theo anh nghĩ đứa bé đó là ai?"

Tôi cười khổ một tiếng: "Còn là ai được nữa, chính là con của họ chứ sao. Anh cũng bội phục hai người này, dám dùng chính con mình để lừa một trong thất thiên vương, lấy ác chế ác, ngưu bức!"

"Người già thì luôn dễ bị dao động, Cảnh Vương Gia cũng là một người già."

"Ai da, màn này sao khó thế không biết?" Đột nhiên Lão Yêu ở ghế sau mở miệng, tôi còn tưởng hắn muốn phát biểu cao kiến gì, thì ra là đang chơi game. Tôi hoàn toàn không có chút hy vọng nào hắn sẽ tham gia thảo luận, đó cũng không phải tác phong của hắn.

Toàn bộ sự việc coi như đã nổi lên mặt nước, nhưng vẫn còn một điểm nghi vấn, 15 năm nay sao Cảnh Vương Gia không đến tìm họ mà lại xuất hiện vào đúng lúc này? Chẳng lẽ là hắn đang cần đứa trẻ kia gấp?

Giờ đã 10h đêm, cả ngày bôn ba khiến tôi mệt mỏi, ngồi trên xe mà ngủ gật lúc nào không biết. Tỉnh dậy nhìn điện thoại thì thấy Băng Tâm gọi 5 cuộc gọi nhỡ, bấm số gọi lại, thì ra con bé vẫn đang chờ chúng tôi ở thị cục, không thấy chúng tôi về nên lo lắng xảy ra chuyện.

Một lát sau chúng tôi về đến cục, 6 người của tổ đặc án tập hợp đông đủ, mọi người trao đổi những thông tin có được, cũng giao phó vài nhiệm vụ. Chuyện cần làm trước mắt chỉ có một: Tìm ra Uông Nhiên và con của chị ta!

Để an toàn, tôi bảo Vương thúc cùng Lão Yêu hành động chung, đương nhiên là trạch nam kháng nghị: "Ta có thể không đi được không? Ta tìm trên mạng giúp mọi người, so với chân chạy thì hiệu suất còn cao hơn."

Tôi từ chối: "Không được, tình huống lần này đặc biệt, bất kể ai cũng không được hành động đơn độc. Lão Yêu, ta nhớ không nhầm thì ngươi cũng từng bị Lý Vân Gia thôi miên, bởi lúc đó chỉ có một mình nên nới trúng chiêu."

Vương Nguyên Thạch vẫn chưa yên tâm: "Lý Vân Gia chết thật rồi sao?"

Tôi nói: "Thật ra mà nói tôi cũng chưa xác định, bởi không có bằng chứng rõ ràng có thể chứng minh ả chết. Nhưng điều có thể chắc chắn là, ít nhất lần này ả sẽ không quay lại, có thể yên tâm mà ra ngoài hành động."

Tiểu Đào đứng dậy vỗ tay: "Hôm nay đều vất vả rồi, nghỉ ngơi sớm một chút, sáng mạ tiếp tục điều tra!"

Sáng sớm hôm sau đã có điện thoại của chủ nhiệm sở nghiên cứu, tôi ngạc nhiên nói: "Chủ nhiệm, không phải là anh thức cả đêm đấy chứ?"

"Ha ha, thói quen mà!" Có thể nghe thấy sự hưng phấn trong giọng nói anh ta: "Tôi có một phát hiện quan trọng bậc nhất, con mắt của bích nhãn hồ yêu cần được nuôi bằng một loại protein đặc thù, loại protein này không có trong tự nhiên, mà phải được chuyển hóa qua gan của nó."

Tôi hỏi: "Nếu trong cơ thể không có loại protein này thì sẽ thế nào?"

"Đương nhiên là con mắt mất đi tác dụng, cho nên người cấy con mắt này phải rút một lượng máu lớn của con cáo truyền vào cơ thể, mục đích là để thu loại protein này. Nhưng cậu biết đấy, truyền tế bào khác biệt vào cơ thể, nội tạng và sức đề kháng sẽ chịu tác dụng phụ cực lớn."

Tôi lập tức hiểu ra, năm đó tại sao Lý Vân Gia lại nuôi con cáo này, thì ra đây chính là nguyên nhân. Thầm nghĩ con cáo này đúng là xui xẻo, từ nhỏ đã bị lấy máu, lớn lên còn bị móc mắt.

Nói như vậy là chúng tôi đã có cách giải quyết tận gốc, tôi lại hỏi: "Một khi cắt đứt nguồn cung loại protein này, cần bao lâu con mắt mới mất hiệu quả?"

"Việc này cần trông vào tần số sử dụng, theo tôi đoán thì thường là ba ngày." Chủ nhiệm suy nghĩ rồi đáp.

"Rất cảm ơn anh!" Tôi cảm tạ.

"Không cần khách khí, còn chuyện này, nhờ cậu tranh thủ một chút thay tôi, nhất định không được để cho vị nữ cảnh kia giết con cáo. Nó là con bích nhãn hồ yêu duy nhất còn sống trên đời!" Chủ nhiệm ấp úng nói.

Chẳng trách lần này anh ta gọi cho tôi chứ không phải Tiểu Đào, thì ra là hy vọng tôi có đi có lại. Tôi nói: "Tôi sẽ cố hết sức, thành thật mà nói tôi cũng không muốn nó chết."

Tôi tới thị cục, nói chuyện vừa rồi cho Tiểu Đào, nàng nói nàng cũng có một tin phải nói cho tôi, đó là nàng đã ban bố lệnh truy nã Trương Thạc toàn thành phố, dùng danh nghĩa tổ đặc án để bày thiên la địa võng.

"Chủ động tấn công rất tốt!" Tôi tán thưởng: "Chúng ta không

thể bị động như lần trước nữa!"

"Nào chỉ là bị động không thôi, lúc đó chúng ta là tuyệt vọng!" Tiểu Đào nhớ lại, vẫn sợ rùng mình.

"Đúng rồi, đường lui của Trương Thạc đã bị chúng ta chặt đứt, vạn nhất hắn liều mạng với chúng ta, cá chết lưới rách thì sao?" Tôi hỏi.

Tiểu Đào nhíu mày: "Việc này e là không tránh được."

"Hết sức mà tránh, nhất định phải thông báo toàn thể cảnh sát hành động theo đội!"

Chờ Băng Tâm đến, chúng tôi ăn điểm tâm đơn giản, sau đó chạy tới tiệm hoa của Uông Nhiên. Đi qua mấy ngã tư, tôi để ý cảnh sát giao thông đang kiểm tra gắt gao xe qua lại, theo tôi thì chẳng lâu nữa Trương Thạc sẽ xuất hiện.

Tôi quả thực không nghĩ ra tại sao hắn phải vứt bỏ tiền đồ sán lạn của mình, rơi vào ma đạo, chỉ vì yêu Lý Vân Gia ư? Có lẽ chỉ đành chờ gặp đích thân hắn mới biết.

Tiệm hoa của Uông Nhiên không lớn lắm, có hai nhân viên đang làm việc bên trong, với những câu hỏi của chúng tôi, họ chẳng biết gì, cũng không biết bà chủ đi đâu.

Tôi hỏi chỗ ở của Uông Nhiên, nhân viên cho một địa chỉ, mấy người lập tức chạy tới.

Đến nơi, tôi cẩn thận dùng dụng cụ cạy khóa. Đây là một căn phòng trọ rất phổ thông, đồ gia dụng đầy đủ, quét dọn cũng rất ngăn nắp sạch sẽ nhưng không có quá nhiều đồ dùng cá nhân, cảm giác giống một nhà khách hơn là nhà ở.

Tôi mở một cái tủ quần áo, bên trong treo một loạt quần áo nữ, kiểu dáng khá cũ kỹ, Băng Tâm cho rằng đây là quần áo của

mấy phụ nữ đứng tuổi hay nhảy ở quảng trường.

Tiểu Đào nói: "Vừa nhận được tin của cảnh sát kinh tế, nói tài khoản cá nhân của Uông Nhiên rất bình thường, không có nguồn thu lớn đột xuất nào...nhìn thế nào cũng chỉ thấy một phụ nữ trung niên đã ly dị chồng."

Tôi nhìn tấm bản đồ Nam Giang trên tường mà ngẩn người, đúng lúc này thì bên ngoài đột nhiên có tiếng mở cửa...

Chương 617: Thỏ khôn có ba hang

Đẩy cửa bước vào là một nhân viên bán thời gian, cô ta thấy trong nhà đông người thì sợ hết hồn, theo bản năng định bỏ chạy. Tiểu Đào lập tức nói rõ thân phận: "Đừng sợ, chúng tôi là cảnh sát."

Nhân viên bán thời gian lúc này mới thở phào: "Mấy người có chuyện gì không?"

"Người thuê cô là Uông Nhiên?" Tiểu Đào hỏi.

"Đúng, nhưng sao bà ấy không về?"

Nhân viên bán thời gian này rất thật thà, thấy chúng tôi là cảnh sát thù liền kể hết những gì mình biết. Cô ấy nói, Uông Nhiên cho mình giữ chìa khóa nhà này, bảo cô hàng ngày tới quét dọn, sau đó nấu một bữa cơm mà ăn, còn nói những vật dụng trong nhà có thể sử dụng tùy ý, cho nên cô ấy thường ở lại đây qua đêm, giống như nhà mình vậy.

Nghe xong, chúng tôi rất bàng hoàng, có vẻ như Uông Nhiên thuê cô ấy không phải vì mục đích vệ sinh, mà là tạo một giả tưởng phòng này có người ở.

Tiểu Đào hỏi: "Thế cô đã từng gặp người thuê mình chưa?"

Nhân viên kia trả lời: "Có gặp một lần."

"Hàng tháng chị ta trả lương cô bằng cách nào?" Tiểu Đào hỏi tiếp.

"Gửi vào thẻ." Nhân viên nói.

Tiểu Đào nhìn về phía chúng tôi: "Có vẻ đây là một con thỏ khôn có ba hang..."

Tôi lại nhìn tấm bản đồ Nam Giang trên tường, với tình hình trước mắt, chúng tôi phải tìm được Uông Nhiên trước Trương Thạc, nhưng phải làm sao tìm được chị ta đây, manh mối có vẻ đã đứt đoạn.

Đột nhiên tôi có một ý nghĩ: "Hôm qua bọn em điều tra, có toàn bộ địa điểm Trần Ánh đã từng ở chứ?"

"Đúng!" Tiểu Đào mặt đầy khó hiểu.

Tôi bảo cô nhân viên bán thời gian về trước, nói rằng hôm nay không cần tới nữa, sau đó hỏi Tiểu Đào những địa điểm Trần Ánh ở, rồi đánh dấu lên trên bản đồ.

Số lần chuyển nhà của Trần Ánh là quá nhiều, tôi vốn nghĩ là có thể thử dùng Bặc Hung Thuật, nhưng khi những địa điểm được đánh dấu dày đặc lên bản đồ thì tôi thấy không cần thiết nữa, bởi nó tạo thành một cái vòng tròn trên đó.

Tôi chỉ tay vào tâm vòng tròn, nói: "Nếu như không ngoài dự đoán, thì Uông Nhiên ở khu này."

Tiểu Đào vỗ tay cái bốp: "Vậy còn chờ gì nữa, lập tức lên đường!"

Chúng tôi chạy tới khu chung cư kia, Uông Nhiên dắt theo một đứa con 15 tuổi, nếu con mình đi học, tất nhiên sẽ phải có quan hệ với người xung quanh, chị ta không thể hoàn toàn ẩn dật. Bởi vậy chúng tôi chia ra ba đường đi hỏi thăm trong khu chung cư.

Mất 2 tiếng đồng hồ cuối cùng cũng hỏi được nơi ở của Uông Nhiên. Lúc tìm tới căn nhà, bên trong khá bừa bộn, cũng rất có sức

sống. Từ vật dụng cá nhân trong nhà, hiển nhiên người ở là một phụ nữ khoảng 40 tuổi và một đứa nhỏ 15 tuổi.

Băng Tâm mở tủ lạnh ra, nói: "Sữa và trái cây còn rất mới, chứng tỏ họ gần đây vẫn về nhà."

Tiểu Đào từ trong phòng ngủ đi ra: "Trên giường có mấy bộ quần áo vừa mới phơi khô."

Lão Yêu mở máy tính ngoài phòng khách ra, đủng đỉnh nói: "Mấy người ngu si, trực tiếp nhìn máy tính là được mà, lịch sử duyệt web là 11h đêm hôm qua."

"Ăn nói linh tinh gì vậy, muốn chết phải không?" Tiểu Đào mắng.

Lão Yêu vẫn nhơn nhơn cười nói: "Thường ngày chơi game, chửi đồng đội quen miệng rồi, ngại quá."

Xem ra nơi này là chỗ ở đích thực của mẹ con họ, hơn nữa đêm hôm qua vẫn còn ở đây, chỉ có điều nghe phong thanh không đúng nên đã lập tức rời đi.

Chúng tôi tìm manh mối trong phòng. Tôi phát hiện phía sau tủ có hai lớp, lớp bên trong trống rỗng, dùng mũi ngửi thì thấy có mùi tiền lẫn với mùi long não, đại khái là để phòng gián cắn.

Tôi phân tích: "Xem ra họ đã từng cất một số tiền lớn ở đây, mới vội vã rời đi."

Tiểu Đào cau mày: "Mang theo nhiều tiền như vậy, chắc không đi xa được."

"Không phải, nếu có xe sẽ chạy được rất xa..." Tôi ngẩng đầu nhìn, phát hiện nóc tủ có vẻ không được tự nhiên, liền kéo ghế đứng lên nhìn. Trên lớp bụi hiện ra hình hai cái hòm lớn, hai hòm này nhất định dùng để đựng tiền.

Hai cái hòm khá lớn, loại xe hơi nhỏ không cho vào được, tôi đoán Uông Nhiên phải có một chiếc xe to.

Tiểu Đào gọi điện về cục hỏi, sau đó nói với tôi: "Uông Nhiên không có xe, nhưng Trần Ánh có đứng tên một chiếc xe loại A, là một chiếc xe bus lớn."

"Xe bus...lớn?" Tôi cả kinh, vậy chẳng phải là quá lộ liễu sao?

Băng Tâm đột nhiên vỗ tay nói: "Muội hiểu rồi, lúc trước muội có xem một bài báo, nói có người cải tạo một chiếc xe bus thành nhà di động. Bọn họ khả năng cũng làm như vậy, Cảnh Vương Gia tuyệt đối không ngờ tới người lão muốn tìm di chuyển liên tục trên đường."

"Có lý!" Tiểu Đào gật đầu: "Nhà di động ở Trung Quốc tương đối ít thấy, nhưng xe bus thì khá thường gặp, không dễ bị nghi ngờ."

Chúng tôi vào máy tính, đăng nhập vào hệ thống cảnh sát giao thông, liền tra được chiếc xe của Trần Ánh là xe bus Yutong Zk hạng sang, có kính chống nắng, từ bên ngoài không nhìn được trong xe, biển số là N 74130.

Tiểu Đào lập tức liên lạc với bên cảnh sát giao thông, giám sát nghiêm ngặt từng ngã ba ngã tư.

Ăn cơm xong thì cản sát giao thông gửi cho chúng tôi một tọa độ, mấy người lập tức lên xe phóng tới đó. Khi chiếc xe bus kia xuất hiện trong tầm mắt, tôi kích động không thôi, rốt cuộc cũng tìm được con thỏ khôn này!

Tiểu Đào dùng bộ đàm liên lạc với Vương thúc: "Lão Vương, trên xe ông có loa phóng thanh, đến giả làm cảnh sát giao thông đi."

Vương Nguyên Thạch lái xe đến trước mặt, nói qua loa: "Chiếc

xe bus phía sau, chúng tôi là cảnh sát giao thông, xin tấp vào lề, cảm ơn đã phối hợp!" Chỉ thấy chiếc xe bus từ từ đỗ vào vệ đường, tôi xuýt xoa: "Bắt chước cứ y như thật."

"Là anh không biết đấy thôi, Vương Nguyên Thạch cũng phải làm cảnh sát giao thông nửa năm trời đấy." Tiểu Đào cười nói.

"Một lão nam nhân từng trải!" Tôi cũng cười theo.

Xe bus dừng lại, chúng tôi liền tấp tới. Từ trên xe, một người đàn ông râu quai nón bước xuống, mồm ngậm thuốc, lớn tiếng nói: "Đồng chí cảnh sát, sao vậy?"

Tôi đưa tay giật bộ râu của hắn, là giả. Rõ ràng là một thiếu niên cố ý giả vờ già dặn, tôi hỏi: "Cậu có phải họ Trần, mẹ cậu tên Uông Nhiên, đúng không?"

Thiếu niên sững sờ, vội xua tay: "Không không, anh nhận lầm người rồi."

Tôi cười: "Còn chối? Yên tâm đi, bọn anh là cảnh sát, gọi mẹ em xuống đây, bọn anh có việc muốn hỏi bà."

Trên xe có tiếng phụ nữ: "Hay là mấy vị lên xe đi."

Chúng tôi đi vào trong xe, tất cả không khỏi oa lên một tiếng, căn nhà xe này thiết kế quá tốt, đầy đủ tiện nghi, cảm giác còn thoải mái hơn so với "phòng tổng thống". Tiểu Đào nói: "Sau em cũng xui cha làm một chiếc, để hai ta có thể lái ra ngoài chơi."

Uông Nhiên ngồi trên giường, chị ta là một phụ nữ trung niên nhưng chắc cuộc sống khá sung túc nên chăm sóc da dẻ tốt, nhìn chỉ tầm ngoài 30.

Nếu xe cứ đỗ bên đường sẽ khả nghi, Tiểu Đào dặn dò một tiếng rồi cùng Vương thúc đi xuống, Lão Yêu nói mình say xe bus nên cũng lên xe Vương Nguyên Thạch. Hai người họ lái xe đi sau

chiếc xe bus, con trai của Uông Nhiên thì cầm lái. Đây là một lần hỏi thăm đặc biệt nhất của chúng tôi, trên một chiếc xe bus đang chạy.

Chương 618: Cuộc thư hùng của đạo tặc đương thời

Tôi chỉ đứa con đang lái xe, hỏi: "Nó có bằng lái chưa?"

Uông Nhiên cười: "Con tôi còn chưa đủ 18 tuổi, đương nhiên là chưa có. Nhưng mấy người yên tâm, nó là tài xế lâu năm rồi."

"Xem ra nó đúng là con của chị và Trần Ánh, phải không?" Tôi hỏi.

"Phải! Mấy vị tìm tôi có chuyện gì không?" Uông Nhiên vẫn chưa hiểu lắm.

"Chúng tôi biết Cảnh Vương Gia đang đuổi giết hai người!"

Vừa nghe thấy cái tên này, Uông Nhiên lập tức biến sắc, tôi tranh thủ hỏi luôn: "Chị nói về quá khứ huy hoàng của mình đi. Hai người, đôi nam nữ đạo tặc, làm cách nào man thiên quá hải, lừa được Cảnh Vương Gia?"

Uông Nhiên chậm rãi vén tay áo lên, lộ ra một cái hình xăm đầu chó, mực xăm đã rất mờ, nói: "Thực ra tôi và chồng lúc trước đều là thuộc hạ của Cảnh Vương Gia!"

Chị ung dung kể lại, vợ chồng họ trước đây là một thành viên của Cẩu Tử sơn, một trong 12 đỉnh núi. Nhưng đỉnh của họ đặc biệt nhất, bởi vì chuyên đạm nhận việc buôn bán nội tạng người.

Vì để an toàn và đảm bảo bí mật, việc buôn bán nội tạng người được chia ra làm nhất nhiều tầng khác nhau, giữa mọi người không quen biết, thậm chí không biết mình đang làm gì. Ví

dụ như vợ chồng bọn họ, chỉ là hai tay sai ở tầng dưới cùng, nhiệm vụ rất đơn giản, chỉ là tới quán bar, khách sạn, phòng game...chọn những người trẻ tuổi khỏe mạnh, lừa họ tới khách sạn, nhà nghỉ, chuốc thuốc mê. Sau đó sẽ được lãnh thù lao từ 'giám đốc' nơi đó, mỗi người trung bình 1000 tệ. Công việc này vừa nhẹ nhàng lại nhanh kiếm tiền, phương pháp bọn họ thích nhất là sắc dụ, đôi khi còn có món hời nho nhỏ. Lúc còn trẻ, họ cũng được coi là trai tài gái sắc, mỗi ngày dùng lời ngon ngọt dụ dỗ liền mang những người trẻ tuổi kia tới khách sạn, chuốc mê rồi nhận tiền thưởng.

Một khoảng thời gian tương đối dài như vậy, họ căn bản không biết mình đang làm gì. Cho đến một hôm cảnh sát phát hiện một chiếc xe thùng trên quốc lộ, trong thùng xe chất đầy những thi thể bị mổ phanh như heo, nội tạng đã bị cắt hết.

Đọc được bài báo này, Uông Nhiên chợt nhận ra một khuôn mặt trong đó, chính là cậu thanh niên mình mới dụ dỗ cách đây không lâu. Trong khoảnh khắc, chị có một cảm giác trời long đất lở, thì ra trước giờ mỗi một đồng tiền chị kiếm được đều thấm đẫm máu tươi. Mặc dù là một kẻ lừa gạt, nhưng chị chưa đến nỗi bất chấp tính mạng người khác để kiếm tiền, nên khóc rất lâu.

Hai người bàn bạc, không thể tiếp tục công việc này, liền chuẩn bị chạy trốn. Mặc dù bọn họ biết tổ chức chưa bao giờ nương tay đối với phản đồ, nhưng nghé con thì không sợ cọp, lúc đó hai người tuổi trẻ nông nổi, muốn đương đầu một trận.

Trần Ánh viết một đơn tố giác, nói hết những gì mình biết, từ manh mối, hang ổ, tên người, bỏ vào hòm thư của công an huyện, sau đó bỏ trốn ngay trong đêm.

Cục công an lập tức tổ chức một đợt càn quét lớn, ban đầu đều nghĩ đã trừng trị được đám kẻ ác, sau đó mới biết, bị bắt chỉ là mấy tiểu đầu mục trong tập đoàn mà thôi, tổn thất chỉ như chín trâu mất cọng lông, không đáng nhắc tới.

Tiếp đó họ mới thực sự cảm nhận được sự kinh khủng của tổ chức, Cảnh Vương Gia phái một đám thủ hạ đuổi giết hai người, một đường tới Nam Giang nhiều lần họ tìm sống trong chết, nhiều lần bị ép tới không còn đường chạy, đã có lúc nghĩ tới việc quyên sinh.

Cả hai an ủi lẫn nhau, dần nảy sinh tình yêu và lòng tin tưởng, họ đấu trí đấu sức với đám sát thủ, cuối cùng đã sống sót. Trong quá trình chạy trốn, cũng biết được thế lực của tổ chức, và lần đầu nghe được cái tên Cảnh Vương Gia.

Cuối cùng họ tới được Nam Giang, mai danh ẩn tích. Hồi ấy hệ thống danh tính công dân chưa hoàn thiện, thêm việc bản thân là kẻ lừa đảo nên Trần Ánh và vợ ngụy tạo một danh tính mới, trà trộn xin vào một sở nghiên cứu với mức lương tạm đủ.

Sống vài năm trong cảnh yên bình, hai người có chút không thỏa mãn, bởi sống một cuộc sống bình thường, phấn đấu căn nhà nhỏ cùng tiền lương hưu thật buồn chán hết sức.

Đại khái 3 năm sau thì Uông Nhiên có thai, trong năm này trên thế giới phát sinh một chuyện không lớn cũng không nhỏ, đó là cừu Dolly chết. Trần Ánh bị hấp dẫn, nói lên một ý tưởng táo bạo, bọn họ sẽ moi một khoản tiền lớn trong túi Cảnh Vương Gia!

Kế hoạch của Trần Ánh rất chu đáo, định sau khi có tiền sẽ bỏ một phần thuê sát thủ giết con cáo già này, cũng coi là tạo phúc cho nhân dân.

Cái tâm ưa mạo hiểm của Uông Nhiên được đánh thức, hai người nhất trí, nói là làm. Bọn họ tạo cho mình một thân phận mới, tìm mọi cách gặp gỡ thân tín của Cản Vương Gia rồi thuyết phục chúng.

Bất kể Cảnh Vương Gia có ở cao ra sao, bất kể hai vợ chồng họ có ở thấp thế nào, trong tay hai người vẫn nắm giữ một cái chìa

khóa trái tim của Cảnh Vương Gia. Cái chìa khóa này chính là 'duy trì tuổi thọ'.

Trong lịch sử, tất cả những vị vua đều giống nhau, thứ họ sợ nhất là thời gian, nằm mơ cũng khao khát được trường sinh, bởi vậy những năm gần đây lão cáo già luôn khổ sở cất công tìm kiếm. Cho nên lúc hai kẻ lừa gạt xuất hiện, nói cái gì mà nhân bản, cái gì mà gene người trước mặt mình, Cảnh Vương Gia liền động lòng, xuất ra một khoản tiền lớn để họ hoàn thành.

Trần Ánh lợi dụng sở nghiên cứu để tung hỏa mù, dùng con mình giả làm phiên bản vô tính. Điểm thông minh nhất của kế hoạch này chính là, sau khi phiên bản được sinh ra, phải chờ đến lúc nó 18 tuổi mới có thể lấy nội tạng để ghép. Vì vậy họ có những 18 năm để chuẩn bị mọi thứ.

Dựa theo kế hoạch ban đầu, Trần Ánh bỏ ra một số tiền lớn để thuê sát thủ giết Cảnh Vương Gia. Nhưng không nghĩ tới lúc này lại bị lộ đuôi. Thì ra ba sát thủ hàng đầu trong nước lúc đó, Lão A, Khoái Đao, Diệp Thiên Sứ chỉ là một người, đó chính là Huyết Anh Vũ! Huyết Anh Vũ nói tin tức của họ cho Cảnh Vương Gia, một đám sát thủ lập tức tìm tới tận nhà họ, họ chỉ có thể mang theo con mình lẩn trốn, che giấu thân phận. Một điều may mắn đó là Huyết Anh Vũ hỉ nộ thất thường, mặc dù là sát thủ nhưng ả không nhúng tay vào chuyện này. Nếu đích thân ả ra tay, sợ rằng 16 năm trước bọn họ đã chết rồi.

Thoáng cái đã trôi qua 15 năm, vì để trốn tránh Cảnh Vương Gia, hai vợ chồng không thể không giả vờ ly hôn, bọn họ liên tục đổi thân phận, địa chỉ, ai ngờ 15 năm sau, chuyện phải tới cũng đã tới...

Nói đến đây, Uông Nhiên lau mấy giọt nước mắt thương cảm, trong lúc chị kể chuyện, tôi luôn mở điện thoại, để Tiểu Đào cùng được nghe.

Tiểu Đào nói qua điện thoại: "Con kiến tính kế đả voi, bội phục bội phục!"

Tôi cũng đồng cảm, hai vợ chồng này quả là một đôi hiệp đạo đương thời, chỉ có điều họ quá thân cô thế cô, còn tổ chức thì to lớn sâu xa, tuyệt không phải thứ mà lực của 1, 2 người có thể rung chuyển.

Nhưng cõi đời này vẫn còn có người không sợ uy quyền của tổ chức, dám chống đối tới cùng, điều này đủ khích lệ ý chí của tôi.

Băng Tâm đột nhiên hỏi: "Cảnh Vương Gia nếu biết phiên bản là giả, sao còn muốn đuổi cùng giết tận hai người?"

"Không, lão không biết!" Uông Nhiên nói: "Năm đó lão chỉ nghĩ là chúng tôi tính kế hại hắn, chứ không hoài nghi tính chân thực của thí nghiệm. Bởi chồng tôi làm quá giống, lão từ đầu đến cuối đều cho rằng con chúng tôi là phiên bản nhân giống của lão."

Thiếu niên đang lái xe đột nhiên bật cười: "Lão già hồ đồ chết tiệt, cũng không soi mặt vào nước tiểu mà nhìn chính mình, lão lúc trẻ có đẹp trai như con không?"

Uông Nhiên quát: "Lái xe cho tốt, đã nói bao nhiêu lần rồi, lúc lái xe không được phân tâm!"

Băng Tâm chỉ cậu bé, nhỏ giọng hỏi Uông Nhiên: "Chị gái, con của chị biết chuyện này?"

"Biết, dĩ nhiên là biết, con của tôi cũng là một kẻ lừa đảo xuất sắc đấy!" Nói tới đây, chị lộ ra một tia vui vẻ, tự hào về con mình không kém người mẹ nào trên đời.

Chương 619: Thất tinh trận

Đây là chương mất tiền hoặc bạn chưa đăng nhập nick vào web bằng vbook. Đăng nhập rồi load lại nhé!

Chương 620: Trúng chiêu

Đây là chương mất tiền hoặc bạn chưa đăng nhập nick vào web bằng vbook. Đăng nhập rồi load lại nhé!

Chương 621: Trò lừa đảo của hai mẹ con

Nữ sát thủ lạnh lùng nói: "Hừ, ngươi nghĩ ta sẽ tin sao?"

Uông Nhiên có vẻ đã dự tính trước, bĩu môi: "'Con trai' của Cảnh Vương Gia là lá bài tẩy bảo vệ tính mạng của ta, ngươi nghĩ ta sẽ tùy tiện mang nó bên mình? Không, đương nhiên ta sẽ giấu kỹ nó, như vậy các ngươi mới không dám đụng đến ta. Đứa bé trước mặt ngươi chẳng qua là thế thân, các ngươi nhìn kỹ một chút xem, nó có chút nào giống Cảnh Vương Gia không?"

Thiếu niên đột nhiên hét: "Con mụ già! Lại bán đứng ta vào đúng lúc này, ta thật là mắt chó mù mới tin bà. Vì 10 vạn mà phải đổi lấy tính mạng, con mẹ nó thật không đáng!"

Lông mày nữ sát thủ xếch lên, có vẻ như ả đã dao động, tôi cũng bội phục kỹ năng diễn xuất của hai mẹ con, không hổ là lừa gạt có thâm niên.

Tôi không bỏ lỡ cơ hội, thừa lúc đám sát thủ bị thu hút sự chú ý, nhanh chóng cứa đứt dây trói bằng thanh sắt.

Hai mẹ con nhà kia thì cứ cái nhau ỏm tỏi, nữ sát thủ bực mình quát: "Đủ rồi!"

Sau đó ả đi tới cạnh thiếu niên, đột nhiên vung chân đá nó một cái, mắt nhìn Uông Nhiên chằm chằm. Uông Nhiên vô cảm nói: "Ngươi đánh chết nó đi, cứ việc!"

"Mạnh miệng lắm!" Nữ sát thủ cười gằn một tiếng, đột nhiên nắm lấy ngón tay thiếu niên, xoay ngược và nhấc lên. Thiếu niên

kêu la thảm thiết, hô: "Mẹ, cứu mạng! Con không diễn nữa, không diễn nữa!"

"Xem, lộ rồi à, nó quả nhiên là đứa con chui ra từ bụng ngươi. Cho dù không có quan hệ máu mủ, nhưng sống với nhau 15 năm, vậy..."

"Ha ha!" Tiếng cười của Uông Nhiên cắt ngang ả, nói với con trai: "Tiểu tử, ngươi đừng diễn nữa. Mà chẳng lẽ ngươi không nhận ra quỷ kế của nó sao, nó muốn giả mạo đứa con kia để sống sót, nhưng nó đâu có phải."

Thiếu niên điên cuồng hô: "Có người mẹ nào như bà sao? Bà chính là cầm thú, thứ bại hoại, loại cặn bã!"

Uông Nhiên thờ ơ: "Nó không phải con ta, tùy các ngươi hành hạ, ta không quan tâm."

"Mẹ, bà quá nhẫn tâm rồi!"

Nữ sát thủ đương nhiên là bị làm rối loạn, ả giận đến gò má co giật, đột nhiên sải bước tới túm lấy tóc Uông Nhiên, kéo mạnh. Cả cơ thể Uông Nhiên gần như bị nhấc khỏi mặt đất, kêu la thảm thiết.

Trong nháy mắt tôi biết dụng ý của ả, ả muốn xem phản ứng của thiếu niên. Quả nhiên phản ứng của cậu bé không khiến ả thất vọng, nó hô: "Đừng động tới mẹ ta, cái đám súc sinh này! Dù bà không tốt nhưng cũng là người sinh ra ta!"

"Xem ra là đứa con có hiếu, cho ngươi chết thay bà ta, tình nguyện không?" Nữ sát thủ hỏi.

"Tình...tình nguyện." Thiếu niên lắp bắp.

"Được, ta tác thành cho ngươi!" Nữ sát thủ buông Uông Nhiên xuống, gỡ cái huyết tích tử đeo bên hông ra, ném về phía đầu thiếu

niên. Dưới tình huống này hắn căn bản không thể né tránh, đúng khoảnh khắc huyết tích tử sắp chụp vào đầu, thiếu niên kêu lên một tiếng bi thương: "Mẹ, kiếp sau gặp lại!"

Nữ sát thủ lập tức thu tay, lôi huyết tích tử về, nhìn Uông Nhiên, nói: "Phản ứng của kẻ sắp chết là chân thật nhất, xem ra nó không nói dối."

"Hừ, ngươi đúng là đồ ngu hết thuốc chữa, nó không nói như vậy thì vừa rồi huyết tích tử đã lấy đầu nó." Uông Nhiên khinh miệt.

"Vậy phiên bản thật đang ở đâu?" Nữ sát thủ hỏi.

"Ta ngu gì mà nói! Trừ khi ngươi thả ta đi, thả mình ta đủ rồi. Dù sao thứ Cảnh Vương Gia muốn là đứa bé đó chứ không phải là ta."

Tất cả đám sát thủ đều bị làm cho hồ đồ, mặt đầy mờ mịt, tôi thoáng thấy Tiểu Đào cố nín cười. Trong cái thời khắc quan trọng này, bất kỳ một phản ứng khác thường nào cũng sẽ khiến trò lừa đảo của hai mẹ con họ bại lộ.

Bọn họ căn bản chả có lá bài tẩy nào, lại ngụy tạo như là có, hư hư thực thực, làm đối thủ điên đảo đầu óc.

Nữ sát thủ đột nhiên nói: "Các ngươi đang diễn trò để câu giờ chờ cứu viện? Ta khuyên các ngươi dẹp bỏ ý nghĩ đó đi, sẽ chẳng ai tìm được tới đây đâu."

Đúng lúc này thì dây trói đứt, trong lòng tôi mừng muốn điên, nhưng tạm thời không thể hành động thiếu suy nghĩ, phải chờ đợi thời cơ.

Nữ sát thủ gọi một tên thủ hạ, chỉ Uông Nhiên, nói: "Ả này không đứng đắn, hãy cho ả một bài học, bắt ả nói thật!"

Tên thủ hạ mặt không đổi sắc gật đầu, rút một con dao vừa nhỏ vừa dài ra, đi tới nhấc tay Uông Nhiên lên. Chị hốt hoảng la: "Các ngươi muốn làm gì?"

Tên kia cắm mũi dao vào móng tay Uông Nhiên, cạy ngược lên, nguyên cái móng máu me đầm đìa bật ra. Uông Nhiên co người như con tôm, kêu đến thấu trời.

Trong lúc hành hạ Uông Nhiên, nữ sát thủ vẫn chăm chăm quan sát biểu hiện của thiếu niên. Màn tra tấn vô nhân đạo này đến tôi nhìn còn phát run, Uông Nhiên run rẩy toàn thân, nói: "Ta thề là không gạt ngươi!"

"Vẫn mạnh miệng, tiếp tục!"

Đột nhiên Tiểu Đào la lên: "Động thủ với dân thường thì có gì hay, cứ ra tay với cảnh sát bọn ta đây này!"

Nữ sát thủ cười nham hiểm: "Mấy đứa này không ai đứng đắn, được, lát nữa ta sẽ tác thành cho ngươi, để ngươi được dưỡng thương toàn thân. Tiếp tục đi!"

Tên thủ hạ chuẩn bị tra tấn Uông Nhiên tiếp thì đột nhiên một chiếc xe con lao thẳng vào sân, thu hút sự chú ý của đám sát thủ. Vài tên chạy ra vây lấy chiếc xe, cửa mở, một gã đàn ông gầy gò mặc áo khoác nhảy xuống, mắt phải bịt vải đen.

Mặc dù tướng mạo hắn đã có biến hóa lớn, nhưng tôi vẫn còn có thể nhận ra, hắn chính là giảng viên hướng nội nhát gan năm trước, Trương Thạc- kẻ theo đuổi Lý Vân Gia!

Trương Thạc sải bước đi tới, không khách khí nói: "Ngũ tỷ, hành động tại sao không cho ta biết, theo ước định giữa chúng ta, hai người kia phải giao cho ta xử lý." Vừa nói hắn vừa âm hiểm liếc tôi và Tiểu Đào.

"Xin lỗi, hành động đột ngột, không kịp thông báo!" Nữ sát thủ

cười cười: "Ngươi tới đúng lúc lắm, ả này đang giấu vài bí mật, bắt ả nói ra đi."

Trương Thạc nhìn Uông Nhiên một cái, lắc đầu nói: "Ta không có hứng thú với bà ta, ta chỉ muốn báo thù cho Lý Vân Gia!"

"Ta nhắc ngươi một điều, đừng tự cho mình là lớn, giờ ngươi chỉ là một con chó cho tổ chức sai khiến. Không có Cảnh Vương Gia giúp, ngươi đã sớm toi đời..."

Trương Thạc đột ngột lật cái chụp mắt lên, nữ sát thủ vừa nhìn thấy thì liền bất động, đám thủ hạ lập tức xông lại, móc vũ khí ra. Lúc này Trương Thạc mới chụp cái che mắt xuống, nữ sát thủ như bị nhiếp hồn, kêu lên một tiếng, lùi về phía sau. Ả run rẩy cắn răng nói: "Khốn kiếp, ngươi lại dám dùng chiêu này với ta!"

Trương Thạc cười lạnh: "Ta là thượng khách của Cảnh Vương Gia, các ngươi lễ độ một chút, phải hiểu rõ ai mới là chó!"

Nữ sát thủ giận đến nghiến răng nghiến lợi, lúc này Trương Thạc đi tới trước mặt Uông Nhiên, hít sâu một hơi, đưa tay lên cái chụp mắt. Tôi hét lên: "Mau nhắm mắt!"

Nhưng đã không còn kịp nữa, Trương Thạc kéo cái chụp mắt, Uông Nhiên liền bất động. Chị ta giống như thỏ bị thôi miên, há mồm, khóe miệng chảy nước dãi, mê mẩn nhìn chằm chằm cái con ngươi đỏ quỷ dị đang không ngừng biến ảo.

Trương Thạc nhìn Uông Nhiên chừng một phút thì nữ sát thủ nói: "Được rồi, đừng làm ả ta phát điên."

Lúc này hắn mới che con mắt lại, Uông Nhiên đột ngột há miệng nôn mửa, ngã ra đất như bị tiêm quá liều ma túy, toàn thân co giật, sùi bọt mép, đôi mắt vô thần.

Cảnh này chúng tôi nhìn mà không cầm được lòng, thiếu niên cắn chặt môi, hai mắt ngấn lệ, nó cố chớp chớp để ngăn lệ chảy ra.

Nữ sát thủ cúi xuống hỏi: "Cuộc hành trình ảo giác vừa rồi vui chứ? Mau thành thật khai báo, nhân bản của Cảnh Vương Gia ở đâu?"

"Nó...nó...cho tới giờ chưa từng tồn tại!" Uông Nhiên trợn lớn hai mắt, nói chuyện như một cái máy, đây là phản ứng sau khi quá sợ hãi.

Đó là lời nói thật, nhưng nữ sát thủ lại không tin, quát lên: "Ta thật bội phục ngươi, bị như vậy rồi vẫn cố nói dối, tiếp tục!"

Đúng lúc này thì bên ngoài vang lên tiếng còi xe cảnh sát...

Chương 622: Minh vương chi đồng đấu với bích nhãn hồ yêu

Nữ sát thủ giật mình, hỏi Trương Thạc: "Ngươi bị bám theo?"

"Không...không thể nào." Rõ ràng Trương Thạc cũng hơi hoảng.

"Phần trăm thất bại nhiều hơn thành công." Nữ sát thủ hung tợn mắng, nhìn về phía chúng tôi, đột nhiên chỉ Băng Tâm: "Con bé này là con gái cục trưởng, có thể lấy làm bia đỡ đạn tạm thời."

Băng Tâm bị chúng cưỡng ép lôi ra ngoài, con bé sợ đến câm như hến, mặt cắt không còn giọt máu. Tôi nhìn Băng Tâm, khẽ lắc đầu, ra hiệu không cần phải sợ.

Tất cả đều theo nữ sát thủ đi ra ngoài, chỉ có hai tên ở lại trông chừng, tôi ý thức được đây là cơ hội thoát thân tốt nhất.

Không gian thoáng yên tĩnh trở lại, Trương Thạc âm hiểm nhìn về phía tôi: "Tống Dương, còn nhớ ta không?"

Tôi cười: "Giảng viên Trương, năm đó tôi chọn môn của anh, nhưng không đi học buổi nào. Không phải vì thế mà nội tâm anh méo mó, đi vào con đường phạm tội chứ?"

Trương Thạc đá một cước vào ngực tôi, bị đá khiến tôi rất bực, Tiểu Đào hét: "Khốn kiếp, dừng tay!"

"Các ngươi năm đó hại chết Vân Gia như thế nào, giờ ta bắt các ngươi trả gấp bội." Trương Thạc nghiến răng hét.

"Tôi có một việc muốn hỏi, đó chính là nguyên nhân anh bước vào con đường phạm tội?" Tôi rất khó hiểu.

"Đúng, ngươi căn bản không tưởng tượng được, ta yêu nàng nhiều như thế nào!"

Nói xong Trương Thạc lật cái chụp mắt lên, Tiểu Đào hét: "Không!"

Nhưng tôi đã kịp thời nhắm mắt, Trương Thạc điên cuồng ôm lấy đầu tôi mà lay, gào đến nước bọt văng tung tóe: "Mở mắt! Mở mắt!"

Đã sử dụng minh vương chi đồng hai lần, đây là cơ hội cuối cùng trong hôm nay, tôi cố gắng khơi dậy sự phẫn nộ trong lòng, đột nhiên một cái bạt tai đánh vào mặt khiến sự tức giận trong tôi tăng vụt.

Giọng nói của Trương Thạc vang lên bên tai tôi: "Mở mắt ra, khốn kiếp!"

"Ta sẽ cho ngươi thỏa mãn!"

Tôi đột ngột mở mắt, phát động hết cỡ phẫn nộ minh vương chi đồng, rõ ràng tôi có cảm nhận đồng tử của mình đang biến dạng, phát ra năng lượng chưa từng có.

"Á!!!" Tiếng Trương Thạc hét thảm vang vọng bên tai tôi, cùng lúc đó tôi cũng bị ảnh hưởng bởi bích nhãn hồ yêu. Toàn bộ thế giới quan đang sụp đổ, mặt đất phía sau Trương Thạc nứt toác ra, từng tia lửa phụt lên, Thuần cẩu sư đi ra từ khe nứt, tay vung roi, miệng phun lửa.

Có tiếng đánh nhau mơ hồ, hình như là ở trong hiện thực, có vẻ ai đó đang giao đấu...nhưng hiện giờ tôi không để ý, thực tại và huyễn cảnh trước mắt tôi không ngừng biến đổi, thứ duy nhất không thay đổi chính là Trương Thạc đang sợ đến méo mặt. Tôi ý thức được hắn muốn tránh né, liền giơ hai tay chụp lấy huyệt thái dương của hắn, cố sức tách mí mắt hắn ra, không cho hắn bỏ lỡ

dù là một giây!

Minh vương chi đồng và hồ nhãn yêu giao chiến, một minh vương chi đồng đầy ắp phẫn nộ đã vượt xa con mắt quái quỷ kia, cuối cùng tôi áp chế hoàn toàn, Trương Thạc co rúm dưới đất, miệng sùi bọt mép.

"Dừng tay...dừng tay..." Giọng Trương Thạc lạc đi, hắn cố sức hét to.

Ngón cái tay trái của tôi dịch về phía trước, dùng sức chọc mạnh vào hốc mắt phải của hắn, một con mắt bị móc ra kèm theo tiếng ọc ọc, hốc mắt trống không của hắn tuôn ra dòng máu đen ngòm.

Trương Thạc thét lên một tiếng thấu tâm can, lắc đầu khỏi hai tay tôi, lùi về phía sau, ngã ra đất, bất tỉnh nhân sự. Tinh thần hồi phục lại tôi mới phát hiện trên dưới bị thấm đẫm mồ hôi lạnh, trước mặt biến thành màu đen, trong mắt như bị vô số mũi kim châm vào. Hai dòng nước âm ấm chảy ra từ hốc mắt, tôi nghĩ là nước mắt, giơ tay quệt một cái mới nhận ra, là máu!

Tôi đã sử dụng minh vương chi đồng cực đại suốt 1 phút, nó đã vượt quá giới hạn chịu đựng của cơ thể, những người khác nhìn đôi mắt tôi mà ngây dại. Bỗng tôi phát hiện không thấy Tinh Thần đâu, ngẩng đầu thì bắt gặp hắn đang quỳ một chân dưới đất, người có mấy vết thương, có vẻ đã mệt không chịu nổi. Trước mặt hắn là hai tên sát thủ trông chừng chúng tôi. Thì ra tiếng đánh nhau lúc nãy là hắn gây ra, bởi hai tên sát thủ thấy Trương Thạc không ổn liền đi qua ngăn cản, Tống Tinh Thần đột nhiên nhảy chồm lên, giao đấu với chúng.

Tinh Thần đã dốc hết sức lực tàn dư để ủng hộ tôi 50s, 50 giây này là mấu chốt để tôi có thể đánh bại Trương Thạc. Lúc này tôi hai mắt chảy máu, nhìn chắc là rất tà môn, hai tên sát thủ ngây người, một tên hỏi: "Ca, tiểu tử này mắt làm sao vậy?"

"Ta cũng không biết, liệu có phải hắn cũng như tên kia, có con mắt tà môn?"

Tôi đi đến bên Tống Tinh Thần, tự biết lúc này mà không tử chiến đến cùng thì tất cả sẽ chết, Tinh Thần đã liều mạng cứu tôi vừa rồi, giờ đến lượt tôi!

Hai tên sât thủ từ từ tiến lại gần, tôi nhắm mắt, hít thở sâu, rồi phát động minh vương chi đồng với một tên. Lập tức bên trong con mắt giống như bị vô số mũi kim bỏng rát chọc vào, đau đến không muốn sống, huyết lệ trào ra không ngừng.

Tống Tinh Thần la lên: "Mau dừng lại, ngươi sẽ mù đấy!"

Minh vương chi đồng có một đặc điểm, đó là càng thống khổ, càng phẫn nộ thì càng đẩy uy lực của nó lên cực đại. Tên kia sợ hãi kêu la thảm thiết, bước lui về phia sau, tôi nhanh chóng chuyển hướng sang tên còn lại.

Trong lòng tôi đã thầm quyết định, dù có mù cũng phải cứu mọi người ra!

Lúc minh vương chi đồng đẩy lui tên thứ hai, tôi lập tức nhặt một ống sắt dưới đất, chọc thật mạnh vào bụng hắn, khi hắn ôm hai tay vào bụng, tôi dùng toàn lực, quất một phát vào thái dương, hắn ngã ra đất bất tỉnh.

"Tiểu thiếu gia, mau dừng lại!"

"Tống Dương, đủ rồi!" Tiểu Đào gào lên, kèm theo tiếng khóc nức nở.

Sau lưng có tiếng bước chân, thì ra tên thứ nhất đã hồi phục, định đánh lén. Tôi quay vụt mặt lại đối mắt với hắn, tên kia đang hung hổ thì bỗng như gặp quỷ, vội vàng đưa tay che mặt.

Tôi toàn lực vung mạnh thanh sắt, phang thẳng giữa đỉnh đầu

hắn, một vòi máu tươi nóng hổi văng vào mặt tôi. Đôi mắt đã thống khổ đến cực hạn, bất chợt cả thế giới tối đen, tôi chẳng còn trông thấy gì nữa.

"Tống Dương, mắt anh sao rồi?" Tiểu Đào lo lắng.

"Anh không sao. Tống Tinh Thần, mau cởi trói cho mọi người, chúng ta chạy ra ngoài..."

"Chạy? Ngươi nghĩ sẽ chạy được đi đâu?" Giọng nói của nữ sát thủ vang lên từ lối vào, lòng tôi liền trầm xuống.

"Xú tiểu tử, mới mấy phút mà ngươi đã giết chết ba người, ta quả đã đánh giá thấp ngươi! Không hổ là kẻ được Tu La Huyết tế đề cử."

"Cái gì?" Tôi sửng sốt.

"Xuống địa phủ mà hỏi Diêm Vương đi!" Nữ sát thủ vừa nói vừa xông tới, Tống Tinh Thần đột nhiên hét lên một tiếng, tôi nghe thấy tiếng quyền cước đánh nhau, rồi âm thanh một người ngã xuống, hẳn đó là Tống Tinh Thần.

Nữ sát thủ tiếp tục xông về phía tôi, đúng lúc này thì chợt có cảm giác một người từ trên trời rơi xuống, trên người có đồ vật giống như nón lá rộng vành, phát ra tiếng leng keng.

Choang một tiếng, người vừa tới dễ dàng đánh bật vũ khí của nữ sát thủ.

"Xin lỗi, ta tới trễ!" Một giọng nói đàn ông trầm đục vang kên, tôi kinh ngạc không ngớt, là Đao Thần!

Chương 623: Đao Thần ra tay

Mắt tôi không trông thấy gì, chỉ nghe tiếng leng keng, tiếng va chạm. Một cánh tay bỗng đỡ tôi dậy, thì ra là Tiểu Đào kéo tôi ra, tránh bị vũ khí ngộ thương.

Cả hai đánh nhau chừng 5 phút, tôi nghe Tống Tinh Thần nói, thực lực của Đao Thần áp đảo Ngũ tỷ, đột nhiên cả hai dừng lại. Đao Thần nói: " Thân là nhân tài mới nổi của kỳ binh môn, lại cam tâm làm tay sai dưới trướng Cảnh Vương Gia?"

Nữ sát thủ hừ một tiếng, nói: "Đừng nói khó nghe như vậy mà tiền bối, ta chỉ là thích đứng về phía cường giả thôi."

"Hổ báo trước giờ đều cô độc, chỉ đám chó săn mới kết bè kết phái!"

Bên ngoài đột nhiên vang lên một loạt tiếng súng, ước chừng hai giây sau, nữ sát thủ bỗng hét thảm, rồi tôi nghe thấy tiếng máu phun ra từ động mạch, giống như ống nước bị thủng vậy. Sự việc liên tiếp xảy ra lúc đó, sau này được mọi người kể tôi nới biết, thì ra đám sát thủ bắt Băng Tâm làm con tin, Tôn Lão Hổ đã đưa ra một quyết định khó khăn. Ông ta vừa đàm phán với kẻ địch, vừa sắp xếp tay súng bắn tỉa tìm cơ hội bắn hạ, một khi có bất kỳ sơ suất nào Băng Tâm sẽ chết, nhưng ông ấy biết nếu do dự thì tất cả chúng tôi không ai có thể sống.

Ngay đúng lúc đám sát thủ buông lỏng cảnh giác, tay súng bắn tỉa nháy mắt bắn vỡ đầu tên giữ Băng Tâm, con bé lập tức ôm đầu ngồi xuống, tiếp đó các đặc cảnh đồng thời nổ súng tiêu diệt toàn bộ đám sát thủ. Huyết tích tử tuy nhanh nhưng có nhanh đến đâu cũng không bằng đạn bắn.

Nữ sát thủ thấy đồng bọn chết thì phân tâm, Đao Thần liền xông tới một đao chém đứt cổ họng.

Có tiếng bước chân, Đao Thần đi tới trước mặt tôi, dùng tay đeo găng kiểm tra một chút mắt tôi, nói: "Mạch máu trong mắt bị vỡ, nhưng vẫn chưa hư hại hoàn toàn, giờ cấp cứu còn có thể giữ được."

Bên ngoài có tiếng bước chân dồn dập chạy vào, là đặc nhiệm, tôi đè tay Đao Thần nói: "Ngươi đi đi, ngươi nghĩ thân phận ngươi trong sạch lắm ư?"

"Đi? Giờ ta mà đi mắt ngươi sẽ phế, chẳng lẽ ngươi muốn cả đời làm tên mù?"

"Ta..." Tôi cứng họng, mặc dù là tự mình lựa chọn, nhưng tôi hiểu nếu mình mù sẽ mất đi rất nhiều, rất nhiều, cũng không còn cách nào đấu chọi lại với Giang Bắc Tàn Đao.

Đặc nhiệm vọt vào, vừa trông thấy Đao Thần thì đồng loạt chĩa súng vào hắn, quát lên: "Bỏ vũ khí xuống!"

Rồi có giọng Tôn Lão Hổ cất lên: "Lại là ngươi, ngươi định làm gì Tống Dương? Chỉ cần hắn nhúc nhích, lập tức bắn chết!"

"Không, đừng, Tôn thúc!" Tôi la lên.

Lúc này Tiểu Đào đi tới, nàng nghiêm mặt nói: "Đao Thần! Ta lấy danh nghĩa tổ đặc án bắt ngươi...Tôn cục trưởng, bảo người của ông lui ra hết đi, chuyện này không cần ông nhúng tay."

Tôn Lão Hổ chẳng hiểu gì: "Tiểu Đào, cô có ý gì, coi chỗ này là gánh hát à?"

Tiểu Đào không buồn giải thích: "Đao Thần, tiếp tục chữa trị cho Tống Dương đi, nhất định phải làm anh ấy phục hồi thị lực."

"Đi theo ta!" Đao Thần lôi tôi rời đi, đây tuy là kẻ đã giết hại ông nội, nhưng chẳng hiểu sao cái cảm giác bị hắn lôi đi rất quen thuộc, chẳng khác nào lúc bé ông dắt tôi đi chợ cả.

Đao Thần không thèm hỏi, trèo lên một xe cảnh sát, lái xe đưa tôi đi. Đi chưa được bao xa, đột nhiên phía sau có tiếng súng bất thường vang lên, một giọng thiếu niên gào khàn cả cổ: "Mẹ!"

Tôi giật mình, duỗi tay lần mò bộ đàm trong xe, Đao Thần với nó đưa cho tôi. Loay hoay một lát thì dò được tần số, tôi gọi Tiểu Đào, hỏi có chuyện gì xảy ra.

"Uông Nhiên thừa lúc bọn em không để ý, đã trộm một khẩu súng, tự sát!" Tiểu Đào nói.

Lòng tôi trùng xuống, không ngờ lại xảy ra bi kịch như vậy, nhưng tôi từng đích thân trải qua cái ảo giác này, biết chỗ đáng sợ của nó. Một khi bộ não đã bị bật bản năng chết lên, thì bức tường lý trí không thể ngăn cản.

"Trước khi chết, chị ta chỉ nói một câu..." Tiểu Đào giọng buồn bã: "Con trai, mẹ mãi mãi yêu con!"

Hai mắt tôi bị mù, hoàn toàn chẳng biết mình bị đưa đi đâu, chỉ biết là rất xa, đến một nơi yên ắng. Đao Thần dẫn tôi vào một tòa nhà, từ mùi ngửi được thì có lẽ là nhà gỗ, đã cũ kỹ, khiến tôi nhớ tới nhà mình khi xưa.

Hắn làm một loạt sơ cứu cho tôi, đắp thuốc mỡ vào mắt, xông hơi, châm cứu, còn uống cả thuốc. Ba ngày liên tiếp tôi và Đao Thần sống chung một chỗ, thật là không tưởng tượng nổi.

Đối thoại giữa chúng tôi rất ít, bởi tôi chẳng biết phải nói với hắn cái gì, khả năng ngược lại hắn cũng như vậy với tôi.

Đến ngày thứ tư, mắt tôi được quấn băng vải, Đao Thần nói: "Tĩnh dưỡng thêm một ngày là mắt ngươi sẽ lành, lần này rất nguy

hiểm! Nghe cho kỹ, một tháng nữa không được sử dụng minh vương chi đồng, nếu không đến mạng sống cũng đừng mong còn."

"Tại sao phải giúp ta đến mức này?" Tôi hỏi.

"Bởi ngươi là một mũi dao nhọn chống lại Giang Bắc Tàn Đao, ta không muốn ngươi gãy quá sớm." Đao Thần âm trầm nói.

"Chỉ như vậy thôi?"

"Chỉ như vậy thôi!"

Trong lòng tôi không khỏi thất vọng, tôi luôn có cảm giác, mình và người đàn ông này có mối quan hệ nào đó sâu xa hơn.

Nhưng bất kể là thế nào, tôi sẽ không tha thứ cho tội hắn giết ông nội, vì đối chọi với tổ chức tôi mới tạm thời coi hắn là đồng minh.

Đao Thần dẫn tôi ra xe, cho xe chạy từ nơi yên ắng đến nơi ồn ào, nghe khẩu âm người đi đường, hẳn là chúng tôi đã về tới Nam Giang.

Xe đột nhiên dừng lại, Đao Thần hỏi: "Nghe nói ngươi định đối phó Cảnh Vương Gia?"

"Đúng, lão già này quá ác độc, cần phải loại bỏ!"

Trầm mặc một hồi, bỗng Đao Thần khoác lên vai tôi, nói: "Đến lúc đó ta sẽ giúp ngươi, lão yêu quái này cũng nên trừ khử rồi. Hẹn gặp lại!"

Có tiếng mở rồi đóng cửa, rồi tiếng cửa kính bị vỡ. Một giọng nói gầm lên: "Ai ném gạch vào cửa sổ đấy!"

Sau đó người kia đi tới trước xe, ngạc nhiên: "Quái lạ, sao có xe cảnh sát dừng ở đây, xin hỏi cậu có nhìn thấy...á, ngại quá... cậu chẳng phải Tống Dương sao? Này, mau gọi Hoàng đội trưởng,

Tống cố vấn trở về rồi!"

Thì ra đây chính là ngay bên ngoài thị cục, đột nhiên một đám người đông chạy tới đón, hôm đi tôi không mang theo điện thoại, bọn họ lo muốn chết, cuối cùng lại thấy tôi xuất hiện ở đây.

Tiểu Đào lo âu nói: "Tống Dương, mắt anh vẫn chưa bình phục sao? Có phải là sau này cũng..."

Tôi cười: "Không sao, đã hết đau rồi, đại khái một ngày nữa là có thể nhìn thấy lại."

"Vậy tốt quá rồi!" Băng Tâm kích động nhảy cẫng lên.

"Trương Thạc bị bắt chứ?" Tôi hỏi.

"Đúng, đang chuẩn bị thẩm vấn hắn. Công việc thẩm vấn cứ giao bọn em, anh nghỉ ngơi đi." Tiểu Đào trấn an.

"Không, thẩm vấn không cần dùng mắt, anh đã nghỉ ngơi đủ rồi, làm ngay bây giờ đi!" Tôi kích động.

Chương 624: Tình yêu bị lợi dụng

Mười phút sau tôi và Tiểu Đào đã có mặt trong phòng khẩu cung, tự thẩm vấn tội phạm mà mình bắt. Đây đã trở thành thói quen, một nghi thức, không làm vậy thì cứ như là vụ án không hoàn chỉnh vậy.

Trương Thạc trông thấy tôi quấn băng trắng thì cười, lẩm bẩm: "Mù ư? Đáng đời!"

"Như nhau thôi, độc nhãn long." Tôi nhếch mép cười khẩy, mấy hôm nay dùng tai thay mắt, thính giác của tôi trở nên đặc biệt nhạy cảm, tiếng dịch chân trên đất cũng nghe rõ ràng.

"Trương Thạc, ta có thể nói cho ngươi biết, tham khảo vụ Lý Vân Gia lần trước, tử hình là cái án không thể thoát. Cho nên ngươi nói dối với chúng ta sẽ chẳng có bất kỳ ý nghĩa nào, hy vọng ngươi thành thật khai báo." Tiểu Đào nói.

Tôi thì dùng ngữ khí ôn hòa hơn: "Sau khi vào tù, sẽ chẳng có cơ hội tâm sự nữa. Chúng ta vừa là thầy trò, vừa là đối thủ, quan hệ thật đặc biệt, giờ đã lưỡng bại câu thương, thôi thì dốc hết tâm can một lần đi!"

Vừa đấm vừa xoa, đây là chiến thuật của chúng tôi, mặc dù nó gần như chỉ là thủ tục, nhưng lại rất có tác dụng. Trương Thạc thở dài, bắt đầu kể về quá trình hắn bước vào con đường tội phạm, con đường mà hắn vừa bước lên đã ném ra một quả bom nặng ký.

Một năm trước, thời điểm Lý Vân Gia bị chúng tôi đánh bại, tinh thần ả thoáng chốc tan vỡ, ý thức của ả quay về lúc 12 tuổi,

cho rằng mình là một cô bé, chính xác là ả đã điên thật rồi.

Trương Thạc đến thăm rất nhiều lần, bộ dạng của ả khiến hắn tan nát cõi lòng, hắn muốn tìm hiểu rõ chuyện gì đã xảy ra. Nhưng lúc đó dường như cả thế giới đều bí mật với hắn. Khoảng 1 tháng sau thì hắn nhận được một bức email, phía dưới ghi người gửi là Lý Vân Gia, hắn mừng rỡ như điên. Mở ra, trong email chỉ có một đoạn video, trông thấy Lý Vân Gia xinh đẹp gợi cảm, Trương Thạc bất giác lệ nóng tuôn trào. Lý Vân Gia hướng về ống kính, nói: "A Trương, lúc nay xem được video này có lẽ tôi đã chết, hoặc đã không thể quay lại nữa rồi. Tôi muốn thú nhận với anh một chuyện, tôi là một người xấu, tôi đang báo thù điên cuồng..."

Trong video, Lý Vân Gia đã nói hết cho hắn nghe, còn thừa nhận mình thích hắn nhưng không muốn hắn liên lụy nên vẫn luôn giữ khoảng cách. Ả còn nói rất nhiều việc, bao gồm cả việc con cáo kia là bích nhãn hồ ly, cách lấy con mắt của nó, cách sử dụng ra sao...

Nghe tới đó là tôi đủ hiểu Lý Vân Gia muốn lợi dụng Trương Thạc, mặc dù trong video không nói rõ muốn Trương Thạc thay mình báo thù, nhưng lại lờ mờ truyền đạt ý tứ, ả đúng là một kẻ cao thủ điều khiển lòng người.

Tôi còn có một suy đoán, có lẽ Lý Vân Gia đã thôi miên Trương Thạc trong video, cấy hai chữ báo thù vào ý thức của hắn giống như virus.

Trương Thạc bình thản nói, hắn biết Lý Vân Gia đang lợi dụng mình, nhưng cam tâm tình nguyện, bởi vì hắn yêu ả từ tận đáy lòng.

"Một cô gái yếu đuối báo thù thay anh trai, chống lại thế giới méo mó là một hành động vĩ đại nhường nào? Thời đại này cần có anh hùng, Lý Vân Gia chính là anh hùng..."

"Im mồm! Hai anh em này rõ ràng là kẻ sát nhân tội ác tày trời." Tiểu Đào cắt đứt suy diễn lảm nhảm của hắn. Từ chất ngông cuồng trong giọng điệu của Trương Thạc, tôi chắc chắn hắn đã bị cấy ám thị vào đầu. Có lẽ bản thân hắn không hề hay biết, thật là một gã đàn ông đáng thương.

Hắn kể tiếp, sau đó Trương Thạc bắt đầu lên kế hoạch trả thù, chờ con cáo lớn, lông biến thành màu đỏ, hắn liền cấy ghép con mắt nó lên cơ thể. Nhưng vì không có kinh nghiệm nên hắn bị nhiễm trùng, suýt nữa thì vong mạng. Trương Thạc lại không dám đi chữa bệnh, tự làm mắt mình như vậy, bác sĩ hỏi biết trả lời làm sao?

Kết quả là càng cố càng hỏng, hắn lên cơn sốt cao, gắng gượng đến đêm khuya chạy ra ngoài mua thuốc thì ngã ra hôn mê trên đường. Sau khi tỉnh lại, hắn phát hiện mình ở một nơi xa lạ, nằm trên bàn mổ, người đã bớt nóng. Nhưng người cứu hắn lại là một đám buôn người, đang chuẩn bị cắt thận của hắn.

Trương Thạc sợ hãi không thôi, nhìn bác sĩ đang cầm dao mổ, tên bác sĩ hét lên một tiếng. Hắn nhìn sang người khác, người đó cũng như gặp ma hét lên. Trong nháy mắt hắn ý thức được mình đã có năng lực thần kỳ, chỉ dùng con mắt mà đánh bại được mấy tên buôn nội tạng. Sau khi thoát ra, hắn quay về nhà, từ đó luôn đeo kính đen để che đi con mắt.

Cái năng lực thần kỳ làm hắn vừa sợ hãi vừa hưng phấn, hắn có thể khiến cả nhà kẻ nào đắc tội mình tự đi chết, ví dụ như lãnh đạo của mình, hay nhân viên siêu thị kênh kiệu, rồi đối tượng hẹn hò dám coi thường mình...

Hắn dùng thủ đoạn không thể phát hiện này giết một mạch năm, sáu người. Cái cảm giác áp đảo người khác này thật quá đã, hắn có cảm giác sâu bên trong mình, một chiếc hộp cấm kỵ đã được mở ra!

Sau đó tin dữ Lý Vân Gia tự sát đến tai, hắn đau thương không nói nên lời, lúc này mới nhớ ra việc báo thù cho ả.

Hắn cũng từng thử hành động, có lần đêm khuya đã theo dõi Tiểu Đào, nhưng Tiểu Đào rất cảnh giác, cứ như có mắt sau lưng nên hắn sợ hãi liền lâm trận bỏ trốn. Về đến nhà, hắn luôn ảo não trách móc bản thân là đồ hèn nhát. Ít lâu sau, một nhóm người bí ẩn chợt xuất hiện, thì ra chúng là tay sai của Cảnh Vương Gia, từ sau khi đám buôn người bị giết, chúng luôn bí mật theo dõi hắn, từ đó phát hiện năng lực thần kỳ của Trương Thạc.

Đối phương nói ý muốn hợp tác, hy vọng hắn thay Cảnh Vương Gia tìm một đứa trẻ 15 tuổi, Trương Thạc cũng nói điều kiện của mình, hai bên liền chấp thuận. Chủ ý thiên tài ngụy tạo việc Lý Vân Gia còn sống cũng là của Trương Thạc, hắn biết cảnh sát rất kiêng dè Lý Vân Gia, điều này sẽ khiến họ phân tâm. Dưới sự giúp đỡ của đám người thần bí, hắn lẻn vào bệnh viện, ngụy tạo hàng loạt chứng cứ, rồi tới phòng thí nghiệm y khoa thành phố ăn trộm thi thể Lý Vân Gia. Giờ di thể đó được giấu ở một nơi chỉ mình hắn biết.

Tất cả đều tiến hành rất thuận lợi, nhưng không ngờ lại thất bại trong gang tấc.

"Nói cho cùng, cũng là do mắt ngươi lợi hại hơn mắt ta!" Trương Thạc khẽ dựa đầu ra sau, điềm tĩnh nói.

"Hừ!" Tiểu Đào nhếch mép: "Đến tại sao mình thua mà ngươi cũng không biết. Ngươi không phải thua vì con mắt, mà thua vì tấm lòng!"

"Nói bậy, rõ ràng chính là sự chênh lệch con mắt. Tiểu tử, nếu ta có con mắt của ngươi, ai thắng ai bại còn chưa biết đâu." Hắn tham lam nói. Phần tử tri thức biến chất này khiến tôi nghĩ tới một câu nói: Người có vũ khí sắc bén, sát tâm tự nổi. Lúc trước hắn không có năng lực bức người, cho nên là một kẻ hiền lành, một khi

nắm giữ năng lực, bản tính liền được giải phóng, thứ người như vậy thật không đáng thông cảm chút nào!

Tôi chẳng quan tâm tới giả thuyết vớ vẩn của hắn, hỏi: "Vậy sao ngươi phải đi trộm con mắt trong bảo tàng?"

"Bởi vì Cảnh Vương Gia rất hứng thú với nó, ta muốn dùng nó làm lễ vật mừng thọ lão!" Trương Thạc đáp.

"Ngươi thật có hiếu!" Tôi châm chọc.

"Lão hứa với ta, chỉ cần ta hoàn thành nhiệm vụ, liền thu nạp ta vào tổ chức, nửa đời sau ăn sung mặc sướng...Các ngươi chưa được nếm trải cảm giác đó cho nên không hiểu đâu, cảm giác quyền lực trong tay quả là tuyệt vời! Khi các ngươi có thể tùy ý giết người như giết một con kiến, sẽ cảm giác được giết người không mang tội, kẻ yếu mới lựa chọn làm người tốt, trong khi ta lại là cường giả! Ha ha ha ha!"

Trương Thạc phát ra một tràng cười man dại, nội tâm của hắn đã méo mó hoàn toàn, đúng là nồi nào úp vung nấy, chẳng trách hắn lại yêu Lý Vân Gia. Có lẽ điểm mà ả hấp dẫn hắn nhất chính là sự điên cuồng và máu lạnh.

Hoàng Tiểu Đào cười khẩy: "Cường giả? Sờ hốc mắt của mình thử đi, giờ ngươi chả là cái cóc khô gì!"

Tôi nói: "Trương Thạc, ngươi nói kẻ yếu mới chọn làm người tốt? Không, đây chẳng qua là một ý nghĩ méo mó trong ngươi mà thôi. Trên đời này còn đó đầy những người mạnh, nhưng lại vô cùng hiền lành, họ dùng chính năng lực của mình để bảo vệ kẻ yếu, bảo vệ lẽ phải, chỉ để hưởng chút hương tường vi!"

Trương Thạc khinh thường: "Phi, đừng có nói xằng nói xiên, có câu kẻ cười sau cùng mới là kẻ chiến thắng, nhất định Cảnh Vương Gia sẽ tới cứu ta!"

"Ngươi khẳng định như vậy?" Tiểu Đào nói: "Hình như nhiệm vụ của ngươi còn chưa hoàn thành đấy."

"Nhưng lễ vật mừng thọ ta đã gửi, lão nhất định sẽ cứu ta!"

Tôi và Tiểu Đào cả kinh, con mắt vốn thuộc về Lý Vân Gia nay lại rơi vào tay Cảnh Vương Gia, đây thật không phải là một tin tốt. Đột nhiên Tiểu Đào lạnh lùng: "Đừng hy vọng hão huyền, Cảnh Vương Gia sắp xong đời rồi!"

Chương 625: Hành động giết sói

Tiểu Đào gọi hai cảnh sát vào giải Trương Thạc đi, nàng lẩm bẩm: "Gã đàn ông vừa đáng buồn vừa đáng hận."

Tôi cười cười: "Trong này bí bách quá, anh muốn ra ngoài hóng gió một chút."

"Được!" Tiểu Đào kéo dài âm điệu: "Đi thôi." Rồi dắt tôi ra khỏi cục, ngồi xuống ghế dài, nàng hỏi tôi cảm giác làm người mù ra sao, tôi nói: "Đặc biệt lắm, em sẽ nhận ra trước giờ mình không để ý đến những tin tức của thính giác, khứu giác và vị giác, thì ra thế giới có thể cảm nhận theo cách khác như vậy, rất ý nghĩa."

"Ví dụ như?" Tiểu Đào hỏi.

"Ví dụ như hôm nay em mặc áo khoác màu nâu, váy trong màu đen, ngực cài châm lông vũ, tay đeo đồng hồ Armani, cổ áo quàng khăn màu đỏ, người xịt nước hoa Dior." Tôi nói một lèo.

"Không cần em nói chắc anh cũng biết em đang tỏ ra thế nào. Nói em nghe làm sao anh biết, chẳng lẽ an có thể nhìn bằng tim?" Tiểu Đào hơi giật mình. Tôi giải thích: "Nước hoa thì anh ngửi được, áo khoác thì lúc em đẩy cửa anh nghe tiếng kim loại đập vào cửa, hẳn là cúc áo bằng đồng. Em có hai cái áo cúc đồng, một cái màu nâu một cái màu xanh, giờ chưa lạnh lắm nên loại bỏ cái thứ hai. Vừa nãy lúc em ngồi xuống, có động tác kéo quần áo, vì vậy anh đoán bên trong em mặc váy. Với thói quen của em, màu áo trong thường đậm hơn áo khoác, nên màu đen có xác suất tương đối lớn. Đồng hồ thì anh nghe được, phát hiện cứ cách một phút thì kim có âm thanh bất thường, hẳn là máy đã từng bị thương.

Anh nhớ em có một cái đồng hồ Armani do mẹ tặng, đã từng rơi hỏng một lần, nhưng nó có ý nghĩa rất lớn nên vẫn luôn giữ. Em là người chú trọng tiểu tiết, mỗi lần đeo cái đồng hồ màu bạc này thì cũng phải đeo lông vũ màu trắng. Khăn thì anh cũng nghe tiếng em tháo nó lúc trong phòng khẩu cung, dựa theo thói quen phối đồ thì tỷ lệ màu đỏ tương đối cao, đúng chứ?"

Tiểu Đào bật cười đầy cảm xúc: "Tống Dương, anh vĩnh viễn sẽ không khiến em thấy buồn chán!"

Rồi có cảm giác nàng từ từ lại gần, một mùi thơm cơ thể chui tọt vào mũi tôi, dù không nhìn thấy nhưng tôi rất hồi hộp, Tiểu Đào áp vào môi tôi, nàng hôn.

Mặc dù tôi cũng muốn hôn nàng, nhưng dù sao đây cũng là ngay cửa thị cục, không biết có ai không. Để đáp lại, tôi gãi gãi lòng bàn tay nàng, cười: "Tiểu Đào, thật muốn sớm nhìn lại khuôn mặt em!"

Tân gẫu một lát thì tôi nhớ ra chuyện con cáo, Tiểu Đào nói đã xử lý thỏa đáng rồi. Sau khi kết án, những người tham gia vụ án, cùng người của sở nghiên cứu và cả chuyên gia động vật học của thành phố đã ngồi họp, cuối cùng mọi người đều đồng ý để nó sống tiếp. Dù thế nào đi nữa thì nó cũng là loài động vật quý hiếm, nhưng xét đến độ nguy hiểm khi đám tội phạm có được nó, thị cục đã quyết định mang nó tới một nơi không ai biết.

Trong sinh vật học có một định lý, đó là loài nào còn dưới 500 cá thể, nó sẽ không thể tiếp tục sinh sôi. Đây cũng là một tiêu chí quan trọng để đánh giá mức độ bảo tồn của động vật.

Cho nên dù trong tương lai có tìm được thêm một hai đồng loại, thì loài bích nhãn hồ yêu này cũng nhất định tuyệt chủng. Tất cả chỉ là vấn đề thời gian, việc có thể làm trước mắt là bảo vệ nó trước khi nó tuyệt chủng mà thôi.

Tôi thở dài: "Đây là biện pháp tốt nhất rồi...À phải, con trai của Trần Ánh đâu, Cảnh Vương Gia có cho người đi tìm nó nữa không?"

"Bọn em đã giấu kỹ nó rồi, chỉ cần an toàn một thời gian ngắn là đủ, bởi vì..." Tiểu Đào hình như đang lấy một tờ giấy ra, nàng trịnh trọng, thì thầm: "Tống Dương, em có một tin quan trọng phải nói cho anh. Cấp trên đã quyết định, phái tổ đặc án chúng ta liên thủ với cảnh sát 3 tỉnh, tiến hành một chiến dịch lớn chưa từng có, đập tan hoàn toàn tổ chức chuyên buôn bán phụ nữ trẻ em của Cảnh Vương Gia cầm đầu. Khi cần thiết ta được phép điều động võ cảnh địa phương, thậm chí là nhờ trợ giúp quân đội, lần hành động này gọi là Giết Sói."

"Giết sói!" Tôi kích động: "Đúng vậy, chúng ta phải giết sạch đám sói ăn thịt người này!"

"Quyết định này đến thật quá đúng lúc, có điều em vẫn chưa hiểu, tại sao cấp trên lại biết chuyện này?" Tiểu Đào thắc mắc.

Tôi cười không đáp, xem ra bức tâm thư tôi viết đã có tác dụng, trong đó tôi đã liệt kê cặn kẽ những gì Sở Yên làm, có lẽ tấm lòng lương thiện của cô bé đã làm cảm động một nhân vật lớn có lòng yêu nước thương dân đang ngồi trên kia.

Một đốm lửa nhỏ có thể thiêu cháy cả cánh đồng, Sở Yên, chúng tôi sẽ thay cô hoàn thành sứ mệnh dang dở, bắt Cảnh Vương Gia và bè lũ tay sai xuống địa ngục!

Chương 626: Trảm lang bắt đầu!

Một tuần sau, được sự phê chuẩn của thượng cấp, chiến dịch lớn đã khai hỏa ở ba tỉnh Thiểm, Tấn, Ký.

Đây là lần phối hợp hành động lớn nhất của Bộ công an sau vụ đánh ma túy tam giác vàng, chiến dịch lấy tên là trảm lang, huy động dân cảnh, hình sự, võ cảnh, và cả cảnh sát đường sắt, tổng cộng hơn 2000 người.

Phụ trách chiến dịch lần này có tổng đội trưởng đặc nhiệm Thiểm Tây - Trịnh Á Long, Thanh tra cấp 1 của bộ công an Niếp Chuẩn Trung cùng với tổ đặc án chúng tôi.

Đại đội bỏ ra 1 tuần lễ thu thập tài liệu về các thành viên trong tập đoàn Cảnh Vương Gia. Rạng sáng 3 tháng 11, trời vừa hửng, theo hiệu lệnh từ trung tâm chỉ huy, hơn một ngàn võ cảnh mai phục ở 30 thị trấn cùng lúc xông vào hang ổ tội phạm, đồng thời thu lưới! Chỉ trong một ngày một đêm, chúng tôi tiêu diệt 12 đỉnh núi của Cảnh Vương Gia, bắt gần 1000 tên buôn người, giải cứu hơn 5000 phụ nữ trẻ em. Trong kho của một nhà máy ngụy trang thành hãng chế biến thực phẩm nằm ở ngoại ô Trạch Châu, phát hiện được khiến người ta khiếp sợ, thi thể bị lấy nội tạng chưa xử lý chất thành núi, không ít cảnh sát đã qua huấn luyện nghiêm khắc còn phải nôn mửa tại chỗ. Trong một tầng hầm khác, tìm được một nhóm lớn người mất tích, họ bị nuôi nhốt trong không gian tăm tối, oi bức, ẩm ướt giống như nuôi gia súc. Định kỳ đám buôn người sẽ lấy máu họ để xét nghiệm, dựa vào sức khỏe, tuổi tác, giới tính mà định giá, chờ khách hàng thích hợp.

Một khi có khách hàng đặt nội tạng, họ sẽ bị mang sang phòng giải phẫu gây mê, sau đó cắt bỏ nội tạng cần thiết. Nếu là thận, nạn nhân sẽ sống lay lắt thêm một thời gian, nếu là tim, gan hay phổi thì sẽ chết ngay lập tức. Đám buôn nội tạng gọi họ là lợn giống, không ít người sinh sống lâu dài trong hoàn cảnh này, cộng với sợ hãi, lo âu, bất an, cơ thể sẽ sinh bệnh, bọn chúng liền tiêm kháng sinh và giảm đau. Nếu vẫn không hết bệnh, sẽ bị xử lý sạch sẽ.

Đám con buôn thường thường hành hạ nạn nhân để mua vui tùy vào tâm trạng. Các phụ nữ bị lừa đến đây chỉ cần dưới 50 tuổi, ai cũng bị hãm hiếp...

Nhà máy nội tạng ở Trạch Châu này khiến chúng tôi rúng động, khó mà dùng lời nói diễn tả được. Tôi nghĩ, địa ngục cũng chẳng bằng nơi này, mỗi một giây ở đây thêm, tôi càng tin chắc Cảnh Vương Gia tội đáng chết vạn lần! Đám con buôn nhanh chóng bị chuyển tới tòa án nhân dân cấp cao Phù Phong tiến hành phán quyết. Mọi người không có thời gian ăn mừng chiến công, chỉ với việc thẩm vấn, tìm kiếm tội chứng đã bận đến sứt đâug mẻ trán, trung bình thời gian ngủ nghỉ chưa tới 6 tiếng/ ngày. Nếu loại trừ Lão Yêu ngủ nướng ở khách sạn, thì bốn người còn lại chưa tới được 4h.

Đương nhiên Cảnh Vương Gia không thể trơ mắt nhìn thủ hạ bị bắt. Để đề phòng tình huống ngoài ý muốn, Trịnh Á Long đã bày bố lớp phòng ngự cao xung quanh thị cục. Sáng ngày 5 tháng 11, một chiếc xe tải mất khống chế đột nhiên lao thẳng về hướng thị cục, đặc nhiệm hô đầu hàng không có hiệu quả, liền hạ lệnh bắn gục tài xế.

Xe tải phanh gấp, xoay ngang ra mặt đường, rồi một đám tội phạm cầm súng máy nhảy xuống, hai bên đấu súng kịch liệt. Đội đặc nhiệm được sắp xếp phòng ngự đã cho thấy sự thiện chiến, dưới sự chỉ huy của Trịnh đội trưởng, nhanh chóng khống chế cục

diện. Mười mấy tên tội phạm bị bắn chết, bắt sống 6 tên, đến lúc tiếng súng như mưa dừng lại, tôi cảm giác tim mình vẫn đập dồn dập.

Tiểu Đào phất tay một cái, nói: "Đi, ra ngoài xem một chút!"

Chúng tôi ra ngoài, chỉ thấy 6 tên tội phạm tay ôm đầu, quỳ dưới đất, Trịnh đội trưởng quát bằng một giọng nặng khẩu âm Thiểm Tây: "Đàng hoàng một chút cho ta!"

Tiểu Đào nhìn cánh cửa thị cục bị bắn như tổ ong, nói: "Quá ngạo mạn, dám tập kích trụ sở công an! Từ khi làm cảnh sát tới nay, đây là lần đầu tiên em thấy cảnh này!"

Tôi cười lạnh: "Xem ra Cảnh Vương Gia đã cuống lên rồi, anh đoán lão sẽ còn hành động điên cuồng hơn."

Trịnh đội trưởng vung tay: "Các vị yên tâm, có trung đội đặc nhiệm ở đây, tuyệt đối sẽ không cho lão tặc kia được như ý!"

Đúng lúc này có người kêu: "Đội trưởng, không xong!" Quay đầu nhìn lại, chỉ thấy đám tội phạm lần lượt ngã ra đất sùi bọt mép, tên cuối cùng đang cố cắn cổ áo mình.

Tống Tinh Thần xoay cổ tay, vèo một tiếng ném viên sỏi vào giữa trán tên kia, hắn lập tức ngã ra bất tỉnh.

"Thân thủ khá lắm!" Trịnh đội trưởng vỗ tay khen ngợi. Chúng tôi cũng thở phào, tôi đi tới kiểm tra, thì ra chúng đính thuốc độc ở cổ áo, nhất định là Cảnh Vương Gia sợ bị bắt thóp nên mới làm vậy. Việc Tống Tinh Thần cứu tên này có ý nghĩa trọng đại đối với chúng tôi, bởi vì dù đã bắt được rất nhiều thành phần, nhưng tập đoàn buôn người tổ chức rất chặt chẽ, những tên ở tầng dưới không biết gì về tầng trên. Còn những tên đầu mục có đánh chết cũng không chịu tiết lộ manh mối, với những chứng cứ trong tay, chưa thể nào kết tội Cảnh Vương Gia được.

Tàng trữ vũ khí, tấn công cảnh sát là trọng tội, chỉ cần cạy miệng tên sát thủ này, chúng tôi sẽ có thể bắt Cảnh Vương gia quy án, sau đó từ từ tra khảo.

Tôi nói: "Mau mang người vào, cẩn thận đêm dài lắm mộng."

Mấy đặc nhiệm nhấc tên kia lên, chạy rất cẩn trọng, ai cũng hiểu tầm quan trọng của tên tội phạm này nên các đặc nhiệm gần như là dùng thân mình che chắn hắn, đề phòng từ đâu bất chợt có một phát đạn bắn tới.

Chỉ một đoạn ngắn từ đầu đường tới thị cục cũng khiến chúng tôi vô cùng hồi hộp, chỉ đến khi hắn được giải tới cửa tất cả mới hết căng thẳng.

"Nói với anh đây không phải là mơ đi, bẻ gãy Cảnh Vương Gia thật sẽ thuận lợi như vậy ư?" Tôi cười nói.

Hoàng Tiểu Đào đáp lời: "Đây mà gọi là thuận lợi à? Trận này chúng ta ăn không ngon ngủ không yên, ngày đêm vất vả, đấu trí đấu sức với đám cặn bã này, ai cũng sắp không trụ được nữa, nên kết thúc rồi!"

Do khí hậu địa phương khác biệt, cộng thêm áp lực quá lớn, sắc mặt Tiểu Đào rõ ràng không được tốt, tôi cũng cảm thấy thương xót, gật đầu nói: "Cố gắng chịu đựng ba ngày đến khi phiên tòa diễn ra. Đợi vụ án kết thúc, chúng ta đi du lịch đi! Đã vất vả rồi, hay là tới Đại Nhạn Tháp, dạo hoa thanh cung, ăn đồ vặt."

Băng Tâm nhổ nước bọt nói: "Coi như xong, đến lúc đó muội chỉ muốn ném mình lên giường khách sạn, ngủ đến không biết trời đất."

Tiểu Đào mỉm cười: "Đồng cảm!"

Tôi nói: "Được rồi, đến lúc đó chúng ta cùng ngủ...không, ý ta là ngủ chung..."

Càng nói càng thấy dễ gây hiểu lầm, mặt đầy lúng túng, dạo này thiếu ngủ, khả năng ngôn ngữ của tôi cũng bị ảnh hưởng.

Băng Tâm trợn mắt nhìn tôi: "Thôi đi, giải thích chính là che giấu. Đến lúc đó muội thuê một phòng khác, hai người các huynh muốn làm gì thì làm."

Tiểu Đào đỏ bừng mặt ho khan: "Nói bậy bạ!"

Sau khi tên tội phạm tỉnh lại, chúng tôi đưa hắn vào phòng khẩu cung. Lúc cảnh sát còng tay, hắn còn phản kháng kịch liệt, Tiểu Đào nhỏ giọng hỏi tôi: "Tên này chắc chắn sẽ vô cùng cứng miệng, mắt anh giờ còn dùng được chứ?" Tôi cười nhạt, móc một bọc giống như đường phèn trong túi ngực ra: "Không lo, anh có kỹ thuật thẩm vấn đặc biệt!"

Chương 627: Vương thúc đối đầu người bịt mặt

Tiểu Đào hỏi tôi đây là cái gì, tôi đáp: "Là he..." Vừa nói ra một từ, nghi phạm đã nhìn tay tôi với ánh mắt thèm thuồng như bị bỏ đói lâu ngày. Lúc nãy hắn hôn mê, tôi đã dùng Thính cốt mộc nghe ngực hắn, phát hiện phổi hắn có tạp âm, hô hấp rối loạn, gan không tốt lắm, hơn nữa còn xanh xao vàng vọt, nghi là do dùng một loại ma túy nào đó trong thời gian dài. Bởi vậy liền nhờ cục trưởng bố trí cho mình một chút ma túy mới thu giữ được.

Đúng như dự đoán, hắn là con nghiện nặng, quá dễ dàng rồi. Tôi ném túi ma túy lên bàn, nói: "Khai hết những gì ngươi biết ra, ta sẽ cho ngươi số đá này."

Nghi phạm toát mồ hôi lạnh, thèm thuồng liếm môi một cái, mắt đầy vẻ do dự, hắn lắp bắp nói: "Ngươi...ngươi không có quyền hạn đó."

"Ta đương nhiên là có quyền, chúng ta là tổ đặc án, không cần xin ý kiến cảnh sát địa phương." Tôi lấy ra một chút đá, dùng ly trà nghiền thành bột, xé một mảnh giấy bạc, để lên trước mặt hắn. Mặc dù trước đây trên phim ảnh đã từng thấy không ít con nghiện, nhưng con nghiện ngoài đời này còn làm tôi bất ngờ hơn. Trong mắt hắn ngoài chút ma túy trên bàn thì chẳng có gì cả, chẳng trách những kẻ nghiện thuốc phiện lại chẳng hề có tôn nghiêm.

Tôi đi tới trước mặt hắn, hắn cố sức rướn cổ, lỗ mũi phập phồng, tôi lại dụ: "Ai sai khiến các ngươi tấn công, nói ra một cái tên, ta sẽ cho ngươi hít một hơi."

"Cảnh..."

"Cảnh cái gì?"

"Cảnh..."

Trán hắn lấm tấm từng giọt mồ hôi to như hạt đậu, nhưng cứ ấp úng nửa ngày không nói ra một cái tên hoàn chỉnh. Tôi ném số ma túy kia xuống đất, dùng đế giày giẫm lên, hắn phát ra tiếng kêu thảm thiết.

Tôi lạnh lùng nói: "Chúng ta không có thời gian để tốn với ngươi, thành thật khai báo, nhân lúc ngươi còn có giá trị lợi dụng!"

"Ta không thể nói, không thể nói..."

Tiểu Đào đập bàn: "Dùng súng bắn cảnh sát, tội của ngươi ít cũng chung thân, có gì mà không thể nói. Thành thật sẽ được khoan hồng, ngoan cố sẽ nghiêm trị. Tập đoàn của Cảnh Vương Gia đã sắp bị tiêu diệt rồi, hắn sao uy hiếp nổi ngươi?"

"Không, các ngươi không biết sự đáng sợ của lão đâu, ta chết cũng không thể nói." Nghi phạm đột nhiên nghiến răng, khóe miệng trào ra một dòng máu tươi. Tôi vội đi qua bóp miệng hắn, một đầu lưỡi đỏ lòm rơi xuống đất. Trong miệng nghi phạm đầy máu tươi, trên thực tế cắn lưỡi tự sát sẽ không chết ngay, cái chết đến chậm hơn cắt cổ tay, nhưng hình ảnh này thật sự khiến người ta e sợ, đến cả tôi cũng không chịu được.

Cảnh sát vội lao vào đưa nghi phạm đi cấp cứu, tra hỏi thất bại khiến tôi rất bực mình, Tiểu Đào thắc mắc: "Rốt cuộc Cảnh Vương Gia có thủ đoạn gì, tại sao những tên này đều tuyệt đối giữ bí mật, thà chết không chịu bán đứng lão?"

Tôi thở dài: "Chắc thủ đoạn đó phải kinh khủng lắm. Phải rồi, chúng ta đi xem thi thể một chút."

"Thi thể?" Tiểu Đào tò mò.

"Vừa rồi chẳng phải có mấy tên bị bắn chết sao?" Tôi nói.

Người sống không chịu nói thì để người chết mở miệng. Thi thể đám tội phạm kia bị cho vào túi, vứt trong sân, đợi mang đi hỏa táng. Tôi bảo Băng Tâm mang theo đồ giải phẫu tới.

Lần này không giống lúc trước, cái chúng tôi muốn tìm là nơi chúng từng ở. Tôi bảo Băng Tâm trực tiếp mổ dạ dày chúng để xem bên trong, còn mình cẩn thận kiểm tra dấu vết trên cơ thể.

Quần áo chúng dính những sợi gì đó chưa biết, bám bụi, vài tên còn dính thứ giống nước đường, không biết là gì. Quan trọng nhất là giày, tôi lấy giày chúng lên, ngửi phần đế đầy đất, đủ loại mùi xộc vào mũi, có một mùi đặ biệt rõ ràng, tôi nói: "Là hầm nấu rượu! Hiểu rồi, trên quần áo chúng dính là nguyên liệu chưng cất rượu, sau khi ngũ cốc lên men sẽ tạo thành thứ dinh dính tương tự như mạch nha."

Tiểu Đào nói: "Người Phù Phong rất thích uống rượu, những cơ sở rượu ở đây cũng không ít."

Tôi hỏi Băng Tâm có phát hiện gì, con bé cẩn thận từng li từng tí mổ xẻ dạ dày người chết, lấy ra một ít thức ăn còn chưa tiêu hóa hết như bánh bao, rau cải, còn có một loại thịt. Tôi cầm lên tay xé, rồi ngửi, nói: "Là thịt chó!"

Tiếp tục mổ dạ dày mấy tên nữa, phát hiện chúng đều ăn thịt chó, thức ăn mới tiêu hóa được chừng 3 tiếng. Nói chuyện này cho thanh tra Niếp, anh ta tra máy vi tính một cái, toàn thành phố, nơi có xưởng chưng cất rượu lại gần quán thịt chó chỉ có một: đường Quảng Đại, hơn nữa nơi đó cách đây chỉ ba tiếng đi xe.

Thanh tra Niếp và Trịnh đội trưởng liền sắp xếp một đội, chúng tôi hỏa tốc chạy tới nơi đó. Khoảng 2h chiều, chúng tôi đến một xưởng rượu cũ kỹ trên đường Quảng Đại. Các nhân viên cảnh sát không ập vào ngay, thanh tra Niếp với kinh nghiệm lão luyện

dẫn theo hai võ cảnh, mặc thường phục đi vào, còn lại bên ngoài chờ lệnh.

"Trong xưởng không có ai, đã bọ bỏ hoang..."

"Chúng tôi sẽ vào kiểm tra nhà khi."

"Nhà kho thứ nhất, sạch!"

"Nhà kho thứ hai, sạch!"

Trong bộ đàm liên tục vang lên giọng của Niếp cảnh quan, xem ra đã vồ hụt. Đối với lần tập kích này tôi không quá hụt hẫng, bọn chúng tấn công đã được 5 tiếng, đám này lại không phải kẻ ngu, ngây ngô ở đây để chờ bị bắt.

Đột nhiên trong bộ đàm có tiếng hô: "Đứng im, không được cử động!"

Sau đó có tiếng hét thảm, chúng tôi kinh ngạc nhìn nhau, bên kia hình như đang đánh nhau, đánh rất hắng. Trịnh đội trưởng xin ý kiến chúng tôi: "Đồng chí tổ đặc án, có ấp vào bây giờ không?"

Tiểu Đào nhìn tôi một chút, nói: "Vào!" Sau đó bổ sung một câu: "Cố gắng bắt sống."

Trịnh đội trưởng sắp xếp đội ngũ, chưa tới nửa phút, một tốp đặc nhiệm huấn luyện nghiêm chỉnh nối đuôi nhau xông vào. Chúng tôi cũng theo phía sau.

Chỉ thấy Niếp cảnh quan đang giao đấu với một người bịt mặt, hai võ cảnh thì đang nằm dưới đất rên rỉ. Thân thủ Niếp cảnh quan đương nhiên khỏi bàn, nhưng tên bịt mặt hình như còn cao hơn, mặc dù tôi không hiểu về võ thuật, nhưng nhìn nhiều quá thì cũng có thể biết đôi chút. Theo tôi thấy thì có vẻ tư thế và động tác ra đòn của tên bịt mặt khá giống Vương Nguyên Thạch.

Tên bịt mặt né người rồi đá văng Niếp cảnh quan, nhưng hắn không ham đánh mà xoay người định nhảy lên cái hòm, leo lỗ thông hơi bỏ chạy. Đúng lúc này thì một người xông tới, tung chân một cái, người bịt mặt giơ chéo hai ta ra đỡ, quyền cước va nhau vang lên tiếp bốp.

Cái hòm rất nhỏ, tên bịt mặt lảo đảo về phía sau, thuận thế lộn một vòng rồi đáp xuống đất. Người nhảy ra chặn đánh chính là Vương Nguyên Thạch, thừa thắng truy kích, ông nhảy vọt lên dùng đầu gối hướng vào đầu tên bịt mặt. Một chiêu này quá ác, là kỹ thuật giết người trong Quân Thể Quyền. Tên bịt mặt hoảng hốt lui về phía sau, chờ khi Vương thúc vừa đáp xuống đất thì liền quét hạ bàn ông ta.

Đã sớm có phòng bị, Vương thúc tung người lên lần nữa, đá trúng mặt tên kia, hắn văng ra, ngã vào đống vò rượu vỡ loảng xoảng. Các đặc nhiệm tức thì hoan hô võ công của Vương thúc.

Tiểu Đào lẩm bẩm: "Chiêu nào cũng là sát chiêu, lão Vương sao hôm nay có vẻ kích động! Ông ấy có uống rượu không nhỉ?"

Tôi lắc đầu: "Chưa từng thấy Vương thúc uống say quá, huống hồ ông ta lái xe tới đây, lúc lái xe không bao giờ uống rượu." Tôi đột nhiên nghĩ, liệu có phải Vương thúc biết người này?

Chương 628: Đồng đội nằm vùng

Tôi vừa nói suy đoán này cho Tiểu Đào thì thấy hai tay Vương thúc túm chặt cổ áo tên bịt mặt, định quật hắn xuống đất, Tiểu Đào hô to: "Đủ rồi!"

Vương Nguyên Thạch hai má đỏ bừng, lỗ mũi phập phồng, đồng tử co lại, nghiến răng, như đang cố nén sự phẫn nộ vô cùng. Giật cái mũ che mặt ra, Vương thúc hét: "Quả nhiên là ngươi, ngươi đã tàn tạ đến mức này rồi sao?"

Người kia lớn tuổi hơn Vương thúc một chút, dáng người to con, da màu nâu bóng, nếp nhăn trên mặt như vẽ, hai bên tóc mai điểm bạc, tạo cho người ta một cảm giác cường tráng.

Bởi vì vừa bị Vương thúc đạp một cước, má ông ta sưng lên, thở hổn hà hổn hển, trợn mắt nhìn Vương thúc.

"Mở mồm!" Vương Nguyên Thạch lại rống lên một tiếng. Đây là lần đầu tôi thấy ông ấy kích động như vậy, Tiểu Đào khuyên nhủ: "Lão Vương, ông bình tĩnh lại đã, ông biết người này sao?"

Vương Nguyên Thạch không nói gì, Tiểu Đào nói với Trịnh đội trưởng: "Phiền anh giải nghi phạm này về."

"Được!"

Đặc nhiệm giải nghi phạm đi, Tiểu Đào gọi Vương thúc ra ngoài, để tổ chuyên án nói chuyện riêng. Lúc này ông ta mới lên tiếng: "Hắn là đồng đội cùng thời với tôi, Lý Tấn Phong."

"Cái gì?" Tiểu Đào giật mình: "Hắn là cảnh sát?"

"Đã từng, nhưng từ khi nghiện ma túy thì không còn nữa..." Vẻ mặt Vương thúc buồn bã nói, năm xưa ông cùng Lý Tấn Phong cùng học trường cảnh sát, quan hệ rất thân thiết, cùng nhau uống rượu, cùng nhau đánh lộn, cùng theo đuổi người đẹp. Cả hai đều thích quyền cước, những thứ được dạy trong trường chẳng thỏa mãn được, họ ra ngoài cùng bái một võ sư làm thầy.

Vương Nguyên Thạch và Lý Tấn Phong đã từng ôn luyện với nhau từng chiêu từng thức, cho nên vừa thoáng nhìn cách đối phương ra đòn, Vương thúc đã đoán được là ai.

Sau đó Lý Tấn Phong bị nhà trường phát hiện ngụy tạo hồ sơ, nói ra nghe có vẻ kịch tích, cha ông ta chính là lão đại xã hội đen vùng duyên hải, liền bị đuổi học. Lúc đó có một cảnh sát già tìm hắn muốn hắn nằm vùng, cũng hứa hẹn sau khi kết thúc nhiệm vụ sẽ được trở lại làm cảnh sát. Lần đó Vương thúc không hề biết, lại tưởng huynh đệ gia nhập xã hội đen, hai người còn đánh nhau một trận. Cho đến 10 năm sau, cảnh sát càn quét băng đảng sau đó giải mã hồ sơ, Vương thúc mới biết nội tình. Vụ đó Lý Tấn Phong lập được công lao to lớn.

Nhưng cuối cùng Lý Tấn Phong vẫn không thể quay về làm cảnh sát, bởi trong lúc nằm vùng đã dính vào ma túy. Người cảnh sát già kia đưa ông ta vào trại cai nghiện nhưng không cai được, còn bỏ trốn. Sau đó cướp ma túy trong hộp đêm, đả thương nhiều người.

Sau chuyện này hắn bị ngồi tù hai năm, Vương thúc từng tới thăm hắn, đối mặt với sự biến chất của huynh đệ năm xưa, ông ta rất khó chịu. Vương thúc móc hết tiền trong túi đưa cho hắn rồi từ đó không liên lạc lại.

Vương Nguyên Thạch siết chặt nắm đấm, mắng: "Ta không ngờ hắn lại gia nhập với Cảnh Vương Gia, thật đã nhìn lầm

người!"

Tôi nói: "Sự việc còn chưa rõ ràng, không kết luận bừa được."

Tiểu Đào tiếp lời: "Lão Vương, việc thẩm vấn giao chúng tôi, ông về khách sạn nghỉ ngơi đi."

Vương thúc kiên quyết lắc đầu: "Không, ta muốn nói chuyện với hắn một chút."

Tiểu Đào ôn hòa: "Quan hệ giữa ông và ông ta thân thiết, khó tránh khỏi nghi ngờ, nguyên tắc này một cảnh sát lâu năm như ông còn cần tôi nhắc sao? Băng Tâm, cô theo Vương thúc về khách sạn đi, chờ bọn tôi về rồi ăn tối."

Băng Tâm vốn không muốn, nhưng thực sự mấy ngày qua đã vất vả, mắt ai cũng thâm quầng, cho nên không bướng bỉnh nữa, lên xe Vương thúc về khách sạn.

Tôi và Tiểu Đào vào trong xưởng rượu khám xét, các manh mối chứng minh đây đúng là hang ổ tạm thời của đám tội phạm. Ngoài ra, lúc đi vào nhà kho tôi có một phát hiện, đó là mùi người quen thuộc!

Nơi này từng nhốt rất nhiều người, nhưng đã bị chuyển đi, tôi nói: "Xem ra đây cũng là hang ổ của bọn buôn người, bên ngoài nấu rượu bình thường, bên trong thì nhốt người."

Tiểu Đào nói: "Cùng là châu chấu trên một sợi dây, đám tội phạm sống ở đây cũng không có gì lạ."

Trịnh đội trưởng hỏi chúng tôi, giờ quay về cục ư, tôi xua tay: "Thẩm vấn ngay tại đây luôn, có đầu mối gì có thể lập tức ra tay. Anh và Niếp cảnh quan có việc thì cứ về trước."

Trịnh đội trưởng cười: "Chẳng có việc gì."

Chúng tôi tìm một căn phòng yên tĩnh, dẫn Lý Tấn Phong vào, trói vào một cái ghế. Câu đầu tiên ông ta nói là: "Anh bạn nhỏ, có rượu không?"

Tôi không khỏi bật cười, chẳng trách người này là bạn thân của Vương thúc ngày xưa. Người trước mặt phảng phất là một phiên bản khác của Vương Nguyên Thạch, nhưng sao lại sa đọa đến mức trở thành động bọn của đám buôn người, khoảng cách lại quá xa.

"Rượu? Dùng lời khai của ông mà đổi." Tiểu Đào nghiêm nghị nói.

Lý Tấn Phong cười khẩy.

Tiểu Đào vỗ bàn: "Tốt nhất ông nên chú ý thái độ, ông cũng được huấn luyện qua, biết thừa nguyên tắc của chúng tôi chứ?"

Lý Tấn Phong chẳng nói lời nào.

Tôi bắt đầu đặt câu hỏi, nhưng dù cho tôi có hỏi thế nào, Tiểu Đào có quát ra sao, ông ta vẫn không hé răng nửa lời, khiến cả hai đau đầu. Tiểu Đào gấp gáp, nhỏ giọng nói với tôi: "Dùng chút thủ đoạn đi."

Tôi không mang theo nhập mộng tán, bất đắc dĩ thở dài: "Mang người về trước đi!"

Chúng tôi quay về, tới thị cục đã là 6h tối. Lúc ngồi ăn lẩu, Vương thúc hỏi: "Hắn có khai không?"

Tiểu Đào thở dài: "Bạn của ông cứng miệng lắm, hỏi gì cũng không nói."

Băng Tâm lấy làm lạ, nói: "Mấy người không thấy kỳ lạ sao? Lúc xông vào chỉ có một mình ông ta ở đó, đám buôn người rút đi sao lại bỏ ông ta lại, há chẳng phải là tự chuốc lấy phiền toái sao?"

Tôi trầm ngâm: "Một điểm này ta cũng đã cân nhắc qua, theo ta thì ông ta có phải nghi phạm hay không, đừng để ấn tượng ban đầu giữ vai trò chủ đạo."

Tiểu Đào nói: "Đúng thời điểm này, xuất hiện ở nơi này, không phải là nghi phạm, chẳng lẽ là cảnh sát?"

Câu nói vô tâm này chợt nhắc nhở tôi, liền gọi điện cho Niếp cảnh quan, bảo anh ta tra hồ sơ về người này. Sau đó quay qua nói với Lão Yêu đang cắm đầu ăn: "Lão Yêu, ngươi cũng hỗ trợ điều tra về người này đi."

"Mẹ, hành động trùng lặp à, ngươi đã bảo người của bộ điều tra, còn bắt ta tra cái gì?" Lão Yêu vừa nói vừa gắp thịt trong nồi.

"Bởi ta tin ngươi sẽ tra được."

Một câu này của tôi liền khiến hắn mặt mày hớn hở, còn kết thúc việc ăn uống luôn. Tiểu Đào khen đây là lần biểu hiện EQ cao nhất trong đời của tôi, đáng tiếc đối tượng lại là Lão Yêu.

Sáng hôm sau, Niếp cảnh quan nói cho chúng tôi, theo hồ sơ trên bộ, năm 99 Lý Tấn Phong đã bị trục xuất khỏi ngành cảnh sát, sau đó ngồi tù 2 năm. Làm người ta bàng hoàng là, ông ta ra tù liền làm xã hội đen, còn bị xử lý hình sự mấy lần, vết nhơ loang lổ.

Lão Yêu thì không tra được tin gì mới, nhưng ở một góc độ khác, hắn tìm được một tin tức!

Năm 2002 Lý Tấn Phong kết hôn với Dương Tuyết Nhi, có một đứa con gái. Dương Tuyết Nhi làm việc ở hộp đêm, năm 12 bị chết trong một trận đấu súng. Cản sát Quảng Đông lại bí mật cử hành tang lễ cho chị ta. Trong lúc bất chợt tôi nghĩ, liệu có phải Lý Tấn Phong vẫn là cảnh sát đang nằm vùng?

Chương 629: Người cha báo thù

Tôi, Tiểu Đào và Vương Nguyên Thạch lập tức đến thị cục Phù Phong. Gặp Lý Tấn Phong trong phòng tạm giam, Vương thúc kích động la lên: "Huynh đệ, nói cho ta biết, có phải ngươi vẫn đang nằm vùng đúng không?"

Tôi thì quan sát nét mặt, để ý thấy lông mày ông ta hơi co lại, xem ra có đến 8, 9 phần là đúng.

"Không!" Lý Tấn Phong phủ nhận.

Tiểu Đào nói: "Không cần bí mật, ở đây đều là người của mình, chúng tôi sẽ không tiết lộ thân phận ông đâu."

Lý Tấn Phong tự giễu, cười: "Ta là một người trong giang hồ, oanh oanh liệt liệt, sao phải giả mạo nằm vùng, ta có bệnh à?"

Tôi dùng động u chi đồng quan sát, đột nhiên phát hiện dưới đất có mấy mảnh vụn nhỏ rất khó phát hiện. Vì ông ta là nghi phạm quan trong nên hai tay bị còng sau lưng, bên ngoài có cảnh sát trông coi, tôi lập tức nói: "Đưa tay ra trước mặt."

"Tiểu ca, cậu có lầm hay không, tay ta bị còng mà!" Ông ta nói.

Tôi bảo Vương Nguyên Thạch tới làm giúp, ông ta đi qua kéo tay Lý Tấn Phong một cái, phát hiện đối phương đã mở được còng ra rồi. Dụng cụ là một cái kẹp giấy không biết lấy từ đâu, trong quá trình mở khóa, không cẩn thận đã làm bong một ít vụn sơn.

Tiểu Đào nói: "Ồ, ông cũng thật lợi hại!"

Lý Tấn Phong cười cười, vội dùng bả vai huých Vương Nguyên Thạch ra, sau đó lao ra ngoài. Cạch một tiếng, cửa sắt phía sau chúng tôi bị đóng lại.

Tất cả những chuyện này diễn ra trong tích tắc, chúng tôi đều ngây người, cảnh sát bên ngoài cũng không kịp phản ứng, chưa rút súng ra đã bị Lý Tấn Phong đấm thẳng vào ngực, ngã ra đất đau đớn.

"Ông ta muốn vượt ngục!" Tiểu Đào hét: "Quay lại, đừng làm chuyện điên rồ!"

"Lão Lý, không nghĩ cho mình, cũng phải nghĩ cho con gái của ngươi chút chứ!" Vương Nguyên Thạch la lên.

Vừa nhắc tới con gái, Lý Tấn Phong liền khựng lại. Một nhóm cảnh sát đang chạy tới, đây là cục công an, bên ngoài có đặc nhiệm canh giữ, nếu ông ta cố tình xông ra ngoài, rất có thể sẽ bị bắn chết.

Một cảnh sát từng nằm vùng, xuất hiện trong hang ổ của đám buôn người, vừa nghe thấy con gái thì phản ứng rõ ràng có chút khác thường. Chẳng lẽ...

Trong lúc bất chợt tôi có một suy đoán, tình thế trước mắt nguy cấp, phải ngăn ông ta làm chuyện điên rồ, liền la lớn: "Con ông bị lừa bán rồi đúng không?"

"Làm sao cậu biết?" Lý Tấn Phong kinh ngạc quay đầu.

Nháy mắt tôi liền thở phào nhẹ nhõm: "Là tôi đoán, ông đơn thương độc mã chạy tới Phù Phong, lại xuất hiện đúng lúc ở hang ổ bọn buôn người, khả năng lớn là đi tìm ai đó."

"Mấy người không giúp được ta đâu, chẳng ai giúp được ta." Lý Tấn Phong tự nói.

Tiểu Đào vội ngắt lời: "Lão huynh, đến cảnh sát còn không tin thì ông có thể tin ai. Chưa kể ông còn từng là cảnh sát nằm vùng."

Lý Tấn Phong vẫn chưa hết ảo não: "Vì điều tra về con gái, ta đã giết một kẻ buôn người, chẳng lẽ mấy người dám vỗ ngực đảm bảo ta sẽ không sao? Giờ ta không thể bị bắt, ta phải tìm ra con bé!"

Chúng tôi đều cả kinh, thì ra có ẩn tình như vậy. Tiểu Đào liền đưa giấy chứng nhận ra, nói: "Ông nói đúng rồi đấy, chúng tôi có thể vỗ ngực đảm bảo ông sẽ không sao! Hiện giờ là lúc mấu chốt trong cuộc chiến với Cảnh Vương Gia, chúng ta phải tận dụng mọi nguồn lực có thể."

"Xin hãy tin tưởng vào cảnh sát Trung Quốc!" Tiểu Đào vừa nói vừa giơ tay chào.

"Cảnh Vương Gia?" Lý Tấn Phong sửng sốt một chút. Lúc này, một tốp đông cảnh sát xông vào, giơ súng vây lấy Lý Tấn Phong tôi lớn tiếng ngăn lại: "Không cần nổ súng!"

Cuối cùng nguy cơ đã được giải trừ, chúng tôi dẫn Lý Tấn Phong vào một phòng làm việc. Vương thúc móc ra chai rượu thường mang bên người, Lý Tấn Phong chẳng khách khí, vơ lấy tu mấy ngụm lớn.

Có lẽ tâm tình kìm chế bị kích động bởi chất cồn, hai mắt Lý Tấn Phong đỏ hoe, đột nhiên nói: "Tiểu Văn mất tích đã 1 tuần rồi, thời gian này ta gần như phát điên, chỉ cần tìm được nó trở về, ta chẳng quan tâm cái gì hết."

Tiểu Đào an ủi: "Từ từ nói, ông yên tâm, chúng tôi nhất định sẽ giúp ông."

Lý Tấn Phong liền nói rõ thân phận cho chúng tôi nghe. Năm đó sau khi đánh bại băng đảng xã hội đen, một lượng súng ống và

ma túy vô cùng lớn đã biến mất không rõ tung tích. Mặc dù Lý Tấn Phong rất muốn quay về đội, nhưng biết sự nghiêm trọng của việc này, liền chủ động xin vào trại giam, cùng phòng lão đại.

Việc cướp ma túy, đánh người trong hộp đêm thực tế là ông ta cố tình diễn xuất, ông ta căn bản không nghiện, mấy tên bị đánh cũng là đám xã hội đen tiền án tiền sự. Nhưng chuyện này ông ta không thể nói với bất kỳ ai, kể cả người anh em tốt Vương Nguyên Thạch.

Bị người xung quanh hiểu lầm đã thành thói quen, từ ngày nằm vùng, ông ta cũng đã giác ngộ chuyện đó, ta không vào địa ngục thì ai vào địa ngục? Kiếp nằm vùng của ông ta có thể ví như Lương Triều Vĩ trong Vô Gian Đạo, ba năm kế tiếp ba năm, rồi ba năm lại kế tiếp ba năm, liên tục không ngừng. Thông qua tình báo của ông, cảnh sát đã triệt hạ mấy băng nhóm chuyên sản xuất ma túy vùng duyên hải, phá tan mấy băng đảng xã hội đen. Điều này khiến Lý Tấn Phong vô cùng tự hào và vui sướng. Năm 2002, trong quan hệ công tác, ông ta quen nữ cảnh sát nằm vùng Dương Tuyết Nhi, đây là quãng thời gian vui vẻ nhất trong đời làm cảnh sát của hai người. Ông ta cảm thấy trong cái thế giới đầy rẫy dối trá này, cuối cùng cũng có một nơi mình có thể bỏ lớp mặt nạ. Rất nhanh thì hai người có kết tinh của tình yêu, là Tiểu Văn. Năm Tiểu Văn 10 tuổi, mẹ con bé bị xã hội đen phát hiện là nằm vùng, bắn chết. Cảnh sát Quảng Đông bí mật cử hành tang lễ cho chị, phủ quốc kỳ lên quan tài, trả lại thân phận.

Việc Dương Tuyết Nhi chết là một cú sốc lớn đánh vào Lý Tấn Phong, một khoảng thời gian dài ông không thể bước ra khỏi bóng tối, cả ngày mượn rượu giải sầu, cũng lơ là việc chăm sóc Tiểu Văn.

Tiểu Văn dần dần lớn lên, đến thời kỳ ương bướng, hai cha con thường chiến tranh lạnh với nhau. Đại khái nửa tháng trước, Tiểu Văn để lại một bức thư, nói tới Thiểm Tây chơi với một

người bạn quen qua mạng, 10 ngày, nữa tháng nữa mới về.

Một thiếu nữ 17 tuổi ra ngoài một mình, Lý Tấn Phong làm sao yên tâm? Nhưng vì công việc ông ta không thể đi theo, đành dùng thủ đoạn cài định vị vào điện thoại con gái để theo dõi.

Một tuần trước thì định vị của Tiểu Văn đột ngột biến mất, Lý Tấn Phong gọi thế nào cũng không liên lạc được. Ông ta liều mạng chạy tới Phù Phong, tìm kiếm khắp nơi như phát điên, đánh không biết bao nhiêu tên côn đồ cắc ké mới hỏi thăm được một ít manh mối. Tiểu Văn rất có thể đã bị lừa bán rồi.

Mất mấy ngày, ông ra mới tách được một tên trong đám buôn người, trói đối phương lại, quấn dây điện lên người, tra hỏi tung tích Tiểu Văn. Tên kia rất cứng miệng, nhưng cuối cùng không chịu được tra tấn, nói ra một địa chỉ, sau đó cũng tắt thở.

Địa chỉ đó chính là xưởng rượu, nhưng không ngờ là lúc tới đó đã vườn không nhà trống, sau đó thì có một tốp cảnh sát xông vào. Lý Tấn Phong sợ bại lộ thân phận liền nhặt cái mũ trùm đầu đội vào, định cố phá vòng vây xông ra.

Có câu vô xảo bất thành thư, không ngờ lại gặp người bạn thân Vương Nguyên Thạch ở đây, sau đó thì gặp chúng tôi.

Nói xong chuyện này, Lý Tấn Phong cũng vừa nốc hết chai rượu, vành mắt đỏ hoe: "Bởi thân phận tôi không thể tiết lộ, cho nên vốn không muốn hợp tác với cảnh sát. Giờ ta vẫn giữ thái độ này, thả ta ra, ta sẽ dùng cách riêng để tìm Tiểu Văn!"

Tiểu Đào nghiêm túc: "Không. Không cần biết thân phận của ông là gì, việc ông làm đã là phạm pháp." Lý Tấn Phong tức giận hét: "Biết ngay các người gạt ta mà! Đừng nói những lời này với ta, tìm được Tiểu Văn xong ta sẽ đến tự thú!"

Chương 630: Cảnh Vương Gia xuất hiện

Tiểu Đào lắc đầu: "Không, xin tin ở chúng tôi, tôi lấy danh nghĩa tổ đặc án đảm bảo, sau khi tìm được con gái ông, ông vẫn được tự do, sau đó cũng có thể lấy công chuộc tội! Điều kiện tiên quyết là ông phải nghe theo sự chỉ huy của chúng tôi."

Lý Tấn Phong có vẻ không tin: "Tổ đặc án các người có quyền lực lớn như vậy?"

Vương Nguyên Thạch đặt một tay lên vai ông ta: "Huynh đệ, xin tin tưởng chúng ta một lần!"

Sự nghi ngờ trong mắt Lý Tấn Phong lúc này mới dần tan đi, tôi xin một bức ảnh cin gái ông ta, rồi bảo Niếp cảnh quan hỗ trợ tìm. Trong hành động trước đây chúng tôi đã giải cứu không ít phụ nữ và trẻ em, hơn nửa trong số đó là người ngoại tỉnh, do số lượng quá nhiều nên được sắp xếp tạm ở một ký túc xá gần đây.

Việc Lý Tấn Phong giết một tên buôn người sẽ do tôi và Tiểu Đào xử lý. Chúng tôi tìm tới địa chỉ ông ta nói, là một phòng ngầm dưới đất cho thuê. Trong phòng có một thi thể cháy khét ngồi trên ghế, người quấn dây điện trần, miệng há hốc, mắt trợn trắng. Tôi và Tiểu Đào cũng giật mình về thủ đoạn tra tấn của Lý Tấn Phong.

Chúng tôi mang thi thể về, trên đường bàn nhau xem làm sao để giúp Lý Tấn Phong. Một là chờ khi tìm được con gái ông ta rồi mới làm thủ tục pháp lý bình thường, nhưng ông ta là một cảnh sát nằm vùng lâu năm, nếu bị bắt sẽ là tổn thất nặng nề đối với cảnh sát Quảng Đông. Còn một cách khác, đó là thu nạp ông ta vào tổ đặc án, chiến dịch Trảm Lang này, bộ công an cho chúng tôi

quyền rất rộng. Trong quá trình chấp pháp nếu dùng thủ đoạn quá trớn cũng có thể du di xem xét.

Quay về cục, Lý Tấn Phong và Vương Nguyên Thạch đang ngồi trong phòng buồn buồn hút thuốc, không cần nói cũng biết, không tìm thấy con gái ông ta.

Tôi trấn an: "Đại thúc đừng nhụt chí, lần hành động này phạm vi rất lớn, cảnh sát đã phong tỏa toàn bộ các con đường trọng yếu, con gái ông nhất định vẫn còn ở đây."

Lý Tấn Phong nghiến răng nói: "Lão Vương mới kể về Cảnh Vương Gia cho ta, cậu đừng gạt ta, liệu con gái ta có rơi vào tay bọn buôn nội tạng không?"

Tôi khẳng định: "Không biết, nhưng trong những thi thể kia không có con ông."

"Làm sao cậu biết?"

"Bởi tôi là người nghiệm thi, đã xem qua tất cả, không có ai tướng mạo giống con gái ông cả."

Lý Tấn Phong lúc này mới yên tâm, Vương thúc vỗ vai ông ta: "Vẫn còn hy vọng!"

Mặc dù nói như vậy, nhưng với thời gian đã dài, ngay cả tôi cũng hoài nghi liệu có thể tìm được Tiểu Văn hay không. Hành động lần này gần như đã phá tan 12 đỉnh núi, nhưng lại không hề gặp tổ ám sát bí ẩn kia, tôi e là lão đang tích lũy nhân lực, chuẩn bị phản công.

Bách túc chi trùng, tử nhi bất cương. Nếu có thể tiêu diệt một Cảnh Vương gia đã cắm rễ ở đây hơn 30 năm một cách dễ dàng mới là kỳ quái.

Nhắm mắt đã đến ngày xét xử, Trịnh đội trưởng dẫn theo tốp

đặc nhiệm tinh nhuệ nhất, áp tải nghi phạm tới toàn án nhân dân thành phố Phù Phong. Cả đoạn đường đi tất cả đều lo lắng đề phòng, rất sợ xảy ra tình huống bất trắc.

Lần xét xử này kinh động toàn tỉnh, thậm chí là cả nước, các phong viên khắp nơi chạy tới để đưa tin, quần chúng nhân dân thì đi xem đông như kiến. Trong số họ, phần lớn là người thân những phụ nữ trẻ em bị lừa bán, trên tay giơ khẩu hiệu ủng hộ cảnh sát, nhìn cái tập đoàn ác độc này bị xét xử, không ít người cảm động đến rơi nước mắt.

Tình cảnh này thật làm người ta sôi trào nhiệt huyết, tôi nhớ tới lời Sở Yên trước khi lâm chung, khẽ kéo tay Tiểu Đào, rưng rưng nói: "Dưới sự chung tay cố gắng của chúng ta, thế giới quả thật đã tốt đẹp lên rồi."

Tiểu Đào nói: "Tất cả đều là cố gắng của anh anh."

Tôi lắc đầu: "Không, là của tất cả chúng ta."

Xét xử rất dài nhưng suôn sẻ, cảnh sát đã bỏ nhiều thời gian thu thập chứng cứ đủ để định tội đám người này, từng tên một hai tay đều dính máu tươi.

Phán quyết cho đám tội phạm hầu hết đều là tình tiết tăng nặng, thủ đoạn tàn nhẫn, tuyên án tử hình, lập tức chấp hành!

Mỗi lần nghe một phán quyết, tất cả đều đứng lên vỗ tay ủng hộ, mặc dù phiên tòa kéo dài từ sáng sớm đến đêm, nhưng không khí chưa từng nguội xuống.

11h đêm hôm đó, tên buôn người cuối cùng bị tuyên án, mọi người sớm đã mệt mỏi đều cố đứng dậy vỗ tay hoan ho, thẩm phán gõ búa nói: "Yên lặng! Yên lặng! Tôi tuyên bố, phiên xét xử hôm nay kết thúc, mời mọi người..."

"Bốp bốp bốp!" Một tiếng vô tay khô khốc từ phía sau vang lên,

cùng với đó là một giọng nói già nua: "Làm đẹp lắm!"

Mọi người đồng thời quay đầu nhìn, chỉ thấy một ông gia lưng gù, mặc bộ đồ hoàng kim, đội mũ, phía sau là một bím tóc đuôi sam dài đã hoa râm. Lão chống một cây gậy đầu rồng bằng gỗ óc chó, từ từ bước xuống bậc thang. Mặc dù lão đã rất già, nhưng trên khuôn mặt đầy nếp nhăn lại lộ ra một vẻ ác độc.

Sau lưng lão là mười mấy người cả nam lẫn nữ mặc đồ bó màu đen, nhìn dáng đi và khí chất, có vẻ ai cũng võ công cao cường.

Chợt sống lưng rôi lạnh toát, giống như động vật cảm ứng được thiên địch, một nỗi sợ hãi trào dâng trong tim, tôi vô cùng chắc chắn, lão già trước mắt chính là thần long kiến thủ bất kiến vĩ, Cảnh Vương Gia!

Trước đây tôi đã tưởng tưởng ra rất nhiều khả năng, lão sẽ xuất hiện dưới hình thức nào. Nhưng chẳng bao giờ ngờ được, lão lại ngông cuồng đến vậy, công khai xuất hiện ngay trong phiên tòa.

Chánh án gõ búa một cái mắng: "Ai vậy, đây là tòa án, mấy người..." Nói tới đây đột nhiên chánh án ôm cổ không nói được nữa, lưỡi thè ra ngoài, miệng trào máu tươi.

Nhân viên phiên tòa hai bên sợ đến mức luống cuống, có người cầm ly nước chánh án uống lên ngửi rồi la: "Có kẻ hạ độc!"

Các phóng viên bị cảnh này làm sợ ngây người, giờ mới nhớ ra chụp hình, nhưng vừa giơ máy ảnh lên thì choang choang, chỉ thấy vệ sĩ bên cạnh lão già vung tay ném gì đó, tất cả máy ảnh bị vỡ nát.

Hoàng Tiểu Đào lấy bộ đàm ra, nói: "Trịnh đội trưởng, tại sao lại để đám người này xông vào? Trịnh đội trưởng, xin trả lời!"

Mấy giây sau, bộ đàm có một giọng nói cất lên: "Tôi là cấp

dưới của Trịnh đội trưởng, trong hành lang yên ắng đến quái lạ, anh em đều trúng chiêu..." nói tới đây thì âm thanh chợt ngừng.

"Ngươi chính là Cảnh Vương Gia?" Lý Tấn Phong nhảy xồ ra, hai mắt trợn trừng: "Trả con gái Tiểu Văn lại cho ta!"

Cảnh Vương Gia không đáp, miệng nhếch lên khinh bỉ.

"Con mẹ nó, lão tử đang hỏi ngươi đấy!" Lý Tấn Phong hét lên, quyền nhắm Cảnh Vương Gia đấm tới. Khi quyền gần chạm vào Cảnh Vương Gia, một thủ hạ bên cạnh vung tay hất nắm đấm của Lý Tấn Phong đồng thời đấm một phát vào ngực ông ta. Lý Tấn Phong lảo đảo lui về phía sau, định xông lên tiếp thì bị Vương Nguyên Thạch ngăn lại.

Cảnh Vương Gia cười khẩy, nhìn chúng tôi: "Hoàng cảnh quan, tự vệ thì không phạm pháp chứ?"

Tiểu Đào đứng dậy, nghiến răng: "Các ngươi cũng quá càn rỡ, tòa án mà dám xông vào?"

"Hoàng cảnh quan, cô dùng từ sai rồi, lão phu cũng giống mọi người, tới đây để dự thính. Chiến dịch Trảm Lang lần này thật là hay, vô cùng hay, rất vừa lòng dân!" Vừa nói lão vừa vỗ tay.

Tôi biết nếu hắn đã dám nghênh ngang tới đây, nhất định trong tay phải có thứ gì đánh cược, liền đứng dậy nói: "Thôi cái trò biểu diễn nhàm chán của ngươi đi, rốt cuộc ngươi muốn gì?"

Cảnh Vương Gia vòng tay ôm quyền, nói: "Cậu chính là Tống Dương? Quả nhiên thiếu niên tài giỏi đẹp trai, ngưỡng mộ đã lâu, ngưỡng mộ đã lâu."

Tôi lạnh lùng nói: "Thôi đi, có lời cứ nói thẳng!"

"Khoái nhân khoái ngữ, ta thích!" Cảnh Vương Gia cười: "Ta muốn cùng các người chơi một trò chơi."

Chương 631: Bí mật trong tấm card

Tôi nói: "Ta không có tâm trạng, cũng không muốn chơi đùa với ngươi!"

Cảnh Vương Gia lắc đầu: "Tống Dương, nhân sinh có đôi khi không được quyền lựa chọn. Ai cũng biết ta là một thương nhân, buôn bán một mặt hàng đặc biệt. Đương nhiên trong mắt các người đó không phải hàng hóa, đây là điểm khác nhau chủ yếu nhất giữa đôi bên. Ta sẽ dùng hành động thực tế để chứng minh cách nhìn nhận vấn đề của các người ngây thơ thế nào."

Tôi đáp trả: "Thương nhân buôn bán mạng người mà vẫn muốn được công nhận? Cảnh Vương Gia, ngươi đúng là đồng hồ chết còn muốn lập sòng bài."

Đột nhiên Cảnh Vương Gia cho tay vào túi, động tác này khiến tất cả cánh sát trong tòa đều căng thẳng. Lão chậm rãi nói: "Xem các ngươi sợ sệt kìa, trên người ta không có bom, chẳng qua là muốn lấy một tấm danh thiếp mà thôi."

Lão dùng hai ngón tay khô đét như cành cây, kẹp ra một tấm card, là tấm card đại diện cho lão, sau đó nhẹ nhàng ném đi. Tấm card kim loại bay về phía tôi, cắm phập vào ghế.

Tôi gỡ cái card ra, trên đó vẽ một cái đầu lâu, gây có tóc đuôi sam vòng ra trước. Không biết có phải ảo giác hay không, tấm card này có vẻ nặng hơn tấm mà Đao Thần cho tôi xem.

"Xin giữ kỹ tấm danh thiếp này, nó sẽ chỉ dẫn cho ngươi!" Cảnh Vương Gia toét miệng cười rồi xoay người bỏ đi.

"Đứng lại, muốn đến thì đến, muốn đi thì đi, ngươi cho rằng dễ dàng như vậy ư?" Tiểu Đào đột nhiên xông tới, rút súng chĩa về phía lão.

Được nàng khích lệ, các cảnh sát khác cũng đồng loạt đứng ra, rút súng, bầu không khí nhất thời trở nên ngột ngạt.

Cảnh Vương Gia khinh thường nói: "Cảnh sát phá án, phải dựa vào chứng cứ."

Cho tới hiện giờ, trong tay chúng tôi không có bất kỳ bằng chứng trực tiếp nào có thể chống lại Cảnh Vương Gia. Kể cả độc trong ly nước của chánh án, khói thuốc mê trong hành lang cũng không thể chứng minh là có liên quan tới lão. Hơn nữa cuộc nói chuyện vừa rồi hắn rất giảo hoạt, dùng một số từ nghĩa bóng, không để lại chút nhược điểm nào.

Tiểu Đào móc giấy chứng nhận tổ đặc án ra: "Bộ công an đã trao cho chúng ta quyền được tạm giữ vô điều kiện nghi phạm trong 24h. Theo chúng ta về!"

"Hừ!" Cảnh Vương Gia nói: "Các người thử cẩn thận lắng nghe xem, có tiếng tích tắc không."

Lập tức hiện trường đều im lặng, tôi nín thở, quả nhiên nghe thấy tiếng tích tắc, bước nhanh tới một cái ghế, lôi bên dưới ra cái túi màu đen. Mở ra xem, là một quả bom hẹn giờ, còn đếm ngược 30p nữa.

Người xung quanh thấy vậy thì lập tức nháo nhác, Cảnh Vương Gia cười nói: "Lão phu là dòng dõi Mãn Thanh, là người đàng hoàng, không thích bạo lực. Ta hy vọng được bình an rời khỏi đây, đảm bảo tất cả mọi người sẽ an toàn."

"Ngươi đang uy hiếp cảnh sát?" Tiểu Đào nói.

"Tùy cô hiểu sao thì hiểu." Cảnh Vương Gia nhún vai.

Tôi đưa mắt ra hiệu cho Tiểu Đào đừng cố chấp nữa, tôi hiểu phong cách hành sự của Giang Bắc Tàn Đao, cho dù là một trong thất thiên vương, cũng không lộ diện khi không có chuẩn bị trước.

Tiểu Đào khẽ cắn răng cất súng: "Các ngươi đi đi!"

Cảnh Vương Gia chắp tay: "Hẹn gặp lại!"

Sau khi đám người rời khỏi tòa án, quả bom trong tay tôi chợt dừng đếm ngược, mọi người đều thở phào. Tiểu Đào hỏi tôi tiếp theo làm gì, tôi nhìn tấm card trên tay nói: "Trước tiên phân tích xem lão để lại cái card này có ý gì."

"Anh định chơi trò chơi của lão thật ư?" Tiểu Đào la lên.

"Đoán cũng có thể biết, nhất định lão dùng mạng người làm tiền cược, cho nên anh không có lựa chọn. Có điều chúng ta đông người, có thể chia ra hành động, em mau dẫn người đuổi theo chúng, xem có tìm được hang ổ không. Anh đi tìm Lão Yêu."

Tiểu Đào gật đầu, gọi mấy cảnh sát xông ra ngoài. Lão Yêu thì đã bỏ về khách sạn từ giữa phiên tòa, tôi gọi điện đánh thức hắn, sau đó lên xe Vương thúc nhanh chóng quay về. Nửa tiếng sau, tấm card được giao cho Lão Yêu, hắn lật qua lật lại, nhíu mày: "Tìm nhầm người rồi, phần cứng không phải là sở trường của ta."

"Không phải sở trường nhưng ngươi còn biết nhiều hơn chúng ta. Nghĩ cách gì đi." Tôi giục.

Lão Yêu suy nghĩ một hồi rồi nói: "Thứ này kín kẽ, khả năng bên trong có main, nếu nhìn xuyên được thì tốt...Phải rồi, mang đi chụp X Quang, xem linh kiện là gì, có lẽ sẽ đoán được công dụng của nó."

Tôi nói: "Ok đi ngay!"

Chúng tôi lập tức tới một bệnh viện gần đó, mang tấm card tới

phòng X Quang, lúc đi ngang một căn phòng, đột nhiên nó phát ra tiếng kêu tít tít. Lão Yêu lấy nó ra, giơ về phía bức tường, di chuyển nó sang hai bên, tiếng tít tít lúc mạnh lúc yếu.

Tôi ngẩng đầu nhìn lên, phòng này là phòng chụp cộng hưởng từ, Lão Yêu vỗ trán một cái la lên: "Ta hiểu rồi, cái card này là một thiết bị thu tín hiệu không dây."

Nhớ đến câu nói của Cảnh Vương Gia, lão bảo cái card này sẽ chỉ dẫn tôi, là ý này sao?

Tôi hỏi: "Có thể xác định là loại tần số sóng ngắn nào không?"

Lão Yêu cười: "Dùng tai là biết, đi ra ngoài tìm một máy radio thử chút xem."

Chúng tôi quay ra xe cảnh sát, Lão Yêu liên tục điều chỉnh radio trên buồng lái, đến tần số 30HZ, tiếng tít tít phát ra rất rõ ràng. Tôi suy tư, chẳng lẽ manh mối về trò chơi mà Cảnh Vương Gia để lại ở một nơi nào đó trong thành phố? Nơi đó phát ra tần số radio 30 Hz, tôi cần phải mang cái card này đi khắp nơi mới có thể tìm được.

Lão già này quá giảo hoạt rồi, nếu lão để lại một bức ảnh hay một đoạn ghi âm, sẽ có thể coi là tội chứng. Nhưng hắn để lại cái này, hoàn toàn sẽ không trở thành nhược điểm.

Nhưng thành phố lớn như vậy, cầm một cái thẻ đi dò khắp nơi thì không hợp lý, nghe tiếng tít tít kia, tôi đột nhiên nảy ra một ý, la lên: "Liệu có thể làm thêm một ít thiết bị thu sóng, thu đúng loại sóng ngắn kia không?"

Lão Yêu gãi cái đầu bù xù: "Mặc dù ta biết chút ít về radio, nhưng ở đây lạ nước lạ cái, biết đi đâu tìm linh kiện?"

Vương Nguyên Thạch nói: "Tổ kỹ thuật thị cục có thể làm được."

"Lập tức gọi điện!" Tôi khẩn trương giục.

Sau khi điện thoại nối máy, với yêu cầu khẩn cấp này, tổ trưởng tổ kỹ thuật đáp ứng một tiếng, hỏi tôi cần bao nhiêu cái, tôi nói càng nhiều càng tốt, sáng mai tới lấy.

Tôi bảo Lão Yêu viết một app phần mềm bản đồ, đảm bảo ngày mai hiệu suất tìm ra nơi đó tối ưu nhất, hắn búng ngón tay ok.

Lúc này Tiểu Đào gọi điện tới: "Tống Dương, bọn anh đang ở đâu?"

Tôi nói vị trí cho nàng, hỏi: "Bắt được không?"

"Đừng nói nữa, vốn là theo dõi phía sau rất suôn sẻ thì đám người kia dựng rào chắn và chông sắt trên đường, bánh xe bọn em bị nổ hết. Giờ bọn em đang ở đường Trường Phong, không di chuyển được." Tiểu Đào đáp.

"Anh bảo người tới trợ giúp ngay đây."

"Ừ, lúc tới nhớ phải cẩn thận đấy." Tiểu Đào dặn dò.

Chương 632: Ván cờ đen trắng

Sáng hôm sau, chúng tôi tới thị cục, Tiểu Đào phái hơn 40 cảnh sát viên, mỗi người đều mang theo bộ thu sóng radio, tỏa ra các hướng. Trên điện thoại mỗi người cũng cài app bản đồ do Lão Yêu viết, đi qua mỗi nơi sẽ tự đánh dấu, như vậy không sợ bị trùng lặp.

Chúng tôi chờ đợi trong lo lắng, đến tầm 10h, một cảnh sát gọi điện về, nói lúc qua một khu nhà hoang thì thiết bị có phản ứng, anh ta đi vào thì tìm được một gian phòng. Tiểu Đào liền nói: "Báo cáo vị trí!"

"Vị trí ở gần giao lộ đường Bá Cầu phía đông thành phố, có điều mọi người khỏi cần tới, trong phòng chỉ có một cái hộp."

"Mang nó về đi!"

Cúp máy, Tiểu Đào thông báo cho tất cả lui quân, một giờ sau thì cái hộp kia được mang về cục. Tiểu Đào định tìm chuyên gia phá bom để xử lý nó, tôi xua tay: "Thời gian gấp rút, không cần."

Sau đó áp tai vào nghe ngóng, một tay thì gõ nhẹ, tiếng vang phản hồi khiến có thể hình dung hình dáng đồ vật bên trong, nói: "Là một cái laptop."

Tôi lấy dụng cụ cạy cái hộp ra, bên trong quả là một cái laptop. Mở laptop ra, một video tự động phát trên màn hình. Trong video mờ mờ là một cái lồng kính lớn, bên trong chứa đầy chất lỏng, một người đàn ông bị nhốt trong đó, đeo mặt nạ dưỡng khí nối với máy oxy.

Dưới góc phải màn hình có ghi thời gian trùng với hiện tại,

đây là một video trực tiếp.

"Rốt cuộc lão muốn chơi trò gì?" Tiểu Đào cau mày.

"Xin chào mọi người!" Một giọng nói bị làm méo vang lên: "Ta là ai, chắc hẳn trong lòng mọi người đều biết. Trước giờ ta luôn cho rằng mạng người có thể định giá, hơn nữa là giá trị khác nhau. Nhưng trong mắt mọi người xem ra mạng người là vô giá, ai cũng có giá trị như nhau..."

"Lão cáo già dài dòng." Tiểu Đào bực mình mắng. Giọng nói quỷ dị kia lại tiếp tục: "Ta sẽ mang tới một bài trắc nghiệm để chứng minh quan điểm của các người là hư ảo nhường nào. Như các người thấy, tên bị ngâm trong lồng là một kẻ lang thang không đáng một xu, chẳng có giá trị gì cho xã hội. Một phút nữa thôi, cái máy oxy duy trì tính mạng cho hắn sẽ ngừng hoạt động, trừ khi các người tình nguyện cứu hắn. Trong laptop này có một số tài khoản ngân hàng, các người có thể gửi tiền vào đó, số lượng tiền gửi vào sẽ quyết định xem tên lang thang này có thể sống bao lâu. Nhưng nhắc các người một điều, giá cho mỗi hơi thở của hắn là 10 ngàn nhân dân tệ, để xem lòng tin của các người có thể chi trả bao lâu, ha ha ha ha..."

Sau tiếng cười lớn, thì âm thanh kết thúc, tất cả mọi người đều bàng hoàng, trố mắt nhìn nhau. Một cảnh sát viên nói: "Hoàng cảnh quan, phải cứu người này thật ư?"

"Dĩ nhiên phải cứu! Mấy người tìm Niếp cảnh quan và Trịnh đội trưởng, lục soát khắp thành phố, nghĩ cách tìm ra anh ta. Còn chúng tôi sẽ ở đây nghĩ cách duy trì tính mạng cho anh ấy."

Ra lệnh một tiếng, tất cả tản đi, Tiểu Đào ngồi vào trước laptop, trên máy quả thật có một số tài khoản, bên cạnh còn có phần mềm đăng nhập. Tiểu Đào lập tức đăng nhập chính tài khoản của mình, chuyển vào 10 vạn.

Lão Yêu tặc lưỡi: "Thứ đồ chơi này không phải là lừa đảo chứ?"

Tiểu Đào nói: "Lừa hay không, thà cứ tin là thật. Có điều đây là toàn bộ tiền tiêu vặt của ta rồi, để tìm cha ta nghĩ cách xem."

Tiểu Đào đứng dậy gọi điện, lúc này mang hình máy oxi xuất hiện con số 10, nó giảm dần theo số lần hít thở của nạn nhân, lúc biến thành 0, anh ta đột nhiên không hít được nữa.

"Cha, con van cha, thật sự có tình huống khẩn cấp!" Tiểu Đào vẫn còn đang năn nỉ cha mình.

"Không kịp!" Tôi vội ngồi vào bàn máy, đăng nhập nhanh tài khoản của mình, gửi hết số tiền 60 ngàn trong đó.

Nạn nhân lại được hít thở thêm 6 lần, anh ta kịch liệt thở dốc mấy cái, 30 ngàn tệ nháy mắt tiêu tan, Lão Yêu tặc lưỡi: "1 vạn tệ hít thở một cái, đúng điên, nếu để kéo dài hơi tàn cho hắn một ngày, tốn bao nhiêu tiền cho đủ, chúng ta không có khả năng."

Tôi nói: "Không cứu chính là nhận thua!"

"Ngươi bị ngu à, người ta đào hố bảo nhảy là nhảy? Nếu lão yêu quái ra yêu cầu quá đáng hơn thì sao?"

Tôi cau mày: "Đừng đứng đó khoa tay múa chân nữa, ngươi nghĩ cách tìm ra nguồn gốc livestream, tiết kiệm tiền cho chúng ta chút được không!"

Lúc Lão Yêu đi thì nạn nhân đã hô hấp hết 6 lần, Tiểu Đào xông tới, gõ bàn phím thật nhanh. Con số hiện lên khiến tất cả ngây người, là 10 triệu!

Nàng cười khổ một tiếng: "Em không nói rõ nguyên nhân cho cha, chỉ là nói tiền cứu mạng khẩn cấp. Cha em chưa bao giờ tình nguyện vứt tiền qua cửa sổ, ông ấy sẽ không cho mượn lần 2 đâu."

Tôi nói: "Chúng ta mau giành thời gian phân tích video. Nhìn xem có manh mối gì không."

Tất cả tranh thủ từng giây từng phút, Tiểu Đào liên lạc với tổ kỹ thuật, tôi thì mang máy tính sang một gian phòng họp, Băng Tâm thì đi tìm người. 5 phút sau, một tốp cảnh sát đông có mặt trong phòng, video được chiếu qua máy chiếu lên màn trắng. Tổ kỹ thuật ghi lại chi tiết video, mọi người ra sức phân tích.

Tin tức trong video quá ít, trên kính tuy có một hình ảnh phản chiếu, nhưng rất mờ. Chúng tôi thảo luận nửa ngày không biết nó là cái gì, ai cũng có cảm giác thất bại.

Lão Yêu đã mang đồ nghề của mình tới, kết nối cáp vào cái laptop, hắn thao tác hồi lâu rồi nói: "Không tìm được, lão dùng proxy server nước ngoài, qua bốn lần mã hóa, căn bản không tra được gốc gác."

Băng Tâm hỏi: "Liệu có khả năng nào người này không ở trong thành phố?"

Tiểu Đào nói: "Tình hình trước mắt, cứ coi như Cảnh Vương Gia đang đùa cợt chúng ta, cũng không thể buông bỏ. Đây là một mạng người, anh ta tuyệt đối không thể chết trên tay chúng ta!"

Lão Yêu nhăn mặt: "Ai da, hắn đã hít hết 6 triệu vào phổi rồi, lát nữa không có tiền thì biết phải làm sao?"

Tôi nói: "Thẻ đen của tổ đặc án có thể thấu chi hơn một triệu, Băng Tâm, muội mang thẻ đi rút tiền, nạp vào tài khoản của Tiểu Đào." Vừa nói tôi vừa lấy thẻ credit của mình ra.

Lão Yêu la lên: "Mẹ ơi, ngươi đùa ta à? Thấu chi cũng đâu phải tiền của mình, vẫn phải trả ngân hàng. Bắt ta vì một kẻ lang thang mà tiêu vài năm tiền làm việc, ta không làm được! Một người hít thở trung bình hơn 20 ngàn lần/ngày, cứu được hắn chúng ta có

được lên thiên đàng không?"

Phản ứng của Lão Yêu không ngoài dự đoán của tôi, tôi cũng không muốn ép buộc ai cả, liền nói: "Mọi người tự đóng góp tùy tâm đi."

Một cảnh sát nói: "Tiền này cũng không thể bắt tổ đặc án gánh toàn bộ được. Hay như vậy đi, chúng ta tất cả cùng góp tiền."

Lời vừa nói ra, không ít cảnh sát tỏ vẻ khó xử, cảnh sát chẳng phải nghề giàu có gì, tiền lương hàng tháng chỉ mấy ngàn. Nhiều người còn phải gánh vác chi tiêu cả gia đình, bỏ 1 vạn để mua 1 hơi thở của kẻ lang thang, thật là quá đắt.

Đây chính là mục đích của Cảnh Vương gia, lão muốn chúng tôi tự loạn trận pháp. Chỉ cứu một người mà ép chúng tôi tốn toàn bộ kinh phí, mà nếu không cứu thì ranh giới cuối cùng trong đầu của từng cảnh sât sẽ tan vỡ.

Gừng càng già càng cay, tâm cơ của Cảnh Vương Gia quả nhiên rất thâm sâu. Tôi nhấn mạnh lại lần nữa: "Mọi người tùy tâm, có thể bỏ tiền thì bỏ, không có tiền thì không bắt buộc."

Một cảnh sát lâu năm đưnga dậy nói: "Tống cố vấn, Hoàng cảnh quan, cho tôi nói một câu không êm tai. Trước mắt chúng ta dùng hết tiền để cứu một kẻ lang thang, việc này sẽ giết chết chúng ta, chúng ta không nên bị động như vậy."

Không ít người tỏ ra đồng tình, tôi nói: "Không, trò chơi này chúng ta phải thắng! Thắng thì mới nắm quyền chủ động!"

Chương 633: Cái chết của kẻ lang thang

Ánh mắt mọi người tức khắc đều đổ dồn vào tôi, tôi biết suy nghĩ của họ giờ đang mê man, dao động, đây chính là mục tiêu Cảnh Vương Gia nhắm đến. Cho nên dù là lừa dối cũng được, tôi phải đập tan bầu không khí sa sút này, nói: "Chẳng lẽ Cảnh Vương Gia chỉ chuẩn bị cho chúng ta một trò chơi đơn giản như vậy? Không, lão nhất định có hậu chước, nếu chúng ta thua trận đầu sẽ mất càng nhiều, khả năng còn có nhiều người bỏ mạng hơn. Cho nên chúng ta phải thắng, nhất định phải thắng, bằng bất cứ giá nào cũng phải thắng. Đây nói gì cũng chỉ là một vụ án, phá án là sở trường của chúng tôi, xin mọi người tin tưởng!"

Lời vừa nói ra, sự mê man trong mắt không ít người tan biến, Tiểu Đào nhìn tôi, gật đầu khẽ cười.

Nhưng việc tiếp theo không quá thuận lợi, mắt thấy kẻ lang thang sắp ngạt thở, Băng Tâm thì chưa về, tiền mọi người quyên góp chỉ hơn 4 vạn, tôi nói với Lão Yêu: "Thường ngày ngươi tích cóp nhiều lắm mà."

"Cút! Đừng nài nỉ ta." Lão Yêu la lên.

"Coi như ta vay ngươi, được không?"

Lão Yêu mím môi, hung hãn nói: "Coi như ta xui xẻo, ta góp 50 ngàn. Ôi, là tiền mồ hôi nước mắt của ta." Hắn với cái laptop, gõ số 50 ngàn, xong xuôi vẻ mặt bi thương như bị cắt thịt.

Tiểu Đào nói: "Tinh thần Lão Yêu rất đáng khen, chờ vụ án kết thúc ta nhất định sẽ đòi về, không phải lo."

Lão Yêu phảng phất có một tia hy vọng: "Nhất định phải đoạt về đấy, nếu không nửa năm tới tôi chỉ có thể cạp đất mà ăn."

Số tiền chắp vá tạm thời này cũng chỉ có thể đủ cho nạn nhân sống thêm 1 phút, mắt thấy anh ta lại sắp ngạt thở, tôi cảm thấy một nỗi tuyệt vọng sâu trong lòng. Định gọi điện cho Đại Lý vay tiền, tôi biết chỉ cần tôi nói, hắn nhất định không từ chối. Nhưng tiền của hắn từng tờ từng tờ đều là mồ hôi nước mắt bán băng vệ sinh, tôi lại phung phí qua cửa sổ, nghĩ tới đó tôi cảm thấy mình là một người bạn chó má chưa từng thấy.

Lúc này Tống Tinh Thần từ bên ngoài đi vào, tôi căn bản không để ý hắn ra ngoài lúc nào. Hắn nói: "Tiểu thiếu gia, trong thẻ ngươi có 10 triệu, mau tranh thủ thời gian."

"Cái gì?" Tôi không thể tin vào tai mình.

"Là cô cô vừa gửi cho ngươi, bà nói coi như là một phần sức mọn của Võ Tống, không cần trả."

Tôi mừng như điên, vội gửi luôn 10 triệu này, Lão Yêu nói: "Ai da, hơn 20 triệu đã đi đời, tên lang thang này mà có thể sống, cả đời sẽ hãnh diện."

"Đừng cảm con mẹ nó khái, nghĩ cách tìm manh mối đi!" Tôi giục.

Một kỹ thuật viên bỗng la lên: "Tống cố vấn, tôi vừa phóng to video, phát hiện một chi tiết."

Tôi vội nói: "Chiếu lên màn hình lớn đi!"

Hình ảnh được chuyển lên màn chiếu, chỉ thấy cái bóng trong kính có vật gì đó góc cạnh, nhưng rất mờ nên khó phân biệt. Mọi người cau mày hồi lâu, Vương thúc bỗng nói: "Có phải giống cái máy xúc?"

Nói ra mới thấy, thật đúng là giống.

Tôi vội nói: "Không sai, chính là máy xúc...10h43 phút, có một máy xúc đi ngang qua cửa sổ, chứng tỏ gần đó có một công trường, mau tìm!"

Lão Yêu tìm được tất cả các nơi đang có công trường trên bản đồ thành phố, khi nhìn thấy những điểm đánh dấu chằng chịt, chút hy vọng vừa nhóm lên đã biến thành tuyệt vọng.

Tôi suy nghĩ một chút, bảo kỹ thuật viên xoay ngược hình ảnh lại rồi phát một lần. Xem tới lần thứ hai, chúng tôi để ý, 10h27 phút, gợn nước có sóng lên. Cái lồng kính này phần đáy được gia cố bằng đế sắt, rất chắc chắn, nước gợn lên chứng tỏ quanh đó phải có địa chấn lớn, là cái gì được?

Tôi đột nhiên nói ra: "Nổ bom! 10h27 phút gần đó có dùng bom để phá dỡ, sau đó máy xúc tới dọn dẹp. Lão Yêu, tìm!"

Lão Yêu gõ bàn phím lách cách, hơn 2p vẫn chưa có kết quả, tôi sốt ruột nói: "Sao chậm thế?"

"Mẹ kiếp, ngươi nghĩ là tìm ở đâu được, search Baidu một cái liền ra? Chờ ta 10s nữa...được rồi."

Một giây tiếp theo, hình ảnh hiện lên màn hình khiến mọi người thất kinh, Lão Yêu lại hack vào hệ thống camera giao thông trên internet, lấy toàn bộ những hình ảnh quanh những công trường đang thi công. Hắn nhanh chóng loại trừ, quả nhiên 10h27 phút ở một công trường có tiến hành phá dỡ một khu chung cư cũ, địa chỉ là gần đường Vô Nguyên và đường Kim Hoa.

"Đi!" Tiểu Đào hô một tiếng: "Tất cả mọi người cùng tới!"

Chúng tôi vội vã lao ra ngoài, tranh thủ từng giây từng phút tới chỗ đó, Tiểu Đào gọi điện cho Niếp cảnh quan và Trịnh đội trưởng, bảo họ tập trung toàn bộ cảnh lực. Hơn một trăm cảnh sát

viên, mấy chục chiếc xe cảnh sát đồng loạt hướng về địa điểm.

Lúc gần tới nơi, tôi nghe thấy bốn phía đều vang lên tiếng còi xe cảnh sát, Băng Tâm ngồi ghế sau đột nhiên nói: "Tống Dương ca ca, muội bỗng thấy sợ hãi."

"Sao vậy?" Tôi hỏi.

"Đây liệu có phải một cái bẫy, nếu Cảnh Vương Gia cài bom ở chỗ nào đó, chúng ta há chẳng phải..."

Sự lo lâng của Băng Tâm có cơ sở, gấp quá thì sinh loạn, hiện giờ vì quá vội cứu người, chúng tôi gần như điều động toàn bộ lực lượng, Tiểu Đào nói: "Không sai, chúng ta không thể tập trung toàn bộ về một chỗ được."

Tiếp đó liền gọi điện cho Niếp cảnh quan và Trịnh đội trưởng, bảo người bên họ đứng canh ở ngoài 200m, nhiệm vụ lục soát giao cho tổ đặc án.

Rất nhanh chúng tôi đã tới công trường, nơi máy xúc đi qua để lại dấu vết rõ ràng, tôi ngẩng đầu nhìn, trông thấy một khu chung cư cũ kỹ, nói: "Từ góc độ cái bóng phản chiếu, hẳn là ở tầng 1."

"Tản ra lục soát!" Tiểu Đào phất tay.

Thời gian gấp rút, chúng tôi căn bản không kịp giải thích cho người dân, gõ cửa từng phòng một, nếu không mở liền trực tiếp phá cửa. Vừa đạp một gian phòng, hình ảnh trong video hiện ra trước mắt, người ngâm trong bể kính, chúng tôi mừng như điên.

Tôi và Tiểu Đào lao vào, nạn nhân còn dư 7 lần hít thở, tôi gõ gõ bể kính, la lớn: "Đừng sợ, chúng tôi tới cứu anh!"

Tiểu Đào nói: "Tống Dương, anh đứng dịch ra, em bắn vỡ cái bể."

Hai tay nàng cầm súng, nhắm vào phần đế cái bể, đạn va vào chỉ gây một vết xước nhỏ. Tiểu Đào nhíu mày, bắn liên tiếp hai phát nữa, cuối cùng một vết nứt cũng xuất hiện.

Đúng lúc này nạn nhân bên trong giãy dụa kịch liệt, trong màn nước xuất hiện những tia điện màu tím.

Tôi vội kéo Tiểu Đào ra, sợ nước dưới đất nhiễm điện. Nạn nhân bên trong co giật mấy cái rồi bất động, mặt nước bốc lên mấy luồng khói trắng, con số trên máy oxi ngừng ở số 1, anh ta đã ngừng thở.

Chúng tôi bàng hoàng, lúc này bên ngoài vang lên tiếng bước chân dồn dập, là cản sát, tôi hô: "Cẩn thận, đừng chạm vào nước dưới đất, có điện cao thế. Mau đi ngắt điện khu này."

"Khốn kiếp!" Tiểu Đào tức giận gầm lên: "Tất cả đã bị lão cáo già này đùa bỡn!"

Chương 634: Nên cứu ai?

Rất nhanh sau đó điện lưới của khu vực bị cắt, tôi bảo Tiểu Đào rút một viên đạn ra ném xuống nước thử, không có điện. Các nhân viên cảnh sát tìm dụng cụ, mở cái bể kính to đùng ra. Khoảng thời gian này Tiểu Đào chỉ đứng khoanh tay không lên tiếng, nhìn nét mặt của nàng, có vẻ nuốt không trôi cục tức bị chơi xỏ. Tôi an ủi: "Sự việc đã như vậy rồi, đừng để bụng."

"Lão cáo già kia ngay từ lúc bắt đầu đã không có ý định để chúng ta cứu người." Tiểu Đào nghiến răng.

Lúc này điện thoại tôi reo chuông, là một số lạ gọi tới. Do dự một chút, tôi ấn nút nghe, có giọng một cô gái vang lên: "Xin chào, cho hỏi có phải Tống tiên sinh?"

Nghe giọng này là dân sale, giờ tôi nào có tâm trạng để ý, nói câu từ chối rồi định cúp máy, đối phương vội vàng kêu: "Không không, Tống tiên sinh, ngài hiểu lầm rồi. Tôi là người của hội chữ thập đỏ Trung Quốc."

"Cái gì?"

"Vừa rồi chúng tôi nhận được một khoản tiền rất lớn mang tên ngài, tổng cộng 2025 vạn tệ, do số tiền quá lớn nên tôi phải thay mặt hội chữ thập đỏ cảm ơn ngài."

Tôi kinh ngạc không thôi: "Xin lỗi, tín hiệu hơi kém, cô có thể nói lại lần nữa không?"

Vừa nói tôi vừa bật loa ngoài, đối phương nói lại một lần, Tiểu Đào cũng nghe thấy, tỏ ra vô cùng kinh ngạc. Đầu dây bên kia nói rất nhiều lời cảm ơn rồi cúp máy. Tiểu Đào cười khổ một tiếng:

"Không nghĩ tới lão lại có hành động này. Khoản tiền đó đúng là rất nhanh đã đoạt về được."

Tôi nói: "Cảnh Vương Gia để lại số tài khoản của hội chữ thập đỏ, chính là muốn chứng minh cho chúng ta, mạng người là không đồng giá. Với số tiền bỏ ra cứu một người vô gia cư, có thể cứu vô số người khác, để có thể minh chứng cho việc buôn bán mạng người của lão là đúng."

Tiểu Đào nói: "Nhân lúc không có ai, em hỏi anh một câu. Bỏ qua lập trường, anh cho rằng mạng người đều vô giá như nhau?"

Tôi thở dài: "Không biết em có còn nhớ, mấy năm trước có một bài báo, một sinh viên đại học Thanh Hoa đã mất mạng vì cứu một công nhân móc cống. Việc này đã gây xôn xao dư luận, không ít người nói nhà nước bỏ nhiều tiền như vậy để đào tạo một sinh viên đại học, cậu ta lại hy sinh chính mình để cứu một lao động ở tầng đáy xã hội, vậy là ngu xuẩn, là không đáng."

"Vậy quan điểm của anh thì sao?"

"Anh cho rằng mạng người không nên đặt lên bàn cân so sánh, không nên dùng tiền để đo lường. Nếu tư tưởng này ăn sâu vào đầu, sẽ mang lại những hậu quả đáng sợ, vì mạng của một người trong giai cấp cầm quyền có thể tùy ý hy sinh một người dân thường; vì cứu một người trẻ tuổi, có thể tùy ý hi sinh một người lớn tuổi; vì cứu một phần tử tri thức mà tùy ý hi sinh một nông dân...thậm chí cảnh sát phá án cũng đặt nạn nhân có tiền lên ưu tiên, không có tiền liền chẳng quan tâm. Nếu xã hội này diễn biến thành như vậy, sẽ rất đáng sợ!" Tôi nói một cách trịnh trọng.

Tiểu Đào gật đầu: "Anh rất có lý. Bất kể là người giàu có hay người vô gia cư, sinh mạng của họ cũng đều bình đẳng như nhau."

Một tiếng rào lớn vang lên, cái bể kính được mở ra, nạn nhân cùng với nước đồng thời đổ ập ra ngoài. Các nhân viên cảnh sát

đột nhiên kêu lên: "Nhìn kìa!"

Theo tiếng kêu, tôi quay đầu lại, chỉ thấy sau lưng nạn nhân trần truồng có viết một con số 34, tôi mông lung, đây là ý gì?

Có mùi axit thoang thoảng, nhìn kỹ thì thấy da nạn nhân bị bỏng nhẹ. Tôi bảo mọi người cẩn thận, trong nước có bỏ chất gây ăn mòn, lúc đó tôi không nghĩ ra tại sao lão già phải làm như vậy.

Lần cứu viện này thất bại khiến ai nấy đều chán ngán, các cảnh sát tìm kiếm trong gian nhà xác xơ này cũng chẳng phát hiện được gì. Tôi chợt thất vọng, chẳng lẽ kinh hỉ mà Cảnh Vương Gia chuẩn bị chỉ có một cái này?

Dùng động u chi đồng quan sát, đột nhiên tôi chú ý thấy một góc chân tường có bột xi măng, bước tới dùng tay ấn ấn, quả nhiên tìm được một viên gạch hơi lỏng lẻo.

"Có phát hiện!" Tôi gọi mọi người qua.

Tôi bảo Băng Tâm mang nhíp tới, cắm vào vách tường, cậy cậy, viên gạch bị cậy ra, phía sau giấu một cái băng từ.

Tiểu Đào hỏi: "Ai có máy phát băng từ không?"

Mọi người lắc đầu, thời này rồi ai còn dùng băng từ cơ chứ. Tiểu Đào bảo mọi người mau đi tìm, lát sau cuối cùng cũng mượn được một cái radio chạy băng, tôi bỏ cái băng vào, ấn nút chạy. Một giọng nói quỷ dị bị làm méo lại vang lên: "Tốt lắm Tống Dương, không hổ là truyền nhân của Tống Từ, không buông bỏ bất cứ ai, hoàn thành bài trắc nghiệm thứ nhất của ta. Nhưng ta tin là làm tới đây thì nhận thức của ngươi về mức độ nặng nhẹ của nhân mạng đã xảy ra thay đổi. Đây chính là kết quả ta mong muốn, bởi vì trong cái trò chơi mèo vờn chuột này, nếu ngươi không vứt bỏ những định kiến sang một bên, tuyệt đối không thắng được ta. Bài trắc nghiệm thứ hai được cất trong cuốn băng này..."

Sau đó là một loạt tiếng xào xạc, chúng tôi yên tĩnh lắng nghe, đột nhiên có một giọng nữ vang lên: "Cứu mạng, cứu tôi! Có ai không?"

Lại một giọng nữ khác cất lên: "Ai đó mau cứu tôi, van xin ông, thả tôi xuống."

Hai cô bé?

Đột nhiên Lý Tấn Phong thô bạo đẩy đám người ra đi tới, hai mắt trợn tròn, la lên: "Là giọng của Tiểu Văn, không sai! Tốt quá rồi, Tiểu Văn còn sống. Xin các người nhất định phải tìm ra nó."

Tiểu Đào trấn an: "Đừng kích động!"

Đột nhiên tiếng kêu cứu không la nữa, giọng nói méo mó lại vang lên: "Các ngươi nghe rồi chứ, hiện giờ có hai cô bé đang đứng trong nguy hiểm. Ta đã tiêm cho hai đứa độc dược mãn tính, chúng chỉ còn 12 tiếng sinh mệnh, các ngươi chỉ có thể cứu 1 trong 2..."

"Cứu con gái ta!" Lý Tấn Phong kích động hét lên, Tiểu Đào cố gắng ra hiệu ông ta im miệng.

Giọng nói lại tiếp tục: "Ta muốn nhắc nhở các người một chút, tiếng kêu thứ nhất là con gái của một vị quan, còn tiếng thứ hai...chỉ là một con bé thường dân. Tống Dương, ngươi luôn cho là nhân mạng vô giá, vậy sẽ đi cứu ai? Ha ha ha ha!"

Tràng cười điên dại kết thúc cũng là lúc cuốn băng chạy hết. Tôi cảm thấy toàn thân lạnh giá, như rơi xuống hầm băng, loại trắc nghiệm này quả thực quá độc ác!

Lý Tấn Phong hai dòng lệ tuôn dài, năn nỉ: "Cứu con gái của ta, cầu xin các người, nhất định phải cứu con gái ta!"

Tôi nói: "Ông yên tâm, tôi sẽ không bỏ rơi bất kỳ sinh mạng

nào."

"Không!" Lý Tấn Phong kích động: "Tên biến thái này bắt cậu phải lựa chọn. Xin cậu cứu con gái của ta trước, ta tình nguyện trả bất cứ giá nào."

Nói xong ông ta định quỳ xuống, Vương thúc vội đỡ lấy, Tiểu Đào nói: "Nếu hy vọng con mình được cứu thì đừng ở đây cản trở chúng tôi. Vương Nguyên Thạch, đưa ông ra đi."

Lúc bị lôi đi, Lý Tấn Phong vẫn không ngừng gào lên: "Van xin cậu, cứu con gái của ta!"

Tâm lý tôi cảm giác rất khó chịu, nói với mọi người: "Thời gian cấp bách, chúng ta mau về cục phân tích tin tức trong cuốn băng."

Mọi người lục tục rời đi, Lão Yêu lại đứng ngẩn người nhìn mảnh kính vỡ dưới đất, tôi hỏi: "Sao ngươi chưa đi?"

"Chờ chút, hình như ta phát hiện cái gì đó." Vừa nói Lão Yêu vừa gẩy gẩy trong đám kính vụn ra một thứ màu đen, hình như là linh kiện điện tử.

Chương 635: Thợ Đồng Hồ

Lão Yêu nhặt vật kia lên tay, tôi hỏi: "Đây là cái gì?"

"Nếu ta đoán không sai thì đây cũng là một cái thu sóng radio." Lão Yêu đáp.

Tiểu Đào đứng ngoài cửa giục, tôi nói: "Về cục trước đã, ngươi nghiên cứu kỹ lưỡng vật này xem nó dùng để làm gì."

Lão Yêu không nhịn được, nói: "Nghiên cứu cái cọng lông, đừng cái gì cũng đổ lên đầu Lão Yêu này!"

Tôi lên xe Tiểu Đào, đang chuẩn bị chuyển bánh thì Tống Tinh Thần gõ gõ cửa kính, hắn đưa tôi cái điện thoại, nhàn nhạt nói: "Tìm ngươi."

Tôi đưa điện thoại lên tai, đầu bên kia một giọng nói quen thuộc cất lên: "Tống Dương, đối thủ của các ngươi có biệt hiệu là Thợ Đồng Hồ."

"Đao Thần?"

Tôi kinh ngạc, Đao Thần lại gọi điện tới, lúc trước hắn có nói sẽ hỗ trợ chúng tôi tiêu diệt Cảnh Vương Gia. Sau khi tới Thiểm Tây thì không thấy hắn đâu, thì ra là hoạt động trong bóng tối, đây cũng là tác phong của hắn.

"Ta đây!" Đao Thần nói: "Thợ đồng hồ là thân tín đắc lực của Cảnh Vương Gia, hắn rất giỏi về máy móc và sóng ngắn, tính cách tỉ mỉ cẩn thận, thích gài bẫy để cho đối thủ chui vào. Ngươi ngàn vạn lần đừng để hắn dắt mũi."

"Tức là ngươi nói, trò chơi hiện giờ do hắn thiết kế? Hiểu rồi, ta sẽ tranh thủ nắm quyền chủ động." Tôi đáp.

"Không, Cảnh Vương Gia đang ở trong bóng tối để ám độ trần thương, lão sai Thợ Đồng Hồ cầm chân các ngươi để mình làm việc khác. Ý ta là, buông bỏ mấy nhân mạng không đáng kể trước mắt này đi, ngươi không cứu được họ đâu. Hãy dốc toàn lực công thành."

Ý kiến này khiến tôi rất khó chịu, nhưng dù gì Đao Thần cũng là đồng minh, không có lý do để nổi giận với hắn. Tôi nói: "Ta sẽ không bỏ hết trứng vào một giỏ đâu."

"Ừ, theo tin tức ta điều tra được, ngoài Thợ Đồng Hồ, các ngươi còn phải đề phòng hai người, một là Cảnh Ngạo Thiên, hắn là con trưởng của Cảnh Vương Gia, làm việc quyết đoán, thủ đoạn tàn độc, là kẻ nắm quyền quan trọng trong tập đoàn buôn người. Một người khác tên là Lý Quốc Thái, truyền nhân đời 97 của Binh Môn, Binh Môn có mối quan hệ sâu sắc với Hoàng tộc Mãn Thanh, tương truyền Kim Nhân Thiết Phù Đồ và Thanh Triều Huyết Tích Tử đều là sản phẩm do chúng tạo ra. Người này cầm đầu đội ám sát bí mật của Cảnh Vương Gia, trung thành nhất nhất, lần trước ta giết con gái Ngũ Tỷ của hắn, nhất định hắn sẽ không buông tha. Tống Dương, kẻ ngươi đối đầu là một con rồng ba đầu, cho nên phải cực kỳ cẩn thận, không nên để một Thợ Đồng Hồ dời đi sự chú ý. Hai ngày nữa là đại thọ của Cảnh Vương Gia, các thiên vương trong Giang Bắc Tàn Đao cũng sẽ tới dự, đến lúc đó một trận gió tanh mưa máu sẽ xảy ra."

Nghe tới đó, tim tôi đập rộn: "Ta biết rồi."

"Ta sẽ điều tra tiếp, có manh mối gì sẽ báo cho ngươi..."

Nói đến đây thì điện thoại đột nhiên ngắt, tôi nhìn lại thì không thấy hiển thị số, Tiểu Đào hỏi có chuyện gì, tôi thở dài: "Về cục rồi nói."

Về tới thị cục, chúng tôi triệu tập tất cả cảnh sát, mở một cuộc họp thảo luận vụ án. Tôi nói những tin tức do Đao Thần cung cấp cho mọi người nghe, ai nấy đều cảm thấy giật mình, bởi trước giờ Cảnh Vương Gia ẩn thân rất kỹ, chưa ai có thể nắm hết tin tức bí mật về lão như vậy.

Tôi nói: "Chúng ta không thể đặt toàn bộ tinh lực vào một người, Thợ Đồng Hồ để tổ đặc án đối phó. Niếp cảnh quan, anh tiếp tục lần theo manh mối về tập đoàn buôn người."

Niếp cảnh quan nói: "Nhưng ngoài phần lớn tội phạm lĩnh án tử hình, những tên còn lại đã bị đưa vào trại giam, không tiện điều tra cho lắm."

Tôi lắc đầu: "Đương nhiên đám người này vẫn có những điều chưa khai báo, nhưng Cảnh Vương Gia sử dụng phương pháp kinh khủng để bịt miệng, có đánh chết chúng cũng không nói. Tôi cảm thấy có thể thay đổi cách thức một chút, điều tra từ những nạn nhân được giải cứu."

"Cứ giao cho tôi." Niếp cảnh quan gật đầu.

"Trịnh đội trưởng, anh phụ trách phần an ninh, khoảng thời gian này không được lơ là cảnh giác." Tôi giao phó.

"Được!"

Tôi bảo mọi người giải tán, đúng lúc này thì có một người đàn ông mặc vest, đeo kính xông vào. Mấy cảnh sát ngồi ngoài cửa lập tức đứng dậy ngăn lại: "Ai cho anh xông vào?"

Người đàn ông kia ngang tàng nói: "Xin hỏi ở đây ai là người chịu trách nhiệm?"

Tiểu Đào đứng dậy hỏi: "Ông là ai?"

Anh ta lôi một tấm danh thiếp ra: "Tôi là thư ký của Hồ thị

trưởng, mấy ngày trước con gái ngài mất tích, chúng tôi vừa nhận được tin cảnh sát đã nắm được manh mối về tiểu thư, có thật hay không?"

Tiểu Đào mặt không biến sắc: "Tôi không có nghĩa vụ trả lời, xin anh về trước đi, đừng gây cản trở chúng tôi."

Thư ký đột nhiên nổi giận, hét: "Thái độ của cô là gì? Vì con gái mất tích mà thị trưởng buồn bã mấy ngày đêm không chợp mắt, chẳng lẽ một chút đồng cảm cô cũng không có sao? Tiết lộ một chút tin tức cũng không được? Tôi không nói nhảm với cô, ai là người phụ trách?"

Tiểu Đào chống nạnh: "Là tôi!"

"Tôi không tin, miệng không có lông, làm việc chưa vững." Thư ký cười lạnh: "Các vị cảnh quan, ở đây ai chịu trách nhiệm?" Anh ta hỏi một cảnh sát, cảnh sát hất hàm chỉ Tiểu Đào: "Là cô ấy."

Thư ký đương nhiên không tin, lại hỏi liên tiếp mấy người, kết quả ai cũng chỉ Tiểu Đào. Sắc mặt thư ký đỏ gay, Tiểu Đào khoát tay nói: "Được rồi được rồi, anh đã gây trở ngại nghiêm trọng đến công tác phá án của chúng tôi, xin anh về trước, có tin gì sẽ thông báo cho bên anh."

Thư ký ôm quyền nói: "Các vị, tôi xin các vị đấy, tiết lộ một chút đi, thị trưởng sắp phát điên rồi."

Mọi người đều tỏ ra khó xử, bỗng Niếp cảnh quan hỏi: "Anh lấy được tin này từ đâu?"

Thư ký ấp úng: "Bất tiện tiết lộ."

Tiểu Đào chìa tay: "Xin mời anh ra ngoài!"

"Có người gọi điện báo cho tôi biết!" Thư ký lớn tiếng. Mọi người nhìn nhau một cái, không biết là ai tiết lộ tin tức, nhưng tôi

thì nghĩ có một khả năng cao hơn, đó là kẻ thiết kế trò chơi này gọi. Hắn phải tạo thêm trở ngại cho chúng tôi.

Thư ký đẩy gọng kính: "Tôi không biết chuyện này có thật hay không, nhưng nghe nói con gái thị trưởng bị giam cùng một cô gái khác. Hung thủ chỉ cho các người được cứu một trong hai, hy vọng các người đưa ra lựa chọn sáng suốt..."

"Khốn kiếp, ngươi nói cái gì?"

Thư ký còn chưa dứt lời, liền bị Lý Tấn Phong túm lấy cổ áo dí vào tường, ông ta mặt mũi dự tợn hét lên: "Đó là con gái ta, đừng hòng nghĩ sẽ bắt đổi mạng con ta lấy ai."

Thư ký nói: "Tôi cóc cần biết ông là ai, thế con gái thị trưởng không phải là một mạng à?"

Tiểu Đào nhức đầu xua tay: "Tạm giam hai người này lại, sau 24h mới thả ra!"

Thư ký rống lên: "Dựa vào cái gì, chẳng lẽ các ngươi đồng lõa với hung thủ, tôi cảnh cáo cô, nếu dám bắt tôi, ra khỏi tôi sẽ kiện cô."

"Tùy anh!" Tiểu Đào lạnh lùng: "Giam lại." Mấy cảnh sát đi tới, thư ký sợ đến tái mào, một người đặt tay lên vai Lý Tấn Phong, đột nhiên ông ta xoay người hất văng anh ta bằng một đòn vật. Các cảnh sát khác thấy vậy thì lao vào khống chế, nhưng thân thủ Lý Tấn Phong cao cường, chỉ một hồi liền đánh ngã hết.

"Lão Vương, bắt ông ta lại!" Tiểu Đào ra lệnh.

Vương thúc nhảy ra, Lý Tấn Phong vừa thủ thế vừa nhảy về phía sau, khẩn cầu: "Huynh đệ, van xin ngươi cứu con gái của ta!"

Dứt lời ông ta xoay người bỏ chạy, một mạch lao ra khỏi thị cục. Sau đó thì thư ký cũng bị tạm giữ, Tiểu Đào bất đắc dĩ lắc

đầu: "Cục diện ngày càng hỗn loạn!"

Chương 636: Vụ án đánh bom

Vương Nguyên Thạch nói: "Để ta đi tìm Lý Tấn Phong về..."

Tiểu Đào gật đầu: "Được, giữ ông ta cẩn thận, đừng để ông ta làm chuyện gì ngu xuẩn."

Sau khi Vương thúc đi, tôi vỗ vai Tiểu Đào: "Chúng ta phân tích những gì có trong cuốn băng đi."

Tôi sang phòng kỹ thuật, bảo nhân viên chuyển đoạn băng sang kỹ thuật số, rồi phân tách tần số âm thanh, sau đó nghe đi nghe lại.

Nghe mấy lần, tôi nói ra một ý nghĩ: "Theo cách hai cô bé kêu cứu, hình như họ không ở cùng nhau, đoạn ghi âm này hẳn là ghi lần lượt."

Băng Tâm nói: "Vậy có phải nếu chúng ta tìm được một trong hai, cô bé còn lại sẽ bị giết chết?"

Tôi gật đầu: "Rất có thể."

Nghe đi nghe lại cũng không thể tìm ra nhiều manh mối hơn, tin tức mà thu âm cung cấp ít hơn nhiều so với video. Mọi người đều sốt ruột, Tiểu Đào sai người đi mua ít đồ ngọt, ăn đồ ngọt sẽ khiến tâm trạng khá hơn.

3h chiều, một cảnh sát tổ kỹ thuật xông tới: "Đã phân tích được tần số âm thanh."

"Chiếu lên xem nào!" Tiểu Đào nói.

Anh ta mang laptop tới, chiếu lên màn chiếu, tần số âm thanh

được biểu diễn bằng những sóng nhọn. Nhân viên kỹ thuật chỉ một điểm, nói: "Chỗ này có dấu vết chỉnh sửa rõ ràng."

Vừa nói anh ta vừa mở đoạn này, quả nhiên giọng kêu cứu của hai cô bé là được ghép lại, cả hai không ở cùng nhau. Trong đoạn kêu cứu của con gái thị trưởng, có thể nghe thấy một ít tiếng xe hơi, còn có một đoạn tần số thấp mà tai người không nghe được, chúng tôi đoán quanh đó khả năng có máy móc gì đó lớn.

Trong đoạn kêu cứu của con gái Lý Tấn Phong, có một tiếng nước chảy theo quy luật, hình như là nhỏ xuống mái tôn, còn có tiếng kim loại va chạm dồn dập, ngoài ra là tiếng chim, có vẻ như là chim bồ câu.

Chúng tôi giở một tấm bản đồ thành phố Phù Phong, thảo luận những nơi có xe hơi, máy móc lớn, cống thoát nước, thật nhiều vô số kể, căn bản là không có manh mối. Riêng việc nhà ai nuôi bồ câu thôi cũng phải hao phí lượng lớn sức lực, 12 tiếng căn bản là không đủ.

Thời gian cứ trôi qua từng giây từng phút, rôi như muốn phát điên, Tiểu Đào đứng dậy nói: "Ra ngoài thư giãn một chút cho đầu óc thoáng lên."

Tôi lắc đầu: "Hay bọn em cứ đi ăn đi, anh muốn yên tĩnh một mình."

Tiểu Đào nói: "Thế để em mua về cho anh."

Sau khi tất cả đi khỏi, trong phòng chỉ còn lại tôi với Tinh Thần. Tôi tháo tấm bản đồ lớn treo trên tường xuống, dùng bút đánh dấu mấy nơi, sau đó hẹn giờ điện thoại, rồi móc chai nhập mộng tán ra.

Tống Tinh Thần cau mày: "Tiểu thiếu gia định sử dụng diễn hung thuật? Chi tiết vụ án không đầy đủ, e rằng không có kết quả."

Tôi bất đắc dĩ nói: "Ta biết là không có kết quả, nhưng trước mắt đành thử xem sao."

Tinh Thần nhắc nhở: "Đừng nôn nóng quá."

Tôi mở đoạn ghi âm trên máy tính, hít một hơi nhập mộng tán. Ảo giác bắt đầu dâng lên, tiếng cô gái kêu cứu như sát bên tai: "Cứu mạng, mau cứu mạng. Có ai không?"

Tôi mơ hồ nhìn thấy một cô bé thương tích đầy mình bị treo trong phòng, đây là một tòa nhà cũ kỹ, xa xa có thể trông thấy đường cái. Hình ảnh có vẻ chân thực, nhưng nhìn kỹ thì lại rất mơ hồ.

Ngay sau đó là đoạn âm thanh tiếp theo: "Ai mau tới cứu tôi, van ông thả tôi xuống!"

Tôi phảng phất trông thấy một cô bé nhợt nhạt bị treo trong một tầng lầu tăm tối, ngoài cửa sổ có chim bồ câu bay qua, một đường ống thoát nước không ngừng rỉ vào mái tôn...

"Tỉnh lại! Mau tỉnh lại!" Tống Tinh Thần vỗ dồn dập vào má, lôi tôi từ ảo giác trở lại. Tôi cảm thấy lộn ruột, nôn ọe mấy cái, Tinh Thần cảnh cáo: "Ngươi hít nhiều quá, tác dụng phụ của mê dược này rất lớn...ngươi có thấy gì không?"

Nhập mộng tán có tính ám thị rất mãnh liệt, tôi không thể xác định những gì mình thấy có chân thực hay không. Tin tức mà đoạn thu âm cung cấp quả thực quá ít, căn bản là không có chỗ hạ thủ.

Tôi đột nhiên nghĩ, liệu chỗ khác có ẩn chứa thông tin không? Liền ngồi xuống máy tính, nghe đoạn băng từ lúc bắt đầu. Tác dụng của nhập mộng tán vẫn chưa tiêu tan hoàn toàn, những âm thanh kia tiến vào não bộ, sẽ xuất hiện hình ảnh, nhưng đều rất rời rạc, căn bản không sắp xếp được.

Rất nhanh thì đã nghe hết đoạn băng, tôi hơi nhức đầu, chẳng

có manh mối gì cả. Tôi định nghe lại, lúc tua thì phát hiện cả đoạn thu âm chỉ có 10 phút.

Chưa sử dụng băng từ bao giờ, không biết thời gian một cuốn băng là bao nhiêu, liền hỏi Tinh Thần, hắn đáp: "Tất cả băng từ đều là khoảng nửa tiếng."

Tôi lập tức đứng dậy, chạy sang phòng kỹ thuật. Cuốn băng được đặt trong một máy ghi âm, tôi lấy ra quan sát kỹ, dùng tô vít cẩn thận mở nó ra, dùng động u chi đồng nghiên cứu.

Đoạn băng bên trong rất ngắn, hẳn là bị người ta cắt bớt, trên mặt dính một ít bột, giống như thạch cao hoặc vôi bột, còn có một ít gì đó dinh dính, cái này phải nhờ Băng Tâm xét nghiệm mới biết là gì.

Bỏ cuộn băng vào túi vật chứng, định gọi Băng Tân về thì đột nhiên một luồng sóng chấn động quét qua cửa sổ, khiến cả căn phòng rung chuyển. Tôi với Tinh Thần đi ra ngoài, trông thấy cách đó không xa ánh lửa ngút trời, hỏi Trịnh đội trưởng đã xảy ra chuyện gì. Anh ta nói không biết, chỗ đó vừa có tiếng nổ lớn, đã phái người tới điều tra.

Lo lắng đám Tiểu Đào gặp chuyện, tôi gọi điện cho nàng, nhưng không gọi được, cả số của Băng Tâm cũng vậy.

"Đi, tới xem một chút!"

Hai chúng tôi hỏa tốc chạy tới nơi đó, hiện trường nổ là một quán ăn, cả căn nhà sụp đổ một nửa, gạch ngói cháy đen ngổn ngang, bàn ghế vỡ vụn khắp nơi. Cảnh sát tới trước đang cứu những người bị nạn, không biết có thương vong hay không.

Tôi dùng động u chi đồng kiểm tra bốn phía, chợt nhìn thấy một mũi giầy da của nữ trong đống gạch, máu tức thì dồn lên não, nhào tới điên cuồng bới. Đó là giày của Tiểu Đào!

Hốc mắt cảm thấy cay xè, nhưng vẫn cố nén, tôi gào lên gọi cảnh sát tới trợ giúp.

"Xảy ra chuyện gì vậy?" Một giọng nói quen thuộc cất lên, quay đầu nhìn lại, Tiểu Đào và Băng Tâm đang đứng đó, cả hai đều đầu tóc bù xù, áo sống xộc xệch, đầu trán xước xát, cứ như là vừa chui ra từ chỗ chết. Đứng cùng còn có mấy đầu bếp, một người còn bị rách một đường từ trán, máu chảy đầy mặt. Tôi để ý thấy chân phải của Tiểu Đào không mang giày.

Tôi vụt đứng dậy, nhào tới, mặc dù rất muốn ôm chầm lấy nàng, nhưng xung quanh đông người quá, liền nắm đôi tay: "Tốt quá rồi, nghĩ bọn em xảy ra chuyện, thật là sợ muốn chết!"

Băng Tâm ho một tiếng, nói: "May mà Tiểu Đào tỷ tỷ phản ứng nhanh, nếu không giờ bọn muội đã nằm trong đống gạch vụn rồi."

Tiểu Đào lạnh lùng: "Người của Cảnh Vương Gia cuối cùng đã bắt đầu xuống tay với chúng ta rồi!"

Chương 637: Máy thổi trứng

Tiểu Đào kể lại, vừa rồi lúc bọn họ ăn cơm, đột nhiên nghe trong tiệm có tiếng tích tắc, liền đi lục soát xung quanh, kết quả tìm được phía sau cửa bếp một cái túi, bên trong là bom hẹn giờ, đếm ngược chỉ còn 20s.

Nàng lập tức hô lớn: "Tôi là cảnh sát, trong quán có một quả bom, mọi người mau chạy ra ngoài!"

Lúc đó vô cùng hỗn loạn, mà kích thước quả bom thì lớn, khả năng không chạy khỏi được bán kính vụ nổ. Tiểu Đào liền quyết định thật nhanh, vứt nó vào trong kho lạnh, đóng cửa thật chặt, sau đó cùng Băng Tâm lao ra ngoài.

Gần như là cùng lúc lao ra, sau lưng vang lên một tiếng nổ lớn vang lên, nửa quán ăn bị đổ sập.

Nghe tới đó, tôi không khỏi lau mồ hôi trán, quay đầu nhìn đống gạch vụn, cái kho lạnh đã nổ tan tành, một mảng tường găm đầy mảnh bom. Nếu không phải nó hấp thụ phần lớn lực công phá, khả năng một dãy nhà xung quanh cũng bị san bằng.

Tôi đưa tay lau bụi trên má Tiểu Đào nói: "Cũng may em nhanh trí."

Tiểu Đào cười: "Người hiền ắt có thiên tướng mà."

Tuy nói đã tránh được một kiếp nạn, nhưng đối phương rõ ràng cho thấy đã nhắm vào Tiểu Đào. Xem ra từ giờ trở đi chúng tôi phải cẩn thận gấp bội, tôi quyết định trước khi đi khỏi Phù Phong sẽ không rời nàng nửa bước.

Trịnh đội trưởng dẫn theo một tốp đặc nhiệm và chuyên gia chất nổ tới, giờ chúng tôi không có thời gian quản chuyện này, giao cục diện hỗn loạn cho anh ta.

Khoảng 8h thì Băng Tâm chạy tới nói với tôi, đã xét nghiệm ra chất dính trên cuộn băng, là một chất phụ gia thực phẩm dùng trong hoa quả đóng hộp. Đây là một manh mối vô cùng quan trọng, chúng tôi mở bản đồ thành phố Phù Phong, cảnh sát cung cấp cho tôi biết, trong thành có một nhà máy hoa quả đóng hộp đã phá sản. Hồi trước cục an toàn vệ sinh thực phẩm phát hiện một nhóm tiểu thương dùng dụng cụ nơi đó để tự gia công đồ hộp, đã bị niêm phong.

Ai mắt tôi sáng lên: "Đi, lập tức tới đó!"

Tất cả lập tức lên đường, tới nhà máy chế biến đồ hộp kia. Quả nhiên giấy niêm phong của cục an toàn thực phẩm đã bị bóc ra...

Cảnh sát đi cùng xin ý kiến tôi có nên mở điện, tôi nói: "Không cần vội, sợ đánh rắn động cỏ, ta vào xem một chút."

Một mình tôi đi vào nhà xưởng tối thui, không ít cảnh sát rất ngạc nhiên, hỏi tôi không cần thiết bị nhìn ban đêm sao? Trong xưởng chất đầy máy gia công đồ hộp và dây truyền, tôi cố gắng đi thật nhẹ hết sức có thể.

Đi tới chỗ sâu nhất trong xưởng, phát hiện trên mảng đất trống có một vật thể hình chữ nhật thẳng đứng, được phủ bằng vải đen. Trên tấm vải không có bụi, rõ ràng là mới được đặt ở đây.

Tôi hưng phấn không thôi, đang định gọi điện cho Tiểu Đào thì nghe thấy bên ngoài có tiếng hỗn loạn, rồi một tiếng súng vang lên phá vỡ màn đêm tĩnh lặng.

Là một cái bẫy ư?

Tôi vội vã quay lại, thấy Tiểu Đào cùng một nhóm cảnh sát đứng trong sân, ai cũng lăm lăm súng, vây quanh một cái hòm gỗ, tôi hỏi Băng Tâm: "Sao vậy?"

"Có mấy tên khả nghi lẻn vào, may mà phát hiện được." Băng Tâm mặt trắng bệch đáp, mấy tiếng trước vừa thoát chết, giờ con bé như chim sợ cành cong.

"Cút ra đây!" Tiểu Đào quát: "Không ta nổ súng!"

"Đừng...đừng bắn."

Ơ, giọng nói này hình như tôi đã nghe ở đâu rồi thì phải. Chỉ thấy thư ký của thị trưởng giơ hai tay lên trời bước ra, sợ đến tái xanh mặt mũi.

Thì ra là báo động giả, mọi người thở phào nhẹ nhõm, lục đục cất súng. Tiểu Đào hỏi: "Làm sao anh tìm ra nơi này?"

"Tôi...tôi lén đi theo xe cảnh sát...đồng chí, nghe nói các người phát hiện ra manh mối quan trọng, chẳng phải đã nói sẽ báo cho tôi sao? Cô không thể nói mà không giữ lời."

Tiểu Đào lạnh lùng: "Tôi chỉ nói có tiến triển sẽ thông báo, chứ không phải từng bước đều phải báo, như vậy hiệu suất phá án sẽ rất thấp."

Thư ký không nhún nhường nói: "Có phải con gái thị trưởng ở đây không? Xin cho tôi vào cùng các người, nếu không thị trưởng không yên tâm."

Tiểu Đào phái hai cảnh sát, nói: "Trông chừng anh ta, không được để anh ta vào!"

Mọi người xoay người rời đi, tên thư ký vẫn còn kêu gào, Tiểu Đào bực mình mắng: "Phiền chết đi được!"

Tôi nói: "Anh vừa phát hiện một vật khả nghi trong kia, bật đèn lên đi!"

Một cảnh sát nhận lệnh đi tìm cầu giao, lát sau toàn xưởng sáng lên, mọi người đi tới chỗ vật kia, tôi kéo tấm vải che xuống, ai cũng cả kinh. Đó là một đồ vật giống máy chơi game, có bốn cạnh, được che bởi tấm kính. Băng Tâm nói: "Cái này muội được nhìn thấy rồi, là một cái máy thổi trứng, bỏ đồng xu vào, lắc một cái sẽ có trứng thổi từ những lỗ này ra."

Nhìn cái lồng pha lê trống rỗng, tôi nói: "Xem ra Thợ Đồng Hồ đã chế lại nó."

Trên bảng điều khiển có một nút xoay, vẽ hai đầu mũi tên, mỗi bên dán một bức ảnh hai cô gái kia. Bức bên phải cô gái nhìn rất giống Lý Tấn Phong, chắc chắn đây là cô con gái mà ông ta vấ vả tìm kiếm.

Cái máy này xuất hiện ở đây chứng tỏ manh mối trong cuốn băng là hắn cố ý để lại, Thợ Đồng Hồ quả thật đang bắt tôi phải lựa chọn, cứu con gái thị trưởng hay cứu con gái Lý Tấn Phong.

Tôi thở dài: "Đối phương muốn chúng ta nhận ra một thực tế tàn khốc, là nhân mạng không đồng giá. Cho nên hắn muốn ép ta lựa chọn con gái thị trưởng.

Băng Tâm kinh ngạc nhìn tôi: "Huynh sẽ không làm chuyện đó chứ?"

Tôi lắc đầu: "Lựa chọn này quả thực ra không làm được, lựa chọn một người tức là gián tiếp giết một người khác. Tiểu Đào, có thể tìm một người am hiểu máy móc tới không, để xem cấu tạo của cái máy này."

Tôi muốn trước tiên biết rõ tác dụng của cái máy này, nếu biết rõ thì có khả năng sẽ đồng thời cứu được cả hai cô bé.

Thực ra trong lòng tôi sớm đã quyết, phải đồng thời cứu cả hai cô bé, cho dù có khả năng thất bại, cũng phải cứu!

Đúng lúc này một người đột nhiên xông tới, xô cả tôi và Tiểu Đào ra, vọt đến trước cái máy, xoay nút. Tất cả mọi người đều ngớ ra, hành động này chính là của tay thư ký.

Cái máy như bị khởi động cơ quan nào đó, phát ra tiếng lạch cạch.

"Khốn kiếp, anh làm cái gì vậy?" Tiểu Đào mắng. Thư ký mặt đỏ bừng, hiển nhiên là chạy hồng hộc vào đây, hắn thở gấp, nói: "Tôi...tôi biết các người đang do dự, tôi lựa chọn thay các người."

"Anh vừa giết người đấy, biết không?" Tiểu Đào cắn răng nói.

Tay thư ký cao giọng: "Người cũng không phải do tôi giết, các người đi mà tìm hung thủ tính sổ! Chẳng lẽ các người định bất động trơ mắt nhìn hai cô gái bị giết. Tôi thay các người ít nhất cứu một đứa, các người là đồ giả nhân giả nghĩa."

"Nói lại thử xem?" Tiểu Đào giận đến mức cho tay vào báng súng. Lúc này một lỗ của cái máy thổi trứng bắn ra một quả bóng màu đen. Cùng lúc đó, trong lồng pha lê bốc lên ngọn lửa cháy hừng hực, không ngừng bốc khói ra các khe hở.

Băng Tâm vội chụp quả bóng lên, nói: "Tống Dương ca ca, trên bóng có một địa chỉ."

Thì ra là như vậy, hai cô bé bị nhốt hai nơi khác nhau, chúng tôi chỉ có thể có một địa chỉ.

Băng Tâm chợt kêu lên thất thanh, thì ra tay thư ký đã giật quả bóng trong tay con bé, nhìn lướt qua, cười lạnh: "Tôi không hy vọng vào cảnh sát các người nữa rồi, các người chẳng làm được gì cả, tự chúng tôi sẽ đi cứu con gái thị trưởng." Dứt lời, hắn xông ra ngoài.

Chương 638: Tuyệt học Tống gia: Mặc chấp hiển tự

Một cảnh sát đi lấy bình cứu hỏa, tôi vội lớn tiếng ngăn cản: "Đừng dập lửa, cứ để nó cháy hết từ từ!"

Không ít người nhìn tôi bằng ánh mắt kinh ngạc, tôi không muốn giải thích nhiều, bảo cảnh sát đi lấy giùm mình một chai dầu oliu, một con mực và một cái thùng. Tiểu Đào hỏi: "Anh định dùng chiêu đó?"

Tôi gật đầu, một quả bóng có ghi địa chỉ khác chắc vẫn còn trong máy thổi trứng, tôi muốn thử xem có thể dùng mực khiến nó hiển thị không. Vì để giữ độ nguyên vẹn của đống tro, tuyệt đối không được dập lửa, một chút xíu áp lực bên ngoài cũng không thể có. Tôi quan sát bốn phía, cũng may cửa sổ ở khá cao, không có gió thổi vào.

Tiểu Đào hỏi Băng Tâm: "Vừa rồi cô có thấy địa chỉ không?"

Băng Tâm áy náy nói: "Muội chỉ kịp thấy đường Tân gì đó."

"Làm sao mà ngờ được sự việc lại trở nên loạn thế này!" Tiểu Đào lấy điện thoại ra, gọi cho thư ký thị trưởng, muốn gọi hắn quay lại. Nhưng đương nhiên tay thư ký đã tắt máy.

Chờ lửa tắt mất gần 20 phút, trong thời gian này Lão Yêu gọi điện cho tôi: "Tiểu Tống Tống, vừa rồi bên ngoài thị cục xảy ra vụ nổ."

"Thì sao?" Tôi hỏi.

"Ta thấy Trịnh đội mang về mảnh vụn trong quả bom, có cái thiết bị thu sóng giống với cái lúc trước, ta báo cho ngươi một tiếng." Lão Yêu giải thích.

"Còn chưa phát hiện ra nó có tác dụng gì sao?" Tôi vội hỏi.

"Cho xin, ta cũng đâu phải chuyên về phần cứng. Có thể giao cho ta nhiệm vụ nào liên quan đến chuyên môn hơn không." Nói xong Lão Yêu cúp máy.

Mặc dù bom trong quán ăn là bom hẹn giờ, nhưng một quả bom thường có hai hệ thống kích nổ, phát hiện này chứng minh vụ nổ đúng là do thủ hạ của Cảnh Vương Gia sắp xếp.

Cuối cùng thì lửa cũng tắt, cảnh sát viên được phái đi mua đồ cũng đã về, tôi bảo Băng Tâm trộn mực với dầu oliu thành hỗn hợp, tiếp đó cẩn thận bóc lớp vỏ máy thổi trứng ra, mỗi động tác đều tỉ mỉ, rất sợ gây ra va chạm khiến kết cấu bị vỡ.

Loại công việc này rất tốn sức, Tiểu Đào nhắc tôi: "Tống Dương, anh tranh thủ thời gian một chút, từ lúc tìm được cuốn băng đến giờ đã hơn 10 tiếng rồi, thời gian cứu hai cô bé đang ngày càng ít."

"Anh biết!"

Tôi bóc từng lớp từng lớp, phía dưới xuất hiện một đường ống bằng kim loại không bị cháy, tôi ngồi xổm xuống ghé mắt nhìn, chợt vui mừng quá đỗi. Một quả bóng bị cháy đen bên trong, nhưng khá nguyên vẹn, giờ phút này tâm trạng tôi không khác nào nhà khảo cổ phát hiện hóa thạch khủng long.

Đeo găng tay vào, tôi dùng cái nhíp nhẹ nhàng gắp nó ra, cẩn hận đặt trên tay. Quả bóng đã bị cháy sạch, không còn chỗ nào nguyên bản, cảm giác rất nhẹ, chỉ một hơi thở mạnh sẽ vỡ ra.

Băng Tâm định đổ hỗn hợp dầu ôliu lên trên thì tôi nói: "Đừng,

dùng cái gì mềm mại bôi từ từ thôi."

"Cái gì mềm mại...Tiểu Đào tỷ tỷ, tỷ có mang bông trang điểm không?" Băng Tâm bỗng hỏi.

"Ta chưa bao giờ dùng." Tiểu Đào đáp.

"Không được, cái đó vẫn quá nặng, cần phải nhẹ hơn nữa, tốt nhất là tơ lụa." Tôi nói.

"Em có cái khăn tay." Vừa nói Tiểu Đào vừa rút ra một cái khăn bằng tơ tằm.

Tôi bảo Băng Tâm thấm hỗn hợp vào cái khăn rồi thật nhẹ nhàng lau lên quả bóng, trong lòng vô cùng căng thẳng, chỉ sợ một chút động, quả bóng sẽ biến thành tro bụi.

Theo dấu khăn tay lau, một dòng chữ dần hiện ra trên quả bóng: "Tòa nhà Hoa Đỉnh." Mọi người như nhảy cẫng lên hoan hô, Tiểu Đào nói: "Chúng ta chỉ còn hơn một tiếng, mau tranh thủ cứu người!"

Vừa dứt lời thì đèn vụt tắt, cửa sổ xung quanh đồng loạt vợ vụn, tôi trông thấy một nhóm người mặc quần áo đen nhảy vào, trên tay cầm một thứ giống như lồng chim, là Huyết tích tử!

"Tổ ám sát của Cảnh Vương Gia!" Tôi lớn tiếng hét: "Mọi người đừng mất tập trung."

Đám sát thủ có tổng cộng hơn 20 người, tất cả đều đeo kính hồng ngoại, xem ra là cố ý mai phục chúng tôi. Tống Tinh Thần ra hiệu chuẩn bị ứng chiến, đối phương được huấn luyện bài bản, bắt đầu dàn ra thành một trận hình.

Trận hình tách ra hai bên, một gã đàn ông có bím tóc bước ra, lưng hùm vai gấu, rất lực lưỡng, hai huyệt thái dương nhô cao, tay xoay xoay một cái huyết tích tử màu đen

"Tối như vậy mà cũng nhìn được bọn ta, động u chi đồng của Tống Gia quả nhiên danh bất hư truyền!" Gã đàn ông cười nham nhở.

"Rốt cuộc ngươi là ai?" Tôi hỏi.

"Các ngươi là người sắp chết, cho các ngươi biết cũng không sao. Đại trượng phu đi không đổi tên, ngồi không đổi họ. Ta là truyền nhân Binh Môn đời thứ 97, Lý Quốc Thái. Lấy đầu chúng, báo thù cho con gái ta!"

Hắn ra lệnh một tiếng, đám sát thủ lả tả vung huyết tích tử lên, giống như vô số UFO bay về phía chúng tôi. Tôi hô to: "Lui về phía sau, đừng nổ súng!"

Lúc này không gian tối đen, nổ súng không những chẳng chính xác, mà con dễ gây tổn thương cho người của mình. Tống Tinh Thần lao ra với tốc độ cực nhanh, phi vỏ đao về một tên, trận hình liền xuất hiện một lỗ hổng. Hắn vọt vào lỗ hổng đó, chém trái chém phải, chớp mắt giết hai tên sát thủ.

Đại trận lập tức có biến hóa, huyết tích tử bay loạn đầy trời phong tỏa đường lui của Tinh Thần, vây hắn vào giữa. Tống Tinh Thần cứ lao về hướng nào để phá vòng vây thì trận hình di chuyển theo hướng đó, chẳng thể đụng vào chỉ một tên, như bị giam trong lồng sât vậy.

Lý Quốc Thái lộ vẻ đắc ý cười lạnh. Trận hình này tuyệt đối không đơn giản, nếu cứ tiếp tục như vậy, Tống Tinh Thần sẽ gặp bất trắc. Mà một khi hắn ngã xuống, tất cả những người ở đây sẽ trở thành gà con mặc cho người ta chém giết. Tôi lau mồ hôi trán, nói với Tiểu Đào: "Đưa súng cho anh! Em mau gọi điện cho Vương thúc, bảo ông ấy và Lý Tấn Phong đi cứu cô bé."

"Đây!" Tiểu Đào nhét súng vào tay tôi: "Anh phải thật cẩn thẩn đấy."

Tôi nhắm ngay một tên sát thủ, bóp cò, hắn lập tức hét thảm, ngã ra đất. Tiếng súng cũng thu hút sự chú ý của những sát thủ khác, lúc này liền có mấy cái huyết tích tử phóng tới đầu tôi. Tống Tinh Thần hét lên: "Tiểu thiếu gia, đừng tới đây!"

"Lo thân mình trước đi!" Lý Quốc Thái rút một cái cờ kim long trong ngực ra, vung trái phải, quát: "Chính Lam Chính Hồng, hai kỳ tách ra."

Trận hình giống như một tế bào chia đôi, tách thành hai trận nhỏ, một cái bao vây Tinh Thần, một cái bao vây lấy tôi. Tống Tinh Thần bạo hống một tiếng, muốn xông qua cứu tôi lại bị sát thủ vây đến sít sao.

Tôi giơ súng lên, đám sát thủ lập tức di chuyển sang hai bên, cứ như mị ảnh. Tôi bắn bừa mấy viên, vừa rồi chỉ là xuất kỳ bất ý mới bắn chết một tên, giờ thì chẳng thể bắn trúng viên nào. Trong tình thế nguy cấp này, tôi cảm nhận được nỗi sợ hãi to lớn cùng với sự bất lực. Một tiếng kêu thảm vang lên, quay đầu nhìn lại thì thấy tay trái của Tống Tinh Thần bị một huyết tích tử chụp vào, máu chảy ròng ròng xuống cổ tay.

Chương 639: Rút đao đẩy lui quần địch

Thấy cảnh như vậy, trong lòng tôi nhói lên, nhưng chẳng thể làm được gì!

Tống Tinh Thần vung đao chém đứt sợi xích trên cái huyết tích tử, thân pháp như quỷ ảnh tiến tới, xuất kỳ bất ý giết chết một tên. Nhưng hắn đã là cung hết lực, huyết tích tử từ bốn phương tám hướng lập tức bay tới, bao vây lại.

Cùng lúc đó, một cái huyết tích tử hướng đầu tôi mà chụp đến, tôi thầm nhủ, lần này e là đã tận số.

"Tất cả dừng tay!"

Một giọng nói đột nhiên quát lên, tôi hướng về phía đó nhìn, chỉ thấy Đao Thần một tay túm chặt cổ Lý Quốc Thái, tay kia kề dao vào cằm hắn, không một ai biết Đao Thần chui ra từ đâu.

"Dừng lại!" Lần này đến lượt Lý Quốc Thái kêu lên, huyết tích tử bay đầy trời lập tức bị thu hồi. Tôi vội chạy đến bên Tinh Thần, hắn quỳ một chân dưới đất, cái huyết tích tử ăn sâu vào cổ tay, máu chảy tràn ra.

Thứ này càng kéo thì càng găm chặt, tôi chẳng có cách nào. Tống Tinh Thần nghiến răng điểm một cái vào bả vai mình, phong bế huyệt đạo, máu lập tức bớt chảy.

Lúc này thì toàn bộ sự chú ý của đám sát thủ đang tập trung vào Lý Quốc Thái và Đao Thần. Đao Thần sức lực rất lớn, lôi Lý Quốc Thái như lôi một con gà, từ từ lui về phía sau, đám sát thủ tụ

lại thành hình bán nguyệt đi về phía chủ nhân.

Lý Quốc Thái cười lạnh: "Ngươi mà dám giết ta, thủ hạ của ta lập tức sẽ giết chết toàn bộ các ngươi, một người cũng đừng hòng sống sót! Tên phản đồ này, cho dù thủ đoạn của ngươi thông thiên, cũng không có khả năng đối phó một lúc cả đội huyết tích tử."

"Ngươi nói đúng!" Đao Thần nói: "Cho nên ngươi phải ra lệnh cho chúng rút lui."

"Đừng mơ tưởng!"

Đao Thần đột nhiên cắm con dao vào thắt lưng, tay phải bóp mạnh mồm Lý Quốc Thái, tay trái thật nhanh chụp một thứ gì đó vào miệng hắn. Lý Quốc Thái không chịu nuốt, Đao Thần huých mạnh đầu gối vào lưng, giật ngửa đầu ra sau, Lý Quốc Thái há miệng a một tiếng, thứ kia liền chui tọt xuống cổ họng.

Mặt Lý Quốc Thái trắng bệch, nói: "Ngươi...ngươi bắt ta nuốt cái gì vậy?"

"Thực cốt đoạn cân tán, nó không lấy mạng của ngươi, nhưng trong vòng 1 tiếng, nó sẽ khiến xương cốt ngươi yếu đi, biến thành một phế nhân. Chủ của ngươi, Cảnh Vương Gia liệu sẽ nuôi một phế nhân sao?" Đao Thần cười gằn.

"Thuốc giải...cho ta thuốc giải!" Lý Quốc Thái hoảng hốt.

Đao Thần một cước đá văng Lý Quốc Thái ra. Thấy chủ nhân được phóng thích, đám sát thủ lập tức giơ huyết tích tử lên, chờ lệnh.

Đao Thần ung dung nói: "Dẫn người của ngươi theo ta, ta sẽ cho ngươi thuốc giải."

Lý Quốc Thái cười lạnh: "Ta có một phương án tốt hơn. Bắt hắn lại, tra tấn hành hạ, ta không tin không cạy miệng được hắn!"

Đao Thần hừ một tiếng, có vẻ đã sớm tính đến chuyện này. Hắn vén cái mặt nạ lên, vội bỏ một viên thuốc vào miệng, Lý Quốc Thái khó hiểu hỏi: "Ngươi nuốt cái gì?"

"Thuốc độc, thời gian phát tác là một tiếng đồng hồ. Nếu ngươi tự tin có thể cạy miệng ta trong 1 tiếng thì cứ tự nhiên!"

"Ngươi...ngươi đúng là một tên điên!" Lý Quốc Thái khiếp sợ nói.

Đao Thần cười lớn, xoay người bước ra bên ngoài. Đám sát thủ nhìn theo bóng lưng của hắn, chẳng ai dám hành động thiếu suy nghĩ. Lý Quốc Thái nghiến ra ra dấu, cũng nói với tôi: "Tống Dương, coi như ngươi mạng lớn. Lần sau gặp lại, nhất định ta sẽ lấy đầu ngươi! Chúng ta đi!"

Đám người rời đi, tất cả những chuyện vừa rồi đều xảy ra trong bóng tối, bọn Tiểu Đào chỉ nghe thấy âm thanh chứ không nhìn thấy gì. Tiểu Đào lo lắng hỏi: "Tống Dương, anh ở đâu?"

"Chờ lát anh ra bật đèn."

"Khỏi cần, mọi người bật đèn flash điện thoại lên đi." Tiểu Đào ra lệnh, một vùng ánh sáng trắng bật lên, miễn cưỡng cung cấp tầm nhìn. Khi thấy vết thương của Tinh Thần, Tiểu Đào và Băng Tâm đều kinh sợ. Vừa rồi kiểm tra huyết tích tử, tôi phát hiện trên đỉnh mũ có một cái cơ quan, nhưng không dám tùy tiện thử, dù sao tay Tống Tinh Thần còn ở trong đó, ngộ nhỡ lưỡi dao siết lại thì xong.

Tinh Thần nói: "Không sao, cứ ấn đi!"

Tôi hít sâu một hơi, ấn nút cơ quan, chỉ nghe rắc rắc miệng cái mũ tự động mở ra, các lưỡi dao thu lại, rút khỏi cánh tay Tinh Thần, hắn đau đến tái mặt.

"Muội có băng gạc vô trùng đây." Băng Tâm lấy ra một túi

nylon.

"Mau băng bó!" Vừa nói tôi vừa cởi áo ngoài, dùng răng xé một ít vải.

Tống Tinh Thần từ nhỏ tập võ, cảnh giác nhạy bén hơn người, trong khoảnh khắc huyết tích tử chụp xuống, hắn đã giơ tay cản lại, hơn nữa còn lựa cho cổ tay tránh lưỡi dao, nếu không sợ rằng bàn tay đã khó giữ.

Băng bó xong cho Tinh Thần, hắn lí nhí nói câu cảm ơn, Tiểu Đào nói: "Đao Thần dẫn dụ chúng ra ngoài, liệu hắn có gặp nguy hiểm không, có cần viện trợ? ...mặc dù người này cũng coi là kẻ xấu, nhưng em không muốn nợ hắn ân tình."

Tống Tinh Thần nói: "Không cần, bàn về cơ trí, kinh nghiệm, tiền bối đều vượt xa Lý Quốc Thái, sẽ không dễ dàng bị hại đâu."

Băng Tâm hỏi: "Ơ, đại ca, sao đại ca phải gọi lão là tiền bối?"

Tôi ngắt lời con bé: "Giờ không phải lúc tán gẫu, đã mất quá nhiều thời gian rồi, chúng ta mau đi cứu cô bé kia!"

Chúng tôi hỏa tốc rời khỏi xưởng đồ hộp, lái xe tới Tòa nhà Hoa Đỉnh, Tiểu Đào gọi cho Vương thúc hỏi: "Lão Vương, cứu được người chưa?"

"Còn đang..."

"Cái gì gọi là còn đang..."

Bên kia có tiếng đánh nhau vang lên, điện thoại không có ai đáp, Tiểu Đào đạp mạnh chân ga, các xe cảnh sát cũng theo sát nút. Chúng tôi vượt qua rất nhiều đèn đỏ, cuối cùng cũng tới được tòa nhà đang xây dựng dở dang kia.

"Mau mau, nhanh! Có tình huống đột xuất!" Tiểu Đào lớn tiếng

kêu.

Đám cảnh sát theo chúng tôi xông vào, chỉ thấy rất nhiều người ngã trên cầu thang. Đang kinh ngạc thì một người kêu thảm ngã xuống, rắc một tiếng gãy cổ.

Tiểu Đào bắn chỉ thiên mấy viên, cảnh báo cảnh sát tới sau đó dẫn mọi người chạy lên lầu. Lên tới lầu ba, một mảnh đất trống, chỉ thấy Vương thúc và Lý Tấn Phong đứng dựa lưng vào nhau, đang cùng chiến đấu với một đám côn đồ. Cả hai đều rất giỏi võ, đám côn đồ bị đánh ngã nằm la liệt khắp nơi.

Tiểu Đào quát: "Đứng im, không được cử động. Cảnh sát đây!"

Đám côn đồ nghe cảnh sát thì sợ hãi ôm đầu đứng im, không dám động, Lý Tấn Phong lo lắng nói: "Các lầu dưới đã tìm hết, không thấy con ta, các người mau hỗ trợ tìm đi."

Tiểu Đào vung tay: "Mau tìm, thời gian không còn nhiều!"

Trước mắt chỉ còn 45 phút, cô bé bị tiêm thuốc độc ngấm chậm, để giải độc thì chúng tôi chỉ còn dư lại mấy phút. Tôi kêu Băng Tâm mau gọi xe cứu thương, nói rõ tình hình, bảo nhân viên y tế mang theo huyết thanh giải độc đa dạng.

Các nhân viên cảnh sát chia ra bốn phía tìm, nhớ đoạn thu âm, nơi con gái Lý Tấn Phong bị nhốt có tiếng chim bồ câu, chim bồ câu thích nơi sạch sẽ, rất ít khi hoạt động ở khu nhiều bụi bặm. Hơn nữa đường bay của chúng luôn cố định, nếu không vì nguyên nhân đặc biệt thì sẽ không thay đổi. Tôi đứng trên lầu nhìn ra bốn phía, cao ốc xung quanh quả thật quá nhiều, khiến tâm tôi trùng xuống.

Chương 640: Giải cứu

Băng Tâm hỏi: "Tống Dương ca ca, huynh đang nhìn gì vậy?"

Tôi giải thích: "Có nhớ trong đoạn thu âm có tiếng chim bồ câu không? Ta đang tìm xem nơi nào có chim bồ câu."

"Hic, nhưng giờ là ban đêm, lấy đâu ra chim bồ câu...nếu có thể tìm được camera theo dõi thì tốt."

"Camera thì cũng không hướng lên trên trời..." Tôi ngừng một chút, bỗng nghĩ ra một ý tuyệt hay, lập tức gọi điện cho Lão Yêu, bảo hắn search những hình ảnh về khu phố này, càng nhiều càng tốt.

Lát sau, những bản đồ chụp từ vệ tinh được gửi tới, tôi phóng to lên nhìn, trong một bức ảnh, có bầy chim bồ câu bay vòng quanh một tòa nhà. Tôi cẩn thận xác định vật tham chiếu để định vị chính xác tòa nhà kia.

"Tất cả dừng tay, đi cùng tôi sang tòa nhà kia!" Tôi lớn tiếng: "Không kịp giải thích!"

Lý Tấn Phong, Vương Nguyên Thạch cùng vài cảnh sát lập tức đi theo tôi, Lý Tấn Phong như phát điên, chạy phía trước, rất nhanh đã bỏ chúng tôi lại đằng sau.

Đó là một tòa cao ốc, nhưng phần lớn các tầng đã không còn cho thuê, chúng tôi đi thang máy lên tầng 18, khi đi qua một tầng, chợt nghe tiếng khóc của Lý Tấn Phong.

Vương Nguyên Thạch sốt ruột không biết làm sao, ấn nút 14, thang máy đi lên tầng 18 rồi mới quay xuống. Cửa vừa mở, chúng

tôi lao ra ngoài, chỉ thấy Lý Tấn Phong đang ôm một cô bé mà khóc, giữa phòng treo một sợi dây.

Tâm lý tôi hơi trùng xuống, nghĩ rằng đã tới trễ, thì bất ngờ cô bé kia đưa tay lên vuốt má Lý Tấn Phong, nói khó nhọc: "Cha, con xin lỗi, con đảm bảo lần sau sẽ không chạy loạn nữa."

Thì ra đó là những giọt nước mắt vui mừng, hiện trường bộc phát một trận hoan hô, không ít cảnh sát cũng lén lau nước mắt cảm động.

Bên dưới có tiếng xe cứu thương, Tiểu Đào gọi điện cho tôi hỏi: "Tìm được chưa?"

Tôi mừng rỡ nói: "Tìm được rồi, còn sống. Bảo nhân viên y tế lập tức chuẩn bị giải độc."

"Tốt quá rồi. Toàn bộ y bác sĩ đã chuẩn bị sẵn sàng!"

Tôi chuyển lời cho Lý Tấn Phong, ông ta gật đầu rồi bế con gái đi xuống lầu. Tất cả đã được thả lỏng tâm trạng, châm thuốc cho nhau, Băng Tâm nhíu mày: "Sao ai cũng giống cha muội vậy, lúc tức giận hút thuốc, lúc vui mừng cũng hút thuốc, đúng là quỷ thuốc lá!"

Tôi nói: "Ngại ngùng rồi, ở đây khả năng có manh mối, phiền các vị lên sân thượng hút thuốc."

Nghe vậy các cảnh sát rối rít dập thuốc, tôi hỏi Vương thúc lúc nãy xảy ra chuyện gì? Ông ta nói với tôi, lúc nhận được điện thoại, mình và Lý Tấn Phong chạy tới đây, tìm khắp nơi chẳng thấy Tiểu Văn đâu. Lúc đi xuống thì phát hiện một đám côn đồ đang giao dịch ma túy, vì vậy hai bên đánh nhau, sau đó thì chúng tôi đến.

Thợ Đồng Hồ quả quá thâm độc, hắn cố tình không cho bọn tôi địa chỉ chính xác.

"Tống Dương ca ca, huynh xem!" Băng Tâm gọi.

Theo tiếng gọi, tôi quay đầu lại, chỉ thấy trên tường dùng mực đỏ viết một con số 108 còn rất mới. Tôi đến gần, mực là thứ rất quen thuộc - máu! Từ mức độ đông đặc cho thấy đây là tin tức mà Thợ Đồng Hồ vừa mới để lại.

Tôi nhớ lần trước con số xuất hiện ở hiện trường là 34, hai số này rốt cuộc biểu hiện cho cái gì? Tôi bảo Băng Tâm lấy mẫu máu về xét nghiệm.

Tiếp đó tìm xung quanh một chút, theo tôi nghĩ thì Thợ Đồng Hồ nhất định chưa kết thúc bài trắc nghiệm ở đây. Hắn sẽ giống như lần trước, để lại manh mối ở hiện trường, nhưng lại chẳng có gì, tìm hai ba lần cũng không có gì khả nghi.

Tôi thất vọng nói: "Rút lui đi!"

Mấy ngày nay các cảnh sát và chúng tôi đều hết sức mệt mỏi, có điều rất đáng giá. Trên đường về, Lý Tấn Phong gọi điện tới từ bệnh viện, một người đàn ông kiên cường khóc như đứa trẻ, nói con gái mình đã qua cơn nguy kịch.

Tiểu Đào đề nghị về sẽ đi ăn đêm, nàng và Băng Tâm chưa ăn uống gì. Nói mới nhớ, cũng 12 tiếng đồng hồ rồi tôi chưa có gì vào bụng, cũng chẳng cảm thấy đói.

Đoàn người trở lại thị cục, ai ngờ nghênh đón chúng tôi là một người không ai nghĩ tới - thư ký của thị trưởng. Hắn hét: "Tôi chờ các người lâu rồi, chuyện này các người phải chịu toàn bộ trách nhiệm!"

Tôi đã đoán được có chuyện gì xảy ra, nhưng vẫn hỏi theo bản năng: "Làm sao?"

"Làm sao à?" Hắn cao giọng: "Tôi phải kiện cảnh sát các người không làm tròn bổn phận, hại chết con gái thị trưởng!"

Hắn lao sang bên cạnh, một đám đàn ông đang hộ tống một cái cáng, trên đó có một cô bé gầy yếu, môi miệng tím bầm, sắc mặt tái nhợt, hiển nhiên là chết vì độc.

Không ít người đeo kính, đoán chừng đều là nhân viên nhà nước, được thư ký gọi tới cứu người.

Tay thư ký náo loạn không thôi, Tiểu Đào nói: "Anh thái độ gì vậy, chúng tôi chẳng biết có chuyện gì xảy ra, nói rõ một chút xem nào."

Thư ký hung hăng nghiến răng, nói cho chúng tôi đầu đuôi sự việc. Thì ra sau khi giật quả bóng, hắn lập tức gọi một nhóm công chức đi cứu người. Nhưng thật không ngờ tới đó lại chẳng tìm thấy con gái thị trưởng.

Bọn họ sốt ruột như kiến bò miệng chảo, thư ký liền gọi báo cảnh sát, nhưng chẳng có ai tới. Đúng lúc đó thì họ nghe có tiếng kêu cứu trên tòa cao ốc bên cạnh. Mọi người vội vàng chạy sang, phát hiện con gái thị trưởng đang ở đó. Nhưng mà lúc đó cô bé đã không còn cứu được nữa, tiếng kêu cứu chỉ là hồi quang phản chiếu, đưa tới bệnh viện thì tắt thở.

Thư ký hét lên: "Tôi hỏi các người, tại sao lúc đó cảnh sát không đến?"

Thực ra nguyên nhân rất đơn giản, thị cục lúc đó gần như chẳng còn ai, hắn nghĩ cảnh sát là thiên binh thiên tướng, chỉ cần một cú điện thoại sẽ tới ngay, có điều tôi và Tiểu Đào chẳng hơi đâu giải thích cái vấn đề ngu xuẩn này cho hắn.

Tiểu Đào quát lên: "Tất cả những việc này đều là kết quả do chủ ý của anh gây ra. Là anh hại chết cô bé, giờ sợ trách nhiệm nên diễn khổ diễn sở ở đây?" Sau đó giơ tay đẩy hắn một cái.

Thư ký gào lên: "Cảnh sát đánh người! Cảnh sát đánh người

rồi!"

Giờ đang là 23h, xung quanh căn bản chẳng có ai vây xem, thư ký gào mấy câu, tự biết không thú vị, liền ngậm mồm.

Nhìn thi thể cô bé nằm đó, lòng tôi nhói lên, vốn dĩ chúng tôi đã có thể đồng thời cứu cả hai, lại vì tên xuẩn ngốc này mà hại chết một thiếu nữ như đóa hoa.

Thứ mà kẻ tiểu nhân rành nhất là đẩy trách nhiệm và cắn trả, tôi không muốn tốn miệng lưỡi với hắn, lườm một cái rồi đi vào trong. Những người khác cũng làm theo, khinh bỉ liếc hắn một cái, lặng lẽ đi vào.

Thư ký làm ầm lên phía sau: "Các người, đám cảnh sát không có trách nhiệm, ta phải báo cáo với thị trưởng, ta phải dùng pháp luật khởi tố các người!"

Vừa nghe tới pháp luật, mấy cảnh sát có vẻ lúng túng, xin chỉ thị: "Hoàng cảnh quan, có cần phải nói rõ chuyện này không? Ra tòa cũng không phải là chuyện đùa."

"Không cần tốn miệng lưỡi với loại người đó, hắn chỉ muốn nghe những lời nói có lợi cho mình. Yên tâm đi, tôi sẽ không để ai phải chịu oan ức đâu."

Tiểu Đào chỉ vào mình: "Chuyện này, cứ để tôi!"

Chương 641: Rắn chết vẫn còn độc

Cân nhắc chuyện xảy ra hôm nay, Tiểu Đào nghĩ về khách sạn khả năng không an toàn, nên chúng tôi qua đêm ở thị cục. Người ngủ giường gấp, người ngủ ghế băng, thậm chí có người ngủ trong phòng tạm giam. Trong thời gian phá án, các nhân viên cảnh sát đã quen với chuyện này, nên cũng không ý kiến.

Sáng hôm sau tỉnh dậy, cơ thể mỏi nhừ, tôi vươn vai mấy cái, Tiểu Đào thì gọi bánh quẩy sữa đậu nành ăn sáng. Tất cả vừa ăn vừa thảo luận vụ án, trình bày những thông tin mà mình nắm được.

Bất ngờ là, một người thường ngày không bao giờ đến trễ, là Niếp cảnh quan, hôm nay lại vắng mặt. Theo đó còn có cả một tổ đội dưới quyền anh ta, tôi đoán chắc là do hôm qua phá án muộn.

8h sáng, bỗng nhiên một tổ cảnh sát đi vào phòng họp, nhìn nét mặt ai nấy đều không tốt, hình như có tin xấu. Tổ mới vào chẳng để ý trật tự, nhao nhao mở miệng nói.

"Hoàng cảnh quan, giúp tôi một tay!"

"Người nhà tôi xảy ra chuyện."

"Cầu xin cô nhất định phải tìm được họ."

Tất cả mọi người trong phòng đều sững sờ, Tiểu Đào đập bàn mấy cái, la lên: "Đừng làm loạn, từng người nói một."

Họ trố mắt nhìn nhau, định sẽ cử một người đại diện ra nói,

lúc này thì có một giọng từ phía sau vang lên: "Để tôi nói cho!"

Đám người lập tức chia làm hai bên, chỉ thấy Niếp cảnh quan bước tới, mấy ngày không ngủ đủ giấc, nhìn anh ta cũng tiều tụy, hai mắt đỏ vằn tia máu, cằm lún phún râu.

Niếp cảnh quan nói, hôm qua họ cũng qua đêm ở cục giống chúng tôi. Sáng nay một cản sát tranh thủ về sớm đưa con đi học thì phát hiện nhà bị đột nhập, con không thấy đâu.

Sau khi anh ta quay lại báo cáo, Niếp cản quan ý thức được chỗ nào không đúng, bảo tất cả cảnh sát ở địa phương về nhà xem xét một chút, kết quả khiến người ta giật mình. Hơn 20 cảnh sát viên, thì có 13 người, cả nhà mất tích.

Việc này khiến họ vô cùng lo lắng, trong lúc nhất thời chẳng biết làm sao, mới nhờ chúng tôi giúp đỡ.

Nghe xong, tôi cảm thấy vô cùng hoang mang, bọn tôi đang đối phó với tập đoàn buôn người, mà sở trường của chúng chính là bắt cóc. Mà thủ đoạn của chúng thì không có giới hạn, làm ra việc này chẳng có gì lạ. Không, phải nói đây là lỗi của tôi, tôi đã không tính đến chuyện này.

Mọi người bàn tán ầm ĩ, nhất là những cảnh sát có người nhà bị mất tích, tinh thần hoàn toàn suy sụp. Tiểu Đào ra hiệu im lặng, nhìn vòng quanh mọi người, nói: "Những cảnh sát viên bản xứ, tôi cho các vị 2 tiếng về nhà xác nhận. Bất kể có chuyện gì xảy ra, sau đó đều phải quay lại đây báo cáo tình hình. Đây rất có thể là thủ đoạn hèn hạ của Cảnh Vương Gia, cho nên chúng ta càng không được loạn trận pháp."

Tôi bổ sung thêm: "Mọi người yên tâm, thân nhân mọi người nhất định còn sống. Tổ đặc án chúng tôi bảo đảm, sẽ tạm dừng hết các công việc khác, toàn lực tìm người thân cho các vị."

Nói tới đây, Tiểu Đào nhìn tôi bằng ánh mắt kiên định.

Các cảnh sát sở tại liền ai về nhà nấy, chúng tôi lo lắng chờ đợi. Nửa tiếng sau, có một cảnh sát nhà gần đã quay lại, mặt như đưa đám, nói: "Hoàng cảnh quan...Tống cố vấn...người nhà tôi bị bắt cóc rồi!"

Mỗi lần nghe một tin như vậy, tim chúng tôi lại nặng thêm một phần. Nhưng tôi tin chắc người nhà họ còn sống, bởi vì nếu Cảnh Vương Gia giết người nhà cảnh sát tức là tự đoạn đường lui của mình, chúng tôi khi đó sẽ liều chết với lão, đồng quy vu tận.

Cảnh Vương Gia là con cáo già, theo tôi thì lão dùng thân nhân cảnh sát làm lá bài để thương lượng với chúng tôi thì có khả năng cao hơn.

Nói điều này cho Tiểu Đào, nàng không đáp, gật đầu một cái. Lúc này thì Băng Tâm cầm tờ kết quả xét nghiệm sang, thấy ai cũng vẻ mặt u ám thì hỏi có chuyện gì. Tôi kéo con bé qua một bên, nhỏ giọng giải thích, Băng Tâm bị dọa đến giật mình, sau đó nói: "Vậy kết quả xét nghiệm này, huynh còn cần nữa không?"

"Đọc thử nghe xem!" Tôi nói.

"Vết máu ở hiện trường là của một nghi phạm...không đúng, giờ hắn đã là tội phạm bị giam trong tù."

Tôi kinh ngạc, chuyện này đúng là hi hữu, sao máu của tù nhân lại chạy tới hiện trường được, hiển nhiên là cố ý sắp đặt. Tôi hỏi: "Mật độ của huyết tương thế nào?"

"Bình thường, có thể nói là máu tươi." Băng Tâm đáp.

Chẳng lẽ Thợ Đồng Hồ muốn nói cho chúng tôi biết, một phạm nhân đã không còn trong tù? Thủ pháp này vừa mơ hồ lại vừa to gan, tôi lập tức gọi điện cho bên trại giam, bảo họ kiểm tra lại, vẫn giữ máy chờ họ hồi âm.

Lo lắng chờ đợi 15 phút, giám đốc trại giam gấp gáp la lên: "Tống cố vấn, xảy ra chuyện rồi, tất cả tù nhân đều ở đây, ngoại trừ phạm nhân kia cùng một người khác."

"Là ai?"

Giám đốc trại giam nói tên cho tôi, hai người này là cán bộ cấp thấp trong tập đoàn, cũng không có gì đặc biệt.

"Có điều cả hai có điểm chung, đó là đều không có bất kỳ thân nhân nào." Giám đốc nói.

Những lời này như nhắc nhở tôi, vội quay sang nói với Tiểu Đào: "Không được, xảy ra chút chuyện, chúng ta phải đến trại giam một chuyến."

Tiểu Đào nói: "Chuyện để xổng tù nhân bỏ qua một bên đi. Chẳng phải anh mới hứa sẽ tạm dừng mọi việc để tìm người nhà cảnh sát sao?"

Tôi gật đầu: "Đương nhiên giữ lời, nhưng anh mơ hồ cảm thấy, hai chuyện này có liên quan, rất có thể đây là bài trắc nghiệm thứ 3."

Tiểu Đào nói: "Em không đi, em sẽ ở lại trông chừng. Anh với Băng Tâm đi nhanh rồi về."

Nhưng có một vấn đề, tôi và Băng Tâm đều không có bằng lái, hơn nữa trong ngành có quy định sử dụng xe, hai chúng tôi không tính là cảnh sát chân chính, không thể tự lái xe đi được.

Giờ mọi người đều đang lo lắng chuyện trong nhà, tôi kiếm đâu ra tài xế? Đang rầu rĩ thì Lý Tấn Phong và Vương Nguyên Thạch đi vào. Lý Tấn Phong cung kính chài một cái: "Hoàng đội trưởng, Tống cố vấn, ta có một yêu cầu quá đáng. Ta muốn gia nhập tổ đặc án."

Mặc dù thần sắc khá mệt mỏi nhưng tinh thần ông ta rất cao, tôi ân cần hỏi: "Con gái ông đã chuyển biến tốt lên chưa?"

"Cấp cứu nguyên một đêm, cuối cùng đã hết nguy hiểm rồi." Một người đàn ông 40 tuổi cười như đứa trẻ thơ: "Các vị có đại ân đối với ta, từ này về sau, mặc các vị sai khiến."

Tôi nói: "Không cần quan trọng hóa vấn đề như vậy, mọi người cùng liên thủ phá tập đoàn của Cảnh Vương Gia, chúng ta đều là chiến hữu!"

Lý Tấn Phong gật đầu: "Cậu nói chí phải, tôi chỉ mong không bao giờ chuyện tương tự xảy ra trên một người cha khác."

Hai người họ tới thật đúng lúc, tôi bảo Vương thúc ở lại, Lý Tấn Phong lái xe đưa mình tới trại giam, đương nhiên đi theo có cả Tống Tinh Thần.

Một tiếng sau, chúng tôi tới trại giam Nam Giao, có giấy chứng nhận của tổ đặc án, ra vào chỗ này như người nhà. Chúng tôi tìm đến chỗ giám ngục quản lý nhóm phạm nhân kia. Anh ta kể tình hình, giống với giám đốc đã nói, hai phạm nhân kia như bốc hơi khỏi thế gian vậy. Bởi trước đây đám tội phạm này là đồng bọn, để đề phòng chúng kết bè kết phái trong tù, nên đã xáo trộn tất cả. Tù nhân cùng phòng với hai phạm nhân mất tích nói, tối hôm trước còn trông thấy hai người, sáng tỉnh dậy đã không thấy đâu. Vì sự việc quá kỳ quặc, sợ liên lụy nên họ không dám báo cáo.

Một phạm nhân cung cấp một chi tiết, đó là sáng hôm qua dậy sớm, rõ ràng cảm thấy đầu óc choáng váng, cứ như uống say vậy.

Lời này nhắc nhở tôi, đây cũng là thủ đoạn quen thuộc của Giang Bắc Tàn Đao, Cảnh Vương Gia đúng là bách túc chi trùng, tử nhi bất cương, nắm giữ chân rết ăn sâu ở địa phương. Hắn vớt một tù nhân trong ngục ra lại dễ như lấy đồ trong túi. Vết máu ở hiện trường giống như khoe khoang ma trảo của chúng ở địa

phương với chúng tôi!

Chương 642: Cảnh Ngạo Thiên

Tôn Băng Tâm hỏi tôi: "Tống Dương ca ca, có cần phải di dời những tù nhân khác đi không?"

Tôi xua tay: "Không cần, bọn chúng chỉ là lén lút nhấc đi hai tên, chưa đến mức mang tất cả đi, bảo cán bộ trại giam tăng cường cảnh giác..."

Mà thực ra xảy ra việc tù nhân bỏ trốn là đại sự, chắc chắn giám đốc trại giam sẽ bị liên lụy, chẳng cần tôi nói thì họ cũng sẽ tăng cường cảnh giác.

Tôi nói tiếp: "Hơn nữa bản thân những tù nhân này không phải là trọng điểm!"

"Không phải trọng điểm? Vậy cái gì mới là trọng điểm?" Băng Tâm ngơ ngác hỏi.

Tôi cười cười, nói với giám thị trước mặt: "Phiền anh dẫn chúng tôi đi xem vật phẩm cá nhân của hai người kia một chút."

Chúng tôi được dẫn tới một căn phòng nhỏ, trong phòng có từng hàng giá treo, trên đó có những hộp giấy được đánh số thứ tự. Vừa vào trong tôi nhận ra đây là một dạng căn phòng kiểu xưa, rất dễ bị đột nhập.

Thợ Đồng Hồ đã dùng máu tù nhân viết chữ ở hiện trường chứng tỏ muốn cho chúng tôi biết một tin tức, dẫn dắt chúng tôi tới đây. Người đã không còn ở đây, vậy tin tức sẽ giấu ở đâu? Tôi nghĩ nơi này có khả năng khá cao.

Chỉ lát sau, giám thị tìm tới hai hộp giấy, tôi đổ đồ bên trong

ra, một đống đồ linh tinh, lại có một cuộn băng từ, trên đó viết "Gửi Tống Dương!"

Giám thị vô cùng kinh ngạc, vội đối chiếu với danh sách đồ vật: "Lúc bọn họ còn ngồi tù, không có thứ này."

Tôi nói: "Tôi biết, cái này nhất định là chúng cho người bỏ vào...làm phiền, có máy nghe băng từ không?"

"Có!" Giám thị trả lời rất chắc chắn. Ở đây đều là những vật dụng cá nhân của tội phạm, có cả của những tù nhân đã ngồi tù ba mươi mấy năm. Đồ đạc của họ để đây vẫn chưa lấy đi, đừng nói là máy nghe băng từ, đến cả máy BP cũng tìm được mấy cái.

Lát sau, giám thị mang một cái máy walkman đưa cho tôi, tôi bỏ cuộn băng vào, lần này không còn là giọng làm méo bằng máy tính nữa, mà là một giọng nam giới khàn khàn, có lẽ là giọng thật của Thợ Đồng Hồ. Hắn nói: "Tống Dương, ngươi tìm được tới đây cũng không bất ngờ. Thành thật mà nói, mặc dù ta phụng mệnh Vương Gia đi đối phó ngươi, nhưng trò chơi lần này ta chơi vô cùng thống khoái. Đã lâu lắm rồi không có cảm giác gặp được đối thủ. Manh mối kế tiếp ta để ở số 47 đường Xuân Giang, lần này là một đại kinh hỉ, ha ha ha ha!"

Giống như mọi lần, đoạn băng kết thúc bằng tràng cười điên dại, đinh tai nhức óc. Mặc dù chưa từng gặp mặt, nhưng tôi đã có thể phác họa chân dung về tên Thợ Đồng Hồ này. Hắn đại khái khoảng 50 tuổi, là một người có ý thức về thời gian và nghi thức rất mạnh, thích sự ngay ngắn rõ ràng, khả năng có khuyết tật bộ phận cơ thể nào đó. Thực tế là một người hiền lành hướng nội, nhưng sâu trong nội tâm lại có một cảm giác biến thái về nhiệm vụ.

Băng Tâm há mồm trợn mắt: "Chẳng lẽ trò chơi hắn nói, là những thân nhân của cảnh sát...?"

Tôi cắt lời: "Đừng nói nữa, mau đi tới đó!"

Chúng tôi rời trại giam, trên đường nhắn một tin nói sơ qua về tình hình cho Tiểu Đào. Căn cứ vào thói quen phạm tội của Thợ Đồng Hồ, nơi cung cấp thông tin thứ hai cũng chỉ là chuyển tiếp, cho nên không gọi nàng tới chi viện, chờ tin của tôi là được. Tiểu Đào trả lời một câu: "Ngàn vạn lần phải cẩn thận."

Tôi nhìn gương chiếu hậu, Tống Tinh Thần đêm qua bị thương, tay còn quấn băng, nếu như có thể, tôi hy vọng hắn không phải mạo hiểm nữa. Có điều nơi chúng tôi đến nằm trong khu đông đúc, hơn nữa lại là giữa ban ngày, chắc sẽ không gặp mai phục.

Một tiếng sau, chúng tôi đến địa chỉ trong cuộn băng nói. Đó là một tòa chung cư đơn độc, lại gần thì phát hiện cửa lớn có một mũi tên bằng sơn, một bác gái đi chợ than phiền: "Ai lại sơn linh tinh lên cửa như vậy, trong hành lang cũng có, thật là đáng ghét..."

Đây có lẽ là Thợ Đồng Hồ lưu lại, tôi không khỏi quan sát bốn phía, đáng tiếc nơi đây không có camera.

Chúng tôi đi vào bên trong, hành lang vẽ đầy mũi tên, những mũi tên kéo dài lên mái nhà. Mũi tên cuối cùng ở trên trần, chỉ sang cửa phòng thuê bên phải, cao như vậy cũng không biết là dùng cách nào sơn lên.

Lý Tấn Phong chẳng nói chẳng rằng, định giơ chân đạp cửa. Tôi vội ngăn ông ta lại, lấy ra dụng cụ mở khóa, Lý Tấn Phong áy náy nói: "Xin lỗi, hồi ở Quảng Đông làm giang hồ đòi nợ thuê, quen rồi."

Tôi giao phó: "Phiền các người chờ tôi ở cửa một lát, tôi có chút việc cần làm, trước khi tôi gọi, ngàn vạn lần không nên đẩy cửa."

Bọn họ gật đầu, tôi dùng dụng cụ mở khóa cậy mấy cái, sau đó đẩy cửa đi vào. Trong phòng tối om, nhưng không ảnh hưởng đến thị giác, tôi trông thấy đầy những bức ảnh dán trên tường, từ vết bụi bặm có thể thấy, toàn bộ đồ gia dụng đã được mang đi, chỉ còn một cái ghế và một cái máy walkman.

Những thứ này đương nhiên là do Thợ Đồng Hồ để lại, nhưng tôi tạm thời chưa xem, mà lấy gỗ thạch nam ra đốt, hong khói trong phòng một lát, sau đó thả ra Phản Hồn Hương. Một luồng khói đen biến ảo trong không khí, bao quanh một hình người.

Đó là một người đàn ông cam chưa tới 1m50, lưng hơi gù, không có tay phải và chân trái, nhưng cơ thể rất thăng bằng. Phản Hồn Hương chỉ có thể phản ứng với điện sinh vật, chứ với chân tay giả thì không.

Đây có lẽ là hình dáng thật sự của Thợ Đồng Hồ, tôi không dùng điện thoại chụp lại, bởi vì Phản Hồn Hương rất nhạy cảm, đèn flash sẽ làm nó bị tan đi.

Vừa quay đầu lại thì bất ngờ phát hiện phản hồn hương còn biểu hiện một người nữa. Chỉ thấy một người lớn tuổi chống gậy batong đứng ở lối vào.

Cảnh Vương Gia? Không đúng, diện mạo và đặc điểm của hắn hơi khác Cảnh Vương Gia.

Tôi đoán khả năng đây là con trưởng của Cảnh Vương Gia, Cảnh Ngạo Thiên. Cảnh Vương Gia đã hơn 120 tuổi, Cảnh Ngạo Thiên hẳn cũng đã già, là một ông lão gần trăm tuổi, tôi không khỏi cảm khái, tuổi thọ nhà này thật cao.

Trên thực tế, người có tuổi thọ cao nhất sống tới 256 tuổi, là một người Trung Hoa, sống từ thời Khang Hi đến tận thời dân quốc. Thời xưa có rất nhiều bí quyết dưỡng sinh, Cảnh Vương Gia sống lâu có lẽ cũng liên quan tới đó.

Từ vị trí đứng và động tác cho thấy Thợ Đồng Hồ đang báo cáo tình hình với người kia, rất cung kính. Cảnh Ngạo Thiên đích thân tới đây chứng tỏ trò chơi này là do hắn đạo diễn.

Phản Hồn Hương rất quý, tất cả đều là ông nội để lại, dùng tiết kiệm chừng bào hay chừng ấy. Tôi xua hết khói tàn dư trong phòng, sau đó mở cửa để mọi người vào. Băng Tâm hỏi: "Huynh ở im trong phòng lâu như vậy làm gì?"

Tôi mô tả hình dáng của hai người kia, Băng Tâm lập tức hiểu ra: "Huynh lại dùng cái ma pháp kia?"

"Đúng, một không gian kín hoàn hảo như thế, ta đương nhiên phải sử dụng nó."

Lý Tấn Phong khó hiểu, hỏi: "Mấy người đang nói ma pháp gì vậy?"

Tôi xua tay: "Giải thích sau, đến nghe thử xem manh mối Thợ Đồng Hồ để lại cho chúng ta lần này là gì đi."

Chương 643: Bức tường ảnh

Tôi cầm cái walkman trên ghế lên, ấn play, cùng với tiếng tạp âm là giọng khàn khàn của Thợ Đồng Hồ: "Tống Dương, mạng người...có phải đồng giá hay không, đáp án cuối cùng ta đặt trước mặt ngươi. Hãy chứng minh cho ta xem ngươi có bao nhiêu chính nghĩa đi. Trên bức tường quay ra ngoài đường này toàn bộ là ảnh các thân nhân cảnh sát, bên đối diện là ảnh thân nhân các phạm nhân. Manh mối tìm ra họ nằm phía sau ảnh, nhưng ngươi chỉ được lựa chọn một bên. Ta trịnh trọng nhắc nhở ngươi, lần này đừng hòng có suy nghĩ sẽ cứu cả hai bên, nếu không một người ngươi cũng đừng mơ cứu được."

"Khốn kiếp, đúng là vô sỉ!" Lý Tấn Phong nổi giận mắng.

Thực ra trước khi vào căn nhà này, tôi đã đại khái đoán được. Lúc trước thẩm vấn nghi phạm, tên nào cũng tuyệt đối giữ bí mật, tôi đoán Cảnh Vương Gia đã nắm điểm yếu của chúng. Không nghi ngờ gì, điểm yếu này chính là thân nhân.

Giờ bọn chúng lại mang cái điểm yếu này ra uy hiếp chúng tôi. Thân nhân của phạm nhân hay của cảnh sát đều là người vô tội, đều quan trọng như nhau, lựa chọn một bên thì đồng nghĩa với giết chết bên kia.

Tôi hít sâu một hơi, hỏi mọi người có ý kiến gì không. Tống Tinh Thần nói: "Nếu là lưỡng nan lựa chọn, chi bằng cứu người của mình."

Lý Tấn Phong nói: "Lúc trước khi hắn đưa ra lựa chọn, ta cũng nghĩ thế, cho dù là đổi một trăm người lấy con gái ta, ta cũng đổi, ta không quan tâm những điều khác. Mất đi người thân là nỗi

thống khổ phi thường, ta hy vọng những huynh đệ cảnh sát không phải nếm mùi thống khổ đó."

Băng Tâm thì do dự nói: "Hic, muội không nói được, hay là chờ Tiểu Đào tỷ tỷ tới rồi quyết."

Tôi hít sâu một hơi: "Lúc đi tôi đã hứa với mọi người, bằng bất cứ giá nào sẽ cứu thân nhân của họ. Cái giá này cũng bao gồm cả lương tâm của tôi."

Vừa nói, tôi vừa đi về phía bức tường bên trái, đưa tay lên một bức ảnh. Tôi không biết sau khi gỡ nó xuống sẽ xảy ra cái gì, có điều nhất định sẽ có người phải chết vì lựa chọn của tôi.

Nhưng tôi chỉ có thể làm như vậy, chẳng lẽ bảo tôi khi về phải nói với mọi người rằng, vì cứu thân nhân đám tội phạm kia nên tôi hy sinh thân nhân các anh, xin các anh xốc lại tinh thần, không nên canh cánh chuyện được mất cá nhân?

Việc này tôi không làm được!

Thợ Đồng Hồ, ngươi muốn buộc ta làm một kẻ khốn kiếp, một tên hỗn đản, bắt ta phải gánh vác hết tất cả những thứ này.

Nhưng nói vậy, trong thâm tâm tôi vẫn có một tia hy vọng may mắn, cho rằng Thợ Đồng Hồ sẽ không giết hại thân nhân của đám tội phạm, bởi nếu giết họ thì đồng nghĩa tự dồn mình vào tử địa.

Đám tù nhân kia vẫn đang giữ bí mật thông tin về Cảnh Vương Gia, chính bởi vì chúng bị nắm giữ điểm yếu. Thử nghĩ nếu đám tội phạm biết Cảnh Vương Gia qua cầu rút ván, nhất định sẽ cung khai toàn bộ những gì mình biết. Từ điểm này tôi cho rằng Thợ Đồng Hồ đang đùa với miệng súng.

Nghĩ tới đó, đột nhiên tôi ý thức được, có thể đây là một cái bẫy!

Thợ Đồng Hồ biết rõ khả năng cao tôi sẽ lựa chọn như vậy, những người trên ảnh đối với tôi mà nói là hoàn toàn xa lạ, liệu có thể hắn sẽ đổi chỗ không?

Nghĩ thế, tôi vội mở điện thoại gọi videocall, nói nhanh tình huống để các cảnh sát viên xác nhận một chút. Tôi đưa camera điện thoại lên một mặt tường, các cảnh sát lần lượt nhìn, kết quả không có ai là người thân của họ. Tiếp tục đến bức tường bên kia, lập tức có người nói: "Không sai, đây là con gái tôi."

"Đây là vợ tôi!"

"Đây là ảnh cha mẹ tôi!"

Trong lòng tôi vẫn còn run, thở phào một cái, quả nhiên suýt thì trúng chiêu. Tôi nói vào điện thoại: "Mọi người yên tâm, tôi sẽ cứu thân nhân của mọi người, nói được làm được!" Sau đó cất điện thoại, gỡ một bức ảnh xuống, phía sau là hình vẽ bằng mực, không rõ là cái gì. Đột nhiên sau lưng ập tới hơi nóng, Băng Tâm sợ hãi kêu lên một tiếng. Tôi quay đầu nhìn, phía tường bên kia đang cháy hừng hực, các bức ảnh bị nhiệt độ cao làm biến dạng, rất nhanh thì đã không còn hình thù.

Băng Tâm ngơ ngác hỏi: "Những người này sẽ chết ư?"

"Không!" Tôi khẳng định nói: "Đó là một quả bom, hắn tuyệt đối sẽ không dám động vào! Nào, giúp ta gỡ hết những bức ảnh này xuống, chú ý đừng làm hỏng."

Bốn người chúng tôi lần lượt gỡ ảnh trên tường xuống, hình vẽ sau mỗi bức ảnh không giống nhau, mà còn rất mờ. Tôi nhìn chẳng hiểu gì, Băng Tâm hỏi: "Có phải là trò ghép hình không vậy?"

Tôi chợt bừng tỉnh đại ngộ: "Có lý! Chúng ta mau ghép!"

Chúng tôi lái xe về cục, tất cả mọi người đang ngóng chờ, tôi

vào phòng họp, ném ảnh lên bàn, bảo mọi người giúp ghép lại.

Vừa nghe nói chuyện này có liên quan đến người nhà mất tích, những cảnh sát vốn đang như đưa đám nhất thời hăng hái gấp chục lần. Cùng với đó, tôi đưa cuốn băng cho Băng Tâm, bảo con bé xét nghiệm xem có manh mối gì khác không.

Ảnh phải đến 300 tấm, hình vẽ phía sau rất lộn xộn, để ghép lại vô cùng tốn công. Mọi người vừa thảo luận vừa vắt hết óc suy nghĩ, thất bại mấy lần mới ra một đáp án, đó có thể là một kiến trúc.

Tôi nói: "Nếu là kiến trúc, nhất định là một kiến trúc rất đặc biệt, hơn nữa có thể chứa rất nhiều người, lại dễ ẩn nấp."

Mọi người nghe vậy, lại ghép lại từ đầu, ở đây có không ít cảnh sát già đều thông thạo Phù Phong, dưới sự gợi ý của tôi, hiệu suất đã tăng cao rất nhiều.

Nhân lúc mọi người tập trung làm việc, tôi gọi riêng Niếp cảnh quan ra ngoài, nói mấy chuyện. Tiểu Đào đi tới hỏi: "Nói cái gì vậy, thần thần bí bí, không cho em biết được sao?"

Tôi cười: "Không có gì, anh chỉ hỏi quê của Niếp cảnh quan ở đâu thôi."

Tiểu Đào bán tín bán nghi lườm tôi một cái, nhìn đồng hồ: "Tệ hại, đã trưa rồi. Để em gọi cơm hộp, ăn no mới làm việc tốt."

Đột nhiên trong phòng vang lên tiếng vỗ tay: "Ghép ra rồi!"

Chúng tôi đi vào nhìn, hơn 300 bức ảnh ghép thành một hình vẽ lớn hình bầu dục, nói đúng hơn là một sân vận động, không có một mảnh nào thừa hay thiếu, không nghi ngờ gì nữa, chính là cái hình vẽ này.

"Nơi này xa đây không?" Tiểu Đào hỏi.

"Sân vận động Lao Động, cách đây khoảng 5km." Một cảnh sát viên trả lời.

Một cảnh sát khác tiếp lời: "Sân vận động này đã nhiều năm rồi, mỗi năm cho thuê vài lần. Mùa này không có những trận thi đấu thể thao lớn, cũng không có chương trình hòa nhạc, nên bỏ đó không dùng tới, hoàn toàn phù hợp với tiêu chí Tống cố vấn nói."

Tiểu Đào nói: "Việc này không nên chậm trễ, đi mau thôi!"

Tôi nói: "Chờ chút! Cái khác tôi không dám khẳng định, nhưng có thể chắc chắn 100% trong sân vận động có mai phục. Chúng ta lái một dàn xe cảnh sát đến, ầm ầm ĩ ĩ, há chẳng phải là thông báo với đối phương rằng có người tới sao. Tôi đề nghị tất cả thay thường phục, từng nhóm lần lượt rời đi, ngồi xe bus, đạp xe đạp, đi bằng các phương tiện khiêm tốn tới đó, rồi ập vào đột kích."

Chương 644: Tổng tấn công sân vận động

Nửa tiếng sau, Tiểu Đào và tôi đạp xe đạp tới sân vận động, trên đường tiện ăn cơm trưa. Đến gần sân vận động, thấy có mấy cạnh sát mặc thường phục đã tới trước, Tiểu Đào lấy bộ đàm ra nói: "Tổ của Tiểu Đào đã tới! Tổ Tiểu Đào đã tới!"

Để tiện hành động, nàng chia mọi người ra thành 10 tổ nhỏ, mỗi tổ có biệt danh riêng. Hiện đã có 6 tổ tới nơi, Tiểu Đào dừng xe, trong xe rất yên tĩnh, nhưng tôi biết lòng ai cũng căng như dây đàn. Đối thủ chọn một nơi rất tốt, sân vận động là một kiến trúc hình bầu dục, từ bên ngòi hoàn toàn không nhìn thấy bên trong, lại chỉ có hai cửa vào, một trước một sau, bất kể ập vào từ nơi nào đều dễ dàng bị phát hiện.

Cho nên khi Tống Tinh Thần xin vào trước thám thính, tôi từ chối, thống nhất phương thức là nhất loạt xông vào, đến lúc đó cho dù có bị phát hiện cũng không quan trọng.

Tiểu Đào đột nhiên la lên: "Cái gì? Niếp cảnh quan có chuyện không tới được ư?"

Tôi nói: "Vậy cứ hành động đi!"

Tiểu Đào bất đắc dĩ gật đầu, phân công qua bộ đàm, mọi người bắt đầu áp sát sân vận động. Chúng tôi lựa chọn vào từ cửa sau, mọi người đi vòng, chỉ thấy bốn phía là tường kính, bên trong không có ai, đây là phòng nghỉ của vận động viên, cửa chính khóa trái.

Tôi nhanh chóng phá khóa, mọi người ập vào, dùng tay ra hiệu

cho nhau, sau khi vào trong thì lập tức xác nhận các khu vực. Cả sân vân động lại không có ai, theo lý thuyết thì dù sao cũng nên có bảo vệ. Nhưng ngay sau đó thì chúng tôi phát hiện trong phòng giám sát hai bảo vệ gục ngã trên vũng máu. Thi thể đã lạnh ngắt, truyền hình cáp vẫn đang chạy, trên bàn điều khiển có một cái laptop, tôi gọi video call cho Lão Yêu, hắn nghiên cứu một lát rồi nói: "Đây là một chương trình điều khiển từ xa, camera quan sát và hình ảnh đã được chuyển sang máy khác."

Nói vậy thì lúc chúng tôi đi vào đã bị đối phương nhìn thấy, tôi hỏi Lão Yêu làm sao để phá, hắn đáp: "Vấn đề quá đơn giản, rút dây cáp ra."

Tôi hỏi: "Ngươi có cách nào IQ cao hơn không, ví như lần ra vị trí đối phương?"

Lão Yêu la lên: "Con bà nó, ta nhận ra ngươi ngày càng lệ thuộc vào ta. Há há, để ta thể hiện tài năng cho ngươi xem. Ngươi mở trình duyệt web ở cái laptop lên, truy cập vào 120.xxx.xx xxx..."

Tôi làm theo, chẳng có gì xảy ra, chỉ là trình duyệt web tự nhiên biến mất. Thì ra đây là một trojan đã được tự động tải xuống máy chủ, trojan do Lão Yêu tự viết ra. Chỉ cần máy tính nào nhiễm trojan này, máy chủ đó sẽ trở thành con rối cho Lão Yêu định đoạt. Cho dù tôi chẳng biết gì về phần mềm, nhưng cũng biết đây là một chiêu rất thông minh, đáng tiếc nó lại được nghĩ ra bởi Lão Yêu.

Tiểu Đào nói: "Có khi nào ngươi đã từng xâm nhập vào máy tính của cục công an không?"

Lão Yêu vừa lách cách gõ bàn phím vừa chối: "Không có, làm sao tôi có thể làm chuyện đi quá giới hạn đó chứ." Đối với lời nói của hắn, chúng tôi vạn lần hoài nghi, nhưng giờ không phải là lúc truy cứu.

5 phút sau, Lão Yêu miệng nói: "Cho các vụ thưởng thức một kỹ thuật còn kinh người hơn." Màn hình laptop trước mặt chúng tôi đột nhiên nhảy ra một cửa sổ, trên cửa sổ là một tấm bản đồ, thì ra Lão Yêu đã đối chiếu IP của khu vực với bản đồ vệ tinh google, xác định chính xác vị trí địa lý của đối phương, kẻ đang theo dõi chúng tôi trong sân vận động.

Tiểu Đào vung tay: "Là công của một mình ngươi. Chúng ta đi!"

Đoàn người hướng nơi đó xông tới, xuyên qua khoảng sân trống, chúng tôi phát hiện ba thi thể bảo vệ, từng người đều nắm chặt súng, sẵn sàng nghênh địch.

"Cha! Cứu con!"

Một giọng hét chói tai vang lên, chỉ thấy trên xà ngang khán đài treo một cô gái. Một cảnh sát viên mất khống chế, la lên: "Viện Viện, đừng sợ, cha tới cứu con!"

Đột nhiên sợi dây trùng xuống, cô gái hét lên thảm thiết, Tống Tinh Thần vọt tới như con báo, nhưng khoảng cách quá xa, tất mọi người có mặt đều thót tim.

Sợi dây trùng được một chút thì dừng lại, cô gái theo quán tính rơi xuống rồi ngừng đột ngột, vừa đau vừa sợ khóc toáng lên.

Người cha gần như phát điên, chúng tôi ai cũng nghiến chặt răng, thật quá hèn hạ.

"Chào buổi chiều, các vị!"

Một gã đàn ông đi ra từ trong bóng tôi khán đài, tay phải và chân trái của hắn đều là giả, mặc một bộ âu phục cổ quái, được trang trí bằng nhiều bộ phận nhỏ cùng với bánh răng. Những đồ trang trí này 'sống' và quay không ngừng.

Tôi biết một từ gọi là steampunk, trang phục của gã đàn ông

mang phong cách này. Không nghi ngờ gì nữa, hắn là Thợ Đồng Hồ đang đùa bỡn chúng tôi.

Mấy chục khẩu súng đồng loạt chĩa về phía hắn, Thợ Đồng Hồ giơ tay trái lên, trong tay là một cái điều khiển. Hắn bấm một nút, cô gái bị nhấc lên, thì ra sợi dây được điều chỉnh bằng một ròng rọc cơ giới.

Tôi không nói gì, cho tay vào túi, cầm một thứ.

"Các vị tốt nhất đừng nên khinh cử vọng động, nếu không ta chỉ cần ấn nhẹ, cô bé dễ thương này sẽ biến thành một vũng máu." Thợ Đồng Hồ bỏ mũ xuống, hành lễ một cái: "Vốn là ta định trốn sau cánh gà, nhưng vì sự tôn trọng của cá nhân đối với Tống tiên sinh, ta quyết định lộ diện!"

"Rốt cuộc ngươi muốn làm gì?" Tiểu Đào nghiến răng nghiến lợi nói. Thợ Đồng Hồ lại đội mũ lên, lắc ngón tay chỏ: "No, no, no! Hoàng tiểu thư đừng nên gấp gáp, để ta nói hết đã. Ta là phụng mệnh Cảnh Vương Gia, cũng rất đồng tình với quan điểm của ngài. Cảnh Vương Gia có cái nhìn đặc biệt đối với nhân mạng, ngài cho rằng mỗi một mạng người cần sử dụng đúng chỗ, mới có thể phát huy giá trị cao nhất của nó. Tiến bộ của xã hội loài người dựa trên vô số sự hy sinh, Vạn Lý Trường Thành vĩ đại, Kim tự tháp Ai Cập hùng tráng, vân vân, đều là vô số người dùng máu và nước mắt xây nên. Thế chiến thứ hai thúc đẩy khoa học kỹ thuật phát triển, cũng hao tổn vô số nhân mạng. Ở một góc độ nào đó, nền văn minh nhân loại được tạo nên bởi nhân mạng. Các ngươi cho rằng chúng ta chỉ là nhưng kẻ buôn người vì dục vọng và lợi ích, không, chúng ta là người tối đa hóa giá trị nhân mạng. Thử nghĩ đến cảnh trái tim một kẻ ăn mày được ghép cho một giám đốc tập đoàn, nó sẽ cứu được vô số người thất nghiệp, tạo phúc lợi cho xã hội. Bất luận các ngươi có thừa nhận hay không, cái ác mới là nguồn chính để thúc đẩy sự phát triển của nhân loại. Không ai có thể chính thức tiêu diệt cái ác, nếu cứ cô lập nó thì là thiển cận, chi bằng

thành lập một chế độ nhất định để nó hoạt động hợp lý và hiệu quả. Cảnh Vương Gia có đóng góp cho xã hội to lớn hơn các ngươi rất nhiều."

Tiểu Đào cười lạnh: "Thật là cao kiến! Nhất định ngươi sẽ thích nhà tù, trong đó khắp nơi đều là kẻ ác, để những kẻ ác đó dạy ngươi cách làm người."

Thợ Đồng Hồ chẳng động lòng, dửng dưng nói: "Đừng nói tới chuyện đó vội, ta đã vì các vị mà chuẩn bị một trò chơi xuất sắc, hi vọng mọi người thích nó. Cáo từ!"

Chương 645: Tiêu diệt huyết tích tử

Thợ Đồng Hồ đưa ngón tay đẩy vành mũ rồi xoay người rời đi, tôi nói với Tiểu Đào: "Bắt hắn lại!"

"Nhưng..." Tiểu Đào do dự.

Tôi lấy ra một cái máy phá sóng vô tuyến, đây là thứ mà tôi nhờ Lão Yêu chuẩn bị, để phòng có tác dụng.

Tiểu Đào vung tay lên, cảnh sát liền vọt tới, Thợ Đồng Hồ đang chậm rãi đi vào trong khán đài, trông thấy cảnh này thì hồn phi phách tán, vội giơ cái điều khiển lên, quát: "Các ngươi muốn con bé chết sao?"

"Cứ tự nhiên!" Tiểu Đào nói.

Thợ Đồng Hồ nhấn mạnh nút điều khiển, nhưng không có tác dụng, hắn sợ đến trắng bệch mặt, xoay người bỏ trốn. Chân tay giả của hắn, đi bộ thì còn ok, chứ chạy thì lại là cả vấn đề, chẳng được mất mét liền vấp ngã ra đất. Một cảnh sát lao đến, tức giận đè lên người Thợ Đồng Hồ, giơ tay muốn đánh hắn, chính là cha của cô bé đang bị treo.

"Không được đả thương hắn!" Tiểu Đào quát lên.

Người cảnh sát khẽ cắn môi, cuối cùng vẫn giữ bổn phận, buông cánh tay xuống, rút còng số tám bập vào tay Thợ Đồng Hồ.

"Các người...quá lỗ mãng rồi!" Thợ Đồng Hồ nhớn nhác nói.

Tôi nói: "Ngươi sai lầm rồi Thợ Đồng Hồ. Thúc đẩy sự tiến bộ

của nhân loại không phải là cái ác, cái ác khiến nhân loại lầm đường lạc lối, nhưng cuối cùng vẫn là cái thiện chiến thắng, mới có sự văn minh. Con người chính là không ngừng đánh bại phần con trong mình, mới có văn minh, mới trở thành người như hôm nay!"

"Ai sai ai đúng, dùng thắng bại mà quyết định đi!" Thợ Đồng Hồ cười gằn, chỉ nghe thấy rắc một tiếng, cánh tay phải của hắn đột nhiên đứt ra.

Ý thức được có gì không ổn, tôi theo bản năng phát động minh vương chi đồng. Nhưng con mắt đột nhiên đau nhói, sau đó một dòng chất lỏng cay xè chảy ra. Mọi vật trước mắt tôi biến thành màu đỏ, chỉ thấy cánh tay Thợ Đồng Hồ lìa ra, từ trong cẳng tay phun ra một luồng khói xám, cảnh sát xung quanh lập tức ho sặc sụa, che lấy đôi mắt.

"Tống Dương, lần sau gặp lại, chúng ta thảo luận lại một phen." Thợ Đồng Hồ cười lớn, bóng hắn nhanh chóng biến mất sau làn khói.

"Nổ súng!" Tiểu Đào hạ lệnh, các cảnh sát liền thi nhau bắn về hướng kia, nhưng khói mù quá dày đặc, không biết có ai bắn trúng không.

Đột nhiên, từ trong làn khói dày phi ra mấy cái huyết tích tử, một cảnh sát bị nó chụp vào đầu, sau đó giật mạnh, anh ta đầu lìa khỏi cổ, máu tươi phun ra như suối.

"Cẩn thận!" Tôi hô to, mọi người lập tức rút về, giơ súng nhắm thẳng vào đám khói. Một đám người mặc đồ đen giống như quỷ ảnh di động sau đám khói, lại ném ra huyết tích tử. Một cảnh sát kế tiếp bị nó chụp vào đầu, bỗng đâu một bóng người xông đến, chém đứt dây xích, kịp thời cứu anh ta.

Là Tống Tinh Thần!

Tinh Thần liên tiếp cứu ba cảnh sát, mặc dù đầu họ vẫn bị thứ vũ khí quái dị chụp lên, nhưng tính mạng đã được bảo toàn.

Đang đánh nhau dữ dội thì đột nhiên một đội đặc nhiệm đeo mặt nạ phòng độc, rào rào nhảy xuống từ một bên khán đài, trong tay cầm súng trường 95 và QBU 88. Họ giống thư thiên binh thiên tướng, xếp thành hai hàng, bắn từ phía sau đám sát thủ. Do có đám khói che mắt, lũ người này mặc dù võ công cao cường, nhưng không lường được sẽ có viện quân, trong nháy mắt bị đánh bại. Các đặc nhiệm ăn ý hạ thấp nòng súng, tránh tổn thương đến đồng đội, chỉ thấy đám sát thủ bị bắn vào chân thi nhau ngã xuống đất, sau đó lập tức bị bắn chết. Không ít tên quá hốt hoảng giơ Huyết tích tử làm lá chắn, nhưng thứ này căn bản không chống được đạn.

Nháy mắt, toàn bộ tiểu đội huyết tích thử bị đặc nhiệm hạ gục, đến Tiểu Đào cũng không rõ vì sao viện quân lại đột nhiên xuất hiện.

Nàng vừa kinh ngạc vừa vui mừng quay lại nhìn tôi, thì chợt phát hiện mặt tôi đầy máu, giật mình kêu lên một tiếng: "Tống Dương, anh làm sao vậy, hai mắt chảy máu kìa."

Tôi dùng tay lau một chút: "Không sao, không ảnh hưởng đến thị lực."

Hai mắt tôi đau ê ẩm, trong lòng vẫn còn sợ, suýt chút nữa thì mù.

"Tống Dương ca ca!" Đột nhiên có tiếng Băng Tâm hét bên kia, mọi người đang ngất ngây trong chiến thắng vội xoay người, chỉ thấy Lý Quốc Thái đang kề dao vào cổ Băng Tâm.

"Đừng có lại gần!" Lý Quốc Thái tàn bạo nói, gương mặt như một con thú bị thương đang cố chiến đấu.

"Đừng u mê nữa, ngươi cho rằng mình còn đường thoát sao?" Tiểu Đào lạnh lùng.

"Ai bước tới, ta cắt cổ nó." Vừa nói Lý Quốc Thái vừa lui về phía sau.

Hai bên khán đài có tay súng bắn tỉa mai phục, Lý Quốc Thái rất ranh mãnh di chuyển đầu sang trái sang phải liên tục, bởi vậy không có khả năng nổ súng.

"Tống Dương ca ca, Tiểu Đào tỷ tỷ, thật xin lỗi!" Băng Tâm giàn dụa nước mắt nói.

"Đừng sợ, bọn ta nhất định sẽ cứu muội!" Tôi trấn an.

Lý Quốc Thái uy hiếp con tin là để chạy trốn, chứ không phải tìm kẻ chết thay, cho nên tôi cảm thấy vẫn còn đường đàm phán, liền thử: "Lý Quốc Thái..."

Vừa mới mở mồm, Lý Quốc Thái liền rống lên: "Tất cả bỏ súng xuống, đá ra trước mặt ta. Còn tên cầm đao kia, vứt vũ khí đi."

Tôi và Tiểu Đào trao đổi ánh mắt, đúng lúc này sau lưng Lý Quốc Thái xuất hiện một người đàn ông đeo mặt nạ, mặc đồ đen. Là Đao Thần, hắn sải bước đi xuyên qua khán đài, nhưng không phát ra chút tiếng động nào.

Tôi biết hắn luôn ra tay ác độc, chỉ sợ hắn sẽ làm việc quá khích. Nhưng trong giờ phút quan trọng này, nếu như tôi nói, hay làm một dấu hiệu nào đó bị Lý Quốc Thái biết thì Băng Tâm khó mà toàn mạng.

Đao Thần xuất hiện, tất cả mọi người đều trông thấy, nhiều đặc nhiệm còn tỏ ra ngạc nhiên, duy chỉ có Lý Quốc Thái không biết, ít nhất là cho đến bây giờ hắn chưa biết.

Tôi nghĩ cách dời sự chú ý của hắn, liền nói: "Lý Quốc Thái,

ngươi có cần xe không?"

"Ngươi nói gì?"

"Mọi người chúng ta sẽ lui về sau, chuẩn bị cho ngươi một chiếc xe, điều kiện này thế nào?"

"Chưa có gì to tát, ta muốn một chiếc trực thăng, con tin ta mang theo!"

"Vậy không được!" Tôi cố ý cau mày nói, lúc này thì Đao Thần chỉ còn cách hắn 10 bước chân: "Ngộ nhỡ ngươi lên máy bay, sau đó đẩy con tin xuống thì sao?"

"Quyền quyết định nằm trong tay ta, các ngươi..."

Lời còn chưa dứt, đột nhiên Đao Thần bước dài từ phía sau đến gần, lúc này Lý Quốc Thái mới nhận ra có người đánh lén. Hắn không kịp có bất kỳ phản ứng nào, Đao Thần đã giơ tay chém xuống, thanh đoản đao trong suốt rạch không khí xẹt qua cổ hắn.

Lý Quốc Thái đứng im, con mắt mở trừng trừng, nhưng chẳng có vết thương nào ở cổ, trong khoảnh khắc tôi còn nghĩ rằng Đao Thần không chém trúng.

Nhưng tôi vội xua ý nghĩ này, Đao Thần xuất thủ, chắc chắn phải chết! Chỉ thấy Đao Thần kéo băng tâm ra khỏi tay Lý Quốc Thái đang đứng như pho tượng, bước về phía trước mấy bước. Lúc này Lý Quốc Thái phía sau mới ngã xuống, cái đầu trên cổ lìa ra. Vết cắt trên cổ nhẵn như gương, máu tươi giống như mở van, ồ ạt trào ra nhuộm đỏ một bãi cỏ lớn. Tất cả trố mắt nhìn, giây tiếp theo là trầm trồ tuyệt kỹ dụng đao của hắn...

Chương 646: Nhân tính vĩ đại

Sau khi nguy hiểm được giải trừ, Băng Tâm òa khóc lao vào ngực tôi, tôi vỗ nhè nhẹ lưng con bé an ủi: "Không sao không sao."

Lúc này Tiểu Đào đi tới, Băng Tâm quay ra nhìn nàng một cái, định tách ra, nàng cười nói: "Không sao đâu, cho cô mượn ôm một lúc đấy."

Băng Tâm bật cười, bẽn lẽn: "Phải rồi, muội còn phải cảm ơn vị đại thúc kia."

"Này này!"

Tôi gọi chẳng kịp, con bé đã như thỏ con chạy đến trước mặt Đao Thần, cúi người thật sâu: "Đại thúc, cám ơn thúc. Quay về mời thúc bữa cơm, có được không?"

"Không...không có gì." Đao Thần lạnh nhạt nói. Mặc dù chỉ là thoáng qua, nhưng có vẻ hắn lúng túng trước mặt Băng Tâm thì phải.

Tiểu Đào lệnh cho mọi người thu dọn hiện trường, tách mấy cái huyết tích tử trên đầu cảnh sát xuống, băng bó cho họ. Cô bé kia thì bị treo trên không, chưa biết cứu xuống cách nào.

Đao Thần giơ tay vỗ vai Tinh Thần một cái, hai người chẳng nói lời nào đi tới dưới chân cô bé. Đao Thần giơ tay ném một cái phi tiêu, cô gái hét lên một tiếng rơi xuống, nhiều người cũng kinh hoàng mà la lên. Tống Tinh Thần bay người ôm lấy cô gái, xoay mấy vòng rồi đáp xuống đất.

Đội đặc nhiệm vừa viện trợ chính là lực lượng tinh nhuệ do

Trịnh đội trưởng dẫn tới. Còn có Niếp cảnh quan bao vây bên ngoài sân vận động, đây là sắp xếp của tôi từ trước. Liên tục nếm mấy lần bị đối thủ chơi khăm, tôi đoán lần này chúng cũng sẽ giở trò, cho nên đã chuẩn bị hậu chước.

Biết chuyện, Tiểu Đào cười ấm ức nói: "Anh cũng chẳng nói với em một tiếng, làm em tưởng Niếp cảnh quan không tới được thật. Phải rồi, ông ta đâu?"

Chỉ thấy một tốp cảnh sát đi tới, dẫn đầu là Niếp cảnh quan, có hai cảnh sát phía sau đang áp giải một người, chính là Thợ Đồng Hồ, hắn đã không còn đội mũ, vẻ mặt khổ sở.

Niếp cảnh quan cười nói: "Chúng tôi đến kịp lúc chứ, Tiểu Tống bố trí đúng là giọt nước không lọt. Theo tôi nếu sinh ra sớm mấy thập niên, có khi cậu đã là một nhà quân sự đại tài."

Tôi cười: "Niếp cảnh quan quá khen..."

Tiểu Đào chỉnh đốn lại hàng ngũ, lệnh cho mọi người tiếp tục lục soát. Chúng tôi tới đài quan sát phía Đông Nam, có một nhà kho. Trước khi đẩy cửa, tôi chất vấn Thợ Đồng Hồ: "Trò chơi mà ngươi chuẩn bị, nằm ở đây?"

Thợ Đồng Hồ cười lạnh: "Biết trước kịch bản thì còn gì hay ho."

"Nói!" Đao Thần đột nhiên túm lấy cổ, nhấc hắn lên. Thợ Đồng Hồ méo cả mồm nói: "Ta đã khởi động...các ngươi tốt nhất nhanh lên một chút, nếu không chúng sẽ chết hết."

Nghe lời đó, Tiểu Đào lập tức xông vào, những người khác theo sát phía sau. Trong kho tối om có một phòng giam bằng kính, bên trong là tất cả thân nhân cảnh sát, đang có khí độc phun ra. Trông thấy cảnh sát ập vào, các con tin ra sức đập kính, nhưng chẳng nghe được tiếng gì bên trong.

Trong phòng kính có một tủ sắt lớn với một đầu mở toang ra ngoài, bên trong có từng cái ghế kim loại cổ quái.

Trông thấy sinh mạng người thân bị đe dọa, không ít cảnh sát sốt ruột, nổ súng về phía phòng kính. Nhưng đạn chỉ để lại một vệt xước trắng, một vết nứt cũng không có, đây là loại kính chống đạn siêu bền.

"Tháo nó ra!" tôi hét

Thợ Đồng Hồ cười lớn: "Không kịp nữa, tháo bỏ xong thì thi thể sớm đã lạnh, đây là kiệt tác của ta..."

Chưa đợi hắn dứt lời, tôi một cước sút vào bộ hạ, Thợ Đồng Hồ đau đến co rúm người lại, hai bờ vai run rẩy, tôi hung tợn nói: "Làm cách nào giải trừ?"

"Nhìn thấy cái tủ sắt kia không, một mạng đổi một mạng, cứ một người đi vào thì một van độc sẽ tắt."

"Người ngồi vào đó sẽ ra sao?"

"Chết!" Hắn cười man rợ.

Tình huống đã như nước đến chân, khí độc trong phòng kính đã dâng tới ngực, có vài bà mẹ bế con mình giơ lên cao, hi vọng chúng có thể sống lâu thêm mấy giây.

Các cảnh sát nhìn cảnh này mà mắt ngấn lệ, siết chặt nắm đấm.

"Để ta!" Một cảnh sát hét lên, vọt vào tủ sắt ngồi xuống ghế. Cơ quan khởi động, các vòng sắt bật ra trói chặt chân tay và cơ thể anh ta lại.

Quả nhiên một cái van độc bị tắt.

"Bà xã, kiếp sau chúng ta lại là vợ chồng!" Một cảnh sát khác

gào lên, lao vào tủ sắt.

Không có một mệnh lệnh nào, các cảnh sát lần lượt tự nguyện xông vào ngồi lên ghế sắt, nét mặt dứt khoát, ánh mắt kiên định khiến người bên cạnh đau lòng không thôi. Đến khi ghế sắt đã đầy chỗ, khí độc ngưng hoàn toàn, cửa tủ từ từ khép lại.

Tống Tinh Thần nhanh tay lao lên, chèn đường đao xuống, chống đỡ cánh cửa.

"Mau tìm thứ gì đó chèn vào!" Tiểu Đào lớn tiếng hô.

Các cảnh sát vội vàng đi tìm, nhưng đã không còn kịp nữa, chỉ thấy Đường đao bị bẻ cong, vỏ đao đã vỡ nát, tôi hét lên: "Mau tránh ra, mau tránh ra!"

Vừa dứt lời thì Đường đao gãy làm đôi, mạnh vụn văng ra tứ tung, cánh cửa khép lại hoàn toàn. Đao Thần túm bả vai Thợ Đồng Hồ bóp mạnh, tôi nghe tiếng rắc rắc gãy xương, Thợ Đồng Hồ kêu lên thảm thiết. Đao Thần gằn giọng: "Mở ra như thế nào?"

"Không mở được..." Thợ Đồng Hồ đau đến méo mặt: "Cơ quan này tương tự đại đoạn long áp thời phong kiến, đã khởi thì không thể đảo ngược. Có điều..."

"Làm sao?"

Thợ Đồng Hồ nở một nụ cười nham hiểm: "Bọn chúng sẽ không chết ngay lập tức."

Vừa dứt lời thì có tiếng nổ vang lên, chúng tôi chưa kịp hiểu chuyện gì xảy ra thì thấy mặt đất dưới cái tủ sụp xuống, nó rơi vào lòng đất, bên trong vang lên tiếng xe tải chạy.

Đao Thần và Tống Tinh Thần đồng thời nhảy xuống, chúng tôi lao ra miệng hố nhìn, bên dưới lại là một hầm đậu xe.

Mất mấy giây tôi mới hiểu có chuyện gì xả ra, có một chiếc xe tải đậu chính giữa bên dưới, lúc cơ quan khởi động, cái tủ sẽ rơi thẳng xuống, rồi bị xe tải chở đi.

Là con tin đổi con tin!

Tôi quay qua tra hỏi Thợ Đồng Hồ: "Bọn họ bị mang đi đâu?"

"Cảnh Vương Gia mời chúng tới dự tiệc." Hắn cười lớn.

"Ngươi nói cái gì?"

"Chúng ta không trực tiếp giết người, tối đa hóa giá trị nhân mạng mới là tôn chỉ của bọn ta...Tống Dương, ngươi nên nhận ra con số thứ 3 ta để lại cho ngươi đi." Thợ Đồng Hồ nói.

Tôi quan sát bốn phía, chợt phát hiện bức tường phía sau phòng kính có một con số được viết bằng máu tươi - 23!

34, 108, 23, ba con số này tượng trưng cho cái gì? Tiểu Đào không nhịn được, hỏi: "Đừng lòng vòng, nói, đây rốt cuộc là ý gì?"

Thợ Đồng Hồ cười lớn hơn: "Hỏi ta? Như vậy là sỉ nhục sự thông minh của Tống Đại thần thám. Đã tới được đây rồi, ngươi còn không đoán được sao?"

Tôi suy nghĩ, ba con số này không có quy luật rõ ràng, mà nó giống như là...tọa độ? Tôi lập tức lấy điện thoại ra xem bản đồ, nháy mắt hiểu ra: "34 độ Vĩ Bắc, 108 độ Kinh Đông, 23h...là thời gian và địa chỉ!"

"Không sai!" Thợ Đồng Hồ cười ha hả: "Cảnh Vương Gia mời ngươi dự bữa tiệc đêm nay, là tiệc mừng thọ của lão gia!"

Chương 647: Tống Dương bị "Trính Pha"

Lúc này đột nhiên cửa đẩy ra, ai nấy đều cảnh giác. Thì ra là Tống Tinh Thần và Đao Thần quay lại, Tinh Thần lắc đầu nói: "Không đuổi được cái xe đó."

Tôi nói: "Không quan trọng, chúng ta đã biết họ bị mang đi đâu. Lập tức chuẩn bị ứng cứu!"

Tôi nhìn lướt qua app bản đồ vẫn mở nãy giờ, 34° Vĩ Bắc, 108° Kinh Đông nằm trong Phù Phong, là một tòa nhà tên là Đế Huy. Tôi đưa điện thoại cho Tiểu Đào xem, nàng nói: "Giờ em đi xin tiếp viện, ta sẽ đi gặp Cảnh Vương Gia!"

Thợ Đồng Hồ đột nhiên cười lớn, Tiểu Đào cắt ngang hắn: "Cười cái gì?"

"Chẳng lẽ các ngươi vẫn chưa rõ quy tắc trò chơi sao?" Thợ Đồng Hồ nói: "Vừa rồi có bao nhiêu người bị mang đi?"

"Tám người." Tôi nói.

"Cho nên các ngươi cũng chỉ được đi 8 người, hơn nữa phải đi đúng thời gian được chỉ định. Cảnh Vương Gia đã chuẩn bị cho các ngươi một lễ chào mừng long trọng, những thứ ta làm cho các ngươi chỉ là khai vị mà thôi. Các ngươi sẽ phải dùng chính năng lực của mình để đổi lấy 8 mạng cảnh sát kia. Dĩ nhiên các ngươi có thể không tuân thủ quy tắc, nhưng nếu vậy thì 8 cảnh sát kia sẽ chết một cách thê thảm. Hãy tự lựa chọn đi!"

Mọi người bàng hoàng nhìn nhau, tôi trầm ngâm nói: "Tám

người, nhất định phải có tôi."

Tinh Thần từ tốn nói: "Ta không để ngươi đi mà không có ta!"

Giọng khàn khàn của Đao Thần vang lên sau tấm mặt nạ: "Tính thêm cả ta là ba người."

Vương thúc vỗ vai Lý Tấn Phong: "Hai người bọn ta nữa."

Tiểu Đào nói: "Có cả tôi."

Băng Tâm hăng hái: "Muội nữa!"

Tôi vội ngăn: "Không, không. Hai người các cô ở lại, tới lúc đó sẽ rất nguy hiểm."

Tiểu Đào nhướn mày: "Gì vậy, coi thường phụ nữ ư? Bàn về thân thủ em chẳng thua mấy nam cảnh sát, còn chưa kể lần này anh đích thân đi dự tiệc, sao em có thể yên tâm ở nhà. Hoặc là cùng sinh, hoặc là cộng tử, đừng có ai hòng cản em."

Tôi xúc động, nói: "Rất cảm ơn. Nhưng Băng Tâm thì không được đi."

Băng Tâm ấm ức: "Chê muội vô dụng ư?"

Tiểu Đào nói: "Cô ở lại phụ trách chỉ huy liên lạc."

Băng Tâm miễn cưỡng đồng ý, tôi tính thử, đã có 6 người đi dự tiệc, lúc này Niếp cảnh quan đứng dậy: "Tính tôi là 7."

"Chờ đã Niếp cảnh quan, anh không cần đi." Tiểu Đào ngăn.

Niếp cảnh quan cười nhạt: "Tôi từng có đai vô địch võ tự do toàn tỉnh, một huy chương vàng diễn tập thực chiến toàn bộ, huống chi còn là người chỉ huy do bộ phái xuống, trong lúc nguy cấp há có thể lùi bước?"

Trịnh đội trưởng nói: "Tôi cũng đi, bàn về bày binh bố trận tôi không kém lão Niếp, tuyệt đối sẽ không gây vướng chân."

Lời nói này làm tôi đỏ bừng mặt, trong 8 người chỉ có tôi là trói gà không chặt, có gì bất trắc sẽ trở thành vật cản tay chân.

Thợ Đồng Hồ lại bật cười ha hả: "Tinh thần tự hy sinh cao cả, nếu không phải hai tay bị còng, ta nhất định phải hoan hô các ngươi."

"Bớt nói nhảm!" Tiểu Đào quát: "Nói quy tắc ra."

Đao Thần lạnh lùng: "Nếu không chịu nói, ta có 5 biện pháp khiến ngươi mở miệng."

Thợ Đồng Hồ đương nhiên rất sợ Đao Thần, sắc mặt trắng bệch, ấp úng: "Tòa nhà này là đại lễ mừng thọ Cảnh thiếu gia tặng cho lão Vương Gia, tổng cộng có 9 tầng. Bên ngoài là kiến trúc hiện đại, nhưng kết cấu bố cục bên trong lại là cổ tháp, gọi là 9 tầng phù đồ. Mỗi tầng đều có một niềm vui bất ngờ. Yêu cầu các ngươi từng người ra ứng chiến, người đã thắng cuộc không được ứng chiến tầng kế tiếp. Nếu như các ngươi có thể sống mà đi hết 8 tầng, Cảnh Vương Gia sẽ chờ các ngươi ở tầng 9."

Đao Thần hỏi: "Niềm vui bất ngờ kiểu gì?"

"Ta không biết. Đây không phải khâu do ta phụ trách. Nhưng nghe nói sẽ có hai thiên vương trong Giang Bắc Tàn Đao đến trấn giữ hai tầng." Thợ Đồng Hồ đáp.

"Là ai?" Đao Thần hỏi tiếp.

"Không biết không biết." Thợ Đồng Hồ lắc đầu lia lịa.

Tôi vẫn quan sát biểu hiện nét mặt của hắn nãy giờ, xem ra là không nói láo. Thợ đồng hồ đã cung cấp tất cả thông tin có thể, Tiểu Đào nói: "Mọi người quay về chuẩn bị cho tốt, tối nay sẽ là

một cuộc ác chiến!"

Các cảnh sát tìm dụng cụ, nửa ngày mới cứu được con tin trong phòng kính ra, một tốp được phân công sắp xếp cho con tin, tốp còn lại trở về cục.

Trên đường về, chẳng ai nói câu nào. Mặc dù tối nay có 8 người cùng đi, nhưng mỗi một tầng đều là đơn đao phó hội, chẳng ai biết Cảnh Vương Gia đã chuẩn bị những cái bẫy gì, một số người còn có lẽ sẽ ở lại vĩnh viễn.

Xe về đến thị cục, Băng Tâm nói: "Mọi người về khách sạn nghỉ ngơi trước đi."

"Còn rất nhiều công việc phải làm..." Tiểu Đào nói.

Băng Tâm lắc đầu: "Chẳng phải nãy tỷ nói, đã đến lúc muội được chỉ huy sao? Cho nên mấy việc lặt vặt này giao cho muội, mọi người về nghỉ ngơi cho tốt, nghỉ ngơi thì mới tăng thêm phần thắng."

Tiểu Đào mỉm cười xoa đầu Băng Tâm: "Vậy được, bọn ta về trước, chờ việc này kết thúc, chúng ta đi..."

Băng Tâm vội che miệng nàng: "Đừng nên nói lời như vậy."

"Phải phải! Biết rồi, nhân tiểu, quỷ đại!" Tiểu Đào cảm động.

Băng Tâm không phục: "Muội cũng đâu kém tỷ nhiêu tuổi đâu...Tống Dương ca ca, huynh cũng nghỉ ngơi cho khỏe nha."

Trong mắt Băng Tâm đầy sự lo lắng, lại không chịu nói ra, tôi nhẹ vỗ mu bàn tay con bé: "Ta biết!"

Quay về khách sạn, mấy ngày nay công việc quay cuồng không có thời gian nghỉ, thoáng cái yên tĩnh lại thế này, tôi có cảm giác không quen. Tôi và Tiểu Đào mang tâm sự nặng trĩu về phòng

riêng, vừa vào cửa, đột nhiên tôi có một ý nghĩ, đây có thể sẽ là lần cuối cùng chúng tôi được ở riêng với nhau, bất luận thế nào cũng phải cùng nàng...

Tôi xoay người kéo cửa, đúng lúc bắt gặp Tiểu Đào đứng bên ngoài, thì ra cả hai cùng chung ý nghĩ, chúng tôi nhìn nhau bật cười.

Tiểu Đào kéo tôi vào phòng nàng, vừa chốt cửa liền ôm chầm lấy tôi, một cô gái mạnh mẽ giờ phút này lại như chim non nép vào ngực, hiền lành đáng yêu. Tôi cảm giác cơ thể nàng khẽ run lên.

"Em sợ à?" Tôi nhẹ nhàng hỏi.

"Sợ chứ. Nhưng em còn sợ mất anh hơn!" Tiểu Đào đáp.

Vốn muốn nói rằng anh cũng thế nhưng cảm giác lời nói không được may mắn, liền thôi. Tôi đưa tay vuốt tóc nàng: "Đừng sợ, sóng to gió lớn ta cũng đã trải qua, lần này nhất định cũng sẽ gặp dữ hóa lành."

Chúng tôi ôm chặt lấy nhau, không gian bốn bề yên tĩnh, thời gian như cũng ngừng lại. Tiểu Đào ngẩng đầu lên mỉm cười: "Tống Dương, em muốn cùng anh làm một chuyện."

Tôi đáp: "Chuyện gì cũng được!"

Nàng cười giả dối: "Là anh nói đấy nhé." Sau đó từ từ trút y phục...

Chương 648: Bắc đẩu thất tinh cao, Ca Thư dạ đeo đao

Nửa tiếng sau, trong phòng tắm khách sạn...

"Vừa rồi có thoải mái không?" Tôi ân cần hỏi.

"Thích lắm, anh có thể mạnh hơn chút nữa cũng được." Tiểu Đào e thẹn nói.

Nàng cúi đầu, giũ mái tóc thoa đầy dầu gội, tôi nhẹ nhàng xoa bóp, sau đó mở vòi hoa sen, thử một chút nước ấm cho đến khi cảm thấy thích hợp, liền gội đầu cho nàng.

"Đây là lần đầu tiên anh gội đầu cho em, cảm giác thật thích." Tiểu Đào cười.

"Sau này anh sẽ gội cho em rất nhiều, rất nhiều lần." Tôi cười theo.

Gội xong đầu, Tiểu Đào dùng khăn khô lau tóc, làn tóc ướt xõa xuống vai, nàng thở phào: "Thoải mái hơn rồi, cảm ơn anh."

"Tiếp theo chúng ta làm gì?"

"Ngủ."

"Nhưng em chưa muốn ngủ." Tiểu Đào cười đểu: "Chúng ta lên giường, chơi trò giải trí khác đi."

Tôi đáp: "Được!"

Chúng tôi lên giường, Tiểu Đào lấy điều khiển mở TV, trong

khách sạn đều lắp truyền hình kỹ thuật số, nên muốn xem gì cũng có. Tôi thấy nàng chuyển đến phần phim kinh dị, do dự lựa chọn.

"Xem bộ nào đây?" Tiểu Đào cau mày, lẩm bẩm: "Những phim này anh đã xem chưa?"

"Mới xem mỗi phin Black Friday thôi." Tôi đáp.

"Có ghê không?" Tiểu Đào hỏi.

"Em nhát gan như vậy còn đòi xem phim kinh dị, xem phim chú gấu Boonie không được sao?" Tôi cười.

Tiểu Đào bĩu môi: "Chú gấu Boonie thì ở nhà xem một mình cũng được. Bình thường người ta đâu có dám xem phim kinh dị, cho nên muốn anh xem cùng..."

Tôi bất đắc dĩ chỉ chỉ: 'Vậy xem The Shining đi, nghe nói rất kinh điển."

Tiểu Đào liền click vài bộ phim. Bộ phim ban đầu tiết tấu rất chậm, cũng chưa đáng sợ cho lắm, Tiểu Đào ngả đầu vào ngực tôi, mái tóc vừa gội tỏa ra mùi hương thơm ngát, cả hai chẳng nói câu nào.

Bộ phim đến phần cao trào, Tiểu Đào bị dọa sợ rúc vào trong ngực tôi, thỉnh thoảng kêu lên, cái điệu bộ này thật đáng yêu, tôi không nhịn được cúi đầu hôn lên trán nàng một cái.

Khó khăn lắm mới có một buổi chiều nhàn nhã thích thú thế này, tôi thật mong thời gian cứ thế dừng trôi, nhưng đã đến giờ họp mặt.

9h tối, chúng tôi có mặt tại thị cục, Trịnh đội trưởng sắp xếp toàn bộ đặc nhiệm xung quanh khu vực tòa nhà Đế Huy, tùy cơ ứng biến. Tôi thì đưa ra ý kiến ngược lại, Cảnh Vương Gia quỷ kế đa đoan, tốt nhất là để một bộ phận cảnh sát ở lại thị cục, phòng

ngừa bọn chúng đánh lén.

Hơn 10h, chúng tôi chuẩn bị lên đường. Băng Tâm lưu luyến ôm tôi một hồi, sau đó lại ôm Tiểu Đào: "Muội chờ mọi người về ăn khuya."

Tiểu Đào cười: "Được, cô phải tự tay nấu đấy nhé."

"Nhất định phải trở lại nha, hứa với muội đi." Băng Tâm ngoắc tay với Tiểu Đào.

"Biết rồi, biết rồi."

"Tiểu Tống Tống!" Một giọng nói tê cả da đầu cất lên, chỉ thấy Lão Yêu đang dùng khăn tay lau nước mắt, từ cửa lao ra, chạy suýt thì ngã, tới trước mặt tôi, nói: "Ngươi là kẻ vô lương tâm, chuyện quan trọng như vậy mà không nói cho ta biết sớm. Ngươi ngàn vạn lần không được xảy ra chuyện đấy."

Tôi cười khổ: "Yên tâm đi!"

"Vậy được, hai ta cũng ôm một cái đi." Tôi bất đắc dĩ ôm hắn một cái, lúc tách ra, hắn dúi một vật như bật lửa vào tay tôi nói: "Đây là bộ định vị ta tự chế, tín hiệu vô cùng mạnh, trong phạm vi toàn tỉnh cũng có thể xác định vị trí của ngươi. Ngươi mang nó bên mình, đề phòng lão già kia chơi chiêu."

"Cảm ơn!"

Hắn lại móc ra một cái túi cột dây đỏ đưa cho tôi: "Đây là bùa bình an ta làm cho ngươi, con mẹ nó là lần đầu ta may vá. Ta giao cái lần đầu của ta cho ngươi!"

Tôi lúng túng: "Cái này...hay là thôi đi."

"Cầm!"

Lão Yêu dứt khoát, tôi chẳng thể làm gì khác hơn là đút nó vào

túi. Xong xuôi chúng tôi mới lên đường, tới gần cao ốc Đế Huy, Trịnh đội trưởng và Niếp cảnh quan bố trí thủ hạ mai phục, tám người chúng tôi mang bộ đàm, chờ đúng 22h50, liền hướng tòa nhà đi tới.

Lúc này Đao thần đột nhiên lôi một thứ dưới áo choàng ra, ném cho Tống Tinh Thần. Thì ra là một thanh Đường đao mới.

Vỏ và chuôi đao rất đơn giản, hình như còn chẳng quét sơn. Tống Tinh Thần rút ra một tấc, thân đao ảm đạm không sáng bóng, cứ như quét mực đen. Nhìn gần thì chuôi đao có khắc dòng chữ : "Lấy sát dừng cạnh tranh, lấy tĩnh lặng dừng nghi ngờ."

Tống Tinh Thần kinh ngạc trợn mắt: "Tiền bối, thanh đao này quá trân quý!"

"Giữ nó đi, thực lực của ngươi đã xứng để sở hữu thanh đao tử thần này." Đao Thần đáp.

Tống Tinh Thần liền ôm quyền, không nói nữa. Sau chuyện này hắn cho tôi biết, thanh đao này được chế tạo bằng sắt và thiên thạch, chủ nhân đầu tiên của nó là đại tướng Đường triều - Ca Thư Hàn. Ông ta đã dùng đao này giết vô số kỵ binh kẻ thù, khiến đám thổ phiên không dám xâm phạm biên giới. Thời đó có thơ ca ngợi: "Bắc Đẩu thất tinh cao, Ca Thư dạ đeo đao. Cổ kim khuy túc mã, bất can quá Lâm Thao."

Tuy đao này nhìn chẳng có sát khí, nhưng khi chiến đấu thân đao sẽ càng nóng lên. Nóng tới một mức độ nhất định thì có thể chém giáp kỵ binh như chém bùn, là một thanh thần binh!

Chúng tôi đến chân tòa cao ốc, cả tòa nhà không bật đèn, cũng chẳng có bất kỳ âm thanh nào. Nếu không phải chính miệng Thợ Đồng Hồ nói, tôi chẳng bao giờ nghĩ tới tòa nhà này lại là hang ổ của Cảnh Vương Gia. Khi chúng tôi tới cửa chính, đột nhiên hai cánh cửa mở ra, phía trong là 8 vệ sĩ mặc đồ đen, da dẻ rất nhẵn

nhụi, có vẻ không phải đàn ông. Lúc này, một cô gái kiều diễm mặc đồ cách cách Mãn Thanh nhẹ nhàng khom người chào: "Cảnh Vương Gia lệnh cho tôi ở đây chờ các vị giá đáo."

"Đúng là phục cổ!" Tôi cười nói.

Chúng tôi bước vào, cách cách kia lùi về sau một bước, tám vệ sĩ đi tới, đưa tay ra. Mọi người liền cảnh giác, Đao Thần trực tiếp một quyền đấm văng tên vệ sĩ, lạnh lùng nói: "Không được chạm vào ta!"

"Đây là muốn làm gì?" Tôi hỏi.

Cách cách mỉm cười: "Mấy vị đừng căng thẳng, chỉ là lục soát toàn thân mà thôi."

"Ngươi định bắt chúng ta tay không mà vào?" Tiểu Đào hỏi.

"Lúc nào cần vũ khí, chúng tôi sẽ tự cung cấp. Tôi chỉ là phụng mệnh làm việc mà thôi, hy vọng các vị phối hợp."

"Nếu như ta không chịu thì sao?"

Cách cách vỗ tay một tiếng, TV treo trong đại sảnh liền mở lên, chỉ thấy tám cảnh sát bị trói ở ghế sắt, đang không ngừng giãy dụa, ả cười lạnh: "Đây là thứ để đảm bảo mọi người hợp tác."

Tôi đã đoán trước việc này, vì vậy mọi người chỉ có cách đồng ý để chúng lục soát. Tôi lén giấu bộ định vị Lão Yêu đưa cho trong tay, lúc vệ sĩ soát thân, tôi giơ tay lên cao, không bị phát hiện.

Tất cả vũ khí, bộ đàm và điện thoại của mọi người đều bị lấy đi, cách cách cười nói: "Không phải lo, sau chuyện này sẽ trả lại các người."

"Đó là nếu chúng ta còn sống!" Tiểu Đào hừ lạnh.

Bọn chúng dẫn tôi đi vào, Tiểu Đào nhỏ giọng nói với tôi: "Này,

sao mấy tên đàn ông này nhìn có gì đó sai sai."

Tôi chỉ yết hầu mình, nói: "Bọn chúng không có đặc điểm rõ ràng của nam giới, anh đoán là một tốp thái giám."

Tiểu Đào hít sâu một hơi: "Lão yêu quái táng tận lương tâm này!"

Chương 649: Tỉ thí với tay súng bắn tỉa

Tòa kiến trúc này lớn hơn tôi tưởng, cách cách dẫn chúng tôi xuyên qua hành lang, đi tới một nơi. Khi nhìn thấy cảnh tượng trước mặt, ai nấy đều kinh ngạc không nói nên lời, đó là một khu rừng núi bên trong tòa nhà. Núi đá, suối, cây cối, toàn bộ được làm y như thật, cũng không biết nó là thật hay giả, bởi vì nó được ngăn bởi một tấm kính, có một cánh cửa khóa chặt.

Cách cách dùng mắt ra hiệu cho một vệ sĩ, hắn đi vào trong một căn phòng nhỏ, lát sau bưng ra một cái khay lót vải đỏ, trên đó là tám cái vòng tay.

Cách cách nói: "Mời các vị đeo."

Tiểu Đào hỏi: "Đây là cái gì?"

"Chỉ là dùng để theo dõi các vị, đề phòng các vị làm bậy mà thôi." Cách cách lễ phép cười một tiếng.

Trên vòng tay có đánh số từ 01 đến 08, chúng tôi mỗi người một cái. Trước khi đeo, tôi nghĩ tới một chuyện, liền hỏi: "Đây là số dành cho chúng tôi? Có phải là tượng trưng cho tầng lầu mà chúng tôi phải khiêu chiến?"

"Tống đại thần thám lo xa quá rồi!" Cách cách cười giải thích: "Tôi nói rõ quy tắc một chút, tối nay mấy vị sẽ đối mặt với 8 tầng khiêu chiến, do từng người khác nhau hoàn thành. Mỗi người chỉ có một lần cơ hội, còn về phần ai khiêu chiến...nếu như bên tôi thắng trận này, trận tiếp theo sẽ do bên tôi chủ động chọn đối thủ, và ngược lại. Còn câu hỏi nào không?"

"Thắng thua được phân định thế nào?" Tôi hỏi.

"Một bên chết hoặc nhận thua."

"Nếu chúng tôi thua, con tin sẽ chết?"

"Chết! Vị nào thất bại, con tin tương ứng sẽ chết."

Quả nhiên không ngoài dự đoán. Tôi chỉ về khu rừng trước mặt, nói: "Trận đầu tiên, do bên nào chủ động lựa chọn?"

"Các vị là khách, trận đầu do các vị chủ động!" Cách cách mỉm cười.

Tiểu Đào nói: "Cảm ơn đã khách sáo, nhưng căn phòng này trống rỗng, rốt cuộc là khiêu chiến cái gì? Ít nhất chúng ta cũng phải được biết tình hình rõ ràng chứ."

"Xin lỗi, tôi không thể nói, nhưng có thể tiết lộ một chuyện. Đó là trong căn phòng này có một vị thủ quan nhân ẩn nấp."

Chúng tôi đồng loạt nhìn về hướng rừng rậm, chẳng thấy ai cả, tôi dùng động u chi đồng cũng chẳng thấy. Người này quả thật ngụy trang quá tốt, mặc dù không rõ nội dung cụ thể, nhưng nhất định là nguy cơ bốn bề, ngươi sống ta chết.

Mọi người lặng im không nói, đứng đó 5 phút, đột nhiên Trịnh đội trưởng bước ra: "Cảnh sắc này có phần giống trận địa mà tôi huấn luyện năm xưa."

"Huấn luyện gì?" Tiểu Đào hỏi.

"Đặc huấn bắn tỉa! Ngụy trang hòa vào địa hình là yêu cầu tối thiểu đối với một tay súng ưu tú. Thật không dám giấu, trước khi làm cảnh sát, tôi đã có 5 năm công tác trong lực lượng bắn tỉa. Cho nên rất quen thuộc với cảm giác này...cái hoàn cảnh tĩnh mịch trước mắt khiến tôi theo bản năng cảm thấy sát khí." Trịnh đội

trưởng đáp.

Đao Thần đột nhiên đi tới, đá một cước vào tường kính, đám vệ sĩ kinh động, thủ thế sẵn sàng tấn công. Đao Thần thu chân về, nói: "Đây là kính chống đạn, xem ra ngươi nói không sai."

Trịnh đội trưởng cười lớn: "Không ngờ ở đây lại có tỉ thí bắn tỉa, trận đầu tiên tôi không nhường ai được rồi."

Tiểu Đào nói: "Xin hết sức cẩn thận!"

Cách cách xác nhận lại một lần, liền sai vệ sĩ đi lấy một cái hòm gỗ, mở ra. Bên trong là hai khẩu súng bắn tỉa, một khẩu nạp đạn thủ công báng gỗ và một khẩu M21 tự động màu đen tuyền. Trịnh đội trưởng lần lượt lấy ra cân nhắc, sau đó chọn khẩu nạp đạn thủ công, anh ta nói: "Súng tự động mặc dù tiện lợi, nhưng dễ kẹt đạn, nếu quay vòng để lấy đạn kẹt sẽ rất dễ lộ vị trí. Cho nên chuyên gia trong chiến đấu thường sử dụng súng thủ công."

Người nói vô tâm, người nghe hữu ý, đối phương đưa ra hai khẩu súng cho anh ấy lựa chọn, liệu có mờ ám gì trong đây không?

Trịnh đội trưởng chuẩn bị bước vào phòng, tôi nói: "Chờ đã, thử một lần có được không?"

Cách cách lập tức ngăn cản: "Không được!"

Tôi nói: "Cái này cũng nằm trong quy tắc? Nếu như các ngươi đưa cho ta một thanh đao, chẳng lẽ trước khi sử dụng, vung mấy cái cũng không được phép? Ta nghi ngờ chất lượng của vũ khí này."

Cách cách á khẩu không nói được gì, ra dấu mời.

Trịnh đội trưởng xoay người, ngồi xổm ngắm lên đèn treo trong phòng khách. Một viên đạn bắn ra, đèn treo không lay động, vách tường lại thủng một lỗ, anh ta nói: "May mà Tống cố vấn

cảnh giác cao, khẩu này ống ngắm bị lệch."

Anh ta bỏ nó xuống, cầm khẩu kia lên, vẫn giữ tư thế ngắm bắn, đoàng một tiếng bóng đèn vỡ nát. Tài bắn súng của Trịnh đội trưởng khiến chúng tôi bội phục.

Thì ra là như vậy, đối phương biết chuyên gia sẽ chọn súng trường thủ công, cho nên đã ngầm chơi xấu. Tiểu Đào nói: "Vậy dùng khẩu này đi."

"Khỏi cần." Trịnh đội trưởng nhanh như chớp tháo ống ngắm trên khẩu M21 đổi sang khẩu súng thủ công, sau đó nghiêm trang giơ tay chào: "Tôi đã sẵn sàng!"

Cách cách mặt trắng bệch, cứng rắn nói: "Dùng vòng tay của ông chạm vào cửa."

Trịnh đội trưởng làm theo, 'ting' một tiếng cửa kính mở ra, anh ta giơ ngón tay cái với chúng tôi, bước vào, cánh cửa liền tự động đóng chặt.

Vào trong, Trịnh đội trưởng nhanh chóng lẩn vào bụi cây gần nhất, sau đó di chuyển, giống như độn thổ, chỉ thỉnh thoảng trông thấy lá cây khẽ lung lay.

Tỉ thí bắn tỉa, ai nổ súng trước sẽ lộ vị trí, thắng bại chỉ trong một tích tắc, chúng tôi không khỏi nín thở đứng xem.

Tôi dùng động u chi đồng quan sát qua lại, đột nhiên phát hiện góc Tây Nam, lá cây khẽ động. Thì ra 'đám lá' đó là một người, hắn mặc bộ đồ ngụy trang, tay ôm một khẩu súng trường, đang ngắm về một hướng.

"Coi chừng!" Tiểu Đào nghẹn ngào hét lên.

Chúng tôi căn bản không nghe thấy tiếng súng, chỉ thấy nòng súng phát ra tia lửa, nơi bị bắn không có động tĩnh. Một giây, hai

giây, ba giây, mọi người căng như dây đàn, tôi có cảm giác máu trong người cũng đông lại.

"Trịnh đội trưởng đâu rồi?" Tiểu Đào hỏi.

"Hẳn là còn sống, nếu không trận khiêu chiến đã kết thúc." Tôi đáp.

Tay súng kia sợ lộ vị trí, lập tức di chuyển, hắn nhảy sang một thân cây, như con vượn leo lên trên, leo được một nửa thì thân cây bị bắn nát một mảng, Trịnh đội trưởng nổ súng!

Tay súng kia tăng tốc nhảy tót lên cành cây, nhanh chóng giương súng ngắm. Tôi nhìn về phía đối diện hắn, Trịnh đội trưởng lại đang đứng đó, chẳng hề ẩn nấp, anh ta định đối mặt với đối thủ.

Hai người gần như cùng lúc nổ súng, tay súng bắn tỉa mặt bị hất lên, máu văng ra từ trán, ơ thể đổ ập về phía sau.

Cùng với đó, Trịnh đội trưởng giống như bị ai đấm một cú thật mạnh, ngửa mặt ngã ra đất. Do cây cối rậm rạp chúng tôi không nhìn thấy thương thế anh ta ra sao, chỉ thấy đôi chân Trịnh đội trưởng lộ ra ngoài bụi cây, không động đậy. Còn tay súng bắn tỉa kia thì đã chết, hắn ngã trên một lùm cây, giữa trán có một lỗ máu.

"Trịnh đội trưởng bị thương!" Tiểu Đào lo lắng la lên: "Thắng bại đã phân, mở cửa ra!"

"Không!" Cách cách nói: "Trận đấu là hòa!"

Chương 650: Hoàng Tiểu Đào đấu với Hoa Ban Báo

Nghe kết quả như vậy, chẳng ai trong chúng tôi tin nổi, Tiểu Đào cả giận nói: "Mở cửa ra, chúng ta muốn xác nhận!"

"Không được phép!" Cách cách lanh lùng đáp.

"Trận chiến đã kết thúc, tại sao lại không được phép?" Tiểu Đào tức xạm cả mặt.

"Tôi khuyên các ngươi nên tuân thủ quy tắc, nếu không muốn con tin chết!" Cách cách nhàn nhạt nói.

Đột nhiên tôi để ý thấy chân của Trịnh đội trưởng khẽ động đậy, liền nói: "Anh ấy còn sống, là chúng ta thắng!"

Ban đầu động tác còn rất yếu ớt, sau đó Trịnh đội trưởng nghiên người dậy, bắt đầu bò về phía này. Lúc trông thấy toàn bộ cơ thể của anh ta, ai cũng sợ ngây người, cánh tay trái của Trịnh đội trưởng đã cụt mất, chỉ còn trơ một mảng máu thịt.

"Khốn kiếp, các ngươi dùng loại đạn gì?" Tiểu Đào hét lên.

Cách cách cười: "Dùng súng gì, đạn gì là do người giữ ải tự chọn, không liên quan đến bọn ta."

Thật quá hèn hạ, đối phương lại sử dụng loại đầu đạn rỗng, đã bị cấm theo công ước Genève, loại đạn này khi bắn vào cơ thể người sẽ gây ra vùng phá hủy gấp đôi đạn thông thường. Trong cuộc đối đầu vừa rồi, Trịnh đội trưởng rõ ràng là vượt trội, nhưng lại bị thương nặng bởi thứ đạn này.

Cách cách lấy ra một cái giống như điện thoại, chạm vào cảm ứng trên cánh cửa, nó tự động mở ra, chúng tôi vội lao vào trong. Đến bên Trịnh đội trưởng, bộ dạng anh ta rất thể thảm, vẫn giơ ngón tay cái lên với chúng tôi: "Tôi không phụ kỳ vọng của mọi người chứ...khụ khụ." Nói xong, anh ta ho ra máu.

"Mau tìm cách cầm máu!" Tôi hô lạc cả giọng. Vội xé tay áo thành sợi nhỏ, buộc lên trên vết thương, Tống Tinh Thần lấy một lọ kim sang dược, rắc lên. Có điều không tác dụng, Trịnh đội trưởng đã mất quá nhiều máu, cả người mê man, có vẻ sắp chịu không nổi.

Tôi quay đầu nói với cách cách: "Mau đưa anh ấy đi chữa trị."

Ả nhún vai lạnh lùng nói: "Không được trước khi trận chiến kết thúc, không ai được rời khỏi đây."

"Đưa anh ta đi chữa trị!" Tôi đầy căm phẫn hét lên.

"Anh định bất tuân quy tắc sao?" Cách cách nói.

Trịnh đội trưởng đột nhiên túm lấy tay tôi, yếu ớt nói: "Tống cố vấn, bỏ tôi lại đi, mặc tôi thuận theo thiên mệnh. Đừng để tôi làm vướng chân mọi người..."

"Nói ngu ngốc gì vậy!" Khóe mắt tôi cay xè.

Trịnh đội trưởng lắc đầu, mặt đã không còn chút máu, dùng chút khí lực sau cùng nói: "Trước khi tới đây tôi đã viết sẵn di thư, nếu như tôi chết, hãy giúp tôi giao nó cho người nhà."

Đao Thần móc ra một viên thuốc, nhét vào miệng Trịnh đội trưởng rồi ra lệnh: "Nuốt!"

Trịnh đội trưởng cố hết sức nuốt nó vào bụng, đột nhiên hai mắt trừng lớn, sau đó lộ ra thư thái mỉm cười, từ từ thiếp đi.

Tôi không dám tin, nhìn Đao thần hỏi: "Ngươi cho anh ta uống cái gì?"

"Thuốc chết giả để giữ tính mạng." Hắn thản nhiên đáp.

Nắm đấm đang siết chặt dần lỏng ra, tôi biết hiện giờ quả thực là vô phương cứu chữa, chỉ đành vô lực phất tay một cái: "Mang anh ta ra đi!"

Chúng tôi hợp sức đưa Trịnh đội trưởng ra ngoài, lấy áo khoác đắp lên người. Tôi cũng phân phó mọi người, ai thắng trận sau nhất định phải tới chăm sóc anh ta, cố giữ lại một mạng này.

Cách cách nói: "Được rồi, coi như các người thắng trận đầu, mời lên trên." Chúng tôi vào một thang máy rất rộng, lên tầng 2. Tầng này tối thui, trước mặt là một cái võ đài dạng lồng sắt, bên trong có người đang ngồi xếp bằng. Hắn mặc một cái áo ba lỗ, toàn thân da dẻ màu đồng bóng, mặt xăm đốm báo, cơ bắp rắn chắc như sắt.

Đèn đột nhiên bật sáng, kẻ bên trong võ đài đứng dậy, lắc lắc cái dây kẽm, gầm lên một tiếng. Chợt nhận ra, đây là một cô gái.

"Để ta giới thiệu!" Cách cách nói: "Người này có biệt danh là Hoa Ban Báo, giữ chức vô địch Muay Thái Đông Nam Á, trời sinh bản tính tàn bạo. Vì sát hại chồng và chú nên bỏ trốn tới đây, được Cảnh Vương Gia thu nạp."

Tiểu Đào khịt mũi: "Tại sao ở tầng thứ nhất không giới thiệu? Nghĩ rằng như vậy sẽ khiến bọn ta trở tay không kịp ư?"

Cách cách cười không đáp.

Tiểu Đào nói với tôi: "Cô gái này giao cho em!"

Tôi nói: "Chờ đã, bàn bạc lại..."

Tiểu Đào lắc đầu: "Em biết Tống Tinh Thần với Đao Thần nhất định là giải quyết nhẹ nhàng. Nhưng hai người họ là quân bài quan trọng, tốt nhất nên để dành."

Tống Tinh Thần nói: "Hoàng tiểu thư nói không sai, nếu muốn đảm bảo sống sót, chúng ta cần phân phối sức chiến đấu một cách hợp lý."

Đao Thần âm trầm nói: "Chỉ e tối nay sẽ có một người bạn cũ giữ ải, hắn phải để ta đối phó. Cho nên thứ cho lần này ta không thể xuất thủ!"

Những điều này tôi đều hiểu, trước mắt quyền lựa chọn vẫn còn nhiều, nếu cứ giữ Tiểu Đào lại đến cuối cùng, ai biết tầng 8 sẽ có kẻ đáng sợ nào trấn giữ. Nhưng tôi vẫn không khỏi lo lắng.

Hoàng Tiểu Đào từ từ cởi áo khoác, vứt xuống đất, nhìn tôi nháy mắt: "Tống Dương, nhớ cho kỹ khí phách tối nay của tỷ đây."

Sau đó dứt khoát bước tới, chạm vòng tay vào cánh cửa. Cửa vừa mở ra, cô gái giữ ải như dã thú bị bỏ đói lâu ngày, nhảy phốc lên một cước đạp về phía Tiểu Đào. Tôi suýt thì kêu lên thành tiếng, đòn này quá thâm độc.

Nhưng dù gì Tiểu Đào cũng được huấn luyện bài bản, phản ứng rất nhanh, cơ thể nghiêng sang phải né tránh. Cú đá của Hoa Ban Báo khiến dây kẽm biến dạng.

Ả quay người lại, phóng quyền đánh tới, Tiểu Đào linh hoạt lùi ra sau, ra một động tác phản công. Hoa Ban Báo lập tức co đầu gối lên ngực, đây là động tác phòng ngự cơ bản của Muay Thái, động tác này tiến có thể công, lùi có thể thủ.

Động tác phòng thủ của Muay Thái là chân sau làm trụ, nếu bị quét chân, đầu gối đang co sẽ lập tức bung ra, đá thẳng vào bụng đối thủ. Đương nhiên Tiểu Đào không phạm sai lầm này, cơ thể

rụt nghiêng về, thì ra vừa rồi chỉ là hư chiêu.

Thấy Tiểu Đào không tấn công, Hoa Ban Báo trở lại thế công, tung nắm đấm ép Tiểu Đào về góc võ đài. Tiểu Đào giơ hai tay che mặt, hạ thấp trọng tâm phòng ngự, Hoa Ban Báo lập tức tung cước thẳng vào bụng, nàng dính đòn, hộc ra một ngụm máu tươi, vội né tránh cước thứ hai ập tới.

Nhìn cảnh này mà tim tôi cứ giật thon thót, Niếp cảnh quan cũng lo lắng thay cho Tiểu Đào, nhỏ giọng nói: "Không được thủ, càng thủ càng nguy hiểm."

"Không!" Có vẻ Tống Tinh Thần nhìn ra chỗ sơ hở: "Hoàng Tiểu Đào đang quan sát bộ pháp đối phương, đây là chiến thuật rất thông minh."

Đao Thần cũng gật đầu: "Đối thủ ra đòn càng mạnh, sức lực tiêu hao càng nhiều, ả điên này tốc độ đã chậm hơn lúc đầu rất nhiều. Hoàng Tiểu Đào quả là nhanh trí."

Tuy nói vậy nhưng lực ra đòn của đối phương rất nặng, chỉ cần một li sơ sẩy thôi là sẽ chí mạng.

Trong lúc chúng tôi nói chuyện thì thời điểm quan trọng đã tới, Hoa Ban Báo vung cùi chỏ, đây là một chiêu vô cùng hiểm độc của Muay Thái, nghe nói một đòn có thể đánh chấn thương sọ não. Tiểu Đào né trái né phải, đột nhiên tôi nhận ra vẻ mặt nàng rất khác thường...nàng vậy mà lại đang cười?

Hai tay Tiểu Đào ngoắc ngoắc đối thủ, cười nói: "Tới đây! Tới đây!"

Hoa Ban Báo bị chọc giận tới cực điểm, miệng gầm gừ rồi hét lên, từng chiêu ác độc tung ra, lại ép Tiểu Đào sang một góc võ đài khác. Đột nhiên ả co chân tung cước, trong tình thế ngàn cân treo sợi tóc, Tiểu Đào mượn lực dây kẽm nhảy vọt lên, tránh cú đá,

đồng thời vung tay nhắm thẳng huyệt thái dương của ả, tung cú đấm...

Chương 651: Kỹ thuật rút đao Nhật Bản

Nhìn thấy Tiểu Đào công kích chính xác, tôi không nhịn được mà hô lên: "Tiểu Đào, tốt lắm!"

Một đấm này càng chọc giận Hoa Ban Báo, ả gào lên một tiếng, giống như sư tử bạo hống, lắc đầu, mồ hôi bắn ra như mưa, tung chân quét trụ Tiểu Đào.

Nhưng Tiểu Đào đã sớm lùi ra hai bước, nàng tiếp tục chiến thuật vừa khiêu khích vừa giữ khoảng cách. Tôi hiểu chiến thuật của nàng, nếu lấy cương đối cương nàng không phải đối thủ, cho nên lựa chọn du kích, vừa tiêu hao thể lực đối thủ, vừa tìm sơ hở

Hoa Ban Báo tung ra không biết bao nhiêu đòn, cả người đã mệt đến thở hồng hộc, Tiểu Đào lại một lần nữa nhắm đúng thái dương của ả, chọc một đấm rồi lùi ra xa.

Hoa Ban Báo gầm lên, giang hai tay định ôm lấy Tiểu Đào, ả đã hoàn toàn rối loạn trận pháp.

Tiểu Đào hụp người sang một bên, rồi vọt thẳng dậy, ngón tay nhanh như điện xẹt, chọc tới. Một tiếng hét thảm vang vọng tầng lầu, Hoa Ban Báo ôm con mắt lùi về phía sau, quỳ sụp xuống đất, máu nhỏ ra từ kẽ tay.

Tiểu Đào giơ ngón tay đầy máu lên, thì ra nàng đã chọc mù mắt đối thủ. Một chiêu này thật hiểm ác, nhưng rất thống khoái.

"Tốt lắm!" Niếp cảnh quan hưng phấn hô.

"Như vậy vẫn chưa tính là kết thúc sao?" Tôi quay đầu hỏi.

Cách cách nhắc lại quy tắc: "Phải một bên chết hoặc xin thua thì mới kết thúc."

"Nhưng cô ta nói tiếng Thái, chúng ta đâu có hiểu?"

Cách cách xòe bàn tay: "Vậy thì đánh đến chết! Dù gì cô ta cũng đã tàn phế, giữ lại rồi cũng vứt bỏ!"

"Thật hèn hạ!" Tôi tức giận mắng.

Cơ hội này đương nhiên Tiểu Đào sẽ không bỏ qua, nàng tiến tới, một chiêu định đánh gục Hoa Ban Báo. Nhưng ả lại bổ nhào về phía trước, ôm chặt lấy hai chân Tiểu Đào, cả hai cùng ngã ra sàn.

Hoa Ban Báo dùng trọng lượng cơ thể đè lên Tiểu Đào, nàng ngã đập lưng xuống sàn, tiếng va chạm làm tim tôi nhói lên.

Tiếp đó Hoa Ban Báo như phát điên, quyền vung túi bụi, cú đấm giống như mưa sa rơi vào người Tiểu Đào. Tiểu Đào giơ hai tay phòng ngự phần đầu, cố gắng chống đỡ.

Hoa Ban Báo gầm lên, túm thắt lưng Tiểu Đào quăng vào thành lồng. Nàng đập mạnh vào lưới sắt, rơi xuống sàn quằn quại. Trong lòng tôi thầm nói mau dậy đi, mau dậy đi!

Thế trận đột ngột đổi chiều khiến chúng tôi hoang mang, ai cũng lo lắng cho Tiểu Đào, toát mồ hôi hột.

Hoa Ban Báo lần nữa vọt tới, Tiểu Đào vừa bò dậy đã bị một cước đá bay qua nửa võ đài. Nàng túm lưới sắt gượng dật, trán chảy máu ròng ròng.

Hoa Ban Báo thừa thắng truy kích, tiếp tục tung cước, trong lúc nguy cấp, Tiểu Đào lại đứng im không né tránh. Tôi cho rằng ý thức nàng đã mơ hồ, nội tâm căng thẳng tột độ.

Kết quả, chân Hoa Ban Báo vừa quét tới, đột nhiên Tiểu Đào khẽ ưỡn lưng, chân Hoa Ban Báo đá thẳng vào lưới sắt. Một tiếng va chạm lớn vang lên, sau đó tư thế đá được duy trì bất động. Thì ra ả đá quá mạnh, chân đã bị kẹt lại trên lưới.

Thời điểm quyết thắng bại thường chỉ ở một khoảnh khắc, Hoa Ban Báo dùng hết sức cố thu chân về. Tiểu Đào linh hoạt trườn ra sau như con trạch, hai tay túm đầu ả, vặn mạnh. Chỉ nghe rắc một tiếng, cổ Hoa Ban Báo bị vặn gãy, mềm nhũn ngã ra đất, tắt thở.

Tiểu Đào hai tay chống gối, thở dốc thật lâu, toàn thân ướt đẫm mồ hôi, quần áo dính đầy máu, làn da tím bầm. Cách cách vỗ tay, cười nói: "Xuất sắc tuyệt luân. Trận thứ hai, các ngươi thắng!"

Tiểu Đào bước ra ngoài, mọi người vội ồ tới, nàng đã hoàn toàn không còn khí lực, hai chân mềm nhũn ngã xuống. Tôi kịp thời đỡ lấy, nhận cái áo khoác Vương thúc đưa, phủ lên người.

"Tống Dương,...em thể hiện thế nào?" Tiểu Đào thở hổn hển nói.

"Quá tuyệt vời! Tiếp theo giao cho bọn anh." Tôi siết tay nàng.

Cách cách nói: "Mời các vị lên tầng 3."

Tôi đỡ Tiểu Đào vào thang máy, lên tầng trên. Đây là một phòng được thiết kế theo kiểu Võ Sĩ Quán, một người ăn mặc theo kiểu võ sĩ đạo, quỳ ở chính giữa rất uy nghiêm. Đôi mắt hắn được che bằng một tấm vải, sau lưng là giá gác kiếm Nhật, trên tường có một tấm thư pháp "Cự Hợp".

Cách cách giới thiệu: "Vị này là Osaka Ryoi đại sư, hậu duệ của Thanh Tâm Nhất Đao Lưu. Là khách do Cảnh Vương Gia mời tới. Ông ta nghe nói dạ hội tối nay có một vị cao thủ dùng đao, nên chủ động xin trấn giữ tầng 3."

Tống Tinh Thần bước lên một bước: "Xem ra hắn hết cơ hội về nước rồi."

Đao Thần đưa tay ra nói: "Bình tĩnh. Tên này ta đã nghe nói qua, Cư Hợp Trảm của hắn thiên hạ vô song, nếu như ngươi không né được đao thứ nhất, thì coi như hết cơ hội."

Cư Hợp Trảm là thuật rút đao, nghe nói có thể trong chớp mắt chế địch, nhất đao tất sát, bá đạo phi phàm. Tống Tinh Thần gật đầu: "Vậy ngoài tôi ra, chẳng còn ai thích hợp ứng chiến."

Tống Tinh Thần bước tới, cởi giày giẫm lên sàn nhà cao su. Ryoi đứng dậy hành lễ, nói một câu tiếng Nhật, chắc là lời chào hỏi, Tống Tinh Thần cũng cúi người đáp lễ. Ryoi xoay người rút hai thanh đao trên giá, ném cho Tinh Thần một thanh.

Tiểu Đào hỏi: "Người này không cần dùng mắt nhìn sao?"

Cách cách bật cười: "Ryoi đại sư lúc 10 tuổi đã mù cả hai mắt, nhưng ông ta đã luyện được tâm nhãn có thể nhìn thấu tất cả."

Đao Thần nhếch mép hừ một tiếng: "Cái đồ tiểu quỷ cố làm ra vẻ thần bí!"

Cách cách vỗ tay, đột nhiên toàn bộ tầng lầu tối om, chỉ có một điểm ánh sáng nhỏ nhoi từ cửa sổ xuyên vào. Ả nói: "Quên nói rõ, Ryoi đại sư đặc biệt yêu cầu, thử thách này phải tiến hành trong bóng tối. Bây giờ các người hối hận thì cũng muộn rồi."

Tôi hơi giật mình, lòng nghĩ các ngươi đang đùa à? Bóng tối đối với Tinh Thần nào ảnh hưởng thị lực, mà có khi còn khiến động u chi đồng phát huy tối đa tác dụng.

Nhưng đối phương là một người mù, cả hai coi như cùng xuất phát điểm, kết quả cuộc chiến thế nào vẫn là một ẩn số.

Ryoi hạ thấp trọng tâm, một tay siết vỏ đao, tay còn lại nắm

chuôi đao, sử ra thế Cư Hợp Trảm. Hắn bước từng bước nhẹ nhàng về phía Tinh Thần, rồi đột nhiên hét lên một tiếng, đao như điện xẹt xuất ra.

Tống Tinh Thần cũng phản đòn trong chớp mắt, hai thanh đao va chạm tóe lửa giữa không trung. Chỉ nghe choang một tiếng, một đoạn lưỡi đao văng ra ngoài.

Nhìn kỹ lại thì đao của Tinh Thần đã bị gãy.

Ryoi hai tay nâng đao, thật nhanh chém ngang chém dọc, ép Tống Tinh Thần lui về phía sau.

"Quá hèn hạ!" Tôi mắng: "Lại giở trò với vũ khí."

"Lần này thì không phải đâu." Đao Thần nói: "Là tên quỷ Nhật Bản dùng chính sức mình chém gãy, Bạt Đao Trảm uy lực kinh người, thế như lôi đình, đao pháp trong nước căn bản không có chiêu khắc chế."

"Vậy chẳng phải là không thể thắng ư?" Tôi lo lắng.

"Võ thuật là tổng hợp của rất nhiều yếu tố, không phải chỉ riêng từng chiêu từng thức." Đao Thần tự tin nói: "Nó được Tống Hạc Đình chân truyền, sẽ không dễ bị tên quỷ lùn này đánh bại đâu."

Đột nhiên tôi có một nghi vấn lớn, tại sao Đao Thần cũng có thể nhìn trong bóng tối? Vội hỏi: "Sao ngươi có thể nhìn thấy được?"

Hắn trầm ngâm giây lát rồi đáp: "Tâm nhãn!"

Chương 652: Róc thịt cắt xương

"Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Tiểu Đào nắm tay tôi, bất an hỏi.

Cục diện vừa mới có đột biến, tôi thật sự chẳng biết giải thích thế nào. Tống Tinh Thần bị Ryoi ép đến góc tường, đột nhiên đạp chân mượn lực, nhẹ nhàng bay ra sau Ryoi.

Ryoi vụt xoay người, giơ đao chém, khoảng cách hai người quá gần, một đao này không thể trượt. Tôi căng thẳng đến toát mồ hôi hột.

Tống Tinh Thần lộn một vòng né tránh, vạt áo trắng phất một cái, sau đó nhặt mũi đao bị gãy dưới đất lên, trở tay phi nó đi. Ryoi nghe tiếng gió, vung đao ra đỡ. Tay còn lại của Tống Tinh Thần cũng lập tức vung ra, lần này thì Ryoi không còn cách nào phòng ngự, đao chưa kịp thu về. Chỉ thấy đầu hắn ngửa ra sau, cơ thể loạng choạng, rồi chống đao xuống đất, quỳ sụp.

Thứ cắm trên trán hắn chính là đoạn chuôi đao của Tống Tinh Thần, Ryoi há hốc mồm kinh ngạc, sau đó ngã lăn ra đất.

Đèn được bật lên, mấy người Tiểu Đào không biết đã có chuyện gì xảy ra, chỉ thấy Tống Tinh Thần đứng, còn Ryoi nằm, ai nấy đồng loạt vỗ tay tán thưởng.

Tôi thở phào nhẹ nhõm, mặc dù Ryoi đao pháp thiên hạ vô song, nhưng thủ pháp ám khí của Tinh Thần cũng là hàng trác tuyệt, chưa kể ngoài đao pháp thì tên Nhật Bản không có võ công.

"Trận thứ ba, các người thắng!" Cách cách vẫn chẳng hề biến sắc, tuyên bố: "Mời chư vị lên tầng 4."

Đột nhiên có tiếng chuông đồng hồ, giờ đã 12h đêm, tức là chúng tôi đã ở đây được 1 tiếng. Đao Thần nói nhỏ: "Tốt nhất là chúng ta nên tăng tốc, nếu không thì không thể ngăn cản Cảnh Vương Gia."

"Ngăn cản cái gì?" Nói xong tôi bỗng nhớ ra tối nay lão muốn bày thất tinh đại trận, cưỡng ép kéo dài tuổi thọ.

Lên đến tầng 4, tầng này rất cổ quái, chỉ là một cái lồng sắt, bên trong lát gạch sứ. Một gã đàn ông cởi trần ngồi trên ghế, trước mặt hắn để một cái cân lớn. Đối diện cái cân là một chiếc ghế khác, tay phải gã gác lên cái giá nhỏ đựng đầy dao nhọn. Người nhìn mà lạnh ớn sống lưng, bất giác tôi có một dự cảm chẳng lành.

"Tầng này phải làm gì?" Tôi hỏi.

"Róc thịt cắt xương!" Cách cách cười gằn, đáp.

"Cái gì?" Ai nấy đều giật mình.

"Mời các vị chọn ra một người, thử thách róc thịt cắt xương với người giữ ải. Quy tắc rất đơn giản, cắt xương thịt của mình đặt lên bàn cân, ai nặng hơn sẽ thắng, hoặc là ai chết trước thì sẽ thua."

Tôi cảm giác lợm mửa, đây là cái thử thách quái quỷ gì, căn bản là liều mạng. Thủ hạ của Cảnh Vương Gia có rất nhiều kẻ không sợ chết, nhưng chúng tôi bên này lại không muốn nhìn thấy bất kỳ ai hi sinh.

Tôi đứng ra nói: "Để tôi!"

"Tống Dương?" Tiểu Đào kinh ngạc la lên.

"Không, để ta!" Vương Nguyên Thạch bước lên.

Tôi lắc đầu: "Tôi là người duy nhất không biết đánh đấm, chỉ có thử thách này tôi có thể làm được. Hơn nữa về giải phẫu cơ thể người tôi rõ như lòng bàn tay, biết phải làm sao để hạn chế thương tật đến mức thấp nhất, có thể giữ tính mạng. Tôi nay tất cả đều phải chiến đấu, không ai trốn tránh được, cho nên cửa ải này giao tôi đi!"

Tiểu Đào lập tức ôm mặt khóc, Niếp cảnh quan nhíu chặt lông mày. Cách cách hỏi: "Quyết được rồi?"

Tôi gật đầu: "Được rồi!"

Cách cách cười: "Vậy chúc anh may mắn!"

Tôi bước về hướng lồng sắt, đang định giơ tay vào bảng cảm ứng thì đột nhiên một cánh tay lôi tôi lại. Người kia kéo rất mạnh, tôi nặng nề ngã xuống đất, ông ta giành một bước chạm bảng cảm ứng, nhảy vọt vào.

Khi tôi kịp phản ứng thì cửa đã đóng, trợn hai mắt la lên: "Lý Tấn Phong, tại sao?"

Lý Tấn Phong dửng dưng cười nói: "Các cậu đã đánh cược tính mạng để cứu con gái ta, bây giờ không báo đáp thì còn đợi đến lúc nào. Hơn nữa..." Ông ta cởi áo ra, để lộ cơ thể đầy sẹo chằng chịt: "Năm xưa lăn lộn trong giang hồ, đánh chém vô số kể, việc cắt da cắt thịt ta có kinh nghiệm hơn."

Vương thúc kích động xông lại: "Huynh đệ, đừng ngu ngốc, nhận thua luôn đi!"

Lý Tấn Phong cười lớn: "Yên tâm, ta nhất định sẽ thắng, tuyệt đối không để con tin phải chết. Đúng rồi, nâng cốc cho ta!"

Vương Nguyên Thạch cắn môi, móc chai rượu ra đưa tới, Lý

Tấn Phong mở nắp, ngửa cổ uống cạn, quệt mồm, đi thẳng về hướng gã đàn ông kia.

Ông ta ngồi xuống ghế, nhấc một con dao lên, gã đàn ông bên kia cũng cầm một con dao, khẽ gật đầu chào hỏi, sau đó đâm mạnh dao vào bụng, kéo ngang sang một bên, máu tươi trào ra như suối.

Tiểu Đào che miệng nôn khan, gã đàn ông kia không biến sắc, lôi ra một đoạn ruột, cắt từ phần gốc, ném lên bàn cân.

Không ngờ đối phương lại tàn nhẫn đến vậy, Lý Tấn Phong thả con dao nhọn xuống, nhặt lên một con dao chặt thịt. Tiểu Đào bên ngoài hét lên: "Không được, không được!"

Lý Tấn Phong nhặt cái áo lên, dùng nó buộc chặt phần bắp tay, tôi lập tức hiểu ông ta muốn làm gì. So với ruột thì một cánh tay chắc chắn nặng hơn, Lý Tấn Phong giơ cao con dao, lớn tiếng nói: "Huynh đệ, nếu ta không ra được cái lồng này, con gái ta kính nhờ ngươi chăm sóc. Các người cũng nhớ lấy, Lý Tấn Phong ta không phải là một tên giang hồ, mà là một cảnh sát nằm vùng, một cảnh sát nhân dân lừng lẫy!"

Dứt lời, ông ta bổ mạnh con dao vào cánh tay mình, máu lập tức tuôn ra. Lý Tấn Phong tiếp tục chặt mấy nhát, máu thịt văng tứ tung, lưỡi dao chém vào xương phát ra tiếng kêu rợn người.

Tôi chợt chú ý, cách cách đứng bên cạnh lộ ra một tia cười hưng phấn.

Lý Tấn Phong chặt không biết bao nhiêu nhát, cuối cùng tháo rời đoạn cánh tay, ném lên bàn cân. Cái cân dần dần nghiêng về phía ông ta.

"Đấu với ta? Tạp chủng!" Lý Tấn Phong mắng: "Chẳng lẽ ngươi có thể móc toàn bộ nội tạng ra?"

Gã đàn ông kia bình tĩnh cười, rạch con dao lên phía trên, mở

toang khoang bụng như mở một cái túi. Hắn lại chẳng có vẻ gì là đau đớn, thậm chí ánh mắt còn hưng phấn, có lẽ đã dùng ma túy từ trước.

Khi bụng rạch ra vừa đủ, gã thò tay móc dạ dày, ném lên bàn cân, cái cân khẽ động, nhưng cũng chưa nghiêng hoàn toàn về hắn.

Niếp cảnh quan ọe một tiếng, chạy ra góc nôn mửa.

Gã đàn ông máu chảy đầy đất, tôi nghĩ hắn sẽ chẳng thể móc thêm nội tạng của mình ra nữa, ai ngờ hắn lại dùng hai tay đầy máu mò mẫm, từ từ lôi ra một vật đen sì, tay run rẩy, là gan!

Gã ném buồng gan lên cái cân, rốt cuộc nó đã nghiên về phía hắn. Tôi kinh ngạc lẩm bẩm: "Không thể nào! Không thể nào! Người cắt gan sẽ chết ngay lập tức!"

Nhưng biểu tình hắn vẫn như lúc đầu, cứ như chẳng có gì xảy ra. Lý Tấn Phong cười một tiếng não nề: "Xem ra ta không ra ngoài được nữa rồi! Tạp chủng, lão tử ta sẽ hầu ngươi tới cùng."

Chương 653: Huynh đệ, đi thanh thản!

Tôi cố bắt mình tỉnh táo lại, dùng động u chi đồng quan sát cơ thể gã kia. Chợt phát hiện, phân bổ cơ tay của hắn có chút khác thường. Gã mặc một cái áo choàng rộng che toàn bộ cơ thể, lá gan đã bị móc ra quá nửa phút, người thường chắc hẳn đã chết.

Nhất định phải có một lý do nào đó!

Nghĩ tới nghĩ lui, đáp án chỉ có một, đó là hắn có tới hai bộ nội tạng. Tôi nhào tới thành lồng, hô to: "Lý đại ca dừng tay! Ông không thắng được đâu, hắn là một kẻ song sinh dính liền."

"Song...sinh dính liền?" Tiểu Đào kinh ngạc nhìn tôi.

"Nếu như tôi đoán không nhầm, sau lưng hắn còn một cái đầu nữa, hai cơ thể cùng chung một trục xương sống, một đôi tay, nhưng có hai bộ nội tạng. Cho dù hắn có móc toàn bộ một bộ nội tạng ra thì trung khu thần kinh vẫn không chết, sau chuyện này lại cấy ghép lại được." Tôi giải thích nhanh.

"Tống cố vấn!" Lý Tấn Phong lớn tiếng: "Trận này ta tuyệt đối không thể thua. Nếu không thì chẳng những con tin mất mạng, mà cuộc chiến tiếp theo sẽ vô cùng bất lợi cho chúng ta."

"Ông không thắng được!" Tôi gào lên, hai mắt cay xè.

"Cho dù là song sinh dính liền, thì cũng sẽ chết vì mất máu. Thật xin lỗi mọi người!" Dứt lời Lý Tấn Phong giơ con dao chặt thịt lên, chém thẳng vào bắp đùi, mỗi nhát chém là máu thịt lại văng ra.

"Dừng lại! Dừng lại đi!" Tiểu Đào quỳ xuống bên song sắt mà khóc.

Vương Nguyên Thạch cũng mím chặt môi, đôi mắt ngấn lệ, lẩm bẩm: "Hảo huynh đệ!"

Chém một hồi, Lý Tấn Phong cắn răng giật lìa cái chân, ném lên cân. Cả cái cân nghiêng áp đảo về phía ông. Lý Tấn Phong tiếp tục giơ dao, định chặt nốt chân trái, nhưng con dao bỗng rời ra, ông ta vô lực khụy xuống ghế.

Bốn bề yên lặng cực điểm, không khí tràn ngập mùi máu tanh, lòng tôi đau nhói từng cơn.

"Thật là hi sinh vĩ đại, dùng chính mạng mình đổi lấy mạng con tin, trận này hòa!" Cách cách tuyên bố.

"Nói láo!" Tiểu Đào đứng dậy: "Ông ta đánh cược mạng sống, khiến cái cân lệch hẳn, là chúng ta thắng."

Cách cách cười nhạt: "Thế nhưng ông ta đã chết, đây là địa bàn của Cảnh Vương Gia, xử hòa đã là nể mặt các người lắm rồi."

"Ngươi!" Tiểu Đào giơ tay định túm lấy cách cách, ả lui về sau một bước, tám tên vệ sĩ lập tức xông lại. Đao Thần cùng Tống Tinh Thần cũng vội lao ra hai bên bảo vệ Tiểu Đào, không khí trở nên vô cùng căng thẳng.

Cách cách lấy điện thoại ra ấn một nút: "Thắng bại đã phân, khuyên các người đừng làm chuyện mất lý trí. Mời lên tầng tiếp theo!"

"Tại sao ngươi không nói trước với chúng tôi, người giữ ải là một kẻ song sinh dính liền?" Tôi đầy căm phẫn nói.

"À xin lỗi, tôi quên!" Cách cách cười.

Chúng tôi cố nén cơn giận như lửa đốt, đi lên tầng 5. Vẫn là một cái lồng sắt, phía sau là một lôi đài rộng, nhưng không có hàng rào bảo vệ, sàn được ghép bằng những tấm thép sáng bóng.

Một gã đàn ông vạm vỡ đứng trên lôi đài, người đầy sẹo, khuôn mặt ngang tàng. Đèn bật sáng, cách cách tuyên bố: "Người giữ ải tầng 5 là một võ sĩ UFC, đã từng du đấu khắp mấy tỉnh. Bởi vì dính vào một án mạng mà trốn tới đây."

"Để ta giúp ngươi bổ sung." Vương Nguyên Thạch nói: "Người này trong một cuộc tỉ võ đã trọng thương xương sống, nằm viện ba năm. Sau khi bình phục thì không còn cảm giác đau đớn."

Chúng tôi hướng ánh mắt về phía Vương thúc, Tiểu Đào hỏi: "Lão Vương, ông biết hắn?"

"Biết!" Ánh mắt Vương thúc ảm đạm nói: "Ta đã từng truy đuổi tên tội phạm này, sau đó hắn dùng thủ đoạn hèn hạ giết ba đồng nghiệp của ta. Nhởn nhơ ngoài vòng pháp luật từ đó cho đến giờ, ta cũng vì chỉ huy bất lực khiến đồng đội hi sinh mà bị xử phạt. Không ngờ nhiều năm như vậy rồi, lại gặp nhau ở đây."

"Ha ha ha ha!" Một tràng cười man rợ phát ra từ trong lồng sắt: "Vương cảnh quan, đúng là trùng phùng bất ngờ."

Xem ra lời nói của Cách Cách không thể tin hoàn toàn, ả luôn giấu diếm một chút gì đó có lợi cho chúng.

Cách cách nói: "Hãn tướng, giờ do ngươi lựa chọn kẻ thách đấu."

Gã giơ tay lên, chỉ thẳng vào Tiểu Đào: "Ta muốn cô nương xinh đẹp nõn nà kia!"

"Hèn hạ!" Tôi thấp giọng.

Cách cách nói: "Xin lỗi, cô ta đã thắng ải trước rồi, chọn người

khác đi."

Gã mặt đầy thất vọng, ánh mắt di chuyển giữa mọi người, cuối cùng dừng lại trên người tôi, định giơ tay chỉ thì Vương thúc lớn tiếng: "Đồ nhát chết, không dám đấu với ta sao? Sợ lão tử đánh cho mẹ ngươi cũng không nhận ra?"

"Khốn kiếp, ngươi nói gì?" Gã nghiến răng: "Được, là ngươi! Ân oán giữa chúng ta tối nay tính đủ."

Vương thúc cởi phăng áo ngoài, lộ ra một cơ thể rắn như sắt, Tiểu Đào dặn dò: "Hết sức cẩn thận!"

Vương thúc gật đầu: "Yên tâm, ta không thua được đâu."

Ông bước tới, đụng mở cánh cửa, gã đàn ông đập hai tay vào nhau, rồi một quyền ác liệt đấm tới. Vương thúc nhẹ nhàng gạt cổ tay hắn, rồi đấm liên tiếp ba cú, sống mũi gã gãy dập, máu tươi văng đầy mặt.

Tiếp đó, Vương Nguyên Thạch xoay người tung cước, đạp trúng bụng hãn tướng, khiến hắn lui về sau mấy bước.

Trong thời khắc này, Vương Nguyên Thạch y như một con sư tử, cái chết của bạn thân đã hoàn toàn kích nộ ông ta.

Quả nhiên tên hãn tướng không hề biết đau, bị đá lui liền lập tức trả đòn. Vương thúc giơ hai tay ra đỡ, rồi bất ngờ nhảy lên, cước nhắm đầu hãn tướng mà quét. Một chiêu này quá độc, hãn tướng cũng không khỏi tránh né.

"Đánh đẹp lắm!" Tiểu Đào khen.

Vừa đáp xuống đất, Vương thúc tiếp tục truy kích, nhưng giống như bị thứ gì đó hút chặt, không nhấc nổi chân. Nhìn kỹ thì đế giày ông ta bị kéo ra một mảng lớn.

Lôi đài phát ra âm thanh ùng ục, nơi hãn tướng tiếp xúc với sàn đấu, mồ hôi bốc hơi xèo xèo, da thịt cũng cháy khét.

"Không ổn!" Tôi nói: "Sàn đấu đang nóng lên."

"Cái gì?" Tiểu Đào trợn mắt.

Sàn thép nóng lên rất nhanh, bắt đầu đỏ rực, đế giày Vương thúc như bị nung, ông ta tựa như giẫm vào vũng bùn, không thể cử động.

"Vương cảnh quan, sao vậy?" Hãn tướng cười lớn xông tới, tung người đá vào ngực Vương thúc. Ông hự lên một tiếng, ngã ra sau, phần lưng tiếp xúc với mặt sàn lập tức xuất hiện phản ứng đau đớn.

Hai chân hãn tướng đứng dưới sàn, bốc khói tí tách, móng chân đã cháy sạch, nhưng hắn chẳng hề hấn, xông lên tiếp tục đạp xuống ngực Vương thúc.

"Aaaa!"

Vương thúc kêu lên thảm thiết, cơ thể co giật, phần lưng bốc khói xanh, mùi da thịt cháy khét nồng nặc khiến người ta sợ hãi.

"Thoải mái chứ, thoải mái chứ?" Hãn tướng cười gằn, dùng sức giẫm lên người Vương Nguyên Thạch. Tôi với Tiểu Đào không nhìn nổi cảnh này, nàng siết chặt tay tôi, lẽ nào đêm nay lại mất đi một đồng đội, một bằng hữu...

Chương 654: Lãng Lý Bạch Điều

Đúng lúc chúng tôi đang lâm vào tuyệt vọng thì đột nhiên Vương Nguyên Thạch gầm lên một tiếng bạo hống.

Ông ôm lấy hai chân hãn tướng, xoay một vòng quật ngã hắn xuống đất, sau đó dùng kỹ thuật khóa ngồi, dùng toàn bộ trọng lượng đè lên người đối phương, tất cả động tác làm vô cùng liền mạch.

Có thể phản công trong tuyệt cảnh đau đớn do bỏng, cần có một ý chí như sắt thép, nhất thời tôi cảm giác sùng bái Vương thúc.

Nhưng tuy đè hãn tướng xuống dưới, hai đầu gối Vương Nguyên Thạch vẫn quỳ trên sàn sắt, đau đớn khiến mặt ông méo xệch, trán đầy mồ hôi.

Nửa gương mặt hãn tướng trong nháy mắt bị cháy xém, lông mày đã thiêu trụi nhưng chẳng quan tâm, mặt hắn vẫn nở nụ cười điên cuồng, một cánh tay còn hoạt động được đang không ngừng đấm vào sườn Vương thúc.

Vị trí bị đấm toét máu tươi, thì ra hãn tướng đeo một chiếc nhẫn kim loại sắc bén. Dưới đủ loại đau đớn công kích, Vương Nguyên Thạch đã sắp tới giới hạn chịu đựng, tôi lớn tiếng nói: "Đây là ăn gian!"

"Unlimited, tên như ý nghĩa, vốn là không hạn chế bất kỳ vũ khí nào, cho dù là vũ khí ném từ bên ngoài vào." Cách cách cười nói.

Tôi giận đến muốn làm thịt nữ nhân này ngay lập tức. Lúc này Đao Thần đột nhiên khom người, đấm mạnh một cú xuống sàn gạch. Chỉ thấy sàn nhà vỡ nát, hắn nhặt một mảnh sứ sắc bén lên, sải bước đi tới cái lồng.

"Ngươi định làm gì?" Cách cách ngăn lại.

"Là ngươi nói, cuộc đấu lần này không có bất kỳ hạn chế nào!" Đao Thần lạnh lùng.

"Ngăn hắn lại!"

Mấy tên vệ sĩ xông lại, Đao Thần giương tà áo choàng rộng lên, chẳng ai thấy rõ động tác của hắn là gì, chỉ thấy lập tức hai vệ sĩ bị cắt cổ...

"Ăn gian, các ngươi muốn con tin chết sao?" Cách cách hô.

"Các ngươi định đoạt tất cả được không?" Tiểu Đào hung hăng nói.

Sáu tên vệ sĩ còn lại thi triển quyền cước vây lấy Đao Thần, Tống Tinh Thần vội lao tới, ôm lấy cổ một tên, đảo người ra phía sau vặn gãy cổ hắn, sau đó xông phi đá văng một tên khác.

Dao Thần có tiếp viện lập tức rảnh tay, nhanh chóng đánh lui một tên. Vừa chiến đấu, Đao Thần vừa tiến về phía lồng sắt, cảnh này Vương thúc đã để ý thấy, khiến tia hy vọng của ông không bị dập tắt. Cuối cùng Đao Thần cũng tới được sát cái lồng, vung tay ném ra. Mảnh sứ rơi đúng bên cạnh chân Vương thúc, ông nhặt nó lên, đâm thẳng vào cổ hãn tướng rồi rút ra. Hãn tướng dừng tấn công, cố gắng ôm lấy động mạch chủ, cuối cùng trợn mắt mà chết.

Vương Nguyên Thạch vội đạp hắn sang một bên, chính ông cũng sắp ngất xỉu rồi.

"Thắng bại đã phân, mở cửa!" Tôi nói.

Lúc này bảy tên vệ sĩ còn sống đã sõng soài dưới đất rên rỉ đau đớn, cách cách giơ cái điện thoại trong tay lên, nghiến răng nói: "Công khai ăn gian, ta không cho phép. Cả con tin lẫn người khiêu chiến đều phải chết!"

"Ngươi thử xem!" Đao Thần lạnh lùng thách: "Bọn ta tuân thủ quy tắc khốn nạn của các ngươi là vì trong tay ngươi có con tin. Nếu như ngươi muốn phá bỏ, chúng ta sẽ ưu tiên chăm sóc, đầu tiên là dùng cách tàn nhẫn nhất để giết ngươi, sau đó đặc nhiệm bên ngoài sẽ ập vào giết sạch tay sai Cảnh Vương Gia, một tên cũng không chừa."

Cách cách bị dọa sợ đến mặt trắng bệch, ả chần chừ không có hành động, Tiểu Đào quát: "Con khốn, mở cửa!"

Cách cách ấn một nút, cửa lồng sắt liền mở ra, Đao Thần cởi áo choàng trải xuống đất. Vương thúc vội giẫm lên trên bước ra, thi thể hãn tướng sau lưng đã bị nướng chín.

Vừa ra khỏi lồng sắt, Vương Nguyên Thạch vô lực quỵ xuống, Đao Thần vội giơ tay đỡ, nói: "Đúng là một hán tử!"

Nhìn cảnh này mà cảm xúc trong tôi ngổn ngang, gã đeo mặt nạ này rõ ràng là hung thủ sát hại ông nội, nhưng giờ phút này tôi lại đầy cảm kích đối với hắn. Tống Dương à, có phải ngươi hồ đồ rồi không, Đao Thần rốt cuộc là chính hay tà?

Mọi người chạy tới đỡ Vương thúc dậy, bộ dạng ông thật là thê thảm, sau lưng cháy đen, nếu không được cấp cứu kịp thời sẽ chết vì nhiễm trùng.

Tôi lôi một chai nhập mộng tán ra nói: "Trong này có benladon và maldala, có tác dụng giảm đau nhẹ."

Tôi đưa chai thuốc lên mũi Vương Nguyên Thạch, bảo ông hít một hơi, đồng tử Vương thúc liền giãn ra, có vẻ đã giảm bớt mấy

phần đau đớn. Tôi nói: "Chúng ta phải tăng tốc thêm nữa, nếu không Trịnh đội trưởng và Vương thúc sẽ chết."

Tiểu Đào nói: "Em ở lại trông coi hai người, bọn anh lên trên đi, chờ kết thúc mọi chuyện em sẽ đưa họ tới viện đầu tiên."

Tôi gật đầu: "Phải hết sức cẩn thận!"

Cách cách không phục nghiến răng: "Mời lên tầng kế tiếp!"

Lên tầng 6, tầng này có một cái hồ bơi trong gian phòng lớn, một gã đàn ông mặc quần bơi đang ngồi mép hồ. Dáng vẻ hắn rất quái lạ, tay dài quá gối, hai chân ngắn, toàn thân cơ bắp, trông cứ như một con ếch hình người.

Niếp cản quan đột nhiên buột miệng: "Xem ra tầng này tôi phải ra tay rồi."

Cách cách nói: "Người giữ ải này là Lãng Lý Bạch Điều, một chuyên gia cận chiến dưới nước. Đấu dưới nước là một loại sàn đấu rất hiếm thấy..."

"Bớt nói nhảm!" Tôi nói: "Ta thấy dưới hồ có giấu thứ gì đó. Nói rõ ràng quy tắc đi."

Cách cách chậm rãi nói: "Đừng có gấp, ta còn chưa nói hết. Để tăng tính thử thách cho lần này, bọn ta đã bố trí một ít vũ khí dưới đáy hồ, hai bên đối thủ đều có thể lấy tùy ý, quy tắc vẫn như cũ, đấu tới khi một bên nhận thua hoặc chết."

Niếp cảnh quan cởi áo khoác ra, nói: "Bơi lội là sở trường của tôi, giao cho tôi đi!"

Tôi lo lắng hỏi: "Nhưng ông có biết đánh nhau dưới nước không?"

Niếp cảnh quan lắc đầu: "Giờ đã không còn quyền lựa chọn.

Tôi đã từng theo quân đội đi đánh hải tặc Somalia, cho nên lần này chỉ tôi có thể đương đầu. Tôi sẽ cố hết sức tranh thủ thắng lợi, hai ải sau giao cho các cậu."

Tôi gật đầu, cảm giác được một áp lực nặng nề đè lên mình, hai tầng cuối cùng do hai thiên vương canh giữ, có lẽ tôi sẽ chết ở nơi này.

Niếp cảnh quan đi tới chạm mở cánh cửa, đi vào bể bơi. Lãng Lý Bạch Điều không nói một lười, nhảy ùm một cái xuống hồ, nhanh như một quả ngư lôi, bơi ra lấy vũ khí.

Niếp cảnh quan cũng nhảy xuống theo, vũ khí dưới đáy được buộc bằng dây da, Lãng Lý Bạch Điều đang gỡ một con dao găm, đột nhiên Niếp Cảnh Quan lao tới, ôm chặt lấy lưng hắn, dùng hai tay mình khóa chặt hai tay đối phương.

Bị khống chế bất ngờ, Lãng Lý Bạch Điều phun bọt trắng, ra sức đạp nước, muốn thoát ra. Tôi chợt hiểu, Niếp cảnh quan biết mình không đánh nhau dưới nước lại đối thủ, nên chọn sách lược khác.

Ông ta dùng đòn khóa, khóa kín thân thể đối thủ, cả hai cùng chìm dưới nước, như vậy ai nín thở lâu hơn sẽ thắng. Cách cách đột nhiên cười lớn: "Các ngươi thua rồi, Lãng Lý Bạch Điều có thể lặn dưới nước cả 5 phút, không ai có thể sánh bằng!

Chương 655: Đỗ Thánh xuất hiện

Niếp cảnh quan và Lãng Lý Bạch Điều giằng co mãnh liệt dưới nước, thời gian từng giây từng phút trôi qua, một ít bọt khí thoát ra từ lỗ mũi, Niếp cảnh quan đã sắp không chịu nổi!

Đột nhiên ông há mồm, cắn vào tai Lãng Lý Bạch Điều, máu tán xạ ra nước. Lãng Lý Bạch Điều hét thảm, sặc một ngụm nước lớn, hua chân múa tay giãy dụa, hắn cố gắng để thoát khỏi sự khống chế, vội vàng bơi lên trên.

Mặt nước trồi lên một cái, đầu Lãng Lý Bạch Điều nhô lên, nhưng Niếp cảnh quan thì không, tôi lo lắng mà lau mồ hôi hột.

Đúng lúc Lãng Lý Bạch Điều đang hô hấp kịch liệt thì Niếp cảnh quan nhô lên từ sau lưng, miệng ngậm một con dao găm. Không đợi đối phương kịp phản ứng, Niếp cảnh quan lập tức cầm con dao, chọc một nhát vào cổ hắn.

Lập tức mặt nước như bị đổ mực đỏ, máu tươi loang ra, Lãng Lý Bạch Điều giãy dụa, hắn quay người lại, giơ tay bóp cổ Niếp cảnh quan, sau đó ngụp xuống dưới.

Tôi lao tới bên cánh cửa, trông thấy Lãng Lý Bạch Điều đang ra sức dìm Niếp cảnh quan, hắn có ý định đồng quy vu tận!

Bị bóp cổ, vẻ mặt Niếp cảnh quan rất khổ sở, cố gắng đẩy Lãng Lý Bạch Điều ra. Cả hai giằng co đến hơn một phút đồng hồ, đột nhiên Niếp cảnh quan há miệng, sặc nước, cơ thể co giật.

"Niếp cảnh quan!" Tôi hét lên.

Mặt nước đỏ ngàu nổi lên một người, là Lãng Lý Bạch Điều đã chết, tiếp theo đó là đến Niếp cảnh quan, ông ta nằm sấp, không động đậy.

"Mở cửa, thắng bại đã phân." Tôi la lên.

Cách cách miễn cưỡng cau mày, dùng điện thoại chạm vào bàn cảm ứng, tôi lập tức vọt vào. Hồ nước rất sâu, tôi bước một chân xuống không thấy chạm đáy, một cánh tay bỗng túm lấy tôi, quay đầu nhìn thì là Đao Thần.

Nhoài nửa người ra mặt hồ, mãi mới kéo được Niếp cảnh quan vào, Đao Thần giúp một tay kéo ông ta lên, cơ thể Niếp cản quan cứng đờ, mắt trợn trắng.

"Mau cấp cứu!" Tôi gào lên.

Sau đó lập tức đặt ngửa Niếp cảnh quan xuống, hô hấp nhân tạo. Một lần, hai lần, ba lần, đột nhiên Niếp cảnh quan ho ra một ngụm nước, hít thở trở lại.

"Cám...cám ơn." Ông cố gắng thở không ra hơi: "Là tôi bất cẩn, suýt nữa thì đi chầu diêm vương."

"Không sao là tốt rồi." Tôi thầm cám ơn ông trời.

Cách cách bình tĩnh tuyên bố: "Các ngươi thắng, mời lên tầng tiếp theo."

Chúng tôi lên tầng 7, lúc vào thang máy, tôi nói nhỏ với Đao Thần: "Hai ải cuối cùng, xem ra lành ít dữ nhiều, lát nữa sẽ chẳng có thời gian mà nói. Giờ ta muốn hỏi, ngươi rốt cuộc là ai?"

Đao Thần lạnh nhạt nói: "Chờ ta chết, ngươi có thể lột mặt nạ."

Tôi cười: "Chỉ sợ ta có khả năng chết cao hơn."

Hắn lắc đầu, khẳng định: "Ngươi sẽ không chết, ta thề với đao trên tay."

Lên tới tầng 7, tầng này không có lồng sắt, tạo cho người ta cảm giác hoàn toàn không giống lôi đài mà nó giống một phòng khách sang trọng hơn.

Dưới sàn gỗ có đệm, bên góc tường là lò sưởi, xung quanh là đồ gia dụng bằng gỗ kiểu Tây. Chính giữa phòng là một bộ sofa cùng bàn kính.

Một gã đàn ông đứng quay lưng về phía chúng tôi, cả người mặc âu phục màu vàng óng, đội mũ phớt, tay cầm điếu xì gà, trên đầu là chùm đèn pha lê chói mắt.

Phản ứng đầu tiên là, gã này ăn mặc như một tên nhà giàu mới nổi, chẳng lẽ hắn là Mại cốt nhân Hoàng Tuyền?

"Ha ha, chào bạn cũ!" Gã cười xoay người, là một gương mặt Tây, tóc vuốt ra sau gọn gàng, tuổi tác chừng 50, nét mặt như tỏ ra cái gì cũng đã tính toán từ trước.

"Đã lâu không gặp, Đỗ Thánh." Đao Thần nói.

"Đỗ Thánh?" Tôi kinh ngạc, hắn là thất thiên vương Đỗ Thánh, kẻ mê cờ bạc như mạng sống, đạt cấp độ bất khả chiến bại?

Đỗ Thánh nhoẻn miệng cười: "Ta nghe nói hôm nay ngươi tới dự dạ hội, cho nên chủ động yêu cầu được giữ ải này, là để gặp ngươi. Ta không quan tâm ngươi có phản bội tổ chức hay không, cũng chẳng cần biết lập trường hai ta khác nhau thế nào. Chỉ cần biết giữa chúng ta có một trận đấu chưa công bố."

Cách cách nói: "Để ta giới thiệu một chút, vị này là..."

Chưa dứt lời, Đỗ Thánh đột nhiên vung tay, một vật sáng bóng bay ra, xẹt qua má cách cách rồi găm vào tường. Định thần nhìn

lại, đó là một lá bài bằng kim loại có in hình tiểu quỷ. Má cách cách bỗng xẹt ra một vết cắt.

"Ai cho phép ngươi chen mồm vào?" Đỗ Thánh gằn giọng.

"A...thật xin lỗi, Đỗ Thánh đại nhân, tiểu nữ chỉ làm theo phép." Cách cách hoảng sợ cúi đầu xin lỗi. Bỗng Đỗ Thánh lại khôi phục nét mặt bình thường, hắn chìa bàn tay đeo găng ra: "Cả đời ta cá cược chưa từng thất bại, chính ngươi đã phá vỡ thần thoại đó."

Vừa nói hắn vừa tháo găng tay ra, vị trí ngón út trống không, nói tiếp: "Lần đó ở hải phận quốc tế, ta đã thua mất ngón này. Món nợ này ta sớm muộn sẽ đòi, ta đã nói rồi mà!"

Đao Thần hỏi: "Ngươi vẫn luôn hận ta?"

"Hận? Không!" Đỗ Thánh cười lớn: "Vất vả lắm mới có một đối thủ xứng tầm, ta vui mừng còn chả hết. Bạn cũ, khởi động cái gì cho nóng người đi."

Đao Thần bước tới, ngồi xuống sofa, Đỗ Thánh cũng ngồi xuống bên đối diện, lôi trong ngăn kéo ra một cái mâm, trên mâm đựng hai cái chuông nhỏ cùng 12 quân xúc xắc.

Hắn đặt chuông lên bàn, chia xúc xắc thành hai nửa, bỏ cái mâm sang một bên: "Khách tới trước!" Đỗ Thánh ra tay mời.

Đao Thần chẳng khách khí cầm một cái chuông lên, lia tay chụp 6 quân xúc xắc, sau đó lắc liên tục, ụp xuống bàn.

Trong lúc Đao Thần lắc xúc xắc, Đỗ Thánh nhắm mắt suy tư, phải chăng hắn đang lắng nghe?

"Kỹ năng của ngươi chưa hề mai một." Đỗ Thánh mỉm cười, cầm lấy nắm xúc xắc, tay còn lại đặt lên chiếc chuông. Hắn không cần nhìn, ném xúc xắc chuẩn xác vào cái chuông, sau đó lắc mấy

cái, đẩy ra mặt bàn.

Cả hai mở chuông cùng lúc, sáu cái xúc sắc đều là mặt 6, dựng thành đường thẳng. Cái tuyệt kỹ đánh bạc được mô tả trên phim này, quả thật tồn tại!

Tống Tinh Thần nói nhỏ: "Thực ra đây không còn là kỹ thuật lắc xúc xắc nữa, mà nó là võ công, tên này cũng là một người luyện võ."

Đỗ Thánh có vẻ rất thất vọng, lắc đầu: "Nhìn xem, bất luận hai ta đánh cược kiểu gì, đều hoà, chẳng thú vị gì cả."

Đao Thần âm trầm nói: "Vậy ngươi muốn chơi kiểu nào? Hay là oản tù tì?"

Đỗ Thánh cười lớn: "Ngươi đúng là hài hước...đánh bạc mà, không nắm chắc mới thú vị. Tối nay ta không muốn đấu kỹ thuật với ngươi, mà là muốn đấu vận khí, hoàn toàn là vận khí."

"Rửa tai lắng nghe!"

Đỗ Thánh chỉ tôi và Tinh Thần: "Hai tên trẻ tuổi này là đồng bọn của ngươi đúng không. Chúng ta sẽ chọn ra một người đại diện cho mình, để chúng thay chúng ta đánh cược, thế nào?"

Đao Thần lạnh lùng đáp: "Không, đây là cuộc đấu giữa ta và ngươi, đừng liên lụy đến những kẻ khác."

Đỗ Thánh chợt cười gằn: "Ở đây, ta là người quyết định!"

Chương 656: Đánh cược một ngón tay

Đao Thần im lặng một hồi, cuối cùng mở miệng nói: "Thôi được, nhưng không được làm chúng bị thương."

Đỗ Thánh nhấc một chai rượu Tây trên cái giá bên cạnh cùng hai vái ly, đặt xuống bàn rót đầy: "Chuyện này thì đương nhiên."

Đao Thần nói với tôi: "Tống Dương, ngươi đại diện cho ta!"

Tôi cả kinh: "Nhưng ta không biết đánh bạc."

"Lác xí ngầu lớn nhỏ thôi mà, có gì đâu biết với không biết." Đỗ Thánh đĩnh đạc ngồi ở ghế thưởng thức rượu: "Vị này chắc là đại danh đỉnh đỉnh Tống thần thám, nghe nói chính ngươi hạ Thuần cẩu sư? Ngưỡng mộ đã lâu!"

Theo phép tôi cũng nói câu hân hạnh, sau đó đi tới. Tống Tinh Thần cũng bước đến, Đao Thần hỏi: "Vậy tiền đặt cược là cái gì?"

"Một ngón tay! Ta phải đòi lại lần thua của mình." Đỗ Thánh rít một hơi xì gà.

"Được, quyết định như vậy." Đao Thần gật đầu.

"Bắt đầu đi!"

Tôi hít sâu một hơi, cầm cái chuông lên lắc, sau đó đặt xuống bàn, mở ra thì số nút cộng lại là 21 điểm. Đây là con số không nhỏ cũng không lớn, tôi thoáng lo âu.

Tống Tinh Thần cũng cầm chuông lên lắc, buông xuống mở ra,

tổng 33 điểm. Sống lưng tôi lạnh toát, chúng tôi đã thua!

"Trận khiêu chiến này..." Cách cách mở miệng định tuyên bố thì Đỗ Thánh quát: "Câm mồm, ở đây chưa tới lượt ngươi nói chuyện!"

Ả ngượng ngùng ngậm mồm. Đỗ Thánh cầm cái kéo cắt xì gà lên, vứt ra trước mặt Đao Thần: "Chung tiền!"

Tôi liếc Đao Thần, nhỏ giọng nói: "Thật xin lỗi!"

Đao Thần cởi găng tay, lộ ra bàn tay già nua đầy nếp nhăn, hắn nhét ngón út vào vòng tròn, nhẹ nhàng kẹp một cái. Tiếng xương thịt đứt phựt rất rợn người, một ngón út đầm đìa máu rơi xuống bàn.

Hắn nói: "Bằng hữu, giúp ta một chuyện, lần khiêu chiến này chúng ta phải thắng, nếu không con tin sẽ chết."

Đỗ Thánh nhàn nhạt hỏi: "Vậy thì có liên quan gì đến ta?"

Đao Thần không lung lay tinh thần, nói: "Lần trước ta thắng, lần này ngươi thắng, chúng ta coi như là ngang ngửa. Nhưng lần này ngươi thắng có sảng khoái không? Nếu ngươi nguyện ý nhận thua, lần sau ta sẽ đánh cược với ngươi một lần thật thống khoái."

Đỗ Thánh nhướn mày, có vẻ đã động tâm, hắn cười gằn một tiếng: "Cắt thêm một ngón ta sẽ đáp ứng."

"Đừng nhận lời..." Tôi nói.

"Chỗ này không tới lượt hậu sinh nói chuyện!" Đỗ Thánh quát lên, nét mặt lộ vẻ hung tợn, khiến tôi có cảm giác sợ hãi sâu thẳm, có lẽ đây mới là bộ mặt thật của hắn.

Đao Thần không biến sắc, đeo cái kéo cắt xì gà vào ngón áp út, dùng sức bấm một cái, ngón tay rơi xuống. Hắn lập tức điểm huyệt

đạo cổ tay cầm máu, sau đó lôi một lọ thuốc bột ra rắc lên vết thương.

"Sảng khoái!" Đỗ Thánh đứng dậy: "Trận này ta thua tâm phục khẩu phục!"

"Nhưng..." Cách cách không phục.

"Ngươi có ý kiến gì không?" Ánh mắt Đỗ Thánh lạnh như băng, trong tay áo trượt ra một lá bài kim loại.

"Không...không có." Sắc mặt cách cách trắng bệch.

Đỗ Thánh giơ tay: "Thứ cho không tiễn xa được, các vị! Chúc các người may mắn!"

Đao Thần đứng dậy, vừa bước tới thang máy thì Đỗ Thánh nói: "Bạn cũ, lần tới ta muốn chơi lớn hơn, đánh cược cái mạng này."

Vào trong thang máy, nhìn hai ngón tay đã cụt của Đao Thần, tôi cảm thấy áy náy, nói: "Là ta hại ngươi."

"Không, là ngươi giúp ta mới đúng." Đao Thần nói: "Tên này mê cờ bạc như mạng sống, tính cách cố chấp, ích kỷ. Nếu vừa rồi ngươi thắng, hắn tuyệt đối không thả chúng ta đi. Chỉ có chiều theo ý hắn mới có thể còn một đường sống... cho nên lần này ngươi thua rất hay!"

Không thấy nét mặt, tôi không biết hắn có phải đang an ủi mình hay không, nhìn hai ngón tay cụt ngủn kia, tôi thầm nghĩ mình đã nợ hắn một nhân tình.

Tầng thứ 8 được trang trí theo kiểu cổ, những đồ gia dụng cũng là giả cổ, lư hương cắm ba nén nhang, một bức tranh sơn thủy lớn hướng ra cửa, cạnh tường đặt một giá gỗ với đầy đủ các loại binh khí.

Đây là một võ quán kiểu cổ, nhưng tôi không thấy người trấn ải đâu. Phía sau bức bình phong vang lên tiếng nước chảy, một cái bóng nữ nhân được ánh đèn hắt lên, dáng dấp vô cùng thon thả, khiến người ta không dám nhìn lâu.

Cô gái kia đang mặc quần áo, một giọng nói trong trẻo cất lên: "Chờ lâu quá nên tôi đi tắm, thật là thoải mái!"

Không biết có phải tôi ảo giác hay không, giọng nói này rõ ràng đã nghe được ở đâu đó. Trong thất thiên vương chỉ có một người là phái nữ, vậy không nghi ngờ chút nào, đây là Huyết Anh Vũ.

"Huyết Anh Vũ đại nhân, người khiêu chiến tới rồi!" Cách cách cung kính nói.

"Hắn tên là gì?"

"Tống Dương!"

"Há, đại danh đỉnh đỉnh Tống thần thám." Vừa nói cô gái vừa cười khanh khách nói: "Thật là vô cùng vinh dự."

Nghe ba chữ Tống thần thám, đột nhiên tôi nghĩ tới một người, nhưng không thể tin nổi, là cô ta ư?

Rất nhanh, một tuyệt đại giai nhân mặc sườn sám đỏ chót từ sau bình phong đi ra, phần da thịt lộ ra ửng đỏ, bốc hơi. Hai con mắt vừa tròn vừa long lanh hớp hồn người, cái hình dáng này chỉ nhìn một lần thôi đã đủ động lòng.

Không sai, cô ấy là mẹ ruột của Sở Yên, tôi có chết cũng không thể tin, chị lại là thiên vương Huyết Anh Vũ!

"Tống Dương, tôi đã nói rồi, chúng ta sẽ còn gặp nhau mà." Huyết Anh Vũ khẽ mỉm cười, nháy mắt mặt tôi đỏ lựng. Trong lòng thầm nghĩ lần này chết chắc rồi, bởi vì đối mặt với một người

đẹp đầy mị lực, tâm trí tôi đã hỗn loạn tưng bừng. (Bà mẹ, đúng là Tống dê, Tiểu Đào con đang ở tầng dưới cơ mà???)

"Được...thật trùng hợp." Tôi lúng túng, Đao Thần sau lưng khẽ đẩy tôi một cái, có vẻ đang nhắc nhở đừng nên thất thố.

Thế nhưng trước mặt nàng, tôi căn bản ngẩng đầu nhìn cũng không có dũng khí.

"Huyết Anh Vũ đại nhân, trận này vẫn theo kế hoạch cũ, kiếm ư?" Cách cách xin chỉ thị.

"Không, tiểu ca này không biết võ, như vậy chẳng phải bắt nạt người ta sao. Chúng ta cái này..." Huyết Anh Vũ giơ tay ra, ngón tay kẹp hai mũi phi tiêu, cười hỏi tôi: "Cái này cậu biết chơi chứ?"

"Biết thì biết..." Tim tôi đập cuồng loạn, mơ hồ có thể đoán được kết cục.

"Xin mời!"

Tôi lúng túng bước tới, vừa đến trước mặt, ngửi được mùi hương cơ thể bốc theo hơi nóng, càng khiến tôi tâm mê ý loạn. Tôi tự thấy xấu hổ vì sự rung động của mình, nhưng lại không thể khống chế cảm xúc, bởi trong mùi hương kia hình như có thành phần đặc biệt kích thích nội tiết tố nam.

Không chỉ có tôi, từ lúc cô ta xuất hiện, ánh mắt của Niếp cảnh quan và Tống Tinh Thần cũng trở nên khác thường, tôi nghĩ chỉ cần là nam giới thì không ai thoát được sức hút kia.

Lúc đưa tay ra nhận mũi phi tiêu, tôi căng thẳng đến cổ họng khô khốc, hỏi: "Thế nào?"

"Nhìn thấy hoa mẫu đơn trên tấm bình phong chứ, ai ném vào tâm, coi như người đó thắng!" Huyết Anh Vũ đáp.

Tôi hít thở sâu mấy hơi lấy lại bình tĩnh, giơ tay lên nhắm đóa mẫu đơn rồi toàn lục ném mũi phi tiêu. Phi tiêu cắm trúng phần cánh hoa, tôi thoáng vui mừng, cũng khá.

Huyết Anh Vũ khẽ cười duyên, vòng tay phải ra trước ngực, ngón tay kẹp mũi tiêu, thế đứng là động tác mà Tống Tinh Thần hay làm khi ném ám khí.

Tôi thấy ớn lạnh sống lưng, xem ra đã nắm chắc phần thua.

'Vút' một tiếng, phi tiêu từ tay cô ta bay ra, giống như một sợi chỉ thẳng tắp hướng về phía bình phong, rồi cắm phập vào...bên cạnh cánh hoa, chỉ kém tôi mấy cm.

"Ai da, tôi thua rồi!" Huyết Anh Vũ mỉm cười nói.

Chương 657: Huyết Anh Vũ báo ơn

Tôi không thể tin vào mắt mình, quay qua nhìn Huyết Anh Vũ, nàng nghiêng đầu cười quyến rũ: "Tôi thua, các người đi đi!"

"Nhưng...tại sao?" Tâm tôi thầm nói, chẳng phải chúng ta là kẻ địch ư?

"Tôi là một phụ nữ vô tình vô nghĩa, trên thế giới chỉ có một thứ khiến tôi trân trọng, là con gái mình. Cậu đã cứu nó hai lần, còn giúp nó hoàn thành tâm nguyện, món nợ này người làm mẹ phải trả, nhất định phải trả." Vừa nói Huyết Anh Vũ vừa giơ tay ra, khẽ chạm vào má tôi: "Cậu đừng hiểu sai ý tôi nhé, lần sau gặp, chúng ta sẽ là kẻ địch."

"Huyết Anh Vũ đại nhân!" Cách cách lớn tiếng la lên: "Sao bà dám lừa dối Vương gia? Bà nghĩ Vương gia sẽ bỏ qua chuyện này ư?"

Huyết Anh Vũ lười biếng duỗi lưng: "Ta muốn thế nào thì nó là như thế. Cái lão yêu quái mãn Thanh kia có là gì. Thành thật mà nói, ta ghê tởm việc làm ăn của lão tận xương tủy...Nhắc mới nhớ, con gái ta suýt thì mất mạng trong tay lão, món nợ này ta còn chưa tính đâu."

"Những lời này có thể coi là chứng cứ công khai bà phản bội tổ chức, dù có là một trong thất thiên vương cũng sẽ bị toàn tổ chức đuổi giết." Cách cách đe dọa.

Huyết Anh Vũ vung tay một cái, chỉ thấy lóe lên một đạo ngân quang, một dấu con thoi ghim vào trán cách cách, ả trợn lớn hai

mắt, từ từ đổ xuống.

"Bình sinh Huyết Anh Vũ ta ghét nhất hai loại người!" Huyết Anh Vũ giơ hai ngón tay lên: "Một là loại đàn ông thối tha, hai là loại nữ nhân tình nguyện làm nô bộc cho đàn ông thối tha."

"Giết nó!" Một tên vệ sĩ hét lên, chúng liền lục tục móc súng ra.

Huyết Anh Vũ đẩy tôi qua một bên, lách giữa luồng đạn, như một con yêu tinh đỏ chót, giơ tay phất một cái, bốn mũi ám khí con thoi xuất hiện, bay ra, mỗi mũi lấy một mạng.

Tống Tinh Thần và Đao thần cũng cùng lúc xuất thủ, Tinh Thần tóm tay một tên, hất ra sau, rồi bẻ gãy cổ. Đao Thần thì giơ cao tay rồi xả mạnh xuống, hai tên còn lại toác đầu mà chết.

Cuộc chiến chỉ kéo dài có mấy giây chóng vánh, cả ba thể hiện thân thủ tuyệt luân, tôi sợ hãi mà nhìn bảy cỗ thi thể nằm la liệt, Huyết Anh Vũ nhếch mép cười, nhìn giống như một yêu nữ nhiếp hồn.

Đột nhiên tiếng còi báo động vang lên, Huyết Anh Vũ đi tới cạnh thi thể cách cách, giật cái điện thoại lên, bấm mấy nút, nói: "Xin lỗi, vừa phá vỡ quy tắc, người của Cảnh Vương Gia đang ập tới đây."

"Người của Cảnh Vương Gia?" Tôi ngạc nhiên: "Nhưng chúng tôi đi từ tầng 1 lên đây, đâu có ai?"

"Tòa nhà này có hai mặt. Cảnh Vương Gia ở mặt bên kia đang tiến hành nghi lễ chán ghét..." Huyết Anh Vũ nhìn Đao Thần: "Đại ca, chúng ta đi xuống đối phó truy binh, tiện thể cứu con tin. Không có tôi dẫn đường, ông không tìm được chỗ giấu người đâu."

Tôi nói: "Chờ đã, sao cô phải giúp chúng tôi đến tận mức này?"

Huyết Anh Vũ cười mị hoặc: "Bởi vì tôi muốn khiến cậu yêu

tôi, thuận tiện cho việc giết cậu sau này."

Tim tôi chợt run sợ, cũng không rõ những lời này là thật hay dọa, Đao Thần giục: "Đừng lề mề nữa, mau hành động!"

Huyết Anh Vũ tới bên cạnh tường, ấn một viên gạch lõm vào, bức tường mở ra, phía sau là một cầu thang bí mật. Cô ta vỗ tay ra hiệu cho Đao Thần, cả hai biến mất bên trong.

Tôi nhìn Niếp cảnh quan và Tống Tinh Thần, nói: "Lên lầu!"

Tống Tinh Thần nhấc thanh đường đao trên giá xuống, Niếp cảnh quan thì lấy hai khẩu súng của mấy tên vệ sĩ. Chúng tôi vào thang máy, Tinh Thần nhỏ giọng nói: "Nữ nhân này thân thủ không hề kém ta. Ta nghĩ ả sẽ là một kẻ địch nguy hiểm."

Tôi nói: "Nhưng ta lại cảm thấy cô ấy đang giúp chúng ta thì phải."

Tinh Thần lắc đầu: "Chính tà bất lưỡng lập, người của tổ chức không thể tin."

Lên tới tầng 9, không gian ở đây vô cùng rộng rãi, phía trước là một hành lang vừa to vừa dài, cuối hành lang là một căn phòng trông như hoàng cung, trang hoàng rất lộng lẫy. Tôi thầm nghĩ, lão yêu quái này, trốn ở đây để mơ làm hoàng đế sao?

Vừa bước ra khỏi thang máy, đột nhiên tít một tiếng, toàn bộ thang máy im lìm, có vẻ đã bị ngắt điện, đường lui của chúng tôi đoạn rồi.

Sau đó hai bên tường hành lang tách ra, hai nhóm vệ sĩ mặc âu phục xuất hiện. Quần áo của chúng nhìn rất quái đản, giống như là đồng phục thị vệ đại nội triều Thanh được cải biên thành âu phục vậy, bên cạnh đó ai cũng để bím tóc đuôi sam.

Đám vệ sĩ lần lượt rút vũ khí ra, không nói một lời liền xông

về phía chúng tôi.

"Tự bảo vệ bản thân!" Tống Tinh Thần hô to một tiếng, chém ngang đường đao, tiễn hai tên vệ sĩ chầu trời. Sau đó tả xung hữu đột, như mãnh hổ giữa bầy dê.

Niếp cảnh quan cản phía sau, dùng súng giết những tên vệ sĩ lạc đàn. Chỉ nháy mắt, thây phơi đầy hành lang, máu chảy thành suối, Tống Tinh Thần lau thanh đao lên xác chết, rồi tra vào vỏ.

Ba người tiếp tục đi về phía hoàng cung, đây là một căn phòng hình tròn, xung quanh là những cây cột nhà sơn son thiếp vàng, phía trước là bậc tam cấp, trên bậc có đặt một chiếc ngai rồng.

Tôi không có tâm trạng nhìn kỹ, bởi trên các cột đều trói một thanh niên, nam có, nữ có, khoang bụng bị mổ phanh, đều bị moi mất nội tạng. Tổng cộng có 7 cây cột, tương ứng với 7 thi thể.

"Thất tinh đại trận!" Tôi hít một hơi khí lạnh: "Chúng ta tới muộn rồi, Cảnh Vương Gia đã hoàn thành tống táng tám mạng người vô tội."

"Bởi vì trời cao đứng về phía ta." Một giọng nói vang lên.

Chúng tôi lập tức quay đầu, chỉ thấy một người mặc long bào nhảy xuống từ xà nhà, vị trí rơi đúng bên cạnh Niếp cảnh quan, tôi la lên: "Mau tránh ra!"

Cũng may Niếp cảnh quan là một cao thủ, vội vàng nhảy qua một bên né tránh, nhưng cánh tay vẫn bị cào một đường rách toang máu thịt.

Người tới chính là Cảnh Vương Gia, tóc tai bù xù, mái đầu bạc trắng như tuyết tung bay, năm ngón tay đeo năm cái móng sắt dính đầy máu tươi.

Tống Tinh Thần rút đao, thủ thế sẵn sàng nghênh địch, Cảnh

Vương Gia xoay xoay thiết trảo, cười gằn: "Không ngờ các ngươi còn sống sót lên được tới đây. Có thích tháp khiêu chiến của ta chứ?"

"Vô cùng chán ghét!" Tôi mắng.

"Tống Dương, ta rất phục dũng khí của ngươi, dám khiêu chiến ta, nhưng ngươi sẽ thảm bại thôi! Ngươi đã được nghe truyền thuyết về loài ưng chưa? Có biết loài ưng sống đến 40 tuổi, cơ thể sẽ lão hóa toàn bộ, nó phải đưa ra một quyết định khó khăn, đó là tìm một vách đá, mổ cho mỏ của mình vỡ ra, tự nhổ sạch lông và móng trên người, mới có thể được trọng sinh, lần nữa ngao du chân trời! Ngươi cho rằng đang bẻ gãy thế lực của ta, nhưng không, thực ra là đang giúp ta. Có câu đuôi to khó vẫy, thói quen khó sửa, thế lực của ta đã quá lớn, lớn đến mức bị cảnh sát để mắt. Đám thủ hạ thì từ lâu không hề trung thành, tên nào cũng hám lợi, ta đã sớm chán nản tất cả. Nhưng cơ đồ này do một tay ta sáng lập, ta không thể tự mình đập đổ nó, nên cần mượn ngoại lực để xô vỡ làm lại, ngươi xuất hiện căn bản là ý trời!" Cảnh Vương Gia nói.

Chương 658: Nhà đầu tư trong bóng tối

Tôi nghe được trong lời nói của lão có hàm ý, hỏi: "Nói như vậy là ngươi đã chuẩn bị sẵn đường lui?"

Cảnh Vương Gia cười lớn: "Không sai, ngươi rất thông minh! Đám thủ hạ phế vật bị bắt, ta đã sớm chuyển toàn bộ vốn liếng ra nước ngoài. Ngoài ra, cho ngươi biết một sự thật, ta là kẻ đầu tư lớn nhất chợ đen, ta sẽ tạo ra một thị trường rõ ràng minh bạch, ở đó bất kỳ ai cũng được mua bán nội tạng tùy ý. Nói không chừng một ngày nào đó ngươi cũng trở thành khách hàng của ta...hoặc có thể là hàng hóa."

"Lão yêu quái tởm lợm! Ngươi đừng mơ đi được đâu, nơi này sẽ là mồ chôn thây ngươi!" Tống Tinh Thần gầm một tiếng, giơ đao đâm về phía Cảnh Vương Gia.

Long bào trên người Cảnh Vương Gia không có gió mà tự lộng, phiêu hốt hụt về phía sau tránh đao, bất luận Tống Tinh Thần tấn công ra sao, lão đều né tránh một cách tài tình. Đột nhiên lão phản công, Tinh Thần giơ đao lên đỡ, thiết trảo xẹt qua lưỡi đao tóe lửa.

Tinh Thần trở đao chém tới, Cảnh Vương Gia hụt đầu tránh né, tay phải đẩy về trước một cái, Tinh Thần lảo đảo lùi ra sau, ngực hắn bị cào 4 đường sâu hoắm.

Tống Tinh Thần giận tím mặt, tiếp tục tấn công, hắn khá bất lợi về mặt binh khí, lưỡi đao qua trận chiến ban nãy đã mẻ rất nhiều chỗ. Cảnh Vương Gia phất phới long bào, thân hình giống như ma ảnh, né trái né phải, vừa cười điên dại vừa phản công.

Nháy mắt, vai, bụng, tay Tinh Thần bị rạch không biết bao nhiêu vết, hắn lảo đảo lùi về sau, chống đao thở dốc, nói: "Võ công lão yêu quái này rất ghê gớm, khó đối phó."

Tôi nói nhỏ: "Để ta dùng minh vương chi đồng tạo cơ hội cho ngươi!"

"Không được, ngươi sẽ mù mất." Tinh Thần lắc đầu.

"Thế thì cũng chết thôi, có khác gì nhau?"

Vừa nói tôi vừa phát động minh vương chi đồng, nhưng chỉ cảm thấy hai mắt đau nhói, máu chảy ra. Tôi siết chặt nắm đấm cố phát động, cơn đau ngày càng mãnh liệt.

"Không ai cứu được các ngươi đâu." Cảnh Vương Gia cười nói: "Có điều lên được tới đây là đã rất lợi hại rồi. Ta sẽ nhớ hai đối thủ này lắm."

Đúng lúc này bỗng mặt đất chấn động, tôi ý thức được tâm địa chấn nằm ở phía sau, vội quay đầu nhìn lại. Chỉ thấy giữa bậc tam cấp và ngai rồng từ từ nứt ra một khe hở, hai bên tách ra, đó là một cánh cửa ngầm lớn.

Bên dưới bốc lên một lớp khói dày đặc như sóng biển, khói có màu đỏ như máu, một bóng người chậm rãi bước lên, nhìn rất quỷ dị.

Người đi ra mặc áo bào đen, thân dính đầy máu tươi, nét mặt quắc thước, đầy nếp nhăn, mái đầu cũng bạc trắng, chỉ đó điều hai bên mái vẫn điểm vài sợi đen, đằng sau cũng để tóc đuôi sam.

Khuôn mặt người này giống Cảnh Vương Gia như đúc, tôi kinh ngạc, có tới hai Cảnh Vương Gia?

"Ngạo Thiên, rườm rà quá!" Đột nhiên lão mở miệng.

Cảnh Vương Gia bên này bỗng quỳ xuống, ôm quyền: "Chúc mừng cha đã ghép nội tạng thành công!"

"Cha?" Tôi trợn hai mắt, nhất thời hoảng hốt, chẳng lẽ Cảnh Vương Gia còn có một người cha? Không đúng, tôi nhất thời hiểu ra, người tự xưng là Cảnh Vương Gia này thật ra là con trai lão, Cảnh Ngạo Thiên, lão già mới xuất hiện mới thật sự là Cảnh Vương Gia!

Cảnh Vương Gia so với Cảnh Ngạo Thiện thậm chí có phần trẻ hơn, hai bên mai còn xuất hiện tóc đen, chẳng lẽ việc thay nội tạng đã có tác dụng?

Cảnh Vương Gia nói: "Máy bay sắp cất cánh, đánh nhanh thắng nhanh!"

"Tuân lệnh!" Cảnh Ngạo Thiên đáp ứng một tiếng, xông về phía Tống Tinh Thần tấn công. Thiết trảo và đường đao va chạm không ngừng phát ra tia lửa khắp nơi.

Đột nhiên Cảnh Vương Gia phất ra một cây roi, từ phía sau tiếp cận Tống Tinh Thần. Tống Tinh Thần chống đỡ Cảnh Ngạo Thiên đã muốn sứt đầu mẻ trán, nếu như bị hai mặt giáp công, hậu quả khó mà lường được.

Tôi nhắm mắt tập trung tinh thần rồi vụt mở ra, lèm theo sự đau nhói kịch liệt là minh vương chi đồng đã được phát động.

"Á!!!" Cảnh Vương Gia khẽ kêu một tiếng lùi về sau, cười gằn: "Đây là...minh vương chi đồng? Ta sống hơn trăm năm chưa từng thấy, ai dè lại gặp ở thời đại này. Tống Dương, ngươi quả nhiên không phải tầm thường."

Đáng tiếc là tôi chỉ phát động được một chớp mắt, chẳng có tác dụng, toàn thân thì như kiệt sức.

Chỉ với đôi mắt thì không thể đánh thắng lão yêu quái này, tôi

bảo Niếp cảnh quan đưa mình khẩu súng, sau đó giơ lên nhắm ngay Cảnh Vương gia.

Lão chẳng hề hoảng hốt, cười: "Ngươi cho rằng có thể giết ta?"

"Không thử làm sao biết?" Tôi bóp cò. Chợt Cảnh Vương Gia như biến mất, lúc tôi định thần lại thì lão đã xuất hiện bên cạnh, tung cước đá văng tôi ra. Niếp cảnh quan ở lại cũng chỉ đỡ được một chiêu rồi bị hạ gục.

Tôi có cảm giác như bị xe tông, cơ thể bay tự do 3,4m mới dừng lại. Nhưng hai tay vẫn nắm chặt khẩu súng, bắn liền mấy phát về phía hai lão yêu quái. Cảnh Vương Gia vừa né tránh né phải vừa xông tới, lòng tôi kinh ngạc, đây là cảnh giới võ học gì, e là dù Tống Hạc Đình ở đây cũng không phải đối thủ.

Lão rất nhanh tiếp cận, tay quét một phát vào cổ tay tôi, chỉ nghe rắc một tiếng, cẳng tay từ khủy trở xuống cong một góc khó tin, một trận đau đớn truyền lên não, súng cũng bay ra ngoài.

Tiếp đến lão dùng tay còn lại bóp cổ, nhấc bổng tôi lên, ngạt thở khiến tôi giãy dụa. Cảnh Vương Gia nhếch mép: "Cứ nghĩ ngươi sẽ mang đến kinh hỉ cho ta, ai ngờ chỉ là một tên phàm phu tục tử."

"Tiểu thiếu gia!" Tinh Thần hét lên xông tới, Cảnh Vương Gia xoay người ném tôi về phía Tinh Thần. Tôi đập mạnh vào người hắn, cảm giác toàn thân vỡ ra từng mảnh.

Đúng lúc này thì bên dưới vang lên tiếng phá hủy, xem ra con tin đã được giải cứu thuận lợi, một đám đông cảnh sát đang vọt lên.

Cảnh Vương Gia phất tay: "Ngạo Thiên, rút lui!"

Cảnh Ngạo Thiên giơ thiết trảo lên: "Cha, để con giết ba con chuột này!"

"Không cần, bọn chúng có thể nhặt về một mạng, cũng là cái số. Mạng cứng như vậy, xem ra tiểu tử này đúng là ứng viên cho Tu La Huyết Sát. Để hắn giữ lại một mạng đi."

Dứt lời lão chắp tay sau lưng đia xuống cánh cửa ngầm, Cảnh Ngạo Thiên cười lạnh một tiếng: "Coi như các ngươi may mắn."

Tôi gắng sức thở dốc nói: "Tinh Thần, bám theo chúng, không thể để chúng được như ý!"

Tống Tinh Thần túm tay áo tôi: "Không được, chúng quá lợi hại, sẽ chết!"

Mặc dù tôi cũng sợ chết, nhưng nghĩ làm sao mà trơ mắt đây, còn Sở Yên, còn nhiều bằng hữu hi sinh như vậy, sao tôi có thể buông bỏ.

Bọn chúng mà rời đi, sẽ rất nhanh đông sơn tái khởi, thậm chí cấu kết với bọn buôn nội tạng nước ngoài, vậy thì chiến dịch trảm lang lần này chẳng phải công cốc?

Ta không vào địa ngục thì ai vào???

Tôi cười nói với Tinh Thần: "Còn nhớ Sở Yên chứ, một thiếu nữ mỏng manh như vậy mà chẳng sợ, hà cớ gì hai gã đàn ông lại sợ chết?"

Một tia hy vọng lại lóe lên trong mắt Tinh Thần, hắn gật đầu, đỡ tôi dậy: "Phải ngăn chúng lại bằng bất cứ giá nào!"

Chương 659: Ngày tàn của Cảnh Vương Gia

Tôi và Tống Tinh Thần vọt vào cửa ngầm, cảnh tượng bên trong khiến người ta cảm thấy khiếp sợ. Đó là hàng loạt những thiết bị y tế tối tân nhất, hiển nhiên là vừa được dùng để cấy ghép nội tạng.

Trong phòng treo rất nhiều hình vẽ về bắc đẩu thất tinh trận và bát quái, tạo nên một không khí dị đoan, đây là cái gọi là Thất Tinh đại trận?

Tôi chẳng có thời gian để nghiên cứu xem liệu nó có đơn thuần chỉ là tạo ám thị trong đầu khiến Cảnh Vương Gia tin vào việc cấy ghép nội tạng hơn hay không. Chỉ thấy có hai dấu chân dính máu, biến mất sau một bức tường, tôi tới gần dùng động u chi đồng quan sát, phát hiện trên một viên gạch có dấu tay.

Tôi ấn vào viên gạch, bức tường liền tách sang hai bên, một luồng gió tràn vào. Phía trước là một hành lang, cuối hành lang là bầu trời đêm vô tận, một chiếc trực thăng cánh quạt xoay tít, chuẩn bị cất cánh.

"Nhanh!" Tôi la lên.

Cả hai lao tới, luồng gió từ cánh quạt trực thăng phả mạnh khiến di chuyển rất khó khăn. Vừa tới gần thì trực thăng từ từ nhấc lên khỏi mặt đất, Cảnh Ngạo Thiên ngồi trong khoang máy bay nhìn chúng tôi, cười vẫy tay một cái.

"Không kịp rồi!" Tống Tinh Thần nói.

"Trong túi ta có một bùa hộ mệnh cùng với bộ định vị."

Tống Tinh Thần lập tức hiểu ý, lôi ra hai thứ mà Lão Yêu cho tôi, hắn bỏ bộ định vị vào túi bùa, buộc chặt, xoay tròn nhắm ngay càng hạ cánh của trực thăng.

"Tiểu thiếu gia, gió lớn quá, chưa chắc đã trúng được."

"Thử xem rốt cuộc lão già thiên có giúp chúng ta hay không đi!" Tôi nói.

'Vút' một tiếng, chiếc túi bay đi, quấn chắc chắn vào càng máy bay, tôi thở phào nhẹ nhõm, ngồi bệt xuống đất.

Xương tay tôi đã bị gãy, cố nhịn đau nắn nó về vị trí, sau đó Tinh Thần bẻ lưỡi đao, xé vải buộc cố định cho tôi một cái nẹp đơn giản.

Cả hai ngồi dựa lưng vào nhau ngước nhìn tinh không, gió đêm thổi lạnh buốt, một đêm này thật là dài, quá dài...

Khoảng 10 phút sau, có tiếng bước chân rầm rập chạy tới, Tiểu Đào dẫn theo đội đặc nhiệm đuổi theo, thấy chúng tôi bình an vô sự thì mừng chảy nước mắt, ôm chầm lấy cả hai: "Tốt quá rồi, em lo gần chết!"

"Chưa xong đâu, Cảnh Vương Gia đã lên trực thăng, trên trực thăng có bộ định vị, bây giờ vẫn còn kịp để chặn lão lại." Tôi nói.

"Anh nghĩ hắn thoát được ư?" Tiểu Đào cười lạnh: "Chiến dịch trảm lang giờ mới chính thức bắt đầu. Nhận thấy quy mô đặc biệt của lần trừ gian diệt ác này, cảnh sát đã lui về phía sau, tiếp theo sẽ do quân đội toàn quyền tiếp quản. Toàn bộ thế lực còn sót lại của Cảnh Vương Gia, tối nay coi như là diệt sạch."

Việc tiếp theo đó tôi không được tận mắt chứng kiến, mà là biết được qua hồ sơ. Một máy bay chiến đấu cơ SU 27 lướt qua

bầu trời đêm Phù Phong, bộ định vị đã tiết lộ chính xác vị trí của trực thăng. Ngay khi cha con Cảnh Vương Gia chuẩn bị ra khỏi không phận tỉnh, một tên lửa đối không Thunderbolt 10 gào thét trời đêm lao vút theo, chúng nằm mơ cũng không nghĩ tới lại có kết cục như vậy.

"Hoàng Tiểu Đào cảnh quan, mục tiêu đã bị không quân bắn rơi, phi công đang trở về điểm xuất phát, đang trở về điểm xuất phát!" Rất nhanh đã có điện đàm tới, bên trong là giọng nói của người phụ trách hành động lần này.

Tất cả cảnh sát viên tại chỗ nhảy lên hoan hô sung sướng, ai cũng dường như quên mất mình là cảnh sát, cầm mũ ném lên trời, ôm lất nhau mà nhảy cẫng lên. Tiểu Đào cũng ôm chặt lấy tôi, nức nở: "Tốt quá tốt quá rồi, chúng ta đã chiến thắng!"

"Đúng vậy, đây là cố gắng của tất cả mọi người." Tôi vui mừng nói, giờ mới thấm mệt, chỉ muốn tìm cái giường mà nằm vật xuống.

Cảnh sát đỡ chúng tôi đi xuống, toàn bộ tòa nhà đã bị quân đội phong tỏa, một dãy xe quân sự đỗ dưới lầu thành một mảng màu xanh lục, màu tượng trưng cho bình an, cho thắng lợi.

Ngoài xe quân sự thì còn có mấy xe cứu thương, tôi hỏi: "Cứu được con tin chưa? Còn mấy người Niếp cảnh quan, thương thế sao rồi?"

Tiểu Đào nói: "Toàn bộ con tin bị giam trong phòng ngầm dưới đất đã được cứu, Niếp cảnh quan, Trịnh đội trưởng, Vương Nguyên Thạch đã được đội ngũ y tế đưa đi cấp cứu. Đừng nói nữa, để em đưa anh đi bệnh viện."

Lúc này có hai nhân viên y tế đẩy cái cáng không từ trong lầu đi ra, bác sĩ nói: "Quái lạ chẳng phải nói phía dưới có một thương binh ư? Sao chẳng thấy ai!"

"Sao thế?" Tôi hỏi.

"Tôi cũng không rõ." Bác sĩ lắc đầu.

Hoàng Tiểu Đào hỏi thăm những người khác, một cảnh sát được giải cứu cho hay, Đao Thần và Huyết Anh Vũ một đường giết tới phòng ngầm cứu con tin, đúng lúc đó thì Huyết Anh Vũ chợt nhếch mép: "Ngươi thật lợi hại."

Đao Thần đáp một câu: "Cám ơn!"

Tiếp đó Huyết Anh Vũ nói: "Cho nên ta không hy vọng ngươi trở thành kẻ địch trong tương lai..." rồi đột nhiên rút dao đâm vào bụng Đao Thần, cười lớn, rời đi. Cảnh tượng này khiến ai nhìn cũng sững sờ, ban đầu họ nghĩ mĩ nhân này là người của mình, ai ngờ đột nhiên lại trở mặt.

Trong lúc chúng tôi chiến đấu với Cảnh Vương Gia thì Đao Thần nằm dưới phòng ngầm, vết thương rất nặng, nhưng khi xe cứu thương tới thì hắn lại biến mất bí ẩn.

Nghe tới đó tôi không khỏi lo lắng: "Dẫn tôi xuống phòng ngầm."

"Tống Dương, vết thương của anh..." Tiểu Đào nói.

"Chỉ là gãy xương thôi, bị thương nhẹ không đáng ngại, đi!"

Chúng tôi đi xuống phòng ngầm, hiện trường lộn xộn, thi thể của tay sai Cảnh Vương Gia la liệt khắp nơi. Tôi quan sát vị trí Đao Thần bị tấn công, các dấu hiệu đều cho thấy là hắn tự mình gắng gượng rời đi.

Nhất định là hắn sợ bại lộ thân phận cho nên mới biến mất, với sức chịu đựng của mình, chắc hẳn sẽ không dễ dàng bị chết. Lúc này tôi mới thở phào, Tống Tinh Thần bỗng nói: "Ta tìm được cái này ở tường."

Hắn đưa tôi một tấm card kim loại, trên đó khắc hình một mỹ nữ môi đỏ mọng, con vẹt đỏ đậu trên vai, xung quanh lả lơi những cọng lông đỏ, cái card tạo cho tôi một cảm giác cám dỗ mãnh liệt.

Tôi ngửi thấy một mùi thơm quyến rũ, lật cái card lên nhìn, phía dưới có một vết son môi đậm lưu lại.

"Trên tường còn có hàng chữ viết bằng máu." Tinh Thần nói.

"Cái gì?" Tôi ngờ vực.

"Haiz, tự ngươi nhìn đi." Tống Tinh Thần cũng có vẻ không nói nên lời.

Tôi đứng dậy, đi tới chỗ hắn nói, trên tường viết: "Tống Dương, đừng quên tôi!"

Tiểu Đào mắng: "Loại đàn bà không biết xấu hổ!"

Tim tôi khẽ run, nếu như có thể, tôi hy vọng cái ngày phải đối đầu với Huyết Anh Vũ sẽ vĩnh viễn không tới.

Chương 660: Huy chương hộ thuẫn

Sau khi Cảnh Vương Gia bị tiêu diệt, chiến dịch trảm lang do quân đội tiến hành bước vào giai đoạn cuối, lực lượng biên phòng tìm được xác chiếc trực thăng ở núi hoang, bên trong có hộp đen, chứa danh sách thủ hạ trung thành mà lão lựa chọn.

Nhờ có danh sách này, võ cảnh và quân đội đã quét sạch sẽ đám cặn bã, toàn bộ những tên đao phủ hai tay nhuốm đầy máu tươi đều bị xử tử.

Tới đây, tập đoàn buôn bán phụ nữ và trẻ em trải dài ba tỉnh đã được diệt trừ hoàn toàn. Nhưng có một con cá lọt lưới mà không ai trong chúng tôi ngờ được, khi đang bề bộn với việc thu dọn tàn cục thì Thợ Đồng Hồ bị giam trong phòng tạm giữ đã trốn thoát. Lúc cảnh sát lục soát người hắn, lại không chú ý đến bộ chân tay giả, chẳng ai nghĩ tới hắn lại giấu axit ăn mòn trong đó.

Ngoài ra còn một tiểu tiết nữa, tay phải của tôi bị Cảnh Vương Gia đánh gãy, phải bó bột. Cũng may thời tiết đang dần trở lạnh nên không khó chịu cho lắm. Tiểu Đào và Băng Tâm còn dùng bút phớt viết linh tinh mấy lời chúc lành lên bột trắng.

Thương cân động cốt một trăm ngày, có lẽ tôi phải duy trì cái tay bó bột này khá lâu nữa, mất mấy hôm mới quen với việc sử dụng tay trái.

Một tuần sau, bộ trưởng Bộ công an đích thân từ trung ương xuống, cử hành một tang lễ long trọng cho các chiến sĩ đã hy sinh trong chiến dịch lần này.

Ngày diễn ra lễ tang, tiết trời mùa thu trong trẻo, vạn dặm không bóng mây, hàng ngàn cảnh sát mặc trang phục đại lễ, giơ tay chào trịnh trọng.

Bộ trưởng trùm từng lá quốc kỳ lên tro cốt của các liệt sĩ, rồi mở một bình mao đài, rắc lên bãi cỏ, mắt hoe đỏ nói: "Các huynh đệ tốt của tôi, hãy yên nghỉ!"

Được bộ phê chuẩn, Lý Tấn Phong 10 năm trời làm công tác nằm vùng, nhẫn nhục hoàn thành nhiệm vụ, sau đó lại trợ giúp tổ đặc án đập tan tập đoàn Cảnh Vương Gia. Vì cứu con tin mà hi sinh anh dũng, trên đường tuy lỡ giết một tên buôn người, nhưng là tình thế bắt buộc.

Hiện khôi phục thân phận cảnh sát nhân dân, truy tặng huy chương hạng nhất ngành công an, an táng tại nghĩa trang liệt sĩ Quảng Đông cùng với vợ là Dương Tuyết Nhi.

Anh hùng không phụ quốc gia, quốc gia nhất định không phụ anh hùng!

Con gái ông ta là thân nhân liệt sĩ, được nhà nước nuôi dưỡng, sắp xếp vào thẳng trường đại học, bố trí đầu ra việc làm.

Dưới chỉ thị của Bộ công an, đội trưởng đội đặc nhiệm Thiểm Tây - Trịnh Á Long, cùng với thanh tra cấp cao Niếp cảnh quan, cũng được trao tặng huy chương anh hùng hạng nhất.

Tổ đặc án cũng được vinh danh vì có công lớn trong việc đập tan tập đoàn Cảnh Vương Gia, toàn bộ cảnh sát tham gia chiến dịch được trao tặng huy chương chiến công hạng ba.

Trong đoàn người có một cô thiếu nữ khóc rất thương tâm, đó là con gái của Lý Tấn Phong, đứng cạnh con bé là Vương Nguyên Thạch, mặc dù vết thương chưa lành nhưng cứ nhất quyết tham dự buổi lễ.

Vương thúc ra một quyết định, ông ta sẽ mang con của bạn thân về Nam Giang nuôi dưỡng, điều này được sự ủng hộ của tất cả mọi người.

Dù là tang lễ cảnh sát nhưng không có nghi thức nổ súng, hiện trường vô cùng yên tĩnh, cứ có cảm giác như thiếu thiếu gì đó. Bất chợt Tiểu Đào cất cao giọng hát: "Ở thành thị phồn hoa, về sơn cốc yên tĩnh..."

Không ít cảnh sát cũng đồng thanh theo 'Bài hát cảnh sát nhân dân' này. Tiếng hát trang trọng lay động lòng người, nhiều chiến sĩ vừa hát vừa rưng rưng nước mắt. Tình cảnh này khiến tôi không khỏi xúc động, tôi không phải là đơn thương độc mã, mà bên cạnh có rất nhiều cảnh sát không sợ chết trợ giúp, cho dù gặp bất kỳ kẻ địch nào tôi cũng không chùn bước.

Giang Bắc Tàn Đao, một ngày nào đó ta phải đập tan tổ chức của các ngươi!

Trở về từ tang lễ, Tiểu Đào gọi toàn thể tổ đặc án ra một chỗ, chìa mấy phong bì, nói: "Đây là bộ trưởng đặc biệt khen thưởng, lần này chúng ta tác chiến ở sân khách, nên không có lễ khen thưởng gì cả."

Tiểu Đào phát phong bì cho từng người, tôi cầm tiền thưởng trong tay mà cảm thấy nặng trĩu, thở dài nói: "Phần của tôi, gửi cho thân nhân những cảnh sát đã hi sinh đi!"

Băng Tâm nói theo: "Của muội cũng thế."

Vương thúc và Tống Tinh Thần cũng lặng lẽ buông phong bì của mình xuống, Tiểu Đào cười: "Tính giác ngộ của mọi người thật cao!"

Lão Yêu vuốt ve cái phong bì: "Có cần phải cao thượng như vậy không, thôi...ta theo." Buông cái phong bì xuống, mặt hắn nhăn

nhó.

Để ý vẫn còn thừa ra một cái phong bì, tôi hỏi: "Đây là cái gì?"

"Là đồ tốt!" Tiểu Đào rạng rỡ, mở ra bên trong là một huy chương hình lá chắn, giống như quốc huy treo trên quần áo: "Đây là huy chương hộ thuẫn nhân dân, còn chưa có khắc tên, em tính trao nó cho thành viên tổ đặc án có cống hiến nhất, mọi người bầu chọn dân chủ."

Băng Tam giơ tay: "Muội một phiếu cho Tống Dương ca ca."

Thực ra mọi người đều đồng ý, nhưng tôi cảm thấy mình nhận thì thật ngại, Tiểu Đào, Tống Tinh Thần, nhất là Vương thúc lần này suýt nữa đã mất mạng, những chuyện tôi làm quả thực không đang kể, bèn nhận lấy rồi đeo lên ngực Lão Yêu.

Lão Yêu bị bất ngờ la lên: "Làm gì đấy?"

Tôi nói: "Nếu như nói về cống hiến đặc biệt, nếu không có bộ định vị của ngươi, sợ rằng giờ này Cảnh Vươn Gia vẫn còn nhởn nhở ngoài vòng pháp luật. Cho nên ta quyết định tặng cái huy chương này cho ngươi."

Tiểu Đào cười lớn: "Có đạo lý! Công của Lão Yêu lần này đúng là nhất đẳng."

"Không phải ta đang nằm mơ đấy chứ?" Lão Yêu hưng phấn tự cấu tay mình, sau đó khóc: "Ta học từ tiểu học tới giờ, chưa từng được nhận bằng khen nào, mẹ nó, thật cao hứng...Tiểu Tống Tống, không phải ngươi có tình ý với ta, nên lấy việc công để tiện việc riêng đấy chứ?"

"Cút!" Tôi mắng.

Tiểu Đào vỗ tay: "Được rồi, hai ngày tới chúng ta ở Phù Phong vui chơi cho thỏa thích, sau đó về nhà."

Ai nấy hưng phấn hô to một tiếng. Có điều tôi vẫn lấn cấn trong lòng một chút, Đao Thần trọng thương mất tích, tôi hơi lo cho an nguy của hắn. Chuyện này tôi cũng chỉ có thể thương lượng với Tống Tinh Thần, hắn khuyên tôi không cần lo lắng: "Tiền bối nội công thâm hậu, sẽ không chết dễ dàng đâu."

Tuy nói thế nhưng không trông thấy người, tôi vẫn bất an. Lần hành động này cơ hồ ai cũng nợ hắn một nhân tình, đối với tôi mà nói, đối tượng không muốn thiếu nợ nhất chính là hắn.

Chúng tôi dạo chơi ở Phù Phong hai ngày, chen chúc trong đoàn khách du lịch, hỏi thăm đầu đường cuối ngõ, mặc cả với hàng rong, có lẽ trong mắt người địa phương, đám chúng tôi là những du khách phổ thông, Băng Tâm nói: "Cảm giác này thật chân thực, cứ như siêu anh hùng cứu địa cầu trở về bình yên vậy."

Tôi cười: "Cứu địa cầu, quá thổi phồng rồi, chúng ta chỉ là cố làm cho thế giới quay về dáng vẻ vốn có mà thôi."

"Đó là cứu thế giới còn gì." Băng Tâm giơ nắm đấm nhỏ lên.

Cuộc dạo chơi ở Phù Phong sắp kết thúc, đêm trước hôm rời đi, tôi nhận được một cuộc gọi trong khách sạn, một giọng nói quen thuộc hẹn tôi sang phòng 303.

Tôi kích động đi sang, phòng không bật đèn, Đao Thần yên lặng ngồi trên sofa. Trông hắn thiếu mất hai ngón tay, tâm lý tôi khó chịu, hỏi: "Vết thương sao rồi?"

"Đã không còn đáng ngại." Giọng nói bên dưới lớp mặt nạ vẫn âm trầm như cũ.

"Lần này..." Một câu cảm ơn bị nghẹn ở cổ họng tôi, không nói ra được. Nhìn cái mặt nạ quỷ dị kia, đầu óc tôi cứ quay lại cái đêm hôm ông nội bị giết.

Vậy mà có ngày tôi lại cùng liên thủ với kẻ giết ông mình, thế

sự thật đúng là khó lường.

"Ta tìm ngươi là muốn nói cho người biết một chút tình huống, hắn là trong lòng ngươi cũng đang thắc mắc." Đao Thần nói.

"Đúng, ta muốn biết người được đề cử Đạo Tu La Huyết Sát là ý gì?"

"Ai nói?"

"Cảnh Vương Gia, hắn nói vì ta là người được đề cử Tu La Huyết Sát, cho nên tha ta một mạng."

Đao Thần cười lạnh: "Cái lão yêu quái bụng dạ khó lường này. Thực ra Tu La Huyết Sát chỉ là một nghi thức trong tổ chức, chẳng có ý nghĩa mấy. Hắn tha ngươi một mạng là bởi vì hắn không muốn ngươi chết sớm quá mà thôi."

"Phải hiểu thế nào?" Tôi có chút thắc mắc.

"Thất thiên vương không hòa thuận, lão yêu quái cùng Hoàng Tuyền là hai đại thế lực. Ngươi có để ý không, Huyết Anh Vũ và Đỗ Thánh tới chúc thọ, nhưng những người khác thì không." Đao Thần giải thích.

"Ý ngươi là trong tổ chức cũng chia bè kết phái?" Tôi bừng tỉnh đại ngộ.

"Đúng, lão yêu quái muốn độc quyền một nhà, cho nên hy vọng ngươi sống sót, tiếp tục kìm hãm Hoàng Tuyền, kết quả lại tự đào mộ cho bản thân, thật mỉa mai! Ngươi tiêu diệt Cảnh Vương Gia đã gián tiếp cổ vũ cho thế lực Hoàng Tuyền, ta nghĩ sắp đến ngày ngươi phải đối mặt với kẻ địch vô cùng mạnh, thậm chí có khả năng phải bỏ mạng." Đao Thần đáp.

"Ngay cả ngươi cũng không tin Giang Bắc Tàn Đao có thể bị quật ngã?" Tôi cau mày.

Đao Thần cười: "Trước giờ ta chỉ tin Đề Hình Quan Tống Từ mới có bản lĩnh này. Nhưng giờ chứng kiến những gì ngươi làm, từ bước bắt đầu tin. Vừa gặp thịnh thế, vừa gặp minh quân, lại có hiền thần, thiên thời địa lợi nhân hòa đều đủ, ngày mà ta mong đợi đã tới."

"Cảm ơn!" Tôi nói một câu tự đáy lòng.

Chương 661: Vương Đại Lý bị lừa

Sáng hôm sau chúng tôi lên đường quay về Nam Giang, mấy nay ở nơi phương bắc, khi trông thấy Nam Giang non xanh nước biếc, tâm trạng ai cũng bồi hồi.

Xuống tàu, Tiểu Đào cười khổ: "Làm xong trận này, có thể sẽ tiếp tục phải bận rộn, chắc chắn có một đống việc đang chờ em."

Tôi nói: "Em đã là tổ trưởng tổ đặc án rồi, việc trong cục vẫn không từ, chân đứng hai thuyền, không sợ ngày nào đó mệt chết sao?"

Tiểu Đào nói: "Anh nghĩ em là kẻ cuồng công việc à, chẳng qua là giờ không đủ người, lại ngu ngốc bị Tôn cục trưởng yêu thích, nhất định không cho đi. Thôi không nói nữa, em về trước đây."

Băng Tâm cười hì hì: "Muội với Tống Dương ca ca về cửa hàng Đại Lý chút vậy."

"Bớt đi, cô hỗ trợ tôi chia sẻ công việc." Tiểu Đào kéo tay con bé đi.

Băng Tâm kháng nghị: "Muội là pháp y mà, aiz công việc của tỷ, muội tham gia làm gì."

"Đã là người của tổ đặc án thì phải đa dụng, đi!"

Lão Yêu thở dài: "Haiz, ta phảng phất thấy được tương lai của mình rồi...Thôi, ta về trường khoe huy chương đây, Tiểu Tống Tống, ngươi nhớ đến thăm ta nhá."

Tôi quay về cửa hàng, tất cả vẫn như lúc đi, Vương Đại Lý vui mừng nói: "Ai da ngươi về rồi, ngày nào ta cũng ngóng mỏi mắt. Mẹ ơi, tay ngươi sao vậy?"

"Gãy xương thôi, không đáng ngại." Tôi đáp.

"Đi, ra nhà hàng tẩy trần cho ngươi!" Đại Lý hăm hở.

Tôi cười: "Nhà hàng cái gì, nấu bát mì ăn liền đi. Lúc ta không có ở đây, không xảy ra chuyện gì chứ?"

"Không có không có, tất cả đều ổn." Tuy miệng nói vậy, nhưng nét mặt Đại Lý hình như có gì đó giấu diếm.

Quay về nhà, thành thật mà nói, tôi chưa quen với việc nhàn rỗi. Trước Vương Đại Lý nhắn wechat cho tôi, hắn muốn mở chi nhánh, nhưng từ lúc về không thấy nói gì. Cứ lần nào tôi nhắc tới chuyện đó thì hắn lại lấp liếm, nói cái gì mà thời cơ chưa chín muồi, tôi nghĩ thầm, mở chi nhánh cần gì thời cơ?

Hôm nay Vương Đại Lý đi ra ngoài kiếm mối, tôi trông coi cửa hàng. Chợt Lạc Ưu Ưu đi vào, đã lâu không gặp con bé, tôi dĩ diên là rất vui, hỏi: "Tìm Đại Lý à?"

"Không tìm anh ấy, Tống Dương học trưởng, anh có thể giúp em chuyển bức thư này cho anh ấy không." Vừa nói con bé vừa rút ra một phong bì, bên ngoài không đề gì cả.

Lúc đi, Lạc Ưu Ưu còn nói: "Cám ơn học trưởng trước giờ chiếu cố."

Tôi lập tức ý thức được có gì không đúng: "Quay lại đã! Đây là cô muốn chia tay với hắn?"

Lạc Ưu Ưu cắn môi không nói, hình như có ẩn tình. Chẳng trách gần đây cứ cảm giác Vương Đại Lý là lạ, có đêm nằm mơ còn khóc, tôi lay tỉnh hỏi tình hình, hắn còn nói mơ thấy mẹ, đơn giản

là nói láo, mẹ hắn còn sống sờ sờ cơ mà.

Với sự thấu hiểu người bạn thân của mình, tôi nghĩ nhất định Vương Đại Lý đã làm gì có lỗi với Lạc Ưu Ưu, mặc dù vấn đề tình cảm là chuyện riêng, nhưng tôi không đành lòng thấy cả hai tan vỡ, vì vậy nói: "Kiếm chỗ nào ngồi nói chuyện."

Lạc Ưu Ưu im lặng gật đầu.

Chúng tôi đến một quán cà phê gần đó, gọi hai tách cappuccino, tôi đi thẳng vào vấn đề: "Cô và Đại Lý cãi nhau?"

Lạc Ưu Ưu cúi đầu khuấy cà phê, hồi lâu mới lên tiếng: "Tống Dương học trưởng, anh và bạn gái dạo này quan hệ tốt chứ?"

"Rất tốt, sao vậy?" Tôi nhíu mày.

"Có chuyện em nghĩ mãi không ra, có phải đàn ông có tiền thì liền trở nên xấu?"

"Cái này cũng tùy người." Lời vừa ra khỏi miệng, tôi cảm thấy mình sai rồi, nói vậy khác gì gián tiếp hủy nhân phẩm của Đại Lý.

Tôi biết bản chất hắn không xấu, chỉ là không chịu được cám dỗ, càng chắc chắn hắn đã làm gì có lỗi với người ta. Đột nhiên Lạc Ưu Ưu bật khóc, khách trong tiệm đều nhìn khiến tôi lúng túng, vội đưa khắn giấy. Khóc một lúc, con bé mới nói, thì ra hôm đó bạn học của con bé trông thấy Đại Lý đi cùng một cô gái ăn mặc rất lẳng lơ vào khách sạn. Sau đó Lạc Ưu Ưu chất vấn thì Vương Đại Lý không thừa nhận, còn nổi giận, con bé khóc không biết bao nhiêu nước mắt, hôm nay mới quyết định chia tay.

Có thể tưởng tượng phản ứng của tôi thế nào khi nghe được chuyện này, trong lòng nói, Đại Lý à Đại Lý, ngươi có thể vô liêm sỉ vậy sao?

Nhưng dù sao hắn cũng là bạn thân của tôi, tôi chỉ có thể nói

đỡ: "E là trong này có hiểu lầm gì không?"

"Hiểu lầm gì chứ, nếu như chỉ là bàn chuyện làm ăn sao anh ấy không nói, hơn nữa gần đây đối xử với em ngày càng lạnh nhạt, nhất định là có mối tình bên ngoài rồi." Lạc Ưu Ưu khuấy cà phê, nói.

"Cô đừng suy nghĩ nhiều, để tôi đi hỏi hắn xem." Tôi nói.

Lạc Ưu Ưu lắc đầu: "Không cần, cám ơn anh. Em cảm thấy mình đúng là mù quáng."

Quay về cửa hàng, nhân viên nói với tôi, Vương Đại Lý vừa về lúc nãy, trông thấy bức thư trên quầy thì cả người bất an, chạy ra ngoài.

Tôi quên mang bức thư theo, tâm lý rối loạn, đây là chuyện gì? Tại sao tôi phải dính vào chuyện này chứ.

Nhắn tin cho Đại Lý hỏi hắn ở đâu, hắn lại trả lời chẳng liên quan: "Cuộc sống chẳng có gì thú vị." Tôi vừa bực vừa buồn cười, nhắn tin thoại mà hét lên: "Chết ở đâu rồi, mau nói vị trí!"

"Nhà...trong nhà."

Tôi lập tức quay về phòng, chỉ thấy Vương Đại Lý ngồi bệt dưới đất, tay xách chai rượu, dáng vẻ y như một lão trung niên vô gia cư. Giật lấy chai rượu, tôi hỏi: "Chuyện gì, ngươi lừa dối con người ta thật?"

"Ta lại hy vọng đúng là vậy ấy...đưa rượu đây."

"Cút!" Tôi mắng.

Vương Đại Lý loạng choạng đứng dậy, tôi cho rằng hắn muốn cướp lại chai rượu, ai dè lại đột nhiên gào khóc, nhào vào ngực tôi: "Dương tử, ngươi phải làm chủ cho ta, ta bị người ta lừa!"

Tôi hơi hồi hộp: "Lừa bao nhiêu?"

"Toàn bộ tiền vốn mở chi nhánh, trong đó một phần là tiền vay ngân hàng." Dứt lời hắn lại càng khóc dữ hơn.

Tôi vỗ lưng hắn: "Khóc lóc thì giải quyết được gì, ngồi xuống nói rõ xem nào."

"Ít nhất thì nước mắt cũng tạm thời an ủi trái tim bị thương của ta."

Tôi cười văng tục: "Ngươi con mẹ nó đổi nghề làm nhà thơ à? Ngồi đang hoàng xem nào."

Vương Đại Lý ngồi xuống, cứ như một góa phụ oan ức lau nước mắt, kể hết chuyện xảy ra.

Hôm đó hắn ra ngoài làm việc, trên đường đi Từ Châu có gặp một cô gái ăn mặc sang trọng, khí chất cao quý, nói giọng HongKong hỏi thăm địa chỉ một khách sạn. Khách sạn ở ngay gần đó, Vương Đại Lý tốt bụng dẫn cô ta tới. Đến nơi, cô gái cảm ơn rất nhiều, mời hắn lên phòng uống một ly, Đại Lý là người đàng hoàng, cũng không đề phòng nhiều, chẳng chút suy nghĩ liền đồng ý.

Lên phòng, nghĩ chỉ uống một ly, ai dè cô gái gọi một chai Champagne rất đắt tiền, vừa cụng ly vừa nói: "Trai đẹp à, anh biết không, gần đây tôi đầu tư kiếm được thật nhiều. Không nghĩ tiền giấy lại kiếm dễ như vậy."

Vương Đại Lý tò mò hỏi: "Đầu tư cái gì?"

Cô gái không chịu tiết lộ, Vương Đại Lý mất hứng, định cáo từ thì cô ta nhận được một cuộc gọi, Vương Đại Lý loáng thoáng nghe được mấy câu gì mà 50% hoa hồng..., lòng tham chợt trào dâng.

Chờ cô gái cúp máy, Vương Đại Lý năn nỉ đối phương nói cho

mình biết, rốt cuộc cô ta đầu tư cái gì.

Năn nỉ mãi thì cô gái mới chịu tiết lộ, cũng dặn hắn ngàn vạn lần đừng nói cho ai biết, càng nhiều người biết thì cơ hội kiếm tiền càng nhỏ đi. Thì ra gần đây trên thị trường có một loại thuốc chế từ bọ cạp, vốn là thứ không có giá trị, nhưng theo nghiên cứu mới đây khoa học phát hiện bên trong nó có một chất kháng thể ung thư. Quốc gia sợ công bố tin tức sẽ dẫn tới thị trường hỗn loạn, liền thông qua đường dây bí mật thu mua với số lượng lớn. Những người biết nội tình nhập hàng rồi bán ra, mua một thì lời mười.

Nghe đến đó tôi bật cười: "Chính sách quốc gia? Tin tức nội bộ? Đây không phải là lừa đảo thì là cái gì!"

Chương 662: Vụ án tiếp viên hàng không

Vương Đại Lý như gã khờ, lập tức cắn câu, vội vàng hỏi: "Tỷ tỷ, có thể cho tôi góp vốn không?"

Cô gái tỏ ra bị làm khó, nói giám đốc cô ta quen chỉ nhận những đơn hàng trị giá 1 triệu trở lên, ít hơn không bán. Giờ trong tay cô ta có 500 ngàn vốn lưu động, đang định đầu tư tiếp, chuẩn bị vay ngân hàng 500 ngàn còn lại. Vương Đại Lý lập tức nói: "Tôi có thể chi 500 ngàn."

Vì vậy cô gái để lại số liên lạc, mấy hôm sau Vương Đại Lý mang hết số tiền định mở chi nhanh đến tìm nữ đầu tư kia.

Đương nhiên là hắn cũng từng nghĩ, chuyện bánh trên trời rơi xuống phải chăng là giả, nhưng khi nhìn thấy công ty kia hoành tráng, tâm lý nghi ngờ liền bị gạt bỏ. Giám đốc nói với hắn rất nhiều lời mây mù, vừa phân tích thị trường vừa giảng giải rủi ro, hắn nghe mà đơ người.

Cô gái kia thì ngồi một bên cổ vũ, ám chỉ rằng nếu đầu tư thành công, hắn sẽ trở thành ông chủ lớn. Dưới đủ loại vừa đấm vừa xoa, Đại Lý liền dứt khoát móc hầu bao bỏ ra số tiền mồ hôi nước mắt của mình. Nhưng chỉ ngày hôm sau, giám đốc cùng vô gái kia đều không liên lạc lại, wechat đen sì, điện thoại không gọi được, hắn chạy tới công ty kia thì thấy đã chẳng còn ai.

"Ta lúc đó cảm giác như trời long đất lở, suýt nữa thì nhảy lầu. Sao ta lại ngu như vậy, ngu như vậy, ngu như vậy???" Vừa nói hắn vừa vò đầu bứt tai.

Tôi thật muốn mắng một trận khốn kiếp, nhưng thấy hắn khổ sở như vậy lại thôi, hắn nói tiếp: "Có điều ta không nghĩ ra, sao bọn lừa đảo lại tìm đúng mình."

Tôi dở khóc dở cười: "Nếu ta là lừa đảo, ta cũng tìm ngươi."

"Tại sao?" Vương Đại Lý hỏi.

"Ngươi nhìn lại mình xem, đồng hồ, giày da, thắt lưng, nhìn qua đã thấy có tiền, lại đi kèm gương mặt ngây thơ, hiển nhiên là ra đời chưa lâu. Ngươi đi trên đường có khác nào giơ cái bảng hiệu 'Mau tới lừa tôi'?"

Vương Đại Lý cúi đầu nhìn đồng hồ đeo tay, lúng túng nói: "Đây không phải là ta cố ý khoe của, thường ngày gặp gỡ khách hàng, dù gì cũng phải có thể diện một chút. Ta cũng canh ngày sales off mới dám mua."

"Ta biết. Nhưng gặp chuyện lớn như vậy, ngươi cũng không bàn bạc với Lạc Ưu Ưu, lại còn nổi giận với con bé. Đây là ngươi sai chứ?" Tôi trách móc.

"Mấy ngày đó tâm trạng ta kém đến cực điểm, cô ấy lại chất vấn ta có phải hẹn hò với cô gái khác, ta mới nổi giận...Sau chuyện này ta rất hối hận, nhưng nghĩ lại mình cũng gần như phá sản rồi, chút tình cảm này cũng không giữ được, hay là chia tay. Nhưng trong lòng ta rất khổ tâm, haiz!" Vương Đại Lý đáp.

Nghe tới đó, tôi chỉ muốn đập cho hắn một trận: "Ngươi nghĩ Lạc Ưu Ưu yêu người vì tiền? Đã nói rồi, ngươi chỉ là một hộ cá thể tự thân, cũng có phải đại gia gì cho kham?"

"Nhưng mà sau này, ngay cả tiền mời nàng đi ăn, đi dạo ta đều không có." Đại Lý ấp úng nói.

"Nghiêm trọng như thế?" Tôi thất kinh.

Vương Đại Lý vừa khổ sở vừa nói: "Không chỉ có toàn bộ tiền gửi ngân hàng, giờ ta còn nợ tiền ngân hàng nữa, làm không tốt thì tiền lương tháng sau cũng không đủ trả nhân viên. Haiz, cuối cùng quần xì múc canh, ta vốn cho rằng mình có thể thoát kiếp điểu ti, xem ra nhất định số phận ta là một loser chính hiệu rồi."

Tôi trầm mặc một hồi, chuyện này nếu xảy ra trên người ai đó tôi chẳng buồn quản, nhưng lại xảy ra trên người Đại Lý, bên cạnh đó tôi cũng có phần trong cửa hàng, liền nói: "Đừng khổ sở nữa, để đại ca đi tìm tiền về cho ngươi."

"Nhưng đám lừa gạt đó chắc chắn đã bỏ trốn rồi." Vương Đại Lý não nề.

"Không thử làm sao biết." Tôi trấn an: "Đừng buông bỏ hi vọng dù bất kỳ hoàn cảnh nào."

Đại Lý cảm động nắm tay tôi: "Hảo huynh đệ!"

Tôi nói: "Giờ ngươi đừng chìm đắm nữa, đến trường tìm Lạc Ưu Ưu giải thích rõ, thái độ thành khẩn một chút."

Hắn ủ rũ cúi đầu: "Liệu nàng có coi thường ta không?"

"Có! Nhưng ta tin con bé cũng sẽ tha thứ cho ngươi."

Tôi bảo Đại Lý nhớ lại tướng mạo bọn lừa đảo một chút, rồi bắt xe đi đến công ty kia. Trên đường, radio trong xe đang phát một bản tin: "Ngày hôm qua cảnh sát tìm thấy thi thể nghi phạm Hiền mỗ ở bờ sông Hộ Thành, vụ án tuyên bố kết thúc."

Tôi giật mình, hỏi tài xế: "Bác tài, đây là vụ án gì vậy?"

Tài xế cười: "Cậu không biết à, là vụ án nữ tiếp viên hàng không bị giết. Lúc xảy ra làm chấn động lắm, một cô gái trẻ trung như vậy, bắt một chiếc xe, trên đường bị tài xế quấy rối, sau đó mất tích. Rồi người ta phát hiện thi thể, mặt bị dao rạch nát, thật

là thảm! Cậu nghĩ cha mẹ cô ấy đau lòng đến dường nào, hung thủ này thật không bằng cầm thú, cho nên nói loại taxi công nghệ này..." Tiếp đó là một tràng thao thao bất tuyệt nói xấu loại hình taxi công nghệ của tài xế, tôi chỉ có thể cười trừ.

Vốn lúc đó nghĩ đây chỉ là một vụ án bình thường, ai ngờ nó lại dính líu đến tôi.

Tới tòa nhà kia, lên tầng 15, quả nhiên đã dọn đi hết, thực ra văn phòng cho thuê này cũng chỉ vài chục ngàn một tháng, tùy tiện tìm vài người vào giả làm nhân viên, là mánh khóe thường dùng của bọn lừa đảo.

Hơn nữa bọn lừa đảo luôn là diễn viên trời sinh, mặc đồng phục ngành nghề nào sẽ trở thành người làm ngành nghề đó, còn giống hơn người thật, lúc nào cũng cho ta một cảm giác tin tưởng.

Có điều nói đi cũng phải nói lại, bị lừa là vấn đề tự bản thân, ngươi có chút lý trí thôi cũng sẽ không tin chuyện cái bánh trên trời rơi xuống như vậy, suy cho cùng là thấy lợi tối mắt.

Tôi nhắm mắt, mở ra, dùng động u chi đồng tìm dấu vết, đi một vòng thì thất vọng, ngoài tóc và bụi thì chẳng có gì cả. Nhặt một sợi tóc lên, tôi thấy chất tóc hơi kém, sợi tóc mỏng, cảm giác là của phụ nữ.

Đây là tóc rụng tự nhiên, không xét nghiệm ADN được, dù có nghiệm được thì trong nước cũng không có ADN đối chiếu, trừ khi người này có tiền án ở những năm 90.

Tôi vào phòng vệ sinh, nhìn cái bồn cầu trầm mặc một hồi, tâm lý đắn đo, liệu có nên bỏ qua bước này?

Suy nghĩ hồi lâu, thôi thì chọn cảnh đơn giản nhất. Tôi dùng miệng đeo găng vào tay trái, sau khi một tay bị què mới nhận ra, có rất nhiều việc mà một tay không thể làm được. Tôi vặn phần

ống nước dưới bồn rửa mặt, muốn xem có gì lưu lại không...không phát hiện gì.

Tiếp tục mở nắp cống thoát nước, một mùi hôi xộc lên, thật hối hận khi không ngậm ích uế đan. Quả nhiên bọn lừa đảo cũng không chú trọng vệ sinh, trong cống ngầm tích đầy tóc, đã biến chất, hơn nữa còn cuộn thành đống, tỏa ra mùi hôi thối.

Tôi móc đống tóc ra xem xét, khá giống với sợi tóc lúc nãy, lượng tóc rụng này hơi khác thường, hẳn là người mắc chứng rụng tóc.

Nhưng Đại Lý tả cho tôi, tay giám đốc kia tóc rất dày, có thể đây là tóc một nhân viên. Bất kể thế nào cũng tính là đầu mối, tôi bỏ đống tóc vào túi vật chứng.

Sau đó đi tìm bảo vệ, trình giấy chứng nhận, nói đang điều tra một băng nhóm lừa đảo. Bảo vệ cũng không có ấn tượng gì, mà camera nửa tháng được xóa bộ nhớ một lần, đã sớm không còn tư liệu.

Nhưng bảo vệ vẫn cung cấp cho tôi một tờ hợp đồng mà tên lừa đảo ký, trên đó có dấu vân tay và chữ ký của hắn.

Được rồi, đây miễn cưỡng coi là manh mối thứ hai. Có thể giúp Đại Lý đòi được tiền về hay không, tôi cảm giác đã có chút hy vọng mong manh...

Chương 663: Chấm đỏ mụn nhọt

Tôi tới thị cục, đầu tiên vào phòng kỹ thuật nhờ một cảnh sát quen hỗ trợ điều tra vân tay, sau đó sang thẳng phòng Pháp Y. Vào phòng, Băng Tâm đang vừa đeo tai phone nghe nhạc, vừa cân nội tạng một cái xác.

Miệng con bé lẩm bẩm bài hát của giới trẻ, tôi suýt thì bật cười, tư chất con bé đúng là khác người.

Vỗ vai con bé một cái, Băng Tâm giật mình, quay người nhìn, trông thấy tôi liền tháo găng tay, bỏ tai nghe ra.

"Sao huynh lại tới đây, có án mạng nữa à?" Băng Tâm cười hì hì.

Nhìn thi thể nam vừa bị giải phẫu trên giường sắt, tôi nói: "Bên ta không có, sao bọn muội có án mà không gọi ta?"

"Chỉ là vụ chết đuối bình thường thôi, huynh có muốn kiểm tra không?"

Tôi cười: "Không cần, chết đuối muội còn không đoán được sao. Ồ mà chết đuối, anh ta tự sát à?"

"Đúng vậy, người này là hung thủ gây ra vụ án náo động giết tiếp viên hàng không, hôm qua sợ tội đã tự sát, xác được mang tới đây giải phẫu." Băng Tâm đáp.

Cái xác nằm trên giường là một nam giới tuổi chừng 40, tướng mạo phổ thông. Tôi quan sát qua một chút, là tự sát không thể nghi

ngờ. Băng Tâm lắc đầu nói: "Thời buổi này con gái ra đường một mình thật không an toàn, lại bị tài xế công nghệ giết. Sau này muội chả dám đi taxi công nghệ đâu. Tống Dương ca ca, hay là huynh mua chiếc xe, sau này đưa đón muội đi."

Tôi đáp: "Bình thường chúng ta ngồi xe Tiểu Đào, cũng chẳng chật chội lắm, mua thêm xe làm gì?"

"Thôi đi đồ hẹp hòi! Tìm muội có chuyện gì?" Băng Tâm mân mê cái miệng nhỏ xinh xắn.

"Muội cứ làm việc tiếp đi, ta mượn máy móc ở đây chút."

Nói là máy móc, nhưng thực ra là cồn, bởi đống tóc này quá khó gỡ, tôi dùng cồn rửa sạch chúng, rồi dùng động u chi đồng quan sát kỹ. Chỉ nhìn tóc không rất là khó đoán được là nam hay nữ, nhưng tóc ngắn như vậy, ít có khả năng là phụ nữ.

Sau đó tôi dùng nhíp gắp một ít lên bỏ vào đèn cồn đốt, cẩn thận ngửi mùi cháy. Trong tóc có mùi thuốc lá, chứng tỏ xác suất khá lớn đây là nam giới nghiện thuốc.

Tôi hỏi Băng Tâm: "Chứng rụng tóc có thể gây ra bởi bệnh gì?"

Băng Tâm nhìn lên trần nhà, như đang nhẩm thuộc lòng, nói: "Rất nhiều...rối loạn nội tiết, hệ thống miễn dịch có vấn đề, tính di truyền, chế độ ăn không tốt, nghiện rượu, hoặc mỡ máu."

Tôi bổ sung: "Còn có máu xấu, thận hư!"

Băng Tâm cười khúc khích: "Huynh có kinh nghiệm đấy."

"Kinh nghiệm cái đầu muội ấy, nhìn ta khỏe mạnh thế này, có thể bị thận hư sao? Phải rồi, những chứng bệnh này có thể xét nghiệm ra không?" Tôi hỏi.

"Khả năng rất ít, mà huynh nãy giờ cứ kiểm tra đống tóc này

làm gì?" Băng Tâm thắc mắc.

Tôi thờ ơ đáp: "Sau khi trở về, phát hiện tóc đàn ông khác trên gối Đại Lý, cho nên giận tím mặt, muốn biết người này là ai."

Băng Tâm im lặng hồi lâu, tôi quay đầu nhìn, chỉ thấy con bé đang há hốc mồm, hỏi: "Thật ư?"

Suýt nữa thì tôi hộc máu: "Muội tin?"

Đúng lúc này cảnh sát tổ kỹ thuật gõ cửa, tay cầm hợp đồng thuê phòng kia, nói: "Tống cố vấn, vân tay này không tra được. Họ tên và số cmnd cũng là giả."

Tôi gật đầu: "Cảm ơn!"

Quả nhiên, nếu hắn đã dám để lại vân tay thì hẳn là không có tiền án. Tôi rầu rĩ, manh mối thoáng cái đứt đoạn, xem ra khoản tiền ngu của Vương Đại Lý không đòi được rồi.

Bỗng Băng Tâm lại gần, nhìn bản hợp đồng trên tay tôi chằm chằm, tôi hỏi: "Sao vậy?"

Băng Tâm chỉ dấu vân tay nói: "Đây là vân tay của chủ nhân đống tóc? Có thể xét nghiệm hàm lượng mỡ trên da, ít nhất cũng có thể loại bớt khả năng."

Tôi không chắc lắm vân tay và tóc có của cùng một người hay không, thôi thì ngựa chết chữa thành ngựa sống, liền nói: "Vậy làm phiền muội."

Băng Tâm mang ra kính hiển vi để xem xét, sau đó gọi tôi tới. Tôi phát hiện trên dấu vân tay có một ít vảy bong da, nó hơi nhiều so với một người bình thường.

Vương Đại Lý nói hắn nhớ một chi tiết, lúc đưa hợp đồng cho giám đốc, hắn thấy trên tay người kia có một chấm đỏ. Tâm niệm

vừa động, tôi liền nhanh chóng lấy một cuốn bệnh lý toàn thư trên giá, lật xem, khi tới phần bênh ngoài da thì hưng phấn la lên: "Người này bị lupus ban đỏ, rụng tóc, chấm đỏ, da bong tróc, hoàn toàn phù hợp."

Băng Tâm lại gần nhìn: "Nhưng trên đó nói, bệnh này đa số là phụ nữ ở độ tuổi sinh đẻ, phái nam rất hiếm."

Tôi cười: "Vậy càng dễ tìm rồi."

Tôi lập tức lao ra khỏi phòng thí nghiệm, Băng Tâm phía sau kêu lên: "Này, rốt cuộc huynh đang điều tra vụ án nào vậy, cho muội đi với."

Tôi đi tìm Tiểu Đào, kết quả nàng ra ngoài làm việc rồi, bèn gọi điện nhờ nàng điều cho mình mấy người. Tiểu Đào hỏi: "Làm gì, anh định đóng phim à?"

"Nói bậy nói bạ, anh đang làm một vụ án nhỏ, điều tra đám lừa đảo."

Tiểu Đào lập tức phản ứng: "Vương Đại Lý bị lừa?"

"Có cần phải gãi đúng chỗ ngứa như vậy không?" Tôi bật cười.

Tiểu Đào nói: "Bên em không có thừa nhân thủ, thế này đi, sư huynh em gần đây nhàn rỗi, bảo anh ấy đi cùng anh." Nàng gọi cho Nhâm cảnh quan, chỉ lát sau, một cái bát hương di động xuất hiện trong hành lang. Nhâm cảnh quan miệng ngậm thuốc, vừa đi vừa nhả độc, vài nữ cảnh sát đi sượt qua ôm miệng ho sặc sụa. Trông thấy tôi, anh ta vui mừng nói: "Đã lâu không gặp, Tiểu Đào nói cậu muốn bắt một bọn lừa đảo, đi nào!"

Tôi cười: "Sao anh hưng phấn thế, có phải đã từng bị lừa không?"

"Không có không có, tôi làm gì có tiền mà lừa. Tống cố vấn tìm

tôi hợp tác, tôi nhất định sẽ được lập công, cho nên vui ấy mà." Vừa nói anh ta vừa vứt điếu thuốc tàn trên tay, lôi một điếu khác ra châm tiếp. Tôi thầm nghĩ, nếu ngày nào đó người này chết vì ung thư phổi cũng chẳng có gì ngạc nhiên.

Nhâm cảnh quan lập tức giao nhiệm vụ, đi các bệnh viện da liễu điều tra. Tôi thật hối hận khi đi tra án cùng anh ấy, ngồi chung một chiếc xe, đơn giản là cứ như ngồi giữa đám sương mù tiên cảnh. Tôi chỉ thiếu nước ho văng cả phổi ra ngoài mà thôi.

Người hút thuốc, lớp màng khí quản sẽ bị xơ hóa, tôi nghi khí quản Nhâm cảnh quan đã như cái pô xe, vừa đen vừa cứng, khuyên nhủ: "Nhâm cảnh quan, anh bớt hút thuốc lại đi. Ai cũng ấn tượng anh như một cái ống khói, bộ dạng này tìm sao được người yêu."

"Làm sao hết buồn, chỉ có ngọc khê." Nhâm cảnh quan lim dim nói.

"Tuổi còn trẻ, buồn gì chứ?" Tôi cảm thấy tức cười.

"Đất nước chưa thống nhất, thế giới chưa hòa bình, nghĩ thôi tôi cũng buồn cho tới giờ..." Anh ta rút ra hai điếu ngọc khê: "Thử chút không?"

"Khỏi cần khỏi cần, tôi hút thuốc thụ động no rồi." Tôi vội từ chối.

"Hút thuốc cũng giống như nhân sinh vậy, phải tự mình thể nghiệm mới tốt." Vừa nói, nhà thuốc học gia lại châm một điếu, tiếp tục phóng độc. Một buổi trưa phổi tôi bị tàn phá ghê gớm, nhưng coi như đáng giá, bởi vì chúng tôi đã tìm ra người kia.

Bác sĩ và Vương Đại Lý miêu tả rất khớp nhau, người này tên Lưu Khải Kỳ, mắc chứng lupus ban đỏ nặng, rụng tóc nghiêm trọng, thường đội tóc giả. Bác sĩ nói, hôm nay hắn sẽ tới lấy thuốc,

chúng tôi quyết định ở chỗ này há miệng chờ sung!

Chương 664: Cơ trí bắt tên lừa đảo

Chúng tôi mai phục ở tiệm mì bò gần bệnh viện, trước đó đã dặn bác sĩ, người kia đến thì nhắn tin báo cho chúng tôi.

Chờ khoảng 2 tiếng, bác sĩ gửi tin: "Anh ta tới, mặc âu phục màu đỏ, cà vạt đen sọc trắng." Lát sau quả nhiên có một người đàn ông mặc vest đỏ đi từ trong bệnh viện ra, tay xách một túi thuốc, đứng bắt xe ở lề đường. Tôi định đi ra thì bị Nhâm cảnh quan đè lại, mồm ngậm thuốc nói: "Bây giờ bắt thì bắt được ngay, nhưng đám lừa đảo này luôn có đồng bọn, sợ chúng sẽ tẩu tán tài sản, rồi thuê luật sư bào chữa."

"Ý anh là bắt trộm phải bắt quả tang?" Tôi chợt hiểu ra.

"Không sai, bắt quả tang!" Nhâm cảnh quan gật đầu.

Tôi suy nghĩ một lát, nói: "Theo dõi hắn, để tôi đi thay đổi trang phục."

Tôi quay về chỗ ở, đeo đồng hồ Tiểu Đào tặng lên, xỏ đôi giày da của Đại Lý, hơi chật, sau đó đeo kính râm, vuốt keo tóc.

Nhâm đội trưởng liên tục báo cáo vị trí tên lừa đảo cho tôi để có thể thuận tiện chặn đường hắn. Tên lừa đảo đi vào một quán cà phê, có vẻ như đang chờ người, hoặc chỉ đơn giản là rình con mồi, bởi đây là một quán tương đối sang trọng.

Tôi ngồi xuống bàn đối diện hắn, làm sao để hắn cắn câu bây giờ? Chủ động tìm hắn thì không ổn, tôi phải cho hắn ngẫu nhiên thấy tôi có nhiều tiền mà lại ngu ngơ.

Tôi gọi một ly cà phê, khi bồi bàn mang tới, liền lôi tờ 100 tệ duy nhất trong túi ra, đập xuống bàn, hời hợt nói: "Khỏi thối!"

Sau đó lấy điện thoại ra giả vờ gọi: "Tử Khâm, đang đi chơi à? Phong tân hội sở? Mẹ, cái nơi quê mùa như thế cũng đi, ca dẫn ngươi tới một chỗ, bảo đảm ngươi vui đến quên cả trời đất."

Tên lừa đảo bắt đầu bị thu hút, tôi nói tiếp vào điện thoại: "Lão Vương, chết ở đâu rồi, từ Mỹ về cũng không điện cho ta. Mai đi ăn gì chứ, dẫn chị dâu...cái gì, thay bạn gái rồi à, mẹ nó, ngươi thật là đào hoa."

Tên lừa đảo chợt đứng dậy bỏ đi khiến tôi nản chí, chẳng lẽ diễn xuất của mình quá tệ?

Tôi định bỏ về, trong đầu nghĩ chuyện vặt vãnh này hay là để cho Tiểu Đào làm. Vừa đứng dậy thì đột nhiên một người đụng phải tôi, tách cà phê trong tay anh ta văng đầy quần áo, nhìn một cái, chính là tên lừa đảo kia.

Diễn xuất của tôi hoàn toàn không ứng phó được tình huống bộc phát này, đang không biết làm sao thì tên lừa đảo nở nụ cười, thay tôi lau vết bẩn: "Ngại quá ngại quá! Tôi sơ ý, hay là để tôi đền cậu một bộ quần áo?"

Tôi cau mày: "Thôi khỏi cần, lần sau chú ý một chút."

"Như vậy sao được, một bộ quần áo tôi đủ sức đền, để tôi dùng wechat chuyển cho cậu."

Tên này đúng là cao tay, lại dùng cách như vậy để coi như vô tình biết phương thức liên lạc. Chúng tôi trao đổi wechat, hắn rất phóng khoáng chuyển cho tôi hẳn 1000 kèm theo câu xin lỗi, trong khi đó bộ quần áo tôi mặc chỉ đáng cỡ 200 tệ.

Sau khi tên lừa đảo đi, Nhâm cảnh quan nhắn tin, hỏi: "Có tiếp tục theo dõi không?"

Tôi nhắn lại: "Không cần, tạm thời lui quân, hắn sẽ đến tìm tôi."

Bình thường thì tôi rất ít khi đăng status, chỉ thỉnh thoảng up vài hình ảnh đồ ăn ngon bởi tôi không muốn lộ chân tướng. Để hợp lý cho diễn xuất vừa rồi, tôi tìm một tấm ảnh ăn chơi về đêm up lên, rất nhiều bạn bè cmt hỏi: "Mẹ ơi, Tống Dương, ngươi trụy lạc rồi!"

Còn có một bạn học lâu ngày không liên lạc, nhắn tin hàn huyên nửa ngày, sau đó hỏi vay tiền khiến tôi dở khóc dở cười.

Trên mạng xã hội của tên lừa đảo thì toàn là mấy thuật ngữ chuyên môn về đầu tư này nọ, người xem sẽ thấy rất nhàm chán.

Hai ngày sau thì đột nhiên tên lừa đảo liên lạc với tôi, hỏi: "Tiểu ca, cậu đang đi làm ở đâu?"

Tôi đáp: "Không đi làm đâu cả, đang ở nhà."

"Há, nhìn wechat của cậu cũng là một người sống tình cảm đấy..."

Tôi buồn cười, chịu đựng sự chán ghét khi tán gẫu cùng hắn. Sau khi thành bạn bè, hắn mới uyển chuyển tiết lộ, có một món đầu tư không biết tôi có hứng thú không. Tôi hỏi là cái gì, hắn dặn: "Cậu ngàn vạn lần đừng nói cho người khác biết, gần đây có một loại thuốc chế từ bọ cạp..."

Ngày hôm sau, tôi ăn mặc chỉnh tề đi tới một công ty do hắn cho địa chỉ. Vào bên trong, chỉ thấy một đống nhân viên đang bận rộn công việc, tiểu thư lễ tân khách khi hỏi: "Tiên sinh, xin lỗi ngài có hẹn trước không?"

Tôi thầm nghĩ đúng là bài bản, để lừa tôi mà thuê nguyên một tầng lầu, làm y như thật.

Nhưng chúng không hề biết, hiện giờ cả tòa nhà đã bị hơn 20 cảnh sát mặc thường phục bao vây, trên người tôi cũng cài máy nghe lén.

Hành động sau đó, thuận lợi y như kế hoạch, tôi đàng hoàng ngồi nghe tên lừa đảo phân tích thị trường và chiến lược đầu tư suốt nửa tiếng đồng hồ. Khi tôi chuẩn bị giao tiền thì lập tức một tốp cảnh sát đạp cửa xông vào, quát ra lệnh cho tất cả đứng im.

Sau khi biết sự thật, tên lừa đảo khóc lóc nước mắt nước mũi dầm dề, nói nếu sớm biết đã không làm chuyện này. Tôi ghê tởm mắng: "Thôi đi, một nam nhân chân tay lành lặn, làm gì không làm lại đi làm cái trò lừa đảo. Ngươi nói xem đã hại bao nhiêu người rồi!"

Tên lừa đảo tỏ ra thành khẩn: "Báo cáo chính quyền, chỉ mới lừa một mình cậu, nếu như tôi nói láo nửa câu, trời đánh ngũ lôi oanh đỉnh."

"Nếu chưa từng lừa ai, ngươi nghĩ ta sẽ tìm ra ư? Cô gái đồng lõa với ngươi đâu?" Tôi cười lạnh.

"Không có, chỉ mình tôi làm!" Tên lừa đảo khẳng định.

Tôi bảo Nhâm cảnh quan tra hồ sơ hộ tịch của hắn, Lưu Khải Kỳ có một người vợ tên là Nhiệt Độ Đình, tướng hoàn toàn phù hợp với 'nữ nhân khí chất cao quý' mà Đại Lý miêu tả. Hóa ra là một đôi mèo mả gà đồng.

Trên đường về, Nhâm cảnh quan cứ luôn khen tôi phá án thần tốc, nghe mà xấu hổ. Chúng tôi giải tên lừa đảo về thị cục, những tội phạm giết người còn chẳng làm khó được tôi, một tên lừa đảo có là gì. Vừa xuất ra một chút thủ đoạn thẩm vấn, vừa đấm vừa xoa liền khiến hắn khai hết tất cả.

Đôi mèo mả gà đồng này cũng là gây án theo kiểu du kích,

định lừa trót lọt ba vụ ở Nam Giang sẽ chuyển đi nơi khác, nhưng lại gặp tôi, kết quả là bị bắt.

Tôi hỏi: "Vợ ngươi đâu?"

"Cô ấy mất tích."

Vẻ mặt hắn không giống đang nói láo, nhưng cũng chưa chắc, dù gì cũng là chuyên gia lừa đảo. Vì vậy tôi hỏi: "Tại sao không báo cảnh sát?"

Hắn cười: "Loại người như chúng tôi, nào dám dính dáng đến cảnh sát."

Tôi nói: "Cô ta ôm tiền bỏ trốn?"

"Phải!" Tên lừa đảo gật đầu.

Nhưng câu này thì lại rõ ràng là nói dối, tôi vỗ bàn một cái: "Ngươi đàng hoàng cho ta một chút! Nhìn tám chữ sau lưng ta xem, hỏi lại lần nữa, có phải cô ta ôm tiền bỏ trốn?"

Lưu Khải Kỳ bị dọa mặt tái mét, ấp úng: "Không phải, tiền luôn bị tôi giấu trong tài khoản bí mật."

Hắn khai ra số tài khoản và mật khẩu, tất cả số tiền Đại Lý bị lừa đã được lấy về. Đọc tin nhắn, hắn mừng chảy nước mắt nói: "Tống Dương, được quen biết người anh em như ngươi là phúc phần của ta. Đại ân không lời nào nói hết được, ta mời người ăn ba ngày cơm."

"Ăn cái con khỉ! Ngươi đi mua món quà mà xin lỗi với Lạc Ưu Ưu mau." Tôi mắng.

"Khỏi cần, chúng ta đã quay lại với nhau rồi."

Tôi cười khổ một hồi, tốc độ thật đúng là như chớp. Khoản tiền còn lại trong tài khoản, Nhâm cảnh quan căn cứ vào lời khai

của Lưu Khải Kỳ mà từ từ trả lại cho người bị hại. Sau đó còn có một chuyện cười nho nhỏ, anh ta liên lạc với mấy người bị hại, vừa nhắc đến chuyện tiền nong, liền bị đối phương coi là tên lừa đảo.

Vụ án lừa tiền này đối với tôi mà nói chỉ như một đĩa thức ăn nhỏ, đến đây coi như đã hoàn thành, thế nhưng vợ của Lưu Khải Kỳ vẫn đang nhởn nhơ ngoài vòng pháp luật. Tôi vốn không định xen vào nữa, nhưng Nhâm cảnh quan để thuận lợi bàn giao vụ án, đã nói lời thỉnh cầu tiễn phật tới Tây phương, nhờ tôi làm nốt.

Đã trót lên thuyền, tôi cũng chỉ còn cách đáp ứng, coi như hy sinh vì cơ sở. Nhưng không ngờ, điều tra thì lại phát sinh một vụ án mạng!

Chương 665: Thi thể nữ ở nhà máy hóa chất

Hôm sau, mình tôi tới nhà tên lừa đảo, vào bên trong tôi không khỏi cảm khái, sang trọng như vậy thì hắn đã lừa không biết bao nhiêu tiền của người ta. Mà đây mới chỉ là nhà tạm của hắn ở Nam Giang.

Tôi tìm kiếm trong phòng, phát hiện trên tủ lạnh dán đầy giấy ghi chú, những dự định làm gì của vợ Lưu Khải Kỳ đều viết trên đó, ví như Chiều 3h đi làm đầu; 6h tối ăn cơm với bạn, vân vân.

Kiểm tra phần ngày tháng, nữa lừa đảo ghi lại điều cuối cùng là 9h tối đi thẩm mỹ viện, 23/11, tức là hôm kia. Tôi chợt đau đầu, sao mình lại phải dính đến chuyện này chứ?

Nhớ ra trong phòng ngủ có mấy tờ quảng cáo thẩm mỹ viện, xem ra cô ta rất để ý đến nhan sắc, liền lấy một chai sữa chua nước, ngồi xuống ghế, lần lượt bấm điện thoại cho các cơ sở thẩm mỹ này.

Hỏi một vòng, một cơ sở nói đúng là Nhiệt Độ Đình là khách hàng của họ, tuần nào cũng tới chăm sóc, nhưng hôm kia hẹn mà chưa thấy tới. Tôi nói cảm ơn sau đó cúp máy. Lưu Khải Kỳ có nói, vợ hắn lái xe đi, Nhâm cảnh quan đang tra hỏi những xe cộ bị mất. Ban nãy xem tủ quần áo, nữ lừa đảo cũng không có dấu hiệu bỏ đi, mặt nạ trong tủ lạnh đã chuẩn bị sẵn, việc này chứng tỏ chuyện cô ta mất tích là không có dự định từ trước.

Uống hết chai sữa chua, tôi ném vào thùng rác, đi chỗ khác điều tra. Trong điện thoại của tôi có ảnh chứng minh thư của Nhiệt Độ Đình, tôi tìm vài người trong chung cư hỏi thăm, không

ai ấn tượng gì. Chỉ có bảo vệ nói từng gặp, nhưng cũng không biết việc cô ta mất tích.

Từ những manh mối trong tay, rất có thể nữ lừa đảo này mất tích trên đường đi thẩm mỹ viện, chỉ có thể dùng cách đần độn là tìm một lượt đoạn đường này. Thành thật mà nói, chuyện này có chút mò kim đáy bể, một người trưởng thành không có khả năng ở im một chỗ hai ngày, nhưng trừ cách đó ra tôi cũng chưa nghĩ ra cao chiêu gì.

Tôi gọi Nhâm cảnh quan tới, bảo anh ấy lái xe chở mình đến cơ sở thẩm mỹ viện kia, trên đường quan sát bốn phía xung quanh, nhưng tới nơi cũng chẳng thu hoạch được gì.

Tôi nói: "Đổi con đường khác dẫn tới đây đi."

Đi con đường thứ hai, cũng không có phát hiện. Giờ đã là buổi trưa, Nhâm cảnh quan ái ngại: "Thật ngại quá, bắt cậu điều tra những thứ này đúng là dùng dao mổ trâu để giết gà, đợi lát mời cậu bữa cơm nhạt."

"Ăn cơm không cần vội, mà sao anh cứ nhất định phải bắt cô gái này, chạy đi chạy lại mất công."

"Bởi tôi là người thích làm việc một cách hoàn mỹ, đã không làm thì thôi, làm thì phải làm tới cùng." Nhâm cảnh quan đáp.

Con đường thứ ba tương đối vòng vèo, tôi có cảm giác khả năng cô ta đi đường này không lớn. Đang lái xe đột nhiên Nhâm cảnh quan phanh gấp, lấy một bức ảnh trong túi ra, nhìn đi nhìn lại, rồi vỗ đùi la lên: "Chiếc xe kia chính là xe của nghi phạm!"

Đây là một phát hiện quan trọng, tâm trạng tôi vui mừng, rốt cuộc cái vụ án lừa đảo này cũng có thể kết thúc. Chúng tôi xuống xe đi tới chiếc xe trước mặt. Nhâm cảnh quan sờ ống pô, nói: "Còn ấm, rõ ràng vừa có người lái tới đây."

"Chúng ta ở đây chờ chủ xe đi." Tôi nói.

"Qua tiệm đồ cay Tứ Xuyên kia ăn cơm đi, tiệm này có phục vụ đặc biệt." Nhâm cảnh quan chỉ sang bên cạnh.

"Phục vụ đặc biệt?" Tôi tò mò.

Chúng tôi vào tiệm đồ cay Tứ Xuyên, gọi vài đĩa thức ăn, sau đó thì 'phục vụ đặc biệt' tới, thì ra là một tẩu thuốc lớn, Nhâm cảnh quan rít mấy hơi, mặt đầy hưởng thụ: "Có phong vị khác, Tống cố vấn có muốn một cái không?"

Tôi xem thường: "Tôi khuyên anh đổi sang hút thuốc lá điện tử đi, chết muộn hơn mấy năm chẳng phải được hưởng thụ thêm mấy năm sao?"

Nhâm cảnh quan xua tay: "Hút cái đó chẳng thú vị gì cả."

Ăn cơm cùng một quỷ khói Kỷ Hiểu Lam đầu thai, quả thực chẳng có chút vui thú gì. Ăn được một nửa thì đột nhiên có bóng dáng mấy người trẻ tuổi bước ra chiếc xe kia, chúng tôi lập tức buông đũa chạy ra ngoài.

Nhâm cảnh quan chặn trước đầu xe, hét: "Đi xuống cho ta!"

Tiểu tử xuống xe, đầu óc mơ hồ nhìn chúng tôi, Nhâm cảnh quan nói: "Thành thật khai báo, chiếc xe này từ đâu ra?"

Một tên tóc vàng nói: "Là của cha tôi tặng sinh nhật."

Tôi không khỏi buồn cười, cũng rất giỏi nói dối đấy. Nhâm cảnh quan nói: "Nói như thật nhỉ, có cần ta gọi điện về đội quản lý phương tiện hỏi không. Khai báo cho thành khẩn."

Mấy đứa nhìn lẫn nhau, dùng khẩu hình trao đổi gì đó, hình như đang tính nước chạy, tôi vội trấn an: "Đừng sợ, chúng tôi không phải đến bắt các cậu, chỉ là đang tìm một người. Các cậu cứ

nói thật, chiếc xe này có phải là nhặt được hay không?"

Tôi dùng động u chi đồng nhìn chằm chằm vào tên tóc vàng, hắn lúng túng gãi đầu: "Cảnh sát thúc thúc, ông cũng thật lợi hại, vậy mà đoán được...Hôm đó buổi tối chúng tôi ra ngoài chơi, bắt gặp chiếc xe này đỗ ven đường, ổ vẫn cắm chìa, liền lái đi. Đây không tính là phạm pháp chứ?"

Tóc vàng cười hề hề: "Ngại quá, bọn tôi đang chuẩn bị đi hát karaoke, hay là tôi nói vị trí cho hai người, rồi tự hai người đi tìm."

"Tiểu tử, có phải muốn cùng ta về cục một chút?" Nhâm cảnh quan uy hiếp.

Tôi từng quen biết với đám thanh niên kiểu này, hiểu sự láu lỉnh của chúng, muốn kết thúc chuyện cho sớm bèn học cách Tiểu Đào, rút ra 100 tệ: "Đây là phần thưởng cung cấp đầu mối."

Tóc vàng mặc cả: "Cảnh sát thúc thúc, chúng tôi có 4 người lận, thúc chỉ cho một người à?"

Lòng tôi thầm văng tục, móc ra 3 tờ nữa, lúc này chúng mới đồng ý. Lên xe, Nhâm cảnh quan nói: "Tống cố vấn, không phải là tôi phê bình cậu, nhưng cậu làm vậy mất hết hình tượng cảnh sát nhân dân."

Tôi đáp: "Thứ nhất tôi không phải cảnh sát, thứ hai, anh nghĩ tôi rảnh rỗi lắm à, ngày nào cũng rong ruổi đi tìm một nữ lừa đảo? Kết thúc chuyện này cho sớm đi."

Đám thanh niên lái xe đi trước, chúng tôi theo sau, cỡ 30p thì tới một bãi đất hoang, cách đó 50m có một nhà máy hóa chất. Tóc vàng cười: "Cảnh sát thúc thúc, là ở đây, chúng tôi đi được rồi chứ?"

Nhìn khung cảnh vắng lặng này, 9h tôi chắc chắn ở đây đen kịt một màu, tôi thoáng đánh hơi thấy mùi án mạng.

Tôi xoay người rút chìa khóa xe của chúng, nói: "Xin lỗi, tạm thời các cậu chưa đi được." Sau đó sải bước đi qua bãi cỏ khô, bốn thanh niên đuổi theo phía sau hô: "Trả chìa khóa cho chúng tôi!"

Đi một đoạn, tôi phát hiện có dấu chân trên đất, dưới dấu chân còn có sợi tóc dài, vội bảo đám người phía sau đừng động. Tiếp đó lấy điện thoại ra chụp lại, đột nhiên thanh niên cao nhất bọn la lên: "Á, phía trước hình như có ai nằm!" Vừa nói bọn chúng vừa hét lên dạt ra, tôi và Nhâm cảnh quan kinh ngạc nhìn nhau, cố gắng tránh dẫm đạp hiện trường, đi tới bên kia. Khi vạt bụi cỏ ra, tôi không khỏi hít vào một hơi khí lạnh, một thi thể nữ bất ngờ nằm đó, đã có sự thối rữa, nghiêm trọng nhất là khuôn mặt, đã không thể nhận ra.

Tôi bảo Nhâm cảnh quan: "Gọi Tiểu Đào tới đây đi!"

Nhâm cảnh quan quay đầu nhìn: "Ai, mấy thằng nhóc bỏ chạy rồi, tôi đuổi theo..."

"Được rồi, chúng không phải hung thủ đâu." Tôi lắc đầu.

Chương 666: Đảo bát tự

Chờ tốp Tiểu Đào tới, tôi cũng không rảnh rỗi, đi vòng một vòng tìm xem hung thủ có để lại manh mối gì không. Bên cạnh đó bảo Nhâm cảnh quan ở lại trông coi cái xác, đặc biệt dặn không được hút thuốc ở hiện trường.

Tuy nói hiện trường phát hiện thi thể là quan trọng, nhưng xét tình hình, ở đây bốn bề là cỏ khô, đất hoang, cảnh sát rất có thể sẽ giẫm đạp làm hỏng dấu chân, cho nên tôi phải đi tìm dấu chân trước khi mọi người đến.

Đi một vòng, rốt cuộc tôi phát hiện hai hàng dấu chân ở phía Tây Nam vị trí cái xác. Dấu chân trước mặt nhỏ nhắn, thất thểu, là giày cao gót, đại khái là cuống quít bỏ chạy mà bẻ gót giày.

Một dấu chân khác là của nam giới trưởng thành, rất sâu. Tôi tính toán trọng lượng phải cỡ trên 70kg, cao khoảng 1m80, cỏ phía bên phải bị cắt thành vạt, hiển nhiên tay phải hắn cầm một vũ khí sắc bén.

Lần theo, tôi phát hiện một chiếc giày cao gót màu đỏ, lấy khăn tay gói nó lại. Xa xa vang lên tiếng còi xe cảnh sát, tôi cẩn thận vòng qua dấu chân đi lên đường, vẫy tay với Tiểu Đào.

Tiểu Đào, Băng Tâm và một nhóm cảnh sát xuống xe, tôi nói: "Chú ý một chút, bên này có dấu chân, bảo tổ kỹ thuật lấy mẫu trước đi."

Tiểu Đào nhìn tôi cười, tôi hỏi cười cái gì, nàng nói: "Nam châm hút án mạng hình người!"

Băng Tâm vỗ tay nói: "Danh hiệu này quá thích hợp."

Tôi cười khổ: "Đừng gọi anh như thế, sau này còn ai dám đi dạo cùng anh nữa."

Lúc này Nhâm cảnh quan đi ra nói: "Mấy người cuối cùng cũng tới rồi, tôi chết ngộp..."

Con quỷ khói này nửa tiếng không hút thuốc không chịu được, lập tức châm một điếu rồi sung sướng nhả khói.

Hoàng Tiểu Đào nói với Băng Tâm: "Cô ngàn vạn lần đừng tìm bạn trai giống như vậy, thà thủ tiết còn hơn."

"Cút đi!" Băng Tâm đánh nàng.

Chúng tôi đi về hướng cái xác, Tiểu Đào hỏi tôi có chỗ nào đặc biệt không, tôi lắc đầu: "Cảm giác đầu tiên là không có gì, đại khái là một vụ án mạng thông thường, mặt bị hư hại nghiêm trọng, giống như người quen gây án."

Tiểu Đào gật đầu: "Chỉ mong là một vụ đơn giản, dạo này em thật không muốn dính đến vụ liên hoàn nào."

Tôi và Băng Tâm chuẩn bị nghiệm thi. Băng Tâm tò mò nói: "Hình như vết dao rạch trên mặt tạo thành ba đảo bát tự, có hàm ý gì không?"

Tôi lắc đầu: "Không biết, phải chăng hung thủ là một kẻ thích sự cân đối."

Người quen gây án, thường sẽ phá hủy gương mặt nạn nhân, bởi khuôn mặt quen thuộc đó sẽ khiến hung thủ mất tự nhiên. Nhưng vụ này có vẻ không quá đúng là như vậy.

Bên cạnh đó, cằm nạn nhân bị một lưỡi dao cắt ngang, rất gọn gàng. Hung thủ có vẻ mang một thái độ chuẩn xác khi hủy dung nhan nạn nhân, điểm này quả thực quái đản.

Ngoài ra, mí mắt nạn nhân cũng bị cắt mất, cắt rất gọn ghẽ, khiến đôi mắt nạn nhân hướng lên trên, trông giống như chết không nhắm mắt vậy.

Nhìn cái xác một hồi, tôi nói: "Lật lại đi."

"Gây án vì đam mê?" Băng Tâm hỏi.

Tôi không lên tiếng, từ những dấu hiệu trước mắt thì có khả năng. Án khó phá nhất là hung thủ tùy ý chọn một người trên đường để giết, những án như vậy phá được chỉ có thể dựa vào vận may.

Tiểu Đào đi tới: "Nghiệm thi sao rồi, bên này em phát hiện hai thứ."

Tay nàng cầm hai túi vật chứng, một túi đựng áo ngực màu đỏ, cái còn lại đựng đóa hoa cúc đã khô. Nàng nói: "Bông hoa này em không chắc lắm có phải hung thủ để lại không, nhưng ở nơi này hẳn là cây hoa cúc không sinh trưởng nổi."

Tôi khoát tay: "Mang thi thể về, mặt dính nhiều máu quá, phải rửa sạch cái đã." Sau đó vỗ chân đứng dậy: "Đi xem chiếc xe kia một chút."

Chúng tôi tới chiếc xe của nữ lừa đảo, Nhâm cảnh quan đang đứng bên cạnh quan sát, nói: "Xem chỗ này, một mảng sơn bị lau sạch." Anh ta chỉ vào khu vực đèn xe bên phải. Tôi ngó trong xe một chút, bên trong đầy những tàn thuốc, vỏ lon bia, quà vặt của 4 thiếu niên, không khỏi cau mày. Dùng động u chi đồng quan sát kỹ một lượt, tôi phát hiện một sợi tóc dài trong kẽ hở, hơi cuộn lại, giống với tóc của nạn nhân.

Rốt cuộc nạn nhân có phải nữ lừa đảo hay không, muốn xác định được còn thiếu chứng cứ. Chúng tôi quay về cục, dùng cồn rửa sạch máu trên mặt nạn nhân, sau đó chụp ảnh mang cho Lưu

Khải Kỳ xem.

Nhìn bức ảnh, hắn lập tức khóc lớn: "Đây là bà xã tôi mà! Mặc dù chúng tôi chuyên lừa tiền người khác, nhưng chưa bao giờ hại mệnh ai, kẻ nào nhẫn tâm như vậy!"

Cuối cùng thì thân phận nạn nhân cũng đã rõ.

Chương 667: Phẫu thuật thẩm mỹ

Tôi hỏi Lưu Khải Kỳ bọn họ có thù oán với ai, hắn nhớ lại nửa ngày, nói ra một nhóm người, tôi ghi lại kỹ lưỡng.

Sau đó Lưu Khải Kỳ bỗng nói: "Phải rồi, còn có một tên ngu ngốc tầm thường, tên là Vương Đại..."

Tôi dừng bút: "Kẻ thù của ngươi đều là đối tượng bị ngươi lừa tiền?"

Hắn xòe hai bàn tay ra: "Tôi là một kẻ lừa đảo không tranh quyền thế, thường ngày ngoại trừ làm việc của mình thì chưa bao giờ trêu chọc ai, có thể kết thù với ai đây?"

Tôi phất tay: "Được rồi được rồi, ngươi về phòng tạm giam ngồi tiếp đi."

Hắn đột nhiên khóc: "Chính quyền, chuyện vợ tôi bị người ta giết, anh sẽ không bỏ qua chứ?"

Tôi trấn an: "Mạng ai cũng là mạng, chúng ta nhất định sẽ điều tra nghiêm túc, sẽ cho ngươi một câu trả lời."

"Cám ơn chính quyền, cám ơn chính quyền." Hắn vừa bị giải đi vừa nói với theo.

Tôi rời khỏi phòng khẩu cung, một cảnh sát đến tìm, gọi tôi tới thảo luận vụ án. Tôi đến một gian phòng họp, mọi người đều ở đó, Tiểu Đào đứng trước một tấm bảng trắng: "Cũng tới đông đủ rồi, Băng Tâm đã xét nghiệm ra, chất lỏng trên mặt nạn nhân là axit

hyaluronic."

"Có xét nghiệm bông hoa kia không?" Tôi hỏi.

"Trên cánh hoa có thuốc trừ sâu và màu nhuộm, hẳn là mua được ở tiệm bán hoa thông thường. Từ mức độ khô héo cho thấy chắc là hai ngày trước lưu lại." Tiểu Đào trả lời.

Nói tới đây, Nhâm cảnh quan đột nhiên giơ tay đứng dậy: "Chờ đã, là hoa gì?"

"Hoa cúc."

Nhâm cảnh quan tỏ ra hoang mang: "Vụ án nữ tiếp viên hàng không bị giết lần trước, hiện trường cũng để lại một bông hoa cúc."

Lời vừa nói ra, tất cả đều kinh ngạc, lẽ nào đây là một vụ giết người liên hoàn, tôi hỏi: "Bông hoa đó được phát hiện ở đâu?"

"Bên cạnh nạn nhân, giống như bị người ta tiện tay ném ở đất. Cho nên lúc đó chúng tôi cũng không liên tưởng quá nhiều, trở thành vật chứng thông thường mà thôi." Nhâm cảnh quan nhớ lại.

Tiểu Đào hét lớn: "Lập tức mang hồ sơ tới đây!"

Bởi vì không phải ai cũng tham gia vào vụ nữ tiếp viên hàng không, cho nên tôi bảo Nhâm cảnh quan nói rõ một chút về vụ án. Anh ta nói, vụ án xảy ra một tuần trước, một nữ tiếp viên hàng không sau khi tan việc, gọi một taxi trên app, đường đi bị tài xế quấy rồi, cô ấy dùng wechat nói với bạn rằng tài xế rất đáng ghét, và muốn gặp bạn mình.

Sau đó thì cô ấy đột nhiên bặt vô âm tín, để tìm kiếm tung tích của cô, người thân đã đăng lên weibo nhờ trợ giúp, thoáng cái số lượt chia sẻ đã lên mấy triệu.

Chiều hôm sau, có người phát hiện thi thể nữ tiếp viên ở không xa điểm xuống xe của cô, quần áo xộc xệch, khuôn mặt bị hủy, nhưng trong cơ thể không có tinh dịch lưu lại. Không nghi ngờ chút nào, tài xế taxi lập tức trở thành tâm điểm chú ý, thêm nữa nạn nhân là một cô gái trẻ đẹp khiến xã hội càng căm phẫn. Qua điều tra phát hiện, chứng minh thư mà tài xế đăng ký không phải của mình, liền dẫn tới tranh luận về độ an toàn của taxi công nghệ. Không ít cô gái đã tuyên bố mình từng bị tài xế quấy rối, vì vậy mũi dùi dư luận lại nhắm vào app taxi Gấu Con, khiến xã hội dậy sóng.

Hôm trước thì cảnh sát tìm được thi thể tài xế Từ mỗ ở bờ sông Hộ Thành, vụ án gây chấn động xã hội tới đây tuyên bố kết thúc.

Sau khi nghe xong, Tiểu Đào nói: "Nữ tiếp viên hàng không mất tích, bị giết, rồi hung thủ tự sát, ba lần đều gây cao trào dư luận, vụ án này sao cứ có cảm giác bị dư luận lèo lái. Lão Nhâm, anh phụ trách vụ đó sao?"

Nhâm cảnh quan vội chối: "Lão Hình phụ trách, bởi vì vụ án này ảnh hưởng dư luận rất lớn, cấp trên giao trách nhiệm phá án nhanh chóng, tôi chỉ hỗ trợ điều tra mà thôi."

Băng Tâm xen vào một câu: "Lẽ nào ta đã nghi oan cho người tốt?"

Những lời của con bé đơn thuần là vô tâm, nhưng không ít cảnh sát có mặt trong phòng thoáng biến sắc. Nếu một vụ án lớn như vậy được chứng minh là án oan, sợ rằng cả thị cục sẽ bị liên lụy.

Lúc này hồ sơ được mang tới, Tiểu Đào nói: "Chúng ta thảo luận một chút, trước mắt xem hau vụ án có điểm giống nhau không. Cũng không thể chỉ vì một bông hoa cúc mà kết luận là giết người liên hoàn."

Tôi tự nói: "Thủ pháp cũng rất giống, nạn nhân nữ trẻ tuổi xinh đẹp, hủy dung,...Tiểu Đào, em treo ảnh hai nạn nhân lên."

Tiểu Đào đính bốn bức ảnh lên bảng trắng, theo thứ tự là ảnh hai nạn nhân và chứng minh thư. So sánh hai bức ảnh nạn nhân, lập tức nhìn ra vấn đề, tôi nói: "Mọi người xem vết cât, có giống vết mổ giải phẫu chỉnh hình không?"

Tiểu Đào gật đầu: "Nói ra thì thấy thật giống."

Tôi nhướn mày: "Xem ra vụ án này có liên quan đến phẫu thuật chỉnh hình, mặt nạn nhân có axit hyaluronic...phải rồi, điều tra xem có phải hai nạn nhân đã từng làm phẫu thuật thẩm mỹ. Tốt nhất là tìm được ảnh chụp của họ trước đây, hỏi thăm xem họ làm thẩm mỹ ở đâu."

Một cảnh sát đưa ra câu hỏi: "Nói như vậy đúng là giết người liên hoàn?"

Tôi sợ ảnh hưởng tinh thần mọi người, liền nói: "Không cần lo lắng, việc Từ mỗ chết trước mắt chưa thể phán là án oan, anh ta là tự sát, tôi nghĩ có ẩn tình trong đó. Dư luận sẽ luôn đem sự việc đơn giản hóa, tượng trưng hóa, nhưng chúng ta không được để dư luận ảnh hưởng. Mục đích của chúng ta là tìm ra sự thật. Tổ đặc án sẽ đi thăm dò, Nhâm cảnh quan, anh điều tra sâu về Từ mỗ xem vì sao anh ta tự sát."

Mọi người đều bận rộn đi làm, trong phòng chỉ còn lại tôi, Tiểu Đào, Băng Tâm; Vương thúc bị bỏng đang dưỡng thương, Tống Tinh Thần cũng không tới.

Băng Tâm mắng: "Lại là phẫu thuật thẩm mỹ, sao cứ phải nhắm vào phẫu thuật thẩm mỹ chứ, phụ nữ yêu cái đẹp là bản năng cơ mà."

Tiểu Đào nói: "Được rồi, đừng càu nhàu nữa, chúng ta suy nghĩ

một chút xem bước tiếp theo phải điều tra như thế nào."

Tôi cầm hồ sơ lên xem một chút, trong đó không đề cập tới chuyện phẫu thuật thẩm mỹ, xem ra phải tới nhà tiếp viên hàng không này thăm một chuyến. Thi thể nữ tiếp viên hàng không còn chưa lạnh, cảnh sát cũng vừa mới tuyên bố kết án, bây giờ lại đột nhiên chạy tới điều tra, tôi nghĩ cha mẹ cô ấy sẽ không có thái độ chào đón.

Ca khó này thì để tôi và Tiểu Đào đi giải quyết vậy, Băng Tâm được giao một nhiệm vụ đơn giản, tiếp tục hỏi thông tin từ tên lừa đảo, cũng là dịp để con bé rèn luyện năng lực thẩm vấn.

Nhà nữ tiếp viên hàng không ở trong thành phố, chúng tôi tới đó, quả không ngoài dự đoán, cha mẹ cô ấy thái độ rất lãnh đạm, chỉ thiếu mỗi việc đuổi chúng tôi ra ngoài mà thôi.

Nhất là mẹ cô ta, khóc đến giàn giụa nước mắt, không ngừng mắng: "Cảnh sát các người làm việc kiểu gì, rõ ràng đã kết án, tại sao còn nói là tính sai, mạng người là trò đùa à? Chẳng lẽ con gái tôi chết uổng nạng, nó còn trẻ như thế..."

Mặc dù đây không phải là lỗi của Tiểu Đào, nhưng nàng vẫn luôn miệng xin lỗi. Dưới thái độ thành khẩn của nàng, rốt cuộc người cha nạn nhân cung cấp một manh mối. Cô ta từng làm phẫu thuật thẩm mỹ ở viện thẩm mỹ Korea Beauty, còn cho chúng tôi một bức ảnh chụp lúc cô chưa làm phẫu thuật.

Ra ngoài, Tiểu Đào thở phào nhẹ nhõm: "Mặc dù nói thế này là không đúng, nhưng quả thật trong lòng rất bức bối, khó chịu."

Tôi nói: "Người thân nạn nhân hẳn là chịu ảnh hưởng của dư luận nhất, hàng ngày chắc chắn là đều xem tin tức trên weibo, cho nên đã ngầm coi Từ mỗ là hung thủ. Có đôi khi thứ người thân cần là người để đổ tội chứ không phải là sự thật."

"Lẽ nào người thân không muốn bắt hung thủ?" Tiểu Đào nhìn tôi.

"Chắc chắn là muốn, nhưng họ cần một đối tượng cụ thể để thù hận, giờ em hủy bỏ đối tượng này, thay vào là một ẩn số, hơn nữa còn có khả năng sẽ vĩnh viễn không bắt được, đương nhiên họ không chấp nhận nổi." Tôi giải thích.

"Ha ha, anh ngày càng hiểu thấu triệt để về nhân tính, sau này hay là đổi sang nghề bác sĩ tâm lý đi."

Tôi cũng cười đáp lại: "Những bác sĩ tâm lý mà chúng ta biết, đều biến thái cả."

"Anh cũng có một chút đấy." Tiểu Đào xua tay.

Lúc này Băng Tâm gọi điện tới: "Tống Dương ca ca, muội nghe ngóng được từ tên lừa đảo, vợ anh ta từng làm thẩm mỹ ở viện Korea Beauty."

"Được, giờ muội bắt xe tới đó luôn đi." Cúp máy, tôi nói với Tiểu Đào: "Không ngờ manh mối lại tới nhanh như vậy!"

Chương 668: Korea Beauty

Một tiếng sau, chúng tôi gặp nhau ở cửa thẩm mỹ viện Korea Beauty, cái tên đã toát lên mùi vị cây gậy (Tung của gọi Hàn xẻng là cây gậy nha các thím).

Có điều hình như cứ là thẩm mỹ viện thì đều làm ra vẻ liên quan tới Hàn Quốc, bởi kỹ thuật của họ đi đầu thế giới. Tôi nghe nói có rất nhiều người Trung Quốc bay sang Hàn để chỉnh hình, ví dụ như Phạm Băng Băng hay Angela BaBy.

Chúng tôi đi vào cửa chính, trông thấy một màn led lớn, trên đó là ảnh của những bác sĩ thẩm mỹ, có mấy người được điền tên Kim Jea Hee, rồi là Song Min Ki, cũng không biết có phải người Hàn Quốc thật không.

Tiểu Đào bỗng bật cười: "Em nhớ tới một chuyện tiếu lâm, nếu xấu xí không phải là bệnh, thế tại sao lại có bệnh viện thẩm mỹ?"

Băng Tâm nói: "Phẫu thuật thẩm mỹ đắt lắm đó, bạn học của muội bơm môi thôi cũng mất 4000 tệ."

Tôi hỏi: "Bơm môi để làm gì?"

"Cô ấy bảo để môi dầy gợi cảm hơn."

Tôi thật không tưởng tượng được loại thẩm mỹ kiểu này, Tiểu Đào đắc ý nói: "Cho nên cô xem, xinh đẹp sẽ tiết kiệm được số tiền lớn, tỷ đây trời sinh tiết kiệm rồi."

Băng Tâm nhìn ngực nàng, bĩu môi nói: "Đáng tiếc tỷ lại tốn tiền vải vóc."

"Ui, ganh tị à!" Tiểu Đào cười lớn.

Băng Tâm làm mặt quỷ.

Nhân viên thẩm mỹ viện tới hỏi chúng tôi có phải tới chỉnh hình không, Tiểu Đào giơ thẻ cảnh sát ra, nói muốn điều tra mấy chuyện.

Ban đầu nhân viên không quá tình nguyện, nói rằng tài liệu là bảo mật, sau đó dưới thái độ cứng rắn của chúng tôi mới chịu hợp tác, dùng máy tính tìm cho chúng tôi một chút. Kết quả cả hai nạn nhân đều do một bác sĩ thẩm mỹ ở đó làm phẫu thuật.

Bác sĩ này tên là Kim Jea Hee, tôi thầm nghĩ, chẳng phải cây gậy lúc nãy vừa thấy sao. Kết quả vừa gặp mặt thì là người Trung Quốc, tôi hỏi: "Bác sĩ Kim không phải người Hàn Quốc?"

Bác sĩ Kim cười: "Tôi là người Trung Quốc, nhưng đã từng đi Hàn Quốc tu nghiệp mấy năm, đổi tên này để khách hàng càng tin vào tay nghề của mình."

Tiểu Đào đưa ảnh hai nạn nhân ra, cả trước và sau phẫu thuật, hỏi anh ta có ấn tượng không. Bác sĩ Kim nói: "Người trước tôi biết, chẳng phải là nữ tiếp viên mất tích gây huyên náo dư luận sao? Còn người sau thì không ấn tượng."

Tôi quan sát nét mặt anh ta, xem ra không nói dối, hơn nữa vóc người bác sĩ Kim không phù hợp với hung thủ. Tôi hỏi: "Hai cô gái này từng làm phẫu thuật gì?"

"Chờ chút để tôi tra tài liệu."

Lát sau, bác sĩ Kim nói cho chúng tôi, nữ tiếp viên hàng không từng gọt xương gò má, chỉnh hình tai, khóe mắt. Tôi nhớ tới gương mặt nạn nhân ở nhà máy hóa chất, thật giống như những chỗ này đều bị cắt, nhưng tai thì không.

Nữ lừa đảo cũng gọt xương gò má, bổ túc xương thái dương, sửa khóe miệng, dùng axit hyaluronic để tẩy nếp nhăn, ngoài ra còn cắt mí, những thứ này cũng phù hợp với vị trí bị hủy trên mặt nạn nhân.

Tôi hỏi tiếp: "Thường ngày làm phẫu thuật thì có cố định bác sĩ làm hay không?"

"Không cố định, thực ra..." bác sĩ Kim đột nhiên ho khan một tiếng.

Tôi nhìn thẳng vào mắt anh ta, nói: "Thực ra làm sao?"

Anh ta xấu hổ cười: "Lời này ngàn vạn lần xin cô cậu đừng truyền ra ngoài. Thực ra từ góc độ lâm sàng mà nói, phẫu thuật chỉnh hình không phải kỹ thuật cao, cho nên người làm cũng chẳng cần có thâm niên tu dưỡng chuyên nghiệp gì. Có một số nhân viên vừa tốt nghiệp, chỉ qua một tháng thực tập là có thể làm."

Vô tình nghe được bí mật nghề nghiệp, tôi hơi giật mình, hỏi: "Ở đây tổng cộng có bao nhiêu nhân viên?"

"Hơn ba mươi."

"Tôi muốn xem danh sách toàn bộ." Tôi nói.

Có vẻ bị làm khó, bác sĩ Kim nói: "Nhất định phải thế ư? Rốt cuộc cô cậu đang điều tra cái gì?"

Tôi nghiêm mặt: "Chuyện này bất khả tiết lộ, hy vọng anh phối hợp với công việc của cảnh sát."

Lát sau bác sĩ Kim mang ra danh sách toàn bộ nhân viên, tôi nhìn lướt qua, không có cảm giác gì. Thành thật mà nói thì bởi vì không biết động cơ của hung thủ, ấn tượng của tôi về hắn còn hơi mơ hồ, nên sao lại danh sách, mang đi.

Ra khỏi thẩm mỹ viện, Tiểu Đào thở dài: "Xem ra đầu mối đã đứt đoạn."

Tôi lắc đầu: "Không phải đứt đoạn, mà chỉ là chưa đủ. Tại sao hung thủ phải ra tay với nữ giới đã qua phẫu thuật thẩm mỹ, hắn từ đâu biết được những nạn nhân này, những chuyện đó đều chưa rõ ràng." Nghĩ tới đây, tôi không khỏi có một nghi vấn: "Chỉnh hình hay chưa, nhìn bề ngoài có thể biết được không?"

Tiểu Đào nói: "Anh thử quan sát những cô gái ra ra vào vào ở đây, có thể nhận ra không?"

Tôi quay đầu nhìn, vài người quấn băng trên mặt thì không bàn tới, những người khác thì tôi thật sự không nhận ra. Không thể dựa vào mắt để biết một gương mặt đã qua chỉnh hình hay chưa, phải dựa vào cảm giác.

Tôi đột nhiên hiểu rõ một chuyện: "Không phải mục đích của hung thỉ là xâm hại tình dục."

"Vậy là gì?" Tiểu Đào nghiêng đầu nhìn tôi.

"Hắn muốn sờ xem đối phương có bơm ngực không. Phương thức gây án của hắn tựa hồ là nhằm vào những người đã phẫu thuật thẩm mỹ, chỗ nào thẩm mỹ thì hủy chỗ đó, có vẻ như muốn truyền đạt thông tin gì đó..." Tôi suy đoán.

Băng Tâm tiếp lời: "Khiến bọn họ chết rất khó coi?"

"Đúng, là ý này, xem ra hắn là người cực kỳ hận việc chỉnh hình."

"Hay là hung thủ từng bị phụ nữ chỉnh hình lừa dối?" Băng Tâm nói.

"Biết rõ cái này cũng không có ý nghĩa lắm, chúng ta không biết được lý do hắn nhắm vào nạn nhân." Tôi thở dài.

Băng Tâm hỏi: "Liệu có khi nào danh sách khách hàng bị tiết lộ?"

"Nói sao nhỉ." Tôi nhìn con bé

"Thường ngày điện thoại bọn muội luôn có thể nhận vài tin nhắn rác. Trước đây tổng đài viên không để lộ nó, sau này một số nơi cần sẽ ghi lại thông tin khách hàng và bán cho bên thứ ba. Cho nên chỉ cần huynh lưu điện thoại ở đâu, thời gian sau ắt sẽ nhận đầy tin nhắn rác." Băng Tâm giải thích.

"Có khả năng này!"

Tôi định quay lại hỏi một chút, tới trước cửa viện lại do dự, việc này đại khái họ sẽ không thừa nhận, chi bằng giao Lão Yêu điều tra, có khi còn nhanh hơn.

Tôi gọi điện cho Lão Yêu, bảo hắn điều tra, vừa cúp máy thì Nhâm cảnh quan gọi tới: "Tống cố vấn, tôi điều tra được một chuyện, mọi người đừng ngạc nhiên quá, hung thủ giết nữ tiếp viên hàng không, Từ mỗ là một tên đào phạm."

"Cái gì?" Tôi kinh ngạc la lên một tiếng.

"Ha ha, tôi biết cậu sẽ giật mình mà. Mấy người đang ở đâu, tôi tới tìm." Nhâm cảnh quan nói.

Bàn bạc với Tiểu Đào sau đó tôi nói: "Chuẩn bị về cục, gặp nhau ở đó."

Lát sau chúng tôi quay về thị cục, Nhâm cảnh quan đã ở đó. Anh ta đi hỏi thăm người xung quanh Từ mỗ, họ nói người náy rất bí ẩn, bình thường chưa bao giờ liên lạc với người nhà, hơn nữa cứ cách nửa năm đổi chỗ ở một lần, mà mỗi khi trông thấy cảnh sát hắn đều rất căng thẳng.

Anh ta liên lạc với người nhà Từ mỗ, đối phương lại nói con

trai mình hồi trước có về nhà một lần, nhưng mô tả có vẻ khác so với Từ mỗ mà Nhâm cảnh quan đang tìm hiểu.

Vì vậy Nhâm cảnh quan bảo trung tâm vật chứng dùng kỹ thuật tiên tiến dựng lại bộ mặt của Từ mỗ lúc sống, đối chiếu cẩn thận với chứng minh thư, quả nhiên có chỗ mờ ám, hai người này mặc dù rất giống nhau nhưng không phải cùng một người.

Tức là người này đã ăn cắp thông tin của Từ mỗ, rồi đóng giả anh ta.

Nhâm cảnh quan tìm trong kho tư liệu hơn hai tiếng đồng hồ, cuối cùng tìm được một người có tướng mạo cực giống Từ mỗ. Hắn là một tội phạm giết người đã bỏ trốn, truy nã 10 năm nay chưa có tung tích.

Từ đó Nhâm cảnh quan đưa ra kết luận, Từ mỗ đúng là sợ tội tự sát, nhưng không phải sợ tội lần này mà là sợ tội mà hắn gây ra 10 năm trước.

Tôi trầm ngâm nói: "Xem ra tên đào phạm này lần đó quả thật quấy rối nữ tiếp viên hàng không, nhưng hắn không giết người. Ai ngờ nữ tiếp viên sau khi xuống xe thì bị hung thủ ra tay, thông tin xôn xao trên mạng xã hội, Từ mỗ sợ bại lộ thân phận, mới tự sát."

Tiểu Đào hỏi: "Chúng ta có cần đi hiện trường không?"

Tôi lắc đầu: "Đã 9 ngày trôi qua rồi, hiện trường chẳng còn gì đâu. Đi xem những vật chứng nạn nhân để lại đi."

Chương 669: Lễ truy điệu

Thi thể nữ tiếp viên hàng không đã bị hỏa táng, thứ có thể xem cũng chỉ còn những vật chứng.

Chúng tôi vào phòng tang vật, tôi nhấc bộ quần áo của nạn nhân lên xem. Quần áo cô ấy bị dùng dao rạch ra, chứng tỏ hung thủ vô cùng tỉnh táo, lý trí, động cơ của hắn không phải là xâm hại tình dục.

Tôi cầm ví tiền lên, Nhâm cảnh quan nói: "Lúc đó trên người nạn nhân có khoảng 1000 tệ, đã bị mất."

Tiểu Đào hỏi: "Ngụy trang là cướp của?"

Tôi chỉ vào sợi dây chuyền vàng của nạn nhân: "Hắn chỉ là thuận tay dắt dê, đồ trang sức bằng vàng vẫn còn, hung thủ biết cầm thứ này đi bán sẽ bị nghi ngờ, cho nên chỉ lấy tiền."

Tiểu Đào gật đầu: "Xem ra hung thủ thu nhập cũng bình thường."

Tôi lại thấy một bông hoa cúc đã héo, đứng im lặng hồi lâu, sau đó nói: "Hoa cúc đặt cạnh thi thể, mà không phải trên thi thể, chứng tỏ hung thủ muốn làm lễ truy điệu ai đó."

"Là ai mới được?" Băng Tâm hỏi.

Tôi lắc đầu: "Ta cũng không biết, có điều hoa này tiết lộ một điều, đó là hung thủ là một kẻ giết người bừa bãi."

Tiểu Đào thắc mắc: "Tại sao lại nói như vậy?"

Tôi phân tích: "Sau khi hắn giết nữ tiếp viên hàng không, dư

luận lập tức tạo ra một con dê thế mạng, thậm chí ảnh hưởng đến cả suy đoán của cảnh sát. Nếu đổi lại là ta, lần thứ hai gây án tuyệt đối sẽ không để lại đặc điểm rõ ràng như vậy, khiến cảnh sát biết đây là vụ giết người liên hoàn. Như vậy có thể thấy hắn cũng chẳng quan tâm cảnh sát nghĩ thế nào, cho nên việc chúng ta điều tra quan hệ xã hội của nạn nhân không mang nhiều ý nghĩa."

Băng Tâm nói: "Có thể hắn là kẻ ngốc?"

Tôi cười: "Hắn là người rất tỉnh táo, nơi nữ tiếp viên gặp nạn vừa hay là chỗ không camera quan sát, thưa người. Nữ lừa đảo thì gặp nạn trên đoạn đường ít người đi lại, cũng không có camera giao thông. Từ vết tróc sơn xe, hẳn là hung thủ lái xe ép cô ấy dừng, sau đó ra tay. Tất cả những thứ này chứng minh đầu óc hung thủ rất tỉnh táo, hắn biết rõ mình đang làm gì, chỉ có chúng ta là không biết. Oán hận phẫu thuật thẩm mỹ, cái khái niệm này vẫn có chút mơ hồ, là mối thù gì, tại sao phải hủy dung nhan, tất cả đều chưa rõ."

Tôi cầm bông hoa lên: "Nhưng ta biết, động cơ của hắn có liên quan tới phụ nữ."

"Có phụ nữ từng lừa dối hắn?" Tiểu Đào hỏi.

Tôi lắc đầu: "Theo anh thấy thì giống một phụ nữ hắn đã từng yêu hơn."

Yên lặng chốc lát, Nhâm cảnh quan ủ rũ nói: "Cái này căn bản là điều tra không nổi."

Tôi bất đắc dĩ: "Đúng vậy, những thông tin hiện giờ quá ít, lại rời rạc."

"Dùng bặc hung thuật của anh đi." Hai mắt Tiểu Đào sáng lên.

Tôi nói: "Không dùng được, bởi hung thủ không phải ngẫu nhiên tìm nạn nhân trên đường. Hắn có mục tiêu rõ ràng, hắn biết

rõ người mình muốn giết là những cô gái đã qua phẫu thuật thẩm mỹ, cho nên có thể mai phục trước thời hạn. Vì vậy bặc hung thuật không dùng được. Chỉ khi hiểu được ngọn nguồn thông tin hắn có được từ đâu, đã từng ở bệnh viện thẩm mỹ nào, hắn có quan hệ hợp tác với thẩm mỹ viện nào không, trong tay hắn có danh sách những người phẫu thuật thẩm mỹ không?"

Nhâm cảnh quan nói: "Theo tôi thấy thì nên ghé thăm những thẩm mỹ viện lớn một lần."

Trước mắt là một vùng tăm tối, nhưng chúng tôi cũng không thể cứ ngồi chờ nạn nhân tiếp theo bị hại, tôi gật đầu: "Chỉ có thể làm như vậy."

Nhưng mà kết quả cũng không mấy khả quan, thông tin thu thập được từ bệnh viện thẩm mỹ không nhiều, Lão Yêu cũng gọi điện cho tôi: "Tiểu Tống Tống, ngươi chơi ta à?"

"Sao thế?" Tôi nghi ngờ hỏi.

"Ta ví dụ nhé, có người cầm usb cop một bộ phim từ máy của ngươi, ngươi nghĩ ta có tìm được chủ usb là ai không?" Lão Yêu mắng.

"Ý ngươi là, cái này không tra được?"

"Hoàn toàn không được. Ngươi đừng cho rằng ta đây vạn năng, có chuyện ta cũng không thể làm được, giả dụ như sinh con." Lão Yêu đáp.

Nghe được kết quả này, tôi nào còn tâm trạng đùa giỡn với hắn, qua loa vài câu rồi cúp máy.

Đúng tại thời điểm quan trọng này thì một chuyện lại xảy ra, thẩm mỹ viện Korea Beauty kia lại tiết lộ án mạng lên weibo, còn nói: "Nếu như vẻ đẹp mang lại cái chết cho hai cô gái này, thì đây hoàn toàn là lỗi của chúng tôi."

Kết quả tin tức bị đồn thổi, nháy mắt lượt tìm kiếm về thẩm mỹ viện đó tăng lên mấy triệu. Trông thấy chuyện này, Tiểu Đào vỗ bàn tức giận mắng: "Cực kỳ vô sỷ! Lại dùng án mạng để PR cho bản thân. Mau bắt viện trưởng về cho ta!"

Băng Tâm nói: "Liệu có phải do chúng ta không cẩn thận để lộ tin tức?"

Tôi nói: "Hẳn là không, chúng ta không nhắc đến chi tiết vụ án, chắc là hôm đó tên bác sĩ kia đoán mò. Vụ nữ tiếp viên hàng không thì ai cũng biết, hắn mới đoán tên người còn lại cũng là nạn nhân án mạng."

Tiểu Đào đang nhớn nhác muốn tìm thẩm mỹ viện tính sổ thì đúng lúc này chúng tôi nhận được một cuộc gọi báo cảnh, đối phương nói rằng phát hiện một xác nữ giới.

Chúng tôi lập tức chạy tới, hiện trường là một tiệm sửa xe 4S. Cả con phố này cơ bản đều làm nghề sửa chữa cơ khí, 10h đêm thường vắng ngắt, tối hôm qua bởi vì không có chỗ đậu xe trong gara nên nhân viên không đóng cửa. Kết quả phát hiện một xác phụ nữ trong đó vào buổi sáng.

Khi tới hiện trường, người dân vây xem rất đông, vất vả lắm mới tách ra một con đường để cảnh sát đi vào. Cảnh sát vào trong vội căng giây cảnh giới, yêu cầu tất cả lùi ra.

Tôi nhìn thấy một thi thể nữ lõa lồ nằm trong gara, cạnh chân có đóa hoa cúc, trong lòng lập tức minh bạch, đây là nạn nhân thứ 3.

Băng Tâm hỏi: "Nơi này ban đêm chẳng có ai, sao lại gây án ở đây được?"

Tôi giải thích: "Xung quanh không có vết máu, từ ven đường vào gara có vết kéo lê không rõ lắm. Nạn nhân hẳn là bị giết ở nơi

khác, sau đó bị kéo tới đây."

Tôi ngắm nhìn bốn phía, qua con đường này có một vũng nước, khả năng kế hoạch ban đầu của hung thủ là tới đó vứt xác, trên đường phát hiện một chỗ dễ hơn, liền tiện tay vứt.

Không biết là hung thủ thông minh hay vận may quá tốt, con đường này toàn là nhà sửa xe, nên xe cộ đi lại rất nhiều, vết bánh xe căn bản là không thể tra. Tôi và Băng Tâm bắt đầu nghiệm thi, đến gần nhìn một cái thì tôi sửng sốt. Gương mặt nạn nhân sưng vù lên như một quả bóng hơi, phía dưới lớp da căng phồng có thể nhận thấy thứ gì đó trăng trắng như mỡ. Tôi đeo găng tay vào, ấn mạnh vào má nạn nhân, lập tức má xẹp xuống một vùng, một luồng chất màu trắng chảy ra từ lỗ kim bên cạnh như nặn kem đánh răng.

Băng Tâm cau mày: "Tống Dương ca ca, đây là cái gì?"

Tôi dùng ngón tay vê một ít, ngửi: "Mỡ lợn đông lạnh."

Nhìn một lượt cơ thể nạn nhân, phát hiện bụng và đùi cô ta nhiều nếp nhăn, có thể là hậu quả do việc giảm cân cấp tốc. Nếu như tôi đoán không nhầm thì gần đây đã từng phẫu thuật hút mỡ.

Bên cạnh hai tai nạn nhân có vết dao mới khép miệng, xem ra cũng từng hút mỡ mặt, kết quả hung thủ lại mang mỡ để tiêm lại vào mặt cô ta. Suy nghĩ này của hung thủ đầy tính biến thái, gợi lên trong tôi một hứng thú khó tả...

Chương 670: Nữ tiếp viên hàng không, kẻ lừa đảo, trạch nữ

Tôi và Băng Tâm tiếp tục khám nghiệm tử thi. Nạn nhân khoảng 25 tuổi, độ vẩn đục của đồng tử chưa cao, ngón tay ngón chân cứng ngắc, vết thâm khi ấn vào da không phai màu, hẳn thời gian chết khoảng 12 tiếng trước.

Cổ họng nạn nhân có một vết dây màu tím, xung quanh xuất huyết, từ góc độ lực ép thì là ghìm chết từ phía sau, đây là nguyên nhân trực tiếp dẫn tới tử vong. Xem ra hung thủ cũng không quá câu nệ phương pháp giết người.

Trên mặt nạn nhân, ngoài việc bị tiêm một lượng lớn mỡ lợn, tôi còn phát hiện sống mũi bị cắt mất một bộ phận khiến toàn bộ vùng mũi sập xuống. Băng Tâm nói: "Nếu muội đoán không nhầm, hẳn là miếng đệm mũi bằng silicon đã bị lấy đi."

Tôi quan sát thi thể một lượt, phát hiện trên ngực vũng có vết dao, máu chảy không nhiều lắm, nói: "Silicon ở những chỗ khác cũng bị lấy đi. Rốt cuộc hung thủ này thấu hận những người phẫu thuật thẩm mỹ đến nhường nào?"

"Là cái này sao?" Tiểu Đào đi tới, tay cầm một cái túi, bên trong là ba miếng silicon dính đầy máu: "Bọn em mới tìm được ở thùng rác bên đường."

"Có tìm được quần áo và vật dụng tùy thân không?" Tôi hỏi.

Tiểu Đào lắc đầu, có lẽ đã bị hung thủ mang đi. Tôi dùng thính cốt mộc nghe nội tạng nạn nhân, sau đó kiểm tra tay nạn nhân một hồi. Tay cô ta rất sạch sẽ, không nhìn ra công việc cụ thể là gì.

"Xem một chút thức ăn trong dạ dày đi." Tôi nói.

Băng Tâm mổ bụng nạn nhân ra, trong dạ dày không có nhiều thức ăn lắm, tôi phát hiện một ít chất lỏng trong suốt, sền sệt, còn có một ít rau cần chưa tiêu hóa. Chấm ngón tay đưa lên mũi ngửi, tôi nói: "Là lòng trắng trứng gà sống, lượng này có ít nhất mười quả trứng gà."

"Ăn nhiều lòng trắng trứng sống vậy, không sợ tiêu chảy sao?" Băng Tâm nói.

"Người ăn kiêng thường ăn lòng trắng trứng, xem thức ăn cô ấy ăn, có vẻ đang giảm cân..." Tôi dùng động u chi đồng quan sát cơ thể nạn nhân một lần nữa, phát hiện một ít muối kết tinh, đây là do lúc còn sống đã ra nhiều mồ hôi. Cổ tay có vết dây nhỏ, có vẻ từng đeo đồ trang sức, có thể là đồng hồ đeo tay.

Tôi bừng tỉnh đại ngộ: "Trước khi chết, nạn nhân đang chạy bộ, bị hung thủ bắt, tôi nghĩ nhà cô ấy hẳn ở gần đây."

Tiểu Đào gật đầu: "Chụp bức ảnh, đi lân cận hỏi xem."

Các nhân viên cảnh sát cầm ảnh nạn nhân đi khắp nơi hỏi thăm, 3 tiếng sau thì đã tìm được danh tính nạn nhân. Cô ta tên Đỗ Giai Lệ, là một nữ thanh niên thất nghiệp ở gần đây. Theo bảo vệ nói thì cô ấy có thói quen chạy bộ mỗi ngày.

Tin tức về nạn nhân mà hung thủ nắm giữ quả thật rất chuẩn xác, tôi đề nghị chia binh hai đường, tốp Nhâm cảnh quan đi xung quanh tìm xem có nhân chứng nào không, tôi, Tiểu Đào và Băng Tâm đến nhà nạn nhân tìm manh mối.

Tới nhà Đỗ Giai Lệ, đẩy cửa một cái, trong nhà bừa bộn, trên giá xếp đầy tượng anime, tường dán poster, trong thùng rác là vỏ hộp quả vặt.

Tiểu Đào kết luận: "Là một trạch nữ!"

Tôi trầm ngâm: "Nữ tiếp viên hàng không, kẻ lừa đảo, trạch nữ, ba người chết này thân phận chẳng có chút tương đồng nào. Cho nên anh cảm thấy mục đích của hung thủ không phải là trả thù."

Băng Tâm cầm một cuốn nhật ký lên: "Có vẻ cô ấy thích một chàng trai, năm ngoái đã đi phẫu thuật hút mỡ, năm nay lại tăng cân, nhưng đã hết tiền đi thẩm mỹ, vì vậy bắt đầu ăn kiêng."

Trong nhật ký vẽ rất nhiều nhân vật dễ thương, viết những lời động viên bản thân cố gắng. Mỗi khi thấy những di vật đầy hy vọng của nạn nhân, chúng tôi đều không khỏi động lòng trắc ẩn.

Tiểu Đào hỏi: "Có thể tìm hiểu rõ xem cô ta đã làm thẩm mỹ ở bệnh viện nào không? Nếu như lại là viện Korea Beauty kia thì em nghĩ nơi đó rất có hiềm nghi."

Tôi nói: "Nạn nhân không có thu nhập, tiền làm thẩm mỹ nhất định là mượn trong nhà. Có thể đi hỏi thăm người nhà một chút...ở đây có quyển danh bạ, có cần gọi luôn không?"

Tiểu Đào nói: "Sự việc tàn nhẫn như vậy, nói qua điện thoại thì thật không có thành ý, hay là đến thăm trực tiếp đi."

Mặc dù chúng tôi rất ngại khi phải ghé thăm người thân nạn nhân, nhưng cũng không có lựa chọn khác.

Lúc sắp đi, tôi tháo ổ cứng máy tính mang đi, nghĩ sẽ nhờ Lão Yêu tìm xem có manh mối gì không, mặc dù hy vọng cũng chẳng cao.

Rời khỏi khu nhà, Nhâm cảnh quan đi tới nói: "Có phát hiện quan trọng, tiểu khu đối diện có một trạm thu mua phế liệu, một người làm công việc thu mua nói tối qua có nhìn thấy một chiếc SUV màu đen bắt cô gái lên xe, ngoài hình rất giống với nạn nhân."

Tôi hỏi: "Lúc đó xe đang chạy hay đứng yên?"

"Đỗ ở ven đường." Nhâm cảnh quan trả lời.

Tôi hỏi là để chắc chắn xem hung thủ có nhiều người hay không, xem ra hắn ra tay một mình là khá cao. Bảo Nhâm cảnh quan tìm mấy camera an ninh xung quanh xem có thấy biển số xe không, Băng Tâm thì mang ổ cứng đến chỗ Lão Yêu. Tôi cùng Tiểu Đào đến nhà bố mẹ Đỗ Giai Lệ.

Biết tin con gái chết, có thể tưởng tượng được phản ứng của họ đau thương dường nào. Mặc dù có hơi tàn nhẫn, nhưng chúng tôi không thể không hỏi họ một chút thông tin.

Nhưng thứ làm chúng tôi thất vọng là nơi Đỗ Giai Lệ làm phẫu thuật là một bệnh viện khác, tên là All Beauty.

Sau khi rời đi, tôi cố gắng sắp xếp lại suy nghĩ, hai nạn nhân trước cùng làm đẹp ở Korea Beauty chỉ là trùng hợp, rốt cuộc thông tin nạn nhân hung thủ lấy được từ đâu, càng nghĩ càng đau đầu.

Tiểu Đào hẩy hẩy tay tôi: "Sao lại lo âu rồi? Đi, cũng trưa rồi, tìm chỗ ăn cơm."

Tôi và Tiểu Đào tìm một quán ăn cơm, trong lúc ăn tôi đi vệ sinh, quay lại thì thấy Tiểu Đào đang tán gẫu mới một cô gái. Trông thấy tôi, cô gái kia nói: "Há, bạn trai cô tới rồi, không quấy rầy!"

Tôi hỏi ai vậy, Tiểu Đào cười: "Một nhân viên sales mắt mù, lại tư vấn đồ giảm cân cho em, anh thấy em có mập không?"

Tôi bỗng như được gợi ý, đột nhiên im lặng không lên tiếng. Tiểu Đào lại hiểu sai, thất vọng nói: "Thôi đúng rồi, anh đã thật xem rằng em mập. Xem ra phải ăn uống điều độ lại, em quyết định bữa trưa này sẽ không ăn nữa."

"Không không, em có mập đâu, rõ ràng rất thon thả mà." Tôi

vội giải thích.

"Ha ha, coi như anh biết nói chuyện."

Tôi trầm ngâm: "Thực ra, anh chợt nghĩ, liệu có người môi giới phẫu thuật thẩm mỹ hay không."

"Người môi giới? Đúng vậy, có những người như thế, nhưng không phải là bất hợp pháp. Mặc dù chỉnh hình nói thế nào cũng là giải phẫu, sẽ có rủi ro và di chứng về sau, nhưng qua miệng của những người môi giới này thì trở thành chỉ có lợi không có hại, cứ như một dao thôi là biến thành Phạm Băng Băng vậy." Tiểu Đào nói.

"Em nghĩ có khả năng này không, mối liên hệ giữa ba nạn nhân, là một gã môi giới phẫu thuật thẩm mỹ?" Tôi chuyển nhanh suy nghĩ.

Tiểu Đào yên lặng chốc lát rồi vỗ bàn: "Hoàn toàn có thể, ăn nhanh đi, ăn xong chúng ta liền đi thăm dò."

Ăn cơm xong, chúng tôi quyết định tới Korea Beauty trước, trên đường tiện gọi Băng Tâm theo. Kết quả không ngoài dự đoán, vừa nghe thấy môi giới, người phụ trách bệnh viện liền chối: "Không có không có, chỗ tôi không có người môi giới, các người tìm lầm chỗ rồi."

Tiểu Đào nhấn mạnh: "Viện trưởng, chúng tôi là cảnh sát hình sự, chỉ là đến điều tra án mạng, chứ không phải can thiệp việc làm ăn của các ông, hy vọng ông phối hợp."

Viện trưởng vẫn chối: "Việc không có, làm sao tôi giúp cô được. Ngại quá, muốn mà không giúp được gì, xin mấy người đi về cho."

Tiểu Đào giận đến nghiến răng, lôi mục weibo mà họ phát ra: "Đây là các ông đưa lên, tiết lộ tiến triển phá án cho công chúng,

đã cấu thành tội gây trở ngại nghiêm trọng. Chúng tôi sẽ xem xét có thể thay đổi cách thức một chút hay không, tất cả dựa vào độ hợp tác của các ông."

Dùng thủ đoạn uy hiếp cũng là Tiểu Đào bất đắc dĩ, ai ngờ viện trưởng lại mặt dày: "Chuyện này...khả năng là liên quan tới nhân viên tạm thời, không có dính líu gì tới tôi."

Chương 671: Giết người diệt khẩu

Ra khỏi Korea Beauty, Tiểu Đào bực tức đá bụp vào thùng rác, mắng: "Bảo Lão Yêu dùng thủ đoạn hacker bôi nhọ cái bệnh viện chết tiệt này!"

Tôi cười khổ: "Em đừng mất bình tĩnh có được không. Cửa này không thông thì tìm cửa khác, suy nghĩ đi."

"Phải rồi, không biết Lão Yêu có tìm được gì trong ổ cứng không." Tôi gọi điện hỏi, Lão Yêu có vẻ đang bận rộn, chậm rãi trả lời: "Muội tử này thật có năng khiếu trò chuyện, mấy Gb lịch sử nói chuyện, ta nhìn mà mệt chết đi được."

"Đừng nói nhảm, có manh mối không?" Tôi nghiêm túc.

"Có vẻ cô ấy nói chuyện với bạn về việc phẫu thuật thẩm mỹ. Cô ta nói rằng được một người giới thiệu, có ưu đãi, bạn cô ta khuyên không nên tin vào mấy người môi giới...trước mắt chỉ có manh mốii này thôi." Lão Yêu đáp.

Cúp máy, hai mắt tôi sáng lên: "Không sai đi đâu được, là môi giới chỉnh hình."

Tiểu Đào khổ não day huyệt thái dương, nhing dòng người tấp nập trên đường: "Nhưng đám môi giới này cũng ẩn mình rất kỹ, làm sao mà tìm ra đây."

Băng Tâm hỏi: "Hay là bỏ tiền ra làm việc?"

Tiểu Đào nói: "Xài tiền thế nào? Dán cáo thị nói thu thập người

môi giới?"

Băng Tâm cười: "Chúng ta có thể giả làm đài truyền hình làm phim tài liệu mà, tìm những người môi giới tới phỏng vấn, trả một khoản phí phỏng vấn, bên cạnh đó hứa sẽ bảo mật thân phận. Hai người thấy sao?"

Tiểu Đào búng ngón tay: "Chủ ý này được lắm, ok!"

Tôi nói: "Anh nghĩ không cần đóng giả, cứ liên lạc đài truyền hình thật tới quay, chúng ta đạt được mục đích mà lại tiết kiệm tiền."

Tiểu Đào tán dương: "Ý nghĩ tốt!"

Nang liền gọi điện thoại, nói vài ba câu thì đối phương đáp ứng. Thần tốc như vậy khiến chúng tôi đều giật mình, Băng Tâm hỏi: "Đài truyền hình là do cha tỷ mở à, sao cứ được được được, rồi không thành vấn đề thế?"

Tiểu Đào cười: "Là một biên tập viên ngày trước theo đuổi tôi, giờ đã là phó tổng biên tập, lợi dụng hắn một chút."

Băng Tâm bĩu môi: "Thật ác độc."

Đối với lần này tôi chẳng có lời nào để nói, Tiểu Đào vì phá án mà không từ thủ đoạn.

Chúng tôi quay về cục, một chiếc xe của đài truyền hình đã đậu sẵn trước sân, phó tổng biên tập hơi mập, đeo kính đổi màu, nhìn thấy Tiểu Đào thì như uống thuốc lắc, bất kể Tiểu Đào nói gì cũng đều "được được được." "Không thành vấn đề."

Nói xong về đề tài phỏng vấn, anh ta tiện hỏi một câu: "Vị này là..."

Tiểu Đào quàng tay tôi: "Quên giới thiệu, đây là bạn trai tôi."

Trong nháy mắt, tôi phảng phất nghe được âm thanh thở dài tan nát coi lòng, cố nén không bật cười. Phó tổng biên tập lúng túng nói: "Ồ, vị tiểu ca này quả là nhất biểu nhân tài."

Việc anh ta đã đồng ý chẳng còn cách nào hơn là tiến hành, thực ra từ góc độ bên anh ta cũng chẳng thiệt thòi, gần đây họ cũng vừa hay đang muốn làm phim tài liệu. Cái đề tài về môi giới phẫu thuật thẩm mỹ vừa ít tốn kém lại vừa mới mẻ độc đáo. Có điều tôi vẫn cảm thấy mình đang lợi dụng người khác.

Việc quay phim tài liệu là việc tiến hành rất nhanh, Tiểu Đào mượn một căn phòng trong thị cục, những người môi giới thẩm mỹ toàn bộ được mời tới, qua một người tìm được hai, qua hai tìm ra bốn, giống như lăn cầu tuyết, số người không ngừng tăng lên.

Tôi với Tiểu Đào đóng vai bưng trà rót nước, vừa có thể giám sát công việc. Trong lúc phỏng vấn, tôi cũng biết được mấy điểm đen trong nghề môi giới thẩm mỹ. Có vài người trong đó chính là những con nghiện thẩm mỹ, khi giới thiệu được người mới, sẽ được nhận một lần thẩm mỹ miễn phí. Những người đó toàn thân đều chịu hậu quả về sau, nhưng vẫn miệt mài làm phẫu thuật, đơn giản là muốn trẻ mãi không già.

Trong lúc phỏng vấn, phóng viên cho họ nhìn ảnh ba nạn nhân, thuận tiện nhắc vài vấn đề không liên quan. Mấy ngày liên tiếp, phí phỏng vấn đã tốn gần 20 ngàn, nhưng vẫn không tìm ra người phù hợp đặc điểm, khiến chúng tôi bắt đầu nản chí.

Bên kia Nhâm cảnh quan tìm được một đoạn video khá mờ, có thể nhìn thấy thân xe, nhưng không rõ biển số. Phá án, khổ sở nhất là lúc này, liên tục nhiều người chết, manh mối thì vẫn như cũ không rõ ràng, tiền đồ ảm đạm.

Lúc này phỏng vấn đã sắp kết thúc mà mục tiêu vẫn chưa thấy tới. Tôi đột nhiên hiểu ra, tên này là người cung cấp tin tứ cho hung thủ, hẳn biết mình đã làm gì, cho nên nghe nói phỏng vấn

nhất định sẽ không đến.

Tôi bảo Tiểu Đào hỏi nhân viên đài truyền hình danh sách những người liên lạc mà không tới. Tổng cộng có mười mấy người, tôi quyết định sẽ đi thăm lần lượt một lần, dù sao đây là đầu mối đáng tin cậy duy nhất cho tới giờ.

Để tìm được những người này mất rất nhiều công sức, họ ẩn mình còn sâu hơn xã hội đen, mất cả ngày mới tìm được sáu người. Chạng vạng tối hôm đó, tôi và Tiểu Đào tìm được một cái tên là Đinh Hương từ hồ sơ công an, đi tới khu nhà cũ kỹ, Tiểu Đào ai oán nói: "Em vẫn có cảm giác là đi làm không công."

Tôi đáp: "Đừng nhụt chí, lần này giống như ăn bánh nướng, ăn no 7 cái không có nghĩa là vô ích."

Tiểu Đào cười: "Anh có thể ăn một lúc 7 cái?"

Chúng tôi hỏi thăm về Đinh Hương trong một cửa hàng tạp hóa, đột nhiên nghe tiếng va chạm mạnh, ngay sau đó là tiếng còi báo động xe hơi hú ầm ĩ. Trong tiểu khu có người hét lên: "Chết rồi, có người nhảy lầu!"

Hai chúng tôi lập tức chạy ra, chỉ thấy trên chiếc xe đỗ dưới thềm có một xác phụ nữ, nóc xe đã bị va đập biến dạng. Tôi nhìn ảnh trên hồ sơ rồi nhìn người chết một chút, khó tin mà nói: "Quá trùng hợp đi, người chết lại là Đinh Hương!"

Ngẩng đầu lên, thấy một cánh cửa sổ mở ra, tôi nhất thời có một dự cảm chẳng lành, nói: "Khả năng là giết người diệt khẩu. Nhanh, lên trên!"

"Em gọi tiếp viên ngay đây!"

Trong lúc lao vào hành lang, Tiểu Đào gọi điện cho đồn công an gần đó, bảo họ phái toàn bộ người mình có tới, bao vây khu nhà lại.

Chúng tôi lên căn phòng mà Đinh Hương ngã chết, Tiểu Đào rút súng, đạp tung cửa. Trên bàn có gạt tàn thuốc, tàn thuốc bên trong vẫn cháy, dưới đất có dấu chân, kích cỡ tương đương dấu chân hung thủ ở hiện trường.

Quả nhiên là giết người diệt khẩu, rất có khả năng hung thủ đang ở tòa nhà, thậm thí ngay trong căn phòng này. Chúng tôi lục soát căn phòng, tủ quần áo cũng mở ra xem, không có thu hoạch gì. Khi ra ban công, tôi vô tình nhìn xuống dưới thì thấy một người mặc áo thun đang nhanh chóng leo xuống dưới, cứ như một con vượn.

Trong khoảnh khắc tôi nhìn xuống, gã đàn ông cũng nhìn tôi một cái, đối mắt trong ngắn ngủi, tôi bắt được rất nhiều thông tin từ đôi mắt ấy. Trực giác nói cho tôi biết, hắn là hung thủ!

"Hắn đang ở kia!" Tôi hô to.

Tiểu Đào vọt ra ban công, giơ súng bắn chỉ thiên, một là để uy hiếp, hai là báo vị trí cho dân cảnh.

Nhưng gã đàn ông không chút hoang mang, nhanh chóng leo xuống tầng cuối, xa xa một đội dân cảnh đang xông tới, Tiểu Đào hét lên: "Bắt lấy hắn!"

Gã kia tốc độ rất nhanh bỏ rơi tốp dân cảnh, lấy đà nhảy vọt qua tường rào bên cạnh, biến mất khỏi tầm mắt chúng tôi. Tiểu Đào tức giận vỗ vào lan can: "Khốn kiếp, nếu có lão Vương ở đây thì đã khác!"

Chương 672: Phẫu thuật gương mặt

Tôi an ủi Tiểu Đào: "Thôi, dù gì thì chúng ta đã bước một bước đi chính xác."

Bên cạnh chậu hoa ngoài ban công có một cái điện thoại, tôi cầm lên xem thì thấy một cuộc trò chuyện wechat của hai người. Một người là Đinh Hương, người còn lại chú thích là Từ Giang.

Đinh Hương nói ở wechat: "Tôi nghe bạn bè nói, đài truyền hình đang phỏng vấn số lượng lớn môi giới thẩn mỹ, đây nhất định là cảnh sát gài bẫy."

Từ Giang nói: "Cô đi phỏng vấn?"

Đinh Hương đáp: "Không có, anh làm ra chuyện ấy, tôi làm sao dám đi. Nhưng tôi cảnh cáo anh, nếu cảnh sát mà tìm tới, tôi sẽ rũ sạch trách nhiệm."

Từ Giang nói: "Đồ đàn bà thúi, cô uy hiếp tôi đấy à, nói đi, cô muốn bao nhiêu tiền?"

Đinh Hương đáp: "Vẫn là con số cũ."

Từ Giang nói: "Tôi trả trực tiếp cho cô."

Đinh Hương vội can: "Không không, anh đừng tới, tôi sợ anh lắm, chuyển tài khoản cho tôi."

Từ Giang đáp: "Được, để tôi đi ngân hàng."

Xem xong cuộc trò chuyện, tôi cười lạnh: "Xem ra Từ Giang

không đi ngân hàng mà trực tiếp tới đây giết người diệt khẩu. Từ khía cạnh nào đó mà nói, là chúng ta đã gián tiếp hại chết cô ấy."

Tiểu Đào lắc đầu: "Lỗi do tự mình gánh, cô ta dám tống tiền một tội phạm giết người."

Tôi thầm nghĩ, liệu giữa Đinh Hương và Từ Giang có mối quan hệ đặc biệt nào không đây?

Đi một vòng trong phòng, phát hiện dưới tủ TV có một cái bình thủy tinh rơi vỡ, một cái ghế bị đá đến sát tường. Xem ra trước khi chúng tôi tới đây, hai người đã xảy ra cãi vã, sau đó Từ Giang quyết định giết người diệt khẩu, đúng lúc chúng tôi tới.

Quan sát đồ gia dụng trong phòng, Đinh Hương là sống một mình, tôi phát hiện trên giá có quyển sách, cầm xuống nhìn thì bên trong sách rơi ra 5 bức ảnh, trong đó có ản ba nạn nhân.

Những ảnh này đều là ảnh chụp sinh hoạt hàng ngày, một trong số đó tôi đã xem được trên weibo, chắc là được in ra bởi trên bàn có một cái máy in cũ.

Tiểu Đào nhặt mấy bức ảnh lên nói: "Như vậy thì còn hai nạn nhân nữa?"

Tôi xem lần lượt 5 bức ảnh: "Trong này liệu có quy luật gì không?"

"Anh có cảm thấy cả 5 người khuôn mặt đều hao hao nhau không?" Tiểu Đào bỗng nói.

"Chỉnh hình mặt mà, đương nhiên đều cứng ngắc như nhau rồi."

"Vậy cũng chưa chắc, chỉnh hình mặt cũng có nhiều kiểu khác nhau. Chủ yếu là xem đang thịnh hành kiểu khuôn mặt nào, một gương mặt minh tinh sẽ dễ trở thành trào lưu hơn." Tiểu Đào đáp.

"Em nói gì?" Tôi chợt hét một tiếng.

Thấy phản ứng của tôi quá mạnh, Tiểu Đào đầy khó hiểu: "Anh nghĩ tới cái gì?"

Tiểu Đào chỉ vô tình nói một câu mà lại giống như tiếng sét thức tỉnh tôi, vội lật thật nhanh 5 bức ảnh trên tay, sau đó nhắm mắt, ghép 5 khuôn mặt lại với nhau, suy nghĩ của tôi thoáng cái thông suốt.

Thì ra đây là điểm giống nhau mà không một ai để ý đến!

Tôi lập tức nói: "Đi Korea Beauty!"

"Lại tới đó?"

Tiểu Đào gọi điện cho Nhâm cảnh quan, bảo anh ta thử điều tra cái tên Từ Giang. Xuống dưới lầu, thi thể Đinh Hương đang được dân cảnh trông coi, chờ cảnh sát hình sự đến tiếp nhận, tôi và Tiểu Đào chạy tới Korea Beauty. Trên đường đi nàng cứ gặng hỏi tôi rốt cuộc nghĩ ra điều gì, nhưng suy đoán này của tôi có chút hoang đường nên chưa muốn tiết lộ.

Tìm tới bác sĩ Kim đã từng làm giải phẫu cho nữ tiếp viên và ả lừa đảo, anh ta nở nụ cười chân thành: "Hai vị, tam cố mao lư à, lại có chuyện gì vậy?"

Tôi nói: "Đưa tôi xem những khuôn mẫu chỉnh hình mặt mà anh có."

Bác sĩ Kim lúng túng nói: "Đây là bí mật kinh doanh, không thể tùy tiện xem, trừ khi cô cậu là khách hàng ở đây."

Tiểu Đào nói: "Việc đăng weibo chúng tôi còn chưa hỏi tới anh đâu, tốt nhất là nên hợp tác."

"Thôi được, nhưng cô cậu không được để lộ ra ngoài đâu đấy."

Bác sĩ Kim cầm ra một cuốn sổ lớn, bên trong là đầy những khuôn mặt minh tinh, không ít là những minh tinh đang ăn khách. Bác sĩ Kim nói: "Đôi khi khách hàng không biết chỉnh sửa thành hình dạng gì, chúng tôi cho khách xem những mẫu này, cô ấy có thể sẽ muốn chỉnh thành miệng Phạm Băng Băng, hay mũi Lý Băng Băng chẳng hạn."

Tôi cầm ảnh lên hỏi: "Có ai muốn chỉnh thành cả khuôn mặt không?"

"Có, nhưng không nhiều." Bác sĩ Kim đáp.

Tôi cảnh cáo trước khi hỏi: "Nếu lần này anh tiếp tục để lộ tin tức, tôi sẽ cho nơi này đóng cửa thật luôn..."

Bác sĩ Kim sợ hãi gật đầu: "Được được, cứ việc hỏi."

Tôi hỏi anh ta, nữ lừa đảo và nữ tiếp viên hàng không có phải là cùng chỉnh thành một gương mặt, bác sĩ Kim nói: "Đúng, là cái này." Ngón tay anh ta chỉ vào một gương mặt đáng yêu xinh đẹp, tôi không biết đó có phải minh tinh không, hỏi: "Đây là ai?"

"Diễn viên múa ba lê Diêu Thanh Tuyết!" Bác sĩ Kim đáp.

Tiểu Đào như đoán ra gì đó, hỏi: "Hai người cùng chỉnh thành một gương mặt, sao không giống nhau?"

Bác sĩ Kim nói: "Nét đẹp là một thứ rất vi diệu, chỉ cần cánh mũi hơi dày một chút, khóe miêng hơi xếch một chút, cảm giác cũng sẽ khác hẳn nhau, cộng với cơ địa mỗi người cũng sẽ gầy béo khác nhau nữa."

Nữ tiếp viên hàng không, nữ lừa đảo và trạch nữ, cả ba khuôn mặt không giống nhau lắm, nhưng nếu cùng so với diễn viên múa ba lê này sẽ phát hiện, trên khuôn mặt ba người có một bộ phận giống cô ấy.

Lẽ nào hung thủ là một fan cuồng của Diêu Thanh Tuyết, không thể chịu được khi người khác có khuôn mặt giống cô ta?

Chúng tôi cảm ơn bác sĩ Kim, sau khi ra khỏi cửa, Tiểu Đào hưng phấn nắm chặt tay: "Rốt cuộc em đã hiểu, thì ra ba người cùng tham khảo một gương mặt, người bị hại tiếp theo chắc cũng như vậy."

Tôi mở điện thoại ra, search tên Diêu Thanh Tuyết trên baidu, có một tin hàng đầu hiện ra, ngày mai cô ấy sẽ tới Nam Giang biểu diễn.

Mở profile về diễn viên Diêu Thanh Tuyết, tôi ngoài ý muốn phát hiện, cô ấy lại là người Nam Giang!

Khoảng cách tới sự thật vẫn còn một lố màn, tôi hỏi Tiểu Đào: "Nếu em đi trên phố, trông thấy một người phẫu thuật thẩm mỹ nhìn giống mình, em sẽ nghĩ gì?"

Tiểu Đào hỏi ngược lại: "Anh đang tính toán tâm tư hung thủ, lời này phải để em hỏi anh mới đúng, anh có yêu em không?"

Tôi đỏ mặt: "Yêu!"

"Vậy nếu anh trông thấy cô gái khác phẫu thuật gương mặt giống em, đi rêu rao khắp nơi, anh sẽ thế nào?" Tiểu Đào hỏi tiếp.

Tôi suy nghĩ nghiêm túc, nói ra cảm nghĩ thật sự của mình: "Anh sẽ cảm thấy mấy cô gái đó thật buồn cười, học đòi một cách vụng về, mặt khác nếu có ai phẫu thuật theo gương mặt của em, anh sẽ cảm thấy tự hào."

"Thì ra là anh nghĩ như vậy à." Tiểu Đào cười vui vẻ.

Tôi trầm ngâm: "So tâm tư, nếu Từ Giang yêu say đắm Diêu Thanh Tuyết, chắc chắn sẽ không vì người khác làm phẫu thuật giống cô ấy mà tức giận, còn phát triển đến mức độ giết người thì

quá hoang đường."

"Không phải là yêu, vậy lẽ nào là hận?" Tiểu Đào suy đoán.

Tôi từ chối đưa ra ý kiến: "Chúng ta đi về triệu tập mọi người, thảo luận rộng rãi một chút."

Quay về thị cục, tôi công bố cái manh mối này ra, ai cũng cảm thấy giật mình, động cơ của hung thủ có thể nói là chưa từng có. Nhâm cảnh quan đã điều tra được cái tên Từ Giang, người này trước đây làm võ sư trong một võ quán, sau đó bị chấn thương chuyển nghề, làm buôn bán hộ cá thể nhỏ, có một chiếc SUV màu đen để giao hàng.

Đồng thời với việc điều tra, Nhâm cảnh quan đã phái người tới nhà anh ta, nhưng không ngoài dự đoán, Từ Giang đã mất tích.

Ngoài ra theo bạn bè anh ta phản ánh, Đinh Hương bị giết đã từng qua lại với Từ Giang một thời gian, sau đó Từ Giang chê Đinh Hương hám tiền đã chia tay, nhưng vẫn giữ quan hệ bạn bè.

Nói tới đây, Nhâm cảnh quan đưa ra một cái hộp ướp lạnh: "Đây là chúng tôi tìm được trong tủ lạnh nhà Từ Giang."

Anh ta đổ thứ trong hộp ra, là ba đóa hoa cúc, giống với ở hiện trường. Tiểu Đào la lên: "Như vậy hắn còn muốn giết ba người nữa! Người cuối cùng là ai đây?"

Tôi nói: "Lúc tới chúng ta đã phân tích, nếu như không phải hắn yêu Diêu Thanh Tuyết điên cuồng, thì sẽ là hận. Anh đoán Diêu Thanh Tuyết là con mồi cuối cùng! Chúng ta tới nhà múa kịch ba lê thành phố hỏi chút đi."

"Được!" Chân tướng đã khá rõ ràng, tất cả mọi người đều hưng phấn.

Chương 673: Múa ba lê

Tôi phân chia cảnh lực thành 3 tổ, hai tổ đi tìm hai nạn nhân trên ảnh để bảo vệ. Còn tôi, Tiểu Đào, Băng Tâm cùng Nhâm cảnh quan đến nhà múa kịch ba lê thành phố.

Vào bên trong, một tốp các diên viên đang tập bản Swan Lake trên sân khấu, dáng múa thật nhẹ nhàng uyển chuyển, cho dù là một người ít xem nghệ thuật như tôi khi gặp cũng cảm thấy rất đẹp.

Băng Tâm nói: "Múa ba lê vất vả lắm, một phút trên sân khấu phải đánh đổi bằng 10 năm tập luyện, muội từng gặp một diễn viên ba lê, do tập quá nhiều mà móng chân hỏng hết."

Tiểu Đào nói: "Đúng vậy, đây là một môn nghệ thuật kết hợp sức khỏe và nét đẹp, đừng thấy những cô gái này gầy yếu mà coi thường, thực ra sức khỏe của họ còn hơn nhiều nam thanh niên bình thường."

Một giáo viên đang giám sát buổi tập, thấy chúng tôi đi vào thì chào hỏi: "Mấy người tìm ai?"

Tôi nói: "Cô có quen ai tên là Từ Giang không?"

Giáo viên suy nghĩ một chút, trả lời: "Hình như đã từng nghe qua."

"Vậy cô biết Diêu Thanh Tuyết chứ?" Tôi hỏi tiếp.

"Sao vậy, cô ấy phạm tội?"

Phản ứng này khiến tôi hứng thú, cười nói: "Xem ra ấn tượng

của cô về Diêu Thanh Tuyết không mấy tốt đẹp, chưa gì đã hỏi câu như vậy. Còn chưa biết quý tính đại danh?"

"Họ Tống!" Giảng viên đáp.

"Tống lão sư, chúng tôi đang điều tra một vụ án mạng, Diêu Thanh Tuyết và Từ Giang trước đây có quan hệ thế nào?"

Tống lão sư sắc mặt khó coi, lắc đầu một cái: "Tôi không muốn nói."

Nhìn nét mặt cô ấy như có nỗi khổ tâm, tôi liền bảo: "Cô yên tâm, từng câu từng chữ cô nói, chúng tôi đảm bảo không tiết lộ ra ngoài. Đây có ý nghĩa trợ giúp rất lớn đối với việc phá án của chúng tôi, mong cô cung cấp một chút manh mối."

Trầm ngâm chốc lát, cô giáo Tống mới miễn cưỡng gật đầu: "Thôi được rồi!"

Cô ấy vỗ tay bảo các diễn viên nghỉ ngơi một lát, họ liền vui vẻ mà lập tức giải tán, xuống khán đài lấy điện thoại ra chơi game. Tôi thầm nghĩ, thì ra cũng chỉ như các cô gái bình thường khác, chỉ là lựa chọn nghề nghiệp không giống nhau.

Cô giáo Tống dẫn chúng tôi tới một phòng nghỉ, đóng cửa rồi pha trà, chúng tôi luôn miệng nói không cần khách sáo.

Cô ấy ngồi xuống, đẩy gọng kính một cái, nói: "Đồng chí cảnh sát, không phải là tôi không muốn hợp tác với mấy người, nhưng tôi đã từng suýt nữa bị Diêu Thanh Tuyết kiện, nên chuyện liên quan tới cô ấy tôi không muốn nói."

"Tại sao?" Tôi ngạc nhiên.

"Không phải tôi cố ý vu vạ, mà cô ấy là kẻ hợm hĩnh!"

Giảng viên Tống kể vệ quá khứ, cô ta và Diêu Thanh Tuyết là

sư tỷ muội, trong đó không thể không nhắc tới một người khác, đó là Tôn Hiểu Nhan, cũng là đồng môn của hai người.

Mặc dù múa ba lê là một môn nghệ thuật thanh cao, nhưng người ngoài không biết, bên trong nó cũng có bao nhiêu minh tranh ám đấu, bao nhiêu mồ hôi nước mắt, thậm chí cả máu tươi.

Trong đoàn kịch, dù là một đứa bé tầm thường nhất cũng phải huấn luyện gian khổ ngày đêm. Nhưng bỏ ra mấy chục năm khổ công, đại đa số người trong đoàn đều không tránh khỏi tên tuổi bị mai một. Cứ 10 người mới có 1 người trụ lại, 1000 người may ra mới có 1 người thành danh.

Giảng viên Tống rất may mắn nằm trong 10% số người trụ lại, còn Diêu Thanh Tuyết chính là 0,1% thành danh. Thực ra cô ta không có tư cách nằm trong 0,1% đó, mà vốn phải là Tôn Hiểu Nhan mới đúng.

Tôn Hiểu Nhan là một người cực kỳ điềm tĩnh, cực kỳ chịu khó chịu khổ. Gia cảnh cô thuộc dạng rất vất vả mới có thể thi vào trường múa ba lê, vì vậy vô cùng quý trọng cơ hội này. Giảng viên Tống thường trông thấy cô nửa đêm tập luyện một mình, có lần tập khiến ngón chân cái bị gãy, nhưng không muốn đánh mất cơ hội mà cắn răng chịu đựng, sau khi diễn xong vì đau quá mà ngất xỉu.

Một người khắc khổ như vậy, nhưng lại có một khuôn mặt nhìn là yêu, giảng viên Tống nghĩ, sớm muộn sẽ có ngày cô ấy trở thành minh tinh sáng chói.

Sau đó Tôn Hiểu Nhan quen biết một người đàn ông làm võ sư, tên Từ Giang. Từ Giang là một người rất chu đáo, mỗi ngày đều gửi tới một phần bánh tiêu sữa đậu nành, cứ 11h đêm lại lái xe đến đón cô bất kể mưa gió.

Tình cảm của hai người khiến người xung quanh ghen tị, giảng

viên Tống cảm thấy một đôi này thật giống như ái tình trong truyện cổ tích.

Nhưng tất cả những thứ này lại bị một người khác ra tay phá hủy, đó là Diêu Thanh Tuyết. Diêu Thanh Tuyết xuất thân là người có tiền, cô ta vào đoàn kịch hoàn toàn là đi cửa sau, ép một cô gái thi đậu phải bị loại. Hơn nữa cô ta vô cùng hợm hĩnh, kết bè kết phái trong đoàn kịch, luôn bắt nạt những cô gái thân cô thế cô.

Mặt khác, Diêu Thanh Tuyết còn vô cùng ganh tị với sắc đẹp của Tôn Hiểu Nhan, thường gây khó dễ. Dần dần phát triển thành thù ghét, nhưng Tôn Hiểu Nhan vẫn cắn răng chịu đựng. Giảng viên Tống từng khuyên cô nói chuyện này với bạn trai, nhưng Tôn Hiểu Nhan lắc đầu, cô nói Từ Giang quá dễ kích động, sẽ làm ra chuyện khác người, dù gì chuyện này cứ nhịn rồi sẽ qua.

Nếu chỉ là những chuyện này thì chưa đủ khiến giảng viên Tống khinh bỉ cách sống của Diêu Thanh Tuyết, mà chỉ coi cô ấy là một tiểu thư bị làm hư...

Chuyện là lúc đó đoàn kịch có một buổi diễn quan trọng, Tôn Hiểu Nhan được chọn làm vai chính, người luôn nịnh nọt như Diêu Thanh Tuyết lại chỉ nhận được vai phụ. Trước đêm diễn, giảng viên Tống đi vệ sinh, nghe thấy tiếng nam nữ ở buồng kế bên. Lúc đó giảng viên Tống chỉ là một cô gái ngây thơ, lập tức đỏ mặt, nhưng cẩn thận nghe một chút, thì một giọng nói có vẻ là giảng viên hướng dẫn bọn họ, còn người kia là Diêu Thanh Tuyết.

Cả hai vừa thở hổn hển, Diêu Thanh Tuyết vừa yêu cầu giảng viên giao vai chính cho mình. Giảng viên nói danh sách đã chốt, trừ khi có việc nghiêm trọng xảy ra, nếu không thì không thể thay người.

Diêu Thanh Tuyết hỏi, cái gì gọi là việc nghiêm trọng? Giảng viên nói, ví như tự mình bị thương hay đại loại như thế.

Giảng viên Tống có vẻ như đã nghe được một âm mưu kinh khủng, cô vốn định nói cho Tôn Hiểu Nhan, nhưng tính cách Tôn Hiểu Nhan quá mềm yếu, chỉ có thể nhẫn nhịn, hơn nữa bản thân giảng viên tống cũng có vai diễn quan trọng, không thể phân tâm.

Nghĩ đi nghĩ lại, giảng viên Tống quyết định đem chuyện này nói cho Từ Giang, Từ Giang nghe xong lập tức xin nghỉ tới để bảo vệ người yêu.

Nhưng bất kể Từ Giang có nhiệt tình tới đâu đi nữa, lúc đó anh ta cũng chỉ là một võ sư, cái gọi là bảo vệ lúc ấy cũng chỉ dừng ở việc đứng dưới mà nhìn. Việc không hay vẫn xảy ra, trước ngày diễn xuất, lúc đi xuống cầu thang, Tôn Hiểu Nhan bị ngã gãy chân, Diêu Thanh Tuyết nghiễm nhiên được giao vai chính.

Buổi biểu diễn giống như kết quả của hiệu ứng cánh bướm, hoàn toàn thay đổi số phận của hai người. Diêu Thanh Tuyết đã chiếm được sự xem trọng của lãnh đạo, được cử đi học bổ túc ở trường múa quốc gia, từng bước một trở thành diễn viên múa ba lê nổi tiếng.

Tôn Hiểu Nhan thì do chấn thương bị buộc nghỉ học ba tháng, Từ Giang tức giận không kìm được, tìm tới Diêu Thanh Tuyết, chưa nói mấy câu liền động thủ, dùng đạo cụ đánh chảy máu đầu cô ta.

Thực ra đó cũng chỉ là vết thương ngoài da, sau chuyện này cảnh sát đề nghị bồi thường, nhưng người nhà Diêu Thanh Tuyết không bỏ qua, mời luật sư giỏi nhất tới, định tội cố ý gây thương tích, đưa Từ Giang vào danh sách quản chế.

Chuyện này đối với Diêu Thanh Tuyết giống như là thêm sương vào tuyết, do phải nghỉ ba tháng, tập luyện lại dần dần không được như trước, cơ hội diễn xuất cũng mất, một năm sau ôm hận mà rời khỏi đoàn kịch. Từ nhỏ cô đã học múa ba lê, ngoài việc múa ra thì chẳng có cách nào kiếm sống, cuối cùng ôm mối

hận mà nhảy sông tự vẫn.

Biết tin cô chết, giảng viên Tống khóc cả đêm, sau đó Từ Giang được tự do cũng đau khổ khôn nguôi, cả hai tới viếng mộ Hiểu Nhan, mang tới một bó hoa cúc, thứ hoa mà Hiểu Nhan thích nhất khi còn sống...

Giảng viên Tống thở dài: "Mười năm sau, trông thấy Diêu Thanh Tuyết thành danh, tôi vô cùng phẫn nộ! Ả căn bản không xứng với những thứ đang có, tôi có mở một topic để tố cáo cô ta, kết quả lại bị văn phòng luật sư gửi tới một thư cảnh cáo, nói tôi tung tin vịt vu khống, suýt nữa thì bị kiện."

Tôi nói: "Tôi hiểu cảm giác của cô, nhưng Tôn Hiểu Nhan bị thương cũng chưa có chứng cứ xác thực do Thanh Tuyết hại."

"Anh cảm thấy là đơn thuần trùng hợp?" Giảng viên Tống đầy căm phẫn hỏi ngược lại: "Còn có một chuyện, sau khi Tôn Hiểu Nhan chết, Diêu Thanh Tuyết đã đi phẫu thuật mặt mình giống cô ấy như đúc, đây là ngẫu nhiên sao?"

Chương 674: Cái giá của việc nổi tiếng

Nghe thấy câu ấy, tôi giật mình, bừng tỉnh đại ngộ, thì ra đây là điểm mấu chốt của vụ án!

Tôi hỏi giảng viên Tống, rốt cuộc chuyện như thế nào, cô ta lấy khăn tay lau khóe mắt nói: "Sau đó tôi xem tin tức thấy Diêu Thanh Tuyết đi biểu diễn ở Úc, nhưng thứ làm tôi khiếp sợ là ảnh diễn viên lại là Tôn Hiểu Nhan, trong khoảnh khắc còn tưởng là cô ấy sống lại.

Nhưng nhìn kỹ một chút thì nhận ra không phải. Diêu Thanh Tuyết đã bỏ ra số tiền lớn để chỉnh sửa mặt mình giống Tôn Hiểu Nhan. Trước giờ hai thứ cô ta ganh tị nhất, một là nhan sắc Tôn Hiểu Nhan, hai là vị trí của Hiểu Nhan trong đoàn kịch, giờ thì cô ta đã có toàn bộ. Cái này còn không coi là bằng chứng sao?"

Cái này dĩ nhiên không thể gọi là bằng chứng, nhưng đối với công việc phá án của tôi thì nó là manh mối vô cùng quan trọng. Gật đầu với Tiểu Đào một cái, tôi đứng dậy: "Cám ơn những đầu mối mà cô đã cung cấp, nó rất có lợi đối với chúng tôi."

Giảng viên Tống nói: "Các đồng chí cảnh sát, tôi đã nói nhiều như vậy rồi, xin các vị tiết lộ cho tôi rốt cuộc có chuyện gì...Diêu Thanh Tuyết ngày mai phải tới Nam Giang biểu diễn, có phải là Từ Giang muốn giết cố ấy không?"

Tôi cảm thấy giấu diếm cũng chẳng có ý nghĩa, liền gật đầu: "Gần đúng như vậy, chúng tôi đang truy bắt Từ Giang."

Đột nhiên cô ta cắn môi: "Tôi chân thành chúc anh ấy thành

công!"

Rời khỏi đoàn kịch, Băng Tâm nói: "Vị giảng viên này, huynh có cảm thấy cô ấy ngầm trợ giúp Từ Giang không?"

Tôi lắc đầu: "Cô ta là người cái gì cũng hiện rõ ra mặt, hơn nữa công việc ở đoàn kịch một ngày cả 14 tiếng, cơ bản là ngăn cách với thế giới bên ngoài, không thể là đồng lõa."

Hoàng Tiểu Đào khen: "Được à nha, Tôn đại tiểu thư giờ cũng học được cái cách nghi ngờ tất cả, không tệ không tệ!"

Băng Tâm cười ngượng một tiếng.

Đến đây vụ án đã sáng tỏ, Từ Giang vì yêu Tôn Hiểu Nhan sâu đậm, không tha thứ cho cô gái nào dám dùng gương mặt của nàng đi dạo phố, càng không thể chịu được người đã cướp đi tất cả của người mình yêu - Diêu Thanh Tuyết.

Ba nạn nhân trước chỉ là anh ta khởi động, người mà anh ta muốn giết chân chính là Diêu Thanh Tuyết. Băng Tâm nói: "Ngày mai biểu diễn, chắc giờ Diêu Thanh Tuyết đang phải ở Nam Giang rồi."

Tiểu Đào cầm điện thoại lên: "Em gọi cho công ty quản lý của cô ấy, dặn bảo vệ cô ta."

Tôi ngăn lại: "Bảo vệ công khai tác dụng không lớn, tốt nhất dùng cô ta làm mồi nhử để bắt Từ Giang."

Tiểu Đào cười: "Đây đúng là thế cờ mạo hiểm."

Tôi đáp: "Mạo hiểm thì mạo hiểm, nhưng là cơ hội tốt nhất của chúng ta. Huống chi em nghĩ xem, trong lòng Từ Giang hận Diêu Thanh Tuyết đến nhường nào, ngày mai cho dù có 10 ngàn cảnh sát bảo vệ thì anh ta vẫn tìm đến, cho nên chi bằng biết thời biết thế."

"Quyết định vậy đi, để em triệu tập tất cả mọi người." Tiểu Đào gọi tất cả cảnh sát về thị cục, nói rõ nhiệm vụ ngày mai, bảo mọi người về nghỉ ngơi sớm một chút, 8h sáng mai sẽ tập hợp.

Sau đó chúng tôi chuẩn bị đi gặp Diêu Thanh Tuyết thì Tiểu Đào nói: "Xin lỗi, em có hẹn, anh với Tôn đại tiểu thư đi đi."

Tôi hỏi: "Muộn thế này rồi em còn đi đâu?"

"Đi hẹn hò với phó tổng biên tập." Tiểu Đào thẳng thắn trả lời.

Lòng tôi chua xót, nét mặt đã bán đứng chủ nhân, Tiểu Đào vuốt má tôi cười: "Nhìn anh kìa, trêu chút đã không chịu nổi. Em đi tìm quản lý để bàn bạc kế hoạch bắt giữ. Dù gì cũng là một buổi biểu diễn lớn, không thể cứ nói đánh là đánh."

Tôi cười trừ: "Anh đâu có mong manh dễ vỡ như vậy chứ."

Tôi liên lạc với người đại diện của Diêu Thanh Tuyết, đối phương nói cô ấy rất bận, chỉ có thể dành cho chúng tôi nửa tiếng gặp mặt, hẹn chúng tôi ở khách sạn Hilton chỗ cô ấy ở.

Lên thang máy, Băng Tâm cười: "Chẳng qua chỉ là lừa đời lấy tiếng?"

"Đúng vậy!" Tôi cảm khái: "Nhưng là một người đàn ông, ta không hiểu tại sao phụ nữ lại cố chấp với nhan sắc đến vậy?"

"Đương nhiên là cố chấp rồi, nếu giả sử ngày nào đó bị hủy dung, muội cũng đi chết." Băng Tâm lè lưỡi.

Chúng tôi tới căn phòng hẹn trước, một cô gái dán mặt nạ dưỡng da, mặc bộ đồ ngủ ra mở cửa, thấy chúng tôi thì tức giận nói: "Ai cho các người vào đây, bộ bảo vệ chết hết rồi hay sao?"

Tôi đưa giấy chứng nhận ra: "Diêu tiểu thư, người đại diện chắc đã thông báo cho cô."

Diêu Thanh Tuyết quan sát chúng tôi, cười khúc khích: "Tôi lại tưởng là Fan, nhìn hai người non choẹt như vậy mà là cảnh sát, chẳng trách hiệu suất phá án càng ngày càng kém."

Lòng tôi thầm cười khổ, cô gái này thật quá chua ngoa. Sau khi vào phòng, cô ta ngồi phịch xuống ghế, châm một điếu thuốc nữ: "Có lời mau nói, có rắm mau thả, tôi đây muốn nghỉ ngơi sớm một chút."

Liếc thấy Băng Tâm khẽ nghiến răng, tôi nhìn con bé lắc đầu một cái, tỏ ý nhẫn nhịn. Chúng tôi tới để làm việc chứ không phải tới để dạy cách làm người.

Tôi đi thẳng vào vấn đề: "Có người muốn giết cô!"

Cô ta coi như là nạn nhân tiếp theo trong cuộc, tôi không có lý do gì để giấu diếm sự việc. Sau khi nghe xong, Diêu Thanh Tuyết vô cùng sợ hãi, đến khi tàn thuốc rơi vào chân mới sực tỉnh, hốt hoảng dụi vào gạt tàn, nói: "Tên họ Từ bị thần kinh à? Năm đó Tôn Hiểu Nhan ngã gãy chân thật không liên quan đến tôi. Lúc ấy đã đánh tôi trọng thương nằm viện ba ngày, bản thân bị đi quản chế, nhiều năm như vậy rồi vẫn còn bám dai như đỉa?"

Tôi lạnh nhạt nói: "Diêu tiểu thư, chúng tôi đâu có nhắc đến chuyện Hiểu Nhan bị thương, sao tự nhiên cô lại nói tới?"

Mặt cô ta dán mặt nạ cho nên chỉ có thể quan sát cử chỉ, cô ta nói: "Bởi vì chuyện này mà người ta đánh giá tôi không hay. Nhưng tôi thề với trời, việc cô ấy ngã chẳng liên quan gì đến tôi, nói một câu không hay thì là ông trời giúp tôi!"

Theo cử chỉ cơ thể, cô ta không nói dối, tôi lại hỏi: "Vậy sao cô lại chỉnh hình mặt mình giống cô ấy?"

Diêu Thanh Tuyết cả kinh, từ từ gỡ mặt nạ dưỡng da xuống, quả là một gương mặt đáng yêu: "Bởi vì tôi ganh tị cô ấy, tại sao

một người xuất thân bần hàn lại có nhan sắc như vậy, còn mình thì xấu xí. Có cô gái nào không mong mình được chú ý khi đi trên đường, nhất là cái nghề này của tôi. Tiểu muội muội, tâm tình này chắc cô hiểu chứ?"

Băng Tâm hừ một tiếng quay đi, không tiếp lời. Bị làm ngơ, Diêu Thanh Tuyết xấu hổ nói với tôi: "Tôi là người có tham vọng, từ khi quyết định phẫu thuật thẩm mỹ, đã suy nghĩ rất kỹ. Tôi không hy vọng một ngày nào đó thành danh, người ta lại nói mình giống Phạm Băng Băng, hay giống Lâm Y Thần... tôi muốn có một gương mặt riêng, vì vậy mà ngẫu nhiên nghĩ tới cô ấy, đây là nhan sắc mà tôi từng khao khát có được. Tôi thừa nhận, từ sau khi phẫu thuật, cứ như được phù hộ, làm cái gì cũng thuận lợi, đúng là một xã hội coi trọng vẻ bề ngoài. Nhưng hậu quả của phẫu thuật tôi cũng phải gánh, tháng nào cũng phải đến viện tiêm độc tố botulinum, chi phí rất tốn kém, mà để ngăn ngừa biến chứng về sau, còn phải tiêm rất nhiều kháng sinh và thuốc ức chế miễn dịch. Cho nên cũng không phải tôi nhẹ nhàng lấy được tất cả, cũng phải trả giá, nhưng loại người như Từ Giang đâu có hiểu!"

Tôi thầm nghĩ, gương mặt này đã hại chết ba người, cái giá quá cao rồi. Nhưng đối với tâm tình cô ta, tôi lại hơi thấu hiểu: "Chuyện này tôi biết, người nổi tiếng chắc chắn phải chịu được những gì người khác không chịu được, có điều tôi muốn nói..."

Diêu Thanh Tuyết đột nhiên khóc nấc, dọa tôi một hồi, cô ta nói: "Cảnh sát tiên sinh, rốt cuộc cũng có người hiểu tôi. Anh có biết phía sau ánh hào quang chứa đựng bao nhiêu chua cay mà không ai biết không? Nói ra không sợ chê cười, năm đó để giành cơ hội đi Úc, tôi phải làm tình nhân cho một lão già trong đoàn kịch nửa năm trời..." Nói tới đây cô ta khóc không thành tiếng.

Tôi cũng chẳng rảnh mà ngồi nghe cô ta kể lể, nói qua loa ngày mai cảnh sát sẽ phục kích Từ Giang ở buổi diễn, sau đó cáo từ.

Lúc đi, Diêu Thanh Tuyết tiễn ra đến cửa, nắm tay tôi, đôi mi

giả chớp chớp nói: "Đồng chí cảnh sát, để lại số liên lạc đi, vạn nhất có gì tôi còn có thể tìm anh."

Chương 675: Quyết chiến

Băng Tâm gỡ tay cô ta ra, đưa điện thoại di động: "Cô add wechat của tôi đi."

Diêu Thanh Tuyết lạnh lùng nói: "Cô có thể bảo vệ tôi?" Sau đó đóng sầm cửa lại.

Lúc xuống thang máy, Băng Tâm khinh bỉ nói: "Cắt, thật uổng công khiến cô ta lên mặt, người phụ nữ này vì nổi tiếng chắc chắn đã bán thân không biết bao nhiêu lần."

Tôi nói: "Đây cũng là do xã hội nam quyền tạo ra bi kịch, phái nữ chỉ có thể làm đồ chơi cho phái nam mới leo lên được."

Băng Tâm giơ nắm đấm nhỏ lên: "Hừ, huynh lại còn nói giúp cô ta. Huynh thích cô ta phải không?"

Tôi cười: "Chữ nào của ta là nói giúp cô ấy? Ta chỉ là cảm khái về sự bất bình đẳng xã hội thôi, nếu như có ngày nào đó nam nữ bình đẳng, ta đây cũng có thể dựa vào nhan sắc kiếm cơm, săn phú bà nào đó."

Băng Tâm cười đểu: "Chẳng phải huynh đã săn được rồi sao?"

Mặc dù Tiểu Đào chính là một phú nhị đại, nhưng nàng từng nói với tôi, sau này kết hôn nàng không muốn lấy của cha dù một phân tiền. Chuyện này khiến tôi rất nể phục người con gái mình yêu, nếu bản thân là phú nhị đại, tôi nhất định cũng phải có khí chất như vậy.

Rời khách sạn Hilton, tôi bỗng bắt gặp hai cảnh sát trong tổ chuyên án mặc thường phục đứng dưới lầu, hỏi: "Sao hai anh lại

tới đây?"

"Hoàng đội trưởng sợ cô diễn viên múa này gặp bất trắc, bảo chúng tôi giám sát ở đây."

"Tính toán thật chu đáo, hai người vất vả rồi." Tôi gật đầu.

Thật may là hết ngày hôm đó không xảy ra án mạng, từ góc độ thuận lợi phạm tội của Từ Giang mà nói, hắn nhất định sẽ không để Thanh Tuyết được chết yên bình, nhất định phải lột mặt nạ cô ấy trước mặt mọi người.

Tôi ngước nhìn trời cao ngẫm nghĩ, tấn bi kịch này rốt cuộc là ai sai? Suy nghĩ cẩn thận lại thì chẳng có ai là người sai hoàn toàn, nó là hệ quả của sự cạnh tranh trong đoàn kịch.

Bất kể như thế nào, tôi sẽ không để cho Từ Giang giết thêm một người nào nữa!

Chúng tôi về nghỉ ngơi, 8h sáng hôm sau mọi người tập trung ở thị cục. Tiểu Đào bảo chúng tôi lái một chiếc xe khác tới buổi diễn, còn bí ẩn nói có chuyện vui.

Tôi hỏi là chuyện gì thì nàng sống chết không nói: "Em vòng vo đấy, anh làm khó dễ được em à?"

Tôi cười: "Anh phục rồi, còn không được sao?"

Buổi biểu diễn được trình chiếu tại Đại Kịch Viện nhân dân thành phố, chúng tôi lục tục đi tới hiện trường. Giờ biểu diễn là 10h trưa, nhưng trước cửa đã hàng dài xe xếp hàng. Chúng tôi theo Tiểu Đào đi vào bằng lối nhân viên, tới một phòng thay đồ, bên trong treo đầy đồng phục bảo vệ.

Nàng vỗ tay: "Chuyện vui là đây. Tối qua tôi đã thương lượng với công ty bảo vệ, hôm nay chúng ta đóng giả thành vệ sỹ bảo vệ trật tự hiện trường."

Tôi hỏi: "Có tiền thưởng không?"

Tiểu Đào nói: "Bắt được phạm nhân sẽ có. Mọi người thay quần áo đi, đeo bộ đàm giữ liên lạc, có ai khả nghi đi vào lập tức báo cáo."

Các nhân viên đồng thanh Yes sir một tiếng, bắt đầu thay quần áo. Đồng phục dĩ nhiên đều là kiểu của nam giới, Tiểu Đào và Băng Tâm thì có hai bộ đồng phục nhân viên tạp vụ, Băng Tâm nhíu mày: "Mặc cái này ư?"

"Tôn đại tiểu thư, làm theo mệnh lệnh!" Tiểu Đào nói.

Băng Tâm bất đắc dĩ mặc vào, sau đó đi ra hỏi tôi: "Có đẹp không?"

Tôi đáp: "Giống cô bé lọ lem."

Tiểu Đào cũng hỏi tôi: "Thế còn em?"

"Cũng là cô bé lọ lem, nhưng phiên bản ngực to!"

"Cút!" Cả hai đồng thanh mắng.

Tổng cộng hơn 40 cảnh sát, tất cả chia nhau ra khắp ngóc ngách nhà hát, tôi và Nhâm cảnh quan ở gần cửa sau dẫn vào hậu trường. Nhâm cảnh quan vẫn châm thuốc liên tục, nếu như nói anh ta hút thuốc nhiều hơn tôi ăn cơm thì không quá chút nào. Bộ đàm liên tiếp có tin báo về:

"Cửa chính an toàn!"

"Cửa hông an toàn!"

"Lối vào nhân viên an toàn!"

Nhâm cảnh quan hỏi tôi: "Cậu nghĩ hắn sẽ xuất hiện thế nào?"

Tôi nói: "Thân phận Từ Giang đã bị chúng ta biết, nếu như hắn đến, nhất định là ôm quyết tâm cá chết lưới rách, ngàn vạn lần chớ xem thường."

"Hắn sẽ tới chứ?" Nhâm cảnh quan có chút nghi ngờ.

Tôi kiên định nói: "Người này tính cách cố chấp, nóng nảy, năng lực chấp hành cực cao, tôi cho rằng nhất định hắn sẽ đến."

Lúc này một cảnh sát viên đi tới, chúng tôi chia làm hai tổ gọi là tổ cố định và tổ lưu động. Tôi thuộc tổ lưu động, vì vậy bèn rời đi, dọc theo tuyến đường Tiểu Đào đã bố trí.

Rất nhanh thì buổi biểu diễn bắt đầu, trên sân khấu là vở Hồ Thiên Nga kinh điển, xem múa từ phía sau cánh gà mang lại một cảm giác mới lạ, dĩ nhiên tôi cũng không rảnh mà xem, dùng động u chi đồng quan sát hướng khán đài tối om, chi tiết từng người một.

"Vở diễn đã qua một nửa." Băng Tâm lẩm bẩm: "Hung thủ không tới à?"

Tiểu Đào lạnh lùng: "Tiểu cẩu tiểu cẩu, chú ý kỷ luật!"

Băng Tâm oán giận nói: "Đặt biệt danh cho mình thì là diều hâu, còn gọi người khác lại là tiểu cẩu, khó nghe quá."

Vài cảnh sát không nhịn được, cười trong bộ đàm, Tiểu Đào quát: "Cấm cười, không được buông lỏng cảnh giác."

Đúng lúc này, đột nhiên Nhâm cảnh quan hô to: "Đường hướng tây nam có một chiếc xe tải lao hết tộc lực tới, cảnh sát viên gần đó mau tránh, đừng đứng gần tường!"

Vừa dứt lời thì phía hậu trường vang lên tiếng va chạm lớn, đột nhiên đèn đuốc vụt tắt, Tiểu Đào hét lên: "Các đơn vị chú ý, hậu trường xảy ra chuyện. Mãnh hổ, sơn dương, dã lang, ba người

ổn định khán giả, những người còn lại theo tôi qua đó."

Tình huống đột xuất khiến sân khấu và khán đài rối loạn, các diễn viên hét ấm ĩ, ba cảnh sát lên khán đài cố gắng bảo mọi người giữ trật tự.

Tôi lên sân khấu, nói với các diễn viên: "Đừng hoảng hốt, chúng tôi là cảnh sát, đứng yên tại chỗ đừng chạy loạn."

Tôi quét nhanh một vòng các diễn viên, hỏi: "Diêu Thanh Tuyết đâu?"

Một người đáp: "Màn diễn này cô ấy không có vai, đang nghỉ ngơi phía sau."

Tâm lý tôi hơi hồi hộp, cẩn thận đến vậy rồi mà vẫn sơ suất, lại không để mắt đến một chuyện, đó là Diêu Thanh Tuyết diễn vai chính, không phải toàn bộ buổi diễn đều có mặt trên sân khấu.

Nhưng Từ Giang làm sao lại tập kích vào thời gian chuẩn xác như vậy? Lẽ nào hắn đặt máy nghe lén ở sân khấu từ trước?

Giờ không phải lúc để tính toán mấy thứ này, tôi vọt vào hậu trường, nơi đây khói bụi mù mịt, trong không khí hình như còn có mùi bột mì.

Tôi miễn cưỡng mới có thể nhìn rõ, thì ra một chiếc xe tải tông mạnh, toàn bộ phần đầu xe lọt vào trong hậu trường, một cô gái ngã trước mũi xe, chính là Diêu Thanh Tuyết, cô ta hình như đã hôn mê, chân chảy đầy máu.

Cửa xe mở ra, một gã đàn ông cao lớn đeo khẩu trang nhảy xuống, túm tóc Diêu Thanh Tuyết kéo lên, đau đớn khiến cô ta hồi tỉnh, kêu cứu ầm ĩ.

"Im miệng! Con đàn bà thúi!" Gã bạt tai một cái thật mạnh.

"Đứng im, cảnh sát đây!" Tôi hô to.

Ai ngờ gã giơ tay phải lên, hình như là một khẩu súng lục kèm đèn pin, đây là vật mà tôi sợ nhất.

Đèn pin chói lòa bật lên, mắt của tôi thoáng chốc bị mù, theo bản năng nhào sang bên cạnh, một tiếng nổ khô khốc vang lên, viên đạn xẹt qua da đầu.

Tôi lao vào một đống quần áo biểu diễn, đè tai nghe nói: "Hắn có súng, mọi người cẩn thận!"

"Tống Dương, anh đừng manh động!" Tiểu Đào hô: "Lão Nhậm, đánh bọc phía sau, anh chết ở đâu rồi?"

Kèm theo tiếng bước chân hỗn loạn là một tốp cảnh sát lớn nháy mắt xộc vào, tất cả giơ súng lệnh đối phương buông vũ khí.

Sau đó có tiếng cưa máy vang lên, ánh mắt tôi đã dần hồi phục, chỉ thấy gã đàn ông cầm một cái cưa y tế cầm tay, siết cổ Diêu Thanh Tuyết, dưới chân là khẩu súng gắn đèn pin.

Chiếc cưa tròn xoay tít, rít lên, từ từ đưa đến gần mặt, Diêu Thanh Tuyết sợ hãi hét ầm lên, gã quát: "Bỏ súng xuống, nếu không ta giết nó!"

Chương 676: Xã hội coi trọng vẻ bề ngoài.

Các cản sát vây kín gã hung thủ, Tiểu Đào quát: "Bỏ vũ khí xuống, đừng làm chuyện điên rồ!"

Nhưng đối phương căn bản không để ý tới, cái cưa xoay tít cách mặt Diêu Thanh Tuyết ngày càng gần, đột nhiên một dòng máu văng tung tóe, cái cưa đã cắt một vết sâu trên mặt. Gã đàn ông hô lớn: "Con đàn bà ăn cắp, đồ lừa đảo, đồ đĩ điếm, ngươi căn bản không xứng có gương mặt của nàng!"

Tôi cảm thấy ớn lạnh sống lưng, mục đích thật sự của hắn không phải là giết Diêu Thanh Tuyết, mà là muốn hủy gương mặt cô ta.

Tôi nói nhỏ qua bộ đàm: "Mau nghĩ cách ngăn hắn lại, hắn muốn hủy gương mặt cô ấy."

"Để tôi!"

Trong thoáng chốc tôi không nghe ra giọng ai, đột nhiên một bóng người áp sát sau lưng gã hung thủ, túm chặt lấy tay gã. Gã đàn ông phản kháng kịch liệt, cái cưa bị hất văng ra, rơi xuống đất quét đá vụn bắn tung tóe.

Người ôm lấy hung thủ chính là Nhâm cảnh quan, các cảnh sát đứng trước vội lôi Diêu Thanh Tuyết ra. Hai người đánh nhau sáp lá cà khiến không ai nổ súng được, gã đàn ông này không nghi ngờ gì chính là Từ Giang, hắn từng là võ sư, thân thủ không hề thua kém Nhâm cảnh quan.

Đột nhiên cả hai ôm nhau ngã ra đất, Từ Giang ghì cổ Nhâm cảnh quan, đẩy đầu anh ta về phía lưỡi cưa. Lưỡi cưa xoay tít, đá vụn văng xước hết trán Nhâm cảnh quan.

"Muốn ngăn cản ta, cùng chết đi!' Từ Giang điên cuồng hét.

Trong khoảnh khắc Nhâm cảnh quan sắp bị cái cưa cứa vào đầu, một tiếng súng bất ngờ vang lên, thân hình Từ Giang khựng lại. Nhân cơ hội này, Nhâm cảnh quan đá văng hắn sang một bên, đứng dậy thở phào.

Từ Giang còn sống, nhưng hắn không đứng dậy được, thì ra vừa rồi Tiểu Đào đã bắn trúng xương sống hắn, đây là hành động vạn bất đắc dĩ trong hoàn cảnh Nhâm cảnh quan gặp nguy hiểm.

Nhâm cảnh quan giật khẩu trang của Từ Giang xuống, nói: "Từ Giang, ngươi đã bị bắt!"

Tôi bước tới thì đột nhiên thấy Từ Giang cười gằn, móc một vật gì đó trong túi ra, lập tức phát động minh vương chi đồng. Trong chớp mắt hắn sợ hãi, tôi đá một cước vào tay.

Một cái điều khiển nhỏ rơi ra đất, Nhâm cảnh quan xé áo của Từ Giang ra, tất cả mọi người có mặt đều hít vào một hơi khí lạnh. Chỉ thấy người hắn quấn đầy thuốc nổ, tên này dự định đồng quy vu tận với chúng tôi và Diêu Thanh Tuyết.

Sau khi nguy hiểm được giải trừ, Tiểu Đào lập tức phái người: "Mau đi đóng lại điện, khán giả trong này quá đông, đừng gây ra thương vong hàng loạt."

Với nỗ lực của cảnh sát và nhân viên nhà hát, năm phút sau nguồn điện được khôi phục, Tiểu Đào lên sân khấu trấn an khán giả, nói vừa có một tên tội phạm lọt vào, nhưng đã bị cảnh sát bắt gọn.

Phía trên vang lên tiếng vỗ tay vang dội khiến tôi trở lại với

thực tế. Diêu Thanh Tuyết bị tông gãy một chân, nhưng thứ cô ta quan tâm không phải chân mình, cô hoảng hốt la lên: "Đưa tôi cái gương! Đưa tôi cái gương!"

Tôi đắn đo một chút, nhặt cái gương trên đất đưa cho cô ta, Diêu Thanh Tuyết ngắm nghía mặt mình, thở phào: "Cũng còn may, chưa bị hủy dung."

"Con đàn bà thối, gương mặt đó không thuộc về ngươi! Đồ lừa đảo!" Từ Giang đang bị giữ dưới đất gào lên.

Tôi phất tay: "Mang hắn đi!"

Mọi việc xong xuôi, chúng tôi rút lui khỏi hiện trường. Mặc dù không ai bị thương, nhưng sau khi ra ngoài Tiểu Đào vẫn hằm hằm chất vấn Nhâm cảnh quan: "Nhiệm vụ của anh vốn là trông coi phía sau hậu trường, tại sao lại rời khỏi vị trí?"

Nhâm cảnh quan lúng túng: "Ta...ta..."

"Nói!"

"Lúc đó ra lên cơn thèm thuốc, nữ diễn viên kia bảo ta đi ra ngoài cho đỡ khói, nghĩ chỉ hút một điếu sẽ vào ngay, ai ngờ xảy ra chuyện..." Nhâm cảnh quan xấu hổ thừa nhận.

"Không hút một điếu thì anh lăn ra chết à?" Tiểu Đào bực tức.

Tôi đỡ lời: "Nhưng cũng may là lúc đó Nhâm cảnh quan ở bên ngoài, anh cũng không ngờ hung thủ lại lao xe tập kích. Nếu không phải anh ấy phát hiện kịp thời, chỉ e đã có người thương vong."

Cơn giận của Tiểu Đào vẫn chưa nguôi, nói: "Để về xem tôi xử lý anh thế nào."

Sau chuyện này chúng tôi điều tra, chiếc xe chở đầy bột mì là do Từ Giang trộm được, còn thuốc nổ trên người hắn là giả. Ba

ngày sau, chúng tôi gặp Từ Giang trong phòng thẩm vấn, thân dưới của hắn đã bị liệt, chỉ có thể ngồi xe lăn, tôi vỗ bàn một cái nói: "Động cơ của ngươi thật là chưa từng có, chúng ta đúng là không đoán được ra."

Từ Giang hừ lạnh một tiếng: "Muốn chém muốn giết thì cứ việc. Từ ngày Hiểu Nhan chết thì lòng ta cũng chết theo rồi. Làm phiền, cho xin điếu thuốc!"

Tôi châm cho hắn một điếu thuốc, Từ Giang rít một hơi, kể lại toàn bộ vụ án. Cả quá trình gần như khớp với những gì chúng tôi suy đoán, hắn phát hiện cô gái năm xưa hại chết người mình yêu lại phẫu thuật giống hệt cô ấy, liền giận không kìm được.

Hắn tìm đến một bệnh viện thẩm mỹ thì lại phát hiện, có mẫu gương mặt của chính người yêu năm xưa. Bác sĩ giới thiệu, đây là diễn viên múa ba lê nổi tiếng cả nước, Diêu Thanh Tuyết.

Nghe xong, Từ Giang liền ngửa mặt lên trời cười to, còn gì trớ trêu hơn, gương mặt này lại nằm trên cổ kẻ lừa đảo. Bởi vậy hắn có một ý tưởng to gan, hắn muốn gương mặt này phải biến mất khỏi thế giới, muốn nó phải chịu nguyền rủa, không có bất kỳ ai đủ tư cách sở hữu khuôn mặt của Hiểu Nhan.

Kế hoạch ban đầu của Từ Giang là giết chết 5 người, cuối cùng chốt hạ là lột da mặt của Diêu Thanh Tuyết trước mắt hàng ngàn khán giả, nhưng không giết cô ấy, mà bắt cô ta sống trong dằn vặt cả đời.

Nhưng do có sự can thiệp của cảnh sát nên kế hoạch tiến hành không thuận lợi, chỉ giết được 3 người, mà mục tiêu cuối cùng cũng không hoàn thành.

Nói tới đây, Từ Giang ném mẩu thuốc xuống đất, chỉ Tiểu Đào nói: "Ngươi, là ngươi! Từ lúc nhìn thấy ngươi ta phát hiện mắt và mũi ngươi rất giống Hiểu Nhan, có phải ngươi cũng phẫu thuật

thẩm mỹ theo gương mặt nàng? Nếu biết sớm thì ta cũng giết luôn ngươi rồi."

Gò má Tiểu Đào khẽ giật, nói: "Tên này tâm bệnh đã phát điên? Đừng có tưởng việc ngươi làm là cao thượng, Tôn Hiểu Nhan vốn là một cô gái tốt, nhưng giờ nhờ ngươi mà tên cô ấy, gương mặt cô ấy đã trói buộc cùng với tội ác của ngươi."

"Ngươi nói bậy! Ngươi nói bậy!" Từ Giang cố gắng vịn cái xe lăn đứng dậy: "Tất cả đều là tại đám nữ nhân ham mê hư vinh các người, nếu không phải là các ngươi, Hiểu Nhan sẽ không gặp bi kịch, cũng sẽ không có ta ngày hôm nay!"

Tiểu Đào thở dài một tiếng, thấp giọng nói: "Em không rảnh nói chuyện nhân sinh quan với kẻ điên."

Tôi cảm giác Từ Giang đã bị lửa giận thao túng, bắt đầu có dấu hiệu điên, nói: "Nhưng có một chuyện ngươi sai rồi, Diêu Thanh Tuyết không hại Tôn Hiểu Nhan, đó chỉ là trùng hợp."

"Trùng hợp?" Từ Giang cười lạnh, cái vẻ mặt hắn khiến tôi rất khó chịu: "Con đàn bà thúi kia cũng đâu có biết chuyện gì xảy ra. Kẻ đẩy Hiểu Nhan xuống là giảng viên hướng dẫn kia."

"Làm sao ngươi biết?" Tôi thất kinh.

"Thời điểm ta giết hắn, chính mồm hắn đã thú nhận!" Từ Giang trợn hai mắt dữ tợn, nói.

Tôi và Tiểu Đào đều kinh ngạc, thì ra kế hoạch báo thù của hắn đã bắt đầu từ lâu, nhưng sự thật có phải như hắn nói không, chẳng ai dám chắc bởi người trong cuộc đã không còn ở đây.

Tôi thừa nhận việc Tôn Hiểu Nhan gặp thảm kịch nhưng đã bị Từ Giang phóng đại lên vô hạn, phát triển tới mức hận cả những cô gái phẫu thuật thẩm mỹ.

Tiểu Đào phất tay bảo cảnh sát viên vào giải hắn đi. Tôi cũng không rời phòng thẩm vấn ngay, Tiểu Đào lấy điện thoại ra hỏi: "Đã xem weibo chưa?"

"Sao vậy?" Tôi tò mò.

"Thẩm mỹ viện không biết xấu hổ kia lại bắt đầu mượn án mạng để PR, mấy ngày nay họ nhận liên tiếp mười mấy khách hàng, tất cả đều yêu cầu chỉnh hình giống Tôn Hiểu Nhan."

Tôi cười khổ một hồi, ai mà nghĩ lại có kết cục này, nói: "Vốn những người biết gương mặt này không nhiều. Qua sự việc vừa rồi, cộng thêm sự đồn thổi của Korea Beauty, khiến ai ai cũng biết. Có khi sau này ra đường chúng ta sẽ gặp nhiều Tôn Hiểu Nhan lắm ấy."

Tiểu Đào bất đắc dĩ nhún vai: "Ai bảo xã hội này là xã hội coi trọng vẻ bề ngoài cơ chứ!"

Chương 677: Đội khảo cổ

Vụ án Từ Giang kết thúc, trời cũng bắt đầu trở lạnh, chuyên gia khí tượng dự báo mùa đông năm nay sẽ lạnh hơn năm ngoái.

Vụ án lần này còn dây ra một cái đuôi nhỏ, đó là việc Nhâm cảnh quan tự ý rời vị trí. Tôi vốn tưởng Tiểu Đào sẽ chuyện lớn hóa nhỏ, không ngờ nàng vẫn kiến nghị lên Tôn Lão Hổ.

Trong đại hội khen ngợi tổ chuyên án, Tôn Lão Hổ phê bình Nhâm cảnh quan một trận, sau đó đưa cho anh ta một cái hộp, bên trong là một cây thuốc lá điện tử: "Tiểu Nhâm, đây là tôi xét xử cho cậu, từ giờ cai thuốc lá cho tôi!"

Nhâm cảnh quan lúng túng: "Tôn cục, chuyện này...là chủ ý của Tiểu Đào?"

Tiểu Đào cười: "Anh không cần biết là chủ ý của ai, đây là vì muốn tốt cho anh. Trước giờ chỉ nghe qua uống rượu hỏng việc, không ngờ hút thuốc cũng có thể hỏng việc. Tôi thật là phục anh rồi."

Thì ra Tiểu Đào làm tất cả cũng là vì lo nghĩ cho Nhâm cảnh quan. Với sự quyết tâm tha thiết của Tiểu Đào, Nhâm cảnh quan không thể làm gì khác hơn là nhận điếu thuốc điện tử, bắt đầu giai đoạn cai thuốc khổ sở.

Chúng tôi nghỉ ngơi mấy ngày, Hoàng lão gia gọi tôi tới ăn cơm. Trong bữa ăn thì bỗng ông nói đến chuyện kết hôn, hỏi tôi định khi nào thì tiến hành. Tiểu Đào nghe thấy thì mặt đỏ lựng, nhưng không phát biểu ý kiến gì.

Hoàng lão gia chăm chú nhìn tôi, ánh mắt long lanh, tôi suy

nghĩ một chút rồi trả lời: "Bác Hoàng, có phải là hơi sớm để nhắc chuyện này không, bác xem năm nay con mới 23, chân ướt chân ráo trong thành phố, nhà cũng chưa có, con muốn tích lũy thêm..."

Hoàng lão gia vỗ tay: "Nói hay lắm! Vậy cứ chờ tài sản của cậu vượt qua ta rồi cưới nó nhé. Hai đứa chung sống ấy mà, quan trọng không phải là vật chất mà là tâm đầu ý hợp. Vô giá bảo dễ kiếm, hữu tình lang khó tìm, cậu thấy có đúng không? Hai đứa kết hôn, người làm cha như ta chẳng lẽ đứng nhìn?"

Tiểu Đào nói: "Cha, con đã nói rồi, kết hôn không cần tiền của cha, cha đừng can thiệp vào chuyện bọn con."

Hoàng lão gia giơ ngón tay cái lên: "Hảo hảo hảo, con gái ta có cốt khí, ta đảm bảo sẽ không trả tiền mặt!" Nói rồi ông ta lôi ra ba bức ảnh, hai biệt thự và một căn nhà thuê, nhưng là loại nhà thuê sang trọng đầy đủ tiện nghi.

Hoàng lão gia nói: "Ba bất động sản này đứng tên ta, coi như cho các con mượn, tùy ý chọn một cái đi!"

Tôi cười khổ, tính toán cũng quá chu đáo đi. Xem ra Hoàng lão gia đang suy nghĩ chuyện này nghiêm túc, dù gì ông ấy cũng nhiều tuổi, tâm lý muốn sớm có cháu bế bồng cũng có thể hiểu được.

Lúc chỉ có hai đứa, Tiểu Đào cũng đã bàn chuyện này với tôi. Tôi ra trường chưa được một năm, đột nhiên nói kết hôn, không khỏi cảm thấy áp lực, mặc dù tình cảm của tôi đối với nàng là chân thành.

Cho nên tôi chỉ có thể trả lời hàm hồ: "Đợi tết còn về bàn bạc với người nhà một chút, sang năm rồi hãy nói."

.....

Hôm nay, có một số lạ gọi tới máy tôi, tự xưng là cục công an thành phố Vân Lĩnh, hy vọng tôi có thể ra mặt hỗ trợ điều tra một

vụ án.

Tôi đầu óc mơ hồ hỏi vụ án gì, đối phương nói: "Nói qua điện thoại sợ không rõ ràng, vụ án phát sinh trong một đội khảo cổ, theo nhân chứng kể lại thì hình có...vật gì đó khác thường tác quái! Lời này một cảnh sát nói thì khả năng không hay."

Đội khảo cổ? Đồ vật khác thường?

Tôi thầm nghĩ loại án này sao lại tìm mình, vì vậy nói: "Khả năng tôi không giúp được rồi. Tôi có thể đề cử cho anh một cao nhân, anh ta tên Trương Cửu Lân, nghiên cứu rất thấu đáo về phương diện này."

Đối phương cười: "Thực ra thì chính Trương tiên sinh đã cho tôi số điện thoại của anh, anh ấy nói vụ án này anh nhất định phá được, nếu anh không chịu giúp thì thôi vậy."

Việc này quá trùng hợp đi, tôi nói để mình tính toán một chút rồi trả lời.

Tôi tìm Tiểu Đào để bàn bạc, nàng nói: "Mặc dù tổ đặc án trực thuộc bộ, nhưng nếu nhận án trên khắp cả nước thì quá bận rộn, em nghĩ hay là từ chối đi. Hơn nữa nếu là đội khảo cổ gì gì đó thì gọi lão thương nhân âm phủ ra tay chẳng phải thích hợp hơn sao?"

Tôi lắc đầu: "Không, nếu Trương Cửu Lân đã giới thiệu ta cho đối phương, chứng tỏ anh ta đã loại bỏ khả năng có hiện tượng siêu nhiên, như vậy nhất định là người sống giở trò quỷ."

Tiểu Đào hỏi: "Anh vẫn liên lạc với gã thương nhân âm phủ đó sao?"

Tôi cười: "Bạn tri kỷ ấy mà."

Tôi và Trương ca thỉnh thoảng vẫn like status của nhau, nói chuyện không nhiều, nhưng vẫn coi anh ta là một tiền bối quan

trọng. Hôm sinh nhật tôi, anh ấy đột nhiên gửi một đại hồng bao, nói: "Tiểu Tống Dương lại thêm một tuổi mới rồi." Khiến tôi rất ngại.

Tiểu Đào nói: "Vậy là anh định nhận vụ này?"

"Nhận đi, tích lũy thêm chút kinh nghiệm cuộc sống cũng hay, anh cảm thấy điều tra viên cũng là một dạng học hành."

Tiểu Đào cười: "Được, em cũng chưa gặp đội khảo cổ bao giờ, đại khai nhãn giới một lần xem."

Chúng tôi sắp xếp lên đường, Vương Nguyên Thạch mặc dù cơ thể chưa khỏe, nhưng vẫn muốn đi, Tiểu Đào thì bắt ông ấy ở lại dưỡng sức. Lão Yêu lần này cũng không tới, lý do của hắn rất khôi hài, đó là sắp phải thi nên bận làm phao quay cóp. Hắn nói năm nay lại thiếu tiết nên chỉ có thể dựa vào điểm thi để qua môn. Tôi thật nghi ngờ tên này sang năm không biết có ra được trường hay không.

Thành phố Vân Lĩnh mặc dù không gần, nhưng giao thông khá thuận tiện, chỉ nửa ngày ngồi xe đã tới. Chỗ này là biên giới giáp ranh giữa hai tỉnh Dự và Tấn, một nơi có tiếng về khảo cổ, đã có hơn trăm ngôi mộ cổ bị đào bới từ khi dựng nước tới giờ.

Chúng tôi tới thành phố Vân Lĩnh, người gọi cho tôi là Thôi cảnh quan, gặp mặt đương nhiên không thể thiếu một bữa làm quen. Thôi cảnh quan định chiêu đãi chúng tôi đặc sản Lý Ngư sông Hoàng Hà, tôi vội xua tay: "Không cần, chúng ta nhanh chóng tìm hiểu vụ án đi."

Anh ta thở dài: "Không hổ là tổ đặc án, làm việc dựa vào hiệu suất, để các vị chê cười rồi."

Trước mắt bản án vẫn chưa có bất kỳ tài liệu công văn nào, bởi vì nó liên quan đến một ít nội dung khó tưởng tượng, điều tra

viên chưa điều tra rõ nên không dám ra kết luận.

Thôi cảnh quan nói, vụ án này là một vụ quỷ dị nhất anh ta từng tiếp xúc tới nay. Sự việc xảy ra một tuần trước, một đội khải cổ đến từ đại học Lĩnh Nam trong lúc tiến hành dã ngoại đã phát hiện một ngôi mộ vợ chồng thời Ngũ Đại và Thập Vương. Nam chủ nhân là một tướng quân, ngôi mộ đã bị trộm cho nên đội khảo cổ lập tức xin tiến hành khai quật cấp cứu.

Sau khi được chấp thuận, đội khảo cổ thuê một nhóm công nhân ở thôn trang gần đó để đào. Khi họ suôn sẻ tìm thấy cửa mộ, chỉ thấy dưới chân cửa lại chảy ra một bãi máu tươi đỏ thẫm. Nhóm công nhân sợ hãi quỳ xuống đất dập đầu, còn có người quở trách đội khảo cổ đã đánh động vong linh người xưa.

Đội trưởng đội khải cổ phải trấn an rất lâu, cuối cùng hứa hẹn tăng tiền công thì công việc mới được tiếp tục. Trong thời gian này những chuyện lạ không ngừng xảy ra, vào buổi tối sẽ xuất hiện lửa ma trơi, đêm khuya vắng người thì trong lòng đất vang lên tiếng động quỷ dị, giống như ai đó đang cười, rồi lại giống như ai đó đang khóc, không phải là người trực tiếp nghe thì khó mà miêu tả được. Có hai đội viên nữ phản ánh, khi qua đêm trong lều, nửa đêm có một thứ gì như cái lưỡi trơn bóng liếm tay và mặt họ, khiến họ suýt nữa thì bỏ cuộc.

Nếu như chỉ có những chuyện này thì không sao, công việc đào bới bước sang ngày thứ ba, nửa đêm các đội viên nghe tiếng hét chói tai, thì ra có ba công nhân hai nam một nữ tự tiện chui vào mộ thất, nhưng chỉ có người nữ chạy ra.

Đội khảo cổ lao vào huyệt mộ nhìn, một công nhân đang quỳ dưới đất, tay không ngừng cào cấu mặt và cổ mình, rạch ra từng vệt máu dài, rồi con mắt mở trừng trừng nhìn mọi người, chết trong sự đau đớn.

Nam công nhân con lại thì nằm trong quan tài đá, cũng đã tắt

thở, nét mặt vô cùng kinh hoàng.

Nữ công nhân kia thì do chứng kiến tận mắt toàn bộ sự việc nên tinh thần tan vỡ, giờ vẫn đang điều trị trong bệnh viện tâm thần, ăn nói không mạch lạc, không thể làm chứng.

Chương 678: Bị hù chết

Sau khi nghe xong, tôi suy nghĩ một chập, nói: "Dẫn chúng tôi đi xem thi thể trước đi."

"Được, ngài đi theo tôi." Thôi cảnh quan gật đầu. Chúng tôi được đưa đến phòng giữ xác, trên giường sắt đặt hai cái xác song song, đều là nam giới. Thi thể thứ nhất khoảng 20 tuổi, cổ tróc da, máu đã đông đặc thành màu đỏ tím, hai mắt trợn trừng, có vẻ như chết rất đau đớn.

Thi thể thứ hai tuổi khoảng 30, trạng thái chết còn thê thảm hơn, miệng há hốc, mắt trừng như sắp rơi ra khỏi hốc, tay duỗi về phía trước, có vẻ như trước khi chết đang cố sức phản kháng gì đó.

Tôi nghe thấy tiếng Tiểu Đào nuốt nước bọt, nàng lẩm bẩm: "Biểu tình này của thi thể thật đúng là hiếm thấy."

"Đúng vậy, thi thể bị dọa chết anh cũng từng chứng kiến, nhưng không kinh khủng như hai cái xác này." Tôi gật đầu.

Thôi cảnh quan hỏi: "Hai vị cho rằng họ bị hù chết?"

Tôi đáp: "Đừng để ấn tượng ban đầu giữ vai trò chủ đạo, tôi muốn kiểm tra đã."

Khám nghiệm thi thể nam giới trẻ tuổi trước, tôi dùng thính cốt mộc nghe nội tạng, nội tạng anh ra nguyên vẹn, chỉ là tâm thất hình như hơi phồng, có thể là do trước khi chết ở trong trạng thái kích động.

Ngoài ra, trong khí quản anh ta có một ít chất lỏng, dùng ngón

tay ấn phía sau phổi, quả nhiên là dịch nhờn nội tiết. Cơ thể con người có cơ chế tự vệ, nếu như hấp thu vật chất có hại, sẽ bài xích theo bản năng. Đây cũng là lý do người lần đầu hút thuốc sẽ ho sặc sụa, một số người khi lần đầu hút thuốc, khí quản sẽ bài tiết dịch nhờn, lý do là cơ thể tự kháng cự với chất độc.

Di chuyển thính cốt mộc xuống khoang bụng, phát hiện gan anh ta có chút bệnh lý, hơi cứng. Nhấc tay nạn nhân lên kiểm tra, hai tay vừa thô vừa nhiều vết chai sần, chứng tỏ là người thường xuyên làm ruộng, trong móng tay dính đầy máu và da, gốc móng tay tím bầm.

Đẩy mí mắt nạn nhân, phát hiện xung quanh con ngươi hơi biến sắc, ngửi khu vực miệng thì có mùi rượu rất nồng, ngoài ra còn có mùi hôi tương tự mùi tỏi.

Tôi trầm ngâm: "Nạn nhân có thể trúng độc!"

"Độc?" Thôi cảnh quan giật mình.

"Ừ!" Tôi tăng tốc độ kiểm tra: "Cơ thể anh ta có nhiều chỗ thể hiện trúng độc, miệng mũi có mùi tương tự chất phốt pho, vài loại phốt pho khi gặp nước sẽ tỏa nhiệt lớn, khiến bị bỏng, cho nên nạn nhân cảm thấy cổ mình như có lửa đốt, liền ra sức dùng tay gãi, nhưng nguyên nhân thật sự dẫn tới cái chết là chất độc khiến tim phổi suy kiệt."

"Tống cố vấn phân tích có lý có chứng, nhưng anh chỉ nhìn, dùng cây gỗ nghe nghe mà biết được nhiều như vậy ư? Rốt cuộc đây là cách khám nghiệm gì?" Thôi cảnh quan bán tín bán nghi.

Tôi cười: "Là phương pháp nghiệm thi của Ngỗ Tác! Băng Tâm, lấy mẫu trong miệng và mũi anh ta đi xét nghiệm, nó có thể là một chất như canxi phốt pho."

Băng Tâm la lên: "Huynh ngửi ra rồi còn bắt muội đi xét

nghiệm. Được, muội làm xét nghiệm chút vậy."

"Chờ đã, mộ thất là một dạng không gian kín, nếu như nạn nhân này hít phải thì nạn nhân kia cũng hít phải. Lấy mẫu của cả hai đi xét nghiệm." Tôi giao việc.

Băng Tâm lấy mẫu dịch của hai người, tôi tiếp tục quan sát thi thể thứ hai. Nghe nội tạng thì phát hiện anh ta cũng ở vào trạng thái hưng phấn trước khi chết.

Dịch nhờn trong phổi khá ít, răng vàng, ngón tay có vết cháy xém, xem ra là một người nghiện thuốc nặng.

Anh ta chết không phải do độc, khi kiểm tra phần gáy phát hiện xương sọ bị lõm một vùng. Tôi bảo Tiểu Đào và Tống Tinh Thần đến giúp lật úp thi thể lại. Lúc lật thì một tờ giấy vón cục rơi ra từ túi nạn nhân.

Tiểu Đào mở ra đọc chữ trên đó: "Hôm nay thôn dân thôn Đại Cương, Triệu Đại Hổ cùng Nhị Nhất Lôi đánh cược, ai ở trong mộ lâu hớn sẽ thắng cược 100 đồng, người chứng kiến Triệu Lệ Lệ."

Có vẻ người viết giấy biên nhận này có trình độ văn hóa trung bình, và ở một số nơi họ sử dụng bính âm. Tiểu Đào đưa nó cho tôi, chữ viết xiên xiên vẹo vẹo, chỗ lớn chỗ nhỏ, cảm giác như được viết khi say.

Tôi không khỏi thở dài: "Đánh cược cuối cùng mất cả mạng, thật là bi ai!"

Tôi tiếp tục kiểm tra cái xác, vết thương sau gáy đã đọng một tầng máu, dính bết vào với tóc. Băng Tâm phải lấy cồn rửa sạch, lúc này mới nhìn thấy phần da đầu phía dưới. Để ý thấy phần da có vết chân vịt, dùng ngón tay đo miệng vết thương, ra kết luận: "Thứ đập chết anh ta hẳn là cây xà beng."

"Xà beng?" Thôi cảnh quan kinh ngạc: "Nói như vậy là mưu sát

rồi! Hiện trường khảo cổ đầy xà beng, tiện tay lấy được."

"Đây là một vụ mưu sát!" Tôi lạnh lùng nói.

"Vậy tại sao phải mưu sát hai người công nhân?" Thôi cảnh quan khó hiểu.

"Có lẽ lúc đó hung thủ làm việc gì lén lút trong mộ thất, họ lại đi vào bắt gặp, cho nên giết người diệt khẩu. Phải rồi, đội khảo cố có mất vật gì không?" Tôi hỏi.

"Không có, ít nhất thì đội trưởng nói vậy." Thôi cảnh quan đáp.

Tôi tiếp tục kiểm tra toàn thân nạn nhân, lúc đó anh ta nằm trong quan tài, như vậy hung thủ nhất định đã từng di chuyển anh ta, từng tiếp xúc với cơ thể, sẽ lưu lại một ít gì đó.

Có mấy mẫu đất trong mép may quần áo của nạn nhân, bảo Băng Tâm lấy xuống toàn bộ.

Để cho an toàn, tôi cắt quần áo nạn nhân ra, dùng ô nghiệm thi khám một lần, quả nhiên cơ thể nạn nhân rất sạch sẽ, nói rõ khi còn sống không tiếp xúc thân thể với ai.

Thấy tôi giơ ô đi đi lại lại, Thôi cảnh quan cảm thấy rất kỳ quặc. Nghiệm thi xong, quy tắc cũ, tôi bảo Thôi cảnh quan mang một cái chậu sắt ra, đốt hai xấp tiền giấy đọc vãn sinh chú cho hai nạn nhân.

Thấy Thôi cảnh quan mặt đầy nghi hoặc, tôi giải thích: "Đừng lạ, đây chỉ là thói quen cá nhân của tôi, tôi không tin vào ma quỷ, án này nhất định là do người làm."

Thôi cảnh quan nói: "Hiểu hiểu...các vị có cần đi gặp Triệu Lệ Lệ không? Là công nhân nữ bị điên đấy."

Tôi cảm thấy không cần gặp lắm, hung thủ không giết cô ta,

chứng tỏ cô ta không biết sự thật. Nhưng giai đoạn phá băng thì manh mối bé cỡ hạt vừng cũng không thể bỏ qua, vì vậy để Băng Tâm ở lại xét nghiệm, mấy người chúng tôi tới bệnh viện một chuyến.

Triệu Lệ Lệ đã bị điên rất nặng, giam trong phòng bệnh cách ly, chỉ nói được mỗi câu: "Đừng giết tôi! Đừng giết tôi!" Quả nhiên là chẳng thu hoạch được gì.

Rời bệnh viện, Thôi cảnh quan nói: "Trời không còn sớm nữa, hay là tôi tìm nhà khách cho mấy vị trước, sau đó ăn bữa cơm, sáng mai tới chỗ đội khảo cổ."

Kết hợp các manh mối hiện có, là có người trong đội khảo cổ đang giả ma giả quỷ, theo tôi nghĩ thì nếu đi ban ngày, phá án theo cách thông thường, chỉ sợ chẳng nghe ngóng được gì. Hơn nữa ngộ nhỡ lại xảy ra án mạng, chúng tôi sẽ vô cùng bị đông, chỉ có thể nghiệm thi ở đây.

Bởi vậy tôi có một ý tưởng táo bạo: "Tiểu Đào, hay là bây giờ chúng ta tới chỗ đội khảo cổ, ăn ở cùng bọn họ, anh muốn xem rốt cuộc những sự việc ma quỷ kia là gì."

Tiểu Đào gật đầu: "Đi thì đi, có điều e là rất vất vả, một bệnh nhân như anh có chịu nổi không?"

Tôi vỗ vỗ vào cánh tay bó bột, cười: "Cái này không có gì đáng ngại."

Thống nhất, tôi và Tiểu Đào đi trước, Tống Tinh Thần ở lại chờ Băng Tâm xét nghiệm xong sẽ tới sau. Thôi cảnh quan can ngăn: "Không không, mấy vị đều là cán bộ trung ương, đích thân mạo hiểm không tốt, ngộ nhỡ xảy ra chuyện gì..."

Tôi nói: "Yên tâm đi, đây là chúng tôi tự quyết định, xảy ra bất cứ chuyện gì anh đều không có trách nhiệm. Hơn nữa những nơi

còn nguy hiểm hơn chúng tôi đã đi nhiều rồi."

Chương 679: Cổ mộ nguyền rủa

Thôi cảnh quan vẫn không yên tâm để chúng tôi tới chỗ đội khảo cổ, nói muốn đi theo, liền gọi điện xin chỉ thị cục trưởng.

Gọi mãi mà chả thấy cục trưởng bắt máy, tôi nói với Tinh Thần: "Ta với Tiểu Đào đi trước, lát nữa ngươi dẫn họ đi."

Tống Tinh Thần dặn dò: "Nhớ cẩn thận!"

Rời khỏi thị cục, Tiểu Đào hỏi: "Ngay cả địa chỉ anh cũng không hỏi, biết đi đâu?"

Tôi cười: "Chẳng phải trong tờ giấy kia viết rõ là thôn Đại Cương sao, nhất định là ở gần đó. Đội khảo cổ hẳn là xe phải chuyên chở rất nhiều vật liệu, tìm tài xế xe hàng hỏi thăm chút là được."

Mở điện thoại ra, tìm tới một trạm xe hàng gần đây, nghe xong, tài xế nói vừa hay anh ta phải chở ít hàng tới đó, có thể cho chúng tôi quá giang, lại tiết kiệm luôn được chi phí đi lại.

Chúng tôi lên xe anh ta, trên đường đi thì sắc trời cũng dần tối, xa xa xuất hiện một mảng ánh sáng. Tới gần, đó là một khu lều bạt lớn, tài xế hỏi: "Hai người cũng thuộc đội khảo cổ?"

Tôi đáp: "Không phải..."

Tiểu Đào nhéo tôi một cái, tỏ ý đừng nói việc phá án, tôi lập tức đổi lời: "Chúng tôi bên quản lý văn vật."

"Ha, tôi nhắc hai người một chuyện, cổ mộ này có điểm lạ, nghe nói ma quỷ lộng hành. Mấy bữa trước chẳng phải đã chết

mất hai công nhân sao? Nhiều công nhân khác cũng sợ mà bỏ chạy rồi, hai người phải hết sức cẩn thận." Tài xế tốt bụng nói.

"Cảm ơn, chúng tôi sẽ cẩn thận!" Tôi gật đầu.

Xuống xe, người ở đây đang dùng bữa, công nhân vây quanh một cái nồi lớn, đội khảo cổ cũng ngồi quanh một cái nồi khác, họ đều ăn đồ ăn giống nhau.

Thấy có người lạ tới, một người đeo kính đồi mồi, tóc hoa râm buông bát đũa xuống, khách khí hỏi: "Hai vị có gì muốn làm?"

Tiểu Đào giơ thẻ cảnh sát ra nói: "Chúng tôi tới để điều tra vụ án ở đây."

"Há, thì ra là đồng chí cảnh sát, thất kính thất kính...sao muộn như vậy hai người mới đến, đã ăn gì chưa?"

Tôi thành thật nói: "Chưa ăn gì!"

Vẻ mặt ông ta có vẻ lúng túng, phỏng chừng chỉ là thuận miệng hỏi khách sáo, chẳng thể làm gì khác hơn đành chắp tay: "Nếu như không chê, ngồi xuống tùy tiện ăn một miếng đi, cháo nấu dưa muối và củ cải trắng, không biết hai vị ăn có quen không."

Tôi cười nói: "Được mà được mà. Còn chưa biết ngài xưng hô thế nào."

"Họ Tư Mã, tên một chữ Đức, tôi là giáo viên chuyên ngành khảo cổ đại học Vân Lĩnh, chuyên về lịch sử ngũ đại thập quốc." Vừa nói, giảng viên Tư Mã vừa lấy giấy chứng nhận hành nghề khảo cổ do quốc gia ban hành cho chúng tôi xem.

Tôi nói: "Giảng viên Tư Mã, chúng tôi có một yêu cầu sợ là quá đáng. Cân nhắc đến nơi này cách biệt với thế giới bên ngoài, lại liên tục xảy ra các sự việc quỷ dị, để tiện phá án, chúng tôi muốn ở lại đây vài ngày."

Giảng viên nhíu mày, có vẻ như không hoan nghênh cho lắm, Tiểu Đào bổ sung thêm: "Chúng tôi chỉ phá án, tuyệt đối không can thiệp vào công việc khảo cổ."

"Không không, ý tôi không phải vậy. Ở đây xảy ra án mạng, lòng người đang hoang mang, có hai cảnh sát tới trấn giữ tôi dĩ nhiên là đồng ý hai tay. Chỉ có điều ở đây rất gian khổ, hy vọng hai người không ngại."

Xem ra giảng viên Tư Mã này rất biết ăn nói, tôi xua tay: "Không thành vấn đề. Chúng tôi có 5 người."

"Được, chỗ chúng tôi còn thừa một lều, để tôi đi bố trí." Dứt lời giảng viên Tư Mã gọi một thanh niên tên La Thư, anh ta đeo kính gọng đen, cổ quấn khăn như cao bồi miền Tây, nghe chúng tôi muốn ở lại, ánh mắt cũng không hoan nghênh lắm nhưng vẫn đi dựng lều.

Giảng viên Tư Mã dẫn tôi đi ăn cơm, thuận tiện giới thiệu một chút. Đội khảo cổ có tổng cộng 7 người, sáu người kia đều là nghiên cứu sinh trực thuộc ông ta. Vừa nghe nói cảnh sát sẽ ở lại đây, phản ứng của mọi người không giống nhau, tuy đa phần là hoan nghênh.

Ăn bữa cháo thịt muối củ cải, mùi vị đúng là không ngon lành, ngồi trên mấy cái hòm đựng dụng cụ, gió hoang thổi ào ào, ăn xong đầu đau buốt.

Tôi thở dài nói: "Khảo cổ nơi hoang dã đúng là không dễ dàng."

Một cô gái đeo bơ bướm màu hồng nói: "Chứ còn gì, thường thường đào trong núi một lần ít thì mười ngày nửa tháng, dầm mưa dãi nắng. Phụ nữ chúng tôi da dẻ không được chăm sóc, đen như châu Phi, về trường chẳng bạn bè nào nhận ra."

Một nữ sinh khác tóc thắt đuôi ngựa nói: "Thành thật mà nói

thì tôi hối hận khi chọn khoa này, vừa vất vả lại không có tương lai. Sớm biết thì chọn ngành nghiên cứu tài liệu cho rồi."

Giảng viên Tư Mã quát: "Tử Y, Tiểu Viên nói linh tinh gì đấy, khảo cổ nơi hoang dã công việc là tuyến đầu! Không có chúng ta đào văn vật và trưng bày miễn phí thì cả ngành khảo cổ chẳng còn gì, phải có tinh thần sứ mệnh."

Nữ sinh tóc đuôi ngựa lè lưỡi: "Giảng viên, chúng con không có ý buông bỏ, mà thời gian rảnh phải được than phiền chứ."

Nữ sinh cài nơ bướm cũng nói: "Phải phải, nếu không được xả hơi thường xuyên sẽ ức chế dẫn tới sai lầm. Thầy muốn nhẫn tâm thấy chúng con chưa tốt nghiệp mà đã mệt mỏi phát điên sao?"

Mấy nam sinh cũng bật cười, Tư Mã Đức thở dài: "Cái đám 9x này...".

Tôi hỏi: "Nghe Thôi cảnh quan nói, ở đây có xảy ra một ít sự kiện quỷ dị, có thể kể tường tận không?"

Tư Mã Đức giải thích: "Chuyện thường ngày ở huyện ấy mà. Theo tôi cảm thấy thì những thứ này phần lớn là nhân tố trong lòng tạo thành. Vừa nhắc tới cái gì cổ mộ, cương thi, mọi người đều dễ dàng nghĩ sai lệch. Nhất là bây giờ có những nhà văn bịa chuyện, tôi là người kiên định với chủ nghĩa duy vật, không tin mấy chuyện ma quỷ này."

Nữ sinh tóc đuôi ngựa chen vào: "Giảng viên, thầy không tin, nhưng hôm đó đúng là có cái lưỡi liếm tay con, con chỉ muốn chặt bỏ."

"Còn nữa, nửa đêm trong mộ có tiếng phụ nữ khóc!"

Đám thanh niên bắt đầu nhao nhao nói, những thứ này căn bản là giống Thôi cảnh quan kể, lúc này thì La Thư quay lại, ngồi xuống châm điếu thuốc nói: "Những thứ này là do chủ nhân ngôi

mộ nguyền rủa!"

"Sao lại nói vậy?" Tôi hỏi luôn.

Tư Mã Đức quát một tiếng: "Không được nói bậy!"

Nhưng La Thư vẫn cố ý nói, anh ta kể cho chúng tôi hôm đó đào được trong cổ một một hòn đá, trên đó viết rất nhiều lời nguyền rủa bọn trộm mộ, sau đó thì những sự kiện quỷ dị liên tiếp xảy ra.

Tư Mã Đức ho khan một tiếng: "Đây là thủ đoạn chống trộm thường gặp trong cổ mộ. Đó là khắc những lời nguyền rủa ở cửa mộ để dọa người, tôi là người theo chủ nghĩa duy vật nên chẳng tin."

La Thư cười lạnh: "Thầy cứ mở miệng là chủ nghĩa duy vật, con nghĩ đó là tự an ủi bản thân. Trên thế giới có đầy rẫy những việc mà duy vật không thể giải thích, ví như lời nguyền Tutankhamun, hay vụ nổ lớn thời nhà Minh."

"Còn nhiều lời thì cút cho ta!" Tư Mã Đức tức giận đứng lên.

Mọi người rối rít trách cứ La Thư đã chọc giận giảng viên, La Thư lẩm bẩm: "Trước mắt đã hai mạng người, còn cần gì phải lừa mình dối người, chẳng lẽ không thừa nhận những việc mình không biết...đồng chí cảnh sát, các người nghĩ sao?"

Tôi nói: "Không điều tra không có quyền lên tiếng, hay là chúng tôi điều tra trước đã."

Lúc đứng dậy, La Thư hỏi chúng tôi có mang hành lý không, để ạn ta giúp cầm vào lều, Tiểu Đào nói không có.

"Chuyến này đi quá gấp, không mua vật dụng thường ngày, để em gọi điện bảo Băng Tâm mua." Tiểu Đào nói.

Chương 680: Đại tướng quân Ngũ Đại Thập Quốc

Tôi cùng Tiểu Đào đi một vòng xung quanh khu cổ mộ, bố cục nơi này đại khái như sau, phía nam lều vải có một gò đất bằng phẳng. Đó là một hố chôn lớn với những đồ bồi táng đã khai quật được hơn một nửa. Một đường đã được dọn dẹp xuống phía dưới mộ đạo, nơi chôn cất chủ nhân, hiện đã bị mấy cái rương che lại.

Tiểu Đào thất vọng nói: "Hoàn toàn khác những gì được xem trong phim ảnh."

Tôi cười: "Đó chỉ là nghệ thuật hư cấu, thay vì làm cơ quan phức tạp, chi bằng chôn thật chặt dưới đất vàng."

Lúc này giảng viên Tư Mã đi tới giới thiệu: "Cái mộ này chúng tôi còn chưa tìm tòi xong, sở dĩ lần này phải khảo cổ cấp tốc bởi trước đây có một băng đạo mộ đã lấy đi một phần vật bồi táng, thật may là họ chưa tìm ra mộ thất chủ nhân. Căn cứ vào một số đồ bồi táng, chủ nhân là một vị tướng quân thời ngũ đại thập quốc, nhưng đang đào bới thì chúng tôi gặp phải một ít sự việc khác thường."

"Khác thường?" Tôi không khỏi nhìn ông ta một cái.

"Đừng hiểu lầm, việc khác thường mà tôi nói là theo nghĩa đen, cậu cũng biết đấy, thời cổ đại, mai táng phải tuân thủ theo một lễ nghi nghiêm chỉnh, không được quá xa hoa. Nhưng vị tướng quân này giống như có chút 'không đứng đắn', vật bồi táng ông ta chôn theo đã tới ngưỡng của vua chúa."

Ngũ đại thập quốc là giai đoạn lịch sử tôi học kém nhất, chỉ

biết Chu Ôn, Lý Khắc Dụng, Lý Dục và Triệu Khuông Dận, nói: "Thời ngũ đại thập quốc rất hỗn loạn, ai cũng có thể làm hoàng đế, việc quá tay trong mai táng này cũng thường chứ?"

"Quả thật như vậy." Tư Mã Đức gật đầu.

Để ý thấy dưới hố chôn chung có vài cái động, tôi hỏi: "Những thứ kia là hố trộm mộ?"

Tư Mã Đức đáp: "Không phải, hố trộm bốn đào trên đỉnh mộ, giờ đã bị lấp rồi, những hố kia là do chuột hay nhím đào thành hang thôi."

Chợt nhớ Thôi cảnh quan có nói, lúc đào cửa mộ thì thấy có máu tươi tràn ra, bèn bảo muốn xem một chút. Tư Mã Đức lộ vẻ khó xử, nhưng vẫn đồng ý, gọi một tốp công nhân khiêng mấy cái rương ra.

Lúc này đêm đã khuya, không khí cũng lạnh hơn, đang lục đục khuân mấy cái rương thì đột nhiên có người hét lên thất thanh: "Á, có ma!"

Đám công nhân lập tức dừng lại, nhìn theo một hướng, chỉ thấy dưới hố chôn chung có đầy những ngọn lửa màu xanh u ám. Tôi trấn an: "Đây là lửa ma trơi, thành phần chủ yếu là phốt pho, nhiệt độ cháy rất thấp, nó gặp không khí sẽ cháy. Trong xương cốt chứa nhiều phốt pho, đây chỉ là hiện tượng tự nhiên."

Mặc dù tôi đã giải thích rõ ràng, nhưng những công nhân vẫn sợ hãi, không ít người muốn dừng tay, sợ báo ứng.

Tôi cổ vũ tinh thần: "Đừng sợ, đây đều là mấy quan chức thời phong kiến, chúng ta là giai cấp vô sản tiến bộ cơ mà."

Tiểu Đào cũng nói vuốt theo: "Đợi lát nữa tôi cho thêm mỗi người 50 tệ tiền công."

Nghe câu này, tất cả đều phấn chấn tinh thần, tôi lén giơ ngón tay cái với Tiểu Đào.

Thành thật mà nói, thấy đám lửa ma trơi này tôi chợt hoài niệm, thời niên thiếu vẫn thường nghiệm thi trong nghĩa địa, ông nội ngồi hút thuốc, thỉnh thoảng chỉ điểm tôi vài câu, xung quanh là những đóm lửa xanh lập lòe.

Vừa nghĩ tới ông nội, sống mũi tôi không khỏi cay cay...

Không lâu lắm, cái rương được dời đi, tôi với Tiểu Đào đi đến trước cửa mộ quan sát. Tôi cầm một mẩu đất màu đỏ nhạt đưa lên mũi ngửi, có mùi thối lẫn với mùi máu.

"Đưa tôi cái xẻng nhỏ." Tôi nói.

Một công nhân đưa tôi cái xẻng, tôi xúc mấy cái, từ trong đất xúc ra một tấm màng mỏng, dính máu. Tôi cười lạnh: "Cái này là bàng quang của lợn, có người bỏ đầy máu bên trong rồi chôn xuống đất. Cho nên khi bị xẻng đào trúng sẽ có máu tràn ra. Thứ này bản thân rất mỏng, cộng thêm sự phân hủy của vi khuẩn trong đất, chỉ mấy ngày sẽ bị phân hủy mất, không để lại vết tích."

"Thì ra là bàng quang lợn!"

"Hóa ra có người cố ý dọa chúng ta."

Nhóm công nhân nhao nhao bàn tán. Tư Mã Đức thì vui mừng quá đỗi: "Không hổ là cảnh sát tổ chuyên án, thoáng cái đã vạch trần ảo thuật. Từ đầu tôi đã nói đây không phải ma quỷ quấy phá mà!"

Nhìn cái cửa mộ, tôi nói: "Vào xem một chút!"

Tiểu Đào nói: "Em đi cùng anh!"

Tôi cười: "Không cần, không có đèn pin anh nhìn càng rõ, yên

tâm đi, hung thủ hiện giờ khẳng định không có bên trong."

Tiểu Đào không yên tâm: "Có gì bất thường phải lập tức đi ra đấy."

Tư Mã Đức dặn dò: "Đồng chí cảnh quan, ngàn vạn lần chớ đụng chạm những đồ bồi táng, chúng tôi còn chưa kiểm đếm."

Tôi đi vào mộ thất tối om, sau khi đôi mắt thích ứng với bóng đêm, tất cả khung cảnh đều hiện ra rõ ràng. Lần này được mở rộng kiến thứ, thì ra mộ thất thực tế không rộng như phòng khách thông thường, xung quanh được xây bằng gạch xanh. Toàn bộ ngôi mộ có hình chữ "Lồi", một cầu thang nhỏ dẫn lên, phía trên là một cỗ quan tài bằng đá, nắp quan đóng kín.

Hai bên thạch quan có tượng đồng miệng ngậm đèn dầu, đại khái là trường minh đăng, nhưng đã cạn dầu từ lâu.

Giữa hai tượng đồng có để ít chai lọ bình gốm sứ, có vẻ đã có câu trả lời hợp lý ở đâu đó, chủ nhân ngôi mộ sẽ táng theo một ít đồ dùng hàng ngày, để bản thân sử dụng dưới âm phủ.

Bức tường phía sau thạch quan hình như được vẽ gì đó, nhưng đã sớm bị bong tróc, không thể nhận ra. Tôi để ý thấy giữa bức tường và cỗ quan tài có một khe hở, hoàn toàn có thể ẩn náu một người trong đó.

Tay phải không cử động được, trèo qua có vẻ khó khăn, liền gọi Tiểu Đào vào. Nàng bật đèn pin đi vào, kinh hô: "Oa, đây là cổ mộ trong truyền thuyết!"

"Em dìu anh trèo qua phía sau thạch quan xem một chút." Tôi nói.

"Anh định trèo lên quan tài?" Tiểu Đào kinh ngạc.

"Thi thể là bạn anh, cổ thi là bạn cũ, ông ta sẽ không trách anh

đâu." Tôi cười.

"Nói linh tinh!"

Với sự giúp đỡ của Tiểu Đào, tôi trèo qua thạch quan, cẩn thận nhón chân nhảy xuống khe tường. Tôi cúi đầu xuống, hít sâu một hơi, ngửi thấy có mùi gay mũi, xem ra chỗ này có chất phốt pho ríc.

Cẩn thận quét một ít đất cho vào túi vật chứng, sau đó tôi quan sát bốn phía, phát hiện thạch quan có vài vết không dễ phát hiện, giống như có người từng sinh sống ở đây. Bên cạnh đó vách tường có những vết xước nhỏ, dưới đất có một dấu chân.

Tôi thường quan tâm tới dấu chân, vì vậy đã nghiên cứu tổng hợp rất nhiều loại giày, nhưng hai dấu chân này không thuộc loại nào trong số đó. Có cảm giác, nó giống như một đôi giày cổ.

Tôi thoáng có một ý niệm, chẳng lẽ là chủ nhân ngôi mộ sống dậy? Nhưng lập tức gạt bỏ, đây nhất định là có người giở trò quỷ, liền lấy một ít đất từ dấu chân ra.

Làm xong, tôi gắng sức trèo lên quan tài, đột nhiên trông thấy một người rón rén tiến vào từ cửa mộ, đến gần Tiểu Đào. Thì ra là Băng Tâm, nhìn dáng dấp thì là đang định hù dọa Tiểu Đào. Tôi hỏi: "Băng Tâm, muội làm cái gì vậy?"

Tiểu Đào quay đầu lại, chiếu đèn pin vào con bé: "Nha đầu chết tiệt, định làm ta sợ?"

Tôn Băng Tâm lè lưỡi: "Muội vừa mới nghe hai người ở trong cổ mộ, một nơi tốt như vậy đương nhiên muội phải vào xem rồi."

Tôi cười: "Tốt ư? Vậy để muội ngủ lại đây một đêm!"

Chương 681: Sự thật về tiếng khóc ma ám

Ra khỏi mộ thất, Tư Mã Đức ân cần hỏi: "Có phát hiện manh mối gì không?"

Tôi không muốn tiết lộ, bởi bản thân nghi ngờ hung thủ đang trà trộn trong đoàn khảo cổ, liền nói vài ba lời cho qua, rồi bảo họ lấp cái rương lại.

Cái xẻng ban nãy tôi dùng để xúc đất vẫn vứt ở đó, nhân lúc không ai để ý, tôi cầm lên, giấu vào trong người, Tiểu Đào trêu: "Hớ, anh còn tiện tay dắt dê đi bán, muốn cái này làm gì, định học nghề đạo mộ à?"

Tôi nói: "Nếu như trong mộ có một cô gái đẹp như em, anh nhất định sẽ trộm."

"Đồ dê xồm!" Tiểu Đào nhéo lỗ tai tôi đau điếng.

Tôi khẩn thiết xin tha: "Phải rồi, làm giúp anh một cái ống trúc hoặc thứ gì đó tương tự, đêm nay cần dùng."

Băng Tâm hỏi: "Em có mua mấy hộp khoai tây, có dùng được không?"

Tôi gật đầu: "Hoàn toàn được, cái đó chất lượng còn tốt hơn ống trúc, muội mau ăn hết rồi đưa cái hộp cho ta."

Băng Tâm cười hì hì: "Bảo đảm hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ!"

Tống Tinh Thần và Thôi cảnh quan cũng tới, đội khảo cổ bố trí

cho chúng tôi hai cái lều vải, ba nam giới một lều, hai cô gái một lều.

Ban đêm ở đây rất buồn chán, các đội viên đội khảo cổ quây quần bên đống lửa tán dóc. Nhưng không thấy La Thư đâu, tôi hỏi một đội viên trẻ tên Tạ Đỉnh Nam: "La Thư đâu?"

Tạ Đỉnh Nam nhìn cái lều vải bĩu môi: "Đang ở trong lều viết ghi chép, người ta là một học bá!" Dứt lời cúi xuống tiếp tục đọc cuốn: "Ta là mạc kim giáo úy."

Băng Tâm thở dài: "Học bá luôn dễ bị gạt ra rìa, ở đâu cũng vậy!"

Tiểu Đào nói: "Xem ra Tôn đại tiểu thư đã từng đích thân trải qua."

"Mặc dù muội là học bá, nhưng đáng yêu cho nên ở trường rất được hoan nghênh đấy."

"Thế mà thường ngày đi với bọn ta, chả thấy cô qua lại với bạn bè bao giờ?"

Tiểu Đào vạch trần đúng chỗ ngứa, Băng Tâm ôm ngực ra vẻ đau lòng: "Tiểu Đào tỷ tỷ, có cần nhạy bén như vậy hay không?"

Tôi nhớ Băng Tâm hồi học tiểu học được nhảy cóc 2 lớp, bạn cùng lớp đều lớn tuổi hơn con bé, cộng với sự quản lý nghiêm ngặt của Tôn Hổ, việc không có bạn bè cũng có thể lý giải.

Tôi hỏi Băng Tâm: "Chất độc trong phổi nạn nhân tìm ra chưa?"

Băng Tâm nói: "Chất độc là canxi phôtphat, chất này gặp nước sẽ bốc cháy kịch liệt, nhưng còn một loại chất độc hữu cơ, muội chưa biết nó là gì."

Canxi phốt phat là đủ trí mạng rồi, tôi hỏi: "Chắc chắn chất thứ hai cũng là độc dược?"

"Muội đã dùng chuột bạch làm thí nghiệm, đúng là chất độc." Băng Tâm đáp.

"Đất trên quần áo nạn nhân thì sao?"

Băng Tâm khua chân múa tay: "Nói ra mấy người đừng giật mình, muội nhờ một vị thúc thúc chuyên xét nghiệm làm, ông ta dùng phương pháp carbon 14 để giám định, mẫu đất đó niên đại đã hơn 1000 năm."

Tiểu Đào cả kinh: "Thật ư?"

"Một trăm phần trăm!" Băng Tâm khẳng định.

Tôi trầm ngâm chốc lát, giao mẫu đất vừa lấy được cho Băng Tâm, dặn dò: "Đây là chất độc lấy từ trong mộ, nghi là giống với chất độc trong cơ thể nạn nhân. Còn đây là đất ở dấu chân, muội dùng phương pháp carbon 14 giám định xem có phải là lão yêu quái bò ra từ quan tài hay không."

Tiểu Đào hỏi: "Dấu chân? Anh có chụp ảnh lại không?"

"Có chụp một tấm, có vẻ là một đôi giày cổ đại, nếu gặp lần nữa anh nhất định sẽ nhận ra." Nói tới đây, nghĩ đến Tống Tinh Thần khá am hiểu về quần áo cổ nhân, liền bảo hắn xem.

Tống Tinh Thần rất nhanh nói: "Đế giày có phần sắt chống trơn trượt, đây là giày của võ tướng thời Đường Tống, hẳn là cùng bộ với mũ giáp."

Thôi cảnh quan há hốc mồm: "Vậy chẳng lẽ đúng thật là..."

"Không không, chúng ta đang bàn luận, đừng kết luận vội. Hung thủ cố tình bày ra nghi cục, là muốn hướng điều tra viên đi

theo hướng này, ta phải không được bị dắt mũi." Tôi cười.

Nói chuyện vụ án xong, Tiểu Đào cầm cái túi Băng Tâm mua tới lên lục lục: "Tôn đại tiểu thư, sao cô không mua mỹ phẩm dưỡng da?"

Băng Tâm lè lưỡi: "Muội nghĩ tỷ có mang, lần nào cũng mang theo mà."

Tiểu Đào cười khổ: "Lần này thì quên!"

Lúc này nữ sinh thắt bím nói: "Ở đây tôi còn ít mật ong SOD, hay là mấy người dùng tạm đi."

Hai mắt Tiểu Đào sáng lên: "Vậy cảm ơn cô nhiều!"

Hơn 9h, Tư Mã Đức bảo tất cả đi ngủ, để lại một công nhân trực đêm, trực đêm sẽ có thêm tiền công. Chúng tôi vào lều vải, tôi nói với Thôi cảnh quan: "Hại anh phải vất vả rồi, áy náy quá."

"Không không, nào có, đây là bổn phận mà." Thôi cảnh quan có chút xấu hổ.

"Phải rồi, mọi người nghỉ ngơi trước đi, tôi phải làm chút chuyện nhỏ. Nói trước để mọi người biết, tôi sẽ cố hết sức không làm ồn đến mọi người." Tôi nhắc nhở.

"Có cần để đèn không?" Thôi cảnh quan hỏi.

"Không, cứ tắt đèn đi."

Thôi cảnh quan mặt đầy nghi ngờ, tắt đèn. Tôi bảo Tống Tinh Thần đừng ngủ trước, sau đó dùng xẻng đào một cái hố trên đất, cắm cái ống khoai tây xuống, rồi lấp đất xung quanh lại.

Tinh Thần liếc mắt nhận ra: "Nghe âm thanh đoán vị trí?"

Tôi cười: "Không sai!"

Đây cũng không phải do tôi sáng tạo ra, năm xưa quân Thanh giao chiến với Thái Bình Thiên Quốc, Thái Bình Thiên Quốc đào địa đạo công thành, Quân Thanh liền chôn lọ sành xuống đất để binh lính trong thành nghe tiếng động. Mặc dù cách cả bức tường dày một mét, lại có thể xác định phương hướng quân địch đào địa đạo.

Do Thôi cảnh quan kể chỗ này cứ nửa đêm sẽ có âm thanh quỷ dị, cho nên tôi muốn nghe xem cái âm thanh này rốt cuộc phát ra từ đâu.

Làm xong, tôi nằm xuống nhắm mắt dưỡng thần, Tống Tinh Thần ngồi xếp bằng ở một góc, điều tức. Ước chừng khoảng 11h đêm, đột nhiên có tiếng động âm u truyền tới, nghe có điểm giống tiếng gió, dần dần trong đó xuất hiện tiếng nữ nhân khóc lóc u oán. Ở cái nơi hoang vu vắng vẻ này, tiếng khóc thật khiến người ta sởn gai ốc.

Tôi nghiêng người, đặt tai lên ống khoai tây, Tống Tinh Thần thì tay nắm chắc đao, sẵn sàng xông ra. Tôi nhắm mắt lắng nghe một lát, la lên: "Hướng 7h, nhanh!"

Cả hai lập tức xông ra, hướng về phía âm thanh chạy, kết quả chẳng có một bóng người. Tống Tinh Thần chỉ một chỗ nói: "Tiểu Thiếu Gia, nhìn kìa!"

Dưới đất trồi lên một đống, tôi đưa xẻng cho Tinh Thần, hắn đào mấy cái, nhấc bên dưới ra một cái túi, trong đó một cái máy ghi âm đang bật ở mức âm lượng tối đa, phát ra âm thanh rợn người.

Tống Tinh Thần tắt bỏ, tôi xem xét xung quanh, dưới đất hình như có dấu chân, chưa kịp nhìn kỹ thì sau lưng chợt có tiếng hét thất thanh, là giọng của Băng Tâm!

Sợ con bé gặp bất trắc, tôi vội chạy về lều nữ, hỏi: "Sao vậy?"

Băng Tâm sợ đến mức giọng nói lạc đi: "Tống Dương ca ca, có..có cái gì đó liếm mặt muội..."

Tiểu Đào nói: "Ban nãy lúc em ngủ, hình như cũng cảm giác có gì đó chạm vào tay, còn tưởng là nằm mơ."

Tôi hỏi: "Anh vào được không?"

"Vào đi!" Tiểu Đào đáp.

Tôi vào trong lều, bật đèn, trông thấy Băng Tâm thì suýt bật cười. Tiểu Đào thì mặc nguyên quần áo ban ngày đi ngủ, còn Băng Tâm lại mặc bộ đồ ngủ kiểu con gấu. Để ý góc lều bị đẩy lên một lỗ, tôi cầm tay Tiểu Đào nhìn, rồi lại quan sát má Băng Tâm. Cả hai đều dính một ít chất lỏng nhơn nhớt.

Tôi nhớ tới chuyện hai nữ sinh kia kể, chẳng lẽ thật có một tên biến thái chui vào trong để liếm người? Nhưng phần góc lều hở rất nhỏ, đừng nói chui người vào, đến cái đầu còn chả lọt. Trừ khi đó là một con ma lưỡi dài!

Tôi nhìn bốn phía, bỗng phát hiện thấy một hàng dấu chân nhỏ, chợt hiểu ra...

Chương 682: Con lửng

Trong lều có một cái rương hỏng dùng làm bàn, trên đặt hũ mật ong SOD mà nữ sinh thắt bím cho Tiểu Đào mượn. Tôi vặn ra ngửi một cái, lại lấy tay quệt một chút, đưa lên ngửi lại, quả nhiên có một mùi tanh nhàn nhạt.

Trong lòng đã có tính toán, tôi nói: "Liếm hai người là một loại động vật nhỏ."

Tiểu Đào hỏi: "Con gì?"

"Là con lửng! Vừa nãy dưới gò đất anh thấy không ít hang động nhỏ, loài động vật này kiếm ăn ban đêm, thích ăn chuột đồng, côn trùng, nhất là giun. Có người đã nghiền giun rồi trộn với mỹ phẩm dưỡng da, đây là lý do thu hút con lửng."

Tiểu Đào cầm cái khăn ướt lau tay: "Thật kinh tởm!"

Băng Tâm hỏi: "Lẽ nào cô nữ sinh kia cố tình?"

"Không, ta nghĩ cô ấy là người bị hại." Tôi lắc đầu.

Đang nói chuyện thì bên ngoài có tiếng động, các lều vải của đội viên đội khảo cổ lần lượt sáng đèn, tôi đi ra hỏi có chuyện gì, La Thư hốt hoảng la lên: "Không xong, không thấy giảng viên Tư Mã đâu!"

"Làm sao cậu biết?"

"Tôi ngủ cùng giảng viên, còn có Lộ Tiểu Thiên ngủ cùng lều." Nói xong chỉ tay về phía Tạ Đỉnh Nam.

"Chẳng phải có người trực đêm sao? Đi hỏi một chút!" Tôi phất

tay.

Kết quả đi ra nhìn thì thấy công nhân trực đêm đắp áo khoác đang gối đầu lên rương ngủ ngon lành. La Thư tức giận mắng: "Đám công nhân chết tiệt này ăn không tiền trực." Vừa nói vừa định đá người công nhân kia.

Tôi ngăn cậu ta lại, nói: "Đừng lỗ mãng như vậy, mau đi tìm đi."

Tiểu Đào rất nhanh mặc áo khoác đi ra, nàng bố trí một chút, bảo mọi người xác nhận tình trạng thông tin điện thoại, chia nhau vào khu rừng gần đó tìm kiếm.

Băng Tâm mặc quần áo trong lều cố hô to: "Chờ muội với!"

Tôi giao nhiệm vụ: "Muội đừng đi, ở lại bảo vệ dấu chân, ở hướng tây nam khu lều."

Mọi người bật đèn pin, không ngừng gọi lớn tên giảng viên Tư Mã trong rừng, tôi với Tiểu Đào đi cùng nhau, đường rừng khó đi, tôi phải dắt nàng.

Tầm mắt tôi tốt hơn Tiểu Đào, đột nhiên trông thấy phía trước có bóng người đứng dưới tán cây, cành cây buộc sợi thắt lưng, người đó đang nhún chân chuẩn bị tra đầu vào sợi dây thắt lưng đó.

Nhìn kỹ một chút, đây chẳng phải giảng viên Tư Mã thì còn là ai? Tôi bước nhanh hơn, vừa chạy vừa kêu, nhưng Tư Mã Đức giống như gặp ma, hoàn toàn không để ý đến.

Chạy tới gần, trông thấy hai mắt ông ta vô thần, vỗ mạnh một cái vào người, đột nhiên Tư Mã Đức sực tỉnh: "Sao tôi lại ở đây? Chẳng phải vẫn đang ngủ trong lều sao?"

Tôi hỏi: "Ông có chứng mộng du?"

"Không, trước giờ chưa từng có, ...tôi còn mới ngủ ngon, sao thoáng cái lại đi tới đây. Phải rồi, hình như trong mơ tôi nghe thấy một ít tiếng động lạ." Tư Mã Đức tự lẩm bẩm.

Tôi quan sát toàn thân ông ta, nhíu mày một cái: "Ông đeo giày đi ngủ?"

Tư Mã Đức thoáng hốt hoảng: "Nghe quả thật hoang đường, nhưng đúng là tôi không biết tại sao lại vậy."

Không biết ông ta quả thật không nói láo hay là người dày dạn kinh nghiệm, giỏi che giấu. Ngoại trừ vẻ bối rối bên ngoài, tôi không bắt được quá nhiều dị thường trên nét mặt ông ta.

Tiểu Đào lập tức thông báo cho mọi người quay về doanh trại, thấy Tư Mã Đức bình yên, ai cũng vui mừng. Tôi tiếp tục đi kiểm tra dấu chân, nãy bảo Băng Tâm trông coi, quả thật con bé đang ở đó, tôi nói: "Thật tận tụy với công việc!"

Nhưng khi cúi đầu nhìn một dấu chân thì phát hiện có gì đó không đúng, liền hỏi Tống Tinh Thần: "Vừa nãy dấu chân như vậy sao?"

Tinh Thần lắc đầu: "Không nhìn kỹ."

"Sao vậy?" Tiểu Đào hỏi.

Tôi quan sát xung quanh, dưới đất có vết quét nhẹ, biết rằng đội khảo cổ có chổi nhỏ chuyên quét bụi đất, cũng là vật phẩm rất thường dùng. Có người vừa mới quét bỏ dấu chân cũ, rồi in dấu chân mới lên.

Dấu chân mới này nông sâu khác nhau, rõ ràng là dùng tay cầm giày ấn xuống. Tôi hỏi Băng Tâm: "Mất bao lâu thì muội mới tới?"

Băng Tâm cười ngượng: "Muội mặc quần áo chậm, chắc cỡ

10p."

Tôi hối hận chính bản thân đã sơ suất, ban nãy không nên kêu lớn, khiến kẻ ngụy tạo tiếng khóc nghe được, quay lại để xóa dấu chân.

Có điều chuyện này có hại nhưng đồng thời cũng có lợi, vừa rồi tất cả ở đây đều là đội viên đội khảo cổ, không có công nhân nào. Điều này chứng minh, kẻ giở trò là một người trong đội.

Tiểu Đào hỏi: "Nói như vậy là những dấu chân này không có ý nghĩa?"

Tôi cười lạnh: "Không, có ý nghĩa chứ. Nhìn một chút xem tên này muốn giá họa cho ai."

Tôi bảo Tiểu Đào và Thôi cảnh quan đi lấy giày của tất cả mọi người tới, lần lượt so sánh, tất cả giày của đội viên đều không phù hợp, duy nhất đôi giày quân dụng của Tư Mã Đức là khớp, hơn nữa đế giày còn dính đất.

Tôi cười: "Tên này coi chúng ta là lũ ngu sao?"

Tiểu Đào nói: "Có lẽ hắn muốn ngụy tạo một giả thuyết, Tư Mã Đức từng đi qua chỗ này, sau đó vào rừng...phải rồi, tại sao chỗ này lại có dấu chân?"

Tôi ngoắc ngoắc tay: "Chúng ta vào trong lều rồi nói...còn nữa, đừng trả lại mấy đôi giày này, trên đó khả năng còn vân tay. Em đi cho họ một lời giải thích hợp lý đi."

Tiểu Đào cười khổ: "Được thôi, vai ác cứ để em đóng."

Lát sau chúng tôi tập hợp trong lều, tôi lấy cái máy ghi âm ra, ấn play, Tiểu Đào bừng tỉnh đại ngộ: "Lúc ngủ mơ màng, em còn nghe thấy tiếng khóc này...hình như đây là âm thanh trong một bộ phim kinh dị."

Tôi nói: "Giờ thì chân tướng đã rõ ràng, máu, cái lưỡi, tiếng khóc đều là giả."

"Vậy anh cho rằng, người tạo ra những thứ này là hung thủ sát hại hai công nhân?" Tiểu Đào nhìn tôi.

"Cái này thì chưa chắc chắn, anh không biết động cơ của người này là gì, có điều trước mắt đã có đối tượng tình nghi." Tôi nâng cằm nói.

"Ai?" Tiểu Đào hỏi.

"Tư Mã Đức! Đêm hôm khuya khoắt rời đi, ông ta thật bí ẩn. Anh cảm thấy ông ấy có vấn đề." Tôi nói.

Giờ đã quá khuya, tôi bảo mọi người về nghỉ ngơi. Sáng hôm sau tỉnh dậy, toàn thân đau nhức, sinh hoạt dã ngoại kiểu này đúng là cực khổ. Thế nhưng những đội viên lại vừa cười vừa nói bên ngoài đánh răng rửa mặt, có vẻ đã sớm thích nghi với cuộc sống như vậy.

Tư Mã Đức bảo chúng tôi ra ăn sáng, bữa sáng là sữa bò cùng với bột yến mạch, trong bữa ăn Tư Mã Đức ngại ngùng nói: "Tối qua lại bắt cô cậu chuốc phiền toái, thật ngại!"

Tôi khẽ cười: "Không có gì. Đúng rồi, nhân dịp đông đủ mọi người ở đây, tôi có chuyện muốn tuyên bố."

Tôi nói phát hiện hôm qua của mình ra, nghe xong tất cả đều rất kinh ngạc, Ma Hoa Biện (nữ sinh tóc thắt bím) mắng: "Thật là ác tâm, ai đùa dai như vậy, dám trộn thứ đó vào mỹ phẩm dưỡng da của tôi. Cũng may con lửng không cắn chúng tôi đấy."

Tôi hỏi: "Thường ngày những ai có thể tiếp xúc vật dụng cá nhân của các cô?"

Ma Hoa Biện nói: "Lều vải không có khóa, ai cũng vào được.

Đúng rồi đồng chi cảnh sát, tôi báo cáo một tình huống. Hôm đó tôi trông thấy Lộ Tiểu Thiên lén lén lút lút vào lều chúng tôi, còn hỏi hắn là có phải định trộm đồ lót hay không."

Tạ Đỉnh Nam nổi giận đùng đùng: "Cút, ta không có sở thích hạ lưu như vậy!"

Tôi quan sát cậu ta, nói: "Thanh niên, vấn đề này nhạy cảm, tốt nhất cậu đừng giấu diếm. Cậu vào lều vải hai cô này làm gì?"

Tạ Đỉnh Nam đỏ mặt, ấp úng: "Đưa một bức thư."

"Thư gì?" Tôi hỏi.

"Cái đó...cái đó..."

Tôi thấy nữ sinh thắt bơ bướm cũng đỏ mặt, thoáng cái biết mối quan hệ giữa hai người, liền không tra hỏi cặn kẽ nữa.

Chuyển đề tài, tôi nói: "Không cần giải thích, tôi hiểu! Phải rồi, mọi người cho xin mẫu vân tay đi!"

Chương 683: Bí mật của giảng viên Tư Mã

Tôi vừa dứt lời thì La Thư đã túm lấy cái bình men sứ, đầy căm phẫn quát: "Anh có lầm không, tại sao lại nghi ngờ chúng tôi? Chúng tôi xa xôi chạy tới đây giầm sương giãi gió khảo cổ, lẽ nào chúng tôi có bệnh, tự mình hù dọa mình? Sao anh không đi mà điều tra các công nhân xem, họ là chuyên gia có ý đồ xấu."

Tạ Đỉnh Nam bất phục, nói: "Ngươi nói cái gì, công nhân thì ảnh hưởng gì tới ngươi? Chẳng phải tổ tiên ta đều là nông dân sao?"

La Thư thờ ơ lôi ra một điếu thuốc: "Ta nói là sự thật, có lỗi sao?"

Tạ Đỉnh Nam đứng dậy, thấy hai người căng thẳng, tôi vội giảng hòa: "Đừng lạ, nghi ngờ tất cả là đặc thù công việc của chúng tôi. Cũng giống như công việc của các cậu là khảo cổ vậy, hy vọng mọi người hợp tác!"

Thôi cảnh quan nói: "Sắp tới ngày tuyết rơi rồi, cho nên bất kể là khảo cổ hay là phá án, đều phải nhanh chóng lên một chút."

Tư Mã Đức phụ họa: "Thôi cảnh quan nói rất đúng, mọi người hợp tác một chút đi. Tôi làm gương, lấy mẫu vân tay tôi trước."

Băng Tâm dùng băng dính lần lượt lấy vân tay toàn đội, ở đây không có máy móc, con bé xách hai túi giày chuẩn bị quay về thành phố. Thôi cảnh quan định đi theo thì Băng Tâm nhỏ giọng nói với tôi: "Tống Dương ca ca, muội chưa quen cuộc sống nơi này, đi cùng người ta một chuyến có được không?"

Thứ khó chống đỡ nhất là con gái làm nũng, tôi đành đáp: "Để ta đi nói với Tiểu Đào một câu."

"Cái này mà cũng phải hỏi. Huynh sau khi cưới nhất định sẽ bị vợ quản!" Băng Tâm cười nhạo.

Ba chúng tôi quay về thành phố, Băng Tâm vào cục làm xét nghiệm, tôi rảnh rỗi ra ngoài làm một tô mì thịt bò, sau đó mang về cho Băng Tâm một suất, còn mua thêm cho Tiểu Đào phần bò kho.

Tới khoa giám định, Băng Tâm đã làm sắp xong, tôi hỏi: "Có kết quả chưa?"

"Không có kết quả gì, giày của Tư Mã Đức chỉ có vân tay của chính ông ấy, trên máy ghi âm không có vân tay, người này thật là giảo hoạt." Nói xong mở hộp mì ăn.

"Mẫu đất thì sao?" Tôi lại hỏi.

"Đang ở bên khoa vật chứng, khả năng phải trưa mới có kết quả..."

Chờ Băng Tâm ăn xong, tôi đề nghị ra ngoài đi dạo, con bé lập tức hớn hở gật đầu.

Đi dạo phố là tôi cũng có mục đích, thực ra là tới đại học Vân Lĩnh, tìm đến khoa khảo cổ, hỏi thăm xem Tư Mã Đức là người thế nào.

Một giảng viên kinh ngạc hỏi: "Sao vậy, Tư Mã lão sư xảy ra chuyện à?"

Tôi nói: "Không có không có, chỉ là điều tra thông thường thôi."

Phó trưởng khoa nói: "Nhân cách ông ấy rất tốt, đã làm giảng viên ở đây 30 năm, có không ít luận văn, ai cũng yêu quý."

Để ý thấy mắt ông ta hơi lóe lên khi nói chuyện, tôi liền đuổi tới cùng: "Có phải ông giấu tôi điều gì không?"

Phó trưởng khoa lúng túng nói: "Không hổ là cảnh sát, ánh mắt rất tinh tường. Chuyện này tôi cũng không biết nói sao..."

"Cứ nói đừng ngại, tôi sẽ bảo mật!" Tôi trấn an.

Ông ta nói trong hạng mục khảo cổ mà Tư Mã Đức phụ trách đã từng xảy ra mất trộm đồ vật, nhà trường vì vậy có nghi ngờ ông ta. Tư Mã Đức ra sức giãi bày rằng mình công tác trong trường 30 năm, lao tâm khổ tứ, nhà trường lại nghi ngờ ông ta buôn bán văn vật, thật đau lòng gì gì đó. Về sau chuyện này không giải quyết được gì, ông ta có thâm niên lâu năm, đến lãnh đạo viện khảo cổ cũng từng là sinh viên của ông ấy.

Tôi hỏi: "Ông cảm thấy thế nào?"

Phó trưởng khoa vội xua tay: "Cái này tôi không biết, không biết. Ngại quá, tôi còn giờ lên lớp, không hầu chuyện cậu được."

Nhìn bóng lưng vội vã rời đi của ông ta, tôi trầm ngâm. Băng Tâm thất kinh: "Tống Dương ca ca, huynh hoài nghi quả nhiên chính xác."

Tôi nói: "Ta không quan tâm ông ấy có buôn bán cổ vật không, ta chỉ quan tâm hung thủ là ai. Một ông già 70 tuổi có năng lực giết người thật sao? Một nạn nhân trong số đó còn bị bỏ lên thạch quan, ông ta khỏe vậy ư?"

Băng Tâm giơ tay lên nói: "Người cao tuổi cũng có cơ thể cường tráng, muội đã từng xem trên TV một ông cụ đã về hưu có cơ bắp rất săn chắc."

Tôi cười: "Nói tào lao, muội xem ông ta gầy đến trơ xương như thế..."

"Muội chỉ muốn gợi ý cho huynh thôi mà." Băng Tâm lè lưỡi.

Chúng tôi rời trường học, vào siêu thị gần đó mua chút đồ ăn uống, sau đó quay về thị cục. Cảnh sát viên khoa vật chứng nói, trong mẫu đất thứ nhất quả thật chứa nhiều canxi phốt phat, hơn nữa mẫu đất này đã từng bị cháy, ngoài ra còn có một chất hữu cơ, không xét nghiệm ra thành phần.

Mẫu đất thứ hai bằng phương pháp carbon 14 giám định, là đất 1000 năm trước, nhưng không phải là hoàn toàn. Bên trong nó có lẫn một ít đất vàng và cả mạt gỗ.

Nhớ tới hiện trường khảo cổ là đất vàng, những cái rương cất dụng cụ được bỏ lượng lớn mạt gỗ để bảo quản, như vậy có thể thấy, người này là từ ngoài vào trong cổ mộ.

Cảm ơn một tiếng, tôi và Băng Tâm, Thôi cảnh quan cùng nhau quay về nơi khảo cổ. Hôm nay trời trong xanh, mọi người đang dọn dẹp đồ vật và hài cốt ở hiện trường. Tiểu Đào ngáp dài một cái: "Oaaaa, khảo cổ thật là buồn chán. Cầm cái chổi nhỏ xíu quét, bao giờ mới xong."

Tôi cười: "Em nghĩ khảo cổ cũng giống trộm mộ à, cầm cái túi to chạy đi chạy lại? Anh có mua ít đồ ăn vặt, muốn ăn không?"

"Dĩ nhiên là có! Trưa nay lại phải ăn quân lương, thật khó nuốt."

Tôi cơ bản là mua toàn đồ ăn, có thêm cho Tống Tinh Thần mấy ly trà sữa đủ khẩu vị, cái mặt lúc nào cũng lạnh lùng của hắn trông thấy trà sữa sẽ lộ vẻ vui mừng, đây cũng là điểm dễ thương của hắn.

Tiểu Đào bưng cái ghế ngồi xuống, thưởng thức quả lạnh và thịt bò, vung tay xuống đám người đang lúi húi làm việc: "Có giống vua thời cổ đại ngồi nhìn thần dân tu sửa lăng mộ không?"

"Đào mộ cho mình?" Tôi dở khóc dở cười.

"Sao anh nói chuyện xui xẻo vậy?" Tiểu Đào giơ tay ra đánh. Tôi né tránh nói: "Cũng chỉ là một cách nói mà thôi, phải rồi, chia sẻ tin tức cho em đây."

Sau khi nói xong, Tiểu Đào suy tư: "Xem ra lão giáo sư này quả nhiên có mờ ám."

"Nhưng chưa thể đánh đồng ông ta là hung thủ được." Tôi nói.

"Thì giả thiết như vậy, anh xem ở đây ông ấy có quyền nhất, lại già đời, còn không ai dám nghi ngờ..." Tiểu Đào càng nói mắt càng sáng lên.

"Vậy chuyện tối hôm qua giải thích thế nào?" Tôi cười cắt đứt.

"Có lẽ có người muốn thông qua cách này để nói cho chúng ta biết gì đó, bảo chúng ta chuyển sự chú ý lên người Tư Mã Đức." Tiểu Đào phân tích.

Tôi lắc đầu, vẫn cảm thấy lần trinh thám này không đủ sức thuyết phục, thử nghĩ nếu động cơ của Tư Mã Đức thật là buôn bán cổ vật, ngày đó bị ba công nhân bắt gặp, với lý lịch và quyền lực của mình, ông ta hoàn toàn có thể bịa bừa một lý do để giải thích, đâu cần giết người diệt khẩu.

Giết người, theo tôi bản thân nó là một lời nói dối lớn. Nói một lời nói dối lớn để lấp liếm lời nói dối nhỏ là vô lý đứng trên quan điểm của các thủ tục phạm tội.

Ban ngày vừa dài vừa tẻ nhạt, nhưng có thể khẳng định buổi sáng sẽ không xảy ra chuyện, cho nên tôi đề nghị đi ngủ bù, để tối có tinh thần tốt nhất.

Mọi người đồng ý, ngủ một mạch tới tận giờ cơm tối, Ma Hoa Biện ganh tỵ nói: "Các người làm cảnh sát thật là nhàn nhã, ngủ

nguyên một buổi chiều. Còn bọn tôi hôm nay lưng mỏi như sắp rời ra."

Tiểu Đào nói: "Tiểu muội muội, có muốn đổi không, đến lúc đó cô sẽ biết nghề chúng tôi mệt thế nào."

La Thư bỗng hỏi: "Vân tay đã tra được chưa?"

Tôi đáp: "Không tra được gì."

La Thư không khỏi bĩu môi coi thường: "Thôi đi, hiệu suất làm việc của cảnh sát các anh cùng lắm cũng chỉ như vậy mà thôi."

Chương 684: Giả thần giả quỷ

Ăn cơm xong, Tiểu Đào trách tôi: "Sao anh sơ suất như vậy, lại nói thẳng việc không tra được vân tay ra?"

Tôi nhếch mép: "Là anh cố ý, anh muốn xem ai trong số họ thở phào nhẹ nhõm."

"Có ai không?" Tiểu Đào hỏi.

Vừa này quan sát biểu hiện của mọi người, có vẻ La Thư là thoải mái nhất, nhưng tính tình người này có chút chua ngoa, không thể dựa vào đó mà hoài nghi cậu ta, tôi nói: "Quả thật có một người."

"Ai vậy?" Tiểu Đào vội hỏi.

"Anh sẽ không nói, tránh bọn em để ấn tượng ban đầu giữ vai trò chủ đạo." Tôi lắc đầu.

Tiểu Đào bĩu môi: "Lại vòng vo!"

Buổi tối, tôi mặc nguyên quần áo ban ngày, nằm trong lều, dỏng tai nghe động tĩnh bên ngoài. Từ lúc vạch trần sự việc nhát ma tối qua, hôm nay xung quanh rất yên tĩnh.

Cho đến 23h, vốn nghĩ tối nay sẽ không có chuyện gì thì đột nhiên bên ngoài vang lên tiếng hét: "Ma! Có ma!"

Tôi lập tức trở người, Tống Tinh Thần cũng chồm dậy, Thôi cảnh quan giật mình rút súng ra: "Có chuyện gì?"

Tôi nghiêm mặt: "Có vẻ đã có chuyện, tôi với Tống Tinh Thần ra trước xem, anh sang đi cùng Tiểu Đào hai người. Đi ra bên

ngoài, chỉ thấy nhóm lều vải bên kia sáng đèn, công nhân túm năm tụm ba tay cầm dụng cụ, vẻ mặt hốt hoảng dị thường. Tôi đi qua hỏi: "Sao vậy?"

Bọn họ nhao nhao nói, tôi bảo từng người nói một thôi, một người đàn ông kể: "Đồng chí cảnh sát, vừa có một đám quỷ chạy vào doanh trại."

Một người khác nói: "Đó không phải là quỷ, là cương thi!"

Tôi sửng sốt, hỏi: "Cương thi? Có mặc quan phục triều Thanh không?"

"Đúng đúng, là nó, mặt trắng bệch, lưỡi thè ra, nhìn sợ lắm!"

Nghe lời này, tôi cũng không biết nên tỏ ra thế nào, đây là mộ thời ngũ đại thập quốc, làm sao lại có cương thi triều Thanh?

Bảo họ chỉ cho tôi khu vực mà cương thi đi qua, quả nhiên nơi đó có một hàng dấu chân, dấu chân hướng vào trong mộ thất, đống rương chắn cửa đã bị dời ra, tôi tức thì hiểu, có người giả quỷ vào trộm đồ.

Tôi trấn an nhóm công nhân: "Mọi người ở im đây đừng động, đó là người đóng giả, trước khi nhóm Tư Mã giảng viên tới giải quyết, ngàn vạn lần đừng vào trong mộ thất..."

Đồ bồi táng trong mộ e là đã mất rồi, nếu như công nhân vào trong, sẽ tình ngay lý gian, nhưng tôi sợ họ không hiểu, liền lựa lời nói: "Không loại trừ khả năng đạo tặc vẫn còn ở bên trong."

Nghe vậy, mọi người lập tức nhất trí không vào. Tôi và Tống Tinh Thần đuổi theo dấu chân vào trong rừng, bóng tối nơi đây hoàn toàn tĩnh mịch, chỉ thấy mấy bóng người nhảy lóc cóc trong bụi cây. Tiếng chân chúng tôi đã kinh động chúng, lập tứ có hai cương thi Thanh triều nhảy ra, một trái một phải đưa tay định bóp cổ.

"Tinh Thần!" Tôi hô to.

Tống Tinh Thần một cước đá bay một tên vào trong rừng, hắn kêu thảm một tiếng. Tên bên kia thấy bị lộ, không nhảy nữa mà nhấc chân bỏ chạy, Tống Tinh Thần nhặt một viên đá, tung tung hai cái, ném vụt đi, chỉ nghe tên kia la lên một tiếng ngã ra.

Chúng tôi không rảnh quản hai tên này, tiếp tục đuổi theo. Đám cương thi trước mặt lào xào nói với nhau gì đó nghe không hiểu, có thể là ám hiệu.

Sau đó bọn chúng liều mạng bỏ chạy, Tống Tinh Thần vọt theo với tốc độ cực nhanh, trở vỏ đao, một tên liền ngã ngửa ra sau. Đám cương thi còn lại rút đao từ bộ quần áo cũ nát, Tống Tinh Thần cũng rút đao, thanh đao đen sì như tàng hình trong bóng tối, hắn lạnh lùng ném ra một câu: "Muốn chết?"

Tôi vội can: "Đừng, chúng không phải tội phạm giết người!"

Tống Tinh Thần vung đao lên, chém một nhát đứt đôi thân cây to cỡ miệng bát, lưỡi đao đen mơ hồ phát ra ánh đỏ, đám trộm kia thấy vậy thì lập tức vứt đao bỏ chạy.

Tống Tinh Thần nhảy vút lên, chân mượn lực thân cây, vọt vào giữa đám người, vung chân đá ngã hai tên, đám còn lại thấy vậy vội lả tả quỳ xuống, luôn mồm xin: "Đại hiệp tha mạng!"

"Ai sai các ngươi tới?" Tôi hỏi.

"Là lão đại Đại Chu!"

"Hắn đâu?"

"Chạy rồi, hai người mau đuổi theo đi!" Chớp mắt đám đàn em liền bán đứng lão đại.

Tống Tinh Thần ngước mắt nhìn xa xa, nói: "Hình như có

người vác bao tải đang chạy, để ta đuổi theo."

Dứt lời thân hình hắn búng một cái như mũi tên rời cung, lao đi. Người phía trước thấy vậy chạy càng gấp, ba người chúng tôi trong rừng đuổi nhau tạo thành một đường thẳng.

Đúng lúc đường thẳng bắt đàu rút ngắn thì đột nhiên phía trước tràn ra một màn sương mù, trong đám sương có bóng người đi ra, khi nhìn rõ hắn tôi không khỏi hít vào một hơi khí lạnh.

Đó là một người mặc khôi giáp thời xưa, cao to vạm vỡ, mặt đeo mặt nạ tu la dọa người. Từ khe hở của mặt nạ đang không ngừng phun lửa, hắn xuất hiện từ màn sương thật giống như tử thần tới từ địa phủ.

Chu Đại thấy vậy thì sợ đến hai chân bất động, người run cầm cập như sốt rét. Một giọng nói âm u bên dưới mặt nạ cất lên: "Chu Đại, ngươi thật to gan, dám quấy rầy bổn soái nghỉ ngơi, ăn cắp đồ của bổn soái, giờ để mạng lại bồi thường đi!"

Lúc nói, miệng hắn cũng phun ra lửa. Chu Đại bỗng ném cái bao xuống đất, quỳ mọp không ngừng gãi cổ, hai vai co giật lợi hại.

Tống Tinh Thần định bước tới, tôi hô: "Đừng đi qua, trong khói có độc."

Tống Tinh Thần vẫn vọt tới, đang định giơ đao chém tên kia thì đột nhiên bất động, người mặc khôi giáp vung áo choàng, phun ra một luồng khói, rồi biến mất tung tích.

Tôi nín thở, lôi Tống Tinh Thần lại, phát hiện toàn thân hắn đầy mồ hôi lạnh, hai tay run rẩy không ngừng.

Tôi hỏi: "Ngươi trúng độc?"

"Không..." Tống Tinh Thần dùng tay phải nắm chặt tay trái

đang run, nói: "Ta sợ, cảm giác rất quái lạ, khi vừa tiếp cận hắn, đột nhiên dáng vẻ hắn trở nên rất khủng bố. Ta căn bản không dám động thủ!"

Tôi kinh ngạc hỏi: "Giống minh vương chi đồng của ta?"

"Đúng, mà chỉ có hơn chứ không kém." Tinh Thần đáp

Nhân lúc sương mù chưa tan hết, tôi lấy túi vật chứng ra, quơ quơ trong không khí mấy cái, hớt sương vào túi. Chợt gió đổi chiều, sợ hít phải khí độc tôi vội giục Tinh Thần mau rời đi.

Vừa rồi tôi không hít phải khói độc, những gì mình thấy là thật, nhưng không nghĩ ra chiến tướng kia phun lửa bằng cách nào, chẳng lẽ là vong linh thật sao?

Lúc này sau lưng bỗng có ánh đèn pin loang loáng, một tốp đông vừa đi vừa gọi tên chúng tôi, nghe thấy giọng Tiểu Đào tôi vội hô: "Bọn anh ở đây!"

Tiểu Đào la lên: "Tìm thấy rồi!"

Ánh đèn pin dần tụ lại đi tới, tôi thì lại thấy nhức mắt. Tiểu Đào ân cần hỏi xảy ra chuyện gì, tôi cười khổ: "Cũng may là anh tận mắt chứng kiến chứ nếu không, chuyện xảy ra vừa rồi bất kể là ai nói cho anh, anh cũng không tin."

Tôi nói rõ sự tình cho Tiểu Đào, nàng kinh ngạc che miệng: "Anh nói là có chiến tướng cổ đang ngăn bọn đạo mộ, đạo mộ đâu?"

"Tên cầm đầu chết rồi. À phải, đừng để đám còn lại chạy mất." Tôi nói.

Chúng tôi vội vòng lại đường cũ, đám đạo tặc kia thấy hai đầu đều có người thì bò lổm ngổm trong bụi cây, định bỏ trốn thì bị tóm gọn.

Đám trộm này nhát như thỏ, Tiểu Đào vừa giương súng lên, bọn chúng lập tức hoảng sợ, luôn miệng xin tha: "Chính quyền tha mạng, chuyện này không có liên quan gì đến chúng tôi, là Chu Đại thuê chúng tôi!"

Chương 685: Phong quan hoạt táng

Đám trộm có tổng cộng mười mấy tên, Tiểu Đào lại chỉ mang có mỗi một cái còng, nàng hỏi: "Mấy người quen biết nhau chứ?"

"Có biết một chút, chúng tôi đều là người cùng thôn." Một tên vội nói.

"Vậy tôi nói điểm mấu chốt cho các anh, các anh cùng lắm chỉ coi là đồng phạm, nhiều nhất là bị tạm giữ mấy ngày, tùy theo thái độ hợp tác của các anh. Tôi sẽ cho các anh thể diện, không tra khảo, các anh tự giám sát lẫn nhau, ai bỏ trốn tội tăng thêm một bậc, ai phát hiện đầu tiên sẽ được phán vô tội, thả ra!" Tiểu Đào xử lý thông minh.

Đám người lập tức cun cút giám sát lẫn nhau, theo chúng tôi trở về. Cảnh tượng có chút khôi hài, tốp chúng tôi đi trước, theo sau là đám cương thi, trông cứ như đạo sĩ cản thi Mao Sơn vậy. Thôi cảnh quan trông thấy đám người thì kinh ngạc: "Có chuyện gì vậy, đây là...?"

"Một đám ăn trộm, lại còn rất sáng tạo nữa!" Tiểu Đào cười.

Tôi nói: "Trong rừng còn một tên bị chết, chúng ta tạm thời không để ý được, bên đó khả năng khói độc chưa tan hết, chờ nửa tiếng nữa ta qua nhặt xác."

Tiểu Đào nói: "Vật bồi táng liệu vẫn còn ở trên người hắn, chưa mất chứ?"

Thôi cảnh quan bèn nói: "Thế này đi, tôi qua đó giám sát chờ

mọi người tới."

Tôi vội ngăn: "Không không, hung thủ khả năng vẫn ẩn náu trong rừng, hắn có một loại khói độc rất lợi hại, đừng hành động một mình, quá nguy hiểm. Những thứ sành sứ vỡ kia mất còn có thể đoạt về, chứ người chết thì không thể cứu sống."

Đội khảo cổ ở phía sau lúc này lục tục chạy tới, tôi liếc qua một lượt, phát hiện không thiếu ai, Ma Hoa Biện hỏi: "Mọi người có thấy giảng viên đâu không?"

"Không phải chứ, giảng viên lại đi lạc?" Tiểu Đào hoài nghi.

"Ban nãy nghe thấy có ma quỷ lộng hành, ông ấy xông ra ngoài đầu tiên, chúng tôi nghĩ ông ấy chạy vào rừng, cho nên mới hỏi mấy người."

Tôi lắc đầu: "Chúng tôi đi từ đầu kia về, không gặp..."

Chợt trong đầu tôi xẹt qua một ý niệm, lẽ nào chiến tướng ban nãy là Tư Mã Đức đóng giả? Không đúng, chiều cao không phù hợp, nhưng tôi nhìn lướt qua mọi người, trong này cũng không có ai cao đến vậy, vong linh cao tầm 1m8, hơn nữa thân hình còn rất vạm vỡ.

Các đội viên nhao nhào bàn tán, thương lượng xem có nên vào rừng tìm kiếm, tôi suy nghĩ một lát, nói: "Rất có thể ông ta vào mộ thất! Xông ra đầu tiên là muốn xác nhận xem vật bồi táng có bị mất không."

"Đúng vậy, sao tôi không nghĩ ra nhỉ?" Tạ Đỉnh Nam vỗ đùi.

Tôi bảo mọi người mau quay lại, tới trước cửa mộ, dặn những người khác ở ngoài, tôi với Tiểu Đào và Thôi cảnh quan vào trong.

Vật bồi táng quả nhiên đã mất, nhưng nhìn bốn phía cũng chẳng thấy Tư Mã Đức đâu. Tiểu Đào nói: "Xem ra ông ta không

vào đây."

"Không!" Tôi đi tới cạnh bậc thang, nhặt một cái xà beng lên nói: "Mở quan tài ra xem một chút."

"Cái xà beng này chưa chắc đã là của ông ta, có thể do đám trộm vứt lại." Tiểu Đào nói.

"Đã đi vào rồi, xem một chút cũng không sao."

Nói đoạn, tôi đi tới cạnh cỗ quan tài, mặc dù nắp quan tài đá rất nặng, nhưng chỉ cần khéo léo mượn lực thì có thể từ từ cạy ra một khe hở. Khi khe vừa đủ nhìn, tôi rõ ràng trông thấy một bộ quần áo rất quen nằm bên trong.

"Giúp một tay!" Tôi nói, Thôi cảnh quan liền tới hợp sức đẩy cái nắp ra.

Chỉ thấy Tư Mã Đức nằm bên trong, hai mắt trợn trừng, gân máu ở cổ nổi đầy, có màu đỏ tím dị thường, tử trạng rất dọa người.

Đồng tử ông ta đã giãn, tôi vẫn đưa tay kiểm tra tĩnh mạch, rồi thở dài: "Chết!"

"Tại sao lại nhủ vậy được, chẳng lẽ hung thủ biết phân thân?" Thôi cảnh quan cả kinh.

"Ra lấy thêm dụng cụ, chúng ta mang thi thể ra trước." Vừa nói chúng tôi vừa rời mộ thất.

Khi nghe tin giảng viên chết trong mộ thất, các đội viên đều kinh hãi, hai nữ sinh thậm chí ôm mặt khóc toáng lên. Những công nhân cũng lại gần, tôi hỏi một trong số họ: "Các người không nhìn thấy giảng viên Tư Mã vào trong mộ sao?"

Bọn họ rối rít nói không có. Tôi hỏi La Thư: "Cậu và giảng viên

ở chung lều, ông ấy ra ngoài lúc nào?"

La Thư đáp: "Không rõ thời gian cụ thể, nhưng là rất sớm."

Tôi hỏi tiếp: "Cùng lúc với chúng tôi hay là sau?"

La Thư lập tức nói: "Tôi không biết, lúc ấy tôi ở trong lều, đâu biết các anh có ở bên ngoài không...anh hỏi Lộ Tiểu Thiên thì biết."

Tạ Đỉnh Nam nói: "Lúc đó tôi ngủ say quá, chẳng biết gì, La Thư đánh thức mới hay xảy ra chuyện."

Tôi bảo tốp công nhân cho mượn một tấm bạt chống nước, rồi nói Tinh Thần giúp dời cỗ thi thể ra, vì tay tôi còn đang bó bột. Lúc tìm thấy hắn thì phát hiện hắn đang ngồi trên một cái hòm ngoài lều, Băng Tâm thì kiểm tra mắt cho hắn.

Tôi giật mình hỏi: "Mắt ngươi sao vậy?"

Tống Tinh Thần nhàn nhạt đáp: "Chắc là dính khói độc, nhìn hơi mờ mờ."

Tôi chợt cảm thấy chua xót: "Sao hồi nãy ngươi không nói?"

"Ta sợ ảnh hưởng tới việc phá án của ngươi."

Xem ra khói độc đã xâm nhập vào các mạch máu thông qua màng nhầy trong mắt và phát huy tác dụng, lòng tôi thương tiếc, Băng Tâm đề nghị: "Muội dùng cồn rửa mắt cho Tinh Thần đại ca nhé."

Tôi nói: "Đi bệnh viện, ngay bây giờ!"

Tống Tinh Thần xua tay: "Không cần, ta uống thuốc giải độc rồi. Tiểu thiếu gia, giờ là lúc quan trọng, người đừng phân tâm vì ta, án mạng vừa mới xảy ra, hung thủ rất có thể sẽ nhân cơ hội xóa dấu vết."

Đạo lý này dĩ nhiên tôi hiểu, nói: "Nhưng nếu ngươi xảy ra chuyện thì ta càng phân tâm...Băng Tâm, muội dẫn Tinh Thần đi bệnh viện, mắt hắn bị sao thì báo cho ta một tiếng. Hai người cứ ở lại thành phố, mai có mấy thứ cần phải xét nghiệm."

Băng Tâm gật đầu: "Để muội gọi xe cứu thương."

Tinh Thần vẫn không an tâm: "Không có ta ở đây, ngươi phải cẩn thận nhiều hơn."

Nếu Tống Tinh Thần bị thương, nhờ một công nhân làm là được, nhưng bọn họ đều rất kiêng kị chuyện này. Lúc này Tạ Đỉnh Nam xung phong: "Để tôi."

Tôi nói: "Không được, mấy người không được phép vào hiện trường vụ án."

La Thư cả giận: "Anh nói vậy là có ý gì, nghi ngờ chúng tôi?"

Tôi nhìn một lượt những người có mặt: "Mặc dù nói thì hơi khó nghe, nhưng chính là ý đó, giờ các anh đang thuộc dạng hiềm nghi!"

Bọn họ phàn nàn mấy câu rồi đi ra ngoài, Tiểu Đào nói: "Em với Thôi cảnh quan làm cho."

Chúng tôi quay lại mộ thất, bỏ thi thể vào tấm bạt rồi khiêng ra ngoài. Tôi liếc mắt quan sát bên trong quan tài, có một bộ xương khô, do đã lâu năm nên xương ngả màu nâu, phía trên có một bộ quần áo đã mục nát.

Chợt thấy một giọt máu trên bộ xương, tôi cúi người nhìn bên trong, chỉ thấy có rất nhiều vết cào và máu, có vẻ rất mới.

Trên bộ xương còn phát hiện một thứ, đó là lọ thuốc đã uống hết. Tôi bọc tờ giấy lấy nó ra, đưa lên mũi thì thấy có mùi gay gay.

Ngắm nhìn xung quanh, dấu chân lộn xộn, hẳn là đám trộm để lại, như vậy không thể khẳng định Tư Mã Đức vào đây một mình hay đi cùng ai.

Tiểu Đào ở bên ngoài gọi: "Tống Dương, anh làm gì trong đó thế?"

Tôi ra ngoài đưa nàng xem vật chứng vừa phát hiện: "Khả năng đây là thủ đoạn hạ độc của hung thủ."

"Có thể bỏ độc vào trong lọ thuốc của giảng viên, nhất định là người bên cạnh."

Tôi bước ra: "Chưa cần nghiệm thi vội, kiểm tra lều ông ta đã!"

Chương 686: Mạc Kim Giáo Úy

Chúng tôi đến lều của giảng viên Tư Mã, trong lều sáng đèn, thấy tôi đi vào La Thư âm dương quái khí hỏi: "Tìm ra hung thủ chưa, đại trinh thám?"

Tôi chẳng để ý tới cậu ta, nhìn quanh một vòng bên trong, phát hiện một cái túi kiểu cũ, mở ra. Bên trong có rất nhiều lọ thuốc dạng xịt, còn chưa mở nắp, hỏi: "Tư Mã Đức có bệnh hen suyễn?"

Tạ Đỉnh Nam giải thích: "Là hệ thần kinh, bình thường thì không phát tác, nhưng cứ kích động là không thở được." Nói xong cậu ta cầm ly trà lên lắc lắc: "Quái, lúc nãy tôi rót ly trà ở đây, sao giờ không thấy?"

Mặt La Thư thoáng xẹt qua một tia biến sắc.

Rời khỏi lều, Ma Hoa Biện cùng nữ sinh thắt nơ vây lấy tôi và Tiểu Đào, hỏi: "Đồng chí cảnh sát, có thể tiết lộ chút tình hình được không? Giảng viên đột nhiên chết, chúng tôi ai cũng sợ hãi."

Tiểu Đào nói: "Việc này chúng tôi vẫn đang điều tra..."

Ma Hoa Biện không tin: "Lại dùng lời như vậy lấp liếm chúng tôi." Cô ta kéo tay tôi lắc lắc nói: "Đại ca ca, cầu xin anh nói cho chúng tôi biết đi, được không?"

Tôi giả vờ lúng túng, thấp giọng nói: "Vậy hai người không được nói linh tinh ra ngoài đấy nhé."

"Nhất định nhất định!" Hai cô gái đầy mong đợi.

Tôi cố ra vẻ thần bí, nói: "Tôi nghi ngờ vụ án này có thể là do

hồn ma quấy phá.'

Bèn nói những gì mình thấy, thêm mắm thêm muối vào, cả hai nghe thì sững sờ. Chào tạm biệt hai cô gái, tôi chờ Tiểu Đào trách mình, nhưng nàng lại không có động thái gì, tôi hỏi: "Sao em không trách anh tiết lộ tiến triển vụ án?"

Tiểu Đào phì cười: "Diễn xuất mèo cào của cậu mà đòi gạt tỷ? Anh đang thả bom mù đúng không? Cố ý ra vẻ tin là có ma, để hung thủ lơ là cảnh giác."

Tôi cũng cười: "Không sai, dục cầm cố túng."

"Nói như vậy là trong lòng anh đã có đối tượng hiềm nghi?"

"Có thì có, nhưng giờ chưa có chứng cứ, nên anh không muốn nói." Tôi tiếp tục mập mờ.

"Lại nữa!" Tiểu Đào khó chịu.

Để ý thấy mặt đất có chỗ ướt, liền dùng túi vật chứng bốc một ít, sau đó ngồi dậy nói: "Giờ nói cho em biết một cái tên thì chẳng ý nghĩa, động cơ hung thủ là gì, tại sao phải giết Tư Mã Đức, chân tướng những thứ này vẫn còn phải vạch trần. Đi thôi, nghiệm thi trước đã."

Chúng tôi đi ngang chỗ gò đất, đám trộm đang ngồi xổm thành một hàng, lúc nãy Tiểu Đào bảo công nhân trông chừng bọn họ, giờ thì những công nhân lại đang tán dóc với họ: "Mấy người ở thôn nào?" "Sao không làm việc gì mà lại đi làm cái việc đào mồ tổ tiên nhà người ta, không sợ trời phạt à?"

Tôi nhìn mà trong lòng thầm cười, thực tế đạo mộ tặc không oai oách chút nào.

Một tên trộm hướng chúng tôi la lên: "Chính quyền, khi nào thì thẩm vấn chúng tôi, chân đã tê rần hết rồi."

Tôi nói: "Ưu tiên người chết trước, các người chờ một chút."

Tên kia không yên tâm: "Tôi có thể thề với trời, chúng tôi chỉ được thuê tới đây. Tất cả chủ ý đều là của Chu Đại."

Tiểu Đào trấn an một câu: "Rồi rồi, tôi biết các anh là người tốt bị dụ dỗ, lát nữa thẩm vấn xong sẽ không sao."

Tiểu Đào lại chơi chữ, hai từ không sao ý nàng ám chỉ là mang về cục tạm giam, nhưng đám trộm lại nghĩ là thả ra, thoáng cái hớn hở, biểu thị sẽ thành khẩn.

Chúng tôi đến bên thi thể Tư Mã Đức, Thôi cảnh quan nhìn đồng hồ đeo tay: "Tôi vào rừng tìm cái xác kia cùng những thứ bị mất."

Tôi nói: "Được, anh gọi thêm mấy công nhân đi cùng. Nếu ngửi thấy trong không khí có mùi tỏi thì phải lập tức dừng lại."

Thôi cảnh quan gật đầu.

Chúng tôi bắt đầu nghiệm thi, thời gian Tư Mã Đức chết chưa quá 1 tiếng, xích lại gần miệng ông ta ngửi, vẫn còn mùi canxi phốt phat. Móng tay hai bên của ông ta bật hết, đầy máu, tôi phân tích nhanh: "Bên trong quan tài có nhiều vết cào cùng với máu, nếu anh đoán không lầm thì chính ông ta tự nằm vào quan tài, sau đó đóng nắp."

"Tự mình nằm vào? Nhưng cái nắp ít nhất cũng phải 50 kg, hai người đẩy còn khó." Tiểu Đào giật mình nói.

"Người đang sợ hãi sẽ có sức lực phi thường, khói độc này khi hít vào sẽ khiến người ta sinh ra sợ hãi to lớn." Tôi giải thích.

"Canxi phốt phát?" Tiểu Đào hỏi.

"Không, canxi phốt phát chỉ là chất giúp nó phát huy tác dụng,

hẳn phải là chất hữu cơ mà chưa xét nghiệm ra, tương tự như nhập mộng tán." Tôi đột nhiên có ý tưởng, thứ này không phải là vật chủ nhân ngôi mộ dùng để phòng trộm chứ, liệu có phải là một món minh khí không?

"Có cần phải vào mộ thất tìm dấu vết không?" Tiểu Đào hỏi.

Tôi suy nghĩ rồi lắc đầu: "Không cần, thứ nhất tính phá vỡ điều tra khá lớn, mặt khác vật này bản thân không phải mấu chốt, nó chỉ là một công cụ."

Tôi lấy thính cốt mộc ra nghe nội tạng Tư Mã Đức, trong khoảnh khắc tử vong, tim phổi ông ta cũng ở trạng thái kích thích. Hơn nữa phổi hít vào rất nhiều dị vật, có thể là bụi bên trong quan tài, càng chứng minh lúc đó ông ta đang sợ hãi tột độ.

Lục soát trên người Tư Mã Đức, lấy từng thứ trong túi ra, đột nhiên phát hiện trong ống tay áo xắn lên có một mảnh giấy nhỏ.

Lấy mảnh giấy ra, nó chỉ nhỏ cỡ móng tay, giống như xé ra từ thứ gì đó, trên bề mặt có những sọc lượn sóng màu xanh, không biết để làm gì. Tôi nói: "Đi thẩm vấn đám trộm mộ kia!"

Chúng tôi đến chỗ gò đất, Tiểu Đào hỏi bọn họ tên gì, đám người như điểm danh lần lượt nói: "Tôi tên Trương khiêng linh cữu." "Tôi tên Đồ Bát Nhất." "Tôi là Tứ cô nương..."

Mặc dù chẳng gặp đạo mộ tặc bao giờ, nhưng mấy cái tên này tôi vẫn biết, cả giận nói: "Dừng lại! Lừa ai đó? Đám tên này nếu tôi tổng hợp lại, mai có thể viết tiểu thuyết được đấy."

Tên ngồi đầu lúng túng nói: "Báo cáo chính quyền, đây là biệt danh Chu Đại gọi chúng tôi hàng ngày."

"Nói tên thật!"

"Tôi tên Chu Gia Bảo." "Tôi là Mã Đại Thuận." "Tôi là Chu Nhị

Cẩu."...

Tiểu Đào ghi lại lần lượt những cái tên này, sau đó tôi bảo tên ngồi đầu khai rõ sự việc.

Hắn nói, Chu Đại trước đây cũng là người cùng thôn, hơn 10 năm trước ra ngoài làm việc, nghe nói là làm ngành gỗ gì đó, kiếm rất nhiều tiền. Cả thôn đều mong hắn giúp mọi người thoát nghèo, nhưng hắn sống chết không chịu, thôn dân dần chuyển sang ghét hắn.

Năm ngoái Chu Đại quay về thôn, tìm tới mấy anh em chơi với nhau từ nhỏ uống rượu, trong bữa nhậu tiết lộ hắn có một cuộc làm ăn lớn, hỏi mọi người có muốn tham gia hay không.

Có tiền không kiếm thì khốn kiếp, bọn họ ai cũng nghèo kiết xác, lập tức nhận lời.

Vì vậy một đêm gió to trăng mờ, Chu Đại dẫn bọn họ tới khu mộ...

"Nói điểm chính!" Tiểu Đào quát.

"Phải phải, nói điểm chính, nói điểm chính."

Tên kia nói tiếp, qua đêm đó họ mới tỉnh ngộ, thì ra mấy năm nay Chu Đại ra ngoài làm nghề trộm mộ. Hắn nói với họ, quanh thôn của họ là vùng đất vàng về mai táng, bên dưới đều ẩn giấu cổ mộ, tùy tiện đào được một hai lọ sành cũng giá trị cả chục ngàn đô.

Trước lợi ích quá lớn, mọi người động tâm đi theo Chu Đại đào mộ tổ tiên. Trong số họ cũng có vài người đã đọc về nghề này, thì ra trộm mộ cũng không hung hiểm như vậy. Chỉ có tiêu thụ sản phẩm kiếm được mới phiền toái, cách thức tiêu thụ Chu Đại chưa bào giờ tiết lộ, cho nên lần nào cũng là hắn ăn thịt, còn họ húp canh.

Kết quả là có vài người không hài lòng, trong đầu nghĩ chẳng phải chỉ là đào mộ tổ tiên sao, có gì mà khó, tự mình cũng làm được.

Một năm trước trong số họ có mấy người tách ra ngoài làm, lăn lộn nửa năm thì ảo não trở lại, nói Chu ca là chân thần! Thật là đúng với câu nói kia, không so sánh thì không tổn thương. Mấy người bọn hắn lăn lộn trong núi mấy tháng chẳng tìm được ngôi mộ lớn nào, nhưng Chu ca thì lần nào cũng tìm được cổ mộ của quan lại.

Chương 687: Kẻ buôn bán cổ vật

Tôi ngắt lời tên kia, hỏi: "Hắn luôn tìm chính xác vị trí cổ mộ, làm sao tìm được? Dùng la bàn ư?"

Người kia mặt mày hớn hở: "Không không, Chu ca không dùng la bàn, mà trực tiếp đi tới thôi, nói đào là đào, đảm bảo sẽ đào trúng minh khí."

Một người khác bổ sung: "Tôi nhớ có lần Chu ca dẫn chúng tôi tới một bãi đất hoang, cắm một lá cờ nhỏ xuống đất rồi bảo chúng tôi đào xung quanh lá cờ đó."

Tên kia nói tiếp: "Đúng đúng, tôi cũng nhớ lần ấy, sau đó thì chỉ mấy ngày có đội khảo cổ quốc gia tới, tìm được một ngôi mộ lớn chỗ chúng tôi đào."

Tôi đột nhiên biết, Chu Đại không phải thần thánh gì, mà là có người chỉ điểm cho hắn, hoặc có thể là bán tin tức cho hắn."

Tôi hỏi: "Lần này là chuyện gì xảy ra?"

Hắn đáp: "Chỗ này nửa tháng trước chúng tôi đã từng đào, nhưng không được thứ gì tốt, mỗi người chỉ kiếm được trung bình 4000 tệ. Chu Đại nói phía dưới còn thứ tốt, nhưng lúc này đội khảo cổ tới, chúng tôi đành rút lui, ẩn náu trong một nhà khách gần đây. Chu Đại nói mất công tìm kiếm lại để đội khảo cổ hưởng lợi, hắn không phục, dự định sẽ đòi lại. Tôi từng khuyên hắn, nói việc này quá nguy hiểm, đây không phải là đào mộ tổ tiên, mà là cướp trắng trợn. Nhưng Chu ca không nghe, tối hôm qua hắn ra ngoài 1 mình, trở về thì giận đến uống rượu liên tục, còn ném bể

chai rượu. Sau đó sáng nay hắn lại ra ngoài, rồi mang về cho chúng tôi thứ này..." Nói xong hắn chỉ bộ trang phục cương thi mình đang mặc: "Hắn bảo chúng tôi ban đêm đóng giả ma vào mộ thất lấy đồ. Không ngờ bị mọi người đuổi kịp. Haiz biết vậy tôi đã không làm, xin chính quyền khoan hồng..."

"Được rồi được rồi." Tiểu Đào cắt lời.

Tôi hỏi bọn họ có gì muốn bổ sung không, họ lại kể thêm vài chi tiết về việc trộm mộ, không phải thứ chúng tôi muốn nghe. Tiểu Đào chuyển ánh mắt cho tôi, sau đó bước đi, lúc về tay ôm một bó dây, bảo họ lần lượt đứng dậy, trói tay từ phía sau.

Bọn họ hốt hoảng la lên: "Chính quyền, đây không giống cô nói, chẳng phải cô bảo khai báo xong sẽ thả chúng tôi sao?"

Tiểu Đào đắc ý: "Tôi có nói tha các anh câu nào? Chỉ nói khai báo xong sẽ không sao, đợi lát nữa cảnh sát tới giải mấy người đi, mấy người chỉ là tòng phạm thôi, tội không lớn."

Tôi không khỏi cười thầm, Tiểu Đào thật là giảo hoạt, từ số tiền kiếm được mà họ vô tình tiết lộ, không tránh khỏi sẽ phải bóc lịch hai năm.

Có điều tôi cũng chẳng thông cảm cho họ, giá trị những thứ họ trộm vượt xa con số mấy chục ngàn, hơn nữa còn thường bị bán ra nước ngoài, quốc gia phải chi gấp mấy lần, thậm chí gấp mấy chục lần đề mua về. Cho họ nhớ đời một lần cũng tốt.

Lúc này Thôi cảnh quan trở lại, mang vật bồi táng về không thiếu thứ gì, chỉ là do cách chuyên chở của đám trộm khiến mấy món bị hư hại. Nếu đội khảo cổ nhìn thấy nhất định tiếc chết thôi.

Thi thể Chu Đại được đặt cạnh xác Tư Mã Đức, cổ họng hắn cũng giống ông ta, mạch máu gồ lên, huyết dịch có màu đỏ tím, bị chính mình gãi đến rách da.

Tôi lấy những vật tùy thân của hắn ra, điện thoại có không ít người liên lạc, giao cho cảnh sát hắn sẽ bât được một đám con buôn. Ngoài ra tôi tìm được một cuốn sổ séc, phần rìa có sọc lượn sóng màu xanh.

Bảo Thôi cảnh quan đưa cho mình cái bút chì, tôi nhẹ nhàng tô, trên tờ séc xuất hiện một con số, hai trăm ngàn.

Như vậy là đã rõ: "Manh mối đã có, tôi biết giữa hai người họ từng có giao dịch gì rồi."

Tư Mã Đức là một người có tiền án, ông ta lén mua bán cổ vật, có điều vì quá già đời, nên nhà trường thường chuyện lớn hóa nhỏ, chuyện nhỏ coi như không.

Thế nhưng Tư Mã Đức không hối cải, thủ pháp gây án của ông ta còn cao cấp hơn. Trước mỗi lần đi khảo cổ, ông ta sẽ báo vị trí cho Chu Đại, bảo hắn đến trước đội khảo cổ, đào đi một ít đồ, Tư Mã Đức sẽ nhận phí bán tin, vừa an toàn lại vừa kín đáo.

Nhưng lần này, vì nguyên nhân nào đó mà hai người đàm phán bất thành...

Tối qua Tư Mã Đức mất tích thật ra là đi mật báo cho Chu Đại. Chu Đại đưa ông ta một tờ séc, nói muốn trộm đồ bồi táng, nhưng Tư Mã Đức từ chối, cũng có lẽ bởi vì giá tiền không đủ, hoặc sợ cảnh sát có mặt ở đây.

Tư Mã Đức xé tờ séc tại chỗ, đàm phán của hai người bị hủy, sau đó chúng tôi tìm tới, lão hồ ly liền nhanh trí diễn trò cho chúng tôi xem.

Chu Đại thật không hổ là kẻ lão luyện, tự mình nghĩ ra một chiêu như thế, kiếm một đống trang phục Thanh triều, đóng giả cương thi, ban đêm chạy tới cướp đồ bồi táng. Nhưng không ngờ giữa đường bị một người thần bí chặn đầu, nên đã bỏ mạng lại

đây.

Người thần bí này 100% là thành viên đội khảo cổ, hắn đã biết rõ những việc làm tồi tệ của Tư Mã Đức, cho nên quyết định trừng phạt ông ta, bỏ chất độc vào thuốc hen suyễn.

Tư Mã Đức nửa đêm nghe thấy có ma quỷ lộng hành, ông ta biết rõ quỷ ở đây là ai, cho nên phản ứng đầu tiên là lao vào mộ thất kiểm tra. Khi thấy đồ bồi táng bị mất hết, tâm trạng ông ta kích động, phải xịt thuốc hen suyễn, sau đó thì độc phát thân vong.

Thôi cảnh quan hỏi: "Nói như vậy thì hung thủ đang làm việc nghĩa?"

Tôi nói: "Bất kể động cơ của hắn là gì, nhưng giết người là sự thật, tôi phải bắt hắn về quy án."

"Vậy Tống cố vấn, tiếp theo phải hành động thế nào? Có cần khống chế đội khảo cổ này để điều tra lần lượt?" Thôi cảnh quan hỏi.

"Không, như vậy sẽ đánh rắn động cỏ, giờ chúng ta rút lui đã!" Tôi thần bí nói.

"Bây giờ?" Thôi cảnh quan có vẻ mắc lừa.

Tôi cười nói: "Có câu Minh tu sạn đạo, ám độ trần thương. Thôi cảnh quan, anh phái mấy cảnh sát giỏi theo dõi tới đây, tốt nhất là những người đã từng qua đào tạo điều tra, mai phục ở phụ cận, giám sát nhất cử nhất động của đám sinh viên này."

Tiểu Đào nói: "Thật không biết cảm thông cho cảnh sát, quanh đây đều là núi rừng hoang vu, nằm phục ở đó biết bao khó chịu. Em có một phương án tốt hơn, tối nay có sự kiện ma quỷ xảy ra, mai ắt có một nhóm công nhân sợ mà bỏ đi, để cảnh sát đóng giả công nhân vào giám sát."

Tôi giơ ngón tay cái: "Khá khen cho chiêu này, rất tự nhiên!"

Thôi cảnh quan hỏi: "Vậy chúng ta rút lui theo danh nghĩa gì, có thể tỏ ra đã mệt mỏi?"

Tôi chỉ đám trộm đang ngồi, nói: "Vừa hay có đám trộm này, chúng ta nói phải về để thẩm vấn chúng."

"Được, để tôi gọi xe cảnh sát tới." Thôi cảnh quan mừng rỡ.

Tôi và Tiểu Đào đi thu xếp một ít vật dụng, Ma Hoa Biện đi vào hỏi: "Đồng chí cảnh sát, mấy người phải đi à?'

Tiểu Đào gật đầu: "Đám trộm mộ này không đứng đắn, phải mang về thẩm vấn xuyên đêm xem chúng còn giấu manh mối nào không."

Tôi bổ sung: "Đây là một vụ án lớn, chắc sẽ mất thời gian đấy."

Ma Hoa Biện hỏi: "Vậy hung thủ giết Tư Mã giảng viên thì sao?"

Tôi đáp: "Phải xem bọn chúng khai báo thế nào, hy vọng tất cả sẽ suôn sẻ, mấy ngày qua phiền các cô chiếu cố rồi."

"Không có gì không có gì." Ma Hoa Biện ngượng ngùng trả lời.

"Phải rồi, xảy ra chuyện này, có còn phải đào mộ tiếp không?" Tôi hỏi.

"Đó là chuyện đương nhiên, đã đào một nửa không thể bỏ đó. Chúng tôi sẽ liên lạc với nhà trường, chắc sẽ cử thêm người xuống...haiz, khu mộ này thật tà môn, đã chết ba mạng người rồi." Ma Hoa Biện ai oán nói.

Lát sau xe cảnh sát tới, cảnh sát bỏ thi thể lên xe, Tiểu Đào ngồi vào ghế sau, giãn gân giãn cốt một cái: "Rốt cuộc tối nay cũng được ngủ giường đệm rồi."

Tôi cười, lúc này Băng Tâm gọi điện tới, la lên: "Tống Dương ca ca, đại sự không ổn!"

Chương 688: Ngươi chính là hung thủ!

Cho rằng Tống Tinh Thần có chuyện, lòng tôi bấ an, lớn tiếng hỏi: "Sao vậy?"

"Thẻ tín dụng của muội bị rơi mất, giờ tiền xe cứu thương cũng không có mà trả. Còn đang phải ở bệnh viện không đi đâu được!" Băng Tâm oan ức nói.

"Tống Tinh Thần sao rồi?" Giờ tôi làm gì có đầu óc quan tâm mấy thứ này.

"Anh ấy không sao, bác sĩ kiểm tra nói chất độc ngấm vào không nhiều, không ảnh hưởng tới chức năng thị lực." Băng Tâm đáp.

Tôi lúc này mới thở phào: "Muội định hù chết ta à? Được rồi, ta chuyển cho muội ít tiền, nếu như Tống Tinh Thần không sao thì lát nữa gặp nhau ở cục."

Trời vừa rạng sáng, chúng tôi về đến thị cục, Tinh Thần và Băng Tâm đã đứng chờ ở cửa, hắn đeo một cái kính râm, tôi hỏi: "Mắt ngươi sao rồi?"

"Không sao, chỉ là thời gian ngắn sắp tới phải tránh ánh sáng mạnh." Hắn nhàn nhạt đáp.

Tiểu Đào trêu ghẹo: "Vẻ ngoài vẫn lạnh lùng lắm."

Tôi lấy túi vật chứng ra: "Băng Tâm, xét nghiệm cái này xem bên trong có thành phần thuốc ngủ không."

Băng Tâm nhìn một cái, nói: "Nhưng đây chỉ là đám đất mà."

"Xét nghiệm đi!" Tôi nghiêm khắc.

Có phương hướng sẵn nên xét nghiệm sẽ rất nhanh, chỉ chừng 15p là Băng Tâm đã có kết quả, thành phần có một loại thuốc ngủ, hàm lượng còn rất cao.

Tiểu Đào gãi đầu: "Chuyện này là thế nào? Sao trong đất lại có thuốc ngủ?"

Tôi cười: "Trong đất dĩ nhiên không có thuốc ngủ, mà là trong nước, nói đúng hơn là trong chén trà của Lộ Tiểu Thiên."

Tiểu Đào bừng tỉnh đại ngộ: "Em nhớ ra rồi, lúc đó Lộ Tiểu Thiên nói cậu ta ngủ rất say, có người bỏ thuốc ngủ vào nước của cậu ta, là La Thư!"

Tôi gật đầu: "Người anh nghi ngờ cũng chính là La Thư. Nhưng chuyện này không được tính là chứng cứ trực tiếp, bởi nữ sinh kia có nói, lều vải không khóa, ai cũng có thể vào. Tuy nhiên tiếp theo ta đã có thể tập trung điều tra La Thư, cho tới khi lộ ra chân tướng."

"Vậy anh cảm thấy hắn sẽ còn gây án?" Tiểu Đào hỏi.

"Không đâu, mục đích đã đạt được. Nhưng hắn cần phải dọn dẹp sạch sẽ, chắc chắn sẽ có hành động." Tôi nheo mắt nói.

Băng Tâm nói: "Trực tiếp bắt thì sao?"

Tôi lắc đầu: "Thời cơ vẫn chưa chín muồi, tạm giữ không có chứng cứ tối đa chỉ được 24 tiếng, nếu hắn cố chết không thừa nhận thì phải thả ra. Huống chi trong tay hắn có một vật có thể phóng ra khói độc, vạn nhất liều mạng với chúng ta thì nguy to."

Tiểu Đào nói: "Ngu ngốc, chuẩn bị mặt nạ phòng độc."

Tôi suy tư chốc lát, nói: "Được, vậy chuẩn bị đi, một mặt để hắn buông lỏng cảnh giác, nghĩ rằng cảnh sát không điều tra nữa, mặt khác ngầm theo dõi hắn tìm chứng cứ định tội."

Tối nay có cố nữa cũng chẳng ích gì, chúng tôi tìm một khách sạn gần đó ngủ qua đêm, vướng mắc trong lòng đã được gỡ bỏ, giấc ngủ thật ngon lành. Sáng hôm sau dậy sớm, tinh thần rất sung mãn.

Tiểu Đào nhắn tin: "Thôi cảnh quan đã bắt đầu hành động, chúng ta thì sao?"

Tôi hồi âm: "Đi ăn sáng!"

Thôi cảnh quan sắp xếp tai mắt xung quanh khu cổ mộ, việc phải làm sau đó là chờ đợi. Quả nhiên không ngoài dự đoán, hôm nay khá đông công nhân đã bỏ về, công việc khảo cổ bị tạm ngưng.

Một ngày sau, đại học Lĩnh Nam cử một giảng viên khác xuống thay, thuận tiện tìm mướn công nhân, cảnh sát đã thành công trà trộn vào.

Tối hôm đó, Thôi cảnh quan nhắn tin: "Hiện trường khảo cổ xảy ra chuyện!"

Tôi hỏi: "Sao vậy?"

"Buổi chiều có người đào được một cuốn sách viết bằng máu, tôi đã chụp lại, giờ gửi cho cậu." Thôi cảnh quan nhắn.

Rất nhanh một bức ảnh được gửi tới, đó là một cuốn sách lụa, trên mặt dùng máu tươi viết: "Đám chuột nhắt dám quấy rầy sự thanh tĩnh của ta. Tối nay giờ Tý lấy mạng ngươi!"

Thôi cảnh quan nói: "Mọi người ở đây hiện giờ rất hoang mang, lại có một tốp công nhân bỏ đi, nghi phạm liệu có hành động tiếp không, có cần bắt luôn?"

Tôi trả lời: "Cứ chờ đã, bọn tôi bàn bạc đối sách ."

Tôi nói với Tiểu Đào: "Xem ra mục đích của người này không chỉ là giết Tư Mã Đức, mà hắn muốn ngăn cản việc đào bới."

Tiểu Đào mơ hồ: "Tại sao mới được, chẳng lẽ đó là mộ của tổ tiên hắn?"

"Không biết, có điều xem ra hắn sẽ có hành động. Chúng ta có cần đi mai phục ở hiện trường không?" Tôi hỏi.

Tiểu Đào cười: "Xung quanh đều là núi rừng, anh có thể nằm trong bụi cỏ một đêm không? Hay là thế này, chúng ta tới thôn gần đó, khi có chuyện thì lập tức hành động."

"Được!" Tôi gật đầu.

Tiểu Đào tới cục mượn một chiếc xe, chúng tôi chạy tới thôn Đại Cương, tìm một nhà trọ để ở. Đêm xuống, mọi người đều hồi hộp chờ đợi, tôi và Tiểu Đào cũng gấp gáp, đã phong tỏa được nghi phạm mà lại để xảy ra án mạng là trách nhiệm của chúng tôi, chỉ có Băng Tâm là vô lo vô nghĩ ngồi chơi điện thoại.

Chớp mắt đêm đã khuya, trời vừa rạng sáng thì Thôi cảnh quan gọi điện tới, la lên: "Báo cáo Tống cố vấn, nghi phạm mất tích, cảnh sát nằm vùng đang lục soát."

Tôi căn dặn: "Nói với họ, trông thấy thứ gì khác thường chớ đụng vào, chúng tôi lập tức tới ngay."

Chúng tôi lao ra khỏi nhà trọ, chạy xe tới hiện trường, gần tới nơi tôi bảo Tiểu Đào tắt đèn xe.

Hiện trường vẫn yên tĩnh như cũ, chúng tôi âm thầm xuống xe, Thôi cảnh quan từ trong bóng tối đi ra, nhỏ giọng hỏi: "Tống cố vấn?"

"Là chúng tôi, đừng bật đèn. Người biến mất từ lúc nào?" Tôi hỏi.

"Khoảng 1 tiếng trước, cũng là cấp dưới của tôi sơ suất, không theo dõi..." Nói đến đây Thôi cảnh quan có chút ảo não.

"Xung quanh nơi này giơ tay không thấy năm ngón, không trách họ." Tôi an ủi.

Đúng lúc này phía bìa rừng xuất hiện một vùng sáng, một bóng người mơ hồ hiện ra, chỉ thấy đại chiến tướng đầu bốc lửa từ từ bước ra, bao quanh người là một vùng sương mù, thoạt nhìn cứ như cái đầu trôi lơ lửng giữa tầng không.

Tôi hưng phấn: "Tới rồi!"

Nơi hắn xuất hiện cách khu lều vải công nhân không xa, một người công nhân trực, nhìn thấy vội hét lên: "Quỷ, có quỷ!"

Tiếng hét chói tai kinh động những người khác, công nhân rối rít chạy đến, sợ hãi lui về phía sau, bên phía lều đội khảo cổ cũng bắt đầu sáng đèn.

Tôi vẫy tay: "Mau đeo mặt nạ phòng độc, bật đèn pin lên!"

Chúng tôi đeo mặt nạ vào, bật đèn pin siêu sáng. Ánh sáng đột nhiên xuất hiện khiến tên chiến tướng khựng lại giây lát, nhưng hắn không chạy mà từ từ rút bên hông ra một thanh kiếm bốc lửa.

Hắn giơ kiếm chỉ về hướng chúng tôi quát lên: "Đám chuột nhắt các ngươi, dám mạo phạm Chinh Tây đại tướng quân ta!"

Tống Tinh Thần vung đao, thanh kiếm trong tay hắn bị đánh văng, cắm vào cành cây, lửa cũng tắt, thì ra là một thanh kiếm đạo cụ.

Tên chiến tướng bỗng lôi trong áo choàng ra một vật, tưởng là

vũ khí gì, hóa ra là một chai nước, sau đó tay còn lại lôi ra một viên đá đen sì. Vật kia đúng là thứ hắn dùng để giết người, tôi hô to: "Ngăn hắn lại!"

Tên chiến tướng đang định rót nước vào cục đá thì bị Tinh Thần đá văng ra, hòn đá bật đi rất xa. Hắn kêu lên một tiếng, ném chai nước vào Tống Tinh Thần, nhấc chân chạy.

Nhưng chạy sao cho thoát được Tống Tinh Thần? Hắn vọt tới như một con báo, dùng vỏ đao điểm vào cổ, chiến tướng ngã lăn ra đất.

Tôi đi tới, cái mặt nạ phun lửa kia nhìn rất dọa người, nhưng hoàn toàn không có nhiệt lượng, thậm chí còn lạnh băng. Đưa tay giật một cái, quả nhiên phía dưới là gương mặt La Thư!

Tôi lạnh lùng nói: "End Game chết nhầm, trò chơi kết thúc!"

Chương 689: Hiệp khách hành

Khi trông thấy La Thư bị bắt, các đội viên đội khảo cổ đều bàng hoàng. Tôi nghiên cứu trang bị của hắn một chút, phát hiện bộ giáp hắn làm bằng cao su, sơn rất giống sắt. Trong mặt nạ phun lửa giấu băng khô và hai cái bóng đèn đỏ, ánh sáng chiếu xuyên qua băng khô ra không khí, giữa ban đêm thật giống như ngọn lửa, Thanh kiếm kia cũng tương tự như vậy, rất hiện đại.

Ngoài ra bên dưới mặt nạ phun lửa, hắn có đeo một cái mặt nạ chống độc. Thứ tôi hứng thú nhất vẫn là cục đá đen kia, lật đi lật lại không biết nó là cái gì, Tống Tinh Thần nhận lấy, hỏi tôi: "Ngươi xem cái này giống thực vật nào?"

Nghe hắn nhắc nhở, tôi mới hiểu: "Mạn đà la? Hiểu rồi, đây là một bông mạn đà la hóa thạch, dưới sự biến đổi của đất sinh ra lượng lớn canxi phốt phát, cho nên chỉ cần rót nước lên bề mặt nó sẽ bốc ra lượng khói độc lớn cùng với khí gây ảo giác. Có điều khí gây ảo giác này hiệu lực quá mạnh đi."

"Đây hẳn là loài mạn đà la (cà độc dược) starry đã tuyệt chủng, nghe nói độc tính cực mạnh." Tống Tinh Thần giải thích.

Ai ai cũng quan tâm đến chân tướng sự việc, tôi đưa tay ra dấu im lặng, sau đó nói: "Chờ chúng tôi tra được sẽ cho mọi người biết. Nơi này không có ma quỷ, chỉ có con người bụng dạ khó lường. Mọi người mau ổn định mà tiếp tục công việc đào bới đi."

Chúng tôi giải La thư về thành phố, thẩm vấn ngay trong đêm. Bên trong phòng khẩu cung, La Thư giận dữ nói: "Tại sao mấy người không sợ?"

Tôi bất đắc dĩ nhún vai: "Bởi vì từ trước tới giờ tôi luôn tin

chắc ma quỷ không hại được người. Nói đi, tại sao phải làm ra chuyện như vậy?"

La Thư cắn răng không nói, Tiểu Đào đập bàn một cái: "Bốn mạng người, bằng chứng như sơn, bất kể cậu có khai hay không thì cũng không thoát khỏi sự trừng phạt của pháp luật. Tôi khuyên cậu nên thành thật, đối với mình cũng là một loại giải thoát."

Đột nhiên hắn bưng mặt khóc lóc thảm thiết, sau đó ngẩng cái mặt giàn dụa nước mắt lên nói: "Lão già khốn nạn kia đang đào mộ phần tổ tiên chúng tôi, tôi có thể mặc kệ sao?"

"Cái gì?" Tôi và Tiểu Đào cả kinh.

La Thư từ từ kể lại, hắn đi theo giảng viên Tư Mã đã hơn ba năm, sớm biết ông ta làm những chuyện xấu xa. Thân là giảng viên mà không làm gương nên hắn đặc biệt khinh thường.

Một tháng trước bọn họ tới đây tiến hành thăm dò theo thường lệ, thì qua hóa nghiệm tầng đất đã phát hiện nơi này ẩn chứa một ngôi mộ ngũ đại thập quốc.

La Thư chợt nhớ nhà mình thời ngũ đại thập quốc có một vị tổ tiên là đại tướng quân. Hỏi thăm một chút về nhà thì đúng như dự đoán, vị tướng quân kia được chôn ở đây.

La Thư âm thầm tìm giảng viên Tư Mã, nói tình hình cho ông ấy, nhưng Tư Mã Đức lại giảng giải một hồi đạo lý, nói cái gì mà vật thuộc về sở hữu quốc gia, không phải của cá nhân. Kết quả ngay hôm sau liền có một toán trộm mộ chạy tới, đào đi mấy thứ.

Tư Mã Đức vẫn như những lần trước, diễn xuất tố cáo hành vi của đám trộm mộ, nhưng La Thư thì biết Tư Mã Đức đã bán tin ra ngoài. Hắn ôm hận trong lòng, hận luôn cả đám trộm mộ.

Từ hôm đó, hắn hạ quyết tâm phải làm gì đó. Bởi vậy liền lén lút đi quanh thị trấn mua nguyên vật liệu, ngụy tạo ra ma quỷ ở

hiện trường, ý định ngăn cản công việc khảo cổ.

Kế hoạch rất thành công, không khí quỷ ám bao trùm công trường, khiến lòng người hoang mang. Hôm đào tới cửa mộ, La Thư phát hiện một khối đá trấn mộ, cục đá màu đen sì như móng rồng, hắn bèn giấu đi.

Mang cục đá vào trong lều với ý định dùng cồn rửa sạch, ai ngờ trong cồn có một lượng nước rất nhỏ nhưng cũng khiến nó xảy ra phản ứng. Cục đá sôi lên, phun ra một luồng sương trắng, hắn hít vào một chút thì cảm thấy khổ sở không chịu nổi.

Nói tới đây La Thư kéo khăn quàng cổ xuống, chỉ thấy cổ hắn bị xước nhiều vệt, da bong tróc.

Tôi giật mình, thì ra chứng cứ có sẵn trên người hắn.

La Thư tiếp tục khai, tác dụng của cục đá khiến hắn thông suốt, cho rằng đây là chỉ thị âm thầm của tổ tiên, để cho hắn ngăn cản Tư Mã Đức.

Vì vậy hắn bắt đầu một kế hoạch to gan điên cuồng hơn, hắn phải thay tổ tiên mình xử lý lão già khốn nạn này!

La Thư lên mạng dùng tên giả mua một bộ giáp giả bằng cao su, tự mình độ lại một chút, biến nó thành một thứ đáng sợ.

Tối hôm trước, hắn tự chế ra một bức thư nặc danh không nhìn ra nét chữ, đặt ở đầu giường Tư Mã Đức, hẹn gặp ông ta trong mộ thất, còn mình thì vào đó mai phục trước.

Nhưng chuyện bất ngờ xảy ra, hai công nhân uống say đánh cược với nhau xông vào, La Thư đang nấp phía sau quan tài sợ lộ, quyết định giết người diệt khẩu, mà một khi có người chết, không khí quỷ quái nơi này sẽ càng ma mị.

Hắn bèn thử nghiệm cục đá một chút, hiệu quả còn hơn cả

mong đợi, một người đàn ông chết tại chỗ, một người định bỏ chạy thì bị hắn dùng xà beng đập chết, nhưng lại xổng mất nữ công nhân.

Lần đầu tiên giết người, La Thư hoảng sợ, vốn muốn bỏ cả hai cái xác vào quan tài, nhưng do sợ hãi cộng với tiếng thét chói tai của cô gái bên ngoài, hắn lập tức rời đi.

Cô gái la hét ầm ĩ đánh động toàn bộ khu công trường, La Thư nhân bóng đêm, vội chạy về lều, cởi khôi giáp giấu vào cái hố đào sẵn đằng sau, rồi vào lều nằm. Bức thư nặc danh kia Tư Mã Đức còn chưa phát hiện, La Thư cảm thấy chiêu này không ổn, liền xé bỏ.

Giống như tổ tiên phù hộ, nhân chứng kia lại phát điên, hắn càng thêm tin chắc, ở địa bàn của tổ tiên mình làm gì cũng được trợ giúp.

Nhưng sau đó chờ mãi không có cơ hội thích hợp, tối hôm chúng tôi đến, La Thư ở bên ngoài chôn máy ghi âm, vốn định dọa chúng tôi thì lại trông thấy Tư Mã Đức lén rời khu trại.

La Thư đi theo, thì ra Tư Mã Đức vào rừng gặp mặt Chu Đại. Hắn định ra tay trộm mấy món minh khí trong mộ, nhưng không thống nhất được giá cả, Tư Mã Đức xé toạc tờ séc, Chu Đại nổi giận nói: "Ông không cho thì tự tôi lấy!"

Tư Mã Đức cảnh cáo: "Anh đừng to gan lớn mật, có cảnh sát ở đây đấy."

Chu Đại cười lạnh: "Nếu tôi mà sảy chân thì ông cũng đừng thoát liên lụy!"

Nghe tới đó La Thư đã đoán chắc Chu Đại sẽ hành động, vì vậy nhanh chóng quay về lán trại...

Tối hôm sau, La Thư bỏ thuốc ngủ trong ly trà của Tạ Đỉnh

Nam, đồng thời bỏ một ít vụn đá vào thuốc hen suyễn của Tư Mã Đức. Hắn âm thầm rời đi, vào rừng mai phục, quả nhiên Chu Đại dẫn người tới, lại còn đóng giả thành cương thi.

La Thư trên đường đã chặn giết Chu Đại, dọa lui chúng tôi. Sau khi quay về lán trại thì một 'tin tốt' truyền tới, Tư Mã Đức cũng đã chết.

La Thư vui mừng khôn xiết, sau đó lại đến lượt chúng tôi tuyến bố không điều tra, cả đêm đó hắn lâng lâng trong thắng lợi, thầm cảm tạ tổ tiên phù hộ.

Hắn dĩ nhiên hoàn toàn không ngờ tới, bọ ngựa bắt ve, chim sẻ rình sau, từ thời điểm đó chúng tôi đã nhắm vào hắn.

"Lão già này tội ác tày trời, tất cả những gì tôi làm là thay trời hành đạo!" La Thư vẫn còn tỏ ra quanh minh lẫm liệt.

Tôi nói: "Xem ra cậu vẫn nghĩ mình cao đẹp lắm, nhưng câu thay trời hành đạo này không rửa sạch tội danh của cậu được đâu."

La Thư khinh thường nhìn tôi: "Tôi chỉ làm việc nên làm, nếu như đổi lại là anh, tận mắt chứng kiến mộ phần tổ tiên bị đào bới, anh sẽ dửng dưng được sao?"

Tiểu Đào than: "Thằng bé ngốc, tại sao không tố cáo Tư Mã giảng viên, mà lại phải dùng cách cực đoan này?"

La Thư cố ngăn dòng lệ nóng, nghiến răng ken két: "Tôi còn thiếu gì mà chưa làm? Đã báo cáo nhà trường, cũng từng viết thư báo cho cục quản lý văn vật, một năm viết tới cả 80 thư tố cáo, nhưng đều như đá ném xuống biển, cả cái ngành này đều vô dụng!"

"Lão ỷ vào kinh nghiệm lâu năm, ỷ vào việc giảng dạy hơn nửa số sinh viên trong trường, hô phong hoán vũ, chẳng những sàm sỡ

nữ sinh, còn ăn cắp bảo vật quốc gia bán ra nước ngoài. Họ La tôi mặc dù chỉ là một tên sinh viên nghèo, nhưng trong thời điểm mấu chốt thì phải làm hiệp khách thanh trừng cái ác!"

Tôi và Tiểu Đào trao đổi ánh mắt, nàng gật đầu một cái: "Được rồi, thẩm vấn kết thúc!"

Lúc bị giải đi, La Thư vẫn không hề có chút nào sợ hãi cái chết, ngược lại còn ngâm nga câu thơ của Lý Bạch trong hành lang, bài thơ Hiệp Khách Hành.

Nghe xong, hốc mắt Tiểu Đào khẽ ướt: "Nếu như cậu ta sinh ra ở thời cổ đại, chắc sẽ là một hiệp khách chứ? Thật đáng tiếc, một thanh niên tốt."

Tôi nói: "Mặc dù miệng hắn xưng là hiệp khách, thực tế lại là biện minh cho hành động của mình. Cả cuộc sống sinh viên không làm gì, nhưng vào lúc này lại giết kẻ ác, bảo vệ kho báu quốc gia, trở thành một cá nhân vĩ đại với tổ tiên. Cảm giác vinh quang này đã sớm vượt qua cái chết rồi!"

Tiểu Đào kinh ngạc nhìn tôi: "Sao anh hiểu rõ như vậy?"

Tôi nói: "Hồi em mới quen anh, đi đâu cũng giới thiệu anh là truyền nhân của Tống Từ, anh trong lòng cũng không thoải mái. Nói theo một cách nào đó, anh cũng được ăn theo hào quang của tổ tiên, nhưng cứ qua mỗi vụ án, người anh quen biết càng nhiều, anh hy vọng mọi người nhìn anh với tư cách là Tống Dương, chứ không phải là hậu nhân của Tống đề hình."

Tiểu Đào hôn nhẹ lên má tôi: "Thực ra trong mắt em, anh đã sớm vượt qua ông ấy rồi!"

Một tuần sau, qua xét xử của tòa án nhân dân thành phố Vân Lĩnh, bị cáo La Thư phạm tội cố ý giết người, tuyên án tử hình.

La Thư chấp thuận bản án, không kháng cáo...

Chương 690: Vụ giết người trên tàu hỏa

Kết thúc vụ án đội khảo cổ, vốn dĩ chúng tôi định quay về Nam Giang thì lại nhận được điện thoại của Tôn Lão Hổ. Ông ta bảo tất cả tổ đặc án tranh thủ tới Phù Phong ngay, Vương Nguyên Thạch đang chờ chúng tôi ở đó.

Nghe cái địa danh này, tôi lập tức nghĩ đến Cảnh Vương Gia, liền hỏi: "Tôn thúc thúc, có phải là Cảnh Vương Gia còn dư đảng?"

"Quả thật có liên quan tới lão, nói qua điện thoại không tiện, mấy đứa tới Phù Phong luôn trong ngày đi, nói tóm lại, lần này có thể là một vụ án lớn." Tôn Lão Hổ nghiêm giọng nói.

Cúp máy, tôi thuật lại cho mọi người, Tiểu Đào mắng: "Rắn chết vẫn còn nọc! Lão yêu quái này đúng là dai như đỉa."

Băng Tâm nói: "Liệu không phải lão sống lại chứ?"

Tôi cười: "Nổ tung rồi làm sao có thể, chắc chỉ là tàn dư thôi, chúng ta đi một chuyến vậy."

Tuy nói Tôn Lão Hổ không có quyền điều động tổ đặc án, nhưng việc liên quan tới Giang Bắc Tàn Đao, dĩ nhiên chúng tôi phải có mặt, mặc kệ kẻ kia có là ai đi chăng nữa.

Vốn định về Nam Giang, vé máy bay đã đặt hết, Tiểu Đào chẳng còn cách nào khác là gọi điện dời lại vé, sau đó mua vé tàu. Do đi gấp nên vé tàu cao tốc đã hết, lâu lắm rồi tôi mới phải ngồi tàu hỏa bình thường.

Xế chiều hôm đó chúng tôi đến ga tàu thành phố Vân Lĩnh, vẫn như mọi lần, Tiểu Đào mang súng và Tinh Thần ôm đao bị nhân viên ga chặn lại, phải trình giấy chứng nhận ra mới được lên tàu.

Lúc này chợt một người đàn ông mặt đen sì đi về phía tôi, Tống Tinh Thần lập tức ngăn trước mặt, nhỏ giọng uy hiếp: "Muốn gì?"

Người đàn ông bỗng cười: "Tống đại thần thám, quả nhiên là cậu! Tay cậu sao vậy, bị thương vì nhiệm vụ?"

Tôi hơi bất ngờ, hỏi: "Anh là...?"

Thì ra anh ta là họ hàng vủa một người nào đó trong vụ án giết người hàng loạt tại Lương Xuyên, là một lái buôn từ bắc chí nam. Trông thấy tôi thì kích động, cứ như Fan được gặp idol, nhất định đòi mời tôi và mọi người ăn một bữa.

Tôi vất vả lắm mới thoát khỏi anh ta, trước khi đi còn cố nhét cho tôi tấm danh thiếp, tên anh ta là Mao Cương. Thấy tôi nhăn mặt, Tiểu Đào cười: "Người sợ nổi tiếng, heo sợ mập!"

Ngồi trong phòng chờ một lát thì chúng tôi ra tàu, do cả hành trình chỉ có 4 tiếng nên Tiểu Đào mua vé ngồi cứng. Vừa mới lên toa tàu, bắt gặp một gã đàn ông mặt đen đang ăn mỳ, tôi nhất thời cảm thấy tê cả da đầu.

Toa xe bé tẹo, muốn trốn cũng không thoát, Mao Cương mừng rỡ la lên: "Thật là quá vinh hạnh rồi, không ngờ lại được cùng Tống thần thám đi chung một chuyến tàu. Lại đây, tôi có xúc xích với hạt dưa, mọi người cứ ăn tự nhiên."

Tôi nhỏ giọng nói: "Anh trai à, đừng tùy tiện tiết lộ thân phận của tôi vậy chứ."

"Mọi người phải phá án à? Vậy được, tôi không nói nữa. Tống thần thám, cậu chơi poker không?"

Tôi trợn trắng mắt, Tiểu Đào và Băng Tâm vô lương tâm cười khúc khích, tôi có linh cảm chuyến tàu này sẽ giày vò không ít.

Tàu chạy, anh ta cứ lải nhải không ngừng, tôi phải chạy ra ngoài đoạn nối toa xe để đầu óc được yên tĩnh. Vừa hay cũng có hai người đàn ông đứng ngoài đó, một người chừng 40 tuổi, cổ có hình xăm xanh xanh đỏ đỏ, đeo dây chuyền vàng lớn, mắt phải đeo vải che, có vẻ bị chột.

Người còn lại hơn 20 tuổi, dáng vẻ như rất cảnh giác, mặc áo sơ mi, trên cánh tay xăm con hổ, cứ như mắc chứng tăng động. Hai người vừa hút thuốc vừa nói chuyện, mặc dù tiếng nói không lớn, nhưng không thoát khỏi lỗ tai tôi. Thanh niên áo sơ mi nói: "Long ca, vừa nãy có cảnh sát để ý đệ, nhất định đòi kiểm tra hành lý."

Tên chột nói: "Đừng có con mẹ nó chuốc thêm phiền phức cho ta. Gặp cảnh sát thì chui vào toilet mà trốn, hỏng chuyện ta ta phế bỏ ngươi đấy!"

Tôi thầm nghĩ, nhìn hai người thế kia, cảnh sát không nghi ngờ sao được.

Thấy tôi tới, cả hai đồng thời im miệng, đi về hai hướng khác nhau. Lúc sượt qua người tôi, tên áo sơ mi đụng tôi một cái, hắn hung hăng lườm, tôi chỉ cười nhạt. Với trực giác của mình, tôi tin hai tên này không phải người tốt, nhưng hiện giờ cũng chẳng có thời gian mà quản.

Lát sau thì Băng Tâm ra tìm tôi, cười hì hì nói: "Tống Dương ca ca, huynh biết trong toa giờ náo nhiệt thế nào không? Anh già kia cứ như kể chuyện cổ tích, đang giảng về quá khứ huy hoàng của huynh."

"Mẹ ơi, sao muội không ngăn anh ta lại?" Tôi bực mà không có chỗ phát tiết.

"Có ngăn, nhưng chả ngăn được. Có lẽ ngồi tàu cũng buồn chán nên hành khách đều muốn nghe." Băng Tâm giải thích.

Tôi thiếu chút thì hộc máu, hỏi: "Anh ta nói linh tinh cái gì?"

"Nói huynh phá án như thần, không cần mổ xẻ, chỉ liếc mắt là nói ra được thân phận người chết, chết bao lâu, chết như thế nào, thần tốc...có điều không nói cụ thể là vụ án ở Lương Xuyên."

Tôi ảo não: "Mau xuống tàu đi, ta không chịu nổi!"

Băng Tâm chỉ ra bên ngoài: "Oa, huynh nhìn kìa, cao nguyên hoàng thổ tráng lệ làm sao!"

Mười phút sau, đột nhiên tàu phanh gấp, Băng Tâm ngã dúi dụi vào người tôi. Đoàn tàu dừng ở một nơi hoang vắng, hành khách rối rít chạy ra phía ngoài, không biết có chuyện gì xảy ra.

Ngay sau đó thì loa thông báo trong tàu vang lên, nói hầm chui phía trước bị sạt lở, đang liên lạc với bên quản lý đường sắt, có thể phải dừng lại 2 đến 3 tiếng.

Băng Tâm kinh ngạc: "Lần này xong rồi, lại phải chờ đợi...Tống Dương ca ca, huynh có nghĩ sẽ xảy ra vụ án trên tàu không?"

Tôi cười mắng: "Miệng thúi! Trên tàu đông người như thế, lấy đâu ra vụ án."

"Chúng ta quay về chứ?" Băng Tâm hỏi.

Tôi chưa muốn về toa lúc này, khoát tay nói: "Đi sang toa ăn ngồi một lúc đi."

Chúng tôi tới toa ăn uống, gọi một phần hoa quả, mấy món nguội và hai ly đồ uống. Đồ ăn trên tàu quả là không ngon, chúng tôi ăn mấy thứ linh tinh, trò chuyện một lúc. Phong cảnh tĩnh lặng bên ngoài cửa sổ khiến mọi người đều thấy lo lắng.

Lúc này một vài cảnh sát tàu ngang qua, nét mặt rất nghiêm túc đi về phía toa sau. Tôi trông thấy các hành khách ở lối đi đang xì xào bàn tán, hình như đã xảy ra chuyện gì đó.

Tiểu Đào gọi điện tới hỏi: "Hai người đi đâu rồi?"

"Đang nghỉ ở toa ăn." Tôi đáp.

"Có án mạng, tới đây đi." Ngữ khí của Tiểu Đào có vẻ gấp gáp.

"Không phải chứ?" Tôi giật mình.

Hai chúng tôi hỏa tốc chạy về toa, tới chỗ nối hai toa, chỉ thấy một tốp đông cảnh sát đường sắt đang ở đây, vây quanh một nhóm hành khách. Tiểu Đào giơ giấy chứng nhận ra trấn an mọi người: "Xin mọi người ngồi về chỗ cũ, không nên tự tiện đi lại, chuyện này giao cho chúng tôi xử lý."

Tôi hỏi có chuyện gì xảy ra, Tiểu Đào dẫn tôi tới trước cửa nhà vệ sinh, lập tức một mùi máu tanh tưởi xộc vào mũi. Trong toilet chật chội ngồi một người, chính là thanh niên áo sơ mi vừa nãy, hắn ngồi trên bồn tiểu, mắt trợn ngược, máu loang thẫm một vùng bụng.

Một cô gái sợ hãi khóc lóc nói, vừa rồi cô ta mắc tiểu, thanh niên áo sơ mi này giành trước vọt vào, do toilet hai bên đều đã có người nên cô ta đành chờ bên ngoài. Chờ mãi không thấy người ra, một mùi máu tanh xông ra từ khe cửa, cô ấy kéo một cảnh sát đường sắt đi ngang qua, bảo anh ấy nhìn xem có chuyện gì.

Cảnh sát dùng chìa khóa mở cửa thì trông thấy cảnh như tôi đang nhìn, trước khi chúng tôi tới thì chưa ai động vào thi thể.

Tôi suy tư nhìn bên trong một cái, hỏi cô gái: "Toàn bộ quá trình, cô đều nhìn chằm chằm cánh cửa?"

Cô gái gật đầu: "Đồng chí cảnh quan, tôi có thể thề với trời, tôi

cứ chờ cậu thanh niên này đi ra, mắt không hề rời đi."

Trong không khí có mùi nước tiểu, dưới chân cô gái có vũng nước màu vàng, chắc là nhìn thấy người chết sợ quá mà đái ra quần. Tôi không khỏi đau đầu, đây là một vụ án giết người trong phòng kín!

Chương 691: Kẻ nghiện

Mùi chỗ này thật khó ngửi, hơn nữa khứu giác của tôi nhạy hơn người thường, khiến mình càng khó chịu.

Suy nghĩ khoảng nửa phút, tôi bảo Tiểu Đào: "Em tìm giúp anh một tên chột mắt."

"Chột mắt?" Tiểu Đào nhìn tôi.

Tôi miêu tả sơ qua về ngoại hình hắn cho Tiểu Đào, giờ tàu đang dừng, tôi nghĩ hắn vẫn còn trên tàu. Tin tức về nạn nhân phải tìm hiểu thông qua tên chột này.

Toilet chật chội, một mình tôi đi vào là đủ, trước đó phải ngậm một viên tô hợp hương hoàn.

Tay phải vẫn đang bó bột, hoạt động trong không gian hẹp rất bất tiện, tôi dùng động u chi đồng quan sát một vòng. Toilet trên tàu là nơi có lượng người ra vào rất đông, khắp nơi đều có dấu chân và vân tay, không có ý nghĩa cho việc tìm kiếm.

Sờ cổ nạn nhân một chút, đẩy mí mắt ra quan sát, đúng là đã chết, thời gian tử vong không quá 30 phút trước.

Quan sát lỗ thông hơi và cửa sổ, cửa sổ không có dấu hiệu bị cạy mở, lỗ thông hơi thì chỉ vừa cho một đứa trẻ chui qua, mà cũng không bị mở.

Giết người trong phòng kín dĩ nhiên chỉ mang tính biểu tượng, trừ khi trên thế giới thực sự có người biết cách không ngự vật. Phía sau án mạng loại này chắc chắn ẩn chứa quỷ kế nào đó, hoặc là sự trùng hợp.

Trên bệ rửa tay, tôi phát hiện một ít bột màu trắng, hẳn là bồn rửa tay đã được sử dụng trong vòng 10 phút.

Bảo cảnh sát đứng sau lấy một cái túi lớn, sau đó tôi lùi ra ngoài, nói Băng Tâm cạo một ít bột trên thành bệ, làm xong con bé nói: "Muội có mang dụng cụ chiết xuất vân tay, có cần lấy mẫu một chút không?"

Tôi lắc đầu: "Không cần, trong này phải đến cả trăm dấu vân tay, hơn nữa cũng không có gì để xét nghiệm."

Lát sau thì cảnh sát quay lại, tôi bảo họ mang thi thể đến chỗ không có hành khách. Toàn bộ quá trình di chuyển cái xác rất vất vả, toa xe nào cũng như cái chợ, mọi người bàn tán ầm ĩ, lúc cản sát khiêng xác qua, không ít người còn dùng điện thoại chụp ảnh. Tôi phải làm mặt lạnh nói: "Không được chụp ảnh, ai chụp tịch thu máy."

Cái xác được mang vào toa ăn, tôi bảo cảnh sát ở bên ngoài trông coi, không cho ai bước vào. Một đội trưởng có tóc hoa râm nói: "May có mọi người ở đây, nếu không phát sinh việc đột xuất này tôi thật không biết ứng phó thế nào."

Tôi hỏi: "Đội trưởng, chuyến tàu này chạy từ đâu tới?"

"Từ tỉnh Vân Điền đến Phù Phong. Phải rồi, có cần tôi liên lạc với cảnh sát địa phương không?" Đội trưởng nói.

"Hiện giờ tàu đang ở địa phương nào?"

Ông ta nói một tên huyện mà tôi chưa nghe bao giờ, thầm nghĩ giờ cảnh sát địa phương tới cũng không ích gì, không phải là tôi tự cao nhưng tàu được đóng kín, hung thủ hẳn vẫn còn trên tàu, tôi tự tin có thể bắt hắn.

Đương nhiên không loại trừ khả năng là không có hung thủ mà chỉ là cái chết vô tình.

Tôi xua tay: "Không cần liên lạc với cảnh sát đâu. Ông đi sắp xếp trấn an hành khách đi, nhân tiện giám sát đừng để họ đi lại lung tung."

"Có cần hỏi họ điều gì không?" Đội trưởng nói.

"Không cần, một đoàn tàu cả ngàn hành khách, hỏi hết được không? Hơn nữa còn dẫn tới tâm lý hoang mang không cần thiết." Tôi lắc đầu.

"Tốt quá, cậu kinh nghiệm rất phong phú, để tôi đi bố trí."

Sau khi đội trưởng rời đi, chúng tôi bắt đầu nghiệm thi, do tay phải không sử dụng được, lần này tôi bảo Băng Tâm bên cạnh làm giúp, còn mình đứng nhìn.

Băng Tâm đeo găng tay, kiểm tra đồ vật trong túi nạn nhân trước, tìm được một chùm chìa khóa, một cái ví, trong ví có cmnd tên Lý Đại Vỹ, tôi cầm lên kiểm tra, nói: "Là giả!"

"Trên đó có dấu nổi rất rõ ràng, nếu dùng cmnd giả thì không qua được phòng soát vé." Băng Tâm ngẩng lên nói.

"Cmnd là thật, nhưng không phải của anh ta. Muội so sánh sống mũi và gò má mà xem, căn bản không phải một người, chỉ là trông khá giống nhau thôi. Ga tàu hỏa một ngày kiểm tra cả vạn người, chắc chắn sẽ không nhìn kỹ." Tôi giải thích.

Băng Tâm cầm cmnd, nhìn nó rồi lại nhìn nạn nhân: "Còn có thủ đoạn này sao, vậy cmnd này từ đâu ra?"

"Mua. Ở chợ đen có những kẻ chuyên mua bán cmnd, chúng về nông thôn mua lại cmnd, mang vào thành phố bán. Dùng cmnd giả hẳn không phải người tử tế gì...phải rồi, anh ta có điện thoại không?" Tôi liếc nhìn cái xác.

"Không có!" Băng Tâm lắc đầu.

Để ý thấy trong ví không có tiền mặt, hẳn là hắn phải có điện thoại. Có lẽ nó đã bị rơi, tôi lập tức bảo Tống Tinh Thần: "Ngươi xuống toa dưới tìm điện thoại xem, nhớ đeo găng tay, có thể là rất bẩn."

Tống Tinh Thần gật đầu rồi đi.

Băng Tâm vén áo nạn nhân lên, bụng hắn có một vết cắt dọc rất ngay ngắn. Tôi để ý thấy phần dưới vết cắt lại không ngay ngắn như phần trên, cảm giác như là bị người đâm, sau đó vì lý do nào đó mà vết thương bị rách.

Băng Tâm ấn phần bụng nói: "Máu chảy cả vào trong bụng rồi."

Tôi lấy thính cốt mộc nghe bụng nạn nhân, bên trong có một lượng chất lỏng lớn, vết thương sâu chừng 10 cm, ngửi thì thấy có mùi hôi, xem ra là đâm thủng dạ dày.

Tiếp tục nghe, phát hiện gan và thận nạn nhân có mức độ suy yếu nhất định, phổi cũng sơ cứng, cơ thể hắn khá gầy. Tôi trầm ngâm: "Thể trạng người này rất yếu, muội xem dưới nách anh ta có hạch bạch huyết không?"

Băng Tâm cắt áo nạn nhân ra, nhấc tay nhìn rồi kinh ngạc la lên: "Có thật, làm sao huynh biết?"

"Người này chơi bời gì đó trong thời gian dài, khiến gan phổi, thận suy kiệt nghiêm trọng. Hệ miễn dịch cũng ảnh hưởng, cho nên ta đoán ở háng và nách sẽ có hạch."

"Chơi bời gì được nhỉ, hút thuốc, uống rượu...uốn tóc?"

Nhìn kiểu tóc mào gà của nạn nhân, tôi bật cười: "Sao muội giống Vương Đại Lý thế, hài hước không đúng lúc, nghiêm túc một chút được không?"

"Được được được, nghiêm túc!" Băng Tâm lè lưỡi.

Tôi giải thích tiếp: "Là kẻ nghiện, hít ma tuy thời gian dài."

"Vậy chất bột ban nãy chúng ta tìm được là..." Băng Tâm bừng tỉnh đại ngộ.

"Lấy ra nhìn thử xem." Tôi nói.

Băng Tâm lập tức lấy túi bột lấy được ra, tôi dùng móng tay chấm một ít, định đưa lên miệng thử thì Băng Tâm kêu lên: "Này, vạn nhất là chất độc thì sao? Ai lại dùng miệng nếm?"

Tôi cười: "Anh ta không có dấu hiệu trúng độc, hơn nữa chỉ là một vài hạt bột nhỏ, cho dù là xyanua cũng không đủ giết người, mà ta cũng không nuốt."

Tôi nếm một chút, rồi với chai nước lọc súc miệng, khẳng định: "Ma túy!"

"Ma túy mà cũng nếm ra được?" Băng Tâm nhìn tôi như quái vật.

"Ma túy có một đặc tính, nó sẽ khiến hàm răng hơi có cảm giác tê dại, đó là lý do tại sao trong phim, mấy kẻ nghiện hút ma túy xong đều quệt răng một cái, chính là ý này. Ma túy càng tinh chất, cảm giác tê càng nặng." Tôi giải thích.

"Trên trường muội không được dạy cái này, dù sao thì cũng chả tiếp xúc đến." Băng Tâm gật gật đầu.

Khi trước học nghiệm độc, ông nội từng lấy một ít ma túy bắt tôi phải nhớ đặc tính của chúng, dĩ nhiên tôi không hít, chỉ là nhìn, nếm để phân biệt.

Cầm thính cốt mộc lên, tiếp tục nghe phần ngực, đây là manh mối quan trọng, tôi nghe đi nghe lại mấy lần, tim nạn nhân quả là

có dấu hiệu hưng phấn trước khi chết.

Một chi tiết nữa, thắt lung da của hắn bị nới lỏng, tôi kéo quần hắn xuống, phát hiện quần đã ướt sũng, nước tiểu mùi rất khai. Đi tiểu là cơ chế loại bỏ chất độc trong cơ thể, nước tiểu khai nồng cũng là đặc điểm của người nghiện ma túy.

Vết thương của nạn nhân không đến nỗi trí mạng, trước khi chết hắn còn hít ma túy, chân tướng đã được phơi bày, cái gọi là giết người trong phòng kín, xuyên qua cửa sổ kia cũng không còn phức tạp...

Chương 692: Rút củi đáy nồi

Tôi đang định nói ra đáp án thì Tiểu đào đi vào: "Em đã lục soát tất cả các toa, không tìm thấy tên chột mà anh nói."

Tôi gật đầu: "Đợi lát nữa tìm lại. Anh vừa tìm ra nguyên nhân tử vong. Từ góc độ pháp lý mà nói thì anh ta tự sát!"

"Tự sát?" Tiểu Đào và Băng Tâm đều rất kinh ngạc.

Tôi giải thích, nạn nhân đúng là bị người ta đâm trọng thương bên ngoài toilet, nhưng vết thương hoàn toàn không đủ trí mạng. Cô gái kia tận mắt nhìn thấy nạn nhân lao vào toilet, lúc đó anh ta đã bị thương. Nhưng sau khi bị thương, anh ta lại làm một hành động ngu xuẩn, đó là chơi ma túy để giảm đau.

Quả thật ma túy có tác dụng ức chế thần kinh cảm giác đau, nhưng nó đồng thời khiến tim đập nhanh, tăng tốc độ chảy máu. Bản thân ma túy là một chất độc, sau khi xâm nhập cơ thể, hệ thống miễn dịch sẽ cảnh báo, khiến thận và gan bắt đầu công việc phân giải và tống chất độc ra ngoài.

Trong lúc phê ma túy, nạn nhân đã bị xuất huyết nghiêm trọng, anh ta hoàn toàn không biết, sau đó thì ma túy sinh ra tác dụng phụ - mắc đi cầu.

Bởi vậy anh ta cởi thắt lưng, ngồi xổm xuống. Vết thương vốn được thắt lưng bó chặt, đột nhiên nới lỏng, vết thương xé toạc ra một đoạn, máu chảy ồ ạt, trong nháy mắt nạn nhân bị choáng, ngã ngồi xuống đất, cuối cùng theo thời gian, mất máu nhiều dẫn đến tử vong.

Một dao vào bụng đúng là nguyên nhân dẫn tới cái chết,

nhưng nếu anh ta không chơi ma túy mà xử lý vết thương kịp thời thì đã không sao.

Nghe xong, Tiểu Đào nói: "Thì ra là tự khiến mình chết, vậy ma túy của anh ta từ đâu mà có..."

"Anh nghĩ vẫn còn trên người anh ta, Băng Tâm, giúp ta lục soát một chút." Tôi nói.

Chúng tôi lại kiểm tra toàn thân nạn nhân một lần, cởi toàn bộ quần áo ra cũng không tìm thấy. Tôi đột nhiên phát hiện, nạn nhân không có dấu hiệu bài tiết. Theo nguyên tắc thì sau khi chết, các cơ hoành sẽ giãn, khiến xảy ra hiện tượng nhu động ruột, bài tiết chất thải.

Tôi bảo Băng Tâm lật cái xác lên kiểm tra vùng hậu môn, bên cạnh đó nhắc nhở Tiểu Đào: "Hình ảnh mang tính kích thích cao đấy, em có cần tránh ra ngoài không?"

Nàng cười: "Tránh cái đầu anh."

Băng Tâm vạch hậu môn nạn nhân ra, do không có đèn pin, tôi phải dùng động u chi đồng nhìn kỹ, chợt phát hiện một vật, la lên: "Mang cái nhíp tới đây."

Băng Tâm lấy một đôi đũa dùng một lần ra, cười khổ nói: "Không có nhíp, cái này được không?"

Tiểu Đào nhìn trần nhà: "Xem ra sau này em chỉ có thể ăn cơm bằng dao dĩa..."

Tôi bảo cả hai lùi về phía sau, dùng đũa gang hậu môn nạn nhân, thò ngón tay vào móc ra một sợi dây nylon, tôi từ từ kéo sợi dây, hai lông mày Tiểu Đào nhíu chặt lại với nhau.

Cuối cùng, một vật như cái xúc xích được lôi ra, đó là một cái bao cao su đựng bột trắng, được buộc chặt phần đầu. Tôi cười nói:

"Cái này thì chịu, không dám nếm, chắc chắn là ma túy."

Tiểu Đào ai oán nói: "Cái gì mà nếm với không nếm, anh làm em buồn nôn chết mất!"

Đột nhiên tôi nghĩ ma túy ban nãy mình nếm cũng từ đây mà ra, nhất thời ghê tởm chính bản thân mình, nói với Băng Tâm: "Đưa ta chai nước, phải súc miệng thêm mấy lần mới được." Khiến con bé bật cười hả hê.

Súc miệng xong quay ra, Tiểu Đào đang cầm cái bao kia ước lượng, nói: "Ít nhất phải 4 lạng, chết thật đúng là may mắn cho hắn, nếu không ít cũng phải bóc lịch 15 năm."

Tôi nói: "Chỉ e đây là tổ chức vận chuyển ma túy, anh nghĩ tên chột kia tuyệt đối không tránh khỏi có liên quan."

Băng Tâm do dự: "Đây là công việc của cảnh sát phòng chống ma túy, chúng ta có cần nhúng tay không?"

Tiểu Đào nói: "Đã đụng vào họng súng của chúng ta, lại xảy ra án mạng, dĩ nhiên là phải quản. Chẳng lẽ bây giờ nói một câu mặc kệ, sau đó quay về chỗ ngồi ăn mỳ, chơi điện thoại? Không thể làm vậy."

Tôi cười cười: "Đúng. À nhân tiện em liên lạc với đội cảnh sát ma túy địa phương, bảo họ cho mấy cảnh khuyển tới, anh nghi còn có những kẻ vận chuyển khác."

Tiểu đào gọi mấy cuộc điện thoại, nghe loáng thoáng thì có vẻ không được thoải mái lắm, nàng cúp máy rồi nói: "Gần đây chỉ có một thị trấn nhỏ, đội cảnh sát ma túy gần nhất ở tận Phù Phong, chạy tới đây cũng phải mất mấy tiếng, có chút không đáng trông cậy."

Băng Tâm hỏi: "Sao lại không đáng trông cậy?"

"Tàu hỏa chắc chỉ một tiếng nữa là chạy, chẳng lẽ bắt hành khách chờ đến khi cảnh sát tới?" Tiểu Đào thở dài.

Tôi gật đầu: "Vậy chúng ta tự mình lục soát."

Băng Tâm nhăn mặt: "Lục soát kiểu gì được, đám người này giấu ma túy ở...chỗ đó, chẳng lẽ phải đi nhìn mông từng người một?"

Tôi cũng đang phân vân chuyện này, chợt Tống Tinh Thần đi vào, nói: "Không tìm thấy điện thoại di động."

Băng Tâm nhìn tôi: "Huynh chắc chắn hắn có điện thoại?"

"Có, ta chắc chắn. Bởi vì lúc trước gặp bên ngoài điểm nối toa, hắn có lấy điện thoại ra nhìn một chút. Nếu như ta đoán không nhầm, lúc tàu hỏa còn đang chạy, hắn bị choáng, ý thức được không ổn nên mới ném bỏ điện thoại. Điều này chúng tỏ chúng là một đội." Tôi chậm rãi phân tích.

"Lúc trước anh nghe chúng nói gì với nhau?" Tiểu Đào hỏi.

Tôi cố gắng thuật lại chi tiết, Tiểu Đào nhướn mày: "Xem ra người này bị cảnh sát đường sắt nghi ngờ! Liệu có phải tên chột sợ bị lộ nên chính tay hạ thủ hắn?"

Tôi lắc đầu: "Khả năng này rất thấp, một khi trên tàu xuất hiện thi thể, nhất định sẽ dẫn đến cảnh giác. Hơn nữa nếu lục soát người nạn nhân phát hiện ma túy, chẳng phải là càng bất lợi cho chúng ư?"

Tên chột tại sao lại biến mất, xem ra trước mắt phải tìm được một người trong đội vận chuyển ma túy này thì mới có tiến triển. Tôi nói: "Chúng ta lục soát từng toa tàu một lượt đi."

"Lục soát kiểu gì?" Tiểu Đào và Băng Tâm đồng thanh.

"Giấu nhiều ma túy trong người như vậy, động tác chắn chắn sẽ không được tự nhiên, chúng ta giương đông kích tây, em ngồi trước đặt câu hỏi, anh ở phía sau quan sát. Băng Tâm, muội nói một tiếng với cảnh sát đường sắt, chặn từng toa xe lại kiểm tra toilet một lượt.

Tôi, Tống Tinh Thần và Tiểu Đào đi từng toa tàu, đám người này nhất định sẽ có tật giật mình. Tiểu Đào dùng ánh mắt sắc bén quét nhìn, thấy ai khả nghi thì gọi ra để hỏi, tôi ở phía sau quan sát dáng đi của người đó.

Tới toa thứ 3, có một thanh niên gầy nhẳng, giống như ngồi trên đống lửa, mặt toát mồ hôi lạnh, tôi khẽ vỗ vai Tiểu Đào: "Phát hiện một tên, bên phải!"

Tiểu Đào gọi thanh niên kia ra, tùy tiện hỏi mấy câu. Tôi để ý dáng đi của cậu ta không được tự nhiên, hai tay theo bản năng kéo kéo quần, liền nháy mắt với Tinh Thần, hắn lập tức túm lấy tên kia.

"Làm gì, mấy người định làm gì! Ở đây có đông người chứng kiến lắm đấy nhé." Thanh niên căng thẳng kêu lên.

Tiểu Đào cười nói: "Đừng căng thẳng, chúng tôi chỉ lục soát hạ thể."

"Dựa vào cái gì mà lục soát tôi? Thời điểm xảy ra án mạng, tôi một mực ngồi tại chỗ này, bác gái bên cạnh có thể làm chứng."

Thanh niên cố nói lớn, có vẻ là để hướng sự chú ý sang ai đó. Tôi nhìn theo tầm mắt của hắn, thấy ba bốn thanh niên khác mặt cũng không được tự nhiên, trong lòng thầm nghĩ, thật đúng là rút củi đáy nồi.

Tôi cố ý thần bí nói: "Chúng tôi lục soát thứ khác kìa."

"Cái gì?" Thanh niên sợ đến mức hai tai đỏ bừng, tôi cơ bản đã

nhận định, tên này tuyệt đối có vấn đề.

Tôi phất tay bảo Tống Tinh Thần giải hắn đi, tới toa ăn, hắn nhìn cái xác nằm dưới đất mà căng thẳng nuốt nước bọt, tôi nhếch mép: "Có quen không?"

"Không...không quen!" Thanh niên lắp bắp.

"Vậy cậu căng thẳng cái gì?" Nụ cười của tôi càng tăng.

"Bị mấy người bắt tới đây, đương nhiên là căng thẳng rồi! Mau thả tôi ra, tôi chỉ là một sinh viên đại học bình thường." Thanh niên nói.

Tôi cười lạnh: "Vậy làm phiền cậu cởi quần ra!"

Chương 693: Cái xác thứ hai.

Thanh niên sống chết không chịu, cuối cùng bị Tống Tinh Thần cưỡng chế mới cởi quần ra. Quả nhiên tôi lại phát hiện một sợi dây nylon, lôi từ trong trực tràng ra một cái bao cao su chứa ma túy.

Bị bắt quả tang cùng tang vật, thanh niên sợ đến xanh mặt, tôi lạnh lùng nói: "Khai mau! Đồng bọn còn những ai, ai là người chủ mưu?"

"Không...không, tôi bị ma quỷ ám ảnh nên mua...mua."

"Trùng hợp thế sao, trong hậu môn người chết cũng có ma túy, xem ra hai người có thần giao cách cảm, nhìn vào mắt tôi!" Tôi nói rồi phát động minh vương chi đồng.

"Á!!!"

Sau tiếng hét thảm, phòng tuyến tâm lý của thanh niên đã tan vỡ, tôi nhấc một chai sữa trên giá, vừa uống vừa nói: "Khai báo đi!"

Hắn run lẩy bẩy, nói mình là một kẻ vô công rồi nghề ở Phù Phong, hồi trước đám bạn nói có mối buôn bán kiếm bộn tiền, hỏi hắn có muốn tham gia hay không. Khi biết là vận chuyển ma túy, hắn rất sợ, từ chối. Nhưng đám bạn vỗ ngực đảm bảo không việc gì, con đường này đã làm 5 năm, chưa từng bị phát hiện. Long ca một mắt phụ trách có quan hệ rất cứng, xảy ra cái gì cũng bao che được. Bạn hắn còn nói, ban đầu Long ca cũng lăn lộn như họ, giờ đã ở biệt thự, có xe riêng rồi. Chứ cứ sống có uy tín, chẳng màng phú quý, đi làm chán tay thì đến bao giờ mới phát tài.

Không kìm được cám dỗ tiền tài, hắn đồng ý, được bạn giới

thiệu cho Điền Nam độc nhãn Long ca. 'Nghiệp vụ' chủ yếu của Long ca là mua ma túy từ Điền Nam, vận chuyển tới các thành phố lớn, bán lãi gấp mấy lần. Mỗi lần vận chuyển đều chiêu mộ một đám thanh niên, nhét ma túy vào người, lên tàu giả bộ như không quen biết, dù bị bắt cũng không ảnh hưởng tới những người còn lại.

Độc nhãn Long ca còn đảm bảo với hắn, nếu nhỡ bị phát hiện, chỉ cần kín miệng, sẽ tìm cách cứu được hắn ra. Nhưng nếu ai tiết lộ dù nửa chữ với cảnh sát, hắn sẽ cho người giết chết.

Nói tới đây, thanh niên sợ hãi nhìn cái xác, đứng ôm đầu khóc lên: "Tôi xong đời rồi, Long ca nhất định sẽ giết tôi như giết hắn!"

Tôi hỏi: "Làm sao cậu biết nạn nhân bị độc nhãn Long ca giết?"

"Cái này còn phải hỏi sao, tên mặc áo sơ mi hoa này là một gã đầu gấu, bình thường ai dám đụng tới hắn. Ban nãy tôi thấy cảnh sát đường sắt tra hỏi gì đó, nhất định là hắn đã nói gì không nên nói mới bị diệt khẩu. Thủ đoạn Long ca rất thâm độc, cảnh sát các người căn bản không đấu lại đâu." Thanh niên đáp.

Tôi với Tiểu Đào không nhịn được cười: "Lão đại của các cậu chỉ là thổi phồng trước mặt đám đàn em không rành thế sự thôi. Hắn muốn đảm bảo dù gặp cảnh sát thì các cậu vẫn nghe lời hắn. Thôi đã lỡ rồi thì nói luôn đặc điểm của đồng bọn các cậu đi."

Bất luận tôi có hỏi thế bào, hắn đều không chịu khai, luôn mồm xin chúng tôi chừa cho con đường sống. Tiểu Đào phì cười: "Thành thật để nhận khoan hồng mới là đường sống của cậu. Tự mình nhét ma túy vào người với bị người khác sai khiến là hai khái niệm khác nhau. Cậu mới chừng 20 tuổi, thanh xuân lại phải ngồi bóc lịch mấy chục năm, cậu nghĩ lúc ra tù còn có thể đi làm, lấy vợ sinh con được nữa sao?"

"Dù gì thì tôi cũng không nói, tôi không muốn chết!" Hắn lắc

đầu liên tục.

Tôi quay qua nháy mắt với Tinh Thần: "Chặt tay hắn!"

Tống Tinh Thần rút đao, chém thẳng về hướng cổ tay hắn, thanh niên la hét ầm ĩ, lưỡi đao cách tay hắn vài cm thì dừng lại. Tôi nói: "Lần này là thẻ vàng, lần kế sẽ là thật. Khai mau!"

Có tiếng nước chảy tí tách, thì ra hắn đã đái ra quần, há miệng run rẩy khai hết đặc điểm của đồng bọn.

Tiểu Đào lập tức báo cho cảnh sát đường sắt, tả đặc điểm để họ âm thầm tập kích các toa xe nơi 8 nghi phạm ngồi, chờ mọi người tập hợp rồi hành động chung.

Tôi móc ra 10 tệ đặt dưới đáy chai sữa vừa uống trên bàn, nói: "Đi thôi!"

Sau đó thì rất suôn sẻ, đám người vừa trông thấy chúng tôi và cảnh sát ập vào thì không đánh mà tự loạn, nhiều tên còn tìm cách nhảy cửa sổ thoát thân. Tiểu Đào hô lên: "Đám người này vận chuyển ma túy, không được cho chúng chạy. Hỗ trợ cảnh sát sẽ được thưởng tiền!"

Trong nháy mắt 8 tên đều bị hành khách vây lại, ảo não bó tay chịu trói. Sau đó Tiểu Đào gửi phong bao wechat cho những người hỗ trợ. Có người kêu tiền thưởng quá ít, có thể cho thêm không, Tiểu Đào cung kính hành lễ nói: "Cảm tạ mọi người đã cống hiến cho sự nghiệp phòng chống ma túy!" Khiến đối phương không còn gì để nói.

Tám người bị giải về toa ăn, đơn giản thẩm vấn một chút, manh mối họ cung cấp cơ bản là giống thanh niên kia, đội trưởng hỏi tôi: "Án mạng này chẳng lẽ là mâu thuẫn nội bộ?"

Tôi nói: "Chưa tìm được nghi phạm mấu chốt thì không thể kết luận. Đội trưởng, phiền các ông hỗ trợ đi tìm một gã đàn ông chột

mắt.

Đội trưởng than thở: "Chẳng phải tiểu thư ban nãy nói tìm từ đầu tới cuối tàu không có ư?"

"Lúc tàu dừng có ai xuống không?" Tôi hỏi.

"Không có, tôi có thể đảm bảo." Đội trưởng lắc đầu.

Tôi thầm than, đặc điểm gã này dễ nhận như vậy, mà tìm hai lâng đều không thấy, chứng tỏ là cải trang rồi. Chúng tôi đã quá u mê với đặc điểm con mắt chột của hắn.

Nhân lúc cảnh sát đường sắt đều ở đây, tôi hỏi: "Vừa nãy có người nghi ngờ nạn nhân này đúng không?"

Một cảnh sát bước ra nói: "Là tôi, tôi thấy hắn lén lén lút lút, liền yêi cầu trình cmnd, kiểm tra hành lý. Người này mượn cớ đau bụng chạy đi, sau đó không tìm thấy, lần thứ hai gặp lại thì đã chết rồi."

"Hắn không nói gì chứ?" Tôi hỏi.

"Không, từ đầu đến cuối toàn lấp liếm." Cảnh sát nói.

"Chuyện xảy ra khi nào?" Tôi hỏi tiếp.

"Khoảng 1 tiếng trước." Cảnh sát viên suy nghĩ rồi trả lời.

Thời gian có lẽ là đúng, chuyện xảy ra trước khi tôi bắt gặp hai tên nói chuyện ngoài điểm nối tàu. Tôi lại xác nhận với tên thanh niên một điều, đó là quan hệ giữa người chết và độc nhãn khá gần, là đại ca và đàn em. Hai người đã lăn lộn với nhau 5 năm rồi, nếu không phải bản thân nạn nhân nghiện ma túy, nướng toàn bộ tiền kiếm được vào việc hút chích thì cũng không đến nỗi giờ vẫn phải làm chân vận chuyển quèn.

Bởi vậy tôi cho rằng, không thể nào độc nhãn chỉ vì thấy hắn

bị cảnh sát nghi ngờ mà giết người diệt khẩu, nạn nhân bị đâm có hai khả năng, một là xảy ra mâu thuẫn nào đó khác với Long ca; hai là hắn gây mâu thuẫn với người ngoài.

Đang định tự mình đi điều tra thì có một người xông tới, lớn giọng hét: "Tống thần thám, Tống thần thám! Tôi có đầu mối quan trọng muốn cung cấp!"

Quay đầu lại, là anh trai mặt đen, tôi nghiêm mặt: "Chúng tôi đang phá án, anh tới đây làm gì?"

Mao Cương cười rạng rỡ, lần lượt mời thuốc các cảnh sát, nói: "Vừa rồi chẳng phải là các cậu bắt ma túy sao? Toàn bộ cảnh sát đều ập vào toa số 13, sau đó thì phát hiện có một người lúc trước ở toa không quay lại, tôi cho rằng anh ta đi nhà cầu, nhưng giờ vẫn chưa thấy về. Liệu người này có phải là đồng bọn?"

"Người nào?" Thoáng cái tôi bị hấp dẫn.

Anh ta miêu tả qua vẻ bề ngoài, tôi nhớ trong toa xe mình quả có một người như vậy, nhưng tôi và anh ta không nói chuyện với nhau, thuận miệng đáp: "Cám ơn manh mối anh cung cấp, anh đi về toa đi."

Mao Cương lại nói nhảm một hồi rồi mới chịu đi, lúc này Băng Tâm gọi điện tới, ngữ khí hốt hoảng: "Tống Dương ca ca, huynh đang ở đâu?"

"Toa ăn uống, sao vậy?" Tôi hỏi.

"Lại phát hiện một cái xác, ở toa giường nằm, mọi người mau tới đi." Giọng của Băng Tâm không giấu được sợ hãi.

Mặt tôi liền biến sắc: "Nạn nhân là ai? Độc nhãn long à?"

"Không, là một ông già trong toa xe chúng ta!" Băng Tâm đáp.

Chương 694: Mâu thuẫn

Chúng tôi vội chạy tới toa giường nằm, Băng Tâm và một cảnh sát đường sắt đang đứng trước cửa toilet, cửa toilet khép hờ, loáng thoáng trông thấy một chiếc giày cùng với máu tươi đầy đất.

Bàn chân của người chết bị kẹp vào cánh cửa, tôi thận trọng đẩy nó ra. Bên trong là một ông già ngồi dưới đất, người khoác bộ đồ rẻ tiền với chiếc áo len lót trong. Ông già bị đâm nhiều nhát vào ngực, chiếc áo len loang lổ máu.

Máu dưới đất đã bắt đầu chuyển sang màu đen, tôi kiểm tra tĩnh mạch cổ và vạch mí mắt, thời gian chết là rất gần. Tôi hỏi: "Lúc phát hiện, phòng vệ sinh có khóa không?"

Cảnh sát trả lời: "Không, là tôi sơ suất, vì cửa hiện chữ 'không có người'. Tôi đi qua hai lần cũng không đẩy cửa kiểm tra. Vừa rồi có một hành khách sử dụng phòng vệ sinh, phát hiện cửa không mở được, tôi tới dùng sức đẩy mạnh thì trông thấy người chết bên trong, mới gọi tiểu thư họ Tôn này."

Tôi nhìn quanh, phát hiện trước sau toa xe không có cảnh sát, lẽ nào hung thủ nhân lúc chúng tôi bắt ma túy mà ra tay, cho nên không bị bắt quả tang?

Hung thủ này cũng quá to gan rồi!

Tôi bước vào kiểm tra thi thể, vết dao trên ngực nạn nhân rất dày, nhưng không trúng tim, do có áo len nên tôi không kiểm tra kỹ được, tạm thời chưa sử dụng thính cốt mộc.

Lục soát túi, tìm được ví tiền, điện thoại, cmnd. Ông già tên Phan Căn Sinh, trong ví có để ảnh một thanh niên, nhìn tướng mạo

có vẻ là con trai ông ấy.

Điện thoại của nạn nhân có một tin nhắn chưa gửi, nội dung viết: "Tôi đã trông thấy người giết con trai mình, hắn vẫn đang làm công việc cũ,..."

Có vẻ ông già có dính líu tới tổ chức buôn ma túy này. Để ý thấy tay nạn nhân có vết máu, cầm lên thì thấy ngón tay bàn tay phải bị cắt một vệt dài. Thoạt nhìn thì có vẻ như là nắm lấy lưỡi dao để kháng cự, nhưng nhìn kỹ thì thấy bất thường. Người bình thường cầm dao, lưỡi dao sẽ hướng xuống dưới, theo lý thì vết cắt phải trong lòng bàn tay mới đúng.

Nhưng ngón tay bàn tay phải quả thật có hằn vết sống dao, chứng tỏ đúng là ông ta dùng tay túm lưỡi dao. Tôi nhấc tay trái nạn nhân lên, qua kích thước và độ chai sạn, tay trái mới là tay thuận. Việc này cũng có chút khác thường, trong lúc nguy cấp, hẳn phải dùng tay thuận ngăn cản mới đúng.

Đứng dậy nhìn quanh, máu dính trên tường ở vị trí rất thấp, lượng máu cũng không nhiều, lại có chút khác thường. Đúng là áo len thấm máu tốt, nhưng máu dính ở vị trí thấp như vậy, lẽ nào là bị đâm lúc đang ngồi?

Án mạng này đâu đâu cũng thấy điểm mâu thuẫn, khiến tôi khá là đau đầu.

Tôi lùi ra ngoài, phất tay: "Mang thi thể ra toa ăn đi."

Cảnh sát đường sắt khó hiểu: "Nhưng toa này cách toa ăn rất xa, khiêng cái xác tới đo nhất định sẽ gây ra khủng hoảng, hiện giờ hành khách đã đủ căng thẳng rồi."

Đây đúng là một vấn đề rất thực tế, Băng Tâm đề nghị: "Hay là mở cửa, mang xuống toa ăn từ bên ngoài?"

Liếc nhìn cửa sổ, tôi nói: "Bên ngoài không có mặt trời, thôi thì

nghiệm bên ngoài luôn đi. Để ta liên lạc cảnh sát địa phương, bảo họ lát nữa mang thi thể về, cũng không thể cứ thế mà chở đến trạm cuối của tàu được."

Cảnh sát lập tức liên lạc những người khác tới, mở cửa toa, dùng ga trải giường khiêng thi thể ra bên ngoài.

Tôi cũng đã bảo Tiểu Đào tới đây, mình thì cùng Băng Tâm xuống tàu, con mắt tôi quét nhanh phía đường ray, quả nhiên phát hiện một vật phản quang. Lại gần nhìn, thì ra là một con dao dính máu, bị vứt ra bên ngoài.

Đeo găng tay nhặt con dao lên, Băng Tâm lấy một túi vật chứng, hỏi: "Đây là hung khí?"

"100%. Muội có băng dính trong suốt không?" Tôi nói.

Băng Tâm mượn cảnh sát đường sắt, tôi rắc một lớp tro rong biển lên cán dao, rồi dùng băng dính để lấy mẫu vân tay. Phần kim loại lộ ra phía cuối con dao lấy được một dấu vân tay ngón cái rất hoàn chỉnh.

Điều kiện hiện giờ có hạn, chỉ có thể trông cậy vào vân tay này. Tôi hy vọng lát nữa cảnh sát địa phương tới có thể bắt được hung thủ để tránh đêm dài lắm mộng.

Giao mẫu vân tay cho Băng Tâm, tôi nói: "Đám buôn ma túy đều ở trong toa ăn, muội qua đó lấy mẫu vân tay lần lượt từng người, nhất là ngón cái hai tay. Xem hung thủ có nằm trong số chúng không."

Băng Tâm le lưỡi: "Muội đi một mình à? Huynh đi cùng muội đi."

"Ta còn phải nghiệm thi, không sao đâu, có đội trưởng ở đó, ai dám chống đối cứ nhớ mặt, lát nữa ta sẽ tới giáo huấn." Tôi cười.

Băng Tâm đi khỏi, tôi bắt đầu nghiệm thi, bảo mấy cảnh sát đường sắt đứng giơ cao tấm ga trải giường để che tầm mắt hành khách, tôi cắt quần áo nạn nhân ra. Để ý thấy vết dao trên ngực rất ngay ngắn, mặc dù vị trí lộn xộn, nhưng lực đâm rất đều. Bên cạnh đó, mặt ngoài vết thương rất giống với vết đâm phần bụng của thanh niên áo sơ mi hoa.

Vết dao như vậy chứng tỏ, hung thủ lực nắm rất tốt, là chuyên gia dùng dao, ngón cái đè lên cán dao, lúc ra tay đầu óc tỉnh táo.

Nhưng đây cũng là một điểm mâu thuẫn, nếu như đầu óc hung thủ tỉnh táo, sẽ không đâm bừa như vậy, hẳn phải một dao chí mạng mới đúng.

Trên cơ thể nạn nhân còn đọng lại một lớp mồ hôi, lượng mồ hôi cũng khác thường. Con người khi đặc biệt sợ hãi, sẽ không đổ quá nhiều mồ hôi, tôi đã nghiệm nhiều thi thể rồi, đổ một lượng lớn mồ hôi lúc gần chết như vậy gần như là chưa thấy.

Đương nhiên điều này cũng có thể là liên quan đến cơ địa cá nhân, có lẽ ông ta là một người dễ ra mồ hôi.

Nghĩ tới đây, tôi kiểm tra phần cổ áo, ống tay áo, không có quá nhiều mồ hôi thấm trên đó, chứng tỏ mình đã nghĩ lầm rồi.

Lúc này thì Tiểu Đào và Tinh Thần tới, trông thấy cái xác, Tiểu Đào kinh ngạc: "Phạm tội trước gió, quá càn rỡ!"

"Đừng vội kết luận, vụ án này anh cảm thấy có điểm khả nghi." Tôi xoa xoa huyệt thái dương.

"Là gì?" Tiểu Đào hỏi.

"Chờ khám nghiệm xong anh sẽ cho em biết. Phải rồi, giúp anh tìm lại tên chột lần nữa đi." Tôi cầm hung khí lên nói: "Đây là một con dao thủ công, hẳn phải có vỏ. Giờ này mà mang vỏ dao trên người thì rất nguy hiểm, anh nghĩ chủ nhân nó đã vứt bỏ rồi. Em

để ý kỹ những thùng rác trên tàu. Còn nữa, hắn là tên chột đã giả dạng, ví như đeo kính râm chẳng hạn, cổ hắn có hình xăm, chắc sẽ dùng khăn che đi. Cứ theo đặc điểm đó mà tìm."

"Được, em đi ngay!" Tiểu Đào gật đầu.

Sau khi hai người đi, tôi lấy thính cốt mộc nghe một chút, phổi nạn nhân bị tổn thương nghiêm trọng, gan lại có một khối xơ cứng, cảm giác như là khối u.

Cầm giày nạn nhân lên xem, chỉ phần gót giày dính máu, còn mũi và đế giày vô cùng sạch sẽ, đây cũng là một điểm khả nghi.

Lúc nạn nhân bị đâm, máu văng lên giày có xác suất rất cao, trừ khi từ lúc bắt đầu ông ta vẫn trong trạng thái ngồi.

Tất cả các điểm mâu thuẫn chắp nối lại, tôi có một ý nghĩ mơ hồ, vụ án này khả năng cũng không phải giống như bề ngoài, mà nó có ẩn tình khác!

Chương 695: Bắt độc nhãn long

Phủ ga trải giường lên cái xác, tôi nói với cảnh sát đường sắt: "Đi, chúng ta kiểm tra hành lý của nạn nhân."

Quay về toa xe của mình, Mao Cương không biết từ lúc nào đã biết được tin tức về vụ án thứ 2, thấy chúng tôi tới thì lải nhải luôn mồm: "Tống thần thám, bắt được hung thủ chưa? Ai da quá dọa người rồi, chưa đến 1h xảy ra hai án mạng, sao giờ ngồi tàu lại mất an toàn như vậy."

Lời nói này khiến các hành khách khác bàn tán xôn xao, Mao Cương nghiễm nhiên trở thành người phát ngôn của họ, cứ truy hỏi tôi về vụ án.

Tôi nói: "Cái này không tiện tiết lộ, chờ xong việc tôi khắc sẽ thông báo...hành lý của ông già kia đâu?"

Mao Cương chỉ cho tôi, cảnh sát lấy xuống, mở ra nhìn một chút. Trong va li chỉ có quần áo và mấy chai thuốc, nhưng nhãn đã bị xé, vặn nắp ngửi thử cũng không biết là thuốc gì.

Nhìn xung quanh, tôi phát hiện một hộp gà quay và một chai Nhị Oa Đầu. Hộp gà đã được bóc, nhưng túi đựng thì chưa, tôi hỏi cái này của ai, một hành khách bên cạnh nói là của nạn nhân mua.

Cầm túi gà quay lên quan sát, sau đó tôi đến chỗ thùng rác toa tàu, định lật lên thì cảnh sát đường sắt chạy tới làm giúp.

Trong thùng rác tìm được một ly nước giữ nhiệt, tôi hỏi Mao Cương nãy giờ cứ theo sau: "Cái ly này là của ông ta?"

Mao Cương suy nghĩ một chút, trả lời: "Đúng, tôi thấy ông ta

cầm cái này uống nước, sao còn tốt thế lại vứt bỏ?"

Tôi vặn nắp cái ly ra, tìm được mấy tờ giấy bên trong, là nhãn chai thuốc. Nhìn lướt qua, đây là một loại thuốc kháng ung thư thường gặp, hình như tôi đã biết.

Mao Cương cười hì hì: "Có phải Tống thần thám phát hiện manh mối gì không? Nói cho chúng tôi nghe cao kiến đi."

Tôi lạnh lùng lườm anh ta: "Anh đi ra ngoài, tôi có chuyện muốn hỏi riêng anh!"

Mao Cương sợ tái xanh mặt, la lên: "Không phải chứ, cậu đang nghi ngờ tôi? Tôi có thể thề với trời, ông ấy chết không liên quan gì đến tôi."

Tôi giải thích: "Tôi không nói là anh có liên quan, chỉ là có vấn đề muốn hỏi."

Lúc dẫn anh ta xuống tàu, Mao Cương cao giọng nói với toàn bộ hành khách trong toa: "Tôi chỉ là đi xuống phối hợp điều tra với Tống thần thám, sẽ trở lại ngay!" Trong đầu tôi nghĩ người này đúng là có vấn đề về thần kinh.

Xuống dưới, tôi gọi về đồn công an quản lý hộ tịch của ông già, nói rõ thân phận rồi nhờ họ điều tra giúp một người.

Cúp máy, tôi hỏi Mao Cương: "Lúc nãy ở trên toa, anh nói gì về "sự tích huy hoàng" của tôi?"

Mao Cương gãi đầu: "Chuyện này không phạm pháp chứ?"

"Tôi chỉ là hỏi một chút, anh hãy thuật lại rõ ràng." Tôi nhìn anh ta nghiêm nghị.

Mao Cương thuật lại một lượt, trong câu chuyện phóng đại của anh ta, tôi là Địch Công đương thời, là Tống Từ tái thế, nghe

mà tê cả da đầu. Dĩ nhiên đây là tự do ngôn luận, việc tôi khó chịu là việc cá nhân, nhưng không có quyền bắt anh ta phải nói thế nào.

Hỏi chuyện này là bởi vì có thể nó liên quan tới vụ án, tôi lại hỏi: "Nạn nhân từng nói chuyện với anh không?"

Mao Cương suy nghĩ một chút, nói: "Có nói một câu, lúc tôi nói chuyện này, ông ta hỏi: Vị tiểu thần thám này không cần giải phẫu ư? Tôi trả lời rằng đúng vậy, cậu chưa bao giờ giải phẫu, chỉ dùng mắt phá án."

Tôi gật đầu: "Được rồi, cám ơn anh!"

"Vậy tôi quay về trước." Mao Cương như trút được gánh nặng, thở phào nhẹ nhõm.

Giữ anh ta lại thì tôi không muốn anh ta biết được nội tình vụ án, sau này sẽ bô bô cái mồm. Nhưng thả anh ta về, lại sợ anh ta nói bậy, liền vỗ vai: "Tôi tiết lộ cho anh một chuyện, phạm nhân hiện giờ đang ở trên tàu, rất có thể là một trong những 'thính giả' của anh. Quay về chớ nên nói gì, vạn nhất hắn biết mình bị nghi ngờ, liều mạng cá chết lưới rách, xảy ra án mạng thì anh sẽ là người chịu liên đới!"

Mao Cương sợ đến tái mào: "Không nói không nói, tôi cái gì cũng không nói."

"Đi đi, cám ơn đã hợp tác." Tôi cố ý nói lớn tiếng.

Nhìn bóng lưng anh ta, trong lòng thầm nghĩ, càng ngày mình càng tệ. Mao Cương vừa rời đi thì Tiểu Đào gọi điện, ngữ khí gấp gáp: "Tống Dương, bên toa số 6 nghi phạm đang bỏ chạy, mau chặn lại."

Tôi nói một tiếng với cảnh sát đường sắt, lập tức chạy về hướng toa số 6, thấy xa xa một bác gái đang liều mạng chạy trốn, tóc giả rơi xuống, không phải độc nhãn long thì còn ai vào đây?

Tôi suýt bật cười, kỹ thuật ngụy trang cũng thật cao.

Tống Tinh Thần nhặt một viên sỏi ném đi, độc nhãn long ngã nhào ra đất, xem ra cũng chẳng cần chúng tôi hỗ trợ.

Hai tốp người vây lại, Tiểu Đào chạy đến đỏ cả mặt, đá tên chột một cú, mắng to: "Chạy! Chạy nữa đi! Chạy thì tội tăng thêm một bậc!"

Tên chột mặc đồ phụ nữ quỳ xuống cầu xin: "Chính quyền, việc người chết thật sự không liên quan tới tôi!"

"Vậy ngươi chạy cái gì?" Tiểu Đào hỏi.

"Tôi...tôi..." hắn quanh co.

Tôi tiếp lời: "Người chết không liên quan tới ngươi mà là vận chuyển ma túy đúng không?"

"Cái gì mà vận chuyển ma túy, tôi chỉ là người có sở thích biến thái, thích mặc đồ phụ nữ, vậy không phạm pháp chứ?" Độc nhãn long đáp.

Tôi cười, cách thức chối tội thật là cao siêu.

Có điều hiện giờ hắn có nói gì cũng vô ích, tôi gọi điện cho Băng Tâm tới, sau đó dẫn tên chột tới chỗ cái xác. Vừa trông thấy thi thể, hắn sợ run lẩy bẩy nói: "Người chết là ai vậy?"

"Ngươi không quen?" Tôi lật cái ga trải giường, lộ ra mặt ông già, tên chột khẽ rùng mình, căng thẳng nói: "Tôi chưa từng gặp ông ta."

Rõ ràng là nói láo, tôi lấy con dao ban nãy ra chất vấn: "Cái này thì sao?"

Tên chột càng hốt hoảng: "Sao nó lại ở đây....không không phải, nó không phải dao của tôi, dao của tôi vẫn còn ở chỗ ngồi."

"Chỗ ngồi nào, đưa vé tàu ra đây xem một chút!" Tôi nói nhanh.

Tiểu Đào tiến tới lục túi hắn, lấy ví ra, phát hiện hắn có một cmnd giả cùng ba vé tàu. Cả ba vé đều là tên hắn, đúng là thỏ khôn có ba hang.

Điện thoại của tên chột thì lại ngoài ý muốn mà vô cùng sạch sẽ, bên trong không có bất cứ số liên lạc nào. Thẻ nhớ cũng trống không, có lẽ là nghe phong thanh không đúng, đã sớm xử lý. Có điều dù thế nào thì sau đó cũng có thể khôi phục bằng biện pháp kỹ thuật, không sợ không có chứng cứ.

Lúc này Băng Tâm chạy tới kinh ngạc hỏi: "Đây là nghi phạm sao?"

"Lấy vân tay!" Tôi ra lệnh.

Băng Tâm liền lấy vân tay hai ngón cái của tên chột, hắn thề thốt: "Tôi có thể thề với trời, vụ án này không liên quan tới tôi. Con dao này chắc chắn không có vân tay của tôi..."

"Vân tay hoàn toang trùng khớp!" Rất nhanh thì Băng Tâm đã có kết quả.

Độc nhãn long kinh hãi, quỳ thụp xuống: "Chính quyền, đây là có người hãm hại tôi! Tôi thật sự không giết người, cầu xin các người làm chủ cho tôi!"

Vừa nói hắn vừa nhào tới ôm lấy gấu quần tôi. Tiểu Đào quát: "Đàng hoàng một chút!"

Độc nhãn long nằm ra đất khóc ròng: "Chuyện khác tôi đều có thể nhận, duy chỉ có giết người thì không. Tôi thật không có giết người."

"Bằng chứng như núi, còn giảo biện?" Tiểu Đào cả giận.

Trên hung khí có ADN nạn nhân cùng vân tay của nghi phạm, chứng cứ này đưa lên tòa án thì là chứng cứ 100%, nhưng khả năng vụ án này có ẩn tình khác. Tôi tạm thời chưa tính vạch trần, cứ rung cây dọa khỉ cạy miệng hắn đã.

Bèn nói: "Vậy ngươi khai báo chuyện khác trước, khai báo cho đàng hoàng. Việc này sẽ quyết định án của ngươi là ngồi tù hay tử hình!"

Độc nhãn long lệ chảy ròng ròng, khấu đầu: "Tôi khai! Tôi khai!"

Chương 696: Thư của cha

Độc nhãn long khai, việc vận chuyển ma túy đúng là hắn đứng đằng sau, chuyện này đã làm 5, 6 năm rồi. Hắn phát hiện ngành đường sắt kiểm tra không nghiêm ngặt như hàng không, chỉ cần động não một chút thì việc mang theo ma túy là rất dễ dàng. Mỗi một tép ma túy giá 100 tệ ở Điền Nam mang đến thành phố hạng hai như Phù Phong liền bán được 400 tệ, thậm chí là 500 tệ, thực sự là 1 vốn 10 lời.

Bị lợi ích làm mờ mắt, hắn bắt đầu liều mạng. Ban đầu là tự mình mang theo ma túy rồi dần dần làm ăn càng ngày càng lớn, nhu cầu càng cao, hắn nhận ra một mình làm không xuể. Thế là hắn bắt đầu tới các tụ điểm ăn chơi, chiêu mộ vài thanh niên lông bông, bảo họ mang ma túy bên người, chính mình đi theo áp giải, tạo thành một đội vận chuyển ma túy.

Phương pháp mang ma túy theo hắn nghĩ ra rất nhiều, như bỏ vào quà vặt, giả làm đường cát, còn bỏ vào bao cao su nuốt hoặc giấu trong hậu môn.

Tôi hỏi: "Ngươi làm nghề này lâu như vậy, chưa một lần thất thủ?"

Độc nhãn long đáp: "Cho tới bây giờ thì chưa! Haiz cái nghề này của chúng tôi, chỉ thất thủ một lần là xong đời. Tôi nhận thua!"

"Cái chết của đàn em, ngươi biết gì không?"

Vừa nhắc tới vấn đề án mạng, độc nhãn long không khỏi căng thẳng: "Tôi không biết gì cả. Lúc đó tôi nói với hắn mấy câu, sau đó về toa. Rồi có người hô có án mạng, tôi chạy tới nhìn thì là hắn,

sợ xảy ra chuyện nên nhắn tin cho tất cả tay chân, bảo chúng cẩn thận một chút."

Tin hắn nhắn chỉ là một dấu chấm than, trước đó tôi thấy trên điện thoại của mấy tên buôn ma túy. Hắn đó là ám hiệu của bọn chúng, nhưng lúc đó nhắn lại thì không gửi được tin.

Tiểu Đào hỏi: "Ông già bị chết này thì sao?"

"Tôi không biết, thật sự không biết. Tôi nào to gan như vậy, xảy ra chuyện còn dám giết người, thế có mà chán sống! Hơn nữa tôi cũng không biết ông ta." Độc nhãn long chối đây đẩy.

"Thật sự không biết? Tốt nhất ngươi đừng giấu diếm bất cứ điều gì." Tôi lạnh lùng.

Tên chột cắn răng: "Tôi nhớ ra rồi, lúc phát hiện án mạng đầu tiên, tôi rời khỏi chỗ ngồi, sau đó quay về thì thấy ông già này đi tới, liếc tôi một cái rồi bỏ đi. Tôi phân vân, chẳng lẽ người này biết mình? Vì vậy bèn vào nhà vệ sinh, ăn mặc giả trang rồi đi sang toa khác."

"Con dao này lúc trước để ở đó?"

"Ở chỗ tôi ngồi, dùng để gọt táo. Anh có thể hỏi cô gái ngồi cạnh tôi." Độc nhãn long đáp.

Tiểu Đào khinh bỉ: "Thật giảo hoạt, không hỏi tới cùng thì không nói phải không?"

Độc nhãn long hốt hoảng: "Chính quyền, tôi thật là chỉ từng gặp ông ta một lần. Có trời chứng giám, tôi điên à mà phải giết ông ta? Đừng nói là giết người, gà tôi còn chưa từng giết."

Lúc này thì có điện thoại tới, là đồn công an quản lý hộ tịch ông già, nghe họ nói xong, tôi nhìn chằm chằm tên chột, khiến hắn thoáng sợ hãi.

Tên chột nói: "Chính quyền, anh nghĩ gì về tôi?"

"Ngươi thật chưa từng giết người? Bao gồm cả gián tiếp hại chết người ta, trả lời cho thành thật!"

Tên chột toát mồ hôi lạnh, miệng vẫn còn chối: "Không có, thật không có..."

"Để ta nhắc ngươi một cái tên, nhất định ngươi có ấn tượng. Phan Kiệt!"

Độc nhãn long lập tức hoảng hốt, nói loạn: "Không biết, chưa nghe bao giờ!"

Tôi quát: "Còn dám cãi!!!"

Độc nhãn long sợ muốn phát khóc, run rẩy khai. Mấy năm trước hắn có đàn em tên là Phan Kiệt, lần đầu làm ăn với hắn, dùng bao cao su giấu ma túy vào bụng. Vốn nghĩ sẽ suôn sẻ, ai ngờ tiểu tử này đến ga tàu thì nói không muốn làm, sợ ngồi tù. Độc nhãn long tức giận đạp hắn một cái, nào ngờ một cước này phá vỡ cái bọc cao su trong bụng Phan Kiệt. Toàn bộ ma túy ngấm vào thành ruột, hắn chết.

Nói xong độc nhãn long cầu xin: "Đó là chuyện ngoài ý muốn. Một cước tôi đạp không hề mạnh, tôi thề!"

"Đừng có thề thốt với ta nữa, từ lúc bị phát hiện, ngươi thề bao nhiêu câu rồi. Sau khi Phan Kiệt chết, cảnh sát có tìm ngươi không?" Tôi hỏi.

"Tìm, nhưng không đủ bằng chứng, tôi bỏ tiền thuê luật sư biện hộ. Nhưng lão già này không chịu thua, vụ kiện đã kết thúc rồi còn cứ dây dưa không dứt. Có một lần tôi..." độc nhãn long định nói lại thôi.

"Ngươi làm gì?" tôi hỏi.

"Tôi dạy dỗ lão già một trận, dĩ nhiên không phải tôi tự mình động thủ, là đàn em A Hoa làm. Chính là tên bị chết kia." Độc nhãn long nói.

"Vậy mà ngươi nói không quen biết ông lão này?" Tôi chỉ hận không được đạp cho hắn một cái.

"Tôi...là tôi sợ bị nghi ngờ."

Chuyện độc nhãn long khai trùng khớp với những gì đồn công an nói, tôi gật đầu: "Người chết vốn là cha của Phan Kiệt!"

Tiểu Đào bừng tỉnh đại ngộ: "Nói như vậy là tên này sợ bị ông ta trả thù nên tiên hạ thủ vi cường?"

Tôi lắc đầu: "Ông già này tự sát!"

Mọi người đều kinh ngạc, tôi nói toàn bộ quá trình vụ án ra. Vốn dĩ Phan Căn Sinh trên tàu nhìn thấy kẻ giết con mình, ông ta lại được chẩn đoán mắc ung thư gan, sợ rằng mình không sống được lâu nữa. Cho nên đã quyết định đánh cược tính mạng, báo thù cho con trai.

Nhưng trùng hợp lại gặp Mao Cương cứ tung hô về sự tích huy hoàng của tôi trong toa. Ông ta ý thức được nếu mình giết người có thể sẽ bị tra ra, thậm chí còn bị ngăn cản.

Suy đi nghĩ lại, ông ấy nghĩ ra chiêu xả thân giá họa, mượn tay tôi để đưa tên chột vào tù.

Ông ta bèn âm thầm đến chỗ ngồi của độc nhãn long, giấu đi con dao này, đeo găng tay để không lưu lại vân tay trên đó. Găng tay là loại dùng một lần bên trong hộp gà quay.

Hành khách trên tàu rất động, ông lão đang tìm nơi thích hợp, thì lại bị tên áo sơ mi, chính là A Hoa năm đó đánh mình nhận ra. Sợ kế hoạch thất bại, ông lão liền đâm một nhát vào bụng hắn.

Đương nhiên tên kia không dám làm ầm lên, vọt vào nhà vệ sinh gần nhất chơi thuốc phiện để giảm đau, không ngờ lăn ra chết, biến thành một vụ giết người trong phòng kín."

Ông lão tiếp tục kế hoạch, đó là dùng chính con dao ở chỗ ngồi của độc nhãn long, tự sát, như vậy độc nhãn long có trăm cái miệng cũng khó cãi. Ông lão bèn cắt tay mình rồi định trả lại con dao vào chỗ cũ thì phát hiện độc nhãn long ngồi ở đó.

Nếu theo như kế hoạch này, tôi nghĩ hẳn ông lão cần một hung khí khác mới có thể hoàn thành giá họa. Ban nãy tôi phát hiện trong hành lý ông ấy một con dao gọt trái cây.

Ông ta lựa chọn phương án khác, nhân lúc chúng tôi bắt tốp vận chuyển ma túy, cảnh sát đường sắt không có ai, âm thầm lẻn vào nhà vệ sinh ngồi xuống, dùng chính con dao kia đâm vào ngực mình. Việc làm này cần có một quyết tâm rất lớn nhưng vì báo thù cho con trai, ông ấy vẫn làm.

Làm xong, ông ta ném con dao qua cửa sổ, ngồi đó chờ chết vì mất máu. Nói xong tôi bổ sung: "Hung khí này về có thể xét nghiệm, chắc chắn có ADN của nạn nhân thứ nhất."

Tiểu Đào cả kinh: "Hung thủ và nạn nhân lại cùng là một người? Không đúng, lúc đó ở hiện trường không tìm được găng tay dùng một lần."

Tôi nhìn cái xác nói: "Nếu anh đoán không sai thì nó ở trong bụng ông ta."

Trước đó qua lời Mao Cương, ông lão biết tôi không giải phẫu khi nghiệm thi. Mặc dù có thể thính cốt biện âm, nhưng không thể phân biệt được cái găng tay nylon trong bụng. Bởi vậy tôi đoán trước khi chết ông lão đã vo cục cái găng tay rồi nuốt xuống, như vậy toàn bộ vụ án hoàn hảo được cấu thành.

Chi tiết này có thể thông qua pháp y giải phẫu để xác nhận.

Kế hoạch này theo suy nghĩ chủ quan vủa ông lão thì rất hoàn hảo, nhưng thực tế lại có rất nhiều sơ hở. Tôi đã khám nghiệm nhiều tử thi như vậy, có thể cảm giác điểm không đúng một cách tự nhiên. Quả thực nó không giống án mạng, loại bỏ hết những khả năng không thể, cuối cùng có kết luận này.

Sau khi nói hết, mọi người trầm mặc hồi lâu, đều động lòng bởi sự hy sinh báo thù của ông lão. Tôi lôi một tập giấy vàng ra đốt, nói: "Lão nhân gia, ngại ngùng, đen là đen, trắng là trắng. Là hậu nhân của Tống Từ, tôi không thể gài tang vật hãm hại."

Đốt xong, tôi xin cảnh sát một điếu thuốc, tay cảnh sát đường sắt nói: "Tên chột này hư hỏng như vậy, tôi nghĩ cứ quy vào tội mưu sát, hắn buôn ma túy cũng hại không biết bao nhiêu gia đình nhà tan cửa nát, vốn là một ung nhọt của xã hội."

Tên chột hoảng hốt xua tay: "Đại ca, anh không thể nói bậy như vậy! Tôi không có giết người, vị tiểu ca này đã nói rất rõ ràng, các ngươi không thể vu oan cho người tốt."

"Ngươi là người tốt sao?" Cảnh sát nổi giận mắng.

"Tôi thừa nhận nhân phẩm của mình có tỳ vết. Nhưng suy cho cùng tôi là người tốt, chỉ là làm ăn không minh bạch." Biết mình vô tội, tên chột lại bắt đầu khua môi múa mép.

Tôi đưa điếu thuốc cho hắn, nói: "Được rồi, vụ án đã kết thúc. Hút một điếu đi."

"Được." Hắn hưng phấn lại gần: "May có vị tiểu huynh đệ này công chính liêm minh, cậu ở đơn vị nào, để về tôi tặng cờ lưu niệm."

"Ngươi lo cho bản thân mình trước đi, tổ chức buôn bán ma túy, 20 năm là khó thoát." Tiểu Đào mỉa mai.

"Chẳng sao, tôi cũng không phải chưa ngồi tù bao giờ. Quay lại trại giam như về nhà cũ, anh em bên trong đều là bạn cũ, lại nói chuyện dễ nghe, tôi còn thích đi tù ấy chứ." Hắn vô liêm sỉ nói.

Khi điếu thuốc hắn hút hết một nửa, tôi chợt hỏi: "Ngươi có tin trên đời này có ma không?"

"Tiểu huynh đệ, tự nhiên nói cái này làm gì?" Tên chột run run giọng.

"Ta cho ngươi biết, ông lão này báo thù bất thành, oán hận chất chưa không hóa giải, nhất định ông ta sẽ về tìm ngươi...Không, thực ra ông ta vẫn đang ở đây, ngươi có cảm giác thân mình ớn lạnh, hai vai nặng trĩu không?" Tôi âm u nói.

Mặt tên chột như màu đất, rùng mình một cái, liếc ra sau bả vai mình, đột nhiên hét lên ngã lăn ra đất: "Đừng đến tìm tôi! Đừng đến tìm tôi! Con trai ông chết không liên quan đến tôi! Van xin ông."

Phản ứng dữ dội của hắn khiến tất cả sợ ngây người, không ít người ngoái đầu nhìn thi thể ông lão đang phủ ga trải giường. Gió khẽ thổi mép ga bay lên, để lộ gương mặt ông lão chết không nhắm mắt.

Tiểu Đào huých tôi một cái, hỏi nhỏ: "Anh bỏ thêm cái gì vào thuốc rồi hả?"

Tôi cười: "Cho hắn thử chút nhập mộng tán, dù sao chúng ta cũng không thể thay đổi trắng đen, dọa hắn một chút để hắn cải tạo tốt trong ngục. Coi như là anh làm vì ông lão đi."

Một tiếng sau cảnh sát địa phương tới, tiếp quản vụ án, sau đó thì tàu cũng thông đường, cảnh sát tóm tắt vụ án qua radio cho hành khách, không khí căng thẳng lập tức tiêu tan. Bảo mật với nhiều người như vậy là không thể, ngày hôm sau bản tin "thần

thám một tiếng phá vụ án tàu hỏa" đã xuất hiện trên weibo, có điều nội dung đều là đoán mò, cũng không nhắc tới tổ đặc án.

Sau đó tôi nhận được điện thoại của cảnh sát địa phương, toàn bộ tình tiết vụ án cơ bản là đúng như tôi suy đoán. Trên dao có ADN của A Hoa, trong dạ dày ông lão có cái găng tay nylon, trên người ông không có vân tay của ai khác, tự sát là không thể bàn cãi.

Thế nhưng đám tay chân vận chuyển ma túy ra tòa lại nói không quen biết tên chột, hắn thì thuê luật sư giỏi, cuối cùng vì không đủ chứng cứ mà tòa án lại phải thả hắn ra. Cảnh sát đoán rằng độc nhãn long đã chi một số tiền lớn để bịt miệng đám tay chân, khiến họ cam tâm chịu oan, mỗi người lãnh 20 năm tù giam.

Có điều tôi chưa kịp mắng thành tiếng thì cảnh sát địa phương bổ sung, ngày thứ hai sau khi ra tòa, độc nhãn long được phát hiện đã chết trên ghế sofa tại nhà. Nguyên nhân tử vong là tim bị cắt mất, trên tường có 8 chữ lớn: "Giang Bắc Tàn Đao, Thay Trời Hành Đạo."

Vụ án này không khỏi khiến tôi cảm khái, luật pháp là để răn đe tội phạn, nhưng đôi khi lại chính là cái ô bao che cho chúng.

Một kẻ hành tẩu bên ngoài pháp luật, đứng trên đỉnh đạo đức, Đao Thần, rốt cuộc sự tồn tại của ngươi là đúng hay sai?

Chương 697: Tống Dương lái máy bay

Tối hôm đó chúng tôi tới cục cảnh sát thành phố Phù Phong. Điều khiến chúng tôi kinh ngạc là cả Tôn Lão Hổ, Vương Nguyên Thạch và Lão Yêu đều đang ở đây. Tôn Lão Hổ cười ha hả nói: "Chờ mấy người tới, rau cúc cũng lạnh."

Tôi đáp: "Trên tàu gặp mấy tên buôn ma túy, có điều đã giải quyết hết. Tôn thúc thúc, tâm trạng thúc tốt như vậy, phải chăng tàn dư của Cảnh Vương gia đã được xử lý?"

"Người thì quả thật bọn ta đã bắt được, nhưng..." Vừa nói, Tôn Lão Hổ liền nhíu mày.

Hành động trảm lang vừa rồi chúng tôi đã tận diệt tập đoàn trải dài ba tỉnh của Cảnh Vương Gia, nhưng có một con cá lọt lưới, chính là tên Thợ Đồng Hồ.

Mới đây không lâu, cảnh sát đã phát hiện tung tích của Thợ Đồng Hồ. Lúc vây bắt thì đám giang hồ dựa vào địa thể hiểm yếu để chống trả. Đội đặc nhiệm rất nhanh thì đã đánh hạ toàn bộ, bắt được mấy tên. Qua thẩm vấn chúng khai, Thợ Đồng Hồ đang hành động trong bóng tối, tựa hồ là muốn phục hưng thế lực của Cảnh Vương Gia.

Nhưng với sự giảo hoạt của mình, Thợ Đồng Hồ lại trốn thoát, thủ hạ của hắn không nắm được nhiều thông tin, chỉ biết hắn trốn đi Macao tìm một người. Người này đóng vai trò rất quan trọng trong cuộc phục hưng thế lực, được bọn chúng gọi là V.I.P.

"V.I.P? Lẽ nào là đời sau của Cảnh Vương Gia?" tôi hỏi.

"Thông tin hiện tại chưa biết, nhưng có câu tiễn phật tiến đến tây phương, chiến dịch trảm lang là do tổ đặc án phát động, vậy phải do chúng ta dập tắt cái tàn dư này. Cân nhắc đến việc cảnh sát bên Macao không chung hệ thống với chúng ta, nên lần này ta sẽ cùng hành động, ngoại giao cứ giao cho ta!" Tôn Lão Hổ vỗ vai tôi: "Ngày kia ta sẽ lên đường. Đi, ăn bữa cơm đã, lâu rồi không được ngồi chung."

Chúng tôi và Tôn Lão Hổ vốn không phải là người ngoài. Ông ta đã mời cơm, đương nhiên tôi phải làm thịt một trận.

Bọn tôi chọn một nhà hàng khá to, Tôn Lão Hổ cố ý đặt một gian phòng riêng. Nhìn ra ngoài cửa sổ, nhà nhà sáng đèn, yên tĩnh êm đềm, long tôi không khỏi cảm khái. Mảnh đất này từng thấm đẫm mồ hôi và máu của chúng tôi, tận lực để xua tan màn sương mù bao phủ thành phố.

Tiểu Đào nháy mắt với tôi: "Có phải là rất nhiều xúc động không, tối nay có muốn quay về chốn cũ một phen?"

Nhìn vẻ mặt dâm tà của nàng, tôi biết nàng ám chỉ cái gì, lập tức nói: "Được, ôn lại kỷ niệm cũ một lần."

"Mẹ ơi, công khai lái máy bay, Tống Dương, ngươi biến thành cơ trưởng lâu năm từ bao giờ thế?" Lão Yêu la lên.

Mọi người lập tức nhao nhao lên khiến tôi đỏ bừng mặt. Thì ra bí mật của tôi và Tiểu Đào đêm hôm đó đã sớm bị mọi người đoán ra.

Tôn Lão Hổ cười ha hả rót rượu: "Hai đứa khi nào thì kết hôn, ta vẫn đang chờ uống rượu mừng đây."

Tiểu Đào bẽn lẽn: "Cái này còn phải bàn bạc với cha tôi đã."

Băng Tâm hỏi: "Tống Dương ca ca, không cần nói một tiếng với nhà huynh sao?"

Tôi rất ngại nhắc đến chuyện này trước mặt bàn bè đồng đội, đáp qua loa lấy lệ: "Tết về rồi nói. Chúng ta nói chuyện khác đi."

Tôn Lão Hổ nhìn một vòng mọi người, nét mặt từ từ trở nên nghiêm túc: "Ở đây đều là người mình, ta đi thẳng vào vấn đề chính. Từ sau sự kiện Thuần cẩu sư, Bộ công an không chỉ phê chuẩn thành lập tổ đặc án, mà còn gom góp chứng cứ phạm tội của Giang Bắc Tàn Đao khắp cả nước." Nói xong, ông ta lấy ra một cái USB giao cho tôi: "Đây là những thông tin trên bộ thu thập được, đều là những vụ án cũ, nội dung khá nhiều, con có thể tham khảo."

Tôi hỏi: "Lần mày người của tổ chức sẽ lộ diện chứ?"

Tôn Lão Hổ cau mày: "Không loại trừ khả năng, Cảnh Vương Gia là nhân vật đứng thứ hai trong tổ chức, ta cảm giác chuyến đi Macao lần này nhất định sẽ rất nguy hiểm, tất cả phải hành động cẩn thận...Phải rồi, vị bằng hữu kia không tới à?"

Vị bằng hữu mà ông ta nói dĩ nhiên là Đao Thần. Từ cách gọi khác đi của Tôn lão Hổ, ông ta đã coi Đao Thần là đồng minh.

Tôi nhìn Tống Tinh Thần một cái, hắn nhàn nhạt nói: "Cách đây ít hôm ta nhận được tin của tiền bối, thương thế đã lành hoàn toàn. Ta cũng đã nói cho ông ấy lần hành động này, ông nói lúc cần thiết sẽ có mặt."

Tôn Lão Hổ nhìn Tinh Thần, cười nói: "Ta vẫn cứ luôn suy nghĩ, người đàn ông xuất quỷ nhập thần này rốt cuộc là ai, phải chăng có liên quan đến Tống gia nhà các cậu?"

Tống Tinh Thần không đáp lời, Tôn Lão Hổ gắp một miếng thịt dê nướng: "Chỉ là thuận miệng nói, không cần coi là thật. Mọi người dùng bữa đi!"

Thân phận của Đao Thần cũng để lại trong tôi rất nhiều suy

đoán, nhưng nếu hắn đã không muốn lộ diện, tôi cũng chẳng hỏi tới cùng, một ngày nào đó hắn chịu nói, có lẽ chính là ngày Giang Bắc Tàn Đao bị tiêu diệt.

Đối với cái ngày đó, tôi vừa mong đợi lại vừa bất an, tức là tôi phải đối mặt với kẻ thù giết ông nội mình, có lẽ chính tay tôi sẽ bắt hắn về quy án.

Ngó ra ngoài cửa sổ ngắm cảnh đêm hiền hòa, mặc dù thế nào thì tôi vẫn mong được thấy tổ chức này diệt tuyệt.

Ăn cơm xong chúng tôi đến khách sạn gần đó. Theo thói quen thì Tiểu Đào và Băng Tâm thuê chung một phòng, Tôn Lão Hổ chen vào: "Để Tống Dương với Tiểu Đào chung một phòng đi!"

Băng Tâm lè lưỡi: "Thế thì con ở một mình một phòng."

"Không thành vấn đề, cha bỏ tiền!"

Tôi lại lập tức đỏ bừng mặt, đang tính từ chối thì Tôn Lão Hổ cười lớn: "Sống thì đừng có chờ đợi, đến hôm đi Macao khẳng định sẽ bận rộn sứt đầu mẻ trán, giờ xả hơi một chút cũng là cần thiết."

Băng Tâm cười hì hì: "Đúng rồi, nhưng đừng gây tiếng động lớn quá, tránh nhiễu dân."

"Con nha đầu này cũng học thói xấu rồi!" Tôn Lão Hổ vỗ đầu Băng Tâm.

Thịnh tình khó chối từ, tôi cũng đành chấp thuận, đây là lần đầu phá án mà tôi với Tiểu Đào ở riêng một phòng. Vừa bước vào cửa, tôi phát giác chỉ có một cái giường lớn, Tôn lão Hổ đúng là ác ý.

Tiểu Đào duỗi vai vui vẻ: "Cuối cùng cũng được ngủ giường lớn rồi, em đi tắm đã."

"Đi đi!"

Tôi mở laptop, cắm USB vào, bên trong đều là những hồ sơ được photo. Đây là những vụ án bế tắc khi xưa, sau khi Giang Bắc Tàn Đao nổi lên mặt nước, bộ công an liền kết nối với chúng.

Được coi là tội phạm bị truy nã cấp S, phong cách phạm tội của thất đại thiên vương không giống nhau. Tôi vừa nhìn vừa sắp xếp trong đầu, căn cứ vào tính chất phạm tội, đại khái có thể phỏng đoán một vài vụ án là 'kiệt tác' của ai.

Đang xem rất nhập tâm thì Tiểu Đào gõ vào cửa phòng tắm, hỏi: "Anh có vào tắm chung không?"

Tôi không kịp phản ứng, thuận miệng nói: "Không, lát nữa anh tắm sau."

Tiểu Đào cười khanh khách: "Đồ ngốc!"

Lát sau nàng tắm xong đi ra, người quấn khắn tắm, hơi nước bốc đầy cơ thể, nhìn mà tim tôi đập nhanh thình thịch. Tiểu Đào đi tới, ngồi lên đùi tôi, cầm con chuột rê rê, nói: "Oa, nhiều án mạng như vậy, tất cả đều là do tổ chức tạo nghiệt?"

"Đúng vậy, là những vụ án 20 năm trước đổ lại, cái ung nhọt này thật là quá sức gây hại." Tôi nghiến răng.

Tiểu Đào ngồi trên đùi tôi rất êm, chẳng thấy nặng chút nào. Đột nhiên nàng xoay người lại, đôi tay nõn nà ôm lấy tôi, nũng nịu nói: "Đợi lát nữa rồi xem tiếp!"

Lần đầu của chúng tôi là ở Phù Phong, lần thứ hai cũng lại ở Phù Phong, cuộc sống thật đúng là nhiều bất ngờ.

Tôi đang bốc hỏa trong lòng, tay chân định táy máy người nàng thì đột nhiên phát hiện, camera của laptop hình như đã được kích hoạt.

Chương 698: Một đêm dài

Lập tức biết đó là ai, tôi mắng lớn: "Đồ cặn bã xã hội!"

Tôi gấp laptop lại, bảo Tiểu Đào ngồi chờ một lát, sau đó lao sang phòng Lão Yêu. Hắn quên đóng cửa, đang luống cuống tay chân tắt màn hình máy tính, bị tôi bắt quả tang. Tôi nói: "Tiểu tử ngươi sở thích cũng thú vị nhỉ!"

Lão Yêu giấu đầu hở đuôi: "Ta không cố ý xem các ngươi làm chuyện tốt, chỉ đang kiểm tra tường lửa của khách sạn, đề phòng tài liệu quan trọng bị đánh cắp."

"Dám nói láo trước mặt ta?" Tôi siết nắm đấm.

"Tiểu Tống Tống, người ta lần đầu tiên, tha thứ cho người ta đi mà!"

Đối mặt với sự nũng nịu của hắn, tôi nổi hết cả da gà, nói tránh đi: "Đúng rồi, ngươi biết xử lý âm thanh không?"

"Biết, đó là thứ ta học sau khi chơi đùa. Sao vậy, ngươi định bảo lưu âm thanh lúc hai người làm chuyện đó, để cài làm nhạc chuông à?" Lão Yêu tỏ ra ngây thơ.

"Cút!" Tôi lấy ra một tờ giấy viết sẵn đưa cho hắn, rồi cho hắn nghe một đoạn ghi âm, bảo hắn ngụy tạo một khúc âm thanh: "Đây coi như là hình phạt cho ngươi."

Thoát khỏi Lão Yêu, tôi quay về phòng khóa kỹ cửa, tắt nguồn máy tính, rốt cuộc cũng không còn ai quấy rầy. Ném Tiểu Đào lên giường, ai ngờ nàng lại ngang ngược ngồi hẳn lên người tôi, rất nhanh tiếng thở dốc đang vang vọng cả căn phòng...

Ngày hôm sau xuống lầu ăn sáng, Băng Tâm trông thấy tôi thì phì cười, chỉ vào mắt. Tôi nhất thời toát mồ hôi lạnh, nhất định là mắt mình thâm quầng do thiếu ngủ. Dĩ nhiên là đêm qua tôi phải thiếu ngủ rồi...

Ấp úng giải thích: "Tối qua ta xem tài liệu Tôn thúc đưa, nên thức khuya."

"Bịt tai ăn cắp chuông!" Băng Tâm cười nhìn Tiểu Đào. Nàng có kinh nghiệm về chuyện thức khuya hơn tôi, đã sớm đắp mặt nạ, che kín vầng mắt thâm quầng.

"Vẻ ngoài trong sáng, tư tưởng hạ lưu!" Tiểu Đào mắng một câu.

"Muội không có nói gì nha!" Băng Tâm nói.

Tiểu Đào tự biết mắc bẫy, lúng túng đổi chủ đề: "Được rồi, ăn sáng xong còn việc phải làm."

Thật vất vả chịu đựng ánh mắt giễu cợt của mọi người trong bữa sáng. Hôm nay tôi định sẽ đi mua ít dược liệu, bổ sung cho chuyến đi Macao lần này.

Cả ngày tôi với Tiểu Đào quấn lấy nhau, trải qua một đêm, quan hệ giữa chúng tôi càng trở nên mật thiết, chỉ khẽ hành động cũng cảm giác sự ăn ý từ đối phương. Giờ phút này, Tiểu Đào trong mắt tôi là người con gái đẹp nhất thế gian, nhìn ngắm bao nhiêu cũng không đủ, ngắm đến mức nàng đỏ bừng mặt mới thôi.

Nhưng trải qua âm dương hòa hợp, trong lòng tôi lại dấy lên một nỗi lo sợ, sợ một ngày nào đó có thể mất tất cả những thứ này.

Nhưng tôi biết, Giang Bắc Tàn Đao, chỉ có thể do chúng tôi đương đầu, có lẽ trong tâm có ràng buộc thì mới càng trở nên mạnh mẽ.

Mua xong nguyên liệu, chúng tôi ghé thăm đồng đội đã từng kề vai tác chiến, Trịnh Á Long. Vết thương của anh ta gần như đã khỏi hẳn, nhưng do mất một cánh tay nên giờ chuyển sang làm công tác huấn luyện.

Xa cách gặp lại, ai cũng xúc động, hàn huyên đủ chuyện.

Về phần Niếp cảnh quan, anh ta đã quay về bộ, hai người trải qua sinh tử hoạn nạn, đã thành bạn thân, thường xuyên gọi điện cho nhau tán gẫu.

Bên cạnh đó tôi còn làm một chuyện nhỏ, đó là tháo bột cánh tay phải. Do được xử lý kịp thời, cộng với bí dược Tống gia, cánh tay gãy do Cảnh Vương Gia ban tặng đã khỏi hẳn. Gần đây ngứa ngáy không chịu nổi, thôi thì tháo quách nó ra cho lành.

Tháo bột xong, cánh tay vẫn hơi đau, có điều lâu lắm mới được tiếp xúc với ánh nắng, cảm giác vẫn là khoan khoái. Bác sĩ kê cho tôi ít thuốc bổ, dặn dò kỹ không được cử động mạnh, nếu không sẽ tái gãy.

Ra khỏi viện, tôi nói với Tiểu Đào: "Nói xem tối anh muốn làm gì nào?" Dứt lời tôi ôm chầm lấy nàng: "Anh muốn ôm em bằng cả hai tay." Tiểu Đào ngượng ngùng khẽ cười.

Hai ngày ngắn ngủi ở Phù Phong kết thúc, sáng hôm say chúng tôi lên máy bay tới Macao. Nơi này không hổ là Las Vegas của phương đông, máy bay gần hạ cánh chúng tôi có thể cảm nhận được không khí náo nhiệt, đáng tiếc bây giờ không phải ban đêm, nếu không sẽ được thưởng thức cảnh đêm mỹ lệ của Macao.

Dù sao thì cũng không phải đến đây để chơi, nhìn du khách qua lại như con thoi ngoài cửa sổ, lòng tôi không gợn sóng, nói: "Nhớ không lầm thì Macao là địa bàn của Đỗ Thánh!"

Tôn Lão Hổ gật đầu: "Căn cứ vào tin tình báo, Đỗ Thánh nắm

trong tay gần 3 phần số sòng bạc ở đây, 7 phần còn lại thì cũng đều có liên quan tới hắn, như cổ phần hay cắt phế. Có thể nói hắn là bá chủ một phương ở đây, có điều bản thân lại rất ít lộ diện. Người này là một tay cờ bạc thâm niên, đã từng đổi tên ba, bốn lần, bởi vì một tay cờ bạc quá nổi tiếng sẽ mất đi đối thủ. Thậm chí có người còn nghi, Đỗ Vương 20 năm trước nổi danh Đông Nam Á, sau đó mất tích bí ẩn chính là tên giả của hắn.

Băng Tâm nghe đến ngây người, hỏi: "Xem ra hắn không phải là người xấu!"

"Không xấu? Con nghĩ quá đơn giản." Tôn Lão Hổ cười lạnh: "Bản thân đánh bạc đã không phải là chuyện tốt, con có biết bao nhiêu người tán gia bại sản trong sòng bạc của hắn, nhảy xuống biển tự sát không. Hơn nữa hắn còn đứng sau bọn cho vay nặng lãi bên trong sòng, tạo thành một chuỗi lợi ích. Cho dù một tên quỷ nghèo vào sòng bạc, đám lưu manh đó cũng cho vay tiền để chơi, sau đó đòi nợ mới lộ bộ mặt thật, đe dọa, bắt cóc người nhà, ép con nợ đi lao động chui, bán máu, thậm chí cắt nội tạng trừ nợ. Năm xưa quá trình Đỗ Thánh xưng bá nơi này cũng máu tanh ngập trời, hắn từng giết ba chủ sòng bạc không chịu hợp tác, treo ở nơi phồn hoa nhất để thị chúng. Giờ thì đúng là hắn đã tẩy trắng, nhưng đừng quên hắn là một trong hắc ám thất thiên vương, một tội phạm ác quán mãn doanh."

Nghe xong chúng tôi trầm mặc một hồi, bất kỳ kẻ nào trong thất thiên vương đều là thập ác bất xá, kể cả như Huyết Anh Vũ lúc chính lúc tà. Trong hồ sơ hôm trước, tôi đã thấy lượng lớn án mạng mà cô ta gây ra, phong cách rất rõ ràng, trước giờ chỉ giết đàn ông, chưa bao giờ đụng tới phụ nữ và trẻ em.

Lúc này đột nhiên Băng Tâm tựa cửa sổ la lên một tiếng: "Oa, đẹp trai quá!"

Chỉ thấy bên ngoài có hai tuần cảnh mặc quân phục, đội mũ nồi đỏ đi tuần. Bất kể là nhan sắc hay là dáng người đều rất

chuẩn, đồng phục thì lòe loẹt, theo tôi thấy thì giống diễn viên hơn.

Tiểu Đào nói: "Nghe đồn bên Macao này ứng tuyển cảnh sát còn phải xem chiều cao, khuôn mặt, quả nhiên danh bất hư truyền."

Ngồi xe một lúc thì tới thị cục, dĩ nhiên nơi này không gọi là cục cảnh sát, mà gọi là cục trị an. Tôn Lão Hổ tìm cục trưởng để ngoại giao, thái độ của cục trưởng đối với cảnh sát đại lục là rất tốt, chỉ có điều giao tiếp hai bên có hơi trở ngại, cục trưởng nói giọng Macao, cứ một câu lại đệm một câu tiếng Anh, tôi nghe mà buồn cười.

Giao tiếp hồi lâu, Tôn Lão Hổ mới trình bày ý định, Cục trưởng đồng ý hợp tác bắt phạm, sau đó gọi một cảnh quan ngoài 30 vào, người này họ Lương, trưởng khoa điều tra hình sự, đã nhiều lần hợp tác cùng cảnh sát đại lục.

Lương cảnh quan chào chúng tôi một câu, giới thiệu: "Tôi tên Lương Gia Minh, lần này hợp tác xin được chiếu cố."

Tiểu Đào cũng đáp lễ: "Tiếng phổ thông của Lương cảnh quan thật tốt."

Lương cảnh quan cười: "Tôi học đại học ở đại lục, khoa điện tử viễn thông, đã từng đi làm ở công ty. Nhưng chí hướng của tôi trước giờ vẫn là cảnh sát."

Chương 699: Chữ thập tử thần

Chúng tôi tìm một gian phòng họp, trao đổi tin tức một chút. Nếu muốn hợp tác thì không được giấu diếm, tôi nói sơ qua một lượt về tổ chức Giang Bắc Tàn Đao cho Lương cảnh quan nghe.

Nghe xong Lương cảnh quan nhíu mày: "Mấy vị chờ một chút, tôi có cái này cho mọi người xem."

Lát sau, anh ta mang tới hai phần báo cáo khám nghiệm tử thi cùng một cái hộp. Tôi lật hai bản báo cáo nghiệm thi, để ý thấy trên người thi thể có nhiều vết rách, chất kích thích được phát hiện trong cơ thể, tay chân có vết trói. Tôi hỏi: "Nạn nhân bị dùng hình?"

Lương cảnh quan kinh ngạc nhìn tôi: Tiểu huynh đệ này đúng là chuyên gia, chúng tôi phân tích cả buổi trưa mới đưa ra được kết luận, cậu chỉ liếc một cái đã nhìn ra?"

Tôi gật đầu: "Bởi vì tôi đã quen với tên tội phạm này, hiểu cách thức gây án nên mới nói vậy. Thợ Đồng Hồ đã bắt đầu hành động?"

"Xem ra là như vậy, tôi đang đau đầu không biết xử lý vụ này thế nào. Hai người bị hại không có liên hệ, cũng không tồn tại động cơ giết người, may mà có mọi người tới...Phải rồi, ở đây tôi còn một thứ nữa."

Nói xong anh ta mở hộp ra, bên trong là ba cái card bằng kim loại, đó là của Đỗ Thánh Cuồng Trù và Huyết Anh Vũ. Tôi hỏi: "Từ đâu anh có những thứ này?"

"Mấy năm trước tôi truy lùng một vụ án dã man, phát hiện

mấy thi thể bên bờ biển. Họ lần lượt bị cắt mất tim, phổi và thận. Tôi truy xét mãi cuối cùng lại chẳng thu hoạch được gì, chỉ tìm được mấy thứ này. Tôi đã từng hoài nghi là một tổ chức buôn bán nội tạng xuyên quốc gia làm, giờ nghe mọi người nói đến cái gì mà thất thiên vương, tôi nghĩ liệu có liên quan gì không?" Lương cảnh quan đáp.

"Nạn nhân trung bình bao nhiêu tuổi?" Tôi hỏi.

"Đều là thanh niên trẻ." Lương cảnh quan nhớ lại.

"Lúc đó là khoảng tháng 3 âm lịch?" Tôi hỏi tiếp.

Lương cảnh quan cả kinh: "Làm sao cậu biết?"

Thoáng cái tôi rõ đây là do lục đạo Cuồng Trù gây ra, nội tạng của các nạn nhân bị cắt, hẳn là để ăn. Hắn từng tổ chức lục đạo cực yến tại Macao, Huyết Anh Vũ và Đỗ Thánh đều là khách quý, sau trận cuồng hoan, để lại cho cảnh sát một mớ rối rắm.

Lương cảnh quan cau mày: "Trên đời lại có mục đích phạm tội tởm lợm như vậy, cái tổ chức này đúng là chết chưa hết tội. Đúng rồi, án mạng lần này tôi cũng tìm được một tấm card ở hiện trường."

Anh ta lấy ra một tấm card, được chứa trong túi vật chứng, do dính máu nên bề ngoài đã có chút rỉ sét. Nó là một tấm card lạ, không phải của bất kỳ ai trong thất thiên vương, khắc một tên người máy, hạ thể là lò xo và bánh xe.

Tôi không khỏi cười khẩy: "Thợ Đồng Hồ muốn làm thiên vương. Chẳng lẽ hắn định thay thế Cảnh Vương Gia?"

Tiểu Đào nói: "Xem ra tên V.I.P mà hắn muốn tìm quả thật rất quan trọng."

Lương cảnh quan không hiểu gì, tôi giải thích một chút về vụ

án lần này, nghe xong anh ta nói: "Thì ra lại còn có quan hệ lợi ích phức tạp như vậy. Không biết chỉ với sức mình tôi có thể giải quyết hay không."

"Yên tâm đi, chúng tôi đã giao đấu với Giang Bắc Tàn Đao bấy lâu, lần này chủ lực sẽ do chúng tôi đảm đương. Lương cảnh quan, anh có thể điều động bao nhiêu cảnh lực?"

"Hệ thống công an ở đây không kiện toàn như đại lục, Macao chỉ là một thành phố nhỏ, cảnh sát viên tổ hình sự có thể điều động chỉ tầm 20 người." Lương cảnh quan đáp.

Tôn Lão Hổ nói: "Tôi sẽ xin quân đại lục đang đóng ở Macao điều động một nhóm lính đặc nhiệm hỗ trợ chiến dịch này. Vấn đề thủ tục thì giao cho anh."

Lương cảnh quan vỗ ngực: "Được, cứ để đó cho tôi."

Tôi tiếp tục nghiên cứu án mạng, trên báo cáo khám nghiệm có nói hai thi thể đều từng bị đốt. Dùng phương pháp xét nghiệm hermoglobin thì là bị đốt sau khi chết, hung thủ dùng chất trợ cháy, nhiệt độ lên đến hàng ngàn khiến các dấu vết bị thiêu hủy sạch sẽ.

Vết rách trên thân nạn nhân nằm ở lưng, hai bên cân đối, như vậy có thể thấy là cùng một dụng cụ tra tấn, có vẻ như là một cái móc.

Vấn đề lớn nhất lúc này là thân phận của nạn nhân. Người ngoại lai ở Macao rất nhiều, cảnh sát điều tra người mất tích mấy hôm rồi mà chưa có thu hoạch gì.

Trong lúc tôi xem báo cáo thì Lương cảnh quan mang tới một tập hồ sơ, bên trong có ảnh hiện trường. Một bức ảnh là một đồ vật hình chữ thập bị cháy đen thui trong phòng, trên đó treo bộ xương người cũng đã cháy khô.

Một bức ảnh khác là ở trên núi, cũng là một cái xác cháy xém nằm trên đống đổ nát, có thể phân biệt được các vật bằng kim loại, nhưng cấu trúc đã bị phá hủy hoàn toàn.

Tôi suy đoán: "Mục đích đốt xác của Thợ Đồng Hồ không chỉ là che giấu thân phận nạn nhân, tăng độ khó cho cảnh sát, mà còn đồng thời phá hủy chính công cụ tra tấn mà mình chế tạo."

Tiểu Đào hỏi: "Nhưng hắn lại vứt một tấm card tự chế ở hiện trường, đây không phải là mâu thuẫn sao?"

Tôi lắc đầu: "Hắn là một nhà chế tạo máy, việc hắn không muốn người khác biết công cụ tra tấn giống như là bảo vệ tính độc quyền. Từ lần giáp mặt trước, hắn là một tên tội phạm phách lối, muốn thể hiện mình khắp nơi. Hắn cố tình nói cho cảnh sát biết là mình làm, cũng không có gì mâu thuẫn."

Tiểu Đào nói: "Chắc không chỉ đơn giản như vậy, bản thân dụng cụ tra tấn liệu có tiết lộ manh mối?"

"Có khả năng này, phân tích thành phần, điều tra một chút. Phải rồi, tôi muốn nhìn thi thể." Tôi nói.

Lương cảnh quan nói: "Thi thể đã giải phẫu, chuyên gia pháp y của chúng tôi là du học từ Mỹ về, giải phẫu đã lên tới cả ngàn cái xác, báo cáo này không thể nghi ngờ."

Tôi cười: "Không phải là không tin, mà tôi có thói quen phải nhìn tận mắt."

Chúng tôi đến phòng pháp y, thi thể đã được cho vào từng túi đông lạnh. Lấy chúng ra, hai trong số đó đựng dạ dày nạn nhân, bên trong chỉ có chất lỏng. Hai túi còn lại đựng thức ăn thừa tìm thấy trong ruột non, như đã viết trong báo cáo, dạ dày hai nạn nhân đều trống rỗng, bác sĩ pháp y tìm thấy một ít cặn thức ăn trong ruột non đã được tiêu hóa khoảng 12 tiếng.

Tôi cầm một túi lên xem, cặn bã có thể nhận ra là đậu phụ, rau, thịt, giá đỗ...quả thật mức độ tiêu hóa là khoảng 12 tiếng, nhưng tôi lại cảm thấy có chỗ nào đó không đúng lắm.

Băng Tâm chỉ một thứ màu đen ở dưới đáy, hỏi: "Tống Dương ca ca, đây là cái gì?"

"Mở ra xem một chút đi." Tôi nói.

Lương cảnh quan liền biến sắc: "Tôi nghĩ hay là thôi đi, cặn bã trong bụng nạn nhân kinh tởm lắm."

Tôi cười: "Không sao chúng tôi quen rồi. Phải, mọi người cứ đi làm việc khác đi, cho chúng tôi ít thời gian."

Tiểu Đào gật đầu: "Được rồi, em ngại nhất là xem các anh nghiệm cái này. Em vẫn còn muốn nếm đặc sản địa phương một chút."

Sau khi mấy người rời đi, Lương cảnh quan hỏi nhỏ: "Sao tổ đặc án lại có tới hai pháp y?"

Tiểu Đào nói: "Một là pháp y, người còn lại anh đoán xem là gì?"

Tôi thầm cười, có đánh chết cũng chả đoán được.

Chúng tôi rót đống cặn thức ăn vào chậu, mặc dù đã ngậm tô hợp hương hoàn, nhưng cái mùi vẫn chua không ngửi được, tôi nói nhanh: "Là tương hoặc là thứ gì đó trong nước tương."

Băng Tâm cầm cái nhíp ngửi thử, nói: "Không nghi vấn gì, chúng ta có xem tiếp hay thôi?"

"Chờ đã!" Tôi nói: "Nghi vấn lớn như vậy mà không nhận ra sao? Mau đi xét nghiệm độ dày của men vi sinh."

Chương 700: Hình xăm long xà

Men vi sinh là vi khuẩn lên men tương đậu, mặc dù một số nhà sản xuất thường cho chất bảo quản vào khi nước tương đã thành phẩm để ngăn chúng trực tiếp lên men. Nhưng theo luật an toàn thực phẩm nghiêm ngặt, lượng chất bảo quản sẽ không đủ để tiêu diệt chúng.

Do đó trong môi trường ấm áp đi vào ruột và dạ dày, những men vi sinh này sẽ tiếp tục sinh sôi. Trong khi Băng Tâm làm xét nghiêm tôi kiểm tra các cơ quan nội tạng của nạn nhân. Nội tạng được bảo quản tốt, có vẻ như nạn nhân không bị đánh đập nặng khi còn sống.

Xét theo bề ngang và mặt cắt của xương, cả hai đều là những người đàn ông trung niên chừng 40 tuổi, cơ thể khỏe mạnh, nhất định là Thợ Đồng Hồ đã tran tấn họ bằng cách nào đó còn dã man hơn đánh đập.

15 phút sau, Băng Tâm báo cáo: "Hàm lượng men vi sinh trong ruột rất thấp, thấp hơn trị số trung bình nhiều."

"Vậy thì đúng rồi, trong dạ dày trống rỗng, các cơ quan nội tạng nguyên vẹn, đường tiêu hóa có dấu hiệu phù nề, xem ra tên Thợ Đồng Hồ tra tấn họ bằng cách nhồi nước."

"Nhồi nước?" Băng Tâm không hiểu.

"Đó là liên tục đổ nước vào bụng sau đó ép ra, rồi lại tiếp tục đổ. Đồng thời dùng móc sắt móc vào lưng họ, khiến sức nặng kéo xuống khiến cơ thể rách ra." Tôi giải thích.

Băng Tâm cau mày: "Thật là tàn nhẫn"

"Đúng vậy, loại tra tấn này vừa khổ sở, vừa duy trì tính mạng nạn nhân. Dạ dày con người rất bền, có thể dãn nở đến 5 lần kích thước ban đầu, cho nên báo cáo về bữa ăn cuối cùng có lẽ đã sai rồi. Bởi trong dạ dày bị nhồi lượng lớn nước khiến axit và men vi sinh bị loãng, cho nên bữa ăn cuối cùng nạn nhân ăn phải là quá 12 tiếng trước đó mới đúng, có lẽ rơi vào tầm 15 đến 16 tiếng." Tôi phân tích.

"Muội xét nghiệm axit dạ dày nhé." Băng Tâm ngẩng đầu nhìn tôi.

"Không cần, manh mối này ý nghĩa không cao, nó chỉ chứng minh một điều là báo cáo pháp y có sơ hở, đáng để chúng ta khám nghiệm lại một lần!" Tôi nói.

Cũng không thể nói pháp y thiếu kinh nghiệm, mà bọn họ thừa kinh nghiệm mới đúng. Chính vì quá kinh nghiệm nên coi nó như một vụ án phổ thông mà giải phẫu nên mới bị ngộ nhận.

Chúng tôi mở cái túi tiếp theo ra, phổi của nạn nhân thứ nhất đã bị cắt, nạn nhân thứ hai thì mất gan, những thứ này pháp y đều ghi lại.

Cầm cái đầu nạn nhân lên kiểm tra, mặt cơ bản đã bị lửa thiêu hoàn toàn, lông mi, phần hộp sọ phía trên trán và não đã được các pháp y lấy ra. Tôi tập trung quan sát điểm mù giải phẫu của gương mặt.

Dùng ngón tay sờ dọc bề mặt của xương đầu, da thịt đã cháy rơi lả tả, Băng Tâm hỏi: "Tống Dương ca ca, huynh đang dùng thủ pháp Ngỗ Tác để tái hiện gương mặt à?"

"Không phải, có một phát hiện. Cầm con dao tới đây."

Tôi cắt phần gò má của nạn nhân, cho đến khi phần xương lộ ra, sau đó dùng cồn rửa sạch, chỉ phần xương gò má, nói: "Nhìn

các thớ xương xem, có phải rất thô ráp không?"

"Lẽ nào nạn nhân từng gọt xương gò má?" Băng Tâm nói.

"Bóc hết phần da mặt xuống xem một chút đi." Tôi nheo mắt.

Bóc da mặt rất khó khăn, chúng tôi cẩn thận bóc tách từng mảng da đen kịt, 2 tiếng sau thì một chiếc đầu lâu hoàn chỉnh xuất hiện trước mặt. Tôi dùng động u chi đồng quan sát, lập tức nhận ra mặt nạn nhân có 6 chỗ từng phẫu thuật chỉnh hình, từ vết tích để lại thì đã làm từ rất lâu rồi.

Tiếp tục bóc tách da mặt nạn nhân thứ hai, lần này đã có kinh nghiệm nên chỉ mất nửa tiếng. Cũng giống nạn nhân kia, người này cũng từng làm thẩm mỹ gương mặt.

Băng Tâm suy tư: "Rõ ràng là hai người đàn ông, sao phải làm phẫu thuật thẩm mỹ?"

"Mặt khác phương thức phẫu thuật của họ cũng khác thường. Đàn ông thẩm mỹ thường sẽ làm hốc mắt sâu, nâng sống mũi, nhưng họ lại không làm vậy, thập chí còn làm cho sống mũi thấp đi. Điều này cho thấy họ không phải là phẫu thuật cho đẹp, mà là để che giấu thân phận!"

Tôi bừng tỉnh đại ngộ.

"Che giấu thân phận? Cho nên cảnh sát làm mọi cách cũng không tra được họ là ai?" Băng Tâm hỏi.

"Đừng vội kết luận, kiểm tra các vị trí khác đã, bỏ nội tạng ra ghép lại thử xem." Tôi nói.

Lại mất 30p, chúng tôi ghép lại bộ nội tạng cùng các phần cơ thể của nạn nhân lại như cũ, lúc thi thể 'nguyên vẹn' hiện ta, tôi lập tức phát hiện vấn đề. Nạn nhân thứ nhất, bả vai và đầu gối bị thương, khiến một chân dài một chân ngắn.

Chi tiết này bác sĩ pháp y không nhắc tới, có thể là không phát hiện.

Nạn nhân còn lại xương sườn có khớp nối bằng kim loại, cánh tay đã bị gãy đi gãy lại nhiều lần. Những vết thương như vậy, người bình thường rất hiếm gặp, có thể thấy công việc khi còn sống của hai nạn nhân là công việc nguy hiểm, tôi có chút liên tưởng đến đặc nhiệm, lính đánh thuê hay đặc công.

Kiểm tra cẩn thận những vết thương này, đều là 5, 6 năm trước lưu lại. Băng Tâm chợt la lên: "Tống Dương ca ca, huynh nhìn này."

Con bé dùng cái nhíp lột da tay nạn nhân xuống, bên dưới lộ ra một hình xăm, hình xăm rất quái dị, thân là rắn, đầu là rồng, có vẻ tượng trưng cho một con rắn đang dần biến thân thành rồng.

Vạch vị trí tương tự trên tay nạn nhân kia, cũng phát hiện hình xăm giống nhau, tôi cười: "Quả nhiên vẫn phải nhìn tận mắt thi thể, xem ra đây là một manh mối quan trọng. Được rồi, nghiệm thi đến đây kết thúc, chúng ta đi tìm hiểu cái hình xăm này!"

Chúng tôi nhanh chóng thu dọn thi thể, Băng Tâm hỏi theo tôi nghĩ thì thân phận của nạn nhân là gì. Tôi phân tích: "Xem xét từ thể trạng và vết thương của họ, những vết thương đều là có trước khi phẫu thuật chỉnh hình. Tuổi họ cũng ngoài 40, ta nghĩ sau khi 'về hưu' mà phải phẫu thuật để che giấu thân phận thì cũng chẳng phải công việc quang minh chính đại gì, có thể bản thân họ cũng là tội phạm."

Suy tư chốc lát, tôi bổ sung thêm: "Tổ chức của họ cùng với V.I.P mà Thợ Đồng Hồ tìm kiếm nhất định có quan hệ rất lớn."

Ra ngoài mới nhận ra trời đã tối, nhóm Tiểu Đào cũng không có ở đây, chỉ có Lão Yêu đang chơi game trong phòng làm việc tạm thời. Thì ra nhóm Tiểu Đào đã đi tới hiện trường, tôi hỏi sao Tống

Tinh Thần cũng không thấy đâu Lão Yêu nhìn chằm chằm màn hình, nói: "Ai mà biết vệ sĩ của ngươi đi đâu."

"Nhất định là không chịu nổi anh nên mới bỏ ra ngoài..." Băng Tâm cười nói.

Đang nói chuyện thì Tống Tinh Thần bỗng đi vào như quỷ ảnh, tay cầm mấy ly trà sữa bằng giấy đặt lên bàn, chẳng nói nửa lời đứng sang một bên.

Chắc hẳn ở chung với Lão Yêu rất khó chịu nên hắn mới ra ngoài tản bộ.

Cho hai người xem ảnh chụp hình xăm, cả hai lắc đầu tỏ vẻ không biết. Lão Yêu dùng máy tính tra giúp, hắn nói có thể sẽ mất chút công sức.

Trời không còn sớm, chúng tôi bận rộn cả chiều đã đói meo, chuẩn bị ra ngoài ăn cơm. Vừa ra khỏi cổng thì gặp Tiểu Đào trở lại, nàng nói: "Đi hiện trường một chuyến, thu hoạch rất nhỏ, nhưng em vẫn chụp lại, lát nữa có thể kiểm tra. Bên các anh thì sao?"

Tôi nói kết quả khám nghiệm cho nàng nghe, người kinh hãi nhất là Lương cảnh quan, anh ta nói: "Hai người lại tìm được nhiều manh mối từ thi thể như vậy, đây thật là cục pháp y chúng tôi đã không làm tròn bổn phận."

Tôi cười cười: "Cũng không đến nỗi không làm tròn bổn phận, chỉ là cách thức khác nhau thôi."

"Có cơ hội nhất định mọi người phải giảng giải thủ pháp nghiệm thi của đại lục cho pháp y của chúng tôi đấy." Lương cảnh quan nói liên tục.

"Được được!" Tôi gật đầu.

Tôn Lão Hổ chen vào: "Đi ăn thôi, đói đến bụng réo ầm ầm rồi!"

Chương 701: Joker tới!

Ăn một bữa tối no nê, chúng tôi vừa đi về khách sạn vừa thảo luận, manh mối trước mắt dĩ nhiên là hình xăm trên cơ thể nạn nhân. Lão Yêu không có thu hoạch gì, người bình thường chẳng ai xăm cái hình quái dị như vậy, có thể là chế tác riêng. Việc này chỉ có thể thông qua Lương cảnh quan đi hỏi thăm từng tiệm xăm hình ở Macao.

Màn đêm buông xuống, khung cảnh Macao được ánh đèn trang điểm lung linh sắc màu, rõ ràng đã là tháng 12, nhưng không khí vẫn ấm áp, ẩm ướt, gió đêm thổi vào mặt thật là sảng khoái.

Lão Yêu hỏi: "Chúng ta có cần đi sòng bạc điều tra manh mối không?"

Tôi mắng: "Bớt đi, ngươi muốn đi chơi thì có. Lần này chúng ta tới để phá án, tuyệt đối không nên đi."

Lão Yêu lầm bầm: "Chẳng biết bao giờ mới có cơ hội quay lại."

Tiểu Đào nói: "Chờ vụ án kết thúc thì đi xem một chút cũng được. Dĩ nhiên là chỉ đi xem, không đánh bạc, Tôn cục trưởng, phê chuẩn chứ?"

Tôn Lão Hổ cười ha ha: "Giờ ta đâu còn tính là cấp trên của cô, không cần xin ý kiến, tới lúc đó đừng quên dẫn ta đi là được."

Mọi người trong nháy mắt cười đùa vui vẻ, không khí rất thân thiện. Đúng lúc này tôi chú ý thấy một bóng người mặc áo choàng đen, đeo khẩu trang, dáng đi quen thuộc bên phía đối diện đường, bất giác kinh ngạc dừng chân.

"Tiền bối?" Tống Tinh Thần cũng trông thấy.

Đao Thần vẫy tay với tôi rồi đi vào con hẻm, tôi nói với mọi người chờ mình một lát rồi cùng Tống Tinh Thần băng qua đường.

Chúng tôi đi thẳng vào con hẻm nhỏ tối thui, Đao Thần phía trước đi rất nhanh, có vẻ như phải dẫn chúng tôi đi đâu đó. Đối với tác phong thần bí này của hắn tôi đã sớm quen, chẳng hoài nghi chút nào.

Đúng lúc này một bóng người từ trên cao rơi xuống, áo choàng phía sau bay phấp phới, giống như một con cú đêm, đáp xuống.

Định thần nhìn lại, là một Đao Thần khác!

Đao Thần vừa tới chẳng nói một lời, rút đao đâm về phía Đao Thần thứ nhất. Tên thứ nhất lui nhanh về phía sau một bước, rút bên hông ra một khẩu súng lục, hành động này làm tôi nhận định, hắn là giả.

Trong khoảnh khắc tiếng súng vang lên, Đao Thần lao vụt qua, đạn bắn trúng tường. Hắn một đao tiền chém đứt ngón tay đối phương.

Khẩu súng rơi xuống đất, Đao Thần múa nhanh thanh đoản đao trong suốt, ép hắn đến góc tường. Đao Thần giả dùng tay còn lại, rất nhanh lôi ra một khẩu súng khác, dí thẳng vào cằm mình, đoàng một tiếng ngã ngồi xuống.

Một màn này diễn ra quả thật quá nhanh, tôi và Tống Tinh Thần đều có phần không phản ứng kịp. Đao Thần thu đao, tôi để ý thanh đao lạnh buốt ấy một giọt máu cũng không hề dính, hắn bước tới lột mặt nạ tên kia.

"Ngay cả ta mà cũng giám giả mạo, khiến ta buộc phải hiện thân." Đao Thần trầm trầm nói.

Tôi đi tới, phát hiện kẻ giả mạo là một thanh niên chừng 20 tuổi, phát bắn lúc nãy xuyên thẳng từ cằm lên não, khoét một lỗ sau gáy, đã chết.

Điều dọa người là, miệng hắn bị khâu bằng chỉ, Đao Thần tháo sợi chỉ ra, bên trong đầu lưỡi chỉ còn một đoạn, lắc đầu nói: "Ám sát điên cuồng như vậy, nhất định là bọn Joker."

"Joker?" Tôi cả kinh.

"Tên V.I.P lần này quan hệ tới..." Đao Thần còn chưa nói hết, đột nhiên bên ngoài hẻm vang lên tiếng súng liên hồi, còn có tiếng cười điên dại lớn hơn cả tiếng súng.

Tôi la lên: "Không xong, Tiểu Đào bọn họ..."

Chúng tôi lập tức lao ra ngoài, trông thấy một chiếc xe van rách nát không biển số đang nhanh chóng thoát đi, trên đường đâm đụng loạn xạ. Chỗ bọn Tiểu Đào đứng, tủ kính cửa hàng phía sau đã bị vỡ tan tành, mà mấy người họ đều ngã ra đất.

Tim tôi đập nhanh thình thịch, biến cố đột ngột phát sinh khiến xe cộ trên đường thi nhau dừng lại. Tôi vội vàng băng qua đường, chỉ thấy mấy người Tiểu Đào đang lồm cồm bò dậy. Thì ra trong nháy mắt sát thủ xuất hiện, Vương thúc và Tôn Lão Hổ đã phản ứng kịp thời, kéo mọi người nằm xuống, không ai bị thương.

Mặc dù hữu kinh vô hiểm nhưng ai nấy đều sợ hãi, tôi và Tinh Thần đỡ từng người dậy. Khi kéo đến Vương thúc, ông ta khẽ rên một tiếng ôm lấy eo, tôi hỏi: "Vương thúc, ông trúng đạn?"

"Không, vết thương cũ bị rách, chuyện nhỏ." Vương thúc lôi chai rượu trong ngực ra, nhấp một ngụm.

"Đáng sợ quá!" Băng Tâm nói: "Mọi người có thấy không, đám người vừa nổ súng, mặt vẽ như kẻ biến thái, lại còn nói sẽ biểu diễn ảo thuật cho chúng ta xem."

"Đó là Joker trong thất thiên vương!" Đao Thần nói: "Tìm chỗ khác, ta có thông tin muốn cho các ngươi biết."

Lương cảnh quan ở lại thu dọn hiện trường, anh ta thề với chúng tôi Macao là thành phố an toàn nhất châu Á, việc như thế này 20 năm nay chưa từng xảy ra.

Ngữ khí của anh ta có mấy phần xấu hổ, thực ra người phải xấu hổ chính là chúng tôi, chúng tôi đã kéo đám tội phạm này tới.

Mọi người quay về cục, chúng tôi vào một gian phòng họp, Đao Thần nói: "Các ngươi không biết đấy thôi, lần này là một vụ rất lớn. Tên V.I.P mà các ngươi đang tìm, khả năng có quan hệ tới bố cục của tổ chức sau này."

Tôn Lão Hổ nói: "Lão tiên sinh, tên V.I.P này quan trọng như thế sao? Hắn cũng là người trong tổ chức?"

"Thông tin liên quan đến hắn ta cũng chỉ biết như các ngươi thôi. Nhưng ta nghe nói, để có được V.I.P, Joker, Đỗ Thánh, Cuồng Trù, Huyết Anh Vũ, Hoàng Tuyền đều tập trung lại đây."

Nghe tới đó chúng tôi không khỏi hít một hơi khí lạnh, cơ hồ là Giang Bắc Tàn Đao dốc hết toàn lực.

"Làm sao ông biết những thông tin này?" Tôn Lão Hổ nói.

"Rắn có đường của rắn, ta có đường của ta." Đao Thần đáp.

Hai mắt tôi sáng lên: "Ngươi cài người trong tổ chức, đúng không?"

Đao Thần không khỏi khẽ cười: "Thông minh, ta có vài tên chỉ điểm bên trong."

"Đám người đó tin được không?" Tôi hỏi.

"Chúng đều là tội phạm, tội phạm thì hám lợi, không màng

nguyên tắc. Chỉ cần ta chịu bỏ tiền, muốn biết thông tin cũng không khó."

Nói xong Đao Thần rút 5 tấm card kim loại trong túi ra, lần lượt tượng trưng cho ngũ thiên vương còn lại, đặt Joker và Hoàng Tuyền một bên, Đỗ Thánh, Cuồng Trù một bên.

Hắn nói với chúng tôi, Joker và Hoàng Tuyền là một phe, Đỗ Thành vốn ở cùng phe với Cảnh Vương Gia, sau khi Cảnh Vương Gia chết, hắn chọn liên thủ với Lục Đạo Cuồng Trù. Về phần Huyết Anh Vũ, nữ nhân này trước giờ rất hay thay đổi, không có lập trường rõ ràng.

Cảnh Vương Gia chết có thể nói là một cú nổ nặng ký trong tổ chức, ở đây không thể không nhắc đến Tu La Huyết Tế. Đao Thần từng nói, Tu La Huyết Tế chỉ là một nghi thức, mục đích của nó là chọn ra thất thiên vương.

Tu La Huyết Tế cứ 10 năm sẽ tiến hành một lần, xưa nay đều do Cảnh Vương gia chủ trì, bởi lão có thâm niên nhất, thế lực sâu nhất. Có thể tưởng tượng được, người được chủ trì nghi lễ nắm giữ thế lực và uy vọng tuyệt đối, đồng thời còn tuyển chọn người mới, nâng đỡ tay chân của mình.

Đám thiên vương hiện tại bao gồm Hoàng Tuyền, Huyết Anh Vũ, Đỗ Thành cùng với Thuần cẩu sư vốn đều là Cảnh Vương Gia một tay nâng đỡ. Chỉ là sau đó vì lợi ích mà bọn chúng mỗi người một ngả.

Hiện giờ Cảnh Vương Gia không còn, thế lực cao nhất Hoàng Tuyền cùng thế lực thứ hai Cuồng Trù đều tuyên bố phải do chính mình chủ trì Tu La Huyết Tế. Song phương đã bắt đầu có xích mích, cho nên chúng mới nghĩ tới cái di sản mà Cảnh Vương Gia để lại, V.I.P.

Ai có thể lấy được nó, người đó sẽ trở thành tân bá chủ của tổ

chức.

Chương 702: Joker điên cuồng

Đao Thần nói: "Cái gọi là hắc ám thất thiên vương chẳng qua chỉ là tội phạm cao cấp mà thôi, không có nguyên tắc trung thành gì cả. Bên ngoài nhìn có vẻ hòa thuận, nhưng một khi xuất hiện lợi ích trọng đại, sẽ như là dã thú cạnh tranh, ngươi chết ta sống!"

Tôi trừng lớn hai mắt: "Thì ra Thợ Đồng Hồ chỉ là phần nổi, con cá lớn chân chính vẫn còn ở phía sau."

Băng Tâm hỏi: "Lão tiên sinh, nếu như vậy, có thể cứ để cho chúng giết lẫn nhau, cuối cùng một bên còn sót lại, cảnh sát sẽ ra mặt?"

Đao Thần cười âm trầm: "Tiểu cô nương quá ngây thơ rồi. Chưa nói đến quá trình chiến đấu của chúng sẽ kéo theo bao nhiêu người vô tội, mà một khi có được V.I.P trong tay, thế lực thêm lớn mạnh, muốn diệt trừ còn khó khăn hơn. Hơn nữa lần Tu La Huyết Tế sắp tới, đám thiên vương này đã chết mấy tên, sẽ có thế lực mới nổi lên. Nếu bây giờ mà không diệt tận gốc, mới thật sự là dưỡng hổ vi loạn."

Mọi người trầm mặc một hồi, tôi hỏi: "Vậy lai lịch của Joker là gì?"

"Tên Joker này điên cuồng tàn nhẫn, không đoán được. Hắn có thể sẽ là kẻ địch khó đối phó nhất của các ngươi!"

Đao Thần nói, vốn thất thiên vương không có chỗ cho Joker, hắn xuất thân hèn mọn, là kẻ ám sát do thiên vương đời trước đào tạo, chuyên dùng để đối phó với phản đồ trong tổ chức.

Đám sát thủ này đều là trẻ em bị lừa bán từ nhỏ, tiếp nhận sự

huấn luyện tàn nhẫn trong một căn cứ bí mật. Ngoài việc huấn luyện kỹ thuật ám sát và đấu tay đôi, chúng còn bị tẩy não, biến thành những cỗ máy giết người vô cảm.

Nghe nói từ căn cứ huấn luyện này, cứ 10 đứa trẻ thì chỉ có một đứa sống sót trưởng thành. Joker này là một tên ám sát tài năng xuất chúng, ý chí của hắn kiên định, không bị tẩy não, chỉ là tỏ ra răm rắp nghe lời, giấu kín cảm xúc bản thân.

Tên thiên vương đó giao cho mỗi thành viên tổ ám sát một nhiệm vụ đặc biệt, đó là sát hại cha mẹ mình, dĩ nhiên không nói cho chúng biết thân phận nạn nhân trước khi thi hành, sau khi thành công mới nói cho chúng biết, dùng cái này để khảo sát sự trung thành cũng như mức độ tẩy não.

Năm Joker 21 tuổi, giống như những người khác, hắn nhận được nhiệm vụ đi giết một cặp vợ chồng. Khi đắc thủ lại tìm thấy ảnh chính mình hồi nhỏ trên người nạn nhân, trong khoảnh khắc đó hắn đã tan vỡ, từ đó trở nên điên cuồng.

Thật đúng với câu nói kia, người ý chí càng sắt đá, khi tan vỡ sẽ càng điên cuồng.

Joker vừa điên cuồng lại vừa thông minh, hắn bày mưu tiêu diệt tên thiên vương kia, thâu tóm thủ hạ của hắn, những kẻ không phục tùng đều bị giết hết. Chuyện này đã tạo ra chấn động trong tổ chức, một thiên vương lại bị thủ hạ của mình lật đổ. Để giữ thể diện của tổ chức, các thiên vương khác đành xuất thủ, muốn quét sạch tàn dư của Joker.

Trong các đợt càn quét, Joker vẫn sống sót ngoan cường bằng nhiều trò ma thuật, khiến thay đổi cuộc sống của rất nhiều người. Không ai biết liệu có phải hắn có phép thuật hay không, nhưng quả thật hắn sinh ra đã là một tội phạm siêu cấp.

Lúc này, kẻ giỏi dùng người là Hoàng Tuyền ra mặt, bảo các

thiên vương khác dừng tay, thu nạp Joker vào tổ chức, trở thành một trong thất thiên vương. Hoàng Tuyền bán món ân huệ này, từ đó trở đi chúng là cùng một phe, Joker cũng thường thay Hoàng Tuyền làm việc.

Hoàng Tuyền cũng để hắn tự do thể hiện phong cách phạm tội điên cuồng của mình, mỗi một vụ án Joker gây ra đều là kinh thiên động địa, đầy tính ma thuật.

Nói tới đây, tôi nhớ tới hồ sơ mà Tôn Lão Hổ đưa, nói: "Thảm án năm 2011, vụ cướp ngân hàng Malaysia năm 2012, vụ án oan hồn trên thuyền Nam Hải năm 2014, xem ra đều là sản phẩm của Joker này."

Đao Thần gật đầu: "Không sai, mà những thứ này chỉ là một tảng băng nổi."

Đối thủ đáng sợ như vậy khiến chúng tôi không rét mà run, Tôn Lão Hổ đứng dậy nói: "Mạc kệ hắn rốt cuộc là tội phạm nguy hiểm mức nào, tôi chỉ biết một chân lý, tà bất thắng chính! Tại sao? Bởi vì đứng sau chúng ta là nhân dân, là đất nước, còn chúng chỉ là một đám ô hợp!"

Câu nói sục sôi khí thế này khiến nét bàng hoàng trên mặt từng người tan biến, chúng tôi lại tỉnh táo.

Lúc này Lương cảnh quan từ bên ngoài đi vào, nói: "Mọi người có cần khám nghiệm thi thể sát thủ trong hẻm ban nãy không?"

Tôi nói: "Xem một chút đi."

Lúc ra ngoài, tôi đưa hình xăm kia cho Đao Thần xem, hắn lắc đầu biểu thị không biết.

Đến phòng giữ xác, thi thể vẫn mặc quần áo đóng giả Đao Thần, nhìn có chút quái quái. Trên người hắn chẳng có gì cả, tôi cẩn thận kiểm tra đế giày, trên đó có một lớp đất cùng một ít gì đó

màu trắng. Đưa lên mũi ngửi, tôi nói: "Hình như là phân chim, Lương cảnh quan, anh có nắm được cấu tạo và tính chất của đất ở Macao này không?"

Lương cảnh quan nói: "Cái này đúng là tôi không biết, phải đi thỉnh giáo chuyên gia địa chất."

Tôi giao cái giày cho Băng Tâm, bảo còn bé đi lấy mẫu trước. Lương cảnh quan đã chụp ảnh thi thể, gửi sang bên hộ tịch để điều tra danh tính. Tôi dùng thính cốt mộc nghe bụng hắn, cũng chỉ là mang tính quy trình, chứ chẳng hy vọng tìm được manh mối nào hữu dụng.

Bất ngờ lúc đưa thính cốt mộc đến phần dạ dày, đột nhiên tôi nghe cạch một tiếng, thật giống như có cơ quan nào đó được khởi động. Sợ hãi toát mồ hôi lạnh, tôi hô một tiếng, lui về phía sau: "Lùi lại, trong bụng hắn có đồ!"

Mọi người căng thẳng lui ra đến tận cửa, chỉ nghe một tràng cười điên dại phát ra trong bụng thi thể: "Tống Dương, nghe nói ngươi đã hạ hai thiên vương của chúng ta, xuất sắc! Há há há há! Ta thật muốn cùng ngươi biểu diễn một màn ma thuật, đáng tiếc lần này ta có nhiệm vụ riêng. Khuyên các ngươi một câu, muốn sống thì mau cút về quê hương đại lục, nếu không Macao này sẽ là mồ chôn của các ngươi! Há há há há..."

Một trận cười lớn kết thúc âm thanh, chúng tôi trố mắt nhìn nhau, tôi đi qua sờ sờ bụng nạn nhân: "Là một cái máy ghi âm."

Tiểu Đào thu súng lại, mắng: "Thằng điên!"

Tôi hỏi: "Lúc trước mọi người thấy Joker hình dáng bên ngoài thế nào?"

Băng Tâm miêu tả: "Mặt vẽ như chú hề trong đoàn xiếc, tóc bù xù, cổ buộc khăn quàng đỏ, mặc bộ quần áo gánh xiếc tua rua...

Phải rồi, trong miệng hắn hình như còn ngậm kẹo mút."

Vương Nguyên Thạch bổ sung: "Vũ khí hắn sử dụng là súng tiểu liên sản suất tại Israel, rất khó thấy trên đại lục."

Tôi còn mấy chuyện muốn hỏi Đao Thần vừa quay đầu lại đã không thấy bóng dáng hắn đâu, thật là xuất quỷ nhập thần.

Quay về khách sạn nghỉ ngơi một đêm, sáng hôm sau Lương cảnh quan cho người đi thăm dò manh mối về hình xăm, Tôn Lão Hổ đến căn cứ trú đóng của đặc nhiệm đại lục tại Macao, tôi tạm thời không có gì làm, cùng Tiểu Đào đến thư viện trung tâm, tìm hiểu một chút về địa chất, nước và khí hậu địa phương cơ bản.

Chờ đợi loáng cái hai ngày, chạng vạng tối hôm nay Lương cảnh quan bỗng gọi điện, báo cho chúng tôi một địa chỉ.

Vội vàng chạy tới, nơi đó là một cửa hàng phía trước của góc khu trung tâm, đã bị cảnh sát phong tỏa. Vừa tới gần đã ngửi thấy mùi máu tanh, tôi hỏi Lương cảnh quan có chuyện gì.

Lương cảnh quan nói, họ đang điều tra thì bỗng phát hiện một thợ xăm bị giết, đó là một ông già, hành nghề đã hơn 40 năm. Có thể là vô tình biết được gì đó nên bị hung thủ đi trước một bước, diệt khẩu.

Tiểu Đào xiết chặt nắm đấm: "Khốn kiếp, bị hớt tay trên."

Đôi lông mày trĩu xuống, tôi nói: "Thợ Đồng Hồ đã từng tra tấn hai nạn nhân kia, chắc hẳn thông tin còn nhiều hơn chúng ta, bị đi trước một bước cũng dễ hiểu."

Đột nhiên trong phòng có tiếng la lên: "Đội trưởng, không xong!"

Chương 703: Quả bom búp bê

Chúng tôi vội vàng xông vào tiệm, hình ảnh hiện trường vô cùng quỷ dị, chỉ thấy trên đất có xác một ông già, trán có vết đạn, hai cảnh sát đứng bên cạnh, xung quanh là mấy món đồ chơi chạy dây cót, đi đi quanh họ không ngừng.

Con khỉ gõ trống, con vịt lạch bạch, con gấu nhào lộn, cả ba có điểm giống nhau đó là trên người đều dùng băng dính đen quấn một vật thể, có thể là chất nổ.

Cảnh sát mặt như đưa đám nói, bọn ho đang chụp ảnh hiện trường thì không cẩn thận vấp phải một sợi dây, tiếp đó thì những món đồ chơi quái quỷ này chui từ trong góc ra. Họ sợ đó là bom, không dám tự tiện động vào.

Cái này không nghi ngờ chút nào là sản phẩm của Thợ Đồng Hồ, việc hắn rành nhất là chế tạo mấy cái máy móc nhỏ này.

Lương cảnh quan toát mồ hôi lạnh: "A Kiệt, a Thành, hai người ngàn vạn lần đừng lộn xộn, để tôi tìm xem cơ quan ở đâu."

Tiểu Đào ngăn lại nói: "Gọi điện cho đội phá bom tới!"

Lương cảnh quan vẻ mặt khổ sở: "Giờ đang là giờ cao điểm, vạn nhất là mìn hẹn giờ thì căn bản không kịp. Trước đây tôi học điện tử, đại khái có thể đối phó."

Tôi để ý thấy quỹ đạo hoạt động của mấy món đồ chơi này rất có quy luật, bèn lấy điện thoại ra, bấm số Tiểu Đào. Thấy sóng bị nhiễu, tôi lập tức có dự tính trong lòng, nói: "Gần đây có một nguồn nhiễu mạnh và thường xuyên. Chắc hẳn có thứ gì đang kiểm soát chúng."

Tôi giơ điện thoại lên, cẩn thận đi vòng quanh phòng, khi đến gần một bức tường, mức độ nhiễu sóng đột nhiên tăng mạnh. Trên tường có một bức vẽ, tôi xé nó xuống, phía dưới lộ ra một bộ phát tín hiệu, đang nhấp nháy đèn đỏ.

Lương cảnh quan tìm được đâu đó một cái tô vít, khi mở nắp cái thiết bị phát sóng, anh ta thở phào: "Không sao, cái này tôi xử lý được."

Anh ta tháo một ít mạch điện sát nhau, tín hiệu tắt ngúm, những món đồ chơi kia tự động dừng lại.

Mọi người tại chỗ đều thở phào nhẹ nhõm, một cảnh sát định nhặt món đồ chơi lên kiểm tra thì tôi lớn tiếng ngăn cản: "Đừng đụng, chúng có thể còn cách kích nổ khác! Mọi người ra ngoài hết đi, chờ chuyên gia gỡ bom đến xử lý."

Chúng tôi ra ngoài chờ, hơn tiếng sau một chiếc xe của bên gỡ bom chạy đến, chuyên gia dùng máy quét sau đó nói với chúng tôi, những món đồ chơi này được trang bị ngòi nổ và bộ kích hoạt cân bằng động, chỉ cần đổ ra một cái sẽ phát nổ. Mặc dù sức công phá có giới hạn, nhưng cũng đủ gây chết người, thật may là chúng tôi xử lý kịp thời.

Nghĩ đến cái dáng lung la lung lay của mấy món đồ chơi vừa đi lại, chúng tôi vẫn chưa hết sợ hãi. Xem ra Thợ Đồng Hồ đã ý thức được chúng tôi đuổi theo tới đây, không từ thủ đoạn để kìm chân.

Quay vào trong tiệm nghiệm thi, nạn nhân tuổi chừng 70, dáng người thấp bé, nguyên nhân tử vong là vết đạn bắn vào đầu, thời gian tử vong khoảng 10 tiếng trước.

Cử động khớp xương nạn nhân, lại nhìn hoàn cảnh xung quanh, có vẻ trước lúc chết nạn nhân ngồi trên một cái ghế. Tôi phát hiện cái ghế bên cạnh bàn có một dấu tay, dùng mắt thường

cũng thấy, nạn nhân lúc đó tay nắm vào cạnh bàn, toát mồ hôi lạnh cho nên dấu tay lưu lại.

Như vậy có thể phán đoán, ông ấy có vẻ bị người ta dùng súng dí vào đầu uy hiếp để tra hỏi gì đó. Ngoài ra tôi còn tìm thấy một chiếc điện thoại di động dưới kệ bên tay trái của nạn nhân. Máy đã bấm số cảnh sát, nhưng cuộc gọi chưa được thực hiện. Hung thủ hẳn là đã phát giác động tác lén lút của nạn nhân nên nổ súng.

Tôi không khám nghiệm thêm nữa, thông tin về nạn nhân quan trọng hơn nhiều so với thi thể của ông ta. Xét theo tình hình hiện tại, việc tìm ra V.I.P là điều quan trọng nhất.

Tiểu Đào tìm thấy một quyển album hình xăm và một cuốn sách. Lật quyển album, tôi phát hiện có một trang bị xé mất, thở dài: "Hung thủ rất cẩn thận, hắn biết đầu mối này sẽ làm lộ mục tiêu."

Cầm cuốn sách lên, trên đó đều là số liệu. Tôi dò xét, phát hiện một ít quy luật, nhớ kỹ, sau đó lật quyển album chỉ vào số trang: "Nhìn này, số trang được biểu thị bằng chữ và số, trên cuốn sách cũng có."

Tiểu Đào sáp lại gần, nhìn qua nói: "Ừ nhỉ!"

Người thợ xăm này tạo ra các mẫu hình xăm, dùng ký hiệu để đánh dấu từng kiểu, đại khái là bởi vì mỗi hình xăm sẽ có giá khác nhau.

Tờ bị xé trong album đối chiếu với cuốn sách là H13, tôi giở cuốn sách ra xem, cuốn sách chỉ ghi chép lại giao dịch 10 năm trở lại đây. Xem ra việc kinh doanh của thợ xăm này không tốt lắm, mấy ngày mới có một khách.

Lật mãi tới một trang, tôi rốt cuộc tìm được mã H13, đó là một đơn hàng vào ngày 2 tháng 6 năm ngoái, không, là bốn đơn! Phía

sau ông ta có ghi chú là x4, chứng tỏ hôm đó có 4 người tới xăm cái hình này.

Quả nhiên hình xăm này được sử dụng riêng cho một tổ chức, nhưng biết điều này cũng vô ích. Tôi chợt cảm thấy giận dữ, manh mối cứ như vậy mà đứt đoạn sao?

Cố gắng bắt đầu óc tỉnh táo, sắp xếp dữ liệu lại một lần, tôi nhanh chóng lật giở cuốn sách. Đột nhiên phát hiện ra, nét chữ trước và sau hơi khác nhau, mấy trang cuối nét chữ rất mờ, nhưng có thể thấy rằng chúng được viết bởi cùng một người.

Đặt cuốn sách xuống bàn, tôi nhìn quanh phòng. Tiểu Đào hỏi đang tìm gì vậy, tôi tới tủ lạnh thì tìm được một thứ, đó là một hàng chai thuốc. Cầm một chai lên, tôi nói: "Đây là thuốc chữa bệnh Parkinson, ông lão thợ xăm này mắc chứng parkinson đã nhiều năm."

Tiểu Đào trợn mắt: "Cho nên ngày 2 tháng 6 năm ngoái không phải ông ta đứng xăm, ông ta có đồ đệ?"

"Không sai! Lần này tuyệt đối không được chậm trễ, mau tìm!" Tôi nói.

Lương cảnh quan gọi điện cho bên quản lý thị trường, bên đó nói thủ tục của tiệm xăm này không đủ, thông tin đã 20 năm chưa thay đổi, cũng không biết đệ tử của ông ta là ai.

Tôi nghĩ nếu người đệ tử làm việc ở đây thì hàng xóm xung quanh nhất định sẽ biết, vì vậy đi hỏi thăm một cửa hàng gần đó. Chủ tiệm cơm hộp nói: "Cậu hỏi lão Kim phải không, năm ngoái đúng là ông ta có nhận một đệ tử, thường sang tiệm tôi mua cơm."

"Anh ta tên là gì?" Tôi hỏi.

Chủ tiệp đáp: "Bọn tôi toàn gọi cậu ta là Tiểu Kim, cũng không biết tên thật là gì..." Bỗng chủ tiệm nhìn ra đường: "Ồ, chẳng phải

cậu ta kia sao?"

Quay đầu lại, chúng tôi thấy một thanh niên đeo khẩu trang đang ngó dáo dác, thấy chúng tôi để ý thì liền bỏ chạy. Tôi và Tiểu Đào vội đuổi theo, hô lớn cho Lương cảnh quan chặn cậu ta lại.

Thanh niên này cứ như con lươn, uốn người chạy vào một ngõ hẹp. Tống Tinh Thần nhanh như cắt vọt vào theo, lúc chúng tôi chạy tới thì thanh niên bị chặn lại trong ngõ cụt, đang hoảng hốt la: "Tôi không biết gì cả! Tôi không biết gì cả!"

Không hiểu sao thanh niên này lại có phản ứng mạnh như vậy, tôi hỏi dò: "Tối qua có phải cậu nhìn thấy sư phụ mình bị giết không?"

Cậu thanh niên hoảng sợ trợn to hai mắt, hành động vô thức này đã bán đứng cậu ta...

Chương 704: Khẩu cung của thợ xăm

Bị tôi đánh đòn tâm lý, bức tường phòng ngự của thanh niên nhanh chóng tan vỡ, nhưng vẫn cố yếu ớt lặp lại câu nói: "Tôi không biết gì cả!"

Tiểu Đào giơ giấy chứng nhận ra nói: "Tôi biết cậu sợ bị liên lụy, nhưng bây giờ chỉ có cảnh sát chúng tôi mới giúp được cậu. Hy vọng cậu hợp tác."

Thanh niên mắt rưng rưng nói: "Vậy tôi nói ra, liệu có thể bảo vệ tôi không?"

Tiểu Đào gật đầu: "Không thành vấn đề."

Thanh niên nhìn dáo dác xung quanh: "Tôi không muốn nói ở đây, về trụ sở cảnh sát đã."

Lương cảnh quan để vài người ở lại thu dọn hiện trường, sau đó cùng chúng tôi quay về cục. Thanh niên này tối qua tận mắt chứng kiến sư phụ mình bị bắn chết, cả ngày hôm nay không dám về nhà, cũng chưa ăn uống gì. Chúng tôi mua cho cậu ta cơm sườn heo và nước lọc, thanh niên vội vồ lấy ăn như hổ đói.

Đang ăn đột nhiên cậu ta vừa nhai vừa khóc: "Tôi đã sớm khuyên sư phụ đừng giao thiệp với đám người nguy hiểm kia, nhưng ông chẳng chịu nghe!"

Tôi với Tiểu Đào trao đổi ánh mắt, khổ sở tìm manh mối, rốt cuộc cũng xuất hiện, cả hai không kìm chế được hưng phấn. Tôi an ủi: "Đừng nóng, cứ từ từ nói."

Cậu ta kể, 20 năm trước lão Kim là thợ xăm rất nổi tiếng ở khu vực này, tính cách thì cô tịch. Cậu ta từ nhỏ đã rất sùng bái ông ta, học hết cấp 3 thì nằng nặc đòi ông nhận làm đệ tử. Nhưng lão Kim không chịu, vì thế cậu ta mặt dày ngày ngày mang lễ vật tới thăm.

Cho tới tận năm ngoái, lão Kim đột nhiên ngỏ ý sẽ thu nhận đệ tử. Cậu ta vui lắm, sau đó mới biết, thì ra lão Kim mắc chứng Parkinson, đối với thợ xăm mà nói thì đồng nghĩa với việc cắt đứt nghề nghiệp. Bởi vậy suy tính kỹ càng, ông ta quyết định sẽ truyền nghề cho thế hệ sau...

Từ đó, lão Kim dốc hết sở nghiệp truyền cho thanh niên, mà cậu ta cũng như miếng bọt biển thấm nước, chưa tới nửa năm đã học thành tài. Nhưng lão Kim không cho cậu ta đi, thanh niên vì báo ân mà nguyện ý ở lại làm mấy năm không công. Lão Kim không có con cái, coi như là ở lại chăm sóc ông ta, đến khi lão Kim từ trần sẽ ra tự lập.

Trong thời gian đi làm ở đây, cậu thanh niên chú ý thấy một chuyện lạ, cửa hàng này gần như chẳng làm ăn gì, chỉ sống dựa vào vài khách quen, có tháng thu nhập còn chả đủ tiền thuê nhà và điện nước.

Cậu ta đề nghị sư phụ dời tiệm đến khu đông đúc, chú trọng vào việc quảng cáo, giờ không phải thời đại mà khách hàng rỉ tai nhau, kỹ thuật có cao đến đâu mà không biết cách kinh doanh thì cũng chết đói.

Nhưng đầu lão Kim cứ như viên đá trong hầm cầu, vừa thúi vừa cứng, nói gì cũng không chịu thay đổi, cứ tử thủ ở tiệm này.

Tháng 6 năm ngoái, có bốn người mặt mũi dữ dằn đến tiệm, trực tiếp ném ra một túi tiền, hắn nhìn mà trợn tròn mắt. Sau đó lão Kim vẽ cho bốn người một hình xăm, đó là một hình xăm cậu ta chưa thấy bao giờ, nửa rồng nửa rắn.

Sau khi xăm xong hình, bốn người rời đi không nói một lời, lúc này cậu ta mới dám hỏi lão Kim: "Mấy người đó là xã hội đen à, sư phụ?"

Lão Kim lắc đầu: "Ta cũng không biết thân phận bọn họ. Tiểu Kim à, con phải nhớ kỹ sau này bất luận thế nào tiệm này cũng không được di dời. Hễ gặp ai muốn xăm cái hình này thì tuyệt đối đừng nhiều lời, ta và họ đã có giao ước trước."

Cậu ta không nhịn được, cố hỏi nguyên do, lão Kim giải thích, 20 năm trước đám người này tìm tới, bảo ông ta xăm hình vẽ đó. Hơn nữa cứ hàng năm lại cho vài người mới đến xem, mà cấm không cho tiết lộ với bên ngoài.

Mặc dù trước giờ lão Kim không hỏi, nhưng cũng để ý, đã có nhiều vụ giang hồ Macao thanh toán lẫn nhau, người chết có xăm loại hình vẽ này. Ông ta suy đoán, đám người này có thể là thành viên của tổ chức bí mật nào đó.

Tối hôm qua, có một người ăn mặc quái đản dẫn theo người tìm đến tiệm. Lúc đó cậu thanh niên đang đi mua đồ ăn ở bên ngoài, vừa tới cửa thì thấy tên quái nhân đang dí súng vào đầu sư phụ, quá sợ hãi mà bỏ chạy.

Trốn trong hẻm một lúc lâu mới dám mò về, trông thấy sư phụ mình nằm trên vũng máu, cậu ta không dám vào, sợ liên lụy, càng không dám báo cảnh sát.

Cậu ta cứ đi loanh quanh khu vực gần đó, cho tới khi chúng tôi xuất hiện.

Nói xong, cậu thanh niên khóc nấc, tôi vỗ vai an ủi: "Cậu cứ ở yên đây, lát nữa tôi sẽ bố trí người bảo vệ."

Thanh niên gật đầu lia lịa: "Cám ơn! Cám ơn!"

Tôi bảo Lương cảnh quan tìm kiếm hồ sơ, mất gần 2 tiếng cuối

cùng cũng tìm được trong hồ sơ của tổ trưởng tiền nhiệm mấy vụ án đấu súng, người chết có xăm hình nửa rồng nửa rắn.

Lương cảnh quan nói: "Thì ra tin tức nằm ngay bên trong cục."

Tôi cười: "Đứng sau đèn thì bị tối cũng là chuyện bình thường."

Lật đống hồ sơ đã quăn hết góc, trong đầu tôi thầm cầu mong là có manh mối. Cho tới khi lật đến trang cuối cùng, đội trưởng tiền nhiệm có báo cáo: "Tổ chức có tên là tập đoàn Phong Thiên, địa chỉ ở phố XX, tôi sẽ điều tra tiếp." Phía sau là ngày tháng.

Lương cảnh quan chợt la lên: "Ngày tháng này là...trước hôm đội trưởng hy sinh!"

Tôi nói: "Xem ra cái chết của ông ta liên quan tới tổ chức bí ẩn này. Phải rồi, ông ta chết ở đâu?"

"Một tòa cao ốc, chỗ phát hiện thi thể cứ như được người ta dọn sạch vậy, chẳng có cái gì cả." Lương cảnh quan nhớ lại.

"Tới đó xem một chút đi." Tôi nói.

"Không cần đi, đã là hơn 10 năm trước, tòa nhà đó đã sớm bị tháo dỡ." Lương cảnh quan thở dài.

Mất bao nhiêu công sức cuối cùng chỉ tìm được 4 chữ tập đoàn Phong Thiên, rốt cuộc tổ chức này bí ẩn cỡ nào?

Trước mắt chúng tôi nhất định phải tranh thủ từng giây từng phút, Lương cảnh quan điều động toàn bộ tài nguyên đi tìm tập đoàn Phong Thiên. Kết quả khiến người ta kinh ngạc, tập đoàn này chẳng kinh doanh gì, cũng chẳng có báo cáo thuế, không có báo cáo hải quan, cứ như một hồn ma. Tôi nghi ngờ nó dùng tên của công ty khác.

Bận rộn đến khuya cũng chẳng có tiến triển khiến ai nấy như đưa đám, lúc này Tống Tinh Thần bảo tôi: "Tiểu thiếu gia, đi với ta ra ngoài một lát."

Tôi và hắn ra ngoài, thấy Đao Thần đang đứng chờ, Tinh Thần giải thích: "Thấy các ngươi không có tiến triển, ta đã hỏi thử tiền bối, ông ta có lời muốn nói."

Tôi kích động: "Đao Thần, ngươi biết tập đoàn Phong Thiên này?"

Đao Thần gật đầu: "Hồi còn ở trong tổ chức ta có nghe qua. Bề ngoài nó là một công ty an ninh bình thường, thực tế lại là một nhánh thế lực của Cảnh Vương Gia nằm vùng. Từ rất nhiều năm trước lão đã bắt đầu dính tới việc buôn bán nội tạng, mà Đông Nam Á là một thị trường lớn, cho nên lão cài một nhóm thủ hạ thân tín tại đây để bảo vệ con đường buôn bán của mình. Đồng thời nó cũng là một lớp bảo hiểm, khi tập đoàn chính gặp nạn, nó sẽ được kích hoạt."

Tôi không khỏi kinh ngạc: "Quái lạ! Rõ ràng là thân tín của Cảnh Vương Gia, thế sao Thợ Đồng Hồ lại giết đám người này?"

"Tập đoàn Phong Thiên trực tiếp dưới quyền Cảnh Vương Gia, không nghe theo lệnh kẻ khác. Thợ Đồng Hồ chưa có quyền hạn gì nên chỉ có thể dùng biện pháp tiêu cực. Đứng trên lập trường của hắn cũng có thể hiểu được, sau khi Cảnh Vương Gia chết, tất cả đều nhắm vào V.I.P, hắn cần phải nhanh hơn một bước! Cảnh Vương Gia là người rất bảo thủ và cẩn trọng, hắn sống trong gia đình quý tộc phong kiến, áp dụng luôn hệ thống quyền lực Mãn Thanh vào tập đoàn của mình. Đám buôn người chúng tôi diệt trừ ở Phù Phong chỉ là lâu la của lão, cho nên lão chẳng hề thương tiếc, nói trắng ra là không có cửa đối với tập đoàn Phong Thiên này."

Tôi suy tư: "Xem ra tìm được tập đoàn Phong Thiên cũng

tương đương với tìm được V.I.P!"

Chương 705: Vụ nổ súng trên cao ốc

Lúc này chợt Lương cảnh quan lao ra, hưng phấn nói: "Tống cố vấn, chúng tôi tìm được một tòa nhà khả nghi. Công ty ở tòa nhà này đã thành lập 10 năm, chả hoạt động gì nhưng vẫn nộp thuế đều đặn."

"Công ty về cái gì?" Tôi hỏi.

"Rất nhiều ngành, luyện kim, dầu mỏ, thiết kế, an ninh...đều có!"

Nghe hai từ an ninh, tôi lập tức có cảm giác khả năng nó chính là Phong Thiên, nhìn Đao Thần một cái. Hắn gật đầu: "100%, ta cùng các ngươi ghé thăm tập đoàn này xem."

Mặc dù bây giờ đã là 24h, nhưng việc này không thể chậm trễ, chúng tôi liền lập tức lên đường.

Vương Nguyên Thạch được cắt cử ở lại, chủ yếu là cân nhắc đến vết thương ông ta chưa lành. Ban đầu không đồng ý, Tiểu Đào phải ra lệnh thì Vương thúc mới chấp thuận.

Băng Tâm, Lão Yêu, Tôn Lão Hổ cũng được bố trí ở lại, tất cả thống nhất mặc áo chống đạn để đề phòng bất trắc.

Ban đêm đường chẳng có xe cộ, chớp mắt chúng tôi đã tới con phố kia, lúc gần đến nơi, Tiểu Đào dùng bộ đàm thông báo tất cả dừng xe, sợ tiếng động lớn sẽ đánh rắn động cỏ.

Đó là một tòa nhà đã cũ, chúng tôi xông vào từ lối thoát hiểm,

Lương cảnh quan dẫn một nhóm cảnh sát vào trước. Họ bật đèn pin cá nhân, vừa trông thấy khung cảnh bên trong thì lập tức hét lên kinh hãi.

Tôi đi vào, chỉ thấy trong tầng lầu tối om, chỗ nào cũng có xác chết, một nhóm mặc vest đen, nhóm còn lại mặc quần áo du khách. Tất cả đều trúng đạn mà chết.

Tiểu Đào hỏi: "Ở đây xảy ra đấu súng, lẽ nào không có ai báo cảnh sát?"

Vừa dứt lời thì bên dưới vang lên tiếng còi xe cảnh sát, một tốp đặc nhiệm trang bị đầy đủ đạp cửa xông vào, hô to: "Giơ tay lên!"

Lương cảnh quan chỉ thẻ cảnh sát đeo trước ngực nói: "Tôi là cảnh sát hình sự Lương Chính Minh!"

Đối phương nói: "Tôi là đội trưởng đội phi hổ khu vực này, Lôi Hào Thiên!"

Suýt nữa thì hiểu lầm, thì ra là đội phi hổ nhận được điện thoại báo cảnh của người dân, lập tức tới đây.

Lương cảnh quan cùng đội phi hổ trao đổi tin tức, tôi đi quanh phòng một vòng. Những thi thể mặc vest đen đều xăm hình nửa rồng nửa rắn trên tay, nhóm người còn lại thì không nhìn ra thân phận, có thể là người của Thợ Đồng Hồ hoặc người của Joker.

Tôi vào toilet kiểm tra, có một đống tro giấy, đã không còn nhìn ra mặt chữ, dùng tay sờ thử, thấy tro còn ấm, tôi nói: "Xem ra đám người này chỉ mới rời đi."

Tập đoàn Phong Thiên quả nhiên là xảo quyệt, vừa thấy bị lộ liền dời đi. Lúc này có tiếng đội phi hổ bên ngoài quát: "Ai, đứng lại!"

Tôi và Tiểu Đào lao ra, chỉ thấy một bóng người phụ nữ mặc quần áo bó sát vụt qua thật nhanh. Đội phi hổ nổ súng cảnh báo, nhưng cô ta không hề dừng lại. Cô ta rất xảo quyệt lao vào giữa đám cảnh sát, đội phi hổ sợ bắn trúng người mình nên không nổ súng.

Tôi dùng động u chi đồng bắt theo cái bóng người kia, một dáng người thon thả yêu kiều, nhịp tim của tôi chợt tăng tốc, là cô ấy!

Động tác tiếp theo của cô ấy càng khiến tôi khẳng định đó là Huyết Anh Vũ. Chỉ thấy cô ta giơ tay phải lên, vung một cái, phi tiêu trong tay bắn ra hạ gục mấy thành viên đội phi hổ.

Có vẻ nhận ra cản sát trang bị áo chống đạn, Huyết Anh Vũ phi tiêu đều trúng bàn chân khiến họ mất đi năng lực hành động.

Đắc thủ, Huyết Anh Vũ lao về phía hành lang, Đao Thần lập tức vọt theo. Tôi cũng chạy lại, thấy cả hai đang giao thủ trong bóng tối, vũ khí Huyết Anh Vũ dùng là phi tiêu, tia lửa tóe lên khắp không trung.

Nhưng có vẻ thực lực chênh lệch, giao thủ chưa đến mười hiệp, Đao Thần tung cước đá trúng Huyết Anh Vũ, cô ta lảo đảo lùi lại phía sau.

"Yêu nữ, để xem ngươi chạy đi đâu!" Giọng Đao Thần có vẻ phẫn nộ, lần trước hắn bị cô ta đâm một dao.

Huyết Anh Vũ cứ thế lùi đến bên cửa sổ, đột nhiên lột mặt nạ xuống, gương mặt kiều diễm đẫm nước mắt, tay ôm bụng, oan ức nói: "Chẳng lẽ ông không biết thương hoa tiếc ngọc chút nào sao?"

Thấy cô ấy bị đánh đến phát khóc, tim tôi nhói đau, 5s sau Đao Thần mới mở miệng: "Ngươi đang làm ô nhục 4 chữ thương hoa tiếc ngọc!"

Đột nhiên Huyết Anh vũ nhếch mép, bàn tay xuất hiện một quả bóng to như trứng gà, ném xuống đất, lập tức khói mù bay lên tràn ngập: "Lão già không biết ái tình này!" Sau tiếng cười của cô ta là tiếng kính vỡ.

"Cẩn thận có độc!" Đao Thần dùng áo choàng che mũi, đám khói này chỉ gây mất tầm nhìn chứ không có độc.

Chờ khói mù tan hết, chúng tôi phát hiện cửa sổ đã bị vỡ, một cái móc sắt móc vào khung cửa, nối xuống dưới là đoạn dây thừng leo núi. Bóng người Huyết Anh Vũ nhanh như cắt biến mất trong bóng đêm.

Đao Thần nghiến răng đá vào tường một cước, xoay người đi ra. Vừa rồi không chỉ có tôi, mà bản thân hắn cũng bị Huyết Anh Vũ lừa. Chuyện này sau đó nghĩ lại thật nực cười, nhưng chỉ cần là đàn ông, đối mặt với sự đáng yêu của cô ta, thật rất khó mà xuống tay.

Lương cảnh quan và Tiểu Đào lúc này chạy tới hỏi sao vậy. Tôi kể lại chuyện vừa xảy ra, Huyết Anh Vũ trước giờ hành động đơn độc, đám lâu la chết ở đây không phải do cô ấy làm, nếu không thì đâu cần hiện thân vô ích.

Lương cảnh quan hỏi: "Có cần xem thi thể chút không?"

"Có!" Tôi gật đầu.

Những cái xác này đều chết trong khoảng 1 tiếng đổ lại, nhiều tên tay còn để vào chốt an toàn súng lục. Tôi lục người chúng cũng chẳng thấy gì, điện thoại hay ví tiền cũng không, đại khái là có người đã dọn dẹp qua.

Cởi giày một tên mặc đồ du khách, sau đó nhìn tiếp một tên khác, cả hai đế giày đều dính bột màu xám. Tôi cẩn thận nhận định: "Hình như là xi măng! Ngoài ra còn có vôi bột."

"Xem ra chúng từng ở một công trường đang thi công." Tiểu Đào phân tích.

Bảo Băng Tâm lấy mẫu về xét nghiệm, tôi quan sát kỹ lại một lần xem có bỏ sót gì không.

Sau đó tất cả quay về cục, cắt cử một nhóm ở lại thu dọn hiện trường. Băng Tâm xét nghiệm cả đêm, thành phần trên đế giày người chết ngoài xi măng với vôi bột ra thì còn có cả muối kết tinh, muối này là muối tự nhiên.

Tôi lập tức có phản ứng, là nước biển!

Lúc này Lương cảnh quan xách một túi lớn đồ ăn khuya đi vào: "Cảnh sát đại lục mọi người cũng liều mạng nhỉ! Đã 3h sáng rồi đấy, ăn đi rồi nghỉ ngơi."

Mặc dù tôi cũng rất đói, nhưng chủ yếu là mệt mỏi quá độ, hai hôm nay không ngủ đủ giấc, đầu óc đã có phần mơ hồ, Tiểu Đào với Băng Tâm cũng đang ngáp ngắn ngáp dài.

Nhưng từ lúc trở thành cố vấn tới nay, cơ thể tôi đã sớm thích ứng với sinh hoạt này. Đưa kết quả xét nghiệm cho Lương cảnh quan, tôi nói: "Bờ biển Macao có chỗ nào có công trình đang thi công không?"

Lương cảnh quan nói: "Nhất thời làm sao nhớ nổi, hiện giờ các ban bệ đều nghỉ rồi, sáng mai tôi sẽ điều tra. Tôi nay cố gắng nữa cũng vô ích, tôi thấy mọi người nên nghỉ ngơi sớm đi."

Chương 706: Cạm bẫy dưới đường hầm

Trong lòng có tâm sự nên đêm đó tôi ngủ chẳng yên, sáng hôm sau tỉnh dậy hai mắt cay xe, người ê ẩm đau nhức. Tiểu Đào lại gần nói: "Đau người à, để em xoa bóp cho."

"Không cần đâu." Tôi xua tay.

Không cho tôi phản bác, nàng đặt tay lên vai bắt đầu bóp. Lực bóp vừa phải, hết sức thoải mái. Bóp xong tôi cũng đáp lễ xoa bóp lại cho nàng, Tiểu Đào nhắm nghiền mắt phát ra tiếng rên. Giờ phút này ở trước mặt tôi, nàng đã tháo bỏ lớp ngụy trang kiên cường, chỉ là một cô gái yểu điệu thục nữ, càng khiến cho người ta mê đắm.

Trầm mặc một hồi, tôi nói: "Tiểu Đào, có chuyện anh cần thẳng thắn với em."

"Anh nói đi!"

"Cứ mỗi lần Huyết Anh Vũ xuất hiện, anh đều có cảm giác rất lạ, tim đập nhanh. Có điều anh thề thật sự không thích cô ta, chỉ có thể nói là...haiz, cũng chẳng biết diễn tả cảm giác đó như thế nào." Tôi ấp úng.

Nói xong, lập tức tôi thấy hối hận, tại sao lại phải thú nhận chuyện này? Nhưng thật tình tôi không muốn lừa dối Tiểu Đào, nàng có giận cũng phải nói thật.

Tiểu Đào chợt cười: "Đàn ông các anh thật giống nhau, vừa trông thấy phụ nữ đẹp là...cô ấy rất xinh đẹp ư?"

Thì ra Tiểu Đào chưa thấy mặt Huyết Anh Vũ bao giờ, tôi chẳng biết nói thế nào, bèn chống chế: "Có lẽ cô ta có nước thuốc gì đó, có tác dụng mê hoặc đàn ông." Thực ra trong lòng tôi hiểu rõ, sự hấp dẫn của cô ấy không nằm ở nước thuốc mà từ xương đã toát ra vẻ kiều diễm, cô ấy là một yêu tinh sống.

"Vậy anh nhất định phải cẩn thận nha! Trước có vụ án thế này, tội phạm là gái đẹp dụ dỗ cảnh sát nam, khiến anh ta biến chất. Đây là em đọc được trên báo, dù sao thì trong chữ sắc có bộ đao, ngàn vạn lần chớ trúng chiêu." Tiểu Đào căn dặn.

"Anh biết!" Tôi nói: "Mà sao em hiền thế, không nổi giận với anh à?"

Tiểu Đào xoay người, dúi tay vào trán tôi: "Giờ đang là lúc phá án, nếu là bình thường anh nói thế em chắc chắn sẽ nổi giận. Dù gì em cũng là con gái, chờ vụ án kết thúc em sẽ ghen cho anh xem."

Tôi xấu hổ không thôi, Tiểu Đào bổ sung: "Anh coi chừng đấy, đừng có mà phạm vào cái này, nếu không em không bao giờ tha thứ."

"Yên tâm, hôm qua là bất ngờ không kịp chuẩn bị. Lần sau gặp cô ấy anh nhất định mang theo thuốc giải độc." Tôi gật đầu, chân thành nói.

"Anh nói vậy thì em yên tâm rồi, giờ không còn sớm nữa, chúng ta tới cục đi."

Ăn qua loa bữa sáng, chúng tôi đến cục, Lương cảnh quan đã tới từ sớm, đang kiểm tra dấu vết tội phạm. Chờ đợi là vô cùng sốt ruột, chúng tôi tạm thời ngồi trong phòng làm việc, Tôn Lão Hổ với Vương Nguyên Thạch châm thuốc hút hết điếu này đến điếu khác. Băng Tâm không chịu được khói thuốc chạy ra mở cửa thì đúng lúc Lương cảnh quan đi vào. Lương cảnh quan hưng phấn nói: "Các vị, tìm được rồi. Có ngọn hải đăng cũ được xây dựng lại trên bãi biển

bên cạnh con đường phía đông bắc Taipa. Có thể hung thủ đang ẩn náu ở đó."

"Đi!" Tiểu Đào đứng dậy nói.

"Chờ đã!" Tôn Lão Hổ lên tiếng: "Nếu đúng là Thợ Đồng Hồ ở đó, không tránh được một trận công kích, tổ đặc án đi trước, ta dẫn đặc nhiệm theo sau tiếp ứng. Tất cả hãy trang bị dụng cụ bảo vệ!"

Tôi bổ sung: "Dẫn hai chuyên gia bom mìn theo nữa."

Chúng tôi lên đường, lúc lái xe ra khỏi bãi, thấy Đao Thần đứng ở ven đường, Tiểu Đào dừng xe. Đao Thần mở cửa bước lên, Tiểu Đào trêu: "Hay là ông gia nhập tổ đặc án luôn đi!"

Đao Thần lạnh nhạt nói: "Thân phận trói buộc, hành động sẽ bất tiện."

Nửa tiếng sau, chúng tôi tới bờ kè đông bắc đường Taipan, Tiểu Đào cho xe chạy chầm chậm, tôi nhìn ra phía biển tìm kiếm, một ngọn hải đăng xuất hiện trong tầm mắt, hỏi: "Là cái kia sao?"

Trong bộ đàm vang lên tiếng Lương cảnh quan: "Đúng, chính là nó."

Hai chiếc xe nối đuôi nhau rẽ vào một đường nhỏ, không lâu lắm thì đi tới phía dưới ngọn hải đăng. Đây là một vùng đất trống, tòa hải đăng lặng lẽ đứng sừng sững, xung quanh là biển khơi bao la. Đây là lần đầu tiên tôi được nhìn thấy biển, hồi bé chẳng được đi du lịch bao giờ.

Tất cả đều mặc áo chống đạn khiến người phình ra, Lương cảnh quan dẫn hai cảnh sát đi trước, theo sát phía sau là Tiểu Đào, Đao Thần và Tống Tinh Thần. Cặn bã chiến đấu là tôi và Băng Tâm đi cuối cùng.

Lương cảnh quan đã văng cánh cửa gỗ mục nát, khung cảnh bên trong lộ ra giống như tiến vào một tòa nhà cũ. Trong phòng tối om, cánh quạt thông gió xoay tròn, hắt ánh mặt trời le lói.

Tôi trông thấy một cái hòm gỗ dùng làm bàn tạm thời, trên đó có vài đồ hộp, cầm lên ngửi: "Thức ăn còn rất mới, hôm qua chúng vẫn còn ở đây."

"Lại vồ hụt?" Tiểu Đào nhíu mày.

Lúc này bộ đàm Tiểu Đào vang lên tiếng Lão Hổ: "A đội a đội, bên đó tình hình thế nào, có cần bọn ta vào không?"

Tiểu Đào đáp: "Không gặp kẻ địch, xem ra đã tạm thời dời đi. Mọi người ở yên chờ lệnh!"

"Đã rõ!"

Băng Tâm cười: "Tiểu Đào tỷ tỷ lên làm chỉ huy cha muội, đúng là gió nước luân chuyển."

Bên cạnh có một cầu thang bằng gỗ, tôi với Tống Tinh Thần đi lên, là một sân thượng nhỏ, trên đó có một phòng điều khiển và một nhà kho. Chúng tôi phát hiện trong nhà kho một cái giường lo xo, một thùng đồ hộp lớn, linh kiện và đồ chơi bằng cót vương vãi đầy đất, trên cái giá bên phải cửa ra vào tôi tìm được một thùng thuốc nổ.

"Không sai, Thợ Đồng Hồ quả nhiên từng ở đây."

Tiểu Đào ở phía dưới kêu: "Bọn em tìm được một đường hầm."

Tôi và Tinh Thần vội đi xuống, bọn họ tìm được một cánh cửa phía sau cái hòm, là một đường hầm tối om om. Lương cảnh quan nghi ngờ hỏi: "Đường hầm này không nên có mới phải chứ nhỉ."

Chúng tôi đều đổ dồn ánh mắt về phía anh ta, Lương cảnh

quan giải thích: "Căn cứ vào kiến trúc thông thường của bến tàu, hải đăng không được phép có đường hầm."

Nhìn bậc thềm đã tổn hại cùng mặt tường bong tróc, tôi nói: "Đường hầm này đã lâu đời rồi, có thể là xây cùng lúc với ngọn hải đăng."

Lương cảnh quan suy nghĩ một lát, nói: "Có thể mọi người không biết, từ những năm 50, Macao vẫn là một trạm trung chuyển buôn lậu ma túy của nước Anh, tôi nghi đường hầm này có từ thời đó, là một nhà kho bí mật."

Tiểu Đào phất tay: "Đi xuống xem một chút."

Tôi ngăn lại: "Chờ đã, gọi tổ Tôn thúc vào đã đề phòng bất trắc."

Lát sau Tôn Lão Hổ dẫn theo tốp đặc nhiệm mặc quần áo rằn ri, trang bị đầy đủ vũ trang xông vào. Tất cả ở đó đợi lệnh, Tôn Lão Hổ cũng thay một bộ rằn ri, tôi nghe Vương thúc nói, hồi mới ra trường, cả hai đã từng tương giao một thời gian trong đội võ cảnh.

Thăm dò đường hầm không cần nhiều người, tôi đề nghị mình, Tinh Thần và Đao Thần xuống là đủ, bởi chúng tôi không cần đèn pin. Tiểu Đào không yên tâm, nhất định đòi đi cùng, Lương cảnh quan cũng đòi đi, anh ta nói bảo vệ chúng tôi là chức trách của mình.

Tôi bảo những người khác ở lại, năm chúng tôi chậm rãi đi vào trong.

Xuống bậc thang là một lối đi dài, hai bên tường phủ đầy rêu loang lổ, đá dưới chân cũng nhẵn bóng. Cuối lối đi là một hầm trú ẩn rộng rãi, bên tường có công tắc, tôi giơ tay bật lên, từng hàng bóng đèn nháy mắt sáng trưng. Đối diện chúng tôi là cửa sổ bằng

kính ở tầm cao 2m, Thợ Đồng Hồ ngồi trong đó, giơ loa lên nói: "Hoan nghênh các vị quang lâm hàn xá!"

"Chết tiệt, lại là cái bẫy!" Tiểu Đào mắng. Đúng lúc này thì sau lưng chúng tôi vang lên tiếng nổ...

Chương 707: Căn hầm thiếu dưỡng khí

Chỉ nghe thấy ầm ầm, cả căn hầm rung chuyển, ánh đèn chớp tắt mở liên tục, ngay sau đó một đám bụi khói tràn vào từ lối đi.

Chấn động của vụ nổ không làm chúng tôi bị thương, thì ra Thợ Đồng Hồ đã tính toán chuẩn lực nổ đủ để phong tỏa lối vào. Tiếp đó hắn ấn một cái nút, tiếng lạch cạch vang lên, cánh cửa sắt hạ xuống khiến đường thoát của chúng tôi gần như không còn.

Nhìn cánh cửa kín như bưng, tôi kinh hãi, đây có nghĩa là một không gian kín, khả năng tiếp theo mới là trò hay thực sự.

Đao Thần nhặt một viên đá dưới đất lên, ném thẳng về cửa kính. Viên đá vỡ tan, nhưng nó chỉ để lại một dấu mờ mờ trên kính, Thợ Đồng Hồ cười lớn: "Thiên vương đại nhân, đừng phí công vô ích, đây là kính công nghiệp, đạn bắn cũng không thủng đâu."

Bộ đàm của Tiểu Đào vang lên, ấn nút nghe, Tôn Lão Hổ gấp gáp hỏi: "Sao vậy Tiểu Đào, tự nhiên có vụ nổ, mọi người có làm sao không?"

"Bọn tôi..."

Tiểu Đào mới chỉ nói được hai chữ, đột nhiên có tiếng rít chói tai, tín hiệu âm thanh bị cắt đứt. Tôi nghĩ ở đây nhất định có giấu thiết bị làm nhiễu sóng.

Thợ Đồng Hồ cười gằn: "Hoàng tiểu thư, gọi điện trong lúc người khác đang nói chuyện là hành động rất mất lịch sự!"

Bị chọc giận, nàng nghiến răng giơ súng về phía cửa kính, bắn liền hai phát. Thợ Đồng Hồ cười nhạo: "Phải nói bao nhiêu lần nữa các người mới chịu hiểu, giờ các người đã là thú trong lồng, có vùng vẫy thế nào cũng vô ích."

Tôi hỏi: "Rốt cuộc ngươi muốn gì?"

"Muốn các ngươi phải chết!" Hắn dữ tợn nói: "Lần trước bị các ngươi làm nhục, ta còn chưa tính sổ. Lần này lại tới để ngăn cản hành động của ta, cái tổ đặc án của các ngươi đúng là dai như đỉa. Cho nên chi bằng tốn công một lần, giải quyết hết đám các ngươi ở đây cho nhẹ đầu."

Tiểu Đào nói: "Ngươi cho rằng giết chúng ta thì tổ đặc án không tồn tại nữa ư? Nên nhớ, đối thủ của ngươi là toàn bộ cảnh sát nhân dân Trung Hoa!"

"Hừ, chết một tên thì đỡ một tên, đừng nhiều lời. Tiếp theo các ngươi nên chuẩn bị tinh thần đón nhận trò chơi ta sắp xếp cho các ngươi."

Thợ Đồng Hồ kéo cái cần điều khiển xuống, chỉ thấy cửa kính dưới chân tường hé ra một cái động nhỏ, hàng loạt món đồ chơi lắc lư lắc lư đi ra, những món đồ chơi này đều được quấn chất nổ, phát ra những tiếng kêu quái đản.

Đao Thần nhanh chóng nhặt một đống đá vụn, đưa cho Tinh Thần phân nửa, nói: "Đừng để những thứ này tới gần."

Sau đó hắn giơ tay ném, một món đồ chơi bị trúng ngã ra đất, nháy mắt liền phát nổ. Cả hai liên tiếp ném, tiếng nổ liên hoàn đinh tai nhức óc, ánh lửa đỏ rực cả căn hầm.

Tôi để ý thấy thủ pháp ném ám khí của hai người này như từ một khuôn đúc ra, có lẽ Tống Tinh Thần đã sớm nhận ra điều này từ lâu nên mới gọi hai tiếng tiền bối. Đến giờ thì tôi chắc chắn,

nhất định Đao Thần có mối liên quan với Tống gia.

Hai người liên thủ, trong nháy mắt đã quét sạch đám đồ chơi, Thợ Đồng Hồ vỗ tay: "Xuất sắc! Mà chắc đá các ngươi đã dùng hết rồi nhỉ, nhưng trò vui còn rất nhiều cơ!"

Hắn kéo cần điều khiển tiếp theo xuống, từ hai bên tường lại chui ra cả đống đồ chơi, cấu tạo căn hầm hình chữ nhật, lần này nếu như lại làm chúng phát nổ thì sẽ ảnh hưởng tới chúng tôi.

Thời gian cấp bách, không có chỗ cho suy nghĩ nhiều, Tiểu Đào la lên: "Lương cảnh quan, dùng súng bắn chúng!"

Lương cảnh quan đang ngây người lập tức đáp ứng: "Được!"

Cả hai chia nhau ra nổ súng, bắn tan một đám đồ chơi. Nhưng số lượng của chúng quá nhiều, rất nhanh thì đã hết đạn. Đao Thần nói: "Đừng bắn nữa, sẽ làm bị thương người mình!"

Mắt thấy tất cả sắp bị bao vây, tôi nhớ lời của chuyên gia chất nổ hôm qua, bèn nói: "Chúng được kích nổ bằng hệ thống cân bằng động, chạm vào chúng cũng không nổ, ngã ra mới nổ."

Đao Thần lập tức có phản ứng, nhặt hai món đồ chơi lên, chúng cử động liên tục trong tay, hắn nói: "Để ta tạo một khoảng trống cho mọi người có chỗ đặt chân đã."

Đao Thần ném vào góc tường, món đồ chơi phát nổ tạo ra một khoảng trống, hắn hô: "Qua bên kia!"

Phía trước chúng tôi là rất nhiều món đồ chơi đang di chuyển, muốn qua đó chỉ có cách nhảy. Nhưng khoảng cách này quả thật có hơi xa, môn nhảy xa tôi học ở trường cũng không xa tới vậy. Lúc này Tống Tinh Thần đặt hai lòng bàn tay vào nhau, nói: "Tiểu thiếu gia, giẫm lên tay ta, ta đưa ngươi đi."

Tôi biết lúc này không có thời gian để do dự, liền gật đầu. Hít

sâu một hơi, chạy lấy đà, giẫm lên tay Tinh Thần, hắn dùng lực hất tôi đi, bay qua đám đồ chơi, rơi xuống khoảng đất trống. Tôi ngã lăn, lưng đau ê ẩm.

Tiểu Đào và Lương cảnh quan cũng được Tinh Thần giúp sức nhảy qua, cuối cùng là hắn và Đao Thần vọt nhẹ nhàng sang. Sau lưng hai hàng đồ chơi đang di chuyển tới gần nhau, Đao Thần bảo chúng tôi tụm lại, hắn nhấc áo choàng lên che kín mọi người.

Nín thở chờ đợi, bên ngoài áo choàng đột nhiên vang lên tiếng nổ mạnh, liên hoàn đến mười mấy giây, mảnh vụn văng vào áo choàng rơi xuống đất.

Nguy hiểm đã được giải trừ, Đao Thần buông áo choàng xuống, toàn bộ mặt đất trong căn hầm đã biến thành màu đen, đầy khói với mảnh vụn.

Thợ Đồng Hồ lại tiếp tục vỗ tay, hắn đã có tính toán từ trước, cười nói: "Đúng là chó cùng rứt giậu, rất đặc sắc! Có điều các ngươi đã chặt đứt chính đường sống của mình rồi."

Hắn thao tác gì đó trên mặt bàn, bờ tường trồi ra một thiết bị chớp đỏ liên tục, trông giống như vòng tròn, sau đó hắn vẫy tay với chúng tôi: "Xuống âm tào địa phủ thay ta vấn an Cảnh Vương Gia đi!"

Dứt lời hắn biến mất sau cánh cửa kính, Tiểu Đào hỏi: "Đó là cái gì, bom à?"

"Vật này cách mặt đất phải đến 2m, nếu như là bom thì không cần để ở cao như vậy..."

Lương cảnh quan nói: "Khả năng hắn chỉ đơn thuần là sợ bị chúng ta tháo gỡ."

Để ý thấy đèn đỏ trên cái vòng nháy càng ngày càng nhanh, lòng cũng thắt lại, nếu như nó đúng là quả bom, e là đã hết đường

cứu vãn. Bỗng Tiểu Đao ôm ngực ho khan: "Khó thở quá!"

Lương cảnh quan cũng nói theo: "Tôi cảm giác ở đây quá thiếu oxy."

Tôi nhớ lại lời của Thợ Đồng Hồ, quay qua nhìn tấm cửa sắt, lối ra đã bị phong tỏa, hắn cần gì dùng đến cái cửa sắt này nữa? Trong nháy mắt tôi hiểu ra: "Vụ nổ liên hoàn vừa rồi đã đốt cháy hết oxy, hắn muốn chúng ta ngạt thở mà chết! Thứ kia không phải bom, bởi nơi này vốn thiếu oxy lại còn bị nổ."

Đao Thần lạnh lùng: "Quá xảo quyệt, hiện giờ ngay cả ta cũng vô kế khả thi!"

Tôi nói: "Oxy có hạn, chúng ta ngồi xuống, đừng làm động tác mạnh, chờ cứu viện đi!"

Chương 708: Hắc đao mở đường sống

Năm phút trôi qua, chúng tôi cảm thấy thật sự khó thở, nhưng tiếp viện vẫn chưa thấy đâu. Tiểu Đào đã ngã ra đất, mồ hôi lạnh toát đầy, cố sức hô hấp nói: "Tóng Dương, khả năng em không trụ được nữa."

Tôi rất muốn nói với nàng đừng nản chí, nhưng lời không cất lên được, bản thân mình cũng đang ở trạng thái thiếu oxy trầm trọng.

Đao Thần chợt nói: "Nếu một người chết, có lẽ sẽ đủ oxy cho những người còn lại chờ đến khi tiếp viện tới. Vừa nói hắn vừa giơ đao lên, tôi hô: "Không! Đừng làm chuyện vô nghĩa!"

Tay cầm đao của hắn đột nhiên rơi xuống, không ngừng run rẩy. Hắn cũng giống mọi người, đã lâm vào tình trạng thiếu oxy trầm trọng, dưới hoàn cảnh này thì dù thân thủ cỡ nào cũng bó tay. Tôi dùng hết sức tàn nói: "Ngàn vạn lần đừng buông xuôi, nếu hôn mê do thiếu oxy, cơ thể con người vẫn có thể chống đỡ được 5p. Nhất định bây giờ Tôn thúc đang cố gắng đào bới lối vào, chúng ta vẫn còn hy vọng!"

Dưới tuyệt cảnh, ý chí là rất quan trọng, tôi không nói cho họ biết một điều, đại não thiếu oxy trong thời guan dài, dù có cứu được cũng biến thành người thực vật.

Cố gắng vắt óc xem có cách gì cứu được mọi người, chợt tôi nghe tiếng nước chảy tí tách. Đứng dậy bỗng thấy người mất thăng bằng, trước mắt biến thành màu đen, vất vả lắm mới tìm được bờ tường đang rỉ nước.

Phảng phất trông thấy một tia hy vọng, tôi phất tay yếu ớt: "Tới đây!"

Chúng tôi gần như là bò đến chân tường, vụ nổ ban nãy có lẽ đã phá vỡ ống nước, tôi đưa tay nếm thử, là nước lọc, nói: "Nghĩ cách lấy thêm nước."

Tiểu Đào hỏi: "Lấy nước làm gì?"

Giọng tôi ngày càng trở nên yếu: "Nước có thể điện phân ra oxy và hydro, giúp chúng ta chống đỡ thêm một hồi."

"Nhưng lấy điện ở đâu ra? Trong này có bóng điện nhưng tít trên cao."

"Pin bộ đàm của em!" Tôi nói.

Mọi người thoáng cái phấn chấn, Lương cảnh quan bỏ mũ, cởi áo sơmi nhét vào, Đao Thần thì dùng đoản đao đâm liên tục vài bức tường, nước chảy càng lúc càng nhiều.

Tôi tháo pin trong bộ đàm ra, tìm hai sợi dây điện nhỏ của bộ đàm nối chúng với hai điện cực. Còn cần một miếng kim loại nữa, Lương cảnh quan móc ra một bao thuốc lá, gấp giấy bạc thành một miếng điện cực.

Cắm hai điện cực âm và dương vào trong nước, điện cực xuất hiện một ít bọt nhỏ, gương mặt tím tái của Tiểu Đào hiện ra nụ cười: "Tống Dương, có tác dụng rồi. Anh thật tuyệt vời!"

Tôi cười nhạt: "Vận dụng kiến thức vật lý với hóa học thôi."

Nguồn điện trong pin có hạn, lượng oxy được điện phân ra không nhiều, chỉ có thể làm dịu đi sự khổ sở của chúng tôi một chút.

Bên ngoài có tiếng đào đất, không ai lên tiếng, lặng lẽ ngồi

chờ. Chợt cánh cửa sắt vang lên tiếng gõ, giọng Tôn Lão Hổ truyền tới, nghe như cách rất xa, có thể biết tấm cửa sắt này dày như thế nào.

Tôn Lão Hổ hét: "Mọi người có trong đó không?"

Thấy pin sắp dùng hết, tôi đi ra dùng sức gõ cửa, nói với bên ngoài: "Oxy không đủ, mau khoan một cái lỗ!"

"Cái gì?"

Cửa sắt quá dày, tôi nói 3 lần Tôn Lão Hổ mới nghe rõ, người quá yếu, tôi ngồi bệt xuống. Nhìn lên, cái thiết bị quái dị kia đã không nhấp nháy nữa, đèn đỏ hiện lên kéo dài, xem ra nó là một thiết bị đo nồng độ oxy trong không khí.

Một phút sau, bên ngoài vang lên tiếng rầm rầm, đặc nhiệm đang dùng máy khoan chuyên dụng khoan tường, lòng tôi thầm cầu mong họ nhanh hết sức có thể.

Tiếng mũi khoan càng ngày càng gần, cánh cửa đột nhiên tóe ra tia lửa, một cái lỗ đã xuất hiện trên bề mặt. Do áp suất bên trong phòng kín thấp nên không khí lập tức tràn vào, mọi người sung sướng hít thở, Tôn Lão Hổ hô: "Mọi người không sao chứ?"

"Ổn rồi!" Tôi đáp: "Nghĩ cách mở cửa ra đi."

"Cánh cửa này quá dày, phải dùng bộc phá, mọi người cố gắng tránh thật xa ra." Tôn Lão Hổ căn dặn.

"Được!"

Đúng lúc này, chợt nghe tít một tiếng, năm người chúng tôi đồng thời ngẩng đầu. Chỉ thấy đèn đỏ của thiết bị trên tường biến thành màu xanh, trong lòng tôi tức khắc có linh cảm chẳng lành.

Hai bên vách tường chợt vang lên đùng đùng, lớp gạch bên

ngoài đổ sụp, hiện ra hai tấm kim loại, nhanh chóng ép vào giữa. Nháy mắt tôi hiểu ra, thiết bị đo oxy kia là để đưa chúng tôi vào tử địa, một khi oxy tràn vào, nó sẽ kích hoạt phương án 2, Thợ Đồng Hồ thiết kế quả là cẩn thận.

Nghe tiếng động, Tôn Lão Hổ hô to: "Xảy ra chuyện gì?"

Tôi đáp: "Tôn thúc, hai vách tường đang ép lại, đừng cho nổ vội, Thợ Đồng Hồ còn đang ở quanh đây, bắt được hắn sẽ hóa giải được cơ quan này."

Tôn Lão Hổ đáp: "Ta để một tốp ở lại công phá, còn lại đi bắt người!"

Hai tấm kim loại rất nhanh đã ép lại chỉ còn khoảng cách 1m, Đao Thần bỗng ra lệnh: "Tinh Thần, ngươi nhảy lên dùng đao phá thử cửa kính kia, nói không chừng có thể thoát ra. Ở đây có ta chống đỡ."

Tống Tinh Thần cắn môi nhìn tôi, tôi gật đầu một cái, hắn liền leo lên vách tường, hai chân chống hai bên, rút đao chém vào cửa sổ kính.

Đao Thần dùng hai tay chống hai bên tường sắt, tôi có thể nghe thấy tiếng xương răng rắc chịu lực, Tiểu Đào nghiến răng: "Cùng làm!"

Chúng tôi dùng hai tay ra sức chống đỡ, tôi có cảm giác như sắp bị ép vỡ, bắp thịt như đứt đoạn. Thực ra với sức bốn người chúng tôi căn bản là không chống đỡ nổi, việc hai vách tường ép chậm lại do một nguyên nhân khác, đó là gạch đá tạo thành lực cản. Nhưng kết cấu của gạch rất yếu, dưới sức ép lớn vỡ vụn liên hồi, không gian càng ngày càng bị bó hẹp.

Bỗng có tiếng kính vỡ vang lên, ai nấy kinh ngạc, vui mừng nhìn lên, Tống Tinh Thần đã đập vỡ cửa kính, dùng hai chân đạp.

Đạp tung cửa kính, hắn lập tức chui vào phòng điều khiển. Tinh Thần nhìn bảng điều khiển nói: "Ta không biết phải làm thế nào! Ai lên đây đi."

"Không được, một người buông tay, tất cả sẽ chết!" Tôi hô.

Tống Tinh Thần cắn răng: "Tiểu Thiếu Gia, ta đổi mạng cho ngươi!"

Lương cảnh quan bỗng nảy ra sáng kiến: "Chặt đứt nguồn điện, hoặc nghĩ cách khiến hệ thống điện bị chập."

Tống Tinh Thần quan sát xung quanh, dùng tay đập bảng điều khiển, lôi hai sợi dây điện ra, chập vài nhau, tia lửa điện lập tức văng tung tóe, chỉ nghe cạch một tiếng, cơ quan dừng lại, sức ép đã biến mất.

Tôi thở dốc thật mạnh, cảm giác hai tay đã mất tri giác, Tiểu Đào, Lương cảnh quan đã ướt đẫm mồ hôi, cả Đao Thần cũng đang thở dốc.

Tôn Lão Hổ ghé vào lỗ cửa hô to: "Mọi người sao rồi?"

Tôi nói: "Tôn thúc, không cần cho nổ nữa, bọn con tìm được đường thoát rồi."

Tôn Lão Hổ đáp: "Được, vậy tốt quá rồi! Ta cũng nói cho mọi người một tin tốt, đã bắt được Thợ Đồng Hồ, nói đúng hơn là đã tiêu diệt!"

Chương 709: Thợ Đồng Hồ bị tiêu diệt.

Ở đây quá nguy hiểm, phải mau chóng rời khỏi. Chúng tôi leo lên bức tường, Tống Tinh Thần ở trong lôi từng người vào. Tôi quay đầu nhìn lại, hai vách tường kim loại dưới kia được tháo từ máy ép công nghiệp, quả thật là quá điên cuồng, chế tạo ra nó cần tài lực và nhân lực lớn, dĩ nhiên là Thợ Đồng Hồ có đủ tài nguyên.

Tôi thật muốn biết, nếu hắn phát hiện cơ quan mình dày công chế tạo lại không giết được chúng tôi, hắn sẽ cảm thấy thế nào?

"Cửu tử nhất sinh! Xem ra vận khí không tệ." Đao Thần phóng khoáng cười ha hả.

"Chắc là ăn theo hào quang Tống Dương ." Tiểu Đào cũng cười.

"Không, là cố gắng của tất cả mọi người." Tôi xoa trán.

Phía sau phòng điều khiển có một cánh cửa, tôi đẩy ra, có một lối đi mới được đào, trên tượng dựa cái thang. Chúng tôi leo cái thang, đẩy cánh cửa sắt, phát hiện mình đã tới bãi cát cách ngọn hải đăng 20m.

Phía xa là toán đặc nhiệm ôn súng trường QBZ 95, chúng tôi nhìn qua thì thấy xác của Thợ Đồng Hồ nằm đó, một tay còn đút trong túi ngực.

Thì ra Thợ Đồng Hồ đoán được chúng tôi tới đông, liền bỏ trốn thì đúng lúc gặp phải đặc nhiệm, cảnh sát quát hắn giơ tay lên, hắn lại cho tay vào túi ngực, lập tức bị bắn chết tại chỗ.

Tôi ngồi xuống, kéo tay hắn trong túi ngực ra, trong bàn tay là một đồ chơi quấn chất nổ, còn nham hiểm đính đầy mảnh sắt trên đó. Nhóm đặc nhiệm này là lực lượng tinh nhuệ của đại lục trú đóng ở Macao, với tiểu chuẩn Lục quân cấp cao nhất. Họ từng tham gia các cuộc thi cùng quân đội Mỹ và Nga, sức phán đoán và năng lực phản ứng đều kinh người.

Tiểu Đào cười lạnh: "Cái này gọi là tự đào mồ chôn mình. À phải, trong tay hắn có một đám thủ hạ cơ mà, sao lại đơn thương độc mã thế này?"

Tôi suy đoán: "Xét tình hình tối qua ở tập đoàn Phong Thiên, đại khái hắn đã bị tổn thất nặng nề, định chặt đứt hậu hoạ là chúng ta, nhưng thất bại."

Giao món đồ chơi gắn thuốc nổ cho chuyên gia bom mìn, tôi tiếp tục lục soát người Thợ Đồng Hồ, trong túi áo hắn có đầy món đồ chơi linh, linh kiện lặt vặt nhưng không có tác dụng. Bên cạnh đó có một tấm card kim loại, giống tấm mà Lương cảnh quan cho tôi xem hôm trước.

Tấm card có vết tích làm vội vã, trong lòng tôi thầm nghĩ, quả nhiên hắn muốn lên làm thiên vương, đáng tiếc không có đủ thực lực cũng như vận may.

Tôi tìm tiếp, thấy một cái USB, chờ đội Tôn Lão Hổ tới, mượn cái laptop cắm nó vào. Trong USB toàn là ảnh chụp, hình như còn là chụp lén. Vài bức ảnh chỉ có kiến trúc, vài bức có người, tất cả đều mặc vest đen, tôi để ý thấy một trong số đó có hình xăm rồng rắn trên tay.

Tôi xuýt xoa: "Để tìm ra tập doàn Phong Thiên, Thợ Đồng Hồ đã tốn không ít công sức đây."

Bức ảnh cuối cùng là bản đồ Macao, trên đó đánh dấu 10 địa điểm. Tôi nhìn lướt qua, một địa điểm chính là chỗ tối qua bị tập

kích, vội hưng phấn nói: "Thật là thu hoạch ngoài ý muốn, đây hẳn là những vị trí của tập đoàn Phong Thiên."

Tiểu Đào nói: "Vậy còn chờ gì nữa, chúng ta lên đường!"

Lương cảnh quan xen vào: "10 địa điểm này gần như trải rộng khắp Macao, để tôi gọi điện về cục, điều thêm người tới mấy địa điểm gần đó."

Tôn Lão Hổ nói: "Tốt nhất là hành đồng cùng lúc, tránh việc bọn chúng nghe phong thanh mà bỏ trốn."

Ở đây có tổng cộng 5 chiếc xe, chúng tôi chia thành 5 nhóm chạy tới 5 điểm đánh dấu, cảnh sát trong cục thì tới 4 điểm còn lại. Tôi, Tiểu Đào, Tinh Thần một xe; Băng Tâm đi cùng Đao Thần, con bé sẽ phụ trách việc liên lạc, còn với thực lực của Đao Thần, bảo vệ Băng Tâm thì không phải suy nghĩ.

Gửi bức ảnh bản đồ cho tất cả mọi người, ai nấy lập tức lên đường, tôi và Tiểu Đào nhắm tới một tòa nhà cũ trên đường Keep Sea, ở đó đợi lệnh, trong bộ đàm các đội khác cũng lục tục chạy tới địa điểm chỉ định.

Trong lúc chờ đợi, tôi trông thấy một người mặc đồ đen đi ra, nói: "Rất có thể chúng ta đã trúng độc đắc."

Tiểu Đào cười: "Vận may của anh đúng là lớn." Nói xong cầm bộ đàm lên: "Chúng tôi bên này đã phát hiện thành viên trong mục tiêu."

Lương cảnh quan đáp lại: "Đừng hành động vội, để tôi cho cảnh sát khu vực tới tiếp viện."

Đợi một lát thì bộ đàm vang lên, cảnh sát đã tới, hỏi Tiểu Đào địa chỉ cụ thể. Lúc này tôi nghe thấy trong bộ đàm có tiếng tạp điện, ban nãy tôi cũng phát hiện, nhưng không quá lưu tâm.

Thế nhưng hai lần đều xuất hiện thì lại trở thành khả nghi!

Tôi ấn nút phát, la lên: "Sóng bộ đàm khả năng đã bị nghe lén, dùng điện thoại di động liên lạc đi!"

Đúng lúc này trong gương xe xuất hiện một chiếc xe tải xông ngang, dọc đường đâm đụng rất nhiều xe con. Tốc độ của nó rất nhanh, giống như một con tê giác, người đi đường la hét chạy vào trong nhà.

Trên xe tải có một tên lùn vẽ mặt chú hề, toét miệng cười như điên. Tôi bỗng rùng cả mình, tin chắc người đó là Joker, lần nào hắn xuất hiện cũng khiến người ta không thể ngờ tới.

"Mau lái xe! Mau lái xe!" Tôi hô.

Tiểu Đào lập tức cho xe chạy, nhưng vừa ra khỏi chỗ đậu thì xe tải đã xông tới, nhắm thẳng hướng chúng tôi. Rầm một tiếng, túi hơi căng phồng đỡ lấy mặt, tôi cảm giác như đang ngồi trong một chiếc máy giặt lồng ngang, trời đất quay cuống, cuối cùng chiếc xe dừng lại.

Mắt tôi hoa lên, trong đầu như có một bầy ong bay hỗn loạn, không thể nào tập trung suy nghĩ.

Vất vả lắm mới khôi phục thị lực, nhìn sang thấy Tiểu Đào được dây an toàn cố định ở ghế, đầu rũ xuống, đã ngất xỉu, trên trán bị mảnh vụn cào rách. Tống Tinh Thần nằm ở ghế sau, hắn cũng bị thương, khó nhọc gọi: "Tiểu thiếu gia!"

Bỗng cơ thể tôi bị người ta lôi ra thô bạo, Joker mặc bộ đồ gánh xiếc đang hô hào, mặt hắn vẽ trắng bệch, xung quanh mắt tô đậm, nhe cái miệng đầy răng vàng khè nói: "Oa, ngạc nhiên chưa!"

Hắn giơ tay ra, một con dao găm sắc nhọn xuất hiện, tôi kinh hãi nhưng cơ thể chẳng còn chút sức lực nào, căn bản không thể phát động minh vương chi đồng. Joker cắt đứt dây an toàn, túm cổ

áo tôi lôi ra ngoài. Đứng sau hắn là một đám mặc đồ gánh xiếc, đeo mặt nạ Donald, Mickey, The Smurfs, tiểu quái bọt biển, tay cầm súng tiểu liên, đang hoan hô nhiệt liệt.

Chiếc xe tải đậu cách đó không xa, thùng xe đã được mở, đám người này hẳn là chui từ đó ra. Joker dáng người thấp bé nhưng sức lực lại lớn, hắn kéo tôi dậy, chĩa con dao vào mắt tôi, uy hiếp: "Ngươi dám dùng chiêu kia với ta, ta sẽ dùng ma thuật biến con mắt ngươi thành quả anh đào. Lão già bảo ta bắt sống ngươi, nhưng mù một mắt thì cũng không sao, há há há!"

Hắn đẩy tôi ra, tôi loạng choạng đụng vào một tên thủ hạ, tên kia giữ tôi lại, sau đó một tên khác cầm một thứ giống như cái áo định chụp lên người tôi...

Chương 710: Huyết Anh Vũ

Tôi đế ý thấy mặt trong cái áo có bộ thu tín hiệu và mạch điện, có vẻ như có gắn bom, đây cũng là thứ hắn định dùng để khống chế tôi.

Đúng lúc đó thì một bóng người thướt tha rơi xuống chiếc xe sau lưng đám người. Huyết Anh Vũ vẫn mặc bộ đồ bóng bó sát tối qua, đeo mặt nạ chỉ lộ ra đôi mắt, trong tay cầm phi tiêu.

Cô ta vung tay một cái, phi tiêu vút tới, cắm thẳng vào đầu tên đang định mặc áo cho tôi. Cái mặt nạ vịt Donald của hắn nứt toác ra, bên trong là gương mặt được hóa trang, hắn mềm nhũn, ngã xuống.

Gã thủ hạ đứng cạnh thấy vậy vội định tới bắt tôi, tôi phát động minh vương chi đồng, hắn sợ hãi hét lên rồi lui về phía sau.

"Con đàn bà thúi! Tức chết bảo bảo rồi, bảo bảo tức quá, giết nó!" Joker nhảy cồ cồ trên đất, đám thủ hạ liền xoay người nổ súng. Huyết Anh Vũ nhanh như cắt nhảy ra sau một hàng xe hơi, chiếc xe chỗ cô ấy vừa đứng nháy mắt bị biến thành cái tổ ong.

Joker cười điên dại quét súng qua, cửa kính ven đường lần lượt vỡ tan tành. Ngay lập tức, mấy quả bom khói lăn ra từ chiếc xe mà Huyết Anh Vũ nấp, nháy mắt cả con đường đã tràn ngập khói mù. Joker bực dọc ném khẩu súng xuống, rút một cái kíp nổ trong túi ra.

"Chạy mau!" Huyết Anh Vũ hét lên.

Tôi lập tức hiểu ra Joker định làm gì, vội vàng nhào về một bên. Joker bấm nút cho nổ cái áo để giết tôi, tên thủ hạ đang cầm

chiếc áo tan xương nát thịt, máu thịt vụn bắn tung tóe khắp nơi.

Hành vi điên cuồng này thật làm người ta nổi giận. Tiếng nổ kế bên khiến đầu tôi ong lên, tai ù đi, Huyết Anh Vũ lao đến nói gì đó không nghe rõ, cô ta lôi tôi bỏ trốn.

Đầu óc mông lung bị Huyết Anh Vũ kéo đi, đến một khúc quanh tôi mới hoàn hồn, giật tay cô ta ra: "Tôi phải đi cứu Tiểu Đào!"

"Mục tiêu của hắn không phải cô ấy."

Quay đầu nhìn lại, quả nhiên đám người Joker chạy thẳng vào tòa nhà của tập đoàn Phong Thiên, chẳng để tâm đến Tiểu Đào và Tống Tinh Thần. Tôi thở phào nhẹ nhõm, nhưng không tính đi cùng với Huyết Anh Vũ, bởi tôi biết tổ chức có lễ tu la huyết tế gì đó, mục đích Huyết Anh Vũ bắt tôi đương nhiên là giống như Joker.

Đang chuẩn bị sử dụng minh vương chi đồng thì đúng khoảnh khắc tôi xoay người lại, Huyết Anh Vũ đột nhiên sáp mặt lại gần, hôn thật sâu lên môi tôi.

Sự việc quá đột ngột khiến tôi không kịp phản ứng, trong son môi của cô ta hình như có trộn lẫn gì đó, tôi lập tức cảm thấy thần trí mơ hồ, cả người như mộng du, hình ảnh và âm thanh xung quanh trở nên xa vời.

Huyết Anh Vũ vỗ vỗ vào má tôi nói: "Lần này thì đàng hoàng rồi chứ?" Sau đó cởi áo khoác của tôi khoác lên người mình rồi kéo tay tôi đi.

Tôi cứ như người say, bị cô ta lôi đi qua không biết bao nhiêu giao lộ, sau đó đi vào một dãy nhà, tới một căn phòng, tôi hoảng hốt nói: "Đi tìm Tiểu Đào..."

"Cậu đúng là yêu cô ta, dính vong ưu tán do bổn cô nương đặc

chế mà vẫn còn nhớ đến." Giọng nói của Huyết Anh Vũ như gần như xa, cô ấy vươn tay ra dùng sức đẩy nhẹ vào trán tôi một cái: "Ngủ đi!"

Tôi ngã về phía sau, cơ thể vừa chạm xuống giường đã bất tỉnh nhân sự.

Lúc tỉnh dậy tôi phát hiện mình nằm trong chăn, quần áo đã bị lột sạch, chỉ còn mỗi cái quần lót trên người. Các vết trầy xước trên người cũng đã được lau rửa, toàn thân giống như được ai đó tắm.

Bên ngoài cửa sổ là một mảng đèn giữa trời đêm, tôi đi tới cửa chính, phát hiện nó đã được gia cố bằng kim loại, khóa từ bên ngoài.

Lập tức tôi nhớ ra chuyện xảy ra lúc trước, mình bị Huyết Anh Vũ bắt cóc!

Trên tường có treo một bộ quần áo mới tinh, đó là một bộ vest sang trọng, túi ngực cắm hạc giấy. Tôi lấy hạc giấy mở ra, bên trong viết một dòng chữ đầy ý tứ: "Tôi sẽ về thăm anh trễ một chút." Bên dưới không ký tên, chỉ có vết son môi đỏ thắm.

"Khốn kiếp!" Tôi mắng một tiếng, siết con hạc giấy thành viên, lần hành động này thất bại rồi, vừa thoát miệng hùm thì rơi vào hang sói. Hiện giờ nhất định bên Tiểu Đào đang đi tìm, tôi phải nghĩ ra cách thoát đi.

Cửa chính không mở được, cửa sổ cũng bị hàn chết, mà đây là tầng hai mấy, cho dù tôi có mở được cũng không bay được ra ngoài.

Trong phòng bày biện khá cầu kỳ, không giống như là phòng thuê tạm thời. Phòng vệ sinh ở cạnh cửa, tôi đi vào thì phát hiện thì ra quần áo của mình bị ném trong đó, đã rách nát, bám đầy bụi

và máu, đã không thể mặc.

Vội vàng lục soát một chút, điện thoại quả nhiên đã bị lấy đi, nhưng những thứ tôi hay mang trong người như thính cốt mộc, bột rong biển hay tô hợp hương hoàn vẫn còn nguyên. Cho tay vào trong áo, kéo cái túi bí mật móc ra một viên thuốc trong hộp nhựa, tôi bất chợt vui mừng.

Bỏ viên thuốc vào miệng, tôi uống một hớp nước lớn. Thuốc rất nhanh phát huy tác dụng, khiến cho tôi có cảm giác khác lạ. Viên thuốc này là hi vọng duy nhất của tôi, nhưng hiệu lực của nó chỉ có 3 tiếng, bởi vậy cần phải mau chóng thoát đi.

Tôi tắm qua, thay quần áo, rồi ra phòng ngồi nhìn mông lung ánh đèn qua cửa sổ. Tầm 1 tiếng sau thì Huyết Anh Vũ về, cô ấy ăn mặc giản dị như một tỷ tỷ hàng xóm thân thiết, cơ thể tản mát một mùi hương dễ chịu, tóc dài cột đơn giản sau gáy, mặt trang điểm nhẹ. Nhìn gương mặt yêu kiều dễ thương này, người ta vĩnh viễn không thể đoán được rốt cuộc cô ta 40 tuổi hay là 18 tuổi.

"Cũng thật đàng hoàng đấy, đói không?"

"Hơi hơi!" Tôi đáp.

Huyết Anh Vũ đưa tôi một hộp đồ ăn nhanh, mở ra bên trong là một phần đồ ăn phong phú, nhưng chỉ có thìa, chắc sợ tôi sẽ dùng đũa làm vũ khí.

Nhìn hộp đồ ăn ngẩn người, Huyết Anh Vũ ngồi xuống cạnh tôi, sáp lại gần nói: "Nghi ngờ tôi hạ độc?"

Cô ấy cầm thìa xúc ăn một miếng, sau đó xúc thìa thứ hai đưa lên miệng tôi, cười tủm tỉm: "Há miệng ra!"

Bất kỳ người đàn ông nào trên đời đều không thể chống đỡ nổi nụ cười mị hoặc của cô ấy, nhưng tôi vẫn cầm lấy cái thìa, ăn từng miếng.

Ăn được một nửa, tôi hỏi: "Tại sao phải bắt cóc tôi?"

"Bắt cóc? Tôi rõ ràng đang bảo vệ anh, anh không biết lần này mình mạo hiểm thế nào à, dám tranh cướp V.I.P cùng với tổ chức? Cho đầu vào cối xay thịt còn an toàn hơn đấy." Huyết Anh Vũ hờn dỗi.

"Vậy à, thế thì cám ơn cô!" Tôi giễu cợt.

Huyết Anh Vũ khoanh tay nhìn tôi: "Anh đã điều tra về tôi, nên biết phong cách của tôi thế nào?"

"Đúng, tôi quả thật đã xem mấy vụ án cô làm, giết đàn ông, giết đàn ông bằng những cách khác nhau."

Cô ta cười gượng gạo: "Đó là bởi vì bọn hắn đều đáng chết. Cho nên anh biết đấy, tiêu chuẩn của tôi đối với đàn ông luôn rất nghiêm khắc, có thể lọt vào mắt xanh của bổn cô nương đây là rất hiếm đó nha." Nói rồi cô ta vòng tay ôm lấy eo tôi.

Tôi túm lấy bàn tay hư đốn: "Tôi không có thời gian chơi đùa với cô. Rốt cuộc V.I.P là ai?"

Huyết Anh Vũ sáp mặt lại, lông mi dài gần như chạm vào tôi, cười nói: "Muốn biết ư? Thế tôi được gì nào?"

Tôi đáp trả: "Huyết Anh Vũ, cô muốn gì?"

"Tôi chỉ muốn anh!" Cô ta thở gấp.

Chương 711: V.I.P

Huyết Anh Vũ càng ngày càng đưa mặt lại gần, tôi lập tức đẩy ra, cả giận nói: "Tôi không trúng một chiêu hai lần đâu, trong lòng tôi chỉ có Tiểu Đào!"

Cô ta cười đểu một tiếng tách ra, đứng dậy cầm chai rượu vang trên tủ, rót cho mình một ly, hỏi tôi có uống không, tôi lắc đầu.

Huyết Anh Vũ bưng ly rượu tới bên cửa sổ, bóng đêm bên ngoài ôm lấy đường cong cơ thể, nhưng lòng tôi chẳng chút gợn sóng, cô ta uống cạn nửa ly, hỏi: "Theo anh nghĩ thì V.I.P đại biểu cho cái gì?"

"Không phải tài sản thì cũng là quyền lực!" Tôi đáp.

Huyết Anh Vũ vỗ tay bôm bốp: "Rất nhạy bén!"

Sau đó cô ta bắt đầu giảng giải chuyện liên quan đến V.I.P. Lão già cổ hủ Cảnh Vương Gia trong tổ chức vốn có tiếng là cẩn thận. Lão chưa bao giờ tin vào náy vi tính, cho rằng thứ gì lưu trong đó đều có thể bị trộm.

30 năm qua, bằng việc buôn bán người và nội tạng, lão đã tích lũy được một số lượng tài sản kinh người. Nói không quá, số tiền đó để mua một nước nhỏ phía đông cũng không thành vấn đề.

Khoản tiền này Cảnh Vương Gia gửi trong một một ngàn tài khoản khác nhau ở ngân hàng Thụy Sỹ, mà toàn bộ số tài khoản và mật khẩu đều được một người có trí nhớ siêu cấp thuộc lòng. Người đó chính là V.I.P mà tổ chức khổ công tìm kiếm.

Ai có thể lấy được khoản tiền này, nháy mắt sẽ trở thành kẻ giàu nhất tổ chức, cho nên Cảnh Vương Gia vừa chết, tất cả đều bắt đầu điều tra, gần đây mới biết thông tin, V.I.P đang ở Macao.

Đương nhiên muốn tìm ra người này không phải điều dễ dàng, tập đoàn Phong Thiên là tâm huyết tự tay bồi dưỡng của Cảnh Vương Gia, chúng không nghe theo lệnh của bất kỳ ai ngoài lão. Người đứng đầu tập đoàn tên Cao Thiên Tuyệt, có một biệt danh là 'Người Máy' bởi vì tính tình cố chấp, không có tình cảm. Nghe nói lúc trước khi hắn làm lính đặc biệt ở Đông Nam Á, có lần nhận được một nhiệm vụ hộ tống một người quan trọng, trước khi đến địa điểm chỉ định thì không được đi đâu khác.

Kết quả trên đường họ gặp tập kích, người được hộ tống bị thương nặng, yêu cầu hắn đưa tới bệnh viện cấp cứu nhưng hắn không đồng ý. Người đó đành phải tự bỏ trốn đến bệnh viện, đang trong lúc giải phẫu thì hắn xông vào, đả thương bác sĩ, lôi người kia đi. Cuối cùng khi đến địa điểm chỉ định thì người được hộ tống đã chết, hắn suýt thì bị đội trưởng xử tử.

Còn có lần khác, quân đội của hắn yêu cầu hắn giết một lão đại xã hội đen, do hành động bị lộ nên thất bại, đội ngũ thương vong nặng, nhưng Cao Thiên Tuyệt lại không rõ tung tích. Mấy năm sau, gã lão đại kia đã sang Mỹ định cư, đổi danh tính khác thì đột nhiên ngày nọ bị tên ăn mày ngồi lề đường móc súng bắn chết. Thì ra đó chính là Cao Thiên Tuyệt, hắn vì hoàn thành nhiệm vụ mà một mực tìm cơ hội, cũng chẳng hề hay biết lực lượng đặc chủng của mình đã giải tán. Có thể tượng tượng một kẻ cố chấp như vậy sẽ sống khổ sở thế nào, sau đó về nước, được Cảnh Vương Gia thu nhận, cho quản lý tập đoàn Phong Thiên. Lúc đầu khi rút về Phù Phong, Cảnh Vương Gia để lại cho hắn một mệnh lệnh bí mật, đó là bảo vệ V.I.P, ngoài lão ra không cho bất kỳ ai tiếp xúc. Giờ Cảnh Vương Gia đã chết, nhưng hắn vẫn cố chấp với mệnh lệnh này, kể cả người trong tổ chức hắn cũng không cho tới gần.

Nói tới đây, Huyết Anh Vũ cười: "Gã đàn ông này thật quái đản, nhưng cũng rất đáng yêu, suy nghĩ đơn thuần giống như anh."

Tôi thờ ơ hỏi: "Thế tại sao cô lại muốn V.I.P?"

"Vì tiền thôi!"

"Nhưng theo tôi biết thì các thế lực trong tổ chức cũng không cân bằng. Joker và Hoàng Tuyền đứng một bên, Đỗ Thánh liên thủ với Cuồng Trù, cô một thân một mình, không sợ gây ra họa sát thân sao?" Tôi hỏi.

Tôi cho rằng cô ta sẽ nói gì đó để câu kéo sự trợ giúp của tôi, nhưng quả nhiên người phụ nữ này rất xảo quyệt, chỉ nhàn nhạt nói: "Phụ nữ là loài động vật sống theo cảm xúc. Anh có biết nếu lấy được số tiền này tôi sẽ làm gì không?"

"Ăn nhậu, chơi bời?" Tôi nói.

"Tôi sẽ quyên hết cho những trẻ em bị ung thư máu, cho công trình phúc lợi xã hội...nếu khoản tiền này bị lão già kia hoặc Cuồng Trù có được, tôi tin chúng nhất định sẽ chiêu binh mãi mã, mở rộng thế lực."

Tôi chỉ vào mắt mình: "Có có biết rằng mắt tôi có thể nhìn thấu lời nói dối không?". Huyết Anh Vũ sáp lại gần, chẳng có chút sợ hãi nào: "Tôi vừa nói dối ư?"

Không biết do diễn xuất chân thật hay do tư chất cô ta quá cao, tôi thật sự không nhìn ra dấu hiệu nói dối. Nhưng có đánh chết tôi cũng không tin cô ta sẽ cầm số tiền này đi làm việc tốt.

Tôi nghiêm mặt nói: "Khoản tiền này là của bất nghĩa, mỗi một tờ đều thấm đầy máu tươi. Nếu quả thật như lời cô nói, muốn mang đi tạo phúc lợi xã hội, đại khái có thể đưa cho cảnh sát mang đi quyên góp. Tới lúc đó lấy danh nghĩa của cô là được rồi."

Huyết Anh Vũ phá lên cười: "Tôi không tin tưởng bất cứ ai ngoài bản thân mình!" Vừa nói vừa ngồi hẳn lên đùi tôi, hai bắp đùi đầy đặn nõn nà chạm vào cơ thể, trọng tâm dồn vào ngực tôi, hai tay ôm cổ, nhỏ giọng nói: "Tôi đã nói nhiều như vậy rồi, có phải anh cũng nên tiết lộ một chút tình báo, nếu không thì thật là không có thành ý rồi, Tống đại thần thám."

Cả người cô ta ngả vào, tôi không thể không dùng tay đỡ lấy eo, cách một lớp vải mỏng có thể cảm nhận nhiệt độ cơ thể, cũng có thể ngửi được mùi hương ngây ngất tỏa ra, trong phòng đầy là hóc môn. Nhưng nội tâm tôi không hề giao động, để cô ấy buông lỏng cảnh giác, tôi tiếp tục diễn, đây là cơ hội duy nhất để thoát thân.

Tay tôi xoa ngược lên trên lưng Huyết Anh Vũ, không cẩn thận chạm phải khóa kéo của cái váy, cô ta rỉ tai: "Đừng gấp gáp vậy mà Tống thần thám, chúng ta còn cả đêm nay."

"Cô luôn chủ động như vậy sao?" Tôi nhếch mép.

"Không, tôi đã nói, tiêu chuẩn đối với đàn ông của tôi rất nghiêm khắc. Những năm gần đây, để có một chỗ đứng trong tổ chức, tôi hoa ngôn xảo ngữ lừa gạt đám đàn ông kia, đã quên mất bộ dáng vốn có của mình. Tuy luôn cố tỏ ra kiên cường, nhưng nội tâm tôi đã sớm chồng chất vết thương, cần có một người bạn để tâm sự, bày tỏ, như anh chẳng hạn."

Dứt lời, một giọt nước mắt nóng hổi rơi trên vai tôi, tôi đỡ Huyết Anh Vũ dậy, thấy hai mắt cô ngấn lệ, trong lòng chợt xao động.

"Tại sao phải chọn tôi?" Tôi hỏi.

"Linh cảm!" Cô ta đưa mặt lại gần, lúc hai đôi môi sắp chạm vào nhau, tôi bỗng dùng tay ghì vai cô ta lại: "Cảnh đẹp vỹ dạ, có giai nhân làm bạn, sao có thể thiếu rượu?"

Huyết Anh Vũ cười cười, ngón tay chạm khẽ môi tôi nói: "Tôi đi lấy."

"Không, để tôi!" Tôi đứng dậy, cầm chai rượu lên, Huyết Anh Vũ cũng bước tới sau lưng. Chợt có một cảm giác bất an đối với việc mình sắp làm, nhưng đây là cơ hội duy nhất tôi có thể chạy trốn, liền nói: "Việc hợp tác, tôi suy nghĩ một chút..." giây tiếp theo đột nhiên xoay người, đập thẳng chai rượu vào thái dương Huyết Anh Vũ. Cô ta không dám tin, trợn tròn hai mắt rồi từ từ ngã xuống.

Chương 712: Tuyệt tình đan

Nhìn Huyết Anh Vũ ngã ra đất, tay cầm chai rượu tôi run rẩy, không dám tưởng tượng chính mình đã làm được.

Đầu Huyết Anh Vũ bê bết chất lỏng màu đỏ, đương nhiên không chỉ có máu mà còn là rượu nho, cô ấy chỉ hôn mê thôi. Nếu chẳng phải đã uống viên thuốc lúc trong nhà vệ sinh, e rằng đã sớm mất đi lý trí dưới sự tấn công của cô ta.

Viên thuốc này gọi là Tuyệt tình đan, do Tống Viễn Đồ tổ tiên Tống gia sáng chế, dùng trong khi xử lý vụ án, phong bế cảm xúc của mình, tránh sử sai. Lần trước ở Phù Phong, tôi rất sợ sẽ gặp lại Huyết Anh Vũ mà không cách nào đối phó. Cho nên đã điều chế viên thuốc này để phòng thân.

Giờ tôi đang chết lặng, tuy nhiên lúc giơ chai rượu đập cô ta, trong lòng vẫn hơi dao động một chút. Dưới sự mê hoặc của yêu tinh này, không có đàn ông nào giữ được tỉnh táo. Đây là thế mạnh của cô ấy, nhưng cũng là điểm yếu!

Tôi lập tức đi về phía cửa, nó đã bị khóa. Quay lại ôm Huyết Anh Vũ lên giường, váy cô ta mặc không có túi, không biết là giấu chìa khóa ở đâu.

Cũng may tác dụng của thuốc chưa hết, tôi tỉnh táo lục soát toàn thân Huyết Anh Vũ, tìm được một cái chìa khóa cảm ứng trong áo ngực, quẹt một cái, cửa liền mở ra.

Lúc sắp đi, tôi quay đầu nhìn Huyết Anh Vũ đang hôn mê, cảm giác mình thật giống như cầm thú. Nghĩ đi nghĩ lại, dùng tay chấm rượu đỏ viết mấy chữ lên tường: "Thật xin lỗi!" Sau đó ra khỏi cửa, tiện tay bẻ bỏ cái chìa khóa cảm ứng.

Đây là một tòa nhà cũ kỹ không có thang máy, tôi chạy một mạch xuống dưới, chợt thấy tim đập rộn, hô hấp dồn dập, dựa vào cầu thang thở hồng hộc hồi lâu.

Đây là tác dụng phụ của tuyệt tình đan, tình cảm của con người là tác dụng của các kích thích tố trong cơ thể, tuyệt tình đan ức chế bài tiết kích thích tố, đồng thời hạn chế nhịp tim, tiến vào trạng thái vô tình vô dục, nhưng sức lực sẽ giảm đi đáng kể.

Tôi bước ra đường, chặn một người lại mượn điện thoại, anh ta kinh ngạc liếc tôi một cái rồi bỏ đi. Tôi lại chặn người đi đường khác, kết quả vẫn vậy. Nhìn vào cửa kính ven đường thì thấy bộ dạng mình đúng là có chút bất thường, mặc sơ mi trắng, quần áo vest nhưng không có tiền và điện thoại. Cứ như trốn từ câu lạc bộ dưới đất nào đó lên vậy.

Thời đại này ai cũng cảnh giác thiếu an toàn, sợ gặp phiền toái không cần thiết, bởi vậy tôi chỉ có thể thầm than. Mình thì hoàn toàn không quen thuộc với cuộc sống nơi này, hỏi đường thì ngôn ngữ không thông, quả thật dở khóc dở cười, đành theo trí nhớ lần về, nhưng càng đi thì càng bế tắc.

Mệt mỏi, tôi ngồi phịch xuống ghế chờ xe bus, đột nhiên thấy bên kia đường có một cô bé mặc váy, tay ôm gấu bông, đang nhắm mắt lao qua dòng xe đông như mắc cửi. Thấy con bé chạy đã được 1/3 đường, tôi la lên: "Nguy hiểm!" Rồi lập tức lao đến, túm con bé về vỉa hè ngay trước khi chiếc xe tải xông tới.

Hành động mạnh, tuyệt tình đan lại phát huy tác dụng phụ, khiến tôi thở không ra hơi, chống tay xuống đầu gối mà hổn hển, vừa thở vừa khuyên: "Cháu gái, nguy hiểm quá, người nhà cháu đâu?"

Con bé ngoẹo đầu quan sát tôi, cười: "Chú à, chú ăn mặc lạ quá nha."

Tôi nói: "Nhân tiểu, quỷ đại. Con phải qua đường à, để chú dẫn con qua."

Con bé lắc lắc cái bím tóc: "Không, con đang chơi trò chơi."

"Trò chơi?"

"Chú nhìn bên kia kìa!" Con bé chỉ sang đối diện, sau đó nhắm mắt, hồi lâu không nói câu nào, khiến đầu óc tôi mơ hồ.

Đang định mở miệng thì con bé đặt tay lên mép thở dài một tiếng, quả thực tôi không biết con bé đang làm gì, cũng đành chờ đợi.

Nửa phút sau, con bé nhắm mắt chỉ về một hướng nói: "Ở đó có một chị mặc quần áo đỏ."

Rồi chỉ sang hướng khác: "Có một cô đang đẩy xe đẩy."

Lại chỉ tiếp sang bên cạnh: "Ở đó có một cặp ông bà già."

"Chỗ kia có một anh trai mới tan học!"

Con bé không cần dùng mắt mà chỉ ra toàn bộ người đi phía bên kia đường, tôi không khỏi khiếp sợ trợn tròn hai mắt, lẽ nào đây là siêu năng lực?

Con bé mở mắt ra, vui sướng la lên: "Con nói đúng hết rồi chứ?"

"Con...con làm sao làm được?"

"Đây là trò chơi con hay chơi mà.".

Tôi vẫn chưa hiểu, con bé thần bí nháy mắt: "Để con chơi trò khác cho chú xem."

Con bé nhìn lướt xuống lòng đường, sau đó nhắm mắt đọc con

số. Tôi nhìn xuống, thì ra con số nó đọc đều là biển số xe, một chữ cũng không thiếu.

"Chú, con nói đúng không?" Con bé mở một mắt, tinh nghịch nhìn tôi.

Tôi giơ ngón cái lên: "Hoàn toàn đúng!"

"Tốt quá!" Con bé hưng phấn nói.

Có vẻ tôi đã biết, con bé nắm giữ một trí nhớ chụp ảnh rất hiếm thấy, bộ não phát triển hơn người bình thường, những hình ảnh nhìn thấy như được lưu trữ vào trong đầu. Cho nên chỉ cần liếc sang bên kia đường, nó có thể nhớ rõ đặc điểm của người đi đường, hơn nữa dựa vào tốc độ di chuyển của họ mà tính toán chuẩn xác vị trí sau nửa phút. Vừa nãy nó băng qua đường cũng vậy, con bé nhớ rõ quỹ đạo của các làn xe, nhắm mắt né tránh.

Mặc dù biết nguyên lý nhưng vẫn làm tôi kinh ngạc không thôi, trí nhớ gần như siêu năng lực này là vạn người không có, nghe nói một người nước ngoài đã có trí nhớ siêu phàm sau khi bị tai nạn chấn thương sọ não, có thể nhớ 20 ngàn chữ trong sách.

Thấy con bé ngây thơ hồn nhiên, tôi không kìm được mà muốn trêu chọc một chút, chỉ vào mình: "Chú cũng làm được."

"Chú nói khoác! Không biết xấu hổ!" Con bé giận dỗi.

"Để chú làm cho con xem."

Tôi phát động động u chi đồng nhìn lướt qua, nhắm mắt lại rồi nhìn hình ảnh được lưu trên võng mạc. Trước khi hình ảnh biến mất, tôi vội đọc hết những biển số xe nhìn được.

Mở mắt ra thì thấy con bé đang che miệng kinh ngạc: "Chú, chú cũng giống con!"

"Không không, chú còn kém con xa, trí nhớ của con là bẩm sinh, còn của chú là do huấn luyện..."

Còn chưa dứt lời, đột nhiên tôi bị một bàn tay thô bạo túm lấy cổ áo, đẩy vào cột điện kế bên. Một người đàn ông mặc áo thun hung ác nhìn tôi, quát: "Ai phái ngươi tới? Nói!"

Tôi vội giơ hai tay lên: "Đại ca, tôi chỉ đi ngang qua."

"Đi ngang qua?" Gã ném túi thức ăn trong tay, rút dao găm ra, chỉ vào mắt tôi: "Hỏi lần nữa, ai phái ngươi tới?"

Chương 713: Ma thuật giết người

Con bé kéo áo gã đàn ông: "Chú ơi, chú ấy là người tốt. Chú ấy đang chơi với con mà!"

Gã đàn ông nói: "Người tốt? Nam Nam, ta đã nói với con bao nhiêu lần rồi, người xấu không viết chữ xấu lên mặt, đừng có tự tiện nói chuyện với kẻ lạ."

Nam Nam oan ức vùng vằng: "Con biết rồi lần sau không dám nữa, chú buông chú ấy ra đi."

Tôi vẫn đang chịu tác dụng của tuyệt tình đan, nên chẳng thấy sợ hãi gì trước sự uy hiếp. Nhìn cách hai người nói chuyện thì gã đàn ông đại khái là người giám hộ, tôi quan sát tướng mạo hắn một chút, mặt chữ quốc, râu quai nón, lông mày bên trái có vết sẹo.

Hắn trừng mắt lườm tôi, chỉ thẳng vào mặt nói: "Nếu để ta thấy ngươi một lần nữa thì đừng trách ta không khách khí!"

Dứt lời hắn nhặt cái túi dưới đất lên, kéo con bé bỏ đi. Trong tôi trào dâng cảm giác ngờ vực, nhìn chăm chăm theo bóng lưng hai người cho tới khi họ biến mất trong đám đông.

Vừa xoay người bước đi thì bắt gặp hai cảnh sát tuần tra đường phố, tôi liền nhờ họ giúp đỡ, dẫn mình đi gặp Lương cảnh quan. Cả hai tỏ ra rất ngờ vực, gọi điện về cục hỏi thăm một chút, sau đó hỏi tôi: "Anh là Tống cố vấn từ đại lục tới?"

"Phải!" Tôi gật đầu.

"Đi theo chúng tôi, Lương cảnh quan đang tìm anh đó."

Cảm ơn trời đất, cuối cùng cũng được cứu rồi!

Tôi lên xe cảnh sát, nửa giờ sau thì về đến cục, Tiểu Đào và Tống Tinh Thần lao ra, cả hai cũng bị thương mặt quấn băng. Tiểu Đào nhào vào ngực tôi, kích động khóc không thành tiếng: "Anh không sao...tốt quá rồi. Ơ mà sao người anh có mùi thơm?"

Tôi đỡ Tiểu Đào dậy, kể cho nàng về chuyện xảy ra. Nghe đến đoạn tôi dùng chai rượu đập vào đầu Huyết Anh Vũ, nàng rất kinh ngạc: "Anh xuống tay được ư? Không ngờ ngồi trong lòng yêu nữ mà anh vẫn không loạn."

Tôi cười khổ: "Không đơn giản thế đâu. Để đối phó với sự dụ dỗ của cô ta, anh phải uống một loại thuốc ức chế tình cảm. Cách điều chế là do Tinh Thần cho anh, em cứ hỏi hắn thì biết."

"Được rồi, không sao đâu. Vì tìm anh mà cả ngày nay bọn em chạy khắp nơi." Tiểu Đào nói.

"Có tung tích của tập đoàn Phong Thiên không?" Tôi hỏi.

"Vào trong nói đi!"

Tôi vào phòng làm việc tạm thời, ngoài Đao Thần thì tất cả đều có mặt ở đây. Biểu hiện của mọi người khá ngưng trọng, xem ra vụ án gặp bế tắc, Tôn Lão Hổ nhíu chặt chân mày: "Không ngờ được là Joker lại hành động nhanh như vậy, hớt tay trên trước mặt chúng ta."

"Vậy V.I.P..." tôi hỏi.

"Tập đoàn Phong Thiên cũng khá quỷ quyệt, chúng đã đưa V.I.P rời đi từ trước. Cho con xem cái này."

Tôn Lão Hổ bỏ một đĩa cứng vào ổ máy tính, nói đây là bản

chính của camera theo dõi. Trong hình xuất hiện một công ty nhìn như phổ thông, nhân viên bên trong đều mặc vest đen, tôi để ý thấy một tên xem hình nửa rồng nửa rắn trên cánh tay.

Đột nhiên Joker phá cửa xông vào, tay cầm SMG xả đạn khiến họ không kịp trở tay. Tôn Lão Hổ tua qua một đoạn, nhảy đến hình ảnh khác, vẫn là cảnh Joker giết người nhưng là ở góc quay khác.

Tôn Lão Hổ bấm play, tôi nhìn thấy Joker túm áo một tên bị thương, tra hỏi: "V.I.P ở đâu?"

Tên kia sống chết không nói, Joker đè đầu hắn xuống mà đánh, hỏi tiếp: "V.I.P ở đâu?"

Mỗi lần hỏi một câu hắn lại đánh một cái, tên kia cũng là hán tử, nhất quyết không nói. Joker nói phải làm một màn ma thuật ngọn lửa tinh linh, hai gã thủ hạ đứng trước kéo áo của tên kia lên, sau đó đặt một con chuột lên bụng hắn, úp cái bát sắt vào, rồi dùng đèn khò nung cái bát.

Loại tra tấn này tôi biết, con chuột bị hun nóng sẽ liều mạng mà đào xuống đất, xé da thịt ra, chui vào bụng nạn nhân. Tên kia hét thảm, máu tràn ra từ miệng bát, rốt cuộc thì ý chí của hắn cũng bị lung lay, la lên: "Ta không biết...ta không biết...lão đại đã đưa đi mất rồi!"

Joker dùng súng kết liễu mạng hắn, bụng cái xác có một vật nhô lên, đang di chuyển không ngừng. Joker vô cùng tức giận, đoàng đoàng hai tiếng, bắn chết hai thủ hạ, hắn xoay người mặt mũi dữ tợn hét: "Tiếp tục tìm kiếm!"

Tôn Lão Hổ ấn pause, hình ảnh dừng ở gương mặt quái đản của Joker khiến người nhìn không rét mà run.

"Xem ra trò mèo vờn chuột này vẫn còn tiếp tục!" Tiểu Đào nói: "Tôi không hiểu, rốt cuộc cái V.I.P này có bao nhiêu ma lực."

"Tôi đã biết V.I.P là gì!" Tôi nói.

Để phòng bị nghe lén, tôi đứng dậy đóng hết cửa sổ, bảo mọi người tắt toàn bộ thiết bị điện tử. Việc bị Joker nghe lén đã nằm ngoài dự tính của tôi, tên này nhìn có vẻ điên điên khùng khùng nhưng lại cực kỳ thông minh, cho nên không thể chủ quan lần nữa.

Tôi ngồi xuống, nói những thông tin có được từ Huyết Anh Vũ, nghe xong ai nấy đều bừng tỉnh. Tôn Lão Hổ lẩm bẩm: "Thì ra là như vậy, chẳng trách mà tất cả đám thiên vương lại đổ xô đi tìm."

Lương cảnh quan nói: "Số tiền lớn như vậy, chúng ta đoạt được thì phải xử lý thế nào?"

Tiểu Đào nói: "Đương nhiên sẽ đóng băng tài khoản. Số tiền bất nghĩa này này nếu lại để rơi vào tay tổ chức, sẽ biến thành đạn thành súng, biến thành kẻ địch đếm không xuể, tóm lại là tuyệt đối không thể để chúng có được."

Tôi hỏi: "Hiện trường để lại xác thủ hạ của Joker đúng không? Tôi đi xem một chút cái đã."

Vừa đứng dậy thì Tiểu Đào nói: "Tống Dương, anh thay quần áo đi đã."

Tôi nhìn lại mình, thật giống như một bồi bàn, bật cười. Thay bộ quần áo khác, chúng tôi đến phòng giữ xác, ngoài xác của hai thủ hạ bị Joker bắn chết, còn có ba tên chết trong lúc giao chiến. Chúng đều mặc quần áo diêm dúa của gánh xiếc, mặt vẽ trắng bệch, trang điểm cổ quái.

Lương cảnh quan nói: "Mất một ngày điều tra danh tính chúng trong kho dữ liệu, chúng đều là tội phạm có tiền án, hầu hết là án trộm cắp, móc túi. Có ba tên mắc bệnh về tinh thần nghiêm trọng, qua camera giám sát thì có thể thấy chúng được huấn luyện tương

đối bài bản."

Tiểu Đào hỏi: "Lẽ nào Joker cũng biết tẩy não như Thuần cẩu sư?"

Tôi lắc đầu: "Không, người bị tẩy não ánh mắt sẽ đờ đẫn, giống như không có linh hồn. Còn từ lúc giao thủ với đám người này, chúng ai ai cũng bắt chước Joker, nói không chừng chúng đã tôn sùng Joker như lãnh tụ tinh thần. Đám tội phạm này bản chất phản xã hội có từ trong máu, cho nên mới bị sự xảo trá của Joker hấp dẫn, anh nghĩ cái này còn cao siêu hơn là tẩy não."

Băng Tâm chợt nói: "Hôm nay trong lúc mọi người đi tìm huynh thì muội ở đây lấy mẫu máu xét nghiệm. Bọn chúng hình như đã hít một lượng chất kích thích lớn, cụ thể là gì thì không tìm ra." Liên tưởng đến bộ dạng điên cuồng của đám người này, tôi không cảm thấy bất ngờ, gật đầu nói: "Bắt đầu nghiệm thi!"

Chương 714: Phương pháp đo lường Manhattan của Trung Quốc

Tôi cẩn thận kiểm tra đế giày của người chết, phát hiện có cùng loại cát với tên đã giả dạng Đao Thần. Dùng nhíp gắp lên quan sát, nói: "Cát màu trắng, đã được phù sa bồi đắp, có thể là cát biển."

Tôi tiếp tục tìm dấu vết trên thi thể, ở quần áo của hai tên có lớp dầu trong suốt, ngửi một cái: "Hình như là dầu tung!" Ngoài ra phần da tiếp xúc bên ngoài của chúng bị rám nắng.

Quần áo của chũng còn có một ít sợi, hình như là sợi vỏ dừa, nhưng đã được chế biến, Lương cảnh quan nói ngư dân bờ biển có dùng sơ dừa để gí công thành dây thừng. Tôi quay đầu hỏi: "Nơi nào dùng dầu tung, còn ở bờ biển?"

"Xưởng đồ gỗ? Đóng thuyền? Điều tra một chút vậy." Lương cảnh quan nói rồi rời đi.

Mười phút sau anh ta xông vào: "Tìm được rồi! Có một bến tàu cũ gần Zhuwan, rất có thể đám Joker ẩn náu ở đó."

Tôi suy tư: "Bây giờ chúng ta phải đuổi theo Joker, hay là đi tìm V.I.P?"

Tiểu Đào nói: "Bọ ngựa bắt ve, chim sẻ rình sau. Người của tổ chức đều đang cắm đầu tìm V.I.P, chúng ta tại sao không dọn dẹp từng nhóm một. Nếu chúng ta tìm thấy V.I.P trước chúng, ngược lại lại trở thành mục tiêu của chúng."

Tôi gật đầu: "Anh cũng nghĩ như vậy, nhưng có điều mạo hiểm, vạn nhất V.I.P rơi vào tay chúng, hối hận sẽ muộn."

Tôn Lão Hổ nói: "Tiểu Đào, Tống Dương và Băng Tâm đi điều tra tung tích của V.I.P, ta dẫn đặc nhiệm đi bắt Joker, chuyện dùng cương chế cương này mấy người đi cũng vô dụng."

Băng Tâm lo lắng nói: "Cha, tên đó điên khùng lắm."

Tôn Lão Hổ dửng dưng: "Không phải cũng chỉ là côn đồ cầm súng sao? Chúng ta có súng máy và áo chống đạn, đối kháng trực diện chúng nhất định bị đặc nhiệm hạ gục."

Vương Nguyên Thạch nói: "Tôi cũng đi!"

"Lão Vương, ông nghỉ ngơi đi thì hơn." Tôn Lão Hổ lắc đầu.

"Hiện giờ mặc dù hành động không được như bình thường, nhưng tôi có thể tập kích phía sau."

Nghe Vương thúc nói như vậy, Tôn Lão Hổ đành đồng ý, vốn tôi định bảo Tống Tinh thần cùng đi, nhưng qua mấy lần hành động thì thấy kỹ năng teamwork của hắn quả thật rất chán, đi theo sẽ gây trở ngại.

Tôn Lão Hổ gọi một tiểu đội đặc nhiệm gồm 15 người, chuẩn bị lên đường. Băng Tâm nói: "Cha, cha nhất định phải cẩn thận!"

Tôn Lão Hổ cười: "Không sao, chờ tin tốt của ta! Tối về cùng đi ăn khuya."

Mọi người ra xe, nhìn đoàn xe đi khuất, mí mắt tôi giật một cái, trong lòng có một dự cảm bất an. Nhưng cũng không phải người mê tín, tôi nén suy nghĩ này xuống, thầm cầu nguyện Tôn Lão Hổ có thể khải hoàn.

Tiểu Đào hỏi tôi: "Tống Dương, anh có cách gì tìm ra V.I.P

không?"

Tôi tự tin gật đầu: "Bặc hung thuật!"

"Bặc hung thuật? Chẳng phải nó dùng để bắt hung thủ sao?"

"Không, bản thân bặc hung thuật là một công thức tính toán hành vi nghiêm mật, ví dụ như Băng Tâm thích ăn đồ nướng và lẩu, chẳng hạn khi đến một thành phố mới, con bé sẽ giải quyết bữa trưa theo sở thích của mình. Đây gọi là dự đoán hành vi. Cao Thiên Tuyệt chọn 10 chỗ ẩn thân, mặc dù vừa rồi chúng ta vồ hụt, tuy nhiên lại cho chúng ta một cơ sở vừa đủ. Theo nhận thức của hắn, nơi nào thì gọi là an toàn, chúng ta có thể dựa vào suy nghĩ đó mà dự đoán nơi ẩn náu hiện giờ của hắn. Mọi người có để ý không, mười địa điểm hắn chọn đều nằm ở hướng Đông, hơn nữa đều nằm giữa hai tòa nhà khác, với suy nghĩ của Cao Thiên Tuyệt thì như vậy là an toàn." Tôi giải thích.

Tiểu Đào tấm tắc: "Quá thần kỳ, bặc hung thuật lại có thể có nhiều tác dụng như vậy."

Tôi cười: "Vậy bắt đầu thôi!"

Tôi tìm một tấm bản đồ chi tiết Macao, đánh dấu 10 địa điểm Cao Thiên Tuyệt ẩn náu, lần này không hít nhập mộng tán, tôi viết mấy chữ trên bản đồ, dựa theo công thức bặc hung thuật mà tính toán, cuối cùng khoanh vòng tròn ở một chỗ.

Lương cảnh quan nhìn lướt qua, nói: "Vịnh Shek Pai? Tống cố vấn, anh có chắc là V.I.P ở đây không? Phương pháp luận của anh hơi giống phương pháp đo lường Manhattan, tôi không biết độ chính xác của nó như thế nào?"

Tiểu Đào nói: "Yên tâm đi, anh ấy chưa bao giờ sai."

"Cũng không thể nói vậy..." Tôi đang nói thì ánh mắt rơi vào cái vòng mình vừa đánh dấu, hỏi: "Lương cảnh quan, con đường

này có một khách sạn tên là Sky Hotel?"

"Đúng, sao vậy?" Lương cảnh quan không hiểu.

Nhớ lại nơi tôi gặp cô bé có trí nhớ tuyệt vời, đối diện bên kia đường có Sky Hotel, chẳng lẽ lại trùng hợp như vậy, cô bé đó là V.I.P? Như vậy tên đe dọa tôi là Cao Thiên Tuyệt?

Tôi cười khẩy: "Không sai, là chỗ này. Có khả năng tôi đã từng gặp V.I.P."

"Cái gì?" Mọi người cả kinh.

"Giờ chúng ta kên đường, tôi sẽ giải thích sau."

Chúng tôi lập tức chạy tới vịnh Shek Pai, theo tính toán của tôi thì địa điểm là khu vực này. Nhưng nơi đây nhà cửa dày đặc, muốn tìm ra thì phải tốn chút công phu. Tiểu Đào nhìn vòng quanh nói: "Khu này hình như chẳng có tòa cao ốc nào."

Tôi chỉ trạm chờ xe bus: "Mấy tiếng trước anh gặp hai người đó ở đây. Theo cách ăn mặc thì có vẻ họ đang ẩn náu, nơi này chắc phải có loại nhà an toàn hay gì đó tương tự."

Lương cảnh quan hỏi: "Tôi gọi cảnh sát địa phương hỗ trợ nhé?"

Tôi xua tay: "Không cần! Nhiều người sẽ gây đánh rắn động cỏ. Họ ẩn náu ở đâu cũng sẽ cần phải mua đồ, chúng ta hỏi mấy cửa hàng xung quanh một chút."

Chúng tôi đi hỏi tất cả các cửa hàng xem có nhìn thấy một người đàn ông lông mày có sẹo dắt theo một bé gái hay không. Khi vào một cửa hàng tiện lợi 24h, chủ tiệm hình như biết gì đó, hỏi: "Mấy người là ai?"

Tiểu Đào đưa thẻ cảnh sát ra, lúc này chủ tiệm mới lên tiếng:

"Cảnh sát đại lục ư, người đàn ông kia phạm tội gì?"

Tiểu Đào nói: "Cái này không được tiết lộ. Ông có gặp qua hắn không?"

Chủ tiệm gãi trán nói: "Không gặp."

Rõ ràng là đang nói dối, nhưng chúng tôi không ép được. Đi ra ngoài, Tiểu Đào hỏi: "Tống Dương, căn cứ vào lời anh kể, tên này tính cảnh giác tương đối cao. Vạn nhất hắn dựa vào địa thế hiểm yếu chống lại thì làm sao?"

Tôi nói: "Chúng ta cũng đâu phải muốn bắt hắn, hắn cũng không phạm tội, cân nhắc lợi hại thì nên tranh thủ hợp tác."

"Nhưng liệu hắn có biết Cảnh Vương Gia bị chúng ta giết không?" Tiểu Đào lo lắng.

"Có thể, nhưng ở góc độ nào đó thì cảnh sát đã giúp đỡ hắn, hy vọng hắn cũng có suy nghĩ giống anh!"

Lúc này tôi vô tình quay đầu lại thì thấy chủ tiệm đang gọi điện, trên tay phải của hắn có hình xăm đầu rồng mình rắn!

Chương 715: Cao Thiên Tuyệt

Tôi lập tức đi vòng lại, thấy chúng tôi quay vào, chủ tiệm sợ hãi cúp máy: "Mấy người lại vào làm gì?"

Tôi túm cánh tay hắn, vén tay áo xuống cười lạnh: "Ông trời lại cho bọn ta gặp một người sống, ngươi chính là người của tập đoàn Phong Thiên."

"Không thể nói bừa, tôi không biết anh đang nói gì...".

Lời còn chưa dứt, chủ tiệm đột nhiên lật úp tấm che bàn, nhanh chóng nhảy qua quầy tẩu thoát. Tiểu Đào hét lên: "Đứng lại!"

Mắt thấy hắn muốn xông ra, tôi hướng về phía cửa kính phát động minh vương chi đồng, trông thấy ánh mắt tôi qua kính, hắn hét lên một tiếng ngội bệt xuống đất. Trong lòng tôi thần nghĩ, thì ra như vậy cũng được à?

Tiểu Đào lập tức xông ra đè hắn xuống, chủ tiệm ra sức giãy dụa, gào lên: "Chết thì chết, ta sẽ không phản bội lão đại đâu!"

"Bọn ta không phải tới để bắt mà là để giúp hắn." Tiểu Đào kiên nhẫn giải thích.

"Ngươi nghĩ rằng ta sẽ tin sao? Muốn giết cứ giết, đừng hòng moi được tin từ ta."

Đúng lúc này thì ngoải cửa xuất hiện một đám nhân viên, tất cả đều mặc đồng phục cửa tiệm khác, tay cầm gậy gộc, dao rựa, hằm hằm tiến vào. Tôi để ý, chúng cũng có hình xăm đầu rồng mình rắn.

Tôi giật mình, không ngờ con đường này lại có nhiều thành viên tập đoàn Phong Thiên ẩn núp như vậy.

Tiểu Đào rút súng ra quát lên: "Không được nhúc nhích!"

Thế nhưng chúng căn bản chẳng quan tâm, cứ lừ lừ tiến vào, đúng lúc đó thì đột nhiên điện thoại của chủ tiệm reo. Tất cả đều dừng lại, không gian hoàn toàn yên tĩnh, chỉ có tiếng chuông điện thoại vang vọng, tôi lấy điện thoại trong túi chủ tiệm ra ấn nút nghe.

"Sao lại đến tìm ta?" Một giọng đàn ông cất lên, mặc dù hắn cố ý nói nhỏ, nhưng tôi vẫn có thể nhận ra giọng nói đó là của gã đã từng dí dao vào mình.

Tôi nói: "Chúng tôi là cảnh sát. Hiện giờ toàn bộ tổ chức đều nhắm vào V.I.P, chúng tôi muốn bảo vệ các anh."

"Bảo vệ? Cám ơn không cần, xin đi về đi."

"Nghe này, đây không phải vấn đề anh có thể quyết định. Việc chiến đấu giữa các anh sẽ ảnh hưởng đến người vô tội, bảo vệ bình an cho nhân dân là trách nhiệm của cảnh sát." Tôi nghiêm túc nói.

"Hừ, bây giờ ta chỉ cần ra lệnh một tiếng, chúng sẽ giết hai ngươi như giết hai con kiến, ngươi dựa vào cái gì mà bảo vệ ta? Hay là thế này, ta làm một cuộc kiểm tra đi, nếu ngươi có thể đánh bại thủ hạ ta thì chứng minh các ngươi có bản lĩnh, ta đồng ý gặp mặt. Nếu không thì bò mà quay về cho ta!"

Tiểu Đào nghe vậy thì hét lên: "Đừng có được voi đòi tiên, đánh cảnh sát là trọng tội!"

"Nói như vậy thì giao ước thất bại..."

"Chờ đã!" Thấy hắn định cúp máy, tôi vội ngăn lại: "Chấp

thuận, chúng ta cử ra một người tỉ thí với ngươi, đánh thắng sẽ gặp mặt."

"Ha ha!" Cao Thiên Tuyệt cười lớn: "Không cần như vậy, cảnh sát tiên sinh, các ngươi cùng tới đi! Để tránh tổn thương hòa khí song phương sẽ không dùng vũ khí."

Nói xong hắn cúp máy, sau đó đám thủ hạ kia nhận được điện thoại, chúng lần lượt ném hung khí trong tay, ồn ào nói: "Đi ra đi!"

Tôi nói: "Chờ đã, ta đâu có nói là ta?"

Ra ngoài, thấy ở đây tụ tập đông người, cánh Băng Tâm, Tinh Thần và Lương cảnh quan đã tới. Tôi nói vài câu với Tống Tinh Thần, hắn gật đầu rồi giao thanh đao cho tôi.

"Đừng đánh đến tàn phế!" tôi căn dặn.

"Tiểu thiếu gia, ngươi cứ lui về sau đi."

Chúng tôi lui ra, Băng Tâm hỏi: "Có chuyện gì vậy, sao đột nhiên lại phải đánh nhau?"

Tôi khoanh tay trước ngực: "Cứ xem trò vui đi."

Lương cảnh quan không yên tâm nói: "Vị tiểu ca kia trông mảnh khảnh thế, có làm được không, cần hỗ trợ chứ?"

"Không cần." Tôi lắc đầu.

Đối phương lần lượt ôm quyền, sau đó vây Tống Tinh Thần lại, thì ra đám người này đều có võ công cơ bản, nhưng trước mặt Tinh Thần thì chẳng đáng để tâm.

Một tên xông tới vung quyền đấm, Tống Tinh Thần nhẹ nhàng lách qua, đẩy bụng hắn một cái, hắn liền bắn về phía đồng bọn, đám người loạng choạng. Đám còn lại thì từ hai bên xông tới, Tống Tinh Thần uyển chuyển vừa né vừa phản công, chỉ nháy mắt

đã đánh cho chúng ngã ra đất rên rỉ.

"Tinh Thần đại ca thật tài giỏi!" Băng Tâm kích động la lên.

Đánh xong, Tống Tinh Thần không quên lịch sự ôm quyền nói: "Đã nhường!"

Đám người kia cũng loạng choạng đứng dậy đáp lễ, sau đó lui về hai bên vỉa hè. Chủ tiệm vừa gọi điện xong chắp tay nói: "Xin mời, tôi dẫn mọi người đi gặp lão đại."

Chúng tôi theo hắn đi vào một hẻm nhỏ, những tên thủ hạ cũng đi sát sau lưng khiến không khí rất căng thẳng. Lương cảnh hỏi nhỏ: "Có cần tôi báo cảnh sát?"

Tôi vội ngăn lại: "Đừng, tập đoàn Phong Thiên giờ đã là chim sợ ná, chúng ta lúc này càng phải thể hiện thành ý."

Chúng tôi đi đến trước cửa một nhà xe đang đóng, chủ tiệm lấy chìa khóa mở cửa, bên trong ga ra không có xe mà chỉ có một cái thang. Đang định vào thì chủ tiệm lạnh giọng nói: "Chỉ một người được phép được vào."

Mọi người nhìn lẫn nhau, tôi nói: "Để tôi đi, dù sao cũng phải đối mặt."

"Vậy anh cẩn thận!" Tiểu Đào nói.

Tống Tinh Thần kéo tôi lại nhỉ giọng dặn: "Nếu gặp nguy hiểm, ngươi giậm chân ba cái, ta sẽ lập tức phi lên."

Chủ tiệm cẩn thận lục soát người xong mới cho tôi vào. Bước lên thang, tôi đi vào một gian phòng, không gian bên trong rất rộng, vách tường đúc bằng bê tông dày, cũng chẳng có cửa sổ, cửa sổ nhìn từ bên ngoài đều là giả.

Trong phòng rất tối, nhưng không ảnh hưởng đến tôi, đây là

một gian trú ẩn tạm thời, có thiết bị theo dõi cùng những dụng cụ sinh hoạt cơ bản.

Cao Thiên Tuyệt từ một gian phòng khác đi tới, bật đèn, sau khi nhìn rõ mặt tôi hắn cười lạnh: "Quả nhiên là ngươi."

Tôi ung dung đáp: "Nói ra chắc anh không tin, lân trước gặp nhau tôi không hề biết anh là thủ lĩnh tập đoàn Phong Thiên."

Hắn lôi hai chai bia trong tủ lạnh ra, mở một chai, chai còn lại đặt trên bàn, sau đó ngồi xuống sofa, uống một hơi: "Nói đi, hợp tác bằng cách nào?"

"Trước đây anh làm việc cho Cảnh Vương Gia, cảnh sát không truy cứu chuyện xưa, V.I.P do chúng tôi bảo vệ, anh có trách nhiệm cung cấp thông tin tình báo để chúng tôi diệt trừ tổ chức." Tôi nói.

"Chuyện xưa không truy cứu? Ngươi có quyền hạn cao vậy ư?" Cao Thiên Tuyệt liếc tôi.

Tôi lấy giấy chứng nhận tổ đặc án ném trước mặt hắn: "Đương nhiên là có, chúng tôi có thể xử lý vụ án theo cách đặc biệt, không cơ quan nào có quyền chỉ huy."

"Ai du, tổ đặc án? Lai lịch không nhỏ nha." Hắn mở giấy chứng nhận của tôi ra nhìn một cái: "Tống Dương? Sao ta cứ ngờ ngợ..."

Tệ hại! Tôi chợt có một linh cảm chẳng lành.

Hắn quay mặt sang, ánh mắt từ từ trở nên hung ác: "Ngươi là người diệt trừ Cảnh Vương Gia?"

Giờ phút này nói láo chẳng có ý nghĩa gì, tôi chỉ có thể thẳng thắn: "Là tôi!"

Cao Thiên Tuyệt nghiến răng, đột nhiên rút ra một khẩu lục

bạc, chĩa vào người tôi hét lên: "To gan! Ngươi biết thừa Cảnh Vương Gia có ơn tri ngộ, ngươi giết ông ấy, giờ lại mặt dày tới tìm ta hợp tác? Ta thấy ngươi con mẹ nó chán sống rồi."

Tôi khủng hoảng, mồ hôi lạnh trượt dài từ thái dương xuống cằm, cố vắt óc suy nghĩ xem phải xử lý tình huống như thế nào.

Đúng lúc này thì bên trong cửa có tiếng của một cô bé: "Chú, chú đang nói chuyện với ai đấy?"

Chương 716: Sứ giả của Cuồng Trù

Cô bé từ giữa phòng đi ra, trong tay ốm gấu bông, miệng ngáo dài. Cao Thiên Tuyệt vội vàng thu súng, nhét lại vào lưng quần, từ hành động này của hắn, có vẻ như tôi có một tia hy vọng.

Con bé trông thấy tôi thì cười vui vẻ: "Chú, là chú à. Sao chú lại tới đây?"

Đang định mở miệng thì Cao Thiên Tuyệt vỗ vai tôi: "Hắn là shipper, sẽ đi ngay thôi." Vừa nói vừa dùng lực bóp.

Con bé thất vọng: "Haiz, phải đi rồi sao?"

Cao Thiên Tuyệt liếc tôi một cái: "Được rồi, ngươi đi đi."

Tôi nói: "Cao tiên sinh..."

"Bảo ngươi đi thì đi đi, sao nói nhảm nhiều như vậy?" Hắn mắng rồi quay qua cô bé con: "Nam Nam, nghỉ ngơi sớm một chút đi, ngày mai chúng ta dọn nhà."

"Tại sao lại phải dọn nhà?" Cô bé mặt đầy thất vọng, buông con gấu bông xuống.

"Bởi vì..." Cao Thiên Tuyệt đang lựa lời, tôi chen vào: "Bởi vì có người đuổi giết hai người, nhưng vị đại thúc này lại không muốn hợp tác cùng cảnh sát."

Cao Thiên Tuyệt hung hăng lườm tôi, từ quan hệ của họ có thể nhận ra, cô bé là điểm yếu của hắn, mặc dù làm thế là hèn hạ, nhưng đây là cách duy nhất để giải quyết chuyện này.

Cô bé kinh ngạc, ánh mắt chuyển qua Cao Thiên Tuyệt: "Là thật sao? Chú cứ nói là vì chúng ta chưa đóng tiền phòng."

Cao Thiên Tuyệt như sắp phát điên, nhưng trước mặt con bé hắn vẫn kìm chế, nói: "Nam Nam, con đi ngủ trước đi, ta nói chuyện với chú này một chút."

"Được, hai người đừng làm ồn nha." Nói rồi con bé vào phòng đóng cửa. Cao Thiên Tuyệt đột nhiên túm cổ áo tôi, nhỏ giọng quát lên: "Khốn kiếp, ai bảo ngươi nói ra?"

Tôi đáp lại: "Con bé thông minh như vậy, nó có quyền được biết tình hình thực tế."

"Ngươi muốn chết?"

"Cao tiên sinh, anh bảo vệ con bé, không hoàn toàn là vì mệnh lệnh của Cảnh Vương Gia, đúng không?" Tôi nhấn mạnh từng chữ.

Cánh mũi Cao Thiên Tuyệt phập phồng, cả hai cứ thế nhìn nhau rồi đột nhiên hắn lỏng ra, toàn thân như xì hơi nói: "Cảnh Vương Gia đối với ta có ân tái tạo, mệnh lệnh của ông, ta nhất định sẽ chấp hành, nhưng..."

Hắn ngẩng đầu lên: "Nam Nam là một kho tiền di động, một số tiền lớn như thế, Cảnh Vương Gia không thể lấy vèo cái đi được. Sau khi lấy được số tài khoản và mật mã, ông ta nhất định sẽ giết Nam Nam, ta tin chắc là như vậy."

Từ ánh mắt của hắn có thể nhận ra một tia mê man cùng với không đành lòng. Hắn là một người trung thành, nhưng lại có cảm tình giống như cha con với con bé, hai người khiến hắn phát sinh mâu thuẫn trong lòng.

Tôi nói: "Nếu như Nam Nam rơi vào tay thiên vương khác, chúng cũng sẽ làm vậy. Đám người này so về độ tàn nhẫn, chẳng kém gì Cảnh Vương Gia."

"Cái này ta biết!" Cao Thiên Tuyệt gật đầu.

"Hợp tác với cảnh sát đi, chúng tôi sẽ đóng băng tài khoản đó, để những chữ số này hoàn toàn mất đi ý nghĩa. Nam Nam cũng sẽ không trở thành mục tiêu nữa." Tôi tiếp tục khuyên.

Mắt hắn lại lộ ra hung quang: "Ta đây không tin tưởng các ngươi. Cảnh sát lúc nào cũng đầy hoa ngôn xảo ngữ, nói một đằng làm một nẻo."

"Nhưng ít nhất thì chúng tôi cũng không mơ tưởng số tiền kia, sẽ không làm tổn thương đến cô bé vô tội này."

"Cút! Cút ngay trước khi ta bắn nát đầu ngươi!"

"Cao tiên sinh..."

"Cút!" Cao Thiên Tuyệt hung ác hét lên, tôi biết giao thiệp chỉ có thể chấm dứt tại đây, có lẽ để hắn chấp nhận hợp tác thì còn cần thời gian.

Đúng lúc này bên ngoài có tiếng hỗn loạn, Cao Thiên Tuyệt vọt tới màn hình camera, chỉ thấy lầu một nghi ngút khói, thủ hạ của hắn thi nhau ôm cổ ngã xuống, cảnh sát cũng không ngoại lệ.

Tâm trạng tôi sợ hãi, nhưng quan sát kỹ lại, những người này chỉ là hôn mê, không có dấu hiệu trung độc, tôi mới có chút yên lòng.

Tống Tinh Thần đột nhiên vọt vào la lên: "Tiểu thiếu gia, xảy ra chuyện!"

"Ai cho phép ngươi vào?" Cao Thiên Tuyệt hét lên, ôm lấy tôi, rút súng dí vào đầu: "Có phải là các ngươi làm?"

Tôi cười khổ: "Anh suy nghĩ một chút đi, phía dưới có cả người của chúng tôi, huống gì anh đã từng thấy cảnh sát dùng loại

khói bỉ ổi thế này bao giờ chưa?"

Nói đến khói, tôi vội suy nghĩ nhanh, đây không phải là phong cách của Joker, nếu là hắn thì đã trực tiếp cầm súng mà vào. Thủ đoạn này tôi từng gặp, chỉ có thủ hạ của Lục đạo Cuồng Trù, thấu xương hương.

"Á!" Cao Thiên Tuyệt đột nhiên kêu thảm một tiếng, ôm bụng, hộc máu. Hai mắt hắn dữ tợn lườm tôi: "Khốn kiếp, hạ độc?"

Hắn giơ súng lên nhắm vào tôi, Tống Tinh Thần kinh hô một tiếng lập tức kéo tôi sang một bên. Đạn bắn chệch, Tống Tinh Thần túm cổ tay hắn bẻ gập, khẩu súng rơi xuống đất.

Cao Thiên Tuyệt ôm bụng, đau chết đi sống lại, đầu hắn đầy mồ hôi lạnh, lẩm bẩm: "Nam Nam!"

Hắn xoay người định xông vào phòng của Nam Nam, đột nhiên ngã ra, đụng đổ cả bàn uống trà, chai bia rơi ra đất, tôi ngửi thấy một mùi tỏi gay gay, có người hạ độc trong chai bia!

Nhưng rõ ràng chai bia này vừa mới được khui, hơn nữa trong tủ lạnh có rất nhiều chai, ai có bản lĩnh này chứ.

Tôi phát động động u chi đồng nhìn lên, chỉ thấy xà nhà có một sợi tơ rất khó nhận ra, còn dính một ít chất lỏng. Thì ra trong lúc chúng tôi nói chuyện, có kẻ đã hạ độc vào chai bia, thủ đoạn thâm độc cỡ nào!

Tôi vội đỡ Cao Thiên Tuyệt lên, bảo Tinh Thần cho mình một viên giải độc, nhét vào miệng hắn, ngửa đầu hắn ra sau ép nuốt xuống. Sau đó dùng khăn tay nhét vào mồm hắn, lưỡi cứng ngắc, hàm răng không ngừng nghiến, rất dễ cắn đứt lưỡi.

Vạch mí mắt hắn ra, xung quanh đã xuất hiện tia máu màu đen, nhưng mức độ không quá nặng, hắn mới chỉ uống có vài ngụm bia, nếu cấp cứu kịp thời vẫn có thể cứu sống.

Lúc này trong phòng vang lên tiếng hét chói tai, không đợi tôi mở miệng, Tống Tinh Thần liền lao đến. Cửa phòng ngủ bị đá văng, một tên mặc vest sọc kề dao vào cổ Nam Nam la lên: "Không được bước tới!"

Người này hẳn là tên đã hạ độc, qua lời Đao Thần kể, trong tay Cuồng Trù có ba tên sứ giả, Vô Biên Sắc có thể dịch dung thành bất kỳ ai, Thấu Xương Hương giỏi dùng khói, Nhân Gian Vị chuyên về độc.

Tên này chắc chắn là kẻ vừa hạ độc, bởi vậy hắn hẳn là Nhân Gian Vị!

Tôi đứng dậy, đi tới cạnh Tinh Thần nói: "Ngươi không dám đả thương con bé đâu!"

"Ha ha, bị ngươi nhìn ra, đã vậy ta đổi cách uy hiếp khác."

Nhân Gian Vị thu con dao lại, bàn tay lật một cái xuất hiện một viên thuốc màu đen, hắn bóp quai hàm Nam Nam, nhét viên thuốc vào miệng con bé, thô bạo hét lên: "Nuốt hết cho ta!"

Chương 717: Thấu Xương Hương, Vô Biên Sắc, Nhân Gian Vị

Thấy Nhân Gian Vị cưỡng ép nhé viên thuốc vào miệng Nam Nam, tôi đưa mắt ra hiệu cho Tinh Thần, sau đó lập tức hô lớn: "Nhân Gian Vị!"

Bị người khác gọi tên, theo bản năng Nhân Gian Vị ngẩng đầu lên, trong nháy măt tôi phát động minh vương chi đồng, hắn như bị điện giật hét thảm một tiếng, che mắt lui lại phía sau. Tống Tinh Thần lao tới rút đao đâm thẳng về phía Nhân Gian Vị.

Hắn vội vàng đẩy Nam Nam ra, nhảy về phía sau một bước, rút con dao ra chống đỡ. Tống Tinh Thần dùng thân mình bảo vệ Nam Nam, đồng thời đón đòn phản kích của Nhân Gian Vị. Hai bên giao thủ kịch liệt, thanh hắc đao của Tinh Thần càng đánh càng nóng lên, càng trở nên sắc bén, chém đứt không biết bao nhiêu đồ đạc trong phòng.

Đột nhiên dưới sàn nhà bốc lên một mùi thơm nhè nhẹ, tôi cảm giác toàn thân như nhũn ra, lòng thầm than một câu tệ hại.

Tống Tinh Thần cũng trúng chiêu, thế công của Nhân Gian Vị càng thêm hiểm ác, Tinh Thần gần như không giơ nổi đao, chỉ có thể phòng ngự tiêu cực. Đột nhiên Nhân Gian Vị đánh bật đao của Tinh Thần, đâm dao về phía ngực hắn.

Đúng lúc này Nam Nam xông tới trước mặt Tinh Thần, giang hai tay ra hét lớn: "Không được!"

Mắt thấy dao sắp đâm trúng Nam Nam, Nhân Gian Vị chuyển lưỡi đao một cái, thắng bại phân trong nháy mắt, Tống Tinh Thần dồn hết sức chém thẳng vào cổ họng hắn. Nhân Gian Vị kinh ngạc trợn trừng hai mắt, tay ôm cổ quỳ xuống.

Tống Tinh Thần cũng kiệt sức chống đao xuống sàn, lưỡi đao nóng bỏng làm máu tươi bốc hơi nghi ngút.

Biết Thấu Xương Hương đang ở bên dưới giở trò, tôi vội xé khăn tay thành ba mảnh, mở chai bia trên bàn, thấm ướt rồi đưa cho hai người: "Nhanh, bịt lên mũi!"

Nam Nam nhổ viên thuốc trong mồm ra, con bé thật rất thông minh, nó biết Nhân Gian Vị không dám đả thương mình nên mới dùng cơ thể chắn cho Tinh Thần. Nhưng vừa rồi thật là mạo hiểm, vạn nhất Nhân Gian Vị không dừng tay, cái mạng nhỏ của con bé đã xong rồi.

Tôi nói: "Thấu Xương Hương vẫn còn ở phía dưới, ta đi đối phó hắn!"

"Không, cùng đi!" Tinh Thần gắng gượng đứng dậy. Chúng tôi xuống lầu dưới, phát hiện mặt đất cắm đầy ống trúc đang nhả khói, vội dùng vái thấm ướt bịt chúng lại, rốt cuộc mùi thơm cũng biến mất. Hai chúng tôi ngậm giải độc đan, cảm giác mềm nhũn mới từ từ tiêu tan. Với tình hình hiện tại, đuổi theo Thấu Xương Hương không có ý nghĩa, tôi mở điều hòa xua đi hết khói độc còn tàn dư, sau đó qua ôm lấy Tiểu Đào lắc lắc, nàng mơ mơ màng màng mở mắt ra hỏi: "Tống Dương, em bị làm sao vậy?"

"Trúng hương mê." Tôi nói.

Vẫn chưa hoàn toàn tỉnh táo, Tiểu Đào nhìn tôi một chút rồi lại nhắm mắt ngủ thiếp đi.

Tống Tinh Thần huých tay tôi, thấp giọng nói: "Ba gã sứ giả

của Cuồng Trù luôn hành động chung. Liệu Vô Biên Sắc có trà trộn trong đây không?"

Nhìn vòng quanh những người nằm la liệt dưới đất, tôi nói: "Không sao, ta có thể nhận ra."

Quay trở lại trên lầu, Nam Nam đang đứng cạnh Cao Thiên Tuyệt, lo lắng hỏi: "Chú, đại thúc có thể bị chết không?"

Tôi trấn an: "Không đâu, đại thúc chỉ trúng độc nhưng liều lượng không đủ chết người. Bây giờ chú gọi xe cứu thương liền."

Tôi gọi 120, sau đó liên lạc với cảnh sát địa phương. Cúp máy, Nam Nam nghiêm mặt nói với tôi: "Ban nãy hai chú nói chuyện con đều nghe thấy hết rồi. Chú là cảnh sát phải không?"

"Cứ cho là vậy đi." Tôi gật đầu.

Nam Nam buồn buồn: "Con từ nhỏ không có người thân, là đại thúc vẫn luôn chăm sóc, bảo vệ con. Chú ấy là người tốt, chú cảnh sát à, cầu xin chú ngàn vạn lần đừng bắt chú ấy."

Tôi vuốt ve đầu con bé: "Yên tâm đi, con và đại thúc đều không sao hết, bọn chú sẽ bạo vệ hai người. Con đi thu dọn đồ đạc, chuẩn bị đi nha."

"Chú, chú tìm con cũng là vì mấy con số kia sao? Con biết đám người xấu đó cũng nhắm vào chúng."

Trước mặt cô bé thông minh như vậy, tôi không cách nào lừa dối, vì thế ôn hòa đáp: "Con biết những chứ số đó đại biểu cho cái gì không?"

"Biết! Là một ông lão bắt con nhớ kỹ, con không thích ông lão đó, ông ta dữ tợn lắm. Con nghe được những chữ số này đại biểu cho rất nhiều tiền, đếm không xuể." Nam Nam đáp.

Tôi gật đầu: "Không sai, chúng ta phải đóng băng những con số này, như vậy không ai có thể lấy được tiền thông qua nó, cũng sẽ không còn kẻ xấu đến tìm con nữa."

"Đóng băng? Bỏ chúng vào tủ lạnh sao?" Nam Nam không hiểu nhìn tôi.

Tôi cười: "Cũng gần như vậy."

"Chú không gạt con?"

"Nếu không chúng ta ngoắc tay?" Tôi khẽ mỉm cười.

Nam Nam đưa ngón cái nhỏ xíu ra, cùng tôi ngoắc tay, mặt lộ ra nụ cười: "Con tin chú là người tốt."

Nhân lúc Nam Nam thu xếp đồ đạc, tôi và Tinh Thần mang Cao Thiên Tuyệt xuống lầu, mọi người đã hết chịu tác dụng của thuốc, lục tục tỉnh lại, tôi lén tăng nhiệt độ điều hòa, vài người tỉnh dậy than phiền: "Sao nóng như vậy?"

Đương nhiên thứ họ quan tâm hơn là tình hình Cao Thiên Tuyệt, chúng tôi kể lại cho họ nghe. Năm phút sau mọi người đều tỉnh hết, Lương cảnh quan ôm đầu nói: "Quá sơ suất, lại trúng chiêu!"

Băng Tâm mặt đỏ bừng, không ngừng dùng vạt áo phe phẩy: "Nóng quá đi!"

Tôi nhìn vòng quanh tất cả mọi người, cuối cùng ánh mắt dừng lại ở Lương cảnh quan, anh ta hỏi: "Sao thế, Tống cố vấn?"

"Đừng giả bộ, Vô Biên Sắc!" Tôi lạnh lùng nói, tiện tay tắt điều hòa đi.

Lương cảnh quan cười cười: "Tống cố vấn, anh đang đùa gì thế, đã tìm được V.I.P chưa?"

Tôi đưa mắt cho Tinh Thần, hắn liền tiến tới bên cạnh Lương cảnh quan. Lương cảnh quan hoảng hốt lui về phía sau một bước, nhưng trong phòng toàn là người của tập đoàn Phong Thiên, hắn có mọc cánh cũng khó thoát.

Tôi tăng thêm âm lượng: "Ngươi thử nhìn lại xem, tất cả mọi người trong phòng đều nóng tới mức mồ hôi đầy mặt, riêng mặt ngươi lại không có. Câu trả lời chỉ có một, đó là da mặt ngươi là giả!"

Tiểu Đào lập tức rút súng chĩa vào hắn, mọi người cũng đồng thời rút vũ khí ra, mắt đăm đăm lườm. Lương cảnh quan cười nham hiểm, phát ra giọng nói phụ nữ: "Tống đại thần thám quả nhiên danh bất hư truyền, chỉ liếc mắt đã phát hiện ta dịch dung. Có điều nếu ta đang ở đây thì Lương cảnh quan thật đang ở đâu, có cần ta gợi ý không?"

Tôi nói: "Sắc, Hương, Vị, ba sứ giả trước giờ luôn hành động chung. Nhân Gian Vị đã chết, Lương cảnh quan nhất định là bị Thấu Xương Hương mang đi."

"Thông minh! Mang V.I.P tới trao đổi đi."

"Mơ tưởng, giá trị Lương cảnh quan không thể so sánh với V.I.P, trao đổi với ngươi thì được." Lời nói của tôi dĩ nhiên là phô trương thanh thế, chứ đừng nói là Lương cảnh quan, cho dù chỉ là một người đi đường tôi cũng không thể thấy chết mà không cứu.

Vô Biên Sắc ngửa mặt lên trời cười lớn: "Lần này chấp hành nhiệm vụ, ta đã không màng đến sống chết. Nếu không mang được V.I.P về cho chủ nhân, ta cũng như là đã chết."

Người của Phong Thiên sớm đã đằng đằng sát khí, chuẩn bị trút lửa giận lên người cô ta, tôi cố ý nói: "Không ngờ ngươi giác ngộ cao như vậy. Tiểu Đào, Băng Tâm, chúng ta đi ra ngoài để cho huynh đệ Phong Thiên chiếu cố cô ta một lát."

Tiểu Đào cũng đổ dầu vào lửa: "Các vị, chỉ cần không giết chết thì muốn làm gì cũng được, cứ coi như tổ đặc án không biết gì."

Vô Biên sắc sợ đến chân tay run rẩy, đột nhiên rút súng định tự sát, lại bị mười mấy tên giữ lại, cứ như con ruồi mắc mạng nhện. Tôi nói: "Hỏi ngươi lần cuối, có trao đổi con tin không?"

Vô Biên Sắc khẽ cắn răng: "Các ngươi chắc chắn?"

"Dĩ nhiên!" Tôi gật đầu.

Chương 718: Tôn Lão Hổ bị tập kích

Vô Biên Sắc quả là tài dịch dung xuất thần nhập hóa, nhưng lại bị chính phong cách phạm tôi của mình bán đứng, ai bảo chúng luôn hành động theo bộ ba chứ.

Bảo Tinh Thần cùng mười mấy thủ hạ tập đoàn Phong Thiên ở lại bảo vệ Nam Nam, tôi dẫn Vô Biên Sắc ra ngoài, hai tên một trái một phải áp giải cô ta, Tiểu Đào nhỏ giọng hỏi: "Cứ như vậy mà thả sao?"

Tôi giải thích: "Cô ta chỉ là một vai quần chúng, đã hết giá trị. Huống gì giờ có một tên Joker đã đủ phiền toái rồi, nếu chọc giận thêm Cuồng Trù, chúng ta sẽ khó mà đối phó..."

Tiểu Đào cười: "Giờ anh giao thiệp với tội phạm đã thành thục hơn rất nhiều rồi đấy."

Tôi cũng cười, quả thật như vậy, trải qua bao nhiêu chuyện, giờ tôi đã biết tội phạm cũng là con người, cũng biết sợ hãi và nghi ngờ.

Chúng tôi đi tới một công viên, Vô Biên Sắc bảo hai đại hán buông mình ra, sau đó dùng tay bấm cúc áo theo quy luật, nhìn tần suất thì có vẻ là mã Morse, chuẩn bị cũng thật chu đáo.

Một lát sau, bụi cây đung đưa, Thấu Xương Hương mang theo Lương cảnh quan bị lột trần đi ra, hắn vẫn mặc âu phục trắng, Lương cảnh quan thì đi theo như một con rối, chắc đã dính thuốc mê gì đó.

Hắn chẳng chút sợ hãi nhìn quanh mọi người, cuối cùng dừng lại ở Vô Biên Sắc: "Ngươi thất bại?"

Vô Biên Sắc trả lời: "Là bọn chúng quá lợi hại, lại phát hiện ra ta."

Tôi nói: "Đừng nói nhảm, trao đổi con tin đi!"

Thấy Thấu Xương Hương vẫn đang do dự, tôi lại nói: "Tốt nhất là ngươi nên đồng ý, nếu không chúng ta nhiều người như vậy, bắt ngươi dễ như trở bàn tay."

Thấu Xương Hương khẽ cắn răng, sau đó cười: "Sĩ biệt tam nhật phải lau mắt mà nhìn. Tống đại thần thám, ngươi đã khác trước rồi, được, ta chấp nhận!"

Hắn đẩy Lương cảnh quan về phía trước, chúng tôi cũng thả Vô Biên Sắc. Lúc hai người đi sạt qua nhau, chúng tôi lập tức kéo Lương cảnh quan về. Thấu Xương Hương cũng ôm lấy Vô Biên Sắc, đột nhiên ném một quả bom khói xuống đất, lập tức khói mù tràn ngập.

"Không được!" Tiểu Đào vội kêu lên: "Đừng hít vào!"

Mọi người vội vã lui về phía sau, đến khi khói tan, hai tên kia đã mất dấu, tôi nói: "Đúng là tâm tiểu nhân, chúng sợ chúng ta đổi ý."

Sự việc cuối cùng cũng qua cơn nguy hiểm, có điều hai tên này mang sứ mệnh củ Cuồng Trù, nhất định sẽ còn quay lại. Chúng tôi trở lại chỗ Cao Thiên Tuyệt, xe cứu thương và xe cảnh sát đã tới, thấy chúng tôi định mang người đi, vài tên của tập đoàn không muốn, cứ đòi cùng đi. Tôi bảo chúng cử ra hai người đại diện, bên cạnh đó hứa đảm bảo cảnh sát sẽ bảo vệ hai người.

Cao Thiên Tuyệt trúng độc không nặng lắm, vào bệnh viện rất nhanh đã được chữa khỏi. Chúng tôi về cục đã là 2h sáng, Lương

cảnh quan cũng đã tỉnh, vẫn hoang mang về những gì mình gặp phải.

Trước mắt vấn đề chính vẫn là bảo vệ an toàn cho Nam Nam. Chúng tôi nghiêng về ý sẽ để con bé ở trong cục, nhưng Lương cảnh quan nói: "Nói theo tính tuyệt đối thì cục cảnh sát cũng không phải nơi an toàn. Nếu như tên Joker kia cuồng công, với cảnh lực ở cục không thể chống đỡ!"

Tiểu Đào nói: "Cũng đúng, giữ người trong cục đồng nghĩa với công khai mục tiêu, các lộ của tổ chức sẽ thi nhau đánh vào. Tôi nghĩ hay là tìm một nơi ẩn núp tạm thời thì hơn."

Chúng tôi mở bản đồ ra, thảo luận hồi lâu rồi quyết định chọn một khách sạn. Lương cảnh quan sẽ phái vài cảnh sát mặc thường phục bảo vệ.

Lương cảnh quan gọi mười mấy xe taxi đến cục, cứ 5 phút lại cho một chiếc chạy ra bên ngoài, trong xe không bật đèn để đề phòng bị theo dõi. Tôi giao cho Tinh Thần đích thân bảo vệ Nam Nam, hắn lắc đầu: "Không được, vậy ngươi thì sao?"

"Để ta bảo vệ Tống Dương!" Lúc này một giọng nói bên ngoài truyền tới, chỉ thấy Đao Thần đi vào, tôi cố ý nhìn tay trái của hắn, thiếu hai ngón, đúng là không thể giả được.

Tống Tinh Thần đồng ý, sau đó lên một chiếc taxi, theo Nam Nam về khách sạn. Trước khi đi, Nam Nam hỏi tôi: "Chú, đại thúc sao rồi?"

"Bệnh viện mới liên lạc, anh ta thoát khỏi nguy hiểm rồi. Chờ anh ấy xuất viện chú sẽ dẫn đi gặp con." Tôi cười.

"Cảm ơn chú. Chú đúng là người tốt!"

Tôi xoa đầu con bé: "Về nghỉ ngơi cho khỏe đi."

Nam Nam và Tinh Thần lên xe rời đi, trong lòng tôi như trút được một tảng đá lớn. Tiểu Đào cảm khái nói: "Một cô bé như vậy lại trở thành công cụ, thật là đáng thương."

Băng Tâm vội vội vàng vàng chạy tới: "Tiểu Đào tỷ tỷ, đã gần 4h rồi, sao cha muội còn chưa về, muội vừa gọi điện cũng không được."

Khi chấp hành nhiệm vụ quân sự sẽ tắt máy, nhưng quả thật họ đã đi quá lâu khiến tôi không khỏi có chút bận tâm, bèn nói: "Đi xem một chút đi."

Tất cả nhất trí, Tôn Lão Hổ và Vương thúc không liên lạc được, không ai có thể yên tâm nghỉ ngơi.

Tôi, Đao Thần, Băng Tâm và Tiểu Đào lái một chiếc xe tới chỗ ẩn náu của Joker, đêm khuya xe cộ thưa thớt, nửa tiếng sau đã đến gần vịnh Shek Pai, chúng tôi xuống xe đi bộ.

Đi một lúc thì trông thấy có xe cảnh sát đang đậu, Băng Tâm kích động chạy tới, tôi giơ tay ngăn: "Chờ đã, cẩn thận có mai phục!"

Đao Thần bước lên trước, hắn nhìn xung quanh sau đó áp tai vào xe, dùng ngón tay gõ lên thân xe. Động tác này khiến tôi giật mình, đây chẳng phải việc tôi hay làm khi nghiệm thi sao?

Chắc chắn không việc gì, Đao Thần mới mở cửa xe, bên trong trống không, bộ đàm vô tuyến vẫn còn bật. Băng Tâm cầm bộ đàm la lên: "Cha tình hình bên đó thế nào?"

Trả lời chúng tôi chỉ có tiếng rè rè của sóng vô tuyến, ai nấy đều chột dạ. Băng Tâm gọi liên tục mất lần, đột nhiên trong bộ đàm vang lên tiếng cười: "Tiểu muội muội, cha ngươi bị ta xử rồi. Có cần ta thay ông ấy làm cha cô không? Há há há há!"

Tôi cả kinh, Băng Tâm thì càng phẫn nộ quát lên: "Ta phải..."

Chưa đợi con bé nói hết, đột nhiên có tiếng nổ, có vẻ bên kia dùng súng bắn vỡ bộ đàm, tiếng ồn vang vọng rất lâu trong xe.

Băng Tâm ngẩng đầu nhìn lên, nước mắt đã rơi: "Tống Dương ca ca, đây không phải sự thật chứ. Huynh nhất định phải mau cứu cha muội!"

Lúc này tôi không biết phải nói gì cho phải, chỉ có thể nghiến răng: "Qua xem một chút, lời hắn nói cũng chưa chắc đã là thật."

Trên bãi cát có dấu chân của đặc nhiệm, chúng tôi lần theo mà đi tới, trước mặt xuất hiện một xưởng đóng tàu cũ kỹ. Cát ở đây chính là cát tìm thấy dưới đế giày người chết, chẳng lẽ Joker đã sớm tiên đoán được chúng tôi tìm tới nên cố ý lưu lại manh mối?

Tiếp tục đi tới, trông thấy mấy đặc nhiệm nằm dưới đất, Băng Tâm lập tức nước mắt lăn dài, tôi kiểm tra cổ của họ, phát hiện có ba người còn sống nhưng bị thương rất nặng.

"Mau gọi xe cứu thương!" Tôi lớn tiếng ra lệnh.

Chương 719: Tổn thất nặng nề

Chúng tôi tiếp tục đi sâu vào trong, cứ 15 người thuộc đội đặc nhiệm thì 10 người bị thương nặng, 5 người bị thương nhẹ. Nếu như không phải mặc áo chống đạn và đồ bảo hộ, số thương vong có lẽ còn cao hơn, cơ thể họ rách bươm, khảm đầy đạn.

Đương nhiên muốn đánh sập được tiểu đội đặc nhiệm này, Joker cũng phải bỏ ra cái giá không nhỏ. Dưới đất la liệt là xác của thủ hạ hắn, đội đặc nhiệm bắn chết hơn 60 tên.

Chúng tôi xử lý qua vết thương cho cảnh sát, cả quá trình Băng Tâm cứ khóc như mưa, bởi không tìm thấy Lão Hổ đâu. Có hai chiếc xe tông vào nhau, một chiếc là xe của Tôn Lão Hổ, chiếc còn lại là xe van.

Chợt sau lưng có tiếng di chuyển, Tiểu Đào lập tức quay người rút súng, chĩa về phía cái bóng mờ quát: "Ai!"

Chỉ thấy Vương Nguyên Thạch lảo đảo đi ra, rồi ngã xuống đất. Chúng tôi vội bước qua, khóe miệng Vương thúc dính đầy máu, tôi đưa tay xác định xem vết thương của ông ấy thế nào, vừa sờ đến ngực thì Vương thúc đau đến khẽ kêu lên.

Chỉ thấy trước ngực áo chống đạn của ông khảm đầy đầu đạn, mặc dù áo chống đạn có thể ngăn đạn bắn, nhưng lực xung kích lớn sẽ phá gãy xương sườn, xương sườn đâm vào phổi mà Vương thúc không hôn mê đã là kỳ tích rồi.

Để cho Vương Nguyên Thạch có đủ oxy để thở, tôi dùng áo làm gối, lót dưới đầu ông, trấn an: "Lát nữa xe cứu thương sẽ tới, đặc nhiệm cũng sẽ tăng viện ngay sau đây."

"Vương thúc, cha con đâu rồi?" Băng Tâm sốt ruột hỏi.

"Thật xin lỗi...ông ấy bị bắt đi rồi...không ngờ Joker lại hèn hạ như vậy." Vương Nguyên Thạch khó nhọc đáp.

"Cái gì?" Băng Tâm che miệng, lệ lại tuôn như suối. Vương thúc từ từ kể lại tình hình cho chúng tôi. Lúc họ chạy tới đây, nơi này đã bị thủ hạ Joker bao vây, đám này rất liều mạng, hơn những tên tội phạm từng gặp rất nhiều.

Nhưng dưới hỏa lực của đặc nhiệm, đám ô hợp rất nhanh bị tan rã. Đặc nhiệm được Tôn Lão Hổ chỉ huy tiếp tục tiến sâu vào trong, chỉ thấy Joker đứng trên một nóc nhà cất tiếng cười: "Bọn nhỏ, vui đùa với cảnh sát thúc thúc một chút đi."

Cửa đột nhiên mở ra, thứ xuất hiện trước mặt mọi người là thứ chưa từng có trong lịch sử, đó là một đám trẻ xon chỉ 10, 11 tuổi, tay cầm súng máy. Tôn Lão Hổ la lên: "Rút lui, đừng làm chúng bị thương!"

Thế trận nháy mắt trở nên vô cùng bị động, mọi người chỉ có thể rút lui dưới hỏa lực cực mạnh. Thật không ngờ Joker thâm độc đến vậy, hắn và thủ hạ dùng những trẻ em này làm lá chắn thịt, đứng phía sau nổ súng về phía họ.

Vương Nguyên Thạch đánh bọc phía sau, tiêu diệt được vài tên nhưng căn bản chẳng thấm vào đâu. Đặc nhiệm đã thua một trận tức tưởi, không thể nổ súng, chỉ biết hứng chịu hỏa lực điên cuồng.

Trong quá trình rút lui, chợt không thấy Tôn Lão Hổ đâu, mọi người định trở lại cứu thì bất ngờ có một đám tội phạm đánh lén từ phía sau tới, đạn bắn như mưa khiến mọi người mất đi năng lực hành động.

Lời kể của Vương thúc khiến tôi rất khó chịu, Joker lại có thể

dùng chiêu bài hiểm độc như vậy, chúng tôi quả đã đánh giá thấp hắn. Băng Tâm đau lòng không thôi, Tiểu Đào khuyên nhủ: "Lão Tôn hẳn vẫn còn sống, chúng ta phải nghĩ cách cứu ông ấy về."

Tôi nói: "Theo anh thì Joker bắt Tôn Lão Hổ nhất định là để trao đổi lấy V.I.P."

Chúng tôi đương nhiên không thể đổi một mạng người lấy một mạng khác, chỉ có thể suy nghĩ đối sách, Băng Tâm đã có chút giãn ra.

Đặc nhiệm tăng viện cùng xe cứu thương đã tới, mang toàn bộ thương binh đi. Sau khi trở về, Tiểu Đào dẫn Băng Tâm về nghỉ trước, ai nấy mặt như đưa đám, nhưng đã nhịn một ngày rồi, nếu không nghỉ ngơi sẽ kiệt sức.

Sáng sớm hôm sau chúng tôi tới cục bàn đối sách. Lương cảnh quan nắm được thông tin từ một phân cục, cách đây không lâu, cô nhi viện dưới đó bị tập kích, khoảng 20 trẻ mồ côi bị bắt đi, hẳn là do đám Joker gây ra.

Lão Yêu đột nhiên chạy tới la lên: "Xuất hiện một video. Mau xem xem!"

Hắn lấy laptop ra, video được đăng tải từ sớm nay, chưa tới 1 tiếng đã hơn trăm ngàn lượt chia sẻ, nhưng rất nhanh đã bị hệ thống xóa bỏ, Lão Yêu hack vào máy chủ lấy được bản gốc.

Video được bật lên, khung cảnh tối om, một gương mặt được vẽ theo kiểu Joker hiện lên màn hình, chung tôi nhận ra đó chính là Tôn Lão Hổ.

Ông ấy bị treo trong một căn phòng kín, cơ thể đầy vết thương, hơi thở yếu ớt, thần trí đã có phần mơ hồ. Đột nhiên một thùng nước lạnh được giội từ đầu ông ta, Joker xuất hiện trong hình, túm tóc Tôn Lão Hổ nhìn ống kính, nói: "Chào mọi người đi,

Tôn đại cục trưởng!"

"Cảnh sát sẽ không bỏ qua cho ngươi đâu!" Tôn Lão Hổ yếu ớt nói.

Joker bật cười điên dại, túm chặt tóc Tôn Lão Hổ: "Đồ khốn nạn, các ngươi nhìn chưa, thủ lĩnh các ngươi đang ở trong tay ta, phải làm gì chắc các ngươi thừa biết, đừng để ta chờ quá lâu. Há há há há!"

Video kết thúc bằng tràng cười man rợ, ai nấy đều trầm mặc, Băng Tâm đã khóc không thành tiếng, mắt Tiểu Đào cũng ngấn lệ, nằng nghiến răng đấm mạnh xuống bàn, run run không nói nên lời.

Trong lòng tôi cũng thắt lại, Tôn Lão Hổ là bạn thân của ông nội, là người nhìn tôi lớn lên, trong mắt tôi ông ấy còn hơn cả người thân.

Nhưng trong lúc này không thể để cảm xúc chi phối đầu óc, tôi ra lệnh: "Phân tích video, tìm manh mối!"

Lương cảnh quan ra đề nghị: "Tôi có ý này, ta có thể tìm một người khác thay thế V.I.P không?"

Tiểu Đào nói: "Chẳng lẽ chúng ta lại phải dùng mạng của một cô bé khác để đánh đổi? Bỏ qua vấn đề đạo đức, ai dám tình nguyện làm việc này?"

Băng Tâm vỗ ngực: "Muội tình nguyện đi, nếu cha chết thì muội cũng chẳng muốn sống!"

Tôi trấn an: "Băng Tâm, muội tỉnh táo một chút đi. Thông tin về V.I.P mà Joker nắm được chúng ta không rõ, hơn nữa làm vậy chẳng phải là cú sốc đối với Tôn Hổ?"

Một giọng nói đột nhiên cất lên: "Đừng có mơ tưởng mang Nam Nam đi trao đổi!"

Mọi người ngẩng đầu nhìn lên, Cao Thiên Tuyệt xông vào, hai cảnh sát theo sát phía sau, túm hắn lại, nói: "Lương đội trưởng, người này cứ nhất quyết xông vào, ngăn cũng không được.

Lương cảnh quan phất tay một cái: "Không sao, là người mình."

Ngồi xuống ghế, Cao Thiên Tuyệt nói: "Đối thoại vừa rồi của các người ta đã nghe thấy, ta có thể trợ giúp các người, nhưng tuyệt đối không được mang Nam Nam đi làm vật trao đổi."

Tôi hỏi: "Anh định trợ giúp thế nào?"

Hắn đáp: "Trừ Cảnh Vương Gia và ta ra, không ai biết thân phận thật sự của V.I.P. ngay cả đám thủ hạ của ta cũng không biết Nam Nam là V.I.P, ta luôn nói nó là chắt của Cảnh Vương Gia. Ta biết hiện giờ các ngươi đang bị dồn vào thế khó, nếu như nhất định phải trao đổi thì ta có thể đóng giả làm V.I.P."

Cao Thiên Tuyệt hiểu rõ Nam Nam hơn ai hết, thân thủ lại cao cường, để hắn đóng giả V.I.P là hợp nhất. Nhưng hành động lần này vô cùng nguy hiểm, nếu làm không tốt thì chỉ có đi mà không về.

Thấy tôi đắn đo, Cao Thiên Tuyệt cười hào sảng: "Ngươi đã cứu ta và Nam Nam, Cao Thiên Tuyệt này không phải người có ân không báo. Với tình hình hiện tại, ta tin mình là lựa chọn duy nhất của các ngươi. Hơn nữa nếu không được báo đáp gì đó, lương tâm ta sẽ không yên!"

Chương 720: Tăng viện to lớn

Tôi nghĩ trước mắt thì cũng chẳng có cách nào tốt hơn, bèn nói với hắn: "Bọn tôi sẽ dốc toàn lực bảo vệ sự an toàn của anh."

Cao Thiên Tuyệt cười: "Chỉ cần Nam Nam vô sự, ta đây không thành vấn đề."

Tiểu đội đặc nhiệm đã bị thương hết, đang chữa trị ở bệnh viện cùng với Vương Nguyên Thạch. Tôi bảo Tiểu Đào gọi điện trình bày tính khẩn cấp của vụ án lần này, xin phía quân đội thường trú cử thêm một ít tăng viện. Cân nhắc đến thủ đoạn hèn hạ của Joker, lần này cần trang bị thêm vũ khí chống bạo động, cũng như vũ khí hạng nặng.

Sau đó tôi giao cho Đao Thần một thứ, là ống khói của Thấu Xương Hương nhặt được tối qua. Thủ hạ của Cuồng Trù rất có thể sẽ đục nước béo cò, không thể không đề phòng, ý của tôi là nhờ Đao Thần chế ra thuốc giải độc.

Những người còn lại tập trung phân tích video xem có tìm ra manh mối gì không. Băng Tâm đã quá đau lòng, tôi bảo con bé về nghỉ trước nhưng Băng Tâm nhất định không chịu. Tôi hiểu tâm tình con bé lúc này, nếu không làm gì thì chỉ càng thêm lo lắng

Trong đoạn video, phía sau lưng Tôn Lão Hổ có thể trông thấy song sắt cửa sổ, phóng to lên, phía bên ngoài là cảnh một bãi biển.

Lương Cảnh Quan nói: "Manh mối này rất quan trọng, chúng ta có thể tìm địa chỉ giống vậy qua vệ tinh."

Tôi lắc đầu: "Cái này là giả!"

"Sao anh biết?" Lương cảnh quan thất kinh.

"Anh nhìn kỹ đi, mặt biển chẳng hề động, quan trong hơn là tối qua Tôn thúc bị bắt cóc, sáng nay video đã được đăng, mà trong video cảnh sắc lại là ban trưa, bởi vậy nó là giả." Tôi giải thích.

Joker rất xảo quyệt, hắn khá hiểu về cách thức điều tra, luôn luôn cố ý thả ra bom khói. Những vụ án trong quá khứ hắn gây ra chưa từng để lại dấu vân tay hay ADN, cảnh sát căn bản là không biết danh tính thực của hắn. Sở dĩ biết hắn tồn tại chỉ là qua tấm card hắn để lại mà thôi.

Manh mối lần trước tìm thấy trên thi thể cũng là Joker cố ý lưu lại, bởi vậy hành động tối qua mới thất bại. Trách nhiệm của tôi trong chuyện này rất lớn, nghĩ tới đây trong lòng tôi nhói đau.

Tiếp tục phân tích video, hình ảnh rất tối, Lão Yêu tăng thêm độ sáng và độ nét, mặt tường bên phải Tôn Lão Hổ xuất hiện một dòng tiếng anh ngoằn ngoèo, nó là "Crazy is Freedom!"

Lão Yêu tìm hiểu một chút trên baidu, nói: "Câu này là do một tử tù người Mỹ nói trước khi bị tử hình. Hắn là Joker điên cuồng nhất thập niên 70, đã giết hại 33 thiếu niên trẻ tuổi, chứng sợ hãi chú hề là bắt nguồn từ hắn ta."

Tôi nói: "Đây cũng là thứ hắn muốn chúng ta thấy."

Chúng tôi xem đi xem lại hơn chục lần, bộ dạng bị hành hạ của Tôn Lão Hổ cứ liên tục hiện lên khiến ai cũng lo lắng. Rất nhiều chi tiết được phân tích, nhưng chẳng có manh mối gì.

Tôi bảo Lão Yêu: "Nếu trong hình ảnh không có manh mối thì tìm trong âm thanh xem."

"Chờ một chút!"

Lão Yêu lạch cạch thao tác, chỉ chốc lát, mấy đường sóng âm

xuất hiện trên máy chiếu, hắn nói: "Nhìn từ bản ghi âm thanh, có một âm trầm được kéo dài, để ta phóng lớn nó lên một chút."

Hắn tách riêng phần âm thanh kia, phát lên, không ngờ đó lại là một đoạn bài hát vui vẻ. Nghe như là chính Joker hát, giọng của hắn vang vọng trong phòng khiến cho người ta có một cảm giác quỷ dị.

Lương cảnh quan cau mày: "Sao cứ như là tôi đã nghe nó ở đâu rồi."

Tôi hỏi Lão Yêu: "Có thể tìm được xuất xứ không?"

Lão Yêu đáp: "Phải rồi, trên wechat chẳng phải có tiện ích tìm bài hát sao?" Hắn mở wechat thử một cái, chẳng có kết quả nào, bài hát do người hát chay, không tìm được giai điệu khớp với nó.

Chúng tôi đã phân tích đoạn video này cả 2 tiếng đồng hồ, tôi cảm thấy chẳng thu hoạch thêm được gì, bảo Lương cảnh quan thử tìm xuất xứ bài nhạc này xem sao. Bản thân thì quyết định đi nghiệm thi, dù không tìm được manh mối cũng khiến đầu óc yên tĩnh một chút.

Băng Tâm xung phong đi cùng, chúng tôi kiểm tra đất cát trên thi thể đám tội phạm, lấy mẫu máu xét nghiệm, phân tích thức ăn bên trong dạ dày. Giống những thi thể trước, chúng đều nghiện một loại chất kích thích nào đó trong thời gian dài, hơn nữa trước khi chết đã sử dụng liều lớn khiến tuyến thượng thận có hàm lượng tăng cao. Đây là thủ đoạn để khống chế thủ hạ của Joker, bơm ma túy điên cuồng.

Bên cạnh đó, đám thủ hạ này còn được huấn luyện quân sự trong thời gian dài, tay cầm súng có vết chai, trên người đầy sẹo, có thể là do bị đánh.

Như vậy có thể thấy đám thủ hạ này và chính Joker, đằng sau

sự điên cuồng là sự huấn luyện lâu dài cùng chú tâm chuẩn bị. Joker không hề điên chút nào, hắn vừa thông minh lại vừa lãnh khốc!

Nhưng những manh mối chỉ dẫn cho chúng tôi cứu Tôn Lão Hổ lại gần như là con số không. Băng Tâm im lặng một hồi, tôi an ủi con bé mấy câu, Băng Tâm hỏi: "Tống Dương ca ca, cha thật sự sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?"

"Sẽ không!"

Tuy miệng nói vậy nhưng trong lòng tôi lại cho là lành ít dữ nhiều. Tôi từng chứng kiến cái chết của ông nội, mất một thời gian rất lâu mới vượt qua được nỗi mất mát, nhân thế vô thường, khó mà dự liệu.

Gạt bỏ những ý nghĩ tiêu cực trong đầu, trong lúc này, tôi bắt mình phải vững tin Tôn Lão Hổ có thể cứu được, nhất định không buông bỏ hi vọng.

Mọi người vượt qua một ngày trong tâm lý kìm chế. Ngày hôm sau, năm mươi đặc nhiệm vũ trang đầy đủ được cử tới mang theo khiên chống đạn, súng phóng lựu, bom chống bạo động, máy bay không người lái và súng máy các loại. Biết có phần tử khủng bố hỏa lực mạnh, đặc nhiệm ai cũng sôi trào, rất nhiều người xung phong tham gia hành động. Ban lãnh đạo cũng đã phê chuẩn, nếu tình huống khẩn cấp, có thể báo cho trực thăng vũ trang đến trợ giúp, quyết tiêu diệt phần tử khủng bố.

Cùng lúc đó thì đoạn video thứ hai được Joker đăng lên mạng, nội dung cơ bản là giống hôm qua. Tôn Lão Hổ đã càng tiều tụy hơn khiến ai cũng đầy căm phẫn, cuối video Joker cười nói: "Các anh bạn nhỏ, ta chờ các ngươi!"

Chúng tôi lại phân tích video, trong âm tần cũng xuất hiện bài hát giống lần trước. Tôi hỏi Lương cảnh quan có thể tìm ra bản

gốc không, anh ta lẩm bẩm: "Lúc còn bé chắc chắn tôi đã từng nghe, nhưng nhất thời không thể nhớ ra. Tôi sẽ cố gắng tìm."

Tôi hỏi: "Lương cảnh quan, anh lớn lên ở Macao?"

"Phải!"

Bài hát này khá xa lạ với đại lục chúng tôi, cho thấy nó tới từ Macao, có thể nó ở vị trí chỉ định nào đó. Tôi gần như hét lên với Lương cảnh quan: "Hãy cử tất cả cảnh sát ở Macao cùng nhau tìm, nhờ cả người thân và bạn bè xung quanh giúp đỡ."

Lão Yêu hỏi: "Sao không phát nó lên mạng để nhờ tất cả giúp đỡ?"

Tôi lắc đầu: "Làm vậy sẽ lộ tiến độ điều tra, Joker sẽ biết."

Lương cảnh quan gật đầu: "Được, tôi sẽ giữ bảo mật, phát động tất cả lực lượng tìm bài hát này."

Đi ra từ phòng họp tôi gặp Đao Thần, hắn nói khói của Thấu Xương Hương có điểm giống với một loại thuốc của Tống gia. Tống gia dùng dược rất rộng, nhiều cách điều chế là thu thập của nhân sĩ giang hồ, cho nên loại khói này của hắn khả năng cũng có cùng nguồn gốc.

Tôi nói: "Rất cảm ơn ngươi, giờ ta sẽ đi chế thuốc giải."

"Chờ đã!" Đao Thần gọi tôi lại: "Ngươi định đối phó với Joker thế nào?"

Tôi nói rõ ý định của mình, cũng thừa nhận là không có kế sách, Joker làm những vụ án không đầu không cuối khiến tôi không phát huy được sở trường, chỉ có thể để đặc nhiệm trực tiếp tấn công.

Đao Thần lắc đầu: "Bàn về năng lực tác chiến đoàn đội, không

ai trong tổ chức có thể bằng được Joker. Hắn từng đối kháng với cả tổ chức trong điều kiện ác liệt nhất, nếu ngươi muốn lấy cương khắc cương, ta nghĩ sẽ lại nếm mùi thất bại lần nữa."

"Vậy giờ chúng ta phải làm gì?" Tôi hỏi.

"Đánh lén! Chỉ có điên cuồng hơn Joker mới có thể chiến thắng hắn!"

Chương 721: Kẻ điên trong công viên

Lời của Đao Thần làm tôi trầm tư hồi lâu, nói: "Nhưng chúng ta là bên chính nghĩa, cũng không thể dùng thủ đoạn xảo trá như hắn được."

Đao Thần lắc đầu: "Chính là bởi vì chính nghĩa nên cứ luôn đắn đo nhiều thứ, dẫn đến dễ dàng bị nhìn thấu. Joker vốn chẳng tuân theo nguyên tắc nào, dù cho có phái một tiểu đội quân tới thì cũng ích gì? Lần này Joker nhắm vào V.I.P, cho nên ngươi mới còn đứng được ở đây, nếu như mục đích của hắn là giết ngươi thì có mấy cái mạng cũng không đủ đâu."

Lời của Đao Thần khiến tôi sợ hãi, hắn nói không sai, Joker chẳng tuân theo quy tắc, đấu pháp chúng tôi lại là đánh chuột sợ vỡ bình, căn bản là không thắng được.

Tôi nói: "Để ta cân nhắc một chút." Sau đó rời đi, vắt óc suy nghĩ đấu pháp. 4h chiều, tôi tìm Tiểu Đào, nói thật rõ ý định của mình cho nàng, Tiểu Đào nói: "Chuyện này...chuyện này quá điên rồi, đặc nhiệm có chấp nhận không?"

Tôi đáp: "Để anh đi thương lượng."

"Em đi cùng anh." Tiểu Đào nắm lấy tay tôi.

Hai chúng tôi tìm tới đội trưởng đội đặc nhiệm, sau khi nghe ý tưởng của tôi, anh ấy thấy biện pháp này quả thật hơi điên rồ, nhưng đáng để thử một lần. Dù gì cũng đã có bài học hôm trước, lần này cứu Tôn Lão Hổ nhất định phải thành công.

Tiếp đó là khoảng thời gian chúng tôi làm công tác chuẩn bị, trời chẳng mấy chốc đã tối, Lương cảnh quan tìm chúng tôi, nói: "Đã tìm ra nguồn gốc bài hát! Đó là ca khúc chủ đề của một công viên giải trí ở Macao cách đây 20 năm."

Quả nhiên không ngoài dự đoán, Joker đang cố tình gợi ý cho chúng tôi, tôi hỏi: "Công viên giải trí này vẫn còn chứ?"

"Nhớ năm đó vì dụng cụ lâu năm không tu sửa, xảy ra tai nạn cáp treo nên đã đóng cửa. Bởi chủ đầu tư là nhiều người cổ phần, quyền sử dụng đất không rõ ràng cho nên đất chưa bị mua lại, hình như là bỏ hoang từ đó tới giờ."

Liếc đồng hồ, giờ là 8h tối, tôi nói: "Không chờ nữa, chúng ta bây giờ đi cứu người!"

Theo thứ tự sắp xếp của tôi và đội trưởng đội đặc nhiệm, tôi, Tiểu Đào, Băng Tâm, Đao Thần, Lương cảnh quan cùng với 'V.I.P giả' vội vã lên đường. Những người khác do đội trưởng dẫn đoàn, hoạt động ngầm phía sau, chờ Joker sơ sảy.

Một tiếng sau chúng tôi tới công viên giải trí bỏ hoang, quang cảnh đổ nát, bên trong cỏ dại mọc um tùm, những đường ray, cáp treo, vòng quay rỉ sét, trước cửa có một tượng chú hề, cảm giác y như cảnh trong phim kinh dị.

Băng Tâm bất an hỏi: "Cha muội ở đây sao? Thông tin kia là Joker cố ý tiết lộ, có phải là mai phục sẵn không?"

Tôi nói: "Hay là muội ở đây canh chừng, bọn ta vào trong thám thính một chút."

Băng Tâm giơ nắm đấm: "Không, muội không sợ, muội phải đi cùng mọi người!"

Đột nhiên toàn bộ sân chơi sáng lên, đèn neon nhấp nháy, các cơ sở vật chất của công viên cũng tự khởi động. Tượng chú hề ở

cổng lắc lắc cánh tay, trong miệng phát ra tiếng cười vui vẻ, nhưng vì thiết bị cũ kỹ, âm thanh phát ra nghe rất quỷ dị.

"Những người bạn nhỏ thân mến, hoan nghênh ghé thăm công viên của Joker!"

Tiểu Đào cau mày: "Bố trí cũng chu đáo đấy!"

Tôi lấy điện thoại nhắn một tin cho đội trưởng, lát sau từ chỗ họ ẩn thân bay ra một máy bay không người lái, lướt qua đầu chúng tôi vào thăm dò bên trong công viên.

Máy bay bay đến đâu camera quay lại đến đó, hình ảnh được gửi trực tiếp vào máy tôi, toàn bộ công viên trống không, chỉ có những máy móc đang tự vận hành.

Tôi nói vào bộ đàm: "Kiểm tra nhà bảo tàng tượng sáp bên cạnh kia, có bay vào được không?"

"Để tôi thử xem!"

Máy bay không người lái từ từ bay qua một ô cửa sổ bị vỡ, bật chức năng nhìn ban đêm, đột nhiên màn hình xuất hiện một gương mặt trắng toát, cười toe toét cầm gậy bóng chày đập thẳng vào máy bay, hình ảnh tắt ngấm.

Đúng lúc chúng tôi đang kinh ngạc thì đột nhiên vang lên một loạt âm thanh chói tai, ai cũng đau đớn ôm lấy đầu, nhất là đối với người có thính giác bén nhạy như tôi thì càng như ngàn mũi kim đâm vào óc.

Tiếng ồn được phát ra từ cái loa ở chính giữa công viên, ngay sau đó là giọng cười man dại của Joker: "Mở quà trước thời hạn, các con thật hư, thúc thúc giận đó nha!"

"Đủ rồi, ai có tâm tư chơi mấy trò này với ngươi!" Tiểu Đào tức giận mắng.

Joker chợt chép miệng, từ phản ứng này tôi nghĩ, xung quanh ắt phải cài máy nghe lén, bởi vậy mới nghe thấy Tiểu Đào. Joker nói tiếp: "Mở điện thoại của các ngươi ra, có niềm vui bất ngờ!"

Mọi người cùng mở điện thoại, một yêu cầu kết bạn từ người lạ được gửi tới, click chấp nhận, hắn liền gửi tiếp yêu cầu cuộc gọi video.

Tôi ấn đồng ý, hình ảnh hiện ra Tôn Lão Hổ, ông đã thoi thóp, rũ đầu không cựa quậy, thấy hình ảnh này Băng Tâm lại bật khóc, đưa tay ôm miệng.

Đoạn video call kết thúc, Joker nói qua loa phóng thanh: "Các ngươi phải tuân thủ quy tắc trò chơi của ta, thì mới được thưởng. Ta có thể lấy nhân cách đảm bảo, chỉ cần các ngươi chơi một cách đàng hoàng, ta nhất định sẽ giữ lời. Còn các ngươi có tin hay không thì... há há há há!" Một tràng cười điên dại, sau đó hắn nói tiếp: "Ta chuẩn bị cho các ngươi ba tín vật, theo thứ tự là Joker màu đỏ, Joker màu lam và Joker màu vàng. Tìm được ba tín vật này, ta sẽ trả lễ vật cho các ngươi, chuẩn bị sẵn sàng chưa, ready...go!"

Tiểu Đào thở dài: "Cảm giác bị dắt mũi thật là khó chịu."

Đao Thần nói: "Tâm lý Joker giống như đứa trẻ, buồn vui thất thường. Chúng ta tốt nhất là làm theo lời hắn nếu không Tôn Lão Hổ sẽ gặp nguy hiểm." Tuy miệng nói vậy nhưng tay Đao Thần ở dưới lén phất phất, hắn cũng ý thức được nói chuyện sẽ bị nghe lén, lời vừa rồi là cố ý cho Joker nghe.

Tôi nói: "Vậy đi thôi, để xem rốt cuộc hắn chuẩn bị niềm vui bất ngờ gì cho chúng ta!"

Tôi cho tay vào túi, âm thầm nhắn tin nhắn chuẩn bị đột kích cho đội trưởng, sau đó mở wechat, kết nối với Lão Yêu, rồi đeo tai nghe bluetooth lên.

Lão Yêu trước đó đã thông qua vệ tinh phong tỏa vị trí chúng tôi, hắn nói: "Ta nhìn xung quanh các ngươi rồi, không có uy hiếp gì, yên tâm vào trong đi."

Tôi nói: "Joker bảo chúng ta tìm ba tín vật, theo thứ tự là chú hề màu đỏ, màu lam và màu vàng. Có thể nó là búp bê, ngươi tìm cẩn thận giúp ta một chút."

"Ây, có phải trên tàu lượn siêu tốc có một vật không?"

Tôi ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy trên đỉnh của vòng quay có để một vật, nhưng xa quá nên không rõ là gì. Lão Yêu bảo tôi chờ một chút, lát sau hắn nói: "Nhìn rõ rồi, là một con búp bê chú hề màu đỏ!"

Vòng quay lâu năm không bảo dưỡng, đường ray đã rỉ sét nghiêm trọng, phần đế bị ăn mòn, dầm thép nhiều chỗ bị gãy. Hắn định bắt chúng tôi ngồi tàu lượn sao?

Chương 722: Tàu lượn kinh hoàng

Lương cảnh quan nói: "Không thể ngồi cái tàu lượn này, chính năm xưa vì nó gây tai nạn mà công viên này mới bị bỏ hoang. Hai mươi năm không bảo trì, phần ghế ngồi đã bị tàn phá nghiêm trọng, ngồi lên đồng nghĩa với liều mạng."

Tôi ngẩng đầu nhìn ra phía xa, con búp bê kia được đặt trên đường ray, nếu ngồi tàu lượn, nó sẽ bị nghiền nát, hẳn là không phải Joker muốn chúng tôi ngồi.

Đao Thần hất tà áo choàng, nói: "Ta leo lên thử xem, kết cấu của cái này rất dày đặc, có thể leo được."

Cao Thiên Tuyệt nói: "Lão nhân gia, ông nghỉ ngơi đi, công việc nguy hiểm này để cho tôi."

Tôi dặn dò: "Anh cẩn thận đấy."

Cao Thiên Tuyệt cười cười: "Dẫu sao ta cũng đã từng đi lính đặc biệt ở Đông Nam Á, trèo lên cái này như chơi trò chơi, các ngươi cứ ở dưới đất mà yểm trợ."

Vừa nói hắn vừa leo lên, chân tay linh hoạt như con vượn leo thoăn thoắt, bộ khung kim loại cũ kỹ phát ra tiếng ken két khiến người nhìn bất an. Mắt thấy hắn sắp leo đến nơi, đột nhiên cả kết cấu đung đưa, một luồng ánh sáng mạnh chiếu qua.

Ánh sáng đột ngột chiếu tới khiến con mắt tôi gần như mù, tôi hỏi đó là cái gì, Tiểu Đào nói: "Là vài người ngồi trên cáp treo."

Chợt có một loạt tiếng súng, tôi dụi mắt mấy cái mới nhìn rõ, thì ra là một tốp chú hề đeo mặt nạ gấu đang ngồi trên một chiếc tàu lượn cũ kỹ với súng máy trên tay. Đoạn đường mà chúng đi song song với con đường mà Cao Thiên Tuyệt đang leo, mấy tên hướng về phía hắn nổ súng, Cao Thiên Tuyệt lập tức nấp sau đường ray, đạn bắn liên tiếp vào xà thép, mấy thanh thép đã gỉ bị đánh gãy.

Tàu lượn tốc độ rất nhanh, ảnh hưởng đến độ chính xác của chúng, theo bóng đoàn tàu lượn gầm rú lao qua, nguy hiểm cũng tạm thời được giải trừ. Nhưng chỉ một phút nữa, tàu của chúng sẽ đi qua nơi này, Cao Thiên Tuyệt và chúng tôi đều nằm trong phạm vi nổ súng của chúng.

"Một đám liều mạng!" Tiểu Đào mắng.

"Tìm cách dừng chúng lại." Tôi nói.

Lương cảnh quan nói: "E là không kịp, cầu giao điện ở lối vào, cách đây tận 400m."

Đột nhiên Đao Thần tung người, nhảy đến kết cấu thép, trèo lên kết cấu, động tác còn nhanh hơn Cao Thiên Tuyệt, chúng tôi nhìn ngây cả người. Tôi thoáng biết hắn định làm gì.

Đao Thần lao đến đường ray phía dưới, rút thanh đoản đao lạnh buốt dùng sức chém. Đường ray tóe lửa, âm thanh giòn cứng vang lên, một đoạn đã bị phá hỏng, sau đó hắn nhanh chóng lui xuống đất.

Cao Thiên Tuyệt ở trên cao khen ngợi: "Lão nhân gia, may mà có ông!"

"Đừng nói nhiều, nhanh lên một chút, giá thép có thể sẽ sập."

Cao Thiên Tuyệt vội vàng trên lên phía trên, đến đỉnh đường ray, hắn dùng sức kéo con búp bê, nhưng lôi thế nào cũng không

được, bực mình mắng: "Bị cột vào đây rồi!" Tiếp đó hắn kéo mạnh khiến con búp bê rách toạc, bên trong rơi ra một vật, Cao Thiên Tuyệt nhanh tay chộp lấy.

Hắn nhìn thứ trong tay, nói: "Hình như là một tấm bản đồ."

Lúc này ánh đèn tàu lượn đã càng ngày càng gần, tôi thúc giục: "Xuống mau đi!"

Cao Thiên Tuyệt ngậm tấm bản đồ trong miệng, dùng cả hai tay hai chân leo xuống. Chiếc tàu lượn ngồi đầy đám thủ hạ Joker lao qua, chúng nã súng về phía chúng tôi, mọi người rối rít tìm chỗ trốn.

Chợt có tiếng va chạm, tiếng súng ngừng, thay vào đó là tiếng đám thủ hạ hét thảm. Tàu lượn đi vào chỗ đường ray bị Đao Thần phá hỏng, cả đám vọt vào trong giá thép, lửa văng tung tóe, toàn vộ kết cấu bị lực cộng hưởng, thi nhau đổ sập.

Cao Thiên Tuyệt còn cách mặt đất khoảng 3m, hắn tung mình nhảy một cái, lăn mấy vòng trên đất, sau đó chạy về phía chúng tôi. Sau lưng hắn cả khung kết cấu đổ sập, tiếng vang không ngừng, bụi tung mù mịt. Cao Thiên Tuyệt lau mồ hôi lạnh nói: "Thật con mẹ nó kích thích! Đã lâu lắm rồi không kích thích như này, khiến ta nhớ đến hồi làm nhiệm vụ ở Thái Lan!"

Nhìn nét mặt vui vẻ của hắn, tôi thậm chí chẳng thể tin vào mắt mình, lại có ngày mình liên thủ với thuộc hạ của Cảnh Vương Gia? Có điều bất kể thân phận hắn là gì, từ trong tâm khảm vẫn là một gã đàn ông ngay thẳng.

Nhận tấm bản đồ hắn đưa, thực ra chỉ là 1/3 tấm bản đồ hoàn chỉnh, trên tấm này chẳng có thông tin gì cả, tin tức mấu chốt hắn giấu ở hai tờ còn lại.

Cất kỹ tấm bản đồ vào túi, lúc này bụi cũng dần lắng xuống,

chúng tôi nhìn thấy đám thủ hạ vừa nãy chết kẹt giữa đống thép, cơ thể đều bị đâm thủng. Nhưng điều khiến người ta lạnh gáy là, trên mặt chúng lại mang theo nụ cười.

Lão Yêu chép miện trong tai nghe: "Thật kinh hiểm! Cứ như phim hành động."

Tôi mắng: "Đừng nói nhảm, tìm tín vật tiếp đi."

"Ây, tối quá, ta chẳng nhìn rõ gì cả. Nhưng ta nhắc nhở ngươi một câu, trong vòng đu quay hình như có mai phục, ta vừa nhìn thấy có tên thò đầu ra thì phải."

Tôi thuật lại lời Lão Yêu cho mọi người, Tiểu Đào nói: "Xem ra tín vật thứ hai giấu ở đó, nhất thiết phải cẩn thận!"

Chúng tôi tiến đến chỗ vòng đu quay, kèm theo tiếng nhạc vui vẻ là ánh đèn lóe sáng. Vòng đu quay đang xoay tròn, đến gần tôi phát hiện, con búp bê màu xanh nằm ở chính giữa trục quay.

Tiểu Đào hỏi nhỏ: "Có cần bảo đặc nhiệm xông vào không?"

Tôi lắc đầu: "Lôi át chủ bài ra lúc này là quá sớm, hơn nữa Joker nhất định đang ngồi đâu đó quan sát chúng ta."

Tiểu Đào chuyển ánh mắt cho Lương cảnh quan, cả hai đồng thời rút súng, cẩn thận từng bước tới gần. Hai người dáo dác quan sát từng góc chết kiểm tra xem có mai phục không. Khi tới cách vòng đu quay khoảng 10m, đột nhiên một người vóc dáng to cao, ăn mặc giống Joker đứng dậy từ sau một cái đu quay, tay cầm điều khiển, hắn la lên: "Cho các ngươi thưởng thức ma thuật tiên nữ tán hoa của Joker đại nhân." Sau đó ấn nút.

Chỉ nghe thấy âm thanh động cơ khởi chạy, tôi hô: "Quay lại!"

Chợt toàn bộ những cái đu quay mặt bên mở ra, trong miệng lộ ra họng súng. Tiểu Đào và Lương cảnh quan vội vàng cắm đầu

chạy quay về, trong nháy mắt súng nhả đạn, càn quét bốn phía theo sự xoay tròn của trục đu quay, bán nát cây cối xung quanh.

Chúng tôi trốn sau một chiếc xe điện đụng, lúc Tiểu Đào và Lương cảnh quan chạy tới, tôi cùng Đao Thần lôi họ vào trong.

Lương cảnh quan chân đầy máu, anh ta đau đến mức khẽ rên. Tôi kiểm tra vết thương, Lương cảnh quan bị đạn bắn xuyên bắp chân, cũng may là không bị thương đến xương. Tôi xé tay áo băng tạm lại cho anh ta. Tiếng súng hơi ngừng lại, Băng Tâm ngó một cái nói: "Tên kia lại trốn rồi."

"Vô sỉ! Định chơi kiểu cố thủ trận địa sao?" Tiểu Đào nói.

Chúng tôi đều không ngờ tới cửa ải thứ hai lại bạo lực một cách đơn giản như vậy. Có điều thường thì càng đơn giản lại càng khó đối phó, cái đu quay tạo thành một pháo đài xoay tròn, cho dù một đại đội xông tới e là cũng bó tay.

Chương 723: Ngựa gỗ đu quay

Chúng tôi bất động, tên kia núp sau ngựa gỗ cũng bất động, chúng tôi vừa định tiếp cận thì hắn lập tức bấm nút nổ súng, cục diện này thật khó có lời giải.

Nghĩ tới nghĩ lui, tôi hỏi Tiểu Đào: "Tầm bắn hiệu quả của súng lục là bao xa?"

Nàng không chút nghĩ ngợi, đáp: "50m!"

Tôi nhìn một chút, nói: "Khoảng cách từ đây tới đó cũng cỡ 50m, chúng ta có thể dụ hắn ló đầu ra, sau đó bắn chết."

Dùng súng lục bắn xa, độ chính xác chắc chắn không bằng sniper, nhưng hiện giờ không thể điều động đặc nhiệm. Nếu chúng tôi 'ăn gian', có trời mới biết Joker sẽ làm gì Tôn Lão Hổ.

Tiểu Đào nói: "Hồi còn học ở trường, thành tích môn bắn súng của em cũng không tệ lắm, hẳn không thành vấn đề."

Lương cảnh quan nói theo: "Còn có tôi, cả hai thử mạo hiểm xem."

Lương cảnh quan bị thương ở chân, chúng tôi bảo anh ấy ở lại ngắm bắn, Tiểu Đào sẽ sang chỗ khác. Giờ có một vấn đề ở đây, đó là ai sẽ là người dụ tên kia ló đầu, tôi nói: "Để anh, chỉ cần nhìn thấy mắt hắn, anh có thể khiến hắn đứng hình mấy giây."

"Không được, như vậy quá nguy hiểm." Tiểu Đào lập tức phản bác.

"Đã tới đây rồi thì độ mạo hiểm của mọi người đều như nhau,

anh cũng không ngoại lệ. Nhiệm vụ này chỉ anh mới có thể hoàn thành." Tôi nói.

Chợt Đao Thần đặt tay lên vai tôi: "Ngươi không nên đi, mắt ngươi có tính giới hạn, nếu như thất thủ sẽ vạn kiếp bất phục." Nói xong hắn nhặt một viên đá lên: "Trong khoảng cách 50m, ta có thể ném trúng hắn!"

"Nhưng..."

"Không nhưng nhị gì cả, quyết định như vậy. Hai vị cảnh quan, chuẩn bị đi!"

Đao Thần không cho tôi cơ hội phản đối liền đi ra ngoài. Cao Thiên Tuyệt kinh ngạc hỏi: "Lão nhân gia này rốt cuộc có lai lịch gì?"

Đao Thần tự ý hành động, mọi người không thể không phối hợp, Tiểu Đào dùng tốc độ nhanh nhất vọt tới một cái đĩa bay ẩn người. Tôi căng thẳng theo dõi bóng lưng Đao Thần, khu hắn tới phạm vi 10m, cơ quan khởi chạy, các họng súng thò ra. Nhưng lần này tên thủ hạ kia lại không thò đầu lên.

"Nguy hiểm, mau quay lại!"

Tôi hét lên, nhưng đã không còn kịp nữa, nháy mắt các họng súng thi nhau nhả đạn, hỏa lực nhắm về bốn phương tám hướng. Nhưng sự việc vượt qua sức tưởng tượng của chúng tôi, Đao Thần không trúng đạn, hắn lại cứ từ từ di chuyển giữa dàn hỏa lực, ung dung như chỗ không người.

Tôi đột nhiên hiểu ra, những con ngựa gỗ xoay tròn này có góc và tốc độ cố định, hắn đã sớm nhìn ra, di chuyển theo góc chết của nòng súng sẽ không bị dính đạn.

Có điều hành động này cũng quá kinh tâm động phách, áo choàng của Đao Thần lay động dưới luồng đạn, chỉ cần đi nhầm

một bước thôi sẽ bị xé tan tành. Khi tới gần đu quay khoảng 5m, tên thủ hạ kia đột nhiên đứng lên, tay cầm súng máy hét: "Đeo mặt nạ, ngươi cũng đẹp trai đấy!"

Đao Thần ném vút một cái, viên đá trúng ngay cổ tay tên hề, hô lên: "Động thủ!" Sau đó lập tức nhào người xuống, nấp vào góc chết của nòng súng.

Hai phát súng đồng thời vang lên, trên ngực tên hề xuất hiện hai lỗ máu, trợn trừng mắt ngã xuống.

Nhưng đạn bắn vẫn chưa dừng, Đao Thần nằm sát dưới chân ngựa gỗ không nhúc nhích, cho đến hai phút sau, nhiệt độ của nòng súng khiến thân ngựa bốc cháy, khói bốc nghi ngút.

Đao Thần nhanh chóng vọt tới giữa trục quay, giật con búp bê dính máu về. Nguy hiểm giải trừ, rốt cuộc chúng tôi cũng thở phào nhẹ nhõm. Đao Thần ném con búp bê cho tôi, phía sau nó có một khe hở, bên trong là một tấm bản đồ. Mở ra, vẫn là 1/3 tấm bản đồ công viên, nhưng chẳng có thông tin gì trên đó. Có lẽ mấu chốt nằm ở trang cuối cùng.

Bộ đàm vang lên tiếng đội trưởng đội đặc nhiệm, anh ta hỏi: "Tình hình bên trong thế nào, tôi vừa nghe có tiếng súng."

Tôi đáp: "Không sao, không có ai bị thương."

"Mọi người cẩn thận nhiều hơn!"

Tôi hỏi Lão Yêu địa điểm kế tiếp ở đâu, hắn lo lắng gõ phím: "Các ngươi mau rời khỏi đó đi, có một nhóm vật thể khả nghi đang tới gần."

Vừa dứt lời thì một trận tiếng rầm rầm vang lên, cùng với tiếng kêu gào: "Lão đại, mau giết chúng tôi đi!"

Quay đầu nhìn lại, một đoàn xe điện đụng lớn đang xông

thẳng về phía chúng tôi, thành viên của tập đoàn Phong Thiên ngồi bên trong, hay tay bị cố định ở tay lái, phía sau là một dây ăng ten.

Cao Thiên Tuyệt giật mình nói: "Sao lại biến thành như vậy?"

Một trong số những tên bị trói nói: "Joker bắt chúng tôi, hắn..."

Lời còn chưa dứt, cả người và xe của hắn nổ tung, máu thịt bắn tung tóe, những tên khác la lên: "Joker nhét bom điều khiển từ xa trong người bọn tôi, mau giết chúng tôi đi!"

"Lão Quy, Tiểu Từ!" Cao Thiên Tuyệt siết chặt nắm đấm, gọi tên thủ hạ của mình.

Chúng tôi vội túm lấy tay hắn lôi về phía sau, đoàn xe điện đụng không ngừng đuổi theo, đội trưởng hỏi tôi trong bộ đàm: "Xảy ra chuyện gì, có cần chúng tôi phái sniper trợ giúp không?"

"Không...không cần." Đối mặt với tình cảnh này tôi quả có chút luống cuống.

"Cảnh quan!" Cao Thiên Tuyệt rơi nước mắt nói: "Xin đưa súng cho tôi!"

Tiểu Đào cũng hoảng loạn chẳng khác gì: "Nhưng..."

Những người này căn bản là không thể cứu, bọn họ tiến tới gần, Joker sẽ cho nổ quả bom trong người họ, nhưng chúng tôi tuyệt đối không được nổ súng đối với con tin. Joker làm như vậy là muốn ép chúng tôi vượt qua ranh giới cuối cùng.

Cao Thiên Tuyệt trực tiếp đoạt khẩu súng trong tay Tiểu Đào, nhắm ngay đầu một người: "Tiểu Phong, thật xin lỗi!"

"Lão đại, đi theo anh là vinh hạnh của tôi!"

Một tiếng súng vang lên, đạn bắn trúng chỗ gồ giữa ngực, lập tức cả người anh ta phát nổ.

"A Hán, thật xin lỗi!"

"Mạng tôi là lão đại cho, chết không hối hận!"

"A Hoàng, thật xin lỗi!"

"Lão đại, kiếp sau gặp lại!"

Dưới từng tiếng vĩnh biệt đầy chua xót, Cao Thiên Tuyệt lần lượt bắn chết thủ hạ của mình, chúng tôi nhìn mà cũng hồn phi phách tán, nước mắt trào lên khóe mắt.

Đảo mắt một cái, những quả bom người này chỉ còn lại 3 tên, nhưng Cao Thiên Tuyệt đã hết đạn, hắn bóp cò súng lạch cạch, nghiến răng nghiến lợi. Lương cảnh quan nói: "Tội nghiệt này không cần anh phải một mình gánh vác."

Dứt lời anh ta đưa súng lên bắn chết 3 người cuối cùng. Dưới tiếng nổ đinh tai nhức óc, nguy hiểm đã được giải trừ.

"Khốn kiếp!" Cao Thiên Tuyệt vứt súng, nghiến răng đấm mạnh vào quầy bán vé bên cạnh: "Joker, ta phải tự tay làm thịt ngươi!"

Chúng tôi đứng đó chẳng biết nói gì, bất kỳ lời an ủi bào lúc này đều là tàn nhẫn, chờ khi tâm tình hồi phục, hắn lau nước mắt nói: "Ta không sao, từ lúc họ gia nhập Phong Thiên đã có giác ngộ, tội danh giết người cứ để mình ta chịu."

Tiểu Đào nói: "Anh đã cứu chúng tôi, nếu còn bắt anh chẳng phải không có lương tâm sao?"

Trong tai nghe chợt vang lên giọng Lão Yêu, hắn nói: "Tiểu Tống Tống, bên phía thuyền hải tặc có mai phục, các ngươi phải cẩn thận, có vẻ rất đông đấy!"

Chương 724: Tôn Lão Hổ hi sinh

Chúng tôi chạy tới khu thuyền hải tặc, khu này động cơ không chạy, chỉ có đèn neon xung quanh đang nhấp nháy. Ngẩng đầu nhìn lên, quả nhiên trên nóc con thuyền có một búp bê chú hề màu vàng.

Chiếc thuyền được phủ một cánh buồm lớn, phía dưới hình như có vật đang động đậy. Tiểu Đào thay đạn, mọi người cũng tự chuẩn bị, trong lòng tôi thầm nhủ, cửa ải cuối cùng của Joker, chắc chắn sẽ không đơn giản.

Đột nhiên không biết bao nhiêu lưỡi đao sắc bén từ dưới đâm lên, xé rách cánh buồm, một đám hải tặc trẻ con ùa ra, mặc dù chúng ăn mặc rất buồn cười nhưng trong tay là những thanh đao sắc bén.

Chúng tôi đều ngây người, Tiểu Đào bắn chỉ thiên hai phát, hô to: "Không được đến gần!"

Nhưng đám trẻ con như phát điên, ồ ạt xông lên, giơ đao chém. Chúng tôi không thể động thủ với chúng được, chỉ có thể ra sức lui lại phía sau, chợt phát hiện hướng gió thay đổi, tôi hô lớn: "Nín thở!"

Tiếp đó lôi ra một ống khói, ném tới chỗ đám tiểu hải tặc. Bọn chúng hít phải khói, từng đứa từng đứa ngã lăn ra đất. Đây là khói do tôi tự chế, nó gần giống với khói của Thấu Xương Hương. Đao Thần đã đưa tôi cả cách điều chế lẫn phương thức giải độc, tôi chế mỗi thứ một ít, không ngờ lại có tác dụng sớm như vậy.

Vốn tưởng rằng nguy hiểm đã được giải trừ, đột nhiên loa phóng thanh bên cạnh vang lên tiếng Joker cười điên cuồng: "Há Há Há Há, nhìn bộ dạng của các ngươi kìa, đến trẻ con mà cũng sợ, kẻ tự xưng chính nghĩa luôn mềm yếu như vậy. Tống Dương, nếu như ngươi không điên một chút thì không thắng được ta đâu!"

"Đồ hèn hạ!" Tiểu Đào mắng to.

"Chi bằng để ta cho ngươi chút động lực điên cuồng hơn nhé! Ha ha ha ha."

Lập tức trên thân chiếc thuyền xuất hiện đồng hồ đếm ngược, vừa rồi vất vả đối phó với đám con nít, căn bản không để ý thấy chỗ này có trang bị như vậy. Tôi chạy đến trước con thuyền nhìn một cái, cảnh tượng bên trong làm người xem rợn tóc gáy, phía dưới nó được chất đầy thuốc nổ.

Thời gian chỉ có 1 phút, lấy tín vật hay cứu người, chỉ có thể chọn một trong hai. Tôi hét lên: "Mau cứu người!"

Không có thời gian đắn đo, mỗi người chúng tôi vội ôm lấy hai đứa trẻ vọt tới một bức tường gần đó, mặc dù đều là trẻ em 10, 11 tuổi nhưng trọng lượng cungc đủ nặng khiến tôi thở hồng hộc.

Lúc chỉ còn lại 5 giây, chúng tôi cũng đã mang được hết đứa trẻ cuối cùng ra sau bờ tường. Theo tiếng nổ thật lớn, ánh lửa đỏ bốc lên cao, một luồng hơi nóng ập tới, đất dưới chân đều rung lên, chiếc thuyền hải tặc đã nổ không còn lại gì.

Sau khi dư âm kết thúc tất cả mọi người trong lòng vẫn còn sợ hãi, tôi vạch mí mắt một đứa trẻ nhìn thử đồng tử, mức độ giãn của đồng tử cho thấy chúng đang trong trạng thái vô cùng kích thích, hiển nhiên là bị cho uống thuốc.

Nếu không phải vừa mang theo khói hậu quả chắc chắn không tưởng tượng nổi, sự điên cuồng và độc ác của Joker vượt xa

những tên đã từng đối đầu trước đây.

Tiểu Đào hỏi: "Phần cuối của tấm bản đồ không lấy được, làm sao bây giờ?"

Tôi nói: "Ít nhất chúng ta cũng có 2/3 tấm bản đồ trong tay, có thể loại bỏ 2/3 khu vực này." Tôi nói chuyện với Lão Yêu qua tai nghe: "Lão Yêu, ngươi kiểm tra khu vực chính giữa công viên xem, có cái gì thể tích khá lớn, có thể giấu được người hay không."

Lão Yêu rất nhanh phản hồi: "Hướng 4h của các ngươi có một căn phòng lớn đen thui."

Tôi phất tay: "Đi!"

Chúng tôi cẩn thận đi về hướng 4h, căn phòng lớn này là một ngôi nhà ma, bên trong tối om, Đao Thần và tôi một trước một sau nhóm người để đề phòng có mai phục.

Vốn tưởng nhà ma sẽ có không ít đồ chơi dọa người, nhưng nơi này ngoại trừ tối ra thì chẳng có thứ gì, đang đi, chợt trong bóng tối có người kêu: "Con gái!"

Băng Tâm kinh ngạc không thôi: "Cha, là cha?"

Tôi lắc đầu: "Không đúng, giọng nói này khá là lạ."

"Con gái! Con gái! Con gái!" Giọng nói đó cứ vang lên liên tục, âm điệu ngày càng sai lệch, cuối cùng biến thành giọng của Joker, hắn cười khanh khách: "Sắp tới chỗ của cha rồi, mau đến đi ha ha ha ha!"

Giọng điệu biến thái này khiến chúng tôi ghê tởm, đột nhiên xung quanh sáng choang, không biết từ đâu, máy chiếu chiếu lên tường hình ảnh gương mặt Tôn Lão Hổ. Mặt ông ta đầy vết thương, đang nói gì đó nhưng không có âm thanh, có hai tên đeo mặt nạ heo đang đánh ông ấy.

"Đừng, dừng tay lại!" Tôn Băng Tâm nhạt nhòa nước mắt.

Những hình ảnh tương tự lần lượt xuất hiện, gần như trải dài khắp lối đi, vài hình ảnh là ống kính chiếu Tôn Lão Hổ, một vài cái khác là hình ảnh Joker, còn có một số không rõ ý nghĩa, tóm lại đều là những hình ảnh máu tanh man rợ, khiến người xem rợn tóc gáy.

Nội tâm điên cuồng của Joker, dường như được phơi bày ở nơi này. Tra tấn tinh thần khiến chúng tôi khó chịu, Đao Thần lôi trong ngực ra mấy viên bi sắt, ném về hướng các máy chiếu, theo tiếng bộp bộp vỡ vụn, các hình ảnh tắt ngấm, không gian trở lại vẻ tăm tối vốn có.

Cuối cùng chung tôi đến đoạn kết của nhà ma, ở đây ánh đén mờ mờ, một người ngồi trên ghế sắt, lưng quay về phía chúng tôi. Băng Tâm kích động lao tới, Tiểu Đào la lên: "Đừng đụng vào!"

Nhưng nàng nói đã muộn, lúc tay Băng Tâm vừa chạm vào người kia, cái đầu liền rơi xuống đất, mặt vẽ trang điểm chú hề, cắm một con dao, thì ra là người giả.

Chúng tôi bước tới, phát hiện đối diện người giả có một cái bàn, trên bàn có một đầu đọc băng, TV, cùng một băng ghi hình. Trong lòng tôi hồi hộp, có một dự cảm chẳng lành.

Đội trưởng đội đặc nhiệm liên lạc theo đúng thời gian định sẵn: "Tống cố vấn, bên đó các anh sao rồi, tìm được Tôn cục trưởng chưa?"

Tôi nói: "Tìm được một cuộn băng ghi hình, còn chưa xem, mở video call lên đi."

Tôi mở điện thoại, bật video call, chiếu thẳng vào TV, Tiểu Đào nhét băng vào đầu đọc, thấy Băng Tâm căng thẳng bất an, nàng vỗ nhè nhẹ vào vai an ủi.

Trên TV xuất hiện một hình ảnh, Tôn Lão Hổ đang bị hai tên thủ hạ tra tấn, ông ta lẩm bẩm gì đó, tất cả đều nín thở cố gắng lắng nghe: "Ta tình nguyện trở thành cảnh sát nước cộng hòa nhân dân Trung Hoa, hiến thân cho sự nghiệp công an cao cả..."

"Lão chết bằm, nói linh tinh gì vậy." Thủ hạ Joker tiếp tục dùng gậy đánh vào người ông ta, máu tươi chảy ròng ròng, Băng Tâm ôm miệng khóc không thành tiếng.

Tôn Lão Hổ ý thức có vẻ mơ hồ, vẫn nói: "Kiên quyết,..kiên quyết trung thành với đất nước, phục vụ nhân dân, chấp pháp công chính, kỷ luật nghiêm minh..."

"Còn nói? Xem ta đánh gãy răng ngươi!"

"Đánh vào bụng hắn!"

Dứt lời, tên thủ hạ đánh một gậy thật mạnh vào bụng Lão Hổ, ông ta nôn ói dữ dội, ói xong cằm dính đầy máu tươi.

Tôi nghe rõ tiếng siết nắm đấm của mọi người chứng kiến, cùng với tiếng khóc cố kìm nén của Băng Tâm. Tôn Lão Hổ ngẩng đầu lên, không hề sợ hãi nhìn đám đang tra tấn mình, nói di ngôn cuối cùng: "Để bảo vệ xã hội ổn định, xúc tiến công bằng chính nghĩa, đảm bảo nhân dân an cư lập nghiệp mà cố gắng phấn đấu! Ta...không hối hận khi trở thành một cảnh sát nhân dân."

"Đây là lời thề năm đó gia nhập ngành, cũng là tín ngưỡng trọn đời của ta!"

"Cho ngươi nói này!" Một gậy đánh vào đầu Lão Hổ, đầu ông gục xuống rồi không có động tĩnh gì nữa.

Giây phút này đây, trái tim tôi như bị ai đó xé ra thành từng mảnh...

Chương 725: Đội đặc nhiệm tấn công

Xem đến đây, ai cũng không đành lòng, Băng Tâm gục xuống vai Tiểu Đào khóc rất thương tâm.

Video vẫn đang chiếu, hình ảnh là hai tên thủ hạ đang kiểm tra Tôn Lão Hổ, thắc mắc: "Đánh chết rồi?" "Đều tại ngươi ra tay quá nặng!" "Là do hắn không đàng hoàng, trách ta sao được."

Lúc này Joker đi vào, chẳng nói chẳng rằng giơ súng bắn thủng sọ một tên. Tên còn lại hốt hoảng cầu xin tha thứ: "Lão đại, là hắn làm, không liên quan tới tôi."

Joker vỗ vỗ vào vai hắn, trong lúc tên thủ hạ tưởng đã được ân xá thì đột nhiên Joker trùm một tấm vải đỏ lên đầu hắn, thu tấm vải lại, cái đầu hắn cũng lìa khỏi cổ.

Joker hướng về phía máy quay, giang hai tay vô tội nói: "Xin lỗi, con tin bị chúng ta chơi đùa chết mất rồi. Trước giờ ta rất thưởng thức hành vi điên cuồng không màng sống chết, người cảnh sát này...rất có khí chất!" Hắn tặc lưỡi: "Đoạn video này giao cho các ngươi, có điều đừng nghĩ rằng ta không còn con tin nào nhé." Hắn dùng họng súng chĩa vào ống kính: "Các ngươi chính là con tin của ta!"

Hình ảnh hơi dừng lại, không gian tĩnh mịch chỉ còn tiếng khóc bi thảm của Băng Tâm. Tôi đắm chìm trong bi thương, hoàn toàn quên việc toàn bộ đội đặc nhiệm vẫn đang quan sát qua video call. Bộ đàm vang lên tiếng đội trưởng, giọng anh ta lạc đi: "Tôn cục trưởng là một hán tử! Xin đưa ra mệnh lệnh!"

"Lập tức đột kích, trong này tất cả đều là phần tử khủng bố ngoan cố, không cần quan tâm, giết không chừa một mống!" Tôi gào lên.

Đội viên đội đặc nhiệm đồng thanh: "Yes, sir!" Trong giọng nói của họ không giấu được sự tức giận.

Giờ không phải lúc đau buồn, tôi vội vàng lấy cuốn băng ra, cất lại nói: "Mau rút lui, nơi đây đã bị Joker bố trí cạm bẫy."

Chúng tôi xoat người rời đi, bỗng bên ngoài vang lên tiếng bắn nhau dữ dội, tâm trạng tôi chợt rét, tới nhanh hơn tưởng tượng.

Lúc chúng tôi sắp ra đến cửa, Joker bỗng ôm một khẩu súng máy đi vào. Tiểu Đào và Lương cảnh quan đồng thời giương súng nhắm vào hắn, Joker giơ hai tay lên nói: "Đừng căng thẳng, ta chỉ muốn nói chuyện."

Tôi cả giận: "Con tin chết, ngươi còn dám xuất hiện? Ngươi cho rằng mình có thể sống mà rời đi sao?"

Joker cười to, viên đạn sau lưng hắn bay tới trúng vào tường. Đột nhiên Joker cởi áo ra, chỉ thấy vị trí trái tim của hắn có một chỗ gồ lên chảy máu, một vết chỉ khâu thật dài.

Tôi lập tức hiểu ra, tên xảo quyệt này đã chuẩn bị đường lui cho chính mình. Hắn chẳng hề sợ hãi rút điện thoại ra, giơ lên. Trên màn hình là mấy đứa trẻ bị trói, treo giữa lưng chừng không, nhưng chúng chẳng sợ sệt mà còn cười hưng phấn, xung quanh là bầu trời đêm, có lẽ là hình ảnh trực tiếp.

Joker chỉ vào ngực mình, nhe bộ răng vàng khè cười nói: "Chỉ cần tim ta ngừng đập, những đứa nhóc này sẽ rơi từ độ cao 50m xuống đất, bùm, biến thành đống thịt nát. Cách phá giải chỉ mình ta biết, trừ khi các ngươi mang V.I.P đến trao đổi."

Chúng tôi thất kinh, không ngờ hắn càng lúc càng hèn hạ, càng

điên cuồng. Joker ung dung bước tới: "Thế nào, nhân sĩ chính nghĩa, không dám hành động sao? Tống Dương, lão già khọm luôn rất coi trọng ngươi, cảm thấy ngươi có thể thành đại tài, nhưng ta thì thấy ngươi quá nghiêm chỉnh, đã bị cái chính nghĩa chán ghét kia che mắt hoàn toàn."

"Chính nghĩa chán ghét?" Những lời này kích thích tôi, tôi hét lên: "Bất kể các ngươi tự phóng đại chính mình thế nào, cùng lắm cũng chỉ là một đám ô hợp không có đức tin. Chỉ cần lợi ích lớn xuất hiện trước mắt, các ngươi sẽ lập tức chém giết lẫn nhau, tự mình tan rã."

"Ít nhất thì chúng ta cũng được sống thoải mái..." Joker toét miệng cười nham nhở: "Tên này là V.I.P à?"

Hắn đột ngột giơ súng bắn thẳng vào Cao Thiên Tuyệt, đây là việc chẳng ai ngờ được. Cao Thiên Tuyệt ôm ngực ngã xuống, hộc ra một ngụm máu, tôi vội vàng xem xét vết thương, cũng may hắn có mặc áo chống đạn, phát bắn vừa rồi quá gần, lực xung kích đã chấn thương phổi.

Đắc ý, Joker cười điên dại: "Nhìn biểu hiện các ngươi kìa, ha ha ha ha! Lão già khọm có rất nhiều tiền, lão thực ra cũng chẳng muốn lấy được V.I.P, mục đích của lão chính là không cho kẻ khác lấy được mà thôi, tiếp theo..."

Hắn chĩa súng vào Đao Thần: "Đến lượt tên phản đồ này rồi!"

Tôi nhìn thẳng vào mắt Joker, phát động minh vương chi đồng. Hắn kêu lên một tiếng lui về phía sau, súng trong tay cướp cò, đạn bay vèo qua đầu Tiểu Đào, ghim vào tường.

Tiểu Đào hét lên: "Chặt tay hắn!"

Nàng và Lương cảnh quan đồng thời giơ súng, Joker cũng giơ súng lên. Đao Thần vung tay, thanh đoản đao cắm phập vào vai

phải Joker, tiếp đó Tiểu Đào và Lương cảnh quan lập tức nổ súng, đạn tất cả bắn dọc từ vai xuống cánh tay tên hề.

Súng của Joker văng ra đất, nụ cười trên mặt hắn càng điên dại hơn: "Cứ việc bắn chết ta đi! Ha ha ha ha!"

"Điên cuồng tiếp đi!" Tiểu Đào mắng, bắn một phát trúng bắp đùi hắn. Joker càng đau thì càng cười điên cuồng, hắn nói: "Các ngươi không dám, đã như vậy thì...tất cả các ngươi nghe đây, ai giết chết ta, kẻ đó là thiên vương kế nhiệm!" Hắn hét lớn vào tai nghe trên tai.

Chúng tôi kinh ngạc không thôi, thật không ngờ hắn lại dùng đến ngón đòn này. Joker điên cuồng cười: "Bảo vệ ta đi, đám nhân sĩ chính nghĩa."

Bên ngoài vang lên tiếng bước chân, Đao Thần lập tức lôi Joker vào, tôi thì đỡ Cao Thiên Tuyệt, lối vào nhà ma có một khúc cua, kẻ đi vào không nói không rằng nổ súng càn quét, đạn găm hết vào vách tường.

Chúng tôi nép sát vào bên phải, nhưng Joker hét lên: "Đồ ngu, ở đây này!"

Đối phương tiếp tục càn quét, lần này đạn cơ hồ là sạt qua cơ thể chúng tôi, Đao Thần đấm vào mặt Joker một phát, rồi bịt miệng hắn. Lúc nhóm người kia xông vào, Tiểu Đào và Lương cảnh quan nổ súng bắn trúng chân, sau đó bắn thẳng vào đầu, giải quyết chúng.

Tiểu Đào nói: "Sắp hết đạn rồi."

Nàng định đi qua nhặt súng nhưng lập tức bị hỏa lực ép lui trở lại, bên ngoài có rất nhiều tên, tôi nói: "Rút vào bên trong."

Trong nhà ma tối đen như mực, đối với chúng tôi có lợi hơn, đám người đi vào bắn loạn xạ, ánh lửa đạn chiếu sáng vách tường.

Đao Thần giao Joker cho chúng tôi, hắn như bóng ma đến gần đám thủ hạ, lần lượt cắt đứt yết hầu, tiếng kêu thảm thiết vang vọng hành lang.

Nhưng người cứ liên tục tràn vào, một mình Đao Thần không ứng phó được. Tôi để ý tường bên trong nhà ma rất mỏng, đạp mạnh một cái liền phá ra một lỗ hổng. Lương cảnh quan tiếp tục dùng sức đạp, tường vỡ ra đủ cho một người chui vào.

Chúng tôi lần lượt rời khỏi nhà ma, đám thủ hạ không để ý đến góc chết này. Tôi chất vấn Joker: "Mấy đứa trẻ kia ở đâu?"

"Đoán xem!" Hắn cười.

Tôi đã chán ngấy cái trò đùa cợt của hắn, dí mạnh ngón tay vào vết đạn ở vai Joker, hắn cười điên dại: "Ngươi nghĩ rằng ta sẽ nói sao?"

Chương 726: Cái chết của Joker

Bất kể tôi hành hạ thế nào, Joker vẫn sống chết không chịu nói, ai cũng giận dữ. Đao Thần xách tay phải hắn lên, chém một đao, cổ tay đứt đoạn, máu tươi phun ra, Joker cười cười: "Ai da, mất tay, sau này không thẩm du được nữa rồi!"

Tên này đã điên đến tận xương tủy rồi, hắn căn bản chẳng quan tâm đến bị tra tấn thế nào. Ngăn hắn chết do mất máu, tôi xé vải băng bó cổ tay cho hắn, Joker cười ha hả: "Xem kìa, các ngươi mềm yếu như vậy, hư vọng lương tâm là gông xiềng của chính các ngươi, cho nên sẽ vĩnh viễn không thắng được ta!"

"Ta giết ngươi!" Băng Tâm đột nhiên giằng súng trong tay Tiểu Đào, nắm chặt hướng vào đầu Joker. Tôi vội đè lại tay con bé: "Đừng, đừng để hắn khiêu khích!"

Joker cười: "Người chết chắc là cha ngươi hả, mất đi người thân nhất định là rất thống khổ. Động thủ đi, cởi bỏ gông xiềng trên cổ đi!"

Băng Tâm nghiến răng, nước mắt tràn mi, cuối cùng vẫn trả lại súng cho Tiểu Đào. Tôi hỏi Lão Yêu có tìm được tung tích bọn trẻ không, hắn nói vẫn đang tìm.

Nơi này không thích hợp ở lâu, một khi đám thủ hạ phát hiện chúng tôi đã rời khỏi nhà ma, tình cảnh nhất định sẽ loạn. Chúng tôi dẫn Joker đi khỏi, đội trưởng vẫn liên tục báo cáo tình hình chiến đấu qua bộ đàm, cái chết của Tôn Lão Hổ đã khơi dậy ý chí của mọi người, đám thủ hạ Joker đang không ngừng bị tiêu diệt, đội đặc nhiệm ra tay trực tiếp bắn chết, không còn cân nhắc giữ lại người sống.

Chúng tôi chạy tới một nơi, bỗng xuất hiện đám đông thủ hạ Joker, tay lăm lăm súng máy, hắn cười: "Xem ra trò chơi kết thúc rồi!"

Tôi cười khẩy: "Là trò chơi của ngươi kết thúc!"

"Nổ súng! Bắn chết bọn ta đi!" Joker ra lệnh.

Nhưng đám thủ hạ kia không động đậy, nụ cười trên mặt Joker từ từ biến mất. Hắn là hắn bắt đầu ý thức được dáng đứng và cách cầm súng của đám thủ hạ này hơi khác. Không sai, đây chính là chiến thuật của tôi và đội trưởng đã thống nhất, ăn mặc giống như thủ hạ của Joker, giết chúng bất thình lình.

Lúc này thì tiếng súng trong công viên đã im bặt, chứng tỏ cuộc chiến kết thúc, chúng tôi đã thắng!

"Làm sao có thể? Làm sao có thể?" Joker rối như tơ vò: "Sao ta có thể bại trong tay các ngươi được?"

Ngươi thua chính ở sự tự tin của mình, ngươi cho rằng thần may mắn sẽ mãi bên cạnh mình. Ngươi cho rằng chúng ta sẽ bị ngươi dẫn đi từng bước một, cho rằng chúng ta sẽ bị lừa lần thứ hai với cùng một thủ đoạn đê hèn!" Bốp! Tôi tát thẳng vào mặt hắn mà mắng.

Thắng lợi tối nay không phải tình cờ mà có được, mà là của nhóm Tôn Lão Hổ dùng máu đổi lấy tình báo, cũng là sự hy sinh của ông thúc đẩy tinh thần chiến đấu của tất cả mọi người.

Joker bỗng lộ ra vẻ nham hiểm: "Không, ta chưa thua!"

Sau lưng đội đặc nhiệm vang lên tiếng la hét, chỉ thấy một đám trẻ em vác súng xông tới, đội trưởng hạ lệnh: "Mau dựng lá chắn, ném lựu đạn khói chống bạo động, đừng làm tổn thương bọn nhỏ."

Đặc nhiệm lập tức ném lựu đạn chống bạo động, khiến đám trẻ đi trước bị choáng. Đám trẻ bị ảo giác điên cuồng nổ súng, nhưng đều bị lá chắn ngăn lại. Chúng tôi toát mồ hôi lạnh, cũng may đặc nhiệm được huấn luyện nghiêm chỉnh đã rất nhanh đánh tan đám trẻ, không xảy ra thương vong nào.

Lần này thì nụ cười trên mặt Joker đã tan biến hoàn toàn, gương mặt trở nên lầm lì, tôi chẳng để tâm tới hắn, đi qua bên kia. Đội trưởng chào hành lễ, nói: "Toàn bộ phần tử khủng bố đã bị áp chế!"

"Làm đẹp mắt lắm!" Tôi nói.

Đám trẻ con bị khống chế đang không ngừng kêu la, giãy dụa, để ý thấy một đứa biểu hiện bình tĩnh, đang sợ hãi nhìn xung quanh, tôi đi tới, nó lùi về sau một bước, tôi nói: "Đừng sợ, chú tới là để cứu bọn con."

Thằng bé hẳn là đã phải chịu sự sợ hãi kinh hoàng, nói: "Không ai đánh chúng con nữa?"

"Đánh bọn con? Là tên kia làm sao?"

Nó gật đầu: "Những chú quái dị kia đánh bọn con, dạy chúng con bắn súng, cho chúng con ăn kẹo...những bạn khác ăn kẹo xong thì biến thành như vậy, con sợ quá nên lén nhổ ra. Bọn họ còn bắt những bạn không nghe lời mang đi..."

Nghe tới đó, tim tôi đau nhói, những ý ức này sẽ trở thành bóng ma ám ảnh cả đời bọn trẻ.

Tôi an ủi: "Không sao. Phải rồi, những bạn bị họ bắt đi đâu, con biết không?"

Nó gật đầu: "Con dẫn các chú đi."

Chúng tôi để Cao Thiên Tuyệt bị thương ở lại, vốn cũng định

bảo Lương cảnh quan ở lại nhưng anh ta không chịu. Vài người lôi Joker, đi theo đứa trẻ.

Nó dẫn chúng tôi tới một bãi đất hoang rộng lớn phía sau công viên, chỉ thấy một cây cột sắt lớn trồng phía sau mấy căn phòng, trên đỉnh trói mấy đứa trẻ vào một cái vòng tròn.

Lúc chúng tôi tới gần, những vật kim loại trên người đều bị lực hút vô hình tác động. Tôi lập tức hiểu ra, đây là một bánh xe nam châm điện từ lớn, một khi nó rơi xuống đất, sẽ ép đám trẻ thành thịt nghiền, cắt điện căn bản không có ý nghĩa.

"Làm cách nào phá giải?" Tôi hỏi Joker.

Hắn cười lạnh: "Ta không thể nói, cứ dùng cách thức tàn nhẫn nhất tra tấn ta đi! Để xem các ngươi có cạy miệng ta được hay không?"

Cái thái độ của hắn đã khiến mọi người sớm không chịu nổi, Đao Thần chợt túm cổ áo, đấm thẳng vào mặt Joker khiến hắn ngã lăn ra đất. Joker dùng đầu chống đất đứng dậy, sống mũi đã gãy, mặt be bét máu, hắn cười như điên: "Chỉ có như vậy thôi sao?"

"Khốn kiếp!" Đao Thần tung cước đá, tôi chưa từng thấy hắn tức giận như vậy.

Joker lại ngã ra đất, nhìn lên bầu trời đêm mà cười ha hả: "Ta thưởng thức sự tuyệt vọng của các ngươi!"

"Ta phải lột da thằng chó này!" Đao Thần rút đao ra, bị tôi ngăn lại: "Việc này không có tác dụng với hắn."

Joker loạng choạng đứng dậy, mất máu quá nhiều cộng thêm bị đánh khiến thể lực hắn đã không chống đỡ nổi, thứ giúp hắn đứng dậy chỉ là sự điên rồ tận trong xương tủy. Hắn cười: "Tống Dương, tối nay ta chơi rất vui, chẳng trách lão già lại thích ngươi!"

Sau đó hắn làm một chuyện mà chẳng ai trong chúng tôi ngờ tới, đó là lao nhanh về phía trước, đập ngực mình vào mũi đao trên tay Đao Thần.

Đao Thần ngẩn người, Joker từ từ ngẩng đầu lên, miệng hắn toét ra đầy máu, cười: "Hãy để tiếng hét thảm thiết của đám trẻ kia trở thành ác mộng suốt đời của các ngươi!"

Sau đó hắn dùng lực rút người ra khỏi lưỡi đao, ngã về phía sau, co giật mấy cái rồi bất động. Chúng tôi hoảng sợ, đồng loạt nghiêng đầu nhìn, nhưng chẳng có gì xảy ra. Thời gian cứ từng giây từng phút trôi qua, bọn trẻ vẫn bình an vô sự, chợt Tiểu Đào nhận ra điều gì đó, kêu lên: "Lương cảnh quan đâu rồi?"

Vừa dứt lời thì Lương cảnh quan đi ra từ căn phòng bên cạnh, lau mồ hôi trán nói: "Vừa kịp, nguy hiểm quá!"

Tôi kinh ngạc, vui mừng hỏi: "Anh đã làm gì?"

"Ban nãy mọi người tra hỏi tên điên này, tôi vào phòng điều khiển xem xét một chút, đổi mấy dây điện với nhau, xem ra kiến thức hồi đại học đã có đất dụng võ." Lương cảnh quan chỉ sau lưng, cười tươi.

Tất cả đều thở phào nhẹ nhõm, cảm giác như sức lực bị hút hết, ngồi bịch xuống đất. Có điều nguy hiểm đã được giải trừ, tôi nói qua bộ đàm với đội trưởng đội đặc nhiệm: "Gọi đội cứu hỏa tới, cứu người!"

Chương 727: Tôn thúc, hẹn gặp lại!

Nửa tiếng sau đội cứu hỏa chạy tới, giải cứu mấy đứa trẻ, chúng đều bị ép uống thuốc kích thích, đối với đám trẻ đầu óc còn chưa đủ lớn, tác dụng của thuốc e là sẽ còn kéo dài, chúng tôi đành phải trói chúng lại.

Cùng lúc đó thì bên đặc nhiệm cũng thu dọn công viên, đám khủng bố bị tiêu diệt tổng cộng có 60 tên, nói theo một ý nghĩa nào đó tôi cảm thấy thật khó mà tin. Chỉ với một nhóm nhỏ như vậy lại có thể giằng co với cả đội đặc nhiệm tinh nhuệ, Joker đúng là một thiên tài về chiến thuật. Nếu như thủ hạ trong tay của hắn đông hơn, hậu quả thật khó mà lường.

Ngoài ra trong một gian phòng, đặc nhiệm tìm được thi thể Tôn Lão Hổ, nghe tin này tất cả lập tức chạy tới đó. Nhìn thấy thi thể cha nằm trên đất lạnh như băng, Băng Tâm òa khóc nức nở, Tiểu Đào cũng không cầm được nước mắt.

Không khí đau thương tràn ngập căn phòng, từ sau cái đêm ông nội chết, tôi chưa từng trải qua chuyện đau buồn như thế này.

Đội trưởng đội đặc nhiệm nói: "Chúng ta đưa Tôn cục trưởng về đi."

Tôi cắn môi, cố nén nước mắt lưng tròng: "Mang về cục, khám nghiệm tử thi!"

Mọi người nhìn tôi bằng ánh mắt không thể tưởng tượng nổi, tôi nói: "Tôn thúc có ẩn tình, tôi muốn biết đó là cái gì."

Chúng tôi đưa thi thể ông lên xe, Băng Tâm trong lúc quá đau thương mà ngất xỉu, tỉnh dậy lại tiếp tục khóc, tôi bảo Tiểu Đào chăm sóc con bé, tối nay đừng đi đâu cả.

Quay về cục, Vương Nguyên Thạch cùng nhóm đặc nhiệm vừa xuất viện đang sốt ruột đứng chờ ở cổng. Biết tin Tôn Lão Hổ hy sinh, ai nấy đều đau thương cực độ. Vương Nguyên Thạch run rẩy lôi bình rượu ra, tay run đến mức không mở được nắp, ông tức giận ném đi, hỏi: "Tống Dương, lão Tôn đi có thống khổ không?"

"Ông ấy chết rất oanh liệt, trước khi đi vẫn còn đọc tuyên thệ của cảnh sát." Tôi đáp.

Bất kể chúng tôi có khổ sở thế nào thì vẫn phải giám định đoạn video này. Lần thứ nhất xem, ai cũng không cầm lòng được, mắt ngấn lệ, biết rằng việc này rất tàn nhẫn, nhưng tôi vẫn phải tua lại video một lượt, tới một đoạn thì ấn pause: "Để ý chỗ này, tay phải Tôn thúc không bị còng, ngón tay cái ông ấy bị gãy, ban nãy tôi kiểm tra, phát hiện ngón tay cái có vết cắn..."

Vương Nguyên Thạch cất giọng khàn đặc: "Lão Tôn tự bẻ gãy ngón tay, lúc đó là định chạy trốn, cho nên mới bị đánh."

Tôi lắc đầu: "Không đúng, thi thể có dấu hiệu mất nước nghiêm trọng, trên người có vết đạn, ở vào trạng thái sốt cao. Đám Joker hai ngày không cho ông ấy uống nước hay ăn cơm, với thể trạng như vậy, chạy trốn là không có khả năng."

Tôi ấn play, đến đoạn Tôn Lão Hổ bị đánh nôn mửa thì dừng lại, suy đoán: "Tôn thúc muốn truyền đạt thông tin gì đó, tôi nghĩ ông ấy nuốt thứ gì vào bụng, lại bị đám thủ hạ đánh phun ra ngoài."

Ở hiện trường cũng không tìm thấy thứ gì khả nghi, bãi nôn cũng được dọn dẹp sạch sẽ, chúng tôi chỉ có thể tiếp tục xem, mong tìm được dấu vết gì đó.

Khi xem lại lần thứ tư, tôi đột nhiên chú ý tay phải của Tôn Lão Hổ lén cử động liên hồi, thật giống như viết cái gì đó, tôi đứng bật dậy, la lên: "Đi phòng giữ xác!"

Chúng tôi sang phòng giữ xác, nhìn xác Tôn thúc nằm lạnh léo trên giường sắt, tâm trạng ai cũng nặng nề, tôi ra lệnh: "Vương thúc, giúp tôi đi lấy nam châm, kim cứng, dây thun, gậy gỗ."

Vương Nguyên Thạch lập tức phản ứng: "Cậu định dùng khởi thi thuật với lão Tôn?"

Tôi gật đầu: "Tôn thúc đã từng thấy tôi làm khởi thi thuật, cho nên trong hoàn cảnh không cách nào truyền tin, ông ấy đã dùng tay mình vẽ vẽ gì đó, khiến cơ bắp lưu lại trí nhớ. Đây là thủ đoạn mà đám Joker không thể nào nghĩ ra, trước khi chết ông cố tình đọc tuyên thệ để khiêu khích đám thủ hạ, cũng là để dời sự chú ý của đối phương."

"Thì ra là như vậy, lão Tôn, tốt lắm!" Vương thúc mắt ngấn lệ lẩm bẩm.

Ông ta định rời đi thì tôi bổ sung: "Lấy thêm bút phản quang."

Tôi bắt đầu nghiệm thi dưới ánh nhìn của mọi người, đây là lần đầu khám nghiệm tử thi của người thân cận, tâm lý rất đỗi khó chịu. Cố gắng bắt mình trấn tĩnh, chỉ có tỉnh táo khách quan thì mới không phụ lòng Tôn thúc đã dùng tính mạng để truyền đạt thông tin.

Đẩy mí mắt ông ra, hoạt động các khớp xương, thời gian chết là khoảng 6 tiếng trước, tức là tầm 7h tối hôm qua. Trên người không có gì, quần áo đã ướt đẫm mồ hôi và máu, tôi cắt ra, sau đó áp tai vào ngực bắt đầu thính cốt biện âm. Xương sườn có ba chỗ bị gãy, tạo thành máu tụ và viêm cấp tính dưới da, trong dạ dày có máu đông, là do bị đánh gây ra. Nội tạng toàn thân đều có dấu hiệu tổn hại, phần da trước ngực có dấu chân và vết gậy đánh.

Khám tới đây tôi siết chặt nắm đấm, cố nén lửa giận, nói: "Nội tạng nhiều chỗ bị xuất huyết, trên người có máu bầm và bị sưng, chứng tỏ đám Joker đánh ông ấy liên tục. Thận bị nhiễm trùng, hẳn là do trong 48 tiếng không có nước được hấp thu, nguyên nhân trực tiếp dẫn tới cái chết là cơ thể bị suy kiệt cùng cực, lá lách bị dập tạo thành xuất huyết trong, tử vong."

Không ít người nghiến răng kèn kẹt.

Cân nhắc lát nữa phải dùng khởi thi thuật, tôi không lật thi thể Tôn thúc dậy. Lát sau Vương Nguyên Thạch mang những thứ tôi cần vào phòng, với sự giúp đỡ của ông ấy, tôi cố định gỗ lên trần nhà, buông từng sợi dây thun xuống, cố định vào người và tay phải của Tôn thúc. Vương Nguyên Thạch đứng cạnh đỡ thi thể Tôn Lão Hổ, tâm tình ông ta vô cùng phức tạp.

Tiếp đó tôi buộc bút dạ vào bàn tay phải của Tôn thúc, dùng kim châm vào xương sống, đúng lúc mọi người đang chăm chú nhìn, tay Tôn thúc nhè nhẹ cử động, tôi lập tức hô: "Tắt đèn!"

Thi thể cử động rất nhẹ, qua nét bút dạ quang, chúng tôi có thể thấy rõ ràng điểm sáng di động trên mặt tường. Quả nhiên ông ấy đang viết chữ, chữ đầu tiên là Vọng!

Chữ thứ hai, Hương!

Toàn bộ dòng chữ ông ấy viết là: "Vọng Hương Giác, số 24!"

Lặp lại lần thứ hai, tay Tôn thúc không cử động nữa, giống như đã hoàn thành sứ mệnh, cánh tay rũ xuống, ông vĩnh viễn an nghỉ, tôi nuốt lệ nói: "Tôn thúc, đây là manh mối thúc dùng cả tính mạng để cho bọn con biết sao? Yên tâm, bọn con nhất định sẽ không phụ lòng thúc!"

Đốt một xấp giấy vàng, tôi tiễn biệt vong linh của ông, đội trưởng đội đặc nhiệm hô to: "Nhân danh quân đội đặc nhiệm

thường trú tại Macao, nghiêm chào!"

Mọi người đều kính cẩn giơ tay chào, đứng im không động đậy. Trong không khí trang nghiêm, một luồng gió cuốn tàn tro, từ từ phiêu hốt bay ra cửa sổ, phảng phất như linh hồn Tôn thúc đang bay về phía bầu trời đêm.

"Nghỉ!" Một phút sau đội trưởng ra lệnh, mọi người mới buông tay xuống. Tôi cả giận nói: "Đi, số 24 Vọng Hương Giác, xem thử nơi đó giấu bí mật gì!"

Chương 728: Hạ gục kẻ mua xương

Chúng tôi lập tức lên đường tới số 24 Vọng Hương Giác, lần này chỉ có tôi, Đao Thần và một tốp đặc nhiệm. Tiểu Đào đang chăm sóc Băng Tâm, Cao Thiên Tuyệt và Lương cảnh quan bị thương thì đang nằm viện.

Vọng Hương Giác nằm ở phía Nam Macao, đây là một mảnh đồi núi, chỉ có một con đường quốc lộ quanh co uốn lượn sườn đồi, chúng tôi xuống xe ở một nơi kín đáo, đặc nhiệm thi nhau đeo kính hồng ngoại lên, âm thầm xâm nhập.

Đi men theo đường cái, phía rừng thấp thoáng xuất hiện một căn biệt thự, xung quanh không có nhà cửa gì khác. Biệt thự tắt đèn tối om, nhưng nhìn kỹ sẽ phát hiện xung quanh có từng tốp người mặc đồ đen, tay ôm súng đang đi tuần.

Đao Thần trầm trầm nói: "Xem ra lần này câu được cá lớn rồi, đây nhất định là người của tổ chức, ở nơi này chờ tiếp ứng cho Joker."

Tôn Lão Hổ có thể đã vô tình nghe được trong lúc bị giam cầm, dùng cả tính mạng để truyền đạt cho chúng tôi. Bất kể người trong biệt thự là ai, đêm nay hắn không còn gặp được Joker nữa rồi.

Chúng tôi thương lượng một chút, quyết định cường công, nếu đối phương không giao nộp vũ khí đầu hàng sẽ bắn chết tại chỗ, không cần nhiều lời!

Đội đặc nhiệm thống nhất với nhau vài ký hiệu, các đội viên lập tức nhận lệnh, ăn ý chia nhau ra, tạo thành một vòng vây bó

gần đến khoảng cách ngắn nhất. Đột nhiên đội trưởng ra lệnh, mọi người xông ra hét lớn: "Đứng im, cấm nhúc nhích!"

Đối phương là một đám tội phạm, không đáp lời mà lập tức nổ súng, nhưng đạn đều bị chặn lại bởi lớp lá chắn kiên cố.

Song phương đấu súng dữ dội, bất kể là so về vũ khí hay so về chiến thuật, đội đặc nhiệm đều chiếm ưu thế tuyệt đối. Chưa đầy 10 giây đồng hồ, toàn bộ đám lính canh đã bị hạ gục.

Tiếng súng đã kinh động người trong biệt thự, lầu hai bật đèn, đặc nhiệm tiên phong bắn ra một phát súng phóng lựu. Kèm theo một tiếng nổ lớn, chỉ thấy trong biệt thự tối om bốc lửa tứ phía, ánh lửa chập chờn ánh lên cửa sổ.

Chờ khoảng 5 phút, đặc nhiệm lần lượt xông ra, đội trưởng giơ tay ra hiệu cho tôi. Tôi và Đao Thần chạy tới, đội trưởng bỏ mũ bảo hiểm xuống nói: "Đánh thắng một trận lớn, bên trong đều là tội phạm có súng, toàn bộ đã bị chúng tôi tiêu diệt. Phải rồi, còn có một tên cầm đầu, hai người xem có nhận ra là ai không."

Chúng tôi đi vào bên trong, gian biệt thự này rất xa hoa, có điều giờ đã là một mớ hỗn độn, dọc đường la liệt xác tội phạm. Đi lên lầu hai, trông thấy một gã đàn ông mặc vest đỏ ngồi trên ghế sofa, cả người lẫn ghế dính chặt vào với nhau, tay phải hắn cầm một khẩu rulo màu vàng, tôi đeo găng tay vào cầm lên, nó được làm bằng vàng nguyên chất.

Đao Thần nói: "Đây là vũ khí của Hoàng Tuyền, đồng thời cũng là tín vật của hắn."

Tôi cả kinh, nhìn về phía gã đàn ông chết cháy: "Chẳng lẽ hắn là Hoàng Tuyền, kẻ mua xương?"

Đao Thần lắc đầu: "Ta cũng chưa từng thấy gương mặt thật của hắn. Nhưng có nhiều người như vậy bảo vệ, hắn phải là một

thủ lĩnh lớn."

Tôi khám xét thi thể, lôi trong túi ra một cái card kim loại, chính là biểu tượng của Hoàng Tuyền, tôi cảm thấy khó mà tin nổi, chúng tôi lại chẳng tốn chút công sức nào tiêu diệt được hắn? Thắng lợi này cũng quá đột ngột đi.

Nhưng nghĩ lại, bất luận thế lực có to lớn cỡ nào, thì cũng là người trần mắt thịt, một phát đạn là tước đi sinh mạng, có khả năng hắn ở đây để chờ tiếp ứng cho Joker, không ngờ được chúng tôi đã nắm được tình báo trước thời hạn, tới tiêu diệt khiến chúng không kịp trở tay.

Đội trưởng hỏi tôi: "Tống cố vấn, đã xác định được danh tính người này chưa?"

Tôi nói: "Nếu như tính không sai thì hắn là Hoàng Tuyền, kẻ mua xương. Đội trưởng, đánh trận đẹp mắt lắm!"

Đội trưởng lại nghiêm túc lắc đầu: "Không, chiến thắng này là do Tôn cục trưởng dùng mạng mình đánh đổi!"

Chúng tôi thu dọn hiện trường, chuẩn bị rút lui. Một đêm này đã quá mệt mỏi về cả thể xác lẫn tinh thần, phía chân trời bắt đầu hửng sáng. Chợt có điện thoại, là Tống Tinh Thần gọi tới, thường ngày hắn rất ít khi gọi điện, thấy hắn gọi tôi đột nhiên có một linh cảm chẳng lành. Ấn nút nghe, tôi hỏi: "Tinh Thần, có chuyện gì không?"

"Tiểu thiếu gia, ta ... ta phạm sai lầm lớn, V.I.P đã bị người ta bắt đi rồi!"

Tôi hoang mang tột độ: "Đã xảy ra chuyện gì?"

Tống Tinh Thần đang định trả lời, tôi cắt ngang: "Đừng giải thích vội, ngươi đang ở khách sạn?"

"Đang ở!"

"Bọn ta tới ngay!"

Tôi cúp máy, trình bày sơ qua tình hình cho đội trưởng và Đao Thần. Cả hai đều giật mình thất kinh, đội trưởng phái 5 đặc nhiệm cùng một chiếc xe theo tôi và Đao Thần về khách sạn.

Lúc trước chúng tôi thuê ba căn phòng tốt nhất nằm kế nhau, Tống Tinh Thần và Nam Nam ở chung một phòng. Chúng tôi tới căn phòng chính giữa, mở cửa, trông thấy Tinh Thần máu me đầy người, tay vẫn cầm đao, chiếc giường bên cạnh có người nằm, là Nam Nam, con bé không động đậy.

Tôi nhất thời có chút không hiểu tình hình thế nào, chẳng phải vẫn còn đây sao?

Đột nhiên, 'Nam Nam' lên tiếng, giọng nói này hình như tôi đã nghe được ở đâu đó rồi: "Ngu si, trong lúc các ngươi dốc toàn lực đối phó Joker, không ngờ chúng ta đánh lén! Giờ V.I.P đã rơi vào tay Cuồng Trù đại nhân rồi."

Bất chợt tôi ngớ ra: "Vô Biên Sắc?"

Vô Biên Sắc rõ ràng là một cô gái trưởng thành, cho dù có khả năng dịch dung tuyệt vời, nhưng làm sao có thể cải trang thành cô bé mười tuổi được? Tôi nhìn kỹ một chút thì lập tức ớn lạnh sống lưng, tay chân con bé đều là giả, thì ra để thu nhỏ vóc dáng, ả đã tự chặt cẳng tay cẳng chân của mình.

Cú sốc này khiến đầu óc tôi quay cuồng, thật lâu sau mới hoàn hồn, hỏi Tinh Thần đã có chuyện gì xảy ra. Hắn kể buổi tối đi ra ngoài mua đồ ăn cho Nam Nam, lúc về thì phát hiện cảnh sát mặc thường phục đều ngủ thiếp đi trong xe. Biết sự tình không ổn, liền lao lên lầu, đến hành lang thì chợt ngửi thấy mùi thơm, lập tức biết là người của Cuồng Trù đến cướp V.I.P. Để giữ đầu óc tỉnh

táo, hắn tự day dùng đao đâm vào mấy huyệt đạo trên người mình.

Tống Tinh Thần mang Nam Nam định chạy trốn, nhưng Nam Nam vừa khóc vừa giãy nảy không chịu hợp tác. Tinh Thần liền túm lấy tay con bé, chợt cảm thấy có gì đó không đúng, cánh tay con bé không có nhiệt độ.

Thấy mình bị lộ, Vô Biên Sắc thổi một kim châm từ trong miệng ra, khoảng cách ngay sát mặt, Tinh Thần phản xạ thần tốc né kịp, sau đó phong bế huyệt đạo của ả. Tống Tinh Thần hỏa tốc đuổi theo Nam Nam, nhưng con bé đã không rõ tung tích, hắn ủ rũ quay về khách sạn, gọi điện báo cho tôi.

Tống Tinh Thần ảo não cúi đầu nói: "Nữ nhân này không chịu hé răng." Sau đó quỳ sụp xuống đất: "Tiểu thiếu gia, ta đã phạn sai lầm lớn, hãy trừng phạt ta đi!"

Tôi nói: "Đứng dậy, đây không phải sai lầm của một mình ngươi!"

Chúng tôi đồng loạt nhìn Vô Biên Sắc, ả cười khẩy, Đao Thần tức giận đi tới, túm cổ áo ả quát: "Các ngươi mang con bé đi đâu?"

"Ngươi nghĩ ta sẽ nói ư?" Vô Biên Sắc cợt nhả.

Đao Thần rút đao, tôi vội ngăn lại: "Bạo hành ả chẳng có ích gì, đưa về từ từ thẩm vấn đi."

Có thể làm ra việc như vậy, đại khái Vô Biên Sắc đã không quan tâm sống chết, sự ngu trung thật khiến người ta khó tin.

Đột nhiên ả mở miệng: "Mấy giờ rồi?"

Không ai để ý đến ả, đồng hồ treo tường chỉ 5h sáng, đột nhiên Vô Biên Sắc nhăn nhó, cơ thể co giật liên hồi, tôi cả kinh: "Ả đã uống thuốc độc từ trước!"

Lôi một viên giải độc đan ra, tôi định cưỡng ép ả nuốt vào, mặc dù không đúng bệnh nhưng ít ra có thể chống đỡ tới khi đưa đến bệnh viện. Nhưng đã muộn, vừa bóp mồm ả thì một dòng máu đen trào ra, đồng tử giãn nhanh chóng, ả cố sức nói câu cuối cùng: "Người chiến thắng chung cuộc là Cuồng Trù đại nhân!"

Nói xong Vô Biên Sắc tắt thở.

Chương 729: Phong tỏa toàn cảnh

Sau khi V.I.P bị bắt đi, tổ đặc án đã có phản ứng, Tiểu Đào liên lạc với bộ, nhờ họ thương lượng với chính quyền đặc khu, nhanh chóng điều động cảnh lực phong tỏa toàn bộ Macao, từng chiếc xe, từng con tàu, từng máy bay rời đi đều phải qua kiểm tra nghiêm ngặt.

Sau chuyện này Tiểu Đào nói với tôi, lần thương lượng này có thể thành công là bởi hai lý do, một là Cuồng Trù cũng nằm trong danh sách đen ở đặc khu Macao, hai là cái chết của Tôn Lão Hổ đã làm cảm động đến tinh thần của cảnh sát nơi này.

Mấy ngày tiếp theo trôi qua trong sự lo lắng chờ đợi, đội đặc nhiệm từng giờ từng phút lăm lăm vũ khí, duy trì trạng thái căng thẳng nhất. Băng Tâm thì vẫn đang chìm trong đau thương, cũng từng trải qua cảm giác này nên tôi hiểu, bất kỳ lời an ủi nào lúc này cũng đều vô ích, việc chúng tôi có thể làm là dành thời gian chăm sóc con bé.

11h đêm ngày thứ ba, chúng tôi nhận được điện thoại của hải quan, nói có một chiếc du thuyền sang trọng đang quả cửa kiểm tra thì tăng tốc, trực tiếp hất văng tàu cảnh sát, hướng ra hải phận quốc tế bỏ trốn.

Nhận được tin, ngoài Băng Tâm và Lão Yêu, tất cả mọi người lập tức lên đường, dẫn theo 20 đặc nhiệm.

Một đường nhanh như chớp lao tới bến tàu, cảnh sát biển Macao đã chuẩn bị cho chúng tôi 5 tàu tuần tra, đặc nhiệm đồng thanh cảm ơn, đối phương cũng đáp lễ: "Chúc mọi người thuận

lợi!"

Tiểu Đào hô một tiếng, tất cả lên tàu, tiếp đó 5 chiếc tàu tuần tra theo vị trí radar, lướt đi trong bóng đêm. Gió biển ẩm ướt phả lên mặt, không ai nói một lời, tâm trạng cực kỳ căng thẳng. Phía mặt biển xa xa dần xuất hiện một ánh sáng, ngoài dự liệu của chúng tôi, vốn tưởng Cuồng Trù là người khiêm tốn, nhưng chiếc du thuyền kia lại đèn đóm sáng trưng, nhạc nhẽo ì xèo, quan khách đi đi lại lại, cứ như đang tổ chức một đại tiệc sang trọng vậy.

Đao Thần nhỏ giọng nói: "Đây đều là những người thuộc tầng lớp thượng lưu ở Macao, tức là Đỗ Thánh cũng ở trên đó."

"Tối nay hắn lại phải đánh bạc với ngươi?" Tôi bật cười.

Đao Thần nhìn bàn tay trái mất đi hai ngón, thở dài: "Là họa thì không tránh được."

Chúng tôi vừa đến gần du thuyền, đột nhiên ở mạn bên xuất hiện một đám vệ sĩ tay lăm lăm súng máy, đặc nhiệm cũng vội vàng lấy vũ khí ra. Không khí căng thẳng đến ngạt thở, đối phương ở trên cao có lợi thế địa hình, rất dễ khiến chúng tôi thương vong.

Đang giằng co thì một người mặc vest trắng xuất hiện, chính là thân tín của Cuồng Trù, Thấu Xương Hương. Hắn mỉm cười: "Cuồng Trù và Đỗ Thánh đại nhân có lời mời, nhưng do thuyền đã đủ khách, chỉ có 5 vị được lên, hơn nữa không được phép mang theo vũ khí."

Tôi đáp trả: "Nếu bọn ta không đồng ý?"

Thấu Xương Hương nói: "Vậy thì sẽ chết hết ở đây."

Tôi nói: "Ở đây đều là sĩ quan, ngươi giết chúng ta sẽ phải đối mặt với sự trả thù điên cuồng!"

"Nhưng vấn đề là các ngươi đã chết!" Thấu Xương Hương mỉm

cười.

Trong lúc này, lấy cương đối cương sẽ bất lợi cho chúng tôi, khoảng cách thì quá xa, rất khó gọi viện binh tới ngay lập tức được. Mặt khác phía trước đã là hải phận quốc tế, một khi chúng ra tới đó, không có luật pháp của bất kỳ quốc gia nào ràng buộc được chúng.

Tôi đang suy tư thì Đao Thần nói: "Đỗ Thánh là một kẻ háo thắng, nếu hắn đã mời chúng ta lên thuyền, chứng tỏ đã chuẩn bị sẵn, cứ tạm thời chấp thuận quy tắc trò chơi của hắn đi."

"Nhưng không được mang vũ khí..." tôi định nói rồi lại thôi.

"Người luyện võ, quyền cước chính là vũ khí, khỏi lo."

Xem ra lần này lành ít dữ nhiều, chúng tôi bàn bạc một chút, tôi, Tinh Thần, Đao Thần, Tiểu Đào và Lương cảnh quan lên thuyền, những người còn lại theo sát phía sau, một khi xảy ra gì đó không thích hợp, lập tức cường công.

Mọi người bỏ vũ khí lại tàu tuần tra, đối phương ném thang dây sang, khi chuẩn bị lên thuyền, Đao Thần nhỏ giọng nói với tôi: "Bộ đàm!"

Tôi lén đưa bộ đàm cho Đao Thần, hắn lẳng lặng giấu vào trong áo choàng. Sau khi lên thuyền, tất cả chúng tôi bị lục soát toàn thân, bộ đàm bị tước, cả khẩu súng Lương cảnh quan giấu sau lưng cũng bị phát hiện. Chỉ duy có Đao Thần là giấu được cái bộ đàm tôi đưa.

Thấu Xương Hương đi trước dẫn đường, chúng tôi lên boong thuyền, chỉ thấy đèn chùm treo cao, khách khứa quần áo sang trọng đi đi lại lại, cười nói, hưởng thụ gió biển đêm, có vài bàn đánh bạc, một nhóm người đang xúm xít ở đó.

Tiểu Đào nhếch mép: "Hoan lạc trước khi bị hủy diệt!" Nàng

khẽ nắm ngón tay tôi, việc làm này khiến tôi vững tâm hơn rất nhiều.

Một phục vụ viên đi tới, tay bê một cái mâm, trên mâm là một xấp token, tôi nhìn lướt qua, có khoảng 10 cái, hỏi: "Đây là gì?"

Tiền đặt cược, trị giá 1 ngàn USD, Đỗ Thánh đại nhân dặn kỹ là giao cho Tống Tiên Sinh."

Chúng tôi trố mắt nhìn nhau, lẽ nào người Đỗ Thánh chọn đêm nay là tôi? Nhưng tôi chẳng biết một chút xíu gì về đánh bạc, trong lòng đầy nghi hoặc nhét vào túi, trên mỗi token viết số 100.

Phục vụ viên thu cái mâm lại, chìa tay: "Xin mời mấy vị sang bên này!"

Đi xuyên qua đám quan khách đang trò chuyện vui vẻ, Lương cảnh quan nhận ra không ít nhân vật nổi tiếng ở Macao. Theo thông tin nắm được thì Đỗ Thánh cũng là nhân vật tiếng tăm, giao lưu với tầng lớp này cũng là dễ hiểu, đương nhiên họ không hề biết quá khứ đầy máu tanh của hắn.

Tôi từng nghe Đao Thần nói, Đỗ Thánh còn có tính tự ái rất cao, từng đe dọa một đạo diễn trứ danh phải làm bộ phim liên quan đến mình, một số bộ phim mà khán giả trong nước hầu hết đều biết đến, phim Đỗ Thánh cũng mang bóng dáng của hắn, đương nhiên đã được tô điểm rất đẹp mắt.

Chúng tôi được dẫn tới một cái bàn đánh bạc lớn, trên bàn đang chơi trò xì zach, không ít người cả nam lẫn nữ đang tham gia, bàn cược đang hồi say sưa, số tiền cược đã cao đến mức người xem phải tặc lưỡi.

Đương nhiên tôi không thể không chú ý đến một gã đàn ông ngoại quốc ngồi trên bàn, hắn mặc âu phục màu vàng, đeo chiếc nhẫn bảo thạch to đùng, tay cầm điếu xì gà, không ngờ Đỗ Thánh

lại xuất hiện theo cách này, nhưng dù sao nó cũng phù hợp với tính cách của hắn.

"Xì zach, nhà cái thắng!" Chia bài tuyên bố.

"Ha ha, tôi lại thắng rồi, ngại quá ngại quá!" Đỗ Thánh vỗ tay cười lớn.

Chia bài dùng cái cần gạt token về phía hắn, Đỗ Thánh xua tay: "Không cần!" Sau đó đẩy núi token ra bàn: "Trả lại mọi người, vui vẻ lên!"

Nhất thời đám người nháo nhào cả lên thi nhau cướp token, miệng không ngừng khen Đỗ Thánh hào phóng, tôi nghe mà chẳng ưa chút nào.

Bấy giờ Đỗ Thánh mới chú ý đến tôi, cứ như gặp bạn cũ lâu ngày, cười híp mắt: "Tới đi, chơi một ván?"

Tôi lắc đầu: "Xin lỗi, trình đánh bạc của ta chắc ngươi cũng rõ, chỉ sợ thua luôn cả cái quần mặc trên người."

Đỗ Thánh cười ha hả, đứng dậy đi tới trước mặt chúng tôi, giang hai tay muốn ôm Đao Thần: "Bạn cũ, lại gặp nhau!"

Đao Thần không tiếp nhận, đè tay lên vai hắn: "Từ khi rút khỏi Giang Bắc Tàn Đao, hai ta đã không còn là bạn bè nữa rồi!"

Đỗ Thánh lắc đầu, nụ cười cũng tắt: "Ngươi thật đúng là tuyệt tình, trước sau như một!"

"Đừng nói nhảm!" Đao Thần hừ lạnh một tiếng.

Đỗ Thánh chìa tay ra: "Ta rất thích sự thẳng thắn của ngươi! Giờ chơi với ta một ván, nếu ta thắng, chẳng cần mạng các ngươi, chỉ cần V.I.P thuộc về ta. Nếu ta thua, trả V.I.P lại cho các ngươi!"

Chương 730: Vụ đánh cược thế kỷ

Đao Thần hỏi: "Ngươi muốn đánh cược cái gì, ta đây chiều hết."

Đỗ Thành hút một hơi xì gà, cười nói: "Vốn là ta định chơi với ngươi một trận, nhưng Cuồng Trù lại nói muốn khảo nghiệm Tống đại thần thám một chút, cho nên ta đã sắp xếp cho hắn 3 cửa ải, chờ hắn vượt qua hết thì cuối cùng mới là cuộc tỉ thí của chúng ta."

Đỗ Thánh vỗ tay một cái, lập tức phục vụ viên đẩy xe mang đến một chiếc TV, trong hình là cảnh Nam Nam đang run rẩy ngồi cạnh cái bàn lớn, một gã đàn ông mặc vest đen đang ăn thịt bò bít tết kế bên. Camera không quay rõ mặt gã đàn ông, Nam Nam đang hát: "Trường Đình ngoại, bên cổ đạo, phương thảo bích liên thiên..."

Nam Nam trông rất căng thẳng, giai điệu chẳng ra đâu vào đâu, chỉ nhấn mạnh mấy tên địa danh, chắc hẳn đây là do Cuồng Trù yêu cầu.

Tiểu Đào cau mày: "Đồ biến thái, các ngươi định dùng Nam Nam uy hiếp chúng ta?"

Đỗ Thánh bất đắc dĩ nhún vai: "Làm sao như vậy được, chỉ là cho mọi người nhìn một chút. Hiện giờ con bé rất tốt, một sợi tóc của nó cũng đáng giá ngàn vàng, chúng ta tuyệt đối sẽ không làm nó tổn thương."

Tôi nói: "Trong tay các ngươi không có con tin, dựa vào cái gì

bắt ta phải đánh cược? Đặc nhiệm đang chờ sẵn bên dưới, chỉ cần ra lệnh một tiếng họ sẽ đánh lên đây."

"Đương nhiên đánh bạc thì không thể thiếu tiền đặt cược rồi. Tiền đặt cược của ta là..." Đỗ Thánh vừa dứt lời, toàn bộ du khách trên boong đột nhiên ôm bụng kêu la, lần lượt ngã xuống. Có người la lên: "Trong rượu có độc!"

Chúng tôi trợn mắt mồm há hốc, chưa đầy 2 phút, toàn bộ người có mặt trên boong đã ngã rạp, cứ như lúa mạch mới thu hoạch vậy. Du thuyền vừa mới náo nhiệt tưng bừng, nháy mắt đã trở thành sự yên lặng đáng sợ.

Đỗ Thánh cười: "Tất cả đều do Cuồng Trù làm, nhìn cũng biết là phong cách của hắn, không liên quan gì đến ta. Yên tâm, độc bọn chúng uống phải là độc tác dụng chậm, thời gian đến khi độc phát còn 30p nữa. Tống Dương, nếu như ngươi vượt qua 3 cửa ải, có thể đoạt được thuốc giải, còn nếu ngươi thua, những người này đồng nghĩa với bị ngươi gián tiếp hại chết." Nói tới đây, hai mắt hắn lộ ra hung quang thâm độc.

Cái mánh khóe hèn hạ này của Giang Bắc Tàn Đao tôi đã gặp quá nhiều, chẳng có tâm tình mà mắng, tôi nói: "Tranh thủ thời gian đi!"

Đỗ Thánh vỗ tay, một nữ chia bài ăn mặc gợi cảm đi tới trước mặt chúng tôi, nhìn tướng mạo thì có vẻ là con lai. Đỗ Thánh khoác tay lên bả vai cô gái, nói: "Đây là đồ đệ ta mới thu nhận, Lung Linh rất giỏi về đánh cờ và giải đố, để con bé chơi với ngươi đi."

Vừa nghe đến hai chữ đánh cờ, tôi lập tức hiểu ra, hắn bố trí cho tôi e là không phải đánh bạc, mà là khảo nghiệm trí tuệ. Nói như vậy thì tôi vẫn có cửa thắng.

Lung Linh dẫn chúng tôi vào phòng tiếp khách, toàn bộ du

thuyền được chia làm ba tầng, đầy đủ tiện nghi, đi trong hành lang mà cảm giác như đang đi trong một khách sạn sang trọng.

Chúng tôi được dẫn tới một căn phòng khiêu vũ trống không, đi cùng Lung Linh có vài tên vệ sĩ mặc đồ đen, vừa vào phòng, chúng liền xếp thành hai hàng, chìa tay mời. Cái bàn đặt đước mặt chúng tôi có một vật hình lập phương, phủ bằng một tấm vải đỏ.

Trên hai mặt hình vuông bên cạnh nó đều có một cái lỗ. Lung Linh hỏi: "Chuẩn bị xong chưa?"

Tôi đáp: "Không có gì cần chuẩn bị, bắt đầu đi!"

"Ải thứ nhất là đấu giá, dùng token trên tay đặt cược giá trị món đồ trong chiếc hộp. Người trả giá cao hơn sẽ thắng, toàn bộ số tiền người thua đặt cược sẽ thuộc về đối phương. Dĩ nhiên nếu như hòa thì sẽ đấu giá lại. Như mọi người thấy, trong tay tôi cũng chỉ có 1000 USD tiền cược!" Lung Linh giơ nắm token trong tay lên.

Tôi hỏi: "Kết quả chung cuộc, thắng bại sẽ phân thế nào?"

Lung Linh cười không đáp, hẳn là thắng bại chung cuộc sẽ có liên quan đến tổng số tiền đặt cược, nếu không đã không đưa nó cho tôi, cũng chẳng bày ra cái trò đấu giá này.

Lung Linh giở tấm vải đỏ lên, phía dưới là một cái hộp thủy tinh hình vuông, bên trong là 100 USD tiền token. Mọi người giật mình, Tiểu Đào không nhịn được cười: "Có phải là nhầm lẫn gì rồi không? Thứ này mà cũng đáng để đấu giá?"

"Không sai, vật đấu giá là 100 Đô tiền token! Xin đặt tiền đấu giá vào trong hộp đen bên cạnh bàn, tránh bị người khác nhìn thấy, có thể thao tác đằng sau tấm rèm kia."

Thoạt nhìn thì cuộc khảo nghiệm này rất ngu ngốc, vật đấu giá là thứ có giá trị cố định, nhưng thực ra đây là một ván cờ tâm lý!

Người bình thường đương nhiên sẽ bỏ 100 đô bằng với giá trị của vật đấu giá, đối thủ của họ sẽ dựa vào đó mà lựa chọn bước giá 200 đô.

Ván cờ không đơn giản là khảo nghiệm trí lực, mà còn là suy đoán tâm tư của đối thủ. Lung Linh đứng nghịch xấp token trong tay, mỉm cười. Tôi đếm một chút, trên tay cô ấy đúng là mười token, nói như vậy thì có một cách tối giản, đó là đặt toàn bộ 1000 đô.

Không đúng!

Đây cũng là cách làm ngu xuẩn nhất, trong luật chơi nói nếu thất bại thì toàn bộ tiền đặt cược sẽ thuộc về người thắng, nhưng bản thân số tiền bên thắng ra giá thì không được cầm về. Nếu như tôi đặt hết 1000 đô, Lung Linh có thể sẽ chẳng đặt xu nào, như vậy dù tôi có thắng cũng chỉ còn lại 100 đô, cuộc chiến tiếp theo nhất định sẽ thất bại.

Tôi quan sát tay của Lung Linh, tay phải cô ta cứ cầm hai đồng lên rồi lại đặt xuống, động tác này cho thấy, số tiền đặt trong đầu cô ta là 200 đô. Nhưng đồng thời tôi cũng chú ý, cô ta cũng cười mà quan sát tôi. Cô gái này cũng là một chuyên gia quan sát nét mặt, tôi quan sát cô ấy, cô ấy cũng quan sát tôi.

Cả hai theo dõi lẫn nhau, bất tri bất giác trán tôi đã thấm đầy mồ hôi lạnh. Đám người Tiểu Đào nhìn tôi bằng ánh mắt khó tin, không nghĩ là cuộc đánh cờ này lại như một trận chiến.

"Suy nghĩ kỹ chưa? Tống tiên sinh." 5p sau Lung Linh cười hỏi.

"Rồi!" Tôi gật đầu.

Lung Linh cầm cái hộp đi trước, tôi đang định rời đi thì Tiểu Đào kéo tay nói: "Tống Dương, trả 300 đô có thể thắng, hẳn cô gái kia sẽ trả 200, như vậy anh sẽ không mất đồng nào, còn cô ta mất

200."

Trong khi Tiểu Đào hiến kế cho tôi thì tôi thoáng thấy có một gã vệ sĩ đang quan sát chúng tôi. Tôi không thay đổi nét mặt, gật đầu: "Biết rồi!"

Đi ra sau tấm rèm, ra giá xong, tôi cầm cái hộp quay về, Lung Linh cũng đi ra từ phía đối diện, trên mặt nở nụ cười tỏ ra là đã có dự tính.

Chúng tôi đồng loạt đặt cái hộp xuống bàn, một vệ sĩ lấy số tiền đặt trong hộp của Lung Linh, hắn rút ra 4 đồng token, Lung Linh nói: "Tôi ra giá 400 đô!"

Tiểu Đào trợn to mắt nhìn tôi, nếu như đúng theo kế hoạch, đối phương sẽ không mất gì, còn tôi mất 300 đô.

Nhưng khi tên vệ sĩ thò tay vào trong hộp của tôi, nét mặt lại lộ ra vẻ thất kinh, hắn móc ra 5 token, tôi cười nói: "Tôi ra giá 500 đô!"

Tất cả mọi người tại đó đều giật mình, nhất là Lung Linh, cô ta la lên: "Sao anh biết được?"

Tôi cười nhạt: "Số đỏ mà thôi."

Dĩ nhiên, chẳng phải đỏ đen gì ở đây, tôi đã ăn gian!

Chương 731: Phá tan sự tự tin

Đề nghị của Tiểu Đào cũng là kế hoạch ban đầu của tôi, theo phân tích thì việc đưa ra cái giá 300 có 70% chiến thắng!

Nhưng ánh mắt của tên vệ sĩ ban nãy khiến tôi không yên lòng, hoài nghi chúng đang thep dõi mình, cho nên liền làm một thủ thuật, tay tôi thả 3 token vào trong hộp, 2 token còn lại thì giấy trong tay áo.

Vừa lúc nãy cùng Lung Linh đi ra ngoài tôi đã nín thở lắng nghe, âm thanh va chạm trong hộp cô ta là nhiều hơn 1 token ,đồng thời tôi để ý thấy, độ dày của hai túi quần cô ta mỏng đi, độ dày khoảng cỡ 3 token, vì vậy lập tức thả 2 token từ tay áo vào hộp, thần không biết quỷ không hay ăn gian một bàn thắng.

Đối mặt với kết quả, Lung Linh tức giận hét lên: "Không thể nào, anh ăn gian!"

"Ăn gian?" Tôi hờ hững: "Ở đây tất cả đều là người của cô, tôi ăn gian bằng cách nào? Khả năng cô ăn gian còn lớn hơn đấy."

Lung Linh giận đến không nói nên lời, ván cờ này là sự đấu tranh tâm lý, tôi muốn nhân cơ hội phá vỡ sự tự tin của cô ta, nó là cơ sở cho thắng lợi tiếp theo. Tôi nói: "Dám tự xưng là cao thủ đánh cờ, mang ra so sánh với tôi thì chẳng khác nào kẻ ngốc!"

Lung Linh nghiến chặt hàm răng, gò má đỏ bừng, sự phẫn nộ đã bộc lộ nội tâm cô ấy, tôi nghĩ họ đã thông đồng với nhau để theo dõi tôi, nhưng ngược lại nó vô tình trở thành giúp tôi.

Màn hình TV bên cạnh đột nhiên sáng lên, Đỗ Thánh xuất hiện trên màn ảnh, hắn ngậm điếu xì gà, vỗ tay bôm bốp: "Tống đại

thần thám quả nhiên cơ trí phi phàm. Lung Linh, thua là thua, biết chấp nhận thất bại mới có thể tự hào về bản thân. Mau bắt đầu cuộc thi tiếp theo đi!"

Lung Linh thu lại lửa giận, nói: "Xin mời đi theo tôi."

Giờ trong tay tôi vẫn là 10 token, Lung Linh đã tổn thất 4 đồng, mở màn đắc thắng, Tiểu Đào hưng phấn nói: "Tống Dương, đúng là anh, anh làm sao đoán được?"

Giải thích thì rắc rối, tôi cười: "Vận may thôi, cái việc đánh cờ kiểu này, càng nghĩ nhiều càng dễ thua."

Chúng tôi được đưa tới một quầy rượu nhỏ, ánh sáng mờ mờ. Trên bàn để một vật trùm vải đỏ, hình dáng có vẻ là một khẩu súng, lòng tôi chợt giật nẩy, lẽ nào ải thứ hai là...

Tấm vải được giật ra, bên dưới là một khẩu súng ổ xoay, nghi ngờ của tôi đã thành sự thật, trò cò quay Nga!

Có điều nếu là một ván cờ, chắc hẳn nó không đơn thuần là so vận may. Lung Linh cầm khẩu súng lên, tay kia xuất ra một viên đạn. Cô ta giải thích: "Ải thứ hai, cò quay Nga, quy tắc thì giống như mọi trò cò quay khác, hai người thay phiên nhau dí súng vào đầu mình bóp cò, ai bắn phải vòng có đạn thì thua. Nhưng...bên cạnh đó có một luật bổ sung, bất kỳ bên nào cũng có thể chi ra 2 token để bỏ qua một vòng. Người thắng chung cuộc sẽ được hoàn lại tất cả tiền bỏ ra, bên thua thì mất đi một nửa toàn bộ số tiền."

Tôi nói: "Tiền đặt cược chỉ là chuyện nhỏ, có điều bên thua chẳng phải là mạng cũng không còn sao?"

Lung Linh cười: "Dĩ nhiên không phải, đây chỉ là đạn giấy." Nói như vậy thì người thắng trong ải này sẽ không mất đồng nào, còn bên thua sẽ thiệt hại nặng nề.

Hai ải đều không có cơ hội kiếm được token, càng ngày tôi

càng tin, ải cuối cùng sẽ liên quan trực tiếp đến số lượng token trong tay.

Một tên trọng tài đi tới, nhét viên đạn vào ổ súng, xoay mạnh một cái rồi khớp lại nòng. Cả quá trình tôi nhìn không chớp mắt, sau khi vòng xoay đứng yên, tôi nhắm mắt hít thở thật sâu.

Lung Linh cầm súng lên nói: "Ván trước tôi thua, tôi sẽ là người bắt đầu."

Cô ta giơ súng lên chĩa vào đầu mình bóp cò, súng không nổ, sau đó đẩy khẩu súng ra trước mặt. Tôi cầm lên nhắm ngay đầu mình, hít sâu bóp cò, cũng không nổ.

Tiếp đó chúng tôi mỗi người lần lượt bắn thêm một phát, không khí trở nên căng thẳng đến cực điểm. Cả căn phòng im lặng như tờ, phát súng thứ 5 đến lượt tôi, thực ra tôi vừa mới dùng tàn ảnh của minh vương chi đồng ghi nhớ vị trí của viên đạn, tin chắc nó ở phát súng này.

Tôi ném ra 2 token, nói: "Bỏ qua!"

Lung Linh cũng ném ra hai đồng: "Bỏ qua!"

Làm sao cô ta biết là viên đạn nằm ở phát súng này, đột nhiên tôi hiểu ra, bọn họ vừa ngầm thông đồng với nhau.

Đương nhiên phát súng này tôi không thể bắn, dù sao trong tay vẫn còn nhiều token, tiếp tục ném ra hai đồng: "Bỏ qua!"

Lung Linh rất nhanh đã dùng hết số token của mình, không thể không cầm khẩu súng lên, nhắm ngay huyệt thái dương bóp cò. Một tiếng nổ lớn vang lên, cô ta ngã ngã ra đất, tất cả mọi người đều thất kinh.

Chúng tôi đi qua nhìn, chỉ thấy Lung Linh ngồi bệt dưới đất, huyệt thái dương có một lỗ sâu, máu tươi ồ ạt tuôn ra. Đao Thần

tức giận cau mày, túm cổ tên trọng tài hét: "Ngươi thay đạn thật!"

"Không không không, đây là người khác đưa cho tôi, tôi...tôi không biết!" Tên trọng tài liều mạng xua tay.

Đối thủ chết thảm khiến tôi bàng hoàng, nếu như tôi biết đó là đạn thật, sợ rằng ngay cả phát súng đầu tiên tôi cũng không có can đảm bắn. Rõ ràng Đỗ Thánh muốn giết mình!

TV trên quầy bar sáng lên, Đỗ Thánh xuất hiện, hắn chẳng có chút áy náy, nhả khói nói: "Mọi người đợi chút đừng sốt ruột, đạn không biết do tên thủ hạ vô dụng nào đổi mất, bạn cũ, nếu như ngươi tức giận thì giết tên đó cho hả giận đi!"

Đao Thần siết nắm đấm kêu răng rắc, Đỗ Thánh tiếp tục nói: "Tống đại thần thám, không ngờ ngươi lại đi một lèo qua hai ải, xuất sắc! Cửa ải cuối cùng đang chờ ngươi đấy."

Tôi bĩu môi: "Đối thủ thì chết rồi, cửa ai cuối cùng chơi với ai?"

"Cửa ải cuối cùng không cần đối thủ, chà chà, đồ đệ xinh đẹp của tã chết rồi thật đáng tiếc. Mấy người các ngươi, ném nó xuống biển đi." Mấy lời của hắn thật máu lạnh vô tình, Đao Thần đột nhiên cầm lấy khẩu súng ném mạnh, choang một tiếng cái TV vỡ tan.

Rời khỏi căn phòng, nghĩ tới mình vừa thoát khỏi tay tử thần mà tim vẫn còn đập nhanh, Tiểu Đào âm thầm khoác một tay lên vai tôi.

Chúng tôi được đưa tới một căn phòng khác, vẫn là một khối gì đó được phủ vải đỏ, bên dưới có tiếng kêu chít chít không ngừng, hình như là động vật sống. Trên bàn có một cái TV, Đỗ Thánh cất lời chào.

Tôi không nhịn được, nói: "Nói đi, của ải này phải chơi cái gì?"

Đỗ Thánh chầm chậm nhả khói: "Chắc hẳn ngươi cũng để ý thấy, trước khi bắt đầu cuộc chơi này, ta cũng không nói rõ phải thắng mấy trận mới là thắng chung cuộc. Mà mấu chốt thắng bại lại nằm ở tiền đặt cược trên tay ngươi."

Hắn vỗ tay mấy cái, tên vệ sĩ giật tấm vải đỏ ra, chỉ thấy bên dưới là những chiếc lồng nhốt chuột bạch, các lồng có số thứ tự, trên từng lồng có đặt một bơm kim tiêm, bên trong chứa những nước thuốc đủ màu sắc. Tôi mơ hồ đã đoán được nội dung cửa ải là gì.

"Tống đại thần thám, vận khí cũng là một loại thực lực, hãy cho ta xem, đứng trước sinh tử, vận may của ngươi có được bao nhiêu! Trước mặt ngươi có 20 loại thuốc, một trong số đó là giải dược cho mọi người trên thuyền. Không được dùng bất kỳ thủ đoạn nào để giám định, ngươi có quyền bỏ 1 token để chọn một loại thuốc, dùng chuột bạch trong chuồng làm thí nghiệm, tìm được thuốc giải là chiến thắng. Chúc ngươi nhiều may mắn." Màn hình lóe lên một cái, gương mặt Đỗ Thánh từ từ biến mất.

Chương 732: Thuốc giải

Hình ảnh Đỗ Thánh biến mất, Lương cảnh quan bực tức nói: "Khốn kiếp, đây cũng quá chèn ép ngươi ta rồi, dùng tính mạng từng ấy con người làm tiền đặt cược ư?"

Anh ta định xông lên thì vệ sĩ hai bên lập tức ngăn lại, một người trong đám vệ sĩ đi tới trước cái chuồng, nói: "Đỗ Thánh đại nhân có lệnh, nếu như các người không chịu tuân thủ quy tắc trò chơi, chúng tôi sẽ ném hết thuốc giải xuống biển, tất cả sẽ chết."

Tôi thầm nghiến răng, hai mươi cái lồng, chỉ có 10 cơ hội, xác suất 50%?

Nhìn xung quanh căn phòng, góc tường có camera theo dõi được ngụy trang, Đỗ Thánh đang quan sát nhất cử nhất động của chúng tôi.

Dời tầm mắt về phía những cái lồng, cẩn thận đánh giá những cái xi lanh cùng chuột bạch. Chẳng có thu hoạch gì ở đám chuột, bọn chúng con thì đang lờ đờ buồn ngủ, con thì đang nhảy loạn, hoàn toàn không biết số phận sắp tới của mình.

Nhưng trong xi lanh thì tôi phát hiện, một số cái có hơi nước ngưng đọng, tựa hồ mới được lấy ra từ tủ lạnh, số còn lại thì không.

Những xi lanh này từng được trữ lạnh, tổng cộng có 10 cái. Chất giải độc hiển nhiên phải được bảo quản ở nhiệt độ thấp, như vậy có thể nói, nó hẳn nằm trong 10 ống này.

Chờ đã, liệu nó có phải cái bẫy?

Nghĩ đi nghĩ lại, tôi quyết định tin vào trực giác đầu tiên của bản thân, gã vệ sĩ hỏi: "Chuẩn bị xong chưa?"

Tôi im lặng gật đầu, ném ra một token, chỉ: "Lồng số 07."

Vệ sĩ liền bắt con chuột ra, tiêm thuốc cho nó, vài giây sau nó co quắp mà chết. Tôi không biến sắc ném ra đồng token khác, chỉ cái lồng thứ hai. Lần này cũng không khác gì, con chuột rất nhanh trúng độc mà chết.

Cứ như vậy, chớp mắt đã hết 8 token, tám cái xác chuột vứt vào thùng rác, lòng tôi ngày càng lung lay, trán thấm đầy mồ hôi lạnh. Đột nhiên tôi ý thức được có gì đó không đúng, Đỗ Thánh đang chơi mình!

Dấu vết đông lạnh rõ ràng như vậy, chúng không thể nào không nhận ra, hắn cố ý để tôi phát hiện. Vốn dĩ ở phương diện đánh cờ, Đỗ Thánh vượt xa đệ tử của mình, ván cờ này vừa đơn giản lại vừa trí mạng, tôi đã hoàn toàn rơi vào bẫy của hắn.

"Mời lựa chọn tiếp!" Vệ sĩ thúc giục.

Tôi ngẩng đầu lên, khắp mặt đẫm mồ hôi, từ lúc sinh ra tới giờ, tôi chưa bao giờ bối rối đến thế, tiếp tục thử, hay lựa chọn khác, cứ đắn đo mà bất động.

Bỗng Đao Thần xen vào: "Ngươi đừng suy nghĩ quá phức tạp, chính bởi ngươi nghĩ quá nhiều cho nên mới bị dính bẫy."

Tôi nhìn về phía hắn, thì ra Đao Thần cũng đã nhìn thấu chiêu trò của Đỗ Thánh, hắn đề nghị: "Giống như cá cược đua ngựa đi, đặt số chẵn hoặc lẻ thôi, xác suất 50/50."

"Nhưng vạn nhất ta thua, những người kia..." Áp lực trong lòng tôi ngày càng nặng.

"Đừng sợ, có bọn ta ở đây, cùng lắm thì dùng vũ lực cướp,

chân đất ngại gì đi giày." Đao Thần nhỏ giọng nói.

"Mời lựa chọn!" Giọng nói của vệ sĩ đã có vẻ mất kiên nhẫn. Tôi hít thở sâu mấy cái, chỉ một chiếc lồng...

Rốt cuộc đã hết token, con chuột cuối cùng trên tay vệ sĩ cũng lăn ra chết, tôi thoáng cái thầm chửi rủa.

Căn phòng bao trùm trong bầu không khí im lặng, tưởng chừng như rất lâu, TV hiện ra ảnh gương mặt Đỗ Thánh, hắn đắc ý cười lớn: "Ngươi thua! Tống thần thám, chịu..."

"Chờ đã!" Lần này là Tiểu Đào lên tiếng.

Nàng lôi hai token, nói: "Chúng ta vẫn còn 2 lần lựa chọn."

Đỗ Thánh trợn to hai mắt, điếu xì gà trong tay cũng rơi xuống, hắn đập bàn rống lên: "Đây là ăn gian!"

"Ăn gian? Ngươi chỉ nói rằng dùng token trong tay Tống Dương để đặt cược chứ không nói token phải lấy từ đâu, huống chi hai token này là tự tay ngươi cho ta." Tiểu Đào cười nói.

"Ngươi đánh rắm!" Phong thái lịch sự của Đỗ Thánh đã hoàn toàn quét sạch, hắn gào lên: "Làm thịt toàn bộ bọn chúng cho ta!"

Đám vệ sĩ lập tức có hành động, Đao Thần và Tinh Thần nhanh chóng quật ngã hai tên, đứng ra phía trước chúng tôi ngăn cản. Đao Thần khẽ hừ: "Kẻ nào dám bước lên trước!"

Dưới khí thế uy nghiêm của hắn, đám vệ sĩ trẻ tuổi sợ đến chôn chân tại chỗ. Tiểu Đào nói tiếp: "Hai token này là trong lúc đánh bạc, ngươi đẩy rơi xuống chân ta, chẳng khác nào tự tay giao cho chúng ta. Muốn trách thì trách mình quá sơ ý đi!"

Đỗ Thánh giận đến mặt đỏ tía tai, không nói nên lời. Tiểu Đào tiếp tục nói: "Pháp luật không cấm còn coi như tự do chứ đừng nói

đến cái quy tắc trò chơi chán chết này của ngươi. Trước đó ngươi đã không quy định, vậy thì hai token này có hiệu lực."

Đỗ Thánh giận quá hóa cười chua chát: "Được được được, ta cho các ngươi thêm 2 cơ hội, dù sao cũng muốn xem các ngươi lật lại thế cờ bằng cách nào!"

Dứt lời đám vệ sĩ đồng loạt lùi lại, chuyện vừa xảy ra khiến tôi có cảm giác như tâm trạng bị treo trên dây cáp. Cảm kích nhìn thoáng qua Tiểu Đào, nàng cười: "Gần đèn thì rạng, ở với anh lâu như vậy, tâm nhãn em cũng tiến bộ hơn nhiều." Sau đó nhét hai token vào tay tôi: "Cố gắng lên!"

"Nào, tiếp tục đi!" Vệ sĩ nói.

Tôi lại chọn tiếp hai cái lồng, con chuột thứ nhất vẫn chết, con thứ hai vừa tiêm thuốc thì đột nhiên giãy dụa trên tay vệ sĩ, sau đó mềm nhũn ra tê liệt.

Tâm lý tôi hồi hộp, đột nhiên con chuột giật mình tỉnh dậy, bò tới vò lui trên tay hắn.

"Quá tuyệt vời!" Tiểu Đào vui sướng ôm chầm lấy tôi.

"Tống Dương, nhờ có anh!" Lương cảnh quan cũng la lên, sắc mặt tái nhợt vì quá căng thẳng.

Đỗ Thánh trong TV giận đến môi phát run, tôi nói: "Chúng ta thắng rồi, làm tròn lời hứa đi!"

Thời gian du khách trúng độc đã được 25p, giờ là lúc vô cùng cấp bách. Ai ngờ Đỗ Thánh lại nhếch mép: "Được, ta giữ lời. Đưa thuốc giải cho hắn đi!"

Tên vệ sĩ kia đem xi lanh vừa tiêm thuốc đưa cho tôi, đương nhiên tôi không cầm, hung hăng lườm vào TV: "Cái này có ý gì?"

Hắn cười: "Ta chỉ nói nếu thắng sẽ đưa ngươi thuốc giải, chứ đâu có nói đưa cho ngươi số lượng bao nhiêu đâu. Trong này còn một ít, đại khái có thể cứu được một người đấy."

Tôi siết chặt nắm đấm: "Ngươi không thấy xấu hổ với cái tước hiệu Đỗ Thánh à? Cái mánh khóe trẻ con ăn vạ như thế mà cũng dùng được?"

Đỗ Thánh móc ra một điếu xì gà, chỉ chỉ Tiểu Đào: "Vị Hoàng tiểu thư kia vừa mới nói, luật pháp không cấm coi như tự do, trong quy định của ta, có chữ nào nói là thuốc giải đủ cho tất cả mọi người không?"

Tiểu Đào lập tức đáp trả: "Chỉ cần Tống Dương có thể vượt qua ba cửa ải, sẽ giành được thuốc giải cứu bọn họ. Những lời này chẳng phải chính miệng ngươi nói ra sao?"

"Thế à? Có bằng chứng không?"

Thái độ vô lại của hắn khiến tôi hận đến cắn răng nghiến lợi, Đao Thần nói không sai chút nào, tên này mặc dù được xưng Đỗ Thánh, nhưng lòng dạ hẹp hòi, lúc thắng thì tỏ ra hào phóng, lúc thua liền lập tức trở mặt.

Đao Thần cướp lời: "Đỗ Thánh, chơi cái trò lừa bịp chán chết này có gì vui?"

"Vui chứ, đương nhiên là vui, nhìn các ngươi bị đẩy vào đường cùng lại càng thú vị, ha ha ha ha!" Đỗ Thánh cười lớn.

"Nếu để những người này chết, ngươi nghĩ ta sẽ chơi ván cá cược cuối cùng với ngươi sao? Vừa rồi chỉ là khởi động, thứ ngươi thật sự mong đợi là cuộc đấu giữa ta và ngươi, cuộc so tài của cuộc đời. So với nó, tính mạng đám du khách kia có thấm vào đâu? Trước giờ chẳng phải ngươi luôn nói phải biết chấp nhận thua cuộc sao? Một Đỗ Thánh vang danh tứ hải, chắc không có bụng dạ

tiểu nhân vậy chứ." Đao Thần nói.

Chương 733: Chơi xì zach

Những lời Đao Thần nói cứ như đang khuyên bảo một đứa trẻ hư. Thế nhưng không ngờ là Đỗ Thánh lại trúng chiêu, hắn phất tay một cái: "Được rồi, ta đây khoan hồng độ lượng không so đo, tiêm thuốc giải cho họ đi..."

Bọn vệ sĩ kéo nhau đi ra ngoài, chúng tôi lên đài chỉ huy, trông thấy đám phục vụ đang lần lượt tiêm thuốc giải cho những du khách nằm la liệt dưới đất. Đám du khách lục tục tỉnh dậy, họ đã hôn mê cả nửa tiếng, trí nhớ đối với chuyện trước đó rất mơ hồ.

Tôi thở phào nhẹ nhõm, đột nhiên nhớ tới một chuyện khác, khẽ lẩm nhẩm câu hát của Nam Nam: "Trường Đình Ngoại, bên cổ đạo, phương thảo Bích Liên thiên..."

Tiểu Đào nhỏ giọng hỏi: "Nó có ý nghĩa gì?"

Tôi chợt ngẩng đầu lên, trong bài hát Nam Nam ca, ba chữ Ngoại, Cổ, Thiên được nhấn rất mạnh, liệu con bé có truyền ám hiệu gì trong đó không? Lẽ nào là con số 315?

Nam Nam là một bé gái thông minh nhất mà tôi từng gặp, theo nhận định của tôi thì trong căn phòng số 315 có gì đó, rất có thể con bé bị nhốt ở đó.

Lúc này toàn bộ du khách đã được giải độc, đám vệ sĩ dẫn họ xuống dưới khoang nghỉ ngơi. Tiếp theo, vài tên bê ra một cái bàn đánh bạc lớn, chúng mời chúng tôi qua đó. Cầu thang đi từ dưới khoang lên boong rất hẹp, đám vệ sĩ phải đi phía trước, nhân cơ hội này tôi nói với mọi người: "Nam Nam ở phòng 315, có khả năng Lục Đạo Cuồng Trù cũng trong đó."

Đao Thần mắt vẫn nhìn thẳng, nói: "Lát nữa tùy cơ ứng biến, để ta cầm chân Đỗ Thánh."

Hắn lén nhét cái bộ đàm cho tôi, Tiểu Đào liếc mắt, cầm lấy cái bộ đàm, tôi vội dùng cơ thể che đi, nàng mở ra, gõ gõ ngón tay lên loa thoại, nhìn nhịp gõ thì có vẻ là mã Mose.

Sau đó lên boong, chúng tôi đến bên cái bàn đánh bạc, Đỗ Thánh bước ra với sự hộ tống của hai cô gái ăn mặc sexy, ngồi xuống một đầu, nói: "Bạn cũ, chơi xì zach đi!"

Đao Thần cũng ngồi xuống, hỏi: "Quy tắc như thế nào?"

Hai gã vệ sĩ đi tới bên cạnh hai người, đưa cho mỗi người một xấp token, ước chừng 10 ngàn đô la. Đỗ Thánh nói: "Giống như lần trước, chúng ta chơi cho đến khi một bên thua sạch tiền cược, bên thua sẽ phải..."

Đỗ Thánh vỗ vỗ tay, phục vụ viên đẩy tới một chiếc xe, trên xe là bộ kiềng chân cực nặng, hắn hút một hơi xì gà, tiếp tục: "Đeo cái này nhảy xuống biển!"

"Xem ra lần này ngươi rất nghiêm túc." Ánh mắt Đao Thần lộ ra hung quang.

"Ngươi là người duy nhất đã đánh bại ta, ta làm sao có thể không nghiêm túc? Tráo bài đi!" Đỗ Thánh cười.

Tên vệ sĩ làm nhà cái tạm thời bắt đầu tráo bài, sau đó đẩy tới trước mặt hai người, mỗi người cắt một lần. Tôi dùng động u chi đồng quan sát, phát hiện động tác của cả hai cực nhanh, giấu một lá bài ở một vị trí định sẵn.

Tống Tinh Thần từng nói, kỹ thuật đánh bài của họ thực ra là công phu võ học, thân pháp của cả hai đã đạt tầm đăng phong tạo cực, người bên cạnh căn bản không nhìn ra.

Nhà cái bắt đầu chia bài, vòng thứ nhất, Đỗ Thánh lật được Black Jack, thắng Đao Thần 1/5 số tiền cược.

Đỗ Thánh cười lớn gom token đến trước mặt mình: "Bạn cũ, thân thủ không còn như xưa rồi, phải chăng do mất hai ngón tay?"

"Bớt mỉa mai!" Đao Thần lạnh lùng.

Đột nhiên tôi phát hiển phía mặt biển có ánh sáng, nhịp lóe lên hình như là theo tần số nào đó, huých nhẹ Tiểu Đào, nàng quay đầu nhìn, nhỏ giọng nói: "Đặc nhiệm đã chuẩn bị sẵn sàng cường công, chờ tín hiệu của chúng ta!"

Tống Tinh Thần lặng lẽ quét mắt một lượt đám vệ sĩ có mặt trên boong và cả súng bên hông của chúng. Tôi biết hắn đang quan sát cục diện, để có thể tùy thời động thủ.

Ván bài đã bước sang vòng thứ hạ, lần này Đỗ Thánh lại tiếp tục mở ra Black Jack, Đao Thần thua thêm 1/3 số token.

Cùng lúc đó thì tôi nghe thấy tiếng bước chân, chỉ thấy một đám mặc quần áo đen trang bị súng ống vọt sang hai bên mạn thuyền, chĩa súng xuống phía dưới.

Tôi chợt chột dạ, lẽ nào chúng đã phát hiện hành động của đội đặc nhiệm?

Đỗ Thánh trên boong cười lạnh: "Cho rằng ta không biết sao? Người của các ngươi định công kích! Ta khuyên các ngươi đừng có suy nghĩ đó, ta nể tình nghĩa năm xưa mà ngồi chơi bài với ngươi, chứ tên Cuồng Trù kia thì ác hơn nhiều, đừng để hắn hầm các ngươi lên mà ăn."

Đao Thần lại hỏi: "Đường đường một Đỗ Thánh lại tình nguyện hạ mình dưới một gã đầu bếp?"

"Đừng nói khó nghe như vậy chứ, cái này gọi là hợp tác!

Cuồng Trù thoạt nhìn có vẻ như là một ẩn sĩ không dính khói bụi trần gian, nhưng thật ra hắn vẫn luôn mở rộng thế lực trong bóng tối. Giờ lại có V.I.P trong tay, chẳng bao lâu nữa sẽ trở thành thế lực lớn nhất tổ chức." Đỗ Thánh giải thích.

"Ngươi vẫn luôn thích ở dưới trướng kẻ mạnh!" Đao Thần mỉa mai.

"Bởi đơn giản ta là một tay cờ bạc. 20 năm trước ta vẫn chỉ là một tên tay sai chuyên rửa tiền cho tổ chức. Chính bởi vì ta dám đánh cược, không ngừng dùng chính cuộc đời của mình để cược, lựa chọn đứng về phía kẻ mạnh nhất cho nên mới có được địa vị ngày hôm nay. Giờ ở Macao, trong tay ta là hàng đống sòng bạc, bất động sản và phụ nữ, đếm cũng không hết. Nhưng ngươi thì ngược lại, bạn cũ. Ngươi vốn là thiên vương có tiềm lực nhất, nhưng lại tự buông bỏ, ta thật cảm thấy tiếc thay cho ngươi!" Đỗ Thánh thở dài.

"Bởi vì ta luôn giữ vững lòng tin của mình, không giống ngươi, chỉ là một kẻ cơ hội."

Đỗ Thánh cười lạnh: "Vậy hãy cho ta xem người có đức tin khi chết sẽ thế nào. Ván cuối, ta sẽ all in! Tráo bài đi!"

Nhà cái tráo bài, sau đó chia bài cho hai người, Đỗ Thánh nhìn thấy lá bài, lập tức đẩy toàn bộ token trong tay tới: "All in!"

Đao Thần cũng đẩy toàn bộ token ra, tôi thầm toát mồ hôi lạnh, lần này có hy vọng không? Đứng sau Đao Thần tôi nhìn tất rõ bài hắn, cửa thắng rất thấp.

Đỗ Thánh cười, lật lá bài úp lên: "Bạn cũ, ngươi thua rồi, Black Jack."

Black Jack của xì zach là con A, vừa có thể tính là 1 vừa có thể tính là 11. Lá bài thứ nhất của Đỗ Thánh là Q, lá thứ hai nếu là A

đen thì toàn thắng.

Thế nhưng, lá bài úp mà hắn lật lên lại là một con 5 rô!

Đao Thần nhếch mép: "Nhìn lại bài trong tay ngươi đi!"

Đỗ Thánh nhìn xuống, lập tức trợn mắt: "Sao có thể? Rõ ràng là A bích cơ mà?"

"Sao ngươi có thể chắc chắn như vậy, bởi vì trước đó ngươi đã xếp sẵn bài mình rồi đúng không? Hai ván trước ta cố ý nhường, để ngươi tưởng mình nắm chắc phần thắng, thực ra bài trong tay ngươi là gì ta đây nắm rõ. Bởi chính ta đã đổi lá bài tẩy của ngươi!"

Đao Thần ném ba tấm bài trong tay ra, theo thứ tự là 4 Bích, 6 cơ và một quân J rô, hắn nói: "20 điểm, ta thắng! Nhảy xuống biển mau."

Đỗ Thánh tức giận mặt đỏ bừng, hất văng token và bài trước mặt, hét lên: "Ngươi chơi ăn gian, ta không thừa nhận!"

Đao Thần cũng đứng dậy: "Trên đồ căn bản không tồn tại kỹ thuật đánh bạc tối thượng, cái gọi là kỹ thuật đánh bạc chẳng qua là ăn gian, lẽ nào ngươi không ăn gian?"

Đỗ Thánh phập phồng cánh mũi, đột nhiên móc từ phía sau ra một xấp bài mạ vàng, xòe ra như cánh quạt, âm hiểm cười: "Trong địa bàn của ta, ta là người quyết định. Đi chết hết đi!"

Trong khoảnh khắc hắn lia xấp bài, Đao Thần dùng lực hất tung cái bàn nặng nề, đỡ hết. Cùng lúc đó đám vệ sĩ cũng lao vào, Tống Tinh Thần, Lương cảnh quan liền động thủ.

Tiểu Đào phát lệnh công kích qua bộ đàm, lập tức hai bên mạn thuyền vang lên tiếng đấu súng, át cả tiếng sóng biển.

Chương 734: Đỗ Thánh chết

Hiện trường nhất thời đại loạn, so về võ thuật đám vệ sĩ này đương nhiên không phải đối thủ của Tinh Thần, bị hắn ném xuống biển hàng loạt.

Một tiếng rầm thật lớn, cái bàn dùng để chặn xấp bài kim loại bị Đỗ Thánh đạp gãy, hay tay hắn vung ra, những lá bài kim loại xé gió, theo góc độ quỷ dị mà lao về phía Đao Thần. Giờ này Đỗ Thánh đang nộ hỏa công tâm, hắn chỉ một lòng muốn giết chết Đao Thần mà thôi.

Một tên vệ sĩ định bắn lén Tinh Thần, tôi phát động minh vương chi đồng nhìn thẳng vào mắt hắn, tên kia hét lên, Tiểu Đào lập tức xông tới dùng đòn quật vai, hất hắn xuống biển, tiện tay nhặt khẩu súng lên.

Mắt thấy đám vệ sĩ trên boong đã bị dọn dẹp gần hết, tôi la lên với Tinh Thần: "Xuống phòng 315 cứu người!"

Hắn gật đầu: "Mọi người cẩn thận!"

Tinh Thần đang định vọt xuống khoang thì từ lối vào, một đám đông vệ sĩ súng ống đầy đủ xông ra, dàn thành hàng chĩa súng vào chúng tôi. Ngay sau đó là một loạt tiếng súng vang lên, cùng với nó là tiếng kêu thảm thiết.

Chúng tôi vội vàng nhìn nhau, xác nhận xem ai trúng đạn, bất ngờ người ôm ngực quỳ xuống lại chính là Đỗ Thánh, xấp bài kim loại trên tay hắn cũng vương vãi ra đất.

Người nổ súng là tên vệ sĩ mới làm nhà cái chia bài, hắn từ từ gỡ kính đen xuống, lộ ra một đôi mắt như chim ưng: "Ngươi thua

quá khó coi, Đỗ Thánh!"

"Cuồng Trù, ngươi...ngươi..." Đỗ Thánh hộc ra một ngụm máu lớn.

Chúng tôi kinh hoàng nhìn về phía tên này, từ lúc bắt đầu hắn đã đi theo chúng tôi mà chẳng một ai ngờ hắn chính là Lục Đạo Cuồng Trù!

Đám vệ sĩ đứng hai bên Cuồng Trù đồng loạt cởi áo vest, bên trong là một thân quần áo đầu bếp trắng tinh, một tên dâng lên một cây gậy và mũ đầu bếp, Cuồng Trù đội mũ, sau đó cười lạnh: "Khoản tiền kia ta căn bản không muốn phải chia chác với ngươi. Ngươi cho rằng mình đang lợi dụng ta, nhưng thật ra người bị lợi dụng chính là ngươi. Sau khi ngươi chết, toàn bộ Macao sẽ là địa bàn của ta."

Đỗ Thánh hận đến phát run, cố sức mắng: "Tiểu nhân hèn hạ!"

Trong tay áo hắn bất ngờ trượt ra một lá bài mạ vàng, Lục Đạo Cuồng Trù nhanh như chớp rút thanh kiếm bên trong cây gậy ra, quét một đường qua cổ họng Đỗ Thánh, Đỗ Thánh ôm cổ mà ngã lăn ra đất.

Vệ sĩ bước tới nâng xác hắn dậy, định ném xuống biển thì Cuồng Trù giơ tay ra hiệu: "Không, mang hắn xuống phong bếp, nghe nói kẻ cuồng đánh bạc cơ tim rất dày và giòn, ta muốn nếm thử một chút. Cũng coi như đây là thành ý cuối cùng của ta với bạn cũ!"

Nói xong hắn lè cái lưỡi vừa dài vừa nhọn ra liếm máu bắn trên mặt, tôi để ý thấy đầu lưỡi hắn hơi bị rách ra, trông giống như lưỡi rắn.

Một trong thất đại thiên vương lại chết như vậy trước mặt chúng tôi, mọi người ai cũng kinh ngạc không thôi.

"Thật khiến người ta ghê tởm!" Tiểu Đào vừa nói vừa giơ súng lên: "Ngươi đã tự mình nộp mạng, vậy thì đừng trách chúng ta!"

Cuồng Trù xua tay: "Hoàng tiểu thư, ta khuyên cô đừng nên xung động."

Đám vệ sĩ sau lưng đồng loạt chĩa súng máy vào chúng tôi, Tiểu Đào liếc tôi một cái, tôi khẽ lắc đầu. Dùng tính mạng để đánh cược, đổi lấy cái mạng hắn là không đáng, hơn nữa nếu không cứu được V.I.P về, Cuồng Trù này có chết thì Cuồng Trù thứ 2 sẽ lại sớm xuất hiện.

Tiểu Đào thở dài buông súng xuống, chợt có 5 tên vệ sĩ từ phía sau túm lấy chúng tôi.

"Ngươi muốn làm gì?"

Cuồng Trù cười nói: "Dùng mạng các ngươi làm giấy thông quan cho ta. Đám đặc nhiệm các ngươi mang tới quả lợi hại, phiền như ruồi vậy. Có điều yên tâm, ta sẽ giết ngươi và Đao Thần cuối cùng, bởi các ngươi là khách quý trong Lục Đạo Cực Yến của ta."

Dứt lời hắn giơ tay ra hiệu, vệ sĩ liền đẩy Tiểu Đào ra mép thuyền, nàng kinh hoảng kêu lên: "Tống Dương!"

"Buông cô ấy ra, nhắm vào ta đây này!" Tôi hét.

Cuồng Trù chẳng đếm xỉa, Tiểu Đào bị mang tới mép thuyền, vệ sĩ sau lưng dí súng vào đầu nàng, sau đó có tên dùng loa phóng thanh nói: "Còn không ngừng bắn, bọn ta sẽ giết cô gái này!"

Tiểu Đào hô to: "Không cần quan tâm đến tôi!"

Lời còn chứt dứt, một báng súng nặng nề nện vào đầu, máu lập tức chảy ròng ròng từ trán xuống, tôi nổi giận định xông tới nhưng bị tên phía sau ghì chặt bả vai.

Tiếng súng của đặc nhiệm ngừng lại, trong lòng tôi thầm than, xem ra lần này không thể cứu vãn được rồi.

"Đúng là biết nghe lời!" Cuồng Trù cười, sau đó chống gậy đi về phía chúng tôi: "Dùng cách như vậy để gặp mặt đúng là quá vội vã. Thực ra ta vốn phải mở tiệc chiêu đãi các ngươi, lần này may mà có các ngươi thay ta hất bỏ hòn đá ngáng đường, ta mới có thể ngư ông đắc lợi! Cảnh Vương Gia bị các ngươi giết, lần tu la huyết tế sắp tới, kết cấu của tổ chức đang trong thời kỳ phát sinh thay đổi lớn. Ai có được V.I.P, người đó là đệ nhất chúa tể mới của Giang Bắc Tàn Đao! Không ngờ chỉ một cái tổ đặc án của Nam Giang lại liên tiếp lật đổ Thuần cẩu sư, Cảnh Vương Gia, Joker, và cả Hoàng Tuyền. Ta không thể không khen một câu làm tốt lắm, bravo!"

"Giờ trong tổ chức, thiên vương chỉ còn lại ta và Huyết Anh Vũ, ả kia không thành tài được, ta sẽ thâu tóm địa bàn của bọn đã chết, thống nhất lại tổ chức theo ý mình. Lần này may mà có các ngươi trợ giúp, một người thông minh là phải biết lợi dụng tất cả nhân tố có thể, người cười cuối cùng mới là kẻ chiến thắng, ta nói đúng không?"

Một tràng tự đắc khiến tôi buồn nôn, đột nhiên Đao Thần cười lớn: "Cuồng Trù, chúc mừng ngươi! Các người có biết tên này trước kia làm gì không? Hắn là một tên tay sai chuyên rửa tội giúp người khác. Cách rửa tội của hắn là ăn xác nạn nhân, không để lại dấu vết gì, y như một con chó vậy. Cũng không biết đã phải ăn bao nhiêu cái xác mới trở thành cán bộ cấp thiên vương. Thế mà lại có ý thổi phồng bản thân, tự xưng Lục Đạo Cuồng Trù, ngươi nên được gọi là con quỷ ăn xác mới đúng."

Tôi biết những lời này là Đao Thần cố ý chọc giận Cuồng Trù, nhưng hắn lại thờ ơ chẳng động lòng, đi tới trước mặt Đao Thần giơ tay sờ sờ ngực: "Già quá rồi, chắc chắn sẽ rất khó ăn."

Ánh mắt của hắn đúng như đang quan sát nguyên liệu nấu ăn,

khiến cho người xem không rét mà run. Bất ngờ Đao Thần vung người thoát khỏi sự khống chế của tên vệ sĩ, thần tốc vọt ra sau lưng Cuồng Trù. Tay trái bóp vào gáy, tay phải xoay một cái xuất ra lá bài kim loại, dí vào cổ Cuồng Trù.

Đám vệ sĩ lập tức giơ súng lên chĩa vào, Đao Thần hằm hằm uy hiếp: "Ai dám manh động, ta làm thịt hắn!"

Cuồng Trù giơ tay lên, chẳng hề sợ sệt mà nở nụ cười: "Vất vả rồi, lão già!"

"Đừng nhiều lời, bảo thủ hạ thả người!"

Cuồng Trù không lên tiếng, Đao Thần túm chặt cổ hắn, rống lên: "Thả người!"

"Nếu như ta gặp bất trắc, các ngươi cũng chết ở đây thôi." Cuồng Trù lạnh lùng đe dọa.

"Ngươi cho rằng mạng mình quý giá lắm sao?"

Đột nhiên cơ thể Đao Thần khẽ rùng mình, hắn lắc đầu, Cuồng Trù bất ngờ làm một động tác không thể tưởng, hắn túm tay cầm lá bài của Đao Thần, đẩy ra.

Đao Thần lại cứ đứng im mặc hắn hành động, tôi phát hiện có gì đó không đúng, hình như Đao Thần đã không còn khí lực.

Giây tiếp theo, Đao Thần ngã xuống trước ánh mắt kinh ngạc của mọi người, hắn cố gắng gượng như đang phản kháng cái gì đó, chúng tôi căn bản chăng hiểu chuyện gì xảy ra.

"Xem ra không giết một người thì không thể khiến các ngươi nghe lời." Cuồng Trù cười gằn, rút thanh kiếm mỏng trong gậy ra...

Chương 735: Con tàu đắm

Mắt thấy Cuồng Trù định đâm Đao Thần, tôi liền gọi giật hắn lại, phát động minh vương chi đồng. Lục Đạo Cuồng Trù hét lên một tiếng, cả ngươi co quắp: "Con mắt của Tống gia, quả nhiên khác người...thật là muốn nếm thử vị nó ra sao." Nói xong hắn liếm mép.

Minh vương chi đồng chỉ có tính cấp cứu, Cuồng Trù sau lần bị dọa sợ lại tiếp tục hướng về phía Đao Thần. Trong lòng tôi như có lửa đốt, nếu tiếp tục dùng minh vương chi đồng, sẽ là lần thứ 3 trong hôm nay.

Đột nhiên có tiếng nổ vang lên, toàn bộ du thuyền chấn động, tất cả đều mất thăng bằng. Nhân cơ hội này, Tống Tinh Thần, Tiểu Đào và Lương cảnh quan thoát được, Tống Tinh Thần ném kẻ khống chế mình xuống biển. Tiểu Đào và Lương cảnh quan đoạt súng của đối phương, quay lại càn quét đám vệ sĩ phía sau.

Cuồng Trù mất thăng bằng đang quỳ một chân dưới đất, hắn kinh ngạc không thôi, Thấu Xương Hương lúc này vọt lên boong thuyền, hô: "Cuồng Trù đại nhân!" Sau đó ném ra mấy cái ống khói, xung quanh lập tức tràn ngập khói trắng có vị ngòn ngọt.

Tôi la lên với mọi người: "Đừng hít thở!" Sau đó lôi thuốc giải ra, phát cho mỗi người một viên.

Du thuyền đã thăng bằng trở lại, toàn bộ phần thân chìm xuống mặt biển, cơ hồ như là chỗ nào đó bị thủng. Du khách trong khoang thuyền la hét ầm ĩ, Tiểu Đào lấy bộ đàm ra hạ lệnh: "Lập tức cường công lên thuyền!"

Tôi tới cạnh Đao Thần, nhét một viên thuốc giải cho hắn, hắn

vô lực vén mặt nạ bỏ thuốc vào miệng. Tôi để ý thấy tứ chi hắn run rẩy, lúc này dù tôi có lột mặt nạ, chắc hắn cũng không phản kháng được.

Nhưng vì tôn trọng tôi không làm vậy, thực ra trong lòng tôi đã có hai Đao Thần, một là hung thủ sát hại ông nội năm xưa, một người khác là người đáng tin cậy, đã mấy lần cứu chúng tôi trong dầu sôi lửa bỏng. Chỉ có nghĩ như vậy, tôi mới có thể coi hắn là đồng minh.

Uống thuốc giải, Đao Thần thoáng khôi phục một chút, tôi hỏi hắn xảy ra chuyện gì, Đao Thần đáp: "Tuyến mồ hôi của tên kia có độc!"

Tôi kinh hãi, Cuồng Trù còn có bản lĩnh như vậy? Cũng có lẽ là do hắn ăn thịt người lâu dài, cơ thể tích tụ lượng độc tố lớn, đã tự sinh ra kháng thể khác với người thường, có tác dụng tống độc tố qua chất bài tiết.

Tống Tinh Thần bước tới: "Tiền bối, ông khá hơn chưa? Mau đi cứu người!"

Đao Thần chống gối đứng dậy: "Đi!"

Tiểu Đào và Lương cảnh quan ôm súng đi trước, chúng tôi vọt vào khoang thuyền, bắn gục đám vệ sĩ đi lẻ, tới phòng 315, Tinh Thần giơ chân đá tung cửa, gọi: "Nam Nam!"

Trong phòng trống không, trên bàn vẫn còn ly và chén đĩa, Nam Nam đã bị mang đi.

Ai nấy đều cảm thấy nản chí, lúc này trong hành lang vang lên tiếng bước chân, Lương cảnh quan vừa ló đầu quan sát đã bị hỏa lực ép lui lại, khung cửa lập tức biến thành một cái tổ ong.

Đám vệ sĩ đuổi tới bao vây hai đầu chúng tôi, không cách nào rời đi được. Tôi đột nhiên ý thức, nơi đầu tiên chúng lao tới lại là

ở đây, chứng tỏ Nam Nam chưa bị chúng mang đi.

Cú nổ ban nãy chẳng lẽ là do...Huyết Anh Vũ?

Đúng lúc chúng tôi đang vào thế bí thì một loạt tiếng súng vang lên, bên ngoài có giọng nói của người mình: "Hoàng cảnh quan, Lương cảnh quan, chúng tôi tới rồi!"

Không ngờ trong giờ phút quan trọng này thì đặc nhiệm từ trên trời rơi xuống, chúng tôi đi ra ngoài, phát hiện người đông hơn lúc trước rất nhiều. Đội trưởng giơ tay chào, nói: "Lúc phát hiện chiếc du thuyền, tôi đã điện về trung khu, khẩn cấp điều trực thăng lên đường tiếp viện. Hiện giờ quân địch đã bị quét sạch."

"Làm đẹp lắm!" Tiểu Đào hỏi: "Bắt được Cuồng Trù không?"

Đội trưởng tiếc nuối lắc đầu: "Lúc chúng tôi đổ bộ lên thuyền, có một chiếc ca nô phi thẳng ra hải phận quốc tế bỏ trốn. Có hai người trên đó, căn cứ vào luật pháp quốc tế, chúng ta không có quyền hành động quân sự trên hải phận đó."

"V.I.P có trên cano không?" Tôi hỏi.

Đội trưởng đáp: "Là hai người đàn ông."

Xem ra Cuồng Trù và Thấu Xương Hương đã trốn thoát, có điều rất may là Nam Nam vẫn còn ở đây. Tôi nói: "V.I.P khả năng vẫn trên thuyền, chia nhau ra tìm."

Vừa dứt lời thì có đám du khách chạy tới, nháo nhào nói: "Cảnh sát tiên sinh cứu mạng, chiếc thuyền này sắp chìm rồi."

Chúng tôi trố mắt nhìn nhau, Tinh Thần nói: "Ta đi cứu Nam Nam, các ngươi dẫn họ rời đi đi."

Tôi nói: "Không, đi cùng nhau!"

Tiểu Đào hạ lệnh chuyển toàn bộ du khách lên trực thăng, cố

gắng không bỏ sót một ai, lát nữa chúng tôi sẽ thoát thân bằng cách nhảy xuống biển, sau đó tất cả mặc áo phao vào, chạy ngược với phương hướng dòng người.

Từ tầng 2 trở xuống, nước đang tràn vào ồ ạt, bàn ghế lơ lửng, chúng tôi giật căng áo phao đi vào, gọi Nam Nam khắp nơi.

Với tốc độ nước dâng, chỉ chốc lát chúng tôi sẽ bị vây ở đây, tôi thở dài nói: "Không ổn, rút lui thôi!"

Tinh Thần vẫn gan lì nói: "Không, ta phải cứu con bé về, đây là sai lầm của ta, ta phải tự tay bù đắp."

Tôi nói: "Đây không phải là lỗi của ngươi, đừng tự trách bản thân! Nghe chứ, tiếng nổ vừa rồi hẳn là do Huyết Anh Vũ gây ra, hẳn cô ấy đã mang Nam Nam đi rồi. Có lục soát tầng dưới cùng cũng chẳng có ý nghĩa gì."

Dưới sự phân tích của tôi, Tống Tinh Thần mới đồng ý rời đi, chúng tôi lên lại tầng trên, lúc này du thuyền bị vào nước đã vểnh mũi lên giống như tàu Titanic. Hành lang bị nước làm ướt căn bản không trèo lên được, cửa vào ở tít trên cao. Tiểu Đào lấy bộ đàm ra: "Chết tiệt, bộ đàm bị vào nước, không liên lạc được."

Đột nhiên thân thuyền kêu rắc một tiếng, cả chiếc thuyền nghiêng về một bên đã không chịu được sức nặng, bắt đầu gãy đôi. Nhân cơ hội này chúng tôi vọt lên boong thuyền, ngắm nhìn bốn phía. Mặt biển đầy du khách đang mặc áo phao nháo nhào kêu cứu, trực thăng đang kép từng người lên bằng thang dây.

"Nhảy!" Tiểu Đào hô.

Chúng tôi lần lượt nhảy xuống làn nước biển lạnh giá, rất may trên người có áo phao, đội trưởng đội đặc nhiệm đứng trên một chiếc tàu tuần tra vẫy tay với chúng tôi: "Đừng di chuyển, chúng tôi tới cứu mọi người."

Anh ta đang định cho máy chạy thì đột nhiên khoang lái bốc khói đen, Tiểu Đào hô to: "Sao vậy?"

"Có...có người phá hỏng động cơ!"

Vừa dứt lời, toàn bộ động cơ tàu tuần tra phát nổ, người gài thuốc nổ không nhiều lắm, chỉ khiến động cơ hỏng, không phá vỡ thân tàu, vừa đủ khiến cho đặc nhiệm mất năng lực cơ động.

Chợt một chiếc cano nhanh chóng xẹt qua, người lái là một cô gái mặc đồ da bó sát màu đỏ, Nam Nam đang ôm chặt lấy eo cô ta. Tôi gào lên: "Là Huyết Anh Vũ! Đừng nổ súng, tôi đuổi theo." Sau đó ra sức bơi thẳng về hướng mà chiếc cano sắp lao tới.

Trông thấy vậy, Huyết Anh Vũ lại càng tăng tốc phi đến, có lẽ là trả thù vụ lần trước. Giờ phút này tôi đã chẳng quản nhiều được nữa, trong đầu chỉ có một ý nghĩ, tuyệt đối không được để Nam Nam rơi vào tay người của tổ chức!

Tôi ngăn trước mặt đường cano lao, nhìn chằm chằm vào mắt Huyết Anh Vũ, khi khoảng cách chỉ còn 20m, lập tức phát động minh vương chi đồng. Huyết Anh Vũ hốt hoảng, đánh lái gấp cano sang phải, nhưng bị lực quán tính kéo trượt đi.

Tôi có cảm giác lực nước ập tới như một cú đấm thẳng vào ngực, nghe tiếng xương ngực gãy rõ ràng, tiếp đó bị đánh bật ra ngoài. Tiểu Đao lo lắng la lên: "Tống Dương!"

Chương 736: Bản ghi âm của Sở Yên

Bị cano đâm trúng một cú này, xương sườn tôi như có mấy cái gãy rời, đau đớn không thôi. Tôi trôi lơ lửng trên mặt biển, chỉ cách Huyết Anh Vũ chừng 10m, Nam Nam bất an hô: "Chú!"

Những người khác đang gắng sức bơi về phía tôi, Huyết Anh Vũ khởi động cano, phóng tới chỗ tôi. Lòng thầm nghĩ, cô ta lại muốn giết mình, lần này thì chết chắc rồi.

Nhưng trong khoảnh khắc cano lao tới, Huyết Anh Vũ lại chạy chậm, đánh lái né sang một bên, cúi xuống túm tôi lên cano. Bị vứt vào chỗ ngồi, xương sường gãy đâm vào da thịt bên trong, tôi đau đến muốn ngất xỉu.

Cano nhanh chóng bỏ những người khác lại đằng sau, rẽ sóng mà phi đi. Xa xa, tôi trông thấy ánh đèn đêm Macao, cano không lái về hướng đó, mà lúc gần đến bờ thì rẽ vào một bến tàu hoang vắng.

Cano dừng bên cạnh cầu tàu, Huyết Anh Vũ nhảy lên, ôm Nam Nam lên cầu, sau đó lột khăn trùm đầu xuống ôn hòa nói: "Ngoan, theo tỷ tỷ lên đây chút, tỷ tỷ có chuyện phải xử lý."

"Đừng tin cô ta!" Tôi nói.

"Cũng chẳng tự xem lại hoàn cảnh bản thân đi!" Huyết Anh Vũ cười lạnh.

Cô ta kéo tôi lên, toàn thân ướt sũng cộng thêm bị gãy xương, tôi căn bản không đứng nổi, bò lết tới đất liền, thở dốc. Bất ngờ

Huyết Anh Vũ nhảy tới sút một cú vào bụng, đá tôi lăn tròn mấy vòng.

Tôi nằm ngửa ra đất, hộc một ngụm máu lớn, Huyết Anh Vũ giọng oán hận nói: "Lần này là trả lại cho ngươi!"

Trông thấy gương mặt xinh đẹp đã méo mó vì tức giận, tôi giải thích: "Tình thế cấp bách, tôi là bất đắc dĩ."

"Bất đắc dĩ?" Huyết Anh Vũ giẫm mạnh lên ngực tôi, ép xuống vết thương gãy xương khiến tôi đau đến kêu lên một tiếng. Tiếp đó cô ta là đá tôi một phát: "Quả nhiên vẫn phải giết ngươi mới hả dạ!"

"Tỷ tỷ, không được!" Nam Nam chạy tới ngăn.

"Cấm lại gần!" Dáng vẻ hung tợn của Huyết Anh Vũ làm Nam Nam sợ hết hồn, cô ta rút súng ra chĩa thẳng vào tôi, nói: "Có di ngôn gì không?"

Giờ phút này lòng tôi chỉ thầm cầu nguyện, biết đã chẳng thể cứu vãn, nhắm mắt nói: "Thật xin lỗi!"

Đoàng, tiếng súng vang lên đinh tai nhức óc, tôi cảm thấy da mặt chỗ thái dương bỏng rát, quay đầu nhìn lại thì viên gạch sượt qua găm thẳng xuống ván gỗ.

"Ta đã từng thích ngươi, nhưng ngươi làm ta quá thất vọng. Đối với đám đàn ông phụ lòng, ta chưa bao giờ nương tay."

Tôi cười thảm: "Cô tìm nhầm người rồi, trái tim tôi đã có người khác, ra tay đi!"

Tiếng súng vang lên lần nữa, nhưng lần này nó không phải từ nòng súng của Huyết Anh Vũ. Cô ta kinh ngạc ngẩng đầu, tôi cũng nhìn về hướng đó, chỉ thấy cách đó không xa là ba gã sniper trên một căn nhà tối đen.

Phát đạn vừa rồi là nhắm vào Nam Nam, nhưng vì con bé đứng sau lưng Huyết Anh Vũ nên đạn sượt qua vai Nam Nam ra phía sau.

"Khốn kiếp!" Huyết Anh Vũ mắng một câu, túm lấy Nam Nam bỏ chạy. Mất đi mục tiêu, tay súng bắn tỉa chuyển qua nhắm thẳng vào tôi, tôi đứng dậy liều mạng bỏ chạy, một tiếng súng vang lên, có cảm giác bả vai bỏng rát, cúi xuống nhìn, một vết đạn sượt qua thành một đường máu trên vai.

Rất may chỉ là trầy da, nhưng phần da do đạn cứa đã tạo thành một cái rãnh, nửa người tôi nhất thời bị máu nhuộm đỏ.

Phía trước có một lô thùng hàng, Huyết Anh Vũ lôi Nam Nam vào nấp ở đó, tôi cũng nhanh chóng chạy tới, núp vào góc chết của đường bắn.

Bốn bề tĩnh lặng, không khí tràn ngập mùi sát khí, Nam Nam hỏi nhỏ: "Tỷ tỷ, sao chị lại đánh chú ấy?"

Huyết Anh Vũ cười, xoa đầu con bé: "Bởi vì chú ấy từng phản bội tỷ tỷ!"

"Há, thì ra chú là một hoa tâm đại củ cải (ý là kẻ lăng nhăng)."

Tôi dở khóc dở cười, Huyết Anh Vũ cũng bị chọc cười, dưới tình thế cùng đối mặt nguy hiểm đã vô tình biến chúng tôi thành đồng minh.

Huyết Anh Vũ nói: "Đám bắn tỉa này là do lão già phái đến, lão không muốn để bất kỳ ai có được V.I.P."

"Hoàng Tuyền chẳng phải là đã bị..." tôi kinh ngạc.

"Anh cho rằng lão chết dễ dàng như vậy à? Người các anh giết chỉ là một thế thân. Người có tiền sợ nhất là cái chết, lão chuẩn bị cho mình nhiều thế thân lắm."

Thời gian trôi qua từng giây từng phút, tôi cảm thấy cơ thể phát lạnh, có thể do mất máu quá nhiều, nếu cứ tiếp tục thế này tôi sẽ bị choáng.

Với thương thế hiện giờ, làm cách nào để đoạt Nam Nam từ tay Huyết Anh Vũ là một vấn đề không nhỏ. Tôi chỉ có một mình, đánh không lại Huyết Anh Vũ, cũng chẳng có sức rời khỏi nơi này.

Tôi quyết định đánh cược một lần, nếu như chiêu này không có hiệu quả thì chỉ còn cách trơ mắt nhìn cô ta mang Nam Nam đi.

Tôi hỏi: "Lúc cô bỏ đi, Sở Yên lớn chừng nào?"

Huyết Anh Vũ chỉ Nam Nam: "Không lớn hơn con bé là bao."

"Ban đầu tại sao phải..."

Huyết Anh Vũ nghiêng đầu nhìn tôi, cười lạnh: "Sao thế, định cảm hóa tôi à? Đừng hy vọng hão huyền."

Tôi xua tay: "Tôi chỉ muốn hiểu cô thôi, cô có mang điện thoại không?"

"Làm gì?" Cô ta lạnh lùng.

"Truy cập vào một địa chỉ này, có thứ dành cho cô." Tôi đọc một địa chỉ IP.

Huyết Anh Vũ nửa tin nửa ngờ, lấy ra một chiếc Blackberry, nhập địa chỉ vào trình duyệt. Tim tôi đập cuồng loạn, bởi địa chỉ đó chẳng có gì ngoài một đoạn ghi âm. Huyết Anh Vũ ấn play, giọng nói thoi thóp của Sở Yên lập tức phát ra: "Tôi luôn có một tâm nguyện nho nhỏ, hy vọng sau khi mình ra đi, thế giới này sẽ tốt hơn một chút so với trước khi tôi xuất hiện, chỉ một xíu thôi là đủ rồi...Cảm ơn mọi người, được quen biết mọi người là hạnh phúc của tôi."

"Đây là..." Huyết Anh Vũ trợn hai mắt, điện thoại trên tay rơi xuống đất.

Tôi bình tĩnh đáp: "Trăn trối của Sở Yên trước khi chết, tôi sợ làm mất điện thoại nên đã lưu đoạn ghi âm lên địa chỉ đó."

Đoạn ghi âm này là di Lão Yêu làm giả, bởi lúc đó tôi nào có ghi lại lời trăn trối của Sở Yên, nhưng những lời nói trong đó thì lại là thật. Lúc trước tôi lo trái lo phải, nghĩ xem nên đối phó Huyết Anh Vũ bằng cách nào, cô ta không giống các thiên vương khác, xét trên một phương diện nào đó, cô ta giống với Đao Thần, có tình cảm và lập trường rõ ràng. Điểm yếu của cô ta duy nhất chỉ có một - Sở Yên!

Đương nhiên, lợi dụng điều này để đối phó cô ấy không khỏi có chút hèn hạ, nhưng để đoạt lại Nam Nam, tôi đành không từ thủ đoạn.

Hai mắt Huyết Anh Vũ ngấn nước, tôi bình tâm chờ đợi, chờ đoạn ghi âm phát huy tác dụng trong trái tim cô. Một lúc lâu sau, Huyết Anh Vũ nghẹn ngào nói: "Con gái ngoan, mẹ sẽ thay con hoàn thành tâm nguyện này!"

Sau đó quệt nước mắt: "Thực ra tôi đi tìm V.I.P thay cho lão già."

Tôi hỏi: "Cô với lão kết minh?"

"Nói là kết minh, chẳng bằng nói là tôi đã bị lão mê hoặc. Không nghĩ tới lão lại muốn giết V.I.P." Huyết Anh Vũ vuốt tóc Nam Nam: "Quả thật tôi đã quá mệt mỏi, mệt mỏi cả về thể xác lẫn tinh thần. Những năm gần đây luôn phải ngụy trang và nói dối, tranh đoạt một chỗ đứng trong thế giới hiểm nguy. Giờ cũng đã tới lúc rút lui rồi! Trước mắt thất đại thiên vương đã chết 4, nếu như vẫn chấp mê bất ngộ, sợ là sớm muộn cũng có ngày chết trong tay anh!"

Nói xong cô ta chìa tay vuốt ve má tôi, hiền dịu hỏi: "Tống Dương, tôi muốn hỏi anh một chuyện cuối cùng, anh có từng thích tôi không?"

Tôi đáp: "Đàn ông thích phụ nữ, phần lớn là vì thể xác cũng như vẻ bề ngoài. Nhưng nếu đàn ông yêu một phụ nữ thì lại là yêu phần tâm hồn. Trong lòng tôi, cô vĩnh viễn không so sánh được với Tiểu Đào, cho nên cô thất bại." (So làm sao được với cup D□)

"Anh và đám đàn ông bội bạc kia không giống nhau, tôi rất hài lòng!" Lúc này phía xa có tiếng cánh quạt trực thăng, Huyết Anh Vũ cười duyên một tiếng: "Đồng đội anh tới rồi, ngoan ngoãn ngồi chờ cứu đi. Lần sau gặp mặt, tôi sẽ không còn là Huyết Anh Vũ nữa!"

"Sau này gặp lại!" Tôi gật đầu.

Huyết Anh Vũ biến mất trong màn đêm, không khí vẫn còn lưu lại mùi thơm cơ thể nhàn nhạt của cô ấy, tôi mệt mỏi tựa lưng vào thùng hàng, im lặng nhìn hai chiếc trực thăng bay vút qua đỉnh đầu, đồng thời tiếng loa phóng thanh vang lên.

"Nếu không phải lực lượng vũ trang hợp pháp, xin buông vũ khí xuống đầu hàng!"

"Lần cảnh cáo thứ hai, xin lập tức buông vũ khí đầu hàng."

"Khai hỏa!" Một giây kế tiếp, một luồng lửa hừng hực cắt ngang bầu trời đêm, bắn tan tành ba gã sát thủ nấp trên nóc nhà, mấy cảnh sát đu thang dây xuống, bảo vệ tôi và Nam Nam...

Cuối cùng thì chuyến đi Macao nguy hiểm đã kết thúc!

Chương 737: Vết thương là huy chương của đàn ông

Sự kiện đi tìm V.I.P kết thúc, Nam Nam đọc lại toàn bộ số tài khoản và mật mã của Cảnh Vương gia cho cảnh sát, chính quyền lập tức tạm thời đóng băng, sau đó giải ngân dần dần cho các quỹ từ thiện.

Với sự giúp đỡ của công an, Nam Nam và Cao Thiên Tuyệt được đưa đến quốc gia khác mai danh ẩn tính, địa điểm cụ thể thì ngay cả chúng tôi cũng không được biết, đây là để đảm bảo an toàn cho họ.

Cao Thiên Tuyệt có một khoản tiền gửi ngân hàng, hai người sinh sống không thành vấn đề. Đối với hắn mà nói, Nam Nam giống như con gái mình vậy, mà Nam Nam cũng luôn coi hắn là cha để tồn tại. Hy vọng cô bé này từ nay có thể lớn lên một cách bình dị!

Về phần Macao, lần này hai phía cảnh sát hợp tác chống phần tử khủng bố, được người dân hết sức khen ngợi. Đồng thời rất thán phục thực lực của quân đội thường trú, cho rằng được Tổ Quốc che chở, Macao ắt sẽ trở thành thành phố an toàn nhất Châu Á.

Di thể Tôn Lão Hổ được chúng tôi mang về Nam Giang an táng, bộ công an ban tặng một huy chương anh hùng, chôn cùng với tro cốt của ông.

Ngày tang lễ, Vương Nguyên Thạch, Tiểu Đào đều mặc đồng phục cảnh sát, dưới sự hộ tống của hàng dài cảnh sát, hộp tro cốt của Tôn Lão Hổ bọc bằng quốc kỳ được bỏ xuống huyệt, bầu

không khí vô cùng trang nghiêm. Tôi khẽ vỗ vai Băng Tâm đang khóc nức nở: "Đừng quá đau buồn!"

Tiểu Đào đi tới mộ huyệt, buông bó hoa cúc trong tay xuống, bốc lên một nắm đất rải lên hộp tro cốt: "Lão Tôn, lên đường bình an, tổ đặc án nhất định sẽ không phụ lòng ông!"

Vương Nguyên Thạch bước lên sau, vặn nắp chai rượu, rót xuống mộ, bốc đất lên rải: "Tôn ca, thật muốn cùng ông uống một ly sảng khoái!"

Tiếp theo là tôi, tới trước huyệt mộ, nhìn gương mặt mỉm cười của Tôn Lão Hổ trên tấm bia, trong lòng mất mát. Ông ấy đối với tôi mà nói chẳng khác nào người thân, đột nhiên ra đi như thế, tôi có chút khó mà tin được. Nhưng sinh mạng con người vốn mỏng manh, chúng tôi đã lựa chọn con đường này thì bất cứ lúc nào cũng có thể xa cách thân nhân bằng hữu.

Tôi, Tiểu Đào, Băng Tâm, Vương Nguyên Thạch, tất cả đang chiến đấu với đám tội phạm nguy hiểm nhất thế giới, nói không chừng lần tiếp theo, người nằm trong mộ lại là một trong số những người còn lại.

Nhưng tôi không hối hận, ta không vào địa ngục thì ai vào, chỉ cần có thể khiến quốc gia được thái bình, đánh đổi sinh mạng có là cái gì.

Đặt một bình rượu cổ xuống huyệt mộ, đây là thứ ông nội yêu quý nhất lúc còn sống, tôi vẫn luôn cất giữ nó. Hàng trăm ngàn lời muốn nói nghẹn trong cổ họng, tôi hướng về tấm bia, chỉ nói được một câu: "Tôn thúc thúc, con sẽ coi Băng Tâm như em ruột mình mà chăm sóc, yên tâm đi đi!"

Từng người từng người bốc đất rải xuống, cái hộp màu đen dần bị đất che lấp, cuối đội hình xuất hiện một người mặc áo gió đen, ông ta quỳ xuống khóc: "Lão Tôn, sao ông đi nhanh vậy hả!"

Một vài cảnh sát nhận ra ông ta, ngạc nhiên nói: "Giám đốc Trình!"

Giám đốc trình tới sau lễ truy điệu, im lặng đứng cuối đội hình, ông ta dùng thân phận cá nhân mà tới, cũng không muốn kinh động mọi người, quấy rầy tang lễ của Tôn Lão Hổ.

Nghi thức kết thúc, giám đốc Trình trò chuyện với tôi vài câu, sau khi hàn huyên, ông ấy cảm khái: "Tống Dương, cậu có biết, thực ra người vốn được lên giám đốc là lão Tôn chứ không phải tôi."

Tôi hỏi: "Ông ấy buông bỏ?"

"Không, anh ấy từng phạm sai lầm. Haiz, người cũng chết rồi, nói mấy thứ này chẳng ý nghĩa."

Giám đốc Trình thở dài một tiếng rồi rồ đi.

Vết thương của tôi ở Macao nghiêm trọng nhất là ba xương sườn bị gãy, bác sĩ bó bột cố định, dặn dò phải nghỉ ngơi, không được cử động mạnh.

Trên người tôi giờ đầy sẹo, mỗi vết sẹo đều là những lần chạm trán kinh tâm động phách. Nhìn chúng tôi rất cảm khái, vết thương là huy chương của đàn ông, khi trước nghe câu này chẳng có cảm xúc gì, còn cho rằng nó hơi văn vẻ, giờ đích thân trải qua mới hiểu rõ.

Lúc này đã gần hết năm, lễ giáng sinh đã cận kề, cửa hàng Vương Đại Lý đang tổ chức đại hạ giá cuối năm, khách khứa ra vào không ngớt. Lúc tôi về, trông thấy hắn đội mũ ông già Noel, đang đứng ngoài cửa mời khách, bận đến mặt mũi hồng hào.

Nhìn cảnh này, trong lòng tôi dâng lên một sự ấm áp, cứ sau mỗi lần bôn ba bên ngoài về tới đây, giống như về nhà vậy. Tôi đi tới chúc mừng: "Vương lão bản nhật tiến đấu kim!"

Vương Đại Lý nhìn thấy tôi, sững lại sau đó mừng rỡ khôn xiết kêu lên: "Dương tử, ngươi đã quay về rồi. Thời gian không có ngươi ở đây thật là tịch mịch. Đi, đi ăn bữa cơm nào!"

Tôi xua tay: "Ăn uống gì, ta cũng đâu phải là khách, thấy ngươi sắp không kham nổi, để ta giúp một tay!"

Tôi cũng đội mũ Noel lên mời khách, gần đây có một, không, rất nhiều mẫu hàng mới, tôi cảm thấy như thằng ngu, cũng may có nhân viên tiệm cùng Đại Lý nhắc nhở.

Xong việc ngày dài, tôi và Đại Lý mệt mỏi nằm bịch ra giường, hắn vẫn cứ muốn dẫn tôi đi ăn, tôi hỏi Lạc Ưu Ưu đâu rồi, Đại Lý nói: "Sắp đến kỳ thi, đang bận ôn."

Tôi cười: "Ơ thế không chia tay à?"

"Mẹ nó, ngươi trù ẻo ta?" Đại Lý trợn mắt giơ nắm đấm.

Tôi chọn đại một quán ăn, ăn uống dù sao cũng là thứ yếu, chủ yếu lần này tôi muốn kể những chuyện xảy ra cho hắn nghe. Vừa biết Tôn Lão Hổ hi sinh, Đại Lý chấn kinh đến rơi cả đũa: "Thế Băng Tâm muội muội phải làm sao bây giờ?"

"Mẹ con bé đã sớm tái giá, không có khả năng ở với mẹ, giờ phải ở một mình." Tôi thở dài.

"Đột nhiên thành cô nhi, thật đáng thương!"

Cũng từng trải qua việc mất người thân, tôi hiểu rõ nhất cảnh người còn kẻ mất sẽ rất cô độc, thật khiến người ta đau buồn muốn chết. Mấy tháng sau khi ông nội mất, ngày nào tôi cũng phải nhìn thấy chiếc ghế ông từng ngồi, tẩu thuốc ông từng hút, chậu hoa ông từng chăm bón, nỗi khổ trong tim không thể nói nên lời.

Đại Lý bỗng vỗ bàn: "Vậy giờ chúng ta qua thăm con bé đi! Mua chút đồ, phải rồi, chắc con bé cũng chưa ăn uống gì."

Tôi kinh ngạc: "Luôn bây giờ?"

"Trời ạ, ban ngày ta làm gì có thời gian!"

Thế là chúng tôi mua một chút đồ ăn Băng Tâm thích, tới nhà con bé. Chẳng ngờ đến nơi đã thấy xe Tiểu Đào đậu bên dưới, lên đến cửa phòng thì nghe tiếng khóc nức nở.

Vương Đại Lý và tôi ái ngại nhìn nhau, hắn có chút mất bình tĩnh, hỏi: "Có nên vào không?"

"Cũng tới đây rồi, vào thôi!"

Tôi gõ cửa, thì ra lúc tối Tiểu Đào đưa Băng Tâm về, Băng Tâm về căn nhà trống, trên bàn còn có sách Tôn Lão Hổ đọc chưa cất, thấy vật nhớ người liền bật khóc. Tiểu Đào đang an ủi con bé.

Đại Lý bối rối nói mấy câu an ủi, tôi biết trong hoàn cảnh này chẳng cần giúp gì, chỉ cần có người ở cạnh là đủ rồi.

Hôm đó chúng tôi ở lại đến rất khuya, Tiểu Đào thì ngủ qua đêm luôn. Mấy ngày sau, cứ rảnh là chúng tôi thay nhau đến nhà Băng Tâm, nấu cơm cho con bé, cùng con bé xem TV, hoặc là chời bài gì đó. Lễ giáng sinh, toàn bộ tổ đặc án không hẹn mà cùng nhau mang quà tới, mở một bữa tiệc nhỏ trong nhà Băng Tâm. Giữa những lời chúc của mọi người, nụ cười hồn nhiên đã lâu không xuất hiện lại nở trên gương mặt Băng Tâm, tôi có cảm giác tổ đặc án đã dần trở thành như anh chị em một nhà.

Chương 738: Nữ vương bóng đêm

Trước tết nguyên đán, cửa hàng bận đến sứt đầu mẻ trán, hôm nay là thứ hai, khách cũng bớt đông hơn, Vương Đại Lý bảo tôi nghỉ một chút, tới văn phòng xem, đã lâu không đến rồi.

Anh em với nhau chẳng có gì mà khách sáo, ngày ngày bán băng vệ sinh tôi quả thật đã thấm mệt, tới cục một chút xem dạo này có án gì không. Cho dù không có an nghiêm trọng, thì nghiệm thi giúp tổ chuyên án khác cũng khiến tôi vui hơn.

Vừa tới cửa thị cục thì gặp Băng Tâm, trời đã trở lạnh, con bé mặc một áo khoác màu vàng, đeo khăn quàng cổ, đội mũ len xinh xắn, tôi hỏi: "Không phải muội vẫn đang nghỉ phép à?"

Con bé cười: "Một mình chẳng muốn ru rú ở nhà, cho nên định tới thị cục xem có việc gì làm không."

"Vừa hay trùng ý nghĩ, ta cũng rảnh rỗi muốn phát điên, không xử lý vụ án thật là buồn chán." Tôi đáp.

Tiểu Đào đã đi ra ngoài làm công chuyện, Vương Nguyên Thạch thì dạo này sang bên đội võ cảnh giúp khảo nghiệm tân binh. Chúng tôi đi thẳng tới phòng pháp y, một bác sĩ đang giải phẫu, Băng Tâm cười hỏi: "Tuyên lão sư, con giúp một tay được chứ?"

Tuyên Pháp Y đẩy gọng kính: "Tiểu Tôn, tới rồi à. Được, con giúp ta cân trọng lượng nội tạng đi." Sau đó nhìn qua tôi, ông ấy cười: "Tống cố vấn cũng tới nữa, không phải là tới phá đấy chứ?"

Tôi vội xua tay: "Không có không có, tôi tham khảo chút thôi được không. Pháp Y và Ngỗ Tác có điểm tương đồng, thi thoảng tôi cũng muốn tham gia chương trình nghiệm thi bình thường. Phải rồi, đây là án gì vậy?"

Thi thể đang được giải phẫu là một nam giới trung niên, trên cổ có vệt dây tím bầm, xung quanh xuất huyết. Tuyên pháp y giải thích: "Là một vụ án nhỏ, có điều hơi đặc biệt. Nạn nhân thích BDSM, tự mình ở nhà mặc quần áo hở hang, cổ siết roi da, tay vẫn đang tự thủ dâm thì lăn ra chết."

Tôi nói: "Theo tôi được biết thì BDSM phải có từ hai người trở lên, một người thì gọi là tự ngược."

Tuyên Pháp y phá lên cười: "Tống cố vấn đúng là gãi đúng chỗ ngứa, tôi nói chuyện trước mặt anh phải chú ý một chút thôi! Hình đội trưởng nghi ngờ hung thủ đã bỏ trốn, đang điều tra quan hệ xã hội của nạn nhân, hẳn là rất nhanh sẽ có manh mối, dù sao thì vòng quan hệ này cũng không rộng."

Tuyên pháp y mang đồ vật tùy thân của nạn nhân cho tôi xem, một bộ quần áo da kiểu dây bó sát người, trên đó đính đầy bi sắt, một cái roi da, mẫu da nạn nhân, ngoài ra còn có quần áo, điện thoại. Trong điện thoại của anh ta có lịch sử trò chuyện của anh ấy cùng một phụ nữ tên là nữ vương bóng đêm. Ba ngày trước cả hai hẹn nhau chơi trò BDSM, sau khi cái xác bị phát hiện, nữ vương bóng đêm đã mất tích.

Tôi suy tư: "Ba ngày? Không phải hiện trường là không gian kín sao?"

Theo tôi nghĩ thì việc chơi trò BDSM, không thể cứ mở toang cửa sổ ra mà chơi, lúc trước cũng từng gặp án thế này, thường thường khi phát hiện mùi thối rữa, người ta mới biết có thi thể.

Tuyên pháp y giơ ngón tay cái tán thưởng: "Tống cố vấn quả

lợi hại, liếc mắt liền thấy chỗ có vấn đề, lúc ấy là có người báo cảnh sát."

"Báo cảnh sát?" Tôi ngạc nhiên.

Tuyên pháp y gật đầu: "Tổ chuyên án đã phân tích điểm khả nghi này rất lâu, cho rằng người báo cảnh là bạn của nạn nhân, chứ người ngoài không thể nào biết trong phòng có chuyện gì được."

Tôi cảm thấy cái lý do này có chút gượng gạo, hơn nữa còn lộ ra một tia khả nghi. Tuyên pháp y dẫn tôi đi xem thi thể, nạn nhân đúng là chết do ngạt thở, trên người có nhiều vết thương, đều là có khi còn sống, hẳn là do quá trình BDSM gây ra.

Tôi cau mày suy nghĩ, những vết thương này có phần hơi nặng, rất nhiều chỗ xuất hiện máu bầm và bị sưng, tôi chỉ ra điểm này, Tuyên pháp y nói: "Chắc là BDSM theo kiểu mạnh bạo, tôi nghe nói còn có những kiểu mạnh hơn, như đâm xuyên da thịt, dí sắt nung, cho điện giật, còn đáng sợ hơn tra tấn, thật không hiểu sao lại có người cảm thấy thỏa mãn được."

Tôi quan sát lại cái xác một lần, chợt la lên: "Ông không để mắt tới một điểm quan trọng, vết thương vốn nên xuất hiện lại không thấy có!"

Tuyên pháp y giật mình: "Tống cố vấn, cậu đừng vòng vo nữa."

Tôi chỉ cái roi da, ông ta liền vỗ trán cái bốp: "Trời ạ, sao tôi không để ý nhỉ."

Băng Tâm đang cân trọng lượng nội tạng, hỏi: "Cái gì cái gì?"

Tuyên pháp y nói: "Hiện trường có một cây roi da, nhưng trên cơ thể nạn nhân không hề có vết roi nào. May có Tống cố vấn chỉ ra, một điểm khả nghi lớn như vậy, là ta không làm tròn bổn phận!"

Tôi nói: "Cũng không thể nói là không làm tròn bổn phận, chỉ là suy nghĩ chưa thấu đáo mà thôi, dù gì ông cũng đâu biết về mấy thứ này."

Tôi đương nhiên chỉ nói để làm dịu đi, chứ về BDSM, tôi hiểu còn chẳng nhiều bằng đồng tính luyến ái ấy chứ.

Bất kỹ điểm mâu thuẫn nào cũng có thể chỉ ra chân tướng vụ án, tôi theo dòng suy nghĩ này, nói tiếp: "Cái roi không đánh vào cơ thể nạn nhân, mà lại quấn chết, điều này chứng tỏ rất có thể đây là mưu sát chứ không đơn thuần là ngoài ý muốn."

Tuyên pháp y gật đầu: "Quá đúng, cậu nhìn nốt xem còn thiếu sót gì không, lát nữa tôi báo cho Hình đội trưởng một thể."

Tôi quan sát phần cổ nạn nhân, bảo Băng Tâm và Tuyên pháp y giúp nâng thi thể lên, quan sát sau gáy. Thiết diện vết dây vừa giống như bị treo cổ vừa giống bị ghìm chết, chếch với cổ nạn nhân một góc khoảng 30°.

Dùng động u chi đồng quan sát, chợt phát hiện sau lưng nạn nhân có một vết tì hình tròn, giống như là đầu gối lưu lại, chỉ chỗ đó tôi nói: "Chỗ này có vết tì."

Tuyên pháp y dụi mắt: "Sao tôi không thấy gì?"

Tôi cười: "Đợi lát nữa tôi dùng ô nghiệm thi cho ông nhìn. Theo vết tì này thì nạn nhân bị người ta tì vào lưng, dùng roi ghìm chết...phải rồi, với độ cao này, nạn nhân hẳn là chết quỳ, chính diện đầu gối và cẳng chân anh ta có vết trầy da không?"

"Có!" Tuyên pháp y đáp: "Nhưng trước tôi không liên hệ nó với vết thương trí mạng, chỉ nghĩ là do quá trình BDSM tạo thành."

Tôi gật đầu: "BDSM, hung thủ tương đối thông minh, cái lý do này thật hay để man thiên quá hải."

Bỗng Tuyên pháp y nói: "Phải rồi, tôi xét nghiệm máu nạn nhân có nồng độ cồn cao, nhưng trong khi phân tích tình tiết lúc trước, có người nói BDSM phải được tiến hành trong lúc tỉnh táo, nên đây cũng là một điểm khác thường."

"Rượu..."

Tôi đi kiểm tra khí quản nạn nhân, phần trước ngực đã được mổ phanh nên nhìn qua là thấy, tôi đưa mũi lại gần ngửi, nhưng đáng tiếc thời gian đã lâu, thêm việc bị đông lạnh nên chẳng ngửi ra cái gì.

Tôi nói: "Băng Tâm, muội xét nghiệm xem trong khí quản và mũi nạn nhân có thành phần cồn không."

Băng Tâm lập tức đi xét nghiệm, xét nghiệm cồn là rất nhanh, chỉ 5p đã có kết quả: "Có vi lượng cồn!"

Tuyên pháp y kinh ngạc nhìn tôi, tôi nói: "Hung thủ cưỡng ép nạn nhân uống rượu, rượu chính là dùng thay cho thuốc mê. Nếu dùng rượu sẽ khó bị nghi ngờ là mưu sát hơn."

Tuyên pháp y bàng hoàng: "Để tôi đi gọi Hình đội trưởng, lập án điều tra lại!"

Tôi mỉm cười: "Không cần, vụ này tổ đặc án tiếp quản!"

Chương 739: Tiếp quản vụ án

Tổ đặc án không có nguồn án trực tiếp, bình thường đều do trên bộ giao cho hoặc tiếp quản các vụ của tổ chuyên án khác. Những vụ bị chúng tôi tiếp quản trong cục gọi là "trúng tuyển", bởi vì họ nửa vui nửa buồn. Buồn là vì đã bị tiếp quản đồng nghĩa với họ đã điều tra sai hướng, uổng phí nhân lực, cũng mất đi cơ hội lập công. Còn vui là do vụ án được chúng tôi tiếp quản thì ắt sẽ phá được, bất kể có bao nhiêu hy vọng lập công đi nữa thì trong thâm tâm vẫn mong bắt được tội phạm hơn.

Nghe tôi nói thế, Tuyên pháp y cười cười: "Xem ra chúng tôi trúng tuyển rồi. Để tôi đi báo với Hình đội trưởng một tiếng, vấn đề thủ tục cậu không cần lo."

Tôi ngại ngại sờ tay sau gáy: "Ngượng ngùng, Tuyên pháp y, lại phá đám rồi."

Tuyên pháp y xua tay: "Chuyện này có tổ đặc án các cậu ra tay, người chết và thân nhân đều có chỗ để giao phó, là chuyện tốt. Đề hình quan Tống Từ là thần tượng trọn đời của tôi, tôi cũng hy vọng tuyệt học Ngỗ Tác có thể bỏ hư giữ thực, để phù hợp tốt hơn với hiện đại. Cô cậu cố gắng lên!"

Sau khi Tuyên pháp y đi, tôi và Băng Tân tiếp tục nghiệm thi. Vì đã nhận định đây là mưu sát cho nên chúng tôi kiểm tra lại vết thương trên người nạn nhân một lượt.

Có 42 vết thương rõ ràng khi còn sống, 16 chỗ là do gậy đánh, 10 chỗ do tàn thuốc làm bỏng, đầu có một chỗ bị vật rắn đập vào. Lúc trước làm phẫu thuật, Tuyên pháp y đã xác nhận, màng sọ bị chảy máu nhẹ, não cũng bị chấn động. Những vết thương còn lại

chỉ là ngoài da, tập trung từ thắt lưng trở xuống.

Gót chân và phần bên trong bắp chân nạn nhân có hai vết rạch, cũng là vết thương lúc còn sống. Tôi nghi ngờ nạn nhân bị đánh đến mức mất năng lực phản kháng, sau đó kéo tới một nơi, tiến hành sát hại.

Nhìn những vết thương dày đặc trên cơ thể, xem ra hận ý của hung thủ đối với nạn nhân là rất lớn. Hai tay nạn nhân có vết trói, đạo cụ sử dụng đặt bên canh, là BDSM trói tay, trên đó có tổ chức da của nạn nhân.

Thời gian tử vong vào khoảng 3 ngày trước, thức ăn trong dạ dày được đưa vào khoảng 5 tiếng, cho nên có thể suy luận, thời gian chết cụ thể là sau bữa tối, vào cỡ 11h đêm gì đó.

Quan sát những vết tụ máu, tôi nghĩ những vết này xuất hiện trước sau thời gian cách nhau khoảng 3 tiếng. Hay có thể nói, hung thủ tra tấn nạn nhân trong 3 tiếng rồi mới tiến hành sát hại.

Khám nghiệm xong thì Tuyên pháp y đi vào, tay cầm một hồ sơ lập án, nói: "Tống cố vấn, hôm nay Hoàng đội trưởng không ở đây, cậu thay mặt ký tên đi!"

Tôi ký tên, tiện hỏi: "Hình đội trưởng không giận đấy chứ?"

Tuyên pháp y cười: "Con người đâu phải thánh nhân, có cảm xúc cũng là bình thường, không cần để ý."

Tôi có chút áy náy, dù gì mọi lần đều là Tiểu Đào đóng vai ác này.

Tuyên pháp y tiếp tục đưa một số tư liệu cho tộ, chủ yếu là ản hiện trường. Tôi lật xem một lượt, nạn nhân tên Ngụy Vĩnh Sinh, là một kế toán, độc thân sống một mình. Trong máy tính của anh ta chứa đầy những thứ liên quan đến BDSM, chứng tỏ anh ta có đam mê cái này.

Nghi phạm nữ vương bóng đêm thì vẫn chưa xác định được danh tính. Tôi nói: "Tôi đi xem vật chứng một chút."

"Cái xác thì phải làm sao bây giờ?" Tuyên pháp y hỏi.

"Khám nghiệm xong rồi, cất đi chờ người thân đến nhận."

Chúng tôi sang phòng tang chứng, vật chứng của vụ án rất nhiều, do hiện trường là nhà của bạn nhân nên những vật lẻ tẻ cũng bị mang về.

Tôi cầm từng thứ lên xem xét, ở một cái gạt tàn thuốc phát hiện vết máu, hẳn là thứ hung thủ dùng để đập vào đầu nạn nhân.

Sau đó tôi chú ý đến một mẩu giấy, trên đó có 4 cái tên được viết vội nguệch ngoạc: Lý Vĩ, Mã Tiểu Ngải, Ngưu Siêu, Tôn Hưng.

Vật chứng này trong hồ sơ cũng có ghi, chuyên gia đã giám định, đây chính là nét chữ của nạn nhân. Bốn người này đều là bạn học của nạn nhân, đã nhiều năm không liên lạc, trước mắt vẫn chưa thấy có liên hệ gì với vụ án.

Băng Tâm suy đoán: "Liệu có phải nạn nhân năm xưa là ác bá trong trường, bắt nạt mấy người kia, nên bị họ liên thủ trả thù?"

Tôi nói: "Qua khám nghiệm xác, hung thủ chỉ có một người, hơn nữa nếu đã báo thù còn để cho nạn nhân ung dung viết ra tên mình sao?"

"Bất kể thế nào thì hiện trường có tên của 4 người đó, nhất định phải có liên quan." Băng Tâm đáp.

Tôi tạm thời chưa kết luận được gì, nên lấy điện thoại ra chụp lại mảnh giấy.

Còn có một vật chứng mấu chốt, trong hồ sơ cũng nói đến, đó là một sợi dây chuyền, trong mặt dây có một bức ảnh phụ nữ. Ảnh

đen trắng, có lẽ đã nhiều năm rồi, một lọn tóc được quấn trong đó, xét nghiệm ra ADN của một phụ nữ nhưng không biết là ai.

Dây chuyền này lúc phát hiện là ở trong túi nạn nhân, tổ chuyên án nhất trí rằng, ảnh cô gái có liên quan rất lớn đến vụ án.

Chính vì hai vật chứng này nên tổ chuyên án dành nhiều tâm sức đi điều tra về quan hệ thời còn đi học của nạn nhân. Gần như đã hỏi thăm toàn bộ thầy lẫn trò, nhưng vẫn chưa có bước đột phá.

Họ đều nói, nạn nhân trước đây là một thiếu niên nề nếp, cha mất sớm, sống nương tựa vào mẹ, cho nên rất hiểu chuyện, biết nghe lời, chưa từng đi học trễ một buổi nào.

Tính cách anh ta khép kín, bạn bè cũng ít, quan hệ với người khác phái gần như là con số 0. Ngụy Vĩnh Sinh hứng thú nhất là môn số học, anh ta rất nhạy cảm với các con số, nên sau khi tốt nghiệp đã ra làm kế toán.

Tôi thầm nghĩ, chắc bởi vì cả thời học sinh sống trong sự kìm nén, chi nên mới tiếp xúc với BDSM, thông qua loại trò chơi buông bỏ tự ái bản thân này để xua đi áp lực của chính mình.

Tôi thì hiểu biết về BDSM có hạn, nhưng nghe nói, có một quy luật thực tế, càng là người có sự nghiệp, càng ổn định thì càng có xu hướng tự ngược. Ngược lại, những người cuộc sống tầm thường, tự ti, nhát gan thì lại có xu hướng thích bạo hành.

Con người là một loài phức tạp, luôn khao khát những đặc điểm mà mình không có.

Tôi đang nghĩ, vụ án này phải điều tra từ đâu đây? Trực giác mách bảo, có đi thăm lại thầy giáo và bạn học của Ngụy Vĩnh Sinh cũng không ý nghĩa, cần phải điều tra từ các mối quan hệ kín đáo của anh ta.

Tôi định đi luôn vì giờ mới buổi trưa, cũng chẳng muốn ở lại cái nơi buồn chán này. Vừa nghe nói tôi định sẽ đi sâu vào hội nhóm BDSM, Băng Tâm kinh ngạc hỏi: "Hai chúng ta à? Huynh biết Nam Giang có loại câu lạc bộ này sao?"

Tôi cười: "Ta không biết, có điều ta nhớ lúc trước có đọc qua một bộ hồ sơ, có một tên chuyên bắt cóc tống tiền, hắn là tín đồ của trò này, có thể điều tra từ hắn. Đi, tranh thủ sang phòng hồ sơ."

Chúng tôi sang phòng hồ sơ, nơi đây đối với tôi rất đỗi quen thuộc, đã từng ngồi cả ngày trong đó đọc hồ sơ, trau dồi kinh nghiệm phá án.

Cùng người trông coi phòng hồ sơ lên tiếng chào hỏi, chúng tôi tiến vào. Không ngờ bên trong còn có một người, là một đàn ông trung niên, dáng hơi mập, để ria con kiến, trên người khoác bộ vest họa tiết kiểu đường vân, đội loại mũ không vành mà họa sĩ thích đội, một cây gậy tựa ở bên cạnh bàn.

Anh ta đang lật hồ sơ, trong tay cầm một cái nắp chiếc bình giữ nhiệt lớn, dùng để làm ly, bên trong là cà phê, hơi nóng lượn lờ dưới ánh mặt trời.

Trông người này ung dung như vậy, tôi thầm nghĩ không phải là người trên tỉnh phái xuống thay chức Tôn Lão Hổ đấy chứ? Bởi Tôn Lão Hổ hi sinh, vị trí cục trưởng do Trịnh cục phó tạm thời đảm nhiệm. Trong thâm tâm tôi thì mong Trịnh cục phó sẽ được tiếp quản luôn chức cục trưởng, nhưng trong cục lại đồn rằng sẽ có người trên tỉnh xuống tiếp quản.

Chương 740: Truy hung nhân

Băng Tâm che miệng nói nhỏ: "Đại thúc này thật chú trọng ăn mặc, cứ như nghệ thuật gia vậy!"

Bên trong phòng hồ sơ rất yên tĩnh, những lời này có vẻ đã gây sự chú ý của anh ta, ngẩng đầu lên nhìn chúng tôi rồi cười cười. Lúc ánh mắt bắt gặp gương mặt tôi, anh ta đột nhiên sững lại, hỏi: "Ngài họ gì?"

"Không dám, họ Tống!"

Anh ta đột nhiên đứng dậy, sượt qua cái bàn đi tới, bắt tay tôi: "Ai da thất kính, thất kính. Cậu nhất định là đại danh đỉnh đỉnh Tống đại thần thám đúng không."

Tôi ngạc nhiên hỏi: "Anh là..."

"Quên tự giới thiệu mình, kẻ hèn là Mộ Dung Tiểu Lỗi, bút danh Thiên Ngôn Thắng Đao, là một tác gia hình sự, đây là danh thiếp của tôi!" Dứt lời anh ta lôi ra một tấm danh thiếp tinh tế.

"Oa!" Băng Tâm kinh ngạc hô lên: "Anh là tác giả đại tài, bộ Truy Hung Nhân hệ liệt của anh còn được chuyển thể thành phim, ngày nào tôi cũng xem, rất ngưỡng mộ anh đấy."

Mộ Dung Tiểu Lỗi cười cười: "Vị tiểu thư hoạt bát đáng yêu này chắc là nhất chi hoa trong tổ đặc án, con gái Tôn cục, Tôn tiểu thư?"

Vừa nhắc đến Tôn Lão Hổ, Băng Tâm sầm mặt lại, Tiểu Lỗi tự biết lỡ lời: "Xin lỗi, việc của lệnh tôn tôi cũng nghe nói, ông ấy là một cảnh sát đáng kính, xin bớt đau buồn!"

Truy Hung Nhân hệ liệt tôi có nghe nói qua, cũng được bạn bè giới thiệu xem qua mấy tập, không biết có phải là do biên soạn lại không mà trong phim đầy tham những và CP (ấu dâm). Quá trình phá án theo tôi cũng không quá logic bởi vậy không thích lắm.

Tôi đi thẳng vào vấn đề, hỏi: "Tác gia tiên sinh, đây là phòng hồ sơ của cục công an, anh vào bằng cách nào?"

Mộ Dung Tiểu Lỗi lấy ra một tài liệu của hội nhà văn và nói: "Tôi đến đây để thu thập tư liệu, thư giới thiệu này tôi đã đưa Trịnh cục phó xem rồi, không tin anh có thể thẩm tra."

Tinh thần này là rất đáng khen, tự mình chạy tới đọc hồ sơ lấy tài liệu, còn hơn không biết bao nhiêu kẻ chỉ ngồi trong phòng mà chế truyện.

Tôi gật đầu, lại hỏi: "Thế chuyện về tổ đặc án anh làm sao biết được? Hình như chúng tôi chưa từng lên báo lần nào."

Tiểu Lỗi cười cười: "Tôi có qua lại với không ita cảnh sát tròn cục, đại danh của các cậu đương nhiên là được nghe nói qua. Đáng tiếc luôn chưa có dịp gặp gỡ, hôm nay vô tình được gặp có thể nói là tam sinh hữu hạnh, liệu có thể lãnh giáo vài điều từ Tống cố vấn được không?"

Anh ta cứ nói liếng thoắng khiến tôi không quen, trong lòng hiện giờ chỉ có vụ án, vì vậy nói: "Xin lỗi, tôi còn có việc phải làm, để hôm khác đi."

"Được, hôm nào tôi sẽ đến thăm chỗ Tống thần thám. Có thể cho tôi phương thức liên lạc không?"

Tôi lúng túng gãi đầu, nhìn qua Băng Tâm thì thấy con bé đang có ánh mắt mong chờ, liền cho wechat của chính mình.

Mộ Dung Tiểu Lỗi gật đầu: "Được, vậy tôi không quấy rầy, cáo từ!"

Chờ Mộ Dung Tiểu Lỗi đi khỏi, Băng Tâm hai má ửng hồng, si mê nói: "Vị đại thúc này thật có cốt cách, cảm giác đặc biệt này cứ như một thần sĩ, hẳn rất nhiều cô gái thích anh ta."

Tôi cười: "Chẳng phải tác gia đều như vậy sao?"

Băng Tâm lập tức cao giọng: "Đương nhiên là không! Rất nhiều tác gia cũng lôi thôi lếch thếch, không chú ý ăn mặc, cũng chẳng sạch sẽ. Muội có một bạn học, sau khi tốt nghiệp không có việc làm, ở nhà làm trạch nam viết lách. Mỗi lần họp lớp nhìn cứ như ăn mày, đầu tóc lâu chưa gội, đầy mùi thuốc lá, móng tay cũng chẳng cắt, còn đi dép tông tới ăn tiệc, tự cho là lãng tử, vừa nói chuyện vừa rung đùi, thật là kinh tởm!"

Tôi cười: "Đó cũng chỉ là ví dụ cực đoan thôi, chứ Trương ca lần trước hỗ trợ chúng ta cũng rất lãng tử mà."

Chúng tôi tiếp tục tra hồ sơ, hồ sơ kia là mấy năm trước, nghi phạm lúc đó tên Ngô Trác Thành, biệt danh Khả Nhạc. Trong đó có địa chỉ và phương thức liên lạc của hắn, cũng không biết mấy năm gần đây có đổi hay không.

Tôi ghi nhớ lại, sau đó rời thị cục, lúc qua bãi đậu xe thì thấy xe của tác gia kia, anh ta lái một chiếc xe thể thao đắt tiền, thầm nghĩ cũng là một tác gia giàu có đây.

Sợ bị anh ta bám lấy, tôi kéo Băng Tâm vào góc khuất, Tiểu Lỗi này quả thật ga lăng, trông thấy một cô gái đang khó khăn quay đầu, liền xuống xe chủ động giúp đỡ, chúng tôi đứng xem từ đầu đến cuối.

Băng Tâm lại thán phục: "Người ta thật tốt!"

Tôi nói: "Đừng chỉ nhìn vẻ bề ngoài, bên ngoài càng hòa nhã thân thiết, bên trong càng tiêu cực."

Băng Tâm cười: "Thấy muội khen đàn ông khác, huynh ghen

à?"

Tôi mắng: "Nằm mơ!"

Đang nói chuyện thì chợt có gì đó đập vào đầu, tôi quay lại nhìn, Tiểu Đào đang cầm tập hồ sơ, nghiêm mặt: "Hai người núp ở đây làm gì? Có phải là bí mật lén lút gì không?"

Tôi đáp: "Nào có. Việc của em xong rồi à?"

"Xong rồi, hai người đang làm gì vậy?"

Tôi thuật lại câu chuyện cho Tiểu Đào, nàng bật cười: "Hai người cũng lắm chuyện nhỉ, em mới rời khỏi đã tiếp quản luôn vụ BDSM. Cũng hay, em cũng đang muốn biết chút ít về trò này."

Lúc này tên tác gia lái xe đi, tôi phất tay: "Đi thôi, đỡ phải đón xe."

Đến trưa chúng tôi mới tìm được nơi Khả Nhạc dọn tới, người này trước đây vì bắt cóc tống tiền mà bóc lịch hơn 10 năm, giờ đã cải tà quy chính làm một thợ sửa máy. Vừa trông thấy cảnh sát, hắn run bắn lên.

Tôi trấn an: "Đừng căng thẳng, chúng tôi không phải tới lật nợ cũ. Chỉ muốn hỏi anh một chút, giới BDSM ở Nam Giang hoạt động ở đâu? Anh có biết một người biệt danh là nữ vương bóng đêm không?"

Khả Nhạc lắc đầu nguầy nguậy: "Không biết, tôi đã nhiều năm không tham gia trò này."

Liếc mắt cũng biết hắn nói dối, tôi cảnh cáo: "Đừng nói dối trước mặt tôi, tuy rằng thứ này không được công khai, nhưng Chu Du đánh Hoàng Cái thì không phạm pháp. Thành thật khai báo đi, hỗ trợ điều tra sẽ có tiền thưởng!" Nói xong tôi rút ra 1000 tệ.

Vừa thấy tiền, hai mắt Khả Nhạc sáng lên, lập tức nói: "Tôi biết một câu lạc bộ, thành viên trong đó thường tụ họp vào thứ hai, thứ ba, thứ năm. Nhưng tôi chưa từng tham gia. Còn nữ vương bóng đêm gì đó tôi không biết, chắc là biệt danh chứ ai còn dùng cái tên tục như vậy."

Tôi hỏi: "Người trong giới này có cần dùng tên giả không?"

"Không cần, giống như anh nói, không phạm pháp, cần gì dùng tên giả. Chúng tôi không giống đám người quan hệ đồng tính, thường dùng tên giả."

Tiểu Đào cười lạnh: "Chó chê mèo lắm lông."

Khả Nhạc nghiêm túc nói: "Tôi cũng coi như là nhân sĩ lâu năm trong cộng đồng này, có thể nghiêm túc nói cho các người biết, BDSM không phải là đam mê biến thái gì, mà nó là tập tính được ẩn nấp sâu trong nội tâm con người. Vị tiểu thư này, trông cô cao sang như vậy, nói không chừng trong thâm tâm chỉ mong bị đàn ông dùng roi đánh đấy."

Tiểu Đào tỏ ra đe dọa, giơ nắm đấm: "Dám nói như vậy với cảnh sát, có phải muốn ăn đánh không? Mau nói địa chỉ!"

Hắn viết địa chỉ ra, chúng tôi liền cáo từ, Khả Nhạc bỉ ổi xoa xoa ray nói với Tiểu Đào: "Vị tiểu thư này, lúc nãy cô nói muốn đánh tôi là thật sao? Hay là tìm cơ hội trao đổi một chút, cô có thể coi tôi không là con người, muốn hành hạ thế nào cũng được."

Tiểu Đào mắc ói, chạy ngay ra ngoài không dám quay đầu lại.

Chương 741: Huyết thư

Khả Nhạc nói câu lạc bộ kia ban đêm mới mở cửa nên ba người chúng tôi ăn bữa cơm sau đó quyết định đi xem xét hiện trường trước.

Nhà nạn nhân đã bị niêm phong, là một nhà cho thuê thông thường. Lầu một có một gian phòng được cải tạo thành một phòng kín đáo, đi vào nhìn chúng tôi không khỏi ngạc nhiên khi thấy các dụng cụ treo trên tường. Đó là những dụng cụ tra tấn la liệt như vòng cổ chó, nến, xiên sắt, dây thừng...

Tiểu Đào cảm khái: "Cuộc sống đúng là muôn màu muôn vẻ."

Băng Tâm phụ họa: "Không ngờ một người nhìn bình thường, trong nhà lại có bí mật như vậy."

Tôi nói: "Con người ai cũng có bí mật, chỉ có điều anh ta biến bí mật của mình thành hiện vật mà thôi. Thực ra theo ta nghĩ, chỉ cần không làm hại ai, không gây phản cảm với người khác thì có chơi đùa thế nào phía sau cánh cửa khóa kín cũng không vấn đề gì. Ít nhất những thứ này cũng là tự anh ta bỏ tiền túi ra mua, khác hẳn đám biến thái thích trộm đồ lót hay đám ấu dâm, chúng mới thực sự đáng ghê tởm."

Dưới đất khá bừa bộn, vết máu đã được lau chùi, những nơi có vết máu bắn được đính số thứ tự. Tôi thấy có hai vết kéo lê song song, ngay trước nó là một cây cột, trên cột có khuyên sắt, là nơi nạn nhân bị ghìm chết.

Dựa vào dấu vết trên người nạn nhân, tôi nghĩ lúc đó hung thủ đứng dươi cây cột, dùng đầu gối tì vào lưng nạn nhân, siết cổ anh ta, sau đó thòng cái roi vào, ngụy trang thành treo cổ.

Tôi đi đi lại lại, miêu tả quá trình gây án của hung thủ: "Hung thủ là đàn ông, cao khoảng 1m70, hơi mập, là một kẻ bình tĩnh, cẩn thận, ý thức hành động rất cao..."

Dừng một chút, tôi ngồi xổm xuống kiểm tra vết kéo, nói tiếp: "Hắn là thể lực hung thủ khá yếu, rất ít khi phải lao động cho nên lúc kéo nạn nhân phải dừng lại mấy lần. Lúc đó hắn đã tra tấn nạn nhân 3 tiếng đồng hồ, chính bản thân cũng thấm mệt, kết hợp với những gì nhìn thấy, hắn phải là người làm việc trí óc."

Tôi dùng động u chi đồng quan sát bốn phía, phát hiện máu ở một nơi có điểm lạ, hình như có một khoảng trống. Bước tới, dùng ngón tay phác họa lại chỗ trống đó, tôi nói: "Chỗ này hình như có vật gì che vết máu, có cảm giác như là một vật hình chữ nhật, một khung ảnh? Hay một cái máy tính bảng?"

"Liệu có thể là một cuốn sách không?" Tiểu Đào gỡ cuốn sách về bạo dâm trên giá, liếc qua rồi ném cho tôi.

Tôi áp cuốn sách vào khoảng trống, vừa vặn, gật đầu nói: "Không sai, là một cuốn sách khổ 16, chờ chút anh xem có thiếu cuốn sách nào không."

Tôi đi qua kiểm tra, phát hiện sách trên giá không có dấu hiệu bị thiếu hụt, bèn nói: "Đi, vào trong xem một chút."

Chúng tôi vào phòng ngủ, kệ sách bày rất chỉnh chu, người chết có vẻ khá thích sắp xếp đồ đạc, cho nên liếc mắt cũng nhìn ra là sách không bị thiếu. Tôi cảm thấy rất nghi ngờ, lẽ nào cuốn sách mà hung thủ mang theo là thứ gì quan trọng lắm sao?

Băng Tâm bỗng có suy đoán: "Có lẽ nào hung thủ là một con chiên, lúc nào cũng mang một cuốn kinh thánh bên mình. Do theo đạo, nên không thích những người ưa bạo dâm tự ngược, bởi vậy mà phải tịnh hóa bọn họ?"

Tôi cười lắc đầu: "Không nhiều khả năng lắm, bởi theo cơ đốc giáo thì không thấy đề cập đến sở thích khác người này. Mà ngược lại, ban đầu những thầy tu cơ đốc giáo để tịnh hóa linh hồn bản thân còn thường tự đánh đập cơ thể, dùng sự thống khổ để linh hồn tiếp cận với thánh thần. Theo một khía cạnh nào đó, việc này thậm chí có thể nói là nghiêng về nguồn gốc của tự ngược."

Băng Tâm vỗ tay: "Vậy thì đúng rồi! Nạn nhân là một tín đồ trung thành, anh ta cho rằng tự ngược sẽ đến gần với thánh thần, nhưng lại làm chuyện liên quan đến sắc dục, bởi vậy mới cần phải bị tịnh hóa."

Tiểu Đào vỗ đầu con bé: "Thôi được rồi Tôn đại tiểu thư, cô đừng có suy nghĩ linh tinh nữa, cứ suy đoán vô căn cứ chỉ là đoán mò. Tống Dương, còn tìm được manh mối gì nữa không?"

"Để anh nhìn lại một lượt."

Tôi mở tủ lạnh, thức ăn bên trong phải đủ cho cả tuần, đều là những nguyên liệu nấu ăn nhanh. Phòng bếp hình như gần đây không có dấu hiệu nấu nướng, tôi lật thùng rác ra, chỉ tìm được một ít vỏ trái cây cùng hộp cơm ăn thừa.

Băng Tâm tiện tay mở lò vi sóng, một mùi thối xộc ra, con bé che mũi: "Tống Dương ca ca, nhìn này!"

Chúng tôi đến gần xem thử, bên trong là một cái bánh nướng xúc xích, chắc do thời tiết nóng quá, đã mốc meo. Tôi bưng cái đĩa ra, đeo găng tay vào lật xem, hai cô gái bên cạnh cau mày đứng nhìn. Tôi nhàn nhạt nói: "Cái này giống với đồ ăn cuối cùng mà nạn nhân ăn..."

"Thật sao? Điều này chứng tỏ điều gì?" Băng Tâm hỏi.

"Anh ta chuẩn bị hai phần cơm tối, một phần cho chính mình ăn, một phần bỏ vào đây hâm nóng, cho thấy anh ta muốn mời

khách, nhưng người khách đã đến muộn." Tôi cố gắng diễn tả lại tình hình lúc đó.

"Liệu có phải là một trong bốn người được viết tên trên tờ giấy kia không?"

Tôi không rõ lắm, thử tìm hiểu: "Đồ ăn này là mua bên ngoài, giá tiền không đắt lắm, khả năng chỉ khoảng 30 tệ một phần. Chứng tỏ người khách không quá cầu kỳ, chẳng lẽ là người quen gây án?"

"Là nữ vương bóng đêm, hung thủ là nữ vương bóng đêm?" Tiểu Đào khẳng định.

"Nhưng anh mới phân tích, hung thủ là đàn ông, lẽ nào là dùng tên giả?" Tôi nói.

"Hay nữ vương bóng đêm vốn là đàn ông?" Tiểu Đào hỏi.

Tôi lắc đầu, dựa vào những đồ vật nạn nhân cất giữ, thứ anh ta thỏa mãn là một tình nhân khác phái.

Một người đàn ông thích khổ dâm, sẽ chỉ có được khoái cảm khi bị nữ giới hành hạ, loại hành hạ này chỉ là một trò chơi, không phải là đánh vào chỗ chết thật. Nhưng nếu một người cùng phái đánh anh ta, anh ta vẫn thấy khó chịu và thống khổ như người bình thường.

Từ điểm đó mà nhìn, nữ vương bóng đêm không thể là một nam giới, ít nhất trong mắt nạn nhân thì đó là một nữ giới.

Điều tra hiện trường, tựa hồ như manh mối đã vòng trở lại, mấu chốt trước mắt là phải tìm được danh tính nữ vương bóng đêm.

Chúng tôi rời khỏi nhà nạn nhân, thời gian còn sớm, Tiểu Đào và Băng Tâm đi dạo phố, mua vài bộ quần áo. Ăn tối xong chúng

tôi chạy xe tới chỗ câu lạc bộ tụ họp, bên ngoài đó là một quán bar buôn bán không tốt lắm. Vào bên trong, chúng tôi bắt gặp khách khứa ngồi túm năm tụm ba, trong quán vắng tênh.

Thấy chúng tôi đi vào, mấy người khách này đều quan sát với ánh mắt không mấy thiện cảm.

Để ý thấy gạt tàn trên bàn có không ít tàn thuốc, đủ loại nhãn hiệu, chứng tỏ lưu lượng người vào đây rất lớn, chứ không chỉ có đám người trước mặt chúng tôi này thôi. Chợt để ý có vết xước dưới mặt đất, tôi đưa ánh mắt cho Tiểu Đào, nàng trực tiếp giơ giấy chứng nhận cho bartender xem: "Chúng tôi đang điều tra một vụ án, anh có phải người trong giới BDSM không?"

Bartender lau cái ly, ung dung đáp: "Cảnh sát tiểu thư, đừng chửi người khác bừa bãi như vậy chứ, sao tự nhiên tôi lại thành BDSM?"

Tôi chỉ vách tường mà dưới chân có vết xước: "Bên kia có cửa ngầm, mở ra cho chúng tôi vào trong!"

Bartender úp úp mở mở: "Chỉ là nhà kho, không có gì hay ho đâu."

Tôi cười cười: "Yên tâm, chúng tôi tới không phải để xen vào việc người khác. Bất kể có thấy cái gì trong đó, tôi đều sẽ không hỏi tới."

Bartender nhíu mày, một lúc sau mới giãn ra, anh ta lấy một bông hoa cài ngực đưa cho chúng tôi: "Đeo cái này vào, điều tra xong thì đi ngay, đừng nhiều chuyện. Còn nữa, khuyên mấy người một câu, vào trong thì đừng có trình giấy chứng nhận ra, nếu không sẽ chẳng hỏi được gì đâu."

Chương 742: Tiểu thư, cần nô lệ ư?

Bartender mở cánh cửa ngầm, tôi vốn tưởng phía sau phải là đầm rồng hang hổ gì, khi tận mắt nhìn thấy thì chợt hụt hẫng. Bên trong chỉ là một căn phòng lớn không có cửa sổ, cả nam và nữ đi đi lại lại nói chuyện phiếm, cứ như một bữa tiệc bình thường vậy.

"Rất yên bình!" Tiểu Đào cười.

Chúng tôi xen lẫn đi lại giữa đám người, đột nhiên một gã đàn ông bước tới, lim dim mắt hỏi Tiểu Đào: "Tiểu thư, tìm nô lệ ư? Tôi có thể là con chó trung thành nhất của cô, mặc cho cô đánh mắng hay lăng nhục thế nào cũng được!"

Đôi lông mày lá liễu dựng ngược, Tiểu Đào mắng: "Cút ngay, đồ biến thái!"

Gã đàn ông vừa tỏ ra xum xuê lập tức trở mặt: "Con mẹ nó, có bệnh à? Không chơi được thì đừng có đến những nơi như này." Sau đó tìm người khác bắt chuyện.

Tiếp tục đến Băng Tâm gặp nạn, một đại thúc đi tới, khí thế hung hăng nói: "Tiểu tiện nô, nhìn dáng vẻ ngươi là biết ngươi khát khao bị ngược đãi, bị nhục mạ. Ta có thể thỏa mãn ngươi hết thảy."

"Á, biến thái!" Băng Tâm vung tay tát bốp một cái, gã đàn ông ôm mặt: "Thật xin lỗi, thật xin lỗi!"

Sau đó ba người chúng tôi thay nhau bị quấy rầy, tôi phát hiện một quy luật, những gã làm phiền Tiểu Đào đều mong bị nàng

hành hạ, còn những người làm phiền tôi với Băng Tâm thì ngược lại. Nghe những lời dơ bẩn này, cảm giác muốn chết đi cho rồi.

Trong lòng thầm nghĩ, chẳng lẽ nguyên nhân là do khí chất, vẻ mặt mình rất có vẻ khổ dâm hay sao?

Sau đó tôi phát hiện, ở đây ai cũng đeo hoa cài ngực, nhưng vị trí không giống nhau, người đeo bên trái người bên phải, lập tức hiểu ra, nói: "Đeo bên trái biểu hiện là S, bên phải biểu hiện là M. Chẳng trách cứ bị quấy rầy!"

"Tên bartender hại chúng ta!" Tiểu Đào tức giận tháo bông hoa xuống.

Chúng tôi cũng vội tháo hoa ra, liền ngay lúc đó có người tới hỏi: "Mấy người tới đây làm gì, không phải là để chơi sao? Có phải là phóng viên không đấy?"

Sau đó nhiều người vây lại, mắng: "Đám phóng viên đáng chết, tháng trước mới cho tiền bịt miệng rồi, lại thiếu tiền sao? Bao nhiêu thứ để viết, giết người phóng hỏa thì không đăng tin, lại cứ đi đăng tin về những công dân thượng tôn pháp luật bọn ta?"

Tôi mặt đầy lúng túng, tình huống này khá là phiền phức, vì vậy nhanh trí đeo bông hoa lên, ôm lấy Tiểu Đào và Băng Tâm, nói: "Xin lỗi, hai người này đều là của tôi, chúng tôi tới để vui vẻ, không có hẹn trước."

Mọi người kinh ngạc nhìn tôi, có người chép miệng nói: "Người anh em, cậu có hai bà chủ cơ à, tấm thân nhỏ chịu làm sao thấu?"

Tôi cúi xuống nhìn, suýt thì hộc máu, theo thói quen nên tôi đeo hoa bên ngực phải, chỉ có thể cố lấp liếm đến cùng: "Tôi đê tiện như vậy đấy...một người căn bản không đủ thỏa mãn, tôi thích bị đánh hội đồng."

"Khẩu vị rất mặn, bội phục bội phục!"

Lúc này nguy cơ mới được hóa giải, Tiểu Đào chọc vào eo tôi nói: "Đánh hội đồng, vậy mà cũng nghĩ ra được. Để về tỷ hành hạ cậu thật tốt cho xem."

"Đừng đừng, xã giao vui vẻ thôi, đừng bạo hành gia đình!" Tôi nói liên mồm, Băng Tâm nghe vậy thì bật cười khúc khích.

Chúng tôi lấm lét nhìn trái nhìn phải, chẳng biết tìm ai để điều tra, chợt chú ý thấy trong góc có một cô gái mặc đồ da, tóc dài, dáng người nóng bỏng sexy, đang ngồi vắt chéo chân hút thuốc. Cái phong cách này khiến tôi không thể không lắc đầu, đi qua hỏi: "Xin chào, xưng hô thế nào?"

"Gọi tôi là Vương tỷ, mấy người đến đây làm gì, không phải người trong hội à?" Vương tỷ lạnh lùng hỏi.

Tôi nói: "Vừa mới gia nhập hội, không nắm rõ quy tắc cho lâm, hy vọng được cô chiếu cố."

Vương tỷ cười: "Định lừa tôi? Đến điều tra đúng không, nhìn mấy người vừa đi vào là dáo dác nhìn đông nhìn tây, không phải phóng viên thì cũng là cảnh sát."

Đã bị nhìn thấu, chúng tôi cũng không tiện giấu diếm, nói thẳng thân phận. Vương tỷ lại không tỏ thái độ bài xích với cảnh sát mà nói: "Không phải phóng viên là ok, phiền nhất là cái đám ký giả đó, không biết chút nào về tôn trọng nhân quyền, cứ làm như việc có sở thích khác người là phạm tội chết không bằng, thêm mắm thêm muối vào bản tin."

Tôi giải thích: "Tôi thì rất tôn trọng đam mê của mỗi người."

"Muốn hỏi cái gì?" Vương tỷ vào thẳng vấn đề.

Tôi nói trắng ra, muốn hỏi thăm một người tên là nữ vương

bóng đêm, Vương tỷ quấn quấn lọn tóc, nói: "Đó là tên à, tôi không biết người nào như vậy. Nhưng nghe có vẻ là một S nữ. Nói thật ở Nam Giang, S nữ trong cộng đồng rất ít, cái gì hiếm thì quý, bởi vậy không ít cô gái vì kiếm tiền mà lao đầu vào giới này."

"Kiếm tiền, cái này cũng có thể kiếm tiền? Vậy thì khác nào...?" Băng Tâm nhanh nhảu.

Vương tỷ cười to: "Nhìn là biết cô chẳng hiểu gì. Cái này và làm gái điếm là hai chuyện khác nhau, chẳng cần phải ngủ với người ta, chỉ cần tra tấn đám tiện nam nhân kia, theo một phương diện nào đó thì giống như là bỏ tiền thuê người đấm bóp vậy."

"Vậy Vương tỷ là S nữ sao?" Băng Tâm hỏi.

"Tôi có phải S hay không không phải vấn đề, tóm lại tôi thấy vui khi ở đây."

Thấy câu chuyện đi chệch hướng, tôi vội hỏi: "Có thể nhờ cô giúp chúng tôi hỏi thăm về nữ vương bóng đêm này hay không?"

"Có thể, nhưng các người cũng phải giúp tôi một chuyện." Vương tỷ nhìn tôi.

"Nói đi, chỉ cần không quá đáng!" Tôi gật đầu.

"Làm sao tôi dám bảo cảnh sát làm chuyện xấu." Vương tỷ cười: "Là thế này, trước đây tôi có bị một tay nhà báo không lương tâm chụp mấy bức ảnh. Hắn dùng nó để tống tình. Dù sao tôi cũng còn công việc và thân phận, không muốn bị mọi người biết mình thế này, cho nên có thể giúp tôi bắt hắn tiêu hủy mấy bức ảnh kia không?"

Hoàng Tiểu Đào thở phào nhẹ nhõm: "Rất đơn giản, tống tình vốn là phạm tội, chúng tôi sẽ gây áp lực bắt anh ta tiêu hủy. Anh ta tên là gì?"

Vương tỷ nói tên gã nhà báo cùng cách thức liên lạc, sau đó đứng dậy, đá một cước vào cái ghế đằng trước: "Đứng lên đi!"

Thứ gọi là 'cái ghế' thì ra là một vật thể trùm áo khoác đỏ, lúc trước không nhìn kỹ, giờ đột nhiên nó cử động, khiến chúng tôi giật mình. Đó là một gã đàn ông béo không mặc quần áo, phát hiện thấy có người ngoài đang nhìn mình, gã xấu hổ mặt đỏ tới mang tai.

Tôi thầm nghĩ tình thế khó xử quá, có cần đi không, đúng lúc đó thì Vương tỷ véo tai gã mập: "Bị người khác bắt gặp bộ dạng đê hèn này, có phải là mất hứng hay không?"

Gã đỏ mặt: "Không không, chủ nhân bảo tôi đi hướng đông, tôi nào dám đi hướng tây."

"Hừ, ngươi con heo ti tiện này, ti tiện tận trong xương, ở im đây cấm nhúc nhích, ngươi mà động một cái, ta đánh ngươi."

"Chủ nhân yên tâm, tiện heo nhất định không dám. Khịt khịt!" Vừa nói gã vừa bắt chước tiếng heo khịt mũi.

Chúng tôi chấn kinh, không có lời nào để nói, Vương tỷ bảo Tiểu Đào: "Trông cô rất có tư chất nữ vương, thử mắng hắn mấy câu xem."

Tiểu Đào bối rối xua tay: "Không không, bỏ đi!"

"Vui đùa một chút mà, cứ dùng những lời lẽ cay độc nhất mà mắng hắn, yên tâm đi, con heo mập này sẽ rất hạnh phúc."

Có thể thấy được, Vương tỷ là người có ý thức khống chế rất mạnh. Tiểu Đào cau mày suy nghĩ một chút, chỉ gã mập kia mắng: "Cha mẹ ngươi nuôi ngươi khôn lớn, chẳng lẽ lại muốn nhìn ngươi biến thành bộ dạng này?"

Gã mập trợn to mắt, đột nhiên nằm bò ra đất khóc tu tu: "Hu

hu, con thật xin lỗi cha mẹ."

Tôi giật mình, chuyện quái gì thế này, mắng câu khóc luôn?

Chương 743: Thi thể nữ trong phòng

Vương tỷ ôm bụng cười ngặt nghẽo, cười chảy cả nước mắt, một lúc lâu sau mới bình tĩnh lại được, lau khóe mắt nói: Tiểu thư, cô đây không phải là mắng chửi mà là hủy nhân cách của hắn!"

Tiểu Đào xấu hổ nói: "Đời tôi bị phê bình không ít, đây là lần đầu có người bắt tôi mắng người khác."

Vương tỷ quất gã mập một roi, quát: "Không được khóc, nằm sấp xuống, con heo đê tiện này!"

Gã mập lập tức nằm im không động đậy nữa, Vương tỷ liền dẫn chúng tôi rời khỏi nơi này. Trên đường, cô ta nói với Tiểu Đào: "Thấy rồi chứ, hành hạ cũng phải có kỹ xảo, không phải là tùy ý ngược đãi như người ngoài nghĩ. Nói đi nói lại, đây cũng chỉ là một trò chơi, phải có chừng mực."

Tiểu Đào cười khổ: "Tôi không muốn học cái này đâu..."

"Thực ra thì cũng giống cảnh sát các cô thẩm vấn tội phạm thôi, phải biết tạo không khí." Vương tỷ nói.

Tiểu Đào đột nhiên tỏ ra là đã hiểu ý, thâm tâm tôi chợt có chút hoang mang.

Ra bên ngoài quán bar, Vương tỷ gọi một ly Blood Mary, sau đó lấy điện thoại ra. Sau khi gọi mấy cuộc, cô ta nhìn chúng tôi cười: "Cái giới này đúng là nhỏ, hỏi thăm mấy chị em một cái là ra. Có một người tên nữ vương bóng đêm, là thành phần tri thức, vì kiếm thêm thu nhập mà vào nghề. Tên thật cô ta là Âu Dương Lan,

nhưng bạn tôi nói mấy nay đã không liên lạc được."

"Cô ta ở đâu?" Tôi hỏi.

Vương tỷ gửi một tin nhắn, lát sau có hồi âm, tôi ghi nhớ kỹ địa chỉ rồi cáo từ. Lúc sắp đi Vương tỷ còn dặn: "Đừng quên chuyện anh hứa với tôi đấy."

Chúng tôi chạy tới chỗ ở của Âu Dương Lan, đó là một khu nhà cho thuê giá rẻ. Gõ cửa mấy cái không có ai trả lời, tôi lấy dụng cụ ra mở khóa thì phát hiện, ổ khóa có dấu vết đã bị cạy từ trước.

Kiểm tra giỏ giao sữa bên cạnh, trong đó có một chai sữa chua uống dở, ngửi miệng chai thấy còn rất mới, cảnh giác nói: "Có người lẻn vào! Hôm qua qua đêm ở đây, rất có thể giờ vẫn đang ở bên trong."

Tiểu Đào lặng lẽ rút súng ra, Băng Tâm thì thấp thỏm nấp sau lưng tôi. Nếu đúng là hung thủ nấp bên trong thì rất phiền toái, đối phương có tật giật mình, đêm khuya có người xông vào, hắn sẽ một là liều cá chết lưới rách, một là sợ tội chạy trốn, đây là tầng 6, nếu nhảy qua cửa sổ rất có thể sẽ chết.

Tôi dùng khẩu hình miệng nói với hai người: "Đừng vào vội, cứ ngồi rình bắt thỏ đã."

Tôi cố gắng trấn tĩnh, sau đó gõ mạnh mấy cái vào cửa, hô lên: "Lan Lan, cô có nhà không? Tại sao về mà không thông báo? Không mở cửa đúng không, tôi đi tìm thợ khóa, cứ chờ đấy!"

Sau đó tôi giả bộ giậm chân mấy cái, ra hiệu cho Tiểu Đào và Băng Tâm cùng lui sang hai bên cánh cửa.

Chúng tôi yên lặng chờ đợi khoảng 5p, đột nhiên sau cửa có tiếng bước chân, bước chân dừng ở cửa, có vẻ như đang nhìn qua mắt mèo quan sát bên ngoài, có điều ở vị trí này thì không thể

trông thấy chúng tôi.

Sau đó cửa mở, một thanh niên tóc vàng bước ra, dáo dác nhìn hai bên, vừa bắt gặp chúng tôi thì lập tức định đóng cửa. Nhưng Tiểu Đào phản ứng rất kịp thời, kê chân vào cửa, chĩa súng vào đầu hắn, quát: "Đàng hoàng một chút!"

Tóc vàng sợ đến khóc thành tiếng, quỳ xuống cầu xin: "Đồng chí cảnh sát, tôi là người tốt, không phải kẻ trộm!"

Chúng tôi bật cười, như vậy mà cũng nói dối? Tôi hỏi: "Lẻn vào nhà đúng không, thấy không có ai ở nhà liền lưu lại, cũng to gan đấy."

Tóc vàng ấp úng thừa nhân, thấy hắn có vẻ giấu diếm gì đó, tôi thầm nghĩ chẳng lẽ còn có nội tình khác?

Tiểu Đào lấy còng ra, còng tay hắn ra sau lưng, đẩy vào nhà. Vào trong, chúng tôi thấy phòng khách bừa bộn, gói quà vặt ăn dở vứt lung tung, mùi thuốc lá nồng nặc, trên ghế sofa còn vứt mấy cái áo ngực, cả quần lót phụ nữ.

Ngoài mùi thuốc lá tôi còn ngửi thấy mùi khác, bảo Băng Tâm theo mình vào trong, tóc vàng la lên: "Đừng vào, trong đó không có gì đâu, tôi thề!"

Đẩy cửa phòng ngủ, chúng tôi giật mình với cảnh tượng trước mắt. Trên giường có một thi thể nữa lõa lồ, da trắng bệch, tư thế quái dị, máy tính bên cạnh đang mở, trên đó là một trò chơi đang chạy, hình ảnh xanh xanh đỏ đỏ, không biết là cái gì.

Băng Tâm vô thức đưa tay che miệng, trong phòng lởn vởn mùi xác thối, được cố ý che dấu bằng nước hoa xịt phòng.

Lấy găng tay ra đeo vào, tôi đi tới vạch mí mắt người chết, ấn ấn bắp thịt mấy cái, nói: "Đồng tử có dạng mây mù, thời gian chết khoảng 2 ngày trước, chưa có thi ban."

Cổ tay nạn nhân buộc một cái khăn lụa, tôi xé ra, phía dưới là một cái lỗ sâu hoắm, da thịt gần như bị đùn lên, nhìn rất dọa người.

Cắt cổ tay tự sát?

Sờ một cái bên ngoài thi thể, rất trơn nhẵn, rất sạch sẽ, giống như mới tắm xong. Có vẻ trước khi chết đã ngâm nước trong thời gian dài, sau khi chết, lớp biểu bì sẽ không được đổi mới, và không có độ đàn hồi.

Băng Tâm cầm mấy dụng cụ trên giường lên xem, khăn, dầu bôi trơn, và que sưởi, cau mày nói: "Khẩu vị mặn quá!"

Tôi biết đại khái đã có chuyện gì xảy ra, bảo Băng Tâm vào phòng vệ sinh nhìn một chút, trong bồn tắm đã xả nước quả có vết máu, dưới khe lát nền cũng có, tôi nhìn một lát, mắng: "Khốn kiếp, lại đi cọ rửa phòng tắm, chẳng còn dấu vết gì!"

Băng Tâm hỏi: "Liệu có chứng cứ gì trong ống cống không?"

Tôi nói: "Để sau rồi tính, hỏi tên trộm kia trước đã."

Chúng tôi ra ngoài phòng khách, tóc vàng bị còng tay, quỳ dưới đất run cầm cập, tôi nghiêm nghị nói: "Khai hết đi! Tôi khuyên cậu tốt nhất đừng có giấu diếm gì cả. Hiện giờ không chỉ vân tay, e là trong thi thể cũng có cả ADN của cậu, định tội mưu sát dễ như trở bàn tay."

Tóc vàng sợ đến dập đầu: "Chính quyền, tôi thật sự không giết người. Lúc tôi đột nhập vào thì cô gái kia đã chết rồi."

Hắn khai mình là một tên trộm chuyên đột nhập, hôm qua tới đây kiếm chác thì phát hiện nữ chủ nhân cắt cổ tay tự sát trong bồn tắm. Nước vẫn có hơi ấm, đoán chừng là tự sát lúc đêm.

Hắn đã từng đột nhập rất nhiều căn nhà, nhìn vật dụng thì

đoán nhà này chỉ một người ở, thêm chuyện gần đây bạn gái chia tay, trông dáng dấp cô gái xinh đẹp liền nổi tà niệm.

Hắn liền ở lại, ăn đồ ăn trong tủ lạnh, chơi game, quan hệ với cái xác không dưới 5 lần. Vốn định sáng nay sẽ đi, nhưng ở đây quá an nhàn, bị sự lười biếng đánh bại nên quyết định chơi đến muộn, không ngờ bị chúng tôi phát hiện.

Hoàng Tiểu Đào khịt mũi: "Ngủ với người chết, cậu không sợ ma à?"

Tóc vàng đáp: "Tôi theo chủ nghĩa vô thần!"

Tôi hỏi: "Sao cậu lại phải cọ rửa bồn tắm?"

Hắn giải thích: "Mùi máu nồng lắm, vạn nhất hàng xóm ngửi được thì phải làm sao, cho nên tôi mới quyết định cọ rửa."

"Lúc đó dưới sàn toàn là máu?"

"Đúng!"

"Hung khí đâu?"

"Một con dao gọt trái cây chìm trong bồn tắm, tôi đã rửa sạch để lại chỗ cũ rồi.!"

Tôi cười khổ: "Hung thủ sẽ biết ơn cậu lắm lắm!"

Chương 744: Tuyệt học Tống gia, biện chứng thần nghiệm

Tiểu Đào gọi cảnh sát đến giải tên tóc vàng đi, sau đó nhân viên kỹ thuật thu thập dấu vân tay ở hiện trường, chụp ảnh mọi ngóc ngách. Ở hiện trường có đến 80% là vân tay của tên tóc vàng khiến việc giám định của chúng tôi khó hơn nhiều.

Tôi vào lại phòng ngủ, mở QQ trong máy tính của nạn nhân ra. Đọc biệt danh của bạn bè trong group, những người này không nghi ngờ gì đều là giới BDSM.

Tuy nhiên manh mối có trong PC rất ít, tôi quan sát xung quanh, hỏi Tiểu Đào: "Tìm được điện thoại của nạn nhân không?"

Nàng lắc đầu. Tôi và Băng Tâm vào phòng tắm lần nữa, tôi dùng động u chi đồng kiểm tra mặt đất cẩn thận, đáng tiếc dấu chân đã bị tên tóc vàng giẫm đạp hết rồi. Ánh mắt tôi chợt dừng lại ở bồn rửa tay, liền ngồi xổm xuống vặn ống thoát nước của nó ra.

Trong đường ống tồn đọng một ít chất bẩn, tóc cùng với nước đen ngòm chảy ra. Cẩn thận tìm kiếm, không thu hoạch được gì, tôi bảo Băng Tâm đưa mình cái kéo, cắt đường ống ra, kiểm tra phía bên trong vách tường.

Phần đường ống trong vách tường tôi tìm được một chút máu, lưu lượng khá nhiều, nói: "Lấy ra, xem có phải của nạn nhân không."

Quá trình lấy vật chứng ở hiện trường khá mất thời gian, tôi và Băng Tâm đưa thi thể và con dao về khám nghiệm trước, Tiểu

Đào tạm thời ở lại. Về thị cục, đi sang lều khám cốt đã lâu không vào, tôi mở quạt thông gió rồi cùng Băng Tâm nhấc cái túi thi thể lên bàn sắt.

Nạn nhân tuổi chừng 25, hơi gầy, kết hợp những yếu tố thi thể, thời gian chết đại khái đúng như tóc vàng khai báo, là 48 tiếng trước.

Mở ô nghiệm thi kiểm tra toàn thân nạn nhân, chẳng có gì hữu dụng bởi đã bị tên tóc vàng sờ mó ôm ấp khiến dấu vết bị phá hoại hết.

Tiếp đó dùng thính cốt mộc nghe nội tạng bên trong, tim nạn nhân có vẻ rỗng, là do mất máu nghiêm trọng, vì nguyên nhân này mà các cơ quan nội tạng cũng có dấu hiệu khô héo, xem ra vết cắt cổ tay đúng là vết thương trí mạng.

Ngoài những thứ đó ra, không có tổn thương do ngoại lực hay bệnh biến nội tạng gì cả.

Kiểm tra lại vết thương cổ tay, lưỡi dao cắt rất gọn gàng, cảm giác là do vật sắc bén gây ra, cầm con dao lên so sánh, vết thương ăn khớp, nhưng hình như một dao này cắt quá sâu.

Còn một điều nữa, tự mình cắt cổ tay, hướng cắt thông thường là hướng xuống dưới, nhưng vết thương này lại hướng lên trên khiến tôi nghi ngờ. Vô thức so sánh độ dày của bàn tay phải với tay trái, nạn nhân thuận tay phải, nhưng trên cổ tay phải lại có một đường vân mờ, tôi gọi Băng Tâm lại quan sát.

Cả hai thảo luận hồi lâu, đưa ra một kết luận, dấu vết này do vật sắc bén gây ra, hình dạng lại rất giống con dao gọt trái cây. Tôi thắc mắc nói: "Điều này rất quái lạ, chẳng lẽ nạn nhân quên rằng mình thuận tay phải, dùng tay trái cầm dao đè lên tay phải, sau đó mới sực nhớ ra, lại đổi tay để cắt?"

Băng Tâm nói: "Nói vậy thì là mưu sát rồi?"

Tôi gật đầu: "Có khả năng này, ban nãy tên tóc vàng nói, máu chảy đầy sàn, làm ta dấy lên nghi ngờ. Tại sao người cắt cổ tay tự sát thường đều ngồi trong bồn tắm đầy nước ấm? Bởi vì nước ấm sẽ làm giảm đau, đồng thời làm tăng tốc độ xuất huyết, hơn nữa cơ thể mất máu sẽ rất lạnh, nên cần có nước ấm bao bọc toàn thân, để người chết có thể bình tĩnh chìm vào giấc ngủ ngàn thu. Trong phim ảnh, những cảnh cắt cổ tay tự sát thường là nằm trong bồn tắm, cánh tay bị cắt gác ra ngoài trông rất hoa mỹ, nhưng thực tế thì không giống vậy. Những người cắt cổ tay tự sát sẽ ngâm cánh tay bị cắt xuống nước, biến bồn tắm thành màu đỏ ọc. Cho dù người tự sát không có kinh nghiệm, thì đau đớn do vết cắt cũng sẽ khiến họ vô thức làm vậy."

"Ý huynh là hung thủ chỉ bắt chước trên phim ảnh, ngụy tạo hiện trường một cách vụng về?" Băng Tâm bừng tỉnh đại ngộ.

"Đúng như vậy!" Tôi đáp.

"Không phải muội phản bác huynh, nhưng muội nghĩ đến một khả năng khác. Nạn nhân là con gái, con gái thì thích xem phim, liệu có phải bị ảnh hưởng của phim ảnh nên mới tự sát một cách 'thiếu chuyên nghiệp' như vậy không?"

Băng Tâm luôn có trí tưởng tượng phong phú, nhưng quan điểm lần này của con bé khá phù hợp với thực tế, điều này tôi chưa nghĩ đến, bèn nói: "Cũng có khả năng. Thôi thì khám nghiệm tiếp, nếu đây thực sự là mưu sát nhất định sẽ để lại dấu vết khác.'

"Được!" Băng Tâm lập tức bắt đầu vào việc.

Tôi dùng thính cốt mộc nghe các khớp xương, khi nghe phần đầu thì ngoài ý muốn phát hiện bên trong hộp sọ có dấu hiệu xuất huyết. Vạch tóc nạn nhân ra, phát hiện phần sọ bên trái có một chỗ da hơi mềm, dưới da có tụ máu.

Dùng tay sờ sờ, có cảm giác như bị vật tù đập vào, nhưng sờ kỹ thì không giống lắm. Để nghiệm chứng, tôi làm một thí nghiệm đơn giản, bảo Băng Tâm: "Muội ở đây chờ, ta ra ngoài mua mấy quả dưa bở."

"Dưa bở? Làm thí nghiệm à?" Băng Tâm ngớ ra.

"Thông minh!" Tôi bật cười.

"Muội tranh thủ mang mẫu máu sang khoa kỹ thuật." Băng Tâm nói.

Đột nhiên nhớ ra một chuyện, tôi la lên: "Chờ đã! Có nhớ lọn tóc phát hiện ở hiện trường không? Mang sang giám định luôn đi."

Tôi đi ra cửa, đây là lần đầu tự mình đi mua đồ thí nghiệm, vì trời đã quá muộn nên không muốn Băng Tâm ra ngoài một mình. Tôi đến siêu thị cạnh đó, mua ba quả dưa bở. Dưa bở có hình dáng gần giống xương sọ người, hơn nữa bên ngoài có một lớp vỏ, tương tự với màng não.

Ngỗ Tác cũng biết làm thí nghiệm, dĩ nhiên đạo cụ chúng tôi dùng khá đặc biệt, năm xưa Tống Từ kiểm nghiệm sự khác nhau giữa đốt xác và bị chết cháy đã từng dùng heo chết để thí nghiệm, chuyện này được ghi lại trong Tẩy Oan tạp lục.

Quay lại lều khám cốt, tôi đặt dưa bở lên cái giá, cố định lại sau đó cầm búa đập vào, đương nhiên lực đập không quá mạnh bởi dưa không cứng như hộp sọ.

Sau khi đập, bề mặt quả dưa lõm vào một khối, một ít nước rỉ ra, rất giống vết thương hay thấy ở hộp sọ. Tôi tự nhủ: "Hiển nhiên vết thương của nạn nhân không bị đập trực tiếp, có khả năng là bọc gì đó vào rồi mới đánh. Nghiệm lại!"

Đặt quả dưa thứ hai lên, bọc một lớp vải dày vào búa sau đó đập. Do tác dụng của lớp vải, diện tích chịu lực lớn hơn, nhưng

vết thương lại cũng rõ ràng hơn.

Băng Tâm hỏi: "Liệu có phải là cao su không? Giống như búa cao su dùng trong xây dựng, tuy mềm nhưng đánh vào đầu cũng gây chấn thương sọ não."

"Thử một chút đi!"

Ở đây không có búa cao su, tôi cắt một miếng ở bánh xe bàn bọc kín cái búa, sau đó đập vào quả dưa thứ ba. Dưới tác dụng của cao su, búa bật lại một chút, vỏ dưa lõm xuống một chút nhưng không quá rõ ràng.

Bỏ cái búa xuống, tôi dùng dao cạy phần vỏ dưa ra, hưng phấn nói: "Xem này, mặc dù bên ngoài vết thương không rõ ràng, nhưng tổ chức mô mềm phía dưới bị lực tác động lớn, 'sưng' lên rồi. Xem ra hung khí là một cái búa mềm."

Tổng hợp các chi tiết lại, đây chính xác là một vụ mưu sát!

Chương 745: Sát thủ IQ cao

Khi Tiểu Đào xong việc trở về, tôi với Băng Tâm đang ngồi trong lều khám cốt ăn dưa bở, trông thấy liền nói: "Hai người đúng là lớn mật, dám ăn trước mặt người chết. Nghĩ thế nào lại còn mua dưa bở?"

Nói xong liền cầm miếng dưa lên, cắn một cá đột nhiên cảnh giác hỏi: "Khoan đã, dưa này từ đâu ra?"

Băng Tâm nói: "Yên tâm đi, là mua về đập thử thí nghiệm, rất sạch."

Lúc này nàng mới yên tâm nhai. Ăn xong, Tiểu Đào rửa tay rồi lấy một thứ ra cho chúng tôi xem. Đó là một tờ giấy in nhàu nát, có một câu được in đi in lại: "Tôi có tội, tôi đã giết người, tôi không muốn ngồi tù!"

Nàng nói: "Tờ giấy này tìm được trong thùng rác, chưa khám nghiệm vân tay."

"Em nghĩ sao?" Tôi hỏi.

Tiểu Đào suy nghĩ một chút rồi đáp: "Cảm giác có hơi miễn cưỡng, đánh trên máy tính là được rồi, cần gì phải in ra, cứ giống như là ngụy tạo vậy."

Tôi vỗ tay: "Đúng, là ngụy tạo tự sát, bọn anh cũng vừa xác nhận điều này."

Lúc này một cảnh sát viên tổ kỹ thuật đi vào, nói: "Đã có mẫu so sánh ADN, 3 mẫu ADN hoàn toàn khớp nhau, thuộc về cùng một người." Tức là, tóc tìm được ở nhà Ngụy Vĩnh Sinh, và máu trong

bồn rửa mặt đều là của Âu Dương Lan.

Vụ án có vẻ như đã khớp, Ngụy Vĩnh Sinh thích Âu Dương Lan đã lâu, đêm hôm đó bỏ tiền thuê Âu Dương Lan đến chơi BDSM, không biết xảy ra chuyện gì mà Âu Dương Lan giết Ngụy Vĩnh Sinh, sau đó sợ tội tự sát.

Nhưng đây căn bản không phải sự thật, mà là hung thủ cố ý ngụy tạo ra giả thuyết. Giả thuyết này có rất nhiều điểm sơ hở, hắn đã giết Âu Dương Lan, sau đó rửa tay ở bồn, mới để lại máu của cô ta trong đó.

Tôi nói: "Hung thủ lần này khác với trước, sau khi giết người, hắn giết luôn cả nghi phạm đang là đối tượng của cảnh sát, cố ý làm tròn vụ án. Nếu không có tổ đặc án tham gia vào, khả năng lời nói dối này của hắn sẽ thành công."

Băng Tâm sợ hãi: "Hung thủ thật giỏi bịa chuyện."

"Bịa chuyện?" Tôi đột nhiên nghĩ tới gì đó, nhưng ý nghĩ quá mơ hồ, không rõ ràng.

Quay qua hỏi cảnh sát viên: "Có phải mỗi sợi tóc đều có ADN?"

Anh ta đáp: "Tôi soi dưới kính hiển vi, dưới chân tóc hầu hết đều có nang lông."

Tôi thầm suy tư, trên tóc người gần như không có ADN, trừ khi là có chân tóc, thường thấy ở tóc rụng tự nhiên, hoặc là bị giật xuống.

Điều này rất lạ, theo lý thuyết thì lọn tóc bên trong mặt dây chuyền phải là do chủ nhân cắt ra mới đúng. Chẳng lẽ lại có người tự nhổ một nắm tóc, sau đó nói: "Tặng cho anh!" Làm gì có chuyện như vậy?

Tôi nói: "Mang sang đây tôi kiểm tra xem."

Một lát sau, cảnh sát viên mang lọn tóc kia tới, tôi đặt lên bàn soi đèn quan sát tỉ mỉ. Chợt phát hiện độ cong của những sợi tóc khác nhau, không giống như là bị đồng thời nhổ ra.

Nhìn mắt thường không rõ lắm, tôi tắt đèn, dùng động u chi đồng quan sát cẩn thận, phát hiện có thứ gì đó dính trên bề mặt sợi tóc, nói: "Gần đây nạn nhân có đi làm đầu, Băng Tâm, mang thước đo ra đây, cái nhỏ nhất ấy."

Cầm thước, tôi kéo thẳng sợi tóc ra đo, phát hiện khoảng mười mấy mm gần chân tóc không dính chất hóa học. Sau đó đến chỗ nạn nhân nhổ vài sợi, so sánh rồi đưa ra kết luận: "Những sợi tóc này được thu thập từ ba đến năm ngày trước khi nạn nhân bị giết. Chúng được gom từng sợi một, cuối cùng ghép lại, bỏ vào mặt dây chuyền."

Tiểu Đào hít sâu một hơi: "Nói như vậy là, hung thủ sớm lên kế hoạch, ngụy tạo mối yêu hận giữa hai người này?"

Băng Tâm che miệng: "Thật đáng sợ, gom từng cọng từng cọng tóc, lẽ nào hung thủ tìm nó trong túi rác?"

Tôi nói: "Có lẽ trước đó hắn lẻn vào nhà Âu Dương Lan, lấy tóc từ lược chải đầu hoặc trong bồn rửa mặt. Khóa cửa nhà Âu Dương Lan bị tên tóc vàng cạy, không biết được trước đó đã có ai vào hay không."

Trầm mặc hồi lâu, Tiểu Đào hỏi: "Tống Dương, anh có manh mối gì về hung thủ chưa?"

"Tạm thời chưa có, cứ như là chẳng có động cơ rõ ràng vậy." Tôi lắc đầu.

Băng Tâm nói: "Liệu có khả năng, hung thủ muốn giết Âu Dương Lan, nên cố ý làm ra vẻ sát hại Ngụy Vĩnh Sinh để đánh lạc hướng điều tra?"

Tôi suy nghĩ: "Chỉ có cách điều tra tiếp, cẩn thận xem xét mối quan hệ xã hội của hai nạn nhân."

Tiểu Đào nói: "Trời không còn sớm nữa, Tôn đại tiểu thư, tôi đưa cô về. Tống Dương anh cũng nghỉ ngơi sớm đi."

Tôi gật đầu: "Anh cũng buồn ngủ rồi. À phải, mang máy tính của hai nạn nhân cho Lão Yêu, xem có manh mối nào tàng ẩn không."

Sau đó ai về nhà nấy. Sáng hôm sau tôi đến thị cục, Tiểu Đào đang cử một nhóm cảnh sát đi điều tra quan hệ xã hội của hai nạn nhân. Lão Yêu thì làm việc trong phòng, hắn nhìn màn hình máy tính mà cười ngu ngơ.

Tôi đi vào hỏi: "Xem cái gì thô bỉ mà cười vui vẻ như vậy?"

Lão Yêu vội nháy mắt, vẫy tay: "Đến xem đến xem, người này đúng là thâm tàng bất lộ."

Thì ra Lão Yêu đang kiểm tra weibo của Ngụy Vĩnh Sinh, người này bề ngoài đứng đắn nhưng trong tâm thì vô cùng hoang dã, suốt ngày đi cmt dạo trên weibo:

"Tôi nghĩ đám người tự xưng yêu chó này đơn thuần là muốn áp đặt tư tưởng. Người khác tự bỏ tiền mua thịt chó ăn, lại đi chửi mắng người ta, chẳng lẽ cha mẹ họ là chó hay sao mà nhảy dựng lên?"

"Cái loại ngôi sao nữ đột nhiên nổi lên, ai biết sau lưng ngủ với bao nhiêu đạo diễn, bao nhà sản xuất, bề ngoài lỗng lẫy, bên trong thối nát. Lão tử coi thường đám đàn bà đi lên bằng nhan sắc, có cho ta cũng không thèm."

"Năm xưa các anh hùng liệt sĩ bỏ biết bao xương máu mới đổi lấy cuộc sống hạnh phúc hôm nay. Sao thế hệ trẻ bây giờ chẳng biết trân trọng, khắp nơi không trầm cảm thì là kêu gọi tự sát, yếu

đuối như lũ rệp vậy!"

"Giải phóng phụ nữ? Toàn là ăn no rửng mỡ, lịch sử mấy ngàn năm chẳng phải vẫn tốt sao? Những điều tổ tiên dạy bảo đều bị ném cho chó ăn à, một phụ nữ, không lo ở nhà giúp đỡ chồng con, cứ vác mặt ra đường cả ngày, sau này còn ra thể thống gì?"

Trông thấy những status này, tôi á khẩu không nói nên lời, đúng là anh hùng bàn phím. Ngày ngày lên mạng ăn to nói lớn, tỏ ra ngạo thị quần hùng.

Lão Yêu cười như nắc nẻ: "Thì ra cái gọi là anh hùng bàn phím, có tính cách như vậy, đúng là chả khác gì chó chết."

"Này này, người chết là hết, đừng có nói bậy bạ. Ngươi đừng tìm vui nữa, mau tra manh mối đi." Tôi giục.

Lão Yêu nói: "Ơ, chẳng phải ta đang tìm manh mối đây sao. Ngươi xem, người này đắc tội nhiều người như vậy, ta phải lên danh sách từng người một, công việc chẳng nhẹ nhàng hơn cảnh sát đâu."

Tôi chưa bao giờ chửi ai trên mạng, liền hỏi: "Có kẻ sẽ giết người vì chuyện này thật sao?"

"Hàng ngày ngươi không đọc báo à, chỉ vì mâu thuẫn trên mạng dẫn đến đánh nhau ngoài đời, thậm chí giết người, chuyện chả có gì mới mẻ." Lão Yêu bĩu môi nói.

Chương 746: Khó mà phân biệt

Thoáng chốc tiến độ điều tra trở nên chậm chạp, cảnh sát đang tìm hiểu quan hệ xã hội của hai nạn nhân, phát hiện họ chẳng có kết thù kết oán với bất kỳ ai. Nhưng bên Lão Yêu thì ngược lại, với sự anh hùng bàn phím của mình, Ngụy Vĩnh Sinh có thù với rất nhiều người, có điều không thể chắc chắn nghi phạm nằm trong số họ.

Còn một vấn đề lớn nữa, hung thủ biết thân phận thật của Ngụy Vĩnh Sinh, tôi nghi ngờ có thể là người quen của anh ta.

Điều khả nghi khác bốn cái tên viết trên tờ giấy tìm được ở hiện trường, tôi vẫn chưa biết nó là cái gì.

Vụ án lâm vào bế tắc, tôi vô cùng sầu muộn, trong lúc này thì Nam Giang lại xảy ra một chuyện không lớn cũng chả nhỏ. Một tập thể học sinh bị ngộ độc, cũng may giáo viên xử trí kịp thời nên không có thương vong. Sau chuyện này, cảnh sát vào cuộc điều tra mới phát hiện, bên cung ứng nguyên liệu cho trường tiểu học đó không đạt tiêu chuẩn an toàn vệ sinh, giấy phép cũng quá hạn.

Nhất thời trên mạng lập tức xuất hiện rất nhiều lời chỉ trích, phần lớn phụ huynh đều lo lắng cho sức khỏe con em mình. Một số mắng nhà trường quản lý lỏng lẻo, một số mắng đám con buôn vô đạo đức, trong lúc đó thì giám đốc xí nghiệp thực phẩm lặng lẽ ôm tiền bỏ chạy không rõ tung tích.

Hôm nay Tiểu Đào gọi điện cho tôi, nói: "Tống Dương, đừng ở trong nhà buồn chán nữa, đi dạo chút đi!"

Tôi đang đọc sách về tra dấu tội phạm, hỏi: "Đi đâu?"

"Anh quên à? Chúng ta hứa với bà Vương tỷ kia đi giáo huấn tay nhà báo vô lương tâm còn gì. Nhân tiện mấy nay rảnh rỗi, đi làm chuyện này, dù sao lời hứa cũng phải thực hiện."

Tôi ơ hờ trả lời: "Vậy cũng được, em đang ở đâu, anh tới."

Một lúc sau Tiểu Đào và Băng Tâm lái xe đến cửa hàng, ba chúng tôi chạy tới tòa soạn Sự Thật. Tòa soạn này cũng bé, chỉ có một phóng viên họ Lý đang ngồi viết bản thảo. Chúng tôi hỏi thăm về tay nhà báo họ Sở, anh ta ấp úng nói Sở Phong đang đi chạy tin, lát nữa sẽ quay lại.

Tiểu Đào nói: "Bọn tôi ở đây chờ anh ta vậy."

Phòng viên Lý lại lúng túng: "Anh ta không biết lúc nào mới về, hay là mấy người cứ về trước đi, tôi gọi điện hỏi cho. Mấy vị cảnh quan, tìm anh ta có chuyện gì quan trọng không?"

Liếc mắt thấy có vẻ anh ta đang nói dối, tôi lên tiếng: "Đưa điện thoại đây, chúng tôi tự hỏi."

Phóng viên Lý đưa điện thoại, không gọi được, tôi hỏi: "Bàn làm việc của anh ta đâu?"

"Cái này!" Phóng viên Lý chỉ chỉ.

Tôi tới bàn làm việc đó kiểm tra, phát hiện đồ vật trên bàn bám đầy bụi, cây xương rồng mấy ngày đã chưa được tưới, cười hỏi: "Có phải nhà báo các anh đều thích nói dối đúng không? Rõ ràng anh ta mấy ngày chưa tới văn phòng rồi."

Phóng viên Lý lúng túng gãi gò má: "Tôi không rõ lắm, mấy nay có loạt tin học sinh ngộ độc, tôi phải theo dõi sát sao nên cũng không để ý anh ta đi đâu."

Những lời này lại là nói dối, không biết tại sao anh ta phải làm vậy, trực giác trong nghề nói cho tôi có gì đó khả nghi, liền lên

tiếng: "Chúng tôi tìm anh ta không phải chuyện gì to tát, nhưng nếu anh cứ nói dối, theo tôi nghĩ cần đưa anh về đồn uống nước."

Phóng viên Lý sợ đến toát mồ hôi, Tiểu Đào hỏi dồn: "Anh biết tung tích anh ta đúng không?"

"Cái này...cái này...anh ấy mất tích!" Phóng viên Lý lắp bắp.

Nghe hai chữ mất tích, chúng tôi không giật mình cho lắm, tôi hỏi: "Lúc nào?"

"Bốn ngày trước!"

"Anh biết tại sao anh ta mất tích không?"

"Biết biết...tôi vốn định báo cảnh sát, nhưng cân nhắc đến quan hệ đồng nghiệp mà cứ luôn do dự."

"Được rồi đừng dài dòng, nói cho bọn tôi biết đi!" Tiểu Đào cắt ngang.

Phóng viên Lý lật một cuốn sách trên bàn làm việc của Sở Phong, tìm được một cái chìa khóa. Anh ta mở ngăn kéo cuối cùng ra, bên trong là mấy tập tài liệu, có một bao tiền lì xì đặt dưới cùng.

Tôi cầm lên tay, khá nặng, bên trong là một xấp tiền thật dày, phải đến 20 ngàn tệ.

"Đây là cái gì?" Tôi hỏi.

Phóng viên Lý thuật lại, trước khi có sự kiện ngộ độc thực phẩm, khoảng nửa tháng trước, Sở Phong có đến xí nghiệp thực phẩm đó, định phỏng vấn họ về vấn đề vệ sinh an toàn.

Nhưng sau đó đột nhiên anh ta rút lui dự án này, quan hệ của Sở Phong và phóng viên Lý khá tốt, cho nên anh ta biết Sở Phong ăn tiền của xí nghiệp để khóa miệng.

Không ngờ đùng cái xảy ra chuyện lớn, có thể Sở Phong sợ bị liên lụy nên ngày thứ hai sau khi xảy ra đã bỏ trốn.

Nói tới đây, phóng viên Lý cho chúng tôi xem một tin nhắn, nội dung như sau: "Tôi con mẹ nó thật hối hận khi nhận khoản tiền kia. Vạn nhất giám đốc xí nghiệp bị bắt, chắc chắn tôi cũng xong. Huynh đệ, tiền còn lại tôi để trong ngăn kéo, cho anh đó, tôi phải trốn đây!"

Phóng viên Lý nói: "Sau khi nhận được tin nhắn này, chúng tôi không còn liên lạc được với nhau nữa."

Tôi hỏi: "Anh không muốn tiền sao?"

Phóng viên Lý hốt hoảng: "Tiền này tôi nào dám mơ tưởng, vạn nhất cảnh sát điều tra ra, tôi chẳng phải sẽ liên lụy sao?"

Lúc nói chuyện tôi vẫn luôn để ý cử chỉ, nét mặt, rõ ràng anh ta vẫn nói dối, có lẽ là giấu diếm gì đó. Tôi thử uy hiếp một chút nhưng anh ta thề sống thề chết, cũng đành thôi.

Thành thật mà nói tôi luôn không có thiện cảm với nghề nhà báo này. Tất nhiên ngoại trừ những phóng viên luôn đi trước đón đầu, thực địa để viết những phóng sự chân thật, còn lại hầu hết đều là đám nhà báo không đủ tư cách, cả ngày chỉ biết bẻ cong sự thật, thêm mắm thêm muối, sửa đổi tin tức tùy theo thị hiếu số đông. Thậm chí còn dùng phóng sự điều tra để uy hiếp đòi tiền bịt miệng.

Tiểu Đào xòe xấp tiền ra nhìn, nói: "Đều là tiền cũ, không cùng seri, người đưa tiền đúng là cẩn thận."

Chợt liếc qua phóng viên Lý, thấy anh ta có vẻ hốt hoảng, tay cứ níu chặt mép quần. Tiểu Đào giơ phong bì lên nói: "Tiền chúng tôi mang đi trước, làm chứng cứ."

"Được được!" Phóng viên Lý nói luôn miệng.

Sắp đi, tôi chợt hỏi: "Anh ta sống ở đâu?"

Phóng viên Lý nói cho chúng tôi một địa chỉ. Sau khi xuống lầu tôi nói: "Chuyện này nghe qua thì rất hợp tình hợp lý, nhưng suy nghĩ cẩn thận lại thấy không đúng, nếu đã quyết định bỏ trốn, thì số tiền này phải ôm theo luôn chứ? Sao phải cố tình để lại làm bằng chứng?"

Tiểu Đào nói thêm: "Hơn nữa theo tên họ Lý kia nói, số tiền là do giám đốc xí nghiệp lén đưa, chứ không phải họ Sở chủ động tống tiền. Hành vi này mặc dù trái đạo đức nhưng không phạm pháp, cùng lắm là mất nghề mà thôi, anh ta căn bản đâu cần bỏ trốn."

Băng Tâm chen vào: "Hiện nay rất nhiều phụ huynh đang lên án xí nghiệp thực phẩm kia, có lẽ anh ta sợ trở thành tâm điểm chú ý, bị người ta đánh chăng?"

Tôi lắc đầu: "Có rất nhiều điểm nghi vấn, hình như còn có ẩn tình. Hay là qua nhà anh ta xem một chút, chỉ mong chuyện này đừng diễn tiến thành án hình sự."

Tiểu Đào và Băng Tâm nhất thời cùng quay sang tôi, ánh mắt quái quái nhìn chằm chằm. Tôi cười khổ: "Cho xin, ta đây không phải Vương Đại Lý, miệng không quá thối đâu!"

Chương 747: Gã toxic trên mạng

Sau đó chúng tôi tới chỗ ở của Sở Phong, vẫn như mọi lần, sau khi chắc chắn trong nhà không có ai, tôi lấy dụng cụ ra mở khóa.

Trong phòng xộc ra mùi ẩm mốc, cảm giác như đã mấy ngày không có không khí lưu thông. Chúng tôi nhìn xung quanh một lượt, chú ý thấy trong tủ lạnh có thức ăn đủ cho một tuần, đã có dấu hiệu biến chất, bên trong túi thức ăn có dấu của siêu thị. Tôi kiểm tra một chút ngày tháng, nói: "Thức ăn được mua ngay sau sự kiện ngộ độc, vừa mua một lượng đồ ăn nhiều như vậy rồi đột ngột mất tích, điều này có hơi khác thường."

Tiểu Đào hỏi: "Liệu có phải sau khi mua đồ ăn mới biết mình dính vào phiền phức, điều này cũng có thể mà."

Tôi gật đầu, căn nhà không lớn lắm, là một người ở. Mở máy tính lên thì giật mình vì các thư mục dày đặc trên màn hình. Tên các thư mục đều là ngày tháng, nhấp thử một cái, đó là video quay lén hẹn hò của một người đàn ông cùng một phụ nữ. Mở một thư mục khác, là một video quay cảnh quan hệ trong xe, theo góc độ thì cũng là quay lén.

Có một cuốn sổ cái nhỏ trên giá sách cạnh bàn máy tính, nó ghi chi tiết các khoản thu nhập, dao động từ 10 ngàn đến 100 ngàn tệ, con số không lớn lắm. Tôi lập tức hiểu ra, những thứ trong máy tính đều là của Sở Phong dùng để tống tiền người khác. Nếu đối phương chịu bỏ tiền sẽ không sao, nếu không bỏ tiền, những thứ này sẽ biến thành tin tức, thêm mắm thêm muối mà công bố ra ngoài.

Gã nhà báo này cũng thật biết làm việc!

QQ của anh ta để chế độ tự động đăng nhập, vừa mở ra thì tiếng tin nhắn báo liên tục, nội dung như sau: "Nhà báo, đưa đoạn video gốc cho tôi đi, tôi trả tiền là được chứ gì?"

"100 ngàn nhiều quá, có thể thương lượng được không, ngàn vạn lần đừng đưa nó cho vợ tôi, nếu không tôi xong đời!"

"Tên khốn, ngày mai ta tìm người giết chết ngươi, rửa cổ cho sạch mà chờ ta!"

"Tôn tử, tiền vào tài khoản rồi đấy, cầm mà mua quan tài cho mẹ ngươi đi! Coi như ta xui xẻo!"

Cả ba chúng tôi đều khó tin vào mắt mình, tôi cười khổ: "Quan hệ xã hội thật phức tạp."

Băng Tâm gật đầu: "Thứ người như vậy, phải bỏ trốn cũng không có gì lạ."

Ngoài ra, màn hình máy tính còn có một client trò chơi và một phần mềm đọc tiểu thuyết, có lẽ là thú tiêu khiển hàng ngày của Sở Phong. Dù có bụng dạ khó lường thế nào đi chăng nữa thì một người cũng cần phải tiêu khiển.

Tôi tiện tay mở phần mềm đọc truyện ra xem thường ngày người này thích đọc cái gì. Hóa ra cũng không cao sang lắm, tất cả đều là tiểu bạch văn đô thị. Có điều anh ta rất tích cực, gần như đều để lại bình luận dưới mỗi bộ truyện:

"Viết cái truyện cứt chó gì vậy? Không có chút logic nào, hồi ta học tiểu học cũng sáng tác lưu loát hơn. Rác rưởi, khỏi đọc!"

"Tác giả, mẹ ngươi chết à? Lúc mấu chốt nhất thì ba ngày không ra chap mới. Ta gửi phiếu yêu cầu thì ngươi nói ngươi bị ốm. Giang Lang Tài Tẫn lại vội vội vàng vàng kết thúc, chúc ngươi

ốm mà chết đi!"

"Ta ghét nhất lúc đang đọc thì bị dạy dỗ, lo mà viết đi, ngươi xem ngươi với kỹ nữ có khác gì nhau không, làm hài lòng khách mới là vương đạo, nghĩ mình cao sang lắm à?"

"Bộ này lúc đầu viết còn được, càng về sau càng rác rưởi, xem ngươi có cuốn nào dễ nhìn hơn không, đồ kém cỏi!"

Tôi lướt qua đọc một chút bình luận, người này thật máu chiến, truyện nào cũng bình luận, mỗi bình luận đều bị một nhóm độc giả phản kích, anh ta cứ như khẩu chiến với quần hùng vậy, có thể nói là bá chủ một phương về tài comment. Có mấy tác giả còn chẳng dám phản bác anh ta, cẩn thận xin lỗi từng chút một.

Tiểu Đào thở dài: "Mặc dù em không thích đọc truyện, nhưng loại người này thật đáng ghét, không biết quý trọng thành quả lao động của người khác."

Tôi giải thích: "Căn cứ vào tâm lý học tội phạm, người thích chỉ trích trên mạng thường là những kẻ loser, ngoài đời phải giả bộ quá lâu, nên cần phát tiết. Tuy nhiên sự thù địch không giống sự đầy hơi dạ dày, càng phát tiết thì càng tích tụ, cuối cùng sinh ra một ảo giác tất cả đều ngu xuẩn, chỉ có ta là IQ cao nhất. Hơn nữa dần đắm chìm trong nó, trở thành một kẻ toxic trên internet."

Tiểu Đào bật cười: "Ha ha phân tích rất sắc bén."

Băng Tâm chỉ màn hình máy tính nói: "Nhìn, lại có cả quyển này."

Trong đống sách điện tử có một quyển trinh thám dài cả ngàn chữ, tôi click chuột, quả nhiên Sở Phong cũng bình luận không ít bên dưới, lời lẽ cay nghiệt chẳng kém.

Tôi không để ý lắm, nhàn nhạt nói: "Hay là tìm xem Sở Phong ở đâu đi." Sau đó mở trình duyệt web, xem lịch sử duyệt web của

anh ta, trang anh ta xem cuối cùng là một trang đặt khách sạn trực tuyến. Thời gian đúng vào ngày anh ta mất tích, tôi thầm nghĩ, có phải là đi gặp ai đó không?

Tiểu Đào nói: "Khách sạn đắt tiền như vậy, chắc là gặp phụ nữ rồi."

Tôi suy đoán: "Ý em nói là anh ta bị lừa tới để trả thù?"

"Kẻ thù của anh ta không ít, bị trả thù cũng là bình thường. Đi, đi xem một chút."

Sau đó chúng tôi tới khách sạn kia, được nhân viên cho biết căn phòng đó đã thanh toán, là thanh toán tự động sau khi hết hạn, tiền đặt cọc không được hoàn lại. Trong phòng vẫn còn một bộ quần áo và CMND, khách không thấy về lấy.

Lập tức chúng tôi thấy sự việc có gì đó không đúng, liền xin trích xuất camera khách sạn. Buổi tối hôm đó Sở Phong ra khỏi phòng, chỉ quay được tới đó.

Chúng tôi ra ngoài hỏi thăm những cửa hàng xung quanh, có một chủ cửa hàng tiện lợi nhớ lại, nói, tối hôm đó anh ta có tới, mua bao cao su, rượu và socola. Nhân viên tiệm khá ấn tượng do anh ta vì không sử dụng được mã giảm giá trên thẻ tín dụng mà mắng nhân viên.

Ra khỏi cửa hàng, tôi nói: "Người này ra ngoài để hẹn hò."

"Sau đó bị người ta bắt?" Tiểu Đào hỏi.

Tôi đứng ở đầu đường nhìn trước nhìn sau, anh ta đi đâu được nhỉ, Tiểu Đào nói: "Hay là tới phân cục ở đây xem một chút."

Chúng tôi đến phân cục tại đó, hỏi xem gần đây có phát hiện thi thể vô danh nào không. Cảnh sát nhớ lại, nói: "Mấy hôm trước có phát hiện một xác nam giới trong tòa nhà cũ. Do trên người

không có CMND nên không xác định được danh tính."

"Đưa chúng tôi đi xem!" Tôi lập tức nói.

Chúng tôi đến phòng giữ xác, bất ngờ phát hiện thi thể trần truồng của Sở Phong đang nằm trên giường sắt. Cơ thể đã cứng đờ, trên người có mấy vết thương do bị đánh, nhưng không thấy ngoại thương trí mạng rõ ràng.

Trông thấy xác của người đang cần tìm, tâm trạng tôi rất phức tạp, không ngờ lại biến thành án hình sự rồi. Tôi hỏi: "Đã khám nghiệm tử thi chưa?"

Cảnh sát trả lời: "Pháp y đã làm xét nghiệm, nồng độ cồn trong máu rất cao, trên người chồng chất vết thương, chúng tôi nghi là do say rượu, đánh nhau dẫn tới tử vong, tuy nhiên chưa lập án."

Tôi nói: "Vụ này giao cho tổ đặc án đi. Phải rồi, mang báo cáo pháp y ra tôi xem chút."

Tôi bước qua kiểm tra cái xác, thời gian chết khoảng 3 ngày trước, trùng với thời điểm mất tích. Bên ngoài da có nhiều chỗ bầm tím, vết xước và cả vết rách, thoạt nhìn thật đúng như là bị đánh.

Tôi ngửi miệng anh ta một cái, sau đó áp tai vào ngực để nghe. Gan có dấu hiệu suy kiệt, tựa như ngộ độc cồn mà chết, nhưng điều bất thường là hệ tiêu hóa không có dấu hiệu mất nước.

Cồn có tính hút nước, cồn tinh khiết trong phòng thí nghiệm, chỉ cần mở nắp ra lập tức sẽ hấp thu hơi nước trong không khí. Cho nên khi uống rượu mạnh sẽ có cảm giác bỏng rát, thực ra đó là nước trong thực quản bị hấp thu, đây cũng là nguyên nhân khi say rượu mà tỉnh dậy sẽ thấy miệng khô, lưỡi khô, đầu óc choáng váng, đó là dấu hiệu cơ thể bị mất nước.

Uống rượu tới mức ngộ độc, lượng rượu phải rất nhiều,

nhưng những dấu hiệu trên cái xác lại có vẻ như anh ta không phải là uống rượu bằng miệng.

Đây rất có thể là một vụ lên kế hoạch mưu sát!

Chương 748: Giết người hàng loạt

Tôi và Băng Tâm thống kê số vết thương trên cái xác, ước chừng có 13 vết do gậy gộc, 6 vết do vật giống xích sắt, ba vết do bị đá, lông trên cổ tay có dấu hiệu bị tróc, có vẻ như là từng bị trói hai tay ra sau lưng bằng băng keo.

Nhìn biểu hiện kháng cự của nạn nhân không khỏi khiến tôi liên tưởng tới án mạng do đánh nhau. Vừa hưng phấn lại vừa bất an, tôi thầm tự nhủ, lẽ nào lại là một vụ án giết người hàng loạt?

Tiếp tục kiểm tra dấu vết trên cái xác, tôi phát hiện thắt lưng nạn nhân có một vết sưng, trên đỉnh vết sưng có một cái nốt rất nhỏ, dùng tay ấn thì máu rỉ ra, có một mùi rượu rất nồng.

Tôi nói: "Thủ đoạn rất cao tay, tiêm cồn vào máu nạn nhân, vừa có tác dụng làm thuốc mê, vừa ngụy tạo ra việc say rượu đánh nhau mà chết."

Băng Tâm hỏi: "Có phải methanol không?"

Tôi khoát tay: "Chắc là không, methanol dù sao cũng là chất độc, tiêm vào cơ thể sẽ khiến hệ thống miễn dịch phản ứng, trên người nạn nhân không có dấu hiệu đó, võng mạc cũng không hoại tử. Huống hồ, tiêm một lượng rượu có nồng độ cao vào cơ thể, sẽ tạo ra gánh nặng to lớn cho gan cũng có thể giết người, hung thủ không cần phải cất công đi kiếm cồn công nghiệp làm gì, chỉ cần tùy ý mua một chai Vodka là đủ."

Tiểu Đào nói: "Nếu vậy, có thể tìm ra đó là loại rượu nào để giúp ích cho việc điều tra không?"

Tôi lắc đầu: "Thành phần của rượu chủ yếu là cồn, nước và một số hương liệu phụ gia, sau khi đi vào cơ thể sẽ bị hấp thu hết. Hơn nữa đã ba ngày nay rồi, hẳn là không phân tích được, trừ khi đó là rượu nho, nhưng theo anh thì lượng cồn trong rượu nho không đủ để giết người."

Đến đây, tôi trình bày ý tưởng của mình, khả năng đây là một vụ giết người hàng loạt. Có ba đặc điểm, hung thủ thích dùng rượu làm thuốc mê, hung thủ có mối hận lớn với nạn nhân, còn nữa, hung thủ đều sắp xếp như có nguyên do hợp lý để đánh lạc hướng cảnh sát.

Lần này, nguyên do là cái phong bì tiền kia, sự kiện ngộ độc thực phẩn vừa xảy ra, gã nhà báo nhận tiền bịt miệng liền mất tích bí ẩn, thoạt nhìn có vẻ hoàn toàn logic.

Băng Tâm suy đoán: "Muội có ý này, hung thủ không phải là một sát thủ chuyên nghiệp chứ? Chẳng những giúp thân chủ giải quyết mục tiêu, còn chuẩn bị sẵn lý do để thân chủ khỏi bị hoài nghi."

Tôi trầm ngâm, phân tích này quả cũng có lý, Tiểu Đào lại nói: "Khả năng không cao, vụ này thủ pháp của hung thủ rõ ràng thuần thục hơn rất nhiều, chỉ có kẻ mới thì mới tiến bộ nhanh như vậy. Huống chi sơ hở trong vụ án cũng không ít, cá nhân em nghiêng về trả thù hơn."

"Trả thù? Trả thù?" Tôi lẩm bẩm: "Liệu không phải có liên quan đến việc cả hai thường ngày thích toxic trên mạng chứ?"

Đây có vẻ là điểm chung duy nhất giữa hai nạn nhân, chúng tôi đương nhiên không thể xem nhẹ, lập tức gọi điện cho Lão Yêu bảo hắn tới một chuyến.

Tôi tiếp tục kiểm tra cái xác, ngón trỏ phải nạn nhân có một vết xước nhẹ, dùng động u chi đồng quan sát thì thấy bên trong có

sợi gì đó, cảm giác như sợi giấy in.

Đây là vết thương lúc còn sống, nạn nhân đã cầm giấy hoặc tiền giấy trước khi chết. Ngoài ra, cả ngón trỏ và ngón cái hai tay anh ta đều có thứ gì đó dinh dính, có vẻ như là miếng dán.

Tôi bảo Băng Tâm lấy mẫu, rút một chút máu, lát nữa sẽ xét nghiệm kiểm tra. Khám nghiệm thi thể xong, tôi đốt một xấp giấy vàng, bảo cảnh sát phân cục mang cái xác lên thị cục, sau đó nhờ cảnh sát viên dẫn xuống hiện trường phát hiện xác.

Nửa tiếng sau chúng tôi đến một tòa nhà cũ, lên tầng 4, cảnh sát viên chỉ một trụ xi măng nói: "Cái xác được phát hiện ở đây, lúc đó anh ta quần áo rách rưới, dưới đất ướt sũng."

"Ướt?" Tôi cau mày: "Là mồ hôi ư?"

"Phải!" Cảnh sát viên gật đầu.

Rượu nồng độ cao đi vào tế bào cơ thể sẽ ép nước trong tế bào ra, toàn thân nóng lên, nhịp tim tăng mạnh, ngoài da toát nhiều mồ hôi, theo tôi kiểu chết này thật vô cùng khổ sở.

Đương nhiên người bình thường uống rượu không dễ uống đến chết, bởi cơ thể con người có chức năng tự bảo vệ, khi không chịu nổi sẽ nôn ói, giảm bớt gánh nặng cho gan, nhưng bị tiêm thẳng vào máu như vậy, có nôn ói cũng không hết, thật là sống không bằng chết.

Cảnh sát chỉ ra bên ngoài, nói: "Khu vực này có mấy thôn, thường xuyên có người hoạt động xã hội, an ninh tương đối hỗn loạn. Mấy năm gần đây đánh nhau chết cũng phải ba bốn người, cho nên chúng tôi xác định người chết này là do say rượu đánh nhau, cứ điều tra cư dân xung quanh."

Tôi cười lạnh: "Hung thủ thật biết chọn nơi ra tay! Hiện trường có lưu lại chứng cứ gì không?"

"Chủ yếu là vật tùy thân của nạn nhân. Phải rồi, chúng tôi còn tìm được một túm lông chó màu đen, qua giám định thì nó là của giống chó English Cocker Spaniel, có điều chắc là do gió thổi tới, không có liên quan tới vụ án." Cảnh sát đáp.

"Lông chó? Lát nữa tổ đặc án sẽ mang toàn bộ vật chứng đi." Tôi nói.

Cảnh sát viên gật đầu.

Tôi đi lòng vòng, khám xét toàn bộ tầng này, bao gồm cả mấy cánh cửa ra vào. Dấu chân trong tòa nhà cũ rất lộn xộn, nhưng tôi phát hiện một dấu chân giống nhau ở mấy chỗ, dấu chân diện tích khá lớn, có vẻ hung thủ rất cao, không phù hợp với lần trinh thán trước của tôi, tiện tay dùng điện thoại chụp lại.

Rời khỏi tòa nhà, Lão Yêu đang thở hồng hộc phi tới, ai oán nói: "Tìm ta có chuyện gì? Không có việc thì đừng gọi ta có được không? Ta không thích ra ngoài làm việc, thanh toán tiền taxi cho ta đi."

Tôi cười cười: "Xin lỗi, có cái máy tính cần ngươi kiểm tra một chút."

Lão Yêu há mồm: "Mang về là được rồi, còn nhất định gọi ta đến, sai người khác quen rồi hả."

Chờ hắn thôi kêu ca, tôi mới nói lại tình hình, Lão Yêu ơ hờ gật đầu: "Được được, giao cho ta."

Chúng tôi lần nữa quay lại chỗ ở của Sở Phong, Lão Yêu tháo ổ cứng máy tính, tôi cầm cuốn sổ cái lật xem, lúc tới một trang nọ, nói: "Băng Tâm, muội với Lão Yêu về trước đi, ta có việc cần xử lý."

Sau khi hai người rời đi, căn nhà tạm thời bị cảnh sát niêm phong. Tôi cùng Tiểu Đào quay loại tòa soạn, phóng viên Lý vừa

gặp thì la lên: "Sao hai người lại quay lại, tìm được người chưa? "

"Tìm được rồi, anh ta cung cấp một số thông tin quan trọng. Anh ta nói, khoản tiền bịt miệng kia là anh nhận." Tôi bình tĩnh nói.

Cạch một tiếng, ly trà trên tay phóng viên Lý rơi xuống đất vỡ tan, sắc mặt anh ta đại biến, hốt hoảng nói: "Anh ta...anh ta ngậm máu phun người. Tôi chưa từng lấy tiền bịt miệng, tiểu tử này nhân phẩm ra sao cả tòa soạn đều biết."

Tôi cười lạnh một tiếng, đưa cuốn sổ cái của Sở Phong cho anh ta nhìn, trên đó không hề đề cập tới khoản tiền bịt miệng kia, hơn nữa trong máy tính của Sở Phong, tôi để ý những thứ Sở Phong quay hay chụp lén hơn nửa là các cá nhân trong xã hội. Trong nhà chỗ nào cũng có báo chí, tùy tiện tìm một tờ là biết, hai người mặc dù đều phụ trách mảng xã hội, nhưng Sở Phong nghiêng về các tin tệ nạn, còn giao thiệp với công ty lớn vẫn là phóng viên Lý.

Kết hợp với thái độ bất thường của anh ta lần đầu gặp mặt, câu trả lời đã rõ, tôi nói: "Tiền bịt miệng là anh nhận, sau khi Sở Phong mất tích, anh thuận nước đẩy thuyền, đổ hết lên đầu anh ta đúng không?"

Phóng viên Lý sợ đến phát run, mồ hôi vã ra như tắm: "Đồng chí cảnh sát, nhận khoản tiền này tôi hối hận muốn chết, là do gã giám đốc xí nghiệp cứ cố nhét cho tôi, nào biết mấy hôm sau thì xảy ra vụ ngộ độc. Tôi thật oan quá đi, xin hỏi tội của tôi phải xử mấy năm?"

Tôi cười cười: "Không sao, luật phát không có chế tài xử tội vô liêm sỉ!"

Chương 749: Tin nhắn của người chết

Tôi hỏi phóng viên Lý: "Khoản tiền anh đặt trong ngăn kéo của Sở Phong là tiền nhận để bịt miệng?"

Phóng viên Lý ấp úng, tôi lạnh lùng nói: "Chuyện đã đến nước này, đừng che giấu nữa!"

"Số tiền đó là người khác bỏ vào..."

Tôi và Tiểu Đào giật mình, hỏi người đó là ai, phóng viên Lý lắc đầu một cái, kể cho chúng tôi chuyện đã xảy ra.

Hóa ra trước hôm Sở Phong mất tích một ngày, phóng viên Lý ở lại tòa một mình đến tối để soạn báo, trong lúc mệt mỏi, đặt đồng hồ báo thức rồi ngủ gục một giấc.

Anh ta luôn ngủ rất nông, đột nhiên nghe tiếng mở ngăn kéo liền tỉnh dậy, trông thấy một bóng đen đang mở tủ của Sở Phong. Tại sao nó là bóng đen, bởi vốn trong phòng này không bật đèn, chỉ có ánh sáng mờ mờ hắt vào từ cửa sổ.

Phóng viên Lý sợ hãi, người kia rút ra một con dao, ra hiệu cho anh ta không được lên tiếng, nói: "Muốn sống thì đừng mở miệng!" Giọng nói cố ý nén lại, nghe rất âm trầm.

Bỏ đồ vào ngăn kéo xong, người kia bỏ đi, phóng viên Lý sững sờ rất lâu mới dám cử động. Anh ta đi tới xem thì thấy trong ngăn kéo là một phong bì tiền, không biết là chuyện gì.

Sau đó phóng viên Lý chạy đi kiểm tra cổng ra vào, ở tòa soạn

yêu cầu nhân viên phải quét vân tay mới mở được cửa, người ngoài không vào được. Trên bảng hiển thị của máy quét vân tay, người vừa vào là Sở Phong.

Anh ta liền gọi điện cho Sở Phong, lại không kết nối được, cầm điện thoại định báo cảnh sát thì lại do dự. Bởi thường ngày anh ta cũng không ít lần nhận tiền bịt miệng, vạn nhất chuyện này có liên quan gì, bị dính vào thì xong!

Anh ta quyết định theo dõi xem sao, hôm sau Sở Phong không tới cơ quan, rồi lại xảy ra chuyện ngộ độc thực phẩm, mọi người bận tối mặt tối mũi, không có thời gian để ý đến Sở Phong.

Đến ngày thứ ba, Sở Phong vẫn không tới cơ quan, phóng viên Lý lờ mờ hiểu ra, nhất định tiểu tử này bị người mà hắn đắc tội trả thù, bởi vậy liền thuận nước đẩy thuyền, đổ luôn lên đầu Sở Phong vụ nhận tiền bịt miệng.

Nghe xong, tôi đại khái đã hiểu, cũng như những lần trước, hung thủ để lại 'manh mối', chờ đợi cảnh sát phát hiện. Thường ngày Sở Phong tống tiền không ít người, cảnh sát phát hiện khoản tiền này trong ngăn kéo của anh ta, tất nhiên sẽ lần theo hướng đó, lãng phí tinh lực.

Kết quả, với sự 'trợ giúp' của phóng viên Lý, khoản tiền này biến thành tiền ém miệng của xí nghiệp thực phẩm, Sở Phong mất tích thì biến thành sợ tội bỏ trốn.

Tiểu Đào chế giễu: "Anh thật biết bịa chuyện đấy, lời nói dối như vậy mà cũng dám nói ra!"

Phóng viên Lý hốt hoảng: "Tôi...tôi cũng vì tự vệ, đừng để bụng, nếu việc xí nghiệp thực phẩm vỡ lở ra, công việc tôi không giữ được, trong nhà còn có vợ con..."

"Được rồi được rồi, chúng tôi cũng chẳng có thời gian quan

tâm chuyện này!" Tiểu Đào cắt lời anh ta.

Tôi hỏi: "Thường ngày Sở Phong là người thế nào, có thích gây gổ với người khác không?"

Phóng viên Lý đáp: "Nếu anh không quen biết, sẽ cảm thấy anh ta là một người rất lễ độ, hòa nhã. Nhưng trong thâm tâm anh ta lại hoàn toàn ngược lại, người này lòng dạ nhỏ nhen, suốt ngày mắng này mắng nọ, anh không thấy mạng xã hội anh ta dùng đâu, là một kẻ ngỗ ngược, tôi còn thấy ghét."

"Có vì thế mà đắc tội ai không?" Tôi hỏi.

"Nhiều rồi! Anh ta ngày nào chả lên mạng chửi người ta, có người còn đòi làm thịt. Tuy nhiên anh ta rất cẩn thận, chưa bao giờ tiết lộ thông tin cá nhân, ảnh đại điện cũng không đăng, cho nên có thể nói mặc dù kẻ thù không ít, thực tế lại chẳng có mấy ai." Phóng viên Lý nói.

Tôi gật đầu: "Cám ơn anh đã hợp tác. Phải rồi, nếu cái người lẻn vào tòa soạn hôm đó xuất hiện trước mặt, anh có nhận ra được không?

"Không biết, cứ thử thôi, tôi hy vọng có thể hợp tác với cảnh sát phá án. Đúng rồi, Sở Phong bị bắt, anh ta có được quay lại tòa soạn không?" Phóng viên Lý hỏi.

Tôi và Tiểu Đào trao đổi ánh mắt, nàng lạnh lùng nói: "Anh ta bị giết, chúng tôi đang điều tra!"

"Hả!" Phong viên Lý cả kinh ngồi phịch xuống ghế, chúng tôi thì rời tòa soạn.

Lời phóng viên Lý nói ăn khớp với những manh mối tạm thời đang có. Ngón trỏ và ngón cái của Sở Phong có vết dính, chứng tỏ có người từng lấy mẫu vân tay của anh ta. Nhưng có một điểm nghi vấn, lúc đó hung thủ bị phóng viên Lý bất gặp, tại sao không

chọn diệt khẩu?

Tôi và Tiểu Đào thảo luận, nàng nói: "Em cảm thấy hung thủ lần này rất thần thông quảng đại, luôn nắm được thông tin của nạn nhân trước thời hạn. Có lẽ hắn từng làm điều tra viên, biết được phóng viên Lý hai tay chẳng sạch sẽ gì."

"Thần thông quảng đại đến như vậy sao?" Tôi thầm tỏ ra nghi ngờ, có điều đây chỉ là một chi tiết nhỏ trong vụ án.

Chạy cả buổi, tôi và Tiểu Đào tìm chỗ ăn tạm bữa trưa, sau đó lái xe quay về thị cục. Băng Tâm sang bên trung tâm vật chứng, giám định được sợi trên ngón tay nạn nhân là giấy, hẳn là ấn phẩm in ấn, khả năng cao là sách vở.

Trong vụ án đầu tiên, chúng tôi cũng phát hiện vết tích sách vở ở hiện trường, điều này càng làm tăng khả năng đây là vụ giết người hàng loạt.

Ngoài ra, trong máu nạn nhân có rượu nồng độ cao, liều lượng vừa đủ để trung khu vận động mất điều khiển, nhưng không tới mức mất đi thần trí.

Bên kia Lão Yêu cũng tìm được những chỗ mà hai nạn nhân đồng thời xuất hiện, tổng cộng 3 nơi. Thứ nhất là lần chống hàng Nhật tràn vào mấy năm trước, có một lời kêu gọi mọi người hãy yêu nước có lý trí, đập phá xe người khác là vi phạm pháp luật. Hai người này nhảy vào điên cuồng mắng chửi người kia là hán gian, là giặc bán nước, là con của diễn viên JAV...lời lẽ thô tục khiến người đọc cảm thấy vô cùng ghê tởm.

Tôi thuận miệng hỏi một câu: "Hai anh hùng bàn phím này có quen biết nhau không?"

Lão Yêu nói: "Comment ai người đấy mắng, hai tên không hề trao đổi với nhau."

"Há, hai vua không gặp nhau ư?" Tôi bật cười.

Lần thứ hai cùng nhau xuất hiện là một ngôi sao bị người đại diện đội mũ xanh (cắm sừng). Bọn họ nhảy vào weibo của người đại diện mắng chửi tưng bừng. Chửi chưa đã, họ lại nhảy vào weibo của vợ ngôi sao kia chửi, chửi rất hăng, nếu không biết thân phận bọn họ, tôi còn nghĩ họ là những seeder chuyên nghiệp được người khác thuê.

Lần xuất hiện đồng thời thứ 3, cả hai đều là độc giả của Thiên Ngôn Thắng Đao. Hàng ngày đều nhảy vào bình luận, dẫn dắt nội dung, cốt truyện chỉ cần hơi không theo ý của họ là lập tức chửi truyện rác rưởi, cứ như bộ truyện đó được viết ra vì hai người họ vậy.

Vừa nhắc tới tác giả Thiên Ngôn Thắng Đao, tôi bỗng trầm mặc, trong lần mắng chửi người kêu gọi và người đại diện lần trước, lượng người tham gia tương đối đông, thời gian cũng tương đối dài, khả năng liên quan tới vụ án khá nhỏ.

Có khi nào, cái chết của bọn họ liên quan tới phần bình luận dưới bộ truyện này không?

Loại bỏ tất cả những khả năng không thể, chỉ còn lại khả năng duy nhất này. Lần đầu tiên vụ án lộ ra ý nghĩa đằng sau nó, tôi hỏi: "Nếu người chết là những người chửi bới bộ truyện này, vậy nạn nhân tiếp theo sẽ là ai?"

Lão Yêu thao tác bàn phím, đưa ra một danh sách: "Nếu không ngoài dự đoán, tiếp theo sẽ đến phiên người này, xết hạng 3 trong những người chửi bới, Lân Hỏa P7!"

Chương 750: Tay tác giả cường đại

Hai nạn nhân đều toxic trong bộ truyện này rất nhiều, vậy phải chăng hung thủ là tác giả bộ truyện? Dù sao anh ta cũng là đối tượng bị chửi bới.

Tôi hỏi Lão Yêu: "Có profile của Thiên Ngôn Thắng Đao không?"

Lão Yêu gõ phím một cái, đọc cho chúng tôi nghe: "Thiên Ngôn Thắng Đao, tên thật là Mộ Dung Tiểu Lỗi, người Nam Giang, sinh năm 1980. Tốt nghiệp khoa tâm lý học tội phạm, lập chí làm cảnh sát hình sự, nhưng vì lý do sức khỏe, bị bệnh tim bẩm sinh nên không đạt ước nguyện. Đã từng làm rất nhiều công việc, sau 30 tuổi mới bắt đầu viết sách. Chủ đạo là truyện trinh thám, được mệnh danh là John Karl của Trung Quốc. Tác phẩm tiêu biểu: Truy Hung Hệ Liệt, đã được chuyển thể thành phim truyền hình. Chủ trương cá nhân hắn là Trinh Thám Đã Chết. Theo hắn thì phương pháp điều tra của hình sự hiện nay đã lỗi thời, cần phải đổi mới."

"Tình trạng hôn nhân thì sao?" Tôi hỏi.

"Đã kết hôn, có một đứa con trai." Lão Yêu đáp.

Tôi đang suy nghĩ thì Băng Tâm xen vào: "Tống Dương ca ca, không phải huynh đang nghi ngờ Thiên Ngôn Thắng Đao đấy chứ, anh ta chỉ là một tác giả thôi mà?"

Tôi cười nói: "Công việc của chúng ta là phải nghi ngờ tất cả mọi người. Xét 3 vụ án mạng vừa rồi, hung thủ có thời gian tự do, rất có khả năng là một tác giả hoặc hộ kinh doanh cá thể. Bên

cạnh đó hắn còn có một đặc điểm rất quan trọng, đó là giỏi bịa chuyện. Hai điểm này, chẳng phải rất phù hợp với Thiên Ngôn Thắng Đao sao?"

Tiểu Đào đứng dậy: "Có cần đi hỏi thăm một chút không?"

Tôi nói: "Trước khi đến hỏi thăm thì tìm hiểu về anh ta đã, Lão Yêu, gửi một phần truyện anh ta viết cho ta."

Lão Yêu kinh ngạc nhìn tôi: "Ngươi đang nói gì đấy? Down app về mà đọc, tốn có mấy đồng, người ta viết sách khó khăn biết bao."

Tôi xấu hổ cười cười: "Đúng đúng, ủng hộ bản chính. Hôm nay đừng làm gì nữa, đọc truyện đi."

Chúng tôi down app về, đọc cuốn truyện trinh thám này, tôi kinh ngạc nhân ra, nhân vật chính tên là Lý Dương, một sinh viên đại học làm cố vấn cho cảnh sát. Những vụ án đã phá bao gồm bánh bao nhân thịt người, ma cà rồng hút máu, ngôi nhà ma, y tá hạ độc ....

Tiểu Đào nhắn tin cho tôi: "Những vụ án này có phải tương tự với án chúng ta đã phá không?"

Tôi trả lời: "Đúng, rõ ràng anh có thể cảm giác được, nhân vật chính có bóng dáng của anh. Đây là mấy vụ án đã được công bố ra bên ngoài, nhưng không nhắc cụ thể tên anh. Xem ra anh ta luôn đi góp thông tin liên quan đến anh, lợi dụng mối quan hệ của mình với đội cảnh sát, cộng thêm trí tưởng tượng để mô tả lại hiện trường vụ án."

Hóa ra tay tác giả này hiểu rõ về tôi như vậy, cảm giác bị người khác theo dõi này khiến người ta sợ hãi!

Tiểu Đào châm chọc: "Tuy nhiên nhân vật Lý Dương này, đẹp trai hơn anh rất nhiều, vừa nhanh nhẹn, vừa giỏi võ, rất đa năng."

Tôi trả lời: "Nghệ thuật phóng đại mà, phá án thực tế nào có kích thích như vậy."

Tôi lướt đọc nhanh như gió, vèo cái đã xong một phần, bộ truyện dài 160 vạn chữ, kết thúc một vụ án mạng. Ở vụ án này, một người bên cạnh nhân vật chính hi sinh vì nhiệm vụ, nhìn cũng biết đang mô tả Tôn Lão Hổ. Tin tức này không công khai với bên ngoài, xem ra Thiên Ngôn Thắng Đao tốn không ít công sức để tìm hiểu về tổ đặc án.

Nhưng khổ tâm là vậy mà vẫn có những độc giả không tôn trọng, Ngụy Vĩnh Sinh mắng: "Đầu người toàn là cứt sao? Một cảnh sát lợi hại như vậy, nói bị giết là bị giết liền, chẳng có chút logic nào. Ta khinh bỉ nhất là cưỡng ép tình tiết để giết chết nhân vật, rác rưởi, khỏi đọc!"

Tiếp sau đó là bình luận của Sở Phong: "Tình tiết hoang đường không chịu nổi, cốt truyện hoàn toàn là bịa đặt, thật sỉ nhục IQ của đại gia đây. Tôi đề cử cho mọi người một bộ khác, hay gấp vạn lần bộ này!"

Ngày tháng bình luận của hai người là hai ngày trước khi vụ án thứ nhất xảy ra. Ngoài ra còn có thêm vài comment nữa, lời lẽ cũng thậm tệ không kém.

Viết tiểu thuyết về quá trình phá án, nếu cho tội phạm quá lợi hại, đám toxic sẽ nhổ nước bọt nói không thực tế, nhân vật chính IQ quá thấp. Nếu cho nhân vật chính lợi hại, đám toxic lại nhổ nước bọt nói tội phạm quái gì lại kém như vậy, nhất định là không biết viết truyện, kết thúc đi cho rồi.

Đọc đến cuối cùng, tôi bất giác bật cười, đây đúng là Trư Bát Giới soi gương, ngoài kia đều không phải là người.

Với cách nhìn của một người trong nghề, rất nhiều tình tiết phá án trong truyện này được dựng lại rất hợp lý, phác họa tâm lý

tội phạm cũng vô cùng chân thực. Điều khiến người ta càng thích thú đó là thiết kế thủ pháp phạm tội của hung thủ, hoàn toàn có thể thực hiện ở ngoài đời.

Hơn nữa, từ những câu chữ có thể thấy, tác giả rất am hiểu về phản trinh thám, giám định vết tích, kỹ thuật hacker. Chỉ cần điều kiện cho phép, anh ta hoàn toàn có thể biến thân thành một tội phạm đỉnh cao.

Đứng trên lập trường mà suy nghĩ, bản thân dốc hết tâm huyết viết ra tác phẩm, bị một đám toxic tùy tiện phủ nhận, dĩ nhiên là rất tức giận. Mặc dù tôi không viết sách, nhưng trong tâm mỗi người đều có một khoảng bất khả đụng chạm, đó là giá trị của bản thân bị phủ nhận và giẫm đạp.

Động cơ, năng lực, điều kiện kinh tế, thời gian gây án, tất cả đều phù hợp với Thiên Ngôn Thắng Đao, lòng tôi bất an thầm nghĩ, chẳng lẽ hung thủ là anh ta thật sao?

Cả ngày tôi đọc bộ truyện này, cơm cũng chả buồn ăn, đọc xong thì trời đã tối. Cầm điện thoại nhắn mấy tin, bảo Lão Yêu mau tìm profile của Lân Hỏa P7, sau đó bố trí cảnh sát mặc thường phục giám sát anh ta, một giây cũng không rời, vừa là bảo vệ, vừa là dụ rắn ra khỏi hang.

Bên cạnh đó, tôi sẽ cùng Tiểu Đào đi thăm Thiên Ngôn Thắng Đao một chút. Nửa tiếng sau chúng tôi tới nhà anh ta, một căn biệt thự độc lập, Tiểu Đào đứng ngoài cổng mà suýt xoa: "Có thể ở một căn nhà lớn như vậy, chắc kiếm được nhiều tiền nhuận bút lắm đây."

Một người phụ nữ trung tuổi ra mở cửa, Tiểu Đào đưa giấy chứng nhận, cô ta thấy cảnh sát thì chẳng có chút căng thẳng nào, hỏi: "Đồng chí cảnh sát đó à? Chồng tôi đang làm việc trong thư phòng, lúc làm việc anh ấy không cho phép bất kỳ ai quấy rầy. Hai người vào nhà ngồi chờ một lát đi."

Tôi cười: "Thì ra là Mộ Dung phu nhân, thất kính. Chúng tôi phải chờ bao lâu nữa?"

"Khoảng nửa tiếng, chồng tôi có một thói quen, cứ hai tiếng lại ra ngoài một chút, bác sĩ nói ngồi lâu không tốt cho bệnh tim của anh ấy."

"Được!" Tôi nói: "Phu nhân, thường có cảnh sát đến tìm chồng cô à?"

Mộ Dung phu nhân cười cười: "Không ít cảnh sát là Fan trung thành của anh ấy, quan hệ rất thân thiết, nên thường tới tìm, tôi đã quen với chuyện này rồi."

Mộ Dung phu nhân lễ phép điều độ, phong thái thướt tha, chắc là xuất thân gia giáo. Tôi để ý chiếc nhẫn trên tay cô ta đã mòn rất nghiêm trọng, chứng tỏ đeo nhiều năm rồi. Bên cạnh đó, cứ mỗi khi nhắc đến Thiên Ngôn Thắng Đao, cô ta luôn bất giác mỉm cười, những chi tiết này cho thấy, hẳn là cô ấy rất tự hào về chồng mình.

Chúng tôi được dẫn vào phòng khách xa hoa, rõ ràng là một tác giả rất nổi tiếng, nhưng trong phòng khách không có bất kỳ thứ gì để quảng cáo về danh tính của anh ta. Một cậu bé chừng 10 tuổi đang chơi ô tô, thấy chúng tôi vào nó nhanh nhảu la lên: "Chào cô, chào chú!"

Mộ Dung phu nhân vẫy tay: "Đồng Đồng, về phòng chơi đi, cha có khách."

Thằng bé lễ phép vâng dạ, liền đi. Mộ Dung phu nhân ra ngoài pha trà, Tiểu Đào cười nói: "Trẻ em thật đáng yêu!"

Tôi nói: "Em cũng muốn có à?"

Tiểu Đào chọc vào bụng tôi một cái: "Tích cực như vậy từ khi nào thế!"

Chương 751: Sherlock Holmes

Trong lúc chờ đợi, Mộ Dung phu nhân ngồi tiếp chuyện chúng tôi. Họ kết hôn đã được 10 năm, lúc quen nhau, Mộ Dung Tiểu Lỗi còn là một tác giả nhỏ chưa có danh tiếng gì. Mộ dung phu nhân là giám đốc nhà xuất bản, mến mộ tài hoa của anh ta nên mới kết duyên.

Cuộc hôn nhân này ban đầu vấp phải sự phản đối của người nhà. Cha của Mộ Dung phu nhân muốn tìm một nhà môn đăng hộ đối, sau này mới có thể hạnh phúc viên mãn. Lúc đó một lòng muốn lấy nhau, cả hai đã suýt thì bỏ trốn.

Thời gian đã chứng minh Mộ Dung phu nhân không nhìn lầm, sau đó Mộ Dung Tiểu Lỗi quả thật đã thành danh, dĩ nhiên quan trọng nhất là tình cảm của cả hai như keo như sơn.

Tiểu Đào cầm ly trà, nói: "Thật khiến người ta hâm mộ, một gia đình viên mãn."

Mộ Dung phu nhân cười: "Cũng phải cám ơn ông trời đã cho tôi gặp anh ấy."

Chợt tôi để ý trên giá có một bức ảnh, là hai vợ chồng chụp lúc đi du lịch. Căn phòng phía sau viết chữ Sherlock Holmes, Mộ Dung Tiểu Lỗi ăn mặc y chang Sherlock Holmes, khoác áo choàng ngắn, đội mũ nồi, trên tay còn có tẩu thuốc.

Đột nhiên tôi minh bạch một điều, hai vật chứng xuất hiện ở hiện trường, tờ giấy viết tên 4 người chẳng phải là vụ bốn chữ ký? Túm lông chó kia chẳng phải là vụ chó Basque Virginia sao?

Thấy tôi xem bức ảnh, Mộ Dung phu nhân đi tới nói: "Đây là

nhân dịp mấy năm trước chúng tôi tới London du lịch, căn phòng này nghe nói là nơi Sherlock Holmes đã từng ở. Chồng tôi rất sùng bái Sherlock Holmes nên đã thuê quần áo để chụp bức ảnh này."

Tiểu Đào nhíu mày: "Nơi Sherlock Holmes từng ở? Chẳng phải ông ta là nhân vật hư cấu sao?"

"Thế à? Tôi không rõ lắm." Mộ Dung phu nhân đáp.

Tôi giải thích: "Số 221b đường Baker là nơi ở của Sherlock Holmes trong tiểu thuyết. Vì nhân vật này quá nổi tiếng nên nhiều người tới London du lịch đều đến đó thăm quan, rồi dần dần nó trở thành một nơi thắng cảnh."

Mộ Dung phu nhân cười cười: "Thì ra là như vậy, tôi còn cứ tưởng Sherlock Holmes là nhân vật có thật cơ đấy."

"Bà xã, ai đến chơi vậy?"

Cánh cửa phòng bên mở ra, Mộ Dung Tiểu Lỗi mặc đồ ở nhà bước sang, tay cầm một tẩu thuốc bằng gỗ được chế tác tinh xảo. Trông thấy chúng tôi, hai mắt anh ta sáng lên: "Ai da, khách hiếm khách hiếm. Không ngờ Tống đại thần thám và Hoàng tiểu thư lại đích thân đến viếng thăm. Bà xã, có biết đây là ai không? Là người mà tôi luôn nói là Tống Từ đương thời, thần thám Tống Dương đấy."

Mộ Dung phu nhân kinh ngạc trợn to mắt: "Ai da thất kính quá. Chồng tôi thường nhắc đến anh hàng ngày."

"Mau chuẩn bị bữa tối...không, gọi điện kêu nhà hàng Yến Phủ làm một bàn tiệc rượu ngon nhất tới đây." Mộ Dung Tiểu Lỗi la lên.

Tôi vội xua tay: "Không cần đâu, chúng tôi nói mấy câu rồi đi thôi."

Mộ Dung Phu Nhân nói mình đi bổ trái cây rồi ra ngoài, Tiểu Lỗi ngồi xuống sofa, chìa hộp xì gà ra cho tôi. Tôi giơ tay từ chối, anh ta cười hỏi: "Vô sự bất thượng Tam bảo điện, hai vị tìm tôi có việc gì?"

Tôi vốn muốn nói điều tra vụ án, nhưng lời đến cổ họng lại nuốt xuống: "Muốn nhờ anh giúp một tay, phân tích một vụ án mạng."

Mộ Dung Tiểu Lỗi châm thuốc nói: "Đây thật là vinh hạnh! Vụ án nào mà lại làm khó được Tống đại thần thám, nói thử nghe xem nào."

Tôi dùng một cách khách quan nói về hai vụ án mạng, không nói họ là những anh hùng bàn phím. Kể xong, hỏi: "Theo anh thì hai án mạng này, hung thủ sẽ là người như thế nào? Động cơ là gì được?"

Mộ Dung Tiểu Lỗi suy tư, toàn bộ quá trình tôi đều quan sát cử chỉ nét mặt anh ta, biểu hiện rất tự nhiên. Tự hỏi chốc lát, anh ta nói: "Hai vụ án này thoạt nhìn không có liên hệ gì, nạn nhân cũng không xuất hiện cùng nhau, nhưng Tống đại thần thám vừa nói, hung thủ 'là người như thế nào', cho thấy các anh đã nhận định đây là một vụ giết người hàng loạt. Tống đại thần thám, có phải anh đang giấu diếm điều gì, định thử tôi sao?"

Tiểu Đào tỏ ra rất kinh ngạc, tôi cũng giật mình, không rõ anh ta nhạy bén hay là biết nội tình trong chuyện này, anh ta nói tiếp: "Hai người tới tìm tôi, hẳn là hơn phân nửa vì nghĩ tôi có liên quan đến vụ án đúng không?"

Đã nói thế thì tôi cũng chẳng cần giấu diếm nữa, mỉm cười: "Không sai, nói ra có lẽ anh không tin, hai nạn nhân đều là độc giả của anh..."

Tôi đọc ID name của hai nạn nhân, nghe xong anh ta gật đầu:

"Tôi có ấn tượng, họ thường có những lời lẽ cay độc, đưa ra những bình luận khó nghe. Cho nên hai người mới đến tìm tôi, không phải là đang hoài nghi tôi gây ra đấy chứ?"

Nói rồi Mộ Dung Tiểu Lỗi ung dung cười.

Tôi nói: "Tôi nghĩ hoài nghi cũng không phải hành động mạo phạm. Thói quen của tôi là giả thiết một người là hung thủ, rồi dần dần điều tra."

"Hiểu hiểu, đây là công việc của hai người mà." Mộ Dung Tiểu Lỗi đáp.

"Tôi hỏi trực tiếp một chút, ngày 24 tháng 12, khoảng 9h đến 12h đêm; ngày 26 tháng 12, từ 8h sáng đến 12h trưa; và ngày 28 tháng 12, sau 10h tối, anh đang làm gì?"

Mộ Dung Tiểu Lỗi chậm rãi nói: "Tống đại thần thám, anh có nhớ bữa sáng mấy hôm trước mình ăn gì không?"

Tôi biết anh ta muốn nói gì, cũng đã dự liệu sẵn, không lên tiếng, Tiểu Lỗi nói tiếp: "Buổi tối mấy hôm trước đang làm gì, làm sao tôi nhớ rõ được, nếu tôi nói thẳng mình có chứng cứ ngoại phạm thì thật đáng ngờ. Nhưng thực sự sinh hoạt của tôi rất có quy luật, chiều và tối đều làm việc, buổi trưa thì tranh thủ đọc sách. Nếu không tin anh có thể hỏi bà giúp việc nhà tôi."

"Cho tôi tên và phương thức liên lạc của bà ấy." Tiểu Đào lấy sổ tay ra.

Sau khi ghi lại, tôi nói: "Chúng ta nói chuyện vậy, theo anh thì tại sao hai độc giả này lại bị giết? Hiện trường tìm được dấu vết tương tự như sách vở, chứng minh hung thủ từng tiến hành nghi thức nào đó với họ, làm sao để biết?"

"Nếu chuyện này xuất hiện trong nội dung cốt truyện của tôi, tôi có mấy lời giải. Thứ nhất, đây là do tôi làm, theo tôi thì là một

chuyện không hề bất ngờ. Thứ hai đây là một vụ ngụy tạo giết người hàng loạt, người hung thủ thực sự muốn giết chỉ có một, hắn cố ý làm ra như vậy để đánh lạc hướng điều tra. Thứ ba, là một vụ giết người hàng loạt thật, hung thủ là người rất ghét kiểu người này, có thể là một độc giả của tôi." Mộ Dung Tiểu Lỗi phân tích.

Tôi hỏi: "Vậy anh có khoảng bao nhiêu độc giả?"

"Hơn 30 vạn."

Tôi cười: "Vậy chúng ta đi từ dễ đến khó. Giả sử là đáp án thứ nhất, hiện có một bằng chứng chứng minh hung thủ là một người rất sùng bái Sherlock Holmes, hắn..."

Mộ Dung Tiểu Lỗi rất nghiêm túc lắng nghe, mắt tôi theo dõi từng chi tiết trên mặt anh ta, nói tiếp: "Trên mỗi cái xác nạn nhân, hắn đều khắc một câu danh ngôn của Sherlock Holmes."

Nét mặt bình tĩnh của Mộ Dung Tiểu Lỗi chợt tỏ ra chán ghét, tay cầm điếu xì gà khẽ siết chặt. Tôi cố tình bẻ cong tình tiết vụ án, chính là để bắt được cái biểu tình thất vọng lóe lên rồi vụt tắt này của anh ta.

Kết quả không làm tôi thất vọng, anh ta biết tôi đang nói dối!

Chương 752: Bốn chữ ký

Mộ Dung Tiểu Lỗi cố gắng trấn tĩnh lại, cười hỏi: "Trên người nạn nhân khắc câu gì?"

Tôi làm ra vẻ đang nhớ lại, nói: "Nạn nhân thứ nhất là...'loại bỏ tất cả những khả năng không thể, cho dù không còn khả năng nào, đó vẫn là sự thật!' "

Mộ Dung Tiểu Lỗi gật đầu: "Trích từ vụ Bốn Chữ Ký."

"Nạn nhân thứ hai là: Bạn chỉ đang nhìn chứ không phải đang quan sát, hai người khác nhau rất rõ ràng!"

"A scandal in Bohemia!"

"Xem ra anh rất thích Sherlock Holmes?"

"Ừ!" Mộ Dung Tiểu Lỗi cười: "Theo tôi cuốn Sherlock Holmes mở ra một kiểu suy luận tiên phong, là một ngọn núi không thể vượt qua. Tống đại thần thám có thích không?"

Tôi đáp: "Tuyển tập thám tử Sherlock Holmes là cuốn tôi thích đọc nhất hồi đi học, cũng là bộ phim trinh thám duy nhất mà tôi từng xem."

Mộ Dung Tiểu Lỗi tỏ ra hài lòng: "Có chung sở thích. Như vậy, nếu trên người nạn nhân có chữ viết, giám định nét chữ chẳng phải sẽ tìm ra hung thủ nhanh hơn sao, còn tìm tôi làm gì?"

Tôi liền cứng họng, câu chuyện thuận miệng bịa ra đã bị anh ta nhìn thấu sơ hở trong nháy mắt. Để ý ánh mắt Mộ Dung Tiểu Lỗi, anh ta không chỉ đang nhìn mặt tôi, mà còn theo dõi thoáng

qua hai tay tôi nữa. Người này quả thật đúng như tin đồn, rất giỏi quan sát và phân tích tình huống.

Tôi chẳng còn cách nào khác hơn ngoài việc trả lời: "Không có mẫu đối chiếu."

"Tôi có thể tự chứng minh mình trong sạch!" Nói rồi anh ta đi vào phòng, lấy một quyển sách và cái bút, viết viết mấy chữ lên đó: "Kính tặng Tống Dương, chúc phá án thuận lợi." Sau đó ký tên đưa cho tôi, tôi cảm ơn một tiếng rồi nhận lấy.

Chợt điện thoại rung lên một cái, tôi dùng mắt ra hiệu cho Tiểu Đào, nói: "Không quấy rầy anh làm việc nữa, chúng tôi đi đây."

Mộ Dung Tiểu Lỗi đứng dậy hỏi: "Không ở lại dùng cơm sao?" Miệng nói lời khách khí, nhưng động tác lại là tiễn khách, có thể nhìn ra được anh ta không muốn giữ chúng tôi lại.

Tôi nói: "Bận lắm, để hôm khác ghé thăm."

Mộ Dung Tiểu Lỗi tiễn chúng tôi ra tận cửa, nói vài câu hàn huyên rồi vào nhà. Tiểu Đào hỏi: "Anh vừa thử thăm dò hắn à? Sao không điều tra thêm, biết đâu anh ta lộ ra chân tướng?"

Tôi không khỏi thở dài: "Anh ta rất thông minh, am hiểu tội phạm học, có thể nói là một Sherlock Holmes phương đông. Bởi vậy những thủ đoạn điều tra thông thường không có tác dụng. Huống chi về trình tự điều tra, chúng ta hiện giờ không có quyền lục soát, chuyến này chỉ coi như là lên núi động hổ mà thôi."

Tiểu Đào thất kinh: "Lên núi động hổ? Nói vậy là anh đã nhận định anh ta là hung thủ?"

Tôi cười cười: "Còn chưa chắc lắm, thực ra vừa rồi anh mới làm động tác nhỏ. Tôi lấy điện thoại ra, tin nhắn vừa gửi tới là của Lão Yêu, hắn chỉ gửi một bàn tay giơ ngón cái. Tôi rep lại: "Tra

được chưa?"

"Tra được rồi!" Lão Yêu nhắn.

"Ok, ra ngoài ăn cơm đi, ta mời." Tôi cao hứng.

"Được được, đến nhà hàng lẩu Trùng Khách đối diện thị cục nhá. Tối nay ta không làm thịt ngươi không được."

Cất điện thoại, tôi phất tay với Tiểu Đào: "Đi!"

Nàng cười khổ: "Lại ra vẻ thần bí!"

Chúng tôi đến quán đã thấy Lão Yêu ngồi chờ, Băng Tâm cũng muốn nghe tiến triển vụ án, tiện chưa ăn gì nên đi cùng. Chọn một phòng riêng, sau khi gọi món, tôi hỏi: "Tra được gì rồi?"

Lão Yêu mở laptop ra: "Máy của hắn rất sạch sẽ, toàn là tài liệu thực tế phục vụ cho sáng tác cùng với ảnh dẫn chứng. Ta cũng download hết về rồi, ngươi tự xem đi."

Tiểu Đào như rơi vào đám sương mù: "Chuyện gì vậy, hai người làm lúc nào thế?"

Tôi cười giải thích, ban nãy trong lúc ngồi chờ Tiểu Lỗi, tôi gửi tin nhắn cho Lão Yêu, bảo hắn tìm cách hack vào máy của anh ta. Lúc Mộ Dung Tiểu Lỗi đi ra gặp chúng tôi, máy tính chưa có tắt, trong lúc trò chuyện thì Lão Yêu lén xâm nhập vào.

Tiểu Đào bật cười: "Anh thật có tài che giấu, đến em còn chẳng nhận ra."

Tôi mở tài liệu bắt đầu xem, màn hình có một bản thảo đang viết dở, chính là bộ truyện đang sáng tác. Tôi mở ra đọc thử, thấy không khác lắm so với bộ mình đang đọc, liền kéo xuống cuối cùng.

"Oa, là chap mới chưa up, có thể được đọc trước thời hạn!"

Băng Tâm kích động nhảy cẫng lên.

Ba chúng tôi xúm lại đọc, phần này viết về một vụ giết người hàng loạt, nạn nhân đều là kẻ toxic trên mạng, nhưng thủ pháp được tô điểm kích thích hơn ngoài đời.

Đọc được một nửa, Tiểu Đào nói: "Anh ta lại đang viết về vụ án thật mới xảy ra."

Tôi cười: "Nói không chừng, là án do anh ta tự gây ra cũng nên."

Băng Tâm che miệng: "Không thể nào, làm sao Thiên Ngôn Thắng Đao lại giết người được!"

Thông qua bản thảo này, tôi cơ bản đã nhận định Thiên Ngôn Thắng Đao và vụ án có quan hệ rất lớn. Có hai khả năng, một, anh ta là hung thủ, hai là anh ta có quen biết với hung thủ, trước khi hung thủ gây án đã trao đổi với nhau.

Tôi nói ý nghĩ của mình, Băng Tâm vì hâm mộ tác giả này mà không quá tình nguyện thừa nhận anh ta có hiềm nghi phạm tội. Tôi nói: "Vậy muội cứ phản bác chúng ta đi, hãy tìm mọi cách lật đổ giả thuyết của ta."

Băng Tâm nói: "Làm thế sao được? Như vậy chẳng phải là gây trở ngại cho phá án sao. Muội biết phá án không được để cảm xúc chủ quan xen vào, thôi thì muội rút lui."

Tôi nói: "Là một điều tra viên, không thể không gặp những vụ án kiểu này. Trốn tránh không giải quyết được vấn đề, phải học cách vượt qua nó!"

Băng Tâm gật đầu: "Muội sẽ cố hết sức khách quan."

Chúng tôi thảo luận khả năng thứ nhất, Băng Tâm lập tức phản bác: "Nếu hung thủ là Thiên Ngôn Thắng Đao, bản thân anh

ta thích Sherlock Holmes, tại sao phải để lại những thứ liên quan đến Sherlock Holmes ở hiện trường? Đó chẳng phải là tự khiến mình bại lộ sao?"

Tôi cười: "Nói rất hay, đây cũng là một điểm nghi vấn. Tiểu Đào, em thấy sao?"

Tiểu Đào suy nghĩ một chút, nói: "Tự thỏa mãn lòng mình. Giống như rất nhiều tội phạm thích để lại ký hiệu bản thân vậy, anh ta muốn có một phong cách riêng."

Tôi nói: "Giả thiết này anh cũng đồng tình, tác giả là một loại người mâu thuẫn trong cuộc sống, bọn họ vừa khiêm tốn lại vừa muốn thể hiện. Bản thân phạm tội và sáng tác rất giống nhau, trong hoàn cảnh khép kín chế tạo ra thi thể và hiện trường, sau đó cho người khác nhìn thấy. Là một tác giả, có khi nào anh ta không nhịn được mà để lại chút ký hiệu ở hiện trường không?"

Băng Tâm nói: "Điều này cũng không chứng minh anh ta là hung thủ."

Tôi đáp lời: "Quả thật là không thể chứng minh. Chúng ta bây giờ giống như đang vẽ tranh, khi nào toàn bộ đường nét ăn khớp thì mới có thể nhận định là anh ta. Riêng một điểm này chỉ là một trong số rất nhiều nét bút."

"Được rồi, muội thừa nhận huynh nói có lý. Vậy anh ta có sức làm chuyện này ư, chẳng phải là bị tim bẩm sinh sao?"

"Bị bệnh tim bẩm sinh cũng không có nghĩa là suy yếu vô lực. Qua tiếp xúc vừa rồi, cơ thể Thiên Ngôn Thắng Đao rất khỏe mạnh, hơn nữa vụ án vừa qua cũng chẳng yêu cầu thể lực quá cao, ta cảm thấy về yếu tố sức khỏe, anh ta hoàn toàn có đủ điều kiện!" Tôi nói.

Chương 753: Tiên sinh có nhân tình

Thảo luận nửa ngày, mỗi ý kiến phản bác của Băng Tâm đều cơ bản bị chúng tôi bẻ gãy. Có câu không so sánh thì không biết, qua việc thảo luận, càng ngày Thiên Ngôn Thắng Đao càng gần với hình tượng nghi phạm hơn, dĩ nhiên mấu chốt là chưa có bằng chứng. Không có bằng chứng thì anh ta vẫn ở vùng an toàn, chúng tôi cũng không thể dùng biện pháp cưỡng chế để điều tra.

Lão Yêu cầm đũa gõ mạnh vào nồi lẩu: "Mấy người có ăn nữa không, không ăn ta giải quyết hết chỗ thịt đấy nha!"

Tôi đáp: "Không ăn nữa, giơ ta phải đi gặp người giúp việc kia, xác nhận lại chứng cớ ngoại phạm."

Băng Tâm và Tiểu Đào cũng chẳng muốn ăn, thảo luận về nghi phạm là đủ no rồi, Lão Yêu gọi giật ta lại: "Bữa này tính cho ngươi đấy nhé."

"Tính cho ta, tính cho ta, cứ ăn thoải mái." Tôi vừa mặc áo khoác vừa nói.

Chúng tôi vừa rời phòng thì nghe Lão Yêu hô: "Phục vụ, cho thêm 5 lạng thịt dê!" Tôi cười khổ, tiểu tử này đúng không phải đèn cạn dầu.

Liên lạc với người giúp việc, cô ây nói gần 10h tối mới tan ca, Tiểu Đào bảo: "Khẩu cung của cô ta cũng chưa chắc đã tin được. Thiên Ngôn Thắng Đao có thể đã dặn dò lời khai."

Tôi cười cười: "Tạm thời cứ coi như xem diễn kịch vậy, chúng

ta phải chờ đến tận 10h cơ à?"

Tiểu Đào nói: "Có muốn đi gặp nạn nhân kế tiếp không, em đã phái người giám sát anh ta rồi."

Băng Tâm nói: "Chẳng phải đã nói không đánh rắn động cỏ ư? Tìm anh ta làm gì?"

"Cũng đúng." Tiểu Đào gật đầu.

Tôi góp ý: "Gọi phóng viên họ Lý tới, anh có mấy câu muốn hỏi anh ta."

Tiểu Đào gọi điện cho phóng viên Lý, bảo anh ta tới thị cục một chuyến. Trong lúc chờ đợi, tôi bảo tổ kỹ thuật giúp mình xử lý một đoạn âm thanh, đó là đoạn ghi âm trong nhà Thiên Ngôn Thắng Đao lúc tôi nói chuyện với anh ta.

Nửa tiếng sau phóng viên Lý tới, e dè hỏi: "Mấy người tìm tôi có việc gì?"

Tôi trấn an: "Không cần phải căng thẳng, tìm anh chỉ muốn anh nhận biết mấy giọng nói thôi."

Tôi bật nguyên âm của Thiên Ngôn Thắng Đao cho anh ta nghe, phóng viên Lý lắc đầu tỏ vẻ không biết, sau đó tôi mở tiếp mấy phiên bản khác, dùng kỹ thuật nén âm điệu, phóng viên Lý vẫn lắc đầu: "Ấn tượng của tôi quá mơ hồ, lúc đó sợ hãi nên không nhớ được."

Tôi thất vọng, nếu phóng viên Lý có thể nhận ra, thân phận nghi phạm cơ bản đã có thể đóng đinh. Tiểu Đào hỏi: "Vậy anh còn nhớ hình dáng anh ta không?"

"Có chút ấn tượng!"

Tiểu Đào tìm một bức ảnh Thiên Ngôn Thắng Đao, dùng ngón

tay che kín mặt, đưa phóng viên Lý nhìn: "Là anh ta?"

Phóng viên lý chau mày nhìn chằm chằm hồi lâu, mãi sau mới lắc đầu nói: "Không biết...không giống lắm."

Tiễn phóng viên Lý về, tôi chán nản gãi đầu. Tiểu Đào an ủi: "Đừng nhụt chí, giờ mới chỉ là bước khởi đầu."

Lúc này thì Tiểu Đào có điện thoại, là người giúp việc gọi tới, nói đã tan ca, hẹn chúng tôi gặp mặt.

Tiếp đó, chúng tôi đến một quán cà phê cách nhà Thiên Ngôn Thắng Đao khoảng nửa cây số, người giúp việc ngoài 30 tuổi, nghe giọng không giống người bản xứ, thấy cảnh sát thì có chút e dè.

Chúng tôi hỏi về chứng cứ ngoại phạm của Mộ Dung Tiểu Lỗi, cô ta khẳng định: "Tiên sinh sinh hoạt rất có quy luật, một tháng nay không ra ngoài ban đêm, tôi khẳng định anh ấy ở trong nhà."

Người giúp việc là một người không giỏi nói dối, lúc nói những lời này, tôi rõ ràng cảm thấy ánh mắt cô ta dao động.

Tôi hỏi: "Ý cô là, hai buổi tối hôm đó, toàn bộ quá trình anh ta đều không rời khỏi tầm mắt của mình?"

"Không phải ý như vậy." Bảo mẫu cười khan một tiếng: "Anh ta luôn ở trong thư phòng làm việc, đèn bật sáng."

"Hôm trước tôi tới nhà anh ta, hình như có cửa sau, thư phòng cũng có cửa sổ thông ra ngoài sân thì phải." Tôi nói.

Người giúp việc có vẻ hơi khó chịu: "Anh nghĩ tiên sinh lén nhảy cửa sổ đi ra ngoài? Không thể nào."

"Thật sao? Hay là chúng ta đi điều tra sân sau một chút nhỉ."

Câu này dĩ nhiên chỉ là phô trương thanh thế, giai đoạn hiện tại chúng tôi không có quyền cưỡng chế lục soát. Cô ta im lặng

không nói, cúi đầu mân mê bím tóc, bất luận tôi hỏi gì cô ta cũng không trả lời nữa. Thậm chí tôi có cảm giác lời nói của mình có phần hơi quá, Tiểu Đào vội giảng hòa: "Được rồi, cám ơn cô đã hợp tác. Phục vụ, tính tiền đi!"

Chúng tôi gọi 4 ly đồ uống, phục vụ viên xem hóa đơn, nói 120 tệ. Tôi đang định trả tiền thì cô giúp việc nói: "Không cần, không cần các người bỏ tiền, để tôi!"

Cô ta rút hai tờ tiền mới cứng trong ví ra, trong khoảnh khắc đó, tôi dùng động u chi đồng quan sát nhanh, phát hiện trong ví cô ta đều là tiền giấy.

Không tự chủ được, ánh mắt của tôi nhìn đến mức ngây dại, cô giúp việc sợ hãi nói: "Anh nhìn chằm chằm tôi làm cái gì, mặt tôi có chữ à?"

"Một vấn đề cuối cùng!" Tôi nói: "Sao trong ví cô lại có nhiều tiền như vậy, ít cũng phải 5000 tệ."

Cô ta ngượng ngùng cười cười: "Tôi vừa mới đi rút tiền."

Tôi nói: "Cô mới tan ca, từ nhà Mộ Dung tiên sinh đến thẳng đây, trên đường không có máy ATM, cô rút tiền đâu ra?"

Thoáng cái sắc mặt cô ta khẽ biến: "Tôi...tôi vừa mới lãnh lương."

Đây là một cơ hội đột phá tốt, tôi cố tình cười lạnh: "Là tiền bịt miệng!"

Nháy mắt cô giúp việc hoảng loạn, Tiểu Đào sấn tới nói: "Cô biết làm giả chứng cứ là tội gì không?"

Hiện giờ chỉ đang trong giai đoạn điều tra, nói dối là không phạm pháp, Tiểu Đào chỉ đang hù dọa cô ta mà thôi. Nhưng không ngờ nó lại rất có tác dụng, cô giúp việc lập tức sợ hãi bật khóc:

"Cầu xin các vị đừng bắt tôi, là tiên sinh cho tôi tiền."

Biết là hơi hèn hạ, nhưng điểm đột phá này không thể dễ dàng bỏ qua, tôi trừng mắt hỏi: "Tại sao anh ta phải cho cô tiền?"

"Tiên sinh...tiên sinh bảo tôi rằng đừng tiết lộ việc mình ra ngoài với ai. Tiên sinh nói cảnh sát đang nghi ngờ lung tung, nếu bị phát hiện tối hôm đó mình ra ngoài sẽ không giải thích được, cho nên bảo tôi giữ mồm...sau đó cho tôi 5000 tệ."

"Nói vậy là tối ngày 24 và ngày 26 anh ta đều ra ngoài?" Hai mắt tôi sáng lên.

"Tôi chỉ biết hôm 26 anh ấy không ở nhà buổi tối. Phu nhân thường ngày đi ngủ rất sớm, đêm ngày 26 quả thật tiên sinh có đi ra ngoài." Cô giúp việc trả lời.

"Cô xác nhận là ngày 26 tháng này?" Tôi cường điệu giọng nói.

"Chắc chắn. Tôi hôm đó là ngày chiếu tập cuối bộ phim truyền hình yêu thích của tôi, cho nên ấn tượng rất sâu." Cô ta cắn môi, định nói lại thôi: "Tôi không biết các anh đang điều tra chuyện gì. Nhưng tôi có thể khẳng định tiên sinh ta ngoài không phải để làm việc xấu."

"Sao lại nói vậy?" Tôi hỏi.

"Bởi vì...bởi vì tiên sinh có nhân tình!"

Cô giúp việc nói, Mộ Dung Tiểu Lỗi có nhân tình, lúc trước cũng là độc giả của anh ta. Hai người quen nhau qua thư từ, cứ thứ 4 và thứ 6 hàng tuần, buổi tối anh ta sẽ ra khỏi nhà đi gặp tiểu tam. Hai người lui tới đã khoảng 5 tháng nay. Tại sao cô ta biết chuyện này, bởi vì Mộ Dung Tiểu Lỗi nhờ cô ta che giấu.

"Tiên sinh là người tốt, mặc dù có ngoại tình, nhưng vẫn đối xử với phu nhân hết mực, tôi có thể thề." Cô giúp việc khẳng định.

Không ai ngờ lại có biến chuyển trong lúc này, tự nhiên lòi ra một tiểu tam, nhưng qua nét mặt của giúp việc, cô ta quả thật không nói dối.

Sau khi cáo từ, Tiểu Đào nói: "Đã vậy rồi, chúng ta truy hỏi kỹ càng, đi tìm cô tiểu tam này đi!"

Chương 754: Streamer bị giết

Nhưng làm sao để tìm ra tiểu tam là một vấn đề khó khăn. Hôm nay vừa mới đến nhà Thiên Ngôn Thắng Đao xong, tôi không muốn tiếp xúc anh ta quá mức thường xuyên. Hơn nữa, bản thân anh ta cũng là một người của công chúng, cũng sẽ không thể tùy tiện thừa nhận mình ngoại tình.

Trước Lão Yêu hack vào máy tính anh ta kiểm tra, email và QQ đều chỉ liên lạc với nhà xuất bản và biên tập, không có gì khả nghi.

Muốn tìm, chỉ có thể thông qua thủ đoạn kỹ thuật. Tiểu Đào gọi điện về cục, sau đó nói: "Về nghỉ ngơi đi, sáng mai sẽ có tin tức. Loại việc như tìm tiểu tam này, cảnh sát chuyên nghiệp hơn những bà vợ nhiều."

Băng Tâm cười: "Tống Dương ca ca sợ chưa?"

Tôi mắng: "Còn lâu!"

Tiểu Đào bảo nhân viên tổ kỹ thuật điều tra từng số điện thoại đã từng liên lạc với Thiên Ngôn Thắng Đao. Hiệu suất rất cao, sáng hôm sau chúng tôi đến cục, một danh sách dài số điện thoại được cảnh sát kỹ thuật trình ra, phía sau mỗi dãy số là tin tức cơ bản về chủ nhân.

Nhưng quét qua một lượt, cũng không có gì khả nghi, toàn bộ đều là nhà xuất bản, nhà biên tập, người trong giới sáng tác, còn có người nhà của Thiên Ngôn Thắng Đao. Có thể thấy thường ngày phạm vi anh ta giao thiệp rất hẹp.

Tiểu Đào nói: "Không hổ là tác giả, bạn bè đều là người trong giới."

Băng Tâm hỏi: "Có khi nào tiểu tam là người trong giới sáng tác không?"

Tôi làm một sàng lọc đơn giản, loại bỏ toàn bộ nam giới cùng với tuổi tác lớn. Có ba người phụ nữ tuổi từ 30 đến 40, nhưng họ đều không có ở đây, không phù hợp với đặc điểm của tiểu tam.

Tiểu Đào nói: "Mở rộng suy nghĩ ra một chút, nhỡ đâu là nam giới thì sao?"

Vì vậy chúng tôi sàng lọc thêm lần nữa, tìm được bốn tác gia và biên tập ở Nam Giang, có hai người khá nổi tiếng. Nhìn bốn cái tên tôi cười khổ: "Chúng ta phải đến hỏi thẳng họ, anh và Thiên Ngôn Thắng Đao có quan hệ như vậy sao? Liệu có bị đánh không?"

Tiểu Đào cắn môi: "Nói cũng đúng, em cảm thấy chúng ta đi đường vòng mất rồi."

Băng Tâm bỗng lên tiếng: "Mọi người nghĩ sai hoàn toàn rồi! Nếu như một ông chồng muốn ngoại tình, anh ta sẽ chuẩn bị hai cái điện thoại."

Lời Băng Tâm nói rất có lý, nhưng chúng tôi chỉ tìm được một số điện thoại đăng ký tên của Mộ Dung Tiểu Lỗi, không khó để mua một cái sim không chính chủ, có thể tìm nó trên bất kỳ trang thương mại điện tử nào.

Băng Tâm nói: "Không phải muội khen nha, từ những gì nắm được đến giờ, Thiên Ngôn Thắng Đao hoàn toàn là giọt nước cũng không lọt."

Tôi thở dài: "Bất kể thế nào thì phương hướng chính của chúng ta cũng không đổi. Tiếp tục điều tra Thiên Ngôn Thắng Đao, đây quả là một ca khó nhằn!"

Đột nhiên tôi nhớ ra hôm nay là thứ 4, như vậy buổi tối sẽ là thời điểm Thiên Ngôn Thắng Đao đi gặp tiểu tam. Tôi bảo Tiểu

Đào: "Trong tay em còn cảnh lực rảnh rỗi không, phái hai người đi theo dõi đi!"

Tiểu Đào nói: "Giờ đang là cuối năm, ai cũng bận rộn, cả Vương thúc cũng không rảnh. Nếu như chỉ là để tìm tiểu tam, ta thuê thám tử tư là được rồi, cũng không đắt lắm."

"Được, làm vậy đi!" Tôi gật đầu.

Thời gian còn lại trong ngày, tôi hồi tưởng lại vụ án, xem có bỏ sót manh mối gì không. Tối đó tôi ở yên trong cửa hàng, Tiểu Đào gửi một bức ảnh Thiên Ngôn Thắng Đao cùng một phụ nữ đi ở đầu đường. Tôi hưng phấn, nghĩ rằng đã tìm ra manh mối, nhưng nhìn kỹ một chút thì cô gái này chẳng phải là vợ anh ta sao?

Tiểu Đào nhắn: "Không tìm được tiểu tam, hôm nay hình như là kỷ niệm ngày cưới của anh ta thì phải, hai vợ chồng ra ngoài cùng nhau."

Tôi thất vọng: "Theo dõi cái đã."

Ngày thứ hai, ngày thứ ba, hoàn toàn chẳng có tiến triển gì. Trong lòng tôi rất mâu thuẫn, vừa hy vọng hung thủ thu tay đừng hại người nữa; lại vừa hy vọng hắn có hành động để lộ chân tướng.

Tối ngày thứ tư, tôi nghỉ sớm, Vương Đại Lý cứ ngồi chơi điện thoại trên tầng, tôi hỏi: "Sao còn chưa ngủ?"

Đại Lý đáp: "Weibo có biến lớn."

"Biến gì?" Tôi xoa xoa mắt.

Đại Lý nhoài nửa người xuống: "Có một người nổi tiếng trên mạng chết, hình như là bị giết, ngươi xem này!" Hắn đưa điện thoại cho tôi.

Weibo gần như bị náo loạn, chỗ nào cũng đăng tải tin một streamer chết, anh ta định kỳ livestream vào mỗi tối thứ 6, nhưng hôm qua lại không xuất hiện.

Vì vậy công ty chủ quản liên lạc với anh ta, nhưng không có tung tích, liền báo cảnh sát. Vốn chỉ mới mất tích một ngày sẽ không truy cứu, nhưng do phía công ty yêu cầu gắt quá, cảnh sát đồng ý đi tìm.

Tìm kiếm xung quanh, cảnh sát phát hiện xác của anh ta tại một khu đất hoang ở ngoại ô vào lúc 9h tối nay. Anh ta bị giết bằng cách dùng gậy đập vỡ hộp sọ, cảnh sát đang nỗ lực điều tra.

Cảm thấy chỉ là một vụ án mạng thông thường, tôi không quá quan tâm, định trả điện thoại cho Đại Lý thì hắn bỗng thổn thức: "Thật là đáng tiếc, sau này không được xem anh ta đánh giá tiểu thuyết trên mạng nữa rồi."

"Cái gì?" Tôi giật mình.

"Thường ngày ngươi không hay xem liverstream à, đánh giá tiểu thuyết, một tiết mục hot như vậy mà chưa từng nghe?" Đại Lý nhìn tôi như người ngoài hành tinh.

Tôi vội tìm nhanh trên điện thoại, quả nhiên có một chương trình như vậy, mỗi tuần sẽ livestream một lần. Tê Lợi ca sẽ nhắm vào một vài tiểu thuyết mạng mà chê bai, với thái độ hài hước của mình mà được không ít bạn trẻ hoan nghênh.

Trong danh sách các chương trình livestream, tôi thấy một vấn đề được phát hành vào hôm trước: "Phá án toàn dựa vào vận may, Tê Lợi ca nhổ nước bọt vào bộ Truy Hung Nhân!"

Mở ra, Tê Lợi ca hướng về ống kính chào hỏi: "Xin chào mọi người, chúng ta lại gặp nhau. Gần đây nhiều bạn nhắn tin cho Tê Lợi ca, nói là Thiên Ngôn Thắng Đao mới có một bộ tiểu thuyết.

Lại nói giờ đang rất hot, nhiều tác giả cũng không nhịn được cám dỗ mà ăn theo tác phẩm, mọi người đều biết..."

Trong khoảng thời gian 10p, Tê Lợi ca khái quát về bộ truyện một chút, thêm thắt vài lời chế giễu, lời lẽ vừa sắc bén vừa hài hước, toàn bộ quá trình được sự đón nhận rất cao. Anh ta còn cười nhạo, nghi ngờ Thiên Ngôn Thắng Đao qua 40 tuổi sẽ hết thời.

Lời nói của anh ta nghe có vẻ hợp lý, nhưng tóm tắt một tiểu thuyết hàng triệu chữ qua vài lời như vậy thì đến Hồng Lâu Mộng cũng chẳng thấy có gì hay. Nếu ví dụ cho một người chưa bao giờ đọc Hồng Lâu Mộng nghe anh ta tóm tắt, sẽ đơn giản thấy đây chỉ là một cuốn sách ngu ngốc.

Cho nên tôi luôn không có cảm tình với kiểu review một tác phẩm trong vài ba phút này, tất cả chỉ là chắp vá vài mảnh vụn, căn bản không thể lãnh hội được cái xuất sắc của nguyên tác.

Vương Đại Lý vỗ giường cười lớn: "Tập này ta xem rồi, siêu hài hước, tại sao tay tác giả lại kém như vậy, còn không ngại nói mình là nhà trinh thám."

Tôi hỏi: "Ngươi có đọc bản gốc không?"

"Không." Đại Lý lắc đầu.

"Có rất nhiều chỗ trong đó là cố ý phóng đại, bởi bản thân viết sách là một nghệ thuật, không phải hiện thực, thậm chí có thể nói là viết rất tốt." Tôi giải thích.

"Kỳ lạ à nha, ngươi mà cũng đọc tiểu thuyết à. Chắc đây cũng là tác dụng của chương trình."

"Tác dụng của chương trình?" Tôi sửng sốt.

"Đúng thế, không làm như vậy thì ai mà xem. Streamer cũng là nhắm vào lượt người theo dõi thôi, cho nên càng bôi bác, càng

khôi hài càng tốt. Ai quan tâm đến tính chân thực cơ chứ, chê bai tác phẩm cũng chẳng phải việc làm phạm pháp."

Tôi trả điện thoại lại cho Đại Lý, đứng dậy mặc quần áo. Hắn hỏi: "Này này, ngươi đi đâu đấy?"

"Tra án, tối nay không về." Tôi ném lại một câu.

"Mẹ, thế chẳng phải ta lại phải một mình trông nhà à?" Vương Đại Lý ở phía sau la lên.

Chương 755: Năm hạt cam khô

Tôi gọi điện nói qua tình huống cho Tiểu Đào, bảo nàng hỏi địa điểm xảy ra vụ án mạng.

Đứng chờ ngoài cổng thị cục, khoảng 20p sau thì Tiểu Đào lái xe ra, nói: "Đi!"

Ngồi sau xe, tôi hỏi: "Bọn em giám sát người toxic thứ ba kia sao rồi?"

"Tất cả đều bình thường. Thật không ngờ tới, nạn nhân thứ 3 lại là một streamer khác." Tiểu Đào lắc đầu.

"Nếu anh ta chế giễu cuốn tiểu thuyết này, chứng tỏ cũng là một độc giả, lại đồng thời là người chê bai, hoàn toàn phù hợp điều kiện..."

Tiểu Đào gọi điện cho thám tử tư, hỏi tối qua Mộ Dung Tiểu Lỗi đi đâu, anh ta trả lời: "Tối qua Mộ Dung Tiểu Lỗi và vợ vào một khách sạn 5 sao, tôi thấy không cần thiết giám sát cho nên quay về."

"Lúc đó là mấy giờ?" Tôi ngồi cạnh hỏi.

Tiểu Đào chuyển lời, thám tử nói: "Khoảng 9h30."

Địa điểm xảy ra án mạng là ở ngoại ô, người đang phụ trách điều tra là Trương đội trưởng của phân cục Đào Nguyên. Lúc tới nơi, chúng tôi nhìn thấy rất nhiều xe đỗ xung quanh ruộng lúa mạch, ngoài xe cảnh sát thì còn có xe phóng viên.

Các phóng viên tay cầm micro, người vác máy quay hỏi han về

tiến triển vụ án. Cũng có người yêu cầu được vào quay phim nạn nhân, Trương đội trưởng đứng ngăn ở dây cảnh giới, có vẻ khá vất vả.

Thấy chúng tôi đi tới, Trương đội trưởng định chào hỏi thì Tiểu Đào ra hiệu đừng lộ ra. Trong cảnh này nếu bị lộ thân phận thì chắc chắn kết quả sẽ thương tích đầy mình.

Nhưng sự xuất hiện của chúng tôi vẫn thu hút một đám phóng viên, rối rít vây lại đặt câu hỏi. Tôi cười ha hả nói: "Xin lỗi, chúng tôi chỉ là nhân viên kỹ thuật hiện trường, không biết trả lời phỏng vấn đâu, làm ơn làm ơn!"

Rời khỏi khu vực cảnh giới mới yên tĩnh trở lại, Tiểu Đào hỏi: "Ai để lộ tin tức?"

Trương đội trưởng lau mồ hôi trán: "Là một trang web đăng trên weibo, ào một cái đám đông phóng viên đổ xô tới khiến chúng tôi còn chưa khám nghiệm được tử thi. Haiz, tối lắm rồi, có cho người ta nghỉ ngơi không đây."

Tôi hỏi: "Pháp y tới chưa?"

"Chưa." Trương đội trưởng lắc đầu.

"Được rồi, giao cho chúng tôi đi."

Chúng tôi đến chỗ thi thể, nạn nhân nằm theo hình chữ Đại dưới đất, đầu bị đập lõm vào một mảng, cảm giác như do một vật cùn gây ra, rất nhiều máu bắn xung quanh vương vãi. Vì là đất thịt nên máu đã thấm mất nhiều, bên cạnh đó thì tôi để ý, vết thương dưới đầu có vẻ chảy nhiều máu.

Lật mí mắt nạn nhân, véo vào da, cơ thể chưa tạo thành thi ban. Tôi mượn cảnh sát bên cạnh cái nhiệt kế, cắm vào hậu môn nạn nhân. Nhiệt độ bên trong cơ thể là 20°, tôi nói: "Thời gian chết là khoảng 26 tiếng trước."

Nạn nhân chừng 30 tuổi, trên người có một bao thuốc lá, một ví tiền, một điện thoại. Trong điện thoại có khá nhiều cuộc gọi nhỡ, lần nói chuyện điện thoại cuối cùng là lúc 6h tối hôm qua.

Xem lịch sử cuộc gọi cuối cùng một chút, tôi đưa điện thoại cho Tiểu Đào, nói: "Điều tra cái số cuối cùng này một chút xem nội dung nói chuyện là gì."

Vì phóng viên ở đây quá nhiều, tôi không cắt quần áo nạn nhân ra, chỉ cởi bớt quần áo ngoài, dùng tay kiểm tra qua lớp quần áo lót. Cũng giống hai vụ trước, cơ thể nạn nhân có rất nhiều vết thương.

Dùng thính cốt mộc nghe lồng ngực nạn nhân, xương sườn có vết gãy nhẹ, gan và thận có dấu hiệu suy kiệt, dạ dày tương đối rỗng. Quan sát da mặt, hơi có vẻ vàng vọt, cảm giác như là bị bỏ đói.

Nhấc tay nạn nhân lên nhìn, cổ tay có vết trói, hung thủ hình như có lót khăn hay vật gì đó mềm ở bên dưới, nhưng do bị trói thời gian dài gây ra sưng tấy. Có cảm giác trước khi chết nạn nhân đã bị giam cầm, xét mức độ tự tiêu hao của gan, với giả thiết trong lúc bị giam không được ăn gì, thời gian giam giữ hẳn là khoảng 3 ngày.

Tôi hỏi Trương đội trưởng: "Tình trạng đời sống nạn nhân thế nào, anh ta sống một mình ư?"

Trương đội trưởng đáp: "Đúng, sống một mình. Cộng với việc là một streamer, thường ngày liên lạc với bên ngoài đều qua mạng xã hội. Cứ mỗi tối thứ 4 hàng tuần, nhân viên công ty sẽ liên lạc với anh ta, bởi thứ 6 là buổi livestream."

Tôi thầm suy tư, sống một mình, khép kín, hoàn toàn là đối tượng bị hại.

Phát động động u chi đồng quan sát xung quanh, dưới đất có một ít bã nhờn da và tóc, xen lẫn trong bụi cỏ. Bất kể nhìn thế nào thì đây cũng là hiện trường phát hiện án đầu tiên.

Đột nhiên tôi chú ý trong bụi cỏ có một thứ, là một túi giấy nhỏ, cầm lên mở ra, bên trong là năm hạt cam khô, ánh mắt Tiểu Đào biến đổi: "Đây chẳng lẽ cũng là..."

Tôi gật đầu: "Đúng, năm hạt cam khô cũng là tập đầu trong bộ truyện Sherlock Holmes, không nghi ngờ gì nữa, là cùng một hung thủ..."

Nói tới đây lòng tôi trùng xuống như đưa đám, không gì bằng nhận định sai nghi phạm, nó tương đương với việc toàn bộ cố gắng đổ sông đổ bể. Bởi vì từ đây đến khách sạn mà Mộ Dung Tiểu Lỗi ở phải mất 1 tiếng chạy xe. Tối hôm đó đến tận 9h30 vẫn có thám tử theo dõi anh ta, anh ta có chứng cứ ngoại phạm hoàn hảo, hơn nữa còn do chính chúng tôi tạo ra.

Loại bỏ tất cả khả năng không thể, chỉ còn lại khả năng duy nhất...Thiên Ngôn Thắng Đao không phải là hung thủ, hung thủ là người khác!

Để ý ánh mắt ảm đạm của tôi, Tiểu Đào lập tức hiểu tôi đang nghĩ gì, nàng vỗ nhẹ vào mu bàn tay: "Đừng nghĩ gì cả, tiếp tục nghiệm thi đi."

Tôi gật đầu, nói với Trương đội trưởng: "Bảo đám phóng viên không được chụp ảnh, tôi phải cắt quần áo nạn nhân ra."

Trương đội trưởng dẫn toàn bộ cảnh sát ra ngăn cản phóng viên, tôi cắt quần áo nạn nhân, dùng động u chi đồng quan sát toàn thân. Trên người anh ta quả có lưu lại dấu tay, xét mức độ xuất hiện, nạn nhân từng bị chuyên chở trong trạng thái bị trói.

Thống kê số vết thương, 16 vết gậy đánh, 5 vết đấm đá, 7 vết

thương do vật cùn gây ra. Hướng và cường độ ra lực tương tự như vết thương của nạn nhân trước.

Nhờ Tiểu Đào lật cái xác lên, kiểm tra một lần. Đột nhiên tôi chú ý phần đùi có một vết kim, nhưng vết kim đã bị mưng mủ nhiễm trùng, cảm giác là một vết thương cũ, ít nhất cũng là ba ngày trước.

Tôi dùng ngón tay đo đạc: "Kim tiêm khá lớn, hẳn từng bị tiêm thuốc với liều cao, về phải xét nghiệm lại."

Khám nghiệm xong, hồi lâu tôi vẫn chưa đứng dậy, cứ ngồi suy nghĩ, mình sai ở chỗ nào? Là mình trinh thám sai, hay Thiên Ngôn Thắng Đao có hoa chiêu?

Tôi ủ dột nói: "Tiểu Đào, lần này có khả năng anh nghĩ sai thật rồi."

Nàng an ủi: "Tống Dương, anh phải tin tưởng bản thân, bởi bọn em cũng tin anh. Đã từng nhiều lần như vậy, lúc tất cả đều cho rằng anh nghĩ sai thì anh giữ vững chính kiến, cuối cùng phá được vụ án. Cho nên đôi khi cố chấp một chút cũng là bình thường."

"Cố chấp một chút?" Tôi lộ vẻ âu sầu: "Anh gần như 80% nhận định Thiên Ngôn Thắng Đao là hung thủ. Nhưng kiến thức rộng lớn về hình sự của đối phương lại khiến anh gần như không có cách công phá. Bây giờ, cỗ thi thể trước mặt này giống như một cái tát tàn nhẫn, anh ta không có thời gian để gây án."

"Vậy có phải là bắt chước gây án không đây?" Tiểu Đào hỏi.

Chương 756: Không có chứng cứ

Tôi xét lại toàn thân thi thể một lượt, nói: "Không, phong cách cá nhân của hung thủ giống hai lần trước như đúc, anh có thể khẳng định là cùng một người. Giả thiết bắt chước phạm tội không có ý nghĩa, nếu tên bắt chước này có thể copy 100% như vậy, sao không thể nhận định ngay từ đầu hắn đã phạm tội."

Câu nói của tôi rất khó hiểu, Tiểu Đào suy nghĩ một chút mới nói: "Em hiểu rồi, ý anh là nếu tồn tại tên bắt chước, hai vụ án đầu tiên cũng có thể là do hắn gây ra, hay có thể nói Thiên Ngôn Thắng Đao không phạm tội."

"Phải!" Tôi dừng một chút rồi bổ sung: "Anh cũng không phải kẻ có trái tim đen tối, cứ nhất định phải lôi Thiên Ngôn Thắng Đao xuống nước. Anh đã từng đấu tranh với nhiều tên tội phạm, anh ta thông minh giảo hoạt, cẩn thận tỉ mỉ, quá phù hợp với phác họa hung thủ trong lòng anh. Chẳng lẽ lần này đúng là anh đã chủ quan đoán bừa?"

Tiểu Đào nói: "Trước mắt đừng nghĩ những thứ này vội, đừng quên phương châm của chúng ta, hung thủ cho dù không phải là Thiên Ngôn Thắng Đao thì ít nhất cũng phải có quan hệ mật thiết với anh ta."

Tôi gật đầu, tự khích lệ bản thân, nói: "Chúng ta cũng nên chủ động một chút."

Sau đó đi về phía đám đông phóng viên, la lớn: "Các vị bằng hữu truyền thông, tôi có sự kiện muốn công bố, đây là một vụ giết người hàng loạt."

Vừa dứt lời, đám đông tức thì sục sôi, vây lấy tôi, nhao nhao tranh nhau sán tới: "Anh là ai, tại sao lại nói như vậy?

"Vụ án giết người hàng loạt? Đã có người bị hại từ trước sao?"

"Có phải cảnh sát đã khoanh vùng nghi phạm không?"

"Giữa những nạn nhân có liên hệ gì?"

Thấy cảnh tượng này, Trương đội trưởng và các cảnh sát khác định ra duy trì trật tự, tôi khẽ lắc đầu sau đó hướng về đám phóng viên, nói: "Cất hết máy quay đi, hình ảnh ở đây không được phép truyền ra ngoài. Nhưng tôi có thể cung cấp một chút thông tin về vụ án. Trước vụ này đã xảy ra hai án mạng, nói đúng hơn là ba. Nạn nhân đều có một điểm giống nhau lớn nhất..."

Tôi tiết lộ một ít nội dung chính của vụ án ra ngoài, sau khi nói xong thì rời đi. Tiểu Đào nháy mắt: "Lần này đúng là chủ động!"

Tôi gật đầu: "Đứng trên lập trường mà nói, phong viên cũng là vũ khí của chúng ta, công bố một số điều thích hợp ra án sáng, có thể tạo áp lực cho Thiên Ngôn Thắng Đao, buộc anh ta lộ ra chân tướng."

Lời nói của Tiểu Đào ban nãy đã quét sạch băn khoăn trong lòng tôi, tôi vẫn cho rằng vụ án này là do Thiên Ngôn Thắng Đao làm. Nhất định anh ta dùng quỷ kế nào đó để tạo ra bằng chứng ngoại phạm. Đối với một người đã đọc hầu hết các bộ sách trinh thám nổi tiếng thế giới, chuyện này không phải là không thể.

Đặt ra một giả thiết to gan, không cần có tang chứng vật chứng, tiếp theo đây tôi sẽ dồn tinh lực để lật đổ cái quỷ kế này.

Chúng tôi mang cái xác về thị cục, viết một tờ các yêu cầu xét nghiệm đưa sang khoa giám định. Lúc này đã là gần 3h sáng, tôi và Tiểu Đào dự định về nghỉ ngơi. Tiểu Đào nói: "Muộn thế này anh

còn định về quấy rầy Đại Lý à, hay là qua nhà em đi."

Suy nghĩ một chút, chẳng có lý do gì để cự tuyệt, tôi gật đầu: "Được, về nhà em tắm...có điều tối nay anh không có sức đâu..."

"Chết dẫm, cứ làm như em có ý đồ dụ dỗ anh vậy." Tiểu Đào cười, chọc vào eo tôi.

"Nhiều lắm thì chỉ một cái thôi." Tôi tỏ ra cố gắng.

"Ha ha đồ bại hoại, anh còn xấu xa hơn cả em!"

Về nhà Tiểu Đào ngủ một giấc thật ngon lành, sáng hôm sau tôi bị đánh thức bởi tiếng động trong bếp, bò dậy tìm áo lại không thấy đâu, tôi cởi trần đi vào trong. Tiểu Đào đang thong thả ngâm nga mấy câu hát, tay làm bữa sáng, tiếng trứng ốp la tí tách trong chảo.

Tôi cảm động: "Không ngờ em cũng biết làm điểm tâm."

"Ha ha, đừng có tâng bốc em, vốn định làm trứng ốp la mà giờ vụn nát hết, biến thành trứng tráng rồi. Mang ra ăn đi!"

"Thật hy vọng ngày nào thức dậy cũng được ngắm cảnh này!" Tôi thầm nghĩ.

"Anh nghĩ xấu gì em đấy?" Nàng hờn dỗi một tiếng.

"Đợi lát nữa anh rửa bát, được không?"

"Được, là anh nói đấy nhé!"

Bữa sáng Tiểu Đào làm có trứng, bánh mì nướng và nước trái cây. Mặc dù nhìn bề ngoài không được ngon mắt, nhưng nó chứa chan tình yêu thương, đây là lần đầu tôi ăn đến yêu thích món người khác làm cho mình, chỉ muốn được từ từ mà thưởng thức.

Ăn cơm xong, Đại Lý nhắn tin wechat: "Ma quỷ, tối qua ngươi

lại đi chơi bời ở đâu đấy?"

Tôi nói: "Tra án chứ đi đâu."

"Chắc cả đêm không ngủ hả, về nghỉ ngơi sớm đi. Đúng rồi, sáng nay weibo lại bùng nổ, có phải là công của ngươi không?"

Tôi vội mở weibo, chỉ thấy trên đó toàn là một tin giống nhau: "Theo cảnh sát cao cấp tiết lộ, nghi phạm mưu sát Tê Lợi ca là sát thủ hàng loạt."

"Chê bai sách = tử vong? Vụ án giết người hàng loạt ở Nam Giang, manh mối nhắm thẳng vào tác giả Thiên Ngôn Thắng Đao."

"Ba kẻ toxic bị giết, người tiếp theo sẽ là ai?"

Không hổ là phóng viên, phát huy hết mực khả năng thêm mắm thêm muối, thổi phồng vô hạn cái thông tin mà tôi tiết lộ. Đưa điện thoại cho Tiểu Đào, tôi cười: "Xem này, quả bom nặng ký."

Tiểu Đào nhìn lướt qua: "Cái này có phải hơi quá rồi không?"

Tôi nói: "Với hiệu quả này, sẽ tạo áp lực cho Thiên Ngôn Thắng Đao, hướng toàn bộ sự chú ý của dư luận lên người anh ta. Nếu như quá hot, sau này cải chính lại tin đồn là được rồi."

"Ha ha, có phải cái cảm giác thao túng dư luận trong tay rất thoải mái không?" Tiểu Đào hỏi.

"Không phải nói xấu, đúng là có một chút." Tôi hơi giả lả, nếu không phá được ngươi, vậy thì làm cho ngươi tự loạn trận pháp.

Hơi nóng của tin đồn trên weibo nhanh chóng lan rộng, bị vạ lây đầu tiên chính là weibo cá nhân của Thiên Ngôn Thắng Đao. Không ít người nhảy vào chất vấn khiến anh ta phải khóa comment.

Sau đó thì đến lượt trang web tiểu thuyết online của anh ta, hôm nay lượt truy cập đã tăng gấp 5 lần. Nhưng đám cư dân mạng này không phải vào để đọc sách, mà là comment bên dưới, nói anh ta thực chất là sát thủ nhà nghề, rằng những vụ án trong truyện đều tự mình gây ra cho nên mới giống thật như vậy.

Fan hâm mộ của Thiên Ngôn Thắng Đao nhảy vào phản bác, vậy là tạo thành một sân khấu náo nhiệt, giằng co, khiến sức ảnh hưởng tăng lên rất nhiều.

Trong tình hình đó, đột nhiên lòi ra một đám người đú fame, lập những weibo có tên tương tự như Thập Ngôn Thắng Đao, Vạn Ngôn Thắng Đao, Thiên Ngôn Thắng Kiếm,.. chỉ e nhưng kẻ trục lợi từ weibo này sẽ làm loạn tất cả.

Tôi có thể tưởng tưởng ra cảnh Thiên Ngôn Thắng Đao lúc này đang nhìn màn hình máy tính mà kêu gào. Giờ quả bom đã được kích nổ, cũng là lúc anh ta nên có phản ứng rồi.

Quả nhiên đến 10h trưa, một cuộc điện thoại gọi vào máy tôi, Thiên Ngôn Thắng Đao bên kia đầu dây khàn khàn nói: "Tống Dương, tại sao phải hại tôi như vậy? Ra ngoài nói chuyện một chút đi!"

Chương 757: Cuộc tỉ thí giữa hai đại trinh thám

Thiên Ngôn Thắng Đao hẹn gặp tôi ở một quán cà phê. Bởi vì bây giờ anh ta là tâm điểm chú ý, cho nên lúc tới, anh ta đội mũ lưỡi trai và đeo khẩu trang, mặc áo khoác đen, vẻ nho nhã lần trước đã biến sạch.

Ngồi xuống ghế, Thiên Ngôn Thắng Đao trực tiếp hỏi: "Tại sao phải nhắm vào tôi như vậy?"

Theo tôi thời điểm này vạch rõ lập trường là điều rất quan trọng, liền thẳng thắn thừa nhận: "Tôi không công khai manh mối, anh lấy đâu ra tài liệu thực tế để viết truyện?"

Thiên Ngôn Thắng Đáo thoáng hốt hoảng, nháy mắt nét mặt lộ ra hung ác, tôi nói toẹt ra: "Đại tác gia, trong mắt tôi, bất kể là gian dối, lừa gạt, nhận hối lộ...đều không bằng được hai chữ giết người! Bất luận là vì lý do gì, bất kể động cơ mưu sát là gì, tôi đều không tha thứ, hơn nữa sẽ cùng đấu tranh với hung thủ tới cùng."

Anh ta nhìn tôi chằm chằm, đột nhiên cười: "Đường đường một Tống đại thần thám, hóa ra cũng thường thôi. Đám cư dân mạng bây giờ nhất nhất cho tôi là hung thủ, tôi nghĩ người thông minh như anh sẽ không bị lừa, ai ngờ đến anh cũng nghĩ như thế? Trước giờ anh đều là dùng trực giác và vận may để phá án sao?"

"Sai, là điều tra cùng với kinh nghiệm!" Tôi chẳng nao núng mà đón ánh mắt của anh ta.

"Anh có tư cách gì nói về trinh thám với tôi? Vụ án trên thực tế, âm mưu hay gài bẫy cũng chẳng hồi hộp chút nào. Đừng tưởng

là phá mấy vụ án thì thành đại trinh thám. Nhà đại trinh thám là phải một mình sắp xếp, phá vỡ âm mưu; trong khi anh dựa vào đoàn đội, rời khỏi tổ đặc án anh cũng chả là cái thá gì." Thiên Ngôn Thắng Đao lộ ra một nụ cười ngạo nghễ.

"Vậy là anh cho rằng mình là đại trinh thám?" Tôi hỏi ngược lại.

"Anh có từng nghe đến câu lạc bộ trinh thám Oxford chưa?" Thiên Ngôn Thắng Đao nói.

Câu lạc bộ này tôi đã từng nghe nói, đó là một câu lạc bộ bí mật siêu cấp tinh anh, mỗi 20 năm mới thu nạp 1 hội viên mới. Chỉ có những nhà trinh thám nổi tiếng nhất thế giới mới có tư cách gia nhập. John Karl; Agatha Kristy cũng là thành viên của câu lạc bộ này.

Lẽ nào Thiên Ngôn Thắng Đao cũng là thành viên? Tuy nhiên tôi cũng chẳng quan tâm, anh ta có bất kỳ thân phận nào cũng chẳng làm tôi lung lay kiên định!

Cả hai quan sát nhau chằm chằm, lần thứ 3 gặp mặt, sự khách khí đã không còn chút nào, nhưng từ ánh mắt, tôi có thể thấy bản thể anh ta, một con người kiêu ngạo, tự tin, không cho phép người khác phủ nhận bản thân.

Đột nhiên Thiên Ngôn Thắng Đao dịch cái ghế ngồi một chút, ánh mắt nhìn ra phía sau tôi: "Bà lão ngồi sau anh, sáng sớm nay từ nông thôn lên thành phố khám bệnh. Hiển nhiên là tiền thuốc thang chưa xoay sở đủ, đang đợi một bàn tay giúp đỡ, rất có thể đó là người thân của bà ấy."

Tôi quay đầu nhìn bà lão kia, không đợi tôi đặt câu hỏi, Thiên Ngôn Thắng Đao liền giải thích: "Giày quân dụng trên chân bà ta dính bùn, tối hôm qua có một trận mưa, nhưng trong thành phố gần như không còn nước đọng, nơi đạp dính bùn chỉ có thể là thị

trấn ở ngoại ô. Ban nãy gọi đồ uống, bà ta cứ nhìn đi nhìn lại phần giá cả, gọi ly cà phê rẻ nhất, cho thấy sự eo hẹp về kinh tế. Ấy vậy nhưng bà ta lại chọn một quán như thế này để ngồi, đến 50% là đối phương hẹn. Bà ta uống một chút cà phê, sau đó cho sữa đặc vào, nếm một chút thì không uống nữa, tay xoa xoa vùng bụng, chứng tỏ bà ấy có chứng không thể hấp thu đường, cao huyết áp, tiểu đường hoặc là sỏi thận. Kết hợp với sắc mặt bà ta, tôi nghiêng về sỏi thận. Bà ta chọn chỗ ngồi gần cửa rồi cứ ngóng ra ngoài, hiển nhiên là đang chờ người, tôi suy đoán rất có thể đó là người thân, đến cho bà ta vay tiền."

Trinh thám rất cặn kẽ, tôi thầm khen một câu, nhưng đương nhiên là không chịu thua, nhìn một người đàn ông sau lưng anh ta, nói: "Người đàn ông sau lưng anh đang đợi bạn gái, nhưng anh ta ủ rũ muốn chia tay. Tôi nghĩ kinh tế của bạn gái tốt hơn anh ta."

Thiên Ngôn Thắng Đao quay đầu nhìn một cái, tôi giải thích: "Từ lúc chúng ta đi vào, anh ta cứ luôn gõ bàn bằng tay phải, cho thấy tâm trạng căng thẳng. Đồng thời anh ta cắn ngón cái tay trái, hành vi này là đang đưa ra một quyết định khó khăn. Cổ tay trái đeo đồng hồ, viền đồng hồ đã mòn nghiêm trọng chuyển sang màu đỏ nhạt, cho thấy là quà tặng của người khác phái, rất trân trọng và đeo trong thời gian dài. Nhưng từ nãy giờ, anh ta đã ba lần tháo nó ra rồi đeo lại, cho thấy anh ta đang ra một quyết định quan trọng với chủ nhân chiếc đồng hồ, với sự tổng hợp của tôi thì là chia tay. Ngoài ra, anh ta mặc bộ vest rẻ tiền, đồ uống gọi cũng không đắt, nhưng đồng hồ đeo tay lại là nhãn hiệu nổi tiếng, chứng minh bạn gái anh ta có thu nhập cao hơn."

Thiên Ngôn Thắng Đao thoáng giật mình, vỗ tay nhè nhẹ: "Tôi thu lại lời nói ban nãy, anh quả nhiên không tầm thường."

"Trò chơi nhỏ thôi!" Tôi cười nhạt: "Quay lại vấn đề lúc trước, tôi cũng chẳng giấu diếm anh làm gì, hôm đến thăm tôi đã phát hiện bản thảo viết dở trong máy anh. Anh giống như tiên tri, đoán

được vụ án mạng sắp xảy ra, chuyện này phải giải thích thế nào?"

"Bản thân cốt truyện có tính dự đoán."

Tôi cười: "Anh cảm thấy lời giải thích này có đáng tin không?"

Thiên Ngôn Thắng Đao chìa hai tay ra: "Tùy anh nghĩ sao cũng được, chỉ cần trong tay anh không có bằng chứng thì tôi là trong sạch! Bảo vệ tôi cũng chính là luật pháp bảo vệ anh."

"Nói như vậy là anh thừa nhận?" Tôi hỏi.

"Tôi đâu có nói gì?"

Anh ta định đứng dậy, tôi đột nhiên cất lời: "Bọn họ chỉ phê bình truyện của anh, đáng chết vậy ư?"

"Phê bình? Đó rõ ràng là công kích!" Thiên Ngôn Thắng Đao hừ nhẹ: "Bọn chúng căn bản không chịu bỏ đầu óc ra suy nghĩ về nội dung cốt truyện, một đám ngu ngốc tỏ ra hiểu biết. Để lấy lòng người khác mà tỏ ra mình lợi hại, tài trí hơn người, ngôn từ phóng đại, chê bai vô số tâm huyết của các tác giả, loại tâm tình này..."

Nói tới đây anh ta chợt cắn chặt hàm răng, không mở miệng nữa. Tôi biết lúc này tâm tình anh ta cực kỳ không ổn định, phải tranh thủ mọi cách để kích bác, không ngờ anh ta bộc lộ tâm tình thật của mình như vậy, hoài nghi của tôi đối với anh ta đã tăng thêm mấy bậc.

Lúc này có khách mới đi vào, một nam một nữ. Cô gái quần áo sang trọng, dáng người thướt tha đi tới chỗ người đàn ông mặc vest, cười nói: "Xin lỗi, em đến trễ!"

Người đàn ông thì nhìn như thành phần trí thức, ngồi xuống đối diện bà lão. Bà lão lôi thẻ tiết kiệm trong túi ra giao cho anh ta, nói: "Tiền này con mang đi trả nợ trước đi, khỏi lo cho chúng ta, ta và cha con đều rất khỏe."

Người đàn ông nửa đẩy nửa nhận cái thẻ, cảm kích nói: "Mẹ, đây là tiền mồ hôi nước mắt của hai người! Lần sau con nhất định sẽ không đầu tư mù quáng nữa."

Cùng lúc đó trong quán vang lên tiếng phụ nữ tức giận, cô gái kia cầm ly cà phê tạt thẳng vào mặt thanh niên mặc vest, lớn tiếng mắng: "Anh có ý gì? Chúng ta qua lại đã lâu như vậy, sắp đến lúc kết hôn thì đòi chia tay?"

Thanh niên mặc vest lúng túng nói: "Tiểu Văn, em bình tĩnh đã."

"Bình tĩnh? Tôi không biết tại sao anh lại tự ti, chẳng lẽ môn đăng hộ đối quan trọng đến thế sao? Một đại nam nhân lại hèn kém như vậy, tôi đúng là nhìn lầm người mà!" Dứt lời cô gái ôm mặt khóc òa lên.

Hai màn bi hài kịch xảy ra trước mắt, gò má Thiên Ngôn Thắng Đao khẽ giật, xem ra trò chơi nhỏ vừa rồi, tôi đã thắng. Không biết có phải chuyện này kích thích Thiên Ngôn Thắng Đao hay không, anh ta lại gần nói nhỏ vào tai tôi: "Tống Dương, nếu như anh có thể vạch trần quỷ kế của vụ án này, anh thắng. Nhưng anh vĩnh viễn không làm sáng tỏ được đâu, đây là khiêu chiến mà Sherlock Holmes gửi tới cho anh."

Dứt lời anh ta vỗ vỗ vào vai tôi, cười lớn rồi rời đi.

Chương 758: Chỉ một người làm

Quay về thị cục, khoa giám định đã xét nghiệm manh mối mà tôi cung cấp. Vết máu dưới đất đúng là của nạn nhân, xét mức độ hoại tử của tế bào thì là cùng lúc với thời gian nạn nhân bị hại.

Những phần mẫu da và tóc rơi rớt ở hiện trường đều là của nạn nhân, hung thủ vẫn vô cùng cẩn trọng, không để lại bất cứ bằng chứng nào.

Ngoài ra, khoa giám định đưa cho tôi kết quả xét nghiệm máu, tất cả các chỉ tiêu trong cơ thể đều bình thường, chỉ có tuyến thượng thận hơi cao, nhưng vẫn nằm trong phạm vi cho phép. Một người bình thường lúc gặp nguy hiểm, tuyến thượng thận sẽ hoạt động mạnh hơn.

Nhìn những kết quả này, tâm lý tôi có chút hụt hẫng, những đầu mối hiện tại đều chứng minh đây là hiện trường đầu tiên, không có bất kỳ dấu hiệu ngụy tạo nào.

Như vậy chỉ có thể ra tay từ phương diện khác, chứng minh lúc đó Thiên Ngôn Thắng Đao không ở tại khách sạn. Tôi bảo Tiểu Đào gửi toàn bộ ảnh thám tử tư chụp cho tôi, có tổng cộng hơn 30 bức, điễn biến hai vợ chồng từ nhà ra ngoài lúc 7h tối, lái xe đến cửa hàng rượu đặt trước một chai vang đỏ, sau đó tới khách sạn ăn cơm, qua đêm ở đó.

Tiểu Đào phái người tới khách sạn trích xuất camera, video cũng chứng tỏ cả hai không rời khỏi phòng vào đêm hôm đó.

Trải tất cả những tài liệu này lên bàn, tôi đăm chiêu suy nghĩ:

"Lỗ hổng ở đâu? Nó nằm ở đâu được?"

Băng Tâm nói: "Tống Dương ca ca, chứng cứ ngoại phạm này rất hoàn hảo, trừ khi anh ta biết phân thân."

Ý của Băng Tâm là Thiên Ngôn Thắng Đao không phải hung thủ, tôi lắc đầu: "Không, hôm nay chính mồm anh ta nói, chỉ cần có thể vạch trần quỷ kế này là ta có thể thắng. Lúc nói câu đó anh ta tương đối tự tin!"

"Người này đúng là ngông cuồng!" Tiểu Đào nói.

Tôi thở dài: "Sắp xếp lại toàn bộ một lần, chọn xương từ trong trứng, nhìn xem có thể tìm được sơ hở không. Phải rồi, gọi Lão Yêu tới, hắn giỏi về video hơn ta."

Tôi gọi Lão Yêu đến, chúng tôi xem lại video, đương nhiên đoạn video rất tẻ nhạt, sau khi hai vợ chồng họ vào phòng, camera vẫn theo dõi cánh cửa suốt 4 tiếng. Đó là tầng 16, anh ta không thể rời đi bằng cửa sổ được.

Thêm nữa, từ góc quay khác có thể thấy rõ ràng người vào phòng đúng là hai vợ chồng Thiên Ngôn Thắng Đao.

Nạn nhân bị hại vào khoảng 10h30 tối, đúng lúc hai vợ chồng vào khách sạn. Nhưng thời gian chết luôn có sai số khoảng một tiếng, muốn biết cụ thể chính xác thì phải đo nhiệt độ và độ ẩm.

Đẩy về phía trước một tiếng, giả thiết là 9h30 tối, lúc đó hai người đang dùng bữa, được camera ghi lại.

Đẩy về sau một tiếng, giả thiết là 11h3p, lúc đó họ ở trong phòng, tới 8h sáng hôm sau mới rời khỏi đó.

Có thể nói là chẳng có sơ hở nào để tấn công cái chứng cứ ngoại phạm này.

Chúng tôi xem video đến lần thứ 4, ai cũng có chút buồn ngủ, tôi hỏi: "Nếu muốn rời khỏi căn phòng này, có những cách nào?"

Lão Yêu vò đầu bứt tai, sau đó nói: "Nếu là ta thì cứ hiên ngang đi ra, sau đó hack vào hệ thống an ninh của khách sạn, dùng đoạn video trước đó chèn vào là xong."

Tôi nói: "Cách này có khó không?"

Lão Yêu cười nhạt: "Đối với một người biết kỹ thuật hacker mà nói, rất dễ dàng."

"Nói tới cái này, ta có một việc luôn muốn hiểu rõ, Thiên Ngôn Thắng Đao nếu có thể truy ngược ra profile của người bình luận, chứng tỏ hắn có kỹ thuật IT nhất định."

"Nhưng máy tính của hắn chẳng có gì cả, chẳng phải ta đã xem rồi sao?" Tôi nói.

Tiểu Đào chen vào: "Tức là có hai máy tính?"

Tôi nói: "Cứ cho là Thiên Ngôn Thắng Đao có tay nghề hacker, Lão Yêu, nếu video bị ghi đè thì có cách nào khôi phục lại không?"

Lão Yêu duỗi tay: "Thường là không, nếu video bị xóa, bất luận bao lâu cũng có cách khôi phục, nhưng nếu bị ghi đè, muốn khôi phục lại là vô cùng khó khăn."

"Khó khăn? Ý là vẫn làm được?"

Lão Yêu cười khổ: "Ai da, ngươi tha cho ta đi, quả thật là có thể, nhưng sẽ tốn công sức lắm."

Tôi ra lệnh: "Vậy thì được, ngươi không cần làm việc gì khác, bản chính video giao cho ngươi, kiểm tra đi kiểm tra lại, không được bỏ sót điểm nào, xem có phải nó đã bị chỉnh sửa hay không."

Lão Yêu nặng nề làm cái lễ: "Yes, sir!" Sau đó cầm usb rời đi.

Tôi hỏi Tiểu Đào: "Cuộc gọi cuối cùng của nạn nhân, có tra được nội dung không?"

"Có, là một người bạn khác phái của anh ta, đối phương hẹn hôm nào đi dạo, nạn nhân nói thật tốt thật tốt. Ừ, ừ. Phản ứng của đối phương cũng không có gì bất thường." Tiểu Đào trả lời.

"Chúng ta từng xem qua thi thể, nạn nhân có dấu hiệu bị giam cầm trước khi sát hại, thời điểm anh ta gọi điện, rất có thể hung thủ đang ở cạnh bên. Chúng ta có thể nhìn một chút xem sơ hở ở đâu."

Mang toàn bộ ảnh trải ra bàn, chúng tôi cùng xem xét, đột nhiên Băng Tâm nói: Ơ, sao Thiên Ngôn Thắng Đao ra ngoài kỷ niệm ngày cưới lại lái xe này?"

Vừa nghe tôi cũng để ý, họ lái một chiếc SUV màu đen. Nhưng lần đầu tiên gặp, Thiên Ngôn Thắng Đao lái một chiếc xe con nhập khẩu cơ mà. Hai người ra ngoài, không dẫn con cái theo, cần gì phải đi xe to như vậy? Hơn nữa cửa xe đều đóng kín, hoàn toàn không nhìn thấy gì bên trong.

Tôi nói: "Xe này thừa sức để giấu người."

Tiểu Đào nói: "Ý anh là, lúc đó nạn nhân ở trên xe?"

Băng Tâm phân tích: "Bất kể anh ta giấu nạn nhân ở đâu thì vấn đề mấu chốt vẫn là Thiên Ngôn Thắng Đao làm cách nào lẻn đi phạm tội khi đang bị theo dõi? Hiện trường cách khách sạn 1 tiếng lái xe, cả đi cả về cần 2 tiếng, không tính thời gian hành hạ nạn nhân, thì cả quá trình cũng phải 2 tiếng rưỡi."

Tôi nói: "Nếu nghĩ như vậy thì chúng ta lại vòng trở về rồi. Giờ đã xuất hiện điểm khả nghi này thì chúng ta điều tra từ chiếc xe trước đã!"

Tiểu Đào đứng dậy: "Em sẽ phái người đi ngay!"

"Được, anh muốn tới hiện trường một chuyến, mọi người cùng đi đi."

Chúng tôi lập tức lên xe tới hiện trường, trên đường đi Băng Tâm nhìn điện thoại nói: "Cuốn sách của Thiên Ngôn Thắng Đao mới bị dừng lại, vừa hay là nơi vụ án kết thúc."

Tôi cười lạnh: "Cũng tức là anh ta đã định sẵn sẽ không phát hành nữa, xem ra là có chút sợ hãi rồi."

Quay lại hiện trường, nơi nạn nhân nằm khi trước được phủ một tấm bạt chống nước, vạch nó lên, vết máu bên dưới đã mờ đi rất nhiều.

Tôi nhìn mặt đất mà suy nghĩ, nếu đây là một quỷ kế, không thể dùng phương pháp thông thường mà suy luận, rốt cuộc vấn đề nằm ở chỗ nào?

Anh ta có đồng phạm?

Đây có vẻ là khả năng thiết thực nhất, nhưng qua mấy lần giao tiếp với Thiên Ngôn Thắng Đao, tôi cảm giác anh ta là một người vô cùng kiêu ngạo, trực giác mách bảo, một mình anh ta gây ra chuyện này. Nhìn như đơn giản, nhưng bên trong lại ẩn giấu huyền cơ!

Vô thức tôi đã đứng im 3 tiếng, Tiểu Đào nắm vào vai khiến tôi thức tỉnh, nàng nói: "Đừng suy nghĩ nữa, hay là quay về thôi."

Tôi hỏi: "Có mang xẻng không, anh muốn mang đất ở đây về."

Chương 759: Vách sắt bất khả công phá

Tôi dùng xẻng xúc hết phần đất dính máu nạn nhân, bỏ vào mấy cái túi rồi về giao cho bên trung tâm giám định. Đối với tôi mà nói, bây giờ bất kỳ manh mối dù nhỏ thế nào cũng đều có tác dụng trợ giúp.

Cảnh sát được Tiểu Đào phái đi cũng đã trở về, chiếc xe thể thao của Thiên Ngôn Thắng Đao bị va chạm, hôm xảy ra vụ án nó đang nằm trong gara của tiệm sửa xe 4S.

Lại là một chuyện hợp tình hợp lý!

Tiểu Đào hỏi: "Có cần tới nhà anh ta lần nữa không?"

Tôi lắc đầu: "Bây giờ thì chưa."

Mặc dù tôi có thể biết một người đang nói dối nhưng lại không thể bức họ nói thật, nếu đối chất, hiển nhiên Thiên Ngôn Thắng Đao sẽ chẳng tiết lộ gì cả.

Bên cạnh đó, tôi có chút không cam lòng, nhất định phải chuẩn bị kỹ để lần gặp tiếp theo sẽ gỡ được mối tơ vò này.

Hai ngày sau, tôi lâm vào sự suy nghĩ dằn vặt, gần như cơm nước chẳng buồn động, quên ăn quên ngủ. Lão Yêu đã kiểm tra video cẩn thận, không có dấu hiệu bị ghi đè, đây là đoạn video nguyên bản.

Ngoài ra, hắn tra một chút về câu lạc bộ trinh thám Oxford, câu lạc bộ này quá bí mật, chẳng tìm được tài liệu gì, không thể

chắc chắn Thiên Ngôn Thắng Đao có là thành viên hay không.

Xét nghiệm vết máu cũng không cho ra được gì, tất cả mọi thứ đều rất bình thường.

Tôi có cảm giác mình sắp phát điên rồi, từ khi làm cố vấn cho cảnh sát tới nay, chưa từng gặp một đối thủ lợi hại như vậy. Biết rõ ràng hắn là hung thủ, nhưng trước mặt giống như bị chắn một bức tường sắt khiến người ta không thể bào bước tới.

Hôm nay Tiểu Đào đến tìm tôi, vừa vào phòng thì ho khan, kinh ngạc nói: "Tống Dương, anh định biến mình thành quỷ à? Ở nhà mấy ngày không ra ngoài rồi, cũng không biết mở cửa sổ cho thông thoáng? Anh nhìn lại bộ dạng mình đi."

"Bộ dạng của anh?" Mấy ngày không được ngủ ngon, đầu óc tôi mơ màng.

Tôi biết mấy nay quả thật mình có chút cáu kỉnh, Đại Lý về buổi tối, tôi chặn họng ngay là đừng nói chuyện, kết quả ngày hôm sau hắn liền không về, có thể là ngủ lại cửa hàng hoặc vào trường tìm Lạc Ưu Ưu.

Trong phòng xếp đống mấy quyển sách, trên bàn là bánh quy cùng với vài chai nước lọc, đây là những thứ tôi hấp thu duy nhất vài ngày vừa qua.

Tiểu Đào cầm cái gương lên cho tôi soi, liền bị chính mình hù dọa, sắc mặt vàng khè, khóe mắt chân chim, tóc rối bù, quầng mắt thâm sì, tròng mắt thì vằn lên tia máu. Tiểu Đào ngửi cơ thể tôi một cái, ngạc nhiên: "Không phải anh uống thuốc gì đấy chứ?"

Tôi đáp: "Anh có hút một ít nhập mộng tán, muốn đặt mình vào vị trí hung thủ để suy nghĩ, nhưng có lẽ đã thất bại." Vừa nói xong thì đầu tôi chợt quay cuồng, đây là tác dụng phụ của nhập mộng tán.

Tiểu Đào lắc đầu: "Có gì thì mọi người cùng nhau thảo luận chứ. Đi tắm đi, tỷ dẫn đệ ra ngoài giải sầu."

Tôi hỏi: "Bên em điều tra thế nào rồi?"

Nàng hờn dỗi một tiếng: "Vẫn không chịu gạt chuyện này đi à. Đi tắm mau, nếu không đừng hòng em nói gì cho anh biết."

Tôi vội vàng vào tắm rửa, thay quần áo, cạo râu. Tắm giặt xong cảm thấy người vô cùng mệt mỏi, chỉ muốn ngủ một giấc, có điều vẫn phải ra ngoài cùng Tiểu Đào. Nàng dẫn tôi tới một quán ăn gần đó, gọi hai món tôi thích nhất là tôm hùm và thịt dê nướng.

Tiểu Đào nói, hiện tại cảnh sát cũng chưa có tiến triển gì, mới có ba ngày mà công chúng đã quên béng sự kiện này, Thiên Ngôn Thắng Đao lại có động thái xuất bản, nhưng bản phát hành là chương mới tinh mà chúng ta chưa từng đọc.

Trải qua vụ việc vừa rồi, độc giả tò mò vào đọc truyện của anh ta còn nhiều hơn, cứ như là việc này giúp ích anh ta vậy.

Trong lúc đó thì có một chuyện nho nhỏ xảy ra, người thân của Tê Lợi ca chạy đến náo loạn sở cảnh sát, nói rằng rõ ràng phía cảnh sát đã phong tỏa nghi phạm, tai sao không đòi lại công bằng cho con cháu họ? Tiểu Đào chẳng có cách nào giải thích, sau đó người thân anh ta lại muốn đi tìm Thiên Ngôn Thắng Đao tính sổ, cảnh sát chỉ có thể đứng ra khuyên nhủ.

Tôi thở dài: "Vụ án hiện giờ kẹt ở một cứ điểm, cứ như cành cây mắc vào bánh xe vậy."

"À phải rồi, còn có một chuyện nữa. Trên weibo xuất hiện một người, tuyên bố mình là hung thủ!"

Tôi giật mình, Tiểu Đào lấy điện thoại ra cho tôi xem. Weibo của người kia tên là Dạ Vũ Đồ Phu, anh ta tổng cộng đăng 3 status, miêu tả cặn kẽ ba vụ án mạng, bao gồm cả những điểm chúng tôi

chưa hiểu rõ, như ở hiện trường xuất hiện dấu hiệu của sách vở.

Dạ Vũ Đồ Phu tự xưng là Fan trung thành của Thiên Ngôn Thắng Đao, đã theo dõi sách của anh ta từ lúc chưa nổi tiếng. Dạ Vũ Đồ Phu trông thấy những anh hùng bàn phím công kích thần tượng của mình thì căm phẫn nên đã hành động quá khích.

Anh ta tìm những anh hùng bàn phím này, tra tấn họ, buộc họ phải đọc các chương truyện một cách cẩn thận, sau đó giết họ, mục đích là để cảnh báo mọi người không được chà đạp lên công sức của người khác.

Ngay khi status của Dạ Vũ Đồ Phu xuất hiện, rất nhiều nơi đã repost, nhưng cũng nhiều người nghi ngờ anh ta chỉ là đang lợi dụng kiếm tương tác. Cũng có người nói, không bằng chứng thì những lời này chẳng đủ thuyết phục.

Tiểu Đào nói: "Trong lúc bọn em thảo luận, cũng không ít cảnh sát cho rằng hung thủ khả năng là người khác."

Tôi cười: "Đây chỉ là chướng nhãn pháp thôi, có xác định được danh tính người này không?"

"Thông tin đăng ký là giả, sử dụng proxy server, địa chỉ IP cũng là wifi miễn phí, không xác định được." Tiểu Đào lắc đầu.

"Chướng nhãn pháp, nhất định là chướng nhãn pháp." Tôi bất phục mà la lên.

Tiểu Đào liếc tôi một cái, định nói gì đó lại thôi. Tôi biết nàng đang nghĩ gì, nàng đang muốn khuyên tôi nên buông bỏ, nhưng lại không đành lòng làm tôi tổn thương.

Hiện giờ thái độ tôi có hơi cáu kỉnh, có hơi cố chấp, nhưng tôi phải giữ vững chủ kiến, nếu như ngay cả mình cũng không giữ vững, vậy thì Thiên Ngôn Thắng Đao sẽ nhởn nhơ ngoài vòng pháp luật. Tôi tin suy đoán của mình là đúng!

Thức ăn bắt đầu được dọn lên, tôi ngồi ăn ngồm ngoàm, Tiểu Đào an ủi: "Cứ ăn từ từ, em đi gọi ly đồ uống, anh muốn uống gì?"

"Coca!" Tôi đáp.

"Chẳng phải thường ngày anh thích uống trà sao?"

"Đầu óc anh cần đường có gas." Tôi nói.

"Được, chờ em chút!"

Tiểu Đào rời đi, đột nhiên một người khách ngồi bàn kế bên mắng to: "Làm cái quái gì vậy, tôi ngồi chờ cả nửa tiếng rồi, đồ ăn tôi gọi đâu?"

Quản lý và phục vụ chạy tới mới biết, hóa ra phục vụ đã đọc sai số bàn và mang món anh ta đặt sang bàn khác. Quản lý liên tục xin lỗi, người khách mắng: "Anh nói đổi nhẹ nhàng thế, đợi cả nửa tiếng, món cũng nguội hết rồi, tôi đợi vô ích à?"

"Vậy hay là miễn phí bữa này cho anh ạ!"

"Hừ, như vậy còn tạm được."

Tôi nhìn chằm chằm đĩa thức ăn đã nguội lạnh kia, chợt từ sâu thẳm có gì đó nhắc nhở tôi, thì ra là như vậy, quỷ kế thì ra là nư vậy!

Lập tức tôi nhổ miếng sườn dê trong mồm ra, chẳng kịp lau tay, chạy ra bên ngoài. Tiểu Đào hỏi tôi: "Này này, anh đi đâu đấy?"

"Trung tâm giám định vật chứng!" Rốt cuộc thì tôi cũng đã có thể nở nụ cười.

Chương 760: Vén màn chướng nhãn pháp

Tôi và Tiểu Đào lên xe, thúc giục nàng chạy mau. Tiểu Đào hỏi: "Anh nghĩ ra cái gì vậy, có thể nói cho em biết không?"

Tôi nói: "Trên người nạn nhân có một vết kim, nhưng trong máu chẳng có ngoại chất gì cả, chúng ta luôn đi nhầm hướng rồi, cái lỗ kim đó không phải để tiêm ngoại chất vào cơ thể, mà là hút ra!"

"Hút ra?" Tiểu Đào tò mò.

"Hút máu!"

Nàng càng kinh ngạc: "Em vẫn chưa hiểu."

"Cứ chờ lát nữa sẽ hiểu, nhanh lên, đi đường tắt đi!"

Tiểu Đào phì cười: "Trông anh gấp gáp kìa, em có biết bay đâu."

Nửa tiếng sau chúng tôi đến trung tâm giám định vật chứng, tôi lao vào khu kiểm tra máu, mấy kỹ thuật viên đang làm việc, tôi gấp gáp nói: "Mẫu máu lần trước tôi mang ở hiện trường về đâu?"

Một kỹ thuật viên nói: "Anh đang nói là của streamer kia? Ở đây này."

Anh ta mở tủ lạnh lấy ra, mẫu máu được lọc và phân tầng đựng trong mấy ống nghiệm, tôi cầm lên nói: "Tạp chất đâu?"

Ký thuật viên giải thích: "Tống cố vấn, anh cũng đâu phải

người ngoài nghề, xét nghiệm máu dĩ nhiên phải lọc hết tạp chất, làm sao được để lẫn..."

"Tạp chất đâu? Đất đâu?" Tôi cắt lời.

Có thể là do tôi quá gắt, đến nhân viên khác cũng giật mình dừng tay, kỹ thuật viên nói: "Bỏ vào túi rác rồi, nhưng còn chưa dọn dẹp."

"Mau lấy ra, xét nghiệm!" Tôi nói.

"Xét nghiệm cái gì?" Kỹ thuật viên ngơ ngác.

"Sợi!"

Anh ta nói: "Nhưng bây giờ chúng tôi đang có việc khác, có thể chờ chút không..."

Tôi đang định mở miệng thì Tiểu Đào nói: "Dùng kính hiển vi được chưa, bảo Băng Tâm làm đi!"

"Dư bao nhiêu cái thì lấy bấy nhiêu!" Tôi đỏ mắt nói.

Chúng tôi mượn tất cả kính hiển vi còn dư của trung tâm rồi mang cùng với đống tạp chất về, bảo toàn bộ cảnh sát trong cụ đang nhàn rỗi tới trợ giúp. Tôi vốn học khoa học tự nhiên nên biết cách dùng, những người còn lại không biết thì được Băng Tâm hướng dẫn. Tôi đặc biệt dặn dò: "Thứ chúng ta cần tìm không phải là vết máu, mà là thứ dính trên máu, khối lượng công việc rất nhiều, mọi người nhất định phải cẩn thận."

"Được!" Tất cả đáp.

Chúng tôi bắt đầu công việc gian khổ, mấy kg đất chia thành từng chút nhỏ đặt dưới tấm kính quan sát của kính hiển vi. Mấy tiếng đồng hồ liên tiếp, nhiều người đau nhức hai mắt, lúc này thì Lão Yêu chạy vào nói: "Ủa đang làm gì vậy, cứ như đang chời trò

chơi, ta cũng góp vui."

Hắn kiên nhẫn 1 tiếng thì không chịu nổi, nói: "Quá chán, ta đi đây!"

Chúng tôi làm một mạch đến tối, Tiểu Đào gọi đồ ăn cho mọi người. Tôi cảm giác hai mắt mình đã sưng húp, cay xè, vô thức mà trời đã rạng sáng. Không ít cảnh sát đã muốn về, có người còn càu nhàu: "Nào có tìm ra được cái gì đâu."

Tiểu Đào trấn an: "Mọi người kiên trì một chút, chỉ còn 1/3 số đất, sau chuyện này tổ đặc án sẽ có phong bì bồi dưỡng."

Mọi người thở dài một tiếng, xoa bả vai, ấn huyện thái dương rồi tiếp tục công việc. Tôi căng thẳng từ xế chiều đến giờ, đầu óc đã quá mệt mỏi, lúc vừa xoay người đi rửa tấm kính thì đột nhiên cảm giác hoa mắt, dưới chân mất đi trọng lực, ngã ra bất tỉnh.

Lúc tỉnh lại thì phát hiện trời đã sáng, tôi nằm trong một căn phòng của thị cục, bên cạnh là một chai nước cùng một tờ giấy, Tiểu Đào viết: "Tối qua anh ngất xỉu, bọn em đưa anh lên đây nghỉ ngơi. Yên tâm đi, anh em trong cục vẫn đang tiếp tục."

Tôi đứng dậy, đầu óc vẫn còn choáng váng, đi sang bên tổ kỹ thuật, trông thấy nhân viên cảnh sát người gục ở ghế, người co ro dưới đất, người nằm trên bàn, ngủ ngả ngủ nghiêng.

Tiểu Đào tựa đầu vào ghế đang thiêm thiếp, Băng Tâm thì nhoài người ra cái bàn mà ngủ. Thấy cảnh tượng như vậy, tôi chua xót, chỉ vì cái yêu cầu vô lý của mình mà mọi người phải chịu khổ.

Tôi đánh thức Băng Tâm và Tiểu Đào dậy, Tiểu Đào ngáp dài nói: "Em ngủ thiếp đi mất."

Băng Tâm xoa xoa hai con mắt: "Tống Dương ca ca, tìm được thứ huynh nói rồi."

"Ở đâu?" Tôi kích động.

"Cất trong tủ lạnh."

Tôi mở tủ lạnh ra, bên trong là mười mấy tấm kính nhỏ, từng cái đều đính mẫu đất. Bỏ lần lượt chúng lên kính hiển vi để quan sát, kết quả làm tôi kích động không thôi. Những mẫu đất này đều có những sợi rất nhỏ, mịn, là những sợi có cấu trúc xốp. Đột nhiên bật cười lớn: "Quả là như thế, ta đoán đúng rồi!"

Tiểu Đào ngơ ngác: "Anh phát điên rồi à?"

Tôi nói: "Đã gỡ được mối rối này. Đi tìm Thiên Ngôn Thắng Đao thôi, đã đến lúc vạch trần bộ mặt thật của Sherlock Holmes phương đông này!"

Ba chúng tôi lái xe đến nhà Thiên Ngôn Thắng Đao, ngoài tường bao có người dùng sơn xịt mấy chữ: Hung thủ giết người.

Mộ Dung phu nhân ra mở cửa, cô ta lạnh lùng lườm chúng tôi: "Các người lại tới đây làm gì?"

"Tìm ông xã của cô, nói chuyện một chút." Tôi đáp.

Mộ Dung phu nhân miễn cưỡng dẫn chúng tôi vào phòng khách. Lần đầu vào đây, Băng Tâm hết nhìn đông lại nhìn tây, Mộ Dung phu nhân gõ cửa thư phòng một cái, nói: "Anh yêu, cảnh sát tìm anh!"

Chỉ một lát, Thiên Ngôn Thắng Đao mặc quần áo chỉnh tề bước ra, tay cầm tẩu thuốc, nhìn vào mắt tôi đầy ngạo mạn: "Tống đại thần thám, lại tới viếng thăm?"

"Tôi nghĩ đây là lần cuối! Tôi đã giải được câu đố về anh." Tôi nói.

Thiên Ngôn Thắng Đao cười lạnh một tiếng, ngồi xuống sofa,

bỏ tẩu thuốc xuống, rút ra một điếu xì gà: "Rửa tai lắng nghe."

"Quỷ kế này thực ra chẳng hề phức tạp chút nào, hiện trường phạm tội mà chúng tôi phát hiện cũng không phải là hiện trường đầu tiên."

Tiểu Đào kinh ngạc che miệng: "Nhưng ở hiện trường có vết máu."

"Đó mới là mấu chốt trong trò chướng nhãn pháp!" Tôi cười.

Thiên Ngôn Thắng Đao nhấn mạnh mấy cái bật lửa, châm xì gà hút một hơi sâu, anh ta đang cố ý che giấu sự căng thẳng của mình.

Tôi bắt đầu kể việc mình điều tra, toàn bộ quá trình phạm tội là như sau, trước khi nạn nhân bị hại hai đến ba ngày, anh ta đã bị Thiên Ngôn Thắng Đao bắt cóc, nhốt ở một nơi bí mật.

Trong thời gian này, Thiên Ngôn Thắng Đao đã rút một lượng máu lớn từ chân nạn nhân, cũng có thể là rút ít một nhưng thành nhiều lần, rồi tạm trữ đông.

Hôm xảy ra vụ án, nạn nhân được giấu vào chiếc SUV, khoảng 9h30, Thiên Ngôn Thắng Đao ở trong xe tra tấn nạn nhân đến chết, sau đó bỏ máu đã trữ lạnh vào một khối bọt biển khiến nó trở về nhiệt độ bình thường, bắt đầu hoại tử song song với tế bào trên người nạn nhân.

Tiếp đó, Thiên Ngôn Thắng Đao cùng vợ đi vào khách sạn, ở yên một đêm, cái xác vẫn nằm ở trong xe. Sáng sớm ngày hôm sau, Thiên Ngôn Thắng Đao lái xe tới ngoại ô, ngụy tạo hiện trường. Quan trọng nhất là mang khối bọt biển thấm đẫm máu kia đặt dưới đất, dùng gậy đập mạnh, tạo ra tình trạng vết máu bắn tung tóe.

Sau đó anh ta dọn hết bọt biển, rồi đặt thi thể lên đó, bất kể

nhìn thế nào cũng đều giống như nạn nhân bị sát hại tại đây.

"Bất kỳ thủ đoạn nào để vén tầm màn che đều rất đơn giản, nói cách khác, hiện trường sát hại nạn nhân là ở trong xe, ngay dưới mũi chúng ta. Mộ Dung Tiểu Lỗi, anh đúng là tài cao gan lớn!" Tôi vỗ tay một tiếng.

Chương 761: Lưỡng bại câu thương

Sau khi nghe xong, Thiên Ngôn Thắng Đao ăn miếng trả miếng mà cười lớn: "Trinh thám xuất sắc tuyệt luân! Cứ y như là thật vậy!"

Biểu hiện nét mặt đã bán đứng hắn, tôi cười lạnh: "Nó vốn là sự thật!"

Tiểu Đào nói: "Nhưng mà Tống Dương, trinh thám của anh còn phải có điều kiện cần nữa, đó là Mộ Dung phu nhân biết rõ sự việc."

Tôi nói: "Đương nhiên là cô ấy biết, thậm chí còn có thể nói là đồng phạm!"

Trong bếp chợt vang lên tiếng ly vỡ, đúng như dự đoán, toàn bộ quá trình đều có Mộ Dung Phu Nhân đứng đó nghe lén, phản ứng của cô ta đã bại lộ âm thanh trái tim mình.

Nụ cười trên mặt Thiên Ngôn Thắng Đao đã tắt ngúm, nhưng vẫn cứng cổ tranh cãi, hắn cắn đầu điếu xì gà, nói: "Bọt biển, rút máu, đây đều là giả thiết của anh! Không có bằng chứng!"

"Tôi biết anh sẽ nói như vậy, chúng tôi đã tốn 10 tiếng đồng hồ, tìm ra sợi bọt biển ở mẫu máu dính trong đất."

"Vậy...vậy cũng không thể chứng minh là do tôi lưu lại." Mặt Thiên Ngôn Thắng Đao đã lộ ra bối rối.

"Khỏi cần phải chứng minh những thứ này, chứng cứ quan

trọng nhất chẳng phải đang ở ngay đây sao? Xe của anh để trong nhà mấy hôm nay, mấy ngày anh cũng chưa ra khỏi nhà chứ đừng nói là mang xe đi rửa. Chỉ cần tìm được một sợi tóc nạn nhân trên xe thôi là anh vạn kiếp bất phục!"

Tôi đứng dậy, thắng lợi đã ở trước mắt, cuộc chiến trường kỳ với cao thủ, vụ án khó giải quyết nhất từ lúc tôi ra đời đến giờ, rốt cuộc cũng có thể kết thúc rồi.

Đúng lúc đó thì một mùi khét xộc vào mũi, con trai Thiên Ngôn Thắng Đao lao ra từ phòng ngủ, hốt hoảng: "Cha, cha, bên ngoài nhiều khói quá!"

"Đừng sợ đừng sợ, có cha đây rồi!" Thiên Ngôn Thắng Đao ôm con mình vào lòng, mắt lóe lên một tia giảo hoạt.

Tôi bỗng có một linh cảm chẳng lành, bảo Băng Tâm ở lại, mình và Tiểu Đào vọt ra ngoài sân, trông thấy ánh lửa ngút trời, toàn bộ gara để xe đã bị lửa bao trùm.

"Cứu hỏa!" Tôi tìm bình cứu hỏa khắp nơi, nhưng trong sân chẳng có, cũng chẳng có ống dẫn nước, chỉ đành gọi điện cho cứu hỏa.

"Ai da, xui xẻo quá." Một giọng nói bình tĩnh cất lên, bên trong ẩn chứa sự vui mừng. Tôi quay đầu lại, thấy Thiên Ngôn Thắng Đao đội mũ Sherlock Holmes đứng ở cửa, vẻ mặt như cười trên nỗi đau người khác.

Tôi nghiến răng, vụ hỏa hoạn này không phải tự nhiên mà có. Nhớ lại chi tiết ban nãy, chỉ châm thuốc mà hắn nhấn bật lửa liên tục, nhất định là đã chuẩn bị sẵn vật dẫn hỏa trong gara, cái bật lửa kia chính là điều khiển từ xa.

Lao vào phòng khách, tôi điên cuồng lật tung bàn uống nước lên tìm nhưng không thấy cái bật lửa kia đâu. Đi về phía Thiên

Ngôn Thắng Đao, tôi la lên: "Tôi phải lục soát người anh!"

"Anh có quyền này sao?" Hắn chậm rãi nói.

Tôi hét: "Tôi phải lục soát!"

Hắn dang hai tay ra: "Vậy cứ tự nhiên!"

Tôi lục soát một lượt quần áo của hắn, không tìm được cái bật lửa. Lúc này Mộ Dung phu nhân từ trong bếp đi ra: "Mấy người làm gì vậy? Sao cứ hết lần này lần khác nghi ngờ chồng tôi, anh ấy đã làm gì sai?"

Tôi giận đến phát run, nhìn nét mặt vui vẻ của Thiên Ngôn Thắng Đao, chỉ hận không thể đấm cho hắn một cú.

Tôi hít thật sâu ép mình tỉnh táo lại, hỏi Băng Tâm: "Vừa rồi anh ta có động tác lạ nào không?"

"Không, muội ngó chừng nãy giờ."

Tôi nhìn vòng quanh bên trong nhà: "Đứa bé lúc nãy đâu?"

Băng Tâm giật mình la lên: "A, nó ra ngoài lúc nào vậy?"

Hóa ra trong lúc không ai để ý đến, đứa bé đã lén bỏ trốn ra bên ngoài. Cửa sân sau vẫn còn mở, chúng tôi lập tức đuổi theo. Ra ngoài tiểu khu, trông thấy thằng bé đang đứng bên vệ đường, tay cầm cái bật lửa. Trên đường xe cộ đông đúc, Tiểu Đào căng thẳng nói: "Anh bạn nhỏ, đừng lộn xộn, rất nguy hiểm!"

"Cha nói mấy người là người xấu. Đồ bại hoại!" Thằng bé mắng to rồi ném cái bật lửa xuống miệng cống, rồi bỏ chạy sang phía đối diện.

Một chiếc xe không kịp phanh, đụng trúng thằng bé, nó bay ra như diều đứt dây, xa cả chục mét, nằm bất động. Xe cộ trên đường rối rít ngừng lại, vài tài xế kinh ngạc mở cửa bước ra nhìn.

Cảnh này khiến máu toàn thân tôi như đóng băng, Băng Tâm bụm mặt khóc.

"A, con trai tôi!" Sau lưng vang lên tiếng khóc thê lương của Mộ Dung phu nhân, cô ta túm lấy áo tôi: "Lũ cảnh sát đáng chết! Trả con trai lại cho ta!" Sau đó quỳ sụp xuống đất, khóc không thành tiếng.

Thiên Ngôn Thắng Đao đứng ở cổng tiểu khu, mắt thấy con mình bị tai nạn, hắn cũng bàng hoàng, hai mắt ngấn lệ.

Tôi trừng mắt lườm hắn chằm chằm, thắng lợi này, ngươi hài lòng chứ?

Cũng may đứa bé không chết, bị trọng thương được đưa vào phòng chăm sóc đặc biệt. Sau khi nhân viên cứu hỏa dập tắt đám cháy, hai chiếc xe đã bị cháy sạch chỉ còn trơ khung sắt, khả năng tìm được bằng chứng là con số 0 to tướng.

Sau đó cảnh sát tới mở cống thoát nước ra, cố gắng mãi mới tìm được cái bật lửa bị ném. Chúng tôi vội vàng quay về xét nghiệm, kết quả tương đối khiến người ta thất vọng. Trong cái xác xe SUV chẳng tìm được gì, còn chiếc bật lửa ngâm trong nước cống ô nhiễm đã bị mất dấu vân tay, chưa kể vật này cũng không thể coi là chứng cứ trực tiếp.

Đã bước một chân qua ngưỡng cửa thành công thì lại thất bại, nhưng Thiên Ngôn Thắng Đao cũng phải trả một cái giá đắt, cuộc tỉ thí này lưỡng bại câu thương.

Tiểu Đào nói: "Mặc dù chúng ta không thu được chứng cứ, nhưng chuyện xảy ra hôm nay đã chứng minh Thiên Ngôn Thắng Đao đúng là hung thủ. Em sẽ cho người theo dõi hắn 24/24."

Tôi nói: "Để anh tới khách sạn trích xuất camera bãi đậu xe xem có ghi lại được gì không."

"Không, Tống Dương. Anh đã quá mệt rồi, nghỉ ngơi một ngày đi, công việc giao cho bọn em."

Tôi về nhà cố gắng ngủ một chút, nằm trên giường mà lòng cứ thổn thức, hình ảnh thằng bé bị tai nạn cứ lởn vởn trong đầu tôi.

Sáng hôm sau tôi đến thị cục hỏi Tiểu Đào có tiến triển gì không. Nàng thất vọng lắc đầu: "Bọn em trích xuất camera bãi đậu xe rồi, hắn cố ý đậu xe trong góc khuất cho nên không ghi hình lại được gì."

"Bản thân hắn thì sao rồi?"

"Từ hôm qua đến giờ vẫn im ắng, hai vợ chồng đến bệnh viện một chuyến đóng tiền viện phí cho con."

Tôi thở dài: "Vụ tai nạn của thằng bé ta cũng có trách nhiệm, anh không muốn vào vai ác ma bức nhà người ta tan nát, nhưng vì rửa sạch nỗi oan cho nạn nhân, anh phải tiếp tục điều tra, cho đến khi buộc hắn lộ ra chân tướng mới thôi."

Tiểu Đào đặt một tay lên vai tôi, nói: "Tai nạn của con hắn không phải là trách nhiệm của chúng ta, là sự kiêu ngạo của Thiên Ngôn Thắng Đao đã hại thằng bé!"

Chương 762: Phòng làm việc của tội phạm

Yên ắng mấy ngày sau, Thiên Ngôn Thắng Đao lại bắt đầu up truyện. Hắn viết một bộ truyện mới, đối lập hoàn toàn với truyện cũ, main là một tội phạm, nội dung là hắn có khiêu chiến như thế nào cuối cùng cũng thắng cảnh sát.

Bên trong câu từ hắn viết, tôi có thể cảm nhận được một sự nổi loạn và phẫn nộ, hắn đang trút giận, một hành động tự hủy hoại bản thân. Những tên tội phạm trong bộ này có chỉ số IQ quá cao, lần nào cũng có thể nhởn nhơ ngoài vòng pháp luật. Không ít độc giả đã bỏ ngang, trước lúc đi còn bình luận: "Không thể đọc nổi cái thể loại tà ác chiến thắng chính nghĩa."

Thiên Ngôn Thắng Đao tự mình sa ngã, vứt bỏ hình tượng gầy dựng bấy lâu nay, bắt đầu chửi nhau trên weibo với độc giả, danh tiếng rớt xuống ngàn trượng. Điều này cũng thật trớ trêu, hắn đã giết 3 kẻ toxic trên mạng, giờ chính mình lại biến thành một kẻ toxic.

Mấy ngày nay Lão Yêu tập trung điều tra về câu lạc bộ trinh thám Oxford, đây là một tổ chức gồm những bộ não thông minh nhất thế giới, rất khó mà điều tra ra. Nhưng Lão Yêu vốn là một kẻ cố chấp, biết khó mà không nản, nhất định phải mang nó ra ánh sáng.

Cuối cùng hắn cũng hack được vào máy tính của một thành viên, ăn cắp được một phần thông tin trong đó. Hóa ra Thiên Ngôn Thắng Đao cũng chẳng phải thành viên của câu lạc bộ, tháng 8 năm nay hắn có viết một bức thư xin gia nhập, nhưng người đứng

đầu cho rằng hắn chỉ là một tiểu thuyết gia người Trung Quốc, không phù hợp với phong cách suy luận của cao thủ, vì vậy từ chối.

Thiên Ngôn Thắng Đao cảm thấy bị tổn thương, trong bức thư thứ 2, hắn thề thốt rằng sẽ dùng hành động để chứng minh mình là Sherlock Holmes phương Đông.

Lòng tự ái của Thiên Ngôn Thắng Đao rất cao, trong tài liệu cá nhân có nói, hắn từng có một quãng tuổi thơ tự ti. Sau khi trưởng thành thì luôn khao khát có được sự công nhận của người khác. Lẽ nào từ tháng 8 năm nay hắn đac bắt đầu lên kế hoạch?

Sực nhớ ra cô giúp việc nhà hắn đã từng nói, Thiên Ngôn Thắng Đao ngoại tình đã được 5 tháng, thời gian này vừa vặn trùng hợp với lúc đó. Cô ta cũng chưa từng thấy mặt mũi thật của tiểu tam, theo tôi suy đoán, đây là Thiên Ngôn Thắng Đao ra ngoài ban đêm bị phát hiện nên thuận miệng mượn cớ. Nhất định là hắn đã chuẩn bị một căn phòng khác bên ngoài để lên kế hoạch phạm tội.

Tôi mang ý nghĩ này trình bày với Tiểu Đào, khả năng Thiên Ngôn Thắng Đao có một căn phòng làm việc của tội phạm ở trong Nam Giang. Nếu như có thể tìm ra nó, việc định tội cho hắn là có thể thực hiện.

Đột nhiên vụ án có hướng đi mới, Tiểu Đào khen ngợi tôi một hồi, sau đó cho người đi điều tra những căn nhà đứng tên hai vợ chồng, lịch sử thuê phòng, vân vân. Mất một ngày truy tìm, rốt cuộc tra ra được có người từng đứng tên Mộ Dung phu nhân thuê một căn phòng ở vườn hoa Bạch Lộ, thời hạn thuê 1 năm, ngày thuê là đúng 5 tháng trước.

Chúng tôi lập tức dẫn người chạy tới đó, lần này mang cả Lão Yêu theo. Căn phòng được thuê là một lầu nhà trọ, tôi dùng dụng cụ phá khóa, hình ảnh đập vào mắt khiến tất cả đều kinh ngạc.

Trên tường vẽ đầy đủ kế hoạch, dán đầy ảnh, trong ngăn kéo chứa quần áo thay thế, bơm kim tiêm, dụng cụ gây án.

Dưới đất có rất nhiều dấu chân, chứng tỏ có người từng đi đi lại lại trong phòng, vì để thiết kế vụ phạm tội hoàn hảo, Thiên Ngôn Thắng Đao đã từng ở đây rất lâu.

Trong một căn phòng khác có hai máy PC, hai màn hình đặt song song nhau, Lão Yêu la lên: "Oa, cấu hình này còn tốt hơn của ta!"

Hắn cắm điện, không kìm được muốn bật lên, tôi xua tay: "Chờ đã!"

Sau đó vứt cho Lão Yêu một đôi găng tay cao su, sợ hắn dây vân tay ra bàn phím. Thực ra những vật thể sáng bóng như bàn phím này, nếu có vân tay thì tôi chỉ cần liếc mắt có thể nhìn ra. Nhưng bàn phím này chẳng hề có, tôi đưa mũi vào ngửi thử thì có mùi thuốc tẩy. Một nồng độ thuốc tẩy nhất định sẽ có thể phá bỏ dấu vân tay khiến nó biến mất, quả nhiên Thiên Ngôn Thắng Đao vô cùng cẩn thận.

Trong lúc Lão Yêu loay hoay với máy tính, tôi và những người khác tìm kiếm dấu vân tay trong phòng. Thế nhưng chẳng có thu hoạch gì, toàn bộ những đồ vật từng bị tiếp xúc đều bị xịt thuốc tẩy. Tiểu Đào nhìn bức tường nói: "Ơ, sao lại có tới 4 nạn nhân?"

Nói xong nàng gỡ một bức ảnh xuống, đó là một phụ nữ, tôi nói: "Gom hết số ảnh này lại, quay về điều tra xem nạn nhân thứ 4 là ai."

Lão Yêu phát hiện trong máy tính được cài một phần mềm hacker rất chuyên nghiệp, truy ngược vị trí của người dùng thông qua IP là vấn đề đơn giản. Kệ sách để bên cạnh chứa không ít sách vở liên quan đến kỹ thuật hacker, từ dấu của hiệu sách cho thấy chúng đều được mua trong năm nay.

Hắn lại tự học kỹ thuật hacker trong vòng 5 tháng trời ngắn ngủi, trở thành 1 cao thủ nhất đẳng, nghị lực thật khiến người ta bội phục!

Ngoài ra, dưới hầm đậu xe có một chiếc xe được gửi với danh nghĩa căn phòng này, điều tra biển số thì phát hiện, nó được mua dưới danh nghĩa Mộ Dung phu nhân.

Để một bộ phận cảnh sát ở lại, dù có phải đào sâu ba thước cũng phải tìm ra manh mối liên quan đến Thiên Ngôn Thắng Đao.

Sau đó chúng tôi quay về thị cục, đi xác nhận danh tính nạn nhân thứ 4. Kiểm tra hết 3 tiếng đồng hồ cũng không ra, Tiểu Đào liền gửi nó lên khoa kỹ thuật hình sự củ Bộ công an, tìm kiếm trong phạm vi cả nước.

Tối hôm đó, trên bộ gửi về một email, nạn nhân thứ tư là một biên tập viên của tờ tạp chí "Đại Trinh Thám Gia", hành nghề đã hơn 10 năm.

"Nạn nhân thứ tư lại là một biên tập?" Tiểu Đào ngạc nhiên.

"Anh đi ra ngoài một lát!" Tôi chạy ra mấy quầy sách báo, mua một số kỳ tạp chí Đại Trinh Thám Gia, trên bìa có phương thức liên lạc, tôi liền gửi tin nhắn QQ. Sau một hồi chờ đợi sốt ruột, đối phương cũng rep: "Xin chào. Cho hỏi ngài gửi bản thảo hay đóng góp ý kiến?"

Tôi trả lời: "Chúng tôi là cảnh sát thành phố Nam Giang, đang điều tra một vụ án mạng, muốn hỏi anh vài vấn đề."

Đối phương gửi một icon kinh ngạc, tiếp đó nói: "Hôm nay đâu phải ngày cá tháng tư?"

Tôi nào có thời gian tranh cãi, liền trực tiếp gọi videocall, đối phương liền từ chối, nhắn: "Xin đừng có làm phiền chuyện không liên quan, tôi bộn bề nhiều việc lắm, hẹn gặp lại!"

Nhất thời nổi giận, tôi gọi Lão Yêu: "Dùng thủ đoạn khai sáng cho đối phương một chút!"

Lão Yêu đăng nhập QQ của mình, sau đó thao tác một lúc, hack vào máy tính của bên kia, còn mở webcam lên. Trong webcam, một người đàn ông râu ria xồm xoàm đang xỉa răng nhìn vào màn hình ngây ngô, cứ như đang xem bóng đá vậy.

Lão Yêu cười: "Định hù dọa hắn thế nào?"

"Có thể trực tiếp nói chuyện videocall không?" Tôi hỏi.

"Không thành vấn đề." Lão Yêu gật đầu.

"Chờ chút!"

Tôi gọi một cảnh sát mặc cảnh phục vào, dặn dò anh ta một chút, sau đó bảo anh ta ngồi vào chính giữa màn hình. Lão Yêu cưỡng ép mở videocall, cùng lúc đó, 'người đại diện' của tôi mở miệng nói: "Xin chào, chúng tôi là cục công an thành phố Nam Giang!"

Đối phương bị dọa sợ đến ngã ngửa ra sau, bò dậy hốt hoảng nói: "Các người làm sao..."

"Có mấy vấn đề muốn thỉnh giáo anh!" Cảnh sát nghiêm túc nói.

"Được được, tôi nhất định phối hợp điều tra!" Anh ta liều mạng gật đầu.

Chương 763: Mộ Dung phu nhân sa lưới

Biên tập viên kia nói cho chúng tôi biết chuyện trước đây về Thiên Ngôn Thắng Đao. Hơn 10 năm trước lúc hắn vừa bước vào nghề viết lách, có gửi bản thảo của mình cho một số tạp chí. Dĩ nhiên ước mơ lớn nhất lúc đó của hắn là tờ Đại Trinh Thám Gia này.

Thiên Ngôn Thắng Đao gửi bản thảo mấy lần đều bị trả về, hắn nổi giận đùng đùng tới chất vấn biên tập, rốt cuộc chỗ nào không được, chỗ nào không hay để hắn sửa, tại sao lại đối đãi với mong muốn nghiêm túc của mình như vậy? Biên tập lúc đó là Dạ Không, cũng chính là cô gái mà hắn chọn làm nạn nhân thứ 4.

Dạ Không chỉ đáp lại một câu: "Dù có sửa bao nhiêu đi nữa cậu cũng không được đăng đâu!"

Bị kích thích, Thiên Ngôn Thắng Đao lao vào đọc, luyện tập, trải qua 10 năm trui rèn cuối cùng trở thành đại sư trinh thám hàng đầu trong nước. Tuy nhiên không còn gửi bản thảo cho Đại Trinh Thám Gia thêm 1 lần nào nữa.

Sau khi hắn thành danh, Dạ Không cũng từng xấu hổ tới tìm hắn, nhưng hắn phớt lờ.

Do kinh nghiệm lâu năm, giờ Dạ Không đã là tổng biên tập của tờ Đại Trinh Thám Gia. Cứ mỗi lần đồng nghiệp đi ăn với nhau, bà ta đều nhắc về đoạn chuyện cũ này, nói mình đã từng lỡ dịp may với một đại sư, cảnh báo mọi người nhất định phải quý trọng từng người gửi bản thảo, ngàn vạn lần không nên đánh mất tài nguyên quý báu.

Nghe xong, Tiểu Đào nói: "Thì ra là như vậy."

Tôi nói: "Là một biên tập, bất kể đối tượng là ai thì lúc nói ra câu đó cũng là không có đạo đức nghề nghiệp!"

Biên tập trong video cười mỉa mai: "Có thể là hôm đó tâm tình Dạ Không không được tốt. Phụ nữ ấy mà, khó tránh được những lúc hẹp hòi như vậy..."

Tiểu Đào cắt lời: "Được rồi được rồi, đừng bêu xấu phụ nữ nữa. Anh có phương thức liên lạc với bà ta không?"

"Để tôi gọi điện cho bà ấy."

Biên tập gọi mấy cuộc điện thoại, mấy nay là kỳ nghỉ tết dương lịch, bọn họ không đi làm, bảo sao ngoài đường đông thế.

Gọi một lát, sắc mặt biên tập viên hốt hoảng la lên: "Bà ta đến Nam Giang rồi!"

"Cái gì?" Tôi giật mình.

"Đồng nghiệp nói, hai ngày trước Dạ Không trúng thưởng một chuyến du lịch Nam Giang ba ngày, nhân dịp tết dương lịch, bà ấy đã đi Nam Giang chơi...việc xảy ra gần đây trên weibo tôi cũng để ý, ai cũng nói Thiên Ngôn Thắng Đao điên rồi, là thật ư?"

Tôi nói: "Lập tức cho chúng tôi số liên lạc của bà ấy!"

Biên tập viên đọc số điện thoại và email cho chúng tôi, tôi gọi thử thì không có ai nghe máy, nhất thời có một linh cảm chẳng lành.

Tiểu Đào gọi điện cho cảnh sát giám sát Thiên Ngôn Thắng Đao: "Tiểu Vương, mục tiêu vẫn ở nhà chứ?"

"Hắn không hề ra ngoài." Bên kia đáp.

"Vợ hắn đâu?" Tiểu Đào hỏi.

"Ra ngoài mua đồ ăn còn chưa có về."

Tiểu Đào cúp máy, trao đổi ánh mắt với tôi, tôi nói: "Mau đi tìm!"

Lúc này một cảnh sát trực tổng đài đi vào, nói: "Vừa nhận được một tin báo cảnh từ phân cục chuyển lên, khu Đào Nguyên xảy ra án mạng, phân cục đã cho người tới rồi. Hình như hung thủ là người trong vụ Hoàng đội trưởng đang phụ trách."

Tiểu Đào lập tức đứng dậy: "Đi!"

Đường phố hôm nay rất đông đúc khiến chúng tôi vô cùng khó chịu. Trên đường nhận được điện thoại từ phân cục Đào Nguyên, họ nói hung thủ đã bị thương, được đưa vào bệnh viện gần đó. Nạn nhân thì đã chết, danh tính được xác nhận là một tổng biên tập, tới Nam Giang du lịch.

Linh cảm xấu nhất của chúng tôi đã thành hiện thực, tôi hỏi: "Vụ án này phát hiện như thế nào?"

Cảnh sát phân cục nói: "Cô gái kia trực tiếp cầm dao lao vào khách sạn giết người, thật quá ngông cuồng. Nhân viên khách sạn báo cảnh, chúng tôi đã tới ngay lập tức. Cấp dưới của tôi bảo cô ta bỏ vũ khí xuống, nhưng cô ta lại xông về phía cảnh sát, cứ như là đã mất hết lý trí. Bởi vậy cảnh sát nổ súng, có điều các người yên tâm, đều bắn vào chân tay, không bị thương chỗ yếu hại, giờ cô ta đang được cấp cứu."

Tôi không biết có phải Mộ Dung phu nhân tình nguyện gánh tội hay không, lẽ nào cô ta yêu chồng hơn chính bản thân mình?

Giờ chúng tôi có ba nơi để đi, tới hiện trường; đi nghiệm thi hoặc là đến bệnh viện. Nhận thấy giao thông hôm nay rất tệ, chúng tôi lựa chọn nơi thứ ba.

Một tiếng sau thì đến phòng cấp cứu của bệnh viện, Mộ Dung phu nhân vừa được cấp cứu bị đẩy ra ngoài, đeo máy thở oxy, cô ta uể oải nhìn chúng tôi, khó nhọc nói: "Tất cả đều là mình tôi gây ra, bỏ qua cho chồng tôi đi, cầu xin các người!"

Tôi cứng họng không nói được gì, bác sĩ đẩy tôi sang một bên, nói: "Bệnh nhân cần tĩnh dưỡng, hai ngày nữa mọi người hãy tra hỏi."

Rời bệnh viện, ngước nhìn bầu trời xám xịt, tôi than thở: "Có cần phải đấu đến mức này không? Lẽ nào hắn không rõ, mình đã không thể thoát, lại nhất định kéo cả nhà cùng vào địa ngục?"

Tiểu Đào nói: "Con người lúc đang chấp mê bất ngộ thật là đáng sợ. Tiếp theo ta đi đâu?"

"Nghiệm thi!"

Chúng tôi không thể phá án bằng cảm giác được, liền tới phân cục, khám nghiệm tử thi nạn nhân. Quả nhiên thủ pháp gây án hoàn toàn bất đồng với ba vụ trước, từ lực đâm cũng là do phụ nữ gây ra.

Bảo cảnh sát chuyển thi thể về thị cục, tôi và Tiểu Đào đi tới nhà Thiên Ngôn Thắng Đao.

Hai cảnh sát mặc đồng phục giám sát vẫn ở trong xe, thấy chúng tôi tới thì mở cửa bước ra, Tiểu Đào hỏi: "Có gì bất thường không?"

"Không có gì bất thường. Chỉ có căn nhà bật đèn cả ngày, hơn nữa thi thoảng có thể nghe tiếng ném đồ đạc, tôi có cảm giác người này sắp phát điên rồi." Cảnh sát đáp.

Tiểu Đào gật đầu: "Chúng ta lại thăm hắn một lần nữa!"

"Hoàng đội, Tống cố vấn, nhớ cẩn thận!" Cảnh sát dặn dò.

Chúng tôi nhấn chuông, đợi hồi lâu không có ai ra mở cửa, tôi bèn tự mình cậy khóa. Gara để xe lần trước bị cháy vẫn đen sì, khung hai chiếc xe vẫn còn bên trong. Cửa phòng khách mở toang, đồ đạc bừa bộn, đồ trưng bày trên giá đã bị ném vỡ hết, sách cũng vứt lả tả dưới sàn, ghế sofa bằng da bị dao rạch nát bươm.

Bước vào, Tiểu Đào định rút súng, tôi lắc đầu một cái, chỉ vào mắt mình. Hắn dám công kích, minh vương chi đồng là đủ cho hắn ăn no!

Đi vào thư phòng, nghe thấy âm thanh rầm rầm, Thiên Ngôn Thắng Đao đang ngồi trước máy vi tính, mặc áo choàng tắm, tóc bù xù, tay đánh máy, không, đúng hơn là đập bàn phím.

Hắn vừa gửi mail vừa gào lên: "Không, ta sẽ không thua. Ta tinh thông thủ pháp trinh thám toàn thế giới, làm sao lại thua một tiểu tử chưa ráo máu đầu cơ chứ!"

Tôi gõ cửa một tiếng, nói: "Đại tác gia!"

Thiên Ngôn Thắng Đao nghiêng đầu qua, ánh mắt hắn như loài dã thú, khiến người nhìn không rét mà run. Có vẻ đã mấy ngày không ngủ, trong đôi mắt vằn vện tia máu, râu cũng không cạo, từ một tác gia nho nhã đã biến thành một đại thúc chán chường.

Hắn cầm chai whiskey dưới đất lên, tu một hớp, loạng choạng đi về phía chúng tôi: "Các ngươi tới làm gì? Để giễu cợt ta sao? Cút, cút hết cho ta, ta không muốn gặp các ngươi!"

Dứt lời hắn ném chai rượu, choang một tiếng đập vào tường vỡ vụn. Mới đầu tôi còn có một chút tôn trọng hắn với tư cách đại sư trinh thám, nhưng bây giờ thì trông hắn thật đáng thương.

Tôi nói: "Chúng tôi tới để thông báo cho anh biết, vợ của anh đã bị bắt, tội danh mưu sát!"

Chương 764: Người săn tội

Thiên Ngôn Thắng Đao rưng rưng cười lớn: "Đó là việc của cô ấy, màn tỷ đấu giữa chúng ta vẫn chưa có xong!"

"Anh vẫn còn muốn tiếp tục đấu?" Tiểu Đào tức giận muốn đánh, bị tôi cản lại.

Thiên Ngôn Thắng Đao chẳng chút sợ hãi nói: "Đánh ta, cảnh sát dám đánh người sao? Ngươi đánh thử xem, ta kiện cho ngươi táng gia bại sản."

Tôi thở dài: "Có ý nghĩa gì nữa không? Chúng ta đã đấu đến nước này, đã gom toàn bộ người nhà của anh vào, chính thời điểm hôm tôi vạch trần quỷ kế là anh đã thua rồi. Tất cả những việc làm sau đó của anh chỉ là để che giấu lòng tự ái chán chết của mình, liệu có đáng giá không?"

"Nếu một tội phạm chủ động đầu thú, hắn không xứng là tội phạm!" Thiên Ngôn Thắng Đao nhìn tôi bằng đôi mắt đỏ máu, nghiêm túc nói: "Đó là lời giới thiệu cho bộ truyện mới của ta, có phải rất cá tính hay không? Ta quyết định rồi, ta phải viết một bộ truyện chưa từng có trong lịch sử, một bộ truyện mà tội phạm đánh bại cảnh sát, chỉ có đau khổ mới rèn luyện được linh hồn tác gia...bây giờ ta đã...dục hỏa trọng sinh rồi."

Dứt lời hắn giang hai tay ra, mặt đầy si ngốc. Tôi chẳng lưu tình, cắt đứt: "Thử xem lại weibo của anh và phần bình luận đi, mọi người đâu có thích! Đây không phải nước Mỹ tự do ngôn luận thích nói gì thì nói. Còn ở trong nước, cái ác vĩnh viên không thể chiến thắng chính nghĩa, cho dù anh có viết cũng sẽ không được phát hành, tỉnh ngộ lại đi!"

"Các ngươi không biết đâu!" Thiên Ngôn Thắng Đao dữ dằn rống lên: "Ta đang dùng sinh mệnh để diễn đạt một cuốn trinh thám IQ cao, ai đọc cũng không hiểu, các ngươi đọc cũng không hiểu! Haha haha! Hơn nữa căn bản là các ngươi bó tay toàn tập đối với ta."

Tôi lạnh lùng: "Cố mà hưởng thụ giây phút tự do cuối cùng của mình đi!"

Rồi cùng Tiểu Đào rời khỏi, tôi nói với cảnh sát mặc thường phục: "Tăng thêm người giám sát, phòng ngừa hắn có hành vi quá khích. Bây giờ hắn đã là một cô gia, ngoài cái mạng ra thì chẳng còn gì để mất. Nhưng tôi không muốn hắn tự sát trước khi được mang ra công lý."

Quay về cục, tôi ngoài ý muốn phát hiện Tống Tinh Thần cũng ở đây, hắn nói: "Tiểu thiếu gia, có cần tới sự trợ giúp của tiền bối không?"

Tôi xua tay: "Không, lấy bạo chế bạo ta không làm được! Nhất định ta sẽ tìm ra bằng chứng định tội để hắn thua tâm phục khẩu phục!"

Đây là chấp niệm của tôi. Để chạy thoát luật pháp, Thiên Ngôn Thắng Đao đã tạo ra một bức tường đồng vách sắt, tôi không thể để hắn được giải thoát một cách dễ dàng như vậy, hắn phải chịu sự trừng phạt của pháp luật.

Hôm sau, Mộ Dung phu nhân đã chuyển biến tốt hơn, tôi, Tiểu Đào và Băng Tâm tới phòng bệnh của cô ta. Vừa trông thấy chúng tôi, Mộ Dung phu nhân liền nói: "Đều là một mình tôi làm, tất cả đều do tôi giết. Tôi yêu chồng mình, không đành lòng nhìn những người này chê bai tác phẩm của anh ấy, cho nên mới bày ra mọi chuyện."

Quyết tâm gánh tội thay chồng của cô ta rất kiên định, tôi

cũng chẳng có ý định khuyên nhủ, nói: "Khai toàn bộ từ đầu tới cuối đi!"

Mộ Dung phu nhân bắt đầu khai. Theo lời cô ta thú nhận thì đúng là cô ta là người trong vụ án, nhưng một số chi tiết hiện trường lại bất đồng. Khi kể đến vụ thứ 3, tôi hỏi: "Cô đã di dời hiện trường phạm tội như thế nào?"

"Giống như anh nói, lái xe chuyển thi thể qua đó." Ngữ khí cô ta vô cùng bình tĩnh.

"Theo tôi được biết thì cô không có bằng lái."

"Không có bằng lái không có nghĩa là không biết lái xe!

Tôi lại nói: "Nhưng căn cứ vào dấu vết ở hiện trường, hung thủ rõ ràng là nam giới tầm 40 tuổi, cao 1m70, nặng khoảng 70kg."

Mô Dung phu nhân trả lời: "Là tôi ngụy tạo."

Tiểu Đào dơt khóc dở cười: "Cô có cần phải làm vậy không? Chồng cô nhất định sẽ bị bắt, sẽ bị tử hình. Cô có biết hiện giờ bộ dạng anh ta thế nào không? Anh ta đã sắp phát điên rồi, tiền đồ cũng bị hủy, nói ra sự thật đi, dù là với cô hay với anh ấy đều là một sự giải thoát."

Đôi mắt của Mộ Dung phu nhân bỗng nhạt nhòa nước, cô ta đắn đo trong giây lát rồi hô lớn: "Không, tất cả đều là tôi làm! Bất kể thế nào thì anh ấy vẫn là chồng tôi, tôi yêu anh ấy! Những chuyện này toàn bộ mình tôi gây ra, muốn bắt muốn giết cứ tùy ý!"

Chúng tôi rời khỏi phòng bệnh, Tiểu Đào thở dài: "Chấp mê bất ngộ!"

Tôi nói: "Vậy thì lật đổ khẩu cung của cô ta đi!"

"Lật đổ bằng cách nào?" Tiểu Đào hỏi.

"Cô ta nói cả ba vụ án mạng đều do mình làm, vậy nếu có chứng cứ ngoại phạm thì sao?" Tôi cười.

Tìm được chứng cứ ngoại phạm không phải khó lắm, lúc trước điều tra, chúng tôi có biết cứ thứ tư hàng tuần Mộ Dung phu nhân sẽ ra ngoài tập thể dục. Chúng tôi hỏi thăm khắp tiểu khu, rốt cuộc tìm được một camera ở cửa hàng tạp hóa có ghi lại cảnh cô ta chạy bộ.

Lúc đó là thời điểm vụ án thứ nhất xảy ra, đây đủ để lật đổ khẩu cung của cô ấy.

Lần thứ hai gặp mặt, Mộ Dung phu nhân đã á khẩu không trả lời được, im lặng hồi lâu rồi bật khóc. Tiểu Đào trấn an: "Nói hết ra đi, tâm lý sẽ dễ chịu hơn nhiều."

Cô ta lau nước mắt, bắt đầu kể.

Mộ Dung Tiểu Lỗi là một người đàn ông có ý chí cũng như tính tự ái cực cao. Hắn không cho phép người khác nghi ngờ mình, vì để chứng minh giá trị bản thân, từ nhỏ tới lớn hắn cố gắng gấp mấy lần người bình thường.

Nửa năm trước cô ta trông thấy chồng mình nhìn máy tính mà nổi giận, hóa ra có vài độc giả không biết gì, chỉ đọc qua loa tác phẩm rồi công kích hắn. Điều này làm Mộ Dung Tiểu Lỗi giận không thể kìm chế, Mộ Dung phu nhân khuyên nhủ thì hắn lại nói: "Hiện giờ bất kỳ kẻ nào cũng có thể lên mạng nói bừa, tùy ý tung tin vịt, chê bai, chửi rủa, bởi vì nó vốn không bị luật pháp cấm đoán. Nếu có một người đứng ra xử phạt tất cả đám toxic này, có lẽ sẽ khiến xã hội biết được thế nào là tôn trọng người khác."

Dù sao chồng mình cũng là một tác giả, suy nghĩ trừu tượng, cho nên Mộ Dung phu nhân cũng chỉ biết cười trừ.

Khoảng mấy ngày sau đó, Mộ Dung Tiểu Lỗi nhận được thư hồi âm từ câu lạc bộ trinh thám Oxford. Đối phương cho rằng hắn không đủ tư cách để gia nhập câu lạc bộ, Mộ Dung Tiểu Lỗi tức giận xé bức thư thành nhiều mảnh.

Bắt đầu từ đó, Mộ Dung Tiểu Lỗi trở nên trầm mặc ít nói, thường tỏ ra mệt mỏi. Hai vợ chồng chung sống với nhau, bí mật rất khó giấu diếm, rốt cuộc có một ngày cô ta phát hiện. Hóa ra Mộ Dung Tiểu Lỗi lấy tên vợ mình thuê một căn nhà, mua đầy đủ dụng cụ, bày ra một kế hoạch phạm tội ở đó.

Mộ Dung phu nhân sợ hãi tìm mọi cách khuyên can, nhưng cô biết tính chồng mình, một khi đã quyết định thì có tám con trâu cũng không kéo lại được.

Hơn nữa Mộ Dung Tiểu Lỗi còn thề rằng, bàn về kỹ thuật phạm tội, hăn không thua bất kỳ kẻ nào! Những tội phạm trước đây sở dĩ thất bại là bởi chúng không có kiến thức, không có kế hoạch, không có can đảm. Chỉ cần có đủ 3 yếu tố đó, tạo ra một kế hoạch phạm tội hoàn hảo là rất đơn giản.

Hắn còn nói, hàng năm có cả tá vụ án không phá được, án tồn đọng, hiệu suất phá án của cảnh sát căn bản không cao, với IQ của mình thì hoàn toàn có thể đùa bỡn cảnh sát trong lòng bàn tay.

Từ đầu đến cuối Mộ Dung phu nhân đều phản đối, nhưng vì quá yêu chồng nên cô ta không báo cảnh.

Cho đến một buổi tối nọ, cô ta bị tiếng nước chảy đánh thức, bò dậy thì thấy Mộ Dung Tiểu Lỗi đang rửa vết máu trên tay trong nhà vệ sinh. Hắn hưng phấn nói đã giết được một gã anh hùng bàn phím, hóa ra cảm giác giết người mình ghét lại thoải mái như vậy!

Trong khoảnh khắc đó, Mộ Dung phu nhân có cảm giác người chồng đang đứng trước mặt mình trở nên vô cùng xa lạ...

Chương 765: Sherlock Holmes vĩnh cửu

Ngay từ ban đầu Mộ Dung Tiểu Lỗi đã biết, nếu gây án ở Nam Giang sẽ phải đối đầu với tổ đặc án mạnh nhất cả nước. Nhưng hắn vốn chẳng quan tâm, thậm chí còn cố ý muốn khiêu chiến chúng tôi.

Tiếp sau đó là những lần gây án liên tục của Mộ Dung Tiểu Lỗi, Mộ Dung phu nhân lần nào cũng biết, nhưng cô ta hiểu ván đã đóng thuyền, có khuyên cũng không khuyên nổi, chỉ có thể lặng im mà cầu nguyện cho chồng mình.

Cho đến khi con trai họ bất ngờ bị tai nạn xe, hai vợ chồng đã hoàn toàn sụp đổ, họ nắm tay con khóc rất lâu trong bệnh viện, lúc này Mộ Dung Tiểu Lỗi nói: "Em yêu, anh đã không còn có thể quay đầu, ràng buộc duy nhất bây giờ là em. Vé máy bay anh đã mua sẵn, để trong ngăn kéo phòng khách tầng 2, có cả thẻ ngân hàng, đi mau đi! Đi càng xa càng tốt, anh sẽ nghĩ cách dây dưa với Tống Dương, để cho em tranh thủ thời gian."

Nhưng Mộ Dung phu nhân cũng không muốn mất chồng, vì vậy quyết định chính mình đi gánh tội. Hôm đó cô ấy tìm được biên tập viên năm xưa đã chê bai chồng mình, lần đầu giết người cô ta rất sợ hãi, nhưng quyết tâm làm bằng được. Vì vậy Mộ Dung phu nhân như phát điên, đâm liên tiếp vào ngực đối phương, cho đến khi bà ta tắt thở.

Sau đó thì cảnh sát chạy tới, ra lệnh cho cô bỏ vũ khí xuống. Lúc đó cô ta chỉ một lòng cầu chết, cho rằng chỉ cần mình chết, không có chứng cứ thì chồng mình sẽ được tự do.

Nhưng không ngờ được là cảnh sát chỉ nổ súng bắn vào chân và tay, cuối cùng bắt cô ta đi. Nói tới đây Mộ Dung phu nhân bưng mặt khóc nức nở: "Vốn là một gia đình biết bao hạnh phúc, vì sao lại biến thành thế này, vì sao???"

Tiểu Đào thở dài: "Con người một khi đã phạm tội thì cái giá phải trả rất lớn!"

"Các người sẽ bắt anh ấy?" Mộ Dung phu nhân hỏi.

"Sẽ!" Tiểu Đào gật đầu.

"Vậy anh ấy sẽ bị tử hình?"

"Tử hình, hẳn là không tránh khỏi."

Nghe đến đây, Mộ Dung phu nhân ngừng khóc, sự tuyệt vọng trào dâng trong ánh mắt, nói: "Có thể giúp tôi một chuyện cuối cùng không. Mở giúp tôi cánh cửa sổ kia ra, tôi muốn hóng gió một chút!"

Chúng tôi nhìn về phía cánh cửa sổ khóa trái, Tiểu Đào an ủi: "Hãy sống cho khỏe, tôi sẽ cố hết sức giúp cô được giảm án."

Rời đi, Mộ Dung phu nhân bên trong phòng bệnh gào lên thảm thiết: "Cuộc sống của tôi đã sớm bị hủy diệt, sống nào còn ý nghĩa gì!" Tôi cảm thấy trong lòng nhói lên, vấn đề này là không cách nào trả lời.

Ngay sau đó Tiểu Đào triệu tập một tốp cảnh sát chạy tới nhà Mộ Dung Tiểu Lỗi. Chợt phát hiện hắn mặc áo khoác ngắn, đội mũ tuần lộc, miệng ngậm tẩu, dáng dấp như một Sherlock Holmes ngồi ở sofa đợi chúng tôi.

Mộ Dung phu nhân đã vô tình tiết lộ một đầu mối then chốt, chúng tôi xộc thẳng vào nhà vệ sinh, vặn đường ống ra, tìm cẩn thận bên trong. Quả nhiên đã tìm được một cục máu đã đông đặc.

Sau đó thông qua giám định ADN, máu này là của nạn nhân thứ nhất. Rốt cuộc cảnh sát đã nắm giữ chứng cứ mang tính quyết định, kết hợp với khẩu cung của vợ hắn, cùng những bằng chứng gián tiếp khác, đủ để định tội cho Mộ Dung Tiểu Lỗi.

Một tuần sau, tiết trời Nam Giang có tuyết rơi, vụ án tác gia giết người chấn động được mở phiên tòa xét xử đầu tiên.

Tại tòa, Mộ Dung Tiểu Lỗi đã thực hiện được một màn bào chữa xuất sắc nhất, cũng là cuối cùng trong đời, hắn đã thay đổi thành công việc Mộ Dung phu nhân cố ý giết người thành bị uy hiếp phải giết người, nhận toàn bộ tội trạng về mình. Cả quá trình, tôi và Tiểu Đào đều giữ im lặng.

Cuối cùng Mộ Dung Tiểu Lỗi bị tuyên án tử hình, hắn quay đầu nhìn tôi, cảm kích cười một tiếng: "Cám ơn cậu, Tống Dương. Lần này tôi đã thua tâm phục khẩu phục!"

Xét Mộ Dung phu nhân bị uy hiếp, tòa tuyên cô ta 20 năm tù giam.

Rời khỏi tòa án, ngẩng đầu ngắm tuyết rơi trắng trời, nội tâm tôi cảm khái vô hạn, chẳng có nửa tia vui sướng vì thắng lợi.

Tiểu Đào nói: "Cuối cùng cũng kết thúc, mệt mỏi quá!"

Tôi cười: "Đến chỗ anh chơi một lúc đi."

Về đến phòng, Vương Đại Lý kích động nói: "Dương tử Dương tử, ngươi đã nổi tiếng rồi."

"Khả năng đây là vụ án náo động nhất trong năm, weibo có cả triệu người thảo luận về nó. Ban đầu mọi người nghĩ rằng Mộ Dung Tiểu Lỗi là một kẻ thập ác bất xá, nhưng sau đó đúc kết lại được, công kích cá nhân trên mạng quả là làm người ta rất tổn thương. Trước đây có một bệnh nhân bị ung thư máu, dựa vào viết lách để kiếm tiền thuốc thang, lại bị anh hùng bàn phím cố tình

bôi đen, cuối cùng vì suy nghĩ khiến bệnh trở nặng mà rời khỏi nhân thế. Còn có người dùng tiền viết sách gánh cả gia đình thì bị đám toxic ép đến nhảy lầu tự sát. Mộ Dung Tiểu Lỗi đã góp phần thay họ đòi lại công đạo, nhưng việc này quá nhỏ nhoi, luật pháp quốc gia không quy định nghiêm khắc, cuối cùng chẳng giải quyết được gì. Hàng năm Mộ Dung Tiểu Lỗi còn gửi một khoản tiền cho hai gia đình kia, sau này hắn đổi bút danh của mình thành Thiên Ngôn Thắng Đao, có ý muốn nói, lòng người đáng sợ, câu từ chua ngoa còn sắc bén hơn đao kiếm. Có người suy đoán rằng từ lúc đó hắn bắt đầu động sát tâm."

Vương Đại Lý cầm điện thoại, thì thầm: "Còn có nữa, do vụ án này gây xôn xao dư luận rất lớn, đã khiến các ban ngành liên quan chú ý, thúc đẩy các mạng xã hội bắt phải công khai danh tính thật khi đăng ký tài khoản, khẩu hiệu anh hùng bàn phím vô tội đã trở thành lịch sử!"

Tôi thở dài thườn thượt: "Chiếu theo ngươi nói thì hắn xứng đáng là một đối thủ vĩ đại đáng kính trọng? Chỉ mong cái chết của hắn có thể khiến đám anh hùng bàn phím kia bắt đầu học cách tôn trọng người khác."

"À phải rồi, có thư của ngươi này."

Vương Đại Lý mở ngăn kéo lấy ra một phong bì thư màu đen, xung quanh viền một đường hoa đẹp mắt, phần tiêu đề viết bằng chữ màu vàng óng: "To Mr. Song (gửi ông Tống)."

Tôi cầm trên tay thắc mắc: "Đồ chơi gì vậy, thiệp chúc mừng năm mới à? Thằng nhóc này cũng lắm chuyện nhỉ."

"Thôi đi, còn chưa đến Tết mà, với lại ta có gửi cho ngươi cọng lông thiệp chúc mừng thì có, trực tiếp gửi lì xì wechat là được rồi." Đại Lý lắc đầu.

Tôi mở ra xem, đây là một bức thư bằng tiếng Anh, cũng may

Tiểu Đào khá thông thuộc English, dịch cho tôi nghe. Ngoài dự đoán của tôi, lá thư này lại được gửi tới từ câu lạc bộ trinh thám Oxford. Họ nói vụ án vừa rồi đã thu hút sự chú ý của câu lạc bộ, tài điều tra của tôi cực kỳ xuất sắc, hoàn toàn có tư cách là thần thám phương Đông. Vì vậy bọn họ muốn phá lệ mời tôi tham gia câu lạc bộ, tôi sẽ là thành viên duy nhất từ trước tới giờ không phải là tác giả.

Vương Đại Lý la lên: "Quá NB rồi, Tống Dương. Bây giờ ngươi là trinh thám cấp đại sư thế giới, ta thật là ngưỡng mộ! Chờ đủ thâm niên, chúng ta cùng đi London chơi đi, ha ha, quê hương của Sherlock Holmes, ta cũng muốn được chiêm ngưỡng."

Tiểu Đào nói: "Thật là trớ trêu, Thiên Ngôn Thắng Đao khổ công muốn gia nhập câu lạc bộ, cuối cùng lại giúp anh. Tống Dương, anh có định đi không, nhân dịp này lãnh giáo mấy đại sư trinh thám này một chút."

Tôi đập đập lá thư vào tay, chợt nói: "Không! Thay anh viết thư từ chối đi."

"Tại sao?" Cả hai đồng thanh kinh ngạc.

Tôi thở dài: "Chứng kiến kết cục cuộc tỉ thí này, anh chẳng có một tia hân hoan vì thắng lợi nào. Bảo anh đi London, cùng những kẻ ngạo mạn này uống Champagne, chơi đùa trò chơi trinh thám nhàn nhã, anh không làm được. Đích thân trải qua bao nhiêu chuyện, mắt thấy mỗi một án mạng đều khiến mọi người đau khổ, tổn thương, là một thực tế vô tình tàn khốc. Nếu coi việc trinh thám như một trò chơi, đó là thiếu tôn trọng người chết...Anh chỉ là một Ngỗ Tác, tuyệt đối không có thân phận nào khác."

"Quả nhiên là phù hợp với tính cách của anh." Tiểu Đào khoác tay tôi, nói: "Có điều câu cuối cùng em không đồng ý, anh còn có một thân phận khác, đó là chồng của Hoàng đội trưởng!"

"Oa, đây là cầu hôn ngươi sao?" Vương Đại Lý kinh ngạc.

Tiểu Đào vênh mặt: "Không phải, ta chỉ là tỏ rõ thái độ! Cậu tự nghĩ ra thôi."

Mặt tôi lúc đỏ lúc trắng, dưới ánh mắt chằm chằm soi mói của Tiểu Đào, tôi bảo Đại Lý: "Trong ngăn kéo dưới cùng ta có cất một thứ, giúp ta lấy ra."

Một lát, Vương Đại Lý mang thứ kia ra, là một chiếc nhẫn kim cương bọc hộp nhung, hắn la lên: "Oa, không phải chứ, thậm chí cái này ngươi cũng chuẩn bị rồi?"

Tôi nhận lấy cái hộp: "Ngươi kích động con mẹ gì, có phải cho ngươi đâu?"

Hắn ôm ngực tỏ ra đau đớn: "Híc, quá tổn thương rồi!"

Chiếc nhẫn là thứ tôi âm thầm mua sau khi từ Macao trở về, bản thân nó không quan trọng nhưng lúc đó tôi cảm thấy con đường phía trước quá nguy hiểm, mình phải sớm có câu trả lời dứt khoát cho mối tình này, có điều vẫn đắn đo chưa quyết. Giang Bắc Tàn Đao còn chưa diệt trừ, một trận bão táp vẫn đang chờ chúng tôi, giờ mà cầu hôn liệu có ổn?

Tôi cứ như thế do dự bất quyết, sau đó lại xảy ra vụ án vừa qua, tạm gác nó lại.

Lần đầu tiên cầu hôn, tôi căng thẳng đến cứng người, xấu hổ hỏi Tiểu Đào: "Có càn quỳ xuống không?"

"Đương nhiên, nghi thức là rất quan trọng!"

Tôi quỳ một chân xuống, mở chiếc hộp nhung ra, tình cảm hỏi: "Tiểu Đào, em có nguyện ý gả cho anh không?"

Tiểu Đào che miệng, nước mắt hạnh phúc trào dâng khóe mắt,

đáp: "Một triệu lần nguyện ý!"

Chương 766: Bức di thư tuyệt mật

Sau khi phá vụ án tác gia, năm mới cũng đã cận kề, Hoàng lão gia nghe tin tôi đã cầu hôn con gái mình thì vui lắm, gọi tôi đến nhà ăn cơm, lảm nhảm không ngừng trình bày ý tưởng. Chủ yếu là tính từ lúc đính hôn đến đám cưới, ông sẽ lo toàn bộ chi phí, tôi chỉ cần an nhiên mà làm con rể Hoàng gia, ngoài việc yêu cầu cùng Tiểu Đào trong một, hai năm phải cho ông được bế cháu ngoại thì không cần quan tâm chuyện gì khác.

Dĩ nhiên là tôi từ chối khéo, Tiểu Đào cũng không muốn lệ thuộc quá mức vào phụ thân, chúng tôi thầm bàn bạc trước, tạm thời vẫn duy trì quan hệ, chờ khi diệt trừ Giang Bắc Tàn Đao mới chính thức cử hành hôn lễ.

Mối quan hệ của hai đứa vẫn như trước, chỉ có một thay đổi duy nhất đó là giữa tôi với nàng đã có một ước hẹn mà thôi.

Đương nhiên việc này phải thông báo cho người nhà của tôi một tiếng. Tôi gọi điện về báo cho cô mình, phản ứng của cô là vừa ngạc nhiên vừa vui mừng, bởi trước giờ căn bản bà không hề thấy tôi nhắc đến chuyện yêu đương, thông tin này như một quả bom nặng ký.

Tôi đã hứa với cô cô, tết năm nay sẽ dẫn Tiểu Đào về nhà ra mắt. Nhưng dịp cuối năm trong cục cũng chẳng thiếu việc phải làm, thêm vào đó ngày Lục Đạo Cực Yến mùng 3 tháng 3 đã gần ngay trước mắt, chúng tôi không thể an nhàn đón năm mới. Bởi vậy chọn một biện pháp hài hòa, đó là gần tết, chúng tôi dẫn nhau về nhà một chuyến.

Lần đầu gặp Tiểu Đào, cô cô vui vẻ không ngậm được miệng, khen nàng vừa xinh lại vừa lễ phép, từ phòng khách xuống phòng bếp, đúng là đưa nàng lên mây xanh.

Gia đình hai bên đều rất hài lòng, tôi cũng thở phào nhẹ nhõm. Sáng hôm sau, tôi với Tiểu Đào ra mộ ông nội, tôi bày biện đồ cúng, thắp mấy nén nhang, hướng về bia đá, nói: "Ông nội, nhờ ông phù hộ, bọn con được sống trong thời đại tốt nhất, có minh quân tốt nhất. Bây giờ Giang Bắc Tàn Đao đã bị tiêu diệt hơn nửa, tin rằng chẳng lâu nữa sẽ hoàn toàn loại bỏ được cục ung nhọt này. Phải rồi, Tôn thúc thúc cũng về bên đó, hai người bạn cũ thật tốt hàn huyên đi!"

Tiểu Đào nói: "Lão nhân gia, mặc dù con chưa được gặp người, nhưng trong ấn tượng của con, người luôn là một vị công chính liêm minh, ghét ác như thù. Cảm tạ người và Tống gia đã làm tất cả vì xã hội, con sẽ chăm sóc Tống Dương thật tốt, xin người yên tâm!"

Sau khi cả hai cúi đầu vái ba vái, tôi phất tay: "Đi thôi!"

Chúng tôi ngồi xe lửa trở về Nam Giang. Đang độ xuân về, dòng người ở nhà ga như thoi đưa, khó khăn lắm mới tránh được lạc nhau. Đột nhiên tôi phát hiện một bóng người quen thuộc trong đám đông, nhưng chỉ một cái chớp mắt đã biến mất tung tích.

Thấy ánh mắt của tôi khác thường, Tiểu Đào huơ huơ tay trước mặt, hỏi: "Anh nhìn gì vậy?"

"Nói ra có khi em không tin, hình như anh trông thấy Huyết Anh Vũ." Tôi nhíu mày.

"Cô ta chạy đến Nam Giang làm gì, chẳng phải nói sẽ rửa tay gác kiếm ư?...Mà có phải, đàn ông bọn anh luôn quyến luyến cô ta?"

Tôi trịnh trọng phân trần: "Nào có! Trong mắt anh, cô ta không bằng 1 phần vạn của em."

Tiểu Đào cười khanh khách, đưa tay vuốt má tôi: "Lời nói dối này em thích."

Tiết xuân, không ít công nhân làm việc trong thành phố về quê, thoáng cái Nam Giang trở nên vắng vẻ lạ thường, bước đi trên đường mà cảm thấy thật thênh thang.

Lão bách tính phải ăn tết, tội phạm cũng phải ăn tết, bởi vậy cứ mỗi độ tết đến xuân về, là thời kỳ đỉnh cao của đám tội phạm, lừa gạt, móc túi, cướp giật đủ loại, nhiều nhất là đột nhập ăn trộm, bởi đa số người dân đã về quê.

Mặc dù Tiểu Đào thân là tổ trưởng tổ đặc án, nhưng nhân lực của cục chưa bao giờ là đủ, cho nên nàng và Vương thúc cuối năm thường bận hơn gấp mấy lần.

Tôi bên này cũng bận chẳng kém, Vương Đại Lý tổ chức hàng loạt hoạt động mừng tết, khách khứa ra vào không ngớt, ngày nào tôi cũng phải giúp việc trong cửa hàng. Thi thoảng sẽ có một cô gái chạy đến trước mặt tôi, kích động nói: "Anh là thần thám phá vụ án tác gia đúng không, có thể chụp chung với em bức ảnh?"

Bản tin lần trước chỉ nhắc đến một cố vấn cảnh sát, nhưng vẫn không ngăn được tin đồn lan truyền, có cao nhân trên mạng còn viết hai mươi ngàn chữ phân tích về thân phận thực của tôi, nói rất có lý có tình, đến cả tôi cũng suýt nữa thì tin.

Cũng có người đưa ra nhận định, thân phận thật của tôi là cửa hàng phó cửa hàng băng vệ sinh Little Bear, tôi nghi đó là nhân viên tiệm.

Bên cạnh đó, việc suy đoán còn có mấy phiên bản khác, có người nói tôi là tổng tài trẻ tuổi của một công ty nhà nước, lúc còn

nhỏ cha mẹ bị tội phạm giết hại nên mới lập chí diệt trừ cái ác. Người khác lại nói tôi là một giáo viên môn vật lý trường đại học, người khác nữa thì nói tôi là một thiếu niên có thiên tài bẩm sinh, bởi trong lúc đấu tranh với tội phạm bị thương cho nên cơ thể mãi là một đứa bé (Conan à).

Những tin đồn đoán này chẳng đáng tin, nhưng nhờ có sự tồn tại của chúng mà thân phận thật của tôi được che giấu đi.

Cho nên mỗi lần có người đến tìm tôi chụp ảnh, tôi đều tỏ ra ngơ ngơ: "Cái gì thần thám? Tôi không biết đâu, nhận lầm người rồi." Thì đối phương cũng chẳng cố chấp nữa.

Tôi với Tiểu Đào đều bận sứt đầu mẻ trán, chỉ cuối ngày xong việc mới có thể cùng nhau ăn bữa cơm, nói chuyện đôi ba câu, xem vài bộ phim để xua đi ngày dài mệt nhọc. Tôi thích được ở bên nàng từng giây từng phút cho nên dạo gần đây chẳng về nhà ban đêm. Vương Đại Lý đề nghị tôi dọn về sống chung với Tiểu Đào luôn đi, dù sao "Cuộc sống của ngươi không cần có ta nữa rồi" đây là nguyên văn hắn nói.

Tối giao thừa, tôi đề nghị chi bằng mọi người cùng nhau đến nhà Băng Tâm ăn tết, tất cả đều nhất trí. Tối đó tôi, Vương Đại Lý, Lão Yêu, Tiểu Đào mỗi người mang theo ít nguyên liệu nấu lẩu và thức uống tới nhà con bé. Vốn cũng định gọi Tống Tinh Thần theo nhưng xét hắn không thích ồn ào nên thôi.

Mọi người ngồi trong nhà Băng Tâm ăn lẩu, ngắm cảnh đêm xuân, tối nay thật là vui vẻ đầm ấm. Hơn 22h, Lão Yêu đã chán ngắm cảnh đêm, rủ Vương Đại Lý làm mấy ván LOL, cả hai chạy đi bật máy tính. Đột nhiên Băng Tâm nghĩ ra một chuyện, đi tới căn phòng của Tôn Lão Hổ lúc sinh thời, nói: "Máy tính của cha muội có cài pass."

Lão Yêu cười hề hề, ánh sáng màn hình chiếu vào khiến gương mặt hắn đặc biệt thô bỉ: "Pass, pass cái gì?"

Tôi mắng: "Tiểu tử ngươi chơi thì cứ chơi, đừng làm loạn. Trong đó khả năng có tài liệu quan trọng đấy."

"Mẹ, ta đâu phải người ngoài, còn không hiểu cái này sao?"

Mà quả hắn không phải đèn cạn dầu, chỉ lát sau khi mày mò, Lão Yêu đột nhiên kêu lên: "Này này, ta phát hiện gì đó trong máy."

Tôi lao vào phòng gầm lên: "Đã bảo ngươi đừng có làm loạn!"

Hắn dửng dưng: "Là một tài liệu ẩn, có muốn xem không, không xem thì ta xóa...file này có tên là Di Thư. Chắc chẳng quan trọng gì đâu, xóa nhé!"

"Đừng!"

Chúng tôi lại gần xem, tựa đề file này đúng là di thư, mở ra là một trang dài. Thư viết: "Nếu có người đọc được thư này, chắc hẳn tôi đã không còn trên nhân thế! Nghề XXX của chúng tôi, sớm đã thành quen với việc chết bất kể lúc nào, thứ khiến tôi chết mà không cảm thấy khổ sở là sự hy sinh vì tổ quốc, hy sinh vì nhân dân, là một cảnh sát không màng vinh quang. Đọc được thư này, khả năng cao là con gái bảo bối của tôi. Băng Tâm, cha không còn ở đây, con nhất định phải chăm sóc bản thân thật tốt, có một đứa con gái biết điều như con là hạnh phúc nhất đời cha, cha sẽ luôn thương nhớ con."

"Trước đến giờ tôi đều đắn đo không biết có nên nói chuyện này ra không, chuyện đã qua có thật là đã qua? Nói ra liệu có giải quyết được gì? Tôi sợ sự thật sẽ làm tổn thương đến một người, đó là con, Tống Dương đáng yêu!"

Chương 767: Vụ án cuối cùng của Tôn Lão Hổ

Trong thư Tôn Lão Hổ nhắc về một vụ án xảy ra 20 năm trước, đó là lần cuối cùng ông ấy hợp tác với ông nội tôi.

Lúc đó Nam Giang có mấy cô gái chết ngoài ý muốn, điểm giống nhau giữa họ là đều hơn 30 tuổi, đã có chồng. Tình cảm vợ chồng đều không hòa thuận, ban đầu cảnh sát cho rằng đây là vụ án chồng giết vợ, nhưng các ông chồng đều có chứng cứ ngoại phạm hoàn hảo.

Sau khi ông nội tham gia vào vụ án thì phát hiện mối liên hệ giữa những vụ án, mỗi vụ án đều mang theo nhiều sắc thái của tội phạm. Ông đưa ra một giả thiết kinh người, đó là mấy người chồng liên thủ với nhau giết vợ mình rồi bao che cho nhau.

Cùng với việc đi sâu điều tra, dần dần đã có ba người không chống đỡ nổi mà nhận tội giết vợ. Nhưng đúng lúc đó một người đang ông quyền thế nhất trong đám ông chồng đã mời một thế lực bên ngoài tới, không ai khác chính là Hoàng Tuyền.

Hoàng Tuyền ra tay tẩy trắng hoàn toàn tội ác của họ, đấu trí đấu dũng với hai người trong bóng tối. Với sự giúp đỡ của Hoàng Tuyền, từng nghi phạm lần lượt được tẩy trắng tội danh, nghênh ngang ra vào cục cảnh sát. Vụ án lâm vào bế tắc, ông nội và Tôn Lão Hổ đã ra một quyết định...

"Đối thủ thực sự quá mạnh, đó là lần đầu tiên chúng tôi sử dụng cách thức bên ngoài pháp luật là lấy bạo chế bạo, việc này đúng hay sai tôi không có quyền lên tiếng. Nhưng cuối cùng, với sự thất bại thảm hại của chúng tôi, vụ án tuyên bố kết thúc, cả tôi và

Triệu Lâm đều phải trả một cái giá thê thảm!"

Bức di thư tới đây thì hơi dừng lại, phía sau là một khoảng trống. Tôi nhìn ngày tháng, nó được viết trước vụ V.I.P, có lẽ ông ấy vốn nghĩ khi về sẽ viết tiếp, nhưng không ngờ chuyến đi đó lại là vĩnh viễn.

Đọc xong, chúng tôi đều trầm mặc, tôi nói: "Lão Yêu, tìm một chút xem có thứ gì khác không."

"Ai da, năm hết tết đến vẫn phải làm việc, có còn thiên lý không?" Hắn than thở.

Tôi trách: "Còn không phải do ngươi tự lựa chọn ư?"

Lão Yêu hậm hực mày mò máy tính tìm thêm, Băng Tâm thì không quá đau buồn, dù gì bức thư này chủ yếu nói về vụ án, thấy mặt còn bé đầy vẻ suy tư, tôi hỏi sao vậy.

Con bé nói: "Trước đây cha có từng đề cập đến, đã có lúc cha có cơ hội lên giám đốc công an tỉnh, nhưng vì một chuyện mà phải xuống làm cục trưởng. Muội vẫn luôn cho rằng ông ấy khoác lác, dù sao ở tuổi đó các đại thúc đều như vậy."

Chợt nhớ ra một chuyện, tôi lẩm bẩm: "Trong tang lễ của Tôn thúc, giám đốc Trình cũng đề cập tới chuyện này, có lẽ ông ta biết nội tình gì đó."

Tiểu Đào hỏi: "Ý anh là chúng ta nên điều tra một chút?"

Tôi gật đầu: "Đọc được di thư này, sao anh có thể ngồi yên được."

"Ha ha, đúng là tính cách của anh mà. Có điều trước mắt không cần bỏ gần cầu xa, nếu vụ án này xảy ra ở Nam Giang thì hẳn tài liệu sẽ có trong phòng hồ sơ, ngày mai ta tới tìm xem." Tiểu Đào nói.

Đối với lần này tôi không ôm hy vọng lắn, bởi tài liệu trong phòng hồ sơ tôi căn bản đã xem qua, nhất là những vụ có ông nội tham gia đều không bỏ sót. Nếu như có vụ này thì tôi sớm đã biết rồi.

Lão Yêu chẳng tìm được thêm gì, 12h đêm, bên ngoài cũng chẳng có tiếng pháo do năm nay pháo bị quán lý rất chặt. Đây đó có tiếng người dân hoan hô: "Chúc mừng năm mới!"

Tiểu Đào vỗ vỗ Băng Tâm: "Đi, ra ngoài hóa vàng cho lão Tôn đi."

Vừa nhắc đến chuyện này, tinh thần con bé trùng xuống, gật đầu. Chúng tôi ra bên ngoài, Băng Tâm châm lửa đốt đống giấy vàng ở chân tường, con bé lấy ra một cái khăn, ném vào lửa, chắp tay hành lễ hướng về bầu trời đêm cầu nguyện: "Cha, trời lạnh, con đan cái khăn quàng cho người. Người ở trên đó cho tốt nha, đừng uống nhiều rượu."

Nói đoạn, hốc mắt Băng Tân nhòa lệ. Nhớ đến sự quan tâm, nhớ tiếng cười hảo sảng, lại nhớ đến việc ông ấy đột ngột qua đời, tôi cũng cảm thấy trong lòng chua xót, Tiểu Đào đứng cạnh khẽ gạt lệ.

Chúng tôi hướng về đống lửa mà mặc niệm, cho đến khi nó lụi tàn, Tiểu Đào lấy ra một chiếc hộp thiết kế tinh xảo, kín đáo đưa cho Băng Tâm: "Cho muội!"

May mà tôi cũng kịp chuẩn bị, mua trước một đôi bông tai, lấy phần quà ra đưa cho con bé.

Điều bất ngờ là ngay cả Lão Yêu cũng chuẩn bị quà, tôi nhìn hắn đầy ngạc nhiên. Lão Yêu cười hì hì lôi ra một cái hộp bọc giấy báo đưa cho Băng Tâm: "Băng Tâm muội muội, năm mới vui vẻ!"

Thảm nhất là Vương Đại Lý, hắn há hốc mồm trợn mắt nói:

"Không phải chứ, ai cũng chuẩn bị quà, ta đây chẳng có gì. Ngày mai nhất định sẽ đền bù."

Băng Tâm thẹn thùng đáp: "Được rồi, không cần đâu, như vậy muội ngại lắm."

Tiểu Đào mỉm cười: "Lần này thôi đấy, lần sau đừng có quên."

Chúng tôi chưa ai muốn về, tôi đề nghị đi dạo, tối nay tôi muốn đặc biệt phá tửu giới một lần, nếu như có thể tìm được quán rượu nào vẫn mở cửa.

Mọi người đều nhất trí, rạng sáng mùng 1 đầu năm, đi dạo trên đường vắng tanh cũng là một cảm giác đặc biệt. Tiểu Đào đề nghị Băng Tâm dọn đến nhà mình ở, hai cô gái có thể chăm sóc lẫn nhau.

Băng Tâm nói: "Vậy có được không? Chẳng phải Tống Dương ca ca thường đến nhà tỷ, muội đi có thích hợp không?"

Tiểu Đào cười: "Không sao, tỷ bảo anh ấy không đến nữa là được."

"Vậy há chẳng phải muội đây thành kỳ đà cản mũi?" Băng Tâm chỉ chỉ vào mình.

"Ha ha, có gì mà ngại đâu, dù sao sau này ta với Tống Dương còn có vài chục năm ở bên nhau cơ mà." Tiểu Đào phất tay.

"Mà lúc nào thì hai người kết hôn?"

Tôi đáp: "Giờ chưa tính đến, chờ tiêu diệt hoàn toàn tổ chức, bọn ta mới có thể yên tâm mà kết hôn."

Băng Tâm hỏi: "Ngày đó sẽ tới?"

Tôi kiên định: "Nhất định sẽ tới!"

Đại Lý đột nhiên chen vào: "Dương tử, ngươi suy nghĩ kỹ chưa? Trẻ như vậy mà muốn bước vào nấm mồ của tình yêu? Trên đời này không có thuốc hối hận đâu."

Tôi nhìn Tiểu Đào trìu mến: "Nấm mồ tình yêu cũng có nhiều loại, ta đây là cấp bậc Taj Mahal, nguyện ý nằm cả đời trong đó."

Tiểu Đào hắng giọng: "Đừng nói những lời xui xẻo như vậy!"

Tôi vội phủi phui: "Chuyện vừa nói không tính nha!"

Mọi người cũng bật cười ha hả.

Cuộc nói chuyện lại quay về đề tài bức di thư của Tôn Lão Hổ, từ những gì ông ấy nói, lúc đó ông ta cùng ông nội dưới tình cảnh vô vọng đã sử dụng thủ đoạn phi pháp. Nếu đặt vào hoàn cảnh lúc trước, nhất định tôi sẽ không đồng tình, nhưng trải qua nhiều chuyện như vậy, tôi dần có một nhận thức mới, đôi khi người chấp pháp cũng giẫm sang bên kia giới tuyến, nhưng chỉ cần tâm trong sáng thì vẫn có thể tha thứ.

Có câu: "Thủ đoạn Phích Lịch nhưng lòng dạ Bồ Tát." Mà bên cạnh tôi có một cái ví dụ sống sờ sờ - Đao Thần!

Càng hiểu hắn theo thời gian, tôi càng cảm nhận được chính nghĩa và chính trực của hắn, hắn luôn chấp hành theo niềm tin của mình, cho dù thủ đoạn thì không trong sạch.

Đột nhiên tôi có một ý nghĩ, liệu Đao Thần có biết gì đó về chuyện này không? Có cơ hội nhất định phải hỏi hắn xem.

Chương 768: Hồ sơ bị hủy

Hôm sau chúng tôi đến phòng hồ sơ tìm tài liệu về vụ án kia. Lần này Vương Đại Lý cũng tới, hắn nói năm mới không mở cửa bán hàng, đã lâu không theo tôi đi tra án rồi, rất nhớ cái cảm giác đó.

Trước tôi đã từng đọc hồ sơ ở đây, vụ án cuối cùng mà ông nội tham gia mang số thứ tự nX- 984 451. Tôi dựa theo niên đại mà tra ngược lại phía sau, phát hiện khoảng tháng 1 năm 1999, có một phần hồ sơ bị thiếu.

Quả nhiên đúng như tôi dự đoán, phần hồ sơ này không có. Tiểu Đào nói: "Nếu thứ tự hồ sơ phía sau đều đúng thì chứng tỏ nó được lấy đi sau khi vụ án xảy ra. Phòng hồ sơ được quản lý rất chặt chẽ, hồ sơ bị lấy đi nhất định phải có ghi danh."

Tôi liền nói: "Tìm thử xem là ai lấy!"

Xem ghi chép cần có quyền hạn rất cao, chúng tôi gọi điện cho Trịnh cục trưởng. Ông ta chúc tết mấy câu rồi trêu chọc đầu năm lại đi làm việc này, sau đó trả lời: "Tôi sẽ gọi điện cho khoa hồ sơ, chấp thuận để cô cậu vào. Đi tra cứu đi, nhưng tôi nói trước, tra thì tra, năm mới nhân sự cũng cần nghỉ ngơi, đừng làm hành động gì lớn quá."

Tiểu Đào cảm kích: "Cám ơn giám đốc!"

Sau đó chúng tôi đi tới khoa hồ sơ liên hệ công việc, bản chính của ghi chép 20 năm trước đã tiêu hủy, số liệu được chuyển hết vào máy tính. Nhưng khi chúng tôi tra thì phần hồ sơ này chẳng có ghi chép gì, nó cứ như hư không mà biến mất vậy.

Tôi hỏi: "Ai có quyền tự tiện lấy hồ sơ đi?"

Băng Tâm nói: "Cả thị cục chỉ có một người, là cha muội!"

Người tiêu hủy hồ sơ là Tôn Lão Hổ? Điều này thật khó tin, lẽ nào vì đó là đoạn lịch sử đen tối của mình mà ông ta không muốn ai thấy? Nhưng với sự hiểu biết của tôi về Tôn Lão Hổ, ông ấy không phải là loại tiểu nhân lòng dạ nhỏ mọn như vậy.

Trong di thư có nói ông ta không muốn làm tổn thương tôi. Lúc đó tôi mới có hai tuổi, làm sao mà tổn thương được. Chẳng lẽ ý muốn nói vụ án này liên quan đến thân thế của tôi? Không, chuyện này cũng quá hoang đường đi.

Thảo luận tới thảo luận lui, cũng chẳng ra kết quả gì. Tiểu Đào thở dài: "Xem ra chỉ còn cách hỏi một người, bạn tốt của lão Tôn - giám đốc Trình!"

Chúng tôi gọi cho giám đốc Trình, không ai nghe máy, lại gọi tới phòng làm việc, thư ký nói ông ta đang làm công việc báo cáo năm mới, lúc nào xong sẽ báo lại.

Chúng tôi lại nhàn rỗi, chẳng có lý do gì mùng 1 tết đến phòng làm việc ngồi cả. Thành phố Nam Giang có tuyết rơi từ mấy hôm trước, hôm nay đã phủ dầy một tầng trên đất, Băng Tâm đề nghị: "Hay là chúng ta ra ngoài chơi ném tuyết đi!"

Tiểu Đào cười: "Trẻ con à mà còn chơi ném tuyết? Chưa kể muội có thể thắng được ta sao?"

Băng Tâm quệt mũi: "Xem thường muội ư? Thử chút xem!"

Tôi vội chen ngang: "Ném tuyết cái đầu hai người ấy. Mặc dù ngoài đường vắng người, nhưng nhỡ có ai trông thấy thì còn đâu hình tượng tổ đặc án?"

Đại Lý nói: "Hay là tôi mời mọi người ăn lẩu, trước giờ toàn ăn

không của Tiểu Đào tỷ tỷ, hôm nay để tôi đáp lễ một bữa!"

"Được!" Băng Tâm và Tiểu Đào đồng thanh nhất trí.

Chúng tôi lên xe tới quán lẩu Hỏa Oa Thành mà Đại Lý nói. Gọi đồ ăn xong, hắn ôm điện thoại cười cười, hỏi tôi: "Tống Dương, sau này ngươi có muốn nuôi tiểu tam không?"

Tiểu Đào nhặt đũa lên: "Đừng tưởng mời tỷ ăn cơm là tỷ không đánh ngươi nhé!"

"Tha mạng tha mạng, tôi chỉ là đọc được một tin hài hước thôi mà." Hắn đưa điện thoại cho chúng tôi, hóa ra trước đây không lâu có một tiểu tam của một người nổi tiếng, công khai đăng báo khoe khoang nói: "Vợ của lão Trương à, cô buông tay đi. Thắng thua đã định, để tiểu tam ta lên làm chính thất!"

Băng Tâm mắng: "Quá vô sỉ, việc làm khuất tất này nói ra mà không biết ngượng mồm!"

Lão Yêu nói: "Mượn gió bẻ măng à!"

Tiểu Đào cầm điện thoại lên xem một chút, trên weibo có không ít người dự đoán kẻ trong cuộc là ai, Tiểu Đào nói: "Họ Trương này hình như là một phú thương người bản xứ, cha em có quan hệ làm ăn với ông ta thì phải."

Băng Tâm hỏi: "Có phải ông ấy rất hoa tâm không?"

Tiểu Đào cười cười: "Ta nào biết, lúc gặp ông ấy, ta còn đang đi học. Giờ đại khái đã là một ông già rồi."

Tôi thắc mắc: "Sao bây giờ chuyện ngoại tình diễn ra thường xuyên như vậy nhỉ?"

Băng Tâm nói: "Còn không phải bản tính đàn ông vốn như vậy sao?"

"Nói thế quá phiến diện đi, ta nghĩ là do sự mất cân bằng giới tính, thêm với việc chúng ta quá ham công danh lợi lộc mà bỏ qua phương diện tình cảm..."

Chúng tôi vừa ăn uống vừa thảo luận rất vui vẻ. Ăn xong thì rủ nhau ra ngoài tản bộ, đang đi thì vô thức đến công viên Tụ Bảo Sơn. Không ngờ ở đây thật náo nhiệt, trong công viên tấp nập người đi lại, phần lớn là các gia đình đưa con nhỏ đi chơi.

Lão Yêu kinh ngạc nói: "Mẹ ơi, lạnh như vậy mà đưa con đi chơi?"

Vương Đại Lý cũng nói theo: "Báo nói năm nay mùa đông Nam Giang lạnh hơn những năm trước."

Chúng tôi cũng vào đi dạo một chút, đến bên mặt hồ nước đông cứng, tôi không khỏi bất giác quay đầu nhìn lên mảnh đồi nhỏ cạnh đó, nơi cất chứa một quãng thời gian đen tối của tôi.

Băng Tâm bảo tôi dắt con bé trượt trên băng, Tiểu Đào cũng nắm một bên tay, hai đứa hai bên kéo.

Đang chơi đùa thì đột nhiên có tiếng thét chói tai: "A, con tôi!!!"

Chỉ thấy mặt hồ phía trước bị thủng một lỗ lớn, một đứa bé rơi tọt xuống, đang điên cuồng giãy dụa. Nhìn có vẻ nó sắp kiệt sức, mẹ thằng bé quỳ dưới mặt băng khóc lóc thảm thiết cầu cứu, xung quanh mặc dù một đám người vây tròn, nhưng lại chẳng ai dám ra tay.

Tôi hét lên một tiếng: "Mau cứu người!"

Vừa chạy vừa cởi áo khoác, tới nơi tôi trải áo lên mặt băng bị nứt để phân tán lực ép, sau đó nhào ra, hô Đại Lý với Lão Yêu túm lấy chân mình.

Hai người túm chặt ống quần từ phía sau, tôi dốc toàn lực đưa tay ra nói với thằng bé: "Đừng sợ, bắt lấy tay chú!"

Thằng bé giãy dụa mấy cái, rốt cuộc túm được lấy tay tôi, bàn tay nhỏ bé đã lạnh như băng. Nhưng lúc lôi nó lên, bên dưới cứ như có gì đó níu lại, kéo sao cũng không nhúc nhích.

Tiểu Đào và Băng Tâm cũng tới hỗ trợ, kéo tôi từ phía sau. Rốt cuộc thằng bé cũng được kéo lên khỏi hố băng, quần nó bị cái gì xé rách một mảng lớn. Mặt băng bên dưới chỗ tôi đã vô cùng yếu, giờ lại thêm trọng lượng của thằng bé khiến nó đột nhiên vỡ tan, nửa thân trên người tôi lập tức rơi xuống làn nước lạnh giá, có cảm giác như bị vô số cây kim châm vào da thịt.

Tôi ôm chặt lấy thằng bé, trông thấy mặt nó đầy tuyệt vọng, mà mặt băng còn lại đang gánh trọng lượng cơ thể tôi cũng sắp không còn chịu nổi, tiếng răng rắc vang lên liên tục.

Đột nhiên có một lực mạnh mẽ túm lấy cổ chân tôi, kéo vút tôi cùng đứa bé lên bờ. Nguy hiểm cuối cùng cũng qua, quay đầu nhìn lại, người cứu chúng tôi là Tống Tinh Thần!

Chương 769: Tra tấn kiểu xưa, ngâm lồng heo

Toàn thân tôi lạnh cóng, việc thân nhiệt bị giảm mạnh mà còn thấm nước sẽ càng tồi tệ, tôi run cầm cập nói với Tiểu Đào: "Áo... cởi áo anh ra..."

Bọn họ vội vàng lột áo của tôi và đứa bé ra, Tống Tinh Thần nhường áo khoác cho tôi còn Tiểu Đào cởi áo khoác đắp cho thằng bé. Mẹ thằng bé chạy đến ôm con khóc: "Cảm ơn, cảm ơn cô cậu, cô cậu đều là ân nhân cứu mạng của tôi!"

Co ro trong áo khoác của Tống Tinh Thần, tôi chẳng mở miệng được, chợt để ý vẻ mặt hắn phức tạp, vừa có ý trách móc lại vừa có ý không đành lòng. Tuy nhiên trong hoàn cảnh ấy Tống Tinh Thần cũng không nói gì.

Tiểu Đào nói với mẹ đứa bé: "Không có gì, mau đưa cháu đi bệnh viện đi, lạnh như thế sợ là sẽ sốt đấy."

Thằng bé được mẹ ôm lên đột nhiên nói: "Mẹ, dưới nước có thủy quỷ túm chân con."

Nghe câu này, chúng tôi thoáng nhìn nhau, tôi hỏi: "Con xác định là có người?"

Thằng bé gật đầu, mẹ nó sợ hãi la lên: "Không được nói bừa!"

Tôi giục: "Mau đưa cháu tới bệnh viện đi, đừng nên chậm trễ nữa!"

Người mẹ cảm tạ rồi ôm con rời đi, toàn thân tôi mất sức ngồi

dưới đất, có mấy người tới hỏi han, tôi nói: "Không sao không sao!"

Bản thân tôi dương khí vượng, khí huyết khai thông hơn người bình thường, lạnh nhưng chưa đến mức bị bệnh. Việc vừa rồi xảy ra quá đột ngột, giờ cẩn thận nghĩ lại, khoảng băng quanh cái hố có vẻ yếu hơn những chỗ khác. Còn nữa, lúc cả thân trên nhào vào trong nước, tôi mơ hồ có trông thấy thứ gì đó, nhưng nước quá đục nên không chắc chắn. Với kinh nghiệm và suy đoán của mình, tôi nghĩ khả năng chỗ này xảy ra vụ vứt xác. Mùa đông mặt hồ đóng băng, đào một cái hố ném người xuống. Chờ khi băng tan thì đã phải 1 tháng sau, lúc đó thi thể có lẽ đã không còn hình dạng, bởi dưới nước rất nhiều cá tôm.

Vụ án như thế này không phải là chưa từng xảy ra, nhưng ở Nam Giang thì chưa có. Nghe nói có một số tội phạm vùng Đông Bắc thích làm trò này.

Tôi nói ý nghĩ của mình, Tiểu Đào cau mày: "Nước lạnh như vậy, trục vớt rất khó, cho dù thợ lặn lặn xuống cũng chẳng cầm cự được lâu. Phải thực sự chắc chắn thì mới trục vớt, nếu không sẽ uống phí hết nhân lực."

Băng Tâm nói: "Có cần đến sở giao thông đường thủy mượn dụng cụ tới xem tình hình bên dưới mặt băng không?"

Tôi xua tay: "Không cần, Băng Tâm, muội đi mua hai chai nước uống về đây, mua thêm hai cây vợt cầu lông, một đoạn dây thừng, một sợi cước câu ca thật bền, lúc về nhặt thêm một hòn đá...đúng rồi, mua cho ta bộ quần áo nữa, lạnh quá."

Đại Lý xung phong đi cùng Băng Tâm, tôi ngồi đó mà run cầm cập, Tống Tinh Thần trách móc: "Tiểu thiếu gia, lần sau gặp việc như vậy đừng có tự làm, lúc nào ta cũng ở phụ cận."

Tôi cười: "Làm sao có thể vờ như không thấy?"

"Haiz, ngươi đó!" Tinh Thần lắc đầu.

"À phải, có liên lạc được với Đao Thần không, ta có chuyện muốn hỏi hắn."

"Có quan trọng không? Lát nữa ta gọi tiền bối cho."

Chờ đợi một lúc thì Băng Tâm và Đại Lý xách về một cái túi to, Băng Tâm còn chu đáo mua cho tôi một chai đồ uống nóng, uống vào cảm giác cơ thể thoải mái hơn nhiều, tôi nói lời cảm tạ.

Mặc quần áo tử tế, tôi bắt đầu chuẩn bị, cắt mỗi cái chai thành hai nửa, mở nắp rồi luồn dây cước qua, buộc một vật nặng ở cái chai khác. Vậy là xong một cái ống nghe dưới nước, thực ra đây là áp dụng thính cốt biện âm mà làm. Sau đó buộc hai cây vợt cầu lông xuống đế giày, tôi cẩn thận đến gần miệng hố. Thành thật mà nói, vừa nãy bị rơi xuống, trong lòng tôi vẫn còn khá sợ hãi.

Đi gần tới miệng hố, tôi ném nửa cái chai có buộc vật nặng vào, làm sao cho dây cước căng hết cỡ, sau đó chụp nửa chai còn lại lên tai, như vậy có thể nghe được âm thanh dưới nước.

Bên dưới mặt băng phẳng lặng lại chẳng yên tĩnh chút nào, cá tung tăng bơi lội, nước không ngừng dao động. Lần đầu dùng cách này, mất hồi lâu tôi mới thích ứng, từ từ nắm được hình ảnh dưới hồ nước.

Dùng tay gảy gảy sợi dây, khiến nửa chai dưới nước lay động, sinh ra âm phản hồi, tôi nhắm mắt ngưng thần lắng nghe. Dưới nước hình như có vật hình người, bao quanh nó là một thứ có dạng cái lồng, dĩ nhiên là khá mơ hồ nhưng có thể chắc chắn, đó là một người.

Cuối cùng tôi thu dụng cụ lại nói: "Cho người tới trục vớt đi, dưới nước có một thi thể!"

Nửa tiếng sau, phân cục gần đó phái một đội trục vớt tới,

chúng tôi bảo người dân xung quanh lui hết ra bên ngoài bờ hồ. Tiểu Đào nhờ Đại Lý hỗ trợ, hai người kéo một cảnh giới tuyến dọc một vòng hồ.

Phía dưới hồ nước lạnh vô cùng, chỉ một lớp áo cao su là không thể chống lại, thợ lặn phải ăn mấy miếng socola, hớp một ngụm nước nóng, sau đó mới đeo bình oxy lên, tay nắm dây thừng nhảy xuống hố băng.

Chúng tôi lo lắng chờ đợi, đột nhiên sợi dây giật giật mấy cái, người trên bờ hô: "Kéo!"

Mọi người đồng thời dùng sức kéo, thợ lặn được lôi lên trước, anh ta đã có vẻ bị đông cứng, chẳng khá hơn tôi vừa nãy là bao. Người trên bờ vội mang anh ấy vào lều nhỏ cạnh đó sưởi ấm. Tiếp theo tiếng băng rắc một tiếng, cuối đoạn dây lôi lên một vật thể to lớn, đó là một cái lồng được bện bằng cành liễu, bên trong bọc một người đang ông mặc âu phục, tay chân đều bị trói chặt, toàn thân đã cứng đờ.

Rời khỏi nước, cơ thể anh ta lập tức kết một lớp mỏng dính chặt xuống mặt băng. Băng Tâm kinh ngạc: "Đó là cái gì?"

Tôi chậm rãi nói: "Cảm giác như là vật mà người nông thôn dùng để vận chuyển heo giống...ngâm lồng heo???"

Không nghi ngờ chút nào, đây là hình phạt tra tấn thời xưa, ngâm lồng heo. Nhưng loại hình phạt này thường dùng để tra tấn những phụ nữ không tuân theo phép tắc luân thường, chưa bao giờ nghe nói nó được sử dụng với đàn ông.

Thấy thi thể xuất hiện, quần chúng vây quanh trên bờ lập tức xôn xao, ở đây vừa lạnh vừa không có gì che chắn, tôi đề nghị quay về thị cục nghiệm thi, Tiểu Đào liền nói với đội trục vớt: "Anh em vất vả rồi, phiền mọi người mang thi thể về thị cục!"

Chúng tôi lên xe quay về thị cục, tới nơi thì thấy Trịnh cục trưởng đang đứng ở cổng, trời rất lạnh nhưng ông ta vẫn mặc bộ vest mỏng manh. Cho rằng ông ấy đến để trách móc, tôi đứng ra nhận tội trước: "Thật ngại quá, hại ông đầu năm cũng không được yên thân."

Trinh cục trưởng nghiêm mặt nói: "Chuyện tôi đã nghe nói rồi, thật không ngờ hôm nay lại phát hiện thi thể, cũng là xông đất cho Nam Giang, cần người thì cứ ới một tiếng."

Tôi nói: "Cảm ơn, tổ đặc án chúng tôi có thể giải quyết được."

"Vậy được, tôi ở trong phòng làm việc, có thể đến tìm bất cứ lúc nào." Ông ta định xoay đi thì tôi gọi lại hỏi: "Trịnh cục trưởng, có một việc muốn thỉnh giáo ông. 20 năm trước Tôn thúc thúc phụ trách một vụ án cấu kết giết vợ, ông có nghe nói không?"

Chương 770: Dây lon trên cơ thể

"Câu kết giết vợ?" Trịnh cục trưởng trầm ngâm chốc lát, nói: "Xin lỗi, 20 năm trước tôi còn chưa vào ngành, đây là một huyền án à?"

Tôi nói: "Cũng có thể coi là vậy, mà làm sao ông biết?"

"Cậu quên lúc trước tôi làm ở viện kiểm sát à, nếu vụ án cậu nói từng mở phiên tòa thụ lý thì tôi có thể không biết sao? Bởi vậy tôi đoán, vụ án này không đi theo trình tự pháp lý chính thức." Trịnh cục trưởng giải thích.

"Cám ơn!"

Chúng tôi đi vào lều khám cốt, ở đây vốn ít cửa sổ, nhiệt độ trong phòng đã thấp, giờ lại thêm một thi thể đóng băng khiến không khí lạnh thấu xương. Lần đầu vào đây, Vương Đại Lý xoa xoa hai bả vai, run cầm cập nói: "Được đấy Dương tử, ngươi có gian phòng làm việc thật lớn."

Tôi nói: "Đừng nói nhảm, bật điều hòa lên đi, lạnh đến tay tê cóng hết cả rồi."

Điều hòa được bật, nhiệt độ dần dần tăng lên, cảm giác đỡ hơn khá nhiều. Lão Yêu luôn không có hứng thú với xác chết nên cáo từ quay về phòng chơi game.

Vương Đại Lý thì ngược lại, rất kích động: "Đã lâu không xem ngươi nghiệm thi rồi, tay nghề có phải tiến bộ rất nhiều không?"

Tôi cười mắng: "Ngươi nghĩ là nấu ăn à mà tay nghề tiến bộ?"

Pha loãng cồn với dung môi khoảng 40%, đun ấm, sau đó cho vào bình phun, phun lên toàn bộ cái xác. Lớp băng trên thi thể dần dần tan ra, tôi lấy một mẩu băng nhỏ để làm mẫu xét nghiệm.

Tiếp đó đeo găng tay cao su vào, trước khi khám nghiệm thì dùng bông tăm nhét sâu vào trong lỗ mũi nạn nhân để lấy dịch nhầy làm mẫu.

Tôi nói với Băng Tâm: "Chút nữa xét nghiệm hai mẫu nước xem nước nạn nhân hít vào có phải nước hồ không."

"Được!" Băng Tâm ghi chú vào sổ tay.

Đầu tiên lục soát toàn thân nạn nhân, tìm được một ít tiền giấy, khăn giấy, thuốc lá, nhưng duy chỉ có Cmnd và Điện thoại là không thấy. Hoài nghi là bị hung thủ lấy đi, bên cạnh đó hai bàn chân anh ta để trần.

Sờ sờ cơ thể nạn nhân, chợt thấy phần eo có một chỗ phồng, vội la lên: "Kéo!"

Đại Lý mang kéo tới, tôi cắt áo vest nạn nhân, thứ bên dưới lớp áo khiến mọi người cả kinh. Một vòng những cái lon được khuyên xung quanh người anh ta, chúng liên kết với nhau bởi dây kẽm.

Dùng kìm cắt đứt dây kẽm, nhấc thử một cái lon đồ hộp, sau đó đưa cho Tiểu Đào. Nàng kinh ngạc nói: "Oa, cũng khá nặng, bên trong chứa cái gì vậy?"

"Mở ra nhìn xem sao."

Chúng tôi cắt mở một cái lon, bên trong nhét đầy tiền xu, một lon phải đến cả trăm đồng. Toàn bộ số lon tiền xu là mấy ngàn đồng, nếu tính 1 xu nặng 6 khắc thì tổng cộng số lon cũng cỡ mấy

chục kg.

Đây cũng đóng vai trò vật nặng để tăng tốc độ chìm của nạn nhân

Tôi cầm cái lon lên, kiểm tra phần đáy của từng cái, Tiểu Đào hỏi tôi đang xem cái gì, tôi cầm hai cái lon lên nói: "Xem này, cái mắt này dập tương đối chuyên nghiệp."

"Hung thủ làm nghề dập mắt lon chăng?" Tiểu Đào hỏi.

"Anh không biết, nhưng theo anh, hắn là một người theo chủ nghĩa hoàn mỹ, em nhìn kỹ mà xem, xung quanh cái mắt có vết bút chì tô vẽ. Hung thủ muốn dập cái mắt thật chuẩn xác vào chính giữa mà vẽ nháp, thức ra việc này là không cần thiết."

Tôi lại chỉ cái lồng heo, nó có vẻ được làm thủ công, bởi vật này hiện nay rất khó để mua được, hung thủ cũng không ngu đến mức đi mua để lại manh mối rõ ràng như vậy.

Tôi nói: "Cái lồng này được đan rất qua loa, cành liễu cũng cái to cái nhỏ, mấy chỗ còn gãy rời sau đó nối lại, người đan nó không phải người cẩn thận."

Tiểu Đào nói: "Có lẽ công việc của hung thủ là dập mắt, cho nên rất chuyên tâm trong khâu đó, còn những khâu khác thì không ổn."

Tôi lắc đầu: "Tính cách một người là luôn ổn định, nó được thể hiện trong bất kỳ việc gì người đó làm. Cho dù công việc của hung thủ là dập mắt, anh lấy ví dụ, bọn em đã từng gặp những thợ giỏi nhất trong nhà máy chưa? Bọn họ chẳng những làm việc cẩn thận tỉ mỉ, mà mọi phương diện sinh hoạt cũng vậy, có lẽ không phải trời sinh anh ta như vậy mà tính cách ấy được ngầm rèn giũa trong công việc. Còn có những bác sĩ già, chính sinh hoạt của họ cũng rất quy củ, thường xuyên rèn luyện thân thể, bảy tám mươi tuổi vẫn

khỏe mạnh, nghề nghiệp luôn phản ánh lên cơ thể con người."

Tiểu Đào gật đầu: "Ý anh là hung thủ có hai người?"

"Tạm thời anh chưa kết luận, cứ bỏ nhỏ nghi vấn này đi." Tôi cắt toàn bộ phần quần áo còn lại của nạn nhân ra. Người chết là một nam giới hơn 50 tuổi, cơ thể béo phì, toàn thân không có ngoại thương rõ rệt, từ một số đặc điểm của cơ thể cho thấy, ít nhất đã mắc chứng béo phì 20 năm trở lên. Bởi một khi bị béo phì, nội tiết tố nam trong cơ thể sẽ chuyển hóa thành oestrogen, nếu là nam giới thì khả năng sinh dục sẽ kém hơn rõ ràng, thậm chí còn xảy ra hiện tượng ngực phát triển quá mức. Điều này khiến những nam giới béo phì trông thiếu nam tính hơn bình thường.

Lúc cơ thể nạn nhân hoàn toàn trần truồng trước mắt, tôi phát hiện tứ chi ông ta đông cứng tái nhợt, nhưng trên cơ thể lại có nhiều máu đọng dưới da. Tiểu Đào hỏi: "Đây là chuyện gì?"

Tôi cười nói: "Băng Tâm, nói đi!"

Băng Tâm gật đầu: "Quá trình con người bị chết cóng sẽ có phản ứng xung huyết để bảo vệ nội tạng quan trọng, rút hết máu từ tứ chi về phần cơ thể. Bởi vậy người chết cóng thường có ảo giác nóng ran toàn thân, thậm chí trước khi chết còn cởi hết quần áo ra, đây chính là nguyên nhân. Máu của nạn nhân bị rút hết về phần thân, cho nên tứ chi tái nhợt, thi ban sẽ xuất hiện ở phần cơ thể chứ không phải tay chân. Muội nói đúng chứ Tống Dương ca ca?"

"Hoàn toàn chính xác!" Tôi nói: "Điều này cho thấy, lúc ở dưới nước nạn nhân vẫn còn sống, đây có thể là một bằng chứng cho việc chết đuối."

Tôi giật đứt vải trói trên tay chân nạn nhân ra, để nguyên nút thắt, giữ làm vật chứng. Điều làm tôi thấy kỳ quái là, nút buộc ở chân và tay hoàn toàn khác nhau, hơn nữa lực kéo ở tay là về bên

trái, còn ở chân có vẻ là về bên phải, tay thuận buộc nút cũng khác nhau.

Xung quanh cổ tay có hiện tượng xuất huyết dưới da dạng kim châm, chứng tỏ nạn nhân bị trói từ lúc còn sống, hơn nữa thời gian tương đối dài. Dùng động u chi đồng kiểm tra toàn thân nạn nhân, quả nhiên do ngâm nước quá lâu, áp lực nước đã làm vết thương trên cơ thể mất dấu. Nhưng bả vai nạn nhân có một vết xước nhỏ, chỉ duy nhất chỗ đó có, hơn nữa còn là vết thương khi còn sống. Nhìn không giống như tạo thành do vật lộn, tôi bảo Đại Lý lấy điện thoại chụp lại chi tiết này, sau đó dùng tay sờ sờ, hình dung tư thế chính xác mà vết xước được lưu lại.

Vết cào hướng ra ngoài, chúng tỏ người gây ra nó đứng cạnh nạn nhân, có cảm giác là trong quá trình vận chuyển, không cẩn thận gây ra. Tôi dùng bông tăm lấy một ít dịch mẫu trong vết cào, giao cho Băng Tâm lát nữa xét nghiệm.

Chương 771: Tôm hùm đất

Ngoài ra tôi phát hiện ngón tay của nạn nhân có vết xước và tê cóng. Trên thực tế thì nạn nhân bị tê cóng nhẹ khắp thi thể, nhưng ở các ngón tay thì đặc biệt nghiêm trọng. Tôi nắm lấy lòng bàn tay kiểm tra một hồi rồi nói: "Hình như nó không bị thương bởi vũ khí sắc nhọn mà bị vật cùn nào đó cắt. Sau khi rơi xuống nước, nạn nhân đã cố gắng bám lấy bờ miệng hố nhiều lần, da thịt trong môi trường nhiệt độ thấp sẽ rất dễ tổn thương, vì vậy ngón tay bị rạch ra từng vệt máu."

Mường tượng lại khoảng băng mỏng kia, đại khái là lúc đó nạn nhân quơ quào làm sập, sau đó nước lại đóng một lớp băng mỏng cho nên mới xảy ra chuyện thằng bé bị rơi xuống hôm nay.

Dùng thính cốt mộc nghe lồng ngực và khoang bụng nạn nhân, bên trong phổi đọng khá nhiều nước, hình như cổ họng có dị vật, tôi dùng ngón tay ấn thử, tách miệng nạn nhân ra quan sát: "Phế nang tắc nghẽn, xuất hiện bọt khí giống như cua nhả bọt, đây là điển hình của chết đuối."

Tiểu Đào kỳ quái hỏi: "Lần khám nghiệm tử thi này có chút không bình thường. Chẳng phải anh luôn xem thời gian tử vong của nạn nhân đầu tiên sao?"

Tôi cười: "Làm từ dễ đến khó mà. Cái xác này khó khăn nhất là xác định thời gian chết, bởi rất nhiều yếu tố gộp lại, dòng nước, sinh vật, kể cả thời gian, những biến số này hiện không rõ ràng. Xét từ thi ban, đồng tử và sự căng phồng của cơ thể, thời gian chết khoảng một tuần lễ, muốn kết luận chính xác thì cần dùng một phương pháp khác."

Cầm một con dao mổ lên, Đại Lý kinh ngạc nói: "Tống Dương, giờ ngươi cũng giải phẫu cơ à?"

Tôi nghiêm túc nói: "Là phẫu, không phải là giải."

"Là sao, ta không hiểu?" Đại Lý đơ ra.

"Hình ảnh mang tính chất kinh dị, muốn tránh thì mau tránh đi, đừng trách ta không nhắc nhở." Tôi nói.

Vương Đại Lý cao hứng: "Không sao, tư chất của ta khá hơn trước đây nhiều. Đã tới rồi, sao có thể bỏ lỡ màn cao trào."

Tôi cười cười: "Chính mồm ngươi nói đấy nhé..."

Tôi đưa con dao rạch phần cổ nạn nhân, âm thanh phát ra như tiếng quả bóng nước bị vỡ, một ít chất lỏng sền sệt màu trắng đục chảy ra, Vương Đại Lý hốt hoảng lùi lại phía sau.

Băng Tâm hỏi: "Nhiệt độ lạnh như vậy mà mỡ cũng bị hóa lỏng ư?"

Tôi nói: "Nước lạnh chỉ là bên ngoài, trong cơ thể cái xác vẫn khá ấm, bởi vậy có sinh vật sinh sản, khiến nhiệt lượng tỏa ra càng nhiều."

Tôi nói là sinh vật chứ không phải vi sinh vật, Băng Tâm lập tức hiểu ra: "Ý huynh là, có sinh vật đẻ trứng vào trong cơ thể anh ta?"

"Đúng!"

Tôi nhìn thoáng qua Tiểu Đào và Đại Lý, cả hai đều có chút nhăn mặt. Tiếp tục mở phần cổ họng cái xác, phần cơ đã bắt đầu có hiện tượng tan ra, cảm giác như một miếng thịt biến chất.

Tiếp đó, một ít thứ màu đen giống như trứng cá, lổn nhổn lộ ra.

"Không thể chịu nổi!" Vương Đại Lý la lên lao đi, bên ngoài hành lang vang lên tiếng nôn ọe. Tôi cười cười: "Hình ảnh khá quen thuộc."

Tiểu Đào hỏi tôi: "Thứ này là gì, trứng cá ư?"

Tôi lấy nhíp gắp nó lên quan sát, nói: "Rất ít loài cá đẻ trứng vào mùa đông, đây là trứng của tôm càng Crayfish. Loài động vật này phân bố rộng và rất có sức sống, khả năng sinh sản cũng mạnh. Tất nhiên nó thường đẻ vào mùa xuân, nhưng có lẽ do bên trong cơ thể khá ấm nên một số con đã sinh sản sớm."

Tiểu Đào méo mặt: "Tôm càng Crayfish? Chẳng lẽ là..."

"Với sự nhân giống nhân tạo, thì nó gọi là tôm hùm đất!" Tôi đáp.

Tiểu Đào im lặng hồi lâu rồi lên tiếng: "Cũng may là em không ăn loại tôm này, tuy nhiên nghe nói tôm hùm đất là loài ăn xác thối."

"Cũng không hoàn toàn là vậy, đồ ăn trong môi trường nước là rất tạp, cá cũng sẽ ăn xác thối."

Băng Tâm cười hì hì: "Tôm hùm đất là món em thích ăn nhất!"

Tôi gom số trứng này lại, bản thân không biết nhiều về sinh vật dưới nước, có thể nhờ chuyên gia vật chứng dạng sinh vật tới giám định một chút. Trứng dòi, trứng côn trùng, cùng với thực vật nhỏ đều là những yếu tố quan trọng để xác định thời gian chết, hơn nữa nó tương đối chính xác.

Trong tẩy oan tạp lục có đề cập không ít kiến thức về loại này, nhưng tôm hùm đất là loài động vật ngoại lai, cho nên không có ghi. Tôi bảo Băng Tâm cầm những thứ có thể xét nghiệm đi, về cái xác thì gần như đã xong, Tiểu Đào hỏi tôi có ấn tượng gì về hung thủ không, tôi nói: "Cảm giác như hai người là một nhóm gây án,

việc giết một người đàn ông bằng cách ngâm lồng heo có tính nghi thức rất mạnh. Có vẻ nó không giống như báo thù thông thường, bởi trên cơ thể nạn nhân không có quá nhiều thương tích. Như vậy có thể thấy, hung thủ tương đối tỉnh táo, kiềm chế, có điều gây án theo nhóm cũng chỉ là một suy đoán. Còn khả năng nữa là hung thủ là kẻ đa nhân cách, trong lúc gây án đã thay đổi giữa hai nhân cách với nhau."

Tiểu Đào nói: "Đa nhân cách? Xác suất này khá thấp."

Tôi lắc đầu: "Để anh phổ cập kiến thức cho em. Thực ra mỗi người chúng ta đều có nhiều nhân cách khác nhau, ví như em ở trước mặt anh hay trước mặt Hoàng lão gia là hoàn toàn bất đồng. Đây là hai nhân cách của em, nhưng giữa những nhân cách phổ thông thì có sự tương thông. Bình thường mọi người gọi là đa nhân cách, nhưng tâm lý học thì gọi là rối loạn đa nhân cách, hai nhân cách trong người bị bệnh này không biết sự tồn tại của nhau, giống như một máy tính có hai hệ điều hành vậy. Lấy ví dụ, nhiều người mắc chứng ám ảnh cưỡng chế, những người như vậy có 2 nhân cách. Sau khi nhân cách bình thường làm xong một việc, nhân cách ám ảnh cưỡng chế sẽ cảm thấy không hài lòng mà kiểm tra lại. Những vụ án cũ cũng đề cập tới chuyện này."

Tiểu Đào gật đầu: "Có lý, nhưng cá nhân em vẫn nghiêng về gây án theo nhóm, bởi vì dấu hiệu phân công hợp tác khá rõ."

Tôi nói: "Anh cũng cảm thấy vậy. Phải rồi, nếu có thể thì phái người đến cái hồ kia vớt một chút, xem có vật gì quan trọng thất lạc hay không?"

Tiểu Đào cười: "Hắn là thợ lặn sẽ hận anh thấu xương, mùng một tết không được ở nhà với người thân, lại phải mò vớt xác chết trong hồ nước lạnh giá."

Tôi nói: "Vậy chờ hai ngày nữa đi, cũng chẳng chạy đi đâu được. Hai ngày nữa chắc trời quang mây tạnh rồi chứ?"

Rút một xấp giấy tiền đốt cho người chết, sau đó chúng tôi rời lều khám cốt. Ban nãy bị ngâm trong nước đá, bây giờ xương khớp bả vai có hơi nhức, Tiểu Đào vào phòng làm việc pha cho tôi một lý trà gừng, uống xong cơ thể ấm áp lên rất nhiều.

Kết quả giám định vật chứng đầu tiên đã có, chuyên gia nói với chúng tôi, kia đúng là trứng tôm hùm đất, từ mức độ trứng được ấp thì thời gian đẻ là khoảng sáu ngày, khả năng lớn là vứt xác vào ban đêm.

Tiểu Đào bảo hay là đi trích xuất camera an ninh xung quanh, tôi lắc đầu: "Hôm nay chắc chẳng cửa hàng nào mở cửa đâu, đợi hai hôm nữa đi."

Như tôi đã nói, dĩ nhiên vụ án càng điều tra sớm càng dễ phá, nhưng chẳng có cách nào khác bởi bây giờ đang là Tết. Căn cứ vào kinh nghiệm bản thân, nếu tội phạm gây án theo nhóm thì ít có khả năng sẽ trốn khỏi thành phố, đã 6 ngày trôi qua, nếu nghi phạm muốn bỏ trốn thì cũng đã trốn từ lâu.

Chương 772: Tội gian dâm, thiết quần sát

Kết quả xét nghiệm của Băng Tâm cũng đã có, nước trong mũi nạn nhân là nước hồ, anh ta đúng là bị chết đuối trong hồ nước này.

Trên vết xước ở bả vai nạn nhân có một ít axeton, etyl axetat và formaldehyd, đây đều là thành phần trong sơn móng tay, nó cho thấy tay người cào xước vai nạn nhân có sơn móng, rất có thể là một phụ nữ!

Ngoài ra, mấy cái lon được gửi sang phòng kỹ thuật, mặc dù không có vân tay trên đó, nhưng bằng phương pháp phân tích hóa học tinh vi phát hiện, trên bề mặt đã từng dính lớp dầu trên da người, sau đó được lau đi sạch sẽ.

Tôi đã có ấn tượng bao quát về một trong số hai nghi phạm, đó là một cô gái không cẩn thận, dễ kích động, để móng tay, chứng tỏ ít phải lao động, điều kiện sống hẳn là không tệ.

Nhưng việc xác định danh tính nạn nhân của chúng tôi lại gặp trở ngại. Mặt nạn nhân bị ngâm nước quá lâu đã biến dạng, không thể tìm được gương mặt tương xứng trong hồ sơ hộ tịch, tra đến hai lần vẫn ra kết quả là không có.

Theo tôi nghĩ khả năng cao anh ta là người Nam Giang, vì vậy phát mấy bức ảnh chụp nạn nhân cho các phân cục, bảo họ kiểm tra xem gần đây có nhận được báo án mất tích nào không.

Ảnh gửi đi không lâu thì Lý cảnh quan của phân cục Giang Lưu gọi tới, hỏi: "Hoàng đội trưởng, người chết này phát hiện bao giờ?

Sao anh ta lại bị mắc kẹt trong một vật như vậy?"

Có ba bức ảnh được gửi đi, diện mạo của nạn nhân, ảnh lúc anh ta được trục vớt, và ảnh cận cảnh phần thân trên. Tiểu Đào nói: "Có chuyện gì sao? Bên anh có hồ sơ tương ứng không?"

"Không!" Lý cảnh quan do dự rồi nói: "Thực tế thì chúng tôi đang điều tra một vụ án mạng. Vừa trông thấy bức ảnh này, tôi đột nhiên có cảm giác, liệu đây có phải là án giết người liên hoàn?"

"Gửi ảnh tới đây!" Tiểu Đào lập tức ra lệnh.

"Được, chờ một chút!"

Lát sau thì Lý cảnh quan gửi tới một bức ảnh, vừa trông thấy chúng tôi đều cảm thấy sống lưng lạnh toát. Trên ảnh là một nam giới, phần thân dưới để truồng, anh ta bị quấn trong một cái váy được cắt từ một mảnh kim loại. Mảnh kim loại được nung dính liền với da thịt, mỡ đông bám vào xung quanh cứ như sáp nến.

Người đàn ông nằm dưới đất, hai tay trói quặt sau lưng, vẻ mặt vô cùng đau đớn. "Váy sắt tra tấn!" Tôi rất nhanh thì nhận ra: "Đây là hình phạt thời cổ xưa dùng để tra tấn phụ nữ, bắt họ mặc một cái váy bằng sắt, sau đó dùng lửa nung. Phụ nữ thường có thể chất yếu sẽ bị đau đớn đến chết. Loại hình tra tấn tàn khốc này được Hoàng Đế Chu Nguyên Chương phát minh, một phi tử của ông ta vì sinh bé trai không đầy đủ hình dạng nên đã bị dùng hình thức này hành hạ đến chết."

Tiểu Đào nói: "Chẳng trách Lý cảnh quan lại có ý nghĩ như thế, hai vụ án này quả thật rất tương đồng. Nó mang một nghi thức trừng phạt giới tính nào đó."

Nàng liền gọi lại cho Lý cảnh quan: "Báo cáo vị trí, chúng tôi sẽ tới ngay, nếu chưa giải phẫu thì lập tức dừng lại, thi thể chờ chúng tôi tới khám nghiệm."

"Được! Pháp y của chúng tôi cũng chưa tới, thi thể đang được niêm phong. Để tôi nhắn tin địa chỉ cho cô." Lý cảnh quan trả lời.

Tôi, Băng Tâm, Tiểu Đào và Tinh Thần lập tức lên đường. Vương Đại Lý thì được tôi dặn đừng đến, đỡ phải bỏ cơm tối. Hắn ngại ngùng nói: "Tống Dương, lại làm ngươi mất mặt rồi, ta còn tưởng bây giờ nhìn những thứ này sẽ không biến sắc cơ."

Tôi vỗ vai: "Ai cũng có tư chất nghề nghiệp riêng mà. Người về trước đi, làm xong việc ta sẽ quay lại."

Một lát sau, chúng tôi tới nơi phát hiện án mạng, đó là một căn nhà chung cư sang trọng, cửa sổ bên trong đóng chặt, vừa bước vào đã trống thấy cảnh tượng dọa người, vài cảnh sát cũng đang đứng đó chụp ảnh.

Lý cảnh quan miêu tả lại cho chúng tôi, lúc đến đây thì TV vẫn mở, âm thanh rất lớn. Tối qua là giao thừa, nhà nào cũng bật TV cho nên không ai phát hiện.

Sau đó hàng xóm mới để ý TV nhà này mở suốt đêm, sang gõ cửa thì không ai ra mở, cho rằng chủ nhân ra ngoài mà quên tắt TV. Kết quả là đến sáng nay TV vẫn vang ầm ĩ, hàng xóm cảm thấy có gì không đúng, bèn báo cảnh sát.

Tiểu Đào hỏi: "Đã xác định danh tính nạn nhân chưa?"

"Đinh Hạo, là chủ nhà này. Ông ta là giám đốc một chuỗi nhà hàng thịt nướng."

"Tình trạng hôn nhân thế nào?"

"Đã kết hôn, có một con trai. Vợ và con tối qua về nhà ngoại, điều này đã được xác minh qua điện thoại."

Tiểu Đào hất cằm về phía cái xác: "Đã thông báo chuyện này chưa?"

Lý cảnh quan bất đắc dĩ nhún vai: "Chết như thế này, tôi thật không biết nói làm sao qua điện thoại, chỉ nói chồng cô ấy xảy ra chuyện, bảo cô ta đến phân cục ngồi chờ."

Tôi hỏi: "Phản ứng của vợ anh ta thế nào?"

"Rất tự nhiên, có vẻ như sợ hãi, truy hỏi liên tục nhưng tôi không nói cụ thể."

Không biết tại sao tôi lại vô thức hỏi vấn đề này, qua lời Lý cảnh quan thuật lại thì rõ ràng vợ anh ta có bằng chứng ngoại phạm.

Cái xác nằm ở tấm thảm trước ghế sofa, tôi để ý thấy tấm thảm bị ướt, hỏi Lý cảnh quan, anh ta nói: "Lúc tới đã là như vậy rồi, không phải nước chúng tôi làm đổ."

Tôi đeo găng tay vào, bắt đầu nghiệm thi. Nạn nhân khoảng 50 tuổi, những biểu hiện cho thấy lúc chết là vô cùng đau đớn. Phần thân dưới ông ta hoàn toàn ở truồng, cái váy sắt được ghép bằng bảy miếng kim loại, phần trên được đục lỗ hai bên trái phải, dùng dây sắt dày luồn qua. Nó được quấn quanh eo của nạn nhân, phần da tiếp xúc với kim loại là rất lớn. Bị bỏng, phía dưới nạn nhân bị co rút, mảnh kim loại có trạng thái vết tán xạ, có vẻ như được nung bằng súng khò.

Băng Tâm nói: "Không rõ cơ chế bị bỏng chết là gì, diện tích bị bỏng của nạn nhân không phải là lớn lắm."

Tôi giải thích: "Quả thật so với toàn bộ cơ thể thì phần bị bỏng chẳng thấm vào đâu, tuy nhiên nỗi đau phải trải qua lại là thể nghiệm của bản thân. Có người sức chịu đựng cao, có người sức chịu đựng yếu, nam giới thường có sức chịu đựng cao hơn nữ giới. Cái gọi là chết vì đau đớn, hơn phân nửa là do cơ thể quá tải vì cơn đau, tốc độ lưu thông máu tăng lên cao, dẫn đến vỡ tim hoặc xuất huyết não mà chết."

Tôi kiểm tra hai mắt nạn nhân, thời gian chết chưa đầy 12 tiếng. Đêm qua hàng xóm nghe tiếng TV bên này mở rất to, hẳn là lúc đó hung thủ đang tiến hành tra tấn. Để ý thấy xung quanh đồng tử đục ngàu của nạn nhân có dấu hiệu xuất huyết nhỏ, tôi ngửi miệng nạn nhân một cái, sau đó nhìn thấy mạch máu ở cổ nạn nhân màu đen, bèn nói: "Không phải nạn nhân bị bỏng chết, mà là trúng độc!"

"Độc?" Nghe kết luận này mọi người xung quanh ai cũng kinh ngạc. Tôi cầm một miếng sắt lên ngửi, trải qua nhiệt độ cao, có một số chất đã bay hơi, có thể ngửi được một mùi hôi nhè nhẹ. Tôi nói: "Tấm kim loại này là hợp kim, bên trong chứa thạch tín!"

Chương 773: Người theo chủ nghĩa nữ quyền

Asen, hay còn gọi là thạch tín, là một loại độc kim loại khá thường gặp, trên cơ thể nạn nhân xuất hiện nhiều dấu hiệu trúng độc, nguyên nhân là do miếng kim loại này gây ra.

Sau khi nạn nhân bị bỏng, adrenaline được tiết ra, quá trình tuần hoàn máu được đẩy nhanh, một lượng hớn asen bay hơi đi vào mạch máu khiến nạn nhân tử vong trong thời gian rất ngắn.

Tôi giải thích xong, mọi người đều rối rít gật đầu, bèn ngoắc ngoắc tay: "Lý cảnh quan, làm phiền anh mang cho tôi cái kìm đầu nhọn tới đây."

Tôi dùng kìm cắt đứt đoạn dây sắt, từng miếng kim loại rơi xuống, có một số miếng đã dính vào eo nạn nhân bằng mỡ. Đặt tấm kim loại trên đất, Băng Tâm nói: "Ồ, những mảnh kim loại này hình như là cắt ra từ một tấm sắt hoàn chỉnh."

Tôi nhìn một cái, quả thật như vậy, có vẻ nó có thể ghép thành một tấm thép nguyên vẹn, tuy nhiên thép chứa thạch tín, đây tột cùng là để làm gì?

Lấy thính cốt mộc ra nghe cơ thể nạn nhân, gan và thận đã khô cứng, đây là dấu hiệu chất độc xâm nhập cơ thể, bên cạnh đó có một mức độ xuất huyết trong nhất định.

Cắt áo nạn nhân ra, để ý thấy trên người có vết thương dạng hai đốm, mạch máu xung quanh có màu xanh, chủ yếu tập trung ở dưới xương sườn.

Tôi đưa tay vuốt ve vết bỏng, nói: "Đó là do súng bắn điện gây ra, một vết sẹo ở cấp độ này có thể lên tới hàng trăm volt. Đây là vũ khí mà hung thủ dùng để bắt nạn nhân phục tùng."

Băng Tâm hỏi: "Nạn nhân lúc trước thì sao?"

Tôi trả lời: "Trên người anh ta không có ngoại thương rõ ràng, cảm giác giống như là dùng rượu hoặc thuốc mê để bắt anh ta 'nghe lời'."

Băng Tâm gật đầu: "Muội kiểm tra máu, không xét nghiệm ra thành phần gì. Mẫu máu đã được gửi sang trung tâm vật chứng, bên đó dụng cụ tốt hơn, chắc sẽ xét nghiệm ra."

Tôi cùng Băng Tâm hợp sức lật cái xác lại, tay nạn nhân bị trói bằng dây, nút buộc giống với nút trên chân nạn nhân trước, trói rất chặt, nhưng động tác lại cẩu thả, có vẻ là do cô gái bất cẩn kia làm.

Giống vụ trước, vụ án này cũng có dấu hiệu nhiều người gây án, chiếc váy sắt được làm rất cẩn thận.

Bảo Tiểu Đào mang ô nghiệm thi ra, bên ngoài trời chiều mây rất trong, kéo rèm cửa sổ, ánh mắt trời chói chang hắt vào. Tôi mở ô ra chiếu bóng lên cơ thể nạn nhân, lần đầu thấy cảnh tượng này, Lý cảnh quan không tự chủ phát ra tiếng kêu kinh ngạc.

Dưới bóng ô, dấu tay hiện lên rõ ràng, tôi bảo Băng Tâm mau chụp lại, tổng cộng có ba tổ dấu tay, có vẻ thuộc về ba người khác nhau. Xét sức bám, và chiều dài ngón tay, hình như tất cả đều là phụ nữ.

Đối với lần này tôi không quá ngạc nhiên, vụ này và vụ trước bản thân nó thể hiện rõ màu sắc nữ quyền, dùng hình thức tra tấn phụ nữ thời xưa để hành hạ nam giới.

Tuy nhiên, váy sắt được cho là dùng để tra tấn những phụ nữ

không giữ đức hạnh, tôi bèn hỏi Lý cảnh quan: "Phương diện đời sống cá nhân của nạn nhân thế nào?"

Lý cảnh quan nói: "Đã phái người đi hỏi thăm một chút, đời sống riêng của nạn nhân có vẻ hơi tệ. Nghe nói 20 năm trước ông ta có một người vợ tảo tần, giúp đỡ và hi sinh rất nhiều cho sự nghiệp của ông ấy. Sau này phát đạt thì lại bao nuôi tiểu tam, li dị vợ, giành quyền nuôi con. Sau đó lại tiếp tục lần nữa đuổi tiểu tam, quen với người vợ trẻ tuổi xinh đẹp hiện giờ. 20 năm vừa qua, ông ta chơi gái cứ như đánh bạc."

"Thông tin do ai cung cấp?" Tôi hỏi.

"Thư ký của ông ấy."

"Anh định điều tra theo cách nào?" Tôi muốn nghe một chút ý kiến thường tình xem sao.

Lý cảnh quan nói: "Dựa vào cảm giác, thì người vợ đầu tiên có hiềm nghi lớn nhất. Bởi lúc ly hôn, ông ta đã giở thủ đoạn, đó là di dời tài sản từ trước, nhờ bạn bè ngụy tạo những món nợ lớn. Theo luật li hôn, sau khi chấn dứt quan hệ vợ chồng, tài sản sẽ được chia đôi, kể cả món nợ cũng phải gánh chung. Kết quả người vợ một xu cũng chẳng được hưởng, còn phải đi làm để trả món nợ trên trời rơi xuống, nhưng Đinh Hạo thì ngược lại, cờ bạc rượu chè xa hoa suốt ngày."

Băng Tâm mắng: "Hèn hạ! Người vợ không kiện ông ta sao?"

Lý cảnh quan cười khổ: "Kiện rồi, nhưng thua, bởi trên góc độ luật pháp mà nói, đây là hợp pháp. Trừ khi có thể tìm được bằng chứng trực tiếp việc ông ta ngụy tạo đơn nợ."

Tôi bổ sung: "Đây gọi là lách luật."

Lý cảnh quan hỏi: "Có cần tìm vợ ông ta để hỏi không?"

Tôi đang suy tư thì đột nhiên có cảnh sát la lên: "Tôi tìm được một thứ."

Cảnh sát kia phát hiện một cái card kim loại trong cuốn sách trên giá, trông thấy nó tôi thất kinh, đây chính là card của Huyết Anh Vũ. Tấm card này là thật.

Cộng với việc hai hôm trước thoáng trông thấy cô ta ở ga tàu hỏa, tôi sớm phải nghĩ ra chứ, phong cách gây án này rất giống với cô ấy.

Tiểu Đào cầm lấy tấm card, nhăn mặt nói: "Lại là nữ nhân này, chẳng phải nói rửa tay gác kiếm rồi sao?"

Tôi cười khổ: "Giống như cô ta hay nói, phụ nữ, thứ duy nhất không thay đổi chính là giỏi thay đổi!"

Tiểu Đào và Băng Tâm đồng loạt nhìn tôi chằm chằm, Tiểu Đào chất vấn: "Anh nói gì?"

Tôi vội sửa lời: "Nói Huyết Anh Vũ, không phải gom chung toàn bộ phụ nữ đâu."

Lý cảnh quan hỏi: "Tống cố vấn, mọi người biết hung thủ này ư?"

Tôi gật đầu: "E là có liên quan đến tổ chức mà chúng tôi đang đối phó. Vụ án này tổ đặc án sẽ tiếp quản."

Nhờ đội Lý cảnh quan giúp mang cái xác và những chứng cứ ở hiện trường về thị cục. Ra khỏi căn nhà, Lý cảnh quan nói: "Phải rồi, cửa hàng của nạn nhân ở gần đây, có cần tranh thủ qua đó xem không?"

Tôi gật đầu, sau đó mọi người cùng tới một quán đồ nướng vỉ sắt, nhân viên tiệm còn chưa biết ông chủ gặp nạn, giờ đang là cao điểm, ai cũng bận rộn. Mặc dù là mùng 1 đầu năm nhưng trong

quán khách vẫn khá đông, có thể thấy thường ngày làm ăn khá tốt.

Nhân viên phục vụ đi tới hỏi: "Anh đi mấy người ạ?"

Tôi giơ giấy chứng nhận ra: "Chúng tôi không phải tới để ăn."

Trông thấy giấy chứng nhận, phục vụ bối rối, cười trừ nói: "Tìm ông chủ à, ông ấy không ở đây, có cần tôi gọi điện không?"

Tôi lắc đầu: "Không, gọi quản lý ra đây."

"Được, anh chờ một chút!"

Nhân viên rời đi, Băng Tâm nhìn tấm vỉ nướng tí tách mà chảy nước miếng, con bé thích nhất là ăn cái này, nhỏ giọng hỏi: "Lát nữa ăn ở đây nhé?"

Tiểu Đào cười: "Ăn ở đây? Tỏ ra nghiêm túc điều tra án xong, lại ngồi xuống ăn uống. Muội nói xem người ta có dám tính tiền hay không? Không tính tiền thì bị quy vào lạm dụng chức quyền rồi."

Băng Tâm thất vọng: "Haiz, như vậy sau này không được tới đây ăn à. Làm cảnh sát thật là thiệt thòi, cứ luôn phải nghiêm mặt."

Tôi nói: "Công việc mà, giống như nhân viên ở đây phải mỉm cười chào khách vậy, mỗi một ngành nghề đều cần có sự hi sinh tương ứng."

Tiểu Đào giơ ngón cái: "Nói rất hay!"

Lúc này bên cạnh vang lên tiếng nôn ọe, một người đàn ông lau miệng, nói với bạn gái mình: "Đây là cái gì, đắng ngắt như thế mà em bảo ngon lắm?"

Chương 774: Quán đồ nướng xấu xa

Bị trách cứ, cô gái kia ngây thơ nói: "Rõ ràng ăn rất ngon mà! Em đã nói bao nhiêu lần rồi, nhất định là thường ngày anh hút thuốc quá nhiều cho nên ăn gì cũng thấy đắng."

Anh bạn trai thở hổn hển nói: "Ăn ngon? Có ma mới nghe được."

"Anh có ý gì, mùng 1 đầu năm mà nguyền rủa em à?"

Nhìn cặp tình nhân sắp cãi vã, tôi chợt để ý tấm vỉ nướng kia màu sắc hơi là lạ, liền đi tới nói: "Xin lỗi, tôi có thể ném thử một miếng thịt không?"

Cả hai đồng loạt lườm tôi, anh bạn trai quát lên: "Anh là ai?"

Tôi cười cười lấy giấy chứng nhận ra, cặp tình nhân liền lập tức hòa hoãn, người nam giới nói: "Đồng chí cảnh sát, tôi hoài nghi thịt này bị hỏng rồi, ăn đắng lắm."

Lấy đôi đũa mới, tôi gắp một miếng thịt nướng lên, ngửi qua rồi nếm thử một chút. Quả nhiên trong thịt có vị đắng, tôi lập tức nhè ra, gọi Băng Tâm tới nếm thử xem, con bé nếm miếng khác rồi gật đầu: "Hơi đắng thật!"

Cô gái kia nói: "Quả thật là mùi vị có hơi khác so với các nơi, nhưng ăn một hai lần sẽ nghiện, tháng nào tôi cũng tới đây ăn."

Bạn trai cô ta biến sắc: "Không phải là trộn anh túc trong này đấy chứ?"

Tôi nói: "Đề nghị các người đừng nên ăn, trong này e là có chất phụ gia nào đó, ăn nhiều không tốt cho cơ thể."

Hai người đầy vẻ hoang mang liền rời đi. Tiểu Đào cười: "Anh thật xấu xa, người ta còn chưa ăn đã khuyên họ bỏ đi rồi."

Tôi nghiêm mặt: "Đó là muốn tốt cho họ, trong vỉ nướng này có thạch tín!"

"Cái gì?" Tiểu Đào và Lý cảnh quan đồng thanh.

Tôi giải thích, vỉ nướng này có chứa vi lượng chất asen, asen đương nhiên là có hại đối với cơ thể con người, nhưng một lượng rất nhỏ sẽ không gây trúng độc, mà cơ thể sẽ tự phát hiện, đào thải.

Sau khi cơ chế tự giải độc hoàn thành, bộ não sẽ cảm thấy rất thoải mái, nếu nói phóng đại lên thì nó có phần tương tự như hút thuốc phiện. Bởi vậy những lần sau khách sẽ cảm thấy ăn ngon, thậm chí còn nghiện.

Băng Tâm la lên: "Vô sỉ thật, vì tiền mà bày ra trò hèn hạ này!"

Tôi nói: "Khuất mắt trông coi, thương gia bên ngoài chỗ nào chẳng có độc chiêu, cho nên mua đồ ăn về nhà nấu là an toàn nhất."

Tôi nhìn chằm chằm vào cái vỉ nướng trên bàn, nói: "Ồ, sao tấm sắt này có vẻ giống tấm sắt trên người nạn nhân nhỉ?"

Tiểu Đào nói theo: "Độ dày và độ bóng đều tương tự, khả năng chính là cắt từ tấm sắt này ra."

Không ngờ manh mối lại được phát hiện ở đây, lúc này một người đàn ông đi tới, lễ phép nói: "Tôi là quản lý ở đây, xin hỏi mấy vị tìm tôi có việc gì?"

Tôi hỏi: "Giám đốc của các anh không tới à?"

"Ông ta? Thường ngày ông ấy không đến đâu, sự vụ ở đây do tôi toàn quyền phụ trách." Quản lý đáp.

"Vậy tôi hỏi anh một chuyện, anh hãy thành thật trả lời. Yên tâm chúng tôi không phải người bên an toàn thực phẩm."

"Mời nói!" Quản lý có chút hoang mang.

Tôi dùng tay gõ gõ vào tấm sắt trên bàn: "Trong miếng sắt này có asen, đặt làm ở đâu, ai chủ định?"

Quản lý hốt hoảng, cố ra vẻ cười nói: "Chứa asen? Asen là cái gì? Thứ lỗi tôi không rõ lắm."

Tôi nhìn thẳng vào mắt anh ta, nghiêm túc nói: "Chúng tôi đang điều tra một vụ án mạng, xin anh hợp tác!"

Quản lý sợ đến vã mồ hôi: "Vụ...án mạng?"

Tôi cười lạnh: "Xem ra anh biết rõ trong vỉ nướng có độc, tuy nhiên cứ yên tâm, vụ án này không liên quan trực tiếp đến cửa hàng của anh, sẽ không bắt phải đóng cửa đâu."

Cuối cùng thì quản lý cũng không che giấu nữa. Anh ta nói đây là chủ ý của giám đốc, tiệm này so với các quán ăn trong thành phố thì cũng tầm thường, mấy tháng đầu lợi nhuận lẹt đẹt. Sau đó giám đốc đặt làm những vỉ nướng này, thoáng cái cửa hàng làm ăn rất thuận lợi. Làm việc ở đây lâu, dần dần quản lý cũng hiểu được, bên trong tấm sắt có chứa độc tố. Anh ta cũng không biết nguyên lý thực sự là gì, chỉ cho rằng khả năng nó giống như thuốc phiện, có điều khách khứa ăn xong cũng chẳng xảy ra vấn đề gì cho nên không quan tâm nữa.

Về lai lịch của tấm sắt, có một lần giám đốc sai anh ta đi lấy hàng, đó là một công ty chuyên sản xuất và cung cấp vật liệu xây

dựng, ông chủ bên đó là bạn học của giám đốc.

Anh ta cho tôi phương thức liên lạc của công ty kia, tôi hỏi: "Chuyện buôn bán bí mật này chỉ một cửa hàng anh dùng, hay rất nhiều tiệm đều dùng? Có ai cũng biết chuyện này không?"

Quản lý nói: "Khả năng cửa hàng khác cũng dùng, tôi không rõ lắm. Người biết chuyện...chỉ có hai người, tôi và giám đốc."

"Vợ ông ta có biết không?"

"Tôi không biết, đồng chí cảnh sát, rốt cuộc đã xảy ra vụ án gì?"

Tôi và Tiểu Đào thoáng nhìn nhau, theo tôi thì chẳng cần giấu diếm, dù sao thì sớm muộn họ cũng phải được biết, liền nói: "Giám đốc của các anh bị sát hại."

"Hả?" Quản lý trố mắt nghẹn họng.

Tôi hỏi một chút về quan hệ xã hội của giám đốc, có thù oán với ai không, quản lý cung cấp một số cái tên, trong đó không nhắc tới người vợ trước.

Tôi hắng giọng, nói: "Nghe nói, giám đốc các anh trước đây ly hôn người vợ cũ, đã dùng thủ đoạn không minh bạch, có chuyện này?"

"Có có, quả thật ông ta có làm. Cuộc sống riêng của ông ấy khá phức tạp, lúc đó ly hôn là vì quen tiểu tam, cũng chính là vợ hiện tại. Thực ra người vợ trước của ông ấy cũng là tiểu tam lên chức. Haiz, cuộc sống của người có tiền thật là..." quản lý trả lời.

Tôi thầm cười khẩy, trong giọng nói của anh ta rõ ràng còn có chút hâm mộ. Hỏi cách thức liên lạc với người vợ trước, sau đó chúng tôi cáo từ, trước khi đi còn cảnh cáo: "Mau thu hết những vỉ nướng chứa thạch tín này lại, asen tích lũy quá nhiều sẽ gây chết

người, không phải chuyện đùa đâu!"

Ra khỏi cửa, Băng Tâm liền gọi điện cho bên an toàn thực phẩm, tuy nhiên tiệm này quá tặc, trước khi nhân viên kiểm tra tới đã thủ tiêu toàn bộ số vỉ sắt chứa asen. Sau đó thì công việc làm ăn lao xuống dốc, chẳng bao lâu phải dẹp tiệm, cũng coi như là báo ứng.

Manh mối này khiến nhận định của tôi hung thủ là Huyết Anh Vũ sinh ra nghi vấn. Từ phong cách gây án thì đúng là việc cô ta ưa làm, nhưng cô ấy không thể biết được trong tấm sắt có thạch tín mà bày ra thủ pháp giết người như vậy được.

Tuy nhiên nghĩ ngược lại một chút thì cũng có khả năng cô ta không biết mà kế hoạch là chỉ muốn hành hạ nạn nhân thôi. Nhưng xem qua hồ sơ về Huyết Anh Vũ thì thủ pháp giết người của cô ta rất gọn gàng, hai vụ án này đều có vẻ nghiệp dư.

Thế nhưng ở hiện trường lại có tấm card của cô ta, nhất định nó có liên quan tới Huyết Anh Vũ, lẽ nào cô ta đứng đằng sau giật dây? Càng nghĩ càng rối, Lý cảnh quan hỏi tôi: "Tống cố vấn, có cần đi hỏi thăm từng kẻ thù của nạn nhân không?"

Tôi nói: "Ý nghĩa không lớn lắm, những kẻ thù của ông ta phần lớn là tranh chấp khoản nợ. Bản thân án mạng này có tính nghi thức rất mạnh, không giống như trả thù đơn thuần. Có điều tôi lại muốn gặp vợ trước của ông ta một chuyến, việc này cứ để chúng tôi làm."

Chương 775: Kẻ bạc tình

Giờ đã 5h chiều, chúng tôi quyết định sẽ đi gặp vợ trước của Đinh Hạo, sau đó mới về ăn cơm. Trên đường đi, tôi và Băng Tâm thảo luận vụ án, xét từ tình hình trước mắt, giả thiết hung thủ là Huyết Anh Vũ vẫn cần đánh một dấu hỏi.

Lúc này điện thoại của Tiểu Đào có chuông, nàng vừa cúi đầu kiểm tra thì đột nhiên một chiếc xe từ giao lộ bên cạnh xông tới, tôi hô: "Cẩn thận!"

Tiểu Đào lập tức đạp phanh, nhưng đường phủ tuyết rất trơn, vẫn va xảy ra va chạm. Rầm một tiếng, chúng tôi ai cũng bị dọa sợ, tuy nhiên tai nạn này không tính là nghiêm trọng, thêm nữa mọi người đều thắt dây an toàn. Tất cả bước xuống, chiếc xe đâm vào chúng tôi là một chiếc Ferrari, mở cửa xe bước xuống là một phụ nữ mặc áo khoác lông chồn. Thực ra vụ va chạm này hai bên đều có lỗi, không ngờ đối phương lại chủ động trước: "Ngại quá, tôi đang vội, lái xe nhanh!"

Tiểu Đào nói: "Vậy hay là bồi thường đi!"

"Được được!" Người phụ nữ hào sảng đáp, lấy cái túi xách nhỏ trong xe ra, rút ra một tập séc, viết liến thoắng một con số, xé ra rồi đưa cho Tiểu Đào: "5000 tệ đủ sửa xe chứ?"

Tôi để ý ghế sau chiếc Ferrari có người ngồi, có vẻ không muốn bị ai nhìn thấy. Với linh cảm nghề nghiệp, tôi hỏi: "Ai ngồi ở ghế sau vậy?"

Người phụ nữ liền phản ứng rất khác ban nãy, cau mày: "Liên quan gì tới anh?"

Tôi lấy giấy chứng nhận ra, cô ta chợt cười xuề xòa nói: "Đồng chí cảnh sát à? Sao vậy, đang đi đánh án ư? Ngồi ghế sau là em gái tôi, bị ốm, tôi đang đưa con bé đi bệnh viện...không còn gì nữa thì tôi đi nhé, lát nữa bệnh viện đóng cửa mất."

Nói xong cô ta lên xe, động tác có vẻ luống cuống, lúc đóng cửa xe để chân váy kẹt vào cánh cửa, lại phải khởi động lại lần nữa.

Nhìn theo chiếc xe lái đi, tôi tự nhủ: "Có vẻ quái lạ!"

Tiểu Đào nói: "Giờ anh còn giống cảnh sát hơn em...chết rồi, cú điện thoại vừa nãy là giám đốc Trình gọi tới."

Nàng lấy điện thoại ra gọi lại, giám đốc Trình hỏi: "Tiểu Đào, Tống Dương, tìm tôi có việc gì thế?"

Tiểu Đào nói: "Có một vụ án cũ của 20 năm trước muốn thỉnh giáo ngài. Trong phòng hồ sơ của thị cục, chúng tôi không tìm thấy tài liệu về nó."

"Có phải là vụ thông đồng giết vợ?" Giám đốc Trình thoáng cái đã phản ứng ngay khiến chúng tôi cảm thấy có một tia hy vọng.

"Đúng đúng!" Tiểu Đào gật đầu.

"Cô cậu từ đâu mà biết?" Giám đốc Trình hỏi.

"Từ di thư của Tôn cục trưởng..."

"Ha ha, tôi biết ông ta vẫn luôn canh cánh trong lòng mà. Vụ án này quả thật tôi có biết một chút nội tình, nhưng nói qua điện thoại không tiện. Thế này đi, tôi cũng hoàn thành báo cáo rồi, hay là mọi người tới Võ Khúc một chuyến?"

Tiểu Đào lại nói: "Giám đốc Trình, chúng tôi còn vụ án thực tế đang phải làm, sợ rằng không đi được."

"Vậy để tôi ngồi xe sang tìm cô cậu, khoảng 8h tối tới nơi, sẽ ở Nam Giang 2 tiếng, gặp nhau ở thị cục nhé!" Giám đốc Trình nói.

"Thật cám ơn ngài!" Tiểu Đào đáp.

"Không cần phải khách sáo, vụ án này cũng nên điều tra lại, tôi luôn ủng hộ tổ đặc án của các cô!"

Cúp máy, Tiểu Đào xem thời gian, nói: "Giờ là 6h, tranh thủ đi!"

Dĩ nhiên là làm gì có thời gian để sửa xe, chúng tôi cứ thế chạy tới chỗ ở của người vợ trước Đinh Hạo, một khu tập thể cũ kiểu xưa. Gõ mấy tiếng, một bác gái sắc mặt tiều tụy ra mở cửa, chúng tôi thoáng nhìn thấy trong phòng đặt máy may, dưới đất đầy vải vụn, trên tường treo mấy dụng cụ may vá, mùi vải xộc vào mũi.

"Xin hỏi có phải cô Lý không?" Tiểu Đào hỏi.

"Là tôi, tìm tôi có việc gì?"

Tiểu Đào đưa giấy chứng nhận ra, cô Lý cũng không mấy ngạc nhiên: "Muốn điều tra cái gì?"

"Thật không dám giấu, chồng trước của bà tối qua bị người ta sát hại, chúng tôi tới tìm hiểu tình hình một chút." Tiểu Đào đi thẳng vào vấn đề.

Cô Lý kinh ngạc trợn to hai mắt: "Ông ta bị giết? Há, gã đàn ông không bằng cầm thú, sớm nên có kết quả này mới phải. Mời vào đi!"

Phản ứng của bà ta vô cùng chân thực, khiến tôi có cảm giác, bà ấy không có nhiều hiềm nghi. Sau khi vào phòng, còn chẳng có chỗ để ngồi, cô Lý phải dọn tạm cái giường cho chúng tôi. Tiểu Đào hỏi thăm một chút, hóa ra mấy năm trước sau khi li dị, bà ta phải gánh số nợ lớn của chồng cũ ngụy tạo ra. Để trả nợ, bà ta chỉ

có thể làm rất nhiều việc, buổi tối còn nhận may giúp người ta một ít quần áo, mỗi ngày chỉ có 6 tiếng thời gian ngủ.

Lúc nói chuyện, tôi để ý đến tay bà ta, một đôi bàn tay nhuốm thăng trầm cuộc đời, tuổi mới chỉ ngoài 40 nhưng tóc đã muối tiêu, khóe mắt đầy nếp nhăn, nhìn cứ như hơn 60 tuổi vậy. Cô Lý cầm một bức ảnh cho chúng tôi xem, đó là ảnh của bà thời trẻ, là một người đẹp kiều diễm. Bà nói: "Mọi người có thể tưởng tượng được không? Đây là tôi của 10 năm trước, đi theo gã đàn ông này đúng là khổ 8 kiếp. Thực ra cô cậu vừa nói lão ta đã chết, trong lòng tôi chỗ nào cũng cảm thấy vui sướng. Tôi biết cô cậu tìm tôi là vì cái gì, nói thật tôi không giết lão ta, nhưng chỉ mong được tự tay giết lão."

Mọi người đều cảm khái, tôi hỏi: "Xin hỏi bà một câu nhạy cảm, trước đây bà là tiểu tam?"

"Tôi nhổ vào!" Cô Lý phản ứng gay gắt: "Nhất định là lão thối tha kia nói! Tôi và lão là kết hôn chính thức, lúc ấy lão chỉ chừng 30 tuổi, giấu nhẹm việc vợ cũ của mình đã chết. Sau khi cưới tôi mới được biết."

"Vợ cũ ông ta chết?" Tôi kinh ngạc.

"Đúng, cô cậu không biết lão này ác độc thế nào đâu! Thời điểm đầu khi lão tới Nam Giang, chỉ là một kẻ làm công chẳng có tiếng tăm gì. Sau đó thì cưới vợ đầu, là bà chủ một cửa hàng ăn uống, tuổi tác hai người chênh lệch khá lớn, mà bà ta cũng đã có một đời chồng. Lão cặp kè với bà ta mục đích chỉ là vì sản nghiệp của bà ấy, sau khi kết hôn nhất định không chịu có con. Rồi có một lần vợ đầu lão ta đi đường bị xe đụng chết, lão thuận lợi chiếm được toàn bộ di sản, trở mình thành ông chủ giàu có!"

Hóa ra lời của thư ký là giả, phỏng chừng cũng là Đinh Hạo tự bịa ra với người ngoài, trong đầu tôi đột nhiên nảy ra hai chữ - giết vợ!

Tôi hỏi: "Người vợ đầu của ông ta chết vào khi nào?"

"Vừa tròn 20 năm trước."

Nghe tới đó, chúng tôi kinh ngạc nhìn thoáng qua nhau, chẳng lẽ...

Tiểu Đào tiếp tục hỏi: "Vậy con trai của ông ta là..."

"Là tôi sinh cho lão!" Nói tới đây cô Lý lau nước mắt: "Lão đàn ông không biết xấu hổ này, sau khi li dị không cho tôi được gặp con, nói rằng nếu thằng bé thấy bộ dạng của tôi sẽ bị ảnh hưởng không tốt. Cô cậu nói xem, lương tâm người này có phải bị chó ăn rồi không. Trên đời này làm gì có đạo lý không cho con được nhìn mặt mẹ đẻ?"

"Vậy vụ li dị của hai người là ai khởi xướng?"

"Là lão! Tôi biết lão có tiểu tam bên ngoài, nhưng bất kể tôi làm ầm ĩ thế nào cũng vô dụng, lão là một kẻ vô nhân tính. Có hôm tôi ra ngoài mua đồ, một cậu thanh niên thấy tôi lỉnh kỉnh thì giúp xách đồ, chỉ xách một đoạn liền đi. Ai dè tất cả những thứ này đều do lão bày ra, lão thuê thám tử chụp ảnh, nói tôi có tình nhân! Sau đó vứt cho tôi tờ đơn li dị bắt phải ký vào, lúc đó lòng tôi đã nguội lạnh, trong đầu chỉ nghĩ sau này không còn hi vọng gì vào lão nữa, chỉ cần con trai theo mình là đủ. Ai ngờ sau khi ly hôn, đùng một cái tôi phải gánh khoản nợ đến mấy triệu, tòa án cũng xử cho lão nuôi con. Mấy năm trời tôi chỉ muốn tự sát, nhưng nghĩ con mình còn trên nhân thế nên cắn răng chịu đựng, hy vọng có ngày được gặp lại nó..." nói tới đây cô Lý đã khóc không thành tiếng, ai trong chúng tôi cũng cảm thấy tức điên, trên đời lại có kẻ bạc tình bạc nghĩa như vậy!

Chương 776: Giám đốc Trình giải mã

Nếu hai vụ án mạng này, nạn nhân là thành viên trong vụ thông đồng giết vợ năm xưa, vậy tôi nghĩ, liệu hai nạn nhân có quen biết nhau không?

Vì thế liền rút bức ảnh chụp nạn nhân thứ nhất ra, hỏi cô Lý có biết anh ta không, bà lắc đầu nói: "Chưa từng gặp!"

Tôi thoáng thất vọng, Tiểu Đào nói: "Cô Lý, hỏi cô vấn đề cuối cùng. Tối hôm qua, cũng tức là đêm giao thừa, cô đang làm gì?"

"Chứng cự ngoại phạm à?" Cô Lý bình tĩnh trả lời: "Tối qua tôi ở nhà may quần áo, có một hàng xóm đặt bộ đồ mới cho con mình đã tới một lần, ngồi nói chuyện với tôi cả nửa tiếng."

Tiểu Đào xin số liên lạc của hàng xóm, sau đó đứng dậy cáo từ. Cô Lý hỏi: "Con trai của tôi giờ sao rồi?"

Tiểu Đào đáp: "Cậu ta và mẹ...mẹ kế ở nhà ngoại, còn chưa biết cha bị giết!"

"Vậy sau này nó phải làm sao? Tôi có thể được gặp nó không?" Lúc nói câu này, biểu hiện của cô Lý vô cùng chân thành, có thể thấy lòng cô ấy muốn gặp con mình lớn thế nào. Tiểu Đào nói: "Thế này đi, tôi giới thiệu cho bà một luật sư chuyên về quan hệ hôn nhân. Bà là mẹ đẻ của con mình, vụ ly hôn năm đó có rất nhiều điểm sơ hở, anh ta có thể giúp bà thu thập chứng cứ, làm hết sức cố tranh thủ một phần di sản."

Cô Lý uể oải nói: "Nhưng tôi không có tiền."

"Không sao, anh ta là một luật sư rất có đạo đức, sau khi thắng kiện mới lấy lệ phí."

Dứt lời Tiểu Đào đọc cho bà ta một số điện thoại, cô Lý cảm tạ rất nhiều rồi tiễn chúng tôi ra cửa.

Thuận đường, chúng tôi tới nhà người hàng xóm, xác minh lời của cô Lý, tất cả những gì bà ta nói đều là thật. Sau đó Tiểu Đào gọi một số điện thoại, là số của luật sư mà nàng vừa giới thiệu: "Luật sư Trần, vụ này tôi nhờ anh, lát nữa sẽ gửi tiền qua tài khoản...không cần khách sáo!"

Hóa ra việc thắng kiện mới thu tiền mà Tiểu Đào nói là lừa gạt cô Lý, bất kể thắng kiện hay không, luật sư nhất định sẽ thu phí dịch vụ.

Tiểu Đào cúp máy, Băng Tâm chép miệng: "Tiểu Đào tỷ tỷ, tỷ thật là kỳ lạ nha. Có lúc cạy răng không ra một đồng, lúc thì lại rất hào phóng."

Tiểu Đào cười: "Cùng là phụ nữ với nhau, khó tránh khỏi đồng cảm, coi như tích một phần âm đức." Sau đó nhìn tôi một cách đầy ẩn ý: "Anh không được học theo gã đàn ông này đâu đấy nhé!"

Tôi nghiêm túc bày tỏ thái độ: "Loại đàn ông phụ bạc này, khoác lên ngoài bộ mặt trắng trơn, không ai có thể đoán được. Lấy ông ta để đại biểu cho những đàn ông khác là một sự sỉ nhục!"

Tiểu Đào vỗ vai tôi: "Vậy mà chúng ta lại còn phải điều tra cái chết của ông ta, bắt hung thủ giết ông ta về quy án. Đôi lúc làm cảnh sát thật là khó xử như vậy!"

Chúng tôi tranh thủ về nhanh ăn tối rồi tới thị cục chờ giám đốc Trình. Khoảng 7h30, ông ta đến, mặc một bộ quần áo dân sự, tự mình lái xe. Trông thấy chúng tôi, ông ta nói: "Đi thôi, tìm nơi nào yên tĩnh."

Tiểu Đào nói: "Gần đây có quán trà đạo."

Giám đốc Trình xua tay: "Khỏi tốn tiền, cứ tìm bừa phòng họp nào đi."

Chúng tôi vào một gian phòng họp, Băng Tâm pha cho giám đốc Trình một ly trà, ông hớp một ngụm rồi nói: "Thực ra tôi đã sớm đoán được cô cậu sẽ lật lại vụ án này. Nếu không cô cậu đã không phải là tổ đặc án rồi." Ông ta kể, 20 năm trước thành phố Nam Giang xảy ra một vụ giết hại hàng loạt những phụ nữ có chồng. Người hưởng lợi trong việc họ chết không ai khác chính là chồng họ, đương nhiên cảnh sát liền liên tưởng đến giết vợ. Nhưng khi điều tra thì phát hiện, tất cả những người chồng đều có chứng cứ ngoại phạm hoàn hảo.

Sau đó Tôn Lão Hổ và ông nội tôi nhảy vào điều tra thì lập tức phát hiện sơ hở. Bốn người đàn ông này bề ngoài tỏ ra không quen biết, nhưng khi không có ai thì lại liên lạc với nhau, bọn họ bị tình nghi là thông đồng giết vợ. Giống như trong di thư của Tôn Lão Hổ, giai đoạn đầu điều tra tiến triển rất thuận lợi, hai người hợp tác ăn ý, không ngừng phá vỡ phòng tuyến tâm lý của bốn gã đàn ông, buộc họ lộ ra chân tướng. Đúng lúc đó thì tổ chức Giang Bắc Tàn Đao nhúng tay vào, chúng tẩy trắng toàn bộ tội danh của nghi phạm, vì vậy vụ án thăng cấp, biến thành cuộc tỉ thí giữa cảnh sát và Giang Bắc Tàn Đao. Nhưng địch trong tối, ta ngoài sáng, lần nào tổ chức kia cũng chiếm thượng phong. Ông nội tra tới tra lui cũng chỉ tra được người đứng sau chính là Hoàng Tuyền.

Trước đó, ông nội tôi đã bị Hoàng Tuyền đánh bại một lần, chính là vụ giết người hàng loạt ở Lương Xuyên. Ông thật sự không muốn lần nữa trơ mắt nhìn nghi phạm trốn thoát, để tổ chức được như ý.

Tình hình cứ như vậy kéo dài một tháng trời, cấp trên của Tôn Lão Hổ thì không ngừng gây áp lực, lệnh cho ông ta phải dừng việc điều tra lại. Trong tình cảnh khốn cùng, cả hai đã nảy ra ý

định lấy bạo chế bạo.

Giám đốc Trình lại hớp một ngụm trà, ánh mắt quét về phía Tống Tinh Thần: "Cậu thanh niên này họ Tống sao?"

Tôi gật đầu: "Đúng, sao ngài biết?"

Giám đốc Trình cười cười: "Vì tôi đã xem qua danh sách tổ đặc án các cậu, hơn nữa trong vụ án 20 năm trước cũng có sự ra tay của người nhà họ Tống..."

"Người nhà họ Tống?" Tôi kinh ngạc: "Lẽ nào lấy bạo chế bạo là ám chỉ..."

"Đúng! Đây là sau này tôi được Tôn Lão Hổ kể lại, trong một lần uống say, ông ta đã mời 5 người là cao thủ nhất lưu của Tống gia đến đối phó với Hoàng Tuyền. Nghe nói lúc đó, 5 cao thủ kia đã dồn ép Hoàng Tuyền cùng đám thuộc hạ tới một nhà máy, định diệt trừ cả lũ. Nhưng sau đó không hiểu vì sao, xảy ra một vụ nổ lớn, nửa nhà máy gần như bị đánh sập, vụ nổ đó cũng được đưa tin lên truyền hình, gây chấn động lòng dân.

Tống Tinh Thần đột nhiên mở miệng: "Vậy 5 cao thủ đó đâu?"

"Toàn bộ đều bị nổ chết, thi thể không cách nào nhận dạng. Do ảnh hưởng của chuyện này quá lớn, thêm việc Tôn Lão Hổ tự ý hành động, lạm dụng tư hình, bị nghiêm trị, đình chỉ công tác 1 năm. Nếu không phải do chuyện này thì với bao nhiêu đại công đã lập trong quá khứ, thì vốn cái ghế giám đốc phải là của ông ta mới đúng."

Chúng tôi đều cảm thấy kinh hãi, có rất nhiều điều muốn hỏi, nhưng chưa mở miệng thì Tống Tinh Thần đã kích động nói: "Năm cao thủ, có một cặp nam nữ?"

Giám đốc Trình lắc đầu: "Tôi không biết, những chuyện này đều là do Tôn Lão Hổ kể lại."

Tôi nhìn Tống Tinh Thần: "Tinh Thần, một nam một nữ ngươi nói, chẳng lẽ là..."

Ánh mắt Tinh Thần buồn bã: "20 năm trước ta mới 5 tuổi, có một lần cha mẹ ta ra ngoài chấp hành nhiệm vụ, một đi không trở lại. Sau đó ta được cô cô nhận nuôi, từ trước tới giờ bà chưa từng tiết lộ về công việc mà họ được giao."

Trầm mặc một hồi, giám đốc Trình nói: "Lão Tôn chắc vô cùng áy náy, lần đó kể cho tôi về chuyện này, ông ta rất khổ sở. Ông ấy nói với tôi, là một cảnh sát, bất luận thế nào cũng không được vượt qua ranh giới, chọn thủ đoạn chẳng khác bào tội phạm. Nếu muốn kiểm tra lại, cô cậu có thể tới phòng vật chứng, hồ sơ không còn nhưng vật chứng có lẽ vẫn ở đó."

Tiểu Đào hỏi: "Ngài cảm thấy ra sao đối với chuyện này?"

Giám đốc Trình hớp ngụm trà nói: "Tôi nghĩ đây toàn bộ là trách nhiệm của lão Tôn!"

Chương 777: Năm bộ xương khô

Giám đốc Trình nói tiếp: "Trên cương vị là người quyết định, đương nhiên phải tự gánh chịu trách nhiệm, cho nên tôi mới nói tất cả đều là lỗi của ông ấy. Nhưng con người đều bị trói buộc bởi hoàn cảnh, lúc đó vụ án đã lâm vào bế tắc hoàn toàn, lão Tôn lại là người ghét ác như thù, biết rõ ràng nghi phạm là 4 người kia, biết rõ họ giết người vì tư lợi, lại không thể bắt họ. Nỗi tuyệt vọng đó, là người trong ngành, chắc cô cậu cũng hiểu."

Tôi và Tiểu Đào cùng gật đầu, tôi hiểu cái cảm giác này, bất lực trong việc thực thi chính nghĩa là nỗi khổ rất lớn.

"Nếu đặt vào hoàn cảnh đó, tôi cũng làm vậy, huống chi lão Tôn đã phải trả giá rất nhiều cho quyết sách thất bại năm đó rồi." Nói tới đây, giám đốc Trình thở dài một tiếng: "Vụ án này, nếu cô cậu muốn điều tra thì phải muôn vàn cẩn thận, đừng dẫm lên vết xe đổ. Được rồi, những gì nên nói tôi đã nói, giờ tôi phải về, chúc cô cậu may mắn!"

Tiễn giám đốc Trình ra cửa, ông ta tự lái xe rời đi, Tinh Thần nói: "Tiểu thiếu gia, ta đã hỏi tiền bối, ông ây không biết chuyện này, nhưng ông ấy bảo, nếu có chỗ nào cần tới, ông sẽ hỗ trợ."

Tôi gật đầu: "Xét câu chuyện này, hẳn là cô cô biết."

"Ta sẽ nghĩ cách liên lạc với bà." Tinh Thần đáp.

Ngoài vật chứng, ban nãy giám đốc Trình còn nhắc tới một chút, những nghi phạm này 20 năm trước có liên lạc với nhau qua internet. Thời gian đó QQ chưa thịnh hành, những người lướt net

đều tán gẫu với nhau trên các phòng chat hoặc diễn đàn, có thể lần theo manh mối này tìm hiểu một chút.

Tìm đến phòng Lão Yêu đang vừa xỉa răng vừa chơi game, bảo hắn điều tra cái này, Lão Yêu mặt đầy hoang mang nói: "Ngươi có được bình thường không vậy? Thứ từ 20 năm trước, chắc chắn là không tìm ra."

Tôi nói: "Bốn người này đều là người Nam Giang, hẳn là dùng các diễn đàn của bản xứ, hoặc phòng chat có nguồn gốc trong thành phố, phạm vi rất hẹp, ngươi điều tra dựa theo đấy điều tra đi."

Lão Yêu nhăn mặt: "Có thể là có thể, nhưng cũng chỉ là đánh bạc, nếu diễn đàn hay phòng chat đó không xuất phát từ thành phố, hoặc phần cứng bị thay, ta có là thần tiên cũng không tra được. Chờ ta đánh xong ván này đã."

Vừa nói hắn lại tiếp tục mở LOL lên chơi, tôi giục: "Này này! Chuyên nghiệp một chút có được không hả!"

"Được được, vì một đồng đội ngoài đời, đành phụ lòng đồng đội trong game vậy." Nói xong hắn tắt trò chơi, bắt đầu công việc.

Chúng tôi thì tranh thủ đến phòng vật chứng. Trên lý thuyết thì vật chứng được lưu giữ vô thời hạn, nhưng không gian cất giữ của cảnh sát lại có hạn, cho nên trên thực tế, sau khi hoàn thành thủ tục pháp lý, vật chứng sẽ bị mang đi tiêu hủy.

Vụ án năm đó không trải qua quy trình tố tụng hình sự chính thức nên chúng tôi vẫn ôm một tia hy vọng mà vào tìm. Lần lượt tìm trên giá vật chứng, kết quả sớm nhất chỉ là 10 năm trước.

Tiểu Đào chợt nói: "Bên này có mấy cái hòm cất kín, mở ra xem một chút."

Tôi đắn đo: "Bên ngoài có dán niêm phong."

Tiểu Đào nói: "Không sao hết, tiền trảm hậu tấu, vấn đề thủ tục em sẽ bổ sung sau."

Chúng tôi mở từng cái hòm ra, đồ vật bên trong bám đầy bụi bặm, có cả dao dính máu, máy nhắn tin kiểu cổ. Tìm kiếm theo số thứ tự bên trên, cuối cùng tôi tìm được một cái hộp nhỏ. Mở ra, bên trong là năm bộ xương cháy đen, được đựng phân biệt trong các túi vật chứng.

Trông thấy thứ này, chúng tôi vô cùng hưng phấn, bảo Băng Tâm mau đi xét nghiệm ADN, con bé nói: "Nhưng lấy mẫu so sánh ở đâu bây giờ?"

Tống Tinh Thần đứng dậy: "Dùng ADN của tôi, người chết năm đó hẳn là người trong nhà, đại khái sẽ tương ứng."

"Được, Tinh Thần đại ca, anh đi với tôi một chuyến."

Lần đầu tiên thấy Tinh Thần kích động như thế, trong lòng tôi cũng không hy vọng cha mẹ hắn ở trong số 5 người, nhưng lại vừa hy vọng là họ có, bởi như vậy ít nhất hắn sẽ có một câu trả lời cho nghi vấn bao năm nay.

Vừa ra bên ngoài thì gặp Lão Yêu đang hớn hở chạy tới, la: "Có kết quả rồi!"

"Nhanh vậy sao?" Tôi hơi bất ngờ.

"Ta đây là ai chứ?" Lão Yêu đắc ý nói. Chúng tôi vào phòng làm việc, trông thấy trên màn hình máy tính chằng chịt những file được đánh dấu, vài chữ ghi chú còn rất kích thích như Giết Vợ, Mưu Sát. Lão Yêu nói: "Diễn đàn địa phương và BBS cách đây 20 năm có bảy cái tất cả, ta đã tìm thấy. Dựa vào số liệu ngày tháng xảy ra vụ án, ta search từ khóa thì ra những thông tin này, ngươi xem một chút đi."

Tôi ngồi xuống đọc lướt như gió, những tin tức này là cũng

chẳng liên quan mấy đến vụ án, chỉ là những thảo luận bình thường, xem xong tôi nói: "Chỉ có thế này?"

Lão Yêu đáp: "Chỉ tìm được chừng ấy thôi."

Tôi thở dài thất vọng, Tiểu Đào nhíu mày: "Bọn họ không thể nào thảo luận việc giết vợ một cách trắng trợn được, chắc chắn phải dùng đại từ thay thế."

Lão Yêu xua tay lia lịa: "Bảo tôi một mình đọc tin trong 7 diễn đàn? Giết người à?"

Tôi nói: "Tìm mấy cảnh sát viên cùng xem đi."

Lão Yêu mặt như đưa đám, Tiểu Đào vỗ vai hắn: "Để tỷ tìm cho ngươi mấy soái ca."

Hắn lập tức hưng phấn: "Được được được, ta muốn tiểu thịt tươi nha. Cao như Ngô Ngạn Tổ, đẹp trai như Dương Dương."

Tiểu Đào liền gọi điện cho Vương Nguyên Thạch, bảo ông ấy tìm cho mấy học viên không về quê ăn tết, đẹp trai một chút tới trợ giúp. Ai xung phong sẽ được cộng điểm cho kỳ cuối.

Tiểu Đào đúng là quá gian xảo, chờ đến khi đám học viên hồng hộc chạy tới, phát hiện việc điều tra phá án chính là chăm sóc Lão Yêu, cùng hướng về màn máy tính đọc tin, chắc sẽ hộc máu mất.

Rời khỏi phòng làm việc đã là 9h tối, vì đang là năm mới nên cả thị cục vắng tanh, Tiểu Đào nói: "Được rồi, nay không tăng ca nữa, chúng ta về thôi."

Tôi hỏi: "Đóng cửa phòng hồ sơ chưa?"

"Em quên mất!" Tiểu Đào giật mình.

"Em xuống lấy xe trước đi, anh lên kiểm tra một chút." Tôi lên phòng hồ sơ, phát hiện cửa khép hờ, thuận tay định đóng thì đột

nhiên phát hiện có người bên trong. Bóng người rất nhanh, thoắt cái nhảy ra phía sau một cái kệ, lòng tôi căng thẳng, lại có trộm?

Tôi điều hòa hơi thở, định đi tới chế phục đối phương. Bóng tối đối với tôi mà nói là vô cùng có lợi, có điều hai tay không có gì, bèn nhặt bừa cái gậy trên giá, dĩ nhiên nó cũng là một vật chứng.

Thận trọng bước tới trước cái kệ, đột nhiên bóng người kia nhảy ra, tôi giơ gậy định đánh thì bỗng ngây người.

Vị khách không mời này mặc một bộ quần áo đen bóng bó sát theo đường cong mê người, tóc buộc đuôi ngựa cao vút, đôi môi đỏ mọng như lửa cháy mỉm cười: "Đã lâu không gặp! Nhớ tôi không?"

Không đợi tôi kịp phản ứng, Huyết Anh Vũ ném ra một cái hôn gió về phía tôi rồi bỏ chạy. Lần này tuy chưa uống Tuyệt Tình Đan, nhưng lại không bị mê hoặc, lập tức đuổi theo.

Huyết Anh Vũ tốc độ rất nhanh lao về phía cửa sổ đối diện hành lang, lúc này Tống Tinh Thần từ chỗ ngoặt xông ra, chẳng nói chẳng rằng xả đao về phía cô ấy. Huyết Anh Vũ uyển chuyển né tránh như con sóc, tôi hô to: "Bắt sống!"

Tống Tinh Thần bổ một đao nữa về phía Huyết Anh Vũ, ma xui quỷ khiến thế nào, cô ta lại né đúng vào đường đao, từ góc nhìn của tôi, chắc chắn Tinh Thần đã chém trúng.

Huyết Anh Vũ thối lui, ôm cổ, máu nhỏ tong tỏng xuống nền nhà, khó khăn nói: "Ngươi lại..." trong khoảnh khắc đó, cảm giác của tôi thật khó mà hình dung, cứ như là chính tay mình vừa giết người vậy.

Chương 778: Bị đùa bỡn

Thấy cảnh này, ngay cả Tống Tinh Thần cũng ngây người, hắn từ từ hạ đao xuống, nét mặt đầy vẻ áy náy.

Đột nhiên Huyết Anh Vũ vung tay phóng ra một cái phi tiêu, Tống Tinh Thần phản xạ nhanh lập tức né sang một bên, chỉ trong nháy mắt thời cơ, cô ta đã vọt về cửa sổ, nhảy ra biến mất trong bóng đêm.

Tôi bước tới, chấm ngón tay vào máu ở trên đất, đưa lên mũi ngửi: "Là thuốc màu!"

Nữ nhân này lại đùa bỡn chúng tôi.

Trong hành lang có tiếng bước chân, tốp Tiểu Đào đang chạy tới. Tống Tinh Thần khịt mũi một cái, nhắc nhở: "Tiểu thiếu gia, trên người ngươi có mùi nước hoa của nữ nhân kia, mau nghĩ cách tẩy đi tránh bị nghi ngờ.

Tôi lắc đầu: "Càng tô càng đen, cứ bình thản chút thôi."

Tiểu Đào và Băng Tâm chạy tới, Tiểu Đào hỏi: "Xảy ra chuyện gì..." sau đó thì liền ngửi thấy mùi nước hoa, hai mắt trợn ngược lên.

Tôi kể lại sự việc cho nàng, Tiểu Đào nghiến răng nghiến lợi: "Đồ đàn bà không biết xấu hổ!"

Tôi đi tới mở toang cửa sổ: "Cô ta lại xuất hiện trong phòng vật chứng, nhất định là có mục đích."

Băng Tâm nói: "Có liên quan tới vụ án này sao?"

Tiểu Đào hằm hằm: "Vốn đã sứt đầu mẻ trán sẵn rồi, giờ còn tới gây chuyện thêm nữa!" Sau đó quay người bỏ đi.

Đã yêu nhau khá lâu, tôi đương nhiên biết nàng đang tức giận, Tống Tinh Thần nói nhỏ: "Mau đuổi theo đi, chỗ này để ta thu dọn."

Tôi đuổi theo Tiểu Đào, nàng cũng chẳng thèm quay đầu mà đi ra cửa, lên xe. Tôi tới mở cửa xe bên ghế phụ thì phát hiện cửa khóa, gõ nửa ngày nàng mới mở chốt cho tôi vào.

Tôi ngồi bên ghế phụ, cả hai chẳng ai nói với ai cầu nào, không khí trong xe có phần ngột ngạt. Tôi mở lời trước: "Anh không làm gì cả, chỉ là bắt trộm đơn thuần, anh có thể thề!"

Tiểu Đào nói: "Em biết, nhưng tại sao cô ta cứ luôn đối với anh như vậy, giữa hai người có phải từng có gì đó với nhau hay không?"

Tôi biết có giải thích cũng vô ích, chỉ kéo tay nàng, nhìn thẳng vào đôi mắt, nói: "Tiểu Đào, em phải tin anh, bất kể cô ta có dụ dỗ thế nào thì anh cũng chẳng hề có cảm giác. Trong lòng anh chỉ có em!"

Tiểu Đào giật tay tôi ra, cầm vào vô lăng, đột nhiên bật khóc. Chuyện này khiến tôi chẳng biết phải làm sao, nàng vừa khóc vừa nói: "Em biết là mình đang cố tình gây sự, nhưng trong lòng toàn là tà khí! Một nữ nhân xinh đẹp không biết xấu hổ, hết lần này đến lần khác dụ dỗ người yêu mình, làm sao có thể không tức cơ chứ! Em biết là không nên nổi giận với anh, nhưng lại nuốt không trôi. Lần trước ở Macao, lúc anh bị bắt cóc, em thực sự sợ cô ta sẽ cướp anh khỏi tay mình."

Mặc dù lời nói không được mạch lạc, nhưng từng câu từng chữ thấm vào tâm can tôi, tôi vỗ nhè nhẹ sau lưng nói: "Tiểu Đào, cô ta xinh đẹp hơn em!" Tiểu Đào kinh ngạc ngẩng lên nhìn, tôi

tiếp tục nói: "Nhưng sắc đẹp và tình yêu là hai chuyện khác nhau. Chúng ta đã cùng nhau trải qua bao nhiêu chuyện, vào sinh ra tử, cùng khóc cùng cười, những cái này người khác không ai có thể thay thế. Anh yêu em, chuyện đó không ai có thể lay chuyển."

Tiểu Đào đang khóc cũng mỉm cười: "Ngọt miệng dễ nghe." Sau đó nhào vào trong ngực tôi. Cả hai ôm nhau thật lâu, đợi tâm trạng nàng bình phục, tôi mới mở miệng: "Vụ án trước mắt, cùng với vụ thông đồng giết vợ năm xưa, lại thêm sự xuất hiện đột ngột của Huyết Anh Vũ, e là có mối liên hệ nào đó. Giờ cô ta chính là một nghi phạm, anh cam đoan với em, lần sau gặp lại nhất định sẽ bắt cô ta mang ra công lý."

Tiểu Đào bĩu môi: "Anh sẽ không vi phạm nguyên tắc đấy chứ?"

"Sẽ không!" Tôi thở phào nhẹ nhõm: "Câu nói ban nãy mới nói hết một nửa, cô ta quả rất đẹp, nhưng em mới là mẫu người anh thích."

Lúc này Tinh Thần, Băng Tâm và Lão Yêu đi tới bên cạnh xe, gõ gõ vào cửa kính. Trông thấy Tiểu Đào nhòa lệ, Băng Tâm hỏi: "Tiểu Đào tỷ tỷ khóc?"

"Không có!" Tiểu Đào chối, đưa tay dụi mắt.

Tôi nói: "Tiểu Đào bị cát bay vào mắt, ta đang thổi giúp."

Băng Tâm liền ngẩng mặt cười đểu. Tối đó chúng tôi qua đêm ở nhà con bé, sáng hôm sau thức dậy ăn qua loa điểm tâm rồi đến thị cục tiếp tục công việc.

Thành thật mà nói, kỳ nghỉ tết quá rảnh rỗi, tôi lại chẳng hứng thú, bây giờ có vụ án, cảm giác lên tinh thần hơn nhiều. Buổi sáng Lão Yêu vẫn phải tiếp tục nhìn từng bài post trong 7 diễn đàn, Băng Tâm phụ trách xét nghiệm ADN, tôi cùng Tiểu Đào, Tinh

Thần thì đi khám xét lại hiện trường hai vụ án.

Dây cảnh giới trong công viên đã được dỡ bỏ, bên bờ hồ có cắm biển cảnh báo 'Mặt băng yếu, xin chớ đi vào'. Hôm nay là một ngày đẹp trời, nhiệt độ đã tăng hơn mấy hôm trước, mặt băng bắt đầu tan, chẳng có ai đi lên cả.

Chờ cho khí hậu ấm lên chút nữa tôi bảo người tới trục vớt xem có gì bỏ sót không. Sau đó thì ba chúng tôi tới nhà Đinh Hạo. Hiện trường chẳng phát hiện được gì, Lý cảnh quan nói người thân của nạn nhân đang ở trụ sở phân cục, có muốn gặp hay không.

Chúng tôi đến phân cục, trông thấy một cô gái trẻ đang dùng khăn tay lau nước mắt. Lý cảnh quan đang đứng cạnh an ủi, thấy chúng tôi đến thì giới thiệu: "Đây là ba vị hình sự phụ trách vụ án, còn đây là thân nhân của người chết, Trương Dung."

Trương Dung đưa một cánh tay ra muốn bắt tay Tiểu Đào, tay cô ta vô cùng trắng, được chăm sóc rất kỹ, nhìn thoáng qua là biết mười ngón tay chưa tùng dính bùn đất, nhưng móng tay tương đối ngắn, hình như móng út từng bị rách.

Tiểu Đào cũng chú ý tới, nhìn chằm chằm ngón út, Trương Dung vội rụt tay về bưng mặt khóc: "Ông xã à, sao ông lại đi đột ngột như vậy, để lại bọn em cô nhi quả mẫu làm sao sống nổi!"

Tôi nói: "Đinh phu nhân xin nén đau thương, có thể nói chuyện một chút không?"

"Hỏi đi!"

Tôi hỏi vài vấn đề thông thường, thực ra hỏi chỉ là thứ yếu, chủ yếu là quan sát biểu hiện nét mặt của cô ta. Cứ có cảm giác cô ta có chút căng thẳng, hơn nữa trên mặt chẳng hề có nước mắt, tựa hồ là giả khóc.

Cô gái này chắc hẳn là tiểu tam lên chức, phỏng chừng là

chẳng hề có hứng thú với một người đang ông đã 50 tuổi như Đinh Hạo, đơn giản là ham tiền tài của ông ta, cho nên nghe tin ông ta bị giết cũng chẳng bi thương chút nào.

Nhưng cái ngón út của cô ta cứ làm tôi canh cánh trong lòng, nói: "Hỏi cô một vấn đề nhạy cảm cuối cùng, cô có biết chồng mình và người vợ cả vì sao ly dị không?"

Trương Dung đáp: "Chồng tôi nói anh ấy và bà ta không hợp nhau."

"Vậy cô và bà ấy đã từng gặp nhau?"

Ánh mắt của Trương Dung đột nhiên trở nên hốt hoảng: "Không, tôi gặp bà ta làm gì!"

"Thường ngày chồng cô có bạn bè gì không?"

Trương Dung ngẩng mặt lên, hùng hùng hổ hổ nói: "Anh vừa mới bảo là hỏi vấn đề cuối cùng, đừng phiền tôi nữa có được không? Hỏi cái này hỏi cái kia, phiền chết đi được! Tôi biết các anh nghĩ gì, tôi là tiểu tam lên chức đấy thì làm sao? Chẳng lẽ chênh lệch tuổi tác thì không được có tình cảm với nhau? Con trai ông ấy không phải ruột thịt nhưng tôi đối đãi như con mình, không tin các người cứ hỏi nó xem. Cảnh sát các người luôn nghĩ ai cũng xấu xa, chỉ thích đưa người ta theo hướng mình. Lúc ông xã xảy ra chuyện, tôi đón tết trong nhà với mẹ đẻ, tùy các người điều tra thế nào tôi cũng chả quan tâm."

Thấy cô gái này hung hãn như vậy tôi cũng không tiện hỏi thêm, đành nói câu "Quấy rầy rồi" sau đó cùng Tiểu Đào rời đi.

Chương 779: Bài post của 20 năm trước

Đi ra khỏi phân cục, Tiểu Đào hỏi tôi: "Tống Dương, anh hoài nghi cô gái này?"

Tôi cười nhạt: "Khoảng 30%, hiện giờ cảnh lực có hạn, không đáng để bỏ công sức ra điều tra cô ấy. Nhưng nói không chừng, chẳng lâu sau sẽ gặp lại cô ta, anh có linh cảm như vậy."

Lúc này Lão Yêu gọi điện tới, nói: "Tống Dương, bọn ta tìm được manh mối, mau quay lại đây!" Tôi và Tiểu Đào lập tức phi xe về cục, Lão Yêu cũng những học viên tìm được một bài post khả nghi trong diễn đàn thành phố Nam Giang 20 năm trước, tiêu đề là: "Vương tiên sinh, chiếc xe gia đình bốn chỗ của anh ở chỗ tôi đã lâu, mau lập tức nộp hết phí thu hồi, nếu không tôi sẽ gửi ban ngành liên quan tới xử lý."

Tiểu Đào cau mày: "Là ý gì? Xe gia đình rất ít loại có bốn chỗ, lại còn ban ngành liên quan là cái gì?"

Tôi nói: "Đây rõ ràng là ám chỉ, trên tay ta nắm đằng chuôi, nếu như người không giao tiền, ta sẽ báo cảnh sát."

Lão Yêu gật đầu lia lịa: "Đúng đúng, Tiểu Tống Tống đầu óc thật nhạy bén, kết quả cuộc thảo luận của chúng ta cũng là như thế, đây là tống tiền!"

Tôi kéo xuống dưới nhìn một chút, có người trả lời bài post: "Tiền sửa chữa quá cao, có thể giảm 50% không, nếu được sẽ thanh toán ngay."

Chủ post nói: "Không chấp nhận mặc cả, có muốn hay không thì ba ngày nữa cũng đến hạn."

Người kia rep: "Hiểu rồi, để lại phương thức liên lạc đi!"

Tôi hỏi: "Chủ post này là ai?"

"Admin của diễn đàn." Lão Yêu hớn hở nói: "Nói cho ngươi biết, có những admin còn thối hơn cả phóng viên, ví như có ai đó báo cáo bài viết, hắn sẽ gọi điện cho chủ post, thu tiền xóa bài. Nếu đối phương thêm chút tiền, thậm chí hắn còn có thể bán tin tức người dùng cho đối phương..."

Tiểu Đào cười: "Sao ngươi hiểu rõ như vậy, không phải là đã từng làm đấy chứ?"

Lão Yêu bĩu môi: "Tôi chẳng thèm làm cái kỹ thuật hạ đẳng này, những admin rác rưởi bị bọn tôi thịt đầy ra, treo lên trên mạng, vì dân trừ hại."

Tôi nói: "Xem ra người này biết một chút nội tình, nhân tiện tìm admin đó xem."

Lão Yêu nói: "Lúc các ngươi tới ta đã làm rồi, có điều thời gian đã là 20 năm trước, lúc đó lên mạng đăng ký không cần danh tính thật, tên này đăng ký tên là Tần Thủy Hoàng, số điện thoại 12345, các ngươi có muốn gọi thử không?"

Tôi cười: "Thế còn người rep?"

"Hắn khai là Lưu Đức Hoa, người này thì ta biết, nếu phải đi gặp nhớ dẫn ta theo."

Nhìn gương mặt thô bỉ của Lão Yêu tôi chỉ muốn đấm cho một phát, liền nói: "Được rồi, nói thẳng ra đi, ngươi tra được manh mối hữu dụng nào rồi?"

Hắn cười hề hề, mở một trang web khác lên, nói: "Tên này tự cho là mình đẹp đẽ, khoe ảnh chính bản thân đây này, ngươi nhìn xem có tìm được manh mối gì không."

Chúng tôi đến gần xem thử, ảnh chụp là một nhóm đang ngồi ăn uống, rồi là trong phòng tập gym, không rõ mặt, chỉ khoe cơ thể và độ giàu có.

Tiểu Đào nhìn lướt qua, lập tức có ý tưởng: "20 năm trước phòng gym ở Nam Giang tổng cộng chỉ có 4, 5 chỗ. Trong ảnh, bên ngoài cửa sổ có thể nhìn thấy một mảng lớn thành phố, chứng tỏ vị trí phải rất cao. Có thể là một cơ sở thể hình của khách sạn nào đó."

Tôi bổ sung: "Mặc dù anh ta không lộ mặt, nhưng hẳn là phòng gym có ghi danh tin tức cá nhân, 20 năm trước mà kinh doanh ngành nghề này cũng là rất hiếm."

Học viên trường cảnh sát ở đây đọc tin tức đã sớm không ngồi yên được nữa, nhao nhao muốn thử, nói: "Hoàng đội trưởng, để chúng tôi điều tra người này đi." "Chúng tôi nhất định sẽ tìm ra ông ta!"

Tiểu Đào mỉm cười: "Được, các cậu đừng làm tôi thất vọng. Bắt xe thì nhớ lấy hóa đơn để thị cục còn thanh toán."

Các học viên hớn hở rời đi, tôi thật sự bội phục với cách dùng người của Tiểu Đào. Băng Tâm vẫn đang xét nghiệm ADN, tôi nghĩ chờ đợi ở đây chi bằng ra ngoài ăn bữa cơm, đương nhiên là cho cả Lão Yêu đi, thuận tiện khao thưởng hắn.

Tốc độ điều tra manh mối của học viên còn chưa bằng cảnh sát được, đến 2 rưỡi chiều bọn họ mới gọi điện về: "Tra được rồi, người này tên Từ Vị Sinh, số cmnd là..."

"Được, các cậu vất vả rồi, về thẳng trường luôn đi." Tiểu Đào

nói.

"Hoàng đội trưởng, không cho chúng tôi tiếp tục tra án sao?"

"Đúng vậy, bọn tôi tết không được về nhà, tra án mới có cái để làm."

Đầu dây bên kia một trận ai oán, khiến tôi liên tưởng đến lũ chim non trong tổ kêu gào đòi ăn. Tiểu Đào bật cười nhìn tôi, tôi dùng khẩu hình miệng nói mấy chữ, nàng liền nói: "Được, giao cho các cậu một nhiệm vụ, đi rà soát quan hệ xã hội của hai nạn nhân. Đây chỉ là điều tra phổ thông, phải chú ý mức độ."

"Tuân lệnh!"

Cúp máy, Tiểu Đào lắc đầu cười: "Đám nhãi này thật giống em thời xưa."

Nhiệm vụ này cùng lắm chỉ là loại bỏ một ít nghi phạm, cũng không quá quan trọng. Dĩ nhiên vẫn có một việc tôi muốn xác nhận lại, đó là hai nạn nhân có tư giao hay không.

Ưu tiên của việ điều tra này cũng không cao, tuy nhiên trước mắt có nguồn nhân lực này, tra một chút cũng ok.

Tôi với Tiểu Đào bật máy tính trong thị cục, tra về cái tên Từ Vị Sinh cùng số cmnd, tìm được chỗ ở hiện tại của ông ta, sau đó liền lái xe tới nơi đó.

Đến một khu chung cư, Tiểu Đào bước vào cổng thì tặc lưỡi: "Chà chà, đến cha em cũng không dám mua nhà ở đây, xem ra người này kiếm được không ít tiền."

"Nhờ vậy mới để lại manh mối cho chúng ta đấy." Tôi nói.

Bây giờ nạn nhân hiện tại có phải là hung thủ năm xưa hay không, chân tướng đang gần ngay trước mắt, khiến lòng tôi trở

nên kích động.

Từ Vị Sinh ở tầng 1, chúng tôi gõ cửa mấy tiếng, Tiểu Đào hô to: "Bảo vệ đây, đến thu tiền phí vệ sinh!"

Không có ai trả lời, tôi ghé vào khe cửa ngửi ngửi, thấy một mùi hôi hôi, trong lòng hồi hộp, đừng nói là bị người ta đi trước một bước nhé. Dùng dụng cụ phá khóa, cảnh tượng đập vào mắt là một mớ lộn xộn, điều hòa hai chiều trong phòng bật nhiệt độ cao, toàn bộ đồ gia dụng bị mở tung, đồ đạc bên trong ném đầy đất, cảm giác như bị người ta lục soát thứ gì đó. Tủ lạnh bị đổ, thực phẩm rải đầy sàn nhà, dưới nhiệt độ hơn 30°C, đã thối rữa biến chất, mùi hôi vừa rồi chính là ở đây mà ra.

Nhặt một quả táo đã ủng thối lên, nhìn một chút tôi nói: "Đồ ăn ở trong nhiệt độ phòng đã 2 ngày."

Kiểm tra vòng trong vòng ngoài căn nhà, nhà này rất rộng, từ những đồ đạc bên trong cho thấy có một người lớn và một đứa trẻ sinh sống. Quay lại phòng khách, Tiểu Đào đang đi về phía cái ghế sofa, bên dưới gối ôm hình như giấu gì đó.

Liếc mắt trông thấy ở khe hở của đệm ghế có vật gì đó, tôi lập tức kéo tay Tiểu Đào lại, la lên: "Đi!"

Tiểu Đào nói: "Trên ghế có đồ..."

Tôi kiên quyết: "Đi, lập tức đi!"

Chương 780: Tìm người nhưng không gặp

Tôi kéo Tiểu Đào giật ra ngoài cửa, nàng hỏi: "Sao thế, cứ thần thần bí bí, dưới ghế có bom à?"

Tôi nói: "Không phải, mà là laptop, hơn nữa còn đang chạy."

"Laptop thì có gì phải sợ?" Tiểu Đào khó hiểu.

"Thử nghĩ một chút đi, trong phòng lộn xộn như vậy, chủ nhân thì không thấy đâu, dưới ghế lại giấu laptop, nó có nghĩa là gì? Có nghĩa là chủ nhà gặp phiền toái, hắn may mắn tránh được một kiếp, vì vậy lợi dụng căn nhà, biến nó thành một trạm gác, có bất kỳ ai lạ đi vào hắn cũng sẽ biết." Tôi giải thích.

Tiểu Đào gật gật đầu: "Vậy sao anh không cho em đụng vào laptop?"

Tôi cười nói: "Hiện giờ người này như chim sợ súng, nếu chúng ta phát hiện laptop, anh sợ người ta sẽ bỏ đi lần nữa. Chi bằng giả bộ như tìm người không thấy, lặng lẽ rời đi thôi."

Tiểu Đào cười: "Tìm người nhưng không gặp, miệng lưỡi anh càng ngày càng dẻo đấy."

Tôi cũng cười: "Chứ còn không à, ngày nào cũng đi với em."

Tôi lấy điện thoại ra gọi cho Lão Yêu, bảo hắn lần theo cái laptop này đến vị trí máy chủ, hắn dửng dưng nói: "Địa chỉ?"

"Chung cư Hoa Viên Cẩm Tú."

Im ắng một hồi, Lão Yêu đột nhiên cao giọng chấn lỗ tai tôi inh ỏi: "Tiểu Tống Tống, ta nói với ngươi bao nhiêu lần rồi, đọc địa chỉ IP, không phải vị trí địa lý, ngươi nghĩ ta là thượng đế à???"

Tôi cười khổ: "Thì ta cũng không phải thượng đế mà liếc mắt là biết địa chỉ IP ở đây."

"Được được được, dạy ngươi một cách, ngươi tắt phần mềm diệt virus trên điện thoại đi, mở wifi lên, nhìn một chút xem nhà nào không đặt pass thì truy cập vào. Ta sẽ thông qua điện thoại của ngươi tìm IP chính của tòa nhà." Lão Yêu thuyết giảng.

"Được!" Tôi mở wifi lên, lật lượt check xung quanh, hồi lâu chẳng truy cập được cái nào, Lão Yêu sốt ruột nhắn tin: "Cái gì nữa đây, không biết truy cập wifi à?"

Tôi rep: "Đều đặt pass hết rồi!"

Lão Yêu gửi liền mấy icon tức giận: "Ngươi viết y nguyên tên wifi từng nhà, rồi thêm 8 số 8 đằng sau, rất nhiều người chỉ dùng pass đơn giản như vậy thôi."

Tôi làm theo lời hắn, quả nhiên đã truy cập được vào wifi của một nhà, sau đó điện thoại tôi chợt hiện thông báo mã độc. Nhưng chỉ chốc lát thì thông báo biến mất, Lão Yêu gọi tới nói: "Lần theo dấu camera, ta tra được tín hiệu máy chủ, nó ở ngay chung cư đó, từ địa chỉ IP tĩnh thì có thể nó thấp hơn một tầng."

Tôi nói cám ơn, xem ra chủ nhà trốn trong phòng ngầm dưới đất, chúng tôi xuống chỗ bảo vệ hỏi thăm một chút, quả nhiên những hộ ở tầng 1 được tặng kèm một phòng ngầm, thường thì gia chủ sẽ sử dụng nó là nhà kho. Đi xuống tầng hầm, trong hành lang tối om, dưới đất chất đầy hộp giấy, trên tường thì treo nào là thịt muối, lạp xưởng...Chúng tôi tìm tới căn hầm tương ứng, định dùng dụng cụ mở khóa thì Tiểu Đào nhỏ giọng: "Tiên lễ hậu binh, đỡ gây hiểu lầm."

Nàng gõ cửa mấy cái, nói: "Từ tiên sinh, chúng tôi là cảnh sát Nam Giang, tìm ông để hỏi mấy vấn đề."

Không ai trả lời, Tiểu Đào nói tiếp: "Có phải nhà của ông bị tập kích không, hàng xóm báo cảnh sát nên chúng tôi tới."

Nàng nhún vai, tôi nhẹ nhàng cạy khóa, đẩy cửa tiến vào, trong phòng đồ đạc nừa bộn chất đống, một mùi ngòn ngọt xộc vào mũi. Đột nhiên phát hiện sau cánh cửa có người, tôi vội đẩy Tiểu Đào ra, lập tức một cây gậy đập thẳng vào vai tôi đau điếng.

Tiểu Đào vội bật đèn, trông thấy một người đàn ông đứng sau cửa, tay cầm gậy bóng chày run rẩy, một đứa bé trai đứng ôm lấy chân, rõ ràng ông ta vừa đánh tôi, kết quả lại tự mình sợ phát khóc. Hẳn người này đã gặp nhiều biến cố.

Tiểu Đào la lên: "Dám đánh cảnh sát?" Nói xong giơ giấy chứng nhận ra, rồi đi tới kiểm tra vết thương cho tôi. Tôi lắc đầu nói không sao, mùa đông mặc áo khoác dày chắc không ảnh hưởng đến xương.

Có điều trong lòng tôi cũng hơi sợ, nếu vừa rồi không phải mình nhanh tay đẩy Tiểu Đào ra, thay đổi chính vị trí bản thân thì một gậy này có lẽ đã rơi vào đầu mình.

Cạch một tiếng, cây gậy bóng chày trong tay người đàn ông rơi xuống đất, chìa hai tay ra nói: "Bắt tôi đi, tôi nhận tội! Chỉ xin các người một chuyện, hãy chăm sóc con trai tôi."

Chúng tôi hơi bất ngờ trước phản ứng của ông ta, cẩn thận quan sát tướng mạo, tuy có hơi béo so với ảnh, nhưng có thể nhận ra chính là Từ Vị Sinh. Tôi đọc tên, ông ta gật đầu: "Là tôi, làm sao cô cậu tìm được?"

"Tôi muốn hỏi một câu trước đã, ai tập kích ông?" Tôi nói.

"Một...một cô gái!"

"Cô gái?" Tôi cả kinh: "Dáng dấp thế nào?"

"Không biết, cô ta bịt mặt." Từ Vị Sinh đi đến cái ghế, ngồi xuống, hai tay run rẩy châm thuốc. Có thể nhìn ra được ông ta sợ hãi đến thế nào. Từ Vị Sinh nói, hai ngày trước ông ta từ công ty trở về thì phát hiện có người đang lật tung đồ đạc trong nhà, một cô gái mặc đồ đen.

Tại sao có thể biết là cô gái, bởi vì tóc dài, dáng người thon thả như người mẫu của cô ấy. Trong lúc Từ Vị Sinh ngẩn người thì cô gái kia đột nhiên rút ra một con dao lao tới đâm, ông ta sợ phát điên, chạy vòng quanh căn nhà, đẩy đổ hết đồ gia dụng để cản đường. Thế nhưng thân thủ cô gái rất nhanh, nháy mắt thì bị cô ta chế phục, đẩy ngã xuống đất, kề dao vào cổ.

Từ Vị Sinh sợ hãi, liều mạng xin tha, cô ta cười lạnh: "Ông đã biết quá nhiều!"

Lúc này con trai ông ta từ phòng ngủ đi ra, gọi cha mấy tiếng. Nhắc đến cũng kỳ, cô ta đột nhiên buông ông ấy ra, vỗ vào mặt, nói: "Mau trốn đi, lần kế tới đây, tôi không tốt bụng như vậy đâu!"

Sau khi cô gái rời đi, Từ Vị Sinh mãi mà chưa hoàn hồn, ông ta kiểm tra một chút thì phát hiện máy tính của mình đã bị phá hỏng, thiết bị di động trong ngăn kéo cũng mất.

Không biết rốt cuộc đã trêu chọc phải ai, nhưng ông ta mang theo đứa bé, lại là ngày tết, có thể đi đâu được?

Nghĩ đi nghĩ lại, ông ta mượn một cái laptop, giấu dưới ghế sofa, mở webcam lên rồi kết nối với điện thoại của mình, sau đó trốn dưới tầng hầm.

"Ban nãy tôi cho rằng hai người là tới giết mình, thật không phải, xin lỗi!" Từ Vị Sinh giải thích.

Tôi nói nhỏ với Tiểu Đào: "Là Huyết Anh Vũ!"

Huyết Anh Vũ chưa bao giờ làm hại phụ nữ và trẻ em, có thể là nếu giết Từ Vị Sinh thì cô ta đồng thời phải đem đứa trẻ đi diệt khẩu cho nên mới động lòng, hoặc cũng chỉ đơn thuần là không muốn nó chứng kiến cha mình bị giết.

Thằng bé kéo gấu áo Từ Vị Sinh: "Cha, con đói!"

Từ Vị Sinh không nhịn được, đẩy nó ra: "Ra chỗ khác, có thấy người lớn đang nói chuyện không? Đợi tối cha nấu mì cho ăn."

Thằng bé lã chã nước mắt: "Con không muốn ăn mì gói nữa đâu."

Từ Vị Sinh đang định đẩy nó ra lần nữa thì Tiểu Đào ngăn lại: "Này, ông có biết gì không? Chính con trai ông đã cứu ông một mạng đấy. Nhìn là biết thường ngày ông không phải người cha tốt rồi."

Từ Vị Sinh ôm đầu: "Đồng chí cảnh sát, cô cậu không hiểu chuyện này đâu. Thực ra đứa bé là hồi trẻ tôi ngủ với một cô gái sinh ra, cô ta mang con ném cho tôi rồi bỏ đi biệt tăm, tìm cũng chả được. Của nợ này đi theo tôi năm sáu năm nay, tôi nuôi nó ăn uống, cho nó đi học, với lương tâm của mình thì tôi đã rất tận chức rồi." Tôi nghe thế thì cau mày, trước mặt trẻ con mà nói như vậy, gã đàn ông này đúng là hết thuốc chữa.

Chương 781: Liên minh giết người

Người này toát ra vẻ cặn bã từ trong xương tủy, đứa bé trốn ở đây với cha đã hai ngày, đại khái là ngoài mì gói ra chưa được ăn gì khác. Tôi chuyển ánh mắt cho Tiểu Đào, nàng lập tức hiểu ý, đi qua xoa đầu thằng bé: "Anh bạn nhỏ, đói không? Đi với tỷ tỷ ra ngoài ăn gì đó chứ?"

Thằng bé có chút cảnh giác với người lạ, liếc cha một cái, Từ Vị Sinh phất tay: "Đi đi đi đi, bà cô này không phải là người xấu, mua cho ta luôn một phần."

Vừa nghe hai từ bà cô, Tiểu Đào tức giận khẽ nghiến răng nhưng không bộc phát trước mặt đứa bé mà dẫn nó ra ngoài.

Tôi đóng cửa lại, hỏi: "Ông có biết tại sao cô gái kia lại tới giết mình không?"

Từ Vị Sinh lắc đầu: "Tôi làm sao biết được! Tôi là một công dân luôn sống theo pháp luật, chưa từng làm chuyện thương thiên hại lý. Người xấu đến giết tôi thì đừng tìm nguyên nhân trên đầu tôi, đi tìm người xấu đi."

"Ông đừng có tung hỏa mù trước mặt chúng tôi, chúng tôi đến để giúp ông đấy!" Vừa nói tôi dời cái ghế đến trước mặt ông ta, ngồi xuống: "Còn có một việc, đừng nghĩ sẽ nói dối trước mặt tôi."

"Tôi không nói dối...a a a !!!"

Tôi phát động minh vương chi đồng chẳng vì mục đích gì, đơn giản là vì thấy hắn ngứa mắt, dù sao thì nó cũng chẳng được tính

là dùng tư hình.

Từ Vị Sinh ôm ngực cuồng loạn nói: "Vừa rồi xảy ra cái gì, con mắt của cậu sao lại đáng sợ như vậy?"

Tôi nhếch mép: "Đây chính là cái giá của việc nói dối, còn dám nữa không?"

Từ Vị Sinh vừa sợ vừa kính nhìn ánh mắt của tôi, lắc đầu như trống bỏi. Tôi chậm rãi nói: "20 năm trước, ông là admin của một diễn đàn, lúc đó ông..."

Tôi kể toàn bộ việc tồi tệ mà lão đã làm ra, Từ Vị Sinh nghe xong thì mồ hôi chảy ròng ròng. Tôi cố ý nói thật chậm để cho lão cảm nhận đủ sự áp lực tinh thần, với kinh nghiệm phá án đã lâu, tôi đùa bỡn lòng lão một chút gọi là.

Cuối cùng tôi nói: "Tuy nhiên thì chúng tôi tới không phải để truy cứu chuyện ông tống tiền!"

Từ Vị Sinh ngẩng đầu lên: "Vậy cô cậu muốn tra cái gì?"

"20 năm trước có một vụ giết vợ chấn động xã hội, ông biết chứ?'

Lão gật đầu.

"Người ông tống tiền là người trong cuộc đúng không?" Tôi bức hỏi.

"Không..." Lão buột miệng, nhưng sau khi lén liếc ánh mắt của tôi thì sửa lại: "Phải, ai bảo bọn chúng không có mắt, lại thảo luận chuyện này trong diễn đàn của tôi. Bị tôi phát hiện, liền đánh cho một gậy, nhưng với hành động sát hại vợ mình thì bốn tên đó là cầm thú, tôi cũng chỉ vì dân trừ hại thôi."

Tôi lạnh lùng đáp trả: "Vì dân trừ hại? Thời điểm bọn chúng

bàn bạc, hẳn là chưa hoàn thành việc phạm tội, ông biết mà không báo cảnh sát. Chờ đến khi việc phạm tội trở thành sự thật lại đi tống tiền, căn bản là tội thêm một bậc!"

Từ Vị Sinh cúi đầu, mồ hôi vã ra như tắm, tay run lẩy bẩy với điếu thuốc trên bàn. Trong phòng vốn đã đủ ngột ngạt, tôi không muốn ngửi thêm khói thuốc liền tiện tay gạt bao thuốc đi.

Tôi nói: "Chuyện này chúng tôi có thể không truy cứu, nhưng tôi muốn biết tình hình rõ ràng lúc đó, bốn người theo thứ tự là ai?"

Từ Vị Sinh cười rạng rỡ: "Há, bọn họ lần lượt tên là Vương Lỗi, Trương Vĩ, Ngưu Chí Quốc và Mã Tân."

Liếc mắt liền nhận ra lão nói dối, tôi chép miệng: "Ông cũng lợi hại đấy."

"Quá khen quá khen, tôi đã sớm mong cảnh sát bắt được chúng..."

"Lại dám bịa đặt để lừa tôi?"

Từ Vị Sinh lập tức chối: "Tất cả tôi nói đều là sự thật!"

"Nhìn vào mắt tôi!"

"Không dám không dám!" Lão quay đầu đi hướng khác liều mạng xua tay. Tôi hận không được dùng minh vương chi đồng với lão một lần nữa, nhưng dùng nó với loại tiểu nhân này có phần chẳng đáng. Tôi nghiêm mặt: "Từ Vị Sinh, nếu ông còn nói dối thêm câu nào nữa thì tự mà gánh lấy hậu quả. Chúng tôi đang điều tra án hình sự, nhưng cũng không ngại phá án tống tiền đâu."

"Cảnh sát tiểu ca, cậu thật sự không truy cứu sao?"

Tôi hàm hồ ừ một tiếng, lòng nghĩ làm sao không truy cứu

được chứ, năm đó hắn tống tiêng để tự tại 20 năm trời, nói một câu không truy cứu là xong? Trên đời này làm gì có chuyện dễ dàng như vậy.

Với việc tống tiền, tôi không thành vấn đề, cái chính ở đây là nếu năm đó lão kịp thời báo cảnh sát thì bốn cô gai kia khả năng đã không phải chết. Trong lòng tôi thầm hứa sẽ phải trừng trị thứ cặn bã này.

"Những tài liệu đó ở trong ổ cứng của tôi." Lão đáp.

"Ổ cứng bị mang đi rồi?" Tôi hỏi.

"Đúng! Có điều tôi đã chuẩn bị một bản sao trên mạng, yêu cầu có một máy tính mới lấy được."

"Tại sao phải lưu lại bản sao?" Tôi nhìn lão.

"Bởi vì...bởi vì quãng thời gian làm admin diễn đàn, tôi tống tiền không ít người, sợ họ tới đòi nợ, không thể không có tâm phòng bị mà, cậu nói có đúng không?" Từ Vị Sinh cười hớn hở.

Tôi hỏi tiếp: "Bốn nghi phạm đó ông đã từng gặp?"

"Không, tôi chỉ tiếp xúc với một người trong bọn họ, chúng tôi giao dịch ở ga tàu hỏa, cũng không gặp mặt trực tiếp."

"Được, theo chúng tôi về thị cục." Tôi gật đầu.

Một lát sau thì Tiểu Đào dẫn thằng bé về, chúng tôi đưa hai cha con Từ Vị Sinh lên xe quay lại thị cục. Vừa vào trong thì gặp Lão Yêu ở hành lang, hắn nói: "Thần tốc thế, đã tóm được nghi phạm rồi?"

Tôi đáp: "Không phải, lão là admin của diễn đàn năm đó."

Lão Yêu kinh ngạc mắt chữ a mồm chữ o, vỗ vai tôi nói: "Được đấy Tiểu Tống Tống, ban sáng vừa biết người này, đến chiều đã

bắt sống, hiệu suất rất ok...hóa ra kẻ cặn bã có bề ngoài như thế này."

"Đừng nhiều chuyện, cho mượn máy tính của ngươi một chút." Tôi nói.

Từ Vị Sinh dùng máy tính đăng nhập vào email, lôi ra một file tài liệu, nội dung bên trong khá nhiều, đánh dấu từng sự kiện mà lão tống tiền người khác. Sau khi vụ án này kết thúc, Tiểu Đào gửi nó sang cục phản tham như một lễ vật, thông qua tài liệu này mà lật mặt được nhiều cán bộ sâu mọt trong đội ngũ.

Lão mở một văn bản ra, bên trong là lịch sử nói chuyện của bốn người trong diễn đàn, họ lần lượt có biệt danh là Đầu Bếp, Tài Xế, Thương Nhân và Thợ Rèn. Lịch sử nói chuyện tương đối dài, trong đó có một đoạn như sau:

Đầu bếp nói: Không chịu nổi mụ già này nữa rồi, câu nói 30 như lang, 40 như hổ quả không sai, khi nào ra tay được đây?

Thương nhân nói: Đừng nóng, thời điểm còn chưa tới.

Thợ rèn: Liệu chúng ta thật sẽ không bị để mắt?

Tài xế: Kế hoạch của tôi không có chút sơ hở nào, đơn thuần là ngoài ý muốn, ai có thể nhìn ra? Hơn nữa trên thực tế thì bốn người chúng ta đâu có quen biết.

Xem đoạn đối thoại này, cơ bản có thể chắc chắn là chúng đang bàn bạc kế hoạch giết vợ. Tôi chợt cảm thấy hưng phấn, sự thật sắp được sáng tỏ rồi.

Từ Vị Sinh mở một file khác ra, đó là họ tên và địa chỉ của bốn người. Không ngoài dự đoán, Đinh Hạo là một trong số đó. Tiểu Đào chỉ một cái tên, nói: "Lý Lăng Hàn, ông ta chính là một đối tác làm ăn của cha em, tổng giám đốc công ty taxi."

"Chắc hẳn người này biệt danh là Tài Xế. Lát nữa chúng ta thảo luận lại." Tôi chỉ chỉ Từ Vị Sinh, ý nói ở đây có người ngoài.

Lão Yêu chọc chọc Từ Vị Sinh một cái: "Làm sao ông biết được họ tên và địa chỉ, chẳng phải đăng ký trên diễn đàn toàn tên giả sao?"

Từ Vị Sinh thô bỉ cười một tiếng: "Cậu có biết 20 năm trước kết nối internet bằng cách nào không?"

"Thông qua điện thoại bàn!" Lão Yêu đầu chợt nhảy số.

"Đúng, hồi đó làm gì có cáp internet riêng như bây giờ, mạng adsl đều được kết nối qua điện thoại, chỉ cần tới cục điện báo tra một cái là biết địa chỉ và họ tên thôi."

"Huynh đệ được đấy!" Lão Yêu như gặp đồng minh, vỗ vai lão một cái.

"Đủ rồi, đừng có xưng huynh gọi đệ với nghi phạm tống tiền." Tôi nhắc nhở.

Từ Vị Sinh lập tức luống cuống: "Cái gì mà nghi phạm tống tiền? Đồng chí cảnh sát, chẳng phải cậu đã hứa..."

"Tôi có nói gì sao?" Tôi vung tay lên, cảnh sát viên đang đứng ngoài cửa lập tức xông vào: "Bắt lấy lão!"

Chương 782: Nghi thức báo thù thứ 3

Vụ án đã có đột phá, chúng tôi tìm kiếm thông qua hồ sơ hộ tịch thì phát hiện, nạn nhân thứ nhất tên là Dương Xâm, tổng giám đốc một công ty xuất nhập cảng.

Đinh Hạo, Dương Xâm, Lý Lăng Hàn, Phan Đức là bốn nghi phạm giết vợ năm xưa.

Dương Xâm làm nghề xuất nhập cảng, hẳn là 20 năm trước ông ta có biệt danh Thương Nhân; Chủ quán ăn Đinh Hạo là Đầu Bếp; tổng giám đốc công ty taxi Lý Lăng Hàn là Tài Xế, còn giám đốc công ty vật liệu xây dựng Phan Đức là Thợ Rèn.

Trong 4 người đã có 2 người bị hại, mà còn bị giết theo cách mang nặng tính nghi thức. Thực ra tôi cảm thấy, e là người bị hại thứ ba, thậm chí là người thứ tư đã xuất hiện rồi. Đứng trên góc độ tội phạm mà suy nghĩ, gây án vào mùa xuân có đủ thiên thời địa lợi, trong thành phố vắng xe đi lại, di chuyển sẽ ít bị để ý; các cửa hàng lớn đóng cửa, lượng camera an ninh sẽ bớt đi 2/3, hơn nữa năm mới ít người ra ngoài, thi thể sẽ bị phát hiện chậm hơn, càng chậm thì càng có lợi cho hung thủ.

Tiểu Đào phái hai học viên, lần lượt đến nhà tìm Lý Lăng Hàn và Phan Đức. Tôi nói: "Vụ án này từ lúc bắt đầu đã lộ rõ ý chí báo thù mãnh liệt, xem ra là nhằm vào vụ giết vợ năm xưa."

Tiểu Đào nói: "Có phải do Huyết Anh Vũ làm không? Anh có để ý, hai nơi cô ta xuất hiện là phòng hồ sơ và nhà Từ Vị Sinh đều liên quan tới vụ án. Em có cảm giác cô ta đang chấp hành nhiệm vụ giết người diệt khẩu."

"Giết người diệt khẩu? Nguyên nhân vì sao? Họ không trả tiền từ đầu ư?" Tôi hỏi.

"Thời gian vụ giết vợ xảy ra vừa tròn 20 năm, Giang Bắc Tàn Đao vẫn luôn coi việc tẩy trắng cho nghi phạm là một công việc làm ăn. Việc bảo vệ của chúng có thời gian không, hay là một kỳ bảo vệ chỉ có 20 năm?" Tiểu Đào suy đoán.

Tôi lắc đầu: "Cái này không chắc, nếu hết kỳ bảo vệ là diệt khẩu thì còn ai tím nhiệm tổ chức nữa? Sự xuất hiện của Huyết Anh Vũ đương nhiên là có liên quan đến vụ án, nhưng có phải cô ta là kẻ giết người không thì vẫn là một dấu hỏi."

Tiểu Đào bóp bóp nắm đấm: "Tóm lại là cứ điều tra theo lẽ thường."

Chợt điện thoại reo, Tiểu Đào đưa lên tai bấm nút nghe, lông mày bỗng dựng ngược, nói với tôi: "Tống Dương, nạn nhân thứ 3 xuất hiện rồi."

Đúng như tôi dự đoán! Cảnh sát viên Tiểu Đào phái tới nhà Lý Lăng Hàn thì ngửi thấy mùi thối, phá cửa xông vào phát hiện ông ta đã chết nhiều ngày rồi. Tôi và Tiểu Đào lập tức phóng xe tới hiện trường, bước vào thì thấy một nam giới trung niên phốp pháp, mặc áo sơ mi cưỡi trên vật thể bằng tre, vật đó trông giống như cái yên ngựa. Thi thể ngửa cổ về phía sau, mồm há hốc, tử trạng vô cùng khổ sở.

Cậu học viên phát hiện cái xác thì quá hoảng sợ mà chẳng dám động tay chân, ở yên tại chỗ chờ chúng tôi đến. Một học viên cảnh sát la lên: "Quá kinh khủng, hoàn toàn khác những vụ án được học trong sách!"

Tôi nói: "Tài liệu giảng dạy của các cậu đều là phiên bản mười mấy năm trước rồi, giờ là thời đại công nghệ thông tin, rất nhiều thủ pháp phạm tội không thể thấy được trong sách."

Mọi người gật đầu, Tiểu Đào quát một tiếng: "Còn đứng trơ ra đó làm gì, mau chăng dây cảnh giới, chụp ảnh hiện trường, đánh số thứ tự vật chứng!"

Học viên vừa rồi trả lời: "Bọn tôi không mang dụng cụ gì cả."

Tiểu Đào nói: "Trong cốp xe của tôi có, mau đi lấy!"

Mọi người lục đục đi lấy dụng cụ, bắt đầu vụng về làm việc, chuyện này đối với họ mà nói là lần đầu thực hành, có thể nhìn ra không ít học viên vừa phấn khởi vừa lo lắng, sợ gây ra lỗi. Trong phòng ngập mùi hôi thôi, lát nữa đụng chạm thi thể sẽ còn kinh hơn, tôi và Tiểu Đào ngậm tô hợp hương hoàn, đi ủng nilon, đeo găng tay tới bên cái xác. Tiểu Đào cẩn thận xác nhận dung mạo, nói: "Không sai, ông ta là đối tác làm ăn của cha em, hồi em còn bé có tới nhà em một lần, không ngờ lần gặp thứ hai lại theo cách này."

"Nhân sinh vô thường mà!" Tôi cảm thán một tiếng.

Bên dưới thi thể có một bãi huyết dịch tanh hôi chảy ra, đã đông đặc, tôi cúi xuống nhìn, nhanh chóng nói: "Một cái gậy tre được cắm vào trực tràng, đây là loại hình tra tấn con lừa gỗ thời phong kiến."

Tiểu Đào cau mày: "Cứ nghĩ đến thời xưa dùng hình tra tấn phụ nữ như cơm bữa mà phát run."

Tôi gật đầu: "Đúng vậy, đôi lúc phải thấy mừng vì mình được sinh ra trong thời đại này, bóng tối u ám lịch sử đã vĩnh viễn ngủ say trong sách vở."

Thanh tre làm lừa gỗ này được gác hai đầu bên bàn uống trà cùng ghế sofa, vì phải chịu trọng lượng của một người trưởng thành nên một đầu đã ghim vào ghế, tôi gọi đám học viên lại, hợp lực cố gắng hết sức duy trì trạng thái nguyên bản của thi thể mà

đặt nó nằm ra đất.

Máy điều hòa hai chiều trong phòng được bật khiến tốc độ thối rữa của cái xác gia tăng, cộng thêm nạn nhân khá mập, nên một số bộ phận bị cô đặc một lớp sáp. Nếu không động thì còn đỡ, động một cái lớp sáp này chảy từ cằm và cổ cái xác xuống tay đám học viên.

Vừa buông cái xác xuống, đám học viên gào lên, tranh nhau lao vào nhà vệ sinh nôn mửa, rửa tay. Tiểu Đào la lên: "Này này, đừng có dùng nhà vệ sinh... muộn mất rồi!"

Cũng may chúng tôi đã ngậm tô hợp hương hoàn từ trước, có thể phần nào chống đỡ mùi thối rữa kinh khủng này. Đột nhiên phát hiện, lúc di chuyển cái xác thì một tấm card kim loại rơi xuống, bám đầy dịch sáp, tôi nhặt lên nhìn, Tiểu Đào nói: "Lại là cô ta!"

Tôi cất tấm card vào túi vật chứng, bắt đầu nghiệm thi. Đẩy mí mắt nạn nhân, cạy miệng quan sát, xem xét mức độ thối rữa của sụn hàm, chúng đã trở nên rất mỏng. Sau đó quan sát thi ban, tôi nói: "Nhãn cầu bị hỏng, hơi lồi ra, giác mạc đã đục nghiêm trọng, thi ban đã cố định, độ thi cương bắt đầu giảm, sụn hàm thối rữa...thời gian chết khoảng 4 đến 5 ngày, khả năng là trước nạn nhân thứ hai."

"Haiz, lại không thể chính xác ư?"

Tôi lắc đầu, chỉ cái điều hòa: "Hung thủ cố ý tăng nhiệt độ trong phòng lên cao, khiến tốc độ thối rữa tỉ lệ thuận, thực ra anh nghĩ độ chính xác của thời gian tử vong giảm dần trong khoảng 24h. Sự khác biệt giữa xác mới chết và chết sau 6 tiếng là rất lớn, nhưng gần như không có sự khác biệt quá lớn giữa xác đã chết một ngày với xác chết 10 ngày. Chỉ có thể phán đoán thời gian chính xác bằng cách khác."

"Tạp chất trong dạ dày thì sao." Tiểu Đào hỏi.

"E là cũng không được, với tình trạng này thì dạ dày sớm đã bị thủng rồi." Tôi bất đắc dĩ nói.

Bản chất của việc thối rữa thi thể là vi sinh vật trong dạ dày không có thức ăn, bắt đầu ăn hướng ra bên ngoài, bên ngoài cái xác đã nát thành thế này thì nội tạng đương nhiên chẳng có hy vọng. Có điều tôi vẫn dùng thính cốt mộc nghe thử, quả nhiên nội tạng bên trong đã nát gần hết. Trong khoang bụng tích đầy dịch thể phân hủy, dùng tay gõ sẽ nghe tiếng chất lỏng đung đưa. Do axit dạ dày ăn mòn, bụng nạn nhân xuất hiện một diện tích lớn bị bào mỏng, nghe trong đám chất lỏng có ít vật gì đó dạng hạt nhỏ, có vẻ không phải thứ nguyên bản trong người nạn nhân. Ngoài ra, phần ống tra đêm vào cơ thể dài hơn là tôi nghĩ, phải cỡ một cẳng tay, đầu được vót nhọn hoắt...

Chương 783: Hai hung thủ?

Tôi nói với Tiểu Đào về phát hiện của mình, loại tra tấn con lừa gỗ này bản thân là không lấy mạng, nhưng hung thủ lại vót nhọn phần đầu thanh tre, đâm xuyên qua trực tràng và ruột già của nạn nhân, gây ra xuất huyết trong nghiệm trọng, cuối cùng dẫn đến cái chết.

Hơn nữa trong quá trình nạn nhân chết, hung thủ còn đổ thêm thứ gì đó qua cái ông tre làm tăng thêm phần thống khổ cho ông ta!

Có thể nhét đồ từ phía dưới vào bụng, chứng tỏ lúc đó nạn nhân phải nằm sấp hoặc nằm nghiêng, nếu không máu sẽ chảy ồ ạt ra ngoài, mặc dù huyết dịch trên đất là một bãi lớn, nhưng lượng máu tính ra cũng không nhiều.

Tôi gõ vào ống tre, tiếng động vọng lại cho thấy nó đã bị kẹt bởi máu và thịt bên trong. Không muốn rút ông tre ra ở đây, sợ hiện trường sẽ hỗn loạn, đợi lát nữa mang về cho Băng Tâm giải phẫu vậy.

Tiếp tục kiểm tra toàn thân người chết, tôi để ý thấy trên cơ thể ông ta có nhiều vết thương và máu bầm do bị đánh. Những vết bầm tím đã khuếch tán theo sự thối rữa của các mô liên kết, nhưng vẫn có thể thấy, vết thương không ảnh hưởng tới xương cốt hay những vị trí yếu hại.

Cổ họng và trên đầu không có ngoại thương, tôi nói: "Nguyên nhân chủ yếu và trực tiếp dẫn đến cái chết là xuất huyết trong khiến nội tạng bị suy kiệt toàn diện."

Tiểu Đào nói: "Nhất định là quá trình tử vong dài đằng đẵng."

Tôi gật đầu: "Tương đối dài, dạ dày không phải điểm yếu hại trong cơ thể, nhưng nó có nhiều mạch máu cùng dây thần kinh, mất máu đến 1/5 tổng khối lượng mới gây choáng, mất 1/3 mới có thể nguy hiểm đến tính mạng. Võ sĩ samurai cho rằng linh hồn nội trú trong ruột nên mới coi mổ bụng là cách chết tôn quý, thực ra quá trình này rất đau đớn, không ít người sau khi mổ bụng mấy tiếng không chết, thậm chí còn bị chết do nhiễm trùng."

Kiểm tra hai tay nạn nhân một chút, phát hiện cổ tay có vết trói, vệt dây đang phân hủy, xung quanh da có những vết máu dày đặc. Ngoài ra, lấy vệt dây làm ranh giới so sánh thì rõ ràng màu sắc bàn tay nhạt hơn. Nạn nhân đã từng bị trói, nhưng sau khi chết hung thủ đã mang đi, xem ra là hắn khá thông minh, biết được sợi dây là chứng cớ.

Dùng ngón tay đo độ nông sâu của vệt dây, rất đều, xem ra là trói rất chặt, người trói tính cách nghiêm túc, làm việc tỉ mỉ. Xung quanh dưới đất có một ít tóc, là tóc nạn nhân. Bản thân ông ta đầu tóc thưa thớt, tôi kiểm tra da đầu và tóc nạn nhân, phát hiện có dấu hiệu bị lôi kéo. Mà hung thủ ra tay khá nặng, từ vết nhô lên của da đầu cho thấy là kéo từ trước mặt, kiểu kéo này vô cùng đau đớn.

Kiểm tra đến bụng nạn nhân, phát hiện mấy vết thương hình tròn hơi khác biệt, tôi nghiên cứu hồi lâu, đột nhiên tầm mắt rơi vào kệ giày cạnh cửa, liền nói: "Tiểu Đào, cầm cái giày cao gót qua đây cho anh."

Tiểu Đào đi qua nhìn một chút, so sánh: "Mấy đôi này đều cũng một cỡ." Sau đó cầm một cái tới cho tôi. Cầm cái giày so sánh, xem ra những vết thương này là do gót của giày cao gót gây ra, nhưng độ lớn nhỏ khác nhau, chúng tôi lần lượt thử từng cái, không khớp, tôi nói: "Xem ra người đạp vào bụng nạn nhân đi giày tương đối nhỏ."

Sau đó ra hiệu: "Dùng tay kéo tóc nạn nhân, dùng sức đạp ông

ta, thương thế tạo thành không lớn, mang đầy tính xả giận."

Người đánh đập nạn nhân và người trói, một bên xung động bất chấp hậu quả, một bên tỉnh táo lý tính, rõ ràng không phải cùng một người. Giống như hai vụ trước, vụ này cũng có nhiều dấu hiệu cho thấy sự hợp tác gây án.

Như vậy thì, Huyết Anh Vũ có đánh người một cách bất chấp thế không? Tôi nhớ lại những hồ sơ vụ án mà cô ta gây ra, chợt phát hiện, cô ta không có phong cách phạm tội rõ ràng. Cách thức phạm tội của cô ta chủ yếu thể hiện qua đối tượng nạn nhân, cô ta chỉ giết đàn ông, nhất là loại bạc tình bạc nghĩa. Nhưng cách giết thì đôi khi 1 dao chí mạng, có lúc lại từ từ hành hạ đến chết, lúc thì lại có vẻ thiếu chuyên nghiệp.

Tôi đã giao thủ với Huyết Anh Vũ mấy lần, thân thủ nhạy bén, lòng dạ ác độc, với tính cách này thì tội phạm sẽ chọn kiểu giết người có hiệu suất cao nhất mới phải.

Tại sao lại có chuyện tiền hậu bất nhất thế này? Tôi đột nhiên có một ý tưởng, nhưng nó khá là mơ hồ cho nên không nói với Tiểu Đào.

Thấy tôi ngẩn người, Tiểu Đào hỏi: "Có phát hiện gì không?"

Tôi lắc đầu: "Thông tin có hạn!"

Chợt để ý thấy một bình hoa bị vỡ, tôi tới ghép những mảnh vụn lại, gọi một học viên tới trợ giúp, thuận miệng hỏi: "Cậu tên gì?"

"Báo cáo sếp, tôi tên Lý Báo, bạn bè thường gọi là Tiểu Báo Tử."

"Tôi không phải sĩ quan, gọi Tống cố vấn được rồi. Giúp tôi ghép cái bình hoa này lại, ghép đại khái thôi xem có bị thiếu sót mảnh nào không."

"Được!"

Lý Báo phấn khởi đáp ứng, đám bạn học nhìn cậu ta bằng ánh mắt ganh tỵ, tôi thầm nghĩ đám học viên này thật đơn thuần, chỉ mong được làm nhiều việc một chút, tham gia nhiều một chút. Hy vọng là chúng luôn giữ được sự nhiệt tình này trong công việc.

Tiểu Đào hỏi mấy học viên vừa rồi điều tra quan hệ xã hội của nạn nhân có lưu ý gì không. Một học viên lôi ra quyển sổ ghi chép chằng chịt chữ, nói: "Hoàng đội trưởng, xin mời xem, toàn bộ được ghi trong này."

Tiểu Đào nhìn lướt qua rồi đưa cho tôi, nội dung bên trong rất chi tiết, nhưng có chút không đi vào trọng điểm, tôi hỏi: "Trước đây hai nạn nhân có tư giao không? Hoặc giả có bạn bè chung nào không?"

Học viên lắc đầu: "Không hề quen biết gì."

Tiểu Đào suy tư: "Xem ra họ cũng rất cẩn thận, chưa bao giờ qua lại ngoài đời. Phải nhờ Lão Yêu tra xem họ có liên lạc trên mạng không vậy."

Tôi nói: "Không có nhiều ý nghĩa lắm, chúng ta đã chứng thực họ chính là 4 nghi phạm năm xưa, trước mắt cứ tập trung vào hung thủ hiện tại này đã."

"Bất kể nhìn thế nào thì vụ án này cũng có rất nhiều điểm liên quan tới vụ giết vợ năm xưa, là báo thù? Nhưng năm đó bốn cô gái đã chết, càng không có khả năng là con của họ làm." Tiểu Đào ảo não.

Lúc này Lý Báo đi qua, lễ phép nói: "Sỹ quan, bình hoa tôi ghép hết rồi, thiếu mất gần 1/3."

"Thiếu 1/3?" Tiểu Đào kinh ngạc nhìn tôi, tôi nhàn nhạt nói: "1/3 mảnh vụn đó nằm trong bụng nạn nhân. Được rồi, khỏi cần

giải phẫu nữa."

Tiểu Đào nói: "Vì lý do an toàn cứ giải phẫu đi, ngộ nhỡ trên đó có vân tay thì sao?"

Một tiếng chuông điện thoại chợt vang lên khiến mọi người giật mình. Âm thanh phát ra ở gầm tủ, tôi đi tới đưa tay moi ra một cái điện thoại, dãy số gọi tới được ký hiệu là nhân viên chào hàng.

Bấm nút nghe, đúng là một dân sales, nói vài câu rồi cúp máy. Đây cũng là điện thoại của nạn nhân, pin đã sắp hết, mở màn hình ra tôi chợt sửng sốt, gọi Tiểu Đào mau qua xem. Trông thấy bức ảnh ở màn hình khóa, Tiểu Đào kinh ngạc nói: "Ồ, hình như em gặp cô ta ở đâu rồi thì phải!"

"Đâu chỉ là gặp không thôi, chúng ta còn nói chuyện với cô ấy rồi!" Tôi nói.

Chương 784: Xác chết treo trên xích sắt

Màn hình khóa của cái điện thoại là ảnh nạn nhân chụp chung với một cô gái trẻ tuổi xinh đẹp, chỉ cỡ hai mươi mây tuổi. Người đàn ông thì đã ngoài 50, cả hai ôm nhau thắm thiết chụp ảnh, nếu nói về quan hệ thì họ giống cha con hơn là vợ chồng.

Tôi chỉ cô gái trong ảnh, nói: "Còn nhớ chứ? Cô gái này đã va chạm xe với chúng ta hôm trước."

Tiểu Đào chợt nhớ ra: "À nhớ rồi!" Tôi chụp lại cái ảnh màn hình khóa, mở điện thoại ra, bên trong là rất nhiều tin nhắn cùng cuộc gọi nhỡ. Cuộc điện thoại cuối cùng nạn nhân gọi là 4 ngày trước, không có ghi họ tên số điện thoại, ngoài ra còn một số lạ không kết nối được.

Tiểu Đào lập tức gọi về cục bảo người điều tra hai số điện thoại này. Tra danh tính qua số điện thoại là rất nhanh, chỉ 1p sau, đầu dây bên kia nói: "Số thứ nhất, chủ nhân tên Phan Đức, số còn lại là Đinh Hạo."

Tôi nhất thời có phản ứng: "Gọi cho Đinh Hạo không kết nối được, khả năng lúc đó đối phương đã chết, vì vậy ông ta lại tiếp tục thông báo cho Phan Đức."

Tiểu Đào nói: "Hai số này không được lưu trong danh bạ, xem ra ngoài đời họ tỏ ra không quen biết nhưng lại liên lạc nhau lúc không người."

Tôi tiếp tục suy đoán: "Tại sao phải gọi điện cho hai người kia trong giờ phút quan trọng ấy, lúc đó tình trạng ông ta thế nào, đã

bị khống chế chưa? Hay là ý thức được sự nguy hiểm, phản ứng đầu tiên của ông ta không phải là báo cảnh sát mà là liên lạc với hai người này!"

Như vậy quả nhiên vụ án có liên quan khá sâu với vụ giết vợ năm xưa, theo tôi đoán lúc đó Lý Lăng Hàn đã mơ hồ ý thức được mình đang chuẩn bị phải trả giá thật lớn cho việc làm năm xưa.

Tiểu Đào vẫn còn chưa cúp máy, nàng nói với bên thị cục: "Điều tra số điện thoại của Phan Đức xem có thể xác định vị trí hay không."

Tổ kỹ thuật nói: "Gần khu vực đường Tam Tuyền."

Việc này không thể chậm trễ, Tiểu Đào lập tức bảo hai học viên đi theo chúng tôi, đám Lý Báo chạy tới nói: "Chũng tôi có được đi cùng không?"

Tôi giao phó: "Giao cho các cậu nhiệm vụ khác, bây giờ hãy đi thăm dò tin tức về vợ con của bốn người này, là tin tức hiện tại, càng chi tiết càng tốt, tối nay tôi cần tài liệu về nó."

Lý Báo cung kính chào: "Đảm bảo hoàn thành nhiệm vụ!"

Đi ra ngoài, Tiểu Đào hỏi tôi: "Tống Dương, anh có manh mối rồi à?"

"Chưa có manh mối xác thực, chỉ có một suy đoán táo bạo, anh nghi ngờ vợ con hiện giờ của họ đang bắt chước thủ pháp năm xưa của chồng mình."

Tiểu Đào trừng lớn hai mắt: "Nếu quả thật như vậy thì quá là bi hài kịch.

Nếu không phải đã có vụ án từ 20 năm trước, tôi tuyệt đối sẽ không có sự liên tưởng này. Hôm trước gặp cô gái kia, đã thấy có gì đó khả nghi, giờ biết cô ta là vợ của một trong ba nạn nhân, sự

nghi ngờ của tôi càng tiến thêm một bước dài.

Dấu hiệu liên minh gây án, hai người vợ của hai nạn nhân trước đều có chứng cứ ngoại phạm hoàn hảo, cái chết mang nặng tính nghi thức trừng phạt, làm sao có thể không có liên hệ?

Tiểu Đào lại hỏi: "Vậy thì động cơ lần này là vì cái gì? Giống như năm xưa, vì tiền ư? Xét ra thì mấy người vợ hiện tại này đều là tiểu tam lên chức, cái kiểu chồng già vợ trẻ, tình cảm gần như bằng 0."

Tôi lắc đầu: "Trong mắt anh thì nó giống trả thù hơn."

"Trả thù giúp cho ai?"

"Tạm thời còn chưa biết."

Chúng tôi chạy tới đường Tam Tuyền, gần đó là một mảnh đất hoang, để tìm một chiếc điện thoại di động thì chẳng khác nào mò kim đấy bể. Hai học viên đi cùng định tới ven đường tìm thì tôi nói: "Khỏi tìm, điện thoại không phải là mấu chốt. Phá án phải tập trung vào điểm trọng yếu, không thể cứ mỗi con đường đều phải tìm kiếm, không có nhiều nhân lực để phung phí như vậy!"

Tôi vào xe, mở GPS lên thao tác thật nhanh, Tiểu Đào cũng bước vào, tôi nói: "Tìm được rồi!"

Tôi phóng to con đường lên, nối vị trí lần trước đụng xe thành một đường thẳng: "Đây là chỗ chúng ta đụng xe, đây là vị trí hiện tại, đi dọc theo nó về phía trước, rất có thể là vị trí bây giờ của Phan Đức."

"Nhưng anh có chắc chắn lúc đó trên xe là ông ta hay là ...thi thể?"

"Em xem, xét từ thời gian thì nạn nhân thứ nhất là Dương Xâm trong hồ, thứ hai là Đinh Hạo, sau đó là Lý Lăng Hàn, điện thoại đi

động thất lạc ở đây trong trạng thái mở, chứng minh lúc đó Phan Đức chưa bị hung thủ khống chế, khả năng ông ta đang chạy trốn. Cho nên Phan Đức là người bị hại cuối cùng, thậm chí có khả năng còn sống!"

"Chờ một chút!"

Tiểu Đào gọi điện cho một người quen, sau khi cúp máy nàng nói: "Ở đây có nhà kho của công ty Phan Đức."

Vị trí nhà kho vừa vặn là dọc theo đường thẳng này, tôi vội la lên: "Có khả năng rất lớn, đi!"

Chúng tôi lập tức lên xe hướng về phía nhà kho kia, tường bao khá thấp và phủ đầy tuyết, đi tới trước cổng thì phát hiện xích sắt to bằng ngón tay người đã bị kìm cộng lực cắt đứt.

Đây là một nhà kho chứa vật liệu xây dựng, đi vào trong tôi ngắm nhìn bốn phía, chỉ dưới đất nói: "Chỗ đó có vết kéo trên tuyết!"

"Nói như vậy thì hôm đó đúng là cô ta chở một cái xác trên xe." Giọng nói của Tiểu Đào lộ vẻ thất vọng.

Đi theo vết kéo lê về phía trước, tới một gian nhà kho cũ kỹ, hai bên chất đầy thép và gỗ. Tôi dùng động u chi đồng kiểm tra mặt đất, có hàng loạt dấu chân, hơn nữa còn là giày cao gót. Tổng cộng có ba loại dấu chân, rõ ràng là thuộc về 3 người, chứng thực cho suy đoán của tôi, ngoài ra còn có vết kéo lê.

Đo đạc dấu chân một chút, tôi hỏi:"Ban nãy giày trong nhà nạn nhân size bao nhiêu?"

"27!" Tiểu Đào đáp.

"Không khác cái này là bao." Chúng tôi tiếp tục đi vào bên trong, dấu chân giẫm lên tuyết, nó được lưu lại sau khi tuyết tan,

càng đi vào trong càng không thấy rõ. Vào sâu trong nhà kho, Tiểu Đào nói: "Tống Dương, em vẫn còn một nghi vấn, tấm card của Huyết Anh Vũ phải giải thích thế nào?"

"Cái này anh còn chưa rõ." Tôi đáp.

"Em có một phỏng đoán, án mạng liên hoàn này lại do 4 cô gái chẳng có kinh nghiệm làm được ư? Sẽ không phải Huyết Anh Vũ đứng đằng sau chứ?"

Tôi vốn định phản bác rằng thuyết âm mưu này rất khó có chứng cứ chống đỡ đằng sau, trừ khi có khẩu cung của người trong cuộc. Nhưng không muốn để Tiểu Đào hiểu lầm mình đang bênh vực Huyết Anh Vũ nên đành thôi.

Đúng lúc này phía trên đầu vang lên tiếng lẻng xẻng, hai học viên cả kinh la lên: Lùi lại mau!"

Chúng tôi cùng lùi lại một bước, theo tiếng âm thanh là một vật rơi từ trên xà nhà xuống, đó là một cái xác nam giới, tử vong đã lâu.

Ông ta được xích sắt cố định trên xà nhà, cú rơi vừa rồi đã làm gãy không ít xương trên cơ thể, tư thế vặn vẹo nằm trên đất, trong bóng tối nhìn cứ như một ác quỷ dị dạng.

Hai học viên chưa bao giờ trải qua tình cản này, sợ hãi đến ôm chầm nhau, hét toáng lên. Tôi nhìn lên hướng cái xác rơi, chỉ thấy trên xà nhà có một bóng người vóc dáng thướt tha, tay cầm một tấm card, đeo khăn che nửa mặt, đôi môi đỏ quyến rũ mỉm cười: "Hoàng tiểu thư thật là thông minh, cô nói hoàn toàn chính xác." Dứt lời cô ta vung tay, tấm card kim loại xoay tít bay về phía chúng tôi, cắm phập xuống đất!

Chương 785: Giam cầm chi hình

Tiểu Đào nghiến răng nghiến lợi hét: "Huyết Anh Vũ!" Sau đó rút súng chĩa về phía cô ta bắn một phát, phát bắn này chỉ mang tính cảnh cáo.

Huyết Anh Vũ lập tức chạy dọc theo xà nhà, nhảy tót lên một đống vật liệu chất cao tới nóc, khẽ cười: "Có bản lĩnh thì bắt tôi đi!"

Nghe tiếng dây có định bị cắt, tôi hô: "Chạy mau!"

Bốn người chúng tôi vội vã rút lui, vật liệu xây dựng chất đống như núi ào ào đổ xuống, chớp mắt đã chôn vui cả thi thể lẫn lối đi. Lúc bụi tan hết thì Huyết Anh Vũ cũng mất tích.

Tôi cùng Tiểu Đào đuổi ra bên ngoài, nhìn quanh bốn phía, rõ ràng là đất phủ tuyết nhưng lại chẳng hề có dấu chân nào. Tiểu Đào bực tức mắng: "Nữ nhân đáng chết!"

Tôi bất lực nói: "Đi nghiệm thi đi."

Cũng may đống vật liệu lấp trên thi thể không phải quá nặng, nửa tiếng sau thì chúng tôi đã dọn dẹp ra, vốn dĩ cái xác đã bắt đầu thối rữa bị va chạm hư hỏng rất nhiều chỗ, lại còn dính đầy bụi bặm khiến độ khó của việc khám nghiệm tăng lên rất nhiều.

Tôi lấy điện thoại chụp lại gương mặt cái xác, cùng Tiểu Đào xác nhận một chút. Người này là Phan Đức kinh doanh vật liệu xây dựng, như vậy là 4 nghi phạm năm xưa đã chết hết toàn bộ.

Tôi đeo găng tay cao su vào, xác nhận thời gian tử vong, rồi nói: "Đột nhiên Huyết Anh Vũ xuất hiện ở đây, không cảm thấy có chút khả nghi sao? Nạn nhân đã chết khoảng 3 ngày, thời gian vứt xác cũng phải một ngày, tại sao Huyết Anh Vũ còn phải quay lại?"

"Hủy thi diệt tích?" Tiểu Đào suy đoán.

"Rồi bị chúng ta bắt quả tang? Anh cứ luôn cảm thấy có chút gì đó quá trùng hợp." Tôi nhíu chặt lông mày.

Thi thể mặc một bộ vest rách nát, toàn thân gãy xương nhiều chỗ, màng xương không chảy máu hay viêm nhiễm gì, chứng tỏ là xảy ra sau khi chết. Tôi lục soát túi của nạn nhân, cơ bản là trống rỗng, rắc bột rong biển lên những nơi dễ đụng chạm như cổ áo, tay áo và vạt áo phía trước, cũng chẳng có vân tay, xem ra thủ đoạn của hung thủ đã không ngừng tiến bộ.

Chợt phát hiện phần thân dưới nạn nhân có máu, tôi lột cái quần ra, vừa trông thấy thì Tiểu Đào khẽ hét lên một tiếng kinh hãi.

Phần dương vật của nạn nhân chỉ còn là một đống máu thịt bầy nhầy, nhìn có vẻ như là bị vật tù đập liên tiếp, hình như là một cái búa. Tiểu Đào nói: "Hình phạt thiến?"

Tôi lắc đầu: "Không, cái này gọi là giam cầm chi hình, là một hình phạt cho phụ nữ thời xưa. Sách cổ có ghi chép: Dùng cái vồ bằng gỗ mà đánh vào từ ngực cho tới bộ phận sinh dục của đàn bà, khiến nó bị phế bỏ chức năng, chỉ còn tác dụng bài tiết nước tiểu." Hình phạt tra tấn này so với bất kỳ sự làm nhục hay đánh đập nào đều tàn khốc hơn, ảnh hưởng đến cả cuộc đời người phụ nữ.

Chẳng những dương vật mà bụng dưới của nạn nhân cũng bị đập liên tiếp, cho nên tôi mới nghĩ rằng hung thủ đang phục hồi hình phạt thời phong kiến này.

Chợt phát hiện phần chân nạn nhân cũng dính đầy máu, đưa mũi tới ngửi thì chẳng những chỉ có máu, mà còn có nước tiểu và tinh dịch. Cầm cái quần lên xem, nó cũng bị dính những loại vật chất này.

Theo lý thuyết thì nạn nhân chịu giam cầm chi hình không phải trong tư thế đứng, không có khả năng máu chảy đẫm chân.

Nhìn bàn chân nạn nhân dính đầy đất, có nhiều chỗ bị mài mòn, tôi nói: "Xem ra ông ta bị tra tấn sau đó tự mình trốn ra được."

"Trốn ra được? Trong tình trạng này..." Tiểu Đào nhăn mặt.

Cởi bỏ áo nạn nhân, tôi nhấc bàn tay lên ngửi, có mùi nấm mốc và mùi dầu máy, xem ra đúng là ông ta đã ở trong xe một thời gian.

Cơ thể nạn nhân có nhiều chỗ xước cùng với vết va đập, tựa hồ là do chạy trốn lưu lại. Tôi chú ý phần gáy lõm vào một mảng, da mềm nhũn, bên trong đều là máu bầm, sờ viền xung quanh thì vết xương có trạng thái phóng xạ. Đẩy miệng nạn nhân quan sát, trong khí quản có bọt máu đọng lại, tôi nói: "Vết đập vào đầu này rất mạnh, khiến nạn nhân lập tức tiến vào tình trạng tê cứng, đây có phải vết thương chí mạng không, giờ còn chưa xác định. Tuy nhiên toàn bộ cơ thể nạn nhân không còn ngoại thương nào khác, chứng minh rằng sau cú đánh này, hung thủ cảm thấy không cần tiếp tục ra tay, cho nên anh nghĩ sau khi bị đập không lâu thì nạn nhân tắt thở."

Dùng thính cốt mộc nghe ngóng khoang bụng, nội tạng không có tổn thương nào đáng kể, xem ra đúng là vết đập sau gáy là vết thương chí mạng. Cũng có thể nói là án mạng này xảy ra ngoài dự liệu. Hung thủ không giết được nạn nhân theo kế hoạch ban đầu, một thời gian sau khi nạn nhân trốn thoát, hung thủ mới tìm ra, sát hại ông ta sau đó dùng xe mang tới đây vứt xác.

Nếu như bên trong chiếc xe va chạm với chúng tôi hôm qua có chở cái xác thì án mạng hẳn là xảy ra trong đêm 30. Tôi nhìn cái xác trầm tư, lúc này Tiểu Đào nhận được điện thoại Băng Tâm gọi tới, nói chuyện mấy câu rồi bảo tôi: "Đã xét nghiệm được ADN."

Tôi nói: "Tìm bạt chống thấm hoặc túi nilon, gói cái xác mang về thôi."

Hai học viên hỗ trợ khiêng cái xác, họ chưa từng trải qua công việc như thế này, sớm đã không chịu nổi, vừa đặt cái xác vào cốp xe liền lao sang một bên mà nôn. Chúng tôi lái xe rời đi, lúc này trời đã sầm tối, ra đến cổng thì một luồng ánh sáng mạnh chiếu thẳng tới, chỉ thấy một người đứng ở cổng, tay cầm đèn pin quát hỏi: "Các người là ai? Ai cho phép các người vào đây? Có phải các người tự phá khóa không?"

Chúng tôi xuống xe, Tiểu Đào đưa giấy chứng nhận ra: "Bác à, chúng tôi là cảnh sát, đang điều tra vụ án!"

Ông bác cất giọng oang oang: "Cảnh sát cũng không thể tự tiện xông vào, lại còn cắt ổ khóa của ta. Tết nhất thế này nhỡ là trộm vào khuân toàn bộ nhà kho đi thì sao?"

Tôi ngoắc tay gọi hai học viên ra, hỏi họ có mang theo thuốc lá không, châm một điếu cho ông bác, tâm tình mới có phần giãn ra. Hóa ra người này là bảo vệ, nhà ở gần đây, ngồi trên gác nhìn thấy cổng nhà kho mở rộng mới lập tức chạy qua.

Tôi thầm nghĩ cũng thật là đúng lúc đi, hung thủ vào thì không phát hiện, mà chúng tôi vừa vào thì lại nhận ra. Tôi hỏi: "Bác, nhà kho này của ai, bác có biết không?"

"Biết! Của ông chủ Phan, chú của nó và tôi là đồng nghiệp cũ, thấy tôi về hưu không có việc gì làm, giới thiệu qua đây trông coi, trả 4000 tệ một tháng."

Nếu ông ấy biết chủ của mình giờ đang nằm trong xe chúng tôi thì sẽ phản ứng thế nào, tôi đột nhiên nghĩ ra một chuyện, hỏi: "Phải rồi, nhà kho này trước đây dùng để làm gì?"

"Trước đây? Trước đây là một nhà máy, khoảng 20 năm trước thì là cơ sở sang chiết gas, sau khi xảy ra vụ nổ thì cả mảnh đất bị tòa án mang đi đấu giá, rồi được mua về làm nhà kho." Bác bải vệ trả lời, tôi và Tiểu Đào liền kinh ngạc nhìn nhau.

Chương 786: Bộ mặt thật của kẻ mua xương

Tôi nói chờ cháu một lát, sau đó đi vào bên trong nhà kho. Trời đã tối, tôi đi một vòng cũng không phát hiện dấu chân Huyết Anh Vũ. Sau đó thì Tiểu Đào đi vào nói: "Không cần vội vã, thi thể được phát hiện ở đây, về em sẽ phái người tới niêm phong, từ từ điều tra."

"Em nghĩ nơi này sẽ để lại chứng cứ gì?" Tôi hỏi.

Động cơ của Huyết Anh Vũ tôi đã rõ, đó là đang tiêu hủy những manh mối của vụ án năm xưa. Tiểu Đào nói: "Em không biết, tuy nhiên Băng Tâm vừa gửi tin nhắn nói kết quả giám định ADN rất có 'ý tứ'."

"Được, vậy về trước đã."

Chúng tôi bảo hai học viên ở lại bảo vệ hiện trường chờ người thị cục tới, bác bảo vệ mặt đầy khó hiểu: "Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?"

Chúng tôi vội vàng lái xe quay về, Băng Tâm và Tinh Thần đã đang ở bên trung tâm vật chứng. Tiểu Đào hỏi: "Kết quả giám định sao rồi?"

Băng Tâm nói: "Những thứ này là hài cốt từ 20 năm trước, lại bị lửa thiêu nên không giám định theo phương pháp thông thường được. Bọn muội phải xin phép cấp trên dùng thuốc thử của Mỹ ID Plus, so sánh với ADN của Tình Thần đại ca, kết quả trong đó có 4 người là người thân của anh ấy, hai người có 99% độ trùng khớp."

Ánh mắt Tinh Thần buồn bã nói: "Hai người này là cha mẹ ta, 20 năm trôi qua, cuối cùng cũng tìm được họ."

Tôi đặt một cánh tay lên vai hắn: "Mặc dù là chuyện bất hạnh, nhưng ít ra thì cũng có một thông báo chính thức."

Tinh Thần lặng lẽ gật đầu, nét mặt của hắn vừa thương cảm lại vừa thư thái.

"Còn một người khác thì sao?" Tiểu Đào hỏi.

"Không phải người nhà họ Tống." Băng Tâm đáp.

Năm đó 5 cao thủ Tống gia chết trong vụ nổ, một trong số đó lại không phải người nhà họ Tống, lẽ nào có một người nhà Tống gia còn sống?

Băng Tâm hỏi: "Người còn sống kia không phải là...Đao Thần tiền bối đấy chứ?"

Tôi lắc đầu: "Ta không quan tâm, cái quan tâm là người thứ 5 đó là ai. Dù sao lời kể của giám đốc Trình cũng không phải là của người trong cuộc, hiện trường năm xưa có người ngoài hay không chẳng ai biết."

Tinh Thần nói: "Ta đã liên lạc với cô cô, ba nói sẽ tới ngay..."

Đột nhiên bên ngoài vang lên tiếng cảnh vệ quát: "Bà là ai? Đứng lại!"

"Ta muốn gặp Tống Dương!" Một giọng nữ lạnh lùng, tôi giật mình đứng dậy đi ra ngoài, chỉ thấy hai mẹ con Tống Hạc Đình đang đứng ở hành lang giằng co với cảnh vệ. Tống Hạc Đình mặc hán phục màu trắng ngà, chắp tay sau lưng, lần này không ra tay đánh người coi như là khách khí lắm rồi.

Tôi vội can: "Không sao đâu, là người mình!"

"Đã lâu không gặp, Tống Dương!" Tống Hạc Đình mỉm cười.

"Cô cô tới lúc nào sao không cho chúng con biết để đi đón?" Tôi nói.

"Người nhà cả, cần gì khách sáo." Bà xua tay.

Vừa trông thấy Tinh Thần, Tống Khiết mừng rỡ kêu lên anh họ, sau đó nhào vào ngực hắn. Thấy ở đây đông người, Tinh Thần tỏ ra lúng túng.

Đây không phải chỗ để nói chuyện, tôi mở lời: "Cô cô, vào trong với bọn con một chút đi."

"Tự nhiên!"

Mấy phút sau, tất cả đi vào một gian phòng họp. Tống Hạc Đình chậm rãi uống trà, nói: "Tinh Thần đã nói qua tình hình cho ta biết, thật không ngờ bọn con lại lật lại bản án cũ này. Tuy nhiên đã tra đến nước này rồi, ta cũng không biện minh cho việc giấu diếm được nữa."

Tôi giải thích: "Không phải bọn con muốn lật lại, mà là hiện giờ đang xảy ra một vụ án, toàn bộ nạn nhân là nghi phạm năm xưa, hơn nữa Giang Bắc Tàn Đao cũng dính vào việc huỷ diệt chứng cứ."

"Biết tại sao không? Bởi vì tên kia đã cuống rồi!" Tống Hạc Đình cắn răng cười một tiếng, bắt đầu kể cho chúng tôi nghe sự việc năm xưa.

Vụ liên minh giết vợ ban đầu có sự tham gia của ông nội tôi và Tôn Lão Hổ. Sau đó thì Hoàng Tuyền, kẻ mua xương lộ diện, hắn và ông nội tỉ thí trong tối ngoài sáng. Nhìn như có vẻ bị đưa vào thế bị động nhưng thực ra ông nội đã dời trọng tâm của vụ điều tra đi.

Cách thức của ông bất đồng với cảnh sát, không phải bị dồn vào tuyệt vọng mới chọn thủ đoạn phi pháp, mà là ngay từ lúc bắt đầu ông đã dự định nhổ cỏ tận gốc đối với Hoàng Tuyền. Theo sự điều tra của mình, ông biết chính xác nơi ẩn thân của Hoàng Tuyền, đó là cơ hội ngàn năm có một, nhưng phái cảnh sát đi vây bắt thì rất có thể sẽ lưỡng bại câu thương, vì vậy mới cầu viện Tống gia. Sau đó thì cô cô phái 5 cao thủ đến để ám sát Hoàng Tuyền...

Nói tới đây, Tiểu Đào chợt cắt lời cô cô: "Xin lỗi, có một chi tiết tôi muốn hỏi, Tống gia các bà luôn ở Phúc Kiến, nhờ sự giúp đỡ chẳng phải sẽ càng chậm trễ sao?"

"Không, lúc đó bọn ta ở đây." Tống Hạc Đình nói: "Bởi chúng ta vẫn luôn truy lùng Hoàng Tuyền, hắn đã từng sát hại người nhà Tống gia trước đây. Dĩ nhiên đây thuộc về báo thù riêng cho nên chuyện này chỉ mình Tống Triệu Lâm biết, việc ông ấy cầu viện võ Tống, đến cuối cùng mới nói cho Tôn Hổ."

Nhưng kế hoạch vốn được cho là không có sơ hở lại thất bại, 5 cao thủ chạy tới chỗ ẩn náu của Hoàng Tuyền thì cả 5 chết vì vụ nổ.

Từ đó về sau Hoàng Tuyền biến mất một thời gian rất dài, ông nội và Tôn Lão Hổ cũng không hợp tác phá án nữa. Nghe xong tôi có chút thất vọng, thông tin mà cô cô cung cấp không có quá nhiều bất ngờ then chốt. Tôi lấy kết quả giám định ADN ra nói: "Cô cô, bọn con đã xét nghiệm ADN của 5 cao thủ đó, chỉ có 4 người là Tống gia, còn 1 người không phải. Những cao thủ năm đó cô cô phái đi là ai?"

"Tống Viễn Kiều, Tống Viễn Khê, Tống Viễn Sơn, Tống Lạc Ngữ, Tống Triệu Hưu." Tống Hạc Đình đọc một mạch năm cái tên, chợt Tống Tinh Thần siết chặt nắm đấm, hốc mắt đỏ hoe.

Tôi lại hỏi: "Có một người là ngoại tộc?"

Tống Hạc Đình cười lạnh: "Không!"

Băng Tâm nói: "Vậy đại khái là không tìm được hài cốt."

Tiểu Đào nói: "Hôm nay Huyết Anh Vũ tới hiện trường, lẽ nào là để tìm bộ hài cốt này?"

Chợt để ý Tống Hạc Đình cứ ngồi đó nhếch mép, vẻ mặt lộ rõ khinh thường, bà đặt ly trà xuống, nói: "Cái tổ đặc án của các ngươi, cũng thường thôi!"

"Bà có ý gì?" Tiểu Đào có chút khó chịu.

Tống Hạc Đình lắc đầu: "Chẳng lẽ các ngươi còn không nhìn ra?"

Câu nói của bà đột nhiên nhắc nhở tôi, tại sao Giang Bắc Tàn Đao lại phải tới để hủy diệt chứng cứ? Trong này nhất định ẩn giấu thứ gì đó có liên hệ thiết thân với lợi ích của chúng. Trong di thư của Tôn Hổ cũng nói là không muốn tổn thương tôi...

Tôi chợt có một phỏng đoán táo bạo, khiến cho chính bản thân mình cũng sợ hãi.

Tôi đứng dậy, cúi người nói: "Cô cô, hậu bối Tống Dương cả gan suy đoán, nếu sai xin cô cô đừng tức giận!"

"Nói đi!"

"Người thứ 5 bị chết năm xưa chính là Hoàng Tuyền, còn một người nhà Tống gia đã thay thế hắn." Tôi nheo mắt.

Lời vừa nói ra, ai nấy đều kinh sợ, đến Tống Tinh Thần cũng trợn tròn mắt. Một lúc lâu sau bầu không khí kinh ngạc trong phòng mới dần lắng xuống. Tống Hạc Đình chậm rãi gật đầu, nét mặt có chút buồn bã: "Con nói không sai, kẻ đảm nhiệm vai Hoàng Tuyền hiện nay là người nhà họ Tống. Đây là bí mật tối cao mà

Giang Bắc Tàn Đao muốn xóa sạch!"

Chương 787: Phản đồ của Tống gia

Tống Hạc Đình cũng không lập tức nói về chuyện này, mà cầm tờ kết quả ADN lên hỏi: "Trong đây có cha mẹ của Tinh Thần?"

Băng Tâm gật đầu: "Đúng, hai người trong số đó có ADN trùng khớp tới 99%, là máu mủ trực hệ."

"Sẽ không có sai sót chứ?"

"Tuyệt đối không!"

Tống Hạc Đình thở phào nhẹ nhõm, nói với Tinh Thần: "Tinh Thần, có một việc ta phải xin lỗi con, 20 năm nay ta luôn giấu diếm không nói cho con biết về tung tích cha mẹ mình, thực ra là vì..."

Kết hợp với phản ứng vừa rồi của bà, tôi đã phần nào đoán được, nói: "Cô cô, cô sợ cha của Tinh Thần là phản đồ?"

"Không sai, bởi vì ta chỉ biết là trong 5 cao thủ phái đi năm đó có 1 người phản bội, nhưng cụ thể là ai thì không được rõ."

Tống Tinh Thần đầy hoang mang, hắn nói: "Cô cô, 20 năm nay cô luôn có nỗi khổ, là con đã trách nhầm người."

Tống Hạc Đình xua tay: "Nhân tuyển năm đó chấp hành nhiệm vụ là do ta chọn, cha mẹ con hi sinh, sao ta lại không có trách nhiệm? Việc ta có thể bù đắp chỉ là nuôi nấng con thay mẹ con mà thôi."

Chúng tôi ai cũng cảm khái cho thân thế của Tinh Thần, cha

mẹ hi sinh, nhưng vì có khả năng là phản đồ cho nên từng ấy năm không được biết sự thật. Tôi cũng bội phục Tống Hạc Đình, có thể kiên định giữ kín một bí mật suốt 20 năm trời.

Tuy nhiên thì giờ đã chứng minh được, cha mẹ Tống Tinh Thần là người tốt, họ không hề phản bội tín ngưỡng của Tống gia.

Trầm mặc một hồi, Tiểu Đào hỏi: "Thi thể năm đó đã bị biến dạng hoàn toàn, làm sao bà có thể biết là một người chạy thoát, hơn nữa lại là người của mình?"

"Đương nhiên ta làm sao biết được, cho dù là ai bên cạnh cũng sẽ chẳng biết, nhưng đừng quên năm đó có Tống Triệu Lâm, ông ta đã khám nghiệm toàn bộ thi thể một lần, phát hiện trong đó có một người tuổi xương khá lớn, và không có đặc điểm của người nhà họ Tống." Tống Hạc Đình giải thích.

"Đặc điểm của người nhà họ Tống?"

Bà giơ ngón tay cái lên: "Võ Tống chúng ta luyện võ từ nhỏ, khớp xương thường lớn hơn người bình thường, chất xương cũng đặc hơn, hơn nữa gần như ai cũng từng bị thương."

"Thì ra là như vậy!" Tiểu Đào gật đầu.

"Vậy lúc đó đã xảy ra chuyện gì?" Tôi hỏi.

Tống Hạc Đình thở dài thườn thượt: "Ngoại trừ chính Hoàng Tuyền hiện giờ, thì chẳng ai biết. Theo ta đoán trước đó hắn đã cùng tiếp xúc qua với Hoàng Tuyền thật, bị thuyết phục, tiết lộ kế hoạch hành động. Nhưng sau đó lại thuận nước đẩy thuyền, giết luôn Hoàng Tuyền, cướp lấy vị trí của hắn."

"Giang Bắc Tàn Đao không nghi ngờ gì sao?" Tôi vẫn có chút khó tin.

"Thực tế thì trước giờ Hoàng Tuyền luôn đeo một cái mặt nạ

bằng vàng, đến người bên cạnh hắn cũng chẳng biết bộ mặt thật. Hơn nữa thất đại thiên vương là thần long kiến thủ bất kiến vỹ, đại đa số thành viên trong tổ chức đều không biết tướng mạo của chúng, bởi vậy nên chúng cần có tín vật chứng minh thân phận." Tống Hạc Đình trả lời.

"Là bảy tấm card?"

"Không sai!" Tống Hạc Đình lại hớp một ngụm trà: "Bây giờ nhìn lại, đảm nhiệm vai trò Hoàng Tuyền hiện nay là một trong ba người Tống Viễn Kiều, Tống Viễn Khê và Tống Triệu Hưu."

Băng Tâm giơ tay lên nói: "Liệu có thể dùng ADN của người thân để phán đoán xem là ai không?"

Cô cô lắc đầu: "Ngoại trừ hai vợ chồng Tống Lạc Ngữ, ba người còn lại đều không có đời sau."

"Nhưng họ có cha mẹ!" Tôi nói.

Cô cô nhướn mày suy nghĩ một lát, rồi nói: "Khoét xương nghiệm thi? Không được, cho dù ta có cho phép thì ba đại trưởng lão cũng không đồng ý, chuyện này là không thể. Thực ra, bắt đầu từ 20 năm trước ta đã điều tra thân phận thật của Hoàng Tuyền, từng hợp tác với một người trong tổ chức. Tống Dương, con đoán thử xem đó là ai?"

Tôi không cần suy nghĩ, đáp: "Đao Thần?"

"Phải! Đến nước này ta cũng không giấu con nữa. Đao Thần chính là một người của Võ Tống, lúc trẻ đã trà trộn vào tổ chức để điều tra, bị trưởng lão xóa tên khỏi gia phả. Ta mở một con đường, bảo ông ta điều tra thân phận thật của Hoàng Tuyền thì Võ Tống sẽ tiếp nạp lại, hơn nữa lúc cần sẽ chi viện cho lão. Chỉ tiếc người này làm việc quá theo tùy tính, bị bại lộ thân phận sớm."

Nghe xong tôi vẫn chưa hết bàng hoàng, năm đó ông nội đã

thành công trong việc tiêu diệt Hoàng Tuyền, nhưng lại xuất hiện ngay một Hoàng Tuyền mới!

Người này rõ ràng toàn thân chảy dòng máu của Tống gia, nhưng lại ra tay với chúng tôi chẳng chút lưu tình, còn đang ra sức hủy diệt chứng cứ có liên quan đến thân phận của mình.

Tôi cắn răng nói: "Chẳng cần biết lão là ai, bây giờ lão chỉ có một cái tên - Hoàng Tuyền. Lão là kẻ địch của chúng ta, tổ đặc án nhất định không lưu tình!"

"Nói rất hay!" Tống Hạc Đình vỗ bàn: "Từ ngày hắn làm phản thì đã không ai coi hắn là người của Tống gia nữa. Nếu như một ngày nào đó gặp lại, ta sẽ tự tay dọn dẹp môn hộ, nhưng..." Cô cô đảo mắt một vòng quanh chúng tôi: "20 năm nay ta luôn canh cánh suy nghĩ, tại sao một người ta tin cậy nhất trong tộc lại làm phản? Từng người trong Võ Tống, từ nhỏ sống tách biệt trong núi sâu, tiếp nhận sự huấn luyện nghiêm khắc, tâm tính đơn thuần, không hề chịu qua cám dỗ của thế tục. Mà Hoàng Tuyền lại là một thiên vương giàu nhất trong tổ chức, câu trả lời chỉ có một, đó là kim tiền! Một ngày nào đó bọn con ép hắn đến tuyệt cảnh, nhất định hắn cũng sẽ dùng lợi ích to lớn mà cám dỗ."

Tiểu Đào nói: "Tống cô cô, bà có thể yên tâm, chúng tôi sẽ không dao động dễ dàng như vậy."

Tống Hạc Đình gật đầu mỉm cười: "Ta tin tưởng vào mấy đứa! Tới đây ta sẽ ở lại Nam Giang, có việc gì thì tìm ta bất cứ lúc nào." Dứt lời bà đứng dậy rời đi, Tống Khiết kéo cánh tay mẹ, nói: "Mẹ, con muốn cùng Tống Dương ca ca phá án."

Tống Khiết quay lại nhìn tôi và Tinh Thần một chút, ai cũng biết con bé có dụng ý khác, Tống Hạc Đình cười vỗ đầu: "Tự con phải cẩn thận hơn."

Được mẹ đồng ý, Tống Khiết hớn hở vui mừng: "Mẹ, để con

đưa mẹ về khách sạn!"

Sau khi hai người đi khỏi, Tiểu Đào cau mày nói: "Bà ta là lãnh đạo của chúng ta ư? Tùy tiện nhét người vào tổ đặc án, việc này phải hỏi qua tôi trước chứ?"

Tôi cười khổ: "Tính cách của cô cô đã thành thói quen rồi."

Băng Tâm cũng cười: "Chờ hai người kết hôn, tỷ cũng phải gọi bà là cô cô." Tiểu Đào khó chịu ra mặt.

Trời không còn sớm, tôi đề nghị tất cả mọi người về nghỉ ngơi, chuyện xảy ra tối nay khiến ai cũng hoang mang, chỉ e là ngủ chẳng yên giấc.

Tiểu Đào về nhà Băng Tâm, Tống Tinh Thần muốn hộ tống tôi về nhà, tôi nói: "Ngươi không cần đưa ta về, ta mà còn sợ đi buổi đêm sao? Cứ ở đây chờ Tống Khiết đi."

"Nhưng..." Tinh Thần đắn đo.

Tôi cười: "Có cô cô ở gần đây, còn lo ta không an toàn? Tôi nay ta sẽ ở yên trong cửa hàng đọc tài liệu."

Rốt cuộc hắn cũng gật đầu: "Tiểu thiếu gia, có gì thì gọi ta!"

Chương 788: Liên minh sát thủ

Tôi đứng dậy xoa xoa bả vai thì mới phát hiện trời đã sáng trưng, hóa ra mình bất tri bất giác đã đọc tài liệu nguyên một đêm, trên bàn toàn là nước bạc hà dùng để tỉnh táo. Tối qua tôi một mực đọc tài liệu trong usb mà Tôn Lão Hổ đưa, cắt tỉa một lần nữa những vụ mà Hoàng Tuyền gây ra. Quả nhiên, lấy năm 98 làm mốc, phong cách phạm tội của lão đã xảy ra biến hóa lớn, điều này đã chứng minh lời nói của Tống Hạc Đình.

Thức trắng một đêm tôi đã quá mệt, nhắn tin cho Tiểu Đào: "Anh ngủ một lát, có gì thì gọi."

Tiểu Đào rep: "Cả đêm không ngủ à? Chiều anh hãy tới, mơ đẹp!"

Tôi ngả người xuống giường đánh một giấc, buổi chiều tỉnh lại tinh thần đã được khôi phục, dù sao tuổi còn trẻ, vẫn chống đỡ nhanh hơn. Mở điện thoại ra xem, có không ít tin nhắn và mấy cuộc gọi nhỡ của Tiểu Đào, tôi lập tức mặc quần áo, đánh răng rửa mặt rồi xuống lầu. Lúc đi qua cửa hàng, thấy Đại Lý đã mở cửa, khách khứa cũng khá đông, tôi hỏi: "Chăm chỉ nhỉ, nay mới mùng 3 tết mà."

Đại Lý nói: "Một năm mới bắt đầu bằng mùa xuân mà! Ngươi sắp kết hôn rồi, ta không kiếm nhiều tiền một chút, đến lúc đó lấy gì mà tổ chức."

Tôi cười ha ha: "Ta đâu có nói sẽ xin tiền ngươi."

"Không phải chứ." Đại Lý ôm ngực.

"Thôi, chờ làm xong việc ra quay về giúp ngươi trông tiệm."

Tôi khoát tay.

"Được rồi, cứ đi đi, trong tiệm đã có ta." Hắn nói.

Tới thị cục, nhân viên cảnh sát đã đi làm lại, nơi đây khôi phục vẻ náo nhiệt thường ngày. Không ít người thấy tôi liền chảo hỏi: "Tống cố vấn, chúc mừng năm mới!"

Tôi gật đầu đáp lại: "Chúc mừng năm mới!"

Đến phòng làm việc của Tiểu Đào, hỏi có tiến triển gì không, nàng nói: "Có ba việc. Em đã cho người đi trục vớt cái hồ trong công viên, tìm được một ít vật phẩm, tuy nhiên khả năng không phải của nạn nhân."

"Có phát hiện card của Huyết Anh Vũ không?" Tôi hỏi.

"Đúng, đây mới là mấu chốt, không tìm được!"

"Việc thứ hai là gì?" Tôi hỏi tiếp.

Em đã lục soát nhà kho hôm qua, không tìm được gì, tuy nhiên dưới đất có một cái hố bị đào, vật bên trong đã bị lấy đi, em nghi là có liên quan tới vụ án 20 năm trước."

Tôi suy tư: "Sợ rằng nó đã bị tiêu hủy rồi. Giờ chỉ có bắt được Huyết Anh Vũ mới biết nó là gì."

"Việc thứ ba là, Lão Yêu đã điều tra được trước khi chết, Phan Đức từng có một khoản chi lớn, phải đến 16 triệu tệ." Tiểu Đào nói.

"16 triệu?"

Con số này làm tôi liên tưởng đến Thuần cẩu sư, tổ chức thay người khác tẩy trắng, giá công khai 4 triệu một người. Tôi nói: "Sau khi Phan Đức nhận được điện thoại của Lý Lăng Hàn thì gọi điện cầu cứu tổ chức?"

"Xét từ các mốc thời gian thì có vẻ là như vậy."

"Nhưng tại sao lại là 16 triệu? Lúc Lý Lăng Hàn gọi điện, chỉ còn lại mình ông ta sống sót..."

"Liệu có phải Giang Bắc Tàn Đao thừa dịp cháy nhà hôi của, đòi nhiều hơn?" Tôi tạm buông nghi vấn này xuống, sắp xếp lại trong đầu một lần, việc Phan Đức gặp nạn và Huyết Anh Vũ xuất hiện hình như là cùng lúc, tôi nói: "Huyết Anh Vũ được tổ chức phái tới để bảo vệ người, có điều xem ra cô ta không chấp hành nhiệm vụ, mà chủ yếu hành động để hủy diệt chứng cứ 20 năm trước. Nhất định là Hoàng Tuyền phát hiện ra vụ này nổi lên mặt nước, mới bảo cô ta làm vậy."

"Có một điểm lạ, Huyết Anh Vũ tuyệt đối sẽ không bảo vệ thứ đàn ông cặn bã này, tại sao tổ chức lại phái cô ta tới?" Tiểu Đào hỏi.

Tôi nhún vai: "Ai mà biết."

Tiểu Đào hỏi tôi ăn cơm chưa, tôi nói chưa, nàng liền gọi một phần cơm sườn, ăn được một nửa thì Lý Báo và các học viên hùng hục xông tới, thấy chúng tôi trong phòng liền lùi ra cửa, đánh tiếng.

Tiểu Đào phất tay: "Vào đi, điều tra được rồi?"

"Điều tra được rồi!" Lý Báo hớn hở nói, đặt phong bì trong tay lên bàn: "Tin tức về vợ của bốn nạn nhân, toàn bộ ở trong này."

Tôi và Tiểu Đào mở ra xem, quả nhiên là học viên chưa tốt nghiệp, mặc dù điều tra được rất nhiều thứ, nhưng lại không bắt được trọng điểm.

Vợ Dương Xâm tên Trần A Kiều, năm nay 32 tuổi, trước đây làm việc trong hộp đêm, quan hệ xã hội tương đối phức tạp.

Vợ Đinh Hạo là Trương Dung, năm nay 29 tuổi, người nông thôn, có thời gian từng làm phục vụ trong quán ăn của ông ta, sau đó thì lén qua lại với ông chủ, trở thành tiểu tam.

Vợ Lý Lăng Hàn tên Vương Tĩnh Nhã, năm nay 30 tuổi, trước đây là một sinh viên được Lý Lăng Hàn nuôi ăn học.

Vợ Phan Đức là Hứa Bình, năm nay 35 tuổi, trước kia làm nghề tự do, quen Phan Đức ở quán bar.

Tiểu Đào cười: "Biết ngay mấy cậu không tra được trọng điểm mà, đã ăn cơm chưa?"

Mọi người lắc đầu, Tiểu Đào nói: "Để tôi gọi cho mấy cậu suất ăn, coi như là khao thưởng đã cực khổ điều tra."

Đám học viên có chút e dè, cho là Tiểu Đào muốn phê bình, theo tôi hiểu về Tiểu Đào thì chưa bao giờ nàng nói kháy kiểu đấy, đây đại khái là thật lòng, tôi nói: "Hoàng đội trưởng sẽ không mắng các cậu đâu, huống gì cô ấy cũng không phải huấn luyện viên trực tiếp."

Mọi người gọi đồ ăn, ngồi trong phòng bầu không khí im lặng đến mức lúng túng. Một tiếng sau, chợt ngoài hành lang có tiếng bước chân quen thuộc, đột nhiên tôi nhận thức được: "Em đã có dự phòng?"

Tiểu Đào cười: "Đương nhiên, tin tức quan trọng như vậy sao em yên tâm để một đám trẻ đi tìm hiểu, vừa hay cho bọn chúng một bài học."

Chỉ thấy Vương Nguyên Thạch đi vào, mặc áo khoác cảnh vệ, miệng ngậm thuốc lá, nói: "Tiểu Đào, thông tin cô bảo tôi điều tra đã có."

Đám học viên thấy huấn luyện viên tới thì vội vàng đứng dậy, Vương thúc nhìn lướt qua, chẳng để mắt tới, kéo ghế ngồi xuống.

Ông nói cho chúng tôi biết, vợ nạn nhân thứ nhất, Trần A Kiều, là con gái của vợ cũ Đinh Hạo, lúc đó mẹ cô ta chưa lập gia đình đã có con, sợ điều tiếng nên mang con gửi cha mẹ nuôi nấng. Chuyện này đến chồng bà ta cũng không được biết.

Mà vợ hiện tại của Đinh Hạo lại là em họ của vợ trước Lý Lăng Hàn, hồi còn đi học đã sống ở nhà chị họ mình một thời gian, quan hệ rất khăng khít.

Vợ hiện tại của Lý Lăng Hàn, là cháu gái vợ trước của Phan Đức.

Cuối cùng, vợ hiện tại của Phan Đức lúc trẻ từng kinh doanh trong tiệm của vợ Dương Xâm, được bà ta chiếu cố rất nhiều.

Vương Nguyên Thạch nói xong, cả đám trợn mắt há mồm, những nhân vật này quan hệ có chút chồng chéo, nhưng tổng thể là giống như tôi dự đoán. Bốn người vợ hiện tại của các nạn nhân có quan hệ mật thiết với bốn nạn nhân của 20 năm trước.

Ông nội đã từng nói, một vụ án nếu không thể xuất phát từ động cơ thì nên bắt đầu từ mối quan hệ.

Bốn vụ án vừa mới xảy ra, nếu tách riêng đơn độc thì chẳng thấy gì, nhưng đặt chung một chỗ sẽ so sánh với án mạng năm xưa, phát hiện ra mối quan hệ kín đáo này. Tới đây thì chân tướng rốt cuộc đã dần lộ rõ, năm xưa bốn cô gái bị giết hại, cảnh sát không phá được án, sau này hậu bối của họ trưởng thành, hy sinh nhan sắc để gậy ông đập lưng ông, quyến rũ bốn tên hung thủ đang nhởn nhơ ngoài vòng pháp luật, biến thành một liên minh sát thủ, thay tiền bối của mình báo thù!

Chương 789: Nghi phạm mất tích

Sau khi nghe tôi kết luận, Tiểu Đào vẫn chưa hết kinh ngạc, cứ lẩm bẩm câu thì ra là như vậy. Sau đó nàng nói: "Vậy Huyết Anh Vũ đóng vai trò gì trong vụ án?"

Tôi nói: "Cô ta chỉ tới để hủy diệt chứng cứ năm xưa, anh không biết vì sao cô ta lại cuốn vào vụ giết người này, nhưng xét từ hành động của cô ta thì có vẻ đang cố gánh tội cho bốn nghi phạm."

"Huyết Anh Vũ cao thượng như vậy?" Tiểu Đào đầy vẻ khó tin.

"Không, đương nhiên cô ta không cao thượng, hai tay cô ta cũng dính đầy máu tươi, nhưng trong đầu lại có tính nguyên tắc cực cao, chỉ giết đàn ông, không giết phụ nữ và trẻ em. Còn nhớ lúc ta tìm được Từ Vị Sinh chứ, bởi vì con trai ông ta có mặt ở đó nên Huyết Anh Vũ mới tha ông ta một mạng."

"Đúng thật!" Tiểu Đào vỗ đùi: "Vậy giờ chúng ta hành động, khống chế 4 nghi phạm lại, với đặc thù của bản án, cứ tạm giữ người trước rồi nghĩ cách tìm chứng cứ định tội."

Tôi nói: "Chứng cứ ắt có, vụ án giống với vụ liên minh giết vợ năm xưa, mấy cô gái này giả vờ như không quen biết nhưng nhất định đã có liên lạc trước khi hành động. Mà chỉ cần liên lạc thì sẽ để lại dấu vết."

Vì để đề phòng nghi phạm bỏ trốn, phải hành động cùng lúc, đồng thời bắt giữ cho nên tôi, Tiểu Đào, Băng Tâm và Vương thúc chia nhau dẫn theo vài học viên đi tìm bốn cô gái kia.

Tôi và Lý Báo, Tống Tinh Thần, Tống Khiết ngồi một xe đến tìn vợ của Đinh Hạo, Trương Dung. Sở dĩ dẫn Lý Báo đi vì chúng tôi không biết lái xe.

Trương Dung hiện đang ở nhà ngoại cùng con trai, chúng tôi tìm đến nhà mẹ cô ta, gõ cửa mấy tiếng không ai trả lời. Tống Khiết nhao nhao lên: "Anh họ tránh ra, nhìn em một cước đá tung cửa đây."

Tôi chép miệng lắc đầu: "Em bớt bớt lại đi, cảnh sát phá án đâu có dã man như vậy."

Tống Khiết cười cười: "Bốn người chúng ta, ai là cảnh sát?"

Nói cũng đúng, tôi là cố vấn, Lý Báo cũng chỉ đang là học viên, nhưng dĩ nhiên là không thể để con bé đạp cửa. Tôi lấy dụng cụ ra mở khóa, vừa cắm vào ổ thì thấy ổ khóa khẽ hoạt động, dùng sức đẩy một cái thỉ ổ khóa rơi tọt vào bên trong.

Tống Khiết cười hì hì: "Anh họ, anh luyện Nhất Chỉ Thiền bao giờ thế, dùng 1 ngón tay mà đẩy bay cả ổ khóa."

Tôi ra hiệu chớ lên tiếng, ổ khóa này là có người cố ý phá hỏng, sau đó lại lắp lại như cũ, không nhìn kỹ thì không dễ phát hiện. Tôi nhẹ nhàng đẩy cửa ra, trong phòng im ắng khiến người ta cảm thấy bất an, tôi để ý sàn nhà rất sạch, giá để giày cũng bày biện ngăn nắp, hoàn toàn không có dấu hiệu bị đột nhập.

Tới phòng khách, trông thấy hai ông bà già ngồi ở bàn, trên bàn bày thức ăn, cả hai không hề động đậy, nhìn rất quỷ dị. Tống Khiết nép chặt sau lưng Tinh Thần, tôi dùng tay đụng thử vào một người một cái, đối phương liền ngã ra bàn, Lý Báo sợ hãi hét lên, tôi giờ mới chú ý trên cổ hai người có vệt dây rất nhỏ.

Đẩy mí mắt nạn nhân ra, nói: "Đồng tử đã vẩn đục, thời gian chết hẳn là khoảng 6 tiếng. Giết người xong lại bày biện thành

như vậy, hung thủ là một người có kinh nghiệm lão luyện."

"Tiểu thiếu gia, nhìn chỗ này!" Tinh Thần chỉ mu bàn tay người chết.

Tôi nhìn theo hướng hắn chỉ thì thấy mu bàn tay nạn nhân đều dùng mực đỏ vẽ một chữ Vạn trong phật giáo, đại khái đây là phong cách cá nhân của hung thủ.

Bảo mọi người tìm nhanh trong nhà, Lý Báo ở một phòng khác kêu lên: "Tống cố vấn, ở đây có một người còn sống!"

Chúng tôi chạy sang nhìn thì thấy một đứa bé ngã trong phòng ngủ, hôn mê bất tỉnh, Lý Báo ôm nó lên, dùng tay sờ cổ rồi nói: "Hôn mê rồi." Nói xong thì định bấm huyệt nhân trung.

Tôi vội nói: "Đừng!"

Bấm huyệt Nhân Trung thực ra không phải là một phương pháp khoa học, Ngỗ Tác cũng chưa bao giờ dùng. Dưới lớp da mặt con người có chứa nhiều mạch máu nối thẳng với não, bấm vào chỗ đó sẽ khiến đại não thiếu máu cấp tính mà tỉnh lại, việc này chỉ thích hợp với hôn mê nông.

Thằng bé này mới khoảng 10 tuổi, mức độ hôn mê lại khá sâu, dùng cách này sẽ hại nó. Tôi bảo Lý Báo đi mở cửa sổ, sau đó bảo Tống Khiết lấy một chai Nhị Oa Đầu, dùng ngón tay nhúng ít rượu, xoa bóp hai huyệt đạo sau gáy thằng bé. Một lát sau nó từ từ tỉnh lại, mở một mắt ra đột nhiên nhào lên dữ dội: "Không được bắt mẹ tôi đi! Không được bắt mẹ tôi đi!"

Xem ra thằng bé đã bị hoảng sợ, tôi trấn an: "Đùng sợ đừng sợ, bọn chú là cảnh sát, nói chú nghe, ai bắt mẹ con đi?"

Thằng bé ôm lấy tôi khóc toáng lên: "Người xấu!"

Tôi tiếp tục hỏi nhưng nó chỉ khóc mà không nói, tôi hỏi thằng

bé có khó chịu chỗ nào không, nó chỉ vào ngực mình. Tôi vén áo lên nhìn, trước ngực nó bị sưng tấy một mảng lớn, có người đã đạp một cước vào vị trí tim khiến thằng bé ngất xỉu.

"Ra tay với trẻ em, thật không bằng cầm thú!" Tống Khiết tức giận nói.

Lúc này điện thoại reo, tôi bảo Lý Báo ở lại chăm sóc thằng bé, mình ra phòng khách nghe điện. Là Tiểu Đào họi tới, nàng hỏi: "Bên anh có bắt được nghi phạm không?"

"Không!"

"Đáng chết, liệu có phải là tiết lộ phong thanh, bốn nghi phạm đồng thời bỏ trốn?"

"Tình hình khả năng phức tạp hơn chúng ta nghĩ, về trước đi!"

Bảo Lý Báo đưa thằng bé về cục trước, tôi ở lại kiểm tra căn nhà, trong phòng có vài đồ gia dụng bị hư hại, có vẻ là đã có vật lộn, nhưng hung thủ đã sắp xếp lại vô cùng tỉ mỉ.

Hai cái xác cũng không để lại quá nhiều manh mối, hung thủ ra tay dứt khoát, hai nạn nhân bị giết trong tình thế không hề phòng bị.

Ra tới cửa, đột nhiên ngửi thấy mùi gì đó, tôi hỏi Tinh Thần có ngửi thấy không, hắn gật đầu: "Mùi thuốc lá!"

"Không giống mùi thuốc lá thông thường lắm, có vẻ được trộn thêm thảo dược."

Tôi ngửi đi ngửi lại, đáng tiếc thời gian đã quá lâu, mùi đã biến mất không xa ngoài cửa, cho dù có sử dụng Thiên Cẩu Truy Tung chỉ e cũng chẳng tìm được.

Lúc này thì Tiểu Đào lại gọi điện tới: "Tống Dương, sao anh

còn chưa về, Lão Yêu có phát hiện mới!"

"Cái gì?" Tôi hỏi.

"Mấy cảnh sát được em phái đến khu đường Tam Tuyền đã tìm được điện thoại của Lý Lăng Hàn. Lão Yêu phát hiện trong điện thoại có một tin tức âm thanh, được ông ta gửi đi trước khi chết không lâu." Tiểu Đào đáp.

"Gửi luôn cho anh!" Tôi nói.

Lát sau, Lão Yêu gửi tin nhắn âm thanh tới, tôi mở ra, đó là một giọng nói nghiến răng nghiến lợi: "Tôi cầu xin các người trợ giúp! Có kẻ đang trả thù việc năm xưa, ba người anh em của tôi đã chết, chỉ sợ tôi cũng chẳng sống được lâu. Trong tài khoản tôi còn lại 16 triệu, là tất cả số tiền gửi ngân hàng tôi có, mật mã là 2167543, các người lấy hết đi! Tôi không có yêu cầu gì khác, giết chết bốn con tiện nhân này, khiến chúng chết càng thống khổ càng tốt. Tôi biết các người đặt uy tín lên hàng đầu, tôi tin vào các người, xin đừng phụ lòng tôi."

Đến đây thì tôi mới hay, 16 triệu kia không phải dùng để bảo vệ tính mạng, mà là trước khi chết Lý Lăng Hàn đã nhờ Giang Bắc Tàn Đao ra tay báo thù cho mình! Vụ án đùng một cái trở nên khó giải quyết.

Chương 790: Nộ Mục Kim Cương

Tôi đang suy từ thì dột nhiên trong phòng có tiếng nén đồ vật, tiếp đó là tiếng phụ nữ kêu: "Khốn kiếp!"

Ba người chúng tôi vội lao vào theo hướng âm thanh, cũng là căn phòng có hai người chết. Chỉ thấy một bóng dáng dịu dàng đứng đó, chén đĩa trên bàn đã bị ném vỡ toang, cô ta siết chặt nắm đấm, máu nhỏ ra từ đó từng giọt từng giọt.

Trong lòng tôi thoáng hoang mang, Huyết Anh Vũ mặc bộ đồ đen toàn thân từ từ quay mặt sang, sự giẫn dữ trong đôi mắt vẫn còn chưa tan biến. Tống Tinh Thần căng thẳng, rút thanh hắc đao ra, Tống Khiết thì lần đầu tiên gặp mặt, khẽ xuýt xoa một tiếng: "Oa, thật là xinh đẹp!"

"Tôi không phải đến để gây chuyện." Huyết Anh Vũ nhàn nhạt nói. Từ thái độ phẫn nộ của cô ta, chắc là cũng vừa mới biết nghi phạm đã bị bắt, tôi nói: "Việc cô xuất hiện ở Nam Giang, là Hoàng Tuyền sai đến để hủy chứng cứ vụ án 20 năm trước. Sau đó thì xảy ra vụ án này, cô liền thuận tay tẩy tội cho bốn nghi phạm, nhưng lại không ngờ được rằng, Giang Bắc Tàn Đao vẫn nhúng tay, đúng không?"

Huyết Anh Vũ đáp: "Suy đoán của anh cơ bản là đúng, thực ra tôi tới Nam Giang ban đầu không phải vì mục đích này, sau đó thì mới nhận được lệnh của lão già kia, sai tôi hủy chứng cứ, tiện tay giết bốn cô gái này."

"Cái gì?" Tôi giật mình.

"Tôi biết anh sẽ khó tin, nhiệm vụ kiểu này sao có thể sai tôi đi, nguyên tắc của tôi là không giết phụ nữ và trẻ em. Nhưng từ sau vụ V.I.P ở Macao, lão già cứ luôn nghi ngờ độ trung thành của tôi, cho nên phái tôi tới chấp hành nhiệm vụ này để kiểm tra..."

Huyết Anh Vũ quay sang nhìn tôi, cô ta rõ ràng là tay không tấc sắt, nhưng Tống Tinh Thần và Tống Khiết vẫn vô thức lùi về phía sau một bước.

Cô ta tiếp: "Khi tôi biết chân tướng vụ án này, liền quyết định giúp mấy cô gái một tay, nếu không có gì bất ngờ thì tôi đã có thể cứu họ một mạng. Nhưng xem ra lão già vẫn không tin tưởng tôi, liền phái Nộ Mục Kim Cương tới giải quyết."

"Nộ Mục Kim Cương?" Tôi thắc mắc.

Huyết Anh Vũ chỉ chữ vạn trên mu bàn tay nạn nhân, giải thích: "Đây là trợ thủ đắc lực của lão già, chấp hành nhiệm vụ chưa từng thất bại. Hắn tự xưng là Tây Thiên Nộ Kim Cương, nhưng những việc hắn làm lại chẳng có chút từ bi nào. Đối với hắn thì giết người chính là siêu độ.'

Tôi giơ tay ra hiệu cho Tinh Thần thu đao lại, hỏi: "Chẳng phải cô nói sẽ rút khỏi tổ chức sao?"

Huyết Anh Vũ bật cười một tiếng: "Anh cho rằng rửa tay gác kiếm dễ dàng như vậy sao? Nhìn vị tiền bối Đao Thần của anh đấy, từ lúc rút khỏi tổ chức, bị đuổi giết không thôi. Tôi không muốn bị giống ông ta, tuy nhiên tôi có thể đảm bảo với anh, thời gian tới tôi sẽ không thay tổ chức làm bất kỳ điều gì thương thiên hại lý nữa."

"Chuyện đó thì có đáng kể gì?" Tôi cười lạnh.

"Tôi không muốn tranh cãi với anh, Tống Dương, ở đây không có cảnh sát, chúng ta làm một giao kèo đi." Huyết Anh Vũ nói.

"Nói nghe thử!"

Huyết Anh Vũ khẽ mỉm cười: "Anh hy vọng trông thấy bốn nghi phạm còn sống hay là xác của họ?"

"Sống sót? Ý cô là nhởn nhơ ngoài vòng pháp luật?" Tôi nhướn mày một cái.

"Đương nhiên!" Hai mắt Huyết Anh Vũ chợt bùng lửa giận: "Lần này cho dù có phải đối địch với tổ chức, tôi cũng phải bảo vệ mấy cô ấy. Đứng trên lập trường pháp luật chán chết của các anh mà nói, mấy cô gái này là tội phạn giết người. Nhưng 20 năm trước, cảnh sát có giải oan được cho 4 cô gái bị chết không? Cảnh sát chẳng làm gì cả, trơ mắt nhìn 4 gã đàn ông thối tha thoát tội, cho chúng được tiêu diêu tự tại tới hôm nay! Bây giờ bốn cô gái này đứng ra đòi lại công đạo, cảnh sát lại muốn bắt họ, thật đúng là buồn cười. Haiz, đây là lý do vì sao tôi đây chưa từng tin vào luật pháp, luật pháp chỉ có thể dựa vào cái danh công bằng mà hiếp đáp kẻ yếu."

Tôi không thể gật đầu trước cái đạo lý vớ vẩn của cô ta, nói: "Năm xưa nếu không phải Giang Bắc Tàn Đao bọn cô nhúng tay, thì 4 gã đàn ông kia có nhơn nhơn được ngoài vòng pháp luật? Đôi khi luật pháp quả thật rất cứng nhắc, nhưng bản thân nó là công bằng, công bằng hơn cái công bằng trong suy nghĩ của cô! Không có bất kỳ ai có thể áp đảo được luật pháp cả."

"Ha ha, vị tiền bối kia của anh luôn giẫm đạp lên luật pháp, sao anh không bắt ông ta đi?"

Đao Thần đúng là điểm yếu của tôi, nhất thời tôi cứng miệng không nói được gì. Sau một hồi trầm mặc, Huyết Anh Vũ lại hỏi: "Anh hi vọng tìm được thi thể hay là mấy cô gái đó sống sót?"

Tôi do dự, không quyết định chắc chắn được, bốn cô gái này nhẫn nhịn suốt 20 năm để báo thù, nếu cứ để mặc Nộ Mục Kim

Cương giết họ, sau đó bắt Nộ Mục Kim Cương thì là cách làm phù hợp nhất với luật pháp.

Thế nhưng hiện tại rõ ràng là có cơ hội để cứu họ, nếu để mặc họ bị giết thì liệu có ổn?

Tôi đã từng tiếp xúc với rất nhiều tội phạm giết người, vài người trong số đó tội chồng tội, chết cũng chưa trả hết, nhưng cũng có vài người, khi bắt họ trong lòng tôi lại cảm thấy xót xa, rốt cuộc phải chọn thế nào, phải chọn thế nào đây!

Tinh Thần đột nhiên nói: "Tống Khiết, tất cả những chuyện xảy ra ở đây, muội không nghe thấy, cũng không nhìn thấy, nhớ chưa?"

Tống Khiết im lặng gật đầu, Tinh Thần nhìn về phía tôi: "Tiểu thiếu gia, bất kể ngươi chọn thế nào, ta để sẽ giữ bí mật!"

Huyết Anh Vũ cười cười: "Vệ sĩ của anh hiểu chuyện đấy."

Tôi hỏi: "Cô định giúp chúng tôi bằng cách nào?"

"Tôi sẽ dùng thời gian ngắn nhất tìm ra Nộ Mục Kim Cương để cứu họ, dẫn họ rời khỏi Nam Giang. Đến lúc đó cảnh sát sẽ ngăn cản, tôi cần các anh giúp..." Huyết Anh Vũ nói.

"Sau đó thì sao?"

Huyết Anh Vũ tỏ ra buồn bã: "Sau đó? Sợ rằng lão già sẽ không bao giờ tin tưởng tôi nữa. Lão sẽ dốc toàn lực truy sát tôi, nhưng tôi sẽ bảo vệ 4 cô gái đó, thay tôi cầu nguyện đi, Tống Dương!"

"Tại sao cô nhất định phải bảo vệ bọn họ?" Tôi cảm thấy điều này không phù hợp với tính cách của Huyết Anh Vũ.

"Bởi vì họ rất bất lực! Bất kể ném bọn họ cho bên nào, kết cục của họ cũng chỉ có chết!"

Lúc Huyết Anh Vũ nói ra câu này, tôi phảng phất trông thấy

bóng dáng của Sở Yên, quả nhiên hai người là mẹ con, chỉ cần cho rằng việc mình làm là đúng đắn thì sẽ liều mạng mà kiên trì tới cùng.

Im lặng một lát, tôi thở dài: "Mấy cô gái này không nên chết như vậy, thôi để họ sống đi."

Huyết Anh Vũ mỉm cười: "Tôi biết anh sẽ lựa chọn như vậy mà!" Sau đó ném cho tôi một thứ, tôi giơ tay bắt lấy, đó là một cái điện thoại di động, cô ta nói: "Tôi sẽ sớm liên lạc, các anh cứ chuẩn bị sẵn sàng đi."

Dứt lời, Huyết Anh Vũ sượt qua người tôi, bỏ đi, trong không khí lưu lại một mùi hương quyến rũ.

Tống Khiết xuýt xoa: "Oa, tỷ tỷ này đúng là nghiêng nước nghiêng thành, em đứng trước mặt mà còn không nói nên lời. Tống Dương biểu ca, rốt cuộc quan hệ của anh với cô ây ra sao?"

Tôi đáp: "Kẻ thù!"

"Oạch!"

Tôi ra ngoài cửa, ngắm nhìn bầu trời u ám, không thể tin được chính mình lại đi hợp tác với Huyết Anh Vũ, tự tay thả 4 tội phạm giết người đi. Nếu ông nội ở dưới suối vàng có biết, ông sẽ nói gì đây? Nhưng bất kỳ chọn lựa nào đều có cái giá của nó, đã chọn rồi thì tôi sẽ phải gánh hậu quả mà nó gây ra.

Chương 791: Ngẩng đầu không thẹn với trời, cúi đầu không thẹn với người

Trên đường về tôi cứ canh cánh vấn đề này trong đầu, liền hỏi Tinh Thần: "Ta làm vậy là đùng hay sai?"

Tống Tinh Thần trả lời: "Khái niệm đúng sai vốn là không tuyệt đối, tổ tiên Tống Từ trước khi qua đời có để lại di ngôn, việc làm người phải ngẩng đầu không thẹn với trời, cúi xuống không thẹn với người, trong lòng không thẹn với tâm là được, đừng suy nghĩ nhiều."

Lời nói của hắn làm tôi an tâm ít nhiều, nhưng vẫn còn đang đắn đo có nên nói cho Tiểu Đào biết hay không. Tôi không muốn lừa dối nàng, nhưng hiện giờ cũng không phải là lúc tranh cãi, phải tạm thời giấu kín, sau này nhất định sẽ thẳng thắn nhận lỗi, cho dù có phải kết thúc kiếp cố vấn hình sự.

Trở lại thị cục, Tiểu Đào đang lo lắng ngồi trong phòng làm việc, nói: "Đáng chết, đám hỗn đản kia lại nhũng tay vào."

Tôi nói: "Tên này ra tay vô cùng nhanh gọn, nhưng mang theo 4 cô gái thì không dễ ẩn náu, thiết nghĩ chưa đi xa được." Nói xong mở một tấm bản đồ Nam Giang, đánh dấu bốn địa chỉ mất tích của 4 nghi phạm: "Ở chỗ giao nhau của bốn địa điểm này tìm kiếm các phòng ngầm dưới đất, tòa nhà cũ bỏ hoang, nhà kho bỏ hoang nữa."

"Được, để em phái người đi điều tra!" Tiểu Đào gật đầu.

Chúng tôi lo lắng chờ đợi kết quả, đến chiều thì thị cục đang yên ắng bỗng náo nhiệt hẳn lên, hóa ra có mấy cảnh sát bắt một đám côn đồ về, chia từng nhóm nhỏ nhốt vào phòng tạm giam. Trong số đó có người của Huyết Lang bang, cũng có cả người của Hắc Báo bang.

Cảnh sát cho rằng hai băng đảng định thanh toán lẫn nhau, nhưng bất kể có thẩm vấn thế nào chúng đều toét miệng cười ha hả, chẳng chịu khai báo thật, những điều tra viên giận đến nổi trận lôi đình.

Tôi cảm giác có đại sự gì đó sắp xảy ra, vì vậy bèn lén gọi điện cho Quang trọc, vừa thấy tôi gọi, hắn nói: "Tống ca, đệ đang bận lắm, sẽ tới gặp ca sau!"

Tôi cương quyết: "Không được, ra ngoài một chút, tiệm cơm cũ."

Tôi đi tới tiệm cơm kia, lát sau thì Quang trọc đến, cợt nhả nói: "Tống ca, đã lâu không gặp, ăn gì chưa, đệ mời!"

Tôi nói: "Bớt diễn trò đi, hỏi ngươi đây, hai bang phái đối địch các ngươi mấy nay náo loạn khắp đường phố, xảy ra chuyện gì?"

Quang trọc ấp úng không chịu nói, tôi nghiêm mặt: "Che giấu trước mặt ta liệu có ý nghĩa?"

Rốt cuộc hắn cũng khai: "Được rồi, đệ cũng chẳng giấu đại ca, thật ra hai bang bọn đệ nhận được mệnh lệnh của lão đại, bảo bọn đệ đi tìm một người."

"Ai?"

"Nộ Mục Kim Cương!"

Tôi chợt ớn lạnh, Huyết Anh Vũ quả là có bản lãnh, hô một câu hai đại bang phái Nam Giang liền phái đại quân đi tìm người.

Tôi hỏi thêm vài câu, sau đó trước khi đi thì nói: "Đúng rồi, đợi lát nữa ta gửi cho ngươi một tin nhắn trắng, ngươi gọi lại cho ta luôn, nói cái gì cũng được."

Quang trọc đầu óc mơ hồ nói: "Vậy thôi?"

Đến chạng vạng tối, Huyết Anh Vũ gửi tin nhăn cho tôi, đó là một địa chỉ. Tôi lập tức gửi tin cho Quang trọc, hắn gọi lại nói: "Tống ca, hôm nay trời đẹp nhỉ."

Tôi thì đáp: "Thật sao thật sao? Ta biết rồi."

Tôi đương nhiên là đang diễn trò cho Tiểu Đào xem, nếu không nàng hỏi tôi thông tin nắm được từ đâu, tôi không biết phải giải thích thế nào. Cúp máy, tôi nói: "Mau tới tòa nhà bỏ hoang ở đường Li Giang, Nộ Mục Kim Cương ở đó!"

"Nộ Mục Kim Cương?" Tiểu Đào chẳng biết đó là ai.

Tôi sợ đến mồ hôi ướt sũng người, quả nhiên không phải là người giỏi nói dối, chẳng thể làm gì khác hơn là nói: "Trên đường đi sẽ giải thích cho em."

Lên xe, tôi nói với Tiểu Đào, tình báo này do Quang trọc cung cấp, tổ chức phái kẻ tên là Nộ Mục Kim Cương tới giải quyết vụ án, do Huyết Lang và Hắc Báo có thù riêng nên luôn truy tìm hắn.

Tiểu Đào lại chẳng hề nghi ngờ, vỗ vỗ vai tôi: "Giờ anh cũng có mấy tay chỉ điểm rồi đấy, không tồi!"

Sự tin tưởng của nàng khiến tôi vô cùng áy náy, mấy chiếc xe cảnh sát đã tới gần đường Li Giang, giống như thường lệ, chúng tôi xuống xe đi bộ để tránh đánh rắn động cỏ. Tiểu Đào dặn dò mọi người: "Lát nữa đặc nhiếm sẽ đến, nếu như gặp đám xã hội đen có vũ khí thì đừng cứng rắn, chú ý an toàn."

Tới bên dưới tòa nhà bỏ hoang kia, trông thấy một ụ nước cứu

hỏa bị bung, nước phun như suối, gạch ốp bên lề đường cũng bị bật tung, tôi nói: "Nơi đây hình như vừa có đụng xe."

Cảnh sát mở đường đá văng cánh cửa tòa nhà, đây là một tòa nhà hai tầng đang chờ tháo dỡ, chúng tôi đi cầu thang cũ kỹ để lên lầu hai, hình ảnh đập vào mắt khiến ai nấy cả kinh. Trong phòng treo vài ngọn đèn cao áp, tất cả hướng về một chỗ, nơi đó một phụ nữ ngồi trên ghế, thoạt nhìn thì cô ta giống như mặc một bộ quần áo đỏ, nhưng thực tế là chẳng hề có mảnh vải che thân. Cơ thể được bao phủ bởi một tấm lưới đánh cá, phần da thịt lộ ra bị dao cắt đứt, toàn thân đỏ ọc, nhiều chỗ thậm chí còn lộ ra xương trắng. Đây chính là hình phạt lăng trì thời phong kiến, dùng một tấm lưới đánh cá buộc chặt khiến da thịt căng phồng, sau đó từng dao cắt bỏ những chỗ thịt lồi ra.

Trên mu bàn tay cô gái có một chữ Vạn được vẽ bằng mực đỏ, khuôn mặt đã méo mó vì đau đớn, tuy nhiên vẫn có thể nhận ra cô gái này là Trương Dung, đã từng gặp qua.

Đi tới tách mí mắt nạn nhân, tôi nói: "Chết chưa quá 1 tiếng."

Trước mắt không có thời gian nghiệm thi cẩn thận, Tiểu Đào nói: "Mau lục soát!"

Mọi người chia nhau ra các phòng, trong một gian phòng khác, tôi phát hiện mấy sợi dây bị đốt cháy, cầm lên ngửi thì thấy có mùi mồ hôi, cửa sổ bên cạnh mở toang, bụi bặm ở khung cửa đã có vết chùi.

Nhìn xuống từ cửa sổ, chính là chỗ chúng tôi vừa đứng, hiện trường đụng xe. Tôi nói: "Xem ra ba cô gái còn lại đã trốn thoát, chờ đã..." Đứng từ vị trí này nhìn ra ngoài, vừa hay có thể thấy đối diện Trương Dung. Cũng có thể nói, trong lúc Nộ Mục Kim cương tàn nhẫn sát hại, Trương Dung trông thấy ba đồng bọn chạy trốn, nhưng cắn răng không tiết lộ.

Có lẽ cô ấy còn cố tình dùng tiếng hét để át đi bước chân đồng bọn, tinh thần hi sinh cao cả này thật khiến tôi xúc động.

Tôi nói: "Bọn họ ăn trộm một chiếc xe bỏ chạy, Nộ Mục Kim Cương chắc chắn đang đuổi giết, chúng ta phải tìm được họ trước hắn!"

Vừa quay đầu lại thì bắt gặp Tiểu Đào đang nghiến chặt hàm răng, mắt ngấn đầy lệ, căm phẫn nói: "Hành hạ phụ nữ như vậy, ta nhất định phải bắt được ngươi!"

Vừa xuống bên dưới thì chợt nghe bên trên có tiếng động, trực giác nói cho tôi biết là có gì đó xảy ra, nói với Tiểu Đào: "Bọn em xuống trước đi!"

Quay lại tầng 2, trông thấy Huyết Anh Vũ đứng cạnh thi thể, cô ta lặng lẽ đưa tay vuốt mắt Trương Dung, bi thương nói: "Người chị em gái đáng thương, ta sẽ báo thù cho cô!" Vừa quay đầu lại thì trông thấy tôi, đúng lúc đối mặt thì sau lưng có tiếng bước chân, Tiểu Đào quát chói tai: "Không được nhúc nhích!"

Chương 792: Thiên cẩu truy tung

Tiểu Đào chĩa súng vào Huyết Anh Vũ, tức giận la lên: "Con đàn bà không cần thể diện này, cuối cùng cũng để ta bắt được ngươi, lần này đừng hòng chạy trốn."

Huyết Anh Vũ chẳng hề sợ hãi, cười: "Nổ súng đi!"

"Ngươi nghĩ ta không dám sao? Giơ tay lên!"

Huyết Anh Vũ làm bộ giơ hai tay lên, đột nhiên bước dài một cái vọt tới sát người tôi, trong tay là mũi phi tiêu sắc bén, dí thẳng vào cổ tôi, uy hiếp: "Nổ súng thử xem!"

Dưới cầu thang vang lên một loạt tiếng bước chân, những cảnh sát nghe tiếng động đã vòng lại, trông thấy cảnh này ai nấy liền rối rít rút súng, không khí thoáng cái trở nên căng thẳng.

Đã đáp ứng hợp tác với Huyết Anh Vũ nên giờ phút quan trọng này phải diễn một chút, tôi nhỏ giọng nói: "Đẩy tôi đi."

Huyết Anh Vũ vòng một tay khác xuống lưng tôi, đẩy một cái, tôi thuận thế ngã nhào về phía đám Tiểu Đào, dùng cơ thể ngăn nòng súng. Nhân cơ hội này, Huyết Anh Vũ phá cửa sổ lao ra, khi mọi người đuổi theo thì cô ta đã biến mất trong màn đêm.

Tiểu Đào ân cần hỏi han: "Tống Dương, anh không sao chứ?"

"Không sao." Tôi đáp, thoáng cùng Tinh Thần nhìn nhau một cái, phải lừa dối Tiểu Đào khiến tôi rất khó chịu. Trong lòng thầm hứa, kết thúc vụ án này nhất định phải nhận lỗi tất cả với nàng.

Chúng tôi đi xuống lầu, điều tra xung quanh, dưới đất có mấy dấu phanh, dưới trụ cứu hỏa có vết sơn xe bám lại, còn có mảnh vụn đèn xe. Với những thứ này có thể suy đoán, ba cô gái lái một chiếc xe màu đen, đèn sau bị vỡ.

Ngoài ra, còn có mất vết máu không dễ phát hiện, dấu bánh xe việt dã, dưới vũng nước bên cạnh tìm được một đầu mẩu thuốc lá màu đen, có mùi thảo dược. Tôi nói: "Đây là xe của Nộ Mục Kim Cương, một chiếc xe việt dã. Trụ cứu hỏa là bị ba cô gái kia tông bật, sau đó chiếc xe việt dã đuổi theo, dưới bánh xe dính nước. Từ độ khô của vết nước dưới bánh xe, hai bên lên đường cách nhau chừng 15p."

Tiểu Đào lập tức gọi điện cho bộ phận giao thông, đồng thời giục những cảnh sát bên cạnh mau lên đường.

5p sau, bên giao thông báo cáo, 2 tiếng trước quả thật có hai chiếc xe với những đặc điểm như vậy, trải qua mấy con phố, lần cuối cùng xuất hiện là ở một ngã tư trên đường Tiên Trang.

Nắm được thông tin, chúng tôi hỏa tốc chạy tới nơi, đến ngã tư, Tiểu Đào chia đội ngũ thành ba tổ, đuổi theo ba hướng khác nhau.

Mấy chiếc xe lao vút trong bóng đêm, đột nhiên phanh gấp một tiếng, có vẻ đã đụng trúng thứ gì, cả xe lắc lư dữ dội. Tôi nhìn qua gương chiếu hậu, mấy chiếc xe phía sau thi nhau nổ lốp, đỗ ngổn ngang ở con đường này.

Vội xuống xe quan sát, dưới đất dải một hàng chông sắt, hiển nhiên có ai đó đã cố tình làm việc này.

Tiểu Đào nói: "Xem ra hung thủ cách chỗ này không xa, xuống xe đi bộ!"

Nàng thông báo cho hai tổ còn lại qua điện thoại, đi vòng qua

đoạn đất hoang về chỗ này. Tôi, Tiểu Đào, Tinh Thần, Tống Khiết và mấy cảnh sát đi về phía trước, ba người họ Tống chúng tôi có Động u chi đồng, liền bảo những người khác đừng bật đèn. Đi được một đoạn thì dưới đất xuất hiện vết phanh xe thật dài, Tống Khiết chỉ về một hướng: "Biểu ca, xem kìa."

Trong đồng cỏ, một chiếc xe con màu đen đậu lấp ló, động cơ vẫn còn bốc khói. Chúng tôi bước nhanh tới, phát hiện cửa kính xe vỡ nát, viền kính dính một ít máu, trong không khí có mùi tanh nhàn nhạt. Bãi cỏ bên cạnh có dấu hiệu đổ rạp, trên cỏ cũng dính máu, xem ra Nộ Mục Kim Cương đã vật lộn với ba cô gái ở chỗ này.

Quan sát bốn phía, quả nhiên cách đó không xa, một chiếc xe việt dã đậu gần kênh nước. Vết máu vẫn còn rất tươi, khả năng hung thủ đang ra tay ở gâng đây, tôi nói: "Thời gian cấp bách, phải dùng thiên cẩu truy tung."

Tống Tinh Thần nói: "Tiểu thiếu gia, hãy cẩn thận!"

"Không sao đâu, việc tìm người giao cho tôi, sau khi tìm được thì giao cho các người!"

Tôi lấy ra một hộp kim châm tẩm thuốc, đâm vào mấy huyệt đạo trên người mình, sau khi đả thông dây thần kinh khứu giác, mùi máu trong không khí lập tức trở nên vô cùng mạnh, mũi tôi bị kích thích, sinh ra cảm giác đau đớn.

Cố gắng nén tác dụng phụ của thiên cẩu truy tung xuống, tôi nói: "Bên này, đi theo tôi!"

Đi trước dẫn đường, lần theo mùi máu, ước chừng khoảng 20p thì phía trước xuất hiện một nhà máy bỏ hoang của thị trấn, toàn bộ máy móc đã bị mang đi hết, chỉ còn lại khung xưởng trống không. Mùi máu ở đây trở nên càng mãnh kiệt, tôi vội nhổ kim ra, Tiểu Đào ngoắc tay ra hiệu, những cảnh sát được huấn luyện kỹ

càng liền chia nhau ra 4 phía đánh bọc.

Tôi nói: "Mở bộ đàm lên, đừng bật đèn vội! Tinh Thần, Tống Khiết, mỗi người đi theo một tốp cảnh sát, làm con mắt cho bọn họ."

Cả tốp từ từ đi sâu vào trong nhà máy, đột nhiên bên trong vang lên tiếng khóc phụ nữ, Tiểu Đào và tôi lập tức chạy tới, chỉ thấy một cô gái bị trói hai tay nằm trên đất, quần bị lột ra, giữa hai chân máu chảy ròng ròng.

Tôi đi tới, trong bóng tôi chẳng biết là ai, cô gái kia sợ hãi giãy dụa khóc rống lên, tôi trấn an: "Đừng sợ, chúng tôi là cảnh sát!"

Lúc này tôi mới phát hiện, ở góc tường kia có hai cô gái khác đều bị trói hai tay, miệng nhét giẻ, nước mắt nước mũi giàn dụa, chính là Vương Tĩnh Nhã và Hứa Bình. Còn cô gái đang nằm đây là Trần A Kiều.

Tôi ngồi xổm xuống kiểm tra, tính mạng không bị đe dọa, chỉ là có người đã nhét một thứ vào bộ phận sinh dục của cô ấy, một thứ ác độc, một cái hoa lê nở bằng sắt.

Xem ra Nộ Mục Kim Cương đúng là đang thực hiện yêu cầu của thân chủ, làm cho bọn họ chết thê thảm, nhưng ngược lại nó đã tạo cơ hội cho chúng tôi cứu được họ.

Tôi cởi trói cho A Kiều, hỏi: "Người tra tấn các cô đâu rồi?"

Cô gái chỉ khóc mà không nói nên lời, lúc này bên ngoài vang lên tiếng súng và tiếng đánh nhau, tôi với Tiểu Đào thoáng nhìn nhau, nàng nói: "Anh ở lại trông coi." Dứt lời liền lao ra, tôi nghe thấy tiếng hô hét của Tinh Thần và Tống Khiết, cả hai đang đấu với một cao thủ vô cùng lợi hại. Mặc dù tôi rất yên tâm với võ công của Tinh Thần, nhưng ở một mình, chỉ biết lắng nghe tiếng đánh nhau bên ngoài vẫn không khỏi có chút lo lắng.

Đột nhiên một loạt tiếng giày cao gót gõ trên mặt sàn đi tới, tôi quay đầu trông thấy Huyết Anh Vũ. Cô ta chẳng chào hỏi, đi tới cạnh A Kiều, nói: "Đừng sợ, tôi đến cứu các cô!"

Nói đoạn, móc ra một cái bơm kim tiêm, tiêm toàn bộ số thuốc bên trong vào người A Kiều, chợt A Kiều như bị hưng phấn quá độ, miệng mím lại.

Tôi lo lắng nói: "Cô tiêm gì cho cô ấy vậy?"

"Morphine, nếu không với cái bộ dạng này, anh nghĩ có thoát nổi không?"

Tôi chợt giật mình, một lượng lớn Morphine như vậy đi vào cơ thể, tác dụng phụ là rất ghê gớm, có thể sẽ gây nghiện. Huyết Anh Vũ đưa cánh tay láng mịn lên che mặt tôi, nói: "Có vài thứ tuy rất độc, nhưng lại có thể cứu người...giờ đến lượt anh thực hiện lời hứa, giúp chúng tôi chạy đi!"

Chương 793: Thế nào là chính, thế nào là tà?

Im lặng chốc lát, tôi nói: "Đi theo tôi!"

Huyết Anh Vũ đỡ Trần A Kiều lên, hai người khác cũng theo sau. Chúng tôi đi ra bên ngoài, trông thấy Tinh Thần và Tống Khiết đang giao thủ với một gã đàn ông to lớn, Tiểu Đào và những cảnh sát khác đang vây xung quanh.

Giơ tay ra hiệu, tôi dẫn Huyết Anh Vũ đi ra từ một cửa khác, chợt có một cảnh sát nhìn thấy, quát hỏi: "Ai?"

Do không mở đèn nên anh ta không biết chúng tôi là ai, tôi nói: "Tôi đây, tôi với Tiểu Đào giải nghi phạm đi trước."

Anh ta chẳng chút nghi ngờ, nhường sang một bên, rất nhanh thì chúng tôi đã ra đến bên ngoài. Nhìn thấy bầu trời trăng sáng sao thưa, tôi thở phào nhẹ nhõm, đồng thời trong đầu cũng nghĩ, mình đã không thể rửa sạch đôi tay này rồi.

Phất tay một cái, tôi nói: "Đi đi, nhanh lên!"

Huyết Anh Vũ cười: "Nợ anh một ân tình, sau này gặp lại!"

Cô ta bước được mấy bước, tôi gọi giật lại, có mấy điều muốn nói nhưng nghẹn ở cổ họng, Huyết Anh Vũ như hiểu thấu lòng tôi, nói: "Từ nay về sau, tôi không còn là Huyết Anh Vũ nữa, càng không thuộc về Giang Bắc Tàn Đao. Nhớ lấy tên tôi, Yên Ngữ Lan!"

Cô ta dẫn ba nghi phạm biến mất trong bụi cỏ, lúc này chợt lớp cỏ đằng trước như rẽ sóng sang hai bên, một bóng đen nhảy ra,

như chim ưng vồ về phía Huyết Anh Vũ.

Huyết Anh Vũ vội vàng đẩy A Kiều ra, rút phi tiêu ném về phía bóng đen, vậy mà cái bóng lại dùng tay không đỡ lấy, tiếng va chạm vang lên keng keng.

Tiếp đó bóng đen đáp xuống đất, lúc này tôi mới nhìn rõ, là Tống Hạc Đình! Bà cùng Huyết Anh Vũ nhanh như chớp giao thủ mấy chiêu, võ công của Huyết Anh Vũ trước mặt bà chẳng khác nào đứa trẻ con, hoàn toàn bị động, cuối cùng bị một chưởng nặng nề đẩy ra, lùi mấy bước mới đứng vững, ôm ngực phun ra một búng máu.

Tống Hạc Đình chắp hai tay sau lưng, sắc mặt lạnh tựa như băng, lớp hán phục khe bay trong gió, bà nói: "Tống Dương, con làm ta quá thất vọng, con lại đang giúp kẻ thù?"

Tôi giải thích: "Cô cô, cô ấy không phải người xấu, cầu xin người mở một con đường, để cho họ rời đi!"

Huyết Anh Vũ miệng đầy máu, cười lớn: "Lão thái bà từ đâu đến, chớ cản đường!" Rồi bất chợt nhảy lên một cái, hai tay ném ra một loạt phi tiêu. Tống Hạc Đình dửng dưng né tránh, nhân cơ hội này Huyết Anh Vũ cầm phi tiêu đâm thẳng về phía bà.

Tôi toát mồ hôi lạnh, thật sự không muốn bất kỳ ai bị thương, nhưng bản thân lại bất lực. Tống Hạc Đình vung tay chặt vào cổ tay Huyết Anh Vũ, đánh bay phi tiêu, sau đó dùng kỹ năng thượng thừa quật ngã, đè cô ta xuống đất, dẫm chân lên lưng, siết cánh tay Huyết Anh Vũ ra sau lưng.

Huyết Anh Vũ đau đến sắc mặt trắng bệch, kêu không thành tiếng.

"Lão thái bà, bà mới là người xấu!!!" Trần A Kiều quát lớn, nhặt phi tiêu dưới đất xông về phía Tống Hạc Đình.

Cô cô nhẹ nhàng túm lấy cổ tay cô ấy, căn bản là không thấy rõ động tác, đã ném A Kiều bay ra xa, hai cô gái còn lại sợ hãi đến câm nín.

"Cô cô, hạ thủ lưu tình!" Tôi cầu xin.

"Có biết ngươi đang nói gì không Tống Dương?" Tống Hạc Đình giận đến tím mặt: "Chẳng lẽ ngươi cũng nghĩ như ông nội mình, giẫm đạp lên luật pháp? Ông nội ngươi vì thế mà phải trả một cái giá cao cỡ nào, ngươi vẫn chưa rõ sao?"

Tôi nói: "Con nguyện gánh vác tất cả!"

Tống Hạc Đình tức phát run lên: "Ngươi gánh nổi sao?"

Huyết Anh Vũ đột nhiên cười lớn: "Lão thái bà, tôi biết bà là ai, 20 năm trước các bà khéo quá hóa vụng, tạo ra một đại ma đầu còn đáng sợ hơn cho Giang Bắc Tàn Đao, vậy bà là chính hay là tà?"

"Câm mồm!" Tống Hạc Đình quát chói tai, đồng thời siết chặt cánh tay một chút, Huyết Anh Vũ kêu lên một tiếng thảm thiết. Tôi cắn chặt răng, trong mắt mình, Tống Hạc Đình vẫn luôn là một ngọn núi đáng ngưỡng mộ, chưa bao giờ tôi có ý định phản kháng bà, nhưng lần này buộc phải làm vậy. Nhắm mắt lại mở ra, hoán đổi con mắt từ động u chi đồng sang minh vương chi đồng.

Trông thấy đôi mắt tôi, cơ thể Tống Hạc Đình khẽ chấn động nhưng không hề thối lui, thì ra ý chi của bà lại kiên cường như vậy. Bà phẫn nộ hét: "Tống Dương, ngươi quá to gan! Ta đã từng nói, nếu dám dùng chiêu này với ta, ta sẽ móc mắt ngươi!"

Tôi không có ý định trốn tránh, lớn tiếng nói: "Một đôi mắt có là gì, con tin vào việc mình đang làm là đúng đắn, con sẽ kiên trì tới cùng. Con nguyện trả giá thật lớn, cô cô, xin người hãy tránh ra!"

Tống Hạc Đình giận đến hai mắt đỏ ngàu, buông Huyết Anh Vũ ra, sải bước tiến về phía tôi, hai ngón tay cứng như sắt đâm thẳng về hướng con mắt.

Trong đầu thầm nghĩ đây sẽ là cảnh tượng cuối cùng được nhìn thấy trong đời, không hề chớp mắt chờ bị móc ra. Trong khoảnh khắc hai ngón tay sắp chạm vào mắt tôi, đột nhiên Tống Hạc Đình chợt xoay chỉ thành chưởng, nặng nề vỗ mạnh vào ngực tôi.

Có cảm giác như cơ thể bị một chiếc xe hơi tông trực diện, cả người như con diều đứt dây bay lên không trung, sau đó ngã rầm xuống đất. Trước mắt tôi biến thành màu đen, dạ dày nhộn nhạo muốn ói.

"Tống Dương, ta sẽ nhớ mãi lần này!" Tống Hạc Đình dùng chân hất một cái phi tiêu lên, bắt lấy sau đó xoay người đi về phía Huyết Anh Vũ.

Tôi lập tức biết bà muốn làm gì, và cũng tin chắc bà sẽ làm được, đó là giết chết Huyết Anh Vũ. Đúng lúc này thì một người chen vào giữa cô cô và Huyết Anh Vũ, hắn giống như chui ra từ bóng đêm, đột ngột xuất hiện, ngay đến tôi cũng không nhận ra. Chỉ thấy bóng người khoác một áo choàng màu đen, đeo mặt nạ quỷ, người này chính là Đao Thần!

Đao Thần rút thanh đao mang hàn khí lạnh buốt ra, nói: "Đủ rồi Hạc Đình, cô ấy không phải kẻ địch của chúng ta!"

Tống Hạc Đình ngây ra: "Đến ông cũng giúp nó..."

"Tôi không giúp ai, tôi chỉ đứng về phía chính nghĩa. Ba cô gái này nhẫn nhục 20 năm để giết bốn kẻ cặn bã đã nhơn nhơn ngoài vòng pháp luật, họ không đáng chết. Huyết Anh Vũ đang giúp họ, cho nên tôi sẽ đứng về phía cô ấy!"

Tống Hạc Đình siết chặt nắm đấm, rồi giận quá hóa cười: "Từ xưa đến nay chính tà bất lưỡng lập, nữ nhân này là người của Giang Bắc Tàn Đao thì tức là kẻ địch của Tống gia chúng ta, chỉ một câu há lại thả nó đi? Thứ cho tôi không làm được."

Đao Thần giơ đao lên thủ thế, quay đầu nói: "Đi mau đi Huyết Anh Vũ, cảnh sát sắp tới rồi."

Huyết Anh Vũ từ từ bò dậy nói một tiếng cám ơn, đang định rời đi thì cô cô quát to: "Không được đi!"

Bà ném phi tiêu trong tay ra, Đao Thần giơ đao lên đỡ, nào ngờ lực ném quá mạnh, đao và phi tiêu va chạm tóe lửa, Đao Thần bị chấn lui về phía sau một bước.

Hắn hô to: "Tống Dương, ta ngăn bà ấy, ngươi mau dẫn họ đi!"

Tôi lập tức chạy về phía mấy cô gái, Tống Hạc Đình định tới ngăn cản thì Đao Thần đâm ra một đao, cô cô nhanh như điện xẹt thúc vào cổ tay hắn, trực tiếp sử ra kỹ thuật giết người của Tống gia - Cách Sơn Đả Ngưu. Đao Thần lảo đảo lui về phía sau một bước. Cả hai liền giao thủ, rõ ràng Đao Thần ở thế yếu, hắn dốc hết toàn lực sở học cũng không thể địch lại Tống Hạc Đình.

Tôi đỡ A Kiều dậy, đồng thời giục hai cô gái kia: "Đi mau đi!"

Đúng lúc này thì một loạt tiếng bước chân từ phía sau truyền tới, chỉ thấy Tiểu Đào và cảnh sát vọt đến. Trong lòng tôi thầm kêu khổ, nhưng đã quá muộn, cảnh sát nhanh chóng bao vây chúng tôi lại, lả tả chĩa súng.

Bọn họ bật đèn pin lên, ánh sáng mạnh rất có hại cho đôi mắt của Tống gia, đến Đao Thần và cô cô cũng tạm thời ngừng tay. Tiểu Đào bàng hoàng nói: "Tống Dương, rốt cuộc anh đang làm gì?"

Chương 794: Tấm lòng của Tống Từ

Đám Hoàng Tiểu Đào đột nhiên xông vào khiến không khí trở nên ngưng đọng, nàng chất vấn tôi: "Anh đang giúp bọn họ chạy trốn?"

Tống Hạc Đình nói: "Cô không nhìn lầm đâu, Tống Dương đang giúp ba ả tội phạm giết người, cũng giúp luôn cả nữ nhân của tổ chức!"

Tiểu Đào kinh ngạc trợn lớn hai mắt, tôi nhận thấy hốc mắt nàng ươn ướt, phản ứng như vậy khiến tôi chẳng thể nào đối mặt. Giọng Tiểu Đào cũng bắt đầu run lên: "Trả lời em đi Tống Dương, đây không phải là thật chứ?"

Một hồi im lặng, đột nhiên Huyết Anh Vũ cười nói: "Tống Dương, nếu không ngoan ngoãn làm theo lời ta, đừng mơ ta đưa ngươi thuốc giải."

Tôi sửng sốt một chút, đột nhiên hiểu ra Huyết Anh Vũ muốn biện cớ thay mình, gánh tội danh lên đầu. Nhưng trong giờ phút này, tôi không muốn nói dối nữa, cũng chẳng muốn bo bo giữ mình, hy vọng của tôi là ba cô gái đáng thương này có cơ hội chạy đi. Trong hoàn cảnh bế tắc này, điều duy nhất có thể làm để thực hiện hy vọng đó là chế ngự Tiểu Đào, mặc dù đó gần như là không thể. Nhưng tôi vẫn phải thử một phen. Nuốt nước bọt, tôi nói: "Tiểu Đào, anh thành thật với em, anh đã hợp tác với Huyết Anh Vũ."

"Cái gì?" Giọng của nàng khiến trái tim tôi đau nhói. Tôi chỉ ba cô gái kia, nói: "Anh đã đồng ý hiệp trợ Huyết Anh Vũ, giúp họ

tránh được chế tài luật pháp. Anh làm vậy là bởi vì từ sâu trong thâm tâm, anh cho rằng họ vô tội."

Lời vừa nói ra, đám cảnh sát đều kinh ngạc châu đầu bàn tán, tôi nghĩ hình tượng của mình đã hoàn toàn bị sụp đổ. Nhưng chẳng quan trọng, giữ vững quan điểm những việc mình cho là đúng đắn, đây là tổ tiên Tống Từ, là ông nội, là Đao Thần, và cả Huyết Anh Vũ đã dạy cho tôi.

Tiểu Đào cúi đầu dụi mắt: "Anh có hiểu những gì mình đang làm không?"

"Anh đương nhiên hiểu! Chờ khi vụ án kết thúc, anh tình nguyện gánh mọi hậu quả." Tôi lớn tiếng nói.

Đột nhiên Tống Hạc Đình cười to: "Tống Dương, sao ngươi lại ngu xuẩn như vậy? Nữ nhân này nói gì ngươi cũng tin sao? Đừng quên nó là thứ gì, là một thiên vương của tổ chức đấy, miệng nói là bảo vệ ba ả tội phạm giết người này nhưng mục đích thực sự là gì, ngươi biết được không?"

"Con biết!" Tôi rống lên với lửa giận trong lòng: "Cô ấy chỉ muốn bảo vệ những cô gái đáng thương!"

"Ngươi bị tâm ma làm mù mắt rồi!" Tống Hạc Đình căm hận mắng.

"Năm 2001, ở thôn Long Khẩu xảy ra thản án diệt môn, một nhà bốn người chết thảm. Lúc đó nghi phạm được phong tỏa là một thiếu nữ bị lừa bán đến thôn, nhưng Huyết Anh Vũ đột nhiên xuất hiện, gần nơi vứt xác liền có thêm những chứng cứ mới. Điều tra lại một lần, tổ chuyên án nhất trí nhận định, hung thủ là Huyết Anh Vũ. Năm 2005, vụ án phóng hỏa ở Kinh Môn, bốn nghi phạm bị tình nghi hiếp dâm tập thể tránh được chế tài pháp luật, lại chết thảm trong vụ cháy, cảnh sát xác định hung thủ chính là nạn nhân bị hãm hiếp, nhưng vì Huyết Anh Vũ ra mặt, cô ta đã trở thành tội

phạm bị truy nã. Năm 2006, vụ án không đầu ở Chiết Tây, cha dượng ngược đãi, xâm hại tình dục một cô bé, đã bị cắt mất đầu. Hung thủ ban đầu được nhận định chính là cha đẻ của bé gái, nhưng cũng bởi Huyết Anh Vũ quấy nhiễu, hiềm nghi đã chuyển sang người cô ta..."

Tôi nói một mạch những vụ án, tổng cộng phải tới hơn 50 vụ, ai nấy đều kinh ngạc không thôi. Đến cả Huyết Anh Vũ cũng ngạc nhiên dị thường, đôi mắt lóe lên lệ quang, tôi nói tiếp: "Tối hôm đó, con đã tốn mất cả đêm để cắt tỉa toàn bộ 'tội trạng' của cô ta. Phát hiện có quá nhiều sự sơ hở, con không phủ nhận Huyết Anh Vũ quả thật đã sát hại một số người, nhưng cô ấy đã từng chịu tội thay cho rất nhiều cô gái yếu đuối bất lực. Cô gái này không hề hư hỏng như mọi người nghĩ, xét theo một khía cạnh nào đó, cô ta cũng giống như Đao Thần, đang dùng cách của riêng mình để duy trì luật pháp, bảo vệ kẻ yếu. Cho nên con tình nguyện tin tưởng cô ấy!"

"Sau đó con đã lật đi lật lại vô số lần chân bản Tẩy Oan Tạp Lục, suy nghĩ rằng nếu như là tổ tiên Tống Từ, ông sẽ làm thế nào? Đáp án dĩ nhiên là sẽ thả! Năm xưa khi còn làm hình ngục, Tống Từ từng bắt được một hiệp sĩ, hiệp sĩ này không cướp tiền tài, chỉ chuyên giết những công tử con nhà giàu ức hiếp thiếu nữ, có kẻ cưỡng dâm con gái nhà lành sau đó giết rồi vứt xác, có kẻ giết chồng đoạt vợ, nhưng đều dùng tiền mua chuộc nhân chứng để thoát khỏi luật pháp. Lúc đó Tống Từ bị đặt vào thế khó xử, theo pháp lý mà nói thì hiệp sĩ đáng chém, nhưng theo đạo đức mà nói thì hiệp sĩ thật đại khoái nhân tâm! Ông đã đắn đo suy nghĩ một ngày một đêm, đến hôm sau ra mở cửa nha môm thì thấy bách tính trăm họ quỳ trong trời mưa tuyết. Họ là cha mẹ già của nạn nhân bị hại, là thân nhân, còn có người dân ở châu huyện gần đó thỉnh cầu, nhất trí xin Tống Từ bỏ qua cho hiệp sĩ kia. Trong khoảnh khắc đó, Tống Từ mỉm cười, trong tim đã có câu trả lời, viết trong tờ trình quan trên hai câu: "Cái tâm rửa oan bách tính, không thẹn với càn khôn trong sáng!"

"Vì vậy Tống Từ liền bị giáng ba cấp, hiệp sĩ kia cũng bị ông cảm động, thề mãi mãi thủ hộ ân nhân, dốc hết sở học, đời đời tương truyền, đây cũng chính là nguyên nhân xuất hiện một nhánh Võ Tống."

Tôi nói một hồi, chung quanh trở nên yên lặng rất lâu, gương mặt Huyết Anh Vũ đã nhạt nhòa nước mắt. Xem ra tất cả những gì tôi đọc đều là thật, từ trước tới nay cô ấy ngụy trang mình thành kẻ xấu, đi bảo vệ người yếu. Thật không hổ thẹn là mẹ của Sở Yên!

Tiểu Đào buông súng xuống, đau lòng hỏi: "Tống Dương, anh có biết làm vậy, cái giá phải trả là gì không?"

"Chứa chấp, bao che tội phạm, từ ba đến 10 năm tù giam. Cản trở người thì hành công vụ, từ 1 đến 3 năn...anh nguyện ý gánh tất cả tội danh này, xúc phạm luật pháp ắt phải bị trừng phạt, đây là sự tôn trọng của anh đối với luật pháp."

Nói xong, với trái tim nhói đau tôi đỡ A Kiều dậy, dẫn bọn họ rời đi, lần này không ai đứng ra ngăn cản. Đột nhiên có tiếng súng vang lên, tôi kinh ngạc quay đầu, chỉ thấy Tiểu Đào vừa bắn chỉ thiên, quát lên với đám cảnh sát: "Ai dám ngăn cản Tống Dương, tôi bắn!"

Các cảnh sát rối rít nói: "Hoàng đội trưởng..."

Tiểu Đào chĩa súng vào đồng đội, lui về phía sau, nức nở nói: "Không được bước tới! Không ai được bước tới!"

Trong lòng tôi run lên, nàng đã quyết cùng tôi gánh tội, thầm cảm kích sự hi sinh cao cả của nàng. Tống Hạc Đình không đành lòng mà lắc đầu: "Tại sao phải nhất định đến nước này, năm xưa Tống Từ như vậy, sau đó đến Tống Triệu Lâm và Tôn Hổ, giờ lại đến lượt các ngươi sao?"

Đao Thần đặt tay lên vai bà, giải thích: "Bởi vì trong một số thời khắc, chính nghĩa cũng không nằm trong giới hạn pháp luật! Uổng cho bà là hậu nhân của Tống Từ, lại không hiểu rửa oan chi tâm kia, mặt mũi nào làm tộc trưởng Võ Tống nữa?"

Tống Hạc Đình xấu hổ buông Huyết Anh Vũ ra, cô ấy đứng dậy, không lập tức đi ngay mà ngẩng đầu nhìn trời đêm. Tôi cũng ngước nhìn về nơi đó, để ý thấy không trung có một đốm sáng, đốm sáng càng ngày càng gần, kèm theo là sự khuấy động không gian, dần dần, nó hiện rõ là một chiếc máy bay trực thăng.

Trực thăng bay vòng quanh, đột nhiên cửa hông mở ra, thò một nòng đại liên, tôi hét lên: "Mau rút vào bên trong!"

Vừa dứt lời thì đạn ồ ạt bắn xuống, vài cảnh sát nhắm chiếc trực thăng nổ súng, Tiểu Đào la lên: "Không cần bắn!"

Ánh đạn đã làm lộ vị trí của chúng tôi, hỏa lực nhanh chóng bức tới, có mấy cảnh sát bị thương, mọi người che chắn cho nhau chạy vào trong nhà máy. Đao Thần cũng tiến lên, tay nắm một người, thật nhanh xông qua làn đạn.

Tất cả dốc sức chạy vào trong nhà máy, tiếng súng bên ngoài ngày càng rát, bắn vào tường, bụi bặm rơi lã chã. Kiểm lại quân số một chút, mọi người đều còn nguyên, nhưng có ba cảnh sát bị thương, tôi vội sơ cứu. Vết thương của họ rất nặng, nếu trong vòng nửa tiếng không được chữa trị e là sẽ nguy hiểm đến tính mạng.

Tống Hạc Đình bực tức đấm mạnh xuống đất, mắng: "Đáng chết, nửa đường lại tòi ra một tên Trình Giảo Kim!"

"Là lão già tới!" Huyết Anh Vũ lãnh đạm nói, sau đó chỉ cái xác Nộ Mục Kim Cương cách đó không xa: "Nhất định là trước khi chết hắn đã gửi vị trí của chính mình về, chúng ta dây dưa ở đây quá lâu."

"Hoàng Tuyền?" Tôi và Tiểu Đào giật mình, đồng thanh. Tiếng quạt máy bay ngày càng gần, tiếng ồn khiến chúng tôi gần như không thể nói chuyện. Dừng lại chốc lát thì âm thanh dần nhỏ đi, sau đó thì có tiếng bước chân rầm rập, chợt nghe có tiếng gì đó hắt lên tường, nhỏ tong tỏng.

Tống Hạc Đình đứng dậy, phất bộ Hán phục: "Tên bại hoại này tự tìm đến cửa, ta đi ra thu thập bọn chúng!"

"Đừng manh động!" Đao Thần khuyên nhủ. Đột nhiên mấy luồng ánh sáng mạnh chiếu vào từ cửa sổ, những người nhà họ Tống liền bị mù tạm thời. Hoàng Tuyền đúng là nắm rõ nhược điểm của họ Tống, tôi, Tinh Thần, Tống Khiết không chịu nổi mà che mắt, một lúc lâu sau mới có thể miễn cưỡng nhìn thấy, trong luồng ánh sáng chiếu vào từ ngoài của, một người mặc vest đỏ, chắp hai tay sau lưng thong thả bước vào, căn bản không nhìn rõ mặt. Các cảnh sát lập tức chĩa súng, tên kia bình tĩnh đứng đó, nói: "Chào buổi tối các vị, kẻ hèn chính là Hoàng Tuyền!"

Chương 795: Tống Hạc Đình đấu với Kẻ mua xương

Hoàng Tuyền chìa một cánh tay ra, xua tay với đám cảnh sát: "Khuyên các vị một câu, tốt nhất nên tỉnh táo, nhìn xung quanh mình xem."

Bốn phía là ánh sáng mạnh, tôi chẳng thấy rõ gì cả, chỉ mờ mờ nhận ra có người bao vây, trong tay cầm SMG, chúng dựa vào ưu thế của trực thăng, từ từ hạ xuống từ trên nóc. Cộng thêm ánh sáng mạnh, chiến thuật thô bạo này đối với chúng tôi bản là trí mạng.

Hoàng Tuyền cười nói: "Ngoài ra, ta còn cho người lắp đầy bom xung quanh, chỉ cần ta động thủ, tất cả sẽ tan tành mây khói." Dứt lời hắn lôi ra một cái điều khiển.

Bỗng Tống Hạc Đình bước ra từ trong đám người, những tay súng của Hoàng Tuyền lập tức chuyển hướng bà, nhưng bà chẳng hề lay động. Tiểu Đào hô to: "Quay lại! Quay lại!"

"Giọng của ngươi..." Tống Hạc Đình run run: "Ngươi là Tống Viễn Khê!"

"Tỷ tỷ, đã lâu không gặp!" Hoàng Tuyền cười nói, chiếc mặt nạ vàng lóe sáng.

Tôi nhớ Tống Viễn Khê là một trong năm cao thủ khi xưa, hắn lại gọi cô cô là tỷ tỷ, chẳng lẽ...

"Tống Viễn Khê chính là em ruột của cô cô!" Tinh Thần nói.

Tống Hạc Đình bi phẫn, không tin vào mắt mình: "Đây không phải là thật! Đây không phải là thật! Dù thế nào ta cũng không thể nghĩ, người làm phản sẽ là ngươi."

Hoàng Tuyền cười lớn: "Đệ phải cảm tạ tỷ tỷ mới phải. Năm đó nếu không phải tỷ phái đệ đi chấp hành nhiệm vụ, sao đệ có thể gặp được người thầy của cuộc đời Hoàng Tuyền, kẻ mua xương được chứ."

"Bởi vậy nên ngươi bị hắn mua chuộc?" Tống Hạc Đình nghiến răng.

"Mua chuộc? Không, là hắn khai sáng cho đệ, để cho đệ biết thế giới này rộng lớn thế nào, vượt xa cái thôn của Tống gia chúng ta. Đệ cũng đã vùng vẫy trong thế giới bao la này mãnh liệt thế nào, đã thoát thai hoán cốt, phá kén thành bướm rồi!"

Nghe những lời vô sỉ này, lửa giận tôi bừng bừng, đang định bước ra thì đã có người giành trước. Tinh Thần giận giữ hét lên: "Là ngươi giết cha mẹ ta!"

Hoàng Tuyền dửng dưng cười: "Đấy chẳng qua là hi sinh cần thiết, nếu như người trong cuộc không chết hết, làm sao ta có thể cướp được cái ghế này?"

"Ta giết ngươi!" Tông Tinh Thần rút thanh hắc đao, bước về phía trước. Đột nhiên một tia laser đỏ thấu chiếu vào ngực hắn, Tống Tinh Thần vội vàng rút lui, tiếng đạn bắn ra gần như vô thanh, thủng một vách tường. Nhưng không ngờ, một tay súng mai phục ở góc khác đồng thời nổ súng, hắn lảo đảo ngã xuống, bắp đùi trào máu.

"Biểu ca!" Tống Khiết đau lòng gào lên, vọt tới. Tiểu Đào hét: "Quay lại!"

Nhưng đã quá muộn, bèn giơ tay ra hiệu, các cảnh sát lập tức

nổ súng, đối phương đang mai phục cũng bắn trả. Vài tay súng bắn tỉa ngã xuống, bên này cũng có ba cảnh sát bị thương.

Quay lại nhìn Tống Khiết, con bé đang nằm trên người Tinh Thần, bả vai thủng một lỗ máu.

"Tất cả dừng tay!" Hoàng Tuyền quát, giơ cái điều khiển lên nói: "Muốn chết thì cứ phản kháng, bất kể về số lượng hay về vũ trang, ta đều hơn các ngươi!"

Con mắt đã dần thích nghi, tôi chợt để ý thấy đã có mấy tay súng bắn tỉa mới đến bổ sung vào vị trí những tên bị hạ. Đúng là một giọt nước cũng không lọt, trong lòng tôi thoáng tuyệt vọng.

"Ngươi!" Tống Hạc Đình gầm lên: "Ngươi lại dám ra tay với người nhà!"

"Người nhà?" Hoàng Tuyền cười lạnh: "Từ 20 năm trước tôi đã không còn là người của Tống gia nữa rồi. Bây giờ tôi là tội phạm giàu có nhất cả nước, bà có biết điều này có nghĩa thế nào không, tỷ tỷ?"

"Chịu chết đi!" Tống Hạc Đình thét lên, tiến về phía trước, đám thủ hạ Hoàng Tuyền lập tức nổ súng, nhưng thân pháp của bà quá nhanh, tất cả đều bắn vào khoảng đất trống. Tống Hạc Đình lộn một vòng, nấp vào góc chết, lần thứ hai thò đầu ra, trong tay đã không ngừng ném đi một nắm phi tiêu. Liên tiếp có mấy tay súng bắn tỉa kêu thảm ngã xuống, gãy cổ mà chết.

Hóa ra cô cô không bị lửa giận che mắt, mà dùng chính mình làm con mồi để thăm dò vị trí đối phương.

Tống Hạc Đình lại lộn người trở lại đây, tránh được hai phát bắn, sau đó đạp vào vách tường mượn lực, mạnh mẽ tung quyền về phía Hoàng Tuyền.

Hoàng Tuyền chẳng hề tránh né, chợt có một gã đàn ông to lớn

từ phía sau hắn lao ra, bắt lấy nắm đấm của cô cô, đẩy bà về phía sau.

Tống Hạc Đình lộn một vòng đáp xuống đất, Hoàng Tuyền chậm rãi nói: "Có nghĩa là, gần như tôi có thể điều động toàn bộ cao thủ của hắc đạo để giết bà."

Gã đàn ông to lớn kia gầm lên, xông về phía Tống Hạc Đình, hai nắm đấm to như bao cát ép bà thối lui liên tục. Chợt Tống Hạc Đình nhắm chuẩn một sơ hở, mượn lực nhảy lên bả vai gã đàn ông, dùng sức vặn cổ hắn. Nhưng gã đàn ông cơ thể như làm bằng sắt thép, chẳng hề suy chuyển, gã trở tay tóm cô cô, ném bà xuống đất, sau đó dùng chiêu lấy thịt đè người của đô vật, dồn toàn bộ sức nặng cơ thể đập về phía Tống Hạc Đình.

Tôi sợ hãi đến thót tim, mồ hôi chảy ròng ròng, trong khoảnh khắc gã đàn ông cơ thể chạm đất, mặt đất rung lên dữ dội.

Nhưng trong thời điểm ngàn cân treo sợi tóc, Tống Hạc Đình không bị ép thành thịt nát, bà lách kịp người sang một bên, lưng tựa vào tường, một cước đá vào huyệt thái dương gã đàn ông.

Gã bị đá choáng váng, chống tay dưới đất lắc lắc đầu, Tống Hạc Đình thuận thế bồi tiếp một cước vào cằm. Trong lúc cả cơ thể to lớn của gã đổ về phía sau, Tống Hạc Đình nhanh như cắt thu tay về sau, rồi phóng ra một chiêu bát quái chưởng vào chính giữa ngực gã.

Cơ bắp ngực cuồn cuộn của gã đàn ông lại bị một chưởng này đánh lõm vào, hắn nôn ra một ngụm máu, bước chân loạng choạng lui về sau, rồi dừng lại, như bị thứ gì kéo, ngồi phịch xuống đất.

Hóa ra là Hoàng Tuyền đỡ một tay ở sau lưng hắn, chợt có tiếng lên đạn, tôi hét lên: "Cô cô, mau tránh ra!"

Đoàng một tiếng, ngực gã đàn ông thủng một lỗ lớn, tóe máu.

Cơ thể Tống Hạc Đình cũng khẽ run lên, sau lưng từ từ thấm ra một mảng máu, phát đạn đó đã bắn xuyên qua cả hai người.

Thi thể gã đàn ông từ từ quỵ xuống, Hoàng Tuyền tay cầm một khẩu rulo bạc, hé một tia nhếch mép dưới tấm mặt nạ vàng.

"Tống Viễn Khê!" Cô cô bi phẫn gọi tên hắn.

Một tiếng súng nữa vang lên, Hoàng Tuyền đã bắn thủng bụng Tống Hạc Đình, bà quỵ xuống ôm vết thương đang không ngừng chảy máu.

"Nhắc lại cho bà nghe, tôi sớm đã không còn là Tống Viễn Khê nữa rồi!"

Đúng lúc này thì một bóng đen như đại bàng chụp xuống đầu Hoàng Tuyền, thì ra trong lúc hỗn chiến, Đao Thần đã lặng lẽ chui từ ống thông gió xuống, từ phía sau tung sát chiêu.

Hoàng Tuyền cả kinh, Đao Thần tới quá nhanh, chưa kịp trở tay đã bị đâm một đao vào vai. Hoàng Tuyền lăn một vòng dưới đất, nổ mấy phát súng về phía Đao Thần nhưng đều bị né tránh. Đột nhiên hắn giơ tay lên ấn kíp nổ, hô: "Cùng chết đi!"

Chương 796: Huyết Anh Vũ, hẹn gặp lại!

Mắt thấy kíp nổ bị ấn xuống, ai trong chúng tôi cũng sợ hãi câm lặng, thế nhưng tòa nhà lại chẳng hề phát nổ.

Hoàng Tuyền từ từ đứng dậy, tay giơ cao lên đầu, cầm chặt cái điều khiển, giờ thì tôi mới hiểu, đó là kíp nổ kiểu rời, nó sẽ không nổ khi ấn vào, nhưng sẽ nổ ngay lập tức nếu nhả tay ra.

"Khốn kiếp!" Hoàng Tuyền bực tức mắng, đá một cước, Đao Thần ngã ra đất.

Hắn không giết Đao Thần ngay, mà chuyển hướng sang Tống Hạc Đình: "Tỷ tỷ, tôi đã đủ nhân từ đối với người nhà họ Tống rồi, chỉ cần muốn, đã có vô số cơ hội giết chết Tống Dương."

Tống Hạc Đình quỳ dưới đất, nói đã không còn mạch lạc: "Muốn giết...giết..."

"Hừ!" Hoàng Tuyền nhếch mép: "Yên tâm, đã biết thân phận thật của tôi thì tất cả người ở đây đều phải chết, chẳng qua là vấn đề thời gian mà thôi. Huyết Anh Vũ, con tiện nhân này, cút ra đây cho ta!"

Mọi người nhìn về phía Huyết Anh Vũ, cô ta từ từ đứng dậy, nhìn tôi cười khổ một tiếng: "Không ngờ lại phải từ biệt ở đây!"

Sau đó quay qua Tiểu Đào: "Xin cô yên tâm, Tống Dương là một nam nhân tốt, từ trước đến giờ chưa hề bị tôi giao động."

"Tiện nhân, cút ra đây cho ta!" Hoàng Tuyền bạo hống.

Huyết Anh Vũ từ từ đi tới, tâm chúng tôi ai cũng níu chặt, vừa đến trước mặt, đột nhiên hắn giơ báng súng nện vào đầu Huyết Anh Vũ, cô ta ngã xuống đất, máu chảy ròng ròng.

Hoàng Tuyền trầm giọng: "Cho ngươi nói một lý do để ta không giết ngươi!"

Huyết Anh Vũ không nói gì, Hoàng Tuyền cầm súng chĩa vào đầu cô ta: "Ta lệnh cho ngươi tìm cơ hội giết chết lão già đáng ghét kia, kết quả ngươi chỉ đâm lão 1 dao. Ta lệnh cho ngươi đi mang V.I.P về, ngươi lại thả con bé chạy đi, còn nói dối ta. Đến bây giờ, ta bảo ngươi giết bốn nữ nhân này, ngươi lại cứu họ. Tiện nữ, ngươi đã đánh mất hết niềm tin của ta, hôm nay chết ở đây đi!"

Một tiếng súng vang lên, tôi sợ đến run người, Huyết Anh Vũ nằm dưới đất không động đậy, hóa ra Hoàng Tuyền cố ý bắn chệch, hắn hét: "Nói chuyện!"

Huyết Anh Vũ chậm rãi đáp: "Bản tính của tôi là thế, không muốn nghe lệnh của bất kỳ ai! Ông bảo tôi đi hướng đông, tôi phải đi hướng tây, ông bảo tôi đi giết người, tôi lại sẽ cứu người."

Hoàng Tuyền giận quá hóa cười, cười điên đại một hồi, sau đó mắng: "Một con chó hoang khó thuần, ta thật uổng công khi nuôi ngươi."

"Không uổng, ông đã có được tình yêu của tôi!"

Những lời này tuy biết rõ là nói dối, nhưng Hoàng Tuyền lại khẽ giao động, hắn giận dữ nói: "Im miệng, cái mồm chuyên nói dối có chết mới tin ngươi, tin ngươi là ta đã mù mắt rồi!"

Huyết Anh Vũ túm lấy nòng súng dí vào ngực, từ từ đứng lên, sau đó giơ hai tay ôm lấy vai Hoàng Tuyền, như mì nói: "Đã đến nước này tôi còn cần phải lừa ông sao? Tôi yêu ông, luôn là như thế. Trước khi tôi chết, cho tôi được hôn ông một cái."

Rõ ràng là những lời thật buồn nôn, nhưng qua miệng Huyết Anh Vũ lại đầy chân thành, Hoàng Tuyền cũng là đàn ông, mà bất kỳ người đàn ông nào cũng không chống lại được mị lực của cô ấy.

Hắn từ từ hạ súng xuống, túm lấy bờ vai nhỏ nhắn của Huyết Anh Vũ, cả hai hôn một nụ thật sâu. Tôi để ý tay phải Huyết Anh Vũ đang từ từ di chuyển từ vai Hoàng Tuyền xuống dưới, đột nhiên túm lấy cổ tay hắn, vọt sang bên cạnh, đồng thời rút thanh đao đang cắm trên vai hắn ra.

Huyết Anh Vũ vung thanh đao chém sắt như chém bùn mà xả xuống cổ tay Hoàng Tuyền.

"Aaaaa!!!"

Một tiếng hét vang dội kêu lên, các tay súng bắn tỉa mai phía bốn phía vội chĩa tia laser vào người Huyết Anh Vũ, nhưng khoảng cách giữa hai người quá gần, chúng không dám nổ súng.

Đúng lúc đó thì Đao Thần nằm dưới đất quét vào mắt cá chân Hoàng Tuyền một cước, tiếng xương gãy kêu răng rắc, Hoàng Tuyền ngã ra, rống lên: "Giết chúng!"

"Nổ súng!" Tiểu Đào hạ lệnh, cảnh sát lập tức ngắm bắn, hai bên đấu súng kịch liệt, đột nhiên bên ngoài có tiếng súng trường xen vào, tiếng kêu thảm thiết không ngừng vang lên.

Chúng tôi lập tức ý thức được, viện binh đã tới. Tình hình nhất thời hỗn loạn, tôi nhìn về hướng cánh cửa, Hoàng Tuyền, Đao Thần và Huyết Anh Vũ đã không thấy đâu, bàn tay bị chặt của hắn vẫn đang nắm chặt kíp nổ.

Hít sâu một hơi, tôi vọt tới bên cạnh Tinh Thần, hắn vẫn còn ý thức nhưng Tống Khiết thì đã hôn mê. Với sự giúp đỡ của tôi, Tinh Thần cố gắng khập khiễng, cùng đỡ Tống Khiết dậy. Lúc này một

tên thủ hạ tay cầm SMG từ trong lao ra, giương súng nhắm ngay chúng tôi.

Tôi phát động minh vương chi đồng, tên kia hét thảm một tiếng, giây tiếp theo thì trán hắn đã bị bắn thủng, mềm nhũn đổ gục xuống. Người nổ súng là Tiểu Đào, nàng dẫn theo một tốp cảnh sát, bảo vệ chúng tôi đỡ Tống Khiết và cô cô ra ngoài.

Ra đến bên ngoài nhà máy, phát hiện nơi này đã bị bao vây bởi rất đông xe bọc thép và đặc nhiệm, người dẫn đội là Vương thúc. Sau chuyện này mới biết, thì ra Băng Tâm và Vương thúc chạy tới đây thì thấy trực thăng đáp xuống, liền gọi điện về xin tiếp viện. Chúng tôi vốn là cá nằm trên thớt, giờ lại biến thành trong ngoài giáp công, tiêu diệt toàn bộ đám tội phạm.

Đám tội phạm bị hỏa lực của đặc nhiệm dồn ép, cố gắng dựa vào địa thế chống đỡ, một đám chạy tới xung quanh chiếc trực thăng, tạo thành lá chắn thịt để nó từ từ cất cánh. Hoàng Tuyền ngồi trên máy bay, tay ôm cổ tay bị đứt rời, hằm hằm nhìn xuống dưới.

"Bắn hạ!" Vương Nguyên Thạch ra lệnh.

Một tốp đặc nhiệm quỳ dưới đất, nhắm thẳng lên bầu trời, phần đáy chiếc trực thăng bị đạn bắn lửa văng tung tóe, nhưng do không có vũ khí hạng nặng nên nó dần dần biến mất trong trời đêm.

Một đêm dài đằng đẵng rốt cuộc đã kết thúc, ai nấy mệt đến tê liệt, một cảnh sát hi sinh, sáu người bị thương, việc đầu tiên là đưa toàn bộ họ tới bệnh viện.

Đến khi kiểm đếm lại hiện trường thì phát hiện Đao Thần, Huyết Anh Vũ và ba cô gái kia đã biến mất không tăm tích, có cảnh sát báo cáo với Tiểu Đào rằng bị mất một chiếc xe, nàng chậm rãi nói: "Biết rồi!" Sau đó tiếp tục chăm sóc thương binh. Ở bệnh viện

đến khoảng 6h sáng thì những người bị thương đã cơ bản thoát khỏi nguy hiểm, được chuyển sang phòng chăm sóc đặc biệt. Người nặng nhất là Tống Hạc Đình, bác sĩ nói nếu người thường bị vết thương như vậy thì căn bản đã không qua khỏi, nhưng cơ thể bà rất kiên cường vượt qua, chỉ là trước mắt vẫn chưa khôi phục ý thức.

Rốt cuộc cũng có thể yên tâm, tôi với Tiểu Đào chuẩn bị về nghỉ ngơi, ngắm ánh ban mai cuối chân trời, Tiểu Đào lộ vẻ sầu thảm cười một tiếng: "Kết cục như vậy có lẽ là tốt nhất!"

Tôi khoác lên vai nàng: "Bất kể phải trả giá thế nào, anh đều nguyện ý đồng hành cùng em."

Đúng lúc này thì điện thoại của tôi vang lên, là cái điện thoại mà Huyết Anh Vũ cho tôi. Liếc nhìn Tiểu Đào một cái, tôi ấn nút nghe, bên trong là giọng Huyết Anh Vũ: "Phải tạm biệt rồi, Tống đại thần thám, chúng tôi đã đến một nơi không ai tìm được."

Tôi hỏi: "Đao Thần đâu?"

"Yên tâm đi, lão còn sống, lão già ngoan cố này nói sao cũng không chịu đi bệnh viện, cũng may tôi là chuyên gia trị vết đạn bắn."

"Huyết Anh Vũ...không, Yên Ngữ Lan, chúc cô nhiều may mắn!"

Một khoảng yên tĩnh rất dài, cho rằng cô ta cúp máy, tôi chuẩn bị cất điện thoại đi thì đầu dây bên kia có tiếng khóc thút thít. Im lặng chờ đợi, cuối cùng Huyết Anh Vũ nói: "Cám ơn anh Tống Dương, tôi sẽ làm một người tốt!"

Cúp máy, lòng tôi thoáng buồn, từ đó về sau chiếc điện thoại này cũng không vang lên lần nào nữa, mà Huyết Anh Vũ cũng vĩnh viễn biến mất trong mắt tôi. Phía chân trời, ánh hào quang chói lọi

dần lên cao.

Chương 797: Chuẩn bị trước trận chiến

Sau khi Hoàng Tuyền chạy trốn, cuộc sống của tôi chợt xảy ra biến cố long trời lở đất. Ngày thứ hai sau vụ án liên minh giết chồng, tôi với Tiểu Đào đang đi dạo trên phố thì đột nhiên một gã đang ông mặc áo len lao ra từ đám đông, giơ dao đâm về hướng tôi. Tiểu Đào phản ứng rất nhanh, lập tức quật ngã hắn ra đất.

Tóm hắn lại, chúng tôi thẩm vấn, ban đầu tên này cứng đầu không chịu nói, sau hai lần minh vương chi đồng hắn mới khai, hóa ra trong giới hắc đạo có kẻ treo thưởng 20 triệu cho ai lấy được một mảnh xương trên người tôi và một người khác nữa.

Tôi hỏi hắn xương bộ phận nào, hắn chỉ chỉ vào cổ, xem ra lần này Hoàng Tuyền thật sự muốn giết tôi.

Tôi hỏi tiếp, một người khác nữa là ai, hắn đáp: "Một phụ nữ tên là Tống Hạc Đình, trên đường đã điều tra được hiện bà ta ở bệnh viện nhân dân thành phố."

Chúng tôi hỏa tốc chạy tới bệnh viện, cũng may là còn kịp, một sát thủ ngụy trang thành y tá đang định tiêm thuốc độc vào ống truyền dịch, bị Tiểu Đào ra tay ngăn cản.

Một khi thiên kim dịch cốt lệnh được ban bố, toàn bộ tội phạm đang ẩn náu ở xung quanh tỉnh sẽ như thiêu thân mà điên cuồng bổ tới chúng tôi, bởi vậy phải lập tức dời Tống Hạc Đình đi.

Suốt một tháng sau đó, tôi và cô cô sống trong một ngôi nhà an toàn ở ngoại ô do Hoàng lão gia cung cấp, cách biệt với thế giới bên ngoài. Mỗi ngày Tiểu Đào sẽ tới thăm tôi, bác sĩ và y tá cũng

đến chữa trị cho cô cô, dĩ nhiên trong tình cảnh hiện tại không thể cứ cho người tự do ra vào. Bởi vậy, phần lớn thời gian những công việc có thể tự làm như thay chai truyền nước, thay bình oxy, tiêm kháng sinh đều do tôi đảm nhiệm, còn Tiểu Đào phụ trách việc vệ sinh cơ thể cho cô cô.

Một tháng này tôi bức bối đến phát điên, Tiểu Đào thỉnh thoảng cung cấp thông tin bên ngoài cho tôi biết. Vì để cho chúng tôi vượt qua giai đoạn này, nàng và Vương Nguyên Thạch dùng tay trong chỉ điểm, tung tin đồn tôi và cô cô đã bị giết, Lão Yêu còn tung ảnh thi thể chúng tôi lên mạng, những phần tử khả nghi lảng vảng quanh tiệm đã trở nên ngày càng thưa.

Mấy hôm trước nghe tin tôi chết, Quang trọc dẫn một đám đàn em mặc đồ đen chạy đến thị cục khóc lóc, cứ nằng nặc đòi tiễn một đoạn cuối cùng. Tiểu Đào không thể cho họ biết tôi giả chết, liền ra mặt bắt họ giải tán. Những cảnh sát bị thương cùng Tinh Thần, Tống Khiết đã hồi phục, vụ án liên minh giết chồng, viện kiểm sát đã nắm được đa số chứng cứ, quyết định xét xử vắng mặt. Viện kiểm sát cho rằng bốn cô gái trong hoàn cảnh không thể kêu oan đã giết hung thủ sát gại mẹ, chị mình cho nên được giảm án, tất cả đều không bị tử hình. Đương nhiên hiện nay do vẫn bỏ trốn cho nên ba cô gái bị phát lệnh truy nã toàn quốc. Cuối cùng thì luật pháp cũng thể hiện mặt công bằng của mình.

Còn việc tôi và Tiểu Đào gây ra, bộ công an trực tiếp phân xử, bởi tổ đặc án có quyền đặc biệt, cộng thêm việc tình thế đường cùng, cho nên không xử gì, chỉ là cắt một năm trợ cấp và tiền thưởng, cũng yêu cầu chúng tôi mau lập công chuộc tội, sớm bắt được Hoàng Tuyền và Lục Đạo Cuồng Trù.

Khi đọc được thư phân xử, trong tôi trào dâng niềm cảm động, tổ đặc án được kỳ vọng rất nhiều, nói với Tiểu Đào: "Tiểu Đào, anh có ý này, chờ khi Giang Bắc Tàn Đao bị tiêu diệt, tổ đặc án sẽ giải tán."

Phản ứng của Tiểu Đào ngoài dự liệu của tôi, nàng cười nhạt: "Thực ra gần đây em cũng cân nhắc về chuyện này, không còn đối thủ, tổ đặc án sẽ không có lý do tồn tại, hơn nữa em cũng khá mệt mỏi rồi, muốn nghỉ ngơi một chút."

Tôi nắm tay nàng, nói: "Tiểu Đào, chờ khi tất cả kết thúc, chúng ta đi hưởng trăng mật đi, lần này không còn là Hoàng cảnh quan cùng Tống cố vấn nữa, mà là anh và em!"

Má Tiểu Đào ửng đỏ: "Em đồng ý!"

Hôm nay, Tống Hạc Đình cũng đã tỉnh lại, thời gian sớm hơn dự kiến 2 tháng, quả nhiên tố chất cơ thể của bà khác người thường.

Tống Khiết nghe tin thì lập tức chạy tới, kích động ôm lấy cô cô mà khóc. Tống Hạc Đình ngồi trên xe lăn cười an ủi: "Con bé ngốc này, mẹ làm sao mà chết được."

Tống Khiết quay qua tôi và Tiểu Đào: "Biểu ca, tỷ tỷ, cảm ơn hai người 1 tháng qua đã chăm sóc mẹ em."

Tống Hạc Đình mới khỏi sau cơn hôn mê, sự bá đạo ngày trước đã bớt đi, thay vào đó là mấy phần nhân hậu. Nhân dịp mọi người tới thăm, tôi đưa ra một đề nghị, hai tháng sau sẽ là ngày Cuồng Trù tổ chức Lục Đạo Cực Yến, hiện giờ Giang Bắc Tàn Đao đang ở thế long tranh hổ đấu, Hoàng Tuyền và Cuồng Trù ai cũng muốn độc chiếm vương quyền. Thất thiên vương hắc ám sẽ được tuyển ra sau lần tu la huyết tế, chúng tôi phải sớm tính toán, chuẩn bị kỹ lưỡng để tiêu diệt hai kẻ này cùng toàn bộ thủ hạ.

Sau lần đối phó với Cảnh Vương Gia và Joker, kinh nghiệm cho chúng tôi biết, chỉ cần chủ động tấn công thì bất cứ kẻ địch nào cũng có thể đánh ngã.

Đề nghị của tôi là trong 2 tháng, bảo Vương thúc huấn luyện

một đội quân mũi nhọn, không chỉ dũng cảm mà còn phải toàn năng, cân nhắc tình huống phức tạp, yêu cầu họ phải biết tùy cơ ứng biến. Trong lần Lục Đạo Cực Yến này, tin chắc sẽ có một đám tội phạm đến từ năm châu bốn bể, mỗi người trong chúng tôi đều cần có năng lực tự đảm đương một phía. Kẻ bất tài nhất trong đội chính là tôi, minh vương chi đồng thì chẳng có chút năng lực tự vệ nào, ít nhất cũng phải trong hai tháng phải học được kỹ năng bắn súng cùng một số kỹ thuật tự vệ, không thể lúc bào cũng trông vậy vào Tinh Thần.

Tin tức về Lục Đạo Cực Yến sẽ được tổ chức khi nào, ở đâu, tổ chức như thế nào, chẳng ai biết. Tôi yêu cầu Tiểu Đào thông báo cho cảnh sát toàn quốc phải chú ý sát sao hành tung của tội phạm trong vùng của mình. Nhất là bên phía Macao, hiện đã là địa bàn của Cuồng Trù, trong đám tội phạm ở đó ắt có kẻ là khách mời, chỉ cần bắt được một hai tên trước thời hạn sẽ có thể moi được thông tin, trợ giúp lớn cho hành động của chúng tôi.

Tiếp đó là xin phía bộ công an một chiến dịch hành động liên tỉnh, tiến hành giải quyết tận gốc một chút đám tay chân của hai tên trùm, phong tỏa toàn bộ những tài sản trên danh nghĩa của hai tên trước khi chúng tôi đối phó với Lục Đạo Cực Yến.

Nói xong, Vương thúc trầm ngâm nói: "Ta sẽ chọn một ít học viên có cốt khí, thân nhân sạch sẽ mang vào núi sâu tiến hành huấn luyện địa ngục!"

Tiểu Đào dặn dò: "Đây là nhiệm vụ liều mạng, bất kể ai đều có thể một đi không trở về, ông nhất định phải nói rõ ràng với họ, đảm bảo họ đều là tình nguyện tham gia."

Vương thúc rít một hơi thuốc, chậm rãi gật đầu: "Cái này ta biết!"

Bỗng cô cô lên tiếng: "Tống Dương, mặc dù không biết bắn súng, nhưng ta sẽ dạy con một vài kỹ năng tự vệ đơn giản."

Tôi thật không muốn học võ cho lắm, nhăn mặt nhìn cô cô: "Cô cô, Võ Tống đều là luyện đồng tử công, con có học được không?"

"Văn Võ Tống vốn là từ một mạch, ta không dạy con cái gì phức tạp, chỉ cần ba chiêu đủ để bảo vệ tính mạng, có sư phụ như ta, còn sợ không học được?" Bà lớn tiếng cười.

Chương 798: Kỹ thuật giết người của Tống gia

Những đề xuất của tôi đều được Tiểu Đào phụ trách hoàn thành, bắt đầu từ ngày mai, cô cô sẽ dạy võ cho tôi.

Bộ võ mà cô cô dạy tôi có tên là Phu tử tam củng thủ, hay còn gọi là tam hoàng pháo chuy quyền, do một tổ tiên Võ Tống, Tống Bộ Luân sáng lập. Cách đấu thuật này mỗi lần lâm địch trước tiên sẽ chắp tay hành lễ, sau đó xuất kỳ bất ý ra tay đánh đối phương, là một bộ ngoài nhu trong cương, lấy yếu chế mạnh. Tống Hạc Đình nói bộ võ công này nếu so với bát quái chưởng thì không bằng, nhưng với kẻ không có căn bản như tôi thì học sẽ thích hợp hơn. Hơn nữa bề ngoài tôi yếu đuối, cộng thêm bộ võ tưởng như ôn hòa này sẽ khiến đối phương khinh địch, tăng cao hiệu quả chiến đấu.

Tống Hạc Đình không dạy tôi đi quyền, mà trực tiếp bảo tôi với Tống Khiết đối chiêu, tay bà cầm một cây roi, cứ động tác hơi sai là lập tức ăn một vụt.

Ngoài việc luyện chiêu, bà còn bắt tôi buộc hai chân vào ghế băng để tập cơ bụng, bài tập này mục đích là rèn luyện phần lưng và hông, bởi quan trọng nhất khi quật ngã địch là phải dùng lực ở lưng.

Chỉ mới tập luyện có mấy ngày mà cơ thể tôi đau nhức không thể tả, tố chất quả thật không có, nhưng bất kể có xin tha thế nào, cô cô cũng không cho nghỉ ngơi. Tống Khiết thì chỉ ngồi bên cạnh ăn khoai tay chiên, hoa quả lạnh, nhìn tôi chịu khổ mà cười ha hả.

Cứ đêm về đặt lưng xuống giường là mình mẩy ê nhức, sau vài

chục lần ăn roi thì tôi cũng dần nhớ động tác của từng chiêu. Nửa tháng trôi qua, cuối cùng sự khổ luyện đã có chút thành quả, đôi khi đối chiêu với Tống Khiết đã có thể quật ngã con bé.

Quả thật rèn luyện rất tốt cho sức khỏe, sự thay đổi cơ thể hàng ngày khiến tôi cảm thấy vô cùng hứng khởi. Tống Hạc Đình nói: "Có vài vị tổ tiên kiệt xuất đều là văn võ song toàn, bởi làm ngỗ tác hay bộ đầu đều thường bị tội phạm trả thù. Sự chịu đựng của con chả thấm vào đâu so với Tống Bất Bình xưa kia cả."

Đến cuối tháng 12 âm lịch, tôi cơ bản đã nắm vững phu tử tam củng thủ, trong lúc đối chiêu, chẳng cần suy nghĩ nhiều đã có thể ứng biến, Tống Khiết không khỏi khen ngợi: "Tống Dương biểu ca ngộ tính không tệ, hay là sau này chuyển nghề sang võ Tống đi."

Tôi xua tay: "Khỏi khỏi, ta thích phá án hơn." Ba tháng nay không có vụ án nào, tôi thật là buồn chán. Tống Hạc Đình khẽ mỉm cười: "Con tập luyện cũng đã khá vững, tìm đối thủ thực chiến xem?"

"Tìm ai bây giờ?" Tôi hỏi.

"Ta thấy vị Vương cảnh quan kia được đấy."

Tối đó Tiểu Đào dẫn Vương Nguyên Thạch đến, chúng tôi trải tấm đệm lên sàn nhà, đối mặt với Vương Nguyên Thạch vạm vỡ trong lòng tôi không khỏi e dè, nói: "Vương thúc, hạ thủ lưu tình."

Tống Hạc Đình nói: "Vương cảnh quan, cứ coi nó là phần tử tội phạm mà dạy dỗ đi."

Vương Nguyên Thạch cười: "Rốt cuộc thì tôi phải nghe ai đây?"

Tống Hạc Đình nói: "Đệ tử do ta truyền dạy, sẽ không có chuyện đánh cho vui, khỏi cần hạ thủ lưu tình."

Thấy vậy, Vương thúc liền thủ thế, tôi ôm đấm chào một cái,

Vương thúc lập tức sử dụng đòn quân cảnh mà tung chân đá, tôi hạ thấp trọng tâm, rồi dùng vai gánh cẳng chân Vương thúc, hất lên, Vương thúc bị ngã ra đất.

Tiểu Đào giật mình: "Tống Dương, anh biến thành cao thủ võ lâm hồi nào thế?"

Chính bản thân tôi cũng rất kinh ngạc, lại có thể đánh bại được Vương thúc? Vương Nguyên Thạch đứng dậy, tiếp tục tấn công, tôi gặp chiêu phá chiêu, lại liên tục đánh ngã ông ấy hai lần nữa.

Lần thứ ba bò dậy, Vương thúc lau mồ hôi trán, nói: "Bộ chiêu thức này quá âm hiểm, cứ lần nào tôi cho rằng cậu ta đang hành lễ thì đột nhiên bị tấn công, không kịp chuẩn bị!"

Tống Hạc Đình cười: "Thiên lý tàng châm, tấn công bất ngờ, đây chính là chỗ lợi hại của phu tử tam củng thủ!"

Vương thúc vươn vai giãn gân cốt, lại tiếp tục thủ thế, nói: "Tiếp!"

Lần này ông ta không trúng chiêu nữa, khi tôi vừa chắp tay hành lễ thì liền nhảy ra sau một bước, sau đó mượn lực tung người lên tấn công bằng quyền, tôi đang lo chống đỡ thì Vương thúc hụp xuống sử chiêu Tảo Đường Thối, quật tôi ngã ra đất. Lần tỉ thí tiếp sau đó tôi lại tiếp tục thất thủ, xem ra bộ võ công này có nhược điểm, một khi bị đối phương đoán được sẽ không thể chiếm ưu thế. Tống Hạc Đình căn dặn: "Khi thực chiến phải nhớ kỹ hai điểm, một là đánh nhanh thắng nhanh, không cho đối thủ có cơ hội nhìn thấu, hai là không đánh được thì chạy!"

Tôi ngạc nhiên: "Cô cô, cô đang nghiêm túc đấy chứ?"

Tống Hạc Đình cười: "Dĩ nhiên, võ thuật là để đánh ngã đối thủ, nếu lúc đó địch hơn hẳn ta, lấy trứng chọi đá chi bằng giữ cái

mạng!"

Kết thúc cuộc đấu võ, Tiểu Đào nói: "Phải rồi, em quên nói, cảnh sát Tây Bắc có bắt được một tội phạm truy nã, trên người hắn có thư mời của Lục Đạo Cuồng Trù. Bên đó thẩm vấn, hắn tiết lộ, mùng 3 tháng 3 năm nay, Lục Đạo Cực Yến sẽ được tổ chức ở một nơi nào đó thuộc Tây Bắc."

Tôi nói: "Vậy bao giờ chúng ta xuất phát?"

Tiểu Đào nhìn tôi: "Đang chờ ý kiến anh đây."

Tôi ở nhà đã sắp phát điên lên rồi, sớm muốn ra ngoài một chút, liền phất tay: "Vậy thì đi luôn, tự mình thẩm vấn hắn xem có thăm dò được tin tức gì không."

"Được!" Tiểu Đào gật đầu.

Vương Nguyên Thạch nói: "Đợt huấn luyện học viên của ta mấy ngày nữa mới hoàn thành, cô cậu cứ đi trước, sau đó gửi vị trí về cho ta, ta tới sau."

Tống Hạc Đình vỗ vào xe lăn: "Đáng tiếc là xương sống của ta một năm nữa mới bình phục, lần này quả thực không giúp gì được bọn con. Cứ ẩn núp ở đây cũng chẳng phải ý hay, ta sẽ về Tống gia thôn. Tống Khiết, con đi cùng biểu ca đi."

Tôi hơi bất ngờ trước sự chuyển biến thái độ 180° của cô cô, không nhịn được mà hỏi: "Cô cô, lần này cô không ngăn cản bọn con?"

Tống Hạc Đình cười: "Ngăn? Có ngăn được không? Các trưởng lão nói đúng, đánh bại Giang Bắc Tàn Đao là sứ mệnh của Tống gia chúng ta, ta rất vui khi những năm tháng cuối cùng của cuộc đời được chứng kiến ngày này. Thực tế một người có thể sống được bao lâu không quan trọng, mà quan trọng là người ấy để lại cái gì. Tổ tiên Tống Từ cũng chỉ thọ có 64 tuổi, nhưng di sản tinh thần

ông để lại lại ảnh hưởng đến tận ngày nay. Tống Dương, ta tin con sẽ trở thành tiệm cận Tống Từ nhất trong lịch sử họ Tống. Nhưng ta cũng không hi vọng nhìn thấy tên con trên ban thờ, nhất định phải còn sống trở về, ta chờ uống rượu mừng của con và Tiểu Đào!"

Được sự ủng hộ của cô cô khiến tôi rất cảm động, kiên định đáp: "Cô cô, yên tâm đi! Chúng con sẽ bình an trở về!"

Đúng lúc này thì chợt cánh cửa đột ngột vang lên tiếng động, những người trong phòng đồng thời trở nên căng thẳng...

Chương 799: Tối đại ma đầu

Vị trí căn nhà này rất bí mật, cửa vào còn khóa mấy lớp, có thiết bị báo động, khả năng người ngoài đột nhập được vào là rất thấp.

Tất cả cảnh giác nhìn chằm chằm cửa ra vào, cánh cửa từ từ mở ra, chỉ thấy Đao Thần lững thững bước vào, Tiểu Đào thở phào nhẹ nhõm: "Tiền bối, ông đừng dọa người có được không?"

Tống Hạc Đình hỏi: "Lão nhân gia, vết thương đã lành chưa?"

Giọng Đao Thần vẫn âm u như cũ: "Gần như khỏi hẳn, ngại quá, thời gian này ta đã tiến hành điều tra một chút."

Ông ta lôi một cái phong bì lớn trong áo choàng ra đưa cho tôi. Mở ra xem, bên trong là một bản danh sách, ngoài ra còn có một bức ảnh cũ, 5 người chụp chung, 4 nam một nữ, mặt sau ghi ngày tháng là năm 99.

Tôi đưa cho mọi người nhìn, đến tay Tống Hạc Đình thì bà kinh ngạc la lên: "Đây là 5 đệ tử tôi phái đi năm xưa, ông lấy nó ở đâu?"

"Tự ta có cách riêng." Đao Thần nhàn nhạt đáp.

Tống Hạc Đình chỉ một người trong số đó: "Đây là Tống Viễn Khê, chính là Hoàng Tuyền đương nhiệm." Nói đến đây bà khẽ nghiến răng.

Tôi hỏi: "Cô cô, Tống Viễn Khê là người như thế nào?"

Bà suy nghĩ rồi đáp: "Hắn là em trai cùng nhau lớn lên của ta,

tính cách mềm mỏng, trước giờ không tranh đấu với ai, thường sẽ chủ động nhượng bộ. Hồi bé ta cũng hay bắt nạt hắn, đánh giá của mọi người về hắn là biết điều, trung hậu, cho rằng hắn có thể làm nên đại sự. Ta có nằm mơ cũng không ngờ được, đại sự mà hắn làm lại là trở thành tối đại ma đầu của Giang Bắc Tàn Đao."

Tôi nghĩ, loại tính cách này, hơn nửa là cố kìm chế bản thân, cộng với sinh sống trong thôn biệt lập, chưa từng bị cám dỗ, với sự xúi giục của Hoàng Tuyền, bản tính đã được giải thoát.

Tôi luôn cho rằng, trong thâm tâm mỗi người đều ẩn tàng một con dã thú, trong hoàn cảnh nhất định thì bất cứ ai cũng có thể hóa thành ma quỷ. Danh sách trong phong bì là những sản nghiệp trên danh nghĩa của Hoàng Tuyền, hắn làm ăn gần như phủ khắp Đại Giang Nam Bắc, bao gồm địa ốc, dầu mỏ hóa chất, game online, phần lớn đều là những công ty hợp pháp.

Đao Thần từng nói, Hoàng Tuyền có mấy tên, những cái tên này cũng có thể tìm được trong bảng top nhà giàu. Tổng cộng số tài sản mà hắn sở hữu là một con số kinh người. Đao Thần giải thích: "Đừng chỉ thấy những công ty này đều là hợp pháp, thực ra chũng cũng xử lý một ít giao dịch phi pháp trong bóng tối như ma túy, vũ khí, nội dung khiêu dâm... theo ta điều tra, sau khi Cảnh Vương Gia bị tiêu diệt, hắn còn tiếp tục con đường buôn bán nội tạng của lão, tiếp quản toàn bộ tàn dư. Kẻ này hám lợi, chỉ cần ra tiền là hắn làm, cho dù là bán chính linh hồn mình hắn cũng tình nguyện."

Tống Hạc Đình cau mày: "Bán linh hồn, chẳng phải hắn đã sớm làm rồi sao?"

Tiểu Đào sợ hãi: "Đường dây buôn bán nội tạng từ Trung Quốc sang Đông Nam Á vẫn tồn tại? Quá ghê tởm, tôi cứ tưởng sau khi Cảnh Vương Gia chết thì đã không có kiểu làm ăn này nữa."

Tôi căm hận: "Tên này xem ra không thể không chết rồi!"

Danh sách này được Tiểu Đào mang về, gửi lên bộ công an, thực hiện kế hoạch giải quyết tận gốc của chúng tôi. Hôm sau sẽ lên đường, lần này tôi để Băng Tâm ở nhà, thành viên đội hình gồm tôi, Tinh Thần, Tống Khiết. Vương Nguyên Thạch sẽ tới trễ vài ngày, còn về Đao Thần, vẫn như thường lệ chẳng rõ tung tích.

Đến huyện Tây Bình thuộc tỉnh Cam Túc, chúng tôi chẳng có thời gian mà thưởng thức cao nguyên rực rỡ, mà thẳng một đường tới thị cục. Cục trưởng cho chúng tôi biết, hai hôm trước họ bắt một đám nghiện đang hút ma túy trong hộp đêm. Trong số đó có tên Khang Tiểu Bát, đây là một tên lăn lộn giang hồ đã lâu, dính đến nhiều vụ thiếu nữ mất tích, khách quen của trại tạm giam. Sau đó thì lập công chuộc tội được giảm án, khi ra tù thì trở thành chỉ điểm cho cảnh sát.

Tên này vô cùng xảo quyệt, việc làm điểm chỉ thực chất là gián điệp hai mang, một bên cung cấp thông tin cho cảnh sát, một bên lại tiết lộ hành động của cảnh sát cho xã hội đen. Thái độ của cảnh sát đối với hắn luôn là nửa giám sát, nửa tự do, chỉ cần hắn phạm tội là lập tức bắt. Vừa hay hôm đó quần chúng báo tin trong hộp đêm có đám hút chích, cảnh sát ập vào bắt được Khang Tiểu Bát cùng mấy đồng bọn.

Trong lúc tra hỏi thì trên người hắn rơi ra một tấn card kim loại kỳ quái, khắc hình bộ xương đội mũ đầu bếp. Do trước đó bộ công an đã phát công hàm đến toàn bộ các thị cục cho nên họ đã báo lại cho tổ đặc án. Tôi nhìn tấm card kia, quả nhiên là của Lục Đạo Cuồng Trù, nó dày hơn so với các tấm card bình thường, bên trong có chip điện tử. Không ngờ một tên lưu manh hạ cấp như Khang Tiểu Bát lại là thượng khách của Lục Đạo Cuồng Trù.

Tiểu Đào lẩm bẩm: "Khang Tiểu Bát? Sao nghe quen thế nhỉ."

Tôi nói: "Cái tên này là người cuối cùng của Giang Dương Đại Đạo thời nhà Thanh bị chém đầu. Trên mạng còn có ảnh, sặc mùi máu tanh."

Tiểu Đào cười: "Nhìn cái biệt danh này, chính là một tên không sợ chết!"

Chúng tôi lập tức tới phòng thẩm vấn, thấy tay Khang Tiểu Bát bị còng ở ống dẫn nước, có vẻ đã bị tra khảo quá lâu, cả người mềm oặt, miệng không ngừng thều thào: "Chính quyền, số ma túy đó không phải của tôi mang đến, tôi đã sớm cải tà quy chánh, đều là đám cẩu bằng hữu giang hồ kia mang vào. Tôi chỉ thử một chút mà mấy người đã xông vào, có xui xẻo không cơ chứ."

Cục trưởng nghiêm mặt: "Vẫn còn không thành thật, có người tới trị ngươi rồi đây."

Khang Tiểu Bát nhìn Tiểu Đào và Tống Khiết, cười một nụ cười lưu manh: "Hai đại mỹ nữ tới à, đều là gu tôi thích. Định dùng mỹ nhân kế ư?"

Tiểu Đào thì sớm đã thành quen với việc trêu chọc của đám tội phạm, Tống Khiết lần đầu bị nói như vậy liền nổi giận, hỏi: "Em có được đánh hắn không?"

Tôi chép miệng: "Em ra tay sẽ đánh chết người mất. Tinh Thần, ngươi làm giùm đi, thưởng cho hắn mấy cái bạt tai."

Tống Tinh Thần đã sớm ngứa mắt, nghe tôi nói liền tiến lên, chụp tay vào vai Khang Tiểu Bát. Khang Tiểu Bát cười hề hề: "Ai da, được xoa bóp nữa cơ à, thoải mái quá."

Nhưng chỉ 1 giây sau, sắc mặt hắn đại biến, gào lên: "Đau đau đau, đại hiệp, buông ra đi, tôi sai rồi!"

Tống Tinh Thần vừa rồi đã bóp chệch gân khớp vai, dây thần kinh bị chèn ép gây ra đau đớn tê liệt, cái gọi là điểm huyệt của cao thủ thời xưa, chính là nguyên lý này.

Tống Khiết hỏi: "Còn dám ăn nói không đứng đắn?"

"Không không không không dám, mau bỏ tôi ra đi!" Khang Tiểu Bát đau đến phát khóc, mặt đầy mồ hôi. Tôi ra hiệu cho Tinh Thần, hắn lại bóp một cái, nắn gân bả vai về vị trí cũ, Khang Tiểu Bát liền hít một hơi thật sâu, tỏ ra vô cùng sung sướng, hề hề nói: "Ai da, thật là thoải mái, so với đấm bóp còn thoải mái hơn."

Đúng là một tên lưu manh, tôi và Tiểu Đào đều tỏ ra khinh bỉ, nói với cảnh sát viên: "Tháo còng cho hắn, lần này để chúng tôi thẩm vấn!"

Chương 800: Vụ án thiếu nữ mất tích

Khang Tiểu Bát bị còng ở ghế sắt, tôi với Tiểu Đào ngồi đối diện, Tống Khiết và Tinh Thần đứng hai bên. Cầm tấm card kim loại lên, tôi hỏi: "Biết điều thì mau nói, cái này từ đâu có?"

Khang Tiểu Bát cợt nhả: "Tôi nhặt được."

"Ngươi nghĩ ta sẽ tin sao?" Tôi cười lạnh.

"Chính quyền, tôi nhặt được thật mà, trông thấy nó lạ lạ đẹp mắt, nên mang theo người để trừ tà. Anh thích nó thì tôi tặng đấy, thấy ấn đường anh có màu đen, sắp tới khả năng có họa sát thân, mang theo mà đổi vận."

Tiểu Đào phẫn nộ vỗ bàn: "Đàng hoàng một chút!"

"Đại mỹ nữ, cô nhìn tôi từ đầu đến chân xem có chỗ nào không đàng hoàng...được rồi, tôi thừa nhận là có một bộ phận đã bắt đầu không đàng hoàng được nữa, chẳng làm sao được, ai bảo trông thấy một người đẹp như cô chứ. Hỏi một câu nhé, cô có bạn trai chưa?" Hắn chảy nước miếng nói.

Tiểu Đào tức đến nghiến răng, tên này quả là biết luồn lách, bất kể chúng tôi hỏi gì hắn đều nói liên thiên qua chuyện khác. Tiểu Đào lườm thì hắn lại cười, tôi nói: "Nhìn vào mắt ta này."

"Được ngay!" Hắn cười nham nhở: "Tiểu ca, đôi mắt của anh thật đẹp, hai mí lại còn long lanh, đã mê hoặc bao nhiêu cô gái rồi...Á !!!"

Đang nham nhở thì Khang Tiểu Bát hét lên, tôi dùng minh vương chi đồng tra tấn hắn những 30s, lúc dừng lại, cả người hắn đã đầy mồ hôi, thở hồng hộc.

Tôi nói: "Khai mau!"

Ai ngờ hắn vẫn cố nặn ra nụ cười: "Đôi mắt anh có gai hay sao mà đáng sợ thế? Tôi khuyên anh nên đeo kính vào, nếu không sẽ hù dọa con gái nhà người ta đấy."

Tôi giận đến muốn đánh người, lần đầu thấy kẻ không bị minh vương chi đồng khuất phục, vậy thì dùng hình với hắn khả năng cũng vô dụng.

Đổi cách khác, tôi giơ tấm card lên hỏi: "Vật này là người khác cho ngươi, đúng không?"

Khang Tiểu Bát vừa cười vừa rung đùi: "Thực ra là ngọc hoàng đại đế cho tôi."

Tôi hỏi tiếp: "Ngươi và người cho ngươi tấm card có quan hệ?"

"Đúng, tôi và con gái ông ta cặp với nhau, sau đó ông ta chia rẽ, ô ô ô."

Thấy hắn đang cố che giấu sự căng thẳng, tôi biết mình đã đoán đúng, nhất định hắn có liên lạc với Cuồng Trù, nếu không một tên lưu manh cắc ké làm sao có thể trở thành khách trong Lục Đạo Cực Yến.

Đương nhiên như vậy cũng chẳng thể hỏi ra được chân tướng, tôi rút một điếu thuốc, gõ gõ xuống bàn hai cái hỏi: "Hút không?"

Khang Tiểu Bát xòe tay ra: "Cám ơn, mấy ngày nay không được điếu nào rồi."

Trong điếu thuốc tôi có bỏ nhập mộng tán, châm cho hắn.

Khang Tiểu Bát say sưa hít một hơi thật sâu, chờ hắn hút được nửa điếu, tôi đột nhiên nghiêm giọng: "Khang Tiểu Bát, trước mặt Cuồng Trù ta đây, sao dám vô lễ?"

Khang Tiểu Bát đột nhiên thất kinh, trợn to hai mắt: "Cuồng Trù đại nhân, tôi không nói gì, không nói gì."

"Không nói gì?"

"Tôi...tôi..." Bỗng ánh mắt hắn khôi phục vẻ bình thường, khắp người đổ mồ hôi lạnh: "Ồ, sao tôi lại đột nhiên nằm mơ, sao lại ở đây nhỉ?"

Tiểu Đào nhìn tôi, tôi khẽ lắc đầu, nội tâm phòng ngự của tên này quá mạnh, nhập mộng tán cũng vô dụng. Nguyên lý của nhập mộng tán cũng tương tự như thôi miên, nhưng nếu lực phòng ngự quá mạnh, trong quá trình thôi miên sẽ tỉnh lại.

Đến đây tôi coi như bó tay, không thể tra tấn được, quả thật nhập mộng tán có tác dụng phóng đại cảm giác, khiến nỗi đau tăng lên gấp bội, nhưng tôi không muốn sử dụng thủ đoạn thô bạo này.

Vuốt cằm suy tư chốc lát, tôi nói: "Tiểu Đào, em giám sát hắn, anh ra ngoài hóng gió một chút."

Đi ra ngoài, cục trưởng và những người khác đứng xem, thở dài nói: "Tên Khang Tiểu Bát này, heo chết không sợ nước sôi, bất kể hỏi gì hắn cũng có thái độ như vậy, chúng tôi rất bất đắc dĩ."

Tôi hỏi: "Đồ dùng cá nhân của hắn đâu, mang lại đây cho tôi."

"Chờ một chút!" Cục trưởng sai người đi mang tới một hộp carton, bên trong có áo khoác của Khang Tiểu Bát, tai nghe bluetooth, ví tiền, ngoài ra còn có mấy đồng tiền, cảm giác là giả, trên đó có vẽ mấy kẻ háu ăn, trước giờ tôi chưa từng nghe nói có loại tiền này.

Sau đó tôi cầm điện thoại của hắn lên kiểm tra, cục trưởng nói: "Vô dụng, chúng tôi đã kiểm tra rồi, chẳng có cái gì cả."

"Lịch sử nói chuyện điện thoại đã tra chưa?" Tôi hỏi.

"Rồi, cũng không có gì khả nghi."

Tôi lại hỏi: "Phải rồi, vụ án thiếu nữ mất tích mà hắn dính líu là thế nào, có hồ sơ không?"

"Để tôi cho người đi lấy." Nói xong cục trưởng rời đi. Trong lúc chờ đợi, tôi nhìn lướt quá điện thoại của hắn, chẳng có gì cả, chỉ có vài trò chơi cùng một app âm nhạc với mấy bài hát tục tĩu. Đột nhiên nảy ra một ý, tôi liền gọi cho Lão Yêu, thuật lại ý tưởng của mình cho hắn nghe. Nghe xong, Lão Yêu la lên: "Mẹ ơi Tống Dương, dạo này ý tưởng của ngươi ngày càng hão huyền."

"Có làm được không?" Tôi chỉ quan tâm vấn đề này.

Lão Yêu đáp: "Về kỹ thuật mà nói thì không thành vấn đề, còn lại tự ngươi phát huy nha."

"Nói nhảm, đương nhiên về kỹ thuật là phải cần tới ngươi." Tôi nghiêm giọng.

"Tiểu Tống Tống, gần đây ngươi thật khí phách đấy." Không khiến tôi nổi da gà thì không phải là Lão Yêu, tôi liền cúp máy, cục trưởng cũng vừa mang một tập hồ sơ sang. Tôi vừa lật xem vừa nghe cục trưởng giải thích: "Hơn mười năm trước, Khang Tiểu Bát dụ dỗ vài sinh viên nữ đi làm việc, sau đó họ mất tích. Ban đầu chúng tôi lập án theo hướng mưu sát, nhưng chẳng tìm thấy chứng cứ gì, cuối cùng chỉ có thể khởi tố hắn với tội danh bắt cóc."

Những nữ sinh này trắng trẻo xinh xắn, da mịn thịt căng, kết hợp với việc Khang Tiểu Bát có qua lại với Lục Đạo Cuồng Trù, tôi bỗng có một tưởng tượng đáng sợ, biết nơi họ mất tích là ở đâu.

Nhưng cục trưởng không biết Cuồng Trù, tôi cũng chẳng có ý định giải thích, hỏi: "Bắt cóc 5 người, xử 10 năm?"

"Lúc đó hắn chỉ là tòng phạm, nghi phạm chính đã bị bắn chết trong quá trình truy bắt, hắn liền đẩy hết tội lên kẻ đã chết, sau đó lại khai ra một đám đồng bọn, coi như là lấy công chuộc tội. Cộng thêm việc cải tạo tốt khiến hắn được giảm án, thả tự do trước thời hạn." Cục trưởng giải thích.

Tôi gật đầu không nói, tiếp theo chẳng có hành động gì, tôi chỉ tiếp tục cho Khang Tiểu Bát hút thuốc. Thuốc nhuyễn trung hoa mùi vị không tệ, hắn hút hết điếu này đến điếu khác, lèo một cái đã bảy tám điếu, hút vào lượng lớn nhập mộng tán.

Lão Yêu nhắn một tin: "Sân khấu đã sẵn sàng, biểu diễn đi thôi."

Tôi đứng dậy phất tay: "Thả người!"

Tiểu Đào khẽ giật mình, nhưng không nói gì, mà ra hiệu với bên ngoài. Hành động này khiến cảnh sát ở đây rất kinh ngạc, có điều vẫn phải làm theo. Giờ đã là buổi tối, Khang Tiểu Bát như kiểu đang trả phòng khách sạn, cười hì hì chào hỏi cảnh sát, nói lần sau mời mọi người uống rượu, rồi nghênh ngang rời đi.

Tôi cười bí hiểm: "Đi theo hắn, để hắn tự dẫn chúng ta vạch trần tội của bản thân!"

Chương 801: Thịt ngâm rượu

Đêm xuống đen kịt một màu, việc này rất có lợi cho sự ẩn nấp của chúng tôi. Dò dẫm đi theo Khang Tiểu Bát, chỉ thấy hắn đi khắp các ngóc ngách, dừng lại ở tiệm tạp hóa, mua bao thuốc lá nhưng không trả tiền đã liền đi. Chủ tiệm ở phía sau hô to: "Này này, chưa đưa tiền!"

Khang Tiểu Bát bóc bao thuốc ngậm một điếu, sờ soạng cả người tìm bật lửa, sau đó quay trở lại nói: "Ta nhổ tóc đưa cho ông có được không? Tóc lão tử là vàng đấy." Vừa nói vừa thuận tay giật cái bật lửa trong quầy.

Chủ tiệm đương nhiên không chịu, lao ra níu tay áo Khang Tiểu Bát, mắng: "Sao ngươi lại như vậy, lấy đồ không trả tiền?"

Khang Tiểu Bát trơn mắt hung ác nói: "Con mẹ nó, buông tay, lão tử đập tiệm ngươi giờ, tin không?"

Dứt lời hắn đẩy chủ tiệm ra, bước đi. Chủ tiệm tức đến giậm chân bình bịch, định báo cảnh sát, nhưng giờ không thể bắt hắn, chúng tôi chỉ có thể tới lau bãi nước bọt mà hắn nhổ, tôi đi qua nói: "Đại thúc, tiền thuốc của hắn tôi trả."

Chủ tiệm kinh ngạc nhìn tôi: "23 tệ."

Tôi trả tiền, ông ta vẫn chưa hết ngạc nhiên, hỏi: "Mấy người có quan hệ gì với tên lưu manh kia?"

Tôi cười, lấy giấy chứng nhận ra: "Chúng tôi đang theo dõi hắn."

Chủ tiệm mừng rỡ: "Tốt quá rồi, tên này thường quấy rầy mọi

người trong khu, đồng chí cảnh sát, mau bắt hắn đi!"

Chúng tôi tiếp tục theo dõi Khang Tiểu Bát, lúc hắn đi ngang qua một sạp trái cây, nhân lúc người bán không để ý, nhặt một quả lê, lau vào tay áo rồi đưa lên cắn. Sau đó có hai cô gái đi qua, hắn cười một tiếng lưu manh, hô: "Hai người đẹp, three somes không?"

Hai cô gái sợ hãi bước nhanh chân bỏ trốn. Tiểu Đào cười lạnh: "Đúng là Ngưu Nhị đương thời!"

Tôi nói: "Loại sâu mọt xã hội này khắp nơi nhiễu dân, cảnh sát cũng bó tay."

Sau đó Khang Tiểu Bát đi tới một khu phố đèn đỏ, vài cô gái ăn mặc hở hang đứng dưới cột đèn đường, hắn cợt nhả đi tới trêu ghẹo, mấy cô gái liền bỏ đi, Khang Tiểu Bát hậm hực cũng đi khỏi.

Tôi đi qua hỏi một cô gái: "Cô biết tên này?"

Cô ta chẳng khách khí mà nói: "Anh là ai?"

Tôi đưa giấy chứng nhận ra, cô ta liền sợ hãi bỏ chạy, nhưng Tiểu Đào và Tống Khiết đã chặn đường. Cô gái cười giả lả nói: "Đồng chí cảnh sát, tôi đang chờ xe thôi mà."

"Chờ xe sao phải chạy?" Tôi khinh thường nhìn cô ta: "Yên tâm đi, bọn tôi là cảnh sát hình sự, không quan tâm việc của các cô. Chỉ muốn hỏi vài vấn đề..."

Lần này thì cô ta đã thành thật trả lời: "Có biết, hắn là Khang Tiểu Bát, lưu manh ở khu vực này."

"Hắn nói chuyện với cô, sao cô lại bỏ đi, sợ hắn quỵt tiền à?"

"Nghe nói những cô gái qua đêm với hắn thường sẽ mất tích, cho nên chị em khu vực này ngầm thông báo cho nhau, tuyệt đối không làm ăn với hắn."

"Nhiều cô gái bị hắn làm mất tích? Bao nhiêu?" Tôi tiếp tục hỏi.

"Phải đến mười mấy người. Mấy năm trước ở đây có một cô người Hồ Nam, về nhà qua đêm với hắn, ngày hôm sau thì không rõ tung tích. Chúng tôi làm nghề này đâu dám báo cảnh sát, chỉ có thể im hơi lặng tiếng." Cô gái nhớ lại.

Lòng tôi đã sáng tỏ, xem ra tên này chết cũng không đền hết tội.

Sau khi cáo từ cô gái tôi nói: "Rất có thể Khang Tiểu Bát là một kẻ giao hàng cho Lục Đạo Cuồng Trù."

"Kẻ giao hàng?" Tống Khiết không biết chuyện về Cuồng Trù, liền hỏi.

"Lát nữa sẽ giải thích." Tôi sợ mất dấu hắn, vội vàng sải bước.

Sau đó Khang Tiểu Bát ngồi một quán ven đường ăn mỳ, ăn xong cũng không trả tiền, châm thuốc, đeo tai nghe bluetooth, rung đùi đắc ý nghe nhạc.

Tôi cười: "Đến lúc biểu diễn rồi."

Ban nãy tôi bảo Lão Yêu hack vào điện thoại của Khang Tiểu Bát, mở một cổng từ app nghe nhạc của hắn sang điện thoại của tôi. Tôi mở điện thoại lên, bật app cổng, bên trong vang lên tiếng hát: "Mục tiêu của tôi là một người đàn ông ba chân, tôi muốn, tôi rất muốn..."

Tiểu Đào cau mày: "Tống Dương, sao dạo này anh lại nghe loại bài hát này?"

Tôi cười cười: "Đây là bài hát mà Khang Tiểu Bát đang nghe, Lão Yêu đã tác động vào điện thoại của hắn, giờ cái app nghe nhạc của hắn đã trở thành phần mềm đối thoại."

Tôi bảo mọi người trốn ra đằng sau một trụ điện, rồi nói vào điện thoại di động: "Khang Tiểu Bát, biết ta là ai không?"

Hắn đột nhiên cả kinh, hoảng hốt ngó nhìn xung quanh: "À...là Thấu Xương Hương đại nhân?"

Tôi nói tiếp: "Hàng ta muốn đâu?"

Khang Tiểu Bát run cầm cập: "Hàng...hàng ở đây...tôi bị mời lên cục uống trà mà?"

Tiếp đó hắn tháo tai nghe ra, có điều không sao, trong cơ thể hắn vẫn còn hiệu quả của nhập mộng tán, rất dễ dàng tiếp nhận ám thị, thêm nữa lúc nghe nhạc thư giãn, lực phòng ngự cực kém, đã bị tôi ám thị thành công, biến giọng nói của mình thành giọng của Thấu Xương Hương.

Tôi bước trực tiếp qua, sầm mặt nói: "Khang Tiểu Bát, dẫn ta đi!"

Hắn vuốt vuốt mắt nhìn tôi, tôi càng trở nên nghiêm nghị: "Đừng nhìn nữa, ta cải trang, lẽ nào giọng nói của ta ngươi không nhận ra sao?"

Hắn liều mạng gật đầu: "Thứ cho tôi có mắt không tròng, để tôi dẫn ngài đi...tất cả đều là thịt tươi, đảm bảo ngài sẽ hài lòng."

"Dẫn đường!"

Hắn cúi người gật đầu rồi đi trước, tôi bước theo sau, Tiểu Đào và mấy người cũng đi theo cách xa.

Trên đường đi, Khang Tiểu Bát nói: "Thấu Xương Hương đại nhân, tôi không nói gì với cảnh sát hét, yến hội năm nay..."

Tôi trấn an: "Yên tâm đi, nhất định sẽ mời ngươi."

Khang Tiểu Bát vui vẻ xoa xoa tay: "Được phục vụ ngài là vinh

hạnh của Khang Tiểu Bát tôi, xin giúp tôi hỏi thăm sức khỏe Cuồng Trù đại nhân."

Tôi gật đầu.

Chúng tôi đi xuyên qua một con hẻm, tới một gian phòng trệt cũ kỹ, xung quanh chất đống đầy rác, nhìn như có vẻ đã rất lâu không có người ở. Khang Tiểu Bát bước tới, vạch rác ra thành một con đường, lấy chìa khóa mở cửa.

Trong phòng trống không, ở góc có vài thùng gỗ chồng lên nhau. Khang Tiểu Bát đi qua bật đèn, dời mấy cái thùng sang bên, để lộ ra một đường hầm phía dưới. Hắn nhún nhường khẽ đưa tay: "Thấu Xương Hương đại nhân, xin mời theo tôi."

Đi theo hắn xuống phòng ngầm dưới đất, cảnh tượng đập vào mắt không khỏi khiến tôi hít vào một hơi khí lanh. Chỉ thấy có năm cái bể xi măng lớn, bên trong đổ đầy chất lỏng, vài cô gái không mảnh vải che thân bị ngâm, miệng đeo mặt nạ oxy. Bên trong bể chứa nổi lều phều chất thải của chính các nạn nhân, cả căn phòng đầy mùi hôi thối.

Khang Tiểu Bát cười hềnh hệch nói: "Đúng như ngài giao phó, dùng rượu thuốc ngâm 10 ngày, như vậy thịt mới tươi, mới mềm. Đây đều là những đứa còn trinh chưa bóc tem, cơ thể khỏe mạnh, mùi vị ắt là cực ngon."

Lúc này thì tốp Tiểu Đào đi xuống, trông thấy cảnh này Tống Khiết không kìm được mắng to: "Khốn kiếp!"

Tiếng mắng này lần nữa thức tỉnh lực phòng ngự trong Khang Tiểu Bát, hắn lườm đám người Tiểu Đào, sau đó nheo mắt nhìn tôi: "Ngươi không phải Thấu Xương Hương, ngươi là tên cảnh sát ban nãy!"

Tôi cũng chẳng có tâm tư đóng giả nữa, lạnh lùng nói: "Ta là

diêm vương gia!"

Chương 802: Tiền háu ăn

Khang Tiểu Bát chửi một tiếng, nhảy vào góc tường chỗ cái bàn nhỏ, rút ra một khẩu súng tự chế dưới gầm bàn. Lúc này Tiểu Đào vẫn còn đang đứng trên cầu thang, tôi lập tức xông tới thi triển Phu Tử Tam Củng Thủ, dùng vai đỡ lấy cánh tay hắn, đạn bắn thẳng lên trần nhà, sau đó dùng lực lưng quật Khang Tiểu Bát về phía cái bàn.

Rầm một tiếng, cái bàn vỡ đôi, Khang Tiểu Bát đau đến không ngừng lăn lộn, tôi giơ chân giẫm mạnh vào cổ tay hắn. Tiểu Đào liền lao xuống tước súng, nói: "Được đấy, bây giờ anh văn có võ có, hoàn toàn có thể đảm đương một trận tuyến rồi."

Tôi cười cười: "Nguy hiểm quá!"

Đây không phải là khiên tốn, trong khoảnh khắc vừa rồi, tôi không kịp cảm giác gì, đến khi kết thúc mới thấy sợ, hiện giờ toàn thân đang run lên. Đó là một khẩu súng đã lên đạn, nếu chỉ chậm một tích tắc thôi, e là sự việc đã khác.

Nhìn những cô gái trẻ bị ngâm trong bể, tôi phẫn nộ quay sang Khang Tiểu Bát, đạp một cước: "Những cô gái này sẽ bị đưa đi đâu?"

"Đưa đến mộ phần của mẹ ngươi!" Hắn mạnh miệng.

Tôi cười lạnh, sẵn đã có cách trị hắn, quay lại hỏi có ai mang theo dao nhỏ không, Tống khiết rút ra một con dao găm tinh tế.

Tôi vạch áo khoác hắn ra, dùng dao rạch một đường lên ngực, Khang Tiểu Bát bị dọa run lên, không ngừng la hét: "Ngươi định làm gì?"

Tôi cười híp mắt: "Làm gì à? Ta muốn móc tim ngươi ra!"

Dùng ngón tay miết vào vết rạch, dưới tác dụng của nhập mộng tán thì cảm giác hắn cảm nhận được không thua kém mổ bụng là bao. Khang Tiểu Bát gào khóc loạn lên, giãy dụa, Tinh Thần và Tống Khiết đi tới đè hai bên hắn lại.

Tay tôi dính đầy máu Khang Tiểu Bát, làm động tác nắm, giơ lên, nói bằng giọng đầy tính ám thị: "Nhìn đi, đây là tim của ngươi, vẫn còn đang đập."

Khang Tiểu Bát nhìn nắm tay tôi, trong mắt hắn, bàn tay đỏ máu của tôi chính là một quả tim người. Tôi nói: "Bắt đầu từ bây giờ, ngươi dám nói dối một câu, ta liền bóp vỡ tim ngươi!"

Khang Tiểu Bát sợ hãi liều mạng gật đầu, tôi hỏi: "Tổng cộng ngươi đã giao bao nhiêu cô gái cho Lục Đạo Cuồng Trù?"

"Tôi chưa từng được diện kiến Cuồng Trù đại nhân, chỉ tiếp xúc qua Thấu Xương Hương. Mười mấy năm qua, trước sau đã giao tổng cộng hơn 20 nữ sinh mình lừa gạt được. Sau đó vì chuyện này mà đi tù mấy năm, ra tù đành phải dùng gái làng chơi bù cho đủ số, nhưng Thấu Xương Hương đại nhân yêu cầu hàng phải là xử nữ, ông ấy cảnh cáo tôi lần sau còn dám đưa gái làng chơi sẽ làm thịt tôi. Thế là tôi đành đến vài trường đại học, tìm kiếm mấy đứa nhà nghèo, ngoại hình ổn ổn, cho tiền, lừa chúng đi kiếm việc làm, sau đó bắt cóc tới đây."

"Giao hàng bằng cách nào?" Tôi gằn giọng.

"Ngày 1 tháng 3 Thấu Xương Hương đại nhân sẽ đến lấy hàng!" Khang Tiểu Bát khai.

"Vận chuyển tới đâu?"

"Tôi nghe nói có một khu nhà máy do chính Cuồng Trù đại nhân chuẩn bị làm nơi chứa nguyên liệu nấu ăn."

Tin tức này ngoài dự liệu của tôi, nhưng lại rất hợp lý, Lục Đạo Cực Yến chắc hẳn phải chuẩn bị rất nhiều nguyên liệu nấu ăn, chúng cần có một nơi để chuẩn bị trước.

Thật không ngờ chỉ vô tình xen vào lại thu hoạch được manh mối quan trọng như thế. Tôi hỏi tiếp: "Nhà máy ở đâu?"

"Tôi không biết!" Hắn lắc đầu.

"Còn những điều khác, ngươi biết gì nữa, đi làm cho Cuồng Trù, hắn trả công ngươi thế nào?"

"Tiền!"

"Bao nhiêu?"

"Một văn!"

Tôi sững người một chút, chợt nhớ cái đồng tiền cổ quái hắn mang theo người, móc trong túi hắn ra, cầm trên tay: "Cái này?"

"Phải phải, cái này gọi là thao thiết tệ (tiền háu ăn), không dùng để mua đồ, nhưng so với vàng bạc còn dễ xài hơn. Cầm tiền này đi đến bất kì chỗ nào, hắc đạo nơi đó phải tôn trọng, nếu trả một đồng thao thiết tệ bảo chúng đi giết người, hoặc đốt nhà ai, hoặc là yêu cầu ngủ với ngôi sao hạng 3, hoặc phải đổi cho 1 triệu, bọn chúng đều phải làm. Không làm tức là không nể mặt Cuồng Trù đại nhân, ông ta sẽ đến xử tội. Thao thiết tệ này lưu thông trong giới hắc đạo cả nước, nhưng nó quá khó kiếm, đến lão đại bên Quảng Đông ước chừng cũng sở hữu không quá 10 đồng. Tham gia Lục Đạo Cực Yến chính là cơ hội tốt nhất để có được một đồng." Khang Tiểu Bát giải thích.

Chúng tôi kinh ngạc nhìn nhau, vốn lúc trước cứ cho rằng Lục Đạo Cuồng Trù là một kẻ thích ẩn cư, hóa ra hắn dùng cách thức thông minh này để xác lập uy tín trong giới tội phạm cả nước.

Lý do hắn có thể nhanh chóng quật khởi sau khi Cảnh Vương Gia ngã ngựa là bởi hắn đã sớm tích lũy đủ tài nguyên và nhân lực, quả là một tên có dã tâm nhất trong Giang Bắc Tàn Đao.

Khang Tiểu Bát liếm liếm môi nói tiếp: "Ngoài cái đó ra, thao thiết tệ còn có tác dụng khác, đó là có thể dùng để tổ chức trà đạo."

"Trà đạo?" Tôi biết cái danh từ này, nếu các huynh đệ giang hồ thời xưa mà có mẫu thuẫn với các bang phái, sẽ tổ chức trà đạo, tổ chức thế nào, giải quyết ra sao đều có một bộ quy củ giang hồ phức tạp quy định, đây là phương thức đàm phán bí mật của chúng, thường thì một cuộc trà đạo được tổ chức tốt sẽ giải quyết bằng phương pháp hòa bình. Khang Tiểu Bát nói: "Trong cuộc trà đạo, hai bên có mẫu thuẫn sẽ đưa ra một đồng thao thiết tệ mời Cuồng Trù đại nhân phân xử. Cuồng Trù đại nhân sẽ cho sứ giả tới mời hai bên ăn cơm, sau đó trong bữa ăn, cho mỗi người một chén trà. Trà này được rót trong ấm ra rất đục, người không thẹn với lòng uống xong sẽ vô sự, kẻ thẹn với lòng uống vào sẽ lập tức chết. Dù sao thì cũng có rất ít người dám xin tổ chức trà đạo, tôi cũng chưa từng thử."

"Hóa ra trà đạo là như vậy." Tôi suy tư, liệu nó mơ hồ thật như vậy sao?

Tôi hỏi: "Còn gì nữa?"

"Không có, tôi thật đã nói hết rồi. Cầu xin anh tha cho tôi một mạng." Khang Tiểu Bát sợ hãi cầu xin.

Bây giờ nếu tôi giả bộ bóp vỡ tin của hắn, dưới tác dụng của ám thị, hắn sẽ bị nhồi máu cơ tim ngay lập tức. Mặc dù rất muốn làm vậy, nhưng việc tôi ghét nhất là giết người, giữ hắn lại cũng có khi có chút tác dụng.

Giả bộ nhét quả tim trở lại lồng ngực, dùng tay lau lau vết

thương cho hắn, tôi nói: "Được rồi, đứng dậy đi."

Tống Tinh Thần và Tống Khiết buông hắn ra, Khang Tiểu Bát đứng dậy, nhìn ngực mình rồi kinh ngạc la lên: "Tốt quá rồi, ngài đúng là cao nhân. Thứ cho tiểu tử tôi có mắt không thấy thái sơn."

Tôi chỉ vào góc tường: "Ngồi xuống chỗ kia."

Bây giờ hắn đối với tôi đầy sợ hãi, ủ rũ chạy đến góc tường bó gối, Tiểu Đào khinh bỉ lườm một cái: "Tên này có chết 10 lần cũng không đáng tiếc."

Tôi nói: "Khả năng hắn vẫn còn giá trị lợi dụng, anh muốn dùng hắn dẫn dụ Thấu Xương Hương, phá tan cái công xưởng này trước kỳ Lục Đạo Cực Yến diễn ra."

Chương 803: Độc tố cá nóc

Tiểu Đào nói: "Hôm nay là 29 tháng 2 âm lịch, ngày mai sẽ là ngày giao hàng."

Tôi gật đầu: "Vậy thì thả sợi dây dài câu con cá lớn đi!"

Tống Khiết đi tới bể rượu kiểm tra những cô gái kia, hỏi: "Tống Dương biểu ca, những cô gái này bị sao vậy?"

Tôi đi qua sờ cổ, cảm giác mạch rất yếu, hẳn là bị tiêm thuốc gì đó, quay đầu hỏi Khang Tiểu Bát: "Ngươi tiêm thuốc gì cho họ?"

Khang Tiểu Bát run lẩy bẩy đáp: "Vi lượng độc tố cá nóc, và một chút thuốc giãn cơ."

Tôi thầm nghĩ, tên này cũng chuyên nghiệp đây. Chúng tôi giả vờ giao hàng, không thể dùng những cô gái này được, tôi bàn bạc với Tiểu Đào, quyết định điều một tốp đặc nhiệm sở tại, để họ mai phục trong túi, chờ Thấu Xương Hương xuất hiện thì lập tức bắt giữ moi thông tin từ hắn.

Hành động này khá mạo hiểm, Thấu Xương Hương trung thành tuyệt đối với Cuồng Trù, tuy nhiên đây là phương pháp tối ưu nhất lúc này.

Tiểu Đào gọi điện cho cục trưởng, tôi gọi Vương Tiểu Bát ra uy hiếp: "Nghe đây, ta không vòng vo với ngươi. Tội của ngươi tuyệt đối không tránh khỏi tử hình, nhưng nếu hợp tác với chúng ta, có thể sẽ giảm án xuống còn 20 năm."

Khang Tiểu Bát cau mày: "Còn hai mươi năm nhưng bắt tôi bán đứng Thấu Xương Hương? Cho dù tôi có trốn lên mặt trăng, bọn

họ cũng tìm đến mà giết tôi."

Tôi nói: "Bọn ta sẽ mang ngươi đi nhốt ở một trại giam biệt lập, một mình một phòng, bất kỳ kẻ nào cũng không tới gần được." Tôi chuyển ánh mắt ra hiệu cho Tiểu Đào, nàng đi tới phía sau hắn, dùng súng chĩa vào lưng, nói bằng một giọng báo cáo: "Nghi phạm đã bị tôi bắn chết trên đường chạy trốn."

Đây cũng không phải là phô trương thanh thế mà tổ đặc án có quyền xử trí tội phạm nguy hiểm tùy vào tình huống đặc thù. Khang Tiểu Bát bị dọa sợ đến toàn thân run rẩy: "Hợp tác, nhất định hợp tác!"

Lát sau cục trưởng dẫn người tới, trông thấy cảnh tượng dưới phòng ngầm, các cảnh sát vô cùng kinh hãi, có người muốn xông đến đánh Khang Tiểu Bát thì bị cục trưởng ngăn lại. Ông đau đớn nói: "Không ngờ tên súc sinh này vẫn đang hại người, là chúng tôi đã không làn tròn bổn phận. Nếu không có tổ đặc án, sợ là chẳng bao giờ phát hiện được."

Tôi an ủi: "Đứng sau đèn chịu tối cũng là bình thường, phải rồi, nhân dịp trời tối, mau mang những cô gái này tới bệnh viện, toàn bộ hành trình đều phải bảo mật, họ chỉ bị trúng độc cá nóc, trong tình trạng chết giả, bệnh viện sẽ có huyết thanh giải độc."

"Được, tôi đi làm ngay."

Chờ các cô gái được chuyển đi hết, chúng tôi cũng về nghỉ ngơi, thuê thêm một phòng để nhốt Khang Tiểu Bát, cắt cử hai cảnh sát trông chừng hắn suốt đêm.

Sáng hôm sau chúng tôi liền chuẩn bị hành động, dẫn 5 đặc nhiệm tới căn phòng ngầm, trốn vào túi đen, tất cả im lặng chờ đợi.

Chờ đợi ròng rã cả ngày, đồ ăn chỉ là lương khô và nước lọc,

một bước cũng không ra khỏi phòng. Trong khi đó Khang Tiểu Bát cứ lải nhải không ngừng: "Ông ta sẽ tới ngay, ông ta sẽ tới ngay."

Loáng cái đã đến tối, ai nấy đều sốt ruột, ngay cả tôi cũng sắp không giữ được bình tĩnh, ngồi tại chỗ thật sự rất buồn ngủ. Đột nhiên bên ngoài có một chiếc xe lái tới, Khang Tiểu Bát kích động đứng dậy: "Tới rồi! Tới rồi!"

"Cấm lộn xộn!" Tiểu Đài quát một tiếng, lôi hắn trở lại.

Tôi nói: "Lát nữa phải nói thế nào, nhớ chứ?"

"Biết biết, ngài đã dạy tôi đến 800 lần rồi còn gì." Khang Tiểu Bát ra sức gật đầu.

Chiếc xe bên ngoài nháy đèn hai cái rồi đột nhiên cứ thế bỏ đi, tôi lệnh cho Tinh Thần đuổi theo nhìn biển số, lúc hắn trở về thì lắc đầu: "Biển số xe bị che mất rồi."

"Làm sao hắn biết mà cảnh giác như vậy? Vừa rồi chúng ta đâu làm gì để lộ?" Vừa nói vừa ngắm nhìn xung quanh, đột nhiên chú ý trên bệ cửa sổ có gì đó không đúng.

Đi qua nhìn, trên bệ cửa sổ vốn là đặt một lon nước ngọt cắt đôi làm gạt tàn, dính đầu tàn thuốc, nó đã bị người ta xê dịch, phía trên còn có vân tay. Chợt hiểu ra, tôi quay lại cầm tay Khang Tiểu Bát lên nhìn, ngón tay hắn dính đầy tàn thuốc.

Khang Tiểu Bát nhìn tôi cợt nhả, nhất thời tức giận tôi đạp hắn một cước ngã lăn, từ lúc sinh ra tới giờ chưa từng kích động như vậy, chỉ hận không thể giết chết tên lưu manh này.

Tiểu Đào ngăn tôi lại hỏi sao vậy.

Tôi giận không kìm được, nói: "Tên này vừa gửi ám hiệu, chiếc xe vừa nãy trông thấy lon gạt tàn bị di động nên mới rời đi."

"Khốn Kiếp!" Tống Khiết tức giận chửi một tiếng, bước tới đạp một cước vào bụng Khang Tiểu Bát: "Công toi mất một ngày."

Bị đá hộc máu mồm, Khang Tiểu Bát vẫn cố cãi: "Quả thật tôi không cẩn thận đụng phải, không cố ý mà."

Tiểu Đào lên đạn, chĩa súng vào đầu hắn: "Thường ngày ngươi liên lạc với Thấu Xương Hương bằng cách nào?"

"Tha mạng tha mạng!" Khang Tiểu Bát quỳ xuống: "Thấy cái thùng sữa ngoài cửa không, mỗi lần muốn tìm tôi, ông ta sẽ nhét một tờ giấy vào đó. Có điều mấy nay chưa lấy được."

"Ngươi chờ nhận án tử đi!" Tiểu Đào nghiến răng.

Chúng tôi giải Khang Tiểu Bát về, đúng lúc này thì có một gã đàn ông lao ra từ trong hẻm, vốn tưởng chỉ là người đi đường, ai dè hắn đột nhiên rút ra một con dao, hét lên: "Khang Tiểu Bát, ta giết ngươi!"

Tống Tinh Thần phản ứng kịp thời, quật ngã hắn ra đất, đó là một người đàn ông trung niên, tóc đã muối tiêu, ngã ra đau đớn ôm lưng. Khang Tiểu Bát nhìn chằm chằm ông ta: "Chính quyền, người này tôi không quen."

Người đàn ông hét lên: "Còn nhớ Đỗ Tiểu Vũ không? Đó là vợ ta!"

Khang Tiểu Bát nheo chặt mắt, đột nhiên như nhớ ra gì đó. Tôi ra hiệu cho đặc nhiệm giải hắn về trước rồi đi tới đỡ người đàn ông dậy: "Chúng tôi là cảnh sát, ông định hành hung giữa đường, không sợ ngồi tù sao?"

"Hóa ra là cảnh sát à." Người đàn ông xấu hổ nói: "Tôi quá tức giận nên không suy nghĩ, thật xin lỗi, thật xin lỗi."

Tiểu Đào hừ một tiếng: "Việc ông vừa làm, nhẹ thì là hành

động theo cảm tính, nặng thì là giết người bất thành. Hãy cho tôi biết chuyện gì đang xảy ra."

"Được, mấy vị có muốn tìm chỗ khác không?" Ông ta hỏi.

Chúng tôi đồng ý, ngồi cả ngày trong căn phòng hôi thối, bụng lại đói, vì vậy bèn chọn một quán fast food gần đó. Gọi vài món, bên ngoài trời đã tối, lúc này gần như trong tiệm không có ai khác. Người đàn ông tự xưng là Lý Sấm, ông ta thẳng thắn nói cho chúng tôi biết, mình là một bác sĩ ngầm trong giới hắc đạo, thường xuyên giúp đám giang hồ gắp mảnh đạn, khâu vết chém, còn kiêm cả phẫu thuật chỉnh hình. Ban đầu bước vào nghề này cũng hoàn toàn là bất đắc dĩ, mấy năm trước ông ta kết hôn, vợ là một cô gái hộp đêm, gương mặt xinh đẹp. Ông ta rất yêu vợ mình, cả hai chỉ muốn cố gắng thật tốt để đến khi gom góp đủ tiền sẽ rời khỏi thành phố tới một nơi không ai biết họ. Nhưng có một lần Khang Tiểu Bát đã để ý vợ ông ta, hắn chạy đến tìm Lý Sấm, ném ra một đồng thao thiết tệ, nói: "Bảo bà xã ông chơi với tôi nửa tháng!"

Chương 804: Kế hoạch táo bạo

Lấy một đồng thao thiết tệ ra, tôi hỏi Lý Sấm: "Ông biết thứ này chứ?"

Lý Sấm gật đầu: "Tôi đã thấy nó nhiều rồi, vật này được lưu thông trong hắc đạo, chỉ cần có nó là có thể sai người không quen biết làm việc cho mình. Nhưng tôi lại không phải là người trong hắc đạo, cho nên Khang Tiểu Bát mang nó đổi lấy vợ tôi, dĩ nhiên tôi không thể đồng ý."

Ông ta kể tiếp, lúc đó Khang Tiểu Bát giận lắm, hắn chỉ vào mũi mình nói hãy chờ đấy. Mấy ngày sau, phòng khám của ông ta đột nhiên bị cháy, mấy gã đàn ông xông vào bắt vợ ông ta đi, ông ta ngăn cản thì bị đối phương đánh một trận, kết quả là nằm liệt giường một tháng.

Sau đó ông ta hỏi thăm tung tích vợ mình và Khang Tiểu Bát khắp nơi, nhưng không có thu hoạch gì. Rồi nghe phong phanh được Khang Tiểu Bát giao hàng cho Lục Đạo Cuồng Trù, những cô gái hắn chơi qua đều mang đến nhà máy của tên kia, làm nguyên liệu nấu ăn. Chỉ trong một đêm mất cả công việc lẫn gia đình, Lý Sấm mất hết ý chí, một năm qua chỉ đi tìm Khang Tiểu Bát khắp nơi. Một thị trấn nhỏ như vậy, ông ta cũng đã gặp Khang Tiểu Bát mấy lần, nhưng đối phương tuổi trẻ sức khỏe cao, lần nào cũng bị hắn đánh.

Lý Sấm bị ép đến đường cùng, chẳng còn cách nào mới ra hạ sách này. Tiểu Đào hỏi: "Sao ông không báo cảnh sát?"

Lý Sấm ra sức xua tay: "Cái đó thì không thể được, bởi vì tính chất công việc của mình, tôi nắm khá nhiều bí mật của giới hắc

đạo, chúng cũng tin tưởng tôi. Một khi đi báo cảnh sát, chúng sẽ thế nào, nhất định sẽ giết tôi diệt khẩu."

Nói xong Lý Sấm vén tay áo lên, cổ tay ông ta có ranh giới rõ ràng, da phía trên và phía dưới là hai màu khác nhau. Ông ta giải thích: "Tôi có một người bạn học là cảnh sát giao thông, chỉ đi ăn cùng nhau có một buổi thôi mà một tên tội phạm bị truy nã đã chặt tay tôi vì nghi ngờ tôi tiết lộ bí mật. Chúng là những kẻ tính khí thất thường, thích dùng vũ lực để thống trị người khác."

Tôi nói: "Giao du với giới xã hội đen, công việc của ông đúng là rất khổ."

"Chứ còn gì nữa!" Lý Sấm thở dài: "Ban đầu nếu không phải vì khoản lãi ngày quá cao, sao tôi lại tới đây làm công việc này chứ."

"Một năm mà ông vừa mới nói, thời gian cụ thể là thế nào?" Tôi hỏi.

"Vợ tôi mất tích vào ngày 5 tháng 5, đến nay không rõ tung tích." Lý Sấm đáp.

"Như thế xem ra cô ấy có thể vẫn còn sống." Tôi suy tư một chút, nói.

"Phải!" Lý Sấm chắp tay hành lễ: "Mấy người các vị nhìn là biết không phải tầm thường, nếu giúp tôi tìm ra vợ mình, có làm trâu làm ngựa tôi cũng báo đáp." Lý Sấm nói như đinh đóng cột, tôi vẫn luôn quan sát nét mặt ông ta, có vẻ như tất cả những gì anh ta nói đều là thật. Nhỏ giọng bàn bạc mấy câu với Tiểu Đào, tôi quay qua nói: "Thật không giấu diếm, chúng tôi đang đi tìm nhà máy thịt người của Cuồng Trù, anh có manh mối chứ?"

Lý Sấm cười khổ: "Có manh mối thì tôi đã không ở đây rồi."

Suy nghĩ một lát, đột nhiên tôi có ý tưởng, nói: "Thao thiết tệ này chẳng phải có thể mời sứ giả của Cuồng Trù ra mặt ư? Sao

không thử một chút xem."

Tôi hỏi Lý Sấm: "Muốn mời Thấu Xương Hương ra mặt thì cần làm gì với đồng tiền này?"

Lý Sấm nói: "Mỗi thành phố đều có một người làm tai mắt cho chúng, chỉ cần cậu đưa đồng tiền cho hắn, nói rõ muốn tổ chức trà đạo cùng ai, sứ giả sẽ tìm đến cậu."

Tôi cười: "Có đường tắt như vậy, tội gì không đi."

Tiểu Đào thận trọng nói: "Ngộ nhỡ đánh rắn động cỏ thì làm sao?"

Tôi đáp: "Kết quả xấu nhất cũng chỉ là hành động thất bại mà thôi, đối với chúng ta cũng không tổn thất gì. Nếu như có thể tìm được cái nhà máy thịt người này, bắt sống Thấu Xương Hương thì vừa có thể cứu được nhiều người vô tội, lại vừa nắm được quyền chủ động."

Tiểu Đào phân vân: "Nhưng có một vấn đề, đó là Thấu Xương Hương biết mặt chúng ta."

Lý Sấm bỗng cười: "Cái này hoàn toàn không khó, tôi có thể giúp cô cậu dịch dung."

"Dịch dung?" Chúng tôi đồng thanh kinh ngạc, quá mơ hồ rồi. Lý Sấm giải thích: "Thực ra dịch dung không phức tạp như cô cậu nghĩ, phải biến mặt mình thành một ai đó rất khó, nhưng nếu chỉ để không bị người khác nhận ra thì dễ thôi. Dính thêm chùm râu, làm nếp nhăn giả, dán mắt hai mí, ...đều là nghề của tôi."

Cái kế hoạch này vừa có thể nói là điên cuồng, lại vừa có thể nói là cơ hội trời cho. Nhưng còn một vấn đề, tôi nói: "Chúng tôi không có thù oán với hắc đạo nơi đây, sẽ tổ chức trà đạo với ai bây giờ?"

"Cái này hả..." Lý Sấm bấm huyệt thái dương suy nghĩ: "Đúng rồi, có một người tên là Lão Thập Tam, một thương nhân buôn lậu. Chỗ chúng tôi có một đại ca xã hội đen tên Mãnh ca, có lần Mãnh ca giúp Lão Thập Tam chở một lô hàng xuất cảnh, hắn lại nuốt riêng mất rồi tạo ra vụ tai nạn xe hại chết Lão Thập Tam. Trên thực tế trước đó Mãnh ca chưa từng gặp Lão Thập Tam, cả hai chỉ liên lạc qua điện thoại, ý của tôi là cô cậu có thể đóng giả Lão Thập Tam, hoàn hồn để dẫn dụ sứ giả của Cuồng Trù ra."

Tiểu Đào hỏi: "Lão Thập Tam này buôn lậu cái gì, không phải là ma túy hay vũ khí đấy chứ?"

Lý Sấm xua tay: "Không phải không phải, mà là thuốc giả, đông trùng hạ thảo, nhưng hươu, linh chi gì đó, người uống vào không chết, lợi nhuận lại cao hơn ma túy, mà bắt được không bị xử tử hình."

Tôi hít vào một hơi, quả là mở rộng rầm mắt, xem ra thường ngày mua thực phẩm chức năng cũng phải tính toán một chút.

Tôi nói: "Được rồi, nói là làm ngay, thời gian không nhiều. Ý định của chúng ta ngày mai là phải gặp được Thấu Xương Hương!"

"Mấy vị đi theo tôi một chuyến." Lý Sấm đi trước dẫn đường. Chúng tôi tới nơi ở tạm bợ của Lý Sấm, một căn phòng bừa bộn, Lý Sấm tìm nửa ngày thì ra một cái cặp, mở ra bên trong toàn là đồ cải trang, râu giả, cao su...

Ông ta nhào bột thành một khối rồi nói: "Làm phiền mấy vị lấy mẫu khuôn mặt, ngày mai tôi sẽ tùy thời mà dịch dung."

Tiểu Đào có chút cau mày: "Có cần thiết không, thứ bột này của ông trông bẩn quá."

Lý Sấm nói: "Có thể bọc một lớp nilon vào, tôi sử dụng kỹ thuật dịch dung mỹ thuật, tức là đặp một lớp đệm giả lên khuôn

mặt rồi trang điểm. Rất khó phát hiện, cho dù muốn biến thành người khác cũng không thành vấn đề. Thực ra dịch dung không khoa trương như trong phim đâu, nói thẳng ra nó chỉ là nghệ thuật hóa trang mà thôi."

"Thần như vậy à?" Tống Khiết thán phục: "Tống gia bọn tôi cũng có thuật dịch dung gia truyền..."

"E hèm!" Tôi cắt lời con bé, ra hiệu không cần tiết lộ thông tin nhiều. Lý Sấm đột nhiên xuất hiện, tôi vẫn có vài phần chưa tin tưởng, khi nghe thấy kỹ thuật dịch dung này, tôi bất giác liếc nhìn mép tóc của ông ta, không có gì bất thường, da mặt ông ta là thật.

Chúng tôi lần lượt lấy mẫu khuôn mặt, làm xong tôi nghiêm túc nhắc nhở: "Khuôn mẫu sau khi làm xong phải tiêu hủy!"

"Yên tâm yên tâm, nếu các vị không an lòng thì cứ đến đây, tôi vẫn ở đây mà." Lý Sấm đảm bảo.

Chương 805: Diễn xuất

Rời khỏi chỗ Lý Sấm, tôi quay lại nhìn lên cửa sổ nhà anh ta, Tiểu Đào hiểu ý, nói: "Tống Dương, nếu anh nghi ngờ loại người này thì em bảo cục trưởng phái cảnh sát mặc thường phục đến theo dõi."

Tôi gật đầu: "Cẩn tắc vô áy náy, giám sát đi."

Tiểu Đào bèn gọi cho cục trưởng, việc làm phiền cảnh sát địa phương đối với chúng tôi đã quen như cơm bữa, cảm giác áy náy cũng sớm không còn. Sau đó tất cả về khách sạn nghỉ ngơi.

Sáng hôm sau đến tìm Lý Sấm, phòng ông ta đang đầy hơi nóng, nồi chưng thứ gì đó, có mùi rất lạ. Tôi nói: "Lý đại thúc, bánh bao của ông có mùi lạ rồi."

Lý Sấm đang ngồi ở bàn làm việc, điều chế nước thuốc gì đó, miệng ngậm thuốc lá, cười nói: "Đó không phải là bánh bao!"

Ông ta đứng dậy mở vung nồi lên, nhấc khay hấp ra, hóa ra thứ được chưng là một ít dung dịch kết tủa, để nguội mấy phút, ông ta cất nó vào tủ lạnh.

Dung dịch này được đặt vào khuôn, chưng cất, sau khi để nguội sẽ có màu tương tự da người, có thể dán lên mặt. Trong lúc chờ đợi, tôi quan sát căn phòng, nơi này có vẻ đã được ở rất lâu, trên giá sách có ảnh một cô gái, khung ảnh bám đầy bụi, có vẻ đó là vợ ông ta.

Chuẩn bị xong xuôi, Lý Sấm hỏi: "Ai làm trước?"

Tôi nói: "Tôi trước đi." Rồi bước tới ngồi xuống ghế, Lý Sấm

vén tóc tôi về phía sau, dùng kẹp tóc cố định lại để cả khuôn mặt lộ ra. Sau đó dùng nước ấm lau chùi cẩn thận mặt tôi, vừa lau vừa giải thích: "Nếu không làm sạch lông mặt, đệm lớp cao su lên sẽ không có độ mút."

Lau xong, ông ta dán cho tôi một lớp mặt nạ dưỡng da nóng, đây là lần đầu tiên đắp mặt nạ, cảm giác rất lạ. Tống Khiết đứng bên che miệng cười, tôi nói: "Cứ cười đi, lát nữa đến lượt em đấy."

"Y, em cần gì dịch dung, dù sao mấy người đó đâu có biết mặt em." Rồi con bé quay qua Tinh Thần: "Biểu ca, chúng ta ra ngoài hóng gió chút đi, mùi trong này khó ngửi quá."

Tống Tinh Thần dùng ánh mắt xin ý kiến, tôi khẽ gật đầu: "Đi đi, tiện mua bữa sáng cho mọi người luôn."

Tống Khiết vui vẻ kéo tay Tinh Thần rời đi, hắn lại có vẻ hơi cứng ngắc, tôi có cảm giác, chỉ khi trước mặt Tống Khiết hắn mới lộ ra vẻ ngượng ngùng như vậy.

Quá trình dịch dung rất lâu, dọn dẹp khuôn mặt xong, Lý Sấm dán mấy miếng cao su mỏng vào xương lưỡng quyền, cằm, trán, cuối cùng dùng thuốc nhuộm tóc màu đen, nhuộm tóc hai bên bờ.

Tiểu Đào nhìn tôi chằm chằm, miệng chảy xuống đến tận chân, tôi cười hỏi: "Sao thế, biến dạng ghê lắm à?"

"Tự anh nhìn đi!"

Nàng mang đến một cái gương, tôi soi mặt vào đó thì giật mình. Trong gương là một gương mặt già nua, nham hiểm, nếp nhăn trên trán y như thật, nếu không phải chính tôi nhìn thấy mình, thì thật không thể tin vào hình dáng bây giờ. Lý Sấm hướng dẫn: "Tiểu huynh đệ, ánh mắt cần hung ác hơn một chút."

Tôi cố gắng thử mấy lần, Tiểu Đào đứng cạnh cười ngật ngưỡng: "Kỹ năng diễn của anh kém quá! Để em dạy, anh thử nghĩ

đến cảm giác cố nén đi tiểu ấy."

Tôi cố gắng một chút, nhíu mày lại, Tiểu Đào vỗ tay: "Như vậy được rồi!"

Tôi cũng cười: "Thì ra diễn nhân vật phản diện là như vậy, có thêm kiến thức."

Tiểu Đào nói: "Nhưng giọng nói của anh dễ lộ lắm."

Tôi hạ thấp giọng, thử nhiều lần mới ra một chất giọng khàn khàn, cũng khá là mệt. Tiểu Đào bảo rằng giọng nói vẫn thiếu thuyết phục, tuy nhiên điều này không khó, đến lúc đó ít mở miệng một chút là ok.

Sau đó đến lượt Tiểu Đào, nàng dịch dung tương đối đơn giản hơn, chỉnh cằm nhọn, khoét cao khóe mắt, dán một hình xăm giả lên cổ, tóc uốn xù mì tôm.

Lúc làm tóc, Tiểu Đào không yên tâm hỏi: "Này này, đầu tóc tôi có trở về như cũ được không đấy?"

Lý Sấm nói: "Xong chuyện ra hiệu làm đầu, là tóc lại là được."

Tiểu Đào thở dài: "Haiz, coi như là hy sinh vì sự nghiệp một chút đi."

Tôi đóng vai Lão Thập Tam, Tiểu Đào vào vai vợ bé, vốn sẵn có tài diễn xuất, rất nhanh thì nàng đã nhập vai thành một ả giang hồ sắc sảo, lẳng lơ, ngay cả tôi cũng suýt tin là thật.

Lúc này Tống Khiết và Tinh Thần trở về, đẩy cửa đi vào, tay Tống Khiết là một xâu kẹo hồ lô, tay kia nắm tay Tinh Thần, vừa trông thấy chúng tôi thì há hốc mồm: "Oa, anh họ, chị dâu, đây đúng là hai người sao?"

Tôi trầm trầm giọng: "Ai là anh họ của ngươi, ta là Lão Thập

Tam."

Tống Khiết che miệng cười: "Quả nhiên là anh!"

Tiểu Đào đi tới, giơ tay vuốt cằm Tinh Thần nói: "Ai u, đây là bạn trai ngươi à, rất đẹp trai đấy."

Tống Khiết sợ hãi kêu lên: "Trời, nữ nhân này là ai?"

Tôi không còn gì để nói, diễn xuất siêu việt, lập tức đã phân cao thấp.

Tống Tinh Thần hóa trang cũng tương đối đơn giản, chỉ thêm vết sẹo trên mặt, vuốt ngược tóc ra sau, hắn sẽ đóng vai vệ sĩ của tôi. Tôi không tính để Tống Khiết đi theo, bởi đội hình hai trai hai gái của chúng tôi khá dễ đoán, nếu hai trai một gái xác suất bị lộ ít hơn.

Vấn đề tiếp theo là quần áo, Lý Sấm ra cửa hàng gần đó mua ba bộ, quả nhiên chỉ thay đồ, khoác áo khoác đen, đội một cái mũ tôi lập tức cảm giác mình đã thành một người khác.

Tiểu Đào mặc quần bó ngắn cũn, áo thun, đi tất lưới, khoác áo lông chồn, lúc nàng bước ra từ phòng tháy đồ, hai mắt tôi sáng lên, rõ ràng là một ả gái lẳng lơ, quyến rũ.

Tinh Thần mặc bộ vest đen, đeo găng tay da, kính râm, bên hông giắt một con dao găm, đặc biệt cho người ta cảm giác là một tên côn đồ xã hội đen.

Tống Khiết hớn hở vỗ tay: "Anh họ đẹp trai quá, có thể đi đóng phim được rồi."

Tôi hỏi: "Sao không khen anh đây câu nào?"

Tống Khiết nhìn tôi từ đầu đến chân, hừ một tiếng: "Anh nhìn mình xem, vừa già vừa xấu, lại nham hiểm!"

Tôi tỏ ra đau lòng, Tiểu Đào khoác tay lên vai, ánh mắt quyến rũ như sóng, nói: "Không sao anh yêu, trong mắt em anh vĩnh viễn là người đẹp con mẹ nó trai nhất."

Lý Sấm cho chúng tôi biết, khi gặp tai mắt của chúng phải nói gì, đang chuẩn bị lên đường ra tới cửa tôi chợt nghĩ ra một chuyện, quay đầu hỏi: "Với thân phận này, tới đó bằng cách nào?"

Tiểu Đào nói: "Đi thuê chiếc xe sang một chút, xe cảnh sát chắc chắn không đi được rồi, người khác sẽ tưởng vị lão đại này bị mời lên đồn uống trà đấy."

Lý Sấm nói: "Thực ra tôi có một người bạn chạy taxi công nghệ, có thể nhờ hắn thuê một chiếc xe, chỉ là..."

Tiểu Đào lập tức cắt lời: "Tiền chúng tôi chi."

"Vậy thì tốt, tôi sẽ bảo hắn ngay." Nửa tiếng sau một chiếc limousine dài màu đen lái tới, ba người chúng tôi xuống lầu, tài xế mở cửa bước ra vỗ vai Lý Sấm: "Lão Lý, lâu ngày không gặp, sao quen được vị đại ca này mà không giới thiệu ta một chút."

Vừa nói hắn vừa hướng Tiểu Đào mà nháy mắt mấy cái, Tiểu Đào nhai kẹo cao su, ngửa mặt lên trời dửng dưng. Tôi làm bộ cáu: "Thằng chó, không biết phép tắc? Cũng không tìm hiểu lão tử là lai lịch gì! Tiểu Thần, cho hắn biết thế nào là lễ hội, (à nhầm lễ độ)!"

Tống Tinh Thần bước tới, giang tay bạt tai hắn hai cái, mặt tài xế sưng vù, sợ hãi nhìn tôi, tôi móc một xấp tiền mới trong túi ra ném cho hắn: "Lái xe, còn nhiều lời ta cắt lưỡi ngươi!"

Chương 806: Dụ rắn ra khỏi hang

Chúng tôi lên chiếc limousine, chầm chậm đi qua từng con phố của thị trấn nhỏ, cả quãng đường tôi ra vẻ hằm hằm, Tiểu Đào thì như một diễn viên chuyên nghiệp, không ngừng nói: "Lão gia, nhớ kỹ của hàng quần áo kia nha, lát nữa em muốn đi xem một chút!"; "Người ta thích nhẫn kim cương nữa cơ."

Tôi thờ ơ đáp: "Chờ xong việc, muốn mua cái gì cũng được."

"Lão gia, lão gia tốt với em quá!" Tiểu Đào ôm tôi, hôn một cái lên má.

Nửa tiếng sau chúng tôi tới một con phố đồ cổ, ba người xuống xe, theo lời Lý Sấm nói thì tai mắt của Cuồng Trù kinh doanh một tiệm đồ cổ ở đây, có tên là Tĩnh Tâm Trai.

Chúng tôi vào trong cửa hàng, một tiểu nhị mặt mày hớn hở ra chào đón: "Mấy vị là người nơi khác tới ư? Đến mua đồ cổ hay văn vật?"

Tôi đè thấp giọng: "Gọi ông chủ Hác của các ngươi ra đây."

Tiểu nhị vào mời ông chủ ra, Hác lão bản là một kẻ béo lùn, mặc một bộ đồ Đường, trông y như con lật đật. Hắn hỏi han mấy câu rồi bảo chúng tôi cần gì, tôi làm theo lời Lý Sấm dặn, nói: "Trên tay tôi có đồng tiền cổ, muốn nhờ ngài xem qua."

Hác lão bản hỏi giật mình: "Niên đại nào nhỉ?"

Tôi cười: "Không phải Tần Hán Tấn Tùy, cũng không phải

Đường Tống Minh Nguyên Thanh!" Nói xong tôi móc đồng thao thiết tệ ra đặt lên bàn: "Tôi muốn dùng nó đổi lấy một ly trà."

Hác lão bản cầm trên tay kiểm tra một chút rồi gật đầu: "Mời vào bên trong."

Đi vào một gian mật thất, Hác lão bản pha cho tôi ly trà Bích Loa, hỏi: "Lão ca làm ăn ở đâu?"

"Tôi chỉ là một con buôn, được anh em giang hồ nâng đỡ, gọi tôi một tiếng Thập Tam Ca." Tôi trầm định đáp.

Hác lão bản chắp tay: "Thập Tam Ca, ngưỡng mộ đã lâu, ngưỡng mộ đã lâu, xem ra ông cũng là người lăn lộn giang hồ, chắc là biết rõ quy tắc trà đạo, hai người uống trà nhất định có một người chết đấy."

Vừa nói hắn vừa làm động tác cắt cổ, tôi đập mạnh xuống bàn nói: "Phải cắt cũng là đầu tên kia! Con mẹ nó, tên Mãnh ca khốn kiếp nuốt lô hàng của tôi, nếu không phải lão tử cát nhân thiên tướng thì đã xong mạng với hắn rồi. Đạo lý cường long bất áp địa đầu xà tôi biết, cho nên tôi muốn mời Cuồng Trù đại nhân định đoạt chuyện này, đòi lại công bằng cho tôi!"

Những lời này cơ bản là Lý Sấm dạy, tôi chỉ thêm chút ngẫu hứng biểu diễn, nói xong cũng hơi chột dạ. Có điều may là khí thế tôi đủ thật, Hác lão bản hoàn toàn không bất ngờ hay hoài nghi chút nào.

"Ngài bớt giận!" Hắn nói: "Đối tượng muốn uống trà cùng là Mãnh ca đúng không, đúng là nơi này có nhân vật như vậy, nếu đã quyết định, tôi sẽ thu đồng thao thiết tệ này, rồi phát thiệp mời cho Mãnh ca."

"Bao lâu thì gặp được hắn?" Tôi hỏi.

"Cái này ngài yên tâm, thiệp mời của Cuồng Trù đại nhân,

không ai dám không nhận, tối nay mà hắn không đến sẽ có người chặt chân hắn bê đến đây."

Tôi gật đầu, lôi thẻ ATM trong túi ra: "Chút lòng thành, làm phiền ngài."

Hác lão bản từ chối: "Không không, tôi chỉ là một người hầu nhỏ của Cuồng Trù đại nhân, Cuồng Trù đại nhân chỉ thay người trong giang hồ giải quyết ân oán, tiền này tôi không dám nhận."

Tôi liền cất thẻ lại, hắn có muốn nhận thật tôi cũng không nỡ, trong này là toàn bộ tiền tích cóp của tôi mà.

Đứng dậy cáo từ, đột nhiên Hác lão bản mở miệng: "Nhìn ngài khí độ phi phàm, chắc hẳn cũng là nhân vật số má trong giới, năm nay tổ chức Lục Đạo Cực Yến, Cuồng Trù đại nhân hẳn có mời ngài chứ?"

Ý thức được khả năng tên này biết thông tin gì đó, tôi liền nói: "Dĩ nhiên! Ngày 3 tháng 3 sẽ tổ chức, nhưng đến giờ vẫn chưa thông báo địa điểm, ngài có biết không?"

Hác lão bản cười cười: "Yên tâm, đến lúc đó ngài sẽ nhận được địa chỉ, Lục Đạo Cực Yến năm nay sẽ đặc biệt náo nhiệt đấy."

Chúng tôi cáo từ Hác lão bản, tới một khách sạn sang trọng nhất thị trấn thuê phòng, hơn 1000 tệ một ngày, tôi cũng hơi xót ruột, sau đó gọi điện cho Tống Khiết tới.

Tống Khiết và Lý Sâm đến, tay ông ta còn xách theo một vali trang điểm, tôi hỏi: "Đại thúc, ông tới làm gì, không yên tâm ư?"

Ông ta lắc đầu: "Không, nghe Tống tiểu thư nói đến trưa mới hành động, sợ lớp trang điểm có sơ hở, tôi đến bổ sung một chút."

Tống Khiết ngắm nghía căn phòng sang trọng khen: "Oa, đây chính là phòng cho tổng thống trong lời đồn sao? Thật là hoành

tránh. Anh họ, sáng nay thuận lợi chứ?"

Tôi nói: "Rất thuận lợi, chỉ là phải tỏ ra nham hiểm có hơi khó chịu, lăn lộn trong giang hồ quả không dễ dàng."

Tiểu Đào nói: "Em đã liên lạc với cảnh sát, cắt cử mấy cảnh sát mặc thường phục giám sát quanh khách sạn."

Tôi thì có chút không yên tâm, Thấu Xương Hương sẽ xuất hiện thật chứ? Nói ra băn khoăn trong lòng, Lý Sấm đáp: "Mưu sự tại nhân, hành sự tại thiên, còn phải xem vận khí cậu thế nào."

Buổi trưa, cảnh sát mặc thường phục đã được bố trí quanh khách sạn, với thân phận của mình đương nhiên tôi không thể gọi đồ ăn bên ngoài, đành gọi nhà bếp khách sạn mang đồ ăn lên. Ăn xong, Lý Sấm tu sửa lại lớp hóa trang cho chúng tôi, chợt điện thoại phòng khách vang lên, lễ tân nói có người tìm.

Lý Sấm và Tống Khiết đang ở đây, đi ra khỏi khách sạn sẽ bị người khác nhìn thấy, tôi vội nói: "Mau đi trốn sang các phòng khác, chờ bọn tôi làm xong việc thì hãy ra."

Tiểu Đào nói: "Anh nhớ ám hiệu chứ?"

"Nhớ!" Tôi gật đầu.

Đó là ám hiệu của chúng tôi với đặc nhiệm, chỉ cần ra chỉ thị, bọn họ sẽ xông vào bắt toàn bộ những người có mặt trong phòng.

Ngồi trong phòng chờ một lát thì có người đến gõ cửa, là Hác lão bản, hắn nở nụ cười khả ố: "Xin lỗi, Thấu Xương Hương đại nhân muốn đổi địa điểm uống trà, Mãnh ca đã được mời qua đó trước rồi."

Tôi tức giận: "Sao? Sợ chúng ta là cảnh sát đóng giả?"

Hác lão bản xua tay lia lịa: "Không không, chỉ là cẩn tắc vô áy

náy, cẩn thận một chút vẫn hơn."

Liếc thấy Tiểu Đào đang để tay dưới ghế sofa, bật bộ đàm, tôi lớn tiếng nói: "Vậy chúng ta sẽ đi, đi uống trà ngay bây giờ!"

Xuống dưới, bên ngoài có một chiếc xe đợi sẵn, tôi liếc nhìn xung quanh, các cửa hàng gần đó đều có cảnh sát đang giám sát sát sao nơi này.

Lên xe, Hác lão bản lái xe một vòng quanh thị trấn rồi lại một vòng nữa, tôi hỏi: "Làm cái gì thế, cũng đâu phải đi bán ma túy, cần gì cẩn thận như vậy?"

Hác lão bản hất hàm ra hiệu: "Phía sau có chiếc xe lạ khả nghi."

Tôi ngoái lại nhìn, đó chính là xe của cảnh sát, tôi nói: "Có gì khả nghi đâu, sao tôi không thấy?"

Một lát sau thì xe ra khỏi thị trấn, tới một vùng ngoài ô hoang vu, ở chỗ mênh mông bát ngát này, muốn theo dõi sẽ rất dễ bị lộ, tôi không khỏi thấp thỏm bất an.

Xa càng đi thì xung quanh càng trở nên hoang vắng, đã đi được hai tiếng đồng hồ rồi, tôi không nhịn được nói: "Rốt cuộc muốn đưa tôi đi đâu?"

Gương mặt Hác lão bản trong gương chiếu hậu nham hiểm cười một tiếng: "Một nơi an toàn tuyệt đối!"

Chương 807: Nhà máy chế biến mỹ thực

Phía trước dần xuất hiện một khu nhà máy cũ, từ bên ngoài nhìn vào có vẻ như nó đã không còn hoạt động. Tâm tôi chợt động một cái, nơi mà Hác lão bản gọi là an toàn tuyệt đối không phải là nhà máy thịt người đấy chứ?

Hác lão bản đi tới, dời tấm biển ra, bấm chuông, lát sau hai cánh cổng sắt cũ kỹ được người ta đẩy ra, hai vệ sĩ mặc đồ đen chắp tay đứng hai bên.

Hác lão bản đưa tay mời, chúng tôi đi vào bên trong phân xưởng. Ngước mắt nhìn những xà thép đã loang lổ, tôi cười nói: "Đây là địa bàn của Cuồng Trù đại nhân? Ở đâu ra khu đất này?"

Đột nhiên có tiếng la hét ở đâu đó, một cô gái cả thân trần truồng lao ra, trên người cắm đầy ống dây, nhìn thấy chúng tôi thì la lên: "Cứu mạng! Cứu mạng..." Hai gã đàn ông ăn mặc như đồ tể xông ra phía sau, trên người còn quấn tạp dề dính máu. Cô gái hoảng hốt bỏ chạy vấp ngã, cả hai lập tức nhảy tới đè lại, một trong hai gã hung hãn bạt tai cô ta.

Cảnh này khiến máu tôi dồn lên não, Tống Tinh Thần cũng không kìm được, vô thức bước lên một bước thì bị vệ sĩ đứng cánh giơ tay ngăn lại.

Tôi hỏi Hác lão bản: "Rốt cuộc ở đây đang làm gì?"

Hắn cười ha hả: "Thật không dám giấu diếm, nơi đây là nhà kho thực phẩm của Cuồng Trù đại nhân, có thấy những cái ống trên người cô ta không, nhân viên ở đây truyền nguyên liệu nấu ăn

vào cơ thể để ướp, hàng ngày cho họ hít thở oxy tinh khiết, vận động cơ thể, thịt sẽ trở nên rất tươi ngon, khỏi cần thêm gia vị, cứ hấp trực tiếp là có thể ăn. Sự am hiểu về mỹ thực của Cuồng Trù đại nhân người thường như chúng ta không thể theo kịp." Nói tới đây, Hác lão bản thèm thuồng chảy nước miếng, cái bản mặt thật khiến người ta ghê tởm.

Tự biết mình thất thố, hắn đưa tay lau miệng, nói: "Chờ mấy ngày nữa Lục Đạo Cực Yến tổ chức, ngài cũng sẽ được nếm mỹ vị này, kính xin đợi."

Tôi cười: "Tôi rất mong chờ."

Cô gái kia bị gã đồ tể kéo vào trong, kêu la thảm thiết: "Các ngươi là đồ ma quỷ ăn thịt người! Ma quỷ!" 10 đầu ngón tay cào vào tường xi măng bật máu, tôi nhìn mà khẽ nghiến chặt răng.

Hác lão bản đưa chúng tôi vào một căn phòng nhỏ, nơi đây được trang trí khá cổ kính, có cảm giác như một phòng trà. Đột nhiên bên ngoài có tiếng xe, Tiểu Đào nhỏ giọng nói: "Có người đánh xe đi rồi."

Hác lão bản nói: "Không sao không sao, đây là để đảm bảo an toàn thôi, đợi lát nữa uống trà xong, tôi sẽ đưa các vị về thị trấn. Phải rồi, lát nữa sẽ phải gặp Thấu Xương Hương đại nhân, trước đó xin các vị phối hợp một chút."

Vệ sĩ bước lên, tôi liền hiểu là phải lục soát người, bèn giang hai tay ra cho hắn kiểm tra. Trên người tôi chẳng có gì, hông Tống Tinh Thần có giắt con dao găm, bị vệ sĩ tước đi, Tiểu Đào là đáng lo nhất bởi trên người nàng có bộ đàm.

Vệ sĩ vỗ vỗ mấy cái vào quần áo, muốn kiểm tra áo lót, Tiểu Đào vung tay tát thật mạng, dựng ngược lông mày, mắng: "To gan thật, chỗ này cũng dám sờ vào! Lão gia, lão gia chặt ngón tay hắn cho em!"

Tôi nghiêm mặt nói: "Ai dám động vào nữ nhân của lão tử?"

Hác lão bản vội tươi cười: "Quả thực xin lỗi, đây là quy tắc, xin các vị tuân thủ."

Tôi nói: "Nếu ta nói không thì sao?"

"Ông không nói thì sẽ mất quyền lợi!" Mặc dù miệng vẫn cười, nhưng ánh mắt Hác lão bản đã lộ ra một tia thâm độc.

Đã tra được địa chỉ nhà máy, có uống trà hay không không quan trọng nữa, tôi nghiêm mặt nói: "Vậy coi như hết. Thập Tam Ca ta cũng là người có danh dự, kiểu làm nhục này ta không chấp nhận được. Chén trà này ta không uống nữa, chúng ta đi!"

Hác lão bản giơ tay ra cản: "Ông cho rằng đây là chỗ nào?"

Tống Tinh Thần định phát tác, chỉ thấy hai gã vệ sĩ rút súng ra chĩa vào chúng tôi. Tuy trong lòng thấy nản nhưng ngoài mặt tôi vẫn cố tỏ ra hung ác, lườm chằm chằm Hác lão bản. Đúng lúc đang giằng co thì Tiểu Đào bỗng nói: "Được được được, ta tự làm, được chưa!" Nàng thò tay vào cổ áo, lôi áo lót ra, ném xuống đất: "Nhìn xem, có gì không?"

Hác lão bản nhặt cái áo lót lên kiểm tra một chút, rồi đưa trả cho tôi: "Xin lỗi, chúng tôi chỉ phụng mệnh làm việc."

Tôi hừ một tiếng: "Nể mặt Cuồng Trù đại nhân, ta không so đo với ngươi!"

Hác lão bản mời chúng tôi ngồi, sau đó có mấy vệ sĩ mang ra ít quà bánh, hạnh nhân, bảo chúng tôi ngồi chờ một chút. Chúng lui ra ngoài, tôi nhỏ giọng hỏi Tiểu Đào: "Em giấu bộ đàm đâu rồi?"

Tiểu Đào cười: "Em khoét cái lỗ trong đế giày."

"Em thông minh thật đấy."

"Gần đèn thì sáng thôi mà."

Nhấc chén trà khai vị lên ngửi, bên trong không bỏ thêm thứ gì, tôi liền nhấp một ngụm. Trong lúc chờ đợi, thi thoảng lại nghe tiếng kêu la thảm thiết vang lên, tôi giận đến siết chặt nắm đấm. Mặc dù rất muốn lập tức đi cứu người, nhưng nơi đây có bao nhiêu nhân thủ, bao nhiêu vũ khí, chúng tôi hoàn toàn không biết, chỉ có thể tạm nhẫn nại, tiếp tục diễn trò.

Ước chừng một tiếng sau, cửa đột nhiên bật mở, một gã đàn ông đeo dây chuyền vàng bị vệ sĩ lôi đầu vào. Gã để kiểu tóc mohicans, mặt có vết sẹo dài, Lý Sấm đã miêu tả rất kỹ về tướng mạo Mãnh ca, không thể nghi ngờ chính là tên này. Tôi cười gằn một tiếng, đứng dậy: "Mãnh ca, còn nhớ ta không?"

Mãnh ca trợn to đôi mắt: "Ngươi là ai, sao gọi ta tới đây?"

"Ta đứng thứ 13, giang hồ gọi ta là Thập Tam Ca!"

Mãnh ca há hốc mồm, mặt đầy kinh ngạc, nhưng phản ứng của hắn rõ ràng là đang giả bộ, việc này không qua mắt tôi được. Phía sau Mãnh ca là 4 tên vệ sĩ, tiếp đó Thấu Xương Hương mặc bộ vest trắng bước vào, đi theo là Hác lão bản. Cánh cửa được đóng lại, Thấu Xương Hương nói: "Hôm nay Thập Tam Ca chỉ đích danh muốn uống trà cùng với Mãnh ca, do ta làm chủ trì!"

Tôi chắp tay nói tiếng cám ơn, Thấu Xương Hương tiếp: "Quy tắc trà đạo các người chắc đã được nghe nói, nhưng ta vẫn muốn dài dòng mấy câu. Người Trung Hoa chúng ta chú trọng việc giải quyết vấn đề trên bàn ăn, không có gì mà một ly trà không giải quyết được cả. Bất kể trước đây hai người có mâu thuẫn không đội trời chung nào, đã tới đây thì tất cả sẽ do ta định đoạt, không được cãi vã hay đánh nhau."

Tôi gật đầu: "Xin ngài an bài."

Thấu Xương Hương mỉm cười nhìn Mãnh ca, hắn tức giận nói: "Uống thì uống, ai sợ ai!"

Thấu Xương Hương giơ cánh tay, hỏi: "Trước khi uống trà, ta muốn hỏi một chút, hai người có va chạm thế nào, lần lượt nói ra xem." Hắn ra hiệu cho tôi nói trước, tôi nói một lèo những gì đã chuẩn bị sẵn, sau đó đến Mãnh ca. Đương nhiên Mãnh ca sẽ nói láo để tranh cãi rồi, chẳng có chút căn cứ sự thật nào, bởi biểu hiện nét mặt của hắn, không có câu nào là thật lòng.

Thấu Xương Hương nghe xong thì lên tiếng: "Được, dâng trà!"

Vệ sĩ bưng một khay gồm một ấm trà tinh xảo cùng hai ly trà vào, Thấu Xương Hương cầm lên, lần lượt rót trà cho chúng tôi. Mãnh ca ngồi đó mà căng thẳng không thôi, trên trán đầy mồ hôi hột.

Tôi cẩn thận quan sát tay của Thấu Xương Hương, lúc rót trà cho tôi xong, hắn kín đáo vặn một cái miệng ấm, hóa ra là một ấm trà hai đáy, còn cố ra vẻ huyền bí.

"Mời dùng! Chỉ cần ngươi không thẹn với lương tâm thì uống chén trà này sẽ không có việc gì." Thấu Xương Hương toét miệng cười một tiếng: "Nhưng nếu trong lòng ngươi có quỷ, ly trà này sẽ lấy mạng của ngươi."

Mãnh ca nuốt nước bọt, bỗng nhích qua, nhìn Thấu Xương Hương rồi nhìn tôi, nở nụ cười cầu hòa: "Thập Tam Ca, lô hàng kia tôi bồi thường ngài gấp đôi...á á á!!!"

Đột nhiên hắn hét thảm, tay vệ sĩ bên cạnh đã cắm phập con dao vào bàn tay Mãnh ca, xuyên xuống mặt bàn, máu chảy đầm đìa. Thấu Xương Hương âm u nói: "Không được nói nhảm, uống trà!"

Chương 808: Trà độc

Mãnh ca đau đến chảy nước mắt, liều mạng xin xỏ: "Tôi có thể không uống được không?"

Thấu Xương Hương không thay đổi nét mặt, nói: "Chỉ cần trong lòng ngươi không thẹn, ly trà này không tổn thương ngươi được."

"Trong lòng tôi hổ thẹn, trong lòng tôi hổ thẹn, tha cho tôi đi, tôi cầu xin các người!" Mãnh ca ra sức dập đầu.

"Uống!" Thấu Xương Hương ra lệnh.

Mãnh ca chỉ còn cách mặt như đưa đám mà nâng chén trà lên, trước khi uống còn ngước mắt nhìn tôi, nói: "Thập Tam Ca, có cần phải làm như vậy không?"

Tay hắn run lẩy bẩy, khiến một ít nước trà sóng ra ngoài, tôi khẽ hít hít, muốn ngửi xem trong đó có mùi gì, trên đời này không tồn tại loại độc nào không mùi không vị, tất cả trên phim ảnh đều là hư cấu.

Trong ly trà này, có một mùi hạnh nhân nhàn nhạt, xem ra là có xyanua. Mặc dù Mãnh ca đã từng hại chết người, nhưng dù sao hắn cũng là do tôi mời đến, không muốn chính tay mình hại hắn, đúng lúc hắn đưa ly trà lên miệng, tôi đá mạnh vào chân hắn dưới mặt bàn.

Tinh thần đang vô cùng căng thẳng, Mãnh ca bị cú đá khiến cho giật mình, ly trà rơi xuống vỡ tan, mùi hạnh nhân bốc lên càng nồng nặc.

"Ai da!" Hắn kêu lên một tiếng, ngu ngơ nhìn xung quanh.

"Ta rót ly khác cho ngươi, nếu còn làm đổ, ta làm thịt ngươi!" Thấu Xương Hương nói.

Tôi lên tiếng: "Chờ đã! Trà này để tôi uống trước đi, dùng ly trà để chứng mình lòng mình không thẹn."

"Được thôi." Thấu Xương Hương gật đầu.

Tôi cầm ly trà lên, bưng đến mép thì đột nhiên ngửi được mùi hạnh nhân ẩn dưới lớp trà, hoang mang, tôi giương mắt nhìn Thấu Xương Hương, hắn cười: "Sao Thập Tam Ca cũng không dám uống, chẳng lẽ trong lòng ngươi có quỷ?"

Tôi cau mày, lẽ nào lớp ngụy trang của chúng tôi đã bị phát hiện. Đặt ly trà xuống bàn, tôi nói: "Tôi là chuyên gia bán thuốc, có biết chút ít về dược vật. Bên trong ly trà này chứa xyanua, căn bản là chẳng có gì huyền cơ cả."

Thấu Xương Hương giải thích: "Điều ngươi nói không hoàn toàn đúng, quả thật trong một ly có xyanua, nhưng ly còn lại chỉ là trà bình thường pha tinh dầu hạnh nhân. Làm sao ngươi lại từ mùi vị mà suy ra nó là xyanua được, vẫn là câu nói kia, nếu trong lòng không thẹn thì đảm bảo ngươi vô sự!"

Tôi cười cười: "Đừng vòng vo, lúc rót trà ông đã quyết định tôi và hắn là ai chết ai sống, trên tay ông là một ấm trà hai đáy, thứ mà các bậc tổ tiên ngày xưa hay dùng."

Thấu Xương Hương bên ngoài xởi lởi, nhưng lòng đã không cười được nữa, nhìn tôi: "Ngươi rất thông minh, thông minh giống như một người mà ta biết. Giờ ta chợt hoài nghi ngươi chính là hắn."

Nghe lời này một cái, tôi lập tức luống cuống, nuốt nước bọt. Chẳng lẽ đối phương đã tương kế tựu kế, mượn cơ hội uống trà để

giết chúng tôi?

Thấu Xương Hương nói tiếp: "Có một lần, chiến hữu ta đóng giả thành bạn của tên đó, bị hắn liếc mắt là nhìn ra. Ngươi đoán xem hắn nói thế nào? Hắn nói trên mặt chiến hữu của ta không có mồ hôi, Thập Tam Ca, hiện giờ trên mặt ngươi cũng không có mồ hôi!"

"Tôi không biết ông đang nói chuyện hoang đường gì." Hít một hơi thật sâu, cố làm mình tỉnh táo lại, tôi nói. Đồng thời khẽ liếc mắt nhìn sang Tống Tinh Thần cùng Tiểu Đào. Tinh Thần siết chặt nắm đấm còn Tiểu Đào thì đặt tay xuống dưới gầm bàn.

Không khí căng như một quả bóng bay, khiến người ta hít thở khó khăn, Thấu Xương Hương lần nữa ra lệnh: "Uống!"

"Uống thì uống." Tôi nâng chén trà lên, từ từ đưa tới miệng rồi lập tức hất vào mặt tên vệ sĩ đứng cạnh, hắn ôm mặt kêu la thảm thiết, trà này không nóng lắm, xem ra quả thật có xyanua bên trong, nó sẽ ăn mòn con ngươi.

Cùng lúc đó Tiểu Đào hất cái bàn lên, mấy tên vệ sĩ lập tức rút súng, Tống Tinh Thần túm ngay lấy tay một tên bên cạnh, đẩy ngược lên trên, chỉ nghe rắc một tiếng, cánh tay hắn đã bị phế.

Tiếp đó Tinh Thần tung cước đạp một tên khác dính vào tường, hắn ngã ra sùi bọt mép, tên cuối cùng thì bị Tiểu Đào nhấc ghế băng lên phang thẳng vào đầu.

"A!" Mãnh ca bị cuốn vào một màn này, ngồi phệt dưới đất, tay vẫn bị cắm con dao, hắn kinh ngạc đến ngây người: "Rốt cuộc mấy người là ai?"

Tôi không quan tâm tới hắn, nhìn một vòng xung quanh thì phát hiện Hác lão bản và Thấu Xương Hương đã biến mất, nhưng cánh cửa phòng vẫn đóng chặt, liền hỏi: "Hai tên kia đâu?"

Mãnh ca nói: "Không biết không biết, vừa nãy các người đánh nhau, hình như tôi nghe tiếng cơ quan nào đó."

Để ý một chút, cạnh tường có chỗ bụi bám khác thường, tôi đi qua sờ một cái lập tức sáng tỏ: "Đây là một cánh cửa ngầm, hai tên kia thấy tình thế không ổn liền bỏ chạy, đúng là xảo quyệt!"

Tiểu Đào tháo tung tất cả súng dưới đất, bỏ băng đạn vào túi, giữ lại một khẩu phòng thân. Thấy thủ pháp chuyên nghiệp của nàng, Mãnh ca sợ hãi hỏi: "Chuyên gia súng đạn?"

Tiểu Đào liền chĩa thẳng súng vào hắn, Mãnh ca ôm đầu hét toáng lên, nàng cười đểu: "Súng này thật vừa tay!"

Sau đó thu súng lại: "Yên tâm đi, bọn tôi tới không phải điều tra về anh, anh cứ ở yên đây."

Mãnh ca nuốt nước bọt, liều mạng gật đầu. Đúng lúc này bên ngoài vang lên tiếng động lạ, Tống Tinh Thần thử đẩy cánh cửa, nói: "Tiểu thiếu gia, cửa bị khóa ngoài rồi."

"Phá ra được không?" Tôi hỏi.

Hắn thử đạp, lắc đầu nói: "Cái này được thiết kế không mở được từ bên trong."

"Đừng phí sức nữa!" Bên ngoài có tiếng của Thấu Xương Hương: "Tống Dương, các ngươi thật sự nghĩ có thể lừa được ta sao? Từ lúc bước vào cánh cửa này, ta đã biết là các ngươi rồi."

Tiểu Đào dùng tay ra hiệu cho Tinh Thần đứng né ra, nhắm thẳng hướng giọng nói nổ hai phát súng, nhưng cánh cửa quá dày, đạn găm vào chứ không xuyên qua được. Thấu Xương Hương cười lớn: "Tiết kiệm đạn cho mình đi!"

Lúc này trong góc phòng bay ra một luồng khói màu tím nhạt, lập tức cảm thấy chân tay bủn rủn, tôi lấy lọ ích uế đan ra đưa

mỗi người ngậm một viên. Thấu Xương Hương nói: "Yên tâm đi, đây không phải là khói độc, đợi khi tỉnh lại sẽ thấy trong bụng mình chất đầy hương liệu tẩm ướp, tứ chi bị chặt, nằm trong lồng hấp, từ từ nấu chín. Tống Dương, đừng tưởng ngươi có nhiều ưu đãi, Cuồng Trù đại nhân đã chỉ đạo, bất cứ kẻ nào biết đường đến nơi này đều giết không tha! Ngươi đã hại chết hai chiến hữu của ta, nhưng người cười cuối cùng vẫn là ta, nể mối giao tình giữa chúng ta, ta có lòng tốt khuyên ngươi, nhân lúc chân tay còn hoạt động được thì tự kết liễu đi, đối với các ngươi mà nói sẽ là một sự giải thoát."

Tiểu Đào tức giận gầm lên, tiếp tục nổ súng về phía cánh cửa, Thấu Xương Hương lại phá lên cười, tôi ngăn nàng lại nói: "Đừng kích động, nếu không dược tính của thuốc mê sẽ phát nhanh hơn."

"Đại ca đại ca!" Mãnh ca gào lên, thần trí hắn đã bắt đầu mơ hồ: "Đừng cuốn tôi vào việc này, tôi là người vô tội, cầu xin mọi người tha cho tôi con đường sống!"

Tôi chẳng có thì giờ khuyên bảo hắn, vội vàng lục soát mấy tên vệ sĩ đang hôn mê, nhưng trên người chúng chẳng có gì dùng được cả.

Khói mù ngày càng dày đặc, cả căn phòng đã ngập màu tím, Mãnh ca nghẹo đầu ngã xuống đất, ích uế đan cũng bắt đầu không chống đỡ được nữa, chúng tôi đều lảo đảo muốn ngã. Tiểu Đào tê liệt ngồi phịch xuống, chẳng lẽ chúng tôi lại thất bại trong gang tấc ở nơi này sao?

Chương 809: Địa ngục trần gian

Ba chúng tôi xé vải trên quần áo bịt vào mồm rồi ngồi xổm dưới đất, hết sức cố gắng hít khói càng ít càng tốt.

Quan sát bốn phía căn phòng để tìm cơ hội thoát thân, mặc dù tôi biết chỉ lát nữa cảnh sát sẽ ấp tới, nhưng nếu chúng tôi bị bắt sống, sẽ vô cùng bất lợi cho hành động, thậm chí còn khiến lần hành động này thất bại!

Tôi lết tới chỗ cánh cửa ngầm, kiểm tra đi kiểm tra lại, khói mê khiến đầu óc tôi mơ hồ, căn bản không cách nào tập trung được.

Tiểu Đào và Tinh Thần cũng tới tìm giúp tôi, bỗng Tiểu Đào chỉ một chỗ: "Tống Dương, vật trang trí này hình như di chuyển được."

Tôi thử một cái, quả nhiên nó trượt ra, bên dưới lộ ra một cảm biến vân tay, tôi tuyệt vọng, nhưng suy nghĩ kỹ càng thì hình như vẫn còn cơ hội.

Xoay người kiểm tra đống ly trà vương vãi dưới đất, tôi tìm được một mảnh sành ấm trà có dính vân tay Thấu Xương Hương, nhưng trên người lại chẳng mang theo công cụ gì. Nhìn tới nhìn lui, tôi phát hiện có một loại bánh được gói bằng giấy dầu mỏng.

Lột miếng giấy dầu ra, tôi áp vào dấu vân tay của Thấu Xương Hương, khiến nó in hằn lên tấm giấy, rồi lại áp nó vào cảm biến vân tay, hà hơi liên tục.

Quá trình rất mất thời gian, khói mê khiến tôi khó thở, không ngừng ho khan, mỗi một hơi thở ra cũng vô cùng nặng nhọc. Đột nhiên ting một tiếng nhỏ, cảm biến vân tay chuyển màu xanh, mặt tường từ từ mở ra.

"Tống Dương, em biết là không khó khăn nào anh không giải quyết được mà." Tiểu Đào ôm lấy tôi.

"May mắn thôi." Tôi thở hổn hển nói: "Mau rút!"

Phía sau cánh cửa ngầm là một hành lang lót gạch, chúng tôi theo nó rời đi, đến một chỗ có cửa sổ, cả ba ngồi dưới đất há hốc miệng thở dốc, hồi lâu mới lấy lại sức lực.

Lúc này bên ngoài có tiếng của Thấu Xương Hương: "Tiểu tử kia quỷ kế đa đoan, các ngươi đi kiểm tra một chút xem hắn có trúng chiêu không."

"Tuân lệnh!" Hai giọng nói đáp.

Sau đó là tiếng bước chân đi về phía bên này, tôi với Tiểu Đào kinh ngạc nhìn nhau, nàng uể oải lên đạn, theo tiếng bước chân ngày càng gần, tim chúng tôi cũng nhảy lên tận cổ họng.

Đúng lúc này thì bên ngoài có tiếng xe ầm ầm xông tới, một giọng nói quen thuộc vang lên từ loa phóng thanh: "Người bên trong nghe đây, các ngươi đã bị bao vây!"

Tiểu Đào mừng rỡ: "Là lão Vương!"

Nhà máy sắp thất thủ rồi, tiếng bước chân gần tới chỗ chúng tôi thì vội vã rời đi, sau đó bên ngoài vang lên tiếng súng. Tôi giơ tay ra hiệu: "Mặt trước giao cho lão Vương, chúng ta vòng phía sau phòng ngừa Thấu Xương Hương lấy con tin ra để uy hiếp cảnh sát."

Rời khỏi hành lang ngầm, tiếng súng bên ngoài ngày càng rát,

Vương thúc đang công thành, tôi tin đám ô hợp này sẽ không chống đỡ nổi. Cả đường đi chỉ gặp hai tên vệ sĩ, bị Tiểu Đào và Tinh Thần quật ngã hết, sau đó tới một nơi, là một gian phòng sơn trắng toát, bên trong là một cái vạc lớn, thi thoảng có tiếng gõ trong vạc phát ra, cả căn phòng tràn ngập mùi hương liệu nấu ăn.

Người bị ngâm trong hương liệu nghe thấy tiếng bước chân chúng tôi thì gào lên: "Cứu chúng tôi với!" "Van xin anh thả chúng tôi ra đi, bao nhiêu tiền tôi cũng trả." "Giết tôi đi, tôi quá khổ sở rồi!"

Nén lòng đi qua một gian phòng khác, trông thấy mấy người mặc áo choàng trắng đang làm việc, Tiểu Đào giương súng lên quát: "Ngồi xổm xuống đất cho ta!"

Bọn chúng rất nhát gan, thấy bị chĩa súng thì lập tức ôm đầu ngồi xuống, một tên nói: "Đừng giết chúng tôi, chúng tôi chỉ được thuê tới đây."

Trong phòng này là hàng loạt lồng sắt có nhốt các loại động vật quý hiếm như cá tầm Trung Quốc, Khỉ núi tuyết, gà đen bụng đỏ, đều là động vật được bảo vệ cấp quốc gia. Tôi không khỏi trợn mắt, vì sự háu ăn mà chúng lại làm cả những việc này.

Tiểu Đào chọc tôi một cái, sau đó chỉ về một phía, tay đưa lên che miệng. Trong góc phòng là cái chuồng heo lớn, ngoài mấy con heo mập bên trong thì còn có vài người, bọn họ trần như nhộng, ăn chung máng thức ăn với heo, còn phát ra tiếng kêu như heo vậy.

Ngoài chuồng heo có nhốt người, mấy lồng tre khác cũng có, họ bị giam chung với động vật, có người bị nhốt đơn độc, có lẽ do bị giam cầm quá lâu, họ đã dần thoái hóa thành động vật bậc thấp.

Phía sau còn một gian phòng nhỏ, đứng từ chỗ tôi có thể nhìn thấy cánh cửa sắt của một tủ lạnh khổng lồ, tôi không định tới đó

xem, nội dung bên trong ắt sẽ làm tôi ngủ không yên giấc.

"Thật quá dã man!" Tiểu Đào mắng.

Tìm cuộn băng keo lớn, chúng tôi trói toàn bộ đám người này lại, tôi hỏi: "Chính phạm đâu?"

"Không biết, ông ta rất ít khi đến đây!" Một nhân viên chăn nuôi đáp.

Tôi vẫn liếc nhìn xung quanh, nói: "Không đúng, đây là tất cả ư? Lúc trước ta nhớ có người ăn mặc kiểu đồ tể, còn có người bị cắm ống trên thân cơ mà?"

Nhân viên chăn nuôi chỉ một góc tường: "Sau cái lồng kia có thang máy."

Tôi cởi trói chân cho tay này, bảo hắn dẫn đường. Hắn dời cái lồng khỉ lông vàng sang một bên, phía sau là một cái thang máy kiểu cổ, xuống dưới tầng 2 ngầm, đây là một gian nhà kho lớn hơn.

Có cảm giác như mình vừa bước vào một studio khoa học viễn tưởng, chỉ thấy từng cái cột thủy tinh chứa người trần như nhộng bên trong, nam có nữ có, nhưng toàn bộ đều là người trẻ tuổi. Cơ thể họ bị cắm đầy ống, mặt đeo mặt nạ oxy.

Tiểu Đào hỏi: "Kẻ nào có cái chủ ý ghê tởm này?"

Nhân viên chăn nuôi đáp: "Chuyện này không liên quan đến tôi, đều là do họ nghĩ ra. Mấy thứ bên trên chẳng là gì, chỉ dùng để Cuồng Trù đại nhân mang đi tiếp khách. Đây mới là những nguyên liệu nấu ăn được tuyển chọn kỹ lưỡng, là để Cuồng Trù đại nhân tự mình thưởng thức, và dùng khoản đãi khách quý."

Tiểu Đào ghê tởm đến tột cùng: "Mở miệng ra là Cuồng Trù đại nhân, ngươi tôn kính hắn quá nhỉ!"

"Không không không!" Nhân viên chăn nuôi xua tay: "Thường ngày ở đây quản lý rất nghiêm ngặt, chúng tôi nào dám có biểu hiện bất kính nào, chỉ sợ chính mình sẽ bị giam lại, trở thành nguyên liệu nấu ăn. Thực ra chúng tôi chẳng có ai tình nguyện, ai lại tự nguyện đi làm mấy việc thương thiên hại lý này, mà đám ác nhân đó bắt cóc người nhà chúng tôi, ép chúng tôi uống thuốc độc, mỗi ngày hoàn thành công việc mới được một chút xíu thuốc giải."

Nói tới đây hắn đau lòng rơi nước mắt: "Mấy người là cảnh sát đúng không, mấy người tới được đây thật quá tốt, cuộc sống khốn khổ của chúng tôi rốt cuộc cũng chấm dứt rồi."

"Tống Dương, thiên đường có cửa ngươi không đi, địa ngục vô lối lại chui vào." Một giọng nói lạnh như băng cất lên: "Giết chúng!"

Dứt lời, bốn phía xông ra một đám đồ tể to lớn, mặt đầy hung dữ, tay xách dao lọc xương bóng loáng, nhân viên chăn nuôi sợ hãi hét lên, nhảy ra sau lưng tôi: "Đám này đều là ác quỷ ăn thịt người, anh phải cẩn thận!"

Một gã đồ tể gầm lên xông tới, Tiểu Đào hai tay cầm súng, hụp người xuống lăn ra chỗ khác. Chợt ngửi thấy trong không khí có mùi rất sặc mũi, đồng thời đám đồ tể ai cũng đeo mặt nạ chống độc, tôi vội đè tay Tiểu Đào lại: "Không được nổ súng!"

Thấu Xương Hương nấp trong bóng tối cười lớn: "Ngươi thông minh đấy, cả căn phòng đầy khí gas, dám nổ súng liền đồng quy vu tận!"

Chương 810: Đồ tể khát máu

Thấu Xương Hương nói xong, đám đồ tể kia liền từ bốn phía xông tới, Tinh Thần với tốc độ ánh sáng quật ngã một tên, miệng giục chúng tôi mau tìm chỗ trốn, nhưng nơi đây bốn bề trống huếch, làm gì có nơi nào ẩn thân. Mấy tên đồ tể to lớn, miệng gầm gừ kêu loạn, hai mắt vằn tia máu, giống như đã được uống loại thuốc kích thích nào đó, trong tay là dao bầu khổ lớn, nhìn rất nặng nề. Đừng nói là trình độ võ vẽ mèo cào như tôi, ngay đến Tống Tinh Thần cũng bị ép phải né tránh liên tục.

Hắn lăn sang một bên, nhặt con dao chỗ xác tên đồ tể, giao đấu với đám còn lại, hung khí chạm nhau tóe lửa giữa không trung, tiếng leng keng chói tai. Tống Tinh Thần không quen sử dụng loại vũ khí ngắn này, hắn vừa chém trúng một tên thì đối phương lại túm chặt lấy sống dao, tên còn lại từ phía sau chém tới, Tinh Thần lập tức thối lui, gã đồ tể vung dao đuổi giết.

"Cúi đầu!" Tôi hét lên.

Tinh Thần hụp người xuống, tôi hướng về phía tên đồ tể đang đuổi đằng sau phát động minh vương chi đồng. Nhưng ngoài dự liệu, hắn lại không hề có phản ứng gì. Mấy tên này không có cảm giác đau đớn, cũng không có cảm giác sợ hãi, hai cảm giác này đều do thùy hải mã trong não điều khiển, tôi càng chắc chắn bọn chúng đã uống thuốc gì đó từ trước.

Tống Tinh Thần nhặt bừa cái ghế nắm vào người tên kia, cái ghế vỡ nát, mảnh gỗ găm đầy người nhưng hắn như chẳng hề hấn gì, Tinh Thần sốt ruột kêu: "Tiểu thiếu gia, chạy mau!"

Mấy người chúng tôi bị dồn ép chạy trốn khắp nơi, lúc này sau

lưng có tiếng hét, hóa ra nhân viên chăn nuôi kia đã bị đuổi kịp, hắn bị gã đồ tể nhấc bổng lên không, ra sức giãy dụa kêu la thảm thiết: "Thấu Xương Hương đại nhân, tôi là người mình, tôi là người mình!"

Chưa kịp nói hết câu, gã đồ phu kia há miệng, đớp vào cổ họng hắn một cái. Tôi sợ hãi trợn tròn mắt, răng của gã đồ tể đã được chỉnh hình, biến thành một cái mồm đầy răng nhọn. Bị cắn vào cổ, máu tươi bắn ra tung tóe, tay nhân viên chăn nuôi co giật mấy cái rồi bất động. Gã đồ tể tham lam hút hết máu của hắn, sau đó ném cái xác sang một bên.

Xem ra những tên này đúng là đã ăn thịt người trong thời gian dài, ăn thịt đồng loại sẽ bài tiết ra chất bài xích, lâu dài sẽ khiến tinh thần trở nên thất thường, đặc biệt khát máu. Thấu Xương Hương nấp trong bóng tối cười lớn: "Tống Dương, may mắn của ngươi đã hết rồi, viện quân bên ngoài không thể xông vào ngay lập tức, để đám đồ tể này tiễn các ngươi xuống suối vàng đi. Có điều cứ yên tâm, máu thịt của ngươi ta sẽ không lãng phí dù chỉ một chút, riêng bộ não thông minh sẽ được mang đến cho Cuồng Trù đại nhân, tưới dầu sôi mời ngài thưởng thức."

Lắng nghe âm thanh để xác định vị trí đại khái của Thấu Xương Hương, tôi chấm máu dưới đất giơ ngón tay lên xác định hướng gió. Trong phòng đúng là có gió thổi, nó chính là nơi mà khí gas tràn vào. Tôi lập tức nói với Tiểu Đào: "Nổ súng về phía đó!"

Tiểu Đào sắc mặt đã đỏ bừng do hít khí gas, nói: "Nhưng sẽ phát nổ."

Tôi lắc đầu: "Nồng độ khí gas không cao như vậy, ban nãy Tinh Thần đánh nhau, vũ khí tóe lửa mà không phát nổ, nồng độ hơi gas ở đây không đồng đều, hướng đó thì đậm hơn."

Trong hoàn cảnh hiện tại, chỉ có thể tìm đường sống trong chỗ chết, đây là không gian kín, lại ở dưới mặt đất, khí gas phát nổ

chắc hắn cũng không có hiệu quả quá lớn, nhưng chí ít tiếng vang cũng có thể báo cáo vị trí chúng tôi cho Vương Nguyên Thạch.

Tiểu Đào cắn chặt răng: "Vậy thì liều một phen!"

Nàng giơ súng lên, hướng khá cao, tránh làm tổn thương những nạn nhân bị nhốt trong bể kính. Một tiếng súng vang, phía góc phòng nổ lớn, sau đó một luồng hơi nóng ập tới, sức ép khiến tất cả không đứng vững.

Khí nóng đẩy lùi hơi ga, chúng tôi thèm thuồng há miệng hít lấy hít để oxy, tôi vẫy tay gọi hai người đi theo mình.

Ba người vọt tới tâm vụ nổ, dưới đất vẫn còn những đốm lửa tàn, ba gã đồ tể bị nổ biến dạng nằm dưới đất, nhưng không thấy Thấu Xương Hương, trong đám mảnh vụn chỉ có một cái xác loa phóng thanh.

"Muốn ám toán ta ư?" Sau lưng vang lên giọng nói của Thấu Xương Hương, quay đầu lại chỉ thấy hắn đang đứng trên bục với nụ cười nham hiểm: "Mau giết hết chúng, ai giết được tên thư sinh kia sẽ có thưởng!"

Mấy tên đồ tể còn lại gào lên, xông tới, tôi nói: "Bắn đi, sẽ không nổ tiếp được nữa đâu."

Tiểu Đào lập tức nổ súng, đám người này thân hình to lớn, đỡ mất công ngắm bắn, gần như cứ một phát súng bắn ngã một tên, nháy mắt tất cả đã lăn ra đất.

Mắt thấy tốp thủ hạ bị bắn, Thấu Xương Hương khẽ nghiến răng quát: "Chặt đứt ống dưỡng khí!"

Đám đồ tể vâng lệnh, vung dao chặt ống dưỡng khí phía sau mấy trụ kính, chỉ thấy từng người bên trong có dấu hiệu thiếu oxy, liều mạng giãy dụa. Tôi mắng lớn một tiếng, nhặt một cây gậy sắt dưới đống đổ nát lên. Tình Thần lập tức hiểu ý, cùng Tiểu

Đào xống tới ngăn đám đồ tể lại, tôi thì dùng gậy ra sức vụt vào chân những cái trụ, kính vỡ, người bên trong liền ngã ra. Mặc dù cơ thể họ bị rất nhiều mảnh kính đâm, nhưng hiện giờ không lo được nhiều như vậy, chỉ có thể cố hết sức cứu thêm người nào hay người ấy.

Tống Tinh Thần nói: "Tiểu thiếu gia, toàn bộ đã bị tiêu diệt, á!!!"

"Sao thế Tinh Thần?" Tôi vội đập vỡ cái trụ cuối cùng, rồi lao tới, chỉ thấy Thấu Xương Hương đang ôm lấy đầu Tống Tinh Thần, cả người đè lên người hắn, dùng sức vặn cổ.

Trông bộ dạng Thấu Xương Hương có phần cổ quái, gân xanh nổi đầy trán, mắt đỏ ngàu, mép dính đầy nước miếng. Tôi không dám tin vào mắt mình, với võ công của Tinh Thần, không thể bào bị kẻ địch ôm lấy như vậy.

Tôi xông tới, giơ gậy sắt lên đập thẳng xuống đầu Thấu Xương Hương, cách một tiếng, máu tươi từ trên đầu hắn vọt xuống, chảy đầy nửa gương mặt. Thấu Xương Hương ngẩng bộ mặt đầy máu lên hung tợn nhìn tôi: "Dù ta có chết..."

Không đợi hắn nói hết câu, Tống Tinh Thần nhân cơ hội hất hắn ngã ra đất, nhưng động tác Thấu Xương Hương rất nhanh, vừa ngã xuống liền dùng chân quắp lấy chân Tinh Thần, quật ngã, sau đó vùng dậy.

Thấy hắn xông về phía mình, tôi nhất thời hốt hoảng, quên mất phải chống đỡ thế nào, chỉ theo bản năng giơ gậy sắt lên đánh. Hắn dùng tay không bắt được cây gậy, bẻ cong, sau đó một tay khóa cổ họng tôi, nhấc bổng lên giữa không trung, sức lực thật kinh người.

Cảm giác ngạt thở làm tôi vô cùng khổ sở, trước mắt biến thành một mảng tối đen, Tiểu Đào đang chạy tới đằng sau lưng,

nhưng tư thế này làm nàng không thể nổ súng.

"Cuồng Trù đại nhân, ơn trị ngộ kiếp sau báo đáp! Tống Dương, cùng xuống địa ngục với ta đi!!!" Vừa nói, bàn tay như kìm sắt của Thấu Xương Hương tăng thêm lực siết chặt, tôi cảm giác như cổ họng mình sắp đứt lìa...

Chương 811: Thấu Xương Hương chết

Hắn giơ tôi lên không trung, cười điên dại: "Tống Dương, ta không tin ngươi có thần minh hộ thể, dựa vào cái gì mà 4 vị thiên vương cũng không giết được ngươi?"

Không có oxy khiến đại não sắp hôn mê, trong thế ngàn cân treo sợi tóc, tôi chợt nhớ ra Phu Tử tam củng thủ có một chiêu đối phó bị khóa hầu, liền dùng hai tay ôm lấy cổ tay Thấu Xương Hương, hai chân quặp vào cánh tay hắn, cả người treo trên tay tên ác ma.

Đoàng đoàng mấy tiếng liên tiếp, tôi và Thấu Xương Hương đồng thời ngã xuống đất, hóa ra Tiểu Đào đã nhân cơ hội mà nổ súng.

Ngã rồi, Thấu Xương Hương vẫn gắt gao túm lấy cổ họng tôi, Tinh Thần đi tới dùng hết khí lực mới gỡ được năm đầu ngón tay hắn ra. Thấu Xương Hương bị bắn ba phát đạn, máu chảy ồ ạt, tôi để ý thấy máu hắn màu đèn, miệng cũng trào ra một dòng máu đen.

Hắn nói trong khó nhọc: "Cuống Trù đại nhân nhất định không bỏ qua..." lời còn chưa dứt, hắn đã tắt thở.

Tiểu Đào kiểm tra cổ họng cho tôi, xót xa nói: "Cổ bị bóp đỏ lừ rồi."

Tôi sờ cổ mình một cái, sợ hãi: "Nhất định tên này đã uống thuốc gì đó, sức khỏe mới dị thường như thế."

Tôi lục soát thi thể Thấu Xương Hương, tìm được một cái lọ nhỏ, bên trong chỉ còn lại một ít thuốc bột, ghé mũi ngửi thử, Tinh Thần cau mày: "Lẽ nào đây là cửu tử hồi xuân tán?"

Ngoài dược phổ bổn môn, trong Tống gia cũng ghi chép về độc dược bên ngoài, nghe nói cửu tử hồi xuân tán này có thể khiến một kẻ ốm liệt giường biến thành một dũng sĩ sức khỏe hơn người, nhưng cái giá phải trả là cái chết.

Bởi đây là một tà dược thất truyền nên không được Tống gia sử dụng, theo ông nội suy đoán, dược lực tác dụng của nó là làm hòa tan gan, vận chuyển toàn bộ dịch gan đến cơ thể, từ đó khiến người ta có sức mạnh trong chốc lát.

Một loạt tiếng bước chân vang lên, Vương Nguyên Thạch mặc đồ đặc nhiệm dẫn quân xông vào, trông thấy hiện trường, ông ta kéo mặt nạ xuống nói: "Xin lỗi, bọn ta tới trễ."

Tôi nói: "Không sao rồi."

"Lão Vương, tình hình bên ngoài thế nào?"

"Những tên chống cự đã bị bắn hạ, số còn lại thì giao nộp vũ khí đầu hàng." Vương thúc đáp.

"Đúng rồi, sao ông lại ở đây?" Tôi hỏi.

Vương thúc nói , ông ta chạy tới huyện Tây Bình để gặp mặt chúng tôi, qua cảnh sát địa phương thì được biết chúng tôi đang điều tra nhà máy của Cuồng Trù, cho nên lần theo tín hiệu gps mà tới.

Nhìn quanh, những nam thanh nữ tú bị bắt tới đây làm nguyên liệu nấu ăn ít cũng phải 50 người, vội nói: "Mau cứu người!"

Những thanh niên này đều bị tiêm thuốc, lâm vài tình trạng nửa chết giả, các đặc cảnh lần lượt đặt họ xuống dưới đất, tôi

ngửi thử chất lỏng trong trụ kính, đầy mùi dược thảo, hương liệu.

"Đúng là điên rồ, dùng con người để ướp với gia vị làm đồ ăn!" Tiểu Đào cau mày.

"Độc trên người họ thì dễ giải thôi, cùng lắm thì lọc máu toàn thân, nhưng chỉ e vết thương lòng sẽ để lại mãi mãi." Tôi thương xót nói.

Sau đó thì cảnh sát địa phương cũng xuống, cảnh tượng bên trong làm họ khiếp sợ, đội trưởng dẫn đội nói: "Quanh huyện Tây Bình lại có nơi như vậy, là chúng tôi không làm tròn bổn phận."

Nơi đây đất rộng người thưa, cảnh lực lại không bằng thành phố lớn, Lục Đạo Cuồng Trù đặt nhà máy ở đây cũng không lạ. Tôi lại nghĩ, chẳng lẽ Lục Đạo Cực Yến sẽ được cử hành ở gần đây? Ở huyện biên giới này mà vận chuyển người, chỉ cần không xuất cảnh thì rất khó bị kiểm tra.

"Tìm thấy vợ tôi không?" Một giọng nói cất lên, Lý Sấm đang vội vã chạy vào, theo sau ông ta là Tống Khiết.

"Ai cho phép ông vào đây?" Cảnh sát ngăn lại. Tôi xua tay: "Không sao, là người mình!"

Lý Sấm vội vội vàng vang đi kiểm tra những người vừa được cứu, tôi hỏi Tống Khiết tới đây bằng cách nào, con bé cười khổ: "Đại thúc này cứ nằng nặc đòi tới, sau khi xe cảnh sát xuất phát thì em thuê một chiếc xe bám theo."

Chúng tôi bận thu dọn hiện trường, chẳng quản đến Lý Sấm, đột nhiên ông ta nói: "A, ở đây có đơn giao hàng."

Chúng tôi đi qua nhìn một cái, ông ta vừa mở ngăn kéo, lấy ra một tập tài liệu. Tiểu Đào cảnh cáo: "Ông đừng có lục lọi lung tung, để lại vân tay thì giải thích làm sao?"

"Thật xin lỗi, tôi nóng ruột quá!" Lý Sấm nói: "Mọi người xem, vợ tôi trên đơn này, cô ấy bị đưa đi rồi."

Tôi cầm tờ đơn nhìn xem, trên đó đều là họ tên và vài thông tin cơ bản, ví như Trương Tam, hơi gầy, 40kg...ngoài ra trong ngăn kéo cũng đầy những đơn giao hàng tương tự, đánh dấu từng năm.

Trên tay tôi là đơn hàng cho năm nay, tôi mắng: "Yến hội ăn thịt người của Lục Đạo Cuồng Trù, không biết đã sát hại bao nhiêu người rồi."

"Kẻ này luôn cho rằng hắn là đứng trên đỉnh cao nhất của chuỗi thức ăn, con người và động vật trong mắt hắn đều là nguyên liệu nấu ăn hết!" Một giọng nói khàn khàn cất ên, vài cảnh sát bị bất ngờ liền rút súng chĩa vào người tới.

Có lẽ do Đao Thần ăn mặc quá khác người nên cảnh sát mới cảnh giác, tôi vội nói: "Không sao không sao, cũng là người mình."

Đám cấp dưới toàn những tân binh của Vương thúc nhỏ giọng hỏi ông ta: "Huấn luyện viên, đây là ai vậy? Bên ngoài rõ ràng có người canh gác, sao ông ta một mình xông vào được."

Đao Thần dừng lại trước mặt tôi, đưa tay sờ chỗ cổ họng bị bóp, nói: "Lần sau đừng vọng động như vậy, ta không ngờ nhà máy lại ở nơi hẻo lánh thế này, chạy tới quá mất thời gian."

Tôi hỏi: "Sao ông không hành động chung với chúng tôi?"

Ông ta cầm tờ đơn trên tay tôi nhìn lướt qua: "Ta đang điều tra một ít thông tin."

Lúc tôi hỏi, ông ta lại nhìn vòng quanh mọi người, hiển nhiên là không muốn người ngoài nghe, nói: "Đi về trước đã!"

Bảo cảnh sát ở lại thu dọn hiện trường và cấp cứu nạn nhân, tốp chúng tôi về khách sạn đặt trước trong thị trấn. Đao Thần vẫn

luôn cẩn thận, vào phòng, trước tiên là kiểm tra cửa sổ và gương, sau đó ánh mắt dừng lại ở Lý Sấm: "Đi ra ngoài cho ta!"

Lý Sấm nhìn tôi một chút, cầu khẩn: "Van xin cậu, tôi cũng muốn biết tung tích vợ mình."

Tôi cười khổ: "Xin lỗi, những thông tin này không thể cho ông biết được, vợ của ông nhất định chúng tôi sẽ cứu trở về, yên tâm đi!"

Lý Sấm lúc này mới bất đắc dĩ rời đi, sau khi ông ta đi khỏi, Đao Thần nói: "Không nên tùy tiện tin tưởng người lạ."

Tiểu Đào nói: "Thông tin về Lý Sấm tôi đã nhờ cảnh sát địa phương điều tra, ông ta sống ở đây đã mấy chục năm, không có vấn đề."

Đao Thần lắc đầu: "Cẩn thận thì tốt hơn, nhất là trong thời khắc quan trọng này! Tống Dương, thiệp mời ngươi vẫn mang trên người chứ?"

"Ông nói cái này?" Tôi lấy tấm card đặt lên bàn. Đao Thần lôi thiệp của mình ra, bên cạnh còn có một cái nữa: "Chỗ ta có 2 cái, đến lúc đó chúng ta có thể cử ra ba người tham gia Lục Đạo Cực Yến!"

Tiểu Đào nói: "Lẽ nào chúng ta còn phải cầm thiếp mời mà khách sáo đi vào? Theo tôi thấy, nên lựa chọn hành động từ trước, tuyệt đối không thể để Lục Đạo Cực Yến được diễn ra."

Đao Thần lắc đầu: "Thật đáng tiếc, mặc dù thời gian đến lúc cử hành chỉ còn ba ngày, nhưng chúng ta vẫn chưa có địa chỉ chính xác nơi nó diễn ra."

Chương 812: Lịch sử của Giang Bắc Tàn Đao

Đao Thần nói với chúng tôi, địa chỉ tổ chức Lục Đạo Cực Yến luôn là bí mật tối cao từ trước tới nay trong tổ chức, hơn nữa cứ mỗi năm lại đổi địa điểm một lần. Năm nay chỉ có thể suy đoán là nó được tổ chức ở Tây Bắc chứ cũng không biết cụ thể ở đâu.

"Ý đồ xâm nhập của cảnh sát, ta khuyên các ngươi nên từ bỏ đi. Không phải là không có người từng thử, nhưng trước giờ chưa có ai thành công. Cho dù là trong nội bộ tổ chức thì Lục Đạo Cực Yến cũng là một sự tồn tại thần bí nhất, sự hiểu biết về nó của các thiên vương khác cũng là có hạn." Đao Thần âm trầm nói.

Tiểu Đào cau mày: "Tiền bối, nếu không phải quen biết với ông, tôi thật muốn nghi ngờ về lập trường của ông đấy."

Đao Thần nhún vai: "Ta chỉ nói thật mà thôi! Nhưng các ngươi cũng có thể thử một chút xem."

Tôi nói: "Kế hoạch của chúng ta vốn là bắt sống Thấu Xương Hương, kết quả lại giết mất hắn, đầu mối duy nhất để lần ra địa điểm tổ chức cũng bị chặt đứt."

Tiểu Đào có chút hối hận: "Lỗi của em."

"Không sao, em vì cứu anh mà." Tôi an ủi.

Đao Thần nói: "Cho dù có bắt sống Thấu Xương Hương đi nữa thì chỉ e hắn cũng không chịu nói. Sắc, Hương, Vị tam sứ đối với Cuồng Trù gần như trung thành tuyệt đối. Nhắc tới ta cũng thấy giật mình, trước nay Lục Đạo Cuồng Trù rất bình dị, thứ duy nhất

cho thấy hắn tồn tại chính là Lục Đạo Cực Yến được tổ chức hàng năm. Không ngờ hắn lại ngầm khuếch trương sức ảnh hưởng của mình trong giới hắc đạo, nhân cơ hội Cảnh Vương Gia ngã ngựa liền quật khởi. Hiện giờ địa vị của hắn và Hoàng Tuyền trong tổ chức đã ngang nhau rồi."

Tôi hỏi: "Chẳng phải trước ông có nói, Hoàng Tuyền và Cuồng Trù đứng chung một phe tuyên bố muốn tổ chức tu la huyết tế sao?"

Đao Thần đáp: "Không sai, theo điều tra của ta, năm nay số lượng người được mời tăng gấp 5 lần, gần như cứ tên tội phạm nào nổi danh là có thể được mời. Theo ta nghĩ Cuồng Trù đang ấp ủ âm mưu gì đó, rất có thể thất thiên vương mới đang ẩn mình trong đám khách mời dự tiệc."

Tiểu Đào nói: "Nếu như vậy yến tiệc lần này ắt là đầm rồng hang hổ, chỉ cử ba người tới dự là quá nguy hiểm."

Đao Thần giải thích: "Nguy hiểm thì khẳng định là không đâu không có, nhưng từ trước đến giờ trong bữa tiệc không được phép đánh nhau, giang hồ có luật của giang hồ, chỉ cần chúng ta tuân thủ quy tắc của chúng thì sẽ không việc gì."

Tôi bổ sung: "Sau khi tới đó, chúng tôi sẽ gửi địa chỉ về cho mọi người, để mọi người có thể tiếp viện."

Tiểu Đào trợn mắt: "Tống Dương, nói vậy là anh quyết định phải đi?"

Tôi vuốt vuốt tấm card trong tay: "Hắn vốn chỉ đích danh anh, hơn nữa anh cũng không thể không đi."

Đao Thần gật đầu: "Ta cũng sẽ đi."

Vương Nguyên Thạch bước ra trước một bước: "Vị trí thứ ba để cho ta đi."

Đao Thần lập tức bác bỏ: "Không, mặt Vương cảnh quan đầy chính khí, cộng thêm đã làm cảnh sát lâu năm, đám tội phạm sẽ nhận ra. Huống chi tấm card này là do một phụ nữ đưa cho ta."

Tôi lập tức có phản ứng: "Huyết Anh Vũ?"

Đao Thần gật đầu, ánh mắt nhìn về phía Tiểu Đào, từ lúc về chúng tôi chưa thay đồ, nàng vẫn mặc bộ đồ diêm dúa, Đào Thần nói: "Bàn về cơ trí và độ dũng cảm, ta nghĩ Hoàng Tiểu Đào thích hợp hơn."

Tiểu Đào nhìn tôi một chút, nói: "Tôi có cần ăn mặc thành Huyết Anh Vũ? A, rất kích thích à nha."

"Không cần như vậy." Đao Thần nói: "Cô chỉ cần đơn giản hóa trang là đủ, thứ nhất rất ít người biết mặt thật của Huyết Anh Vũ, thứ hai, thỏ khôn có ba hang, Huyết Anh Vũ có rất nhiều thân phận, có thể đóng vai một trong số đó là được."

Tiểu Đào chỉ chỉ chính mình, nói: "Vậy cứ dùng cái hình dạng này đi, nhân vật ả giang hồ lẳng lơ, tôi cũng khá nhập vai, không sợ lộ."

Tống Tinh Thần đứng dậy nói: "Không được, chức trách của tôi là thiếp thân bảo vệ tiểu thiếu gia!"

Đao Thần từ tốn nói: "Có ta rồi, ngươi có thể yên tâm."

Tôi nói: "Tinh Thần, ta có thể bảo vệ mình mà. Ngươi và Vương thúc hành động chung, đến lúc đó sẽ tiếp viện."

Tinh Thần thất vọng ngồi xuống, Tiểu Đào cười: "Cậu với lão Vương cũng đừng cãi nhau đấy nhé."

Vương Nguyên Thạch nãy giờ không nói bỗng mở miệng: "Xin hỏi, rốt cuộc tu la huyết tế là cái gì? Tôi không hiểu nghi thức này có gì quan trọng?"

"Hỏi hay lắm, cái này phải bắt nguồn từ lịch sử của Giang Bắc Tàn Đao." Đao Thần tiếp lời, bởi vì niên đại quá xa, cũng chẳng có văn bản ghi lại nên chuyện này không thể kiểm chứng.

Theo truyền thuyết thì năm xưa ở địa khu Giang Bắc có một tên ác bá, người ta gọi là Tu La mặt người. Tên này ác quán mãn doanh, gây họa một phương khiến dân chúng lầm than, sau đó có bảy thanh niên trẻ không chịu nổi sự uy quyền của hắn mà quyết định phản kháng.

Vì vậy một đêm trăng tròn, bảy người lẻn vào nhà tay ác bá để ám sát hắn. Trong nhà, bảy thanh niên trông thấy của cải hắn vơ vét chất đầy như núi, nào là vàng bạc châu báu, còn có mỹ nữ tuyệt sắc bị hắn bắt về, đủ loại đồ chơi kỳ lạ chưa từng thấy khiến họ động tâm, không khỏi cảm khái một tiếng. Dừa vào đâu kẻ ác lại được hưởng thụ những thứ này?

Sau khi ác bá chết, vây cánh của hắn như rắn mất đầu, thi nhau tranh đoạt sản nghiệp của hắn, ngày nào cũng đánh giết tàn nhẫn.

Bảy thanh niên chứng kiến chuyện này, trong lòng sốt ruột, họ nghĩ nếu cứ để mặc như vậy thì rất nhanh sẽ có tên ác bá thứ 2 xuất hiện. Nếu muốn diệt trừ ác bá một cách triệt để thì phải cướp hết số tài sản này đi, diệt cỏ tận gốc. Vì vậy bảy thanh niên kêu gọi một nhóm người đấu tranh cùng với đám vây cánh của ác bá, cuối cùng tiêu diệt toàn bộ. Sau khi bình tĩnh lại thì chính họ đã trở thành một thế lực lớn nhất ở địa phương, không ai dám coi thường.

Bảy người chia nhau số tài sản, thề dùng những thứ này để tạo phúc cho trăm họ. Nhưng sự đời vốn trớ trêu, khi trong tay có tiền, có quyền, họ đã dần quên mất cái tâm trong sáng ban đầu. Mười mấy năm sau, thế lực của họ được khuếch trương đến hàng chục huyện thành xung quanh, trở thành bảy đại đầu mục của bang phái, thủ hạ vô số, riêng việc điều khiển bến tàu, bán muối, làm

môi giới, quan phủ cũng phải chia cho họ 3 phần. Bảy người này quen biết nhau từ nhỏ, cho nên thỉnh thoảng có mâu thuẫn trên địa bàn làm ăn thì cũng chỉ giảng hòa, thế nhưng đến khi họ lần lượt qua đời, những mâu thuẫn tích tụ bấy lâu được bộc phát, kẻ nối nghiệp dẫn bang phái đi tàn sát lẫn nhau, tranh đoạt địa bàn.

Lúc đó còn một người sáng lập cuối cùng vẫn sống, mắt thấy sản nghiệp của bảy huynh đệ sắp bị hủy trong nháy mắt, vô cùng đau đớn, vì vậy gọi toàn bộ những người kế nhiệm lại, kể cho chúng nghe toàn bộ vì sao lại có ngày hôm nay. Nói xong ông ta dùng thanh đao mẻ năm xưa kết liễu ác bá mà tự sát, dùng máu mình để cảnh tỉnh đám hậu bối.

Những người kế nhiệm cảm thấy xấu hổ, bọn họ thương lượng để tiến hành một nghi thức, để hậu nhân vĩnh viên nhớ đến lai lịch của thất bang. Nghi thức này là dùng một hình nộm đóng làm Tu La mặt người, bảy người sẽ dùng thanh đao mẻ giết nó. Theo sự thay đổi của thời gian, thất bang đã trở thành tổ chức kinh khủng hơn, đó là Giang Bắc Tàn Đao, nghi lễ Tu La huyết tế cũng dần tam sao thất bản, trở thành nghi thức quan trọng để chọn ra thiên vương kế nhiệm. Hình nộm đóng vai Tu La mặt người cũng được đổi thành người sống, được tuyển chọn một cách nghiêm túc.

"Tống gia nhà chúng ta bị coi là vật tế, từ xưa tới nay đã có mười mấy người họ Tống bị chém chết trên tế đài!" Đao Thần thở dài một tiếng thật sâu.

Chương 813: Tống Tinh Thần đời trước

Tôi kinh ngạc hỏi: "Tại sao?"

Đao Thần thở dài: "Bởi vì thất thiên vương sẽ bí mật bỏ phiếu, chọn ra một người có sức đe dọa nhất đối với sự phát triển của tổ chức, những đệ tử nhập thế của Tống gia chúng ta thường bị chọn phải. Trước đây họ chẳng những muốn giết người họ Tống mà còn nghĩ đủ mọi cách khiến cho gia tộc suy sụp, để chúng ta không thể đối kháng với tổ chức cho nên Tống gia đã nhiều lần đứng bên bờ vực bị hủy diệt. Lúc đó mới chia ra hai nhánh là Văn Tống và Võ Tống để giữ gìn hương hỏa, người của Tống gia mà có thể uy hiếp đến tổ chức, 300 năm qua chưa từng xuất hiện lại. Tống Dương, hiện giờ ngươi chính là người đó!"

Mọi người im lặng một hồi, Tinh Thần nói: "Tiền bối, nếu là như vậy, càng không thể để tiểu thiếu gia đích thân xâm nhập nguy hiểm được, đây chẳng phải đưa dê vào miệng cọp sao?"

"Không!" Tôi đứng dậy: "Là bọn chúng sợ ta chứ không phải ta sợ bọn chúng. Ta có một linh cảm, đây sẽ là lần điên cuồng cuối cùng của chúng, giờ phút quan trọng này đương nhiên ta phải toàn lực ứng phó. Mà cũng chẳng phải nguy hiểm lần đầu, từ khi đối chọi với tổ chức đến nay, ai cũng đã từng trải qua sinh tử, chẳng có gì đặc biệt cả."

Tống Tinh Thần vẫn không yên tâm, Tiểu Đào nói: "Đến lúc đó tôi nhất định sẽ bảo vệ Tống Dương."

Đao Thần đột nhiên hỏi: "Tống Dương, ngươi đã suy nghĩ về lần tham dự Lục Đạo Cực Yến này chưa?"

Thực ra trước giờ tôi vẫn luôn cân nhắc về chuyện này, liền đáp: "Bắt Lục Đạo Cuồng Trù và Hoàng Tuyền!"

"Tới lúc đó e là cục diện sẽ không quá như ngươi mong đợi, nếu như cần thiết..."

Hiểu lời ông ta nói, tôi gật đầu: "Sẽ không lưu tình mà giết hai tên bọn chúng."

Tiểu Đào kinh ngạc: "Tống Dương?"

Tôi giải thích: "Hai tên bọn chúng là hai đầu mục cuối cùng của tổ chức, chỉ cần chúng ngã ngựa thì toàn bộ tổ chức sẽ bị chia rẽ, sau đó Bộ công an sẽ phát động hành động liên ngành, diệt trừ toàn bộ thế lực của chúng. Thực ra trước khi tới anh đã điện thoại cho một vị quan cấp cao, xin ý kiến có được làm vậy không. Ông ta trả lời rằng, trong tình huống nguy cấp, cho phép tổ đặc án tiền trảm hậu tấu, đây là yêu cầu xét xử của nhân dân đối với Giang Bắc Tàn Đao."

Đao Thần gật đầu: "Ta chỉ sợ ngươi không có quyết tâm thôi, thấy ngươi kiên định như vậy, ta rất yên tâm."

Liên quan đến việc hạ sát, tôi đã suy tính rất lâu rồi, hai tên ma đầu Lục Đạo Cuồng Trù và Hoàng Tuyền kẻ mua xương trên tay đã nhuốm quá nhiều máu tươi, chúng phải bị tiêu diệt. Mặc dù quan niệm của tôi rằng tội phạm phải chịu sự trừng phạt của luật pháp từ trước tới nay chưa hề thay đổi, nhưng đích thân đối kháng vất vả với tổ chức, nhất là hai tên này đều từng chạy thoát khỏi tay mình, nếu vẫn không ôm quyết tâm giết chúng thì nhiệm vụ lần này nhất định thất bại.

Đao Thần nói: "Đôi tay của ngươi không cần phải dính máu, tội giết người cứ để mình ta gánh vác."

Từ sâu trong thâm tâm tôi thầm nói tiếng cảm ơn. Đao Thần

rút thanh đoản đao luôn đeo bên mình xuống đặt lên bàn: "Còn có một việc trước giờ ta luôn né tránh không trả lời."

Thấy ngữ khí ông ta nghiêm túc, lòng tôi chợt trùng xuống.

"Thực ra, năm đó quan hệ giữa ta và ông nội ngươi giống như ngươi và Tống Tinh Thần bây giờ vậy. Sau đó bọn ta bị tổ chức ly gián, ta với Tống Triệu Lâm từ bạn thành thù, cuối cùng ra tay giết hại ông ta. Sau này tra rõ chân tướng ta mới biết mình đã bị lừa. Chuyện này trước giờ luôn là màn sương mù xua không tan trong lòng ta, bất kể có nói thế nào thì cũng là ta tự tay mình giết ông ấy."

Đao Thần quay mặt sang nhìn tôi, cái mặt nạ mặt xanh nanh vàng đã từng là ác mộng bao nhiêu năm của tôi. Hình ảnh ông nội mình bị giết, từng ấy năm mà vẫn như mới hôm qua.

Tha thứ ư?

Tôi không nói nên lời, thực ra vấn đề này bản thân vẫn luôn trốn tránh, phải đối mặt với Đao Thần thế nào đây? Ông ta tiếp tục nói: "Chờ khi tiêu diệt sạch tổ chức, ta sẽ giao nộp mình cho ngươi, để ngươi quyết định hình phạt cho ta." Đao Thần nhìn tay mình: "Đôi tay này đã dính máu Tống Triệu Lâm, cho tới nay ta chưa bao giờ tha thứ cho bản thân. Tống Dương, hy vọng ngươi có hình phạt thích đáng, đó cũng là một sự giải thoát cho ta."

Ánh mắt của tất cả mọi người đều hướng vào tôi, quyết định này thật sự quá sức nặng nề, nói: "Đao Thần, cám ơn ông đã âm thầm tương trợ bấy lâu, trong tôi thực sự rất mâu thuẫn, ông là người đã sát hại ông nội, nhưng bản thân tôi lại thấy hình dáng ông nội trong con người ông. Vấn đề này vẫn chưa có câu trả lời, tôi sẽ suy nghĩ thật kỹ."

Tiểu Đào khẽ mỉm cười: "Tiền bối, thực ra tôi đã sớm coi ông là thành viên tổ đặc án."

Tống Tinh Thần nói: "Ông là tiền bối mà tôi tôn kính nhất."

Đao Thần cất thanh đao, cũng như cất lại tâm tình của mình, nói: "Không cần nói nữa, sẽ gặp lại trong lần hành động này." Nói xong ông ta sải bước rời phòng.

Im lặng chốc lát, tôi giao phó: "Hai ngày tới mọi người nghỉ ngơi dưỡng sức cho cẩn thận, đến lúc đó chỉ e thời gian thở cũng không có đâu."

Chúng tôi về khách sạn nghỉ ngơi, sáng sớm hôm sau tôi bị đánh thức bởi tiếng tít tít quái lạ, trong áo của Tiểu Đào cũng có âm thanh này. Lục áo khoác treo trên móc, tôi tìm tới tấm card kia, phát hiện nó đang đổi màu, hai hốc mắt bộ xương khô tỏa ánh sáng đỏ quỷ dị.

Tôi và Tiểu Đào kinh ngạc nhìn nhau, còn hai ngày nữa mới đến Lục Đạo Cực Yến mà tấm thẻ này đã bị kích hoạt?

Vội liên lạc với Vương Nguyên Thạch giục họ chuẩn bị hành động, nửa tiếng sau thì Đao Thần tới, tấm card trong tay ông ta cũng không ngừng phát sáng, nói: "Xem ra Lục Đạo Cuồng Trù muốn chúng ta có mặt trước thời hạn."

Tôi vuốt vuốt tấm card trên tay: "Nhưng rốt cuộc đây là ý gì?"

Tiểu Đào nói: "Liệu có phải nó là thiết bị định vị nào không?"

Tấm card thiết kế khá mỏng, căn bản là không biết bên trong có thiết bị gì, cũng không cách nào mở ra để kiểm tra. Nó cứ như vậy vang lên nửa ngày, chúng tôi chuẩn bị tất cả xong xuôi, căng như dây đàn mà nhìn tấm card trên bàn.

Đến trưa thì đột nhiên nó không kêu nữa, sau đó bên ngoài có tiếng xe.

Tống Khiết chạy đến bên cửa sổ nhìn xuống, hô lên: "Anh họ,

có ba chiếc xe chạy tới, mấy người quái đản vừa bước xuống."

"Đi, xuống gặp chúng!"

Chúng tôi đi xuống lầu, trông thấy 12 người mặc đồ đen đứng ở cửa, chúng chỉnh tề chắp tay sau lưng, thấy chúng tôi thì cúi đầu: "Cuồng Trù đại nhân lệnh chúng tôi tới đón ba vị khách quý, Tống Dương, Đao Thần và Hoa Mãn Lâu!"

Tôi nói: "Ta là Tống Dương!"

Đao Thần nhàn nhạt: "Ta chắc khỏi cần giới thiệu."

Về phần Hoa Mãn Lâu, chắc là một cái tên giả của Huyết Anh Vũ, Tiểu Đào ăn mặc kiểu gái giang hồ rút tấm card ra: "Ta là Hoa Mãn Lâu."

Đám vệ sĩ nói: "Chúng tôi cần phải kiểm chứng thân phận, xin ba vị cung cấp vân tay."

Chúng đưa ra một cái máy quét vân tay nhỏ, giống như máy quẹt thẻ ps. Tôi ấn xuống một cái, màn hình cảm ứng liền hiện lên ảnh gương mặt tôi, trong lòng chợt giật mình, chúng có vân tay của mình từ khi nào?

Kế tiếp là Đao Thần, ông ra tháo găng tay, ấn nút, tôi nhìn chằm chằm vào màn hình cảm ứng, cho là trên đó sẽ hiện ra bộ mặt thật của ông ta, nhưng chẳng có gì.

Gã vệ sĩ cao ngạo nói: "Xin lỗi Đao Thần đại nhân, mời ngài bỏ mặt nạ ra."

Đao Thần hừ lạnh: "Ngươi đủ tư cách nói câu đó?"

Chương 814: Phong tuyết vô nhai đao, giết người không thấy máu

Gã vệ sĩ nói: "Nếu như không thể chắc chắn thân phận, thứ cho chúng tôi không đưa ngài tới buổi tiệc được."

Đao Thần cười một nụ âm hiểm, rút thanh đao trong suốt, hàn khí lạnh buốt sống lưng ra, đám vệ sĩ sợ hãi lùi về phía sau một bước. Đao Thần giơ đao lên nói: "Thanh phong tuyết vô nhai này là vật bất li thân của ta, có thể chứng minh chứ?"

Tên cầm máy vân tay lắc đầu: "Không được!"

"Nếu vậy thì..." Áo khoác ngoài của Đao Thần chợt rung lên, bọc tên vệ sĩ kia vào, không biết sao tên kia ra sức giãy dụa, tôi nghe thấy âm thanh vải rách, đám áo đen còn lại sợ đến ngây người.

Bị quấn trong áo choàng chừng 10s, tên vệ sĩ được Đao Thần đẩy ra, ngồi sụp xuống đất. Áo hắn bị rách, lộ ra phần da thịt, tôi thấy bụng hắn có một vết đỏ đỏ, hắn vội sợ hãi kiểm tra.

Đao Thần nói: "Giết người không thấy máu là tuyệt kỹ chỉ mình ta làm được, ta vừa đâm ngươi một đao, tuy nhiên yên tâm, đao này đã tránh đâm phải nội tạng, ngoài việc bị đau ngươi sẽ không gặp nguy hiểm tính mạng."

Gã vệ sĩ lập tức quỳ lên, đám áo đen sau lưng cũng đồng loạt cúi người: "Đao Thần đại nhân, thứ cho tiểu nhân thất lễ."

Sau đó là Hoàng Tiểu Đào, tôi hơi có chút lo lắng. Nàng đi tới cạnh tôi thì nháy mắt một cái, rồi ấn ngón tay vào cảm ứng, cũng giống như Đao Thần, màn hình không hiện lên gì cả.

Đối phương nói: "Tiểu thư Hoa Mãn Lâu, thân phận cô có vấn đề."

"Có vấn đề?" Tiểu Đào nhướn mày: "Chỉ dựa vào các ngươi mà cũng muốn lấy vân tay của ta? Sự xinh đẹp của bản tiểu thư chính là bằng chứng."

Tên vệ sĩ lắc đầu: "Không được."

"Vậy các ngươi muốn ta chứng minh như thế nào?" Dáng vẻ hùng hổ của Tiểu Đào đúng như một cô gái giang hồ.

Đám người kia châu đầu ghé tai thì thầm, sau đó nói: "Trong thông tin nói Hoa Mãn Lâu là một cao thủ ám khí, tiểu thư có thể biểu diễn tài năng hay không?"

Tiểu Đào cười: "Quá đơn giản!" Rồi quay đầu bảo Tống Tinh Thần: "Ngươi, đi lấy một con dao tới đây."

Nàng cố ý nhấn mạnh ở từ một con dao, tôi đại khái đã đoán được quỷ kế của Tiểu Đào. Chỉ lát sau Tinh Thần cầm một con dao ra đưa cho Tiểu Đào, nàng chỉ một đóa hoa trên bờ tường cách đó không xa: "Nhìn nó!"

Há một tiếng, nàng giơ tay ném, đám vệ sĩ đồng thời quay đầu nhìn về phía bờ tường, chỉ thấy con dao cắm chắc chắn vào giữa bông hoa, đang lay động không ngừng.

Tôi cười thầm trong lòng, Tiểu Đào quá xảo quyệt, quỷ kế của nàng lừa được đám áo đen nhưng làm sao qua mắt được tôi. Khoảnh khắc ném con dao vừa rồi, thực ra nàng không hề phóng nó đi.

Con dao cắm trên bờ tường kia là Tống Tinh Thần ném, tiếng hét ban nãy của Tiểu Đào là để thu hút sự chú ý, khiến đám áo đen không nhận ra được sự mờ ám.

Trong thời gian ngắn như vậy mà nghĩ ra được kế này, thật bội phục sự nhanh trí của Tiểu Đào. Đám vệ sĩ nhìn con dao cắm trên bông hoa mà tâm phục khẩu phục, cúi người: "Mời tiểu thư Hoa Mãn Lâu lên xe!"

Tiểu Đào đắc ý nhìn chúng: "Giờ mới chịu tin hả, đám mắt chó coi thường người khác."

Đúng lúc này có mấy chiếc xe cảnh sát chạy tới, một đội trưởng bước xuống nói: "Tống cố vấn, chúng tôi vừa nhân được tin báo, nói có người đến quấy nhiễu! Tất cả không được cử động!"

Tôi thầm cầu khẩn đừng xảy ra chuyện gì, gọi Tống cố vấn còn ok, chứ ngàn vạn lần đừng gọi một tiếng Hoàng đội trưởng.

Bất kể cảnh sát có nói gì, đám áo đen vẫn bình chân như vại, Vương Nguyên Thạch hỏi nhỏ: "Tống Dương, chi bằng bắt sống bọn chúng, hỏi ra địa chỉ, sau đó chủ động tấn công?"

Không biết có phải đã bị nghe thấy hay không, tên cầm đầu đám áo đen đột nhiên hô: "Há mồm ra!"

Tất cả bọn chúng đồng loạt há miệng, từ lưỡi lộ ta một viên thuốc con nhộng, tên cầm đầu nói: "Trong viên thuốc là xyanua đậm đặc, nếu các ngươi có ý định bắt chúng ta, chúng ta sẽ lập tức tự sát, mấy người cũng đừng mong sẽ tới được bữa tiệc."

Cảnh sát thấy vậy thì không dám manh động, gã kia nói tiếp: "Cuồng Trù đại nhân mời các vị dự tiệc là tôn kính các vị, cũng hy vọng mọi người lấy lễ đáp lễ, tỏ chút thành ý!"

Tôi phất tay với đám cảnh sát: "Mọi người không được lạm quyền, đây là chuyện riêng."

Cảnh sát đành phải đánh xe dạt ra thành con đường, tôi, Đao Thần và Tiểu Đào mỗi người lên một xe, bị hai tên kẹp hai bên rất khó chịu, tôi chỉ có thể nhẫn nại mà chờ đợi. Xe cứ thế chạy ra bên ngoài huyện Tây Bình, tới một mảnh đất hoang.

Cả buổi chiều xe vẫn chạy bon bon trên đường, phóng tầm mắt ra ngoài đều là hoang vu hẻo lánh, tôi bèn dựa đầu ra sau nghỉ ngơi chốc lát.

Đến chạng vạng tối thì xe dừng lại, Tiểu Đào xuống xe gọi tôi, ngồi cả một buổi chiều khiến cơ thể rất bức bí, xuống đi lại một lát mới dễ chịu hơn chút.

Đám áo đen đưa lương khô cho chúng tôi ăn, tôi quả thật không hứng thú gì, nhất là chúng còn đưa thêm cả thịt khô, căn bản là chẳng dám nuốt. Một tên nói: "Tống tiên sinh yên tâm đi, đây là thức ăn bình thường."

Tôi cười lạnh: "Các ngươi cũng biết sự khác nhau giữa đồ ăn bình thường và đồ ăn đặc biệt?"

Đột nhiên tôi nghĩ, rốt cuộc thì mình đang làm gì? Ngồi xe của kẻ xấu, tới tham gia một bữa tiệc ăn thịt người?

Mấy người nghỉ ngơi qua loa tại chỗ, Tiểu Đào kéo tôi sang một bên nói: "Hình như bộ định vị mất sóng rồi."

"Cái gì?" Tôi biến sắc.

Trên người chúng tôi đương nhiên là có mang theo bộ định vị, hơn nữa không chỉ có một bộ mà còn giấu ở những nơi khó lục ra. Nhưng điều bất ngờ là chúng căn bản chẳng lục soát người, còn ra vẻ như hoàn toàn không quan tâm vậy.

Tôi lấy điện thoại ra nhìn một chút, chẳng có vạch sóng nào, bấm bừa một số thì chỉ nghe tiếng lào xào, suy đoán: "Nhất định là trên xe có thiết bị phá sóng."

Xung quanh đều là nơi hoang vu vắng vẻ, cộng thêm gió cát rất to, muốn để lại ký hiệu là bất khả thi, tôi ngẩng đầu nhìn thinh không, nói: "Vương Nguyên Thạch cũng không phải tay mơ, nếu bộ định vị mất sóng, ông ta sẽ tìm chúng ta thông qua vệ tinh. Ba chiếc xe đỗ ở nơi hoang vắng thế này là mục tiêu rất dễ phát hiện."

Tiểu Đào thở dài một tiếng: "Chỉ mong là như vậy!"

Chúng tôi nghỉ khoảng hai tiếng, mọi người im lặng ăn uống, sau đó tên áo đen lên tiếng: "Được rồi, lên đường thôi."

Tiểu Đào mắng: "Không biết nói tiếng người à, bảo ai lên đường?"

Đối phương nói: "Xin lỗi, ý tôi là mọi người khởi hành thôi."

Tiểu Đào chỉ vào tôi: "Các ngươi làm cái quỷ gì mà như áp giải phạm nhân thế hả? Đây mà là đạo đãi khách ư? Ta muốn ngồi chung với tiểu soái ca này."

"Thứ cho không thể đáp ứng." Tên áo đen cự tuyệt.

Đao Thần âm u nói: "Dựa vào cái gì mà chúng ta phải nghe lời các ngươi?"

Đối phương thản nhiên đáp: "Ở đây thì ngài phải nghe lời chúng tôi, nếu cố tình ép, chúng tôi sẽ lập tức phá hủy xe rồi tự sát. Có thể quay về hay không thì phải xem may mắn của các vị."

Tiểu Đào khinh thường hừ một tiếng: "Lại lấy cái chết ra uy hiếp, đúng là vô lại!"

Chương 815: Bão táp

Khả năng đây là đoạn hành trình nhàn chán nhất mà tôi từng trải qua, từ 10h tối đến tận trưa ngày hôm sau, ba chiếc xe việt dã cứ chạy băng băng như thế. Cảnh vật nhàm chán cứ lặp đi lặp lại khiến thần kinh tôi muốn suy nhược, thêm sắc mặt vô cảm của hai tên áo đen kẹp hai bên càng làm tôi ngủ không yên.

Hôm nay là ngày 2 tháng 3, tôi không khỏi suy nghĩ một vấn đề. Đao Thần nói năm nay khách mời đông hớn trước 5 lần, nhưng dọc đường đi thì có mỗi chúng tôi, chả thấy cái xe nào khác. Lẽ nào chúng định lừa chúng tôi tới nơi nào đó?

Hai giờ chiều, mặt trời gay gắt, mặt đất hoang vu phản chiếu ánh nắng chói chang, đột nhiên chiếc xe chở Đao Thần dừng lại, cạch một tiếng cửa bị đẩy ra, một tên mặc đồ đen ngã xuống đất.

Đao Thần nhảy ra giẫm lên ngực hắn, tên kia giãy dụa không ngừng, mấy tên áo đen khác lao xuống, rối rít rút súng chĩa vào ông ta.

"Dừng xe dừng xe!" Tôi hô lên.

Xe dừng lại, tôi và Tiểu Đào từ hai chiếc xe lao ra, chỉ nghe Đao Thần lạnh lùng đe dọa: "Để coi súng các ngươi nhanh hay là đao của ta nhanh hơn?"

Đám áo đen tỏ ra sợ hãi, tôi bước tới hỏi: "Sao vậy, Đao Thần?"

Ông ta trầm trầm nói: "Đầu tiên là đi về phía Nam, sau đó hướng Đông, rồi hướng Bắc, đám tạp chủng này dẫn chúng ta đi lòng vòng, chúng đang đùa giỡn ta!"

Tôi giật mình, vội nhặt hai viên đá dưới đất lên nhét vào chạc cây, thông qua hướng mặt trời di động mà đoán phương vị, giờ này chúng tôi đang đi về hướng Nam, lúc từ huyện Tây Bình đi là về hướng Bắc, như vậy là chúng tôi đang quay đầu.

Đao Thần gằn giọng quát: "Cho ta một lời giải thích!"

Một gã đồ đen trả lời: "Bọn tôi chỉ phụng mệnh hành sự, ..."

Đao Thần rút đao ra chỉ vào hắn: "Nếu còn nghe thấy mấy chữ phụng mệnh hành sự nữa, ta cắt lưỡi ngươi!"

Đối phương toát mồ hôi lạnh đáp: "Cái chết không đe dọa được bọn tôi đâu."

"Thật sao?" Tôi nói: "Khách mời năm nay ít nhất là trên vạn người, nếu như mỗi người đều phải 4 tên hộ tống, thì số người hộ tống là cực kỳ lớn. Ta không tin Cuồng Trù có nhiều thân tín như vậy. Trên cổ tay các ngươi có hình xăm giống mã vạch, cho thấy các ngươi chỉ là vệ sĩ hoặc lính đánh thuê được thuê về. Còn nữa, trong miệng các ngươi ngậm viên nang, có giấu thuốc độc, nhưng trong môi trường ẩm nó sẽ thấm ra, nếu đó là thuốc độc thật, chỉ sợ các ngươi đã sớm toi đời."

Nửa câu đầu là thật, nhưng nửa câu sau chỉ là suy đoán, nếu viên nang bọc băng nylon có mật độ dày thì sẽ không bị thấm, nhưng tôi không cho rằng cái đám vừa mới được thuê về này lại trung thành như vậy.

Nhìn mặt mà nói chuyện, thấy tên nào tên nấy nét mặt căng thẳng, chứng minh mình đã đoán đúng, tôi tiếp tục giễu cợt: "Đừng có đóng kịch với chúng ta nữa, các ngươi căn bản là không dám tự sát!"

Đám áo đen trố mắt nhìn nhau, rốt cuộc cũng có một tên mở miệng: "Cuồng Trù đại nhân ra lệnh, trước khi có tín hiệu thì bảo

chúng tôi dẫn các vị đi lòng vòng nơi này để tránh bị theo dõi."

"Tín hiệu? Đó là cái gì?" Tôi hỏi.

"Cái này...không thể nói, xin thông cảm cho chúng tôi."

Đao Thần bỏ chân khỏi người tên nằm dưới đất, đá hắn một cước: "Đã như vậy thì đừng có đưa chúng ta đi đâu nữa, ở lại đây nghỉ ngơi!"

Đám vệ sĩ không dám cự tuyệt, vì vậy chúng tôi nghỉ ngơi tạm thời bên cạnh xe, tôi quan sát bốn phía, căn bản là không biết hiện giờ mình đang ở đâu, bèn chẳng nghĩ nữa, lên xe ngủ một giấc cho sảng khoái.

Lúc tỉnh dậy thì thấy bên ngoài tối thui, nghĩ là màn đêm buông xuống nhưng nhìn kỹ thì phía đông vẫn có ánh mặt trời, hóa ra phía Tây xuất hiện một mảng mây đen lớn, đám vệ sĩ hối hả: "Lên xe lên xe!"

Tôi nhất thời minh bạch, hóa ra đây chính là tín hiệu. Bằng một cách nào đó Cuồng Trù biết được thời tiết sẽ thay đổi đột ngột, mới lệnh cho đám người này mượn bóng tối mà dẫn chúng tôi tới địa điểm chính thức.

Như vậy thì cho dù là vệ tinh sẽ không thể biết được vị trí của bọn tôi, đúng là xảo quyệt. Sau khi lên xe, đám mặc đồ đen vặn hết tốc lực, giống như đang chạy đua với đám mây đen, phi như bay về hướng Đông Nam. Rất nhanh thì bên ngoài đã đổ mưa lớn, cuồng phong gào thét cuốn nước mưa khiến trời đất cơ hồ biến thành màu đen, ba chiếc xe bật đèn pha xếp thành một hàng, lao đi trong mưa gió.

Không biết đi được bao lâu, chợt tôi phát hiện trong bóng tôi có ánh đèn khác, ánh đèn ngày càng nhiều, ngày càng đông đúc, tất cả hướng về một phía đi tới. Phía đó lại xuất hiện một hình dáng

tòa nhà chọc trời mơ hồ.

Tôi không khỏi ngạc nhiên, vốn cho rằng địa điểm tổ chức sẽ là một trụ sở bí mật, như thế này thì lẽ nào lại là một thành phố?

Xe dừng, một tên vệ sĩ đưa bộ áo mưa cho tôi: "Tống tiên sinh, mưa to quá, mặc vào đi!"

Tôi im lặng mặc áo mưa, theo bọn chúng xuống xe. Ngẩng đầu nhìn khu nhà trong màn mưa, nơi đây có vẻ như là một thị trấn nhỏ, nhưng điều đáng ngờ là xung quanh không có đường quốc lộ. Tiểu Đào sợ hãi nói: "Cái thị trấn này sao cứ âm u."

Quanh chúng tôi là rất nhiều chiếc xe việt dã, những khách mời khác được vệ sĩ hộ tống đi tới một cánh cổng, nơi đó có người cầm máy quét an ninh kiểm tra trên người họ, tước hết máy móc, vũ khí.

Tiểu Đào nhìn tôi một cái, liền giả bộ cúi xuống buộc giây dày, lấy bộ định vị bên trong ra ném đi, tôi cũng nhân dịp đám áo đen chưa chuẩn bị mà ném bỏ mấy cái định vị trên người. Sau đó đi qua cổng, điện thoại di động bị tước mất, dán số thứ tự lên đó. Vệ sĩ đứng cổng đưa cho chúng tôi mỗi người một cái điện thoại, nói: "Điện thoại này chỉ có thể sử dụng trong khu vực này, số thứ tự phía sau điện thoại chính là số liên lạc. Đợi khi bữa tiệc kết thúc, những đồ vật tùy thân sẽ trả lại các vị không thiếu một thứ gì."

"Đúng là cẩn thận!" Tiểu Đào cười lạnh.

Tôi liếc nhìn Đao Thần đi phía sau, lúc qua cổng ông ta lại chẳng bị tước đao trên người, chỉ lấy đi điện thoại, lẽ nào ông ta có thủ đoạn gì đó giấu thanh đao?

Các khách mời lục tục qua cổng, tập trung ở đại sảnh lối vào, tôi quan sát một chút, đám người này ai cũng hung thần ác sát, diện mạo dữ dằn, chợt thoáng thấy một tên đầu trọc bóng loáng,

lòng thầm nghĩ sẽ không trùng hợp như vậy chứ, dù sao kiểu đầu này đám giang hồ cũng rất nhiều tên để.

Nhưng vẫn tiến tới xem thử thì thấy Quang trọc cầm cái điện thoại được phát, đang hỏi: "Này huynh đệ, cái đồ chơi này mở thế nào?" "Giúp ta chút đi, ta phải gọi điện cho lão đại!"

Tôi bước tới vỗ vai hắn một cái: "Này, sao ngươi lại ở đây?"

Quang trọc cả kinh trợn tròn hai mắt: "Tống...Tống ca, sao đại ca cũng tới?"

Chương 816: Tây Vực quỷ thành

Tôi nói nhỏ với Quang trọc: "Ta đang chấp hành nhiệm vụ, đừng nói lộ ra. Tiểu tử ngươi tại sao lại ở đây, có biết những người này là ai không? Nói rõ ra cho ta xem nào."

Quang trọc gãi đầu, lúng túng nói: "Đệ cũng có muốn tới đâu, tấm card này là lão đại đệ nhận được, ông ta không biết đây là cái gì liền sai đệ đi thay. Đệ ngồi xe sáu ngày trời, mẹ nó sắp bị trĩ rồi thì mới được xuống đất."

Tôi nói: "Đừng có đùa, người được mời đều phải kiểm chứng thân phận, sao có thể đi thay được?"

Quang trọc thề thốt: "Đại ca, đệ nói thật mà."

"Chỉ cần mình tự nguyện thì có thể cử người đại diện tham gia." Một giọng nói phía sau cất lên.

Tôi quay đầu nhìn lại, là Lý Sấm, lần này càng giật mình hơn, kinh ngạc nói: "Sao ông cũng tới?"

"Thật xin lỗi, tôi phải đến để cứu vợ mình, tôi dùng toàn bộ tiền tích cóp mua lại card của một đại ca xã hội đen. Sau đó thì thay hắn đến đây." Lý Sấm ngắm nhìn xung quanh, nói: "Năm nay quả thật tốt xấu lẫn lộn, chó mèo gì cũng được mời tới hết."

Hắc Báo bang của Quang trọc cũng nằm trong số đối tượng mà Cuồng Trù nhắm tới, xem ra năm nay quả thật có chút không chọn lựa kỹ.

Quang trọc chẳng hiểu đầu đuôi, nổi giận: "Đại thúc, ông thì là loại gì? Ta đây ít nhất cũng là nhân vật có số má ở Nam Giang, còn ông?"

"Được rồi đừng ồn ào nữa." Tôi dàn xếp: "Hiếm khi gặp người quen, mọi người chiếu cố lẫn nhau đi."

Tuy nói thế nhưng tôi vẫn có chút nghi ngờ, tay bác sĩ chợ đen Lý Sấm này hơi thần thông quảng đại quá mức rồi, nhất định ông ta có bí mật gì đó giấu chúng tôi.

Đối với sự xuất hiện của Lý Sấm và Quang trọc, Tiểu Đào cũng cảm thấy bất ngờ. Trước đây nàng căn bản không để Quang trọc trong mắt, bây giờ gặp ở đây lại tỏ ra quen biết khiến hắn xấu hổ gãi đầu liên tục.

Tôi ngẩng đầu nhìn lên phía trên, những tòa nhà cao tầng kia đều là đang xây dựng dở, hỏi Lý Sấm: "Rốt cuộc đây là nơi nào?"

"Nếu đoán không nhầm thì nơi này chính là Tây Vực quỷ thành, Wensha."

"Wensha?" Hình như tôi có nghe thấy trên mạng rồi, nghe nói mười mấy năm trước có nhà đầu tư mua mảnh đất này, sau đó vì bị sa mạc hóa nghiêm trọng, cộng thêm việc những con đường xung quanh bị bỏ hoang, nơi đây liền biến thành một thị trấn ma, chỉ thỉnh thoảng có đám thanh niên ưa thám hiểm ghé chơi.

Lý Sấm nói: "Đây chẳng qua chỉ là một cách nói, thực ra theo tôi được biết thì người mua mảnh đất này khả năng chính là người của tổ chức."

Tiểu Đào kinh ngạc nói: "Đặc biệt xây một thị trấn để tổ chức Lục Đạo Cực Yến?"

Lý Sấm đang định trả lời thì đột nhiên bị Đao Thần túm gáy, hành động này khiến ai nấy giật mình. Đao Thần lạnh giọng hỏi:

"Rốt cuộc ngươi có lai lịch gì, những thông tin này không phải thứ mà một bác sĩ chợ đen có thể biết!"

Lý Sấm sợ hãi luôn miệng nói: "Đại ca đại ca, thường ngày tôi tiếp xúc không ít kẻ có vị thế trong giới hắc đạo, cho nên có nghe phong thanh."

"Thật sao?" Đao Thần rõ ràng không tin, tôi bảo ông ta cứ bỏ hắn xuống đã tránh ánh nhìn của mọi người. Lý Sấm sửa lại cổ áo, nói: "Tất cả tôi đều nói thật, nơi này vị trí rất hiểm trở, luôn giống với địa bàn của Cuồng Trù, thế lực của hắn và hắc đạo địa phương lại đồng thời xuất hiện, cho nên hoặc ít hoặc nhiều tôi cũng có thể hỏi thăm được một chút. Dĩ nhiên tôi luôn thận trọng từ lời nói đến hành động, nếu không phải trước mặt mấy người, tôi cũng không nói nhiều như vậy."

Trong quá trình nói chuyện, tôi quan sát kỹ nét mặt ông ta, gật đầu: "Ông ta nói thật!"

Lúc này chợt đám người ồn ào hẳn lên, thì ra ngày càng đông khách dự, mọi người chen chúc, xô đẩy nhau, mà đều là đám đầu trâu mặt ngựa cho nên xảy ra va chạm. Một tên xăm kín người đang đè một người gầy gò dưới đất mà đánh liên tục, đám tội phạm vỗ tay cổ vũ ầm ĩ, những chẳng ai vào can ngăn.

Tất cả trơ mắt nhìn người kia bị đánh chết, gã xăm trổ đứng lên, giơ hai bàn tay dính đầy máu tươi, cao giọng hô hào, nhìn cảnh này mà tôi vô cùng chán ghét.

Sau đó có người la lên: "Chết rồi, thiệp mời của tôi đâu?"

Lời này không chỉ một người nói, chúng tôi cũng giật mình, cho tay vào túi thì phát hiện túi mình rỗng tuếch. Lý Sấm nói: "Có kẻ nhân lúc hỗn loạn mà ăn cắp thiệp mời."

Tôi nhìn bốn phía xung quanh, ít nhất phải có hàng trăm người

bị trộm card, người đã đông lại hỗn loạn, thêm sắc trời tối nên chẳng ai chú ý, riêng có Đao Thần là không trúng chiêu.

Tôi thắc mắc: "Ăn cắp thiệp mời làm gì, đã vào đây hết rồi mà?"

Bị mất thiệp mời khiến hiện trường hỗn loạn, mọi người nghi ngờ chất vấn lẫn nhau, đúng lúc này thì thị trấn tăm tối đột nhiên sáng đèn, trở nên lung linh đầy màu sắc. Mọi người ồ lên ngẩng đầu nhìn phía xa, chợt có mùi thức ăn bay tới, chỉ thấy ven đường xuất hiện từng chiếc xe đẩy, bên trong chứa đầy thức ăn ngon, người đẩy xe đều là những cô gái ăn mặc hở hang, thân hình quyến rũ, đầu đội mũ tai thỏ.

Sự cám dỗ của đồ ăn và nhục dục khiến đám tội phạm hưng phấn, cứ như chó thấy xương. Một màn hình lớn sáng lên, bên trong là gương mặt của Lục Đạo Cuồng Trù. Hắn ngồi trên một chiếc ghế da đẹp đẽ, hai bên có hai cô gái trẻ trung xinh đẹp đứng hầu, cười nói: "Xin chào các bằng hữu giang hồ hào kiệt, ta là chủ nhân yến tiệc đêm nay, Lục Đạo Cuồng Trù!"

"Không ngờ lại bắt đầu sớm như vậy!" Tôi phân vân.

"Không, e là có mục đích khác!" Đao Thần nói.

Lục Đạo Cuồng Trù vừa xưng tên, bên dưới dậy lên tiếng hoan hô, không ít tên cuồng nhiệt la to: "Cuồng Trù đại nhân!" Tiếng la kéo dài một lát, có vẻ cũng nghe thấy được, Cuồng Trù trong màn hình cười gật đầu với đối phương. Sau đó hắn giơ tay ra hiệu im lặng, tất cả liền an tĩnh lại, chỉ còn tiếng mưa phùn xào xạc. Cuồng Trù nói: "Các vị đường xa cực khổ tới đây, hoan nghênh mọi người tham dự Lục Đạo Cực Yến năm nay. Yến hội chính thức sẽ tổ chức vào ngày mai, mùng 3 tháng 3. Năm nay Lục Đạo Cực Yến sẽ khác các năm trước..." Hắn giơ lên năm ngón tay: "Năm nay, Lục Đạo Cực Yến sẽ là dịp tổ chức Tu La huyết tế, tuyển chọn ra thất thiên vương. Ta biết các người tới từ năm châu bốn bể, ai ai cũng

mang tuyệt kỹ trong mình, mỗi một vị đều là nhân tài trong ngàn dặm."

"Ghê tởm!" Tiểu Đào lẩm bẩm.

Lục Đạo Cuồng Trù nói tiếp: "Ta vẫn suy nghĩ phải làm sao để tiến hành chọn ra bảy người? Nghĩ tới nghĩ lui, ta quyết định làm một cuộc khảo nghiệm." Nói xong hắn vứt ra một đồng thao thiết tệ: "Đây là đồng tiền hiện đang lưu hành trong giang hồ, tin rằng trên người các vị cũng có mang theo. Bắt đầu từ đêm nay, hết 24 tiếng mời các vị thi triển thần thông, ăn trộm, lừa đảo, thậm chí cướp giật, dùng hết tài nghệ của mình kiếm càng nhiều càng tốt, đến ngày mai, ai nắm trong ray 100 đồng thao thiết tệ, hơn nữa còn trình ra thiệp mời, sẽ được tham gia Lục Đạo Cực Yến. Ta sẽ chọn trong số đó ra 7 người xuất sắc nhất, coi như là thất thiên vương đời đầu do thiên hạ đề cử. Nào, cho ta xem bản lĩnh của các vị đi!"

Hắn giang hai tay ra, đám người cuồng nhiệt hoan hô, tiếng rền vang như sóng thủy triều...

Chương 817: Chu Nam, thiên tài lừa đảo

Sau tiếng hoan hô, chợt có người hỏi: "Có thể giết người không?"

Cuồng Trù trong màn hình xua tay: "Lục Đạo Cực Yến, dĩ hòa vi quý, các vị có thể làm bất cứ điều gì ở đây, ngoại trừ hai việc, một là giết người, hai là làm tổn thương thủ hạ của ta. Nếu ai phá vỡ quy tắc này tức là không nể mặt Cuồng Trù ta, ta cũng sẽ không nể mặt người đó. Hy vọng mọi người chơi vui vẻ, ngày mai gặp lại!"

Hình ảnh biến mất, đám người yên tĩnh chốc lát rồi đột nhiên như sôi trào, vài tên tội phạm hung hãn bắt đầu ra tay cướp trắng trợn, đánh nhau ầm ĩ.

Một đám tội phạm tụ tập lại nơi này, chuyện như thế xảy ra cũng chẳng lạ, tôi nhỏ giọng: "Đất thị phi, đi mau thôi!"

Mấy người chúng tôi vội đi xuyên qua đám giang hồ, vào bên trong thị trấn. Lúc này trời vẫn lất phất mưa phùn, dãy xe đồ ăn ven đường mời chào chúng tôi, một cô gái hôn gió tôi, nói: "Soái ca, ăn đồ ăn không?"

Tôi nhìn thấy trong xe đẩy đầy loại đồ ăn, nào là Humberger, bánh bao, bánh ngọt, mùi thơm tỏa ra ngây ngất. Quang trọc cười ha hả đi tới: "Cô em, cho hai cái bánh bao thịt lớn!"

Cô gái đội mũ tai thỏ cười híp mắt cúi người, lộ ra khe ngực sâu hút: "Soái ca, anh nói cái nào?"

Quang trọc cười đến đỏ cả tai: "Ai da ai da, quá thoải mái rồi...đừng hiểu lầm, tôi nói là bánh bao thịt trên xe đẩy ấy."

Nói xong hắn tự đưa tay ra bốc, lại bị đối phương túm cổ tay lại, trông cô gái mảnh mai mà ngăn được Quang trọc vai u thịt bắp, xem ra cũng chẳng đơn giản.

Cô ta giữ tay Quang trọc, chìa tay còn lại ra nói: "Phải trả tiền!"

"Bao nhiêu?" Quang trọc làm ra vẻ móc túi.

"Một đồng mười cái bánh bao thịt lớn."

"Rẻ như vậy?" Quang trọc ngạc nhiên, rút trong ví ra tờ 100 tệ: "Ngại quá tôi không có tiền lẻ, cho cô hết đấy."

Cô gái khoanh tay lại, nói: "Anh không biết quy tắc hay đang cố tình diễn hài?"

"Sao thế, không đủ tiền à?" Quang trọc gãi đầu.

Tôi móc một đồng thao thiết tệ ra: "Cô nói một đồng là một đồng này?"

"Đúng là tiểu soái ca này hiểu chuyện." Vừa nói, cô gái liền đưa tay ra lấy tiền, tôi vội thu lại, nói: "Xin lỗi, tôi muốn nhìn chút nữa đã."

Quang trọc mượn tôi đồng thao thiết tệ nghiên cứu, còn bỏ vào miệng cắn một cái, hắn hỏi: "Tống ca, đây là tiền gì, chế tác nhìn xấu xí như vậy. Đại ca đưa cô ấy đi, mấy ngày nay đệ chưa được ăn đồ nóng rồi."

"Cứ quan sát trước đã!" Tôi giật đồng thao thiết tệ lại, chúng tôi tiếp tục đi. Dọc đường hỏi thăm thì đúng như dự đoán, cần phải dùng thao thiết tệ để mua bất cứ thứ gì ở đây. Ngoài đồ ăn,

trong vài cửa hàng còn có bán cả vũ khí, thuốc nổ, dược vật, những thứ này còn đắt hơn đồ ăn nhiều, ví như một khẩu rulo của Nga giá hai đồng.

Chúng tôi thảo luận một chút, trên người tôi có 5 đồng, là lục được trên người Khang Tiểu Bát, Đao Thần có ba đồng, Lý Sấm có một. Sinh tồn ở đây cần dùng đến thao thiết tệ, thao thiết tệ là tất cả, nhưng khách mời tới đây hơn phân nửa là không có, cộng thêm trò chơi của Cuồng Trù sẽ khiến đám tội phạm này điên cuồng cướp giật, nguồn tài nguyên quý giá như vậy ắt gây ra mẫu thuẫn ngút trời.

Đây đâu còn chỉ là mời khách tới dự tiệc, mà nó đã biến thành một cái đấu trường khổng lồ, Cuồng Trù ung dung ngồi trên cao mà nhìn chúng tôi đấu đá lẫn nhau.

Đám tội phạm lục tục kéo vào trong thị trấn, quỷ thành bắt đầu náo nhiệt, đột nhiên tôi có một ý tưởng, dẫn mọi người vào một tòa nhà xây dở, lên tầng 2, nói: "Bắt đầu từ bây giờ, tầng này thuộc về chúng ta!"

Tiểu Đào hỏi: "Tống Dương, anh tiến vào trạng thái chiến tranh nhanh vậy à?"

Quang trọc nói: "Tống ca thật ngưu bức, đây coi như là địa bàn hoạt động?"

Tôi gật đầu: "Ta đã quan sát kỹ, nhà cửa nơi đây không đủ cho tất cả qua đêm, sẽ có hơn một nửa phải ngủ ngời trời mưa gió, nhân lúc bọn chúng đang tranh đoạt thao thiết tệ, chi bằng chúng ta lũng đoạn để kiếm tiền, ví như cho thuê chỗ ở chẳng hạn."

Quang trọc đập tay: "Tống ca, đại ca xoay chuyển thật là nhanh, một tầng lầu này có đáng gì, nhân lúc mọi người không chú ý, mau cướp thêm mấy toà nhà, thu lệ phí qua đêm. Ha ha, sáng mai là chúng ta phát tài."

Tôi cười: "Ta chỉ cân nhắc đến việc sinh tồn và tự do hành động, chúng ta cần một lượng thao thiết tệ nhất định. Với lực lượng bên mình, chiếm một tầng này thì không vấn đề, nhưng đừng quá tham lam!"

Chiếm đoạt bằng cách nào, chúng tôi bàn bạc một chút, tòa nhà này chỉ có một cầu thang duy nhất, chốt cửa lại, buổi tối thay phiên nhau canh gác, tôi nghĩ để bớt nguy hiểm nên cầm thao thiết tệ đổi một khẩu súng đã.

Đương nhiên đám tội phạm này rất ma mãnh, cho nên cũng phải bịt kín cổng thang máy, đề phòng có kẻ leo lên theo dây.

Đang thương lượng thì chợt có một người bước ra từ sau cây cột nhà: "Xin lỗi, nơi này là tôi tới trước."

Đó là một gã đeo kính, ăn mặc giống như sinh viên, vẻ ngoài nhã nhặn, nếu đi trên đường ai cũng sẽ tưởng hắn là một phần tử trí thức. Quét nhìn chúng tôi, hắn nói: "Tuy nhiên tôi tình nguyện nhường nơi này cho quý vị, điều kiện là phải cho tôi vào nhóm."

Tiểu Đào nhìn hắn: "Cho bọn tôi lý do không đuổi anh ra ngoài xem nào?"

Gã đẩy cọng mắt kính, nói: "Quý vị đều chẳng ai biết gì về nơi này, tôi có thể cung cấp thông tin."

"Ví dụ như?" Tôi hỏi.

"Ví như tôi biết người ăn trộm thiệp mời của quý vị là ai."

"Nói!"

Gã đeo kính cười cười: "Anh phải đồng ý cho tôi vào nhóm đã."

Tôi nói: "Nhưng chúng tôi đâu biết anh là ai?"

Vì vậy hắn tự giới thiệu: "Tôi là Chu Nam, một tội phạm IQ

cao, công việc chỉ yếu là lừa đảo qua đường viễn thông. Những thông tin của giới hắc đạo tôi nắm được phân nửa, chắc chắn anh sẽ cần đến tôi." Hắn toét miệng cười: "Tống Dương, còn có Đao Thần đại nhân nữa."

Đao Thần lập tức rút đao ra: "Biết thân phận của ta, ngươi là người trong tổ chức!"

Chu Nam giơ hai tay lên: "Đao Thần đại nhân xin bớt nóng, tôi chỉ là một tiểu nhân vật ngoài rìa của tổ chức, tuyệt không phải hạng cùng hung cực ác. Mà nhắc mới nhớ, chẳng phải Đao Thần ngài cũng từng là cấp cán bộ thiên vương sao?"

"Đừng có đánh đồng ta với các ngươi!" Hai mắt Đao Thần chợt lóe lên sát khí.

Tôi bảo Quang trọc ra lục soát người hắn, Chu Nam hết sức hợp tác, trên người hắn lục được 1 tấm thiệp mời, 10 đồng thao thiết tệ và một cái điện thoại được phát. Tôi cầm những thứ đó, nói: "Tôi tạm thời cất giữ."

Chu Nam cười: "Không sao, Tống đại thần thám cứ tùy ý sử dụng, coi như là lệ phí gia nhập nhóm của tôi."

Tên này miệng lưỡi dẻo quẹo, phản ứng nhanh nhạy, lại được mời tham gia Lục Đạo Cực Yến, hắn tuyệt đối không phải dạng tiểu nhân vật như giới thiệu. Tôi cân nhắc một chút thấy rằng, tạm thời hợp tác cũng được. Bèn hỏi Chu Nam: "Ban nãy là ai đã ăn cắp thiệp mời của bọn tôi?"

"Hắn tên là Kim Tiền Báo, một cán bộ cấp thấp trong mạng lưới rửa tiền của tổ chức. Nghe nói hắn lập chí muốn kế nghiệp lão già, vừa hay năm nay có tu la huyết tế, hắn nhất định hắn phải cố hết sức giành lấy vị trí thiên vương." Chu Nam đáp.

"Vậy hắn ăn cắp thiệp mời làm gì?" Tiểu Đào hỏi.

Vấn đề này tôi đã hiểu, liền nói: "Hắn dự định sẽ ra giá cao ép chúng ta chuộc về, gom một khoản thao thiết tệ lớn?"

"Không hổ là Tống đại thần thám, tôi cũng đoán như vậy." Chu Nam cười.

Chương 818: Xã hội học về tội phạm

Tôi giao phó một chút nhiệm vụ, bảo Lý Sấm đi viết tấm bảng, nói rằng nơi này đã được chúng tôi quản lý; Quang trọc thì bê mấy bao xi măng bịt kín thang máy; Đao Thần thủ ở cầu thang, còn tôi và Tiểu Đào cầm thao thiết tệ đi đổi lấy vài vật dụng cần thiết.

Trên đường đi, Tiểu Đào hỏi tôi thanh đao của Đao Thần mang vào bằng cách nào? Tôi nói: "Ban nãy anh hỏi ông ta, ông ta lén nhét nó vào người một tên áo đen, mấy gã áo đen thì không bị lục soát cho nên qua cổng kiểm tra thì trộm trở lại."

Tiểu Đào cười nói: "Lão nhân gia thật là đa mưu. Haiz, Tống Dương, tại sao tới nơi ô yên chướng khí này mà anh lại nháy mắt tiến vào trạng thái chiến tranh, nghĩ ra cách chiếm lĩnh địa bàn này?"

Tôi giải thích: "Tính cách của anh nghiêng về trật tự, nhưng ở đây chẳng có một trật tự nào, vì vậy anh mới thiết lập một trật tự tạm thời bắt người khác phải tuân theo, như vậy sẽ có cảm giác an toàn hơn."

Nhìn đám tội phạm đang đấu đá trên đường, tôi nói tiếp: "Em nhìn mà xem, cái hình ảnh hỗn loạn này, nó là mô hình thu nhỏ của thế giới ngầm, kẻ nào có sức mạnh thì nắm lợi thế. Anh có một dự đoán, chỉ đến sớm ngày mai thôi, đám tội phạm này sẽ kéo bè kết phái, phân chia phạm vi thế lực, còn những kẻ yếu thế sẽ bị đào thải hết."

"Đó đơn giản là một mô hình xã hội học về tội phạm!" Tiểu Đào cảm khái.

"Rất đúng!"

Nhìn thấy mấy người bị đánh ngã nằm bệt dưới đất, dính đầy bùn, đồ vật trên người đều bị tước mất, tôi cau mày, thật sự chán ghét cái nơi ô uế này.

Chúng tôi dùng thao thiết tệ đổi lấy một khẩu súng lục cùng ít đạn, ngoài ra thêm một món thức ăn tiện lợi nhất, bánh quy, một thùng nước lọc. Thùng bánh chỉ có giá một đồng, nhưng thùng nước giá tận 2 đồng, cách định giá của chúng cũng thật gian manh.

Một đống đồ như vậy cứ bê đi thì không ổn lắm, tôi gọi điện cho Quang trọc đến cùng bê về. Quang trọc hớn ha hớn hở chạy tới, vừa nhìn thấy thùng bánh quy thì lập tức hai lông mày rũ xuống: "Tống ca, tôi nay phải ăn cái này ư? Khô lắm nuốt sao nổi?"

Tôi cười: "Chẳng phải ta có mua nước sao?"

Quang trọc tỏ ra bất mãn nhưng cũng không dám nói nhiều, bê cái thùng cùng chúng tôi quay về. Trên đường đi hắn nhỏ nước dãi mà nhìn mấy cô gái bán xe đồ ăn, chợt có giọng nói vang lên: "Mọi người hãy nhìn đây."

Đám tội phạm trên đường rối rít quay đầu, chỉ thấy một người đàn ông đứng trên một cái bục tạm bợ, hai bên hắn là hai người đàn ông to cao vạm vỡ. Tên đứng giữa không cao lắm, hắn mặc bộ đồ len có thêu đồng tiền vàng, đeo một cặp kính đổi màu.

Hắn hướng xung quanh chắp tay: "Các vị giang hồ hào kiệt, tiểu đệ Kim Tiền Báo đa lễ, xin rao bán một vật, mời các vị thưởng lãm."

Tiểu Đào nói nhỏ: "Tên đầu trâu mặt ngựa này chính là Kim Tiền Báo? Giang Bắc Tàn Đao thật sự thế hệ sau trông quá chán."

Kim Tiền Báo móc trong túi ra một tấm thiệp mời, vừa trông thấy nó, bên dưới lập tức vỡ tổ, không ít người chửi mắng: "Khốn

kiếp, ăn trộm thiệp của lão tử!" "Trả cho bọn ta!"

Vừa nói, có người liền tiến lên cướp thì bị hai gã bên cạnh Kim Tiền Báo đẩy ngã xuống dưới. Hắn cười ha hả: "Này này, mọi người đợi đã, đừng nóng nảy, ta còn chưa nói hết...nào, mở cái hộp ra."

Gã to lớn bên cạnh đưa ra một cái hộp nhựa, mở nắp, bên trong bay ra một mùi hóa học sặc sụa, những người xung quanh lập tức che mũi lùi lại.

Kim Tiền Báo cầm nắm thiệp mời lớn trong tay, ném vào cái hộp, kim loại lập tức có phản ứng, sôi sùng sục bốc khói, tôi đoán nó hẳn là axit.

Quang trọc hỏi: "Tên này làm gì vậy, ăn trộm thiệp mời rồi còn hủy chúng, hắn bị ngu à?"

Tôi lắc đầu: "Không, hắn là một con buôn cáo già, hắn biết sự quý hiếm của món hàng." Kim Tiền Báo phá hủy thiệp mời trước mặt mọi người khiến họ bất mãn, nhao nhao đòi đánh hắn, nhưng có hai tên vệ sĩ bên cạnh, chẳng ai đến gần hắn được. Thật vất vả mới yên tĩnh lại, Kim Tiền Báo lôi ra một cái bình nhỏ, đáy bình có chút chất lỏng gì đó. Trên miệng chai có buộc cố định mấy tấm thiệp mời, chừng khoảng 10 cái, Kim Tiền Báo cười nham nhở: "Mọi người cũng vừa thấy, ta đã phá hủy toàn bộ số thiệp mời, đây chỉ còn lại 10 tấm cuối cùng. Ta biết rất nhiều huynh đệ không có thiệp mời, sẽ không được tham dự yến tiệc ngày mai. Nếu như muốn thì có thể mua ở chỗ ta, 20 đồng một tấm."

"Cái gì, 20 đồng? Ngươi điên à?"

"Lấy đâu ra nhiều thao thiết tệ như vậy?"

"Mẹ, đó vốn là ngươi trộm trên người bọn ta!"

Kim Tiền Báo ra hiệu im lặng: "Các ngươi không muốn thì thôi.

Còn về phần kiếm thao thiết tệ ở đâu, các ngươi tự mà nghĩ cách! Phải rồi, cảnh tỉnh một chút, trong cái chai này ta đựng axit, chỉ cần lắc mạnh một cái, đống card này sẽ rơi xuống, cho nên đàng hoàng mà đi kiếm tiền, đừng hòng có ý đồ xấu."

Dứt lời hắn nhảy xuống, được hai gã vệ sĩ hộ tống rời đi trong tiếng mắng chửi ầm ĩ. Quang trọc nhìn chằm chặp, nói: "Còn chơi như vậy sao?"

Tôi nói: "Hắn cố ý kích cầu, tên này đúng là một con buôn giỏi, mặc dù thủ đoạn hèn hạ."

Quang trọc nói: "Tống ca, đại ca còn khen hắn? Tiền này khác gì bảo bối đâu, 20 đồng khẳng định là không kiếm được, yến hội ngày mai đệ chả cần đi, ai đi thì kệ."

Quang trọc có thể không đi, nhưng chúng tôi thì khác, chúng tôi phải vào bữa tiệc mới có thể đến gần Cuồng Trù, đây là một chuyện rất đau đầu.

Thấy tôi suy tư, Quang trọc hỏi: "Tống ca, ca đúng là muốn mua thiệp mời, đây há chẳng phải là lỗ vốn sao? Theo đệ thấy hắn trộm được thì đại ca cướp được, có gì ghê gớm đâu, cứ cướp trên người kẻ khác là ok."

Tôi lắc đầu: "Ta không muốn gây thù chuốc oán, đám ở đây đều là tội phạm nguy hiểm, bị chọc tới thì chuyện gì chúng cũng dám làm."

Đúng lúc này thì một cô gái mặc đồ da bó sát đi về phía chúng tôi, đường cong uốn lượn, nhan sắc cũng có mấy phần, nhưng trang điểm lại quá đậm. Tới trước mặt, cô ta khoác lên vai tôi, nói: "Soái ca, làm một giao dịch không?"

"Giao dịch gì?"

"Đưa tôi 10 thao thiết tệ, tôi ngủ với anh một đêm!"

"Thứ trơ trẽn, bỏ tay ra!" Tiểu Đào nổi giận giật tay cô ta ra.

Cô ả cười lạnh, liếc nhìn Tiểu Đào: "Đứa xấu xí này là bạn gái anh? Không chịu suy nghĩ chút đi, cả đời này cơ hội ngủ với ưu vật như tôi không có đâu, rời khỏi đây là hết cơ hội. Tôi nồng nhiệt hơn bạn gái anh nhiều!"

"Cô em, có thể giảm giá chút được không?" Quang trọc hưng phấn nói, khóe miệng chảy nước dãi.

Cô gái ung dung đáp: "10 đồng đã là giảm giá lắm rồi."

Tôi nói: "Đúng vậy, quá rẻ mạt, để được tham gia yến hội ngày mai cần 100 đồng, vậy cô sẽ phải ngủ với 10 người đàn ông đấy."

Chương 819: Thiên đường của tội phạm

Nghe thấy sự châm chọc trong lời nói của tôi, cô gái dựng ngược lông mày: "Anh có ý gì? Thế chẳng lẽ bắt tôi phải giống đám đàn ông thối kia, đi lừa đảo hay cướp giật?"

Tôi nói: "Cách cô ăn mặc, là đang bắt chước Huyết Anh Vũ?"

Cô gái cả kinh, nói: "Cô ấy là thần tượng của tôi, một nữ nhân dựa vào sức mình mà có thể leo lên hàng ngũ thiên vương, nhất định cô ấy là một huyền thoại. Nghe nói cô ta đang trốn tránh tổ chức, cho nên tôi muốn thay thế vị trí của cô ấy...mà cũng không thể nói là thay thế được, những thiên vương đời trước đang muốn thoái vị, nhường ra bảy vị trí để cho đám trẻ tuổi chúng tôi cạnh tranh."

Tôi nói: "Cô sùng bái cô ấy, vậy sao không thử nghĩ nếu là mình thì cô ấy sẽ sử dụng sắc đẹp như thế nào? Thủ đoạn này của cô, nói khó nghe một chút thì chẳng khác nào gái điếm, trong mắt tôi, ngay cả 1 phần vạn cô ấy, cô cũng không sánh nổi."

Cô gái tức giận mắng: "Anh có tư cách gì chỉ trích tôi, một thân gái yếu đuối trong cái môi trường này, còn có thể làm gì?"

Chẳng thèm đoái hoài tới cô ta, tôi bảo Tiểu Đào và Quang trọc rời đi, cô gái ở phía sau la lên: "Tôi muốn gia nhập nhóm!"

Đứng lại, tôi quay đầu nói: "Cô vào nhóm tôi, có cái giá trị gì sao?" Rồi bỏ đi.

Tiểu Đào bật cười: "Ha ha Tống Dương, anh đúng là máu

lạnh!"

Tôi lắc đầu: "Đã có biển thì không cần sông chứ sao..." vừa dứt câu tôi lập tức giải thích: "Biển chính là chỉ em!"

Tiểu Đào lim dim mắt nhìn tôi: "Thật ư? Bây giờ em không so đo với anh, khi nào về phạt quỳ trên bàn giặt."

"Không phải chứ, quỳ trên bàn giặt? Đây là truyền thống gia đình em à?"

"Nhà em không có, nhưng có thể từ bây giờ sẽ bắt đầu có truyền thống này."

Tôi ai oán, mà Quang trọc còn cợt nhả: "Tống ca với chị dâu thật là tình cảm, khiến người ta ghen tị quá đi!"

Về đến trụ sở tạm thời, trông thấy mấy tên ngã sõng xoài dưới tầng 1, rên hừ hừ, Đao Thần giống như hung thần giữ cửa đang đứng trên cầu thang, tôi đi lên hỏi: "Sao vậy?"

Chu Nam giơ ngón tay cái: "Mấy tên côn đồ này muốn cướp địa bàn, bị thiên vương đại nhân dạy dỗ một trận!"

Tôi đi xuống đám bị đánh kia, nói: "Muốn qua đêm ở đây phải trả 1 thao thiết tệ."

"Cút mẹ ngươi đi, lão tử ăn cơm trong thành còn chả bỏ tiền, qua đêm ở cái nhà rách này mà phải tốn tiền sao?" Nói xong liền bò dậy bỏ đi.

Tôi thở dài: "Làm ăn thật khó quá đi, chỉ dựa vào cho thuê chỗ qua đêm mà muốn kiếm đủ số tiền mình cần là không thực tế."

Chu Nam hỏi: "Tất cả các anh đều muốn dự Lục Đạo Cực Yến sao?"

Tôi, Đao Thần, Tiểu Đào đương nhiên khỏi cần nói, Lý Sấm

phải cứu vợ cũng phải dự, chỉ có Quang trọc đi thay lão đại hắn thì không mặn mà lắm. Tính sơ sơ, trong vòng 24h chúng tôi phải có được 500 thao thiết tệ, cùng với ba tấm thiệp mời. Suy nghĩ một chút, liệu có 500 người tới đây qua đêm không, không thể! Hơn nữa hiện giờ không ít kẻ cũng chẳng có thiệp mời, muốn có thiệp cũng phải bỏ tiền.

Chu Nam trầm tư nói: "Nếu không dùng tà đạo, trong 24 tiếng thì không thể hoàn thành nhiệm vụ này."

Tôi hỏi: "Anh có dự định gì?"

Chu Nam nói: "Thao thiết tệ này trên nguyên tắc có thể mua bất kỳ thứ gì ở nơi đây, có thể mua vũ khí, cũng có thể thuê côn đồ, ngay cả những cô gái bán hàng rong, chỉ cần bỏ một đồng là có thể qua đêm cùng..."

"Mẹ ơi!" Quang trọc giật mình: "Còn có chuyện tốt này sao, Tống ca, Tống ca, thưởng cho đệ một đồng đi."

"Thôi đi! Từng đồng thao thiết tệ đều quý giá, tuyệt không thể lãng phí." Tôi mắng một tiếng.

Quang trọc lẩm bẩm: "Cái này sao có thể gọi là lãng phí chứ?"

Chu Nam nói tiếp, hắn đánh giá tình hình trước mắt một chút, ngoại trừ Kim Tiền Báo đang công khai chào bán thiệp mời, còn có một tên tự xưng Joker đang mang toàn bộ thao thiết tệ trong tay đi đổi vũ khí, thuê người, hiện đã là một thế lực lớn nhất ở đây, cướp bóc trắng trợn những kẻ khác.

"Joker?" Tôi hỏi: "Người mới ư?"

"Đúng, hắn là thuộc hạ cũ của thiên vương Joker, sau khi Joker chết, hắn thừa kế lại một phần thế lực." Chu Nam toét miệng cười: "Nghe nói Joker chết bởi tay các vị, bội phục bội phục!"

"Đúng là lửa hoang thiêu không chết, gió xuân thổi tới lại tái sinh, xem ra mục đích của ai cũng là tiền, quyền và sắc. Nếu muốn kiếm tiền, chỉ có thể bắt đầu đi lên từ nơi này. Nhưng tôi không muốn làm ba chuyện bất nghĩa, anh biết thân phận của chúng tôi rồi đấy." Tôi nói.

Chu Nam cười: "Dĩ nhiên là biết!"

Nghĩ đi nghĩ lại, tôi vẫn chưa có chủ ý, tạm thời cứ quan sát trước đã. Chúng tôi bỏ bánh quy và nước lọc ra ăn uống, đêm xuống trên đường bắt đầu hỗn loạn, tiếng chém giết và tiếng la hét vang lên khắp nơi. Tôi đứng ở cửa sổ nhìn xuống, một đám hóa trang kiểu Joker đang tụ tập một chỗ, tên cầm đầu túm một người điên cuồng đánh, đánh xong hắn chốt hạ một cước, đám đàn em tiến lên vơ vét hết những gì có trong người.

Tiểu Đào than thở: "Chẳng khác nào thú hoang!"

Chu Nam nói: "Thực ra cách làm của Joker có tính hiệu quả nhất, ở đây không có cảnh sát hay pháp luật, là thiên đường của tội phạm. Hắn cướp được càng nhiều tiền, nắm giữ càng nhiều vũ khí thì người gia nhập nhóm của hắn sẽ càng nhiều. Chỉ ngày mai thôi Joker sẽ trở thành thế lực lớn nhất nơi đây."

"Ngạo kiến thương sinh, đây chính là mục đích mà Cuồng Trù muốn nhắm đến." Tôi nói.

Sau khi đám Joker rời đi, có một gã vệ sĩ mặc đồ đen ra khiêng người bị đánh thoi thóp đi, tôi hỏi: "Những người này sẽ bị đưa đi đâu?"

"Đào thải khỏi thị trấn thôi, bọn họ bị thương nặng như vậy, chẳng có hy vọng trở mình nào cả..." Chu Nam đáp.

"Thật tàn khốc!" Tôi cảm khái.

Lúc này Joker đi tới dưới lầu chỗ chúng tôi, sau đó tiến thẳng

vào, tôi nói: "Không được, mau lên tầng trên!"

Bảo mọi người tắt hết thiết bị chiếu sáng, chúng tôi trốn lên trên, một mạch leo đến tầng 5. Quang trọc hỏi nhỏ: "Tống ca, cứ như vậy mà nhường địa bàn?"

Đao Thần lạnh lùng: "Chỉ là một đám ô hợp thôi, ta ra mặt là có thể giải quyết."

Tôi giơ tay ngăn lại: "Không được, quá đông người, tôi không muốn lấy cương đối cương, bên cạnh đó có ý này!" Nghe ngóng động tĩnh bên dưới, sợ đám Joker đi lên, chúng tới tầng 4 thì đột nhiên có người nói: "Joker, ngươi cũng thật ngông cuồng, xem ra nếu Ngưu gia ta không dạy dỗ ngươi một trận thì ngươi không biết sợ."

Joker cười: "Cái gì mà Ngưu gia, ta chưa từng nghe qua, là kẻ ăn thịt trâu à? Ha ha ha!"

Người tự xưng Ngưu gia nói: "Chúng ta đông gấp đôi bọn ngươi, ta cũng không ỷ thế hiếp người, mở cho ngươi một con đường, giao một nửa số thao thiết tệ và thiệp mời cướp được ra đây, ta sẽ không làm phiền các ngươi!"

Tôi tìm một chỗ có thể nhìn thấy bên dưới, Joker từ từ tiến tới, đám thủ hạ Ngưu gia rối rít rút dao ra đề phòng. Joker khoác tay lên vai Ngưu gia, nói: "Về nhà bú sữa mẹ đi!"

Ngưu gia đấm thẳng vào mặt Joker, quật ngã hắn ra đất rồi đè lên điên cuồng đấm, trong ngực Joker rơi ra mấy đồng thao thiết tệ, hắn mắng: "Làm bộ làm tịch, đừng cho rằng mình hóa trang giống thiên vương là ngon."

Sau đó thò tay vào ngực Joker lục soát, đột nhiên Ngưu gia hét thảm một tiếng rút tay ra, cổ tay đầm đìa máu, Joker toét miệng cười: "Có thích ma thuật mà ta long trọng chuẩn bị cho ngươi

không?"

Chương 820: Không vào hang cọp, sao bắt được cọp con

Hóa ra Joker cố ý dụ đối phương thò tay vào ngực mình, bên trong hắn giấu đạo cụ ảo thuật. Tôi tự nhủ, tên Joker này cũng học được phong cách của người tiền nhiệm hắn đây.

Đột nhiên Joker nhảy vọt lên, rút dao kề vào cổ Ngưu gia, nham hiểm nói: "Kẻ nào dám tới?"

"Đừng nghe hắn nói, ở đây không được giết người đâu. Động thủ!" Ngưu gia hô to.

Đám thủ hạ của Ngưu gia lập tức xông lên hỗn chiến với bên Joker, tuy số lượng ít hơn nhưng đám thủ hạ Joker vừa điên vừa cuồng, đánh nhau mà chẳng màng đến an nguy bản thân. Sau một trận đánh hỗn loạn, hai bên đều có thương binh, Ngưu ca thì đã được thủ hạ hộ tống chạy đi từ sớm.

Joker rút khăn tay lau máu trên mặt, ném vèo một cái cười nói: "Quỷ nhát chết!"

Một thủ hạ hỏi Joker: "Lão đại, huynh đệ bị thương phải làm sao?"

Nhìn một loạt những tên bị thương nằm dưới đất, Joker nói: "Kệ chúng, kẻ yếu không xứng được sinh tồn nơi này, đi với ta tới hang ổ tên kia!"

Chờ đám người nháo nhào đi hết, tôi mới thở phào nhẹ nhõm, Tiểu Đào nói: "Xem ra chúng sẽ còn quay lại."

Tôi đáp: "Buông bỏ địa bàn này đi, hiện giờ ta không thể dùng cứng đối cứng với Joker được."

Đao Thần lắc đầu: "Đám người này, căn bản chẳng để vào mắt!"

Tôi giải thích: "Không, ông cũng thấy đấy, bây giờ ai nắm giữ nhiều tài nguyên, người đó sẽ là mục tiêu bị cướp. Quả thật chúng ta có thể bằng chiến thuật cặn kẽ đánh bại đám Joker, nhưng sau đó chỉ sợ là sẽ chẳng có giây phút yên bình, có chống đỡ được đến tối mai hay không là một ẩn số. Ý tưởng chiếm địa bàn của tôi quả có hơi chủ quan, không nghĩ tới sự hung ác của nơi này, bây giờ muốn giữ mình thì phải buông bỏ hết tài nguyên trong tay, hạ thấp, hạ thấp mình thêm nữa."

Tiểu Đào tỏ vẻ khó xử: "Nếu cứ giữ mình thì chúng ta tham dự Lục Đạo Cực Yến bằng cách nào?"

Tôi cười: "Anh tự có cách!"

Lúc này có mấy tên mặc đồ đen đến thu dọn tàn cục, tôi nói: "Đi theo tôi!" Sau đó xuống dưới. Đám áo đen trông thấy chúng tôi thì hoàn toàn dửng dưng, tôi nói: "Tìm ngươi muốn mua đồ."

Đối phương không thay đổi sắc mặt, tôi móc ra một đồng thao thiết tệ: "Một đồng đổi lấy quần áo trên người ngươi, đủ chứ?"

Mấy tên châu đầu thì thầm, sau đó trả lời tôi: "Được!"

Trên người còn tổng cộng 7 đồng, tôi lấy ba đồng ra nói: "Ta muốn 3 bộ!"

Nhận quần áo, tôi bảo mọi người mau rút lui, ra bên ngoài tìm một chỗ không người. Tiểu Đào thắc mắc: "Anh muốn mấy bộ vest này làm gì?"

Tôi cười: "Đây là kế hoạch của anh!"

Không ai có phản ứng kịp, ngoại trừ Chu Nam, hai mắt hắn sáng lên: "Anh định đóng giả nhân viên của tổ chức, đi lừa gạt?"

Tôi gõ gõ ngón tay: "Không sai, Lý Sấm giỏi hóa trang, cộng thêm ba bộ quần áo này, ngày mai chúng ta có thể thoải mái đóng giả nhân viên tổ chức, lấy tiền và thiệp mời từ kẻ có sẵn."

Chu Nam hỏi: "Anh định lừa ai?"

"Đến mai, ai là người nhiều tai nguyên nhất thì tìm người đó. Joker là lựa chọn lý tưởng nhất."

"Anh điên rồi!" Tiểu Đào kêu lên.

Tôi nói: "Không hề. Joker ngông cuồng, người đông thế mạnh, ắt sẽ không ngờ lại có kẻ dám lừa mình, bản thân hắn cũng sẽ không nghĩ tới."

Chu Nam nói: "Thời điểm nhân viên đến thu thao thiết tệ cùng thiệp mời, là phải sát hạn, kế hoạch của anh hẳn là sẽ đi trước đám nhân viên một bước. Việc này là rất mạo hiểm, nếu thất bại sẽ không có cơ hội thứ hai."

Tôi nói: "Quả thật là rất mạo hiểm, nhưng chúng ta chỉ còn cách này. Nếu kế hoạch chu toàn sẽ không có vấn đề gì."

Chu Nam cười lớn: "Tống đại thần thám, đầu óc anh thật nhạy bén, sau này có muốn cân nhắc cùng tôi phát tài không?"

"Quên đi! Hợp tác chỉ là tạm thời, đến khi việc này xong xuôi, tôi khuyên anh nên rửa tay gác kiếm, bằng không chúng tôi sẽ tìm anh làm phiền đấy." Tôi cảnh cáo.

"Ha ha, Tống đại thần thám đã nói như vậy, sau này tôi nhất định sẽ rửa tay, được hợp tác với anh một lần, lại còn tham gia Lục Đạo Cực Yến là một vinh hạnh lớn nhất rồi." Con mắt Chu Nam đảo một vòng: "À phải, lần này tham gia Lục Đạo Cực Yến,

mấy người có mưu đồ gì khác không đấy?"

Đao Thần trừng mắt: "Đừng có nhiều chuyện!"

Chu Nam giơ tay xin hàng: "Tôi không hỏi nữa, không hỏi nữa được chưa!"

Mỗi tòa nhà ở đây đều bị tội phạm chiếm lĩnh, đến khuya bọn chúng đi đổi ít rượu thịt rồi ở bên trong cười nói, ăn mừng chiến thắng. Những kẻ yếu thế bị cướp chỉ có thể vật vờ bên ngoài bờ tường, vài tên không chịu nổi, đi tìm nhân viên áo đen nói mình muốn rút lui ra ngoài, nhưng câu trả lời nhận được đều là không cho phép.

Chỉ mấy tiếng đồng hồ ngắn ngủi, một thành phố tội phạm đã bắt đầu sinh ra, người nơi đây được chia thành dăm bảy loại.

Đao Thần nói: "Đây là cái thế giới đen tối mà một đời ta muốn tiêu diệt, nhưng từ khi còn trẻ tới giờ, thế giới tội phạm chẳng hề ít đi, mà càng ngày lại càng đông..."

Tôi nói: "Có ánh sáng thì ắt có bóng tối, chỉ e việc phạm tội sẽ vĩnh viễn không mất đi, cho nên trách nhiệm bảo vệ dân thường cũng sẽ trường tồn."

Chúng tôi tìm một nơi để qua đêm, đầu đường xó chợ quả thật quá lạnh, ôm lấy Tiểu Đào đang run cầm cập, tôi nói: "Thật xin lỗi, hại em phải chịu đựng một đêm thế này."

Nàng cười: "Không sao đâu, vì thắng lợi thì phải nhẫn nại, đạo lý này em hiểu mà."

Một đêm này ngủ thật chẳng yên, cứ thi thoảng lại bị đánh thức bởi tiếng đánh nhau trên đường. Vất vả chịu đựng tới khi trời sáng, tôi phát hiện Chu Nam đã biến mất, Đao Thần cả giận: "Tên nhãi kia nhất định là đi mật báo!"

Lý Sấm nói: "Tên lừa đảo này không thể tin tưởng, thay vì mạo hiểm cùng chúng ta, hắn trực tiếp báo cho Joker đổi lấy an toàn có phải hơn không."

Tôi trấn an: "Đừng nóng, cứ chờ hắn quay lại rồi hỏi."

Bữa sáng vẫn là bánh quy và nước lọc, mọi người cố gắng chịu đựng, duy chỉ có Quang trọc là không chịu nổi, hắn nói: "Tống ca, tội tình gì mà phải tới tham gia cái yến hội chán chết này?"

Tôi an ủi: "Vất vả cho ngươi rồi, chờ khi về Nam Giang, ta mời ngươi ăn hàng."

"Ai da, vậy mới được...a, tiểu tử kia về rồi."

Thấy Chu Nam xách một ít đồ ăn về, Quang trọc lập tức xông tới trước quát lên: "Thằng nhãi, ngươi chết ở đâu vậy, có phải là đi mật báo không?"

"Mật báo?" Chu Nam ra vẻ tức cười: "Các người đừng nghĩ tôi là kẻ lừa đảo thì không đáng tin, bây giờ mọi người là cộng đồng vì lợi ích, làm sao tôi có thể bán đứng các người chứ?"

Quang trọc ngửi thấy mùi thức ăn thì cầm lấy tay Chu Nam, hỏi: "Từ đâu tới?"

Chu Nam cười ha hả: "Thi triển tiểu kế lừa được, mọi người chưa ăn sáng đúng không, đến ăn cùng đi!"

Tôi nãy giờ vẫn quan sát nét mặt của hắn, tuy diễn xuất không tệ, nhưng vẫn có thể nhận ra, hắn đang nói dối...

Chương 821: Bán đứng

Tôi tạm thời không nói gì, ăn đồ ăn mà Chu Nam mang về, hắn hớn hở nói: "Bây giờ thế cục nơi đây đã thành hình, Joker là thế lực lớn nhất hiện tại, thứ hai là Kim Tiền Báo, nghe nói Nhất Chi Hoa - nạo cốt đao trong tổ chức cũng dựa vào nhan sắc mà thu phục một đám người."

"Nạo cốt đao?" Tôi miêu tả một chút hình dạng cô gái mới gặp đêm qua, Chu Nam nói: "Là cô ấy! Nạo cốt đao vẫn luôn tôn sùng Huyết Anh Vũ, bây giờ Huyết Anh Vũ bỏ trốn, đại khái cô ta sẽ cướp lấy vị trí đó."

"Giống như là tân thất thiên vương đời sau!" Đao Thần nói.

Chu Nam tiếp: "Tôi nghe nói Joker và Kim Tiền Báo đã xoay sở đủ số thao thiết tệ mình cần, tuy vậy chúng vẫn sẽ tiếp tục lừa gạt."

Tiểu Đào hỏi: "Tại sao? Như thế vẫn chưa đủ ư?"

Chu Nam cười cười: "Cô không biết rồi, hiện giờ chúng như những hạt giống trong cuộc tuyển chọn thiên vương mới. Để trở thành thiên vương không đơn thuần chỉ là thực lực cá nhân, mà còn cần mạng lưới quan hệ. Nhân dịp này mà toàn lực thu nạp thủ hạ, lại chẳng tốn tiền của bản thân, cớ gì không làm?"

Tôi nhất thời sáng tỏ: "Hiểu rồi, trong tay chúng nắm một lượng lớn tài nguyên, sẽ gom được số lượng lớn thủ hạ trong tương lai."

Lý Sấm nhìn Chu Nam chằm chằm: "Cho nên ngươi cũng đi đầu hàng rồi?"

Chu Nam tức giận ném cái bánh bao ăn dở đi: "Đại thúc, ông có bị bệnh không? Nếu tôi đi mật báo, ông nghĩ chúng ta giờ còn có thể yên ổn ngồi đây?"

"Được rồi, tôi tin anh." Tôi giảng hòa.

Ăn xong đồ ăn, Lý Sấm kéo tôi sang một bên, cảnh giác nói: "Tiểu tử này tuyệt đối không thể tin."

Tôi đáp: "Không thể không có tâm đề phòng, cái này tôi biết. Tôi muốn nhờ ông làm giúp một chuyện." Nói xong tôi đưa nốt 4 đồng thao thiết tệ cho ông ta, sau đó nói kế hoạch của mình.

Nghe xong, Lý Sấm bình tĩnh nhìn tôi: "Cậu nguyện ý tin tưởng tôi?"

Tôi nói: "So với hắn thì tôi tin ông hơn. Thực ra theo kế hoạch của tôi, nếu hắn mật báo thật thì chúng ta lại càng dễ thành công hơn."

Lý Sấm gật đầu: "Tôi sẽ cố hết sức mình."

Buổi trưa không có việc gì làm, tôi, Tiểu Đào và Quang trọc đi tới tiệm bán dụng cụ một chuyến. Giờ tôi có một vấn đền khó khăn cần giải quyết, đó là làm sao để báo vị trí hiện tại cho Vương thúc, những công cụ truyền tin trong tiệm bán đều là khoảng cách ngắn, tôi có hơi nản chí.

Sau khi ra ngoài, Tiểu Đào khuyên: "Yên tâm đi, nghiệp vụ của Vương thúc rất cao, em tin là ông ấy sẽ tìm được chúng ta."

Tôi nói: "Cũng không thể ký thác toàn bộ hy vọng vào vận may được...Quang trọc, ngươi tính không tham gia yến tiệc nữa đúng không?"

Quang trọc phủi tay: "Đệ chỉ thay lão đại tới xem náo nhiệt, chẳng hứng thú lắm."

Tôi tiếp: "Nếu ra ngoài được trước thời hạn, ngươi có thể giúp ta liên lạc với một người?" Rồi đọc số điện thoại của Vương Nguyên Thạch cho hắn, bảo hắn nhớ kỹ trong đầu.

Quang trọc vỗ ngực bồm bộp: "Yên tâm đi Tống ca, chỉ cần có thể ra ngoài, đệ nhất định sẽ liên lạc với người ấy...à mà số điện thoại là bao nhiêu nhỉ, đại ca nói lại cho đệ một lần đi."

Tôi cười khổ, với trí nhớ này của hắn, tôi làm sao yên tâm cho được.

Ban ngày ở nơi đây đột nhiên trở nên náo nhiệt, bởi có một bộ phận lớn người biết rõ mình chẳng có cơ hội than gia Lục Đạo Cực Yến, cho nên liền dùng thao thiết tệ trong tay đi ăn uống, hưởng lạc, có vài người còn chả cần thiệp mời, dù sao giữ bên mình rồi cũng bị cướp mà thôi.

Nếu giờ trong tay có vài thao thiết tệ sẽ mua được thiệp mời với giá rẻ, nhưng trong tay tôi lúc này chẳng còn đồng nào.

Giữa trưa, tôi nghe phía bên kia vang lên tiếng ồn ào, đi tới nhìn một cái, có đám người đang tụ tập đánh bạc, cầm cái là một người đàn ông mặc âu phục màu vàng óng, miệng ngậm xì gà, phong thái ung dung.

Chu Nam giải thích: "Hắn cũng là một người trong tổ chứ, trước là đệ tử của Đỗ Thánh, hiện giờ không ít người đã tuyệt vọng cho nên hắn tổ chức sới bạc này, để cho họ nhìn thấy tia hy vọng gom tiền mà lao vào."

"Rồi chính mình nhân cơ hội mà kiếm tiền tham gia Yến hội?" Tôi cười khẩy. Thông minh, đám tội phạm này từng tên từng tên đều rất thông minh.

Chúng tôi đếm thời gian chờ đợi, đến đêm, chỉ còn 2 tiếng nữa là hết thời hạn 24h, tôi liền truyền đạt mệnh lệnh: "Hành động!"

Tôi, Chu Nam và Quang trọc thay âu phục đen, Lý Sấm hóa trang cho một chút, Tiểu Đào rút súng ra nói: "Em đi phía sau, ngộ nhỡ có gì không đúng sẽ lập tức xông tới cứu người."

Tôi nói: "Không cần, dựa vào khẩu súng này cũng chẳng hy vọng gì, bọn anh sẽ bình an trở lại. Yên tâm đi!"

Tiểu Đào bất an: "Anh phải hết sức cẩn thận, kế hoạch đổ bể thì buôn bỏ luôn nhé."

Chu Nam thúc giục: "Nhanh lên, còn có nửa tiếng nữa thôi!"

Ba người chúng tôi đi thẳng tới hang ổ của Joker, tới nơi, xung quanh đều là đám côn đồ, tay lăm lăm vũ khí nhìn chúng tôi chằm chằm. Những bức tường vẽ đầy graffiti, Quang trọc căng thẳng nhìn dáo dác, tôi thấp giọng quát hắn: "Đừng có nhìn đông nhìn tây!"

Tới bên ngoài căn phòng Joker, tôi vô cảm nói: "Thời hạn đã đến, chúng ta tới xác nhận số thao thiết tệ và thiệp mời các ngươi có."

Thủ hạ đứng cửa quan sát rồi dẫn chúng tôi vào, chỉ thấy Joker ngồi trên chiếc ghế sofa rách, trước mặt là ít thức ăn cùng rượu, ngực hắn ôm một cây gậy bóng chày, lười biếng nói: "Tới hơi sớm đấy!"

Lòng tôi cả kinh, lẽ nào hắn nhìn ra rồi? Cố gắng trấn định lại, tôi nói: "Chúng ta tới xác nhận thiệp mời và thao thiết tệ của các ngươi."

Joker hất hàm: "Cho bọn hắn xem."

Thủ hạ mang ra một cái túi lớn đổ xuống đất, thao thiết tệ và thiệp mời lăn ra loảng xoảng, tôi xoay người đếm, thiệp mời có mười mấy cái, thao thiết tệ có một ngàn, số lượng này hoàn toàn đủ rồi.

Tôi hỏi: "Các ngươi có tổng cộng bao nhiêu người tham gia?"

Joker cười lạnh một tiếng: "Bao nhiêu người tham gia ta không cần biết, chỉ biết là có một người không thể tham gia." Hắn đột nhiên búng tay một cái, thủ hạ liền vây quanh chúng tôi, Joker lộ ra nụ cười dữ tợn: "Tống Dương, không ngờ ngươi lại tìm đến cửa."

Tôi nhìn xung quanh, nói: "Làm gì vậy? Ở đây không được tổn thương nhân viên làm việc, nếu không sẽ bị đá ra!"

Joker ngửa mặt lên trời cười to, cười đến quặn cả bụng: "Tống Dương, ngươi vẫn còn cố diễn sao? Ngươi giết lão đại của ta, ta vẫn luôn mong tìm được ngươi để báo thù. Tuy nhiên yên tâm đi, ta sẽ tuân thủ quy tắc ở đây không giết người, nhưng đảm bao người sẽ sống không bằng chết!" Hắn đột nhiên nổi đóa: "Gỡ da mặt hắn!"

Quang trọc rống lên một tiếng: "Kẻ nào dám!"

Chu Nam nói: "Joker đại nhân, sứ mệnh của tôi đã hoàn thành, có thể trả thù lao được rồi chứ?"

Tôi và Quang trọc đồng thời nhìn về phía hắn: "Quả nhiên ngươi bán đứng chúng ta!"

Chu Nam cười cười: "Tài nguyên ở nơi này gồm rất nhiều loại, thông tin cũng là một trong số đó. Ta chỉ là dùng tài nguyên trong tay để trao đổi hợp lý thôi."

"Hèn hạ!" Tôi mắng.

Joker nhìn hắn, vẫy vẫy tay: "Ngươi qua đây."

Đối mặt với Joker dữ tợn, Chu Nam có chút e dè, Joker âm trầm nói: "Đừng để ta nói lần thứ hai!"

Chu Nam từ từ đi tới, Joker đứng lên, khoác một cánh tay lên vai hắn, vỗ một cái: "Tại sao ta phải giữ lại một tên tiểu nhân bán đứng đồng bọn nhỉ?"

Chương 822: Diệu kế giờ mới bắt đầu!

Chu Nam sợ đến ướt sũng mồ hôi, cố nở nụ cười: "Bán đứng cũng là tôi hết cách, bọn họ là cảnh sát, chẳng lẽ muốn tôi phải trung thành với họ sao?"

Quang trọc tức giận mắng: "Mẹ, lúc lão tử ra đời lăn lộn, ngươi vẫn còn nhảy dây dưới đũng quẫn cha mình đấy!"

Joker cười, vỗ vỗ vai Chu Nam, hất hàm cho thủ hạ một cái, tên thủ hạ liền cầm cái túi vải đến, bên trong có một ít thao thiết tệ cùng với thiệp mời, giao cho hắn. Chu Nam cảm kích cúi người: "Cám ơn Joker đại nhân. Tôi xin cáo từ trước, gặp lại trong bữa tiệc!"

Chu Nam xoay người rời đi, đột nhiên Joker phang một gậy vào đầu, hắn ngã ra đất co giật, sùi bọt mép, đồ vật trong tay vương vãi khắp nơi.

Joker nham hiểm cười: "Ta ghét nhất là loại tiểu nhân!"

Tôi nói: "Vui giận vô thường, điểm này ngươi rất giống với Joker tiền nhiệm đấy!"

"Giống?" Joker lại gần, áp sát mặt vào tôi: "Ngươi nghĩ rằng ta chỉ đang bắt chước? No no no, có nghe câu mượn xác hoàn hồn chưa? Linh hồn ngài đang nằm trong cơ thể ta, có cảm thấy ánh mắt này rất quen thuộc không? Joker là bất tử, há há há há!"

Hắn cười một tràng, đám thủ hạ cũng cười theo, tôi đương nhiên là chẳng tin câu chuyện hoang đường này. Đột nhiên Joker

im bặt, sửa sang lại cổ áo tôi một chút rồi vỗ vào má tôi: "Ngươi không ngờ tới sẽ rơi vào tay ta đúng không? Ta nên xử lý ngươi thế nào nhỉ, một dao làm thịt thì không bõ công tức giận cho lắm."

Tôi lườm hắn, nói: "Muốn báo thù thì cứ tìm ta, đừng động đến bạn bè ta."

Quang trọc xúc động trợn mắt: "Tống ca! Không, muốn chém giết muốn róc thịt, đệ cam chịu cùng đại ca!"

"Thật khiến người ta cảm động...đã vậy thì, mang hai con dao tới đây." Joker vỗ tay một cái, thủ hạ hắn liền mang đến 2 con dao. Joker nhét vào tay tôi và Quang trọc mỗi người một con, tôi chợt toát mồ hôi lạnh, lờ mờ đoán được hắn sắp làm gì. Joker khoa tay nói: "Ở đây không được phép giết người, nhưng cũng không cấm tự sát, hai người các ngươi lần lượt tự đâm mình, kẻ nào còn đứng vững tới cuối cùng, ta sẽ mang kẻ đó đi dự tiệc."

"Tống ca!" Quang trọc trợn mắt nhìn tôi, hắn chỉ là một tên giang hồ, chưa từng gặp uy hiếp kiểu này, khóe mắt khẽ rớm nước. Hít sâu một hơi, tôi nói: "Để ta trước!"

Joker tao nhã giơ tay mời, rồi ngồi xuống sofa, thủ hạ mang tới bịch bỏng ngô, hắn bốc một nắm bỏ vào miệng, quan sát tôi.

Tôi giơ đao lên định đâm, rồi lại đắn đo, Joker có chút mất kiên nhẫn: "Nhanh lên một chút, bỏng ngô của ta cũng sắp hết rồi. Nếu không tự hạ thủ được thì hai ngươi đâm lẫn nhau đi."

Đúng lúc này bên ngoài vang lên tiếng pháo hoa giữa nền trời, không ít thủ hạ chạy ra cửa sổ ngắm nhìn: "Lão đại, hình như bắt đầu rồi!"

Sau đó có ba người mặc đồ đen đi vào: "Yến hội đã khai mạc, chúng ta tới để thu thiệp mời."

Joker chỉ đống thiệp trước mặt: "Đều ở đây!"

Một gã áo đen đến gần kiểm tra, báo số: "Tổng cộng có 780 đồng thao thiết tệ, 13 thiệp mời, các ngươi có 7 người đủ tư cách tham gia yến tiệc, đã quyết định xong là ai chưa?"

Joker đứng dậy sửa sang quần áo một chút: "Có ta...còn lại các ngươi tự chọn đi! Phải rồi, để lại một trong hai tên còn sống nhé!"

Quang trọc mặt như đưa đám nói: "Tống ca, chúng ta thất bại rồi."

Gã mặc đồ đen liếc tôi và Quang trọc một cái: "Hỏi một chút, đây là đang làm gì?"

Joker chìa tay ra: "Ta đang chơi thôi!"

"Xin lỗi, thời hạn 24h đã hết, không được phép sử dụng bạo lực tiếp, hai người các ngươi vứt dao đi, rồi đi đâu thì đi. Những người dự tiệc thì cầm thiệp mời tới thực thần phủ ở cuối đường, đống thao thiết tệ này do chúng ta bảo quản!"

Joker nhận tấm thiệp mời do gã áo đen đưa, cười nói với tôi: "Coi như ngươi mạng lớn. Chờ đến khi yến tiệc kết thúc, chúng ta lại tiếp tục! Những người ở lại canh chùng bọn hắn."

Joker dẫn theo 6 tay thủ hạ rời đi, vừa ra khỏi tòa nhà, đột nhiên Đao Thần xông vào, nhanh chóng đánh ngã mấy tên thủ hạ, sau đó đến lượt Lý Sấm và Tiểu Đào vọt vào, Tiểu Đào cầm súng quát lên: "Không được nhúc nhích!"

Đám thủ hạ sợ hãi buông vũ khí, giơ hai tay lên đầu. Quang trọc còn chưa hiểu mô tê ra sao, chỉ ngây người nhìn tôi, tôi cười: "Đến đây đi, chúng ta lấy được tiền rồi!"

"Đây rốt cuộc là chuyện gì?" Quang trọc vẫn đang ngu ngơ.

"Vừa thu dọn vừa nói đi!" Tôi chỉ sợ Joker sẽ nhận ra được quỷ kế, nửa đường vòng trở lại. Ba gã áo đen này đương nhiên là giả,

pháo hoa bên ngoài cũng là giả, một đống pháo hoa chỉ tốn 1 đồng, vậy là đủ.

Tôi đã sớm đoán được Chu Nam đi mật báo cho Joker, liền tương kế tựu kế. Sau khi vạch trần bọn tôi, thì nhóm áo đen thứ hai tới hắn sẽ hoàn toàn không còn chút nghi ngờ, kế hoạch này vừa đơn giản lại vừa hiệu quả, lợi dụng điểm mù trong suy nghĩ của Joker.

Chia đống thao thiết tệ và thiệp mời vào bảy túi, tôi, Tiểu Đào, Lý Sấm bị mất thiệp mời thì lấy mỗi người một cái. Ba gã mặc đồ đen nói: "Lý Sấm hứa sẽ chia cho bọn tôi thù lao là 100 đồng."

Lý Sấm giải thích: "Tiền cậu đưa tôi chỉ đủ để mua quần áo, đây chính là bí quá hóa liều, không hứa như vậy làm sao có thể nhờ họ giúp đỡ."

Ba gã quần áo đen giục: "Mau đưa tiền đi, sắp đến giờ rồi."

Tôi ném ba túi cho ba người bọn chúng, nói: "Đi mau đi!"

"Huynh đệ, hợp tác vui vẻ!" Ba tên mặc đồ đen cầm túi đi, chúng tôi mỗi người cầm một túi, số lẻ thừa ra thì đưa cho Quang trọc, cho hắn biết thứ này mang ra ngoài có thể đổi lấy tiền mặt, dùng làm lộ phí trở về. Tuy nhiên phải dùng cho sớm, bởi một khi Lục Đạo Cuồng Trù ngã ngựa, thao thiết tệ lưu thông trong hắc đạo sẽ trở thành vật kỷ niệm mà thôi.

Quang trọc dốc đầy vào hai bên túi, hưng phấn nói: "Tống ca, may mà có đại ca, vừa rồi đệ bị dọa gần chết."

Nhìn đồng hồ tôi nói: "Chỉ còn 5 phút, Quang trọc, nhớ việc ta giao phó nhé."

"Đệ biết rồi!"

Cầm túi tiền, chúng tôi lao ra khỏi tòa nhà, chạy đến thực thần

phủ ở cuối đường, nơi đó đoàn người xếp hàng dài đang chờ kiểm tra thiệp mời. Đúng như dự đoán, Joker và mấy tên thủ hạ đang đứng chờ chúng tôi, trông thấy chúng tôi xách túi, hắn hung thần ác sát nhào tới chửi rủa: "Khốn kiếp, ngươi lừa gạt ta! Giết bọn chúng!"

"Qua ải ta trước đã!" Đao Thần ngăn trước mặt.

Joker rút dao ra: "Dù gì cũng không được tham gia yến hội nữa, làm thịt bọn nó!"

Lúc này thì đám vệ sĩ áo đen xông tới, rút súng chĩa vào đám người Joker, một tên cảnh cáo: "Định làm gì, không tuân theo quy định sao?"

Joker nhớn nhác chỉ vào mặt tôi: "Hắn...hắn lừa tiền của ta!"

Tôi nói: "Bất luận là lừa gạt hay cướp bóc, đều trong phạm vi cho phép của quy định, ban nãy còn chưa hết giờ, cho nên việc ta làm là phù hợp."

Joker giận đến phát điên: "Ta không lột da ngươi không được!"

Đoàng một tiếng, gã áo đen bắn ngay mặt đất trước mũi chân hắn, lạnh lùng nói: "Ngươi cũng là cán bộ tầng dưới trong tổ chức, lại chẳng có điểm tôn nghiêm nào. Đừng bắt bọn ta phải động thủ!"

Joker méo mó gương mặt, tức giận đến hồi lâu mới thốt nên lời: "Tống Dương, ngày nào đó gặp lại, ta sẽ chuẩn bị cho ngươi một màn ma thuật xuất sắc!"

Dứt lời hắn ném một quả bom khói xuống chân, đến khi khói mù tản đi thì đám người bọn chúng đã biến mất. Trong lòng tôi thầm nói, sẽ không có ngày đó đâu...

Chương 823: Thực thần phủ

Rất nhiều người lần này được nhận thiệp mời, nhưng đến cuối cùng tham gia Lục Đạo Cực Yến lại chẳng còn là bao.

Bước vào trong Thực Thần Phủ kiểu cổ, nó có thiết kế khác với các tòa nhà khác trong quỷ thành. Hành lang được trồng những loài hoa và cây lạ, cùng những chiếc đèn lồng cổ có treo chữ Thực. Tiểu Đào chép miệng: "Gã biến thái chết tiệt này cũng biết hưởng thụ đấy chứ."

Tôi nói: "Anh rất thắc mắc, yến tiệc thịnh soạn như vậy, mỗi năm tổ chức một lần, Lục Đạo Cuồng Trù lại khác những thiên vương khác, luôn tỏ ra ở ẩn, vậy hắn kiếm tiền ở đâu?"

Đao Thần giảu thích: "Có quan hệ tự khắc có tiền, theo ngươi nghĩ lão đại giang hồ còn cần có thu nhập ổn định sao?"

Những khách dự tiệc đi xuyên qua hành lang, có người kêu lên một tiếng, chỉ thấy phía đối diện là một loạt thị nữ mặc áo lụa mỏng như cánh ve, trong tay là những mâm đồ ăn đủ món ngon.

Một gã thèm thuồng chảy nước miếng nói: "Lục Đạo Cực Yến là không có hạn chế, được tùy ý ăn, tùy ý chơi. Những cô gái này đều có thể dẫn vào phòng hành lạc."

Một người khác nói: "Chú ý hành động một chút, được vào nơi này đã là vinh dự cực lớn, đừng làm những chuyện mất mặt."

Trong lòng tôi thầm bĩu môi coi thường, vinh dự cực lớn ư? Lục Đạo Cuồng Trù thật biết cách trêu đùa nhân tâm.

Tới một lối vào, dòng người từ từ đi xuống, có hai thị nữ lần

lượt lục soát các quan khách, Tiểu Đào có đeo súng bên người, nàng vội trốn ra sau tôi, tôi nói: "Giấu súng vào bồn hoa bên cạnh, anh che cho."

Đao Thần nói: "Không cần, cứ đưa cho ta."

Dưới sự che chở của áo choàng, Tiểu Đào đưa súng cho Đào Thần. Đi tới trước cửa, thị nữ muốn lục soát, Đao Thần lạnh giọng: "Nhìn cho rõ ta là ai!"

Thị nữ lập tức cúi người: "Đao Thần đại nhân, thứ tội thứ tội!"

Sau đó ông ta đi thẳng vào trong, lòng tôi cảm khái, hóa ra Đao Thần vẫn có sức ảnh hưởng như vậy trong tổ chức. Tiếp theo chúng tôi tới một khoảng sân rộng, đập vào mắt là khung cảnh rực rỡ đầy màu sắc khiến người nhìn không chớp mắt. Từng chiếc bàn gỗ đỏ chứa đầy đồ ăn chế biến đẹp mắt, người đến người đi liên miên không dứt. Trong sân có một hồ cá lớn, bên dưới không phải cá đang bơi lội mà là những thiếu nữ mặc đồ người cá, dưới ánh đèn màu chiếu rọi nhìn cứ như những yêu tinh nước.

Đối mặt với cảnh tượng này, cho dù là chúng tôi tới với mục đích khác, cũng không khỏi chép miệng, thật là quá xa hoa. Mặc dù đồ đạc nơi này đều là kiểu cổ, nhưng yến hội lại được tổ chức theo kiểu Party hiện đại. Mọi người được tự do đi lại, thưởng thức đồ ăn trên mỗi chiếc bàn, hầu hết là những món ăn chúng tôi chưa thấy bao giờ.

Các khách mời đã sớm đói meo, hưng phấn thưởng thức, còn chúng tôi chẳng dám động đũa, Đao Thần nói, cái món ăn nhìn giống đậu phụ kia là não cá chép, một đĩa lớn như vậy e là phải giết cả trăm con mới đủ.

Món màu đỏ đỏ bên cạnh giống thịt lợn kho chính là môi lừa, thứ giống thạch rau câu là mỡ bụng tê tê, còn có món ăn giống bàn tay người kia là tay gấu.

Ngoài ra, thịt những loài động vật quý hiếm như hoẵng, cầy hương, chó rừng, khỉ vàng đều có thể thấy trên bàn ăn, chúng tôi dĩ nhiên không dám đụng, chỉ nếm một miếng thôi cũng là phạm tội ăn thịt động vật quý.

Một bồi bàn mặc đồ Đường đi tới hỏi: "Mấy vị không đói ư? Hay những món phàm tục này không lọt được vào mắt các vị?"

Đây mà còn gọi là món phàm tục, trong lòng tôi kinh ngạc nhưng vẫn vờ như bình thản: "Những món này ở bên ngoài bỏ tiền ra cũng có thể ăn, hóa ra Lục Đạo Cực Yến cũng chỉ thế mà thôi, thành thật mà nói là ta hơi có chút thất vọng."

Bồi bàn cười cười: "Thật không dám giấu diếm, những thứ này trong mắt Cuồng Trù Đại nhân chẳng khác nào cám heo cơm chó, xem ra khẩu vị của mấy vị đây không tầm thường, vậy mời đi theo tôi!"

Tôi với Tiểu Đào nhìn nhau, đây là muốn dẫn chúng tôi đi thăm thứ gì đó mang khẩu vị nặng sao? Tự nghĩ tư chất trong lòng mình cũng ok, tôi đi theo hắn.

Chúng tôi được dẫn tới một căn phòng nhỏ, ở đây thực khách thưa hơn bên ngoài, thức ăn trên bàn cũng cầu kỳ hơn. Bồi bàn dẫn chúng tôi dừng lại ở một cái bàn, giới thiệu: "Món ăn này gọi là Dương Xuân Bạch Tuyết."

Thứ trên đia có hình dạng giống như một nắm tuyết, óng ánh trong suốt, tôi hỏi hắn đây là cái gì, bồi bàn nói: "Anh nếm thử một chút đi đã!"

Tôi do dự, xem ra không thể tránh được cửa ai này rồi, bèn cầm đũa gắp một miếng lên nếm. Mùi vị rất khó tả, nó có mùi thơm nhàn nhạt của sữa, vị gần giống cá, bồi bàn nói: "Nguyên liệu nấu món này là từ trứng côn trùng."

Tôi lập tức tưởng tượng ra cảnh những con côn trùng bò lổm ngổm, suýt nữa thì phun ra, nhưng vẫn phải cố gắng gượng, gật đầu: "Không tệ không tệ!"

Sau đó bôi bàn giới thiệu sang món khác, nhìn giống như socola màu đen, biết đây nhất định không phải đồ tốt lành gì nhưng dưới ánh nhìn soi mói của bồi bàn, tôi vẫn phải nếm thử.

Nếm xong, hắn nói với tôi: "Nguyên liệu món ăn này là giun đũa trưởng thành, qua nhiều công đoạn chế biến, có phải là mùi vị rất đặc biệt không?"

Tôi cố kìm cơn buồn nôn, gật đầu: "Rất ấn tượng!"

Sau đó là món thứ ba, liếc mắt nhìn thì thấy đó là loại gián nhỏ, bị đông cứng trong một viên nước đá, con gián hình như vẫn còn sống, món này quả thực tôi không muốn thử.

Đến món thứ tư, hình dáng cũng rất kỳ quái, tôi lập tức ngờ ngợ, hỏi: "Đây là món 'cơm vàng'?"

"Không không không!" Bồi bàn cười nói: "Chúng tôi không làm loại đồ ăn này. Đây là phân được bài tiết lần đầu của dê non vừa rời bụng mẹ, nó có vị sữa dê nhàn nhạt, tiên sinh có muốn thử chú không?"

Tiểu Đào cười đểu, tôi che miệng nói: "Thôi ta để bụng ăn cái khác!"

Những đồ ăn trong phòng này từng món từng món đều đại khai nhãn giới, bồi bàn nói: "Cuồng Trù đại nhân cho rằng, bản thân con người vốn là động vật ăn cỏ, lại tiến hóa thành ăn tạp. Chính vì có ăn thịt cho nên mới đi săn thú, mặc đồ và nấu ăn, trở thành con người theo đúng nghĩa. Bởi vậy đối với loài người, bất cứ thứ gì cũng có thể ăn được, hành vi này cũng chính là dung nạp vạn vật vào trong cơ thể, là một tình yêu bác ái."

Tôi khen một câu trái với lương tâm: "Đúng là trí tuệ cao sâu. Xin hỏi còn món ăn nào khác không?"

Bồi bàn cười: "Sau đây còn có yến hội chính thức, do chính Cuồng Trù đại nhân chủ trì. Mấy vị đừng ăn no quá nhé, tôi đi mời khách khác đã."

"Được, làm phiền ngươi!"

Sau khi hắn đi, tôi nhìn một vòng xung quanh, cố tìm một chỗ để nôn số đồ ăn vừa nếm ra, thì đột nhiên phát hiện Lý Sấm đã biến mất.

Chương 824: Rượu ngon khai vị, Bích Huyết Nhưỡng

Tôi ngoái tìm dáo dác xung quanh, Đao Thần nói: "Lúc vào cửa hắn vẫn còn đi phía sau ta."

Tôi nhíu mày: "Hẳn là chưa đi xa được, tìm chút đi!"

Chúng tôi ra bên ngoài tìm Lý Sấm, bỗng tôi phát hiện cạnh khoảng sân có một cánh cửa khá kín đáo, ẩn phía sau lùm cây. Đẩy cửa đi vào, bên trong ánh đèn mờ mờ, từng cái lồng lớn trùm vải đặt dưới đất.

Tiểu Đào nói: "Đây là nơi chứa nguyên liệu nấu ăn?"

Tôi bước tới giở một tấm vải trùm lên, bên trong là mấy con khỉ vàng, và một con sếu đầu đỏ đứng ở lồng bên cạnh. Bỗng có tiếng đánh nhau phát ra trong căn phòng nhỏ, chúng tôi lập tức xông vào thì thấy vài người mặc đồ đầu bếp đang đánh Lý Sấm, ông ta ôm đầu co ro dưới đất, tôi hô: "Dừng tay!"

Một tay đầu bếp nham hiểm nhìn tôi: "Cút ra ngoài, đây không phải chỗ các ngươi được bén mảng tới, đừng chọc giận Cuồng Trù đại nhân."

"Ta thấy các ngươi nên cút mới đúng!" Nói xong, Đao Thần xông tới đấm bay một tên, những tên còn lại liền rút dao bầu, chỉ vài chiêu Đao Thần đã đánh chúng ngất xỉu.

Tôi đỡ Lý Sấm dậy, ông ta bị thương khắp người, tròng kính cũng bị bung ra, mặt dính máu, run rẩy nói: "Đằng sau có nhốt người, khả năng vợ tôi ở trong đó, tôi vào tìm liền bị chúng đánh."

Tôi trách một câu: "Sao ông không nói với chúng tôi, đã hứa là cứu vợ ông, nhất định chúng tôi sẽ trợ giúp."

Lý Sấm đẩy cánh cửa sắt, nó rất nặng, với sức của ông ta chỉ đẩy được một khe hở, Đao Thần bước tới giúp sức đẩy cửa, một luồng khí lạnh liền tràn ra.

Bên trong y như một phòng giữ xác, từng cái giường sắt được phủ vải trắng, bên dưới là người nằm. Tôi vén một tấm vải lên, trông thấy một thanh niên da dẻ tái nhợt, như một xác chết.

Tiểu Đào che miệng hỏi: "Bọn họ chết rồi?"

Tôi đưa tay bắt mạch, không có, chỉ còn nhịp tim rất yếu ớt, hẳn là bị tiêm nọc độc cá nóc, tiến vào trạng thái chết giả."

Lý Sấm kích động, lần lượt vén những tấm vải lên, miệng gọi: "Tiểu Vũ, em ở đâu?"

Lúc vén tất cả những tấm vải lên cũng không thấy vợ mình, ông ta đau khổ ôm đầu ngồi bệt xuống đất, tôi an ủi: "Đừng khổ sở, đây hẳn không phải nơi duy nhất nhốt người, chúng ta thử tìm chỗ khác xem."

Lý Sấm chảy nước mắt: "Tôi chỉ lo cô ấy đã bị giết!"

Lúc này chợt điện thoại được phát của Tiểu Đào vang lên, số gọi tới là Quang trọc, ấn nút nghe, bên trong vang lên giọng Vương thúc. Tiểu Đào mừng rỡ như điên: "Lão Vương, mọi người lẻn vào thành công rồi?"

Vương Nguyên Thạch đáp: "Là một tiểu ca đầu trọc liên lạc với tôi, chúng tôi lập tức chạy tới, giết mấy gã vệ sĩ tồi xông vào. Điện thoại này phát sóng chỉ trong khu vực nhỏ thôi."

"Tình hình bây giờ thế nào?" Tiểu Đào hỏi.

"Trong quỷ thành không còn ai, nếu không chúng tôi cũng đã không thuận lợi mà đi vào. Phía cuối đường có một tòa nhà lớn, đèn đuốc sáng trưng." Vương thúc đáp.

"Chúng tôi đang ở trong này, tham gia cái yến hội ghê tởm, lát nữa sẽ gặp đích thân Cuồng Trù." Tiểu Đào nói.

Cả hai đặt lệnh hành động, trong cuộc tấn công này ưu tiên bắt giữ Cuồng Trù và thuộc hạ, nếu gặp phải kháng cự thì giết ngay tại chỗ không nương tay. Ngày tàn của Lục Đạo Cuồng Trù cuối cùng cũng tới rồi.

Đang định hỏi Tống Tinh Thần có đó không thì Vương Nguyên Thạch đã cúp máy, tôi thầm nghĩ, hẳn là Tinh Thần và Tống Khiết cũng đi cùng họ, bèn ngoắc tay: "Chỗ này không thích hợp ở lâu, rút lui trước!"

"Những người này phải làm sao?" Tiểu Đào hỏi.

Mang đi là bất khả thi, giờ họ đều trong tình trạng chết giả, không nguy hiểm đến tính mạng đâu. Chi bằng chúng ta chèn cửa lại, không cho ai đi vào, sau đó mới giải cứu." Tôi đề nghị.

"Được, làm vậy đi!"

Chúng tôi rời căn phòng, trói hết đám đầu bếp lại, lục chìa khóa trên người chúng, sau đó âm thầm rời đi, khóa trái cửa lại, bẻ gãy chìa khóa bên trong ổ. Ngoài sân vẫn là tiếng cười nói hoan hỉ, cảnh tượng ca vũ thanh bình, chẳng ai nhận ra hành động của chúng tôi. Lúc đi ngang qua bụi cây, chợt có tiếng thở dốc, liếc mắt ngó thử thì thấy vài thực khách đang hoan lạc với thị nữ, mặt đầy vẻ biểu cảm.

Tiểu Đào cười lạnh: "Cứ điên cuồng hết mình đi, đây là cuộc truy hoan cuối cùng của các ngươi."

Đao Thần chợt mở miệng: "Có điểm lạ!"

"Sao vậy?" Tôi hỏi.

"Cho tới bây giờ Hoàng Tuyền vẫn chưa có động tĩnh, lẽ nào hắn ngầm cho phép Cuồng Trù lên làm lão đại? Ta có một linh cảm, đêm nay sẽ không quá yên bình, bảo Vương cảnh quan cẩn thận một chút, đừng để cục diện biến thành bọ ngựa bắt ve, chim sẻ rình sau."

Tiểu Đào nói: "Vương Nguyên Thạch và các đặc nhiệm đã vào vị trí, trước mắt không phải là lúc lo trước lo sau, giờ cần phải dốc toàn lực tiêu diệt đám Cuồng Trù đã."

Đao Thần gật đầu: "Ta chỉ nhắc nhở vậy thôi."

Vừa dứt lời thì một tràng pháo hoa bay lên không trung, nở rộ, đám thực khách xuýt xoa ngẩng lên trời chiêm ngưỡng, sau đó thì phía trước khoảng sân phun ra khói mù, đằng sau là hai cột sáng đỏ, một cánh cửa từ từ mở ra. Đám bồi bàn và thị nữ lập tức dạt sang hai bên, cung kính cúi người, trong cửa có giọng nói cất lên: "Chư vị khách quý, hoan nghênh đến chiêm ngưỡng Lục Đạo Cực Yến, đến được nơi này, các vị đều là những tội phạm đỉnh cao, ta là Lục Đạo Cuồng Trù, kính các vị một ly..."

Theo giọng nói, Lục Đạo Cuồng Trù ăn mặc như đầu bếp Michelin xuất hiện, hóa ra hắn đứng trên một cái đài hình đám mây, Tiểu Đào coi thường: "Cố làm ra vẻ huyền bí."

Đám bồi bàn và thị nữ lập tức bước nhanh tới, bưng một cái mâm, đưa cho mỗi người một ly rượu màu đỏ. Tiểu Đào và Lý Sấm cũng được phát rượu, nhưng đến tôi và Đao Thần chỉ là cái ly rỗng, tôi hỏi bồi bàn: "Đây là chuyện gì?"

Bồi bàn khẽ cười, ra hiệu đừng lên tiếng.

"Rót rượu cho khách quý!" Lục Đạo Cuồng Trù ra lệnh.

Bồi bàn và thị nữ đứng trước mặt chúng tôi liền rút ra một con

dao, rạch tay chính mình, sau đó nhỏ máu vào ly rượu trên tay chúng tôi, mặc dù là máu tươi nhưng lại có mùi thơm của rượu.

Lục Đạo Cuồng Trù đắc ý cười: "Chư vị đều đã uống rượu ủ từ ngũ cốc, chưa từng thấy rượu chưng cất từ máu đúng không. Rượu này tên là Bích Huyết Nhưỡng, do những thủ hạ của ta cả tháng trời ăn hương liệu và dược vật đặc biệt, từ từ ngấm vào cơ thể đến độ máu cũng biến thành rượu, rượu cũng biến thành máu. Mời chư vị nếm thử!"

Tôi ngửi thử cái ly trong tay, quả thật mùi rượu rất đậm đà, nhưng lại có độ ấm của máu, tóm lại là tuyệt đối sẽ không uống.

Tiểu Đào đưa ly trong tay mình cho tôi ngửi: "Của em chỉ là rượu nho thông thường, sao lại khác nhau như vậy?"

Tôi nhún vai: "Ai biết hắn có toan tính gì."

Mọi người lập tức vuốt mông ngựa, khen ngợi nét độc đáo của Cuồng Trù. Cuồng Trù mặt đầy hưởng thụ, nhận ly rượu máu của thủ hạ, giơ cao: "Ta mời chư vị một ly. Cạn!"

Đám thực khác đều lả tả hô cạn, tôi với Đao Thần nhân cơ hội đổ rượu xuống đất rồi làm động tác giả vờ uống. Uống xong, Cuồng Trù nói: "Những vị vừa uống rượu nho thì ở lại tiếp tục thưởng thức mỹ vị, còn các vị vừa uống Bích Huyết Nhưỡng, mời dời bước sang Y Duẫn điện, ta cùng các vị thưởng thức món ngon."

Chương 825: Lục Đạo Cực Yến

Cuồng Trù nói xong liền bước lên cái đài hình đám mây, xe đẩy kéo hắn trở vào trong màn khói mù mịt, gã bồi bàn khom người nói với chúng tôi: "Mời hai vị theo tôi!"

Xem ra từ chối là không được, tôi bảo Tiểu Đào: "Em với Lý Sấm ở lại, bọn anh sẽ về ngay!"

Tiểu Đào chỉ điện thoại của mình: "Giữ liên lạc."

Lúc đi, đột nhiên tôi phát hiện khóe miệng Lý Sấm lộ ra nụ cười cổ quái, nhưng chỉ thoáng qua rồi biến mất, lúc tôi nhìn lại thì ông ta đã khôi phục nét mặt thật thà. Không phải chứ, chắc mình nhìn lầm.

Những khách quý được chọn tổng cộng chỉ khoảng 30 người, chúng tôi đi theo bồi bàn sang điện Y Duẫn. Vừa bước vào cửa thì trông thấy một bức tượng điêu khắc Y Duẫn lớn, Y Duẫn là chính trị gia trứ danh trong lịch sử Trung Hoa, một nhà quân sự, đông thời cũng là ông tổ nghề đầu bếp.

Đây là một gian phòng được thiết kế theo phong cách đại điện cổ, Lục Đạo Cuồng Trù ngồi ở bục cao, chính giữa hội trường là một chiếc đỉnh cổ lớn, bên ngoài phủ lớp gỉ đồng. Với sự hướng dẫn của bồi bàn, chúng tôi tìm được chỗ của mình và ngồi xuống, trước mặt bàn trống tênh, chẳng có gì.

Nhìn xung quanh một lượt, ai được mời vào đây cũng đều hung thần ác sát, bao gồm cả Kim Tiền Báo và Nạo Cốt Đao, xem ra đây đều là những cán bộ tương đối có tương lai trong tổ chức. Tôi thầm nhớ kỹ gương mặt của từng người trong đó, đây là danh sách những đối tượng cần triệt phá.

Sau khi tất cả đã an vị, Cuồng Trù cao giọng tuyên bố: "Rượu!"

Bồi bàn mang bình rượu tới, rót cho chúng tôi mỗi người một ly rượu nho, ly rượu được làm bằng hổ phách trong suốt, vô cùng đẹp, Cuồng Trù nâng ly lên nói: "Cổ nhân có câu Bồ Đào Mỹ Tửu Dạ Quang Bôi, ly rượu ngon này ta kính mời chư vị!"

"Cuồng Trù đại nhân, xin mời!" Đám thực khách hào hứng. Mặc dù ngửi thì thấy có vẻ là rượu nho, nhưng trời mới biết trong thành phần nó có gì. Tôi đã quyết trong lòng, không ăn uống bất cứ thứ gì nơi đây, cho nên nhân lúc đám người nâng ly thì nghiêng cốc đổ rượu, sau đó làm bộ uống, giống như Đao Thần vậy.

"Từ xa xưa tới nay, ẩm thực ở đất nước ta đã thấm vào mọi phương diện!" Lục Đạo Cuồng Trù đặt ly xuống nói: "Cũng như thứ trước mặt mọi người đây là đỉnh của triều Thương, vốn sinh ra là để nấu đồ ăn. Sau đó thì trở thành biểu tượng của vua chúa, bởi trong tư tưởng con người Trung Hoa chúng ta, không có gì lớn hơn việc ăn uống. Các vị khách quý, Cuồng Trù ta cũng không ngoại lệ, cả gan tự xưng là kẻ biết thưởng thức đồ ăn nhất Trung Quốc cũng không hề quá đáng. Hôm nay khách khứa đông đủ, chúng ta không nói chuyện gì khác ngoài ăn uống! Trước khi bắt đầu, ta muốn mọi người nếm chút khai vị."

Cuồng Trù vỗ tay hai cái, liền có phục vụ đẩy bàn nấu ăn ra, mấy đều bếp đứng trước bàn mài dao, đun nước chuẩn bị, nhưng chẳng có nguyên liệu gì. Tôi có một linh cảm chẳng lành.

Một thị nữ vô thanh vô tức đi tới sau một thực khách, rồi đột ngột rút dao đâm thẳng vào cổ hắn, những thực khách xung quanh hoảng sợ la hét né tránh.

Tên bị đâm hất thị nữ ra, ôm lấy cổ họng đang không ngừng phun máu, chạy ra giữa đại điện thì có bồi bàn đè hắn lại, sau đó dùng một cái chậu sắt hứng tiết.

Trước sự chứng kiến của mọi người, tên bị đâm dần dần chảy hết máu, không giãy dụa nữa, chậu máu cũng đầy gần lên miệng, tôi nhìn mà cau mày. Những người còn lại, kẻ thì kinh hoàng, kẻ lại hưng phấn mong đợi. Cuồng Trù nhấp ngụm rượu bồ đào, chậm rãi nói: "Ăn máu tươi là truyền thống hàng đầu của dân tộc, sớm nhất là triều Hán, máu tươi lấy ra phải được làm đông đặc, sau đó mới hấp cách thủy để đảm bảo vị thơm ngon..."

Chậu máu được đưa đến bàn nấu ăn, đầu bếp tưới hương liệu khiến nó đông lại nhanh chóng, sau đó cắt thành từng miếng nhỏ hấp cách thủy, rồi lại vớt ra bỏ vào chảo dầu. Lục Đạo Cuồng Trù say sưa nhìn đầu bếp làm việc, cười nói: "Nhân tiện nhắc tới, người làm nguyên liệu hôm nay tên là Cảnh Tứ, hắn phạm tội nên bị cảnh sát truy đuổi, lại bán đứng lão đại mình để được giảm án, tin rằng loại máu lạnh này, mùi vị không đến nỗi tệ!"

Đầu bếp tay nghề chuyên nghiệp vớt từng cục tiết ra, rắc gia vị, đưa lên đĩa cho thị nữ bưng đến trước mặt từng người.

Đối mặt với cục tiết thâm đen, tôi đương nhiên là mất khẩu vị, chỉ có một bộ phận khách là ăn, còn đại đa số vẫn sợ hãi, nhưng nhìn những người khác ăn thì cũng không khỏi động đũa.

Lúc này đột nhiên có tiếng la hét thảm thiết, một thực khách đã bị thị nữ bất ngờ ghì chặt cổ từ phía sau. Tên này khá to lớn, hắn ra sức chống cự, hất văng thị nữ đập vào chiếc đỉnh đồng, đá vào bàn lộn lại hét lên: "Cuồng Trù, tại sao phải ra tay với ta? Khoản tiền kia ta đã nói là bị gài tang vật, ngươi tại sao không tin?"

Cuống Trù bịt tai không nghe, chậm rãi nói: "Hôm nay món khai vị thứ hai chuẩn bị cho các vị là ngón tay. Ăn ngón tứ chi động vật cũng là truyền thống lâu đời của dân tộc ta, sớm nhất có thể nói đến..."

Đám phục vụ lao tới, tên kia liều chết đánh trả, hất văng từng

người, hắn la lên: "Các anh em, Cuồng Trù muốn độc bá giang hồ, đừng để hắn mê hoặc!" Tất cả đều cúi đầu chẳng ai dám đứng ra, một tên phục vụ đánh lén phía sau, đập tên kia ngã ra đất bất tỉnh. Sau đó nhanh chóng cầm cây kéo sắc cắt từng ngón tay của hắn, cắt xong thì cắt luôn cuống họng.

Cuồng Trù Nói: "Nguyên liệu tiếp theo là của Triệu Thiết Hán, là một cán bộ nhỏ trong tổ chức, hắn to gan dám biển thủ 100 triệu tiền của tổ chức, cầm được số tiền lớn như vậy, hai tay chắc phải béo lắm."

Ngón tay của hắn được đưa đến bàn nấu ăn, mười ngón đương nhiên không đủ ăn, đầu bếp cắt thành từng mẩu nhỏ, bỏ vào chiên, sau đó trộn chung với nhiều loại thức ăn khác, đưa đến bàn của từng người.

Trước mặt tôi là một đoạn đốt ngón tay còn nguyên hình xăm, nhìn rất buồn nôn, xung quanh vang lên tiếng nhai xương răng rắc, đám thực khách hơn phân nửa là sợ hãi trước uy quyền của Cuồng Trù nên mặt cũng không có quá nhiều thích thú.

Đúng lúc này thì nghe có tiếng bước chân, một thị nữ đã bước đến sau lưng mình. Tôi sợ đến toát mồ hôi, thì ra mục đích mời tôi tới đây là để làm thức ăn cho bọn chúng.

"Món tiếp theo, ta nghĩ các vị sẽ vô cùng muốn ăn, hắn là một thần thám, hắn có trí óc và sự dũng cảm hơn người, chỉ dựa vào sức mình mà liên tiếp quật ngã Thuần cẩu sư, Cảnh Vương Gia, Joker, Đỗ Thánh, còn lung lạc được Huyết Anh Vũ. Một bộ não thông minh như vậy, rốt cuộc mùi vị sẽ như thế nào?"

Tôi đứng dậy, ả thị nữ đằng sau liền rút dao đâm tới, bị Đao Thần túm chặt cổ tay, ném ra ngoài. Đám bồi bàn rối rít rút dao xông về phía chúng tôi, Đao Thần đá bay cái bàn trước mặt, giơ tay đẩy tên đối diện rồi quét cước hai bên đá bay hai tên khác.

Ông ta vọt tới giữa điện, ngăn trước mặt tôi, nhìn lên bục cao mà hô: "Cuồng Trù, có bản lĩnh thì đường đường chính chính ra tay, đừng có dùng âm mưu quỷ kế này!"

Cuồng Trù nheo mắt cười: "Ngươi gấp làm gì, ngươi cũng là một món khai vị đấy, tên phản đồ!"

Tôi dùng võ công cô cô dạy quật ngã mấy tên phục vụ, nếu chẳng phải có Đao Thần thu hút hết hỏa lực thì chỉ e tôi đã không thể tự vệ.

Đúng lúc này thì xung quanh vang lên tiếng hô: "Giết hắn đi! Giết hắn đi! Giết hắn đi!"

Tôi kinh ngạc nhìn quanh, há hốc mồm nhận ra, toàn bộ đám thực khách đã đứng dậy, mặt đầy hưng phấn nhìn, chờ tôi bị giết...

Chương 826: Bộ mặt thật của Lý Sấm

Tôi và Đao Thần ra sức chống trả đám phục vụ, Cuồng Trù thì vẫn ngồi trên bục, dửng dưng cười nói: "Nguyên liệu nấu ăn có hơi hổ báo, mọi người đợi một chút, đừng sốt ruột."

Lúc này bỗng tôi bị đập một phát phía sau, chợt cảm thấy quay cuồng trời đất, nặng nề ngã ra đất. Đao Thần thấy vậy hét lên: "Tống Dương!"

Ông ta ném một tên phục vụ ra xa, đạp văng tên vừa đánh lén tôi rồi ôm tôi dậy. Ý thức tôi tỉnh táo, chỉ là bị chấn động não, túm lấy tay Đao Thần, nói: "Tôi không sao, không sao..."

Đám phục vụ lập tức vây lại, Đao Thần giơ đao lên nói: "Kẻ nào dám!"

Cuồng Trù cười lạnh: "Đừng cho rằng ta đây không biết, các ngươi hành động trong bóng tối, định tận diệt nơi này. Hừ, chỉ là cảnh sát thì sao có thể làm khó dễ ta được? Nếu như các ngươi đàng hoàng một chút, ta cũng sẽ đối đãi như khách quý, nhưng đã cố tình như vậy thì ta đây chẳng cần khách sáo nữa...Giết chúng!"

Đúng lúc này thì đột nhiên thị nữ đứng cạnh Cuồng Trù rút súng bắn chết mấy thị nữ khác, sau đó chĩa súng vào đầu hắn.

Dị biến phát sinh quá đột ngột, không ai phản ứng kịp. Cùng lúc đó, một đám phục vụ rút súng bắn chết những thuộc hạ còn lại của Cuồng Trù.

Cuồng Trù kinh ngạc hỏi: "Đây là chuyện gì?"

"Vẫn chưa rõ sao Cuồng Trù đại nhân?" Một giọng nói phát ra từ hướng cửa, nghe có vẻ quen quen, chỉ thấy Lý Sấm đi vào, một tốp vệ sĩ đông theo sau, cười lạnh: "Ta đã lén mua chuộc một nhóm thủ hạ của ngươi, ngươi nghĩ rằng hàng năm tổ chức tiệc rượu ở đây, chơi đùa như vậy là có thể nhất thống giang hồ? Ngây thơ! Thứ thật sự khiến thế giới này chuyển động chính là tiền bạc!"

Lục Đạo Cuồng Trù nghiến răng: "Là ngươi, lão già!!!"

"Hoàng Tuyền ư?" Tôi vô cùng bàng hoàng.

Lý Sấm khẽ mỉm cười, nhận âu phục từ vệ sĩ, thay vào, sau đó đeo mặt nạ vàng lên, trong nháy mắt đã hiện nguyên hình là Hoàng Tuyền. Tôi không thể tin được vào mắt mình, tức giận hô to: "Ngươi đùa bỡn chúng ta?"

Hoàng Tuyền cười lạnh: "Làm sao ta có thể nói dối trước động u chi đồng của Tống gia chứ? Lý Sấm đúng là một thân phận dự phòng của ta, cho nên bất kể ngươi có điều tra thế nào thì Lý Sấm là tồn tại chân thực. Còn về phần gương mặt này, ta đã đánh vào điểm mù suy nghĩ của các ngươi, nhất định là trước đó các ngươi đã điều tra về gương mặt thật của ta, nhưng tiếc rằng ta đã sớm đổi nó rồi."

Tôi vẫn chưa thể tin đại thúc sớm tối làm bạn với mình lại là Hoàng Tuyền, nói: "Không đúng, tay trái của ngươi đã từng bị chặt!"

Hoàng Tuyền vén tay áo lên, chỉ thấy cổ tay hắn có vết khâu rõ ràng: "Chỉ cần có tiền thì chuyện gì chẳng làm được, mua một bàn tay của kẻ có máu tương ứng với mình, có khó không?"

Tôi bị sốc nặng, trong nháy mắt bộ não dừng suy nghĩ, chỉ nhớ đến một chuyện: "Tiểu Đào đâu?"

"Tống Dương, em ở đây." Giọng Tiểu Đào cất lên, nghe âm

thanh thì có vẻ đang bị khống chế. Chỉ thấy một tên lực lưỡng kề dao vào cổ nàng đẩy tới, Hoàng Tuyền cười nói: "Tống Dương, ta phải cám ơn ngươi đã giúp ta trà trộn vào đây, lại còn tiết lộ kế hoạch của mình cho ta. Bây giờ..."

Bên ngoài vang lên tiếng súng, lòng tôi chợt lạnh băng, Hoàng Tuyền nói tiếp: "Những đồng đội cảnh sát của ngươi đã bị chúng ta hạ hết, lần trước ngươi hại ta mất người phụ nữ mình yêu, giờ đến lượt ta cướp của ngươi. Giết nó!"

"Không!" Tôi bi phẫn gào lên.

Nhưng tên thủ hạ không hề ra tay, Hoàng Tuyền toét miệng cười: "Đùa đấy, ta phải có con tin chứ." Hắn vỗ tay một cái, hai gã vệ sĩ bước ra, trong tay bê một cái TV.

Trong màn hình là Tống Tinh Thần và Tống Khiết đang bị kẹt trong một mê cung kiểu Tây Tạng, toàn thân đầy bùn lầy, mặt rướm máu, trong góc là một cái xác máu chảy đầm đìa.

Hoàng Tuyền nói: "Ta đã sắp xếp một trò chơi, hiện đang phát sóng trực tiếp, ai có hứng thú có thể đặt cược."

"Tên hèn hạ!" Tôi rống lên.

"Cứ hét to lên, như chó nhà có tang ấy, sủa đi. Ngươi trong mắt ta căn bản chẳng phải là đối thủ." Hắn dời tầm mắt về bục: "Cuồng Trù đại nhân, nên nói về vấn đề giữa hai ta thôi nhỉ. Ngươi tự ý tuyển chọn thất thiên vương mới, định một mình nắm quyền, rất có tính khiêu chiến đấy."

Lục Đạo Cuồng Trù bị dí súng vào đầu, vẫn nhàn nhã rót rượu, nhấp một ngụm, hắn nói: "Ngươi nghĩ cái mánh khóe đánh lén này có thể làm khó ta? Coi thường Cuồng Trù ta quá rồi!"

Dứt lời, một nhóm trong đám thực khách tách ra, rút súng trong người, nổ súng về phía Hoàng Tuyền, đối phương cũng nổ

súng bắn trả, hiện trường đại loạn, Đao Thần lập tức lôi tôi trốn xuống dưới gầm bàn.

Mặc dù rất lo cho an nguy của Tiểu Đào, nhưng trong lúc này tôi chẳng thể làm được gì. Song phương như muốn đồng quy vu tận đấu súng rất lâu, không ít thực khách trúng đạn mà chết, khắp nơi phơi xác, đột nhiên Cuồng Trù xoay người túm tay thị nữ sau lưng ném xuống bàn, rắc một tiếng bẻ gãy cổ, sau đó giật lại khẩu súng.

Hoàng Tuyền đứng phía sau đám vệ sĩ hô to: "Đừng để hắn chạy thoát!"

Vài tên vệ sĩ xông ra cản, thân thủ của hắn lại khá tốt, vừa né tránh vừa nổ súng, vọt vào cửa bên hông, lúc đám vệ sĩ đuổi tới thì cánh cửa đã đóng chặt.

Rốt cuộc tiếng súng cũng ngưng, Hoàng Tuyền bị lật thuyền trong mương tức giận nghiến răng, rút một khẩu rulo bằng vàng ra, bắn chết tại chỗ mấy tay thủ hạ làm hỏng việc. Hắn nhìn xung quanh la lên: "Mọi người không cần phải sợ, chỉ cần thần phục ta, ta sẽ bỏ qua tất cả không truy cứu. Ta tuyên bố, chờ trời sáng sẽ tổ chức Tu La huyết tế chính thức tại đây."

Sau đó hắn nhìn về phía tôi, ra lệnh: "Bắt lấy hai tên kia, nếu chống cự, cắt cổ con bé này."

Bọn vệ sĩ đi tới đặt tay lên vai Đao Thần, ông ta vùng một cái ném tên kia ra xa, lạnh giọng: "Bỏ cái tay chó ra, muốn thì tự ta đi!"

"Đao của ngươi!" Hoàng Tuyền nhắc nhở.

Đao Thần gỡ thanh đao ném xuống đất, sau đó chúng tôi rời đi dưới sự giám sát của đám vệ sĩ. Tiểu Đào chảy nước mắt nói: "Tống Dương, sao lại ra nông nỗi này, là chúng ta xem thường..."

"Đừng khóc!" Tôi nhẹ giọng an ủi: "Chúng ta còn chưa có thua!"

Chương 827: Thiên thần và ác quỷ

Chúng tôi bị dẫn đi, giam vào một cái lồng sắt lạnh lẽo, lồng sắt đặt giữa phòng, có vệ sĩ đứng canh 4 góc, ánh sáng mạnh chiếu thẳng từ đỉnh đầu xuống khiến mắt tôi cay xè.

Ba chúng tôi bị nhốt riêng, đêm dài vô cùng vắng vẻ, lâu lâu bên ngoài lại có tiếng súng, là người của Hoàng Tuyền đang xử tử thuộc hạ của Cuồng Trù không chịu thần phục.

Tôi đã ngửi quá nhiều mùi của cái chết trong tối nay, gần như không nhắm mắt cả đêm, tuyệt vọng suy nghĩ xem có cơ hội nào không. Nhưng tất cả những dấu hiệu cho tôi biết rằng chẳng có cơ hội nào, sẽ chẳng có ai tới cứu nữa, đến gần sáng thì thấm mệt, ngủ một giấc trên chiếc đệm rách hôi hám.

Tờ mờ sáng, tôi bị đánh thức bởi hàng loạt tiếng bước chân, Hoàng Tuyền đi vào trong sự hộ tống của đám vệ sĩ. Hắn giơ tay ra hiệu, một vệ sĩ bước tới mở cửa lồng, hắn đi vào trong, tôi hỏi: "Ngươi không sợ ta làm loạn sao?"

"Làm loạn?" Hoàng Tuyền cười nhạo: "Bên ngoài đều là người của ta, dưới ánh sáng mạnh này, minh vương chi đồng không sử dụng được, ngươi lấy gì chống lại ta?"

Hắn nói đúng, tôi căn bản không có khả năng phản kháng, Hoàng Tuyền bước lại gần: "Tống Dương, ngươi đúng là người được chọn, một truyền nhân của Tống Từ mà 300 năm qua mới có."

"Tiểu Đào và Đao Thần đâu?" Tôi hỏi.

"Bọn chúng vẫn ổn, yên tâm đi, ta đâu phải đám tội phạm thứ cấp, ...mà thực ra, ta chưa bao giờ nghĩ mình là tội phạm." Hoàng Tuyền vẫn giữ nụ cười trên môi.

"Vậy ngươi tự cho mình là nhà từ thiện à?" Tôi mỉa mai.

"Tống Dương à Tống Dương, ngươi rất thông minh, nhưng thật tiếc là vị trí của ngươi đã quyết định suy nghĩ trong ngươi!" Hắn đi đi lại lại trong cái lồng: "Trên đời này, nơi nào có âm thì phải có dương, ở đâu có ánh sáng thì ắt phải có bóng tối. Ngươi nghĩ công lý là tốt, hồi trẻ ta cũng ngây thơ nghĩ như vậy, cho đến khi ta gặp Hoàng Tuyền tiền nhiệm, lão đã dạy cho ta chân lý cuộc đời. Hãy tưởng tượng sẽ ra sao nếu không có Giang Bắc Tàn Đao, liệu thế giới có tốt đẹp hơn không? Câu trả lời là không, không hề. Không có tội ác này thì sẽ có tội ác khác, thế giới đang thực hiện những điều xấu xí hàng ngày, bởi bản thân trong mỗi người đều có mầm mống của cái ác. Giang Bắc Tàn Đao là một hệ thống khổng lồ, một mạng lưới rộng lớn. Bọn ta có quy tắc ứng xử của riêng mình, cùng với khả năng kìm chế còn mạnh hơn cảnh sát. Bọn ta quản lý hàng ngàn tội phạm, để chúng trở thành tội phạm có tổ chức. Ngươi thấy đấy, đây là một hệ thống hoàn hảo đã và đang phát triển với nỗ lực của những người đi trước. Nó tốt hơn thứ công lý hỗn loạn mất trật tự của các ngươi nhiều, bọn ta đang tích cực thay đổi thế giới để thỏa mãn phần hắc ám trong mọi người. Tất nhiên là hệ thống này cũng có GDP, các khoản đóng góp, câu lạc bộ đêm, sòng bạc, nhà thổ ở mọi ngóc ngách..., những ngành công nghiệp không khói đều có sự tham gia của chúng ta. Ngươi có thể làm gì để quản lý tội phạm? Các ngươi chỉ chống lại tội phạm bằng cách mở mồm trước tòa án, nhưng ngươi đã bao giờ suy nghĩ về nó chưa, nó có thể loại bỏ tất cả tội ác trên thế giới không? Cứ cho là có thể đi, thì ngươi định thay thế hệ thống này bằng cái gì? Ngươi và cả Tống gia sẽ chẳng bao giờ hiểu được cái nguyên tắc, là đại ác thì tốt hơn là làm kẻ lương thiện!"

Tôi lạnh lùng nhìn hắn: "Ta không cần biết ba mớ triết lý vớ

vẩn của ngươi, ta chỉ biết nhiệm vụ của mình đó là tiêu diệt ngươi, vậy thôi!"

Hoàng Tuyền ngửa mặt lên trời cười lớn: "Tiêu diệt chúng ta ư? Đừng khôi hài thế chứ, nhìn ngươi bây giờ xem, chỉ cần một ngón tay là ta có thể bóp chết ngươi!"

"Đã vậy tai sao ngươi còn tới đây nói chuyện với ta, Tống Viễn Khê?" Tôi nói.

Hoàng Tuyền thu lại nụ cười: "Đừng gọi ta bằng cái tên đó, Tống Viễn Khê đã chết lâu rồi, ta là Hoàng Tuyền, kẻ mua xương!"

"Có bao giờ ngươi cảm thấy hối hận vì đã phản bội Tống gia không? Chỉ vì cám dỗ vật chất mà xuống nước trở thành kẻ phạm tội, giờ lại phải uốn ba tấc lưỡi để biện minh cho những việc mình làm, cho rằng bản thân rất tốt đẹp, ngươi đừng tự lừa dối mình! Nếu trên thế giới chỉ có loại như ngươi thì sẽ chỉ thối đến tận gốc, cho dù ngươi có tâng bốc bản thân cao quý đến thế nào đi nữa, ta cũng chỉ biết một điều, đó là thế giới này do vô số con người bình phàm góp từng viên gạch xây dựng nên, nhưng đám như ngươi lại có thể dễ dàng hủy hoại hạnh phúc và cuộc sống của người khác để thỏa mãn nhu cầu cá nhân. Các ngươi chỉ là cá biệt trong xã hội mà thôi, ngươi nói thế giới sẽ không có trật tự nếu không có ngươi, ha ha, ngươi lại tự cho mình tốt đẹp vậy sao? Ta nói cho ngươi biết, thế giới này chỉ tốt đẹp hơn khi không có những kẻ như ngươi!"

Hoàng Tuyền nghe xong thì nhìn tôi cười mỉa: "Trong hoàn cảnh hiện tại, ngươi nghĩ mình có tư cách để nói như vậy với ta sao? Để ta nhắc nhở cho ngươi một chút."

Hắn phất tay ra hiệu, mấy gã vệ sĩ to lớn xông vào, đạp tôi xuống đất mà đấm đá túi bụi, lát sau mới dừng lại, hắn bồi thêm một cước vào bụng khiến tôi ói ra nước chua.

"Giờ thì tỉnh chưa?" Hoàng Tuyền cúi xuống hỏi. Tôi phẫn nộ vung tay đấm, Hoàng Tuyền liền túm lấy cổ tay tôi, sức mạnh của hắn lớn đến nỗi dường như có thể bẻ gãy nó, hắn nói: "Tống Dương, ngươi đã tới giới hạn rồi, thực sự là ta cũng không muốn đâu, nhưng mọi chuyện đã kết thúc. Cho dù tổ tiên Tống Từ lúc còn sống thì cũng chẳng thể hạ gục tàn dư của Giang Bắc Tàn Đao."

Tôi tức giận gào lên: "Ngươi không xứng được gọi tên của người, càng không xứng với cái tên Tống Viễn Khê mà cha mẹ đặt cho ngươi!"

"Kẻ chiến thắng chính là công lý! Hãy trân trọng những ngày cuối cùng của ngươi. Trong lễ Tu La huyết tế, ta sẽ để đồng bọn chứng kiến cảnh ngươi bị giết, điều đó hẳn rất thú vị đấy." Nói xong Hoàng Tuyền rời đi, lúc này có hai vệ sĩ mang một màn hình TV vào, Hoàng Tuyền dừng ở cửa, nói: "Nhân tiện, sợ ngươi buồn chán, ta mang TV cho ngươi xem giải trí."

Vệ sĩ đặt cái màn hình trước mặt tôi, bên trong có cảnh Tống Tinh Thần và Tống Khiết đang đánh nhau với những kẻ khác ở mê cung. Sau một đêm, vẻ ngoài của họ đã bơ phờ mệt mỏi khiến tôi lo lắng...

Một dòng phụ đề hiện lên màn hình: Số người sống sót hiện tại là 17/30, họ được đánh số A11, A12..."

Tống Tinh Thần tay không hạ gục một gã lực lưỡng cầm chùy, kéo Tống Khiết chạy thoát tới một nơi, sau đó ngồi xuống ôm bụng. Tống Khiết quan tâm hỏi han, dĩ nhiên là hình ảnh không có âm thanh, hình như Tinh Thần đã bị thương. "Cố lên!" Tôi thầm cầu nguyện.

Đột nhiên tôi phát hiện tay của Tinh Thần đang gõ xuống đất, hình như nó có một quy luật nào đó, tôi nhanh chóng dùng tay ghi lại trên bụi đất, hai dài một ngắn, hai ngắn một dài...đây là mã

Morse ư?

Nhưng tôi không hiểu mã này, vì vậy chỉ có thể ghi lại nguyên văn. Hình như Tinh Thần biết rằng trò chơi sinh tồn mà hắn buộc phải tham gia đang được phát trực tiếp, rất có thể chúng tôi cũng đang xem nên dùng cách này để truyền đạt thông tin.

Nhưng hắn đâu biết rằng, lúc xem buổi phát sóng trực tiếp, tôi còn chẳng thể tự bảo vệ nổi mình...

Chương 828: Trốn sát

Màn hình vẫn chĩa về hướng Tống Tinh Thần và Tống Khiết, tôi đoán hẳn là nó đang cung cấp hình ảnh của hai người cho những khách đánh bạc đặt cược vào họ. Tôi lo lắng bất an nhìn hai người thân yêu chạy trốn khắp bốn phía mê cung.

Vài giờ sau đó, hắn lại hạ gục ba kẻ địch, trên người cũng thêm vài vết thương, tỏ rõ vẻ mệt mỏi phờ phạc. Tinh Thần vẫn tiếp tục gửi những mã Morse giống nhau, tôi toàn bộ nhớ hết vào trong đầu.

Đối sách của Tinh Thần là binh tới thì tướng đỡ, trên đường gặp những người gầy yếu tham gia thì cũng tuyệt đối không làm hại. Tôi tự nhủ, Tinh Thần ngươi lương thiện như vậy, ta nhất định phải tìm cách cứu ngươi ra ngoài!

Nghĩ đi nghĩ lại, biện pháp duy nhất để cứu mọi người hiện giờ là đàm phán với Hoàng Tuyền. Nhưng trên người tôi có gì để đổi lấy năm mạng người đây? Ngay cả chính bản thân tôi cũng cảm thấy mụ mị.

Thời gian cứ trôi qua từng giây từng phút, nhìn bóng mặt trời ngòi cửa sổ thì đã qua buổi trưa, vệ sĩ canh gác tôi có chút lười biếng, ba tên chạy ra ngoài hút thuốc. Lúc này thì có một người mặc đồ đầu bếp đi vào, trong tay hắn là một hộp đựng thức ăn, nói với tên vệ sĩ ở lại: "Lão đại ra lệnh, đừng để hắn bị đói, bảo ta mang chút thức ăn tới."

Vệ sĩ kiểm tra hộp đồ ăn, sau đó quan sát mặt tên đầu bếp: "Sao ta chưa thấy ngươi bao giờ nhỉ."

Người kia cười cười: "Cho đến hôm qua ta còn là thủ hạ của

Cuồng Trù đại nhân."

"Hừ, khốn kiếp, ngươi cũng thức thời đấy." Vệ sĩ cầm cái đùi gà trong hộp lên cắn.

Đầu bếp đi tới chỗ tôi, khi nhìn rõ mặt thì tôi kinh ngạc trợn to mắt, đây chẳng phải là Lý Báo, học viên trường cảnh sát hay sao?

Nhưng chỉ thoáng qua, tôi không dám lộ ra biểu hiện, nếu bại lộ, chỉ e cậu ta sẽ chết không có chỗ chôn. Lý Báo nhét từng khay đồ ăn qua song sắt, nói: "Ăn đi, có lẽ đây sẽ là bữa cơm cuối cùng của ngươi đấy."

Liếc nhìn gã vệ sĩ đứng góc tường, tôi nảy ra một ý, cầm bát canh lên hắt thẳng vào người hắn, mắng: "Biến, ai thèm ăn xin đồ của các ngươi!"

Vệ sĩ nhìn khoảng áo bị vấy bẩn, hung tợn chửi: "Thứ không biết thân phận. Lão đại giữ lại ngươi là vì ngươi còn giá trị lợi dụng thôi. Không ăn hả, thì con mẹ nó mang đi!"

Tôi cầm bát cơm lên, nói: "Vậy ta mạn phép ăn."

"Đê tiện!" Vệ sĩ mắng, rồi đi tới bên cửa gọi: "Lão Nhị, có giấy ăn không?"

Thấy trong phòng không còn ai, Lý Báo vội nói nhỏ: "Tối qua chúng tôi bị đánh lén phía sau, Vương cảnh quan quyết đoán hạ lệnh rút lui, trên đường có tổn thất vài người nhưng chủ lực vẫn còn. Bây giờ Vương cảnh quan đang liên lạc với lãnh đạo phía quân đội, chuẩn bị phát động càn quét nơi đây. Nhiệm vụ của chúng tôi là cứu bọn anh ra ngoài!"

Nói xong cậu ta rút một khẩu súng bên dưới hộp cơm ra, tôi đè lại nói: "Không, một mình cậu không ứng phó được!"

"Cùng lắm là chết ở đây." Lý Báo chẳng hề sợ hãi.

"Đừng manh động, tôi có một kế muốn thử, có lẽ sẽ đổi được mạng của Tiểu Đào và Tinh Thần. À phải, bên Tống Tinh Thần rốt cuộc xảy ra chuyện gì?" Tôi hỏi.

"Haiz, sau khi rút lui, Tống ca và tiểu muội không nghe theo chỉ huy, muốn tới tìm bọn anh, kết quả là đã mất liên lạc rồi..."

Tôi chỉ màn hình TV: "Họ ở đây."

Lý Báo nhìn màn hình, trợn mắt há mồm, tôi nói: "Với võ công của Tinh Thần thì tạm thời không sao, nhưng tình thế rất nguy hiểm."

Lý Báo nói: "Giờ tôi sẽ liên lạc với huấn luyện viên, tìm cách nội ứng ngoại hợp."

"Không!" Tôi ngăn lại: "Nghe đã, đừng ngắt lời tôi. Tôi muốn thử đàm phán với kẻ địch, dùng sự hy sinh của mình đổi lấy tính mạng mọi người. Nếu như thành công, phía Tiểu Đào thoát ra được thì các cậu liền có thể đột kích."

"Nhưng..." Lý Báo muốn nói lại thôi.

Tôi nói: "Tôi cũng không nắm chắc 100%, nhưng vẫn phải thử. Đúng rồi, Tống Tinh Thần vừa gửi một ám hiệu, có thể là mã Morse, nhưng tôi không hiểu."

Lúc này chợt đám vệ sĩ đi vào, tôi lập tức quát lớn: "Ai cần ngươi thương hại, cút!"

"Mẹ, không biết điều!" Vệ sĩ chửi.

Lý Báo xách hộp đựng thức ăn đi ra ngoài, nói với đám vệ sĩ: "Ta sẽ tới thu dọn bát đĩa sau."

Tôi từ tốn ăn đồ ăn, vừa ăn vừa dùng móng tay bấm vào cây đũa những ám hiệu dài ngắn khác nhau, hy vọng Lý Báo có thể

hiểu được.

Một tiếng sau Lý Báo quay lại im lặng thu dọn bát đĩa, cũng lén nháy mắt với tôi một cái. Chờ cậu ta đi khỏi, tôi gõ vào song sắt la lên: "Ta muốn gặp Hoàng Tuyền."

Vệ sĩ căn bản chẳng thèm đoái hoài, tôi lặp lại yêu cầu, một tên nói: "Lão đại là ai mà ngươi muốn gặp là gặp?"

Tôi hạ quyết tâm: "Nếu hắn không đến ta sẽ tự đập đầu chết."

Nói rồi tự đập đầu mình vào song sắt, đập không nặng lắm nhưng cố ý ma sát phần da trên sắt khiến máu chảy ra ngoài, hiệu quả cũng tạm được.

Vệ sĩ cả kinh: "Mau đi tìm lão đại, ta giám sát hắn!"

Một lúc sau thì Hoàng Tuyền tới, hắn bước vào trong lồng, nhìn vết máu trên trán tôi và cái bát rơi vỡ dưới sàn, nói: "Xem ra cho dù kẻ có ý chí kiên cường đến đâu, lúc sắp chết cũng phát điên."

Tôi lạnh lùng nói: "Ai nói ta phát điên? Ta không làm loạn sao có thể gặp được ngươi."

"Được, ta tới rồi đây, ngươi có âm mưu gì?" Hoàng Tuyền bình tĩnh nhìn tôi.

"Thả Tiểu Đào, Đao Thần và hai anh em Tống gia ra." Tôi nói.

Hoàng Tuyền bật cười ha hả, đám vệ sĩ cũng cười theo: "Ngươi đang ra lệnh cho ta đấy à? Ta không nghe lầm chứ?"

Tôi nói: "Đây là điều kiện của ta, nếu như ngươi thả họ, ta sẽ làm cho ngươi một việc."

Hoàng Tuyền nhìn tôi bằng ánh mắt cổ quái: "Ngươi làm cho ta một việc? Ngươi không điên thật đấy chứ. Với bộ dạng hiện giờ

thì ngươi có thể làm gì cho ta?"

"Ngươi nhốt được cơ thể ta nhưng không giam cầm được ý chí ta. Nếu như ngươi thả người, ta có thể tuyên bố với công chúng, Tống gia và cảnh sát đã thất bại triệt để, dùng cách khuất nhục nhất mà xin lỗi các ngươi...đây là việc mà ngươi có dùng tiền hay bạo lực cũng không làm được. Tu La huyết tế đối với các ngươi mà nói chỉ là một sự tượng trưng, mà ta cũng vậy, ta là tượng trưng cho đệ tử Tống gia nhập thế. Sự khuất phục của ta, theo ta nghĩ thì lớn hơn tất cả, 4 sinh mạng kia hoàn toàn chẳng thấm vào đâu."

Câu nói này tôi đã lặp đi lặp lại trong đầu từ lúc ăn cơm, theo tôi dự đoán thì 80% nó sẽ phát huy tác dụng. Hoàng Tuyền nắm trong tay khối tài sản kinh người, cơ hồ có thể có được bất cứ thứ gì trên đời, để đánh động lòng hắn thì chỉ còn cách dựa vào phương diện thắng lợi tinh thần.

Quả nhiên Hoàng Tuyền trầm mặc, trầm mặc rất lâu, rồi hắn thở dài một tiếng: "Chẳng trách Cuồng Trù muốn thưởng thức bộ não thông minh của ngươi. Giờ đến cả ta cũng rất tò mò nó dài ngắn ra sao, mà trong thời gian ngắn như vậy nắm bắt được nhu cầu của ta để gãi đúng chỗ ngứa."

"Vậy đồng ý chứ?" Tôi nhìn thẳng vào mắt hắn.

"Có thể thả người, nhưng là sau khi kết thúc nghi lễ, phải chắc chắn ngươi không giở trò lừa bịp ta mới có thể đồng ý." Hoàng Tuyền nói.

"Vậy làm sao mà ta tin ngươi được, lúc đó hẳn là ta đã chết rồi." Tôi cau mày.

"Ta đây nhất ngôn cửu đỉnh, tuyệt không lừa gạt ngươi! Phải rồi, ngoài chuyện đó ra thì ngươi phải tuyên bố thêm một điều, đó là từ nay về sau, Tống gia không được đụng đến Giang Bắc Tàn Đao mà phải thừa nhận sự tồn tại của nó."

Quả nhiên Hoàng Tuyền vẫn là người sinh ra từ Tống gia, bất kể hắn có đeo bao nhiêu cái mặt nạ mạ vàng đi nữa thì vẫn luôn quan tâm đến thái độ của Tống gia.

Tôi biết cái giá của sự trao đổi này lớn thế nào, nó sẽ hủy hoại tất cả những gì tôi kiên trì bảo vệ từ trước tới nay, thậm chí phá hủy tín ngưỡng của Tống gia, đến khi chết đi vẫn bị người đời phỉ nhổ. Nhưng vì mạng sống của mấy người Tiểu Đào, tôi không thể không làm, bèn nặng nề mà gật đầu: "Ta đồng ý!"

Chương 829: Thất tông tội, Thất thiên vương-Mình có 200 bộ truyện chữ full dịch, ai cần bộ nào hoặc mua full list thì kb zalo 0901945059 nhé ,30k 1 bộ 5 bộ 100k,, full list 400k ạ 1: đại quản gia là ma hoàng 2: hồng hoang quan hệ hộ 3: ta an tĩnh làm cẩu đạo 4:vô địch kiếm vực 5: trọng sinh trở thành mạnh nhất vũ trụ 6: công tử biệt tú 7: ta nguyên thần có thể ký thác thiên đạo 8:siêu cấp phản diện 9: vô địch siêu thúc tổ 10: đại phụng đã canh nhân 11: đệ nhất danh sách 12: đạo quân 13: quỷ bí chi chủ 14: ta không biết ta là cao nhân 15: côn lôn ma chủ

16: minh thiên hạ 17: vợ ta là thiên hạ giảng đường 18:mật mã tây tạng 19: ta bắt đầu sáng tạo thiên cơ lâu 20: vô địch thật tịch mịch 21: ta không mún nghịch thiên 22: nguyên lai ta là tu tiên đại lão 23: cổ chân nhân 24:ta có hệ thống auto tu luyện 25:lão nạp phải hoàn tục 26:siêu thần yêu nghiệt 27: thế giới hoàn mỹ 28:ta thành lập tổ chức sát thủ ở huyền huyễn 29: thái cổ thần vương 30: mục thần ký 31: we chát của ta thông tam giới 32: tuyệt đỉnh đan tôn 33: tiên lộ tranh phong 34: con thỏ này phải chết 35:vô địch kiếm vực 36: tàn bào 37:vạn cổ tối cường tông 38: chí tôn đặc công

39:cửu tinh thiên thần quyết 40:đại bát hầu 41: cửu tiêu 42: vạn tộc chi kiếp 43:đồ nhi vi sư ko xún núi 44: đầu bếp tại dị giới 45:hệ thống tu luyện toàn năng 46: huyền huyễn ta là thần thoại 47:lược thiên ký 48: ma thiên ký 49:ma kiếm lục 50: khủng bố sống lại 51:minh thiên hạ 1-2 52: ngũ hành thiên 53:nguyệt huyết thần toạ 54:như ý tiểu lang quân 55: siêu cấp phản diện 56:phong khí quan trường 57:ta chỉ mún an tĩnh chơi game 58:siêu cấp thiên phú 59:siêu phẩm vu sư 60:sử thượng đệ nhất tổ sư gia 61:ta là võ học gia 62:ta có thể là giả tiên 63:hàn môn kiêu sĩ 64: toàn cầu hung thú 65:toàn

cầu cao võ 66:thần sủng tiến hoá 67:tạo hoá chi vương 68:thiên đồ đạo thư quán 68:thế giới sụp đổ 69: vạn tộc chi kiếp 70:tiên quốc đại đế 71:thôn thiên 72: tiên ma biến 74:tả đạo khuynh thiên 75:tu la ma đế.. Còn tiếpnnm

Sau khi giao kèo, Hoàng Tuyền nói trò chơi sinh tồn của Tống Tinh Thần không thể dừng lại, nhưng hắn sẽ bí mật giúp đỡ, và hứa sẽ để hai người họ sống sót. Còn về phần tôi có thể sống hay không là phụ thuộc vào màn trình diễn của chính mình.

Hoàng Tuyền rời đi, chiếc màn hình TV cũng được mang theo, nhìn bầu trời chuyển dần từ sáng sang tối, tôi cảm thấy đây là buổi tối dài nhất trong đời. Cuối cùng thì bên ngoài cũng hoàn toàn tối đen, tâm trạng vô cùng nặng nề, nhưng tôi đã cảnh tỉnh bản thân, nếu đặt tổ tiên Tống Từ vào hoàn cảnh này, ông cũng sẽ chủ động hy sinh bản thân, mặc dù vậy nó cũng chẳng khiến tôi thấy dễ chịu hơn. Tựa đầu vào song sắt, những ký ức nối tiếp nhau hiện ra trước mắt, nhớ lại những lần vào sinh ra tử với mọi người, bất giác nước mắt lăn dài.

Sự chờ đợi trong dày vò rốt cuộc được chấm dứt bởi tiếng mở cửa, một thuộc hạ bước vào nói với tên vệ sĩ đang canh giữ tôi: "Đưa hắn đi!"

Tôi bị trói tay giải ra ngoài, trông thấy Tiểu Đào và Đao Thần cũng ở ngoài sân. Đao Thần vẫn đeo mặt nạ, xem ra Hoàng Tuyền đã cho ông ta chút thể diện. Trông thấy tôi, Tiểu Đào la lên: "Tống Dương, chúng làm gì anh vậy?"

Tôi gượng cười: "Không có gì đâu, em đừng lo lắng!"

Tiểu Đào bật khóc, tôi nhẹ giọng an ủi: "Đừng buồn mà, anh nhất định sẽ sống."

"Được rồi, em tin anh vậy." Tiểu Đào cố nén nước mắt.

"Đi mau, đừng nhiều chuyện!" Vệ sĩ đẩy phía sau tôi, chúng tôi bị giải ra khỏi thực thần phủ, khung cảnh bên ngoài đã hoàn toàn khác trước, cả con phố vô cùng đông đúc, cứ như một buổi hòa nhạc lớn vậy. Một cái bệ khổng lồ cao ba tầng được dựng trước mặt thực thần, trên đó có một phiến đá, sau phiến đá cắm bảy lá cờ màu sắc khác nhau, nhưng không hề có hoa văn hay chữ viết nào.

Hoàng Tuyền đứng trên bục cao, sau lưng là 7 người trẻ tuổi, trong đó có cả Joker, Kim Tiền Báo và Nạo Cốt Đao mà đã từng gặp trước đó. Tiểu Đào và Đao Thần được giải xuống dưới trong khi tôi bị đưa lên bục cao, tới trước mặt Hoàng Tuyền. Hắn đặt tay lên vai tôi, hướng đám đông phía dưới nói lớn: "Hắn là Tống Dương, Tống đại thần thám, kẻ đã khiến tổ chức khốn đốn, mọi người hoan nghênh nào!"

Bên dưới vang lên tiếng vỗ tay vang dội, không ít kẻ nghiến răng nghiến lợi hét lên: "Giết hắn! Giết hắn!", rồi nó từ rời rạc trở thành một làn sóng âm thanh, những lời nguyền rủa cứ thế vây lấy tôi.

Tôi nhìn những khuôn mặt giận dữ ở phía dưới, thay vì sợ hãi thì lại cảm thấy sung sướng, hóa ra chúng sợ mình đến vậy, hóa ra khi một người dốc hết sức lực để giúp thế giới tươi đẹp hơn thì họ

cũng chẳng còn màng tới sống chết.

Mỉm cười mỉa mai, đột nhiên tôi bị một cái lon ném đập vào đầu, cảm thấy một dòng máu ấm chảy dọc xuống má, một gã hét lên: "Còn cười được, tên chó chết!"

"Không được phép làm vậy!" Một thuộc hạ lập tức bước lên phía trước.

Hoàng Tuyền giơ tay ra hiệu im lặng, bên dưới lập tức trầm mặc, hắn bước ra sân khấu, nói: "Giang Bắc Tàn Đao của chúng ta có thể đi đến ngày hôm nay là công lao của vô số tiền nhân. Không có tổ chức nào trên thế giới hiện nay lại so sánh được với chúng ta, chúng ta là vô địch thiên hạ!"

Dưới lời kích động của hắn, tất cả mọi người phía dưới đều giơ cánh tay đồng thanh hô vang: "Giang Bắc Tàn Đao vô địch! Giang Bắc Tàn Đao vô địch!"

Hoàng Tuyền lại ra hiệu im lặng rồi nói: "Năm nay đã có rất nhiều chuyện xảy ra, đã có lúc tổ chức có nguy cơ diệt vong, nhưng chúng ta vẫn ngoan cường tồn tại. Trên đời này chỉ có một thứ không thể giết được, đó chính là ác quỷ! Chính cái ác đã thúc đẩy thế giới tiến lên phía trước, và nó sáng tạo ra nền văn minh, mà chúng ta đây, là hiện thân của cái ác!"

Tiếp tục là một tràng pháo tay vang dội, tôi thật sự đã hết nói nổi sự ngụy biện vô liêm sỉ này. Chờ đám đông bình tĩnh lại, Hoàng Tuyền tiếp tục nói: "Tất nhiên, dù tổ chức có lớn mạnh tới đâu thì ta mong rằng mỗi người trong các ngươi sẽ không quên cội nguồn của chúng ta: thất thiên vương hắc ám! Xin hãy nhớ ý nghĩa mà thất thiên vương hắc ám đại biểu, nó là..."

Một tia laser chiếu vào lá cờ đỏ đằng sau hắn, lá cờ xuất hiện cái đầu lâu tượng trưng cho Cảnh Vương Gia, Hoàng Tuyền nói: "Cuộc sống!"

Tiếp đó là tia laser thứ hai, lần này là biểu tượng của Thuần cẩu sư, hắn nói: "Sức mạnh!"

Thứ ba, Hoàng Tuyền: "Tiền bạc!"

Thứ tư, Cuồng Trù: "Đồ ăn!"

Thứ năm, Huyết Anh Vũ: "Gái đẹp!"

Thứ sáu, Đỗ Thánh: "Vận may!"

Thứ bảy, Joker: "Nỗi sợ!"

Vài tia sáng xuất hiện sau lưng Hoàng Tuyền, hắn phấn khích giơ tay lên cao: "Mọi người, đây là bảy thứ vũ khí có thể khống chế phàm nhân, và cũng là bảy trụ cột không thể phá hủy của Giang Bắc Tàn Đao chúng ta. Mặc dù những thiên vương tiền nhiệm đã chết, nhưng biểu tượng của họ sẽ mãi ở bên chúng ta. Hôm nay đây, bảy thiên vương sẽ tái sinh nơi này, và họ sẽ tiếp tục chỉ huy Giang Bắc Tàn Đao!"

Thất thiên vương mới lần lượt đứng lên chào hỏi đám đông, sự xuất hiện của chúng đều kèm theo tiếng hoan hô nhiệt liệt. Lúc này, phía chân trời đột nhiên có một tia sáng, tôi thầm nghĩ, có phải là trực thăng không?

Hoàng Tuyền cởi trói, đưa micro cho tôi, hắn nói: "Ngươi có gì muốn nói với mọi người không?"

Hắn liếc nhìn Tiểu Đào và Đao Thần dưới khán đài, rồi nhìn tôi, Hoàng Tuyền nở một nụ cười đắc thắng. Tôi á khẩu, Hoàng Tuyền thúc giục: "Mau lên!"

Quay sang những gương mặt đang mong đợi bên dưới, tôi nuốt nước bọt, nói: "Tôi, ...Tống Dương tôi đã thất bại. Chúng tôi đã bị Hoàng Tuyền..."

"Hãy gọi ta là ngài!" Hoàng Tuyền nhắc nhở.

"Chúng tôi đã bị...ngài Hoàng Tuyền đánh bại. Chúng tôi đã lấy trứng chọi đá..." lúc nói những lời này, hai má tôi nóng ran vì xấu hổ, có tiếng kêu điên cuồng phía dưới, vài tên huýt sao inh ỏi. Hoàng Tuyền vui vẻ nói: "Tiếp tục đi!"

Tiểu Đào bên dưới liều mạng hét lên: "Tống Dương, anh đừng nói những lời này, chẳng phải anh luôn nói công lý sẽ chiến thắng sao?"

Đao Thần cũng hét lên: "Đừng hy sinh vì bọn ta!"

Vệ sĩ phía sau giữ hai người lại và ra lệnh cho họ im lặng, cả hai vùng vẫy trong tuyệt vọng. Nước mắt tôi lăn dài, trong lòng có một cơn lửa giận thiêu đốt, phá hủy hết sự tỉnh táo và kìm chế bản thân, đột ngột hét lên: "Nhưng công lý sẽ không bao giờ thất bại!"

"Ngươi đang nói gì vậy?" Tiếng phản đối bên dưới vang lên.

Tôi thầm nói trong lòng, thật xin lỗi Tiểu Đào, xin lỗi Đao Thần, xin lỗi Tống Tinh Thần, Tống Khiết, tôi sẽ chết cùng mọi người. Tôi không bao giờ có thể đi ngược lại với tín ngưỡng nhà họ Tống, cho dù ở thời điểm này đi nữa, hãy tha thứ cho sự ích kỷ của Tống Dương!

Tôi dõng dạc nói: "Bóng tôi sẽ không thể đánh bại ánh sáng, các ngươi chỉ kiêu ngạo được nhất thời thôi. Sẽ có ngày nắm đấm thép công lý bóp chết các ngươi. Hãy nghe cho kỹ, dù tan xương nát thịt chúng ta cũng kéo các ngươi cùng xuống địa ngục, cũng như Tống Từ, tổ tiên của Tống gia đã đưa hàng trăm thủ lĩnh của Giang Bắc Tàn Đao về chịu tội!"

Hoàng Tuyền nghiến răng nghiến lợi: "Làm hắn câm miệng cho ta!"

Chương 830: Kẻ mua xương chết

Đám vệ sĩ sau lưng lập tức vọt tới, tôi túm lấy bả vai Hoàng Tuyền, dùng toàn bộ phẫn nộ tích tụ, kích phát minh vương chi đồng, nhìn thẳng vào đôi mắt hắn. Hoàng Tuyền phát ra tiếng hét thảm thiết, lúc tôi buông tay ra thì hắn đã bị nỗi sợ hãi xâm chiếm, ra sức lùi về phía sau: "Đừng tới đây, đừng tới đây!"

Hoàng Tuyền sắp ngã khỏi bục cao thì được thủ hạ đỡ lấy. Nhân cơ hội này, tôi đưa ánh mắt như lửa cháy hừng hực xuống dưới đám đông, sự sợ hãi như thủy triều lan tỏa, đám người rối rít kinh hoàng lùi lại phía sau. Tôi mở miệng nói thì mới phát hiện micro mình đã bị cắt, bèn vận toàn lực hét lớn: "Đây là lần điên cuồng cuối cùng của các ngươi, ngày mai khi ánh dương lên, chiếu sáng toàn bộ nơi này, người sống và làm việc hòa bình sẽ mãn nguyện, còn các ngươi sống trong bóng tối sẽ chẳng còn chỗ dung thân!"

"Nói hay lắm!" Đao Thần khen một câu, đột nhiên giật đứt dây trói, lẩn ra phía sau. Bóng người ông ta lập tức bị vệ sĩ vọt theo, nháy mắt tình cảnh trở nên hỗn loạn.

"Bắt hắn lại! Bắt hắn lại!" Hoàng Tuyền liên tục gào lên, vệ sĩ xông tới ép tôi quỳ xuống đất. Hoàng Tuyền tức hộc máu, lấy khăn tay lau mép rồi tiến về phía tôi, đá một cước vào ngực, hung tợn nói: "Ta đã cho ngươi cơ hội được cứu đồng bọn, đây là tự ngươi đạp đổ đấy nhé! Đưa hắn lên tế đài!"

Đám vệ sĩ trói chặt hai tay, nâng tôi lên, Hoàng Tuyền ra sức trấn an đám đông: "Không cần phải sợ, chẳng qua chỉ là một tên

sắp chết xuất khẩu cuồng ngôn mà thôi, bây giờ bắt đầu nghi thức Tu La huyết tế!"

Trên tấm đá kia có rất nhiều vết máu đã cũ, tầng tầng lớp lớp, bề mặt lõm vào thành hình một người. Tôi bị ném vào trong, nhìn nước sơn tối đen, tôi nghĩ có lẽ đây là thứ cuối cùng mình được nhìn thấy!

Trong lòng thầm cười nhạo, đến cuối cùng mình vẫn tự do phóng khoáng như vậy, chuyện vi phạm đức tin là không thể nào làm được, không thể nào.

Tiểu Đào, chờ gặp nhau ở dưới suối vàng, anh lại tiếp tục xin lỗi em!

Thủ hạ Hoàng Tuyền bưng tới bảy cái mâm nhỏ, bên trên là bảy thanh đao mẻ, giao cho từng tên tân thiên vương. Hoàng Tuyền chậm rãi đi qua từng người, đặt tay lên vai chúng, gật đầu hỏi thăm.

Sau đó bọn chúng cùng Hoàng Tuyền đi tới trước mặt tôi, Hoàng Tuyền lớn tiếng tuyên bố: "Nghi thức bắt đầu! Giang Bắc Tàn Đao, không sợ hãi..."

Bảy tên cùng đồng thanh nói theo: "Giang Bắc Tàn Đao, không sợ hãi!"

"Hỡi kẻ bước vào cửa của ta, hỡi anh em sinh tử!"

"Hỡi kẻ bước vào cửa của ta, hỡi anh em sinh tử!"

"Thất tử đồng tâm, uống máu Tu La!"

"Thất tử đồng tâm, uống máu Tu La!"

Đột nhiên giọng điệu của bảy tân thiên vương cao vút, bất ngờ chúng giơ đao lên, đâm xuống. Cơ thể Hoàng Tuyền rung lên một

cái, hắn không dám tin, xoay người nhìn bảy gương mặt đang cười lạnh. Đao không cắm vào người tôi, mà toàn bộ cắm vào người Hoàng Tuyền.

"Là...tại sao?" Hoàng Tuyền kinh ngạc trợn mắt.

"Bọn ta không muốn sau khi trở thành thiên vương rồi, vẫn còn một thái thượng hoàng phía sau chỉ huy!"

"Xin lỗi, tiền ông đưa quá ít!"

"Bị đâm sau lưng mùi vị như thế nào nghe nói năm xưa ông cũng lên chức theo cách này, ha ha, đúng là tiền hô hậu ứng!"

"Lão già, ông nên thoái vị rồi mới đúng, lại muốn độc bá Giang Bắc Tàn Đao sao?"

"Quên nói cho ông biết, bọn tôi đã thống nhất từ trước, vật tế năm nay sẽ là ông, có phải rất thú vị không?"

"Bọn tôi đang làm việc giống hệt tổ tiên khi xưa, giết chết một đại ma đầu nắm giữ tất cả, sau đó phân chia tài sản của hắn."

"Chẳng có lý do gì đặc biệt cả, chính là như vậy cảm thấy rất ngầu!"

Bảy người đưa ra bảy câu trả lời theo phong cách khác nhau, sau đó giống như đã hẹn từ trước, đồng thời rút đao ra chém, cơ thể Hoàng Tuyền giật lên một cái, liều mạng né tránh, hét lên: "Giết đám phản đồ này!"

Bọn vệ sĩ trơ ra như khúc gỗ, Hoàng Tuyền móc ra một tập chi phiếu: "Ai tới giúp ta, ta cho tiền!"

"Ngươi cho rằng tiền có thể mua được tất cả ư?" Một tên vệ sĩ từ từ tháo kính đen ra, là Lục Đạo Cuồng Trù!

"Là ngươi..." Hoàng Tuyền quỳ sụp xuống đất, khí huyết suy

yếu, sinh mệnh đang dần cạn kiệt, cả bộ âu phục đã bị máu tươi nhuộm đỏ: "Là ngươi âm thầm sắp xếp hết tất cả những thứ này...dựa vào cái gì..."

Lục Đạo Cuồng Trù thong thả bước đến trước mặt hắn: "Lão già, ngươi có 5 cái tội, thứ nhất mưu đồ bá chủ, không quan tâm sự cân bằng giữa các thiên vương; thứ hai, ra tay với người mình; thứ ba, kiêu căng ngang ngược, trong mắt không có ai; thứ tư, dùng tiền để lung lạc thất thiên vương mới; thứ năm, cũng là tội nặng nhất, sau khi thất bại ở Nam Giang, căn cơ ngươi liền nổi lên mặt nước, hóa ra ngươi chỉ là hàng giả. 20 năm trước ngươi đã giết Hoàng Tuyền thật để cướp lấy vị trí nhưng chẳng hề có được sự công nhận của các thiên vương khác. Hoàng Tuyền, không, ta phải gọi ngươi là Tống Viễn Khê mới đúng, ngươi biết tội của mình chưa?"

Hoàng Tuyền bò dưới đất, nắm lấy ống quần Cuồng Trù, bi phẫn nói: "Ngươi...ngươi làm sao trong vòng một ngày..."

"Ngươi thắc mắc tại sao ta có thể kêu gọi nhiều người như vậy đúng không? Được, ta sẽ để ngươi chết được nhắm mắt, ngươi cho rằng tiền bạc mới là sức mạnh tối cao, sai lầm, sức mạnh duy trì tổ chức chính là truyền thống, mà ta thì luôn tuân theo truyền thống đó, đây là thứ lòng người muốn. Dĩ nhiên, tiền quả thật rất có tác dụng, ta đã hứa với 7 người này, chỉ cần giết ngươi, ta sẽ chia đều toàn bộ tài sản của ngươi cho họ, một phân ta cũng không lấy, từ nay ẩn cư!" Lục Đạo Cuồng Trù cười ha hả.

"Ta không cam lòng...không cam lòng..." Hoàng Tuyền khàn giọng gào lên.

Thấy cảnh này, tôi thống khoái mà cười lớn, tiếng cười vang vọng trong trời đêm. Tống Viễn Khê, tên khốn kiếp ngươi phản bội đức tin Tống gia, năm đó ngươi phản bội ông nội và cô cô, bây giờ thì ngươi cũng được nếm mùi phản bội rồi.

Cuồng Trù giơ chân đá Hoàng Tuyền lăn ra đất, sau đó ôm lấy đầu hắn, há mồm cắn vào mặt, hung hăng xé một cái, kéo xuống một mảng da lớn.

Hắn vừa nhai ngau ngáu, máu chảy đầm đìa, vừa nói: "Há, thịt của thứ hàng nhái cũng có mùi vị đặc biệt đấy!"

Rốt cuộc thì Hoàng Tuyền cũng chết, Lục Đạo Cuồng Trù giang hai tay tuyên bố: "Chư vị, nghi lễ Tu La huyết tế chính thức kết thúc, bảy thiên vương mới đã được sinh ra, từ nay về sau, xin mọi người thành tâm ra sức với bảy vị bọn họ."

Phía dưới vang lên một tràng pháo tay ầm ĩ, Cuồng Trù phóng ánh mắt nham hiểm về phía tôi: "Giờ đến lượt hắn, mang hắn đến phòng ăn của ta, ta muốn nếm thử bộ óc thông minh này!"

Chương 831: Hành động tiêu diệt

Đúng lúc này, phía sau đám người đột nhiên mù mịt khói, chỉ thấy từng quả lựu đạn khói đang được ném vào đám đông. Trong hỗn loạn, một tốp đông đội đặc nhiệm dùng dây móc đu từ trên lầu cao xuống, giống như thần binh hạ thế nhanh chóng bao vây hiện trường.

Đám tội phạm không nói nhiều lời, liền rút súng bắn trả, nhưng trong lúc hỗn loạn, phân nửa đã bắn trúng người mình.

Thấy đối phương chống trả, đặc nhiệm không lưu tình nữa, bắn hạ từng tên từng tên một.

Bên dưới đại loạn, bên trên bục cao cũng loạn không kém, Lục Đạo Cuồng Trù kinh ngạc nhìn xuống, sau đó hung tợn nghiến răng, hét lên với tôi: "Lần này ngươi đừng hòng chạy thoát!"

Hắn đoạt một con dao, sải bước xông về phía tôi, tôi nhắm mắt tập trung tinh thần lắng nghe tiếng bước chân, khi hắn vừa tới gần giơ dao định đâm thì dùng Minh Vương chi đồng nhìn thẳng vào mắt hắn. Cuồng Trù lập tức sợ hãi kêu lên một tiếng, liên tục lùi về phía sau. Hắn không cam lòng, ra lệnh: "Giết hắn đi, đoạn trừ hậu họa!"

"Kẻ nào dám!" Đột nhiên một bóng người phóng qua phía trên người tôi, là Đao Thần! Ông ta chống hai tay vào tế đài, đá văng một tên thiên vương, sau đó đoạt con dao trong tay hắn. Tuy nhiên song quyền nan địch tứ thủ, bảy tên thiên vương mới này đều có thân thủ rất nhanh nhẹn. Joker như chớp lao ra, đâm một dao thật mạnh vào vai Đao Thần, vặn xoắn, Đao Thần hét thảm một tiếng,

bị Joker đá một cước vào lưng, ngã ra đất.

"Đừng nhiều lời với lão già này!" Kim Tiền Báo rút một khẩu rulo vàng ra, nhắm ngay Đao Thần định bắn. Đao Thần chợt xoay người, hai chân quét ngã Kim Tiền Báo, đồng thời bắt lấy khẩu súng đang rơi giữa không trung. Joker ăn ngay một viên đạn vào giữa trán, hắn vẫn cố miễn cưỡng cười thảm: "Lại chết ở trong tay ngươi!" Sau đó ngã xuống tắt thở.

Nạo Cốt Đao la lên: "Cảnh sát tới rồi, chạy mau đi, ngày còn dài!"

Sáu thiên vương lập tức bỏ chạy, Đao Thần nhắm theo bóng lưng của chúng mà nổ một phát súng, lại một tên ngã xuống, tiếp đó dời nòng súng về hướng Lục Đạo Cuồng Trù.

Cuồng Trù cười lạnh: "Lão già, mạng cũng thật cứng!"

"Đi chết đi, tên chó ăn xác thối này!" Đao Thần đang định bóp cò thì bị một vệ sĩ nổ súng bắn, cơ thể ông ta giật lên một cái, lấy tay chống đất, rồi bắn chết tên vệ sĩ kia. Lục Đạo Cuồng Trù cười lớn: "Thần may mắn lại đứng về phía ta rồi!" Sau đó chạy trốn.

Lúc này Tiểu Đào và Vương thúc đồng thời vọt tới, Tiểu Đào tay cầm súng, toàn thân dính đầy máu, Vương Thúc thì bôi đầy phẩm màu ngụy trang kiểu đặc nhiệm.

Vương Nguyên Thạch cởi trói cho tôi, nói: "Mật mã morse là địa chỉ, bọn ta đã tìm được nơi đó, giải cứu Tống Tinh Thần và Tống Khiết."

"Mọi người tới rất đúng lúc!" Tôi nói, không đợi tay chân hết tê, tôi vội đi xuống kiểm tra thương thế của Đao Thần. Ông ta đẩy tôi ra, đứng dậy nói: "Không sao, chỉ trầy da thôi."

Tôi đã từng đoán ra vô số lời nói dối, nhưng lần này lại bị ông ta lừa. Lúc này tiếng súng hỗn loạn tứ phía, không phải thời điểm

nói chuyện, Vương thúc la lên: "Theo chúng ta, rút lui!"

Tôi ngẩng đầu nhìn lên, trên nóc thực thần phủ hình như có một máy bay trực thăng đang khởi động, nhưng các đặc nhiệm đều bị đám tội phạm giữ chân bên ngoài.

Chỉ lên đó, tôi nói: "Có trực thăng, mau kêu gọi sự hỗ trợ của không quân, tuyệt đối không để đám thiên vương mới chạy thoát, nếu không tro tàn của tổ chức sẽ lại có ngày bùng cháy!"

Sắc mặt Vương thúc tỏ ra lúng túng, tôi hỏi: "Sao vậy?"

"Đám tội phạm chăng dây thép khắp nơi trên lầu, phi công không có mắt nhìn ban đêm như của cậu, nên không thể nhìn thấy và tiếp cận được. Đó là lý do vì sao chúng ta phải dùng phương pháp này để tấn công

..."

Đao Thần nói: "Thời gian không chờ chúng ta, cùng nhau lên đi!"

Tiểu Đào nói: "Được chiến đấu tới cuối cùng, tự tay tống tiễn Giang Bắc Tàn Đao, cũng là một vinh hạnh lớn!"

Vương thúc gật đầu: "Lên nào!"

Chúng tôi nhặt vũ khí dưới đất, Đao Thần nhặt 1, 2 con dao găm, chúng tôi vọt vào trong thực thần phủ. Thủ hạ của Cuồng Trù tâm lý đã tan rã, cơ bản là không có dũng khí chống trả, Vương thúc chỉ với một khẩu súng máy đã bắn hạ toàn bộ.

Trong quá trình tấn công, tôi để ý thấy thỉnh thoảng Đao Thần khựng lại, dùng tay ôm lấy hông, vội nói: "Ông ở đây chờ chúng tôi."

Ông ta cố chấp lắc đầu: "Ta không sao!"

Nhóm chúng tôi tới bên ngời Y Duẫn điện, phát hiện phía trên kiến trúc này có buông xuống một cái thang dây, đám vệ sĩ rối rít hô: "Cuồng Trù đại nhân, mang tôi lên cùng với!"

"Biến, chết đi!" Kim Tiền Báo đứng bên trên không ngừng nã súng xuống dưới, đám thủ hạ trúng đạn ngã lả tả, tình cảnh vô cùng thảm thiết.

Kim Tiền Báo ngẩng đầu trông thấy chúng tôi, liền nổ mấy phát súng rồi xoay người bỏ chạy. Tiểu Đào và Vương thúc xông lên, hét: "Buông vũ khí xuống đầu hàng, sẽ được tha chết!"

Đại thế đã mất, đám tay sai như bị rút đi xương sống, từng tên ném súng ra đất, dưới mệnh lệnh của Tiểu Đào, hai tay ôm đầu quỳ xuống. Tôi nói: "Tiểu Đào, em giám sát đám thủ hạ, bọn anh đi lên cản chúng lại."

Tiểu Đào gật đầu: "Hết sức cẩn thận!"

Tôi cười: "Chờ xong việc, anh với em đi hẹn hò!" Tiểu Đào thơm nhẹ lên môi tôi một cái, sau đó ba chúng tôi leo lên thang dây. Một luồng gió mạnh như muốn thổi bay từng người bọn tôi, chỉ thấy trực thăng đang từ từ cất cánh, Kim Tiền Báo và Nạo Cốt Đao ngồi ở trên thò tay ra vẫy vẫy.

Vương Nguyên Thạch quỳ một chân xuống đất, nâng súng lên ngắm bắn, đạn xuyên qua vỏ trực thăng bốc khói trắng. Đúng lúc này thì đột nhiên một người từ bên cạnh xông ra, đập một gậy vào đầu Vương thúc khiến ông ta bất tỉnh. Tôi và Đao Thần đồng thời kinh ngạc quay đầu, chỉ thấy Lục Đạo Cuồng Trù đứng đó, vừa rồi để tâm hết vào chiếc trực thăng, hoàn toàn không chú ý hắn mai phục.

Cuồng Trù trên cằm còn dính đầy máu của Hoàng Tuyền, đầu tóc rối bời, hai mắt đỏ ọc như sói đói.

"Trách nhiệm của thế hệ đi trước là quyên sinh để bảo vệ thế hệ sau, để Giang Bắc Tàn Đao được tiếp tục nảy mầm cắm rễ!" Hắn điên cuồng nói.

Tôi nghiến răng định giơ khẩu SMG lên thì bỗng nhiên bụng như bị ai đó đấm một cú, đạn từ khẩu súng trên tay Cuồng Trù đã bắn xuyên bụng tôi. Hắn cười lạnh: "Đừng mơ tưởng!" Sau đó đã văng khẩu súng của tôi đi.

"Đối thủ cuối cùng, không nghĩ tới lại là ngươi!" Đao Thần hét.

"Ta đây cũng vậy, hai lão già chúng ta mà lại sống đến cuối cùng! Thử xem mạng ai cứng hơn đi." Lục Đạo Cuồng Trù cười lớn, sau đó giơ súng lên. Đao Thần giống như quỷ anh né trái tránh phải, đạn toàn bộ rơi vào khoảng không, ông ta sấn tới đâm một dao vào vai Cuồng Trù, Cuồng Trù trở tay tát trả một cái.

Đao Thần lảo đảo mấy cái, ôm hông, phía sau mặt nạ nôn ra một ngụm máu lớn. Giờ tôi mới nhận ra sự ngu xuẩn của mình, viên đạn ban nãy sớm đã bắn vào trong người ông ta, chỉ là một mực chống đỡ.

"Xem ra, người cười cuối cùng là ta rồi!" Cuồng Trù nhếch mép.

Chương 832: Phút cuối của Đao Thần

"Đừng nằm mơ, ta còn chưa ngã xuống!" Đao Thần cố hết sức đứng thẳng người dậy, tôi trông thấy tay cầm dao của ông ta run run, đang không ngừng thở dốc.

Đao Thần định bước tới thì lại đột nhiên quỵ xuống, trong không khí có mùi máu tươi quái đản, ngửi thấy mùi này, toàn thân tôi cũng chợt như vô lực.

Cỗ mùi cổ quái bắt nguồn từ Cuồng Trù, hắn giang hai tay ra nói: "Ngày nào cũng tiêm một vi lượng thuốc độc vào máu, tính kháng cự ngày càng cao, đến giờ máu, mồ hôi của ta đều có thể khiến người khác tê dại, các ngươi không đấu lại ta đâu!"

Tôi nghiến răng, làm sao có thể gục ngã ngay tại đây được, lập tức phát động minh vương chi đồng. Lục Đạo Cuồng Trù không phòng bị kịp, trúng chiêu, hét lên sợ hãi rồi lùi dần về phía lan can.

Đây là lần thứ ba sử dụng trong hôm nay, đôi mắt tôi đã bắt đầu đau đớn, vội đưa tay lên cắn mạnh khiến thần kinh tập trung, sau đó cố gắng gượng, xông về phía Cuồng Trù.

"Tìm chết!" Cuồng Trù giơ súng nhắm ngay tôi, trước mắt đã không còn cảm giác sợ hãi, tôi kiên cường lao tới. Cạch một tiếng, súng không nổ, hóa ra đã hết đạn, Cuồng Trù tức giận ném súng đi, giơ gậy lên đập về phía tôi.

Trong khoảnh khắc, tôi vận dụng phu tử tam củng thủ, né đòn, rồi dùng toàn lực đẩy hắn ra ngoài lan can. Nếu như bình thường thì hẳn là tôi đã thành công, nhưng tay vừa chạm vào người hắn

thì thấy chẳng có chút sức lực nào.

"Chấm dứt rồi!" Cuồng Trù cười điên dại, túm lấy cổ tay tôi, ném ra bên ngoài. Bên dưới là mặt đất cao 10m, gió táp vào tai tôi, trong tích tắc đó, vội ra sức bám vào bờ lan can.

Cuồng Trù giơ chân giẫm vào ngón tay khiến tôi đau thấu xương, cộng với sự tác dụng của máu độc, tôi đã không còn sức chống cự.

"Aaaaaa!!!" Đao Thần gào lên, lao tới dùng sức nặng toàn thân xô Cuồng Trù sang một bên, sau đó đưa tay ra: "Bắt lấy tay ta!"

Tôi túm lấy tay trái ông ta, nhưng vì bàn tay trái thiếu mất hai ngón nên không có sức bám, Đao Thần vội dùng hai tay túm lấy tay tôi. Đúng lúc này Cuồng Trù từ phía sau đi tới, hắn lau máu trên khóe miệng, rút con dao trên vai nhắm Đao Thần mà đâm xuống.

"Buông tay, buông tay!" Tôi hét lên.

Tai Đao Thần rất nhạy, ông ấy có thể nghe rõ âm thanh, biết thừa sau lưng có tập kích, nhưng không hề buông tay mà dùng toàn lực kéo tôi lên.

"Lão già, đi chết đi!" Cuồng Trù đâm một nhát vào lưng Đao Thần, cơ thể ông ta rùng mình một cái, hai tay có chút nới lỏng.

Máu tươi từ lưng Đao Thần tràn ra, lệ nóng dâng trào khóe mắt tôi.

"Chết đi! Chết đi! Chết đi! Chết hết cho ta!" Cuồng Trù điên cuồng hét lên, từng dao từng dao đâm vào lưng Đao Thần. Toàn thân bị đâm, nếu là người thường đã sớm tắt thở, tôi không biết thứ gì đang chống đỡ ông ta, là một hơi thở, hay một dòng tình cảm?

Tầm mắt tôi đã hoàn toàn mơ hồ, lúc này dây buộc mặt nạ của Đao Thần đứt tung, chiếc mặt nạ quỷ rơi xuống, lộ ra một gương mặt vô cùng quen thuộc đối với tôi.

"Ông nội!!!"

Tôi ra sức chớp mắt để nhìn cho rõ, theo ánh mắt dần trở nên rõ ràng, tôi nhìn chết trân, gương mặt đó chính là ông nội. Vui sướng cùng thống khổ lẫn lộn trong tôi, tôi la lên: "Ông là ông nội, là người sao?"

"Ta..." Ông ấy nói trong khó nhọc: "Về Tống gia tìm ba vị đại trưởng lão...nơi đó có...bí mật...của ta..."

Dứt lời dùng toàn bộ tàn lực kéo tôi lên. Lục Đạo Cuồng Trù liếm máu trên con dao, nheo mắt nhìn tôi, nói: "Giờ thì ai có thể bảo vệ ngươi?"

Đột nhiên một tiếng súng vang lên phá vỡ bầu trời đêm, cơ thể Lục Đạo Cuồng Trù rung lên một cái. Hắn từ từ xoay người, Tiểu Đào đang đứng phía đỉnh thang dây, trong tay cầm súng, không cho Cuồng Trù có cơ hội phản ứng, nàng một hơi bắn trọn băng đạn.

"Không...không...ngờ lại...chết như vậy!" Cuồng Trù ngã ra đất, chết không nhắm mắt.

Tôi liều mạng ôm lấy hai vai Đao Thần mà lắc, vừa lắc vừa khóc: "Ông không được chết! Van ông!"

Nhưng người có gương mặt giống hệt ông nội này không hề có chút động tĩnh nào, tất cả những dấu hiệu cơ thể cho thấy, ông ta đã bước sang thế giới khác. Tôi bỗng cảm thấy căm ghét những kiến thức mình có, khiến bản thân chẳng còn sót lại chút nào hy vọng may mắn.

Không biết Tiểu Đào tự lúc nào chạy tới, không nghe nàng nói

những gì, toàn bộ đầu óc tôi đã trống rỗng.

Đúng lúc này, phía bầu trời đêm xuất hiện một đạo ánh sáng mạnh, sau đó là âm thanh như bom nổ truyền tới, tôi bỗng giật mình tỉnh lại, Tiểu Đào nói: "Tống Dương, máu của tên này có gì đó lạ lắm, mau đi thôi!"

"Mang Đao Thần đi!" Tôi cố chấp.

Tiểu Đào vội qua đánh thức Vương Nguyên Thạch, chúng tôi hợp lực cõng Đao Thần xuống dưới, lúc này thì bộ đội đặc chủng cũng đã tới hội họp với chúng tôi.

Trung đội trưởng báo cáo: "Tiêm kích của ta đã đuổi kịp trực thăng của địch, bắn hạ, toàn bộ đầu mục của Giang Bắc Tàn Đao đã chết!"

Các cảnh sát hoan hô vang dội, nhưng tôi lại chẳng hề có một tia hào hứng, mệt mỏi ngồi phịch xuống đất nhìn thi thể Đao Thần. Một đêm này thật dài, quá dài...

Trời sáng, chúng tôi theo xe quân đội tới một doanh trại tạm thời, ở đây phần lớn đều là bộ đội. Bên trong rất náo nhiệt, từng tốp tội phạm bị bắt và áp giải vào, tất cả đã chẳng còn ngạo khí của đêm qua, giống như đám trộm cướp hèn mọn ngồi xổm thành một dãy, chờ xử lý.

Tội phạm bị bắt lần này quả thực quá nhiều, thậm chí còn có phần đông hơn tổng số quân đội tại đây, đại đội trưởng lo lắng, ra lệnh toàn bộ quân số giám sát chúng, phòng ngừa xảy ra biến cố.

Cùng lúc đó thì cảnh sát các huyện lân cận đang không ngừng được cử tới để giúp xử lý tình hình. Trong lúc mọi người bề bộn công việc thì tôi ngồi trong lều lạnh tanh, nhìn thi thể trùm vải trắng trên giường kia mà lòng như thiêu đốt.

Chợt có tiếng bước chân tới gần, Tống Tinh Thần sải bước đi

vào, sắc mặt hắn đã có phần khôi phục, người băng bó, nói: "Tiểu thiếu gia, lời họ nói là thật ư? Tiền bối, ông ấy..."

Khi ánh mắt quét đến thi thể đang nằm, hắn chợt không nói nữa. Sau một hồi im lặng, Tinh Thần quỳ xuống, đập dầu trước thi thể: "Tiền bối, lên đường bình an!"

Tôi nói bằng giọng khàn đặc: "Gọi mọi người vào đi, ta muốn nghiệm thi."

"Nghiệm...thi thể tiền bối?" Tinh Thần cảm thấy khó hiểu, nhưng vẫn gật đầu: "Được, ta đi gọi."

Chương 833: Mang Người về nhà

Sau đó Tiểu Đào, Vương thúc, Tống Khiết toàn bộ đi vào, tôi đeo găng tay cao su, nói: "Người đã có mặt đủ, ta bắt đầu nghiệm thi!"

Tiểu Đào hỏi: "Tống Dương, cái này có gì để nghiệm chứ?"

Vén tấm vải trắng lên, gương mặt ông nội lần nữa hiện ra khiến tôi kinh sợ. Suy nghĩ của tôi bỗng tua ngược về rất nhiều năm trước, bắt đầu từ cái đêm mà tôi đối mặt với xác ông mình.

Đao Thần sử dụng cái danh tự Giang Bắc Tàn Đao khiến chúng tôi dần chú ý đến tổ chức ẩn nấp sau bóng tối này, từng bước một cuốn vào cuộc tranh đấu, Đao Thần cũng từ kẻ địch mà biến thành đồng minh.

Cuối cùng, chúng tôi đã thành công trong hành động mà có ít khả năng nhất, hoàn toàn đánh bại Giang Bắc Tàn Đao, nhưng giờ thi thể Đao Thần lại đang nằm trước mặt tôi.

Cố nén ngàn vạn suy nghĩ trong đầu, nhưng khi mở miệng, giọng nói của tôi vẫn xen lẫn sự nghẹn ngào, đã bao lần tôi có cảm giác khí tức tương tự ông nội trên người Đao Thần, tự lừa mình dối người rằng không thể nào.

Nhưng cỗ thi thể trước mắt này thay cho lời chứng minh, ông ta có quan hệ mật thiết với ông tôi. Tôi nói: "Người chết không rõ tên họ, ngoại hiệu Đao Thần, giới tính nam, tuổi tác khoảng 70, dáng người trung bình."

Cầm tay Đao Thần lên, lòng bàn tay và quyền đầu có rất nhiều vết chai. Nhìn dọc lên, cơ bắp vẫn săn chắc, như được đúc bằng sắt, tôi nói tiếp: "Người chết luyện võ thời gian dài, tố chất cơ thể vượt xa người thường..."

Tống Khiết đã bắt đầu lặng lẽ gạt lệ, Tiểu Đào cũng rơi nước mắt nghẹn ngào nói: "Đủ rồi Tống Dương, bọn em biết anh đã bi thương quá độ, dừng lại đi!"

"Không!" Ánh mắt của tôi lấp lánh nhìn mọi người: "Có một thứ tôi phải cho mọi người xem, đến đây đi!"

Tôi bảo bọ tới bên chiếc giường thi thể, sau đó giơ cánh tay trái của Đao Thần lên, phía bên trong có bốn vết sẹo bằng dao khắc chữ Hối, từ độ sâu vết sẹo, lần lượt là ba năm, hai năm, một năm trước cùng với năm nay. Bốn chữ Hối này xếp thành một hàng, tựa như vô thanh mà nói ra nội tâm đau đớn của Đao Thần. Thậm chí trước mắt tôi chợt hiện ra hình ảnh, đêm khuya tĩnh mịch, ông tự dùng dao khắc chữ lên tay mình, cắn răng chịu đau, máu chảy dọc cánh tay.

"Lẽ nào là..." Tiểu Đào nhìn tôi

"Ông ấy vẫn luôn hối hận vì đã giết ông nội anh!" Tôi nói: "Tướng mạo ông ta và ông nội giống nhau như đúc, chỉ là hơi già hơn, không nghi ngờ chút nào, hai người là một cặp sinh đôi, một người ở lại Văn Tống, một người trở thành Võ Tống. Đao Thần đã từng chính miệng nói, quan hệ của ông ta và ông nội giống như quan hệ của anh với Tinh Thần. Anh nghĩ mối quan hệ của họ thậm chí còn thân thiết hơn, đó là cùng cha cùng mẹ."

Không nói được tiếp, tôi vuốt ve bốn cái sẹo, thầm nói: "Tiền bối, nhất định so với tôi ông còn khổ sở hơn nhiều. Tôi tha thứ cho ông, xin ông ở dưới cửu tuyền hãy đoàn tụ với ông nội!"

Lấy xấp giấy vàng ra, tôi hóa trước thi thể Đao Thần, sau đó

Tiểu Đào bảo mọi người cùng lùi lại một bước, cúi đầu mặc niệm.

"Một ly hoàng tửu kính thiên địa, hai cây cao hương kính quỷ thần. Thắp đèn càn quét đêm đen, rửa oan giải tội Tống Đề Hình."

Tôi nhẹ giọng đọc văn khấn tiễn biệt của Tống gia.

Một luồng gió thổi tới, cuốn đám tàn tro quẩn quanh như linh hồn ông đang cùng tôi từ biệt. Đó là một linh hồn cao thượng, suốt cuộc đời luôn giữ vững niềm tin và bảo vệ công lý theo cách của mình. Chỉ duy nhất một lần làm sai đã khiến mấy năm gần đây luôn sống trong sự dằn vặt khổ sở.

Nước mắt lăn dài trên mặt tôi, khi lửa tắt, lau nước mắt, lấy lại tinh thần, tôi nói: "Để chúng ta đưa tiền bối về nhà!"

Thi thể Đao Thần được hỏa táng ở nhà xác gần đó, ông ra đi cô độc, chỉ có mấy người chúng tôi tiễn biệt, tên của ông sẽ chẳng ai biết, cũng không được ghi vào danh sách liệt sĩ, chỉ có thể khắc ở trong lòng tôi.

Mang theo hũ tro cốt, tôi và Tiểu Đào tạm thời chia tay, cùng Tinh Thần, Tống Khiết bay về Tống gia ở Phúc Kiến.

Vừa về tới thôn thì bị một đám người chặn lại, đối phương nghiêm nghị quát: "Tống Dương, cậu mang tro cốt của ai về? Tống gia thôn không phải là nghĩa trang tập thể mà ai cũng có thể an táng. Phải nói cho rõ ràng đã."

Tôi nói: "Ông ấy tên là Đao Thần, anh em song sinh với ông nội tôi, cũng là người nhà họ Tống!"

Mọi người liền ghé tai xì xào bàn tán, sau đó thúc thúc lớn tuổi nhất nói: "Tống Dương, người này đã sớm bị đuổi khỏi Tống gia, tên của hắn cũng đã gạch khỏi gia phả, đây là mệnh lệnh của ba đại trưởng lão. Cho nên hắn tuyệt đối không thể được chôn cất cùng tổ tiên, đây là bôi nhọ tiền nhân!"

Tôi sớm đã đoán được sẽ có phản ứng này, liền hỏi: "Lý do?"

"Bọn tôi không có nghĩa vụ giải thích với cậu, người này bác bỏ đức tin, sớm đã không còn là người nhà họ Tống."

Tống Tinh Thần luôn bình tĩnh đột nhiên kích động: "Tiền bối hy sinh trong quá trình đánh bại Giang Bắc Tàn Đao, ông chết một cách oanh oanh liệt liệt, thỉnh cầu các vị tiền bối để cho chúng con đi gặp đại trưởng lão."

"Đánh bại Giang Bắc Tàn Đao?" Mọi người ngạc nhiên: "Đang nói đùa gì thế, chỉ dựa vào hắn mà đánh bại Giang Bắc Tàn Đao?"

"Không phải chỉ dựa vào ông ấy mà là chúng tôi, là rất nhiều người chung sức cố gắng, Giang Bắc Tàn Đao từ nay đã không còn tồn tại!" Tôi lớn tiếng tuyên bố.

Nháy mắt mọi người trở nên xôn xao, phần lớn đều không thể tin đây là sự thật, vẻ kinh ngạc bộc lộ trong lời nói.

Lúc này đột nhiên một giọng nói già nua vang lên từ đạo quán giữa sườn núi: "Cậu nói Giang Bắc Tàn Đao đã bị tiêu diệt?"

Đám người vội tránh thành một đường, có ba vị cao tuổi tóc bạc hoa râm chống gậy đi thật nhanh xuống núi, tới trước mặt tôi, chúng tôi vội cúi đầu: "Kính chào trưởng lão!" Sau đó tôi nói rằng mình đúng là Giang Bắc Tàn Đao đã bị tận diệt.

Rồi ba vị cất tiếng:

"Không ngờ không ngờ, trong đời ta còn sống lại có thể chứng kiến ngày này!"

"Ta không tin, cái tổ chức đó cứ vậy mà bị tiêu diệt?"

"Trừ khi là kỳ tích."

Phản ứng của ba đại trưởng lão không giống nhau, nhưng đều

là kinh ngạc, sau đó một người phất tay với tôi: "Đi theo ta, kể lại rõ ràng một lượt sự tình."

Chúng tôi tới một gian đình, trong miếu thờ một vị mặc quan phục đại Tống màu tím, đó chính là tổ tiên Tống Từ. Ba trưởng lão ngồi xuống, toàn bộ mọi người đứng hầu hạ hai bên, sau đó đến lượt Tống Hạc Đình đi xe lăn vào.

Giọng bà kích động run lên: "Tống Dương, Tinh Thần, các con về rồi?" Sau đó ánh mắt bà dừng lại ở hũ tro cốt trong ngực tôi: "Đây là...tiền bối?"

"Phải!" Tôi gật đầu: "Con đang trần thuật chuyện này cho mọi người."

Tôi kể một mạch gần như từ đầu đến cuối, nói từ sáng tới trưa nhưng không có ai rời đi, tất cả đều dỏng tai lắng nghe, cả gian đình không có tiếng nói nào.

Sau khi kể xong, không gian yên lặng như tờ, đột nhiên có người la lên: "Quá tốt, rốt cuộc Giang Bắc Tàn Đao đã bị tiêu diệt rồi!"

Chẳng ai để ý phải có lễ nghi khi ở từ đường, tất cả hoan hô khen ngợi, một lúc lâu sau trưởng lão mới hắng giọng bảo mọi người im lặng. Đại trưởng lão nói: "Tống Dương, con đúng là đã làm một chuyện kinh tiền khoáng hậu!"

Nhìn hũ sứ trong tay, tôi nói: "Không, nếu như không có ông ấy, bọn con tuyệt đối không thể đi tới một bước này."

Tống Hạc Đình gắng gượng bước xuống xe lăn, quỳ trước mặt trưởng lão: "Ba đại trưởng lão, năm xưa các ngài đuổi Triệu Long thúc ra khỏi Tống gia cũng bởi ông ấy gia nhập tổ chức, tự nói là đi nằm vùng. Nhưng vì thân phận không minh bạch đó, lúc ấy các vị cho rằng chỉ một người không thể phá hủy Giang Bắc Tàn Đao,

vĩnh viễn không ai có thể làm việc đó. Nhưng bây giờ, Triệu Long thúc đã chứng minh được lập trường của mình, Giang Bắc Tàn Đao cũng đã bị tiêu diệt. Một công thần như vậy nếu sau khi chết mà cũng không có đất chôn, con nghĩ tổ tiên Tống Từ nhất định sẽ đau lòng."

Ba trưởng lão bàn bạc với nhau một chút, cuối cùng hắng giọng nói: "Hạc Đình nói rất có lý, chúng ta tuyên bố, Tống Triệu Long kể từ hôm nay khôi phục danh hiệu, sẽ được an táng ở phần mộ Tống gia, hưởng thụ hương hỏa đời đời kiếp kiếp do con cháu Tống gia cung phụng!"

Mặc dù không tin ma quỷ, nhưng tôi vẫn càm thấy một sự an tâm trong lòng, nhìn cái hũ sứ, nói: "Tiền bối nghe chưa? Rốt cuộc người cũng được về nhà!"

Chương 834: Rửa oan chi tâm

Tống gia tổ chức tang lễ long trọng cho Đao Thần, toàn bộ nam nữ già trẻ đều tới tiễn biệt ông. Trên linh vị tượng trưng cho vinh dự, khắc tên thật của ông, Tống Triệu Long!

Sau tang lễ, cô cô vui mừng nói với tôi: "Tống Dương, lúc đầu cản trở con là cô cô thiển cận, cô cô tạ lỗi với con, cũng thay mặt toàn thể thôn nhân Tống gia cảm ơn con."

Tôi nói: "Thực ra chính con cũng không tin nổi, đó đã từng là một nhiệm vụ bất khả thi."

Tống Hạc Đình cười: "Xem ra ông trời đứng về phía con, có lẽ đây cũng là sứ mệnh bẩm sinh mà trời cao dành cho con."

Tôi hỏi: "Phải rồi, Đao Thần và ông con..."

"Họ là anh em sinh đôi, cha mẹ mỗi người một bên văn võ Tống, vốn các bậc trưởng bối quyết định Tống Triệu Long là văn Tống, Triệu Lâm là võ Tống, nhưng không phải trưởng bối lúc nào cũng đúng. Sở thích của hai người vừa hay lại ngược lại, bởi vậy họ âm thầm trao đổi thân phận, đồng thời truyền hết sở học của mình cho đối phương. Kết quả là Tống gia chúng ta đã sinh ra một văn Tống kiệt xuất cùng một võ Tống anh dũng. Cả hai có chung chí hướng, chính là đánh bại Giang Bắc Tàn Đao, vì vậy Triệu Lâm hợp tác với cảnh sát, còn Triệu Long thì gia nhập tổ chức để nằm vùng. Sau khi chuyện vỡ lở, Tống Triệu Long bị trục xuất khỏi gia tộc, ông ấy bèn mai danh ẩn tính, lấy Đao Thần làm thân phận."

"Thực ra sau đó hai người đã hợp tác một thời gian khá dài, nhưng bị Hoàng Tuyền ly gián nên hai huynh đệ trở mặt thành thù, rồi xảy ra bi kịch."

Nói tới đây, Tống Hạc Đình thở dài thườn thượt.

Trao đổi thân phận? Câu này khiến tôi chợt nghĩ ra gì đó, giật mình hét lên: "Bọn họ trao đổi thân phận khi nào?"

"Việc này chỉ e chính họ mới biết."

Tôi nói: "Như vậy, rất có thể Đao Thần mới là ông ruột của con!"

"Không loại trừ khả năng này." Tống Hạc Đình cũng không phản bác.

Tôi bỗng thư thái cười một tiếng: "Thực ra điều này cũng chẳng quan trọng, đối với con mà nói, con có hai ông nội, bọn họ cũng làm thay đổi cuộc sống của con."

Vết thương trên người tôi chưa lành, bởi vậy ở lại Tống gia dưỡng thương, hàng ngày đều nhận được tin tức từ bạn bè. Tiểu Đào nhắn: "Anh yêu, bao giờ thì quay lại. Em nhớ anh!"

Băng Tâm nhắn: "Tống Dương ca ca, sao huynh không nói tiếng nào liền đi nghỉ phép? Muội cũng muốn đi."

Lão Yêu nhắn: "Con bà nó, các ngươi làm anh hùng xong rồi, ta bên này bận chết mẹ, ngày nào cũng phải tiết lộ tin tức về tổ chức. Ngươi đừng có phóng đãng bên ngoài nữa, mau về giúp ta đi."

Vương thúc nhắn: "Mau về đi, đại hội khen thưởng chỉ chờ mỗi cậu thôi."

Vương Đại Lý nhắn: "Tống Dương, đã ba tháng chưa về, rốt cuộc ngươi sao rồi. Gần đây ngày nào cũng có tin giật gân, không phải là lão đại giang hồ bị xử thì là trùm ma túy bị bắt, rốt cuộc là đã xảy ra chyện gì, mau về nói cho ta biết đi."

Tôi vô lại nhắn một tin cho tất cả: "Mấy ngày nữa thôi, tha cho

tôi an nhàn."

Vết thương của tôi thực ra chẳng có gì đáng ngại, chỉ là quá mệt mỏi nên muốn nghỉ ngơi mấy ngày. Giờ thì đã có thể thảnh thơi mà chính thức ngắm cảnh đẹp của Tống gia thôn, cảm nhận nếp sinh hoạt của tổ tiên năm xưa.

Hôm nay đang tản bộ bên suối thì bỗng nghe tiếng cười khúc khích, ngẩng đầu nhìn lên thì thấy Tinh Thần và Tống Khiết. Tống Khiết bện một vòng hoa dại, cứ nhao nhao đòi đeo lên đầu Tinh Thần, Tinh Thần nói: "Khó coi chết đi được, em mấy tuổi rồi?"

Ngoài miệng nói vậy nhưng hắn vẫn ngoan ngoãn cúi thấp đầu để Tống Khiết kiễng chân đeo lên, cười nói: "Thật là đẹp, anh đến bờ nước soi gương đi."

"Tin em mới là lạ!" Tinh Thần giơ tay bóp mũi Tống Khiết, từ lúc hai người bị nhốt vào trò chơi sống còn kia, quan hệ đã thân thiết hơn trước rất nhiều. Giờ đang là chính xuân, vạn vật hồi phục, một đôi trai tài gái sắc đứng ở bờ suối, cảnh tượng như bức tranh sơn thủy hữu tình.

Vốn không định quấy rầy không gian riêng tư, nhưng tiếng bước chân tôi đã đánh động, Tinh Thần vội bước tới ân cần hỏi: "Tiểu thiếu gia, vết thương ngươi sao rồi?"

Tôi nói: "Chỉ là bị nhiễm trùng thôi, sớm không còn đáng ngại nữa rồi."

"Vậy chúng ta lên đường về Nam Giang chứ?" Tinh Thần hỏi.

Tôi nói: "Tinh Thần, từ nay về sau, ngươi không cần theo sát ta như hình với bóng nữa."

"Cái gì?" Tinh Thần ngạc nhiên.

Tôi cười, nhìn sang Tống Khiết: "Nếu cứ buộc ngươi lại bên

mình, người khác sẽ không vui."

Tống Khiết đang bĩu môi thì bị tôi chọc, con bé xấu hổ đỏ bừng mặt: "Biểu ca thật hư!"

Tôi nói: "Ta nói thật đấy Tinh Thần, bây giờ đã không còn người muốn hại ta nữa. Sau này chỉ là thỉnh thoảng điều tra mấy vụ bình thường, không cần ngươi đích thân tới bảo vệ, đi làm việc của mình đi!"

Tống Tinh Thần đắn đo: "Nhưng...tiểu thiếu gia, từ trước tới nay vào sinh ra tử với ngươi, ta cảm thấy..."

Hắn vốn không phải kẻ giỏi biểu đạt tình cảm, nói tới đó thì đột nhiên cứng họng, tôi nói: "Coi ngươi là anh em tốt nhất!"

"Ta là thành viên tổ đặc án, đó là nghề nghiệp, không liên quan tới việc bảo vệ ngươi!" Tinh thần vẫn cố chấp.

"Tổ đặc án đã giải tán rồi."

"Tổ chức vừa mới bị tiêu diệt, hiện giờ nhất định có rất nhiều kẻ tàn dư muốn trả thù ngươi, trong giờ phút quan trọng này, ta không thể tự ý bỏ vị trí, mà cô cô cũng không đồng ý."

Chúng tôi nói tới nói lui, cuối cùng tôi phải nhượng bộ, để Tinh Thần theo mình một năm cuối, sau đó sẽ quay về. Dù vậy thì tôi vẫn có chút không đành lòng, đối với Tống Khiết mà nói, chờ đợi người mình yêu một năm trời là rất khổ sở.

Lúc tiễn tôi ra đến cửa thôn, Tống Khiết có vẻ không vui, cả đường đi chẳng nói chẳng rằng, cứ bứt hoa cỏ dại ven đường trút giận. Tôi nói nhỏ với Tinh Thần: "Ngươi đừng lạnh lùng quá, đã đến mức này rồi, cũng nên biểu thị chút đi."

Tống Tinh Thần cau mày: "Một năm thôi!"

Tôi nói: "Đối với người mình thích, chờ đợi một ngày thôi cũng là quá dài."

Gò má Tinh Thần tức thì đỏ lựng, dưới sự khích lệ của tôi, hắn mới đột nhiên quay lại ôm chầm lấy Tống Khiết. Tống Khiết bị bất ngờ, mặt đỏ đến mang tai.

"Tiểu Khiết, đợi ta thêm một năm!"

"Được rồi, yên tâm đi, em sắp chết ngộp rồi này."

Cả hai tách nhau ra, ngượng ngùng nhìn đối phương cười một tiếng, Tinh Thần gật đầu: "Ta đi nhé!"

Tống Khiết không nhịn được, nói: "Đi mau đi!"

.....

Thời gian thoáng cái trôi qua hết một năm, Tống Tinh Thần từ biệt tôi, nói rất nhiều câu lưu luyến, sau đó nghe nói hắn và Tống Khiết gia nhập đội vệ sĩ Trung Nam Hải, bảo vệ những đại nhân vật của đất nước, viết lên truyền kỳ của chính mình.

Chúng tôi cũng từng có lần gặp nhau, phong cách của hắn vẫn miệng ngậm ống hút trà sữa, gọi tôi một tiếng tiểu thiếu gia!

Vương Đại Lý thì đã cưới Lạc Ưu Ưu, cửa hàng băng vệ sinh cũng phát triển không ngừng, chỉ có điều tên phó cửa hàng như tôi vẫn như cũ, chẳng góp chút công lao gì.

Đại Lý đã mở rộng quy mô làm ăn, mở mấy phân xưởng ở Nam Giang, trở thành một nhãn hiệu lớn của thành phố, mặc dù đã trở thành Vương lão bản, giám đốc Vương nhưng trong lòng tôi, hắn vẫn không thay đổi, vẫn là Vương Đại Lý hay bị tôi trêu chọc.

Dưới sự đề nghị của tôi, tổ đặc án giải tán, nhưng các thành viên vẫn sống ở Nam Giang, thi thoảng làm mấy việc lặt vặt, dùng

thủ pháp Ngỗ Tác của tôi điều tra mấy vụ án ly kỳ. Công việc cũng chẳng vì Giang Bắc Tàn Đao hủy diệt mà ít đi, vẫn bận rộn như vậy. Nhưng đây cũng là trạng thái ưa thích nhất của tôi, chưa một giây phút nào cảm thấy chán cái nghề này, rửa oan cấm bạo, bảo vệ chính nghĩa!

Chương 835: Đại kết cục

Vương Nguyên Thạch vẫn một mình kiêm hai vị trí, tổ viên tổ chuyên án và huấn luyện viên võ thuật, nhưng trên gương mặt ông ta đã hiền hòa hơn trước rất nhiều. Ông ta coi con của Lý Tấn Phong như con gái mình, với ông ấy mà nói, cuối cùng thì đã có một gia đình ấm áp.

Văn Văn, con gái Lý Tấn Phong cũng thật không chịu thua kém, gần như là một người có tiền đồ nhất trong số chúng tôi. Sau khi cha đẻ hy sinh, con bé như biến thành một người khác, từ đứa lêu lổng trở thành học bá, với thân phận con gái liệt sĩ được đặc cách vào học viện quân sự, sau đó được gia nhập quân đội tên lửa của Trung Quốc giải phóng quân với thành tích xuất sắc, trở thành nữ anh hùng canh giữ bầu trời xanh của tổ quốc.

Lão Yêu sau bao năm ở lại lớp cuối cùng cũng tốt nghiệp, tôi hoài nghi là hắn hack vào máy tính của giáo viên thay đổi điểm số. Hắn mặc đồng phục, nhận tấm bằng tốt nghiệp từ tay hiệu trưởng mà kích động ôm hôn một cái, sau đó móc ra tờ cảm nghĩ đã chuẩn bị trước ở sau lưng đọc to, đến nỗi giảng viên không chịu nổi phải đuổi hắn xuống dưới, sau này nó trở thành một giai thoại trong trường.

Băng Tâm thì vẫn nhìn như học sinh cấp 3, không có vẻ gì là trưởng thành, dĩ nhiên lúc làm việc là nghiêm túc hơn ai hết, có không ít thanh niên cảnh sát trẻ trong đội tìm cách lấy lòng con bé. Hoàng Tiểu Đào cũng nhiều lần giật giây xui con bé khai báo chuyện của mình, nhưng lần nào con bé cũng bất đắc dĩ nói: "Chẳng thích ai cả, nếu giờ đột nhiên xuất hiện một người như Tống Dương ca ca, khẳng định muội sẽ theo."

Tiểu Đào cười: "Muội thích thì ta nhường đấy! Cái tên EQ âm này, việc nhà không biết làm, sở thích duy nhất là nghiệm thi, buổi tối một mình trong phòng không bật đèn, có khác gì ma, lần nào cũng dọa tỷ giật mình."

Băng Tâm bĩu môi: "Khoe khoang, chúc hai người sớm ly hôn."

Cả hai cứ tranh cãi như oan gia kiếp trước, cho tới sau này Băng Tâm xuất ngoại lấy một pháp y Hoa kiều, tôi và Tiểu Đào thì kết hôn. Ngày đầu tiên sau lễ cưới, chúng tôi tỉnh dậy trên giường, trông thấy nhau thì ngớ người, sau đó mới sực nhớ cả hai đã là vợ chồng hợp pháp. Hai người nhìn nhau cười, sau đó phải mất một thời gian chúng tôi mới quen với cuộc sống chung.

Với tôi mà nói, sống cùng người mình yêu, hàng ngày nghe giọng nàng, ngửi mùi của nàng, chẳng hạnh phúc nào sánh bằng. Nhưng hạnh phúc như vậy luôn ngắn ngủi, thời gian ở nhà bên nhau không nhiều, đại đa số là bôn ba ở hiện trường án mạng, chẳng khác gì trước khi cưới.

Tuy nhiên dù sống chung trong bất cứ hình thức nào, chúng tôi cũng tìm được niềm vui ở đó, giống như tôi từng nói, đi điều tra án mạng chính là cuộc hẹn hò của hai người.

Thi thoảng tôi hỏi Tiểu Đào có muốn sinh em bé không, nàng suy nghĩ hồi lâu rồi đáp: "Làm gì có thời gian."

"Nói cũng phải!" Tôi cười.

Dù sao tạm thời cũng chưa có ý định này, một mặt là vì chúng tôi quả thật rất bận, mặt khác là đã quá yêu nhau, chưa ai muốn phá vỡ cái thế giới riêng tư chỉ hai đứa này.

Thoáng cái tôi trở thành một tham mưu trưởng của công an tỉnh, có lẽ do ảnh hưởng của ai đó, dạo này tôi luôn mặc một áo choàng dài màu trắng, đeo kính râm, trông rất ngầu.

Mỗi lúc rảnh tôi sẽ tới nghĩa trang thành phố, thăm những bằng hữu đang ngủ yên.

Hôm nay là một ngày đặc biệt, tôi giống như trước tới tảo mộ, còn chưa bước tới đã trông thấy một cái đầu trọc phản chiếu ánh mặt trời chói chang, cùng với mùi hoa thơm nức. Ngôi mộ được bao phủ bởi hoa sơn trà chính là mộ của Sở Yên, Quang trọc mặc vest đen đang đứng mặc niệm, mấy năm nay hắn vẫn lăn lộn như vậy, mặt có thêm vết sẹo, theo hắn nói thì là trong lúc uống bia, đột nhiên chai bia vỡ gây ra. Cái này ai chẳng biết là nói láo.

Tôi lặng im bước tới trước mộ Sở Yên, đứng song song với Quang trọc, ngắm nhìn gương mặt yêu kiều trên bia đá. Mặc niệm xong, Quang trọc nói: "Tống ca, đại ca cũng tới thăm nàng."

Tôi cười: "Đúng vậy, thuận đường ghé qua một chút."

Quang trọc vẫn là kiểu hàn huyên như cũ, ăn một bữa cơm, chơi một trận, nhưng tôi có thể cảm thấy sự chân thành của hắn. Còn mình thì cũng vẫn giống như xưa, từ chối: "Chờ hôm nào rảnh!"

"Hôm nào rốt cuộc là hôm nào, câu này đại ca nói mấy năm rồi." Quang trọc than.

"Bận quá mà, ngươi xem ngày nào ta chẳng phải tra án."

"Đệ chả tin, đại ca cũng có phải cảnh sát thật đâu, làm sao mà bận rộn như thế. Chủ nhật, chủ nhật đệ sẽ tới tìm đại ca uống rượu, đừng có mà khất lần!"

Tôi đau đầu: "Được được, chủ nhật gặp."

"Chủ nhật gặp! Tống ca, có cần đệ đưa đi một đoạn không?" Quang trọc hỏi.

"Không, ta còn muốn ở đây thêm chút nữa." Tôi nói.

Quang trọc đi khỏi, tôi đứng trước mộ Sở Yên một lát thì chợt ngửi thấy một mùi nước hoa lạ, quay đầu nhìn thì phát hiện một nữ nhân mặc quần áo đen đứng dưới ánh mặt trời, trong tay là chiếc ô nhỏ xinh xắn.

Cô ấy giống như một yêu tinh không có tuổi, năm tháng chẳng hề để lại trên mặt chút dấu tích gì. Cô ta bước tới cười nói: "Đã lâu không gặp, Tống đại thần thám. Cám ơn anh hàng năm đều đến thăm con gái tôi."

"Huyết...à không, Yên Ngữ Lan, dạo này cô sao rồi?" Tôi hỏi.

"Chúng ta trở thành người quen từ bao giờ mà chào hỏi thân mật như thế? Hình như lần nào gặp anh cũng muốn bắt tôi thì phải. À mà lệnh truy nã tôi hình như vẫn chưa có hết hiệu lực." Huyết Anh Vũ cười giả dối.

"Trong lệnh truy nã viết là Huyết Anh Vũ, tôi không biết mẹ của Sở Yên phạm tội gì." Tôi đáp.

Yên Ngữ Lan khẽ mỉm cười, sau đó lấy ra một ít đồ cúng đặt trước mộ, đều là những thứ Sở Yên thích ăn, cô ta vừa xếp đồ vừa gạt những bó sơn trà sang một bên: "Chết tiệt, năm nào cũng tới làm phiền con gái bảo bối của ta."

Tôi cũng chẳng buồn nói đỡ cho Quang trọc, chỉ cười một tiếng.

Cả hai đứng lặng im chốc lát, Yên Ngữ Lan ngắm nhìn bầu trời xanh thẳm, cảm khái nói: "Thật không ngờ anh lại quật ngã được Giang Bắc Tàn Đao."

"Tôi cũng không ngờ. Chuyện xảy ra năm đó đôi lúc vẫn xuất hiện trong giấc mộng. Mỗi khi tỉnh dậy mới nhớ chuyện đã qua rồi, liền cảm thấy vui mừng khôn xiết, xã hội yên bình thật là quá tốt." Tôi khẽ mỉm cười.

"Anh đã cứu vớt thế giới này!" Yên Ngữ Lan nói.

Tôi lắc đầu: "Những lời này tôi không nhận nổi, tôi chỉ dốc hết sức mình, là rất nhiều đốm lửa nhỏ tụ lại một chỗ mới gây ra được trận đại nguyên hỏa kia...mà Sở Yên chính là một đốm lửa sáng nhất trong đó."

Lại một hồi trầm mặc, Yên Ngữ Lan đột nhiên hỏi: "Tôi đã từng đùa bỡn biết bao nam nhân trong lòng bàn tay, căn bản là đều khinh thường. Anh có biết tại sao tôi lại yêu cha của Sở Yên rồi sinh ra con bé không?"

"Tại sao?"

"Bởi vì ông ấy là một người rất đơn thuần, một người tốt đơn thuần, người như vậy rất ít." Yên Ngữ Lan nhìn sang tôi: "Giống như anh vậy!"

Nhìn đôi mắt trong veo như nước suối của cô ta, tôi đột nhiên dời tầm mắt đi, chỉ chỉ vào chiếc nhẫn trên ngón áp út: "Yên Ngữ Lan, tôi là người đã có vợ."

Yên Ngữ Lan cười khúc khích: "Haiz, đôi khi xinh đẹp quá thật phiền phức, chỉ tùy tiện nói một câu mà người ta liền cho rằng tôi có ý tứ. Tống đại thần thám, tôi nên cáo từ rồi, nhưng nếu anh nhớ tôi thì đêm nay..."

Cô ta quay sang, mỉm cười quan sát phản ứng của tôi rồi nói: "Xem ra là anh không muốn rồi."

Tôi nhìn theo bóng lưng Yên Ngữ Lan cho tới khi biến mất, lắc đầu cười một tiếng, thật là một nữ nhân khiến người khác khó đoán.

Lúc này chợt điện thoại reo, Tiểu Đào gọi tới, nàng hỏi: "Tống Dương, đang ở đâu?"

"Nghĩa trang." Tôi đáp.

"Lại có án mạng, hai nữ sinh đại học Nam Giang chết trong phòng ngủ, điều tra hiện trường phát hiện hai cô bé đã 2 ngày nay không rời phòng. Nhưng một người bị chết cháy, một người chết đuối, trên tay cả hai đều cột sợi chỉ đỏ của miếu Nguyệt Lão. Bước đầu hoài nghi là có liên quan đến truyền thuyết Thi Tiên nương nương ở trường học, mau tới đây đi!"

"Lập tức tới ngay!"

Tôi cúp máy, chạy như bay tới hiện trường, vụ án mới lại xuất hiện, lần này sẽ có thử thách gì đây? Sự nghiệp cố vấn của tôi vẫn chưa kết thúc, mà nó vẫn luôn tiếp tục!